

Thần Ân Vương Tọa

Contents

Thần Ân Vương Tọa	13
1. Chương 1 : Khảo Hạch Kỵ Sĩ Tùy Tùng (1)	13
2. Chương 1 : Khảo Hạch Kỵ Sĩ Tùy Tùng (2)	16
3. Chương 1 : Khảo Hạch Kỵ Sĩ Tùy Tùng (3)	18
4. Chương 1 : Khảo Hạch Kỵ Sĩ Tùy Tùng (4)	20
5. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (1)	23
6. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (2)	25
7. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (3)	27
8. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (4)	30
9. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (1)	32
10. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (2)	35
11. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (3)	37
12. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (4)	39
13. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (1)	42
14. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (2)	44
15. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (3)	46
16. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (4)	49
17. Chương 5 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (1)	51
18. Chương 5 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (2)	54
19. Chương 5 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (3)	56
20. Chương 5 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (4)	58
21. Chương 6 : Thần Thánh Giác Tỉnh, Quang Minh Chi Tử (1)	60
22. Chương 6 : Thần Thánh Giác Tỉnh, Quang Minh Chi Tử (2)	63
23. Chương 6 : Thần Thánh Giác Tỉnh, Quang Minh Chi Tử (3)	65
24. Chương 6 : Thần Thánh Giác Tỉnh, Quang Minh Chi Tử (4)	67
25. Chương 7 : Mặt Nhật Dữ Sát Lục Chi (thượng)	70
26. Chương 7 : Mặt Nhật Dữ Sát Lục Chi (hạ)	72
27. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (1)	74
28. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (2)	76
29. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (3)	78
30. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (4)	81
31. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuần (1)	83
32. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuần (2)	86
33. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuần (3)	88
34. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuần (4)	90
35. Chương 10 : Dạ Tu La (1)	93
36. Chương 10 : Dạ Tu La (2)	95
37. Chương 10 : Dạ Tu La (3)	98
38. Chương 10 : Dạ Tu La (4)	100
39. Chương 11 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (1)	103
40. Chương 11 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (2)	105
41. Chương 11 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (3)	107

42. Chương 11 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (4)	109
43. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (1)	112
44. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (2)	114
45. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (3)	116
46. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (4)	119
47. Chương 13 : Tọa Kỵ Cửa Long Hạo Thần (1)	121
48. Chương 13 : Tọa Kỵ Cửa Long Hạo Thần (2)	123
49. Chương 13 : Tọa Kỵ Cửa Long Hạo Thần (3)	126
50. Chương 13 : Tọa Kỵ Cửa Long Hạo Thần (4)	128
51. Chương 14 : Tiến Hóa (thượng)	130
52. Chương 14 : Tiến Hóa (hạ)	132
53. Chương 15 : Nhập Trùng Quyển Cùng Trang Bị (1)	134
54. Chương 15 : Nhập Trùng Quyển Cùng Trang Bị (2)	136
55. Chương 15 : Nhập Trùng Quyển Cùng Trang Bị (3)	139
56. Chương 15 : Nhập Trùng Quyển Cùng Trang Bị (4)	141
57. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (1)	143
58. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (2)	146
59. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (3)	148
60. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (4)	150
61. Chương 17 : Bích Lục Song Dao Ma (1)	153
62. Chương 17 : Bích Lục Song Dao Ma (2)	155
63. Chương 17 : Bích Lục Song Dao Ma (3)	159
64. Chương 17 : Bích Lục Song Dao Ma (4)	162
65. Chương 18 : Bí Mật Liệp Ma Đoàn (1)	166
66. Chương 18 : Bí Mật Liệp Ma Đoàn (2)	169
67. Chương 18 : Bí Mật Liệp Ma Đoàn (3)	173
68. Chương 18 : Bí Mật Liệp Ma Đoàn (4)	176
69. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (1)	181
70. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (2)	183
71. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (3)	186
72. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (4)	188
73. Chương 20 : Bạo Lực Mục Sư (1)	190
74. Chương 20 : Bạo Lực Mục Sư (2)	192
75. Chương 20 : Bạo Lực Mục Sư (3)	195
76. Chương 20 : Bạo Lực Mục Sư (4)	197
77. Chương 21 : Trận Chiến Mở Màn (1)	200
78. Chương 21 : Trận Chiến Mở Màn (2)	202
79. Chương 22 : Manh Nữ Thái Nhi (1)	204
80. Chương 22 : Manh Nữ Thái Nhi (2)	206
81. Chương 22 : Manh Nữ Thái Nhi (3)	208
82. Chương 22 : Manh Nữ Thái Nhi (4)	211
83. Chương 23 : Kinh Thiên Nhất Kiếm (1)	213
84. Chương 23 : Kinh Thiên Nhất Kiếm (2)	215
85. Chương 23 : Kinh Thiên Nhất Kiếm (3)	217
86. Chương 23 : Kinh Thiên Nhất Kiếm (4)	220
87. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (1)	222
88. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (2)	224
89. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (3)	227
90. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (4)	229
91. Chương 25 : Trùng Giới Kỵ Sĩ Long Hạo Thần (1)	231
92. Chương 25 : Trùng Giới Kỵ Sĩ Long Hạo Thần (2)	234
93. Chương 25 : Trùng Giới Kỵ Sĩ Long Hạo Thần (3)	236
94. Chương 25 : Trùng Giới Kỵ Sĩ Long Hạo Thần (4)	238
95. Chương 26 : Kỳ Thập Ta Rất Xấu (1)	241

96. Chương 26 : Kỳ Thập Ta Rất Xấu (2)	243
97. Chương 26 : Kỳ Thập Ta Rất Xấu (3)	245
98. Chương 26 : Kỳ Thập Ta Rất Xấu (4)	247
99. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (1)	250
100. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (2)	252
101. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (3)	254
102. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (4)	257
103. Chương 28 : Cơn Giận Của Thái Nhi (thượng)	260
104. Chương 28 : Cơn Giận Của Thái Nhi (hạ)	260
105. Chương 29 : Luân Hồi Thánh Nữ (Thượng)	264
106. Chương 29 : Luân Hồi Thánh Nữ (Trung)	267
107. Chương 29 : Luân Hồi Thánh Nữ (Hạ)	270
108. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (thượng)	274
109. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (trung)	277
110. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (hạ)	279
111. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (hạ)	279
112. Chương 31: Chung Kết Bắt Đầu (1)	283
113. Chương 31 : Chung Kết Bắt Đầu (2)	287
114. Chương 32: Trận Chiến Quái Dị (1)	291
115. Chương 32: Trận Chiến Quái Dị (2)	296
116. Chương 32: Trận Chiến Quái Dị (3)	300
117. Chương 33: Hạo Nguyệt Tiến Hóa, Cái Đầu Thứ Ba (1)	304
118. Chương 33: Hạo Nguyệt Tiến Hóa, Cái Đầu Thứ Ba (2)	309
119. Chương 33: Hạo Nguyệt Tiến Hóa, Cái Đầu Thứ Ba (3)	313
120. Chương 34: Hạo Nguyệt Tam Đầu (1)	318
121. Chương 34: Hạo Nguyệt Tam Đầu (2)	322
122. Chương 34: Hạo Nguyệt Tam Đầu (3)	325
123. Chương 35: Hạo Nguyệt Xuất Chiến	328
124. Chương 36: Thái Nhi Thật Là Lợi Hại! (1)	331
125. Chương 36: Thái Nhi Thật Là Lợi Hại! (2)	334
126. Chương 36: Thái Nhi Thật Là Lợi Hại! (3)	337
127. Chương 37: Cự Linh Thần Thuần(1)	340
128. Chương 37: Cự Linh Thần Thuần(2)	343
129. Chương 37: Cự Linh Thần Thuần(3)	346
130. Chương 38: Thiên Phú Áp Chế Cộng Hưởng (1)	349
131. Chương 38: Thiên Phú Áp Chế Cộng Hưởng (2)	352
132. Chương 38: Thiên Phú Áp Chế Cộng Hưởng (3)	355
133. Chương 39: Lam Vũ, Phù Dung Quang (1)	359
134. Chương 39: Lam Vũ, Phù Dung Quang (2)	362
135. Chương 39: Lam Vũ, Phù Dung Quang (3)	365
136. Chương 40: Cuộc Chiến Top 16 (1)	368
137. Chương 40: Cuộc Chiến Top 16 (2)	371
138. Chương 40: Cuộc Chiến Top 16 (3)	375
139. Chương 41: Lãnh Tuyệt Vô Song, Nữ Vương Thích Khách (1)	378
140. Chương 41: Lãnh Tuyệt Vô Song, Nữ Vương Thích Khách (2)	381
141. Chương 41 : Lãnh Tuyệt Vô Song, Nữ Vương Thích Khách [3]	384
142. Chương 42 : Vì Thái Nhi Mà Đấu!	387
143. Chương 43 : Quang Vinh Cửa Kỵ Sĩ [1]	391
144. Chương 43 : Quang Vinh Cửa Kỵ Sĩ [2]	393
145. Chương 43 : Quang Vinh Cửa Kỵ Sĩ [3]	397
146. Chương 44: Chiến Ý Ngút Trời (1)	400
147. Chương 44: Chiến Ý Ngút Trời (2)	402
148. Chương 44 : Chiến Ý Ngút Trời [3]	406
149. Chương 45: Quyết Chiến Dương Văn Chiêu! [1]	409

R8yX *?QÆM; 98, Zmv i *?B M . QÆMX oXMX* XBxmx5 XkX X X X X X X X X X X X X
R8RX *?QÆM; 98, Zmv i *?B M . QÆMX oX MX* XBxmx5X(jX X X X X X X X X X X X X X
R8kX *?QÆM; 9e, æ•v G" *€B «KX* X LÉh XBX(B) X X X X X X X X X X X X X X X X
R8jX *?QÆM; 9e, æ•v G" *€B «KX* X LÉh XBX(kX X X X X X X X X X X X X X X X
R89X *?QÆM; 9e, æ•v G" *€B «KX* X LÉh XBX(jX X X X X X X X X X X X X X X X
R88X *?QÆM; 9d, a, M J æQ" M *O G QMX XcQ H?X- M (R) X X X X X X X X X X X X
R8eX *?QÆM; 9d, a, M J æQ" M *O G QMX XcQ H?X- M (R) X X X X X X X X X X X X
R8dX *?QÆM; 9d, a, M J æQ" M *O G QMX XcQ H?X- M (X) X X X X X X X X X X X X
R83X *?QÆM; 93, E?B m *?B XMh X' iX: B B UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
R8NX *?QÆM; 93, E?B m *?B XMh X' iX: B B UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
ReyX *?QÆM; 93, E?B m *?B XMh X' iX: B B UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
ReRX *?QÆM; 9N, æQ" M æ XB X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RekX *?QÆM; 8y, "Q L; •MX*Æ B¼X UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RejX *?QÆM; 8y, "Q L; •M XÆ h¼X UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
Re9X *?QÆM; 8y, "Q L; •MX*Æ BAX UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
Re8X *?QÆM; 8R, E} h?Q+?XL X' iXh X X UKV X X X X X X X X X X X X X X X X
ReeX *?QÆM; 8R, E} h?Q+?XL X' iXh X X UKV X X X X X X X X X X X X X X X X
RedX *?QÆM; 8R, E} h?Q+?XL X' iXh X X UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
Re3X *?QÆM; 8k, G" h M L; @+X* Q X UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
ReNX *?QÆM; 8k, G" h M L; @+X* Q X UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
RdyX *?QÆM; 8k, G" h M L; @+X* Q X UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
RdRX *?QÆM; 8j, .ç *?B M > MX MX ZmX MX UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
RdkX *?QÆM; 8j, .ç *?B M > MX MX ZmX MX UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
RdjX *?QÆM; 8j, .ç *?B M > MX MX ZmX MX UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
Rd9X *?QÆM; 89, •M v æÆX>B XM UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
Rd8X *?QÆM; 89, •M v æÆX>B XM UKV X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RdeX *?QÆM; 89, •M v æÆX>B XM UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RddX *?QÆM; 88, *¬M; >m•M X* XB XæX mx UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
Rd3X *?QÆM; 88, *¬M; >m•M X* XB XæX mx UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
RdNX *?QÆM; 88, *¬M; >m•M X* XB XæX mx UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
R3yX *?QÆM; 8e, h?B M a S hB X X X X QX MX X X X X X X X X X X X X X X X X
R3RX *?QÆM; 8d, h K æçB X Xh X- M UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
R3kX *?QÆM; 8d, h K æçB X Xh X- M UKV X X X X X X X X X X X X X X X X
R3jX *?QÆM; 8d, h K æçB X Xh X- M UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
R39X *?QÆM; 83, h?€M? GBM? hX KX* XB L X BX MX UKR V X X X X X X X X X X X X
R38X *?QÆM; 83, h?€M? GBM? hX KX* XB L X BX MX UKj V X X X X X X X X X X X X
R3eX *?QÆM; 83, h?€M? GBM? hX KX* XB L X BX MX UKj V X X X X X X X X X X X X
R3dX *?QÆM; 8N, æ²M; ZmX X B MX X X- X UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
R33X *?QÆM; 8N, æ²M; ZmX X B MX X X- X UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
R3NX *?QÆM; 8N, æ²M; ZmX X B MX X X- X UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
RnyX *?QÆM; ey, .B >Q B X TX X X+ UKR V X X X X X X X X X X X X X X X X
RNRX *?QÆM; ey, .B >Q B X TX X X+ UKV X X X X X X X X X X X X X X X X
RNkX *?QÆM; ey, .B >Q B X TX X X+ UKj V X X X X X X X X X X X X X X X X
RNjX *?QÆM; eR, h?` >mv i "®B h?€T S?B J o" X X B X X X X X X X X X X X X
RN9X *?QÆM; eR, h?` >mv i "®B h?€T S?B J o" X X B X X X X X X X X X X X X
RN8X *?QÆM; eR, h?` >mv i "®B h?€T S?B J o" X X B X X X X X X X X X X X X
RNeX *?QÆM; ek, L?"T h? 5 >mv i E?X Xn M; X> B T X UKR V X X X X X X X X X X
RNdX *?QÆM; ek, L?"T h? 5 >mv i E?X Xn M; X> B T X UKV X X X X X X X X X X
RN3X *?QÆM; ek, L?"T h? 5 >mv i E?X Xn M; X> B T X UKj V X X X X X X X X X X
RNNX *?QÆM; ej, Zm M; L; mv M h® GBM? XG X X X QX MX X QXL XAX X X X X X X
kyyX *?QÆM; e9, EQM? hQÊM; "XQ Xh X- M X X X X X X X X X X X X X X X X
kyRX *?QÆM; e9, EQM? hQÊM; "XQ Xh X- M X X X X X X X X X X X X X X X X
kykX *?QÆM; e9, EQM? hQÊM; "XQ Xh X- M X X X X X X X X X X X X X X X X
kyjX *?QÆM; e8, Zm M; L; mv M h® hB M X X G B M X X X X X X X X X X X X

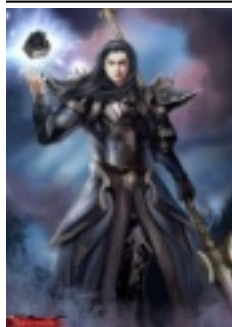
k83X *?QÆM; 3d, hmv i a, 𐀀 𐀁?X 𐀃[𐀄𐀅𐀆VX X X X X X X X X X X X X X X X X X
 k8NX *?QÆM; 3d, hmv i a, 𐀀 𐀁?X 𐀃[𐀄𐀅𐀆VX X X X X X X X X X X X X X X X X X
 keyX *?QÆM; 3d, hmv i a, 𐀀 𐀁?X 𐀃[𐀄𐀅𐀆V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 keRX *?QÆM; 33, h'î o - L?B K oK >Q' 𐀃 𐀄?X MK? 𐀅 UKR 𐀆 X X X X X X X X X X X X
 kekX *?QÆM; 33, h'î o - L?B K oK >Q' 𐀃 𐀄?X MK? 𐀅 UK 𐀆 𐀇 X X X X X X X X X X X X
 kejX *?QÆM; 33, h'î o - L?B K oK >Q' 𐀃 𐀄?X MK? 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 V X X X X X X X X X X X
 ke9X *?QÆM; 3N, G•K >•K L; 𐀀 𐀁?X 𐀃[𐀄𐀅𐀆VX X X X X X X X X X X X X X X X X
 ke8X *?QÆM; 3N, G•K >•K L; 𐀀 𐀁?X 𐀃[𐀄𐀅𐀆V X X X X X X X X X X X X X X X X
 keeX *?QÆM; 3N, G•K >•K L; 𐀀 𐀁?X 𐀃[𐀄𐀅𐀆V X X X X X X X X X X X X X X X X
 kedX *?QÆM; Ny, RM 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 ke3X *?QÆM; Ny, RM 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 keNX *?QÆM; Ny, RM 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kdyX *?QÆM; NR, æ 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kdRX *?QÆM; Nk, h" T h? " X Zm XMX UK 𐀆 X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 kdkX *?QÆM; Nk, h" T h? " X Zm XMX UK V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 kdjX *?QÆM; Nk, h" T h? " X Zm XMX UK V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 kd9X *?QÆM; Nj, h? v h' M; " - *' T >Xm 𐀀 𐀁 QX MX; 𐀃 𐀄 V X X X X X X X X X X X X
 kd8X *?QÆM; Nj, h? v h' M; " - *' T >Xm 𐀀 𐀁 QX MX; 𐀃 𐀄 V X X X X X X X X X X X X
 kdeX *?QÆM; Nj, h? v h' M; " - *' T >Xm 𐀀 𐀁 QX MX; 𐀃 𐀄 j X X X X X X X X X X X X
 kddX *?QÆM; N9, >mv i *?B M h' 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kd3X *?QÆM; N9, >mv i *?B M h' 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kdNX *?QÆM; N9, >mv i *?B M h' 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 k3yX *?QÆM; N8, E? M? a€iXh 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 k3RX *?QÆM; N8, E? M? a€iXh 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 k3kX *?QÆM; N8, E? M? a€iXh 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 k3jX *?QÆM; Ne, L;mv i J "€i: B B o" >¢Q h? XMX >Xm 𐀀 𐀁 QX MX; 𐀃 𐀄 V X X X X X X
 k39X *?QÆM; Ne, L;mv i J "€i: B B o" >¢Q h? XMX >Xm 𐀀 𐀁 QX MX; 𐀃 𐀄 V X X X X X X
 k38X *?QÆM; Ne, L;mv i J "€i: B B o" >¢Q h? XMX >Xm 𐀀 𐀁 QX MX; 𐀃 𐀄 j V X X X X X X
 k3eX *?QÆM; Nd, M 𐀀 𐀁 >XMX; XUK 𐀆 X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 k3dX *?QÆM; Nd, M 𐀀 𐀁 >XMX; XUK 𐀆 X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 k33X *?QÆM; Nd, M 𐀀 𐀁 >XMX; XUK V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
 k3NX *?QÆM; N3, L;QÌB h? WX EX Xm 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kNyX *?QÆM; NN, J°M; >mv M h? 𐀀 𐀁 æ QÌM; XUK 𐀆 X X X X X X X X X X X X X X X X
 kNRX *?QÆM; NN, J°M; >mv M h? 𐀀 𐀁 æ QÌM; XUK V X X X X X X X X X X X X X X X X
 kNkX *?QÆM; NN, J°M; >mv M h? 𐀀 𐀁 æ QÌM; XUK V X X X X X X X X X X X X X X X X
 kNjX *?QÆM; Ryy, h?€T oom? >^M; X" 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kN9X *?QÆM; Ryy, h?€T oom? >^M; X" 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚 𐀛 𐀜 𐀝 𐀞 𐀟
 kN8X *?QÆM; Ryy, h?€T oom? >^M; X" 𐀀 𐀁 𐀃 𐀄 𐀅 𐀆 𐀇 𐀈 𐀉 𐀊 𐀋 𐀌 𐀍 𐀎 𐀏 𐀐 𐀑 𐀒 𐀓 𐀔 𐀕 𐀖 𐀗 𐀘 𐀙 𐀚

527. Chương 199:	Này Có Tính Đánh Hội Đồng?	1635
528. Chương 200:	Ký Sinh Thể Của Động Sát Ma Thần	1643
529. Chương 201:	Trận Chiến Hạo Nguyệt Tiến Hóa	1651
530. Chương 202:	Cơn Giận Của Vu Yêu Vương	1659
531. Chương 203:	Quang Chi Thần Hi	1667
532. Chương 204:	Đơn Độc Khiêu Chiến	1671
533. Chương 205:	Thực Lực Của Linh Hồn Thánh Nữ	1679
534. Chương 206:	Khiêu Chiến Thông Linh Giả	1687
535. Chương 207:	Tương Khắc?	1696
536. Chương 208:	Kỳ Mỹ Lạp Sáu Đầu?	1703
537. Chương 209:	Thiên La Địa Vọng	1711
538. Chương 210:	Lựa Chọn Của Long Hạo Thần	1719
539. Chương 211:	Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức	1723
540. Chương 212:	Thần Kiếm Bảy Màu	1731
541. Chương 213:	Tinh Thần Dò Xét Của Ma Thần Hoàng	1738
542. Chương 214:	Hạo Nguyệt Giáng Thế	1747
543. Chương 215:	Bao Vây Báo Ma Thần	1755
544. Chương 216:	Lực Lượng Quang Chi Thần Hi!	1762
545. Chương 217:	Kiểm Chém Trụ Ma Thần!	1769
546. Chương 218:	Kế Hoạch To Gan	1773
547. Chương 219:	Tổ Chức Nguyệt Dạ	1781
548. Chương 220:	Địa Long Lật Người	1789
549. Chương 221:	Tháp Tinh Ma	1794
550. Chương 222:	Ta Cho Người Phần Vinh Quang Này	1802
551. Chương 223:	Hy Vọng Duy Nhất	1811
552. Chương 224:	Hắc Âm Kỵ Sĩ	1819
553. Chương 225:	Long Tử Uy Còn Đó	1823
554. Chương 226:	Tư Mã Tiên Thiêu Đốt!	1831
555. Chương 227:	Cự Linh Thần Giáng Thế	1839
556. Chương 228:	Tử Thần, Thái Nhi!	1848
557. Chương 229:	Tử Thần Thất Tuyệt Và Thần Quang Sáu Sắc	1856
558. Chương 230:	Con Đường Lên Trời Và Vết Máu	1864
559. Chương 231:	Các Người Thắng	1873
560. Chương 232:	Lựa Chọn Của Long Hạo Thần	1878
561. Chương 232:	Lựa Chọn Của Long Hạo Thần	1885
562. Chương 233:	Trái Tim Vĩnh Hằng	1893
563. Chương 234:	Tay Nắm Nhật Nguyệt Hải Sao, Thế Gian Không Người Như Ta	1899
564. Chương 235:	Nhịp Đập Trái Tim Vĩnh Hằng	1907
565. Chương 236:	Bọn Họ, Đã Trở Về	1915
566. Chương 237:	Tịnh Hóa Linh Vực Của Thái Nhi	1924
567. Chương 238:	Thánh Điện Đại Tái	1932
568. Chương 239:	Dự Thi! Quang Chi Thần Hi!	1935
569. Chương 240:	Cuồng Dã	1943
570. Chương 241:	Quang Thần Linh Vực	1952
571. Chương 242:	Cấm Chú! Bích Lạc Hoàng Tuyên	1960
572. Chương 243:	Huyết Linh Vực Và Cực Hạn Linh Vực	1969
573. Chương 244:	Tinh Không Thần Thánh Kỵ Sĩ	1977
574. Chương 245:	Quang Thần Linh Vực Với Tinh Không Linh Vực	1985
575. Chương 246:	Hạo Nguyệt, Có Khả Năng Tám Đầu	1989
576. Chương 247:	Hạo Nguyệt, Đệ Nhất Ma Thần Phía Trên Tinh Không?	1997
577. Chương 248:	Kỹ Năng Linh Vực, Thần Quang Viên Vũ Khúc	2006
578. Chương 249:	Thần Thú Chiến Phong Thần	2014
579. Chương 250:	Trí Tuệ! Huyết Tinh Nữ Chiến Thần	2022
580. Chương 251:	Linh Hồn Tịnh Hóa Thịnh Thế Liên Hoa	2030

581. Chương 252:	Tử Kim Hạo Nguyệt Kiếm	2038
582. Chương 253:	Tử Kim Hạo Nguyệt Kiếm Khủng Bố	2042
583. Chương 254:	Vượt Xa	2048
584. Chương 255:	Xảo Chiêu Của Long Hạo Thần	2057
585. Chương 256:	Chủ Tịch Liên Bang	2065
586. Chương 257:	Đổi Trang! Quang Chi Thần Hi	2074
587. Chương 258:	Thiên Nhân Hợp Nhất	2083
588. Chương 259:	Bài Xích?	2092
589. Chương 260:	Thử Thách Của Vĩnh Hằng Và Sáng Tạo Thần Ấn Vương	2096
590. Chương 261:	Y Tư Đón Vương	2104
591. Chương 262:	Nguyệt Dạ Nữ Vương, Hủy Diệt Thụ	2112
592. Chương 263:	Sống Lại! Nụ Hôn Của Nhã Đình	2120
593. Chương 264:	Quang Tinh Linh Nữ Vương	2128
594. Chương 265:	Vĩnh Hằng Thiên Sứ	2137
595. Chương 266:	Long Vương Tọa	2146
596. Chương 267:	Mười Quân Vương	2150
597. Chương 268:	Quang Chi Thần Hi Đấu Với Vong Linh Vương	2157
598. Chương 269:	Gã Đầu Trọc Đẩy Ngã Tên Mập?	2164
599. Chương 270:	Tuyệt Chiêu Của Long Hạo Thần, Thái Nhi!	2169
600. Chương 271:	Tịch Diệt Nhất	2177
601. Chương 272:	Hạo Nguyệt Tám Đầu	2185
602. Chương 273:	Gặp Lại Ma Thần Hoàng	2193
603. Chương 274:	Thần Tinh Linh	2197
604. Chương 275:	Sinh Mệnh Dự Ngôn	2205
605. Chương 276:	Truyền Thuyết Anh Hùng Vĩnh Hằng	2213
606. Chương 277:	Thần Tượng Của Toàn Dân	2221
607. Chương 278:	Tiến Vào, Nơi Anh Hùng Vĩnh Hằng Trường Miên	2229
608. Chương 279:	Thử Thách? Hay Là Truyền Thụ?	2237
609. Chương 280:	Phạm Thiên Tam Thức	2245
610. Chương 281:	Chủ Động Xuất Kích, Mũi Nhọn Đại Quân	2249
611. Chương 282:	Sát Thần Thích	2257
612. Chương 283:	Khúc Nhạc Đạo Thánh Chiến	2266
613. Chương 284:	Ma Thần Hoàng Lập Kế Hoạch	2274
614. Chương 285:	Nguyệt Dạ Và A Bảo Lần Lượt Đến	2283
615. Chương 286:	Siêu Thần Khí Của A Bảo?	2292
616. Chương 287:	Vạn Vật Hồi Phục Bản Trí Tuệ Linh Lô	2303
617. Chương 288:	Giăng Co Tại Ngự Long Quan	2307
618. Chương 289:	Khiến Long Hạo Thần Làm Ma Thần Hoàng?	2315
619. Chương 290:	Bắt Đầu Đại Chiến	2321
620. Chương 291:	Công Kích Trí Mạng	2329
621. Chương 292:	Thái Nhi Đấu Với Tát Mễ Cơ	2337
622. Chương 293:	Tử Thần Thất Tuyệt Tuyệt Thứ Bảy	2345
623. Chương 294:	Tin Chiến Thắng Từ Vạn Thú Quan	2353
624. Chương 295:	Cơn Giận Của Ma Thần Hoàng	2357
625. Chương 296:	Thân Thế Của Long Hạo Thần?	2366
626. Chương 297:	Đấu Với Ma Thần Hoàng	2374
627. Chương 298:	Thức Tỉnh! Vĩnh Hằng Và Sáng Tạo	2382
628. Chương 299:	Long Phượng Hỏa Thần Trụ	2390
629. Chương 300:	Kinh Sợ Và Bi Thương Vạn Luật	2397
630. Chương 301:	Bức Tranh Sáng Thế	2405
631. Chương 302:	Ngọn Lửa Đen Của Có Được Ca	2409
632. Chương 303:	Tử Kim Hạo Nguyệt Kiếm Tám Đầu	2416
633. Chương 304:	Bí Ẩn Thân Thế Của Long Hạo Thần	2425
634. Chương 305:	Thần Thiên Trụ, Chín Đầu Kỳ Mỹ Lạp	2431

635. Chương 306: Nghịch Lân Cửa Hạo Nguyệt	2438
636. Chương 307: Cuộc Chiến Cuối Cùng	2448
637. Chương 308: Hạo Nguyệt, Ta Chuộc Tội Cho Người (hết)	2456

Thần Ân Vương Tọa

Giới thiệu

Giới thiệu Vào thời khắc mà Ma Tộc cường thế và nhân loại đang bên bờ của sự diệt vong thì Lục Đạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-an-vuong-toa>

1. Chương 1 : Khảo Hạch Kỵ Sĩ Tùy Tù (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Áo Đình Trấn ở biên giới phía nam Thánh Điện liên minh, có hơn ba ngàn hộ dân, tại thành Minh Nguyệt xem như một thị trấn tương đối lớn.

Mặt trời mới lên, dùng hết ánh sáng ảm áp và nhu hòa chiếu rọi khắp mặt đất, cũng phẳng phất như thức tỉnh một sinh mệnh. Lúc này, giải đất trung tâm Áo Đình Trấn, trong một tòa kiến trúc hai tầng tương đối quan trọng, diện tích chừng hơn một ngàn thước vuông, đang tiến hành một hồi khảo hạch.

- Nói cho ta biết, các người vì cái gì muốn thành làm kỵ sĩ.

Một thanh âm hùng hậu hữu lực vang lên.

- Bảo vệ nhân loại, bảo vệ thiện lương, bảo vệ Thánh Điện, bảo vệ thân nhân.

Thanh âm trả lời chính tề mà non nớt, rất hiển nhiên, bọn họ đã không phải lần đầu tiên trả lời vấn đề này.

Tòa kiến trúc hai tầng này là kỵ sĩ Thánh Điện tử điện (màu tím) của Áo Đình Trấn, gọi tắt là Áo Đình tử điện, chuyên môn phụ trách tuyển chọn hài tử có khả năng trở thành kỵ sĩ ở Áo Đình Trấn này để tiến hành bồi dưỡng, hôm nay hơn ba mươi đứa trẻ đứng ở chỗ này, đều phải tiến hành kiểm tra bước khởi đầu của kỵ sĩ - tước hiệu Kỵ sĩ tùy tù. Chỉ có trở thành nhất cấp Kỵ sĩ tùy tù, bọn họ mới có thể tiếp tục học tập, tu luyện ở chỗ này.

Chủ nhân của thanh âm hùng hậu vừa rồi là một nam tử trung niên thân hình cao lớn khôi ngô mạnh mẽ. Hắn tên là Ba Nhĩ Trát, là tổng giáo quan Kỵ sĩ tùy tù của Áo Đình tử điện, nghe nói, năm đó hắn chỉ thiếu chút nữa là có thể trở thành một kỵ sĩ chân chính.

- Nói cho ta biết, tiêu chuẩn kỵ sĩ là gì?

Ánh mắt nghiêm khắc của Ba Nhĩ Trát nhìn kỹ đám trẻ từ tám đến mười tuổi ở Áo Đình Trấn trước mắt này.

Câu trả lời vẫn đều nhịp như trước,

- Khiêm tốn, thật thà, dũng cảm, bao dung, công bằng, hy sinh, vinh dự, kiên trì, nhân ái, chính nghĩa.

Ba Nhĩ Trát hơi hài lòng gật gật đầu,

- Tốt lắm. Các người đã tu luyện ở chỗ này một năm, hôm nay là lúc tiếp nhận khảo hạch. Kỵ sĩ tùy tùng nhất cấp đến thập cấp, linh lực tương ứng là mười đến một trăm. Hôm nay nhiệm vụ của các người là đạt mười linh lực trở lên, trở thành một Kỵ sĩ tùy tùng nhất cấp. Những người thành công thông qua khảo hạch, tiếp tục ở đây tu luyện ba năm, sau đó đến thành Minh Nguyệt tham gia khảo hạch Chuẩn kỵ sĩ. Chỉ khi các người trở thành một Chuẩn kỵ sĩ giống như ta vậy thì mới chính thức xem như một phần tử của kỵ sĩ Thánh Điện.

Hiện tại bắt đầu, Tương Hồ.

- Có. Một thiếu niên vóc người tương đối cao lớn đi ra, đồng thời rút mộc kiếm sau lưng mình xuống.

Các thiếu niên trang bị đều giống nhau, mỗi người một thanh mộc kiếm dài ba thước, rộng ba tấc, dày hai tấc (1 thước = 1/3m; 1 tấc = 1/10 thước). Mà khảo hạch Kỵ sĩ tùy tùng cũng rất đơn giản, trước mặt Ba Nhĩ Trát có một chiếc mộc đòn, trong mộc đòn đó có cái lỗ, bên trong cái lỗ có một viên thạch châu. Đánh vào mộc đòn, viên thạch châu sẽ nhảy lên, dựa theo độ cao có thể biết linh lực bao nhiêu. Có thể xem như công cụ kiểm tra linh lực nguyên thủy nhất. Nhưng trong vòng một trăm linh lực, cũng coi như chuẩn xác.

Linh lực là trị số mạnh yếu thông dụng của các chức nghiệp trên Thánh Ma Đại Lục, vô luận là kỵ sĩ, pháp sư hay là bất cứ chức nghiệp gì, mạnh yếu đều dùng linh lực để so sánh. Nói đại khái, mười điểm linh lực, tương đương với sức mạnh bình thường của một người đàn ông trưởng thành.

- A ——

Tương Hồ hét lớn một tiếng, hai tay nắm lấy mộc kiếm, xoay tròn nên mạnh lên mộc đòn.

- Bịch.

Viên thạch châu nhảy lên.

Ba Nhĩ Trát hài lòng gật gật đầu, cầm danh sách trên tay ghi chép, đồng thời nói :

- Tương Hồ, linh lực mười ba, thông qua. Hạ Nhất, . . .

Loại khảo hạch này rất nhanh, qua một hồi đã xong một nửa số người, cũng có khoảng một nửa thông qua.

- Long Hạo Thần.

Sau khi gọi ra cái tên này, Ba Nhĩ Trát ngẩng đầu, ánh mắt tập trung trên người một thiếu niên vóc người hơi gầy yếu.

Thiếu niên này so với những người khác rõ ràng hơi thiếu dinh dưỡng, thân hình gầy yếu, nhưng hắn lại có một khuôn mặt khiến người khác ghen tị.

Lông mi mềm mại tự nhiên, mắt to, mày ngài, sống mũi thẳng tắp, da trắng nõn, môi dày vừa phải. Dù hắn nhìn qua chỉ tám, chín tuổi thôi, nhưng lại xinh đẹp đủ để làm cho nữ nhân cũng muốn điên cuồng ghen tị. Nhất là hắn có mái tóc đen, lại có một đôi mắt màu lam trong suốt. Nếu như thay một thân nữ trang, tuyệt đối là vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Long Hạo Thần đi tới trước mặt Ba Nhĩ Trát, không rút mộc kiếm xuống trước giống những người khác, mà là tay phải nắm quyền để trong lòng ngực, khom lưng, hành lễ nói : "Giáo quan"

Ánh mắt vốn nghiêm túc của Ba Nhĩ Trát rõ ràng biến thành nhu hòa vài phần, gật gật đầu, nói :

- Bắt đầu đi.

- Vâng.

Tháo mộc kiếm xuống, Long Hạo Thần hít sâu một hơi, đột nhiên vung kiếm, toàn lực chém vào mộc đòn. Phịch một tiếng, viên thạch châu nhảy lên. Nhưng rõ ràng không vượt qua mười vạch.

Ba Nhĩ Trát nhú mày một cái,

- Linh lực chín điểm, không thông qua.

Từ phản lực của mộc kiếm bắn ngược lại hắn có thể nhìn ra Long Hạo Thần quả thật đã toàn lực chém

hôm nay con không thông qua thì con không thể mang Bồi Nguyên Dịch về cho mẹ được. Con không muốn mất mẹ, vì mẹ, cái gì con cũng có thể làm.

Nếu Ba Nhĩ Trát nghe được những lời mà Long Hạo Thần nói chắc chắn sẽ trừng to mắt.

Bồi Nguyên Dịch là một loại thuốc mà Thán Điện gửi xuống, nó đối với những đứa trẻ dưới 15 tuổi có hiệu quả bồi dưỡng căn nguyên, dùng để phụ trợ bọn họ tu luyện, tạo cho thân thể trụ cột vững chắc. Long Hạo Thần ngày hôm nay suýt nữa không thể thông qua khảo hạch là vì từ trước tới giờ hắn không hề uống qua thứ này, tất cả hắn đều để lại cho mẹ hắn. Mà một năm trước hắn còn là một tiểu nam tử rất gầy yếu, một năm sau hắn thông qua bản thân không ngừng cố gắng, không uống Bồi Nguyên Dịch mà để lại cho mẹ mình vậy mà vẫn có thể đột phá cột mốc mười điểm linh lực.

Đối với một đứa nhỏ chỉ có 9 tuổi mà nói, khó khăn của việc này còn lớn hơn cả việc một chuẩn Kỳ Sĩ vượt qua khảo hạch trở thành Kỳ Sĩ chân chính nữa. Phải có loại thiên phú và sự cố gắng như thế nào mới có thể được a!

Ánh mặt trời chiếu lên trên người Long Hạo Thần, kim quang lấp, tựa như trái tim hắn được làm bằng vàng

Nhà Long Hạo Thần nằm ở một góc hẻo lánh phía tây của Áo đình trấn, thậm chí còn phải vượt qua một con sông nhỏ mới có thể tới đó. Rất nhanh, hắn đã đi qua một cây cầu độc mộc, có điều hắn cũng không có trực tiếp về nhà, mà đi dọc theo một con đường nhỏ vào một mảnh rừng rậm nằm phía tây Áo đình trấn.

Trước khi hắn đem Bồi Nguyên Dịch cho mẹ mình uống hắn đều phải đi hái một ít rau dại sau đó đem được dịch trộn vào trong chén súp rau cho mẹ hắn uống, chỉ có như vậy mẹ hắn mới có thể không nhận ra được mùi thuốc bên trong. Hắn cũng không muốn cho mẹ mình biết việc này, Long Hạo Thần còn nhớ rõ Ba Nhĩ Trát đã từng nói là một nam nhân thì phải đứng ra gánh vác tất cả.

Đi vào rừng cây, hắn nhanh chóng bắt đầu làm việc, mấy năm nay, Long Hạo Thần và mẹ mình sống nương tựa lẫn nhau, cho dù là trong Áo đình trấn thì nhà của bọn họ cũng là gia đình khổ nhất, đứa trẻ nhà nghèo thì thường trưởng thành sớm, trong khi những đứa trẻ khác chỉ biết chơi đùa thì hắn đã có thể giúp mẹ mình một số công việc. Hai mẹ con tuy sống dựa vào những đồng cắc mà mẹ Bạch Nguyệt của hắn sửa y phục cho người trong trấn để sống qua ngày, nhưng mà chỉ vậy thôi thì hắn cũng cảm thấy rất vui vẻ rồi.

Một lát sau, trên mặt đất chông chất không ít rau dại, những thứ này Long Hạo Thần đều rất quen thuộc, tuy rằng chỉ là rau dại nhưng mà hương vị cũng không tệ. Từ nhỏ đến lớn hắn đã ăn không ít những thứ này rồi.

Lúc Long Hạo Thần đang thu thập những thứ này rồi định trở về thì một tiếng vang làm cho hắn nhảy dựng lên. Mảnh rừng rậm này không hề bình yên, ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít dã thú lui tới.

Long Hạo Thần ngẩn đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đang ngã xuống. Dưới sự hiếu kỳ thúc giục hắn từ từ tiến lại chỗ đó, chỉ đi vài bước hắn đã thấy được thân ảnh vừa mới ngã xuống kia không phải là dã thú gì mà là một cô bé.

Cô bé này có bộ dáng khoảng bảy tám tuổi, thân hình rất là nhỏ bé yếu ớt, trên đầu là mái tóc ngắn màu tím. Y phục trên người cô bé có chút rách nát, ít nhất có sáu bảy chỗ có vết máu chảy ra. Tuy là té trên mặt đất nhưng cô bé vẫn còn tỉnh táo, cô đang dậy giữa định đứng lên nhưng không thể nào làm được.

Long Hạo Thần nhanh chóng bước lên rồi kinh ngạc hỏi :

Người làm sao vậy?

Cô bé dường như kinh ngạc, thân thể theo bản năng giật giật, cô nghiêng đầu lại nhìn hắn. Lúc này, Long Hạo Thần mới nhìn thấy bộ dáng của cô bé.

Trên khuôn mặt xinh đẹp dính không ít bùn đất, chỗ khoe miệng còn có một vết máu, cho dù là bộ dáng của cô rất chật vật nhưng vẫn làm cho người khác có cảm giác kinh diễm. Có điều sự xinh đẹp của cô khác với của Long Hạo Thần, bộ dáng của Long Hạo Thần vô cùng nhu hòa, khuôn mặt này làm cho người ta rất dễ có cảm giác thân cận, Mà cô bé này tuy còn nhỏ tuổi nhưng trên khuôn mặt thì tràn đầy sự quật cường và sắc mặt lạnh như băng, khi nhìn vào ánh mắt của cô, Long Hạo Thần nhịn không được rung mình một cái.

Khi nhìn thấy Long Hạo Thần, cô bé dường như có chút kinh hãi, nhưng không biết có phải là lực tương tác của Long Hạo Thần đủ mạnh hay không mà cô bèn rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Không sao chứ?

Long Hạo Thần hỏi.

Cô bé cố gắng nâng cánh tay lên rồi viết :

Ta không thể nói chuyện, có người xấu đuổi theo ta, sắp đuổi tới rồi, tỷ tỷ, cứu ta.

Nhìn hàng chữ cô bé viết, Long Hạo Thần hoảng sợ, nhưng mà khi thấy những chữ cuối cùng, trên trán hấn lại tràn đầy hắc tuyến.

Ta là ca ca, không phải tỷ tỷ.

Buồn bực giải thích một câu rồi động lòng trắc ẩn hấn liền bế cô bé lên. Nói như thế nào thì hấn cũng đã là một Tùy Tòng Kỵ Sĩ, lực lượng đã rất lớn, cô bé này cũng không nặng lắm nên khi bế lên cũng không có cảm giác gì.

Ôm cô bé tới chỗ đồng rau, Long Hạo Thần dùng một cọng rau buộc bó rau lại. Cô bé kia thì lo lắng kéo kéo vạt áo hấn.

Long Hạo Thần có chút sững sờ rồi vội đặt cô bé xuống, cô bé viết vài chữ :

Ta cảm giác được hơi thở của bọn hồ, bọn họ lập tức sẽ đến đây, bọn họ có thể ngửi ra mùi của ta, người đi nhanh lên, nếu không sẽ không kịp nữa đâu.

Long Hạo Thần nhú mày rồi kiên quyết lắc đầu, nói :

Không được ta là nam tử hán ta sẽ bảo vệ cô.

Cho dù là hấn mới chín tuổi nhưng khi hấn nói ra những lời này tên khuôn mặt xinh đẹp của hấn đã xuất hiện một sự kiên nghị.

Mùi sao? Hai mắt Long Hạo Thần khẽ nhúc nhích, hấn bóp nát vài sợi rau rồi chà lên người của hấn và cộ bé, sau đó ôm cô chạy sang một lùm cây, hấn đem cô đặt trong lùm cây rồi mình thì nằm đè lên đó, hấn dùng khủy tay chống đỡ thân thể để thân thể không tiếp xúc với cô bé, hơn nữa hoàn toàn có thể che chở thân thể cô.

Hấn cũng không có chú ý tới khi hấn làm việc này cô bé vẫn luôn dùng ánh mắt kỳ dị nhìn hấn nhưng cô chỉ im lặng mà không nói gì.

Long Hạo Thần vừa mới làm xong mọi việc thì bên ngoài bụi cây có một đám mặc đồ đen xuất hiện. Những tên này đều vô cùng cao lớn, trên người bọn chúng mơ hồ còn có mùi máu tanh truyền tới. Trong đó có mấy người không ngừng hít vào.

Mùi vị tới đây sao lại biến mất ? Chẳng lẽ tiểu nha đầu kia được người khác cứu đi?

Một giọng nói khàn khàn quanh quẩn trong rừng cây.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

4. Chương 1 : Khảo Hạch Kỵ Sĩ Tùy Tòng (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Nương theo những tia ánh sáng yếu ớt chiếu xuyên qua kẽ lá, Long Hạo Thần thấy rõ tướng mạo của một trong những người hắc y nhân kia, khi nhìn thấy tướng mạo của người này hấn suýt chút nữa đã hô lên. Trên mặt người này đầy những sợi lông màu đen, đôi kim sắc đồng tử nhìn hết sức đáng sợ, lỗ mũi hấn thì liên tục ngửi ngửi, dường như là đang cố gắng đánh hơi vậy.

Ngay lúc này một giọng nói lạnh lùng vang lên : Chấm dứt ở đây thôi, nếu các người đã đuổi tới đây thì không cần quay về nữa.

Một đạo quang mang trong suốt yên lặng xuất hiện trên không trung rồi nhanh chóng lóe lên vài cái trong khu rừng. Bảy tám hắc y nhân trong nháy mắt sững người lại rồi ầm ầm ngã xuống.

Long Hạo Thần thậm chí có cảm giác hoa mắt, một gã bạch y nhân che mặt xuất hiện ở chỗ những tên hắc y nhân vừa ngã xuống, ngay sau đó, một màn kinh dị hiện ra trước mặt hắn. Không thấy tên bạch y nhân có động tác gì nhưng Long Hạo Thần lại thấy trên ngực hắn có mấy nghìn tia sáng từ từ xuất hiện. Trong phút chốc, cả khu rừng này giống như là được chiếu sáng lên. Ánh sáng chói mắt làm Long Hạo Thần chịu không được nên nhắm mắt lại.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra thì hoảng sợ phát hiện những tên hắc y nhân vốn đang nằm trên đất bây giờ đã biến mất hết, tên bạch y nhân thì vẫn còn đứng ở chỗ cũ.

Mọi việc xảy ra quá nhanh giống như là Long Hạo Thần vừa mới hoa mắt vậy, mọi thứ xung quanh đều rất yên tĩnh, những hắc y nhân tướng mạo hung ác vừa nãy dường như chưa từng xuất hiện vậy.

Bạch y nhân xoay người lại nhìn về chỗ Long Hạo Thần và cô bé kia đang ẩn trốn rồi nói :

Ra đi.

Long Hạo Thần thấy căng thẳng trong lòng, thực hiển nhiên, đối phương đã phát hiện chính mình. Đồng thời, hắn cũng đã nhìn thấy hai mắt của Bạch y nhân này. Đó là một đôi mắt không hề có chút tình cảm nào trong đó, hai tròng mắt hắn màu đen nhưng đồng tử lại là màu xám, một đầu tóc dài được buộc sơ sài phía sau, trên bộ quần áo màu trắng đơn giản mà hắn đang mặc không hề có một món trang sức nào.

Sự mạnh mẽ của bạch y nhân làm cho Long Hạo Thần cảm thấy căng thẳng dù sao thì hắn chỉ mới có 9 tuổi mà thôi, nhưng mà khi hắn cúi đầu xuống nhìn cô bé phía dưới thì nhất thời nhiệt huyết dâng trào biến thành dũng khí

Trước tiên hắn lắc lắc đầu ý bảo nàng không cần lên tiếng rồi hắn chống đỡ cơ thể sau đó nhảy ra bên ngoài, ngay khi ra ngoài hắn tranh thủ rút thanh kiếm sau lưng ra.

Tên bạch y nhân đứng đó không hề nhúc nhích, Long Hạo Thần cảm thấy người đứng trước mặt này còn mạnh hơn rất nhiều so với những dã thú mà hắn đã gặp.

Long Hạo Thần không hề hé răng, hắn cầm chặt thanh kiếm trên tay rồi chăm chú nhìn người bạch y nhân này. Bây giờ trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất là hy vọng bạch y nhân này không phát hiện ra nàng là tốt rồi.

Chúng ta cần phải trở về. Giọng nói của bạch y nhân này không hề có một tia tình cảm nào, chỉ vài từ như thể thôi cũng đủ để hắn cảm thấy một luồng hơi lạnh thổi dọc sống lưng.

Ở phía sau, suu một tiếng, một bóng người nho nhỏ xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần, hắn giật mình phát hiện ra bóng dáng mà hắn thậm chí còn nhìn không kịp kia lại là của cô bé câm mà hắn vừa giúp.

Tốc độ của cô bé thật là nhanh! Long Hạo Thần ngẩn ngơ.

Cô bé vươn hai tay ra rồi dùng thân thể bé nhỏ của mình chắn trước mặt Long Hạo Thần, ánh mắt cô bé kiên định và quật cường nhìn tên áo trắng trước mặt, cô dùng sức lắc lắc đầu.

Đôi mi bao phủ đôi mắt không hề có chút cảm tình kia dường như có chút giật giật, ngay sau đó, thân thể hắn di động, thân thể hắn giống như là một luồng ánh sáng chợt lóe lên. Cô bé đứng trước mặt Long Hạo Thần cũng di động, tốc độ rất là nhanh.

Sức quan sát của Long Hạo Thần đã vượt qua những bạn bè cùng lứa tuổi nhưng hắn cũng chỉ có thể mơ hồ thấy được trong tay cô bé có một thanh chủy thủ ngắn, lúc di chuyển thân thể cô bé có chút di động không quy tắc, nhìn giống như là một con cọp con hung hãn vậy. Tốc độ này thật là nhanh, có lẽ chỉ có người có số linh lực vượt qua hai mươi mới có được tốc độ như vậy?

Đáng tiếc, cô bé và tên bạch y nhân hiển nhiên là chênh lệch rất lớn, thời gian chỉ có một lần hô hấp thì mọi thứ đã bình yên trở lại.

Thanh chủy thủ trên tay cô bé không thấy nữa, thân thể cô cũng bị bạch y nhân kẹp ở dưới nách, việc tên này thế nào làm được những việc này thì Long Hạo Thần không hề nhìn thấy.

Buông cô ấy ra.

Long Hạo Thần hô to một tiếng rồi bước tới một cách rất chính quy theo kiểu Kỵ Sĩ, thanh mộc kiếm trong tay ngay lập tức bổ tới tên bạch y nhân. Lúc này hắn căn bản không để ý tới việc tên này có bao nhiêu lợi hại, trong lòng hắn bây giờ chỉ nghĩ tới một việc mà cứu cô bé này thôi.

Một lực lượng lớn truyền tới, thanh kiếm của Long Hạo Thần văng ra xa, trong nháy mắt ý thức rơi vào hắc ám. Mà bên kia tên bạch y nhân chỉ nhấc tay lên mà thôi.

Cô bé bị tên này xách lên kịch liệt giãy dụa, tên bạch y nhân bỗng nhiên kinh hãi, hắn cảm thấy cô bé mình đang xách theo bắt đầu nóng lên, một tầng ánh sáng màu đỏ xuất hiện trên làn da cô bé.

Yên tĩnh một chút, ta sẽ không làm tổn thương hắn.

Tên bạch y nhân rút cuộc cũng nói ra một câu có giọng điệu hơi hơi giống con người, trong giọng nói dường như chứa sự bất đắc dĩ.

Cô bé ngừng việc giãy dụa lại rồi ngẩn đầu nhìn tên bạch y nhân.

Tên này gật gật đầu rồi từ từ đi tới chỗ Long Hạo Thần sau đó ngồi xổm xuống dùng một tay sờ soạn Long Hạo Thần, ngay cả khuôn mặt xinh đẹp kia hắn cũng không buồn tha.

Sau một lát, tên bạch y nhân nhíu nhíu mày :

Tư chất trung thượng nhưng cốt cách phát triển không đủ, khí chất và tư chất của hắn rất thích hợp làm Kỵ Sĩ.

Vừa nói, hắn liền buông cô bé ra.

Cô bé làm ra một thủ thế với hắn.

Bạch y nhân nói :

Thành tựu tương lai của hắn? Khó mà nói. Từ tư chất thì thấy cùng lắm hắn chỉ là một Đại Địa Kỵ Sĩ mà thôi. Nhưng mà khi chỉ mới chín tuổi hắn đã có bốn trong mười tiêu chí của Kỵ Sĩ là thương cảm, anh dũng, kiên nghị, hy sinh, thành tựu tương lai không thể hạn lượng được. Một Kỵ Sĩ vĩ đại, nhất là thủ hộ Kỵ Sĩ thì yêu cầu về tâm tính cao hơn tư chất nhiều.

Cô bé chỉ chỉ về phía mình rồi chỉ chỉ Long Hạo Thần sao đó quơ tay làm ra vài động tác.

Tên bạch y nhân gật đầu rồi nói :

Được rồi, dũng khí vừa rồi của hắn rất đáng được nhận phần thưởng này

Một đoàn bạch quang xuất hiện trước ngực tên bạch y nhân, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng một cái tiểu hỏa lô, ở giữa có một ngọn lửa óng ánh màu xanh

Tên bạch y nhân vươn tay ra, một ngọn lửa màu xanh bay tới trên người Long Hạo Thần, bàn tay hắn làm vài động tác kỳ lạ, ngay lập tức ngọn lửa bám lên người Long Hạo Thần.

Một lát sau, luồng ánh sáng thu lại rồi chui vào cơ thể tên bạch y nhân, ánh mắt hắn rõ ràng có chút mệt mỏi.

Tốt rồi, ta đã linh lô lực bài trừ tạp chất ra trong thập nhị chính kinh của hắn tiềm lực của hắn ít nhất cũng đã tăng thêm một bậc. Lần thí luyện này đã xong, chúng ta quay về thôi.

Vừa nói, tên bạch y nhân liền đứng lên vẫy vẫy tay về phía cô bé.

Cô bé đi nhanh tới chỗ Long Hạo Thần rồi tháo một chiếc nhẫn màu xanh trên người ra đeo vào ngón giữa của Long Hạo Thần. Nói cũng kỳ quái, chiếc nhẫn nhỏ kia vừa tới tay của Long Hạo Thần liền tự động to lên, hoàn toàn vừa khít với ngón tay của Long Hạo Thần.

-Thải Nhi, ...

Tên bạch y nhân nhỏ giọng kêu lên nhưng điều hắn có lại là ánh mắt quật cường của cô bé. Cô bé đem mớ rau của Long Hạo Thần lại gần người hắn rồi mới đi tới chỗ tên bạch y nhân.

Tên bạch y nhân cau mày một chút, sau khi trầm mặt hắn rút cuộc cũng gật gật đầu rồi nắm tay cô bé kéo lên sao đó biến mất.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

5. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Ừ. . .” Long Hạo Thần chậm rãi tỉnh táo lại từ trong hôn mê, mở tròng hai mắt, chớp chớp hai cái đôi lông mi thật dài đủ để khiến bất kỳ cô gái nào ghen tị, mới dần dần phục hồi tinh thần.

Mạnh mẽ nghiêng người rồi ngồi dậy trên mặt đất, “Ta không sao ư?” Nhìn thân thể mình lông tóc không tổn hao gì, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, trong rừng cây chỉ có một chút tiếng côn trùng kêu và chim hót thanh âm.

Cúi đầu, Long Hạo Thần liếc thấy đồng rau dại chính tề đặt ở bên cạnh mình, sưng sốt một chút, xoa xoa huyết Thái Dương của mình.

Chẳng lẽ ta mới vừa rồi ngủ thiếp đi, hết thấy cũng chỉ là nằm mơ sao?

Mũi chân Tinh Vũ mỗi lần điểm nhẹ trên mặt đất , cũng sẽ mang theo hần ít nhất bay về phía trước hơn mười trượng, chẳng qua là thời gian mấy lần hô hấp, Áo Đình trần cũng đã bị bọn họ bỏ xa xa lác ở phía sau.

Tốc độ như vậy đối với Long Hạo Thần mà nói, quả thực giống như là nhanh như điện chớp, điều hần có thể làm cũng chỉ có nắm thật chặt tay Tinh Vũ, sợ mình bị rơi xuống.

Rất nhanh, bọn họ sẽ đi tới mảnh rừng rậm hôm qua Long Hạo Thần hái rau dại, phía sau mảnh rừng rậm có một ngọn núi. Nơi này Long Hạo Thần cũng rất quen thuộc, dù sao hần lớn lên là ở chỗ này . Ngọn núi này bị mọi người ở Áo Đình trần gọi là Áo Đình Sơn. Nhưng bởi vì ở trong núi và sâu trong rừng rậm thường xuyên có dã thú thường lui tới, thậm chí còn từng có ma thú xuất hiện, vì vậy, có rất ít người đến bên này. Hần cũng là nửa năm trước do lòng hiếu kỳ từng đến quá một lần dưới chân Áo Đình Sơn. Ở nơi đây hần thấy được một con dã thú không tên, bị làm cho sợ đến nhảy hần lên, từ đó về sau, Long Hạo Thần không có xâm nhập qua mảnh rừng rậm này, lại càng không cần phải nói tiến vào Áo Đình Sơn.

“Lão sư, bên này có dã thú, có thể còn có ma thú.” Long Hạo Thần hảo tâm nhắc nhở.

Tinh Vũ nhưng giống như là căn bản không nghe thấy lời của hần, tốc độ ngược lại tăng nhanh hơn mấy phần, trực tiếp mang theo hần đi lên Áo Đình Sơn. Cho dù là trong quá trình leo núi, tốc độ của hần cũng không có giảm bớt. Cảnh vật hai bên chung quanh nhanh chóng xẹt qua, kinh phong đem tóc Long Hạo Thần cũng bay tán loạn.

Áo Đình Sơn cũng không tính là rất cao, chỉ có cao ước chừng hơn hai trăm trượng, chẳng qua là một lát sau bọn họ sẽ lên đến đỉnh núi.

Ba gian nhà gỗ nhỏ ra hiện tại trong tầm mắt Tinh Vũ, không có sân, chỉ có lẻ loi ba gian nhà gỗ, hơn nữa nhìn kia màu gỗ mới tinh, rõ ràng là vừa mới được kiến tạo không lâu.

Đi thẳng tới trước nhà gỗ Tinh Vũ mới ngừng lại , mang theo Long Hạo Thần đi vào trung ương gian phòng lớn nhất kia .

Đẩy cửa vào, trong gian nhà gỗ truyền đến mùi mộc hương, cũng không khó ngửi ngược lại mang theo vài phần mùi thơm nhàn nhạt. Trung ương gian nhà gỗ lớn nhất này bên trong gian phòng cũng chỉ có bài biện đơn giản , một chiếc giường gỗ ngay cả chăn đệm cũng không có, một chiếc bàn gỗ, hai cái ghế. Chỉ đơn giản như vậy, thậm chí so sánh với trong nhà Long Hạo Thần cũng muốn đơn sơ hơn.

“Ngồi đi.” Tinh Vũ chỉ chỉ cái ghế, mình cũng kéo ra một cái ngồi xuống.

Long Hạo Thần ngồi đằng hoàng xuống, hần mặc dù tuổi còn nhỏ, kiến thức cũng không nhiều, nhưng là có thể cảm giác được Lão sư của mình rất cường đại. Trong tâm đang khẩn trương bao nhiêu cũng mang theo hưng phấn bấy nhiêu.

“Trước tiên là nói về nói người ngày hôm qua gặp được cái gì? Tại sao linh lực lại tăng lên gấp đôi.” Tinh Vũ nhàn nhạt hỏi, trên mặt của hần không có biểu lộ gì, nhưng trong giọng nói nhưng mang cho Long Hạo Thần mấy phần áp lực vô hình.

“Ngày hôm qua là như vậy. . .” Long Hạo Thần không có cảm giác mình có chuyện gì cần giấu diếm, đem phát sinh ngày hôm qua hết thấy giảng thuật lại một lần.

Nghe lời của hần, trong cả quá trình Tinh Vũ chẳng qua là chân mày hơi nhăn một lần, những khác cũng cũng không có tỏ vẻ gì.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

7. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“ . . . , Lão sư, ngài nói tiểu cô nương kia có không có việc gì chứ?” Long Hạo Thần nói xong không nhận được hỏi một câu.

Tinh Vũ lắc đầu, nói : “Không có việc gì, nàng cùng Bạch y nhân kia hẳn là đồng bọn , đều thuộc về thích khách Thánh điện.”

“Thích khách Thánh điện?” Long Hạo Thần trong mắt tràn ngập tò mò.

Tinh Vũ kéo cánh tay mang theo chiếc nhẫn , lầu bầu nói : “Đây chẳng lẽ là một mai không gian giới chỉ?” Vừa nói, ngón tay của hắn tựa hồ đột nhiên lóe sáng một chút, đầu ngón tay đụng chạm vào chiếc nhẫn, nhất thời tỏa ra một vòng lam sắc quang mang.

Vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt Tinh Vũ, hướng Long Hạo Thần nói : “Vận khí của ngươi rất tốt, đây là tiểu cô nương kia để lại cho ngươi. Giá trị xa xỉ, không nên để mất? Tiểu cô nương này có chút ý tứ.”

Long Hạo Thần gãi gãi đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn thủy chung mang theo vẻ nghi ngờ, hắn cũng không thể nào minh bạch lời Lão sư nói.

“Lão sư, ngài có biết Bạch y nhân kia dùng phương pháp gì để cho những tên hắc y nhân tướng mạo dữ tợn biến mất ?”

Tinh Vũ cười nhạt một tiếng, “Bởi vì hắn giết những người đó, cũng sử dụng thích khách Thánh điện chuyên chúc Thiên Kích Linh Lô đưa bọn họ biến thành phần vụn, hơn nữa lấy Thiên Kích Linh Lô mang thêm thanh sắc hỏa diễm đốt thành tro bụi, không lưu một tia dấu vết. Trên người của người linh lực tăng phúc, cũng là nhờ tác dụng của Thiên Kích Linh Lô. Là hắn giúp ngươi khai thông thập nhị chính kinh, bài trừ hết tạp chất trong chính kinh, có thể nói hoàn toàn thay đổi thân thể của ngươi. Đây cũng là một phần ân huệ không nhỏ, ngươi phải nhớ kỹ. Sau này như có cơ hội phải trả lại cho đối phương, không thể thiếu nợ nhân tình như thế, trừ phi. . .”

Trừ phi cái gì hắn cũng không có nói đi tiếp, Long Hạo Thần cũng không còn để ý, bởi vì trong lời nói của Tinh Vũ Lão sư, hắn tìm được điều làm cho mình cảm thấy hứng thú hơn.

“Lão sư, ngài nói Thiên Kích Linh Lô là cái gì? Chính là chút ít bạch quang kia sao?”

Tinh Vũ gật đầu, nói : “Có thể nói như vậy. Linh lô đơn giản nói tụt là dung lô do linh lực tạo thành, nhưng thiên biến vạn hóa, mỗi một chủng linh lô cũng là một dạng tồn tại chuyên biệt. Hiện tại ngươi vẫn chưa cần phải học tập trình độ kiến thức về linh lô, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, linh lô là hi hữu, người có linh lô chưa chắc có thể trở thành cường giả, nhưng người không có linh lô sẽ nhất định không cách nào đứng trên đỉnh phong.”

“Vâng.” Nghe lời hắn nói xong, ở trong lòng Long Hạo Thần nhất thời có nhiều thêm vài phần ước mơ, muốn là sau này mình cũng có thể có được một linh lô, nó sẽ có hình dạng gì đây? Nhìn lại chiếc giới chỉ trong tay này hắn không khỏi lại nghĩ tới tiểu nữ hài hôm qua.

Tinh Vũ nói : “Ta đã để cho Ba Nhĩ Trát thông báo cho người nhà của ngươi, mỗi tuần cho phép ngươi về nhà một lần, thời gian còn lại ở cùng một chỗ theo ta tu luyện.”

Long Hạo Thần cả kinh, có chút vội vàng hỏi : “Lão sư, bởi nguyên dịch kia ta còn có thể được lấy không ?”

Tinh Vũ gật đầu, nói : “Mỗi lần trước khi ngươi về nhà ta sẽ đưa cho ngươi. Nếu như ngươi biểu hiện thật là tốt, ta thậm chí còn sẽ cho ngươi vài loại dược vật tốt hơn, đối với bất kỳ thân thể người nào cũng có chỗ tốt rất lớn. Ngược lại, nếu như ngươi đang ở đây trong khi tu luyện không cách nào hoàn thành yêu cầu của ta, như vậy, ta sẽ đem ngươi đuổi xuống núi, ngươi cũng sẽ không còn là Kỵ Sĩ tùy tùng của Kỵ Sĩ Thánh điện , hơn không cần nghĩ sẽ nhận được bồi nguyên dịch. Rõ chưa?”

Thời điểm nói những lời nói này đáy mắt Tinh Vũ hiện lên một tia thâm ý, thậm chí còn mang theo một phần nhàn nhạt áy náy, nhưng hắn che dấu vô cùng tốt, Long Hạo Thần căn bản nhìn không ra.

Lúc này này khi Hạo Thần nghe xong lời Tinh Vũ nói, lập tức gật đầu lia lịa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiên định cùng chấp nhất, vì thân thể mẹ, mình cũng nhất định phải cố gắng hoàn thành thật tốt giáo trình tu luyện lão sư dạy. Hơn nữa lão sư dạy mình cũng là muốn tốt cho mình a!

Tinh Vũ hài lòng gật đầu, nói : “Bắt đầu từ hôm nay, buổi sáng mỗi ngày ta dạy người các loại kiến thức, xế chiều cùng buổi tối chỉ đạo người tu luyện. Ta dạy kiến thức cho người người phải nhớ kỹ, như có một điều nào quên lãng, ta liền khấu trừ người một tuần bồi nguyên dịch.” Hắn hiển nhiên biết tử huyệt của Long Hạo Thần nằm ở địa phương nào, chẳng qua là một câu nhắc nhở đơn giản đã làm cho tên tiểu tử này bị sợ đến gật đầu lia lịa.

Tinh Vũ nói : ” Người nói một chút hiểu biết của mình về liên minh Thánh điện.”

Long Hạo Thần nói : “Ba Nhị Trát giáo Quan đã dạy chúng ta, liên minh Thánh điện là do Kỵ Sĩ Thánh điện, Chiến sĩ Thánh điện, Thích khách Thánh điện, Ma Pháp Thánh điện, Mục Sư Thánh điện cùng Linh Hồn Thánh điện tạo thành liên minh. Lục Đại Thánh điện liên thủ, bảo vệ lãnh thổ cuối cùng của nhân loại chúng ta.”

Tinh Vũ gật đầu, nói : “Người nói rất đúng, nhưng đây chỉ là lý thuyết cơ bản nhất. Thời kỳ viễn cổ một vạn ba ngàn năm trước, nhân loại chúng ta từ trong tay chủng tộc viễn cổ Hồng Hoang dần dần chiếm được quyền khống chế đối với Thánh Ma Đại Lục, Hồng Hoang chủng tộc từ từ suy vong. Kế tiếp, trên đại lục trước sau xuất hiện hàng chục quốc gia nhân loại, thống trị đại lục, làm nhân loại chúng ta trở thành chúa tể của Thánh Ma Đại Lục. Các quốc gia cố gắng phát triển công nông nghiệp, dạy mọi người kiến thức, trong đoạn thời gian kia, là nhân loại chúng ta phát triển nhanh nhất . Mọi người an cư lạc nghiệp, đại lục một mảnh phồn vinh.”

“Không lâu sau đó chiến tranh bắt đầu xuất hiện, vốn là mấy chục quốc gia ở trong chiến tranh không ngừng thâm tóm, dần dần tạo thành cục diện ba đế quốc tạo nên thế chân vạc. Ba đế quốc ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, duy trì thế cục thăng bằng, vẫn kéo dài thời gian mấy ngàn năm. Chúng ta gọi bảy ngàn năm này là niên đại huy hoàng cho nhân loại chúng ta.”

”Cho đến sáu ngàn năm trước, niên đại huy hoàng bởi vì Ma tộc đến mà hủy diệt.

” Nói tới đây trong mắt Tinh Vũ toát ra phát ra thống hận cùng căm hận từ nội tâm.

”Nhật nguyệt cùng hiện, Cửu Tinh Liên Châu, một đạo phẳng phất đem thiên không chém ra một cái khe hở thời không khổng lồ hiện ra trên bầu trời Đông Phương đại lục.

Thất thập nhị ma thần trụ từ trên trời giáng xuống, mang đến các loại ôn dịch cùng ma khí

“Ở trong một trăm ngày ban đầu khi Thất thập nhị Ma thần trụ phủ xuống, bất kỳ chỗ nào có sinh vật, vô luận là dã thú, ma thú còn là nhân loại chúng ta. Một khi lây dính ma khí do Thất thập nhị ma thần trụ này phát ra lập tức sẽ sinh ra khổng lồ biến dị, biến dị thành Ma tộc sinh vật. Nghe theo Ma thần ở chỗ ma thần trụ chỉ huy. Ngắn ngủn thời gian một trăm ngày, Thất thập nhị Ma thần trụ đã làm cho Ma tộc tăng thêm mấy trăm vạn đại quân. May là Ma thần trụ tản mát ra ma khí chẳng qua là kéo dài một trăm ngày mà thôi, nếu không thì nhân loại chúng ta sợ rằng đã diệt tuyệt.”

Long Hạo Thần chỉ là một thiếu niên, đối với hắn mà nói, hiện tại hắn còn cảm thấy không có quá nhiều trách nhiệm, nghe Tinh Vũ giảng thuật, giống như là đang nghe chuyện xưa. Bất quá hắn cũng không quên mất Tinh Vũ lúc trước uy hiếp, vừa nghe vừa đem những thứ này nhớ kỹ trong lòng mình.

“Thất thập nhị ma thần trụ, mỗi một cái đều có một gã chân chính ác ma thủ hộ, bọn họ xưng mình là Thất thập nhị Ma thần. Dựa theo xếp hạng thực lực. Bọn họ dẫn theo sau đại quân Ma tộc hướng nhân loại chúng ta phát động công kích hủy diệt. Kể từ ngày Thất thập nhị ma thần trụ phủ xuống nhân loại chúng ta cũng đã tiến vào niên đại hắc ám thăng cho đến hiện tại.”

“Sáu ngàn năm đầu đó, tất cả quốc gia nhân loại cũng đã hủy diệt, mặc dù chúng ta ở niên đại huy hoàng để dành tài phú cùng lực lượng khổng lồ, nhưng đối mặt Ma tộc cường thế vẫn như cũ vẫn rơi vào thế hạ phong. Thậm chí suýt nữa bị chân chính hủy diệt. Cho đến khi ở ba ngàn năm trước cường giả nhân loại chúng ta tự thành lập tổ chức Lục Đại Thánh điện xuất hiện, mới coi là miễn cưỡng ổn định lại trận tuyến, ngăn cản cước bộ của Ma tộc. Nhưng mà Liên minh Thánh điện chúng ta ở trên đại lục cũng chỉ là chiếm cứ không tới một phần tư diện tích mà thôi.”

Nói tới đây, Tinh Vũ thanh âm rõ ràng trở nên sục sôi , trong hai tròng mắt cũng tản mát ra ngọc quang chói mắt, “Cho nên, hôm nay ta muốn dạy người điều đầu tiên chính là phải nhớ kỹ Ma tộc mang

cho chúng ta nổi thống khổ cùng sỉ nhục, thân là một gã Kỵ Sĩ, chúng ta muốn bảo vệ gia viên nhà mình, bảo vệ thân nhân của chúng ta, bảo vệ nhân loại. Những thứ này mỗi ngày bắt các người đọc thuộc lòng lời của cũng không phải là vô căn cứ. Phải có đầy đủ thực lực cường đại, mới có thể bảo vệ chúng ta phải bảo vệ mọi người.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

8. Chương 2 : Thần Bí Tân Giáo Quan (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Ma tộc, đã giết chết ngàn vạn đồng bào chúng ta, làm cho máu tươi đồng bào chúng ta nhuộm đỏ đại địa, ba ngàn năm nay, chúng ta Lục Đại Thánh điện chẳng bao giờ dám có nửa phần lùi biếng, vì nhân loại có thể sinh tồn và truyền thừa và vì một ngày chúng ta có thể đoạt lại hết thấy những gì đã mất đi, hết thấy cố gắng đem những tên Ma tộc tàn nhẫn ác độc đánh đuổi đi cho đến khi kết thúc sinh mệnh.”

“Long Hạo Thần, người phải nhớ kỹ, Ma tộc cùng chúng ta có huyết hải thâm cừ.”

Thanh âm của Tinh Vũ tràn đầy sức cuốn hút, cho dù là Long Hạo Thần chỉ có chín tuổi cũng bởi vì những lời của hắn mà nhiệt huyết sôi trào lên.

” Ma tộc cùng chúng ta có huyết hải thâm cừ.” Long Hạo Thần ngữ khí kiên định nhắc lại lời Tinh Vũ nói.

Tinh Vũ gật đầu, “Chúng ta sẽ cố gắng hết thấy, cũng là vì đánh đuổi bọn chúng ra khỏi mảnh đất này, đoạt lại hết thấy những gì đã mất đi, bảo vệ thân nhân của chúng ta. Thử hỏi, nếu có một ngày, chúng ta không có thể ngăn trở cuộc bộ xâm lấn của ma tộc, khi bọn hắn đi tới Áo Đình trấn sẽ phát sinh cái gì?

Các bằng hữu của người, còn có mẹ người, bọn họ đem gặp phải tai nạn như thế nào?”

Long Hạo Thần tâm thần rung mình một cái, ánh mắt kiên nghị trở nên càng rõ ràng hơn bao giờ hết .

Nhìn bộ dáng của hắn, thần sắc trong mắt Tinh Vũ toát ra mấy phần hài lòng, hắn tự nhiên nhìn ra được, tên tiểu tử này đã đem những lời mình nói nhớ kỹ trong lòng .

“Hôm nay ta dạy người lịch sử kiến thức tương đối nhiều rồi. Ngày mai bắt đầu, ta giảng thuật cho người khởi nguyên của Lục Đại Thánh điện. Kế tiếp ta dạy cho người văn tự nhân loại chúng ta cùng với một chút tương quan kiến thức cùng Ma tộc.”

Suốt cả một buổi trưa, Long Hạo Thần chìm đắm trong ở các loại chuyện xưa mà Tinh Vũ giảng thuật. Cùng trước kia so sánh với Ba Nhĩ Trát tổng giáo quan, vị tân Lão sư này mang đến cho hắn quá nhiều bất đồng. Các vấn đề nói có sách, mách có chứng, giảng thuật đơn giản trực tiếp, phẳng phất các mặt kiến thức vô cùng tận. Chỉ là một trong buổi trưa, Long Hạo Thần cũng đã cảm giác trong đại não của mình có rất nhiều kiến thức phong phú. Điều này làm cho Long Hạo Thần một chút thích thú Tinh Vũ Lão sư này.

“Sáng sớm ngày mai, ta sẽ kiểm tra hết thấy những gì đã dạy người hôm nay. Tốt lắm, chúng ta ăn cơm. Sau khi ăn xong người có thể nghỉ ngơi nửa canh giờ.”

Vừa nói, Tinh Vũ giống như là làm một loại ảo thuật, các loại thức ăn ở trong thời gian vài giây đồng hồ cũng bày lên trên bàn gỗ.

Nhiệt độ nóng rực từ trong tay Tinh Vũ dâng lên, trong khi Long Hạo Thần còn đang trợn mắt hốc mồm nhìn chăm chú, những thứ thức ăn kia nhất thời tản mát ra đằng đằng nhiệt khí cùng mùi hương nồng đậm.

Một cái bồn lớn trong đựng đầy những hạt cơm trắng như tuyết, hai bồn thức ăn trong đó có chứa một lượng thức ăn rất lớn, còn có một bồn cháo gà thơm phức làm Long Hạo Thần trong nháy mắt liền nuốt nuốt nước miếng ừng ực. Bởi vì trong nhà túng quẩn, từ nhỏ đến lớn, hắn còn chẳng bao giờ ăn uống nhiều thức ăn như vậy, chẳng qua là nhìn một chút, Long Hạo Thần ánh mắt cũng có chút khản trương.

Tinh Vũ đem hai cặp bát đĩa lấy ra, “Ăn đi. Ăn xong rồi người có thể nghỉ ngơi một lát.”

Long Hạo Thần đột nhiên nhanh chóng đứng lên đi tới trước mặt Tinh Vũ, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Người làm gì? Chẳng lẽ người không biết nam nhi : dưới đầu gối đàn ông là hoàng kim sao, há có thể dễ dàng làm cho người ta quỳ xuống?”

Tinh Vũ tức giận trách mắng.

Long Hạo Thần cúi đầu, ngập ngừng nói : “Lão sư, ta, ta. . .”

“Người, người cái gì, một chút tiểu ân tiểu huệ đã làm cho người phải quỳ gối xuống, chẳng lẽ ta dạy dỗ phải tên chuyên dập đầu sao?”

Tinh Vũ thanh âm càng thêm mấy phần nghiêm khắc.

Long Hạo Thần thấp giọng nói : “Lão sư, ta muốn hỏi là có thể hay không ta mỗi ngày ăn ít một chút, sau đó mỗi tuần khi về nhà mang cho mẹ một chút. Mẹ cũng chưa từng được ăn những đồ ăn ngon như vậy.”

Tinh Vũ ngẩn ngơ một hồi, vốn là đang tức giận trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì, cả người cũng lộ ra vẻ có chút ngốc trệ, thậm chí làm cho người ta một loại cảm giác cứng ngắc. Long Hạo Thần bởi vì cúi đầu, cũng không có thấy, lúc này ban thân vị tân lão sư thần bí này đôi môi thể nhưng khê run rẩy. Trong ánh mắt cũng nhiều hơn một chút quang mang.

Chậm rãi đứng lên, Tinh Vũ đẩy cửa ra đi ra ngoài, nhưng thanh âm của hắn vọng truyền trở lại, ” đi dùng cơm đi. Ta đáp ứng người, chỉ cần người đi theo ta cố gắng tu luyện, có thể đạt tới yêu cầu của ta, sau này mỗi ngày ta sẽ cho người đưa một phần thức ăn tới cho mẹ của người.”

“Tạ ơn tạ ơn Lão sư.” Long Hạo Thần vui mừng quá đỗi, xoay người quỳ hướng ngoài cửa rầm rầm rầm dập đầu mấy sau đó mới đứng lên, hướng chỗ bàn thức ăn mê người đi tới .

Tinh Vũ đứng ở ngoài cửa, ngửa đầu nhìn trời, tựa hồ ở cố gắng tìm chế cái gì, dùng thanh âm chỉ có chính hắn mới có thể nghe được , nói : “Khiêm tốn, thật thà, thương cảm, anh dũng, công chính, hy sinh, vinh dự, kiên định, nhân ái, chánh nghĩa, hắn còn thiếu hụt cái gì đây? Thật sự là Kỵ Sĩ trời sinh sao?”

Một lát sau khi hắn trở lại căn nhà gỗ tiểu Hạo Thần đã ăn xong cơm trưa rồi, nhưng mỗi một dạng thức ăn cũng để lại không ít hơn một nửa, còn có một chén cơm đặt ở chỗ Tinh Vũ bên kia. Thấy lão sư trở về hắn vội vàng đứng lên, cung kính nhìn lão sư.

“Gian phòng bên cạnh là của người, đi nghỉ ngơi một lát đi. Đến thời gian ta sẽ gọi người.”

“Dạ.” Long Hạo Thần chỉ cảm thấy Tinh Vũ Lão sư là trời cao đối với mình ban ân, cao hứng bừng bừng mà đi nghỉ ngơi.

Sau nửa canh giờ, Tinh Vũ gọi Long Hạo Thần ra.

“Từ buổi chiều mãi cho đến buổi tối đều là thời gian tu luyện của người. Cái này cho người.” Tinh Vũ đem một đôi bích lục trúc kiếm đưa cho Long Hạo Thần.

Cái đôi trúc kiếm này so sánh với mộc kiếm vốn là Long Hạo Thần vẫn hay sử dụng thì nhẹ hơn rất nhiều, một tay một thanh, mặc dù nhẹ như không có gì nhưng có thể cảm nhận được sự cứng rắn trong đó.

Tinh Vũ lôi kéo cánh tay hắn lần nữa phóng người lên, hướng dưới ngọn núi bay vọt đi, chẳng qua là một lát sau, hắn liền mang theo Long Hạo Thần đi tới vị trí giữa sườn núi.

Chỉ chỉ về phía trước nơi có tảng đá lớn, Tinh Vũ nói : “Đây là một sào huyết kiêu ngạo. Bên trong có ngàn vạn con kiêu ngạo. Loại côn trùng này mặc dù còn không tính là là ma thú, nhưng có tính công kích rất mạnh, nhất là đối với người xâm chiếm. Nhớ kỹ, người dùng trúc kiếm tự bảo vệ mình.”

Chẳng qua là đơn giản nhả một câu, không đợi cho Long Hạo Thần hiểu là chuyện gì xảy ra, Tinh Vũ đã một cước đá văng tảng đá lớn phía trước ra, ở trong tiếng kinh hô của Long Hạo Thần đã đưa hắn vào huyết động đen kịt phía dưới tảng đá lớn .

Một cỗ lực lượng nhu hòa nâng thân thể Long Hạo Thần rơi xuống phía dưới, hạ xuống khoảng chừng năm thước, hắn mới dừng lại.

tảng đá lớn trên đỉnh đầu đã một lần nữa trở về vị trí cũ, chung quanh đưa tay không thấy được năm ngón, chẳng qua là do tảng đá lớn ở phía trên hần mơ hồ thấy không gian chung quanh ước chừng có mười thước vuông.

Cũng vừa lúc đó, ông một tiếng, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy chung quanh tựa hồ nhiều vô số con vật theo bốn phương tám hướng hướng mình bay tới.

Lúc này hần mới hiểu được Tinh Vũ Lão sư là có ý gì, theo bản năng nổi lên hần huy vũ một đôi trức kiếm trong tay.

Nhưng mà hần ở Áo Đình Tử Điện học được chỉ là một chút ít các loại kỹ xảo trụ cột nhất như chém, bổ, đâm. Đối mặt đàn kiều nghĩ số lượng không biết có bao nhiêu đang điên cuồng, cơ hồ là trong nháy mắt thân thể hần đã có nhiều chỗ bị đốt.

Đau đớn kịch liệt truyền đến khắp các nơi trong thân thể, làm tiểu Hạo Thần nhất thời kêu thảm một tiếng, trức kiếm trong tay cũng nhất thời trở nên tán loạn.

“Đây là một trong những phương pháp tu luyện của người, cũng là khảo hạch đầu tiên đối với người, nếu như ngay cả cửa ải này người cũng không trụ được, người ngày mai có thể xuống núi .”

Thanh âm của Tinh Vũ truyền vào trong tai Long Hạo Thần, làm cảm xúc thất kinh của hần hơi ổn định vài phần, nhưng đau đớn trên người truyền đến lại càng thêm kịch liệt, y phục trên người hần căn bản không ngăn được kiều nghĩ đốt, trức kiếm trong tay chỉ sợ chẳng qua là huy động tán loạn cũng có thể rõ ràng cảm giác được đánh trúng đại lượng vật thể.

“Ta có thể chịu đựng được.” Long Hạo Thần hô to một tiếng, nghĩ đến mẹ mình, nghĩ đến Tinh Vũ đối với lời của hần nói hôm nay, dũng khí nhất thời phá tan cảm giác sợ hãi, liều mạng huy động trức kiếm trong tay, xua đuổi kiều nghĩ đang không ngừng công kích hần.

“Người bây giờ mặc dù không nhìn thấy, nhưng mất đi chẳng qua là thị giác. Người còn có thính giác, khứu giác, xúc giác, cảm giác thậm chí là vị giác. Dùng hết tất cả năng lực của người để có thể trợ giúp người cảm thụ hết tất cả xung quanh. . .”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

9. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Thanh âm của Tinh Vũ lại truyền đến lần nữa, nhưng hần chẳng qua là nhắc nhở mấy câu đơn giản về kỹ xảo vận kiếm rồi không nói gì nữa.

Long Hạo Thần chỉ có chín tuổi, hoàn toàn muốn một mình đối mặt với huyết động tối om, với kiều nghĩ điên cuồng, còn có đau đớn kịch liệt kia không có lúc nào là không truyền đến.

Bởi vì đau nhức, tốc độ của hần một lần lại một lần chậm lại, nhưng là, chỉ cần hần vừa nghĩ tới mẹ mình, trong lòng sẽ nảy sinh ra dũng khí.

Kiều nghĩ mang cho hần chẳng qua là đau nhức, cần răng cố nén thống khổ, hần một lần lại một lần huy vũ trức kiếm trong tay ra chém.

Tinh Vũ tựa đứng ở bên ngoài huyết động cảm thụ được thời gian từng giây từng phút trôi qua, thần sắc trên mặt hần động dung mấy lần. Không chỉ một lần giơ tay lên nghĩ muốn đẩy cự thạch trước mặt ra, nhưng vẫn còn nhịn được.

Nếu như đổi bất kỳ một cái hài tử nào khác ở Áo Đình Tử Điện, sợ rằng khi vừa tiến vào huyết động kia không lâu sau đó cũng sẽ bị dọa ngất đi. Nhưng mà Long Hạo Thần vẫn còn một mực thanh tỉnh, vẫn cố gắng cùng kiều nghĩ chiến đấu. Kiều nghĩ không độc, nhưng rất dễ dàng làm cho người ta mang đến thống

Hạt Vĩ Tích cũng không phải là dễ dàng như vậy buông tha cho , một kích thất bại cũng đã lần nữa hướng Long Hạo Thần đánh tới. Hơn nữa, lần này dường như thân thể của nó tựa hồ bành trướng vài phần.

Bởi vì Long Hạo Thần sau khi ứng đối đột công kích thứ nhất hơi có chút ngầy ngời, nên lần này phản ứng cũng chậm vài phần, nhưng vẫn còn là kịp dùng trức kiếm chém ở trên hắc người. Nhưng mà lần này Hạt Vĩ Tích cũng không có bị nện rơi trên mặt đất .

Không tốt, đây là hắc sử dụng kỹ năng cường hóa bản thân xung phong.Trong khi Long Hạo Thần giật mình, trức kiếm đã bị đụng vỡ, đồng thời thân thể của hắc cũng có chút mất đi trọng tâm hướng về phía sau bay đi.

Hạt Vĩ Tích đang ở trước mắt há miệng rộng, cảm giác nguy cơ mãnh liệt trong nháy mắt làm Long Hạo Thần con người kịch liệt co rút lại, trong đại não cũng giống như có cái gì đó nổ bùng vậy.

Trong nháy mắt này, hắc đột nhiên cảm giác được, Hạt Vĩ Tích gần trong gang tấc tựa hồ chậm lại, mỗi một cái động tác của nó cùng với chính mình ngã về phía sau góc độ cũng cực kỳ rõ ràng.

Nếu như lúc này có người có thể nhìn thấy hai tròng mắt Long Hạo Thần, thì sẽ phát hiện, trong đôi lam sắc đồng tử của hắc con người đã co rút lại chỉ cỡ cây kim nhỏ, nhưng ánh mắt lại cực kỳ tỉnh táo, trong mơ hồ còn lóe lên một tia lãnh khốc mà thường nhân không sở hữu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

11. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (3)

Dịch giả:Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Tay phải nắm kiếm ngược lại hướng của thân thể trực tiếp đâm vào mặt đất, đồng thời trên thân hắc dùng sức ngửa ra sau,tay trái cầm kiếm toàn lực quét ngang, ở một sát na này, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy linh lực của mình tựa hồ đột phá đến một cái cảnh giới hoàn toàn mới. Một kiếm này hung hăng quất vào chỗ cầm của Hạt Vĩ Tích, mặc dù không có thể đem nó ở trong trạng thái cường hóa lực lượng đánh bay đi, nhưng cũng đem nó đang há cái miệng rộng vội vàng ngậm lại.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần cả người cũng mượn lực tay phải đang nắm trức kiếm chống đỡ, cong người về phía sau, chân trái quét ngang ra, lần nữa đá vào hàm trên của Vĩ Tích.

Hai kích liên tiếp,cực kỳ chặt chẽ chuẩn xác, thân thể Hạt Vĩ Tích rốt cục không cách nào giữ vững thăng bằng, bị hắc một cước này đá hướng về phía trước bay lên.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần cũng mượn lực trức kiếm chống đỡ hoàn thành động tác lộn ngược ra sau, đồng thời buông lỏng ra trức kiếm trong tay phải, như vậy có thể làm cho hắc trong nháy mắt rơi xuống đất, tay trái nắm trức kiếm mang theo một tầng bạch quang nhạn nhật nhanh như tia chớp hướng về phía trước đâm tới.

Khì khì một tiếng,đâm lên trên người Hạt Vĩ Tích, bụng dưới trong nháy mắt bị trức kiếm đâm thấu, đồng thời đứng vững thân thể hắc hạ xuống.

Trong khi tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, cái đuôi của Hạt Vĩ Tích trong nháy mắt hoành ngang quét tới, làm ra động tác vùng vẫy giãy chết cuối cùng.

Nhưng Long Hạo Thần nhưng sớm đã có phán đoán, một kiếm đắc thủ, trực tiếp ngay tại chỗ lặn một vòng , mau tránh được một kích cuối cùng của Hạt Vĩ Tích, đồng thời rút trức kiếm lúc trước cầm trên mặt,tay phải nắm kiếm làm ra tư thế phòng ngự.

Phanh, Hạt Vĩ Tích té ngã trên đất, thân thể kịch liệt vặn vẹo, thống khổ dưới bụng làm nó kêu thảm thiết liên tục , nhưng nhất thời vẫn chưa chết .

Long Hạo Thần đầu tiên là tỉnh táo nhìn một chút bốn phía, không có phát hiện những ma thú khác, lúc này mới tìm một cây đại thụ để dựa vào, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Chỉ trong tích tắc, toàn thân hắn cũng đã mồ hôi ra như sương. Tất cả thể lực tựa hồ vào giờ khắc này cũng đã hết sạch.

Từ khi đối mặt Hạng Vũ Tích đến khi chiến thắng, thật ra thì chẳng qua là mấy giây thời gian mà thôi, ở mấy lần bên bờ tử vong có thể nói hắn đã kích phát ra tất cả tiềm lực bản thân. Nhất là lúc trước khi cảm giác đặc biệt làm hắn cảm nhận quá trình một cách rõ ràng, lại càng làm cho tất cả năng lực của Long Hạo Thần phát huy đến mức tận cùng. Cuối cùng một kích trí mạng lại dùng đến kỹ năng duy nhất Tinh Vũ dạy cho hắn “thuần bạch chi nhận”. Trong nháy mắt tập trung tất cả linh lực có trong thân thể tại một điểm, sinh ra lực công kích một trăm phần trăm.

Đối với những hành động liên tiếp của Long Hạo Thần lúc trước này, cho dù là người nào đó ẩn núp trong bóng tối đều không thể không nói một tiếng hoàn mỹ. Coi như là Long Hạo Thần khi đối chiến bị mất đi thăng bằng rơi xuống thậm chí cũng có thể dự địch xâm nhập. Dù sao phản ứng của hắn cũng không có gì để chê. Hai kiếm một chân, tưng giết chết đầu Hạng Vũ Tích này. Đồng thời, linh lực của hắn cũng phá tan quan khẩu ba mươi độ, tiến vào cảnh giới tam cấp Kỳ Sĩ tùy tùng. Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Long Hạo Thần cảm giác được lực lượng gia tăng.

Bất kỳ nghề nghiệp nào, cấp bậc càng cao, cảm giác lúc đột phá cũng sẽ càng rõ ràng.

Liên tục thở dốc thời gian nửa nén hương, sắc trời cũng đã trở nên càng thêm tối, Long Hạo Thần mới cảm thấy thể lực của mình khôi phục được mấy phần, đầu Hạng Vũ Tích cũng nằm ở đó không nhúc nhích.

Nhìn xác Hạng Vũ Tích, trong mắt Long Hạo Thần chỉ mới chín tuổi dần dần nhiều hơn một số thứ, “Lão sư, ngài nói đúng, người hơn người là do nếm trải những khổ đau.

Ta không nên bắt nạt đối với ngài. Nếu không phải ngài dạy dỗ, ta chỉ sợ cũng sẽ không còn được gặp lại mẹ. Lão sư, ta sau này nhất định sẽ không oán giận, cho dù là len lén ở trong lòng cũng sẽ không.”

Vừa nói, Long Hạo Thần hướng đỉnh núi phương hướng cung kính bái một cái, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh Hạng Vũ Tích.

Cho dù là ma thú cấp thấp nhất đều có giá trị hơn nhiều so với dã thú, như vậy một con nhất cấp trung giai ma thú, giá trị tối thiểu cũng là một kim tệ.

Long Hạo Thần không thể lãng phí như thế được.

Hắn cẩn thận gõ cái móc câu ở đuôi Hạng Vũ Tích ra, hơn nữa chuẩn bị hai cây leo buộc phần đuôi nó lại, lúc này mới kéo nó tiếp tục hướng về phía nhà đi tới.

Sau đó trên đường hắn không gặp phải nguy hiểm gì nữa, một mực trở lại Áo Đình trấn, đầu tiên hắn chạy đến cửa hàng lấy xác ma thú Hạng Vũ Tích bán lấy một cái kim tệ hai ngàn tek sau đó hắn mới về nhà.

Bạch Nguyệt tựa hồ sớm biết nhi tử hôm nay sẽ về, thời điểm khi Long Hạo Thần đi vào cửa nhà, lập tức tựa thấy được bữa tối thịnh soạn mà trước đó chưa từng có.

Lão sư hết lòng tuân thủ lời hứa, quả nhiên cũng đưa đồ ăn ngon tới cho mẹ, thấy những thứ này, tiểu Hạo Thần không khỏi đối với Tinh Vũ càng thêm cảm kích.

“Mẹ, cho người.” Long Hạo Thần dường như hiến vật quý đem tất cả tiền có được móc ra đưa cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt sửng sốt một chút, “Con lấy tiền ở đâu?”

Vì không để cho mẹ mình lo lắng, Long Hạo Thần cố ý nói dối, “Là, Lão sư để cho ta mang về cho mẹ. Lão sư nói, sau khi trở thành Kỳ Sĩ tùy tùng, ta có thể được nhận tiền lương. Đây là tiền lương năm thứ nhất, nếu như sau này tu vi của ta tăng mau, sau này nói không chừng còn có phần thưởng.”

Bất ngờ a, Bạch Nguyệt cũng không có hỏi thêm cái gì, nhận lấy tiền mỉm cười nói: “Hạo Thần, con nhất định phải nghe Lão sư lời, có biết không?”

“Vâng.” Long Hạo Thần gật đầu lia lịa.

Bạch Nguyệt nói: “Tu luyện có khổ hay không?”

Nếu như là trước khi săn giết Hạt Vĩ Tích, Long Hạo Thần trả lời cái vấn đề này nhất định sẽ nói quanh co, dù sao, ở trong lòng hắn, địa huyết của kiều nhi để lại cho hắn bóng ma tương đối lớn. Nhưng lúc này hắn lại không chút do dự lắc đầu, “Mẹ, một chút cũng không khổ. Lão sư dạy rất tốt, mỗi ngày cũng cho ta ăn rất nhiều đồ ăn ngon, còn để cho ta ngâm trong Ôn Tuyền nữa.”

Nghe hắn những nói lời này, Bạch Nguyệt trên mặt mới hiện ra mấy phần thoải mái, sờ sờ đầu nhi tử, “Ăn cơm thôi.”

Ăn xong sau bữa cơm chiều, Long Hạo Thần vẫn không quên dùng bồi nguyên dịch nấu cùng chút rau đại cho mẹ mình dùng, lúc này mới thoải mái về phòng ngủ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, hắn liền bước phản hồi Áo Đình Sơn. Trên đường không có gặp lại ma thú, rất mau trở về đến đỉnh núi.

“Lão sư, ta đã trở về.” Long Hạo Thần kích động đi tới mộc ốc.

Tinh Vũ tựa hồ đã sớm chờ ở nơi đây, thần nhiên nói : “Trước khi tiến hành chương trình huấn luyện ngày hôm nay, ta muốn khảo hạch người kiến thức tuần trước ta dạy có bị quên đi hay không.

Nói cho ta biết, Kỵ Sĩ tùy tùng, Chuẩn Kỵ Sĩ cùng với khi tấn cấp Kỵ Sĩ số lượng linh lực cần thiết?”

Long Hạo Thần cơ hồ là không chút do dự hồi đáp : “Kỵ Sĩ tùy tùng từ nhất cấp đến thập cấp, là mỗi mười linh lực tăng lên một cấp. Đột phá một trăm linh lực, thì tấn cấp lên Chuẩn Kỵ Sĩ. Chuẩn Kỵ Sĩ cũng đồng dạng là mười linh lực một cấp, đột phá linh lực hai trăm thì có thể tiến hành khảo hạch Kỵ Sĩ chân chính. Lúc khảo hạch Kỵ Sĩ không chỉ muốn khảo hạch linh lực còn muốn tiến hành khảo hạch mười tiêu chuẩn của Kỵ Sĩ. Sau khi trở thành Kỵ Sĩ, vẫn như cũ một cấp tăng lên cần mười điểm linh lực, cũng chính linh lực đạt hai trăm mười là có thể lên cấp nhị cấp Kỵ Sĩ, sau đó đến khi tăng lên cửu cấp thì mỗi ba mươi điểm linh lực tấn thăng một cấp, đến khi thập cấp Kỵ Sĩ tấn thăng chức nghiệp tăng thứ tư thì cần tích lũy năm mươi điểm linh lực. Cũng chính là năm trăm điểm linh lực.”

Tinh Vũ hỏi tiếp : “Vậy tại sao sau khi trở thành Kỵ Sĩ chân chính, sau khi từ nhất cấp tăng đến nhị cấp, sau đó thăng cấp cần số lượng linh lực không giống với trước đó?”

Long Hạo Thần nói : “Bởi vì sau khi tiến vào chức nghiệp tăng thứ ba, mới chính thức coi như là chức nghiệp cường giả, nhất cấp đến nhị cấp, đây chỉ là một quá trình để thích ứng. Ngài dạy qua ta, vô luận là chức nghiệp tăng thứ ba hay là tăng thứ tư, tăng thứ năm cũng đều như thế, nhất cấp đến nhị cấp tăng lên đều dễ dàng nhất.”

Kế tiếp, Tinh Vũ lại hỏi liên tiếp các vấn đề, liên tục nửa canh giờ, mới coi là kết thúc khảo hạch lần này. Long Hạo Thần đối với các vấn đề Lão sư hỏi nhất nhất đáp lại, chính là không có nửa điểm sai lầm, thể hiện ra trí nhớ của hắn kinh người.

“Rất tốt, người ghi nhớ rất rõ ràng. Chúng ta bắt đầu chương trình huấn luyện ngày hôm nay. Ta hỏi người, người cảm thấy đối với một gã Kỵ Sĩ mà nói, là công kích quan trọng hơn? Hay là phòng ngự quan trọng hơn?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

12. Chương 3 : Lão Sư Đến Từ Địa Ngục? (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Nghe Tinh Vũ hỏi về vấn đề này, Long Hạo Thần không khỏi có chút ngại ngùng cả người, suy tư một lát sau rồi mờ mịt lắc đầu.

Tinh Vũ trên mặt toát ra vẻ mỉm cười khó có được, “Người rất thành thực, không có tùy tiện trả lời qua loa lấy lệ. Đối với cái vấn đề này, đừng nói là người, coi như là Kỵ Sĩ Thánh điện cao tầng cũng rất khó trả lời. Cũng chính bởi vì cái vấn đề này, sau khi thực sự trở thành Kỵ Sĩ, Kỵ Sĩ trong Thánh điện liền phân ra hai chi nhánh, theo thứ tự là trường giới Kỵ Sĩ cùng thủ hộ Kỵ Sĩ.”

“Trường giới Kỵ Sĩ, chính là Kỵ Sĩ lấy công kích làm chủ, hai tay vũ khí, phối hợp tọa kỵ cùng loại thánh thuật công kích, lực chiến đấu đơn thể cực mạnh, chính diện trên chiến trường, thực lực muốn vượt qua chiến sĩ cùng thích khách đồng cấp.”

“Thủ hộ Kỵ Sĩ, lấy phòng ngự làm chủ, một tay vũ khí một tay thuần bài, là hạch tâm của đoàn đội, am hiểu các loại thánh thuật phụ trợ cùng trị liệu. Có lẽ, đơn thể lực chiến đấu yếu nhược hơn so với trường giới Kỵ Sĩ. Nhưng nếu như là đoàn đội tác chiến mà nói thì thủ hộ Kỵ Sĩ tác dụng muốn vượt xa so với trường giới Kỵ Sĩ.”

Nói tới đây, Tinh Vũ hơi dừng lại một chút, rồi nhìn Long Hạo Thần hỏi : “Người đoán xem ở trong Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta, là thủ hộ Kỵ Sĩ nhiều hay là trường giới Kỵ Sĩ nhiều?”

Long Hạo Thần suy nghĩ một chút, nói : “Hẳn là trường giới Kỵ Sĩ nhiều hơn. Ngài đã nói, trường giới Kỵ Sĩ lực chiến đấu mạnh hơn.”

Tinh Vũ lắc đầu, nói : “Chính là ngược lại, Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta thủ hộ Kỵ Sĩ cùng trường giới Kỵ Sĩ số lượng đối lập, là mười so với một.”

“A? Chênh lệch nhiều như vậy? Tại sao a?” Long Hạo Thần nghi ngờ hỏi.

Tinh Vũ nói : “Bởi vì chúng ta là Thánh điện liên minh. Với tư cách đứng đầu Thánh điện liên minh Lục Đại Thánh điện, Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta muốn cân nhắc không chỉ có là sức chiến đấu cá nhân đồng dạng cũng cân nhắc đến đoàn đội. Sở dĩ có Lục Đại Thánh điện, là bởi vì sáu chức nghiệp này tổ hợp ở chung một chỗ có thể phát huy ra lực chiến đấu lớn nhất. Mà với tư cách đoàn đội Kỵ Sĩ hạch tâm, chẳng những

Không sai, chính là một quái vật lớn, vị này thân cao ít nhất cũng là hơn hai thước, hơn nữa tuyệt đối là thân cao tám thước nhưng vòng eo cũng là tám thước, mãnh nam a. Đi ở trong kiến trúc Hạo Nguyệt Phân Điện kiên cố như vậy tựa hồ cũng có thể cảm giác được mặt đất đang run rẩy.

“Nạp Lan thúc thúc, ngài thật nên giảm cân a, nếu không thì xuống lầu một làm việc đi. Nếu không ngày nào đó Hạo Nguyệt Phân Điện này của chúng ta sẽ bị hủy từ bên trong hủy ra.” Lý Hình tức giận nói.

Vị “Mãnh Nam” mới tới này dĩ nhiên là là điện chủ Hạo Nguyệt Phân Điện Nạp Lan Thứ.

Nạp Lan Thứ nghe lời nàng nói cũng không giận, ha ha cười một tiếng, nói : “Uống nước cũng đều tăng cân, ta có thể có biện pháp gì. Di, tiểu cô nương này là người mang đến ? là thân thích của người?”

“Ta là nam nhân.” Bị Lý Hình hiểu lầm còn chưa tính, người này còn cho mình sờ soạng người ta đấy, nhưng vị đại thúc mập mạp này cũng nói như vậy, Long Hạo Thần trong lòng phần uất thật sự là không nhịn được, nhất thời hét to một tiếng.

“Ân?” Nạp Lan Thứ sửng sốt một chút, Lý Hình cố nén cười ý đem Long Hạo Thần mục đích của chuyện này nói một lần.

“Thư nào, lấy ra ta nhìn xem.” Nạp Lan Thứ vươn tay hướng về Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần hít sâu một cái, cố gắng chấn áp buồn bực trong lòng, rồi mới từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa tới tay của Nạp Lan Thứ.

Tiện tay mở phong thư ra , Nạp Lan Thứ vốn là tùy ý nhìn xem, nhưng mà hắn chỉ nhìn mấy lần, sắc mặt nhưng chợt đại biến. Ngay cả thân thể cũng đứng thẳng hơn vài phần, sắc mặt nghiêm túc cung kính đem trọn phong thư nhìn xong.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

14. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Lý Hình đứng ở một bên cũng cảm thấy hết sức tò mò, Nạp Lan Thứ thân là điện chủ Hạo Nguyệt Phân Điện, lại điển hình là nhất danh Đại Địa Kỵ Sĩ, ngũ cấp chức nghiệp. Ở trong Thánh điện liên minh cũng là cường giả hiếm có. Chỉ là một phong thư thế nhưng có thể làm cho hắn thường ngày hay tùy tiện lại trở nên cung kính như thế, trong chuyện này nhất định có vấn đề.

Nhưng trong thời điểm nàng đang suy nghĩ thì Nạp Lan Thứ cũng đã đem phong thư thu vào. Sau đó hướng Long Hạo Thần gật đầu, nói : “Đi theo ta.” Vừa nói, hắn xoay người đi ra ngoài.

Long Hạo Thần đi theo Nạp Lan Thứ đi thẳng tới tầng ba, Lý Hình đang đầy hiếu kỳ cũng đi theo tới đây.

Hạo Nguyệt Phân Điện tầng một chủ yếu là tiếp đãi khách, tầng hai là chỗ để xử lý các loại sự vụ, còn tầng ba còn lại là địa phương để khảo hạch thí luyện. Còn chỗ ở của bọn kỵ sĩ thuộc về Hạo Nguyệt Phân Điện một vị trí khuất nằm sau phân điện.

Trong đại sảnh một gian phòng trên tầng ba, mới vừa đi vào nơi này, Long Hạo Thần nhất thời cảm giác được trong không khí tựa hồ mang theo vài phần khác thường. Tầng ba là một thính đường cực kỳ rộng rãi, rộng ước chừng năm thước, đôi mắt nhìn lại không thấy có bất kỳ bài biện gì. Bốn phía trên vách tường, có khắc ký hiệu cùng đường vân, trong mơ hồ có quang hoa lưu chuyển.

Nạp Lan Thứ đi thẳng đến giữa đại sảnh thí luyện này mới ngừng lại được, một đạo nhu hòa thanh quang từ trong tay phải hắn phát ra, trên mặt đất nhất thời dâng lên một loại tồn tại tựa như thạch trụ. Toàn thân đen nhánh, nhìn không ra là cái gì chất liệu gì.

Nạp Lan Thứ hướng Long Hạo Thần nói : “ Lão sư người để người tới nơi này làm gì người biết không?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói : “Lão sư nói ngài sẽ nói cho ta biết.”

Nạp Lan Thứ gật đầu, nói : “Tinh Vũ đại nhân để người đến đây là để tiến hành khảo hạch Chuẩn Kỵ Sĩ. Chúng ta hiện tại lại bắt đầu đi, người toàn lực công kích hắc sắc thạch trụ này, có thể từ bất cứ phương hướng nào cũng được.”

Nghe được mấy chữ khảo hạch Chuẩn Kỵ Sĩ, Lý Hinh đang bên cạnh cho là lỗi tai mình có vấn đề.

Long Hạo Thần mới bao nhiêu tuổi a? Nhiều nhất mười một, hai tuổi sao? Mình đã được gọi là Hạo Nguyệt Phân Điện thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay, cũng là ở năm mười ba tuổi mới thông qua Khảo hạch Chuẩn Kỵ Sĩ. Nhìn bộ dạng Nạp Lan Thứ không hề giống như là đang nói đùa, hơn nữa nghe ngữ khí của hắn, Lão sư của tiểu Hạo Thần này chẳng lẽ so sánh với Nạp Lan điện chủ đẳng cấp còn muốn cao hơn sao? Chẳng lẽ là một gã lục cấp Huy Diệu Kỵ Sĩ sao? Trời ạ! Huy Diệu Kỵ Sĩ đã có thể là điện chủ của Kỵ Sĩ Chủ Điện trong các đại chủ thành của Thánh điện liên minh. Như thế nào lại để cho đệ tử của mình đến Hạo Nguyệt Phân Điện tiến hành khảo hạch đây?

Lý Hinh bên này lòng tràn đầy nghi ngờ, bên kia Long Hạo Thần cũng đã động thủ.

Hắc sắc ô quang lóe lên, Long Hạo Thần rút ra một thanh tinh thiết kiếm, một khắc kia khi trường kiếm vào tay, khí chất cả người hắn nhất thời xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nguyên vốn hài tử có chút ngượng ngùng đột nhiên trở nên lạnh lùng, ánh mắt kiên định và chấp nhất, toàn thân cũng làm cho người ta một loại cảm giác ổn định giống như bàn thạch, vô hình trung đúng là tản mát ra mấy phần uy thế. Nào còn chút bộ dáng của hài tử mười tuổi.

Bước lên phía, phách trầm, hoàn thành hai kỹ năng tấn công đơn giản nhất của kỵ sĩ.

“Phịch” một thanh âm muồn hưởng, tinh thiết kiếm hung hăng bổ vào hắc sắc thạch trụ.

“Ông” một tiếng, lam sắc quang mang nhu hòa trực tiếp từ trên vách tường của đại sảnh thí luyện sáng lên, ngay sau đó, ở phía trên hắc sắc thạch trụ xuất hiện mấy chữ.

“Một trăm lẻ bảy.”

Linh lực một trăm lẻ bảy, vô luận là Nạp Lan Thứ hay là Lý Hinh, vào lúc này cũng không khỏi mở to hai mắt mà nhìn. Ý nghĩa của Linh lực một trăm là đột phá đến chức nghiệp nhị giai, cho dù là một trăm lẻ bảy điểm linh lực chẳng qua là nhị giai nhất cấp nhưng cũng là nhị giai a! Hơn nữa, ngàn vạn lần không nên quên, Long Hạo Thần ở trong quá trình khảo nghiệm không có sử dụng bất kỳ kỹ năng tăng phúc tự thân. Chẳng qua là thuần túy một cái phách trầm mà thôi.

Không chỉ là bọn hắn, ngay cả bản thân Long Hạo Thần cũng ngây ngẩn cả người. Linh lực của ta thế nhưng đã là một trăm lẻ bảy rồi sao? Kể từ khi ở Áo Đình Tử Điện khảo nghiệm được hai mươi lăm điểm linh lực, đây là lần đầu tiên hắn tiến hành khảo nghiệm, lại không nghĩ rằng được kết quả như thế này. Một năm, chỉ có một năm thời gian, linh lực của mình thế nhưng đã đạt đến loại trình độ này. Chuẩn Kỵ Sĩ, ta thế nhưng đã là một gã Chuẩn Kỵ Sĩ.

Cảm giác hưng phấn trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, vào giờ khắc này, Long Hạo Thần chỉ cảm giác hết thảy cố gắng trong một năm trước là đáng giá.

Chỉ dùng một năm thời gian để một hài tử từ linh lực hai mươi lăm tăng lên tới hơn một trăm, đột phá đến nhị giai chức nghiệp. Mặc dù không thể nói là Thánh Ma Đại Lục tuyệt thể thiên tài, nhưng là tuyệt đối có thể dùng từ kỳ tích để hình dung.

Long Hạo Thần tự thân cố gắng là không thể nghi ngờ, nhưng Tinh Vũ mỗi ngày cho hắn ngâm trong Ôn Tuyền được thủy cùng với lúc trước vị thích khách Thánh điện cường giả kia khai thông thập nhị chính kinh tron cơ thể hắn cũng có tác dụng rất là lớn. Không có mỗi ngày ngâm trong ôn Tuyền được thủy, Long Hạo Thần làm sao có thể kéo dài tu luyện? Sợ rằng chỉ là một lần hôn mê đủ khiến hắn nghỉ ngơi một tuần trở lên.

Một năm thời gian, đã làm kiên cố trụ cột thân thể hắn.

Nạp Lan Thứ dần dần phục hồi tinh thần lại, nhìn Long Hạo Thần ánh mắt nhất thời xuất hiện biến hóa cực lớn, giống như là thấy được một loại hiểm thế tràn bão, trên mặt béo mập thậm chí toát ra mấy phần nịnh hót, “Người gọi Long Hạo Thần đứng không, người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Long Hạo Thần theo bản năng nói : “Mười tuổi.”

Nạp Lan Thứ cùng Lý Hinh lần nữa hít sâu một hơi, mười tuổi Chuẩn Kỵ Sĩ? đã không thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung nữa, phải nói là kỳ tài mới càng thêm chuẩn xác.

“Nạp Lan điện chủ, ta coi như là thông qua khảo hạch chứ?” Long Hạo Thần hỏi.

Nạp Lan Thứ nói : “Là như vậy dựa theo trình tự khảo hạch Chuẩn Kỵ Sĩ chỉ cần linh lực đạt tới là thông qua. Nhưng lệnh sư ở trong thư lại nói, nhất định phải để cho ngươi khiêu chiến một vị Kỵ Sĩ, Bị vị kỵ sĩ này công kích phải kiên trì một khắc đồng hồ trở lên, nếu không sẽ không coi là khảo hạch thành công.”

Đối với cái yêu cầu này, Nạp Lan Thứ cũng cảm thấy quá hà khắc rồi. Coi như là một gã ngu cấp Chuẩn Kỵ Sĩ trở lên, cũng chưa hẳn có thể ở trong tay một gã Kỵ Sĩ chân chính công kích kiên trì được một khắc đồng hồ thời gian, huống chi là Long Hạo Thần chỉ là thiếu niên lại mới mới vừa tiến vào Chuẩn Kỵ Sĩ

“Hảo, xin mời ngài chỉ định nhất danh Kỵ Sĩ đi.” Long Hạo Thần vừa nói, tay trái đem một thanh tinh thiết kiếm khác lấy ra ngoài.

“Ta tới, ta tới.” Lý Hinh cơ hồ là không chút do dự tiến đến, thiếu niên tuấn tú trước mắt này đã đưa đến cho nàng quá nhiều hiếu kỳ. Mười tuổi đã là Chuẩn Kỵ Sĩ, đây là khái niệm gì a? Nàng nhất định phải thử một chút vị Chuẩn Kỵ Sĩ nho nhỏ đến tột cùng có bao nhiêu lực chiến đấu.

Nạp Lan Thứ liếc Lý Hinh một cái, gật đầu, nói : “Chú ý phân tác.”

Lý Hinh cười nói : “Yên tâm đi Nạp Lan thúc thúc, ta cũng không nỡ thương tổn đến hần a, hần là đệ đệ ta vừa mới nhận a.”

Vừa nói, Lý Hinh cũng rút song kiếm sau lưng ra, cùng so sánh với tinh thiết kiếm đơn giản trong tay Long Hạo Thần, song kiếm của nàng tự lộ ra vẻ hoa lệ nhiều, trên thân kiếm tản ra màu vàng kim nhạt sáng bóng ,dài ba thước hai tấc,ký hiệu khắc sâu bên trong tản ra nồng nặc khí tức thần thánh.

Lý Hinh cầm song kiếm trong tay nhìn chăm chú hướng Long Hạo Thần ,cũng là âm thầm lấy làm kinh hãi, bởi vì khi hần cầm vũ khí, khí chất có biến hóa cực kỳ rõ ràng, không phải là thiếu niên ngượng ngùng trước kia, trong vẻ lạnh lùng mang theo vài phần bén nhọn, trong mơ hồ làm cho mình cảm nhận được mấy phần áp lực.

Nạp Lan Thứ lui về phía sau mấy bước, trầm giọng nói : “Bắt đầu đi.” Có hần ở một bên làm trọng tài, hần cũng có lòng tin không để cho song phương tổn thương lẫn nhau.

“Tỷ tỷ, cẩn thận.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

15. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Tỷ tỷ, cẩn thận.” Long Hạo Thần khẽ quát một tiếng, dưới chân đã động, hần mỗi một bước bước ra khoảng cách cũng không lớn, mỗi một bước lại cực nhanh, triển khai kỹ năng công kích cự ly ngắn của kỵ sĩ. Mà song kiếm của hần thì một kiếm phía trước, một kiếm dắt ở sau lưng, cơ hồ là trong giây lát đã đến trước mặt Lý Hinh.

Một cú đâm thẳng nhanh chóng hữu lực đâm thẳng tới vị trí vai trái của Lý Hinh, xu thế công kích này khí thế mười phần.

Lý Hinh khẽ mỉm cười, kiếm trong tay trái không chút hoang mang hướng về phía trước vung lên, ngăn chặn hướng Long Hạo Thần công kích, tay phải nắm kiếm thì không vội mà phóng, nàng muốn nhìn một chút tên tiểu tử này công kích đến tột cùng có thể đạt tới như trình độ như thế nào.

Phanh —, không có chút nào báo trước , Long Hạo Thần chân phải đột nhiên đập mạnh trên mặt đất một cái, một cước này đập mạnh đi xuống hiệu quả đúng là làm cho công kích đang mãnh liệt đột nhiên kết thúc, thân thể tùy thời dừng lại, đồng thời, tinh thiết kiếm đang đâm tới cũng làm động tác thu về. Cũng để cho qua Lý Hinh đánh trượt.

Nạp Lan Thứ ánh mắt sáng lên, kỹ năng đã đoạn?

Cũng là trong nháy mắt thu hồi tinh thiết kiếm trong tay, mũi kiếm trong nháy mắt lóe sáng, ngay sau đó, lấy tốc độ so với lúc trước nhanh gấp đôi, nhanh như thiểm điện thứ tới, mục tiêu như cũ là vai trái của Lý Hinh.

Thuần Bạch Chi Nhận, Đột Thứ. Hai kỹ năng của Kỵ Sĩ cơ hồ là hoàn mỹ dung hợp ở chung một chỗ phóng thích ra. Hơn nữa còn chọn đúng lúc khi Lý Hinh đánh trượt liền nháy mắt phát động công kích.

Kỹ năng Đột Thứ của kỵ sĩ có thể đề cao tốc độ công kích đồng thời cũng có hiệu quả ngưng tụ linh lực, phối hợp thêm chính là hiệu quả ngưng tụ linh lực Thuần Bạch Chi Nhận, một kích kia uy lực đã thật vượt qua Long Hạo Thần tự thân một trăm lẻ bảy linh lực.

Lý Hinh cũng không phải là Chuẩn Kỵ Sĩ, là một gã chân chính Kỵ Sĩ, ở thời điểm đánh trượt một kiếm nàng cũng đã sinh ra cảnh giác, tay phải kiếm cơ hồ là hoành ngang ở trước người, cho dù là Long Hạo Thần mượn Đột Thứ một kiếm cũng không thể nhanh hơn phòng ngự của nàng.

Đinh —

Hai kiếm chạm nhau, một kích này của Long Hạo Thần, đâm trúng vị trí một phần ba trường kiếm của Lý Hinh, lực hoành ngang cùng lực đâm thẳng chênh lệch quá nhiều vì vậy, cho dù là Lý Hinh linh lực xa xa cao hơn Long Hạo Thần, lần này bị động ngăn trở, nàng cũng nhịn không được nữa về ngã về phía sau hai bước.

Ba —, Long Hạo Thần tay phải nắm kiếm bị bắn ra, nhưng động tác của hắn cũng không có nửa phần dừng lại, cánh tay phải mang theo tinh thiết kiếm đồng thời vung lên, đã lại bước tới tiếp tục phát động công kích.

Hai lần công kích, hơn nữa còn là trong cự ly ngắn như thế, nàng bị đánh bay đi dưới hai lần công kích.

Tay phải mềm dẻo của Long Hạo Thần lướt lên trên, hai lần công kích hắn chẳng qua là bước ra ba bước, đang ở thời điểm khi chân hắn chạm đất ở bước thứ ba, thân thể của hắn tựa hồ có chút không ổn định, lấy mũi chân làm điểm tựa, nhanh chóng làm ra một động tác xoay người, tay trái nắm kiếm vung lên, bạch quang lóng lánh nhàn nhạt của Thuần Bạch Chi Nhận mang theo khí tức lạnh lẽo ác liệt hướng hướng đến Lý Hinh chém tới.

Lý Hinh trong mắt mặc dù tràn đầy kinh ngạc, nhưng nàng với thiên phú của Kỵ Sĩ thiên tài vào lúc này cũng biểu hiện ra. Chân phải khẽ chống về phía sau, ổn định lại thân hình. Đồng thời thân thể hơi cúi xuống, tay phải kiếm lần nữa vung ngang lên trên, tay trái còn lại nắm kiếm nhanh như tia chớp hướng phía trước đâm tới, hóa thành hơn mười đạo kiếm ảnh bao phủ về phía thân thể Long Hạo Thần. Thiểm điện thứ, kỹ năng tam giai của kỵ sĩ.

Phòng ngự, phản công.

Kế tiếp, xuất hiện một màn làm Nạp Lan Thứ ở bên cạnh trợn mắt hốc mồm.

Một tiếng vang thật lớn, Long Hạo Thần toàn lực chém ra một kiếm cùng một kiếm Lý Hinh va chạm. Mặc dù là linh lực của Long Hạo Thần so với Lý Hinh kém ít nhất một trăm điểm, nhưng một kích kia của hắn cũng là mượn kỹ năng cùng khí thế thừa thắng truy kích , hai kiếm chạm nhau, cũng không ai chiếm được ưu thế, thậm chí còn khiến thân thể Lý Hinh thoáng lắc lư một chút.

Nhưng vào lúc này, Thiểm điện thứ của Lý Hinh đã đến trước mặt Long Hạo Thần. Trong khoảnh khắc đó, Nạp Lan Thứ đã muốn hô ngừng lại, Lý Hinh cũng chuẩn bị dừng tay.

Nhưng là, lúc trước tay phải nắm kiếm của Long Hạo Thần bị đẩy ra đã động.

Bóng kiếm như mộng ảo trước người hấn giống như là một loại nổ tung lên, liên tiếp vang lên tiếng kim thiết va chạm, tất cả công kích của thiểm điện thứ hấn là không lộ chút sơ hở nào toàn bộ bị ngăn trở.

Lý Hinh bởi vì sợ thương tổn đến Long Hạo Thần, tự nhiên không dùng toàn lực, công kích chẳng những bị chặn lại, hơn nữa Long Hạo Thần còn thừa cơ phát động phản kích.

Song kiếm huy vũ, quét ngang lên trên, chiêu bài kỹ năng của kỵ sĩ, Thập Tự Trảm trong nháy mắt trào ra.

Nụ cười trong mắt Lý Hinh lúc trước lúc này đã không còn sót lại chút gì, phát ra thiểm điện thứ nàng lúc này đang lúc thoát lực, lực mới chưa sinh ra, hơn nữa cần bản bởi vì là nàng không nghĩ tới Long Hạo Thần có thể ngăn trở một kích kia, vì vậy, cũng không có chuẩn bị bất kỳ hậu chiêu ứng đối.

Một tầng kim sắc quang mang nhàn nhạt từ trong người Lý Hinh sáng lên, tay phải nắm kiếm trong nháy mắt cắm vào mặt đất, một cỗ kim sắc quang mang chợt bộc phát, trợn vện dâng lên hơn hai thước có.

Đương đương hai tiếng, Long Hạo Thần Thập Tự Trảm bị một tầng kim sắc quang màn ngăn cản, bắn ngược lại sau. Đồng thời hấn cũng mau nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, làm ra tư thái phòng ngự. Lúc trước liên tiếp tiến công đối với hấn tiêu hao cũng là không nhỏ.

Lý Hinh rất có chút buồn bực nhìn Long Hạo Thần lui về phía sau, “Được a! Tiểu gia hỏa, cũng ép tỷ tỷ dùng đến Thăng Thiên Trận mới hóa giải tiến công của ngươi. Cẩn thận đi nha, tỷ tỷ công kích đây.”

Thăng Thiên Trận, kỹ năng tam giai của trường giới Kỵ Sĩ, Kỵ Sĩ đặc biệt mượn Quang Minh thần thánh thuộc tính, tạo thành một tầng màn hào quang sinh ra phòng ngự toàn bộ phương vị đồng đẳng với tự thân linh lực.

Bước một bước, Lý Hinh liền nhảy lên, tay phải cầm kiếm hướng thẳng đến đầu Long Hạo Thần chém tới. Nàng lúc này thật sự là có chút buồn bực, bị Long Hạo Thần tên tiểu tử này một nhất cấp Chuẩn Kỵ Sĩ bức bách mình phải sử dụng Thăng Thiên Trận loại thần thánh năng lượng kỹ năng này mới hóa giải được công kích, trên mặt nàng cũng nóng dần lên. Cũng nên tìm về chút mặt mũi mới được.

Long Hạo Thần lần này không có phát động phản kích, thân kiếm trong tay phải nâng lên, ở trong phút chốc hấn làm cho người ta cảm giác phẳng phất giống như là một pho tượng điêu khắc. Mặc dù chẳng qua là cảm giác trong nháy mắt, lại làm cho Nạp Lan Thứ đang ở bên cạnh đang xem cuộc chiến suýt nữa đem tròng mắt lòi ra ngoài.

Làm một tiếng giòn vang, Lý Hinh trợn mắt hốc mồm lại bị đẩy lui như thế.

Phải biết rằng, linh lực của nàng ít nhất là gấp đôi Long Hạo Thần, lại là từ không trung trăm xuống, cho dù nàng hạ thủ lưu tình, lực công kích cũng là tương đối khả quan, trong mắt Lý Hinh xem ra, ít nhất cũng phải đem Long Hạo Thần đẩy lui. Nhưng trên thực tế, lại chính là nàng bị đẩy lui a. Tay cầm kiếm bị một trận tê dại.

“Không đánh nữa sao lại như thế này!” Lý Hinh buồn bực hạ xuống trên mặt đất, vẻ mặt không giải thích được vẫn như cũ nhìn tư thái phòng ngự của Long Hạo Thần.

Thấy Lý Hinh thu tay lại, Long Hạo Thần cũng thu hồi song kiếm của mình, có chút ý không có ý tứ nhìn về mặt buồn bực Lý Hinh, không biết nên nói cái gì cho phải.

”Nạp Lan thúc thúc, ngài nói cho ta biết chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

Hạo Thần hấn thật chỉ có linh lực của tu vi nhất cấp chuẩn Kỵ Sĩ sao?

Nếu không hấn làm sao đẩy lui của ta?”

Vừa nói, Lý Hinh lại thấy được vẻ mặt rung động của Nạp Lan Thứ, lần này đến giống như là hấn biến thành điêu khắc, một bộ dáng trợn mắt hốc mồm đứng ở nơi đó.

”Nạp Lan thúc thúc, ngài làm sao thế?” Lý Hinh nghi ngờ hỏi.

“Thần Ngự Cách Đẳng? Tiểu Hạo Thần, mau nói cho ta biết, mới vừa rồi ngươi thi triển có phải hay không Thần Ngự Cách Đẳng?” Nạp Lan Thứ bước ba bước liền vọt tới trước mặt Long Hạo Thần, trong mắt tràn đầy vẻ vàng cùng quang mang rung động.

Lý Hình trên khuôn mặt xinh đẹp anh khí mười phần nhất thời lấy làm kinh ngạc, “Nạp Lan thúc thúc, người nói không sai chứ? Đó là đại biểu Huy Diệu Kỵ Sĩ Thần Ngự Cách Đáng? Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào. Không phải nói Thần Ngự Cách Đáng chỉ có Huy Diệu Kỵ Sĩ mới có thể học tập sao?”

Huy Diệu Kỵ Sĩ, danh hiệu lực cấp Kỵ Sĩ. Thần Ngự Cách Đáng lại càng là chiêu bài kỹ năng của Huy Diệu Kỵ Sĩ, cũng được gọi là một trong những kỹ năng biến thái nhất của chức nghiệp Kỵ Sĩ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

16. Chương 4 : Khảo Hạch Chuẩn Kỵ Sĩ (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần có chút không giải thích được nói : “Ta không biết cái gì là Thần Ngự Cách Đáng, Lão sư chỉ nói đây là một kỹ năng chống đòn.”

Nạp Lan Thứ hít sâu một cái, bình phục tâm tình kích động của mình thì thào nói : “Không sai, đây nhất định chính là Thần Ngự Cách Đáng. Hình Nhi “Thần Ngự Cách Đáng” ta không phải nhìn thấy lần đầu tiên, vô luận là thủ hộ Kỵ Sĩ hay là trừng giới Kỵ Sĩ, khi đến cấp độ Huy Diệu Kỵ Sĩ, tất cả đều tu luyện kỹ năng này. Không phải là Thần Ngự Cách Đáng thì Hạo Thần cũng không thể có thể ngăn một kích vừa rồi của người. Khó trách rằng Tinh Vũ đại nhân lại bắt hấn khiêu chiến Kỵ Sĩ. Có kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng thì chống đỡ công kích của kỵ sĩ một khắc thời gian cũng không phải là không thể làm được.”

“Thần Ngự Cách Đáng là kỹ năng độc môn của Huy Diệu Kỵ Sĩ, nhưng đây là kỹ năng độc môn của Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta, để học tập kỹ năng độc môn này. Chỉ cần có thiên phú, có đầy đủ sức phán đoán cùng năng lực phản ứng, có từ lực giai Kỵ Sĩ trở lên truyền thụ. Bất kỳ cấp bậc nào cũng có thể tu luyện. Nhưng điều kiện tiên quyết là chúng ta phải được Kỵ Sĩ Thánh điện cho phép truyền thụ mới được. Trước kia từng có một vị đại Kỵ Sĩ, bởi vì lập được công lao to lớn nên đã từng được phá lệ truyền thụ qua.”

Nạp Lan Thứ thân là Đại Địa Kỵ Sĩ, đối với giải thích về kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng so với Lý Hình tốt hơn nhiều, cũng chính vì nguyên nhân đó nên hắn càng rung động so với người khách càng thêm mạnh liệt.

Hiệu quả của kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng nói thì dễ hiểu, chỉ là trong nháy mắt biến phòng ngự bản thân thành một thể chính tề. Đơn giản mà nói, nếu như ví phòng ngự của một người giống như một cái lồng sắt, như vậy nếu như lực công kích vượt qua cái cường độ phòng ngự của lồng sắt thì có thể đem nó phá vỡ. Nhưng nếu như thể tích cái lồng sắt bị nấu chảy thành một khối sắt đặc đồng thời sử dụng cường độ lực lượng như trước thì không thể bỏ nó ra làm đôi.

Kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng chính quá trình biến phòng ngự từ lồng sắt thành khối sắt. Nói thì đơn giản nhưng trên thực tế thì cực kỳ khó khăn , bởi vì khi bị vây trong trạng thái Thần Ngự Cách Đáng thì không thể di động được nên cần phải có sự phán đoán chuẩn xác.

Hơn nữa nếu như tu luyện kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng tới trình độ nhất định, thậm chí có thể sau khi chống đỡ công kích của đối phương, tạm thời chuyển hóa một phần lực lượng đó thành lực lượng của để sử dụng cho công kích hoặc phòng ngự. Nếu như luyện Thần Ngự Cách Đáng đến mức tận cùng, nó được gọi là phòng ngự của thần cũng không phải là không có có đạo lý.

Muốn phá vỡ phòng ngự của Thần Ngự Cách Đáng, ít nhất phải có linh lực gấp ba lần người thi triển kỹ năng mới có thể được. Hơn nữa còn phải xem năng lực nắm giữ của người thi triển đối với Thần Ngự Cách Đáng.

“Nạp Lan điện chủ, khảo hạch của ta đã tính là thông qua chưa ?” Long Hạo Thần cũng không biết hai người trước mắt này giật mình vì cái gì nên lên tiếng hỏi.

“Tất nhiên là đã thông qua, người chờ một chút ta đi lấy chút đồ để người cảm về cho Tinh Vũ đại nhân.” Vừa nói, Nạp Lan Thứ nhanh chóng xoay người rời đi. Nhưng tâm tình trong lòng hắn vẫn chưa hết kinh đào hải lãng.

Lý Hình nhìn Long Hạo Thần giống như nhìn một tên quái vật, “Đệ đệ, người nói cho ta biết, mới vừa rồi

18. Chương 5 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Nếu các người muốn tìm cái chết thì ta cũng không ngần ngại tiễn các người đoạn đường để hội họp với tên vừa rồi.” Thanh âm của Lý Hình lạnh như băng tràn ngập sát khí.

Hai tên tráng hán kia đều là chiến sĩ, một tên cầm trong tay trọng kiếm, một tên cầm trong tay thứ kiếm cùng thuần bài. Nhìn trên mặt Lý Hình lóe lên ánh mắt âm hàn. Bọn họ cũng biết là mình đuổi lý, Long Hạo Thần là ở trong quyết đấu đánh chết tên râu quai nón, coi như là thành vệ quân cũng không thể can thiệp.

Tên chiến sĩ cầm trong tay trọng kiếm phần nộ quát : “Tam đệ ta chỉ bắt quá đùa giỡn mấy câu, tiểu tử này liền hạ sát thủ, đây chính là nhân ái của Kỵ Sĩ các người sao?”

Hai gã chiến sĩ này một tên là tam giai nhị cấp chiến sư, tên còn lại là nhị giai bát cấp chiến sĩ, hai người này ở chung một chỗ tự nhiên không sợ Lý Hình. Nhưng bọn họ lại không thể không cố kỵ Kỵ Sĩ Thánh Điện sau lưng Lý Hình.

Lý Hình khinh thường hừ một tiếng, “Các người mất mù rồi sao? Đệ đệ của ta chính là tròng giới Kỵ Sĩ, không phải là thủ hộ Kỵ Sĩ. Tròng giới Kỵ Sĩ tiêu chuẩn chuẩn chính là trừ ác lập thiện, với tính tình của đệ đệ ta nếu như không phải do đồng bọn của các người cực kỳ kinh tởm thì hán sao lại hạ sát thủ? Nếu không phục, các người hãy cùng lên đi.”

Vừa nói, hai tay Lý Hình huy vũ trường kiếm trên không trung huyền hóa ra liên tiếp những quỹ tích kỳ dị, quang minh năng lượng màu vàng nhạt từ trong cơ thể năng phóng ra.

“Hi luật luật.” Một tiếng hí dài vang lên, trong quỹ tích vạn vạo kì dị, một con tuần mã cường tráng sau lưng có hai cánh đi ra.

Con tuần mã này toàn thân một màu phấn hồng hiếm thấy, thân dài chừng tám thước, cao sáu thước, hai cánh sau lưng còn không tính là lớn, tựa hồ không cách nào mang theo hán phi hành, trên đỉnh đầu nó có một khối nhỏ nhô ra. Cặp mắt của nó màu đỏ tựa như mân côi (hoa hồng), khi nó vừa mới xuất hiện trên người nó liền bộc phát ra khí tức tràn đầy năng lượng. Trong đôi đồng tử đỏ như mân côi (hoa hồng) của nó tản ra hơi thở uy nghiêm.

Lý Hình mũi chân hướng xuống đất, phóng người nhảy lên ngồi trên lưng ngựa, nhìn hai gã Kỵ Sĩ đối diện, trong mắt tràn đầy vẻ khinh miệt cùng khinh thường.

Danh hiệu Địa Địa Ngục Mân Côi của Lý Hình chính là từ khi nàng cưỡi con ngựa này mà có, đây là một con Mân Côi Độc Giác Thú chưa thành thực, cho dù là trạng thái chưa thành thực, cũng vẫn là ngũ cấp sơ giai ma thú. Có nó, đừng nói là tam giai ba chiến sĩ, cho dù là tứ giai dụng phải nàng đều muốn tránh đi. Mà vốn là đồng cấp chiến sĩ cũng không phải là đối thủ của Kỵ Sĩ.

“Nàng chính là Kỵ Sĩ trở về từ Kỵ Sĩ Thánh sơn?” Tên chiến sĩ cầm trong tay thuần bài lên tiếng kinh hô, hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không dám nói thêm cái gì nữa, nhanh chóng khiêng thi thể đồng bọn đi nơi khác.

Mạo Hiểm Giả ở bên cạnh không ít người đều ở thấp giọng nghị luận, “mấy cái tên là người nơi khác đến, ngay cả đệ nhất thiên tài của Hạo Nguyệt Phân Điện là Địa Địa Ngục Mân Côi cũng không nhận ra. Đáng đời bọn họ. Hơn nữa nàng còn là. . .”

“Tỷ tỷ.” Long Hạo Thần lúc trước vẫn đứng ở bên cạnh Lý Hình, sau khi giết người sắc mặt của hắn cũng không có quá nhiều biến hóa.

Lý Hình từ trên lưng Mân Côi Độc Giác Thú nhảy xuống, mỉm cười nói : “Tiểu tử ngốc, người chạy tới Mạo Hiểm Giả công hội làm gì?” Thì ra là lúc trước nàng nghe Long Hạo Thần hỏi thăm Mạo Hiểm Giả công hội, không yên lòng để một mình hắn đi tới nơi long xà hỗn tạp này, ta tới đây để hoàn thành một nhiệm vụ.

Long Hạo Thần nói : “Lão sư nói để cho ta muốn tiếp nhận một nhị cấp nhiệm vụ.”

Lý Hình có chút im lặng nói : “Lão sư của ngươi thật đúng là yên tâm về ngươi quá mà. Đi thôi, ta với ngươi cùng đi.”

Lần nữa tiến vào Mạo Hiểm Giả công hội, ánh mắt những mạo hiểm giả khác nhìn Long Hạo Thần cũng thay đổi, đầu tiên không nói đến bên cạnh hắn lại có một tỷ tỷ cường đại như vậy, chỉ riêng hắn chỉ dùng có mấy chiêu liền miểu sát tên chiến sĩ cầm chiến phủ đã thể hiện ra thực lực tuyệt đối là Chuẩn Kỵ Sĩ a!

Những người này mặc dù không nhận ra Thần Ngự Cách Đẳng, nhưng cũng nhìn ra được Long Hạo Thần tuổi còn nhỏ như vậy đã là Chuẩn Kỵ Sĩ .Kỵ Sĩ Thánh diện còn không coi như bảo bối mà bảo vệ hắn sao?Nào còn có người dám lỗ mãng.

“Kỵ Sĩ , Kỵ Sĩ đại nhân, trả huy hiệu lại cho ngài.” Thiếu nữ lúc trước ở phía sau quầy khi nhìn thấy hắn từ cửa công hội đi vào liền cung kính đem huy hiệu trả lại cho Long Hạo Thần. Mới vừa rồi sau khi nhìn thấy huy chương này thì nàng cũng chạy ra ngoài xem cuộc chiến ,tất cả mọi thứ đều đập vào mắt nàng,ánh mắt của nàng lúc này khi nhìn thấy Long Hạo Thần nhiều hơn vẻ tò mò.

Mọi chuyện tiếp theo rất đơn giản, Long Hạo Thần chọn lựa nhiệm vụ săn giết mười nhị cấp trung giai ma thú ở Hạo Nguyệt Chiếu Trạch ngoài trăm dặm phía bắc của Hạo Nguyệt Thành.

“Đệ đệ, ta đi với ngươi , nếu không ta không yên lòng. Hạo Nguyệt Chiếu Trạch mặc dù không có cao cấp ma thú, nhưng vẫn có tam cấp ma thú, thậm chí còn từng xuất hiện quá tứ cấp ma thú . Hơn nữa, ta cùng đi với ngươi cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ nhanh hơn một chút.”

“Tỷ tỷ, việc này không được. Lão sư bắt ta phải hoàn thành nhiệm vụ một mình .”

“Có cái gì không được ,ngươi vẫn hoàn thành nhiệm vụ một mình a! Nhiệm vụ của ngươi là săn giết ma thú, ta chỉ phụ trách bảo vệ ngươi không bị những ma thú khác đánh lén. Cứ định như vậy đi, đi thôi.”

Vừa nói Lý Hình vừa lôi kéo Long Hạo Thần ra khỏi Mạo Hiểm Giả công hội, trực tiếp ngồi trên Mân Côi Độc Giác Thú đi ra khỏi thành.

Đây là lần đầu tiên ngồi trên tọa kỵ làm trong lòng Long Hạo Thần cảm thấy kỳ lạ.

Long Hạo Thần ngồi cực kỳ vững vàng ở trên lưng Mân Côi Độc Giác Thú còn Lý Hình thì ngồi ở phía sau hắn.Hắn có thể ngửi thấy một luồng hương hoa hồng nhàn nhạt thơm ngát, cũng không biết là phát ra từ trên người của vị tỷ tỷ này hay là trên người Mân Côi Độc Giác Thú.

Rất nhanh hai người liền ra khỏi thành,điều khiển cho Long Hạo Thần kinh ngạc chính là khi hắn ra khỏi cửa thành, Lý Hình chẳng những không có xuống ngựa mà ngược lại thì những binh sĩ thủ thành lại hướng về phía nàng hành lễ.

Ra khỏi Hạo Nguyệt Thành, Mân Côi Độc Giác Thú lúc này mới triển khai tốc độ, làm Long Hạo Thần xuất hiện một màn rung động, một tầng nhàn nhạt hồng sắc quang mang từ trên người Mân Côi Độc Giác Thú phóng ra làm nhiệt độ chung quanh rõ ràng tăng lên vài phần, tốc độ đột nhiên tăng mạnh nhưng có bởi vì có hồng sắc quang mạc bảo vệ hắn nên hắn không cảm thấy gió thổi vào mặt,hai cánh sau lưng Mân Côi Độc Giác Thú thỉnh thoảng vũ động làm tốc độ chạy càng trở nên càng thêm ổn định, tốc độ cực nhanh làm người ta cảm giác giống như là đang ngự không phi hành.

“Thật là nhanh a! Tỷ tỷ, tọa kỵ của ngươi quá tuyệt vời.Làm thế nào để có thể có được tọa kỵ như vậy!” Long Hạo Thần dù sao vẫn còn là một tiểu hài tử,cảm giác mới lạ vừa có làm sao mà không khiến cho hắn hưng phấn được?

Lý Hình mỉm cười nói : “Chỉ cần ngươi trả lời ta một vấn đề, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Long Hạo Thần nói : “Tỷ tỷ ngươi hỏi đi.”

Lý Hình nói : “Ngươi trước kia đã từng giết người chưa? Nếu không, tại sao sau khi giết tên cầm chiến phủ, ta thấy dường như ngươi hoàn toàn không có phản ứng gì. Ta vĩnh viễn cũng không thể nào quên được thống khổ khi lần đầu tiên giết người, ta lúc đó nôn mửa ba ngày ba đêm a!”

Long Hạo Thần gãi gãi đầu, nói : “Ta trước kia chưa từng giết người nhưng mà ta đã từng giết ma thú. Lão sư đã từng nói đối xử với địch nhân cũng giống như đối xử ma thú, không thể có chút hạ thủ lưu tình. Nếu chưa thể xác định đối phương đã tử vong thì tuyệt không thể lơ là. Nếu coi hấn là ma thú ta sao có thể không thoải mái ? Ta giết qua ma thú cũng không ít. Hơn nữa sau khi hoàn thành một kích cuối cùng ta cũng không có nhìn lại bộ dáng của hấn.” Thật ra thì, ngay cả chính hấn cũng không biết, bởi vì ở trong địa huyết của kiêu nghi khổ tu, đã sớm để cho hấn không còn cảm giác sợ hãi.

Lý Hình vẽ mặt bất đắc dĩ nói : “Thật không biết nên nói người là tâm hồn trong sáng không tỳ vết hay là nói người máu lạnh. Bất quá,lão sư người nói rất đúng, diệt cỏ phải diệt tận gốc.”

Long Hạo Thần nóng lòng muốn biết làm sao để có thể có tọa kỵ tốt như Mân Côi Độc Giác Thú , vội vàng hỏi tới : “Tỷ tỷ, người làm thế nào để có được Mân Côi Độc Giác Thú này!”

Lý Hình nói : “Đừng nóng thật ra thì cho dù ta bây giờ không nói thì sau này người cũng nhất định sẽ biết. Bởi vì người cũng giống như, cũng có tư cách đi Kỵ Sĩ Thánh sơn lựa chọn tọa kỵ.”

“Kỵ Sĩ Thánh sơn là nơi nào?” Long Hạo Thần tò mò hỏi.

“Ở trong Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta, tuyệt đại đa số Kỵ Sĩ đều chỉ có thể thông qua lựa chọn tuần mã hoặc là đi ra ngoài thuần phục ma thú để làm tọa kỵ cho mình. Nhưng có một chút ngoại lệ, chính là các Kỵ Sĩ trẻ tuổi trong các phân điện có thiên phú xuất chúng. Phàm là trước hai mươi tuổi có thể thông qua khảo hạch Kỵ Sĩ trở thành một gã tam giai nhất cấp Kỵ Sĩ trở lên đều có tư cách ở chỗ phân điện của mình được đề cử đi tới Kỵ Sĩ Thánh sơn. Người mới mười tuổi đã là Chuẩn Kỵ Sĩ thì trước hai mươi tuổi trở thành nhũ danh Kỵ Sĩ hấn là không có vấn đề gì cả.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

19. Chương 5 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (3)

Dịch giả:Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Kỵ Sĩ Thánh sơn là nơi Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta đặc biệt nuôi dưỡng các loại ma thú cường đại. Ở trong Kỵ Sĩ Thánh sơn có trận pháp khốn lồ do các tiền bối của thánh điện bố trí ở ba ngàn năm trước. Đối với sinh trưởng ma thú có rất nhiều thuận lợi, hơn nữa sẽ làm giảm dã tính của bọn nó nên khi thuần phục sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.Những Kỵ Sĩ trẻ tuổi ở đó chỉ cần có thuần phục được một con trong số đó là có thể mang đi làm thành tọa kỵ của mình. Đây cũng là một trong những phúc lợi tốt nhất của Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta cũng giống như Ma Pháp Thánh Điện cấp cho những thành viên tinh anh các trang bị ma pháp. Có thể nói là tầng lớp cao nhất của Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta không ai mà không phải là cường giả từ Kỵ Sĩ Thánh sơn đi xuống.”

Đôi lam sắc đồng tử của Long Hạo Thần nhất thời sáng lên, “Nếu như vậy thì ma thú trên kỵ sĩ thánh sơn phải bị thuần phục hết rồi chứ?”

Lý Hình bật cười nói : “Nào có dễ dàng như vậy ! Ở Trong Kỵ Sĩ Thánh điện mỗi năm có thể có mười mấy tên hai mươi tuổi trở xuống đạt cấp Kỵ Sĩ đã là rất tốt rồi.Có một số thời điểm ngay cả mười tên cũng không có. Hơn nữa trên Kỵ Sĩ thánh sơn có một tòa đại triệu hoán trận tựa hồ có thể liên thông với một chỗ đặc thù vì thế nên cách một đoạn thời gian sẽ tiến hành một lần triệu hoán ma thú. Vì vậy ma thú trên Kỵ Sĩ thánh sơn sẽ không bị thiếu thốn.Nghe nói, trên thánh sơn, ngay cả cửu cấp ma thú đều có. Nếu có thể có cửu cấp ma thú làm tọa kỵ cơ hồ là tương đương với mở ra một thông đạo ít nhất sẽ đạt tới thất giai chức nghiệp.”

Long Hạo Thần hỏi : “Tỷ tỷ, vậy Mân Côi Độc Giác Thú của tỷ là ma thú cấp mấy?”

Lý Hình rất là tự hào nói : ” Trước mắt Mân côi của ta là ngũ cấp sơ giai ma thú, nhưng nó còn đang ở kỳ trưởng thành, chờ nó trưởng thành, ít nhất có thể đạt tới thất cấp sơ giai, tương đương với tồn tại lục giai chức nghiệp.Tương lai tỷ tỷ ít nhất cũng có thể trở thành nhũ danh Lục giai Huy Diệu Kỵ Sĩ đây, người cũng cần phải cố gắng nha.”

“Hảo, ta sẽ lấy việc được đi lên Thánh sơn làm mục tiêu cố gắng.”

Mọi chuyện tiếp theo thật đơn giản, có Lý Hình là Kỵ Sĩ chính thức đã từng đi lên Kỵ Sĩ Thánh sơn bảo vệ hắc nên việc săn giết mười con nhĩ cấp trung giai ma thú đối với Long Hạo Thần đã là Chuẩn Kỵ Sĩ hơn nữa lại có Thần Ngự Cách Đáng mà nói cũng không phải là chuyện gì khó khăn. Chỉ có điều mất thời gian cả ngày hắc mới hoàn thành nhiệm vụ, đưa ra mười viên ma thú tinh hạch hắc nhận được phần thưởng là hai mươi lăm mai kim tệ cùng giấy chứng nhận hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất của Mạo Hiểm Giả công hội.

Đôi khi chuyện giữa người với người đều đặt nặng vấn đề duyên phận, Lý Hình vô cùng yêu quý tiểu đệ đệ mới quen này nằng chẳng những đi cùng hắc hoàn thành nhiệm vụ lại tiễn hắc đi ra ngoài Hạo Nguyệt Thành hơn hai trăm dặm đến ngoài Áo Đình trấn thì hai người lúc này mới lưu luyến chia tay.

Trời đã choạng vạng tối, Long Hạo Thần nhìn ánh chiều tà đang nhuộm đỏ phía chân trời xa, trên mặt hắc không khỏi hiện ra nụ cười đắc ý, “Lão sư cho ta thời gian hai ngày để hoàn thành nhiệm vụ chuyến này, ta chỉ dùng một ngày thì đã làm xong. Trước về thăm mẫu thân đang ở nhà một chút, sáng mai nữa trở về đỉnh núi để làm cho Lão sư một sự bất ngờ.”

Vừa nghĩ hắc vừa cao hứng mà chạy về nhà, nhưng mà lúc này trong đầu hắc thân ảnh của Mân Côi Độc Giác Thú khi chạy thật giống như hồng vân phiêu lãng, nếu sau này mình cũng có một con ma thú như thế làm tạo kỵ thì thật là tốt biết bao! Long Hạo Thần cũng rõ nếu như khi tiến hành khảo hạch Chuẩn Kỵ Sĩ mà Lý Hình cười Mân Côi Độc Giác Thú thì sợ rằng một kích mình cũng đỡ không được.

đeo dai của con người đạt đến một trìn độ nhất định nào đó. Nhưng mà lực lượng thân thể tăng lên cũng có cực của nó.Cực hạn của nó là khi linh lực đạt đến hai trăm độ.”

“Ta đã từng nói qua đối với con, bất kỳ chức nghiệp nào, từ nhị giai đến tam giai đều là một cái ranh giới.Đại đa số mọi người cả đời đều không thể đột phá nhị giai tiến vào đến đệ tam giai cảnh giới. Theo góc độ kị sĩ chúng ta mà nói thì không cách nào tu luyện ra nội linh lực, mà theo góc độ ma pháp sư mà nói cũng không cách nào dẫn đạo thiên địa nguyên tố cho mình sử dụng.”

“Tuy nhiên con bây giờ ngoại linh lực còn có không gian tăng trưởng, nhưng mà nếu như đợi đến lúc ngoại linh lực gần đạt tới hai trăm độ lúc đó mới tu luyện nội linh lực thì sẽ chỉ là làm nhiều mà hưởng ít. Trước kia ta cho con đã tọa một năm là để chuẩn bị cho con tu luyện nội linh lực. Mà theo nội linh lực tăng lên cường độ thân thể con người mới có thể tùy đó mà tăng lên.Để đánh giá tổng số lượng linh lực của một gã cường giả chính thức thì không tính toán đến hiệu quả của kỹ năng tăng phúc mà tính toán sự gia tăng của nội linh lực cùng ngoại linh lực.”

“Đem giác tỉnh chi thạch mà con mang về từ Hạo Nguyệt Phân Điện đưa cho ta.” Long Tinh Vũ hướng Long Hạo Thần vươn tay.

Long Hạo Thần vội vàng đem cái cục đá màu vang đưa cho phụ thân.

Long Tinh Vũ nói : “Hai năm thời gian tới ta sẽ dạy con cách tu luyện ra nội linh lực, đồng thời đem ngoại linh lực tu luyện tới đỉnh phong. Học tập linh lô ảo diệu. Mà trước đó ta sẽ giúp con hoàn thành nghi thức trang nghiêm nhất của kị sĩ chúng ta, thần thánh giác tỉnh.”

Long Hạo Thần rất nghiêm túc lắng nghe, hôm nay hắn đã dậy từ rất sớm khi đó hắn đã âm thầm thề, nhất định không để cho sự tình mà cha lo lắng xuất hiện, nhất định sẽ nỗ lực cố gắng tu luyện hơn trước sẽ không phụ sự khổ tâm của cha.

Long Tinh Vũ tiếp tục nói : “Từ một góc độ nào mà nói,kị sĩ chúng ta thuộc về ma vũ song tu, vũ kỹ chính là ta dạy con các loại kỹ xảo cùng với phương pháp vận dụng linh lực trong đó bao gồm cả nội linh lực, mà thuộc tính ma pháp của chúng ta chỉ có một loại đó chính là Quang Minh thuộc tính thần thánh.”

”Ta để cho con mang về cái khóa giác tỉnh chi thạch này vì nó có thể cải biến thuộc tính bản thân của bất luận kẻ nào thành Quang Minh thuộc tính. Tiên Thiên tinh thần lực càng mạnh và người có thể chất thiên hướng Quang Minh thì khi giác tỉnh hiệu quả cũng lại càng cao. Nhưng kị sĩ chúng ta khi sử dụng Quang Minh ma pháp cùng ma pháp sư sử dụng ma pháp lại bất đồng. Ma pháp sư là thông qua cảm ngộ đối với ma pháp nguyên tố để vận dụng chúng nhưng mà chúng ta lại bằng vào linh lực bản thân để dẫn động cùng kích phát Quang Minh chi lực, kị sĩ Thánh điện chúng ta đối với bên ngoài tuyên bố loại phương pháp vận dụng này gọi là tín ngưỡng lực. Mà trên thực tế khi kị sĩ linh ngộ thập đại pháp tắc càng sâu sắc thì khi thi triển Quang Minh ma pháp lại càng mạnh mẽ hơn.

Con đã hiểu chưa?

Long Hạo Thần suy nghĩ một lát rồi nói : “Cha, vậy có phải là kị sĩ chúng ta chỉ cần cố gắng tu luyện nội linh lực là có thể dùng vũ kỹ cùng Quang Minh ma pháp hai chủng hình thức bất đồng biểu hiện ra ngoài?”

Nghe xong hắn nói những lời này, Long Tinh Vũ lập tức chấn động, hắn tuyệt đối không nghĩ tới Long Hạo Thần vậy mà có thể lĩnh ngộ nhanh chóng như thế.

“Đúng vậy, con có thể hiểu như vậy.Kị sĩ chúng ta linh lực chính là cái gốc của vũ kỹ cũng là cái gốc ma pháp. Điểm này cùng với những chiến sĩ...những người không cách nào trở thành ma vũ sĩ là hoàn toàn bất đồng đấy. Tốt rồi, hiện tại ta muốn bắt đầu giúp con giác tỉnh, cùng ta đi ra bên ngoài.”

Vừa nói Long Tinh Vũ liền Long Hạo Thần đi ra khỏi gian mộc ốc, đi lên trên đỉnh núi.

Tay trái đơn giản vùng lên, một tầng kim quang từ trên người Long Tinh Vũ khuếch tán ra, trong chớp mắt hóa thành một cái kim sắc quang màn cao năm trượng đường kính mười trượng đem phụ tử hai người bọc hẵn bao phủ vào bên trong.

Quang Minh khí tức nồng đậm giống như là trong nháy mắt gột rửa tâm linh Long Hạo Thần, đắm chìm trong kim quang chói lọi, hắn cảm giác mình hết thấy tựa hồ như đang thăng hoa. Lý Hình khi sử dụng

Thăng Thiên Trộn phóng thích khí tức thần thánh cùng so sánh với Long Tinh Vũ tiện tay phóng thích tầng kim quang này quả thực giống như là đom đóm so với trăng sáng.

“Đây là Quang Minh tí hữu, một loại kỹ năng phòng ngự đẳng cấp cao của kỵ sĩ. Hạo Thần, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần. Kế tiếp vô luận có cảm giác gì con đều phải cố gắng giữ tỉnh táo, tỉnh lặng cảm thụ biến hóa của bản thân. Nhất là đối lý giải về quang minh, hiểu chưa?”

“Vâng.”

Long Tinh Vũ nhìn nhi tử trước mặt, thở sâu, chậm rãi gơ giác tỉnh chi thạch trong tay phải lên. Hắn cũng không có nói cho Long Hạo Thần, so với việc bình thường kỵ sĩ tiến hành thần thánh giác tỉnh, Long Hạo Thần sẽ phải thừa nhận thống khổ lớn hơn nhiều. Bởi vì linh lực của hắn còn chưa tới một trăm mười, so với việc những người đã đạt tới chuẩn kỵ sĩ đỉnh phong mới đi tiến hành kỵ sĩ giác tỉnh, sự chịu đựng của thân thể hắn có thể hiểu được. Đương nhiên, như thế cũng sẽ đem khai phát hết tiềm lực của Long Hạo Thần về Quang Minh hệ.

Dựa theo quy định của kỵ sĩ thánh điện loại thần thánh giác tỉnh sớm này đã bị nghiêm cấm bởi vì nó sẽ sinh ra di chứng trên người của kỵ sĩ, một khi thất bại, thậm chí sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Đương nhiên Long Tinh Vũ cũng không lấy tính mạng của Long Hạo Thần làm tiền cược. Không có người so với hắn rõ ràng hơn sự huyền bí trong quá trình thần thánh giác tỉnh, những quy định của kỵ sĩ thánh điện đối với Long Tinh Vũ không có bất kỳ ý nghĩa gì. Long Hạo Thần có tinh thần lực hơn xa thường nhân, đồng thời, hắn có một tâm hồn thuần khiết lương thiện không tì vết hơn nữa hắn đã đạt đại bộ phận trong thập đại pháp tắc của kỵ sĩ lại có Long Tinh Vũ không chế chuẩn xác việc thành công cơ hồ là điều tất nhiên chỉ là Long Hạo Thần cũng sẽ chịu sự thống khổ rất lớn.

Kim sắc quang mang trên tay Long Tinh Vũ sáng lên cơ hồ sáng hơn ánh dương quang trên bầu trời. Nhưng mà quang mang này cũng không phóng xuất ra bên ngoài toàn bộ bị Quang Minh tí hữu cản lại trong màn hào quang. Giờ khắc này đã không nhìn thấy thân ảnh phụ tử Long Tinh Vũ trong màn hào quang.

Long Hạo Thần đột nhiên cảm giác được thân thể của mình bỗng dưng nóng lên, cùng lúc đó, trong cơ thể hắn cũng dâng lên một cỗ nhiệt lưu giống như là ở bên trong đột nhiên có thêm một cái mặt trời. cảm giác tỉnh oánh thông thấu làm hắn lập tức liền phát hiện trên người của mình tựa hồ nhiều hơn vô số thông đạo mà mỗi một thông đạo đều là thái dương quang kéo dài trong cơ thể.

Đôi mắt hắn chớp chớp, thấy được kim quang sáng ngời, đây là kim quang trong cơ thể hắn. Nhưng ngay lập tức hắn cảm giác được thống khổ kịch liệt.

Một tầng nhàn nhạt hơi sắc khí thể từ trong lỗ chân lông Long Hạo Thần âm âm bài xuất, PHỐC thoáng một cái liền biến mất trong kim quang chói lọi, đó là hắn tạp chất trong cơ thể. Cũng là hiệu quả tịnh hóa trong quá trình thần thánh giác tỉnh.

Tịnh hóa trong nháy mắt, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy thân thể của mình tựa hồ bị nghìn vạn đạo mũi tên nhọn đâm thủng, cùng lúc đó, cái cảm giác nóng rực cũng bắt đầu trở nên kịch liệt.

Thần thánh giác tỉnh, không chỉ là quá trình để cho kỵ sĩ có được năng lực đem linh lực chuyển hóa thành năng lượng Quang Minh thần thánh để thi triển ma pháp. Đồng thời cũng là quá trình gột rửa tâm linh cùng thân thể kỵ sĩ. Phàm là trải qua quá trình thần thánh giác tỉnh hiếm có người lại phản bội Tín Ngưỡng ngưỡng của chính mình.

Long Hạo Thần thân thể đang kịch liệt run rẩy lấy, nếu có người có thể chứng kiến được sự tình trong Quang Minh tí hữu thì sẽ phát hiện giờ khắc này lỗ chân lông khắp toàn thân Long Hạo Thần đều có những giọt máu li ti từ trong cơ thể bốc hơi ra. Nhưng cũng chính trong quá trình này tại vị trí ngực hắn, một vòng kim sắc quang mang dần dần xuất hiện, hơn nữa lại bắt đầu trở nên mãnh liệt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

22. Chương 6 : Thần Thánh Giác Tỉnh, Quang Minh Chi Tử (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Phải kiên trì vì tín ngưỡng của chúng ta, vì những gì chúng ta phải bảo vệ.” Thanh âm của Long Tinh Vũ vang lên trong đầu của Long Hạo Thần làm hắn đang trong cơn thống khổ liền tỉnh táo lại.

Giác tỉnh chỉ thạch trong tay Long Tinh Vũ lặng lẽ tan chảy, ở trong tay hắn không ngừng đề luyện cuối cùng hóa thành một giọt kim sắc dịch thủy tinh thuần, phiêu nhiên bay đến giữa ngực Long Hạo Thần. Cùng so sánh với sự giác tỉnh của kỳ sĩ khác, có Long Tinh Vũ tinh luyện thì một giọt thánh dịch này căn bản không có một chút tạp chất nào. Kim quang chợt lóe liền tiến nhập vào trong cơ thể Long Hạo Thần.

Phù ——, Trong nháy mắt ngay khi thánh dịch tiến vào trong cơ thể Long Hạo Thần, một luồng kim quang nồng nặc từ hắn trên đỉnh đầu đã dâng lên.

Kim quang trùng kích vào trên Quang Minh tí hữu sau đó chậm rãi hạ xuống đỉnh đầu Long Hạo Thần, sau đó lần nữa một chút một chút hướng lên trên tăng vọt.

Long Tinh Vũ ánh mắt khấn trương nhìn chăm chăm lấy đạo kim sắc quang trụ này, đạo quang trụ này quyết định rằng tương lai của Long Hạo Thần trên lĩnh vực quang minh thần thánh có khả năng đạt tới thành tựu nào.

Sau khi Thần thánh giác tỉnh nội linh lực của bản thân kỳ sĩ sẽ có chứa Quang minh thuộc tính, mà ở trong quá trình giác tỉnh có thể xuất hiện bao nhiêu tiên thiên nội linh lực chính là tiêu chuẩn đánh giá tiềm lực của một gã kỳ sĩ. Nói ví dụ nếu như tiên thiên nội linh lực không thể vượt qua mười mà nói như vậy tên kỳ sĩ này chỉ sợ cũng vĩnh viễn không đột phá được tam giai.

Sau khi hạ xuống, kim quang trên đỉnh đầu Long Hạo Thần một lần nữa phóng lên trong nháy mắt cũng đã vượt qua độ cao mười độ linh lực. Cứ việc thân thể hắn vẫn trong thống khổ kịch liệt run rẩy như trước, chính là, tốc độ tăng lên của kim quang cũng là cực kỳ kinh người.

Mười, hai mươi, ba mươi, bốn mươi...

Sau khi linh lực vượt qua bốn mươi độ, Long Tinh Vũ cũng không có nắm chặt song quyền. Tiên thiên nội linh lực vượt qua bốn mươi tại kỳ sĩ thánh điện đã là thiên tài hiếm thấy. Nhưng mà kim sắc quang trụ vẫn như trước không có nửa phần dừng lại.

Hảo, Tiên thiên tinh thần lực thật là cường đại, Long Tinh Vũ không nhận được trong lòng cảm thán một tiếng. Cho dù là hắn đã sớm cảm nhận được Long Hạo Thần có tiên thiên tinh thần lực dị thường, nhưng trước khi thực hiện thần thánh giác tỉnh cũng không có được phán đoán chuẩn xác. Chỉ có lúc này hắn mới có thể chân chính cảm nhận được rõ tiên thiên tinh thần lực của Long Hạo Thần có bao nhiêu cường đại.

Năm mươi, vượt qua năm mươi.

Năm mươi lăm, năm mươi tám, sáu mươi. Dĩ nhiên đã vượt qua sáu mươi.

Long Tinh Vũ còn nhớ rất rõ trăm năm trước chính mình được coi là đệ nhất thiên tài của kỳ sĩ thánh điện sau khi tiến hành thần thánh giác tỉnh tiên thiên nội linh lực là bảy mươi bảy. Mặc dù Long Hạo Thần bởi vì đã có trước trụ cột một năm tại do chính mình chỉ đạo mình tưởng đã tọa. Thế nhưng tiên thiên nội linh lực vượt qua sáu mươi có ý nghĩa rất lớn hơn nữa kim sắc quang trụ vẫn còn đang tiếp tục kéo lên.

Sáu mươi lăm, sáu mươi bảy, đã sáu mươi bảy.

Long Tinh Vũ đồng tử kịch liệt co rút lại. Tiên thiên nội linh lực, mỗi mười điểm làm một cột mốc nếu như Long Hạo Thần tiên thiên nội linh lực có thể vượt qua bảy mươi độ, thì tương lai khi hắn sử dụng năng lực quang minh ma pháp sẽ không kém hơn bất cứ một gã quang hệ ma pháp sư thuần túy nào.

Bảy mươi, thật sự bảy mươi.

Giờ khắc này, Long Tinh Vũ không hô hấp tưởng chừng như ngừng lại. Mà trong nháy mắt khi Long Hạo Thần tiên thiên nội linh lực đột phá cột mốc bảy mươi toàn thân hắn cũng ngừng run rẩy.

Vừa phù một tiếng, trăm đạo, ngàn đạo kim quang từ trong cơ thể Long Hạo Thần phóng ra. Những thống khổ phải chịu đựng trước đó giờ không còn sót lại chút gì. Mà quần áo trên người Long Hạo Thần bị những kim quang phóng ra thiêu đốt biến mất không còn thấy gì.

Da thịt hần lúc này trắng nõn như thủy tinh trong suốt, kim quang nhàn nhạt lưu chuyển, biến toàn thân hần trở thành màu vàng. Kim sắc quang hoàn ở ngực của Long Hạo Thần dần dần co rút lại cuối cùng biến thành kim sắc quang cầu to cỡ hạt đậu.

Bản thân Long Hạo Thần cảm thấy vô cùng kỳ dị, trong nháy mắt khi tiên thiên nội linh lực vượt qua bảy mươi độ hần cảm thấy những thống khổ phải chịu đựng liền biến mất thay vào đó là một loại cảm giác nắm rõ thiên địa.

Tất cả thân thể hần đều trở nên trong suốt, bao gồm cả linh hồn hần. Nồng nặc khí tức thần thánh đang vô thức cải thiện thể chất của hần. Tiên thiên nội linh lực vẫn như cũ tăng lên, mà Long Hạo Thần chính mình tựa hồ cũng nắm bắt được một chút gì đó thuộc về quang minh pháp tắc.

Trời ạ! Tám mươi, tiên thiên nội linh lực của nó lại vượt qua tám mươi.

Lần này thì lại đến bản thân Long Tinh Vũ đang run rẩy. Không phải tiên thiên nội linh lực này đại biểu hần cường đại, nhưng đại biểu cho hần có một tiềm lực tuyệt đối a!

Tám mươi mốt, tám mươi ba, tám mươi lăm...

Kim quang vẫn như cũ tăng lên, tiên thiên nội linh lực vượt qua bảy mươi, trong lịch sử của kỳ sĩ thánh điện từng có mười bảy lần ghi chép, trong mười bảy người này ngoài sáu người chết ở bên ngoài, còn lại không có ai mà không phải là trở thành Thần Ấn kỳ sĩ cường đại nhất.

Mà tiên thiên nội linh lực vượt qua tám mươi chỉ ghi lại có ba lần, trong ba người này thì có hai người ngã xuống, chỉ có một người thuận lợi phát triển. Tại năm hần ba mươi sáu tuổi đã thành công đột phá cánh cửa cửu giai chức nghiệp, mười vạn linh lực. Thành tựu thần ấn.

Trời ạ! Chín mươi, thật sự là chín mươi sao? trong lịch sử Kỳ sĩ thánh điện chưa có ai đạt được tiên thiên nội linh lực chín mươi.

Long Tinh Vũ ánh mắt đã trở nên kinh hãi. Nội tâm thuần khiết, tinh thần lực khác hẳn với thường nhân hơn nữa đã lĩnh ngộ thập đại chuẩn tắc của kỳ sĩ thế nhưng để cho hần tiên thiên nội linh lực đạt tới trình độ khủng bố như thế.

Kim sắc quang trụ tựa hồ đã đạt tới bình cảnh tốc độ hướng lên trên đã rõ ràng chậm lại rất nhiều. Chỉ là từng tia một chuyển động chậm chạp.

Tiên thiên nội linh lực bảy mươi được gọi là thể chất quang chi thiên sử, tiên thiên nội linh lực tám mươi được gọi là thể chất thần thánh tí hữu mà tiên thiên nội linh lực chín mươi trở lên trong kỳ sĩ thánh điện mặc dù không có xuất hiện qua, nhưng vị lúc đầu sáng tạo kỳ sĩ thánh điện ... tiền bối kia từng lưu lại ghi chép nói thể chất như vậy được gọi là quang minh chi tử, kẻ có được thể chất quang minh thuần khiết nhất trời sinh có khả năng sử dụng bất cứ vũ khí có thuộc tính quang minh đồng thời có thể gần gũi với ma thú có thuộc tính quang minh.

Rốt cục kim sắc quang trụ đã dừng lại tại vị trí chín mươi bảy độ.

Tiên thiên nội linh lực chín mươi bảy.

Tất cả kim quang dần dần nhạt dần, hiện rõ ra thân ảnh phụ tử hai người.

“Thật thoải mái a!” Trong lòng mình ngộ khiến Long Hạo Thần tỉnh táo lại từ trong khí tức quang minh đặc thù.

Mở hai mắt, Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện phụ thân đang ở đối diện cả người ngốc trệ vẻ mặt kinh hãi đang nhìn mình.

“Cha, người làm sao vậy?” Long Hạo Thần vội vàng hỏi.

Long Tinh Vũ thân thể khẽ động phục hồi tinh thần, hần liếc mắt nhìn thấy được hai tròng mắt của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần vốn đôi lam sắc đồng tử lúc này đã biến thành đôi đăm kim sắc đồng tử. Đăm kim sắc đồng tử cũng không phải không ai có, nhưng giống như Long Hạo Thần cả cặp đồng tử đều là màu vàng thì là lần đầu tiên Long Tinh Vũ nhìn thấy.

“Quang minh chi tử, dĩ nhiên là quang minh chi tử a! Trời không phụ chúng ta, trời không phụ kỳ sĩ thánh điện ta.” Long Tinh Vũ không nhận được thanh âm thoáng có chút chấn run rẩy. Vừa nói hần vừa thu hồi chính mình Quang Minh Tí Hữu.

“Cha, cái gì là quang minh chi tử? A, y phục của ta đâu?” Một cơn gió thổi qua khiến Long Hạo Thần chỉ cảm thấy có chút lạnh lẽo, lúc này mới phát hiện chính mình đứng là không mảnh vải che thân, nhất thời lên tiếng.

Long Tinh Vũ lúc này mới phản ứng lại, tay phải khẽ động đã có thêm một bộ trường sam, khoác lên người Long Hạo Thần.

Một lần nữa nhìn kỹ nhi tử, Long Tinh Vũ phát hiện, Long Hạo Thần da dẻ so với trước kia tựa hồ nhiều hơn một tầng đăm kim sắc quang trạch, chỉ khi ánh mặt trời chiếu xuống mới có thể nhìn ra. Nhưng kỳ dị là trên người hần cũng không có giống những kỳ sĩ khác sau khi thần thánh giác tỉnh sẽ lưu lại quang minh khí tức thật lâu mà ngược lại quang minh khí tức lại toàn bộ nội liễm, không có chút nào hiện ra ngoài. Chỉ có cặp đồng tử là có chút đặc thù.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

23. Chương 6 : Thần Thánh Giác Tỉnh, Quang Minh Chi Tử (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Về quang minh chi tử huyền bí thì cho dù là ở bên trong Kỳ Sĩ Thánh Điện chân chính biết đến cũng không vượt qua mười người, Long Tinh Vũ cũng không lo lắng thiên phú của đứa con bại lộ.

“Hạo Thần. Thần Thánh Giác Tỉnh của con đã hoàn thành, biết vì sao, hiện tại nội ngoại linh lực của con gia tăng đã bằng với một gã chân chính Kỳ Sĩ.”

“A? Sao lại dễ như vậy?” Long Hạo Thần cảm thấy ngoài ý muốn, hần lúc này cũng có thể cảm giác được ở trong cơ thể mình tựa hồ nhiều hơn một cỗ khí lưu ấm áp, sẽ theo chính mình ý niệm cầu mình mà di chuyển.

“Dễ ư?” Long Tinh Vũ trên mặt hiện lên vẻ cười khở, nghĩ thầm trong lòng, tiểu tử này thật sự là ăn no quen nên không biết thế nào là đói. Bình thường Kỳ Sĩ Giác Tỉnh chỉ cần có hai mươi tiên thiên nội linh lực thì đã muốn ca ngợi Quang Minh thần.

“Thiên phú của con là không tồi, nhưng mà đây chỉ là điều mà thần thánh Giác Tỉnh mang đến. Ngày sau khi con tu luyện còn phải nỗ lực cố gắng rất lớn mới có đi được lên cao. Hiểu chưa? Chúng ta trở về nói.”

“Cha, ta nhất định sẽ cố gắng.”

Bạch Nguyệt đứng ở cách đó không xa yên lặng nhìn một màn này, chứng kiến Long Tinh Vũ ôm Long Hạo Thần đi trở về gian mộc ốc, trên mặt nàng cũng tránh không khỏi phải mỉm cười. Nàng cũng không rõ lắm nhưng nàng hiểu trượng phu của mình. Trên mặt Long Tinh Vũ hiện lên vẻ khiếp sợ nàng thấy rõ ràng. Trượng phu của mình cường đại ra sao, nhưng cũng bởi vì thiên phú của đứa con mà khiếp sợ. Xem ra, Thần Thánh lựa chọn đi lên con đường Kỳ Sĩ này là chính xác. Chính mà, nếu có một ngày phụ tử hai người thật sự phải đối mặt với người kia thì. . .

Trở lại gian mộc ốc, Long Hạo Thần trước thay một bộ y phục giản dị mà mình mang đến, sau đó tiếp tục nghe Long Tinh Vũ dạy bảo.

Long Tinh Vũ trầm giọng nói : “Hiện tại nên nói cho cha biết lựa chọn của con là gì. Thủ hộ hay là Trừng Giới?”

Long Hạo Thần cũng không có đắn đo do dự, kiên định nói : “Cha, ta muốn làm một gã Thủ Hộ Kỵ Sĩ.”

“Thủ Hộ Kỵ Sĩ?” Long Tinh Vũ sững sốt một chút, “Chẳng lẽ người nguyện ý buông tha cho sức chiến đấu cá nhân cùng công kích cường đại của Trừng Giới Kỵ Sĩ sao?”

Long Hạo Thần chấp nhất nói : “Cha, người nói qua, chuyện đối kháng Ma tộc là chuyện của toàn nhân loại chúng ta. Lực lượng của một người chung quy vẫn là nhỏ bé. Nếu ta có thể trở thành một gã Thủ Hộ Kỵ Sĩ thì có thể bảo hộ tốt những người ta phải bảo vệ. Đồng thời cũng có thể trợ giúp càng nhiều người có thể sống sót trên chiến trường.”

Long Tinh Vũ rõ ràng có chút thất vọng, thở dài một tiếng, nói : “Nhưng mà, cuối cùng chân chính có thể khiêu chiến thất thập nhị trụ Ma Thần , thì chỉ có cường giả có sức chiến đấu cường đại nhất.”

Long Hạo Thần theo bản năng hỏi : ” Thủ Hộ Kỵ Sĩ thì không thể đi khiêu chiến với Ma Thần?”

Nghe hẳn hỏi như vậy, đột nhiên Long Tinh Vũ nhãn tình sáng lên, “Đúng vậy! Tiên thiên nội linh lực chín mươi bảy, thần thánh Giác Tỉnh quang minh chi tử, có cũng đủ tinh thần lực hỗ trợ, vì cái gì không thể học nhiều thêm một vài thứ đâu? Trừng Giới cùng Thủ Hộ chẳng qua là sự phân loại mà thôi. Có lẽ con có năng lực sáng tạo kỳ tích cũng không chừng. Song tu có lẽ mới là lựa chọn chính xác nhất, mới có thể chân chánh phát huy ra thiên phú quang minh chi tử.”

Long Hạo Thần tựa hồ hiểu ra cái gì, vẻ mặt giật mình nói : “Cha, ý người nói là để cho ta đồng thời tu luyện năng lực cùng kỹ xảo của Trừng Giới Kỵ Sĩ ư?”

“Đúng vậy. Từ giờ trở đi, ta sẽ truyền thụ cho con phương pháp tu luyện của Trừng Giới Kỵ Sĩ, hai năm sau con lại đến Hạo Nguyệt phân điện lần nữa bắt đầu tu luyện áo nghĩa của Thủ Hộ Kỵ Sĩ, có lẽ như vậy sẽ khiến tốc độ tăng trưởng linh lực của con bị chậm lại. Nhưng mà, chỉ cần con có thể đem Trừng Giới cùng Thủ Hộ dung hợp làm một như vậy tương lai con sẽ trở thành một Kỵ Sĩ cường đại chưa từng có tưng trước đến nay.”

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, Trên đỉnh Áo Đỉnh Sơn vẫn lặng lẽ thực hiện Kỵ Sĩ truyền thừa. Trong nháy mắt thời gian một năm rưỡi đã trôi qua.

Đương ——, một tiếng vang thanh thúy, một tầng kim quang bất chợt từ trên người thiếu niên lóe lên, Ngay sau đó, một vòng tựa như một vầng thái dương quang hoa bạo khởi ngưng kết thành một đạo quang nhận phá không mà đi.

Trúc kiếm khẽ động, kim sắc quang nhận lại ở trước thanh tiểu trúc kiếm liền tan biến.

“Không tệ Diệu Nhật Trảm con đã hiểu được cốt lõi cái chưa đạt chính là hỏa hầu cùng linh lực tăng lên mà thôi.”

Dùng trúc kiếm ngăn trở quang nhận chói mắt kia rõ ràng là Long Tinh Vũ, mà thiếu niên thi triển quang nhận tự nhiên chính là Long Hạo Thần.

Một năm rưỡi thời gian trôi qua, Long Hạo Thần đã gần được mười hai tuổi, cùng so sánh với lúc trước khi còn sinh hoạt tại Áo Đỉnh trấn thì hẳn hiện tại đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Hắn chỉ có gần mười hai tuổi , thân cao đã gần đạt một thước sáu, nhìn qua cũng không cường tráng, chỉ có dáng người mảnh dẻ nhưng lại có tỉ lệ hoàn mỹ, một đầu tóc đen ở phía sau tung bay, chỉ có cặp kim sắc đồng tử là vẫn như cũ. Nguyên bản khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã trở thành anh tuấn khôi ngô. Nhưng vẫn như trước thật hoàn mỹ. Khí chất trầm ổn trên con người hắn, cho dù hắn nói chính mình đã mười bốn, mười lăm tuổi cũng khẳng định có người tin tưởng.

Lúc này trong hai tay Long Hạo Thần, đều giữ một thanh trọng kiếm, đây là cũ khí tiêu chuẩn của Kỵ Sĩ, dài sáu thước, rộng tám tấc, độ dày cũng kinh người đạt tới bốn tấc. Loại trọng kiếm của Kỵ Sĩ này có sức nặng ước chừng hơn năm mươi cân, Nhưng trong tay hắn lại như là nhẹ như không có gì bình thường.

Một năm rưỡi thời gian, Long Hạo Thần học được từ ở phụ thân rất nhiều tri thức.Nội linh lực của hắn tăng lên cũng không nhiều,từ lúc trước đạt chín mươi bảy tăng lên tới một trăm hai mươi, nhưng mà ngoại linh lực của hắn cũng đã đạt tới tam giai Kỳ Sĩ đỉnh tròn hai trăm.

Loài người đối với Ma tộc phân loại cấp bậc là cũng giống với ma thú. Kim Phát Ma Lang Nhân này ít nhất cũng là một gã ngu cấp Ma tộc. Nhưng mà ở trước mặt Long Tinh Vũ, hắn chỉ giống như là một con kiến hôi hèn mọn không có nửa điểm giãy dụa . Trừ hắn ra, tất cả Ma Lang Nhân xâm lấn đã toàn bộ biến mất.

“Các người xâm lấn nam bộ Thánh điện liên minh mục đích là gì?” Long Tinh Vũ thanh âm lạnh như băng không cho phép nghi ngờ.

Gã Kim Phát Ma Lang Nhân cũng coi như kiên cường, mặc dù trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cũng không cam lòng, nhưng hắn vẫn không có khuất phục.

“Mặt Nhật Dữ Sát Lục Chi Thần Ấn Vương Tọa, người, người là Kỵ Sĩ Thánh điện tài phán quyết (thẩm tra và xét xử) Thần Ấn Kỵ Sĩ Long Tinh Vũ?”

Long Tinh Vũ thản nhiên nói : “Không sai, ta chương quản tài phán quyết, trả lời vấn đề của ta.”

Kim Phát Ma Lang Nhân ánh mắt đột nhiên trở nên dữ tợn , “Cho dù người là Thần Ấn Kỵ Sĩ thì như thế nào, Ma thần phủ xuống đại địa, Ma thần Đại Nhân sẽ vì ta báo thù . Cho dù chết, ta cũng không sẽ nói cho người biết bất cứ chuyện gì.”

Long Tinh Vũ ánh mắt ngưng tụ, “Vậy người đi chết đi.”

Kim quang mất đi, Kim Phát Ma Lang Nhân trong nháy mắt liền biến mất. Long Tinh Vũ ngồi ngay ngắn ở trên Mặt Nhật Dữ Sát Lục Chi Thần Ấn Vương Tọa, trong mắt lộ ra thần thái suy tư. Một lát sau, kim quang lấp lóe , hắn cùng với hóa thành một đạo kim sắc lưu tinh biến mất không thấy gì nữa.

Dân chúng còn sống trong Áo Đình trấn, đã sớm quỳ xuống hướng lên kim quang trên bầu trời dần dần biến mất mà cúng bái . Bọn họ không biết Long Tinh Vũ là ai, ở trong mắt bọn hắn vị cường giả đã xử lý tất cả Ma Lang Nhân chính là một vị thần.

Kim quang chợt lóe, Trên đỉnh Áo Đình sơn đã nhiều hơn hai người.

Long Tinh Vũ vẫn giữ bộ dáng như lúc trước, mặc trường bào giản dị, tóc đen tung bay. Sau khi kim quang biến mất sau, hắn khôi phục bộ dáng như một người bình thường.

Long Hạo Thần đứng ở bên cạnh phụ thân thân, hắn lúc này một chữ cũng không nói được. Cho dù hắn từng hơn trăm lần suy đoán về thực lực của cha, nhưng cũng không cách nào tưởng tượng cha của mình dĩ nhiên là một tồn tại giống như một vị thần.

Mới vừa rồi một màn kia đối với hắn rung động thật sự là quá quá lớn. Hơn hai năm tu luyện, Long Hạo Thần đối với mình vốn là vẫn còn có chút lòng tin , nhưng giờ khắc này, hắn mới hiểu được mình cùng cha so sánh với giống như là một hạt bụi nhỏ bé.

“Ba ba, ba ba. . .” Nhìn cha, Long Hạo Thần trong mắt tràn đầy tinh quang , ánh mắt sùng bái thậm chí là tín ngưỡng từ trong cặp kim sắc đồng tử phóng ra.

Long Tinh Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Ở chỗ này, ta chỉ là một người chồng, một người cha.”

“Ma tộc đã xâm lấn?” Bạch Nguyệt lúc này đã ở trên đỉnh núi. Cho dù nơi này cách Áo Đình trấn một đoạn, nhưng lúc trước Long Tinh Vũ ở trên bầu trời phóng thích Thần Ấn Vương Tọa, một màn đó nàng cũng có thể thấy rõ ràng. Thậm chí là ở Hạo Nguyệt Thành cách đây hơn trăm dặm cũng có thể thấy được kim sắc quang huy.

Long Tinh Vũ nhướn mày gật đầu, “Chẳng qua là một lần tiến công thăm dò. Không có cường giả chân chính của Ma tộc xuất hiện. Xem ra, huynh phải sớm trở về liên minh .”

Bạch Nguyệt khẽ gật đầu, cầm bàn tay to lớn của Long Tinh Vũ.

Trong lòng Long Hạo Thần lúc này một chút rung động cũng không có biến mất, “Cha, người, người là Thần Ấn Kỵ Sĩ sao?” Hắn cố gắng lấy dũng khí hỏi.

Long Tinh Vũ gật đầu, “Mới vừa rồi lúc Ma Lang Nhân kia nói con hắn là cũng nghe thấy, ở Kỵ Sĩ Thánh điện ta chương quản tài phán quyết cùng thẩm phán. Ở Thánh điện liên minh ta cũng vậy trông coi hình trách.”

Long Hạo Thần vẻ mặt sùng bái nói : “Cha, đến tột cùng là cái gì? Con, con tu luyện có thể cường đại được như cha không?”

Long Tinh Vũ gật đầu, nghiêm mặt nói : “Đương nhiên là con có thể.Năm ấy khi ta bốn mươi bảy tuổi trước khi gặp mẹ con đã đạt thành tựu Thần Ấn Vương Tọa. Chỉ cần con chịu cố gắng, ta tin tưởng, con nhất định sẽ đạt đến bước này sớm hơn ta.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

26. Chương 7 : Mạt Nhật Dữ Sát Lục Chi (hạ)

Dịch giả:Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Ánh mắt nhìn về phương xa, Long Tinh Vũ thở dài một tiếng, nói : “Xem ra, Ma tộc lại không chịu nổi tịch mịch rồi. Hạo Thần, con phải nhớ kỹ, Ma tộc thế đại, nhưng chúng ta vĩnh viễn sẽ không khuất phục. Làm một gã Kỵ Sĩ, chúng ta nên chiến đấu để bảo vệ gia viên nhà mình , cho đến khi sức cùng lực kiệt.”

“Dạ.” Long Hạo Thần gật đầu trả lời. Lúc này ở trong lòng hắn, phụ thân không chỉ là Lão sư, thậm chí có thể nói là hắn sùng bái tín ngưỡng. Không có tự mình trải qua thì không thể nào tưởng tượng được sự cường đại của Thần Ấn Vương Tọa.Linh lực khổng lồ ba động như hải dương mênh mông, Thảm Phán Chi Quang hủy thiên diệt địa kia đã để lại trong lòng hắn dấu ấn không thể xóa nhòa.

“Cha, chúng ta bây giờ phải ly khai nơi này sao?” Long Hạo Thần hỏi.

Long Tinh Vũ cúi đầu nhìn về phía hắn, nói : “Cái từ chúng ta không bao gồm con.”

“A?” Long Hạo Thần thất kinh, khó hiểu nhìn cha.

Long Tinh Vũ thần nhiên nói : “Chim Ưng non nếu không rời xa sự bảo vệ của cha mẹ thì vĩnh viễn sẽ không trưởng thành bay lượn trên cửu thiên được. Vốn là cha dự tính có thể chỉ đạo con ba năm, nhưng bây giờ xem ra cần phải kết thúc sớm. Ta muốn mang theo mẹ con trở về Thánh điện liên minh xử lý một ít chuyện, sau đó còn có một số ước định cần phải hoàn thành.”

”Thánh điện liên minh nơi đó không thích hợp với con. Nếu như con theo ta cùng đi đến đó, như vậy, chỉ sợ con vĩnh viễn sẽ không trở thành Thần Ấn Kỵ Sĩ giống như ta vậy. Chỉ có từng bước từng bước đi lên, bằng sự cố gắng của bản thân đạt được hết thảy, dùng tài năng chân chính để đạt được vinh quang của kỵ sĩ.

“Cha ta không muốn rời xa mẹ.” Long Hạo Thần mạnh mẽ ôm lấy cha , trong mắt tràn đầy vẻ không muốn.

Bạch Nguyệt nhìn Long Tinh Vũ, trong mắt cũng tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Long Tinh Vũ vuốt Long Hạo Thần đầu, “Tiểu tử ngốc, nếu như con thủy chung đều ở bên cạnh ta và mẹ con như vậy trong lòng con sẽ có sự ỷ lại. Hơn nữa, cho dù con theo chúng ta trở về Thánh điện liên minh, cũng sẽ như vậy không thể nào ở bên cạnh cha .Cha đã rời đi mấy năm, có quá nhiều chuyện chờ cha đi xử lý. Chuyện này cha đã quyết định.Con phải lưu lại.”

Long Hạo Thần thân thể khẽ run lên, cố nén không để cho nước mắt của mình chảy xuống. Bạch Nguyệt cũng đã khóc chạy trở về gian mộc ốc.

Long Tinh Vũ đem Long Hạo Thần kéo đến trước mặt mình, trầm giọng nói : “Hạo Thần, trước khi đi, Cha sẽ dạy cho con một vài thứ cuối cùng.”

Long Hạo Thần có chút thất thần nói : “Là cái gì?”

Long Tinh Vũ trầm giọng nói : “Linh lô.”

“Linh lô?” Nghe được hai chữ này, Long Hạo Thần thân thể không khỏi chấn động. Hắn đã theo cha tu luyện thời gian hai năm rưỡi, không chỉ một lần nghe Long Tinh Vũ nói đến linh lô. Nhưng cho tới nay, Long Tinh Vũ thủy chung cũng không từng chỉ điểm quá hắn tu luyện về linh lô.

Long Tinh Vũ vuốt cằm nói : "Linh lô, là là linh lực chi lô. Cũng không phải là năng lực do chúng ta tu luyện ra. Mà là thiên nhiên thần kỳ dựng dựng ra một loại chí bảo. Làm một gã Kỵ Sĩ, chúng ta có nhiều loại Kỵ Sĩ kỹ năng có thể lựa chọn, ngoại trừ một số kỹ năng bản thân tự nghĩ ra thì tuyệt đại đa số kỹ năng đều có thể tiến hành tu luyện khi tu vi một trình độ nhất định. Nhưng mà linh lô lại không giống như thế. Cơ hồ mỗi một chủng linh lô đều có đặc tính độc nhất vô nhị, cho dù là linh lô giống nhau, người tu luyện khác nhau thì cũng sẽ sinh ra hiệu quả khác nhau.

" Có rất nhiều chủng loại Linh lô. Trước mắt thì linh lô tổng cộng có bảy mươi bốn loại. Chia ra thích hợp cho các chức nghiệp bất đồng, trong đó thích hợp với chức nghiệp kỵ sĩ chúng ta có hai mươi ba loại. Có một số cái thì chúng ta ,thích khách cùng chiến sĩ có thể sử dụng.

Long Hạo Thần bị hấp dẫn bởi linh lô từ miệng Long Tinh Vũ, "Cha,ở đâu thì mới có thể đạt được linh lô?"

Long Tinh Vũ nói : "Nói như vậy, chỉ có ở chỗ thiên địa linh khí hội tụ hoặc là trong một số thượng cổ di tích mới có thể tìm được linh lô. Bất kỳ chức nghiệp nào người có được linh lô thì trong ngàn người cũng chưa chắc có một người. Cũng bao gồm cả Kỵ Sĩ chúng ta. Nhưng mà linh lô là mục tiêu theo đuổi của tất cả các chức nghiệp. Bởi vì chỉ cần có được một ngọn linh lô cũng sẽ làm cho chúng ta trở nên càng cường đại hơn so với cường giả đồng cấp."

Vừa nói, Long Tinh Vũ tháo một cái hắc sắc giới chỉ từ trên tay mình đeo vào ngón trỏ trên tay phải của Long Hạo Thần , giống như lâu ngày giờ trở về với chủ cũ chiếc hắc sắc giới chỉ này tự co rút lại cho khít với ngón tay của Long Hạo Thần.

"Trong chiếc giới chỉ này có sáu đạo phong ấn, ta phong ấn các loại kỹ năng cường đại của Trừng Giới Kỵ Sĩ, cơ hồ bao gồm tất cả từ tứ giai đến cửu giai. Khi linh lực của con đạt tới ,con có thể dùng linh lực phá bỏ phong ấn trong để học tập từng cái kỹ năng trong đó."

Sau đó hắn móc ra một quyển sách đưa cho Long Hạo Thần, "Đây là một chút thể ngộ của cha đối với linh lô cùng với giới thiệu tường tận về linh lô. Không còn kịp chỉ điểm con nữa. Con phải tự mình lĩnh ngộ, rõ chưa?"

"Cha." Long Hạo Thần gọi một tiếng, vành mắt nhưng không không chế được đỏ lên.

"Dem nó cất đi cũng đừng quên chiếc giới chỉ."

Long Hạo Thần khe khẽ gật đầu,sau khi hắn có nội linh lực , Long Tinh Vũ đã dạy cho hắn sử dụng chiếc giới chỉ mà bé gái cầm cho hắn.

Rót vào linh lực , kim sắc hoa văn trên chiếc giới chỉ phẳng phất như sóng lại , nhàn nhạt lam quang lưu chuyển, quang mang chợt lóe, đã thu quyển sách ghi lại linh lô huyền bí vào trong đó.

Đây là chiếc không gian giới chỉ cực kỳ trân quý,Không gian bên trong có thể tồn trữ các loại vật phẩm ước chừng tương đương với mười thước vuông. Đồng thời, trên mặt giới chỉ còn có một kỹ năng phòng ngự, một khi kích thích là có thể phóng ra một cái lam sắc thuẫn bài. Chỉ cần linh lực tiếp tục rót vào thì thuẫn bài vẫn tồn tại. Hơn nữa cường độ cũng sẽ căn cứ độ mạnh yếu của linh lực. Long Tinh Vũ đã nói qua đây là một kiện ma pháp phụ trợ hiếm có.

Nhìn Long Hạo Thần thu hồi cuốn sách, Long Tinh Vũ than nhẹ một tiếng, nói : "Hạo Thần,mặc dù cha có rất nhiều trang bị không tệ nhưng mà cha cũng không có ý định đưa nó cho con. Bởi vì, bất kỳ một trang bị vũ khí nào chỉ có được dựa vào sự cố gắng của bản thân thì mới có thể chân chính quý trọng nó."

"Cha ,con không muốn rời xa hai người." Long Hạo Thần không kìm được cảm xúc mà khóc.

Long Tinh Vũ đem nhì tử kéo vào trong ngực, thở dài nói : "Hạo Thần,trọng tình trọng nghĩa là ưu điểm và cũng là nhược điểm của con. Nhớ lấy sau này khi không ở cạnh cha mẹ khi nói chuyện với người khác thì chỉ nói ba phần sự thật không thể để lộ toàn bộ bản tâm của mình."

"Đừng khóc . Đây chỉ là tạm thời ly biệt. Cha hi vọng, lần sau khi gặp lại con, con đã có thể làm cho cha nhìn con với cặp mắt khác xưa."

"Cha và mẹ rời đi, mặc dù ta không thể lưu lại bất kỳ trang bị nào cho con, nhưng có một lễ vật chuẩn bị đã lâu muốn tặng cho con."

Vừa nói, Long Tinh Vũ buông nhi tử ra, tay phải vỗ vào ngực mình, ngay sau đó, một cổ bạch sắc quang mang kỳ dị liền từ trước ngực hần phóng ra.

Bạch quang rất nhu hòa, nhưng nương theo một loại năng lượng ba động đặc thù toát ra, nhưng lại hết lần này tới lần khác làm cho người ta một loại cảm giác trầm ổn.

Đây cũng không phải là năng lượng Quang minh thần thánh, cũng không phải là linh lực của Long Tinh Vũ. Khi Long Tinh Vũ chậm rãi giang hai tay ra Long Hạo Thần thấy rõ ràng , ở trong lòng bàn tay của cha có một đoàn bạch sắc quang mang. Một tiểu đỉnh có ba cái chân hai lỗ tai, độ cao chỉ có một tấc hiện ra lòng bàn tay Long Tinh Vũ.

Những thứ bạch sắc quang mang chính là từ trong tiểu đỉnh toát ra , nhu hòa và khiêu động lại còn có lực hấp dẫn làm người khác không thể rời mắt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

27. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Mặc dù sắp chia ly nhưng khi Long Hạo Thần thấy bạch sắc tiểu đỉnh ánh mắt vẫn không nhịn được bị hấp dẫn.

“Cha, đây là cái gì?”

Long Tinh Vũ nói : “Đây là Thánh Dẫn Linh Lô, là lễ vật cha chuẩn bị cho con. Linh lô chủng loại có rất nhiều, mỗi một chủng loại đều có đặc tính riêng, bản thân linh lô cũng có phân cấp . Nhưng linh lô càng cường đại thì khi sử dụng cần phải xuất ra đại giới. Thánh Dẫn Linh Lô này ở trong bảy mươi bốn loại linh lô đã biết xếp hạng vị trí thứ sáu mươi tám. Nhưng mức độ hiếm có của nó đủ để cùng so sánh với linh lô xếp hạng tiền mười.”

“Tác dụng của Thánh Dẫn Linh Lô trong sách cha đưa cho con có căn kẽ ghi lại. Đơn giản mà nói, Thánh Dẫn Linh Lô này bản thân không có bất kỳ năng lực công kích cùng phòng ngự nào, cũng không cách nào làm nội linh lực của con tăng lên trên phạm vi lớn. Nhưng mà nó có ít nhất ba lần tiến hóa. Đủ để cùng so sánh với linh lô xếp hạng tiền hai mươi. Mà nó đối với kỳ sĩ chúng ta mà nói thì lại có tác dụng thật lớn. Thời điểm khi sử dụng Thánh Dẫn Linh Lô, có thể làm cho con hấp dẫn sự chú ý của kẻ địch, khiến cho địch nhân chỉ công đánh một mình con và sẽ không đi công kích đồng bạn của con. Trừ phi giết chết con hoặc là bản thân con gián đoạn sử dụng Thánh Dẫn Linh Lô, nếu không hần cũng chỉ có thể lấy con làm mục tiêu.”

Long Hạo Thần nhất thời nghe ra nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích : “Không, cha mẹ phải đi chỗ khác, để cho đệ lưu lại gia nhập Hạo Nguyệt Phân Điện tiếp tục tu luyện.”

Lý Hinh vỗ vỗ hai vú cao vút, “Làm ta sợ hết hồn. Thì ra là chỉ là bọn họ đi xa thôi! có vấn đề gì đâu, ta còn ước gì không ở cùng cha mẹ một chỗ đây này. Sau này Hạo Nguyệt Phân Điện sẽ là nhà của đệ, nếu ai dám khi dễ đệ, nói cho tỷ tỷ biết. Đi, chúng ta đi vào trước rồi hãy nói.”

Vừa nói, Lý Hinh vừa kéo tay Long Hạo Thần đi vào trong Hạo Nguyệt Phân Điện .

Hai gã thủ vệ gác cửa liếc mắt nhìn nhau, cũng toát ra thần sắc khiếp sợ.

“Thiếu niên này là ai a? Làm sao hắn thân thiết với Mân Côi Kỵ Sĩ của chúng ta như vậy?”

“Nhỏ giọng một chút, chuyện của Hinh Nhi tiểu thư mà người cũng dám nghe? Nếu là người lớn lên có thể anh tuấn giống tiểu ca kia nói không chừng Hinh Nhi tiểu thư cũng sẽ đối với người kính trọng vài phần đấy.”

Lý Hinh kéo Long Hạo Thần đi vào Hạo Nguyệt Phân Điện, nơi này hết thảy vẫn như cũ, nhưng mà khi Long Hạo Thần lần nữa nhìn đến bên trong đại sảnh, ngay chính giữa đặt sáu cái , cảm giác đã hoàn toàn bất đồng.

Tự hào trong nháy mắt rồi biến thành bi thương, hắn đi tìm đến Vương Tọa thứ hai bên tay trái tượng trưng cho Mặt Nhật Dữ Sát Lục Thần Ẩn Vương Tọa. Đó là vinh quang của cha a!

Sẽ có một ngày, ta cũng vậy nhất định là người có được một trong sáu cái Thần Ẩn Vương Tọa. Long Hạo Thần trong mắt toát ra mấy phần nóng bỏng.

Lý Hinh cảm giác được cước bộ của hắn chậm lại, liền dừng bước lại nói : “Đệ đệ, lúc này mới hơn một năm thời giờ, đệ đã cao lớn nhiều như vậy a! Chừng hai năm nữa, chỉ sợ cũng muốn vượt qua tỷ tỷ nữa. Ừ, cũng càng thêm đẹp trai . Thật là không biết khi người trưởng thành, không hút hồn bao nhiêu cô gái nữa.”

Lý Hinh vóc người cao gầy, mặc dù Long Hạo Thần cao lớn hơn không ít, nhưng vẫn như cũ so với nàng thấp hơn nửa cái đầu. Bất quá, lúc này nàng nhìn thấy Long Hạo Thần, trong lòng không khỏi âm thầm sợ hãi mà cảm thán, thậm chí ngay cả tim đập cũng có nhanh hơn vài phần.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

29. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Sắp được mười hai tuổi Long Hạo Thần không giống so với lúc một năm rưỡi trước, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có chút nhu nhược hiện tại nhiều vài thêm vài nét cường tráng .Từ xinh đẹp biến thành anh tuấn, vóc người thon dài cân đối cùng với mái tóc đen dài tới vai cơ hồ là hoàn mỹ tìm không được bất kỳ tỳ vết nào.

Lý Hinh, người làm sao, hắn là đệ đệ của người, người nhiều hơn nó tận tám tuổi a! Chẳng lẽ người nghĩ trâu già gặm cỏ non? Trong lòng thầm mắng mình một câu, tâm tình của nàng lúc này mới ổn định lại. Nhưng đối với Long Hạo Thần lại càng tăng thêm vài phần yêu thích . Nàng ở nhà là đứa con út nên vẫn mong muốn có một đệ đệ, mặc dù cùng Long Hạo Thần ở chung một chỗ thời gian cũng không dài, nhưng ở trong lòng Lý Hinh, đối với cái này đệ đệ cũng là đệ thường thân cận.

“Di, đệ đệ, ta nhớ đôi mắt của đệ trước kia không phải là màu này a! Hắn là lam sắc chứ sao lại biến thành đậm kim sắc thế này?”

Long Hạo Thần phục hồi tinh thần lại, nhưc đầu, nói : ” sau khi cha giúp đệ tiến hành thần thánh giác tỉnh, liền biến thành cái bộ dáng này.”

Lý Hình sững sốt một chút, “Thần thánh giác tỉnh dẫn đến đổi màu đôi mắt? Tại sao ta chưa từng nghe nói qua. A! Đệ đã tiến hành thần thánh giác tỉnh rồi, nói như vậy, Đệ chẳng phải là linh lực đã đột phá hai trăm? Mau nói cho tỷ tỷ, nội linh lực của đệ là bao nhiêu?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói : “Tỷ tỷ, đệ không muốn lừa dối tỷ, Cha không để cho đệ nói.”

Trong lúc bất chợt, Lý Hình phảng phất tựa như nghĩ tới điều gì, một cái tay che miệng mình, lẩm bẩm thấp giọng nói : “Trời ạ! Không tới mười hai tuổi đạt tới tam giai Kỵ sĩ. Đi, tỷ dẫn đệ đi gặp Nạp Lan thúc thúc, người nhất định sẽ bị người dọa cho mà xem.”

“Chuyện gì sẽ đem ta dọa được đây?” Thanh âm mang theo vài phần hài hước vang lên, Long Hạo Thần cùng Lý Hình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nạp Lan Thứ đang từ thang lầu đi xuống.

Thấy Long Hạo Thần, Nạp Lan Thứ cũng là lấy làm kinh hãi, nhưng ánh mắt của hắn trong nháy mắt liền trở nên nóng bỏng, bước nhanh tới trước mặt Long Hạo Thần, nhìn hắn từ trên xuống dưới kìm chế không được tâm tình hỏi : “Ngày đó, ngày đó có phải hay không lão sư của con...”

Long Hạo Thần hơi sững sờ, nhưng rất nhanh đã hiểu hắn là đang hỏi cái gì, tự hào mà kiêu ngạo gật đầu.

Nạp Lan Thứ hít sâu một cái, trong mắt toát ra vẻ nóng bỏng và sùng bái, “Ta cũng biết, ta cũng biết.”

Lý Hình nghi ngờ nói : “Nạp Lan thúc thúc, các người đây là đang nói về cái quái gì thế?”

Nạp Lan Thứ sắc mặt trầm xuống, nói : “Làm sao con còn chưa có đi tu luyện. Con đã là Thất Cấp Kỵ sĩ rồi, có thể hay không trước khi Liệp Ma đoàn tiến hành tuyển chọn đột phá đến Đại Kỵ sĩ chính là việc mấu chốt quyết định xem người có thể hay không trở thành một thành viên Liệp Ma đoàn. Còn không nhanh tu luyện, Hạo Thần liền giao cho ta đi.”

Lý Hình le lưỡi, hướng Long Hạo Thần nói : “Đệ đệ, ta đi tu luyện trước, buổi tối tỷ tỷ tẩy trần cho đệ, mời ăn bữa tiệc lớn nha. Hi hi.” Vừa nói, nàng quay đầu chạy.

Nạp Lan Thứ có chút bất đắc dĩ lại có chút ít sùng nịch nói : “Đứa nhỏ này, sắp tới hai mươi tuổi rồi mà vẫn điên điên khùng khùng như vậy. Con cái nhà bình thường ở cái tuổi này cũng phải lập gia đình rồi.”

Thu hồi ánh mắt lại, Nạp Lan Thứ nhìn về phía Long Hạo Thần, hướng hắn gật đầu, nói : “Hạo Thần, con đi theo ta.”

Long Hạo Thần đi theo hắn lần nữa tới lầu hai nơi Nạp Lan Thứ làm việc. Nạp Lan Thứ đóng kỹ cửa sau, cũng nữa kìm chế không được tâm tình kích động, “Mặt nhật dữ sát lục chi thần ấn vương tọa a! Hạo Thần con biết không, vốn là Ma tộc lần này định làm ra đại động tác .Nhưng cũng bởi vì lão sư của con xuất thủ, đã dọa lùi năm quân đoàn Ma tộc lên vào cảnh nội của liên minh. Lão sư của con đâu? Có thể hay không để cho ta gặp Tinh Vũ đại nhân một lần?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói : “Nạp Lan Điện chủ,Người đã đi.Cái này đưa cho ngài.” Vừa nói, hắn đem lá thư phụ thân lưu lại đưa cho Nạp Lan Thứ.

Nạp Lan Thứ nhanh chóng mở phong thư ra đọc, vẻ ngạc nhiên rất nhanh đã xuất hiện ở trên mặt của hắn. Liên tục nhìn nội dung phong thư mấy lần mới có chút không dám tin một lần nữa nhìn về phía Long Hạo Thần, “Con, con dĩ nhiên lại là nhi tử của Tinh vũ đại nhân. Nhưng mà tại sao Tinh vũ đại nhân muốn cho con đi theo ta học tập kỹ năng của Thủ Hộ Kỵ Sĩ? Tại sao không phải là Trùng Giới Kỵ Sĩ? Tinh vũ đại nhân là đệ nhất Trùng Giới Kỵ Sĩ của Kỵ sĩ liên minh chúng ta a!”

Long Hạo Thần nói : “Nạp Lan Điện chủ, Cha không cho ta nói nhiều nếu như người ở trong thư không có nói cho ngài thì con cũng không thể nói.”

Nạp Lan Thứ hít sâu một cái ,vô cùng cẩn thận đem phong thư cất đi, trầm ngâm một lát rồi nói : “Tốt, bất luận bởi nguyên nhân gì, mệnh lệnh của Tinh vũ đại nhân ta cũng không thể làm trái. Bắt đầu từ bây giờ, con đã chính thức trở thành một thành viên của Hạo Nguyệt phân điện. Ta sẽ tận lực bồi dưỡng con, trong thư Tinh vũ đại nhân có nói để con tham gia tuyển chọn Liệp Ma đoàn hai năm sau.”

“Vâng, con sẽ nghe người an bài.” Long Hạo Thần đuổi thẳng sống lưng hướng Nạp Lan Thứ hành lễ tiêu chuẩn Kỵ sĩ.

Nạp Lan Thứ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói : “Sau này người cũng cùng Hình Nhi giống nhau, gọi ta là Nạp Lan thúc thúc đi. Thằng thần nói, để cho ta truyền thụ kỹ năng của kỳ sĩ cho con trong lòng ta thật sự là có chút thấp thỏm. Bất quá, ta tin tưởng tương lai không lâu, con nhất định sẽ trở thành vinh quang lớn nhất của Hạo Nguyệt phân điện chúng ta. Đi, ta trước dẫn con đi dạo phân điện chúng ta sau đó an bài chỗ ở cho con.”

“Cảm ơn ngài, Nạp Lan thúc thúc.”

Hạo Nguyệt phân điện chiếm diện tích thật lớn, cũng không chỉ là những chỗ Long Hạo Thần đã thấy , ở phía sau Chủ Điện, còn có đại khu vực. Trong đó chủ yếu phân chia làm ba bộ phận, chỗ để các kỳ sĩ nghỉ ngơi, quảng trường là nơi mà các Kỳ sĩ tu luyện cùng với cung điện Kỳ sĩ nơi truyền thụ kiến thức cùng kỹ năng.

Lấy Hạo Nguyệt thành làm trung tâm, thôn trấn phụ cận mỗi hai, ba năm sẽ tiến cử một nhóm Kỳ sĩ tùy tùng đến Hạo Nguyệt phân điện tiến hành khảo hạch. Nếu có thể thông qua khảo hạch Chuẩn Kỳ Sĩ, mới có thể ở lại Hạo Nguyệt phân điện tiến hành học tập cùng tu luyện. Nếu như trong vòng năm năm có thể đột phá đến tam giai Kỳ sĩ, như vậy thì sẽ trở thành thành viên chính thức của Hạo Nguyệt phân điện, cũng là thành viên chính thức của Kỳ sĩ Thánh điện. Nếu không khi hết hạn những Chuẩn Kỳ Sĩ này sẽ đầu quân hoặc là vì Kỳ sĩ Thánh điện làm một chút sự vụ khác.

Vì vậy, Long Hạo Thần lúc trước chứng kiến chẳng qua là mặt ngoài của Hạo Nguyệt phân điện. Chân chính Hạo Nguyệt phân điện thật ra là ở phía sau. Nơi này có gần trăm tên Kỳ sĩ cùng hơn hai ngàn tên Chuẩn Kỳ Sĩ. Dựa theo Nạp Lan Thứ giới thiệu, ngoài hắn ra Hạo Nguyệt phân điện còn có một vị đại địa kỳ sĩ cùng với bảy tên Đại Kỳ sĩ. Tất cả những người có thể lên cấp đại Kỳ sĩ đều muốn đi đến Kỳ sĩ Thánh điện nhận thụ phong, một lần nữa tiến hành an bài.

Dựa theo cấp bậc bất đồng, điều kiện ăn ở cũng khác nhau.Nhóm chuẩn Kỳ Sĩ là bốn người ở một ở một gian phòng mà Kỳ sĩ thì là một người ở một gian phòng.

Nạp Lan Thứ an bài cho Long Hạo Thần ở ngay bên cạnh phòng của Lý Hình, sau khi dẫn hắn đi ăn cơm xong, liền dẫn dò hắn để cho hắn đi nghỉ ngơi trước. Ngày mai mở lại mới an bài hắn tu luyện.

Đến tam giai chức nghiệp bất kể một tòa Thánh điện nào thì đãi ngộ cũng là tương đối tốt. Bởi vì đang là thời điểm chiến đấu với Ma tộc, bọn họ đều là chủ lực để đối kháng Ma tộc.

Long Hạo Thần hiện đang ở khu tinh xá ba tầng dành cho Kỳ sĩ, một người một phòng, một gian dùng cho nghỉ ngơi, một gian là tinh thất để mình tu luyện, còn có một phòng vệ sinh thuận tiện cho tắm rửa cùng vệ sinh cá nhân. Trong tinh thất có một ma pháp trận đơn giản,bao quanh là mấy viên Quang Minh Hệ ma thú ma tinh hạch. Làm quang minh thuộc tính trong tinh thất rõ ràng mạnh hơn so với ngoại giới, đối với trong khi tu luyện linh lực có một chút tác dụng phụ trợ.

Không có bị hoàn cảnh hậu đãi ảnh hưởng, Long Hạo Thần từ trong giới chỉ lấy ra một bộ quần áo đơn giản, sửa sang lại một chút ,sau đó vào tinh thất bắt đầu tu luyện.

Trong quá trình tu luyện thời gian luôn trôi qua rất nhanh,buổi trưa rất nhanh đã trôi qua rồi. Cho đến ban đêm, tiếng gõ cửa hoàn cảnh mới phá vỡ sự tĩnh lặng của tinh xá.

“Ai vậy a?” Long Hạo Thần từ trong tinh tu tỉnh táo lại.

“Đệ đệ, là ta.”

Long Hạo Thần mở cửa, chỉ thấy Lý Hình thanh tú động lòng người đang đứng ở bên ngoài. Nàng lúc này không có mặc nhuyễn giáp như lúc trước mà là đổi thành một thân bạch y, tựa hồ vừa mới tắm rửa xong, một đầu tóc dài màu hồng phấn còn có chút ướt rũ xuống trên bờ vai.Nàng như thế trông ít đi vài phần anh khí nhưng nhiều hơn nét quyến rũ.

“Đi theo tỷ , Nạp Lan thúc thúc để cho tỷ dẫn đệ đi kiểm nghiệm một chút linh lực, sau đó tỷ tỷ dẫn người ra ngoài đi dạo, ăn bữa ngon để tẩy trần cho đệ.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

30. Chương 8 : Thánh Dẫn Linh Lô (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Nha.” Long Hạo Thần vẫn còn đang đắm chìm trong tu luyện về nội linh lực cùng với tìm hiểu về Linh Lô, đơn giản đáp ứng một tiếng rồi cùng Lý Hình đi ra .

Lý Hình sửa sang lại mái tóc dài của nàng một chút , dùng một sợi dây chun màu lam một lần nữa buộc tóc thành đuôi ngựa, mang theo Long Hạo Thần ra cửa, một lần nữa tiến vào trong chủ điện, trực tiếp lên tầng ba.

Nạp Lan Thứ đã chờ ở chỗ này rồi, thấy bọn họ chạy tới, hướng Long Hạo Thần mỉm cười nói : “Nghỉ ngơi như thế nào rồi ? Chỗ ở có hài lòng không?”

Long Hạo Thần trước hướng Nạp Lan Thứ hành lễ, rồi mới hồi đáp : “Chỗ ở rất rồi, cảm ơn người Nạp Lan thúc thúc.”

Nạp Lan Thứ khẽ mỉm cười, đối với đứa nhỏ này hẳn là càng ngày càng quý rồi, có phụ thân cường đại như vậy nhưng không có nửa phần kiêu căng.

“Con đã hoàn thành thần thánh giác tỉnh, chứng minh con có thực lực Kỳ sĩ, nhưng con gia nhập Hạo Nguyệt phân điện chúng ta phải tiến hành ghi danh một chút cho nên tới kiểm tra một chút linh lực hiện tại của con. Ngày mai con bắt đầu đi theo Kỳ sĩ ban để học tập kỹ năng cùng kỹ xảo của Thủ Hộ Kỳ Sĩ, có cái gì không hiểu trực tiếp đi hỏi ta.”

“Dạ.” Long Hạo Thần đáp ứng một tiếng, cổ tay khẽ động từ phía sau lưng rút thanh trọng kiếm ra. Bởi vì cha không để cho hắn bại lộ năng lực của Trường Giới Kỳ Sĩ cho nên hắn chẳng qua chỉ mang một thanh trọng kiếm ở trên người, một .. thanh kiếm khác tự nhiên cất ở trong giới chỉ.

“Đệ đệ, người muốn đổi sang tu luyện Thủ Hộ Kỳ Sĩ?” Lý Hình vẻ mặt là không thể hiểu nổi.

Long Hạo Thần ha ha cười nói : “Đây là sau khi khảo nghiệm lần trước trở về đệ đã đưa ra quyết định của mình.”

Công cụ khảo nghiệm Linh lực cùng lần trước không có bất kỳ khác nhau vẫn là hắc sắc thạch trụ như cũ.

“Bắt đầu đi.” Nạp Lan Thứ hướng Long Hạo Thần gật đầu.

Long Hạo Thần ánh mắt ngưng tụ, tiến lên một bước, trọng kiếm trong tay phải đã nhanh như tia chớp trăm xuống trên thân kiếm rõ ràng nhiều hơn một tầng kim sắc quang mang, đây cũng không phải là kỹ năng mà là cảnh tượng sinh ra khi rót nội linh lực vào .

Phịch một thanh âm muồn hưởng vang lên, lam sắc quang mang nhu hòa vách tường chung quanh thí luyện trảng lóe lên, bất luận là Nạp Lan Thứ hay là Lý Hình cũng đều khẩn trương nhìn chăm chú phía trên hắc sắc thạch trụ.

“Hai trăm sáu mươi tám.” Mấy chữ thật to hiện ra trên đó.

Nạp Lan Thứ cùng Lý Hình đồng thời hít sâu một hơi, Lý Hình thất thanh nói : “Chỉ kém hai điểm linh lực là đạt đến tam cấp Kỳ sĩ rồi a. Đệ đệ, đệ còn là con người nữa sao? Chưa tới mười hai tuổi liền đạt đến tam cấp Kỳ sĩ a!”

Phải biết rằng một năm rưỡi trước, thời điểm khi Lý Hình gặp Long Hạo Thần nàng cũng chỉ đạt đến trình độ tam cấp Kỳ sĩ này mà thôi. Chỉ qua có một năm rưỡi thời gian, Long Hạo Thần đã đem linh lực bản thân tăng lên hơn gấp đôi . Loại tốc độ tăng trưởng này mặc dù cùng nội linh lực, ngoại linh lực đồng thời đề thăng có liên quan , nhưng cũng chỉ có thể dùng từ kinh tài tuyệt diễm để hình dung.

Long Hạo Thần thu kiếm mà đứng, đối với mấy mấy con số về linh lực này hắn cũng không nghĩ nhiều, những điều này hiển nhiên không phải là chân chính linh lực tu vi của hắn. Sau khi dung hợp thánh dẫn Linh Lô, nội linh lực của hắn giảm xuống hơn năm mươi điểm, nếu không mà nói, linh lực tu vi của hắn hẳn là đỉnh tứ cấp gần đạt đến ngũ cấp Kỳ sĩ.

“Thiên tài, thật sự là thiên tài a!” Nạp Lan Thứ lẩm bẩm nói.

Lý Hình chớp chớp đôi mắt to, hung tợn nhìn Long Hạo Thần nói : “Đáng tiếc a, đệ tuổi quá nhỏ. Nếu không tỷ tỷ nhất định phải trước tiên đem đệ chiếm lấy .”

Nhìn bộ dáng của nàng, trên mặt Long Hạo Thần không khỏi đỏ lên, hắn vẫn còn nhớ kỹ hơn một năm trước kia Lý Hình nắm tay mình sờ soạng đôi vú có chút cao vút mềm mại của nàng.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Lý Hình kéo tay Long Hạo Thần, cùng Nạp Lan Thứ nói vài câu sau đó chạy ra ngoài.

Ra khỏi Hạo Nguyệt phân điện, Lý Hình kéo tay Long Hạo Thần ở phụ cận tìm một quán cơm lớn nhất đi vào.

Vừa vào cửa, lập tức có người phục vụ tiến lên đón, “Hình Nhi tiểu thư, người đã tới.”

Lý Hình gật đầu, nói : “Chúng ta đến ăn cơm.”

Người phục vụ có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Hình đang kéo tay Long Hạo Thần, “Nhị vị mời theo ta lên lầu hai .”

Lý Hình lắc đầu nói : “Không cần hai người chúng ta ngồi ở đại sảnh là được rồi. Sắp xếp vị trí gần cửa sổ là được. Mang thực đơn tới, ta đang đói muốn chết rồi đây.”

Vừa nói, nàng liền kéo tay Long Hạo Thần đi qua ngồi xuống.

Lúc này đại sảnh tiệm cơm đã tương đối đông, Lý Hình mang theo Long Hạo Thần ,sau khi ngồi xuống lập tức gọi đồ ăn, cách nàng gọi đồ ăn thật là khiến cho Long Hạo Thần mở rộng tầm mắt.

Tiếp nhận tờ thực đơn từ trên tay của người phục vụ, Lý Hình ở phía trên gạch liên tục năm, sáu cái.Trong khi Long Hạo Thần cảm thấy kỳ quái tại sao người phục vụ không có tiến hành ghi chép, Lý Hình nói : “Ừ, ngoại trừ mấy món này còn lại mang hết lên đây.”

Trên một tờ thực đơn thế nhưng là có khoảng hai, ba mươi món ăn a!

“Hình Nhi tỷ tỷ, nhiều như thế ăn không hết.” Long Hạo Thần vội vàng nói hắn đối với vị tỷ tỷ này lại hiểu biết thêm mấy phần. Nàng này tính cách không thua đáng mảy râu, cùng ở chung với nàng thật sự rất thoải mái.

Lý Hình nghiêm sắc mặt, nói : “Làm sao mà ăn không hết, đệ đang trong thời kỳ phát triển cần phải ăn nhiều một chút.”

“Thôi đi, cái gì mà để đệ đệ ăn nhiều một chút. Rõ ràng ngươi là một thùng cơm di động.” Trong khi Lý Hình đang gọi đồ ăn, một thanh âm có chút trong trẻo lạnh lùng mang theo vài phần đùa cợt vang lên.

Long Hạo Thần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nam một nữ ,ba người cùng đi vào tiệm cơm, thời điểm khi họ đi ngang qua liền dừng bước, người nói chuyện chính là thiếu nữ trong đó.

Người thiếu nữ này mặc một bộ thâm lam sắc trường bào, nguyên tố ba động như ẩn như hiện làm trường bào trên mơ hồ dập dờn lam sắc quang mang. Ở bên trái ngực nàng, có tiêu ký ba ngôi sao, chung quanh còn có sáu đạo kim vân quay chung quanh.

Ma pháp bào. Đây là một vị Ma Pháp Sư? Long Hạo Thần hiểu biết đối với Ma Pháp Sư chỉ dừng lại ở những gì phụ thân giảng thuật, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ba ngôi sao cộng thêm sáu đạo kim vân là tiêu ký đại biểu cho lục cấp tam giai chức nghiệp. Đây đã là một vị Ma Pháp Sư chân chính a.Ba chức nghiệp đầu của Ma Pháp Sư có danh hiệu theo thứ tự là ma pháp tùy tùng, Ma Pháp Học Đồ cùng Ma Pháp Sư.

“Phanh.” Lý Hình vỗ mạnh một cái lên cái bàn rồi đứng lên, cả giận nói : “Lâm Giai Lộ, ngươi nói ai là thùng cơm?”

Lâm Giai Lộ hừ một tiếng, “Người nào ăn nhiều thì là người đó.”

Long Hạo Thần đầu tiên chú ý đến ma pháp bào sau đó mới chú ý tới dung mạo của thiếu nữ Ma Pháp Sư này.

Có thể nói, Lâm Giai Lộ cùng Lý Hình cũng là mỹ nữ hiếm có, nhưng nhị nữ nhưng hoàn toàn có phong cách bất đồng. Lý Hình tính cách ngay thẳng anh khí mười phần, là một loại tràn đầy sức sống. Mà Lâm Giai Lộ thì có vẻ đẹp thanh tú của thiếu nữ khuê các.

Da thịt trắng nõn, vóc người trung bình, mái tóc dài màu lam nhạt xõa ở phía sau, đôi mi thanh tú, mũi cao, đồng dạng là lam sắc đồng tử, các đường nét trên mặt cũng càng thêm nhu hòa, rất dễ dàng làm cho người ta một loại cảm giác muốn che chở cho nàng.

Bất quá, trong tay nàng đang cầm một thanh dài chừng hai thước ma pháp trượng. Pháp trượng toàn thân là một loại màu đen do mộc đầu chế luyện mà thành, trên đỉnh lộ ra mấy đường vân tinh tế cùng chỗ nắm tay có một khối lam sắc bảo thạch to cỡ nắm tay nhỏ. Ma pháp nguyên tố ba động trên chuôi pháp trượng so sánh với ma pháp bào trên người nàng thì nồng đậm hơn nhiều.

“Người muốn đánh nhau có phải không?” Lý Hình trong mắt lửa giận bắn ra bốn phía, vừa bước ra đã đến trước mặt Lâm Giai Lộ.

Hai gã thanh niên cùng Lâm Giai Lộ đi vào tiệm cơm tiến lên phía trước hai bước, một tả một hữu bảo vệ Lâm Giai Lộ, trên mặt tràn đầy thần sắc khẩn trương. Bọn họ đều là một thân chiến sĩ mặc áo giáp, rất rõ ràng là hộ vệ của Lâm Giai Lộ.

Ma Pháp Sư sợ nhất chính là bị đánh lén, cùng so sánh với lực phá hoại cường đại của ma pháp thối thân thể của bọn họ yếu ớt hơn nhiều. Vì vậy, Ma Pháp Sư ưu tú bên cạnh luôn mang theo hộ vệ tùy tùng.

“Hai vị tiểu thư xin bình tĩnh, thảng trước các người vừa mới bị chấp chính quan đại nhân cùng tổng trưởng đại nhân xử phạt.” Chiến sĩ bên trái có chút khẩn trương cẩn thận nhắc nhở.

“Hừ.” Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ cơ hồ là đồng thời tức giận hừ lên tiếng, không ai chịu nhường ai, rất cảm tức đối phương.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

31. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuần (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Lý Hình hung tợn nói : “Lần trước? Các người còn dám nhắc đến lần trước? Nếu không phải cha ta cùng Lâm thúc thúc tới nhanh, ta đã một kiếm đánh chết nàng.”

Lâm Giai Lộ cười lạnh nói : “Nếu không phải có cha ta bảo vệ cho người, lần trước ta đã đem người đóng băng thành tượng rồi.”

Lý Hình khinh thường nói : “Có bản lĩnh người đừng dùng bất cứ trang bị ma pháp nào.”

Lâm Giai Lộ khinh miệt đáp : “Có bản lĩnh người cũng đừng triệu hồi ra đầu độc giác thú của người.”

Lửa giận của Lý Hình rất rõ ràng có vẻ không thể áp chế nổi nữa, cổ tay khẽ xoay liền nắm lấy song kiếm từ sau lưng rút ra một thanh “Đi, đi ra bên ngoài, ta hôm nay sẽ không triệu hồi Mân cô, ta xem người có thể làm khó dễ được ta hay không ?”

Lâm Giai Lộ cầm ma pháp trượng đưa cho chiến sĩ cầm hộ rồi nói : “Được, ta đây cũng không dùng ma pháp trượng, cho người xem tốc độ thi pháp của bốn tiểu thư.”

“Hai vị tiểu thư, quan chấp chính đại nhân cùng tổng trưởng đại nhân đã nhắc nhở, nếu nhị vị còn tranh cãi nữa thì sẽ cấm túc các người.” Trên trán hai gã chiến sĩ mồ hôi đều đã lấm tấm tuôn ra, đứng ngăn ở giữa hai người, vẻ mặt cười khổ cùng bất đắc dĩ.

Nghe được cầm tức hai chữ, Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ rõ ràng đều thoáng chút kiềm hãm, một lần nữa đồng thời tức giận hừ một tiếng dường như rất ăn ý.

Lâm Giai Lộ cười lạnh nói : “Coi như người gặp may.”

“Ta gặp may ? Bỏn cô nương đã là thất cấp kỳ sĩ, còn ai đó mới chỉ là lục cấp ma pháp sư mà. Chưa biết là ai gặp may. Không phải là không cho chúng ta đánh nhau sao? Được a! Lâm Giai Lộ người có dám đánh cuộc với ta hay không ?”

Lâm Giai Lộ hừ một tiếng : “Đánh cuộc gì?”

Lý Hình chỉ chỉ Long Hạo Thần đang đứng phía sau mình “Đây là đệ đệ của ta, ta để hắn thay ta ra tay, người cũng phái một người ra. Chúng ta không tự ra tay sẽ không bị cầm tức.”

Trước đó Long Hạo Thần vẫn bị thân hình Lý Hình ngăn trở, lúc này Lý Hình tránh ra nên Lâm Giai Lộ mới nhìn đến hắn. Lâm Giai Lộ lập tức cảm giác đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt tinh xảo gần như hoàn mỹ của Long Hạo Thần, một đôi đậm kim sắc đồng từ trong suốt đặc biệt hiếm thấy, còn có một loại khí chất vô hình, tất cả đều khiến nàng chấn động.

Nhìn Long Hạo Thần, lại nhìn nhìn Lý Hình, Lâm Giai Lộ hạ giọng hỏi Lý Hình : “Cũng là nữ giả nam trang giống người sao ?”

Tuy trọng kiếm của Long Hạo Thần không thật sự chém lên trên người nàng, nhưng khí tức thần thánh nhàn nhạt lại có thể khiến cho nàng tinh tường cảm giác được.

“Lâm tỷ tỷ, đa tạ rồi.” Long Hạo Thần hướng lui về phía sau vài bước, thu kiếm mà đứng.

“Không có khả năng, cái này quyết không thể có? Dù là tứ giai chức nghiệp đối mặt kháng cự bằng hoàn của ta cũng chỉ có thể bị tạm thời đẩy đi ra.” Trên mặt Lâm Giai Lộ tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhìn Long Hạo Thần, vốn là nụ cười mỉm đã biến thành khiếp sợ cùng không cam lòng.

Thua, thân là Hạo Nguyệt Thành thiên tài ma pháp thiếu nữ vậy mà đã thua bởi một thiếu niên nhỏ tuổi hơn so với chính mình rất nhiều như vậy nàng sao có thể cam tâm cơ chứ?

Cho dù nàng một mực vẫn hạ thủ lưu tình cũng không có sử dụng bất luận ma pháp trang bị gì, thế nhưng mà, với tam giai lục cấp ma pháp sư tu vị như nàng vậy mà thua.

Đừng nói bản thân Lâm Giai Lộ, dù là trong mắt Lý Hình cũng rõ ràng toát ra vẻ khó hiểu. Chỉ là nàng hiểu Long Hạo Thần nhiều hơn so với Lâm Giai Lộ, chỉ thất thần ngắn ngủi một lúc, nàng đã hiểu được.

Thần ngự cách đáng. Trong lúc Lâm Giai Lộ lần thứ hai dùng ra kháng cự bằng hoàn thì Long Hạo Thần đã sử dụng Thần ngự cách đáng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

33. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuẫn (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Cùng so sánh với một năm rưỡi trước, Long Hạo Thần khi thi triển Thần Ngự Cách Đáng đã có thể dùng từ lô hỏa thuần thanh để hình dung.

Phải biết rằng, Thần Ngự Cách Đáng mặc dù cường hãn, nhưng đối với yêu cầu nắm bắt thời cơ cũng là cực cao. Hiệu quả của kỹ năng này chỉ có thể kéo dài trong nháy mắt. Cho nên sẽ phải có phán đoán chuẩn xác nhất thì mới tạo nên hiệu quả.

Bằng vào Thần Ngự Cách Đáng, Long Hạo Thần cứng rắn chống lại bằng hoàn mà cũng không lui lại, lúc này mới xuất hiện ở ngoài dự liệu của Lâm Giai Lộ mà chiến thắng.

Nếu như Lâm Giai Lộ sử dụng trang bị ma pháp của nàng hoặc là khi vừa bắt đầu đã thận trọng, thì Long Hạo Thần do phẩu tiêu hao rất nhiều nội linh lực để dung với linh lô sẽ không thể nào là đối thủ của nàng. Đáng tiếc, Long Hạo Thần niên kỷ còn trẻ nên rất dễ tạo nên sự mê hoặc hơn nữa Thần Ngự Cách Đáng này kỹ năng nghịch thiên của Kỵ sĩ, Lâm Giai Lộ liền rơi vào bị kịch.

Lý Hình khiếp sợ cho sức phán đoán của Long Hạo Thần khi sử dụng Thần Ngự Cách Đáng, nàng nào biết được rằng, đây đều là ngày ngày bị Long Tinh Vũ huấn luyện tàn khốc mà có. Mỗi ngày thực chiến hai canh giờ, Thần Ngự Cách Đáng đã thành bản năng của Long Hạo Thần, hãn hoàn toàn là bằng vào cảm giác tiến hành phán đoán.

Nhìn Lâm Giai Lộ thất thần cùng không cam lòng, Lý Hình dẫn đầu từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, ha ha cười nói : “Cái gì gọi là không thể nào? Ta có thể nói cho người biết nếu ngay cả đệ đệ của ta mà cũng đánh không lại thì đừng mưu toan khiêu chiến bốn tiểu thư, người đánh cuộc bị thua hãy lấy tiền đánh cuộc ra đi.”

Lâm Giai Lộ hung hăng trợn mắt nhìn nàng một cái, lại nhìn về Long Hạo Thần, chợt dậm chân ,quay đầu lại nói : “ta sẽ để người đưa tới. Chúng ta đi.” Cơm cũng không ăn, xoay người rời đi. Hai gã tùy tùng của nàng khiếp sợ sau khi nhìn lại Long Hạo Thần một lần nữa, lúc này mới đi theo Lâm Giai Lộ rời đi.

“Ha ha, thoải mái quá a.” Vừa nói, Lý Hình vừa ôm Long Hạo Thần, ở trên mặt hân dùng sức hôn một cái.

Long Hạo Thần ngẩn ngơ, sau một khắc, gương mặt tuần tú nhất thời trở nên đỏ bừng.

Lý Hình buột miệng cười, “Đệ đệ,khi người xấu hổ bộ dạng thật đáng yêu. Quả thực khi so sánh với lúc người chiến đấu Đường như hai người khác nhau. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Lâm Giai Lộ bại lui làm tâm tình Lý Hình cảm thấy thoải mái, mang theo Long Hạo Thần đi ăn một bữa tối thịnh soạn. Mặc dù nàng ăn rất nhiều, nhưng sức ăn của Long Hạo Thần còn muốn kinh người vì hắn đang tuổi phát triển, dưới sức ăn như hổ cuốn của hai người thì bàn thức ăn cũng gần như không còn gì.

“Oa, ăn no thật. Đệ đệ, sau này nếu mỗi ngày chúng ta cùng nhau ăn cơm, tỷ tỷ nhất định sẽ béo lên.”

Long Hạo Thần lúc này đã khôi phục như bình thường sau khi bị Lý Hình hôn, trong nháy mắt khi đôi môi của nàng hôn lên cái loại cảm giác này lại khắc sâu vào trong lòng hắn. Sau khi cha mẹ rời đi thì đây là lần đầu tiên Long Hạo Thần lại có cảm giác ấm áp của gia đình. Có một vị tỷ tỷ như thế thật tốt .

“Tỷ tỷ, người cùng vị Lâm tỷ tỷ kia đến tốt cùng có mâu thuẫn gì vậy?” Long Hạo Thần có chút ít tò mò hỏi.

Lý Hình hừ một tiếng, nói : “Vừa nhắc tới đã làm tỷ khó chịu.Ban đầu khi chúng ta lúc nhỏ cũng không hay nói chuyện với nhau nhưng cũng là hảo bằng hữu . Đại khái năm năm trước, chúng ta đồng thời thích một nam sinh ma pháp Thánh điện, mặc dù không tuần tú như đệ, nhưng là coi như là hiếm có. Thiên phú cũng rất cao. Tỷ cùng Lâm Giai Lộ lúc ấy vẫn là hảo bằng hữu.Sau khi biết nàng cũng thích hắn Tỷ liền chuẩn bị tặng hắn cho nàng. Nhưng vị nam sinh kia chạy tới nói với Tỷ, Lâm Giai Lộ dùng lực lượng gia tộc bức bách hắn ở chung một chỗ với nàng, vì tiền đồ của hắn, hắn phải khuất phục. Từ đó về sau, Tỷ cũng không có gặp lại vị nam sinh kia.”

” Tỷ đi tìm Lâm Giai Lộ để hỏi. Lâm Giai Lộ lại làm rùm beng lên nói Tỷ là tên lừa gạt nói tỷ hèn hạ và vân vân. Sau lại càng nói càng giận, chúng ta tự động thủ. Từ đó về sau, quan hệ của chúng ta cũng trở thành như bây giờ. Cũng không biết là người nào hèn hạ, hừ.”

Long Hạo Thần nghi ngờ nói : “Có phải hay không là có cái gì hiểu lầm? Tỷ, ta cảm thấy tỷ cần phải cùng Lâm tỷ tỷ hảo hảo nói chuyện một lần mới được.”

Lý Hình nói : “Hiểu lầm cái gì ? Cũng không còn trông thấy nam sinh kia nữa nói không chừng cũng là bị nàng hại. Tốt lắm, không nói đến những vấn đề này nữa, nhắc tới chuyện năm đó làm tỷ lại bức mình. Bất quá Lâm Giai Lộ mặc đáng ghét nhưng mà nói chuyện vẫn giữ lời. Ha ha, lần buôn bán có lời rồi, Quang Diệu Chi Thuần cho dù cho đệ dùng đến ngũ cấp cũng không có vấn đề gì.”

“Cho đệ dùng?” Long Hạo Thần sững sốt một chút.

Lý Hình nói : “Dĩ nhiên a! Nếu không tỷ cùng nàng đánh cuộc làm gì? Tỷ không cần đồ của nàng làm gì. Đệ không phải là muốn tu luyện thành Thủ Hộ Kỵ Sĩ sao? Thủ Hộ Kỵ Sĩ có thể nào không có thuần bài ? Những thuần bài khác của phân điện chúng ta quá kém. Có cái Quang Diệu Chi Thuần này thì ít nhất có thể làm cho phòng ngự của đệ tăng lên một cái cấp bậc.”

Cảm giác ấm áp tràn đầy trong tim, Long Hạo Thần thật không có nghĩ đến, Lý Hình để cho hắn ứng chiến mà nàng cùng Lâm Giai Lộ đánh cuộc là vì tìm cho hắn tìm một tấm thuần bài tốt.

Lý Hình than nhẹ một tiếng, có chút ý ngại ngừng nói, “Đều do cha, không chịu cho tỷ nhiều tiền tiêu vặt thêm một chút. Nếu không tỷ tỷ đã trực tiếp mua cho đệ trang bị mới. Không phải dùng đến biện pháp như thế.”

“Tỷ ——” Long Hạo Thần nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lý Hình buột miệng cười, nói : “Làm sao thế, sao mà hai vành mắt đệ đỏ hoe thế kia? Tiểu mao đầu quả nhiên là đa sầu đa cảm a! Đi thôi, trở về thôi. Ngày mai đệ bắt đầu đi học, tỷ tỷ còn muốn truyện thụ cho đệ ít kinh nghiệm đấy.”

Hai người mới vừa trở lại cửa của Kỵ sĩ thánh điện , thì một người trung niên cung kính chờ ở nơi đó, trong tay đang cầm một bao bố to lớn.

“Hình Nhi tiểu thư, đây là tiểu thư của nhà ta để cho ta đưa tới.” Trung niên nhân cầm trong tay bao bố giao cho Lý Hình sau đó xoay người đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Lý Hình cười nói : “Không biết Lâm Giai Lộ lần này xót của cỡ nào a. Nàng tiên tiêu vật đường như so với ta cũng nhiều hơn không được bao nhiêu a.”

Trở về Hạo Nguyệt phân điện, Lý Hình trực tiếp đi theo Long Hạo Thần trở về hấn tinh xá của hắn.

“Đệ đệ, mau nhìn, đây chính là Quang Diệu Chi Thuần.” Vừa nói, Lý Hình có chút hưng phấn mở bao bố đang cầm trong tay ra, lấy ra thuần bài đưa cho Long Hạo Thần.

Đây là một thuần bài hình tròn, đường kính khoảng hai thước năm tấc là thuần bài cỡ trung. Toàn thân có màu bạc, làm cho người ta có cảm giác đầu tiên chính là nó có phong cách cổ xưa.

Trung ương thuần bài, có một viên bảo thạch hình tròn cỡ trứng chim . Bảo thạch có màu vàng nhạt. Lấy bảo thạch làm trung tâm, trên đó có khắc một thái dương đồ án, ho văn hiện lên năng lực phản xạ dọc theo cả tấm chắn.

Nhìn qua, tấm chắn cũng không có vẻ nặng nề, nhưng tản ra khí tức quang minh trầm ổn.

“Mau thử một chút.” Lý Hình đem Quang Diệu Chi Thuần đưa cho Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cũng không có từ chối, sau khi hắn đem một người nhận thành thân nhân của mình thì chắc chắn sẽ không từ chối đối phương đưa đồ, đồng thời, hắn cũng nguyện ý vì đối phương mà bản thân có thể giao ra hết thấy.

Nhận lấy Quang Diệu Chi Thuần, Long Hạo Thần mới nhìn thấy, bên trong thuần bài cũng không phải chỉ một chuỗi cảm đơn giản, mà là tương tự như một bộ kim sáo bảo vệ tay. Hắn đem tay trái luồn vào đi, kim sáo có vẻ có chút rộng thùng thình, bao trùm cả cánh tay hắn, bàn tay luồn vào tận cùng bên trong, vừa lúc có một chuỗi cảm. Cứ như vậy, cả thuần bài tựa như hoàn toàn dán hợp ở trên cánh tay hắn. Nhất là khí tức quang minh nhàn nhạt làm cho Long Hạo Thần một loại cảm giác hết sức thoải mái.

Lý Hình đi tới, đưa kim sáo trên cánh tay điều chỉnh hạ xuống, bên trong kim sáo có một nút điều chỉnh dễ dàng điều chỉnh lớn nhỏ cho thích hợp nhất với Long Hạo Thần. Cứ như vậy, Long Hạo Thần lần nữa di động cánh tay, thì có cảm giác bản thân như cùng một khối với thuần bài này vậy.

Quang Diệu Chi Thuần cũng không nặng, cánh tay nhẹ nhàng huy động, Long Hạo Thần lập tức đã thích tấm thuần bài này.

Lý Hình nói : “Quang Diệu Chi Thuần tự thân là có thể phòng ngự ba trăm linh lực trở xuống khi bị đánh sâu vào. Sau khi rót vào nội linh lực , phòng ngự của nó lực được tăng cường. Phía trên phát ra quang minh linh lực có thể ngăn cản hiệu quả mặt trái của đại đa số ma pháp, thí dụ như các hiệu quả đông băng của băng hệ ma pháp của Lâm Giai Lộ. Phối hợp với một số kỹ năng của Thủ Hộ Kỳ Sĩ nó sẽ tương đối mạnh. Đệ nhìn khối bảo thạch này, đây là Dung Kim Chi Thạch, có nó ở đây chỉ cần thuần bài tổn hại là quá nặng, nó cũng có thể tự chữa trị được. Có lẽ nó không phải là thuần bài mạnh nhất từ ngũ cấp trở xuống nhưng tuyệt đối là Ma Pháp Thuần Bài thực dụng nhất.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

34. Chương 9 : Quang Diệu Chi Thuần (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Long Hạo Thần thử rót vào một chút nội linh lực vào trong thuần bài, nhất thời, Thái dương đồ án ở trung ương Quang Diệu Chi Thuần sáng lên, khiến cho mặt trên thuần bài hiện ra một tầng đậm kim sắc quang mang, hơn nữa còn có quang minh linh lực chảy trở về, đối với Long Hạo Thần tiêu hao cũng không lớn.

“Tỷ tỷ, cảm ơn người.” Long Hạo Thần tự đáy lòng nói.

Lý Hình cười nói : “Cảm ơn cái gì, đây cũng do bản thân đệ thắng được. Tốt lắm, tỷ nói cho đệ một số những điều cần chú ý khi học tập ở phân điện của chúng ta.

Ở trong phòng Long Hạo Thần nói chuyện gần một canh giờ, Lý Hình mới rời đi.Được nàng hướng dẫn Long Hạo Thần đối với Hạo Nguyệt phân điện đã hiểu rõ hơn vài phần.

Sáng sớm.

Long Hạo Thần đơn giản rửa mặt sau bữa ăn sáng do người phụ trách đưa tới, đãi ngộ chỉ có kỳ sĩ bọn họ mới có.Nhóm chuẩn Kỳ Sĩ sẽ phải đi phòng ăn dùng cơm .Sau khi ăn qua bữa sáng , hắn đã đi tới Kỳ sĩ điện phủ rất sớm.

Kỳ sĩ điện phủ là một tòa kiến trúc hai tầng, cũng không tính là quá lớn, tầng một là địa phương nơi nhóm Thủ Hộ Kỳ Sĩ nghe giảng bài, tầng hai thì thuộc về Trường Giới Kỳ Sĩ.

Thời điểm Long Hạo Thần tới, phòng học rộng rãi của Thủ Hộ Kỳ Sĩ vẫn trống trơn, hắn tìm một góc khuất thoáng thoáng cùng Quang Diệu Chi Thuần của mình để ở một bên, lẳng lặng chờ đợi.

Lục tục bắt đầu có một số kỳ sĩ đi tới phòng học. Một lát sau, trong phòng học đã đủ người. Long Hạo Thần hơi tính nhẩm một chút, ước chừng có tám mươi tên Kỳ sĩ. So sánh với số lượng gần trăm tên Kỳ sĩ của cả Hạo Nguyệt phân điện có thể thấy được Thủ Hộ Kỳ Sĩ so sánh với Trường Giới Kỳ Sĩ muốn nhiều hơn rất nhiều.

Mặc dù Long Hạo Thần ngồi ở trong góc, nhưng là đồng dạng đưa tới chú ý những kỳ sĩ khác, những người này, tuyệt đại đa số cũng chỉ mặc trang phục kỳ sĩ nhưng cũng không khỏi tò mò nhìn về phía hắn. Bởi vì tuổi của hắn thật sự là quá nhỏ.

“Các người nhìn kìa tiểu gia hỏa kia là ai a? A, kia không phải là Quang Diệu Chi Thuần sao. Nhìn hắn có vẻ rất có tiền a!”

“Nhưng Kỳ sĩ điện phủ chúng ta cũng không phải là có tiền là có thể tiến vào được. Có phải hay không là thân thích của vị giáo quan kia?”

“Các người không biết gì sao. Ta nghe huynh đệ thủ môn ngày hôm qua nói, Địa Ngục Môn Côi của chúng ta g mang đến một tiểu ca, đoán chừng chính là tên tiểu tử này . Chẳng qua là tại sao Điện chủ lại cho phép hắn tới nghe giảng bài cùng chúng ta ?”

Một gã Kỳ sĩ lớn tuổi đi tới trước mặt Long Hạo Thần, ôn hòa nói : “Tiểu huynh đệ, người có phải hay không đi lộn chỗ? Nơi này là Kỳ sĩ điện phủ, phòng học của Chuẩn Kỳ Sĩ ở bên cạnh.” Một số kỳ sĩ ở đây xem ra, cho dù Long Hạo Thần ở tuổi này đã là một gã Chuẩn Kỳ Sĩ cũng đã có thiên phú rất lớn rồi.

Long Hạo Thần vội vàng đứng lên, rất có lễ phép hướng đối phương hành Kỳ sĩ lễ, “Ngài hảo, ta là tới Kỳ sĩ điện phủ nghe giảng. Ta tên là Long Hạo Thần.”

Khi vị Kỳ sĩ này còn muốn nói thêm cái gì thì một thanh âm có chút khàn khàn vang lên, “Đi học.”

Chúng Kỳ sĩ sợ hết hồn, tựa hồ rất sợ hãi chủ nhân thanh âm khàn khàn này, vội vàng xoay người chạy về chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Long Hạo Thần ánh mắt chuyển hướng về chỗ bục giảng, ở nơi đó đã nhiều hơn một tên trung niên nhân cao gầy, vác trên lưng một tấm thuẫn bài.Ánh mắt của tên trung niên nhân này cũng đúng lúc hướng nhìn về phía hắn.

“Người có vấn đề gì?” Trung niên nhân trầm giọng hỏi.

Long Hạo Thần vội vàng lắc đầu.

Trung niên nhân nhất thời nghiêm nghị nói : “Vậy người còn đứng làm gì?”

Long Hạo Thần bị hắn đột nhiên quát lớn sợ hết hồn, vội vàng ngồi xuống.

Cả bên trong phòng học yên lặng như tờ, trên mặt mỗi một tên Kỳ sĩ đều cung kính nhìn tên trung niên nhân này. Trong ánh mắt nhìn về hắn rõ ràng có điều sợ hãi.

” Tiểu tử mới tới, ta tên là Dạ Hoa, là tổng giáo quan của Hạo Nguyệt phân điện. Ta bất kể người có thiên phú ra sao, đến nơi này, người chính là một gã Kỳ sĩ bình thường, nếu như người không đạt tới yêu cầu của ta, ta sẽ đem người đá ra ngoài, đến Chuẩn Kỳ Sĩ bên kia học lại, rõ chưa?”

“Rất tốt, người thắng, ta thua vì bị bề ngoài của người mê hoặc do đó khinh địch, đây là sai lầm trí mạng. Cảm ơn người cho ta giáo huấn lần này.” Vừa nói, Dạ Hoa nắm tay phải lại áp vào ngực trái, hướng Long Hạo Thần hành Kỵ sĩ lễ.

Long Hạo Thần vội vàng hoàn lễ, “Cảm ơn giáo quan chỉ điểm.”

Đám kỵ sĩ đang chạy bộ lúc này đã hoàn toàn ngừng lại, trợn mắt hốc mồm nhìn bên này, bọn họ mặc dù không có nhìn ra Dạ Hoa thua thế nào, nhưng phần sự thật này thật sự là làm cho người khác rất rung động. Nhất là, Dạ Tu La lại hướng một học viên hành Kỵ sĩ lễ. Đây quả thực là bất khả tư nghị giống như là mèo ở hôn chuột vậy.

“Các người đang làm gì đó? Coi lời của lão tử là rầm sao? Chạy tiếp cho ta, chạy thêm năm mươi vòng nữa.” Chẳng qua là sau một khắc, Dạ Tu La trong lòng bọn họ đã khôi phục phong phạm của Tu La. Rống giận rít gào tuôn ra, Làm bọn kỵ sĩ sợ hết hồn lại vội vàng chạy tiếp.

“Người đi theo ta.” Dạ Tu La sau khi hét xong lần nữa lạnh lùng hướng Long Hạo Thần nói một câu sau xoay người rời đi.

Long Hạo Thần vội vàng đi theo, dưới sự hướng dẫn của Dạ Hoa đi vào Kỵ sĩ điện phủ.

Một thân thể cao lớn tựa hồ đã sớm chờ ở chỗ này, nhìn thấy hai người đi tới, mỉm cười nói: “Như thế nào? Ta nói không sai chứ.”

“Nạp Lan Điện chủ.” Long Hạo Thần có chút kinh ngạc kêu lên.

Chủ nhân thân hình khổng lồ kia chính là Nạp Lan Thứ, hẳn lúc này, giống như là một con cáo già cười híp mắt nhìn Long Hạo Thần cùng Dạ Tu La.

” Mập mập chết tiệt.” Dạ Tu La hừ lạnh một tiếng.

Nạp Lan Thứ ha ha cười một tiếng, nói: “Mặt Cương thi, lần này Hạo Nguyệt phân điện chúng ta lần này nở mày nở mặt rồi a. Đúng rồi, ta đã nói cho người hẳn năm nay bao nhiêu tuổi chưa. Hạo Thần, con đã được mười hai tuổi chưa?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói: “Còn kém bốn tháng mới được mười hai tuổi.”

“Cái gì?” Dạ Hoa luôn luôn lạnh như băng khi nghe những lời này sắc mặt rốt cục xuất hiện biến hóa, vẻ khiếp sợ cùng cuồng nhiệt cơ hồ lộ ra trong cùng một thời gian.

“Vẫn chưa tới mười hai tuổi? Không tới mười hai tuổi mà đã có thể sử dụng Diệu Nhật Trảm?” Hẳn làm sao mà không nhìn ra được lúc trước Long Hạo Thần lấy thuận bài phát ra kỹ năng là cái gì?

Nạp Lan Thứ dương dương đắc ý nói: “Ta không phải đã nói cho người rồi sao, Hạo Nguyệt phân điện chúng ta đã có một vị tuyệt thế thiên tài, hai từ “tuyệt thế” người hiểu không?”

Dạ Hoa tựa hồ không thèm để ý Nạp Lan Thứ giễu cợt, trên khuôn mặt lạnh như băng hoàn toàn biến thành vẻ nghiêm túc, nhìn chăm chú Long Hạo Thần nói: “Người đã có thể dùng Diệu Nhật Trảm cùng Thăng Thiên Trận, như vậy lúc trước người học tập vẫn luôn là kỹ năng Trường Giới Kỵ Sĩ. Tại sao không lựa chọn tiếp tục tu luyện Trường Giới Kỵ Sĩ, mà là muốn làm Thủ Hộ Kỵ Sĩ?”

Long Hạo Thần không chút do dự nói: “Ta hi vọng mình có năng lực bảo vệ hết thấy những gì mình muốn bảo vệ, cha đã nói cho ta biết, lực lượng một người cuối cùng là có hạn, khi đối mặt chiến đấu Ma tộc để bảo vệ gia viên, tác dụng của Thủ Hộ Kỵ Sĩ còn lớn hơn nhiều so với Trường Giới Kỵ Sĩ.”

Ánh mắt phát sáng Dạ Hoa mỉm cười, chậm rãi gật đầu, nói: “Rất tốt, bắt đầu từ hôm nay, người một mình đi theo ta học tập kỹ năng của Thủ Hộ Kỵ Sĩ. Không có lệnh của ta, không được cùng với Kỵ sĩ khác giao thủ, nghe rõ sao?”

Long Hạo Thần hơi sửng sốt một chút, nói: “Nhưng mà, nếu không có đủ thực chiến có thể hay không ảnh hưởng tu luyện của ta?”

Dạ Hoa hừ lạnh một tiếng, “Chờ khi nào người chiến thắng được ta rồi hãy nói những lời này. Đến thí luyện tràng chờ ta.”

“Dạ.” Long Hạo Thần mang theo vài phần nghi ngờ đáp ứng một tiếng, sau khi lần nữa hướng Nạp Lan Thứ hành lễ rồi xoay người đi.

Nhìn bóng lưng hắt rời đi, Dạ Hoa ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng, “Mập mập chết tiệt, người từ chỗ nào tìm được bảo bối tốt như vậy?”

Nạp Lan Thứ dương dương đắc ý nói : “Mặt Cương thi có phục hay không? Ngày hôm qua ta đã nói với người , người còn không tin, hiện tại tin chưa. Có tên tiểu tử này gia nhập, tương lai không lâu nữa Hạo Nguyệt phân điện chúng ta sẽ tỏa sáng rực rỡ, nói không chừng còn có thể lên cấp trở thành Chủ Điện nữa. Cũng làm cho những tiểu tử chèn ép người nhìn xem một chút, đồ đệ do người dạy ra cường đại đến cỡ nào.”

Dạ Hoa căn bản không có để ý tới Nạp Lan Thứ đang khoe khoang, suy tư chốc lát, nói : “Người có biết tên tiểu tử này Tiên Thiên nội linh lực là bao nhiêu không?”

Nạp Lan Thứ lắc đầu, nói : “Không biết, ta đã hỏi, hắn không chịu nói. Bất quá, ta khảo nghiệm qua cho hắn , linh lực trước mắt là hai trăm sáu mươi tám độ, ta xem, tên tiểu tử này Tiên Thiên nội linh lực sẽ không thấp hơn bốn mươi, thậm chí có thể cao hơn. Người hỏi cái này làm gì? Người không phải là vẫn không ưa những cường giả có tiên Thiên nội linh lực cao hay sao?”

Dạ Hoa trên mặt lạnh như băng đột nhiên trở nên có chút quái dị, “Nếu như có gì có thể thật sự thay thế được thiên phú thì hiện tại cực hạn của ta bây giờ sẽ không chỉ đại địa kỳ sĩ. Nếu như tiên thiên nội linh lực của ta có thể đạt được hơn năm mươi thì trên thần ấn vương tọa chắc chắn sẽ có thân ảnh của ta. Ông trời thật đáng hận đã cho ta trí khôn cùng ngộ tính nhưng lại tước đoạt đi thiên phú của ta.”

Đôi bàn tay đầy đặn của Nạp Lan Thứ ôm bờ vai hắn, nói : “Được rồi, người cũng đừng oán trời trách đất nữa. Hạo Thần đứa nhỏ này đến đây không phải là cho người tài hoa như người một cơ hội sao? Cho dù người không thể ngồi trên vị trí kia, tương lai đệ tử của người có thể làm được, không phải là giống nhau sao?”

Dạ Hoa hít sâu một cái, trên khuôn mặt lạnh như băng bởi vì kích động mà sinh ra ửng hồng dần dần thối lui, “Mập mập chết tiệt, cảm ơn người.”

Nạp Lan Thứ ha ha cười một tiếng, nói : “Còn nói những lời khách sáo này ? Ban đầu nếu không phải người, ba trăm cân thịt béo của ta đây đã sớm lưu ở trên chiến trường rồi.”

Dạ Hoa trầm giọng nói : “Người phải giúp ta làm vài chuyện. Thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay, trừ phi là tiến hành khảo hạch cấp bậc Kỳ sĩ, nếu không, Thánh điện thí luyện tràng bên kia ta muốn sử dụng một mình. Thứ hai ,phong tỏa tin tức, nhất là đối với số tuổi của đứa nhỏ này phải tiến hành phong tỏa nghiêm mật. Nhất là không thể để cho những chủ điện , phân điện khác biết được. Hai năm rưỡi nữa khi Liệp Ma đoàn tiến hành tuyển chọn, ta muốn để cho đứa nhỏ này bỗng nhiên nổi tiếng.”

“Tốt, không thành vấn đề. Bất quá, mặt cương thi, người cũng không cần quá mức nóng lòng cầu thành, bất luận như thế nào cũng không thể để thương tổn đứa nhỏ này. Nuông chiều cho hư chỉ sẽ đưa đến hiệu quả ngược lại.”

Dạ Hoa thần nhiên nói : “Đứa nhỏ này so những gì người tưởng tượng còn kiên cường hơn. Ta sở dĩ từ trên người hắn thấy hi vọng cũng không phải bởi vì tuổi của hắn cùng thiên phú, mà là bởi vì phần chấp nhất kia của hắn. Ở bên trong thập đại chuẩn tắc của Kỳ sĩ, hắn ít nhất đã lĩnh ngộ anh dũng cùng chấp nhất. Hơn nữa, đây là một hài tử không chịu thua, hơn nữa có sức quan sát cùng sức tưởng tượng thiên mã hành khác hẳn với thường nhân. Thời gian hai năm rưỡi mặc dù hơi ngắn nhưng ta tin tưởng, hắn sẽ làm khiếp sợ cả Thánh điện.”

Nạp Lan Thứ khẽ vuốt cằm, nói : “Vẫn là câu nói kia, không nên quá mức nóng lòng cầu thành. Lai lịch của đứa nhỏ này ta không thể nói cho người biết nhưng mà có lẽ ở tương lai không lâu nữa hắn có thể là hi vọng của nhân tộc chúng ta.”

Dạ Hoa cười, trên khuôn mặt lạnh như băng cười lên thật sự là so với khóc còn khó coi hơn , nhưng Nạp Lan Thứ nhưng có thể khẳng định là hắn đang cười. Ở trên mặt hắn, toát ra nụ cười mà ít nhất mười năm chưa từng xuất hiện.

Vừa cười, Dạ Hoa vừa chạy ra ngoài , thanh âm của hắn truyền vào trong tai Nạp Lan Thứ, “Ta so với người càng thêm trân trọng đứa bé này. Hắn là niềm mơ ước kéo dài của ta.”

Long Hạo Thần cũng không biết, mình vừa mới thoát khỏi kiểu huấn luyện hang hổ như Địa Ngục của phụ thân thì lại tiến vào một Tu La ma chưởng mang theo vài phần hoang tưởng.

Bắt đầu từ ngày này, Tổng giáo quan của Kỵ sĩ Thánh điện của Hạo Nguyệt phân điện, có tước hiệu Tu La Dạ Hoa đột nhiên kết thúc ở chấp giáo ở Kỵ sĩ điện phủ , chức vụ tổng giáo quan do Nạp Lan Thứ tự mình tiếp nhận .Mà thiếu niên Kỵ sĩ như hoa phù dung sớm nở tối tàn cũng biến mất theo.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

37. Chương 10 : Dạ Tu La (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Rất nhiều người cũng đều suy đoán, Kỵ sĩ thiếu niên kia có phải hay không là hậu bối của một đại nhân vật, do bị Dạ Hoa ngược đãi. Thế cho nên vị đại nhân vật đó tức giận hạ lệnh giải trừ chức vụ giáo quan của vị Dạ Tu La này. Dĩ nhiên, bất luận nói như thế nào, đối với đám kỵ sĩ cũng là một việc đại hảo sự, bọn họ rất cực không cần mỗi ngày phải đối mặt với mặt cương thi nữa cũng không cần tiến hành huấn luyện kiểu Địa Ngục kia.

Thời gian một ngày rồi một ngày trôi qua , cho dù là Lý Hình cùng quen biết với Long Hạo Thần cũng rất ít khi nhìn thấy mặt hắn. Chẳng qua là biết hắn được Dạ Tu La trực tiếp dạy dỗ chỉ đạo mà thôi. Mà nếu như có gặp mặt thì Long Hạo Thần cũng không hề đề cập tới cái phương pháp huấn luyện của vị Tu La lão sư kia.

Đồ ăn ở Hạo Nguyệt phân điện tương đối khá, hưởng chi Long Hạo Thần bản thân đang trong tuổi phát triển, bởi vì tu luyện đã cải thiện khí lực của hắn nên sức ăn của hắn rất khỏe vì thế đã làm thân thể hắn trưởng thành hết sức nhanh chóng. Chỉ làm người khác có chút kinh ngạc chính là, các đường nét trên khuôn mặt hắn càng trở nên nhu hòa, càng thêm hấp dẫn người khác.

Hai năm sau.

Thí luyện tràng của Hạo Nguyệt phân điện.

Đương, đương, đương, dày đặc những tiếng vũ khí va chạm cùng khí tức Thần thánh quang minh bộc phát hoàn toàn bị ma pháp trận chung quanh thí luyện tràng ngăn trở. Bên ngoài dù là nửa điểm cũng không cảm thụ được.

Phanh ——

Một đạo thân ảnh bị mạnh mẽ đánh văng ra ngoài, bay thẳng đến hơn hai mươi thước khi đụng vào trên vách tường mới chậm rãi rơi xuống.

Thân ảnh bị đánh bay này thân cao ước chừng một thước bảy chừng, nhìn qua không tính là cường tráng, nhưng lại có vẻ hết sức thon dài, một thân lam y, tóc đen, mắt vàng, mặt như quan ngọc, môi đỏ, chân mày nhìn cực kỳ nhu hòa, da trắng nõn, nhìn không thấy tới nửa điểm lỗ chân lông. Nếu là đổi thành nữ trang, tuyệt đối có tiềm chất trở thành một đại mỹ nhân.

“Long Hạo Thần, đứng lên cho ta, người cái tên phế vật này, ta dạy người như thế nào? Đối mặt với đối thủ có thực lực vượt xa mình, ngành kháng là lựa chọn không sáng suốt. Chẳng lẽ cũng bởi vì ta nói với người một câu là quả trứng mềm thì người liền không nhin hay sao? Thủ Hộ Kỵ Sĩ, tôi trọng yếu chính là ẩn nhẫn. Đấu lại.”

“Dạ.”

Thiếu niên bị đánh bay này không thể nghi ngờ chính là Long Hạo Thần bị Dạ Tu La chỉ đạo một mình.

Hai năm, hần trưởng thành kinh người, mặc dù xét trên vấn đề tu vi thì Dạ Tu La xa xa không cách nào so sánh với phụ thân của hần, nhưng mà trên phương diện hần chỉ đạo tu luyện, Long Hạo Thần lại mơ hồ cảm giác được vị Tu La lão sư rất nhiều những ý tưởng thậm chí ngay cả phụ thân hần cũng đều không thể bằng được. Nhất là cái ý tưởng vô cùng kỳ quặc kia đối với việc lý giải cùng diễn hóa kỹ năng, hành sự tuyệt không câu nệ hết thảy lấy thực dụng làm chủ.

Dĩ nhiên, đi theo Dạ Tu La tu luyện, tuyệt không phải là chuyện hạnh phúc gì. Dạ Tu La tính tình không hổ là hai chữ xưng hào Tu La, hơi có bất mãn, lập tức chính là quyền đâm cước đá.

Về phần thực chiến theo lời nói ban đầu của Long Hạo Thần, Dạ Tu La thỏa mãn hần đầy đủ.

Dạ Tu La chỉ điểm Long Hạo Thần thực chiến cùng Long Tinh Vũ lúc trước bất đồng. Long Tinh Vũ là hoàn toàn không sử dụng linh lực, chẳng qua là bằng vào kỹ xảo hướng Long Hạo Thần tấn công, rèn luyện năng lực kỹ xảo của hần.

Nhưng Dạ Tu La lại không như thế, vị lão sư này phảng phất thật sự tới từ địa ngục, mỗi lần thực chiến là sẽ xuất toàn lực, nhiều nhất chẳng qua là hơi hạ thủ lưu tình, sẽ không chân chính xúc phạm tới gân cốt cầu Long Hạo Thần mà thôi. Điển hình lấy lớn hiếp nhỏ.

Tại trong thực chiến áp bách này thì tốc độ phát triển của Long Hạo Thần cũng thật là kinh người. Mỗi ngày hần đều sức cùng lực kiệt sau đó tiếp tục đả tọa tu luyện, tiềm lực của bản thân cũng từng điểm từng điểm được kích phát ra.

Chỉ bất quá chênh lệch giữa thầy trò hai người thật sự là quá lớn, cũng không phải là hai năm là có thể đền bù, mặc dù kèm theo tu vi tăng lên, tốc độ tăng trưởng linh lực của Long Hạo Thần cũng là càng lúc càng nhanh, nhưng khoảng cách với Dạ Tu La vẫn như cũ có chênh lệch không nhỏ.

Phải biết rằng từ nhất cấp Kỵ sĩ đến thập cấp yêu cầu linh lực là từ hai trăm lẻ một đến năm trăm, mà đại địa kỵ sĩ yêu cầu linh lực cũng là từ hai nghìn lẻ một đến bốn ngàn. Đây cũng là chênh lệch gần như gấp mười lần. Bất kỳ chức nghiệp nào đều là như thế. Đây cũng là nguyên nhân tại sao tu luyện giả cấp cao cùng tu luyện giả cấp thấp chênh lệch lại càng lớn.

Thí dụ như, cha của Long Hạo Thần, thân là Thần Ấn Kỵ sĩ Long Tinh Vũ, cửu cấp chức nghiệp linh lực khởi điểm chính là mười vạn.

“Đương —— ”

“Ủ? Tạm dừng.”

Một tiếng va chạm cùng một thanh âm cơ hồ đồng thời vang lên, chiến đấu bên trong thí luyện tràng tạm thời ngưng lại tới.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Long Hạo Thần bằng vào Quang Diệu Chi Thuẫn trong tay đã chặn lại trọng kiếm trong tay Dạ Hoa.

Nồng đậm kim sắc quang mang đang không ngừng từ trên người của hai thầy trò phóng thích ra, mặc dù Dạ Hoa nói “Dừng”, nhưng Long Hạo Thần vẫn không dám có chút lơ lỏng nào. Vị lão sư này của mình thường xuyên làm chút ít chuyện ngoài ý muốn, thí dụ như: đánh lén.

“Có thể chính diện ngăn trở một kích ta, mặc dù dựa vào Thần Ngự Cách Đáng. Nhưng mà, linh lực của ngươi hần là đã đột phá. Nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó tiến hành khảo nghiệm linh lực.” Nói tới đây, Trên khuôn mặt lạnh như băng của Dạ Hoa không khỏi toát ra vẻ tươi cười. Mỗi khi Long Hạo Thần thắng cấp thì hần mới nở nụ cười. Dĩ nhiên, Long Hạo Thần cho tới bây giờ không nghĩ nhiều về nụ cười của hần. Thử nghĩ xem khi một bộ mặt cứng ngắc da thịt đột nhiên co rúm mấy cái, trừ lộ ra vẻ càng thêm dữ tợn ra thì còn có thể có hiệu quả gì khác nữa...

“Dạ.”

Một lúc lâu sau.

“Oanh ——” kim sắc quang mang chói mắt cơ hồ trong nháy mắt chiếu sáng cả thí luyện tràng phảng phất đem nơi này bao phủ thêm một tầng kim sắc.

Dạ Hoa trầm giọng nói : “Một nghìn không trăm mười bốn. Rất tốt, người rót cực đã đột phá mốc một nghìn linh lực, cùng ta phán đoán giống nhau. Ta đã dừng lại ở ngũ giai ngũ cấp thời gian sáu năm. Linh lực của ta ước chừng đang là ba nghìn độ.”

Nếu có người nhìn thấy một màn trước mắt này hơn nữa biết chuẩn xác số tuổi của Long Hạo Thần, sợ rằng sẽ hoảng sợ mà té.

Linh lực mỗi khi đạt đến số nguyên quan khẩu cũng là bình cảnh, lúc đột phá bình cảnh này cùng bình cảnh mỗi một cấp cuối cùng cấp cũng tương tự. Dạ Hoa chính là bị đình trệ ở số nguyên quan khẩu ba nghìn linh lực này, sáu năm không thể tiến thêm a! Vô luận hấn cố gắng cỡ nào, thông minh cỡ nào, cũng không cách nào xông phá tầng cách trở này. Nhưng mà hấn còn nhớ rõ ràng ước chừng một tuần trước khi Long Hạo Thần khảo nghiệm linh lực chỉ có khoảng chừng chín trăm tám mươi điểm. Nói cách khác, trong một tuần, linh lực của hấn chẳng những tăng lên hơn ba mươi điểm, hơn nữa còn đột phá một đạo bình cảnh.

“Hạo Thần, thời điểm mấy ngày qua trong khi người tu luyện linh lực, có hay không gặp cảm giác đình trệ?” Dạ Hoa hỏi.

Long Hạo Thần lắc đầu, nói : “Không có a! Hết thấy bình thường.”

“A ——” Dạ Hoa đột nhiên như bị thần kinh ngứa mặt lên trời quát to một tiếng.

Long Hạo Thần ở bên cạnh vẫn rất bình tĩnh nhìn hấn, hiển nhiên, đây cũng không phải là hấn lần đầu tiên gặp được bộ dáng này của sư phụ loại .

Một hồi lâu, Dạ Hoa cảm xúc tựa hồ mới ổn định lại một chút, nhìn cũng không nhìn Long Hạo Thần, lạnh lùng nói : “Trở về ,đi thu dọn đồ đạc, ngày mai theo ta xuất môn.”

“Dạ.” Long Hạo Thần thu hồi Quang Diệu Chi Thuần cùng trọng kiếm của mình,Sau khi cung kính hướng lão sư hành Kỵ sĩ lễ mới xoay người đi.

Mất thấy Long Hạo Thần biến mất ở ngoài đại môn của thí luyện tràng , Dạ Hoa mới lần nữa ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, bi phẫn nói : “Không có thiên lý a, lão trời già này, người tên vương bát đản này, người có người có nhân tính hay không a! Tiểu mao đầu kia thậm chí ngay cả cảm giác bình cảnh cũng không có,đây phải là cấp bậc thiên phú như thế nào mới có thể như thế? Hai năm, từ linh lực hai trăm sáu mươi tám đột phá đến linh lực một ngàn không trăm mười bốn. Con mẹ nó, đám vương bát đản của Thánh điện không phải nói hai mươi tuổi trở xuống, tốc độ tăng trưởng linh lực sẽ không quá nhanh, Sau hai mươi tuổi khi trưởng thành mới có thể tăng mạnh sao? Đám thần côn các người thấy được chưa? Mười ba tuổi đạt đến linh lực một ngàn, em gái người là địa cấp đại Kỵ sĩ a!Nếu ta có được một phần năm Thiên phú như thế, Lão Tử ít nhất cũng là Huy Diệu Kỵ Sĩ .”

Long Hạo Thần trở lại gian phòng, lau qua thân thể một chút, thay một thân y phục sạch sẽ. Ăn chút đồ đơn giản sau đó đang chuẩn bị trở về phòng tu luyện thì phía ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

38. Chương 10 : Dạ Tu La (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Tỷ.”

Người tới chính là Lý Hinh.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn gặp mặt nhau, nhưng khi Lý Hinh thấy bộ dáng tuần tú của Long Hạo Thần thì vẫn như cũ không nhận được mà ngẩn ngơ, nhất là trên người hấn còn có hương thơm nhàn nhạt sau khi tắm rửa .

“Tỷ vừa mới tu luyện xong vừa hay nhìn thấy đệ trở lại, nên ghé thăm đệ một chút.” Lý Hinh cười nói tự nhiên , vừa nói hay sờ sờ mái tóc đang ướt của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần có chút xấu hổ nói : “Tỷ, ngươi vào bên trong ngồi đi đã rồi ta rót nước cho tỷ.”

“Không cần phiền phức đâu. Tỷ chỉ là tới thăm đệ một chút thôi.” Lý Hinh rất tự nhiên ôm bả vai của Long Hạo Thần đi vào bên trong. Mặc dù Long Hạo Thần đã một thước bảy rồi, nhưng Lý Hinh cao chừng một thước bảy lăm, bắp đùi thon dài, vòng eo mảnh khảnh thon nhỏ cùng với đôi móng cẳng tròn ngạo nghễ kia đã mê chết không biết bao nhiêu người. Chỉ bất quá, không ai dám đùa giỡn đóa hoa có biệt danh Địa Ngục Mân Côi này mà thôi.

Vỗ vỗ bả vai Long Hạo Thần, nhéo nhéo cánh tay hắn một cái, Lý Hinh cười đùa nói : “Thân thể càng ngày càng săn chắc làm đệ càng ngày càng hấp dẫn. Có lúc, tỷ tỷ thật muốn ăn ngươi một miếng. Nếu là ta có thể có làn da trắng như của đệ thì tốt biết bao!”

Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ nói : “Tỷ, ngươi lại thế nữa rồi .Tỷ cho rằng ta muốn như vậy sao? Nhưng dung mạo là do cha mẹ ban cho ta cũng không có biện pháp. Chỉ là ta giống mẫu thân mà thôi.”

Lý Hinh ha ha cười nói : “Tốt lắm, không đùa đệ nữa nói chuyện đứng đắn thôi. Qua nửa năm nữa chính là Liệp Ma đoàn tiến hành khảo hạch. Tỷ đã đột phá nhị cấp Đại Kỵ Sĩ, lần này nhất định sẽ cố gắng trở thành một thành viên của Liệp Ma đoàn. Tỷ đã cùng Nạp Lan thúc thúc nói chuyện , lần này cũng dẫn đệ đi theo để tăng kiến thức, kiến thức trảng diện kia. Năm năm sau, đệ vẫn chưa tới mười hai tuổi, có thể tiến hành khảo hạch tiếp theo của Liệp Ma đoàn. Lần này coi như là tăng thêm cho đệ một chút kinh nghiệm. Chẳng qua là Dạ Tu La bên kia thật không dễ đối phó, còn muốn một mình đệ phải đi nói. Coi như là Nạp Lan thúc thúc không có biện pháp với hắn đâu.”

Long Hạo Thần ha hả cười nói : “Tốt, đệ sẽ đi nói. Tỷ, ngày mai đệ sẽ cùng Tu La lão sư đi ra ngoài một chuyến. Đến lúc đó đệ sẽ nói với người.” Hắn cũng rất là bất đắc dĩ, Dạ Tu La đã ra nghiêm lệnh, không cho phép hắn tiết lộ tu vi trước bất kỳ ai, thậm chí bao gồm cả với Nạp Lan Thứ. Dừng lời của Nạp Lan Thứ để hình dung, mặt cương thi này đã là buồn bực đến mức tận cùng rồi lần này hắn quyết định phải khiến mọi người kinh ngạc.

Trong mắt Lý Hinh đột nhiên toát ra mấy phần狡 hoạt , “Đệ đệ, mặc dù đệ không thể nói cho tỷ biết tu vi của đệ bây giờ như thế nào, nhưng đi theo Dạ Tu La tu luyện, hắn sẽ không kém. Lần này Hạo Nguyệt thành chúng ta đi tham gia khảo hạch của Liệp Ma đoàn trừ chúng ta ở ngoài còn có vài người khác nhất là Lâm Giai Lộ cái nha đầu chết tiệt kia cũng muốn đi. Lúc đó đệ cần phải giúp tỷ tỷ nha.”

Long Hạo Thần có chút im lặng nói : “Tỷ, các người cãi nhau cũng lâu như vậy rồi, coi như xong đi. Ta nhìn ra được, các người mặc dù gặp mặt liên rùm beng nhưng trên thực tế hai người vẫn coi đối phương là bằng hữu.”

“Pnày

” Đại đa số ma thú trong Kỵ sĩ Thánh sơn cũng không biết tấn công loài người, nhưng có một số tánh khí nóng nảy sau khi người tiến vào lãnh địa của nó, nó sẽ nhắc nhở người. Gặp phải loại ma thú này thì lệnh bài của thánh điện cũng sẽ có biểu hiện. Không nên dễ dàng thử tiến vào phạm vi lãnh địa của nó. Nếu như nó cho rằng người cùng nó hữu duyên, tự nhiên sẽ tới tìm người. Loại ma thú này thường thường cũng là những tồn tại mạnh mẽ ở trong Thánh sơn trung.”

Long Hạo Thần đem những gì Dạ Hoa chỉ điểm nhất nhất nhớ kỹ, không dám có chút nào khinh thường. Đồng bạn, lão sư nói rất đúng, sau này ta muốn tọa kỵ là đồng bạn của mình. Nhưng tọa kỵ của ta sẽ là gì chứ?

“Lão sư, ở trong Thánh sơn tìm kiếm tọa kỵ cùng tự thân thiên phú của ta có quan hệ hay không?” Long Hạo Thần tò mò hỏi.

Dạ Hoa gật đầu, nói : “Đương nhiên là có quan hệ. Đơn giản mà nói, tọa kỵ chấp nhận người cũng tương đương với chấp nhận thiên phú của người. Càng là ma thú cường đại đối với đồng bạn của mình yêu cầu cũng là càng cao. Nói về ta lúc đầu vận khí thật rất tốt.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

40. Chương 11 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Vừa nói, Dạ Hoa ánh mắt trở nên thập phân ôn nhu.

“Hạo Thần, người biết Tiên Thiên nội linh lực của ta là bao nhiêu không?” Dạ Hoa hỏi, vào lúc này trong âm thanh của hắn nghe không được nửa phần lạnh như băng .

Long Hạo Thần lắc đầu.

Dạ Hoa nói : ” Tiên Thiên nội linh lực Của ta chỉ có chín.”

“A?” Chỉ có chín? Nhưng mà Long Hạo Thần rõ ràng nhớ được cha đã nói, Tiên Thiên nội linh lực nếu như không cao hơn mười mà nói rất khó đột phá tam giai chức nghiệp tiến vào tứ giai.

Dạ Hoa cười, cười so với khóc còn muốn khó coi hơn.

“Đúng vậy a, chỉ có chín. Lão tặc thiên cấp cho ta một đầu óc thông minh đồng thời cũng phế đi thiên phú của ta. Mặc dù ta hết lòng cố gắng, nghĩ ra vô số bí pháp tu luyện nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể là dừng bước tại cảnh giới Thiên Không Kỵ Sĩ. Sợ rằng cả đời này cũng không thể đạt tới cảnh giới Huy Diệu Kỵ Sĩ kia .”

” Năm ấy khi ta mười lăm tuổi đã hoàn thành xong việc tu luyện ngoại linh lực, trở thành một gã Kỵ Sĩ. Khi đó ta, vốn là hùng tâm bừng bừng, bị mọi người xưng là thiên tài. Nhưng mà một ngày kia khi ta hoàn thành thần thánh Giác Tỉnh, đối với ta mà nói giống như trời sập vậy, Tiên Thiên nội linh lực có chín, đây là phế vật trong phế vật. Vốn là Lão sư đối với ta vô cùng coi trọng thì không bao giờ chịu truyền thụ cho ta bất kỳ năng lực nào nữa. Thậm chí cũng không có nói cho ta biết Kỵ Sĩ Thánh sơn ở địa phương nào. Chỉ có mười lăm tuổi ta thật không cam lòng a! Ta không tin, không tin Tiên Thiên nội linh lực thấp thì không thể trở thành một gã Kỵ Sĩ cường đại, ta thật sự không cam lòng, ta tin tưởng bằng vào cố gắng của mình, nhất định có thể đột phá sự trói buộc của thiên phú.”

“Cho nên, ta dựa vào hai chân của mình đi tới Kỵ Sĩ Thánh điện, hướng Thánh điện yêu cầu quyền lực của ta. Sau đó ta bằng vào hai chân của mình, đi tới Kỵ Sĩ Thánh sơn, tiến vào trong Thánh sơn. Mỗi một tên Kỵ Sĩ từ hai mươi tuổi trở xuống sau khi tiến vào chỉ có thể dừng lại thêm một tháng thời gian, một tháng tìm không được duyên phận của mình cũng sẽ bị lệnh bài của Thánh điện tự truyền tống ra khỏi Thánh sơn.”

“Ta ngày từng ngày tìm kiếm, ngày từng ngày đau khổ tìm kiếm. Mỗi lần nhìn thấy một con ma thú, cho dù là chỉ là nhị cấp hay tam cấp ma thú nhỏ yếu ta cũng nguyện ý cùng bọn họ trao đổi. Nhưng những thứ nhược tiểu này thế nhưng cũng nhìn không coi ta ra gì.”

“Thời gian, một ngày lại một ngày trôi qua. Rốt cục, thời gian một tháng đã đến, mắt thấy ta sẽ bị truyền tống rời đi. Ta thật không cam lòng, ta thật tốt không cam lòng a! Ta ngửa mặt lên trời thét dài, ta tức giận khóc rống lên, nước mắt tuôn rơi. Ta biết, nếu như cứ như vậy bị truyền tống ra ngoài, ta thật sự chỉ có thể là phế vật, ngay cả một cơ hội trở thành Kỵ Sĩ cường đại cũng không có.”

“Đúng lúc này, ta gặp được nó. Nó nghe được tiếng khóc của ta, từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên đầu vai ta. Nó tựa hồ hiểu được thống khổ trong lòng ta, từ đó nó đã trở thành thân nhân duy nhất của ta, trở thành đồng bạn tốt nhất của ta. Ta nguyện ý dùng tánh mạng của mình bảo vệ nó, nó giống như là huynh đệ chí thân của ta.”

Nói tới đây, Dạ Hoa luôn luôn lạnh như băng, thế nhưng trong mắt cũng đã chảy ra nước mắt, mà Hám Nhạc Điều cũng chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt ôn hòa nhìn hắn một cái, tựa hồ là đang an ủi của hắn.

Dạ Hoa nhẹ nhàng vỗ sống lưng của nó, “Yên tâm đi, lão Hỏa Kế, ta không sao.”

“Hạo Thần, ta là một đứa cô nhi. Ở trên thế giới này, ta chưa từng có chân chính nhận thức quá thân tình. Vốn là ta, căn bản không tin tưởng duyên phận cái loại hư vô mờ mịt đó. Cho đến khi ta gặp được nó, gặp được hảo huynh đệ của mình. Ta mới hiểu được, duyên phận thật sự tồn tại. Nó để cho ta cảm nhận được sự tồn tại của thân tình, nó không ngừng khích lệ ta dùng các loại phương pháp cố gắng tu luyện. Ta dùng thời gian hai mươi năm, từ một phế vật, từ từ đột phá đến cảnh giới Thiên Không Kỵ Sĩ. Trong đó gặp quá vô số lần khảo nghiệm bình cảnh. Tâm tình như vậy, hài tử có thiên phú giống như ngươi vậy sẽ vĩnh viễn không cách nào hiểu được.”

“Nói nhiều như vậy chỉ là Lão sư muốn nói cho ngươi, chỉ có một điều. Đó chính là, sau khi ngươi có đồng bọn của mình, nhất định phải đối xử tử tế với nó chân chính đem nó thành thân nhân của mình. Duyên phận, có lẽ trong cuộc đời chỉ có một lần, nhất định phải hảo hảo nắm lấy. Hảo hảo bảo vệ nó. Nếu không, một khi nó ngã xuống ngươi chắc chắn sẽ thương tiếc cả đời.”

Nghe Dạ Hoa giảng thuật tràn đầy tình cảm, Long Hạo Thần ở trong lúc vô tình đã nắm chặt nắm đấm lại, vô luận là đối với vị Lão sư này hay là đối với Hám Nhạc Điều, cũng tràn đầy tôn kính.

Mình đã cố gắng quả thật không ít, nhưng mà cùng so sánh với Lão sư thì tính là cái gì đây?

Nếu như mình cũng đồng dạng chỉ có thiên phú giống như Lão sư, có thể giống như Lão sư suốt mấy chục năm vì một hoàn thành mục tiêu gần như không thể nào mà phấn đấu sao?

“Lão sư, người yên tâm, ta đã hiểu. Ta sẽ dùng sinh mệnh để bảo vệ đồng bọn của ta. Dùng tâm cùng nó trao đổi.”

Dạ Hoa khẽ vuốt cằm, “Mặc dù Nạp Lan mập mạp chết bầm kia không để cho ta hỏi, nhưng mà, Hạo Thần, ta thật rất muốn biết người Tiên Thiên nội linh lực là bao nhiêu. Điều này quyết định mục tiêu tìm kiếm tọa kỵ của ngươi. Càng là ma thú cường đại thì càng cao ngạo. Thiên phú của ngươi ta vẫn nhìn không thấu. Có lẽ, lần này ở Kỵ Sĩ Thánh sơn, ngươi thật có thể mang cho Lão sư một kinh hỉ to lớn.”

“Lão sư, ta. . .” Long Hạo Thần có chút do dự nhìn Dạ Hoa. Long Tinh Vũ đối với hắn đã nói tiên thiên nội linh lực của hắn là bí mật cực kỳ trọng yếu. Nhưng mà đối mặt với vị Lão sư trước mắt này, vị được xưng là Tu La này, trong lòng hắn rất khó xử, đối với vị Lão sư đáng kính này hắn thật có thể giấu diếm được sao?

Dạ Hoa khoát tay áo, than nhẹ một tiếng, “Không sao đây là bí mật của ngươi, Nạp Lan mập mạp chết bầm kia cũng không biết. Ngươi không cần phải nói, ta chỉ hơi bị kích động thôi.”

“Lão sư, ta nói cho ngươi.” Long Hạo Thần cơ hồ là thốt lên. Hắn coi trọng tình cảm nhất, Lúc mới vừa rồi, trong nháy mắt đó đáy mắt Dạ Hoa hiện lên vẻ cô đơn thật sâu đã làm đau nhói trái tim hắn.

” Hả ?” Dạ Hoa ánh mắt sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về hắn.

Long Hạo Thần hít sâu một cái, nói : “Lão sư , hơn hai năm qua, người một mực nghiêm khắc dạy ta các loại kiến thức cùng kỹ năng về Thủ Hộ Kỳ Sĩ. Mặc dù người rất nghiêm khắc thậm chí là dùng phương thức đánh chửi để bức bách ta, nhưng mà ta biết, người sở dĩ làm hết thầy cũng là vì tốt cho ta. Cho dù là lúc theo cha tu luyện, rất nhiều chỗ cũng không hữu hiệu bằng người trực tiếp chỉ dạy, không có người tu vi của ta không thể nào tăng trưởng được như hiện tại. Ta nghe Nạp Lan điện chủ đã nói, ta là đệ tử thân truyền duy nhất của người. Người lại càng không có giữ lại chút nào đem hết thầy tâm đắc trong nghiên cứu nhiều năm qua chỉ dạy cho ta. Hạo Thần như thế nào lại không biết tốt xấu đây? Ở trong lòng Hạo Thần người là thầy mà cũng là cha. Đối với người khác bí mật của ta vĩnh viễn là bí mật, nhưng đối với người, ta chỉ đem bí mật nói cho cha của mình.”

Nhìn Long Hạo Thần, da thịt trên mặt Dạ Hoa hơi giật giật, chậm rãi quay đầu đi chỗ khác, không để cho hắc thân trong mắt mình đã xuất hiện nước mắt. Hắc thân triệu lần không nghĩ tới người mà ngày thường trầm mặc ít nói, chưa bao giờ phản kháng bất kỳ huấn luyện gian khổ nào, ngoan ngoãn nghe lời như con mèo, đệ tử có thiên phú vô cùng lại nói ra những lời này. Nhìn bề ngoài nhu nhược, hắc thân tựa hồ có nội tâm mạnh mẽ.

Mấy kỳ dị âm phù từ trong miệng Long Hạo Thần thốt ra, ngay sau đó, một tầng đậm kim sắc quang mang đã bao phủ hắc thân và Dạ Hoa vào bên trong.

Linh Quang Tráo, kỹ năng phòng ngự của tam giai thủ hộ Kỳ Sĩ. Có hiệu quả chống thăm dò cùng với cách âm. Đơn thể phòng ngự. Lấy tu vi linh lực trước mắt của Long Hạo Thần thì miễn cưỡng có thể thi triển. Linh Quang Tráo đem Lão sư bao phủ vào bên trong.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

41. Chương 11 : Kỳ Sĩ Thánh Sơn (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Ân?” Cẩn thận như vậy sao? Dạ Hoa có chút nghi ngờ nhìn về Long Hạo Thần. Lúc này thanh âm của Long Hạo Thần cũng vang lên.

“Lão sư, Tiên Thiên nội linh lực của ta là chín mươi bảy.”

“Ân.” Dạ Hoa đáp một tiếng, lúc này hắc thân còn đắm chìm trong câu nói “ thầy như cha “ kia của Long Hạo Thần, trong lòng có cảm giác thoải mái. Hắc thân cả đời chưa lập gia đình, có một đồ đệ bảo bối có hiểu biết như vậy, đối đãi thành nhi tử cũng là rất bình thường .

“Chín mươi bảy. A? Người nói gì cơ?” Dạ Hoa mạnh mẽ quay đầu lại, ngay cả vài giọt nước mắt trong mắt kia cũng biến mất. Thanh âm cũng thay đổi, nói chuyện mà như quát.

Long Hạo Thần khẽ mỉm cười, nói : “Ta vừa nói nói cho người rồi. Ta đã biết là sẽ có kết quả như thế.”

Dạ Hoa thân thể rõ ràng có chút run rẩy, dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, vung mạnh tay lên, một đạo Linh Quang Tráo so sánh với Long Hạo Thần còn mạnh rất nhiều từ trên người hắc thân khuếch tán ra, đem thầy trò hai người bọn họ lần nữa bảo vệ ở bên trong.

“Người, người nói, nội linh lực của người là chín mươi bảy?” Đôi mắt của Dạ Hoa trừng cả ra.

Long Hạo Thần gật đầu.

“Không, cái này là không thể nào.” Dạ Hoa quả quyết nói, ” Thời điểm người vừa mới tới phân điện, Nạp Lan Thứ tên mập mạp chết bầm kia đối với người đã tiến hành quá khảo hạch linh lực, ngay lúc đó kết quả là hai trăm sáu mươi tám. Người nếu tiến hành thần thánh Giác Tỉnh, thì ý nghĩa ngoại linh lực đã đạt gần hai trăm điểm, cho nên cho dù người thiên phú có khá hơn nữa, Tiên Thiên nội linh lực cũng không cách nào vượt qua sáu mươi tám a!”

Long Hạo Thần nhúc nhích đầu, nói : “Lúc ấy nội linh lực của ta thật ra thì đã đạt tới hơn một trăm . Chẳng qua là dung hợp một linh lô, cho nên nội linh lực tạm thời bị giảm xuống. Chẳng lẽ người không có phát

hiện, thời điểm khi ta cùng người học tập được chừng một tháng, nội lực của ta rõ ràng tăng lên trên phạm vi lớn sao? Đó chính là nội lực khôi phục sau khi dung hợp linh lô.”

“Linh lô. . . , người, người còn có linh lô. . .” Dạ Hoa suýt nữa một tay nhỏ lấy linh mao của Hám Nhạc Điều, về mặt phát diện nhìn Long Hạo Thần.

“Tiểu tử thú, người biết ta hiện tại muốn làm gì không?” Dạ Hoa trong mắt hung quang bắn ra bốn phía.

Long Hạo Thần cũng sợ một chút, “Lão sư, người muốn làm gì?”

Thần sắc Dạ Hoa có vẻ muốn rơi lệ đầy mắt nói, “Ta muốn một cước đem người đạp xuống. Người, người tại sao lại cho ta biết a! Ta quả thực chính là bệnh tâm thần a, ta tại sao muốn hỏi a! Tự rước lấy nhục, quả thực chính là tự rước lấy nhục a!”

Mất thời gian một canh giờ, Dạ Hoa mới dần dần từ trong trạng thái cảm xúc không ổn định khôi phục lại. Nhưng mỗi lần hẩn quay đầu lại thấy khuôn mặt ôn nhuận như ngọc kia của Long Hạo Thần , phảng phất cũng thấy trên má trái của hẩn viết chín trên má phải viết bảy, trên mũi lại viết linh lô. . .

“Lão sư, người nói xem, ta thích hợp cùng với cái dạng ma thú gì kết thành khế ước đồng bạn?” Tiếp tục lại qua một canh giờ, cảm xúc của Dạ Hoa mới coi là hoàn toàn ổn định, Long Hạo Thần mới hỏi dò.

Dạ Hoa liếc hẩn một cái, “Tự nhiên là tu vi càng cao càng tốt. Lấy tiềm lực của người, những thứ thất cấp, bát cấp ma thú ở trước mặt người sợ rằng cũng sẽ tự ti mặc cảm, căn bản không có lòng tin cùng người kết thành đồng bạn. Kết quả tốt nhất, chính là tìm được một con cừu cấp sáu sinh kỳ ma thú. Đúng rồi, người đang có là loại linh lô nào?” Vừa hỏi, hẩn từ ngang hông lấy túi nước cầm lên uống một hớp.

“Thánh Dẫn Linh Lô.”

“Phốc ——” Dạ Hoa vừa mới uống vào trong nước tất cả đều phun ra ngoài. “Người, người, người có nhân tính hay không! Có thể hay không đừng tàn nhẫn với ta như vậy a!” Dạ Hoa khuôn mặt bị phẫn.

Long Hạo Thần nghi ngờ nói : “Lão sư, người không có chuyện gì chứ? Thánh Dẫn Linh Lô ở trong linh lô có thể dung hợp của Kỵ Sĩ chúng ta hình như là xếp hạng cuối cùng.”

Dạ Hoa từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, “Nếu người còn nói nữa lão tử sẽ mắc bệnh tim mất. Người biết thì cái gì ! Không sai, Thánh Dẫn Linh Lô xếp hạng ở phía sau. Nhưng người có biết hay không, trong đương kim tam đại Thần Ẩn Kỵ Sĩ của Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta, hai lão gia hỏa này xuất thân là thủ hộ Kỵ Sĩ cũng có Thánh Dẫn Linh Lô.”

“Không biết.” Long Hạo Thần đành hoang nói.

Dạ Hoa phẫn nộ nói : “Thánh Dẫn Linh Lô có thể nói là linh lô giúp cho Kỵ Sĩ cùng đoàn đội có được phối hợp tốt nhất. Có một gã dung hợp Thánh Dẫn Linh Lô Kỵ Sĩ, bất kỳ đoàn đội thời điểm khi tìm kiếm thượng cổ di tích, ít nhất cũng có thể gia tăng ba mươi phần trăm tính an toàn. May là người hiện tại nói cho ta biết, chờ chúng ta lần này từ Kỵ Sĩ Thánh sơn trở về, ta liền hảo hảo chỉ đạo người một chút như thế nào sử dụng Thánh Dẫn Linh Lô này.”

Hám Nhạc Điều tiếp tục hướng phương bắc phi hành, cho dù tốc độ phi hành của nó ở trong tất cả lục cấp phi hành ma thú được coi là kém cỏi , nhưng mà so sánh với đi bộ trên mặt đất thì nhanh hơn nhiều lắm.

Kỵ Sĩ Thánh sơn ở vào góc đông bắc của Thánh điện liên minh, tiếp giáp với Kỵ Sĩ Thánh điện. Nó cùng Hạo Nguyệt Thành ở vào phía nam của Thánh điện liên minh có khoảng cách cực xa. Cơ hồ là muốn kéo dài qua cả Thánh điện liên minh mới có thể đi tới.

Ở trong Thánh điện liên minh, Lục Đại Thánh điện vị trí tất cả đều ở biên cương, vòng quanh một vòng, đem lãnh địa Thánh điện liên minh bảo vệ vào bên trong. Và tổng bộ của Thánh điện liên minh thì nằm tại vị trí trung tâm cùng với Lục Đại Thánh Điện cách nhau khoảng cách không hơn kém bao nhiêu. Chính bởi vì có Lục Đại Thánh điện thủ hộ cùng chắn niếp mà từ năm đó tới nay, Ma tộc mới không cách nào tiếp tục xâm chiếm lãnh địa của nhân loại.

Trong Lục Đại Thánh điện, cường đại nhất chính là Kỵ Sĩ Thánh điện, nhân số nhiều nhất là chiến sĩ Thánh điện, giàu có nhất lại là ma pháp sư Thánh điện.

Kỵ Sĩ Thánh điện cùng chiến sĩ Thánh điện lực lượng cơ hồ cũng có thể kéo dài người đến từng cái thôn trấn . Ma pháp sư Thánh điện thì ít nhất chỉ có thể bao trùm từ những tiểu thành thị lên đến mỗi tòa thành thị.

Thích khách Thánh điện, Mục Sư Thánh điện cùng Linh Hồn Thánh điện bởi vì số lượng thành viên thừa thớt, vì vậy chỉ có ở đại thành thị mới sắp đặt phân điện, cho dù là thành thị cỡ trung như Hạo Nguyệt Thành cũng chỉ có Mục Sư Thánh điện, thần bí nhất thích khách Thánh điện cùng Linh Hồn Thánh điện cũng không có thiết lập phân điện ở nơi đây.

Nhưng mà cũng không phải là nói tam đại Thánh điện có nhân số ít thì thực lực sẽ không mạnh. Bọn họ đều có năng lực cường đại, cũng là một phần không thể thiếu của Thánh điện liên minh.

Hám Nhạc Điều năng lực phi hành liên tục cực mạnh, mỗi ngày chỉ cần hạ xuống mặt đất nghỉ ngơi một lần. Long Hạo Thần đã đem bí mật tối trọng yếu của mình nói cho Lão sư, mỗi ngày đều ở trên lưng Hám Nhạc Điều tu luyện nội lực của bản thân. Cách nhau có gang tấc Dạ Hoa rõ ràng có thể cảm nhận được linh lực của hắn đang tăng trưởng.

Mười lăm ngày sau.

“Cuối cùng đã tới, lão Hỏa Kế, hạ xuống đi.” Dạ Hoa có chút mừng rỡ nói.

Long Hạo Thần dõi mắt trông về phía xa, giật mình phát hiện, phương xa đều là một mảnh kim sắc mờ quang hoa trên lưng, nhưng có chút vụ khí mờ lung, căn bản thấy không rõ tình huống.

Phiến đạm kim sắc bao phủ phạm vi cực kỳ rộng lớn, trong mơ hồ, ở quang mang bao phủ bên trong tựa hồ là thành phiến sơn phong.

Hám Nhạc Điều từ từ hạ xuống mặt đất, đôi cánh khổng lồ mang theo mãnh liệt khí lưu thổi quét làm cỏ đại phía dưới dấn chặt vào mặt đất.

Long Hạo Thần cùng Lão sư nhảy xuống mặt đất. Hành trình mười lăm ngày đối với hắn mà nói cũng không cảm giác được cái gì mệt mỏi, mỗi ngày bị vây trong tu luyện, linh lực của hắn đã tăng lên ước chừng hơn năm mươi điểm.

“Lão Hỏa Kế, người đi về trước đi.”

Hám Nhạc Điều cúi đầu, chà chà trên người Dạ Hoa lưu luyện không rời, lúc này mới đi vào trong trận pháp triệu hoán ngược mà Dạ Hoa thả ra.

“Lão sư, Kỵ Sĩ Thánh sơn có pháp trận cấm không sao? Tại sao chúng ta không trực tiếp bay qua, tựa hồ còn hơn trăm dặm mới đến nơi mà.” Long Hạo Thần hỏi.

Dạ Hoa nói : ” pháp trận cấm không cũng không có, nhưng người chó quên, ở trong Kỵ Sĩ Thánh sơn có bao nhiêu ma thú cường đại. Những thứ này ma thú mặc dù không sẽ chủ động công kích nhân loại, nhưng ngoại lai ma thú từ trên đỉnh đầu bay qua bọn nó, cũng sẽ chọc giận bọn nó. Trừ phi tọa kỵ của người có thực lực áp chế hết thấy ma thú nơi này, nếu không đừng có thử đi qua sống. Đi thôi.”

Thầy trò hai người vừa định hướng về phía Kỵ Sĩ Thánh sơn đi vào, trong lúc bất chợt, trên bầu trời tái khởi Cuồng Phong, một đạo cự đại thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

42. Chương 11 : Kỵ Sĩ Thánh Sơn (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Long Hạo Thần vừa lộn cổ tay tháo quang diệu chi thuẫn của mình xuống, giữ vững cảnh giác bất kỳ thời khắc nào là điều bắt buộc của Kỵ Sĩ .

thân ảnh khổng lồ ở cách cách bọn họ hơn mười trượng chậm rãi hạ xuống đất. Rõ ràng là một con phi hành ma thú.

Đầu ma thú phi hành này cùng Dạ Hoa Hám Nhạc Điều so sánh với lộ ra vẻ càng thêm thần tuấn, chiều cao chừng sáu thước, toàn thân thành màu vàng nhạt, đầu rồng thân chim, đầu cùng phần đuôi phía sau, đều có lông mao thon dài năm màu, sau khi phiêu nhiên hạ xuống, hai cánh rộng rãi từ từ thu liễm, đầu vung lên, nhìn bốn phía xung quanh.

Thất cấp ma thú, Long Ứng. Long Hạo Thần thoáng một cái đã nhận ra lai lịch loại ma thú này.

Long Ứng nhưng là phi hành ma thú quang minh thuộc tính, đối với Kỵ Sĩ mà nói, tọa kỵ quang minh thuộc tính là quý giá nhất, có thể trên phạm vi lớn tăng lên lực chiến đấu của Kỵ Sĩ.

Từ trên lưng Long Ứng nhảy xuống là hai người, một người trung niên nhân mang theo một tên thiếu niên. Khi Bọn họ mới vừa hạ xuống đất, ánh mắt đã nhìn hướng bọn Long Hạo Thần bên này.

“U, ta nói là ai đây. Nguyên lai là Dạ Hoa huynh, đã lâu không gặp a!” Trung niên nhân kia thấy Dạ Hoa, đầu tiên là sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã mặt mỉm cười đi tới.

Dạ Hoa như cũ là một bộ dạng lạnh như băng, cũng không có nghênh đón.

Trung niên nhân này mặc một thân màu kim sắc giáp trụ, phía trên rõ ràng có lộ ra quang minh khí tức, trên người thể nhưng không có vũ khí, cũng không khôi trụ, tùy ý một đầu kim sắc trường phát xõa ở phía sau.

Nhìn qua, hẳn nếu so với Dạ Hoa trẻ hơn một chút, bộ mặt lộ ra vẻ có chút âm nhu, nhất là một đôi mắt nhỏ dài, trong mơ hồ làm cho người ta cảm giác một loại giống như đang bộc lộ tài năng.

Thanh niên Ở bên cạnh hẳn cùng trung niên nhân này có ít nhất bảy phần giống nhau, số tuổi ước chừng ở mười bảy, tám tuổi bộ, thân hình cao lớn. Mang trên mặt mấy phần nhân nhạng ngạo khí.

Trung niên nhân đi tới phụ cận, mỉm cười nói : “Làm sao vậy? Dạ Hoa huynh không phải là không nhận ra ta sao. Chúng ta mặc dù có sáu, bảy năm không thấy qua, chúng ta nhưng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên . Mới vừa rồi từ xa ta liền thấy được Hám Nhạc Điều , loại ma thú mặc dù chẳng qua là lục cấp nhưng lại rất thưa thớt nên ta đoán chừng chính nó là của huynh.”

Dạ Hoa lạnh lùng nói : “Quý Ảnh, người vẫn cứ rầm thú như vậy.”

Trung niên nhân sắc mặt hơi biến đổi, thanh niên bên cạnh nhưng không nhin được, cả giận nói : “Người nói gì?”

“Câm mồm .” Trung niên nhân Quý Ảnh khẽ mỉm cười, sắc mặt đã khôi phục bình thường, “Dạ Hoa, Lão sư vẫn rất nhớ huynh, huynh rời khỏi Tu Thành chúng ta đã rất nhiều năm. Cũng không trở về gặp Lão sư một chút. Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ a!”

Dạ Hoa sắc mặt trở nên càng lạnh hơn, “Ta không cần người phải dạy. Chúng ta đi.” Vừa nói, hẳn không thèm quan tâm đến lý lẽ của Quý Ảnh, mang theo Long Hạo Thần hướng phía Kỵ Sĩ Thánh sơn đi tới.

Nhìn bóng lưng bọn họ dần dần đi xa, thanh niên không nhin được hướng Quý Ảnh hỏi : “Cha, đây là người nào? Làm sao hách dịch như vậy ?”

Quý Ảnh thần nhiên nói : “Bất quá chỉ là phế vật mà thôi. Ban đầu hẳn bị sư tổ người đuổi ra khỏi cửa . Nhìn dáng dấp, hẳn là mang thiếu niên bên cạnh kia đến Kỵ Sĩ Thánh sơn tìm tọa kỵ. Thiếu niên kia nhìn qua tựa hồ còn không có lớn hơ.Sau khi tiến vào Thánh sơn nếu có cơ hội tạo cho hẳn chút phiền toái.”

Thanh niên có chút hưng phấn gật đầu, “Ta sẽ cho hẳn biết lợi hại . Nếu là chặt đứt một chân của hẳn con xem còn có ma thú nào nguyện ý cùng hẳn thân cận.”

Quý Ảnh hai mắt híp lại, trong mắt lóe lên tinh quang, trí nhớ vài thập niên trước chậm rãi hiện ra trong đầu.

...

“Dạ Hoa đại ca, huynh trở thành Kỵ Sĩ nhanh thế. Tại sao linh lực của huynh tăng lên nhanh như vậy, có phải hay không có bí quyết gì? Chỉ dẫn cho đệ có được hay không?”

“Tu luyện muốn theo dựa vào cố gắng của mình, không có đường tắt.”

“Hừ. Nhất định là Lão sư thiên vị dạy huynh phương pháp tu luyện đặc thù. Nếu không huynh so với ta lớn hơn có ba tuổi, tại sao đã trở thành Kỵ Sĩ rồi.”

“Ba —— ”

“Huynh dám đánh ta? Huynh dám đánh ta. . .”

“Đánh người là đúng, còn dám nói Lão sư không phải ta liền cắt đứt tứ chi của người, đem người ném ra khỏi Tu Thành Chủ Điện. Lăn xa chút, đừng làm cho ta phải nhìn thấy người nữa.”

Một năm kia, hắn mười hai tuổi, Dạ Hoa mười lăm tuổi.

. . .

“Quý Vũ, nếu có cơ hội, cắt đứt tứ chi của tiểu tử kia.” Lạnh lùng nói một câu, Quý Ảnh lúc này mới sải bước hướng về phía trước đi tới.

Khuôn mặt ngạo khí Quý Vũ hơi sưng sốt một chút, “Cắt đứt tứ chi a! Có thể hay không quá tàn nhẫn? Bất quá, ta thích.” Về dữ tợn từ trên mặt hắn chợt lóe rồi biến mất.

Dạ Hoa yên lặng đi về phía trước, sắc mặt của hắn như cũ là như vậy lạnh như băng, nhưng Long Hạo Thần quen thuộc hắn nên rõ ràng có thể cảm giác được cảm xúc ba động của Lão sư có chút không ổn định.

“Lão sư, đó là cừu nhân cầu người sao?” Long Hạo Thần trầm giọng hỏi.

Dạ Hoa nhìn hắn một cái, “Hắn đã từng là đồng môn của ta. Tu Thành, tiếp giáp tổng bộ Thánh điện liên minh, một trong vài tòa chủ thành lớn nhất. Lão sư Của ta chính là Thánh điện Kỵ Sĩ của Kỵ Sĩ liên minh. Có bí ngạn cơ tọa chiến khải.Khi ta mười ba tuổi tiến vào Tu Thành Chủ Điện, mười lăm tuổi đột phá tam giai, được khen là Đệ Nhất Thiên Tài trăm năm qua của Tu Thành. Là thân truyền đệ tử của Lão sư. Nhưng mà một bước Thiên đường một bước Địa Ngục, Sau khi phát hiện Tiên Thiên nội linh lực của ta chỉ có chín ta từ thiên tài cũng trở thành phế vật. Ta ở Tu Thành Chủ Điện nỗ lực hai năm, tốc độ tu luyện nội linh lực vô cùng chậm chạp. Cho nên, Lão sư đem ta đuổi ra khỏi Tu Thành Chủ Điện. Và trong mấy người chịu trách nhiệm đuổi ta đi là Quý Ảnh. Châm chọc ta là phế vật nhiều nhất cũng là hắn.”

Nói xong những lời này, Dạ Hoa ngậm miệng lại, phẳng phất như nói một chuyện cùng mình không có nửa điểm quan hệ. Nhưng cước bộ của hắn lại đột nhiên tăng nhanh, dưới linh lực thúc dục , uyển như mũi tên hướng phía trước đi tới.

Long Hạo Thần hai mắt nhắm lại, trong lòng âm thầm thề, phần sỉ nhục này của Lão sư, mình nhất định có giúp người rửa sạch. Mặc dù Dạ Hoa nói rất đơn giản, nhưng hắn vẫn có thể tưởng tượng được, năm đó Lão sư nhất định là bị kích thích thật lớn mới sẽ biến thành như bây giờ. Và Quý Ảnh kia hiển nhiên chính là một trong những người khởi xướng .

Quay đầu lại nhìn thoáng qua phụ tử Quý Ảnh bọn họ đang ở ngoài trăm trượng, Long Hạo Thần đôi kim sắc đồng tử trong suốt toát ra một tia tinh quang nhàn nhạt.

Trăm dặm khoảng cách đối với bọn hắn mà nói cũng không coi vào đâu, chưa tới một canh giờ thời gian, Long Hạo Thần cũng đã đi theo Dạ Hoa tới phụ cận Kỵ Sĩ Thánh sơn.

Khoảng cách với Kỵ Sĩ Thánh sơn càng gần, quang Minh Nguyên tố khí tức cũng trở nên càng phát ra nồng đậm. Phía trước bốc lên đậm kim sắc vụ khí (sương mù) sáng bóng, như ẩn như hiện từng ngọn ngọn núi nguy nga hùng vĩ. Rất hiển nhiên, Kỵ Sĩ Thánh sơn cũng không phải chỉ là một ngọn núi, mà là một mảnh sơn mạch.Sương mù cũng theo bọn họ đến gần mà trở nên phân tán rất nhiều, không đến mức cái gì cũng thấy không rõ .

Dần dần, bọn họ tiến vào trong phạm vi đậm kim sắc quang vụ, Long Hạo Thần giật mình phát hiện, đậm kim sắc quang vụ tựa hồ là quang nguyên tố thập phân tinh khiết,sau khi tiến vào quang vụ , quang nguyên tố ít nhất là gấp năm lần ngoại giới trở lên, hơn nữa không có tạp chất gì.

“Cảm thấy thế nào. Nơi này quang nguyên tố so sánh với ngoại giới nồng rất đậm hơn nhiều. Kỵ Sĩ Thánh sơn này, phần sơn mạch này bản thân chính là một tòa cự đại pháp trận, lấy từng ngọn ngọn núi tạo thành ẩn ký. Những thứ quang nguyên tố này cũng là do pháp trận hấp thu mà đến. Nếu như Kỵ Sĩ chúng ta có

thể ở chỗ này tu luyện, chắc chắn đưa đến hiệu quả làm ít công to. Nhưng mà rất hiển nhiên, đó là không có khả năng. Bởi vì, chính là có những thứ quang nguyên tố này tồn tại, mới có thể áp chế những thứ lệ khí của ma thú. Vì vậy, ở trong Kỵ Sĩ Thánh sơn không cho phép bất kỳ Kỵ Sĩ nào tiến hành tu luyện. Cho dù là các trưởng lão trông coi cũng không được. Nếu không, một khi phá hư sự bình hành của quang nguyên tố bên trong pháp trận, như vậy rất có thể sẽ khiến ma thú trong đó bạo động. Người sau khi tiến vào trong đó nội linh lực tự hành vận chuyển thì không sao, nhưng không thể lựa chọn phương thức mình tưởng để tiến hành tu luyện.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

43. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Nghe được Dạ Hoa nhắc nhở, Long Hạo Thần nhất thời cảm thấy có chút tiếc nuối. Bất quá, sau khi tiến vào khu vực này hắn rõ ràng cảm giác được trong ngực mình , toàn qua xoay tròn chung quanh linh lô tốc độ rõ ràng tăng nhanh. Cho dù không cần tiến hành mình tưởng tu luyện, ở chỗ này tốc độ tăng lên linh lực của hắn cũng sẽ không chậm bao nhiêu.

“Xưng tên.” Một thanh âm trầm thấp già nua đúng lúc này vang lên.

Long Hạo Thần lấy làm kinh hãi, kèm theo tu vi tăng lên, tinh thần lực của hắn càng phát ra mạnh mẽ , hắn cũng không biết khi mình sử dụng kỹ năng tiêu hao linh lực ít cũng không chỉ là Quang Minh Chi Tử thể chất tạo thành, cường đại tinh thần lực cũng làm ra tác dụng tương đối. Nhưng lúc này hắn căn bản không có phát hiện có người đến gần.

“Tu Thành Chủ Điện Quý Ảnh mang theo nhi tử Quý Vũ đến Thánh sơn lựa chọn tọa kỵ làm đồng bạn.”

Thân ảnh chợt lóe, lúc trước thủy chung vẫn đi ở phía sau ,Quý Ảnh đã mang theo nhi tử đi tới phụ cận, đang đứng lại bên cạnh Dạ Hoa cùng Long Hạo Thần thầy trò.

Một thân ảnh già nua từ phía trước từ từ đi ra, thân thể của hắn giống như là một phần của đám kim sắc quang vụ, hơi thở hoàn toàn bị quang vụ che dấu.

Lão giả lưng có chút còng, đừng nói khôi giáp, trên người thậm chí ngay cả võ phục cũng không có, chẳng qua là đơn giản hồi sắc Bồ Y.Đầu hói chung quanh có lựa thưa mấy sợi tóc, Da mặt nhăn nếp tuyệt đối có thể là lợi khí khi bắt ruồi , trong con ngươi âm đậm không có nửa phần thần thái. Bộ dạng gần đất xa trời, phảng phất một trận gió thổi tới cũng có thể ngay lập tức kết thúc sinh mệnh.

“Hạo Nguyệt Phân Điện Dạ Hoa, mang theo đệ tử Long Hạo Thần đến Thánh sơn lựa chọn sử dụng tọa kỵ đồng bạn.” Dạ Hoa thanh âm lạnh như băng vang lên, cho dù là ở chỗ này, thói quen của hắn cũng không đổi được.

Lão giả thập phân chậm chạp đi tới, đi đến gần,Sau khi Long Hạo Thần thấy rõ tướng mạo hắn không khỏi sợ hết hồn.

Lão nhân này chỉ có một cái cánh tay, cánh tay trái bị gãy từ khuỷu tay , mắt phải bị mù, trên mặt có một vết sẹo khổng lồ từ đỉnh đầu chạy dọc đến tận quai hàm. Tựa hồ dường như đầu lâu của hắn từng bị phách bổ ra.

Khi đang quan sát bộ dáng lão giả này đồng thời Long Hạo Thần cũng phát hiện, đã biết vị Lão sư tính tình lạnh như băng, lúc này trong mắt thể hiện lộ ra vẻ mặt cung kính, hướng lão giả chậm rãi hạ bái. Bên kia Quý Ảnh cũng là như thế.

Long Hạo Thần không dám chậm trễ, vội vàng làm theo Lão sư cung kính xá đi xuống.

Quý Vũ mặc dù cũng làm theo cha hạ bái, nhưng trong mắt lại có mấy phần xem thường. Hắn thuở nhỏ ở Tu Thành Chủ Điện chính là loại nhân vật thiên chi kiêu tử, vô luận là ở Kỵ Sĩ Thánh điện hay còn đang ở

Tu Thành, người nào nhìn thấy hấn không phải là khách khách khí. Lúc này hướng một lão giả tàn tật gần đất xa trời như vậy hạ bái, bao nhiêu là có chút không cam lòng .

Lão giả một mắt quét tới trên thân bốn người trước mặt, thanh âm mang theo vài phần khàn khàn già nua thân nhiên nói : “Đem bằng chứng của các người lấy ra đi.”

“Dạ.” Quý Ảnh cùng Dạ Hoa trăm miệng một lời đáp ứng một tiếng, Quý Ảnh lại là nhanh một bước, đem một cái quyển trục đưa lên. Dạ Hoa chẳng qua là lạnh lùng liếc hấn một cái, cũng theo sát đưa lên một cái quyển trục.

Lão giả trước nhìn Quý Ảnh đưa lên quyển trục, gật đầu. Sau đó lại nhìn Dạ Hoa đưa lên quyển trục , trong miệng nhưng phát ra một tiếng kêu nhẹ, ánh mắt cũng không khỏi được rơi vào Long Hạo Thần, trên dưới đánh giá hấn mấy lần.

Long Hạo Thần mơ hồ biết, này trên quyển trục trên người là tất cả ghi chép sau khi hấn tiến vào Hạo Nguyệt Phân Điện, tự nhiên bao gồm tuổi của hấn cùng tu vi.

Lúc này bị lão giả một mắt nhìn chăm chú vào, hấn toàn thân đều có loại cảm giác không cách nào che dấu, tựa hồ một mắt âm đậm kia có một lực xuyên thấu cường đại.

Lão giả ánh mắt rất nhanh từ trên người hấn xẹt qua, sau đó hướng Quý Vũ vẫy vẫy tay, nói : “Người tới đây.”

Quý Ảnh huých nhĩ tử một cái , hướng hấn nháy mắt.

Quý Vũ vội vàng bước nhanh lên phía trước, ít nhất ngoài mặt cũng là cung kính .

Lão giả cụt một tay vừa nhấc, nhìn như rất tùy ý rơi vào trên bả vai Quý Vũ, Quý Vũ theo bản năng thân thể khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn giãy dụa, nhưng mà, tay chưởng khô gầy kia rơi vào đầu vai hấn, cả người hấn nhưng trong nháy mắt cứng ngắc, căn bản không cách nào di động nửa phần.

Một giọt mồ hôi từ trên ót Quý Vũ chảy xuôi xuống, hấn rõ ràng cảm giác được, lão giả kia tay chưởng giống như núi cao, tùy ý hấn như thế nào phát lực cũng như cùng đá chìm đáy biển một loại.

“Ừ, mười tám tuổi.Được phép tiến vào. Người có thể đi.” Sau đó nói một câu với Quý Ảnh nói .

Cổ tay khẽ động một cái, trong lòng bàn tay khô gầy kia nhiều hơn một khối lệnh bài, lệnh bài toàn thân ngăm đen. Hấn ném lệnh bài vào trong tay Quý Vũ, nói : “Gặp phải ma thú cấp bậc bất khác nhau khi đó lệnh bài sẽ xuất hiện màu sắc khác nhau, bên trong Thánh sơn đề đẳng nhất là nhị cấp ma thú, đối ứng màu sắc là màu đỏ, dùng cái này loại suy ra, hoàng, lục, thanh, lam, tử, bạch, ngân.Cửu cấp chính là cực hạn. Nếu như xuất hiện kim sắc, như vậy, chính là gặp được ma thú có tính công kích, chỉ cần nó không có ở trước tiên tỏ vẻ thân cận đối với người, nên nhanh chóng rời xa. Nếu có ma thú cùng thân cận, có thể thử lấy tâm linh câu thông. Như không muốn thay vì câu thông, thì tự mình tiếp tục tìm kiếm, khi tìm được mục tiêu mới thôi. Thời hạn là ba mươi ngày, trong ba mươi ngày như vẫn chưa từng tìm được ma thú thích hợp như cũ, lệnh bài sẽ xuất hiện Xích kim sắc, hai mươi giây sau đem người truyền tống đi ra ngoài, lệnh bài thu hồi. Nghe rõ chưa?”

“Dạ.” Quý Vũ đáp một tiếng.

Lão giả trong tay nắm mở quyển trục đột nhiên hóa thành bụi bay, một đạo hơi sắc năng lượng phiêu đảng ra, cùng hắc sắc lệnh bài trong tay của hấn hòa làm một thể. Trên lệnh bài quang mang chợt lóe liền khôi phục bình thường.

“Đa tạ tiền bối.” sau khi Quý Ảnh cung kính hướng lão giả hành lễ sau đó xoay người thoái lui khỏi phạm vi Thánh sơn, Quý Vũ cũng không dám chậm trễ, liếc Long Hạo Thần cách đó không xa một cái, cất bước bước vào trong đậm kim sắc vụ khí ,trong giây lát biến mất không thấy gì nữa. (Vụ khí : sương mù)

Lão giả hướng Long Hạo Thần ngoắt ngoắt tay, “Tới phiên người, tiểu tử, để cho lão phu kiểm tra cốt linh. Xem một chút người có phải thật vậy hay không có thể mang cho lão phu mấy phần kinh nghiệm.”

“Dạ.” Long Hạo Thần nhìn Lão sư một cái sau, chậm rãi tiến lên, cung kính đứng trước mặt lão giả.

Lão giả giống như trước đưa tay khoác lên trên bả vai của hắn, một cổ cảm giác ấm áp nhất thời truyền vào. Long Hạo Thần vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Chỉ chốc lát sau, lão giả một mắt trung hiện lên một vẻ kinh sợ, thu tay lại sau, lần nữa trên dưới đánh giá hắn mấy lần.

“Hạo Nguyệt Phân Điện.” Lão giả trầm giọng nói.

“Có Văn bối.” Dạ Hoa tiến lên hai bước, cung kính hành lễ.

Lão giả một mắt vừa chuyển, nhìn về phía Dạ Hoa, nói: “Tiểu quái vật này các ngươi là từ chỗ nào tìm được. Quả nhiên vẫn chưa tới mười bốn tuổi. Hắn là đã thành tựu Đại Kỵ Sĩ. Hơn nữa linh lực quá ngàn. Cho dù là vài thập niên trước thời điểm tiểu gia hỏa Long Tinh Vũ kia tới, tựa hồ cũng không có thiên phú như hắn vậy. Đây mới đích thực là thiên tài a! Các ngươi nếu nguyện báo lên cho Thánh điện, tùy Thánh điện sẽ tiến hành bồi dưỡng đối với hắn?”

Dạ Hoa sắc mặt hơi đổi, hắn cũng không nghĩ tới vị hộ sơn trưởng lão trước mắt này cũng đối với Long Hạo Thần động lòng yêu tài, thử nghĩ xem cũng đúng, tuyệt thế trăm năm giống như hắn vậy đều chưa hắn sẽ xuất hiện một người.

“Tiền bối, không phải là Văn bối không muốn, chẳng qua là, qua nửa năm nữa thời gian chính là tuyển chọn Liệt Ma đoàn. Văn bối có lòng tin dạy dỗ cho hắn mà không thua bất kỳ người nào.”

Lão giả hơi chút suy tư sau, gật đầu, nói: “Được rồi. Lão phu cũng lười được quản những thứ này.

Hài tử, mới vừa rồi ta nói ngươi cũng nghe rõ ràng?”

Long Hạo Thần cung kính nói: “Nghe rõ ràng.”

Lão giả gật đầu, nói: “Vậy ngươi cũng đi đi. Bất quá, ngươi cùng hắn không giống với nhau, trong vòng hai mươi tuổi đột phá Đại Kỵ Sĩ, có thể so với hắn nhiều một cái đặc quyền. Nếu như trong ba mươi ngày, ngươi không có tìm được tọa kỵ thích hợp của mình, như vậy, có thể tiến vào Thánh sơn đỉnh truyền tống đại trận tùy cơ bắt lấy một con ma thú vị diện khác hành làm tọa kỵ. Chỉ bất quá, nếu đến lúc đó cũng chỉ có thể coi là đi tìm vận may, nhất định có thể tìm được ma thú thích hợp của ngươi, nhưng mệnh yếu sẽ rất khó nói, thậm chí có thể gặp phải một con nhất cấp ma thú. Vì vậy, ba mươi ngày ở trong Thánh sơn này ngươi phải cố gắng nhiều hơn ba mươi ngày. Hiểu chưa?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

44. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

“Ừ, ngươi cũng đi sao.” Lão giả vung tay lên, quyền trực hóa thành tia sáng dung nhập vào trong lệnh bài rồi đưa cho Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần xoay người hướng Dạ Hoa một lễ Kỵ Sĩ tiêu chuẩn.

“Đi đi.” Dạ Hoa hoàn lễ, trên mặt toát ra một nụ cười cứng ngắc, nhưng ánh mắt của hắn cũng rực sáng.

Long Hạo Thần lúc này mới xoay người đi, tia kim quang trong sương mù biến mất không còn nữa.

Nhìn hắn bóng lưng rời đi, Dạ Hoa vừa muốn cáo từ thì lão giả thân nhiên nói: “Đứa nhỏ này là một mầm non thật hiếm có. Tiểu gia hỏa ngươi, có thể bồi dưỡng đệ tử được như vậy, ngươi rất tốt.”

Dạ Hoa trong mắt toát ra mấy phần vui mừng, “Đa tạ tiền bối khích lệ.”

Lão giả thân nhiên nói: “Ta chưa bao giờ khích lệ người khác, chỉ biết nói lên sự thật. Ngươi cũng đi sao.”

“Dạ.”

Dạ Hoa thối lui khỏi quang vụ, trong mắt vẻ cung kính cũng không giảm chút nào, trước khi tới nơi này, hẳn cũng không nói với Long Hạo Thần hộ sơn trưởng lão trong Kỵ Sĩ Thánh sơn là tồn tại như thế nào , bởi vì, không từ Kỵ Sĩ Thánh sơn đạt được vật sủng là không đủ tư cách biết đến.

Tất cả đều thủ hộ giả của Kỵ Sĩ Thánh sơn, đều là Thánh điện Kỵ Sĩ cấp bảy hoàn thành sứ mạng mình rồi giao ra bí ngân cơ tọa chiến khải lui về đường lão ở chỗ này .

Thậm chí chỗ này còn từng có tồn tại cấp tám Thánh Kỵ Sĩ. Nếu không bởi vì Thần Ấn Kỵ Sĩ thắng đến lúc tử vong mới có thể trả lại Thần Ấn Vương Tọa, sợ rằng nơi này thậm chí có thể xuất hiện Thần Ấn Kỵ Sĩ.

Kỵ Sĩ Thánh điện chính là đứng đầu Lục Đại Thánh điện, trừ thực lực bên ngoài, Kỵ Sĩ Thánh sơn trong này ẩn chứa thực lực, tuyệt đối có thể dùng từ kinh khủng để hình dung.

Trừ Thần Ấn Kỵ Sĩ ở ngoài, không có ai biết ở đây trong Thánh sơn này tổng cộng có bao nhiêu vị cường đại Kỵ Sĩ dưỡng lão. Nhưng vô luận theo bất kỳ vị trí nào tiến vào trong Thánh sơn, cũng sẽ trước tiên gặp được người thủ hộ.

Mới vừa rồi lão giả kia nhìn qua mặc dù rất thê thảm, nhưng hẳn ít nhất cũng là một gã cường giả cấp bảy a! Cho dù hắn đã tàn tật, coi như Dạ Hoa cộng thêm Quỷ Ảnh, cũng không thể nào là đối thủ của lão giả này . Huống chi, tàn tật trên người hắn, tất cả đều là do chiến đấu cùng Ma tộc nhận được, có thể nói rằng mọi người thủ hộ trong Thánh sơn, ai ai cũng đều là anh hùng chân chính.

Cho dù là ba vị Thần Ấn Kỵ Sĩ của Kỵ Sĩ Thánh điện tới đây, đối với họ đều là tôn kính trưởng giả mà hành lễ. Tất cả bọn họ đều là niềm kiêu ngạo cùng vinh quang của Kỵ Sĩ Thánh điện. Cho nên, cho dù là Dạ Hoa tính cách quái dị như vậy, đối mặt với vị lão giả này đều cực kỳ cung kính.

“Dạ Hoa huynh cũng đi ra? Nhìn dáng dấp, độ tuổi người tuổi không lớn lắm a! Kỵ Sĩ nhỏ như vậy thật đúng là khó tìm được. Không biết hắn bây giờ là Kỵ Sĩ cấp mấy rồi?”

Quỷ Ảnh cũng không có đi xa, thấy Dạ Hoa đi ra ngoài, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

Dạ Hoa lạnh lùng liếc hắn một cái, “Cái đó và ngươi có quan hệ sao?”

Quỷ Ảnh cười ha ha một tiếng, nói : “Tự nhiên là không có quan hệ gì . Bất quá, chúng ta ở chỗ này chờ đợi khoảng thời gian không ngắn ngủi, không bằng đánh cuộc thế nào? Đánh cuộc đồ đệ ngươi cùng nhi tử ta ai có thể nhận được ma thú cao cấp hơn. Nếu ta thắng , ta không yêu cầu gì khác, chỉ cần để cho ta trả lại ngươi một cái tát năm đó là được. Ngươi nếu thắng, ta thua ngươi ba nghìn kim tệ, thế nào?”

Kim tệ tương đối hữu dụng, ba nghìn kim tệ có thể mua được một kiện tương đối ma pháp trang bị .

Dạ Hoa lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói : “Muốn đánh cuộc cũng phải đợi đến Liệp Ma đoàn thi tuyển mới đánh cuộc. Vật sủng cũng không thể quyết định hết thảy. so sánh với xếp hạng Liệp Ma đoàn thi tuyển, ngươi dám sao? Nếu ta thắng , ta cũng vậy không cần kim tệ của ngươi, để cho ta tát ngươi một cái nữa là được.”

Quỷ Ảnh ánh mắt run lên, “Ngươi vẫn kiêu ngạo như vậy. Đồ đệ kia của ngươi mới mấy tuổi, tuổi nhỏ như vậy cũng muốn tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển? Thật là chuyện đùa của thiên hạ. Ngươi không quên tuổi thọ hạn mức cao nhất của Liệp Ma đoàn thi tuyển là hai mươi lăm tuổi sao.”

Dạ Hoa thần nhiên nói : “Ngươi chỉ cần trả lời dám hay không dám là được.”

Quỷ Ảnh con ngươi co rút lại một chút, “Dám, có cái gì mà không dám . Vốn ta lần này cũng là muốn cho Quỷ Vũ đi Liệp Ma đoàn thi tuyển tôi luyện một phen. Đợi đến khi hắn hai mươi ba tuổi tham gia thi tuyển một lần nữa thì nổi tiếng . Nhi tử ta năm nay đã là cấp tám Kỵ Sĩ, nói không chừng, có thể tiến vào giai đoạn trận chung kết , do đó trở thành một gã Liệp Ma Giả đấy.”

Dạ Hoa nói : “Vậy chúng ta đợi xem. Đem mặt của ngươi rửa , để tránh dơ tay của ta.”

Quỷ Ảnh mặt tái mét muốn phát tác, nhưng ở chỗ này động thủ hắn còn không dám, đây là phạm vi Thánh sơn, một khi kinh động đến thủ hộ giả, cho dù hắn xuất thân từ Tu Thành Chủ Điện cũng đảm đương không nổi.

Long Hạo Thần đi vào quang mang trong sương mù, quang nguyên tố tựa hồ trở nên nồng nặc , thoải mái nói không ra lời. Trong lòng hắn thầm nghĩ, coi như mình đã tìm được ma thú đồng bọn, thì cũng có thể ở chỗ này đợi hết ba mươi ngày. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, động xoáy toàn qua nội linh lực tốc độ vận chuyển tăng lên gấp đôi, cùng với tốc độ minh tướng của hắn không sai biệt lắm. Dưới tình huống như vậy, hắn mỗi ngày ít nhất cũng có thể gia tăng ba, bốn giờ linh lực.

Đang đi về phía trước, trong lúc bất chợt, ánh sáng chợt bùng lên, hắn tựa như đã xuyên qua tầng vân vụ, cảnh vật phía trước cũng trở nên rõ ràng .

Ngẩng đầu hướng nhìn lên không trung, hắn kinh ngạc phát hiện, mình nhìn thấy không phải là sương mù, mà là bầu trời xanh trong suốt. Phảng phất quang vụ lung linh của ngoại giới hoàn toàn biến mất.

Ánh sáng rực rỡ và ấm áp lên, trước mắt đều là một mảnh rừng cây lòa xòa so le, mang theo mùi thực vật thơm ngát đem không khí trong nháy mắt rửa sạch, xoá hết mệt mỏi dọc đường của hắn.

Hắn lúc này bị vây dưới chân núi, nhìn qua chỉ có núi rừng trước mặt. Mỗi một cây cối ít nhất đều cao bốn, năm chục thước. Trong núi rừng thực vật đủ chủng loại, nhưng căn bản không có một cái đường đi.

Tay trái nắm quang diệu chi thuẫn, tay phải rút ra trọng kiếm, lệnh bài màu đen cùng chuỗi kiếm cầm chung một chỗ, để tùy thời đem dùng.

Sư một tiếng, một đạo thân ảnh màu vàng tới trước mặt hắn nhảy lên, là một loại ma thú hầu tử. Ngồi không xa trên chạc cây, còn hướng Long Hạo Thần nhếch nhếch miệng, lúc này mới xoay người chạy mất.

Thật là pháp trận thần kỳ! Long Hạo Thần trong lòng cảm thán một tiếng. Ở bên ngoài thì cơ hồ tuyệt đại đa số ma thú đều căm thù đối với loài người. Gặp phải loài người thì tám phần mười đều sẽ chủ động công kích. Ở chỗ này được Kỳ Sĩ Thánh điện tràn đầy quang minh hơi thở tẩy lễ nên tốt hơn rất nhiều. Kỳ Sĩ Thánh sơn này thật quá thần kỳ.

Cúi đầu nhìn thoáng qua lệnh bài trong tay, một đạo cam sắc quang mang lóng lánh hiện lên, biểu hiện vừa rồi chỉ ma thú cấp ba.

Không dám trì hoãn thời gian, Long Hạo Thần cất bước đi vào trong rừng núi. Âm phù phun ra, buông thả Linh Quang Tráo để có một chút lực phòng ngự bao phủ cả bên trong. Vừa đi về phía trước, vừa cẩn thận quan sát hết thảy chung quanh.

Dạ Hoa đã nói với hắn, tiến vào Kỳ Sĩ Thánh sơn xong, chuyện thứ nhất chính là leo lên một đỉnh núi, chỉ có như vậy mới có thể phân rõ phương hướng. Đi vào hướng nội bộ Thánh sơn. Càng nhích tới gần trung tâm thì mới có thể gặp được ma thú cường đại.

Thảm thực vật trong núi rừng thật sự là quá rậm rạp , thế cho nên Long Hạo Thần phải dùng trọng kiếm của mình mở đường, leo lên tốc độ không tính là rất nhanh. Mất nửa canh giờ, mới leo lên được đỉnh của một ngọn núi.

Trên đường, hắn cũng gặp được mấy loại ma thú, nhưng cấp bậc cũng không cao, phần lớn đều là ma thú cấp ba, cấp bốn. Những ma thú này thấy hắn cơ hồ cũng không có vẻ thân cận gì.

Đi lên đỉnh núi, cảnh vật rộng mở rước mắt sáng lên, núi non liên miên chập chùng, rõ ràng ở trước mắt hắn.

Đây là một đại dương xanh biếc, phía xa trên ngọn núi, có chút cây cối cao lớn, sợ rằng hắn ở đây cũng có thể thấy được.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

45. Chương 12 : Tinh Diệu Độc Giác Thú (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Thật đẹp a! Long Hạo Thần không khỏi cảm thán một tiếng, cảnh tượng to lớn như vậy cũng làm tâm tình của hắn rộng mở thêm. Hít sâu một cái, quang nguyên tố dư thừa tựa hồ xoay tròn quay xung quanh thân thể của hắn. Cố nén lấy ngồi xuống, nhìn theo phương hướng trung tâm của Thánh sơn, tăng tốc đi về phía trước.

Kỵ Sĩ Thánh sơn có phạm vi thật lớn, hơn nữa đường đi thập phần khó khăn. Trong nháy mắt đã năm ngày trôi qua. Long Hạo Thần trước sau hơn mười lần đi lên đỉnh núi để quan sát, phát hiện mình chẳng qua là mới tiến vào một phần ba khoảng cách mà thôi, cách trung tâm vị trí Thánh sơn còn rất xa.

Hơn nữa, càng vào bên trong đi, ngọn núi cũng càng cao, độ khó khăn gia tăng rất nhiều.

Bất quá, cấp bậc ma thú hắn gặp được cũng dần dần cao lên. Năm, cấp sáu ma thú ùn ùn có thể thấy được. Đáng tiếc như cũ không có bất kỳ ma thú nào hướng hắn tỏ ý thân cận.

Trong giới chỉ đeo đầy đủ lương khô cùng túi nước, Long Hạo Thần mỗi ngày cũng đều nghỉ ngơi ước chừng ba canh giờ. Mặc dù không dám minh tường, nhưng hắn vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được tiến triển của linh lực mình.

“A, nguồn nước.” Một lần nữa leo lên một ngọn núi, Long Hạo Thần vui mừng nhìn đến, bên trong sơn cốc của ngọn núi này lại có một mảnh hồ nước.

Từ đỉnh núi quan sát, hồ nước kia tựa như ngọc bích khổng lồ vây quanh phía trong dãy núi, phản xạ ra không trung sáng rực, quả thực giống như một loại nhân gian tiên cảnh.

“Thật tốt quá, lão sư đã nói qua. Hồ nước là địa phương có nhiều ma thú nhất, hơn nữa lại không thiếu cường giả. Nói không chừng ở chỗ này có thể tìm được đồng bọn của ta đây.”

Không trì hoãn nửa phần, hắn vội vàng đi xuống chân núi. Có lẽ là bởi vì có mục tiêu nên lần này, hắn đi vào với tốc độ cực nhanh, một lát sau đã đi xuống núi.

Phía xa, hắn thấy bên hồ đang có một ít ma thú uống nước, dừng bước, tốc độ giảm lại, hắn chậm rãi nhích tới gần phía trước.

Rất nhanh hắn thấy được một màn kỳ cảnh, Long Hạo Thần trong lòng chấn động, đây là cái gì?

Mười mấy con Độc Giác Thú bồi hồi ở bên hồ uống nước, những Độc Giác Thú này hiển nhiên là một tộc quần, bọn chúng toàn thân tuyết trắng, trên cổ lông bờm là màu vàng kim, một sừng vắn loe ra màu hoàng kim ngạo nghễ trên đỉnh đầu. Mỗi một con Độc Giác Thú đều có một đôi cánh chim khổng lồ, viền ngoài trắng nõn còn bên trong tựa như hoàng kim. Đi cẩn thận đến, mơ hồ thấy dưới thân bọn chúng tản ra kim quang hình cầu.

Này, đây là. . .

Tinh Diệu Độc Giác Thú?

Độc Giác Thú, không nghi ngờ chút nào là vật sủng Kỵ Sĩ yêu tha thiết nhất. Bọn chúng vô luận là ở không trung hay là mặt đất, đều có được lực chiến đấu cực mạnh. Là chân chính một loại cường đại ma thú. Hơn nữa Độc Giác Thú tính tình ôn hòa, tương đối dễ dàng thuần phục. Dĩ nhiên, bọn chúng cũng rất cao ngạo, chỉ có chinh phục bọn chúng hoặc là bị bọn chúng coi trọng, thì mới có thể ký kết khế ước.

Tinh Diệu Độc Giác Thú ở Độc Giác Thú trung tâm là con nổi bật nhất. Tinh Diệu Độc Giác Thú Trưởng thành chính là ma thú cấp tám đỉnh. Khoảng cách tới cấp chín cũng chỉ là một bước ngắn mà thôi. Rất gần với cấp chín thần thánh Độc Giác Thú.

Tinh Diệu Độc Giác Thú lại là quang minh thuộc tính ma thú, nếu như làm một cuộc điều tra, hỏi thăm bọn kỵ sĩ hi vọng nhất có được vật sủng là gì? Chắc rằng, phải có ít nhất một nửa số người trong đó sẽ sẽ chọn nó.

Thấy được Tinh Diệu Độc Giác Thú, Long Hạo Thần gần như ngưng hô hấp, nó so với Hoa Hồng Độc Giác Thú của tỷ tỷ càng thêm cường đại a!

Bọn chúng thật là quá đẹp, đường cong thân thể quả thực chính là lực cùng mỹ kết hợp. Hơi thở thần thánh nồng nặc tức cực kỳ tinh khiết, tựa hồ khi bọn chúng tiếp xúc mặt hồ thì mặt hồ cũng nhộn nhạo ra từng vòng kim quang nhàn nhạt.

Hít sâu một cái, Long Hạo Thần thu hồi trọng kiếm của mình cùng tâm chấn, hẳn biết, cơ hội của mình tới rồi.

Ổn định tâm tình của mình, hẳn chậm rãi hướng Tinh Diệu Độc Giác Thú đi tới.

Đây sợ không phải ở Kỳ Sĩ Thánh sơn, Tinh Diệu Độc Giác Thú thiện lương cũng không dễ dàng công kích loài người, huống chi ở đây còn bị ma pháp trận ảnh hưởng.

Trong bầy Tinh Diệu Độc Giác Thú, có một con đặc biệt cao lớn, thân thể của nó phải hơn hai trượng, cao trượng hai, chiều dài một sừng gần hai thước. Một đôi con người màu vàng nhạt đem quang hoa bắn ra bốn phía, những con Độc Giác Thú khác cũng đang uống nước, chỉ có nó lẳng lặng đứng ở nơi đó, quan sát hết thấy xung quanh.

Không nghi ngờ chút nào, đây chính là Vương của lũ Độc Giác Thú.

Thấy Long Hạo Thần chậm rãi đi tới, Tinh Diệu Độc Giác Thú này hơi sững sốt một chút, vó phải trước nhẹ nhàng cào đất.

Long Hạo Thần vội vàng đứng lại, khẩn thiết nói: “Tôn kính Tinh Diệu Độc Giác Thú, ta tới từ Kỳ Sĩ Thánh điện Kỳ Sĩ. Tới nơi để này tìm kiếm đồng bọn của ta. Chẳng biết có được hay không cùng ngài tiến hành trao đổi.”

Ma thú cao cấp trí khôn cực cao, thậm chí còn không thua kém loài người. Càng là cao cấp ma thú, càng khó để nhận chủ bọn chúng. Trao đổi với chúng là bước giao tiếp đầu tiên.

Đôi mắt hoàng kim của Tinh Diệu Độc Giác Thú Vương rơi vào trên người Long Hạo Thần, ánh mắt cùng nó đồng dạng là màu vàng nhạt nhưng càng thêm trong suốt chột dừng lại, không khỏi hơi sững sờ.

Kim quang nồng nặc từ một sừng trên đỉnh đầu nó tỏa ra, phảng phất một mảnh quang mang hoàng kim, bao phủ trên người Long Hạo Thần.

Nhất thời, trên người Long Hạo Thần cũng xuất hiện một tầng nhàn nhạt màu hoàng kim, nhất là vị trí bộ ngực hẳn, lại càng phát ra kim quang lóng lánh.

Quang diệu chi thể diện tích bao phủ lớn nhỏ cũng sẽ không ảnh hưởng tác dụng của nó, cao nhất đều chỉ có thể tăng lực công kích lên gấp đôi. Nhưng là, tu vi càng cao, quang diệu chi thể thời gian kéo dài cũng lại càng dài.

Lão giả khẽ quát một tiếng, sau khi trải qua quang diệu chi thể tăng lên khổng lồ quang minh linh lực bỗng nhiên rót vào trong kim sắc lệnh bài kia, nhất thời, một vòng nồng đậm kim sắc quang ngát trong nháy mắt khuếch tán.

Nơi kim quang đi qua, trên mặt đất nguyên một đám thượng cổ Tinh Linh văn bên trong ô vuông hình thang giống như là bị đốt một loại, rất nhanh đã sáng lên, nhất thời, trong cả động quật bắt đầu xuất hiện ma pháp ba động mãnh liệt mà kỳ dị.

Dạ Hoa dựa ở bên tường, nhìn một màn mỹ lệ trước mắt, hai mắt không hề chớp mắt, cảm thụ kỳ dị tựa hồ làm hấn mờ tới đột phá đại môn ba nghìn linh lực.

Ông ——

Tất cả ký hiệu thượng cổ Tinh Linh văn toàn bộ bị đốt trong nháy mắt, nghìn vạn đạo quang văn liền từ trong những ký hiệu thượng cổ Tinh Linh này nhộn nhạo mà lên, mãnh liệt kim quang làm cả động quật trở nên vô cùng sáng chói.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy thân thể chấn động, tựa hồ có khổng lồ quang minh năng lượng xuyên qua thân thể của mình vậy, cùng lúc đó, trong ngực hấn thánh dẫn Linh Lô cũng tùy theo kịch liệt sóng gió nổi lên. Ngoại giới nồng đậm quang nguyên tố ở thánh dẫn Linh Lô dẫn dắt, lúc xuyên qua thân thể Long Hạo Thần hấn là bị lạng lẹ lưu lại một phần, xúc tiến cái phễu hình dáng toàn qua chuyển động.

Nhìn vạn đạo kim sắc quang văn hướng về phía trước bay vút lên trong quá trình bắt đầu hướng về một phương hướng xoay tròn, nhìn qua, giống như là một vòng kim sắc Long Quyển Phong khổng lồ vậy, nhưng nơi này lại không có nửa phần khí lưu ba động, chẳng qua là quang nguyên tố khổng lồ kia làm người ta tràn đầy sợ hãi.

Ông ——

Lại là một tiếng vù vù kịch liệt, quang văn ở đỉnh động quật tụ tập, một cái cự đại viên hình (hình tròn) kim sắc toàn qua hiện ra tại đó, cùng lúc đó, từ trong toàn qua này, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, đem Long Hạo Thần đang ngồi ngay ngắn trong trung ương truyền tống đại trận bao phủ vào bên trong.

Thanh âm của lão giả một mất vang lên trong tai Long Hạo Thần, “Chọn lựa bắt đầu, có có vô số khí tức ma thú xuất hiện ở trong của cảm giác người, từ trong chút ít hơi thở đó, sử dụng bình đẳng khế ước tìm kiếm người đối với người sinh ra tâm tình thân cận. Nhớ kỹ, nhất định phải tìm kiếm khí tức thân cận nhất đối với người, nếu không, khế ước sẽ không cách nào thành công, tự nhiên cũng không cách nào đem chúng dẫn tới trong thế giới này.”

Long Hạo Thần có thể rõ ràng nghe được hết thấy lời nói của một mất lão giả theo, nhưng hấn vẫn không trả lời bởi vì lúc này hấn đã đắm chìm ở trong một loại cảm thụ kỳ dị.

Trong nháy mắt khi kim sắc quang trụ hạ xuống, Long Hạo Thần chỉ cảm giác linh hồn mình tựa như đã có thể ly thể, tiến vào trong một thế giới kỳ dị.

Đây là một thế giới có hàng tỉ quang điểm, những quang điểm này hội tụ thành từng mảnh quang vân phiêu động ở chung quanh hấn. Mà hấn lúc này, tựa hồ chính là trung tâm của cái thế giới này. Chỉ cần là tâm mất hấn đạt tới nơi nào thì trong phiên quang vân kia sẽ có vô số quang điểm tuôn ra khí tức tùy ý hấn kiểm duyệt.

Nhưng mà số lượng quang điểm thật sự là nhiều lắm, ngũ quang thập sắc, từng cái khí tức cầu quang điểm cũng không giống nhau, một khắc đồng hồ, hấn vừng vàng nhớ được, mình chỉ có một khắc thời gian. Cơ hội chọn lựa cũng chỉ có lần này.

Không dám suy tư nhiều, lại không dám lãng phí bất kỳ thời gian nào, Long Hạo Thần tùy tiện lựa chọn một mảnh quang vân, thật nhanh loại bỏ những khí tức do quang điểm kia truyền tới.

Hắn cũng không biết, này mỗi một phiên quang vân chính là một không gian bình hành, mà những thứ quang điểm kia, chính là khí tức ma thú tản mát ra trong các không gian bình hành. Hắn ngồi ở trên thượng cổ đại trận, chính là câu thông cùng cường đại tồn tại trong không gian bình hành. Cũng là hạch tâm của truyền tống đại trận trọng yếu Kỵ sĩ Thánh sơn.

Bằng lãnh, sợ hãi, kháng cự, phản nộ... , hắn cảm nhận được đủ các loại cảm xúc truyền đến, mỗi một chủng tâm tình tựa hồ cũng sẽ đối với tinh thần lực của hắn sinh ra trùng kích nhất định. Chỉ bất quá trùng kích cũng không mãnh liệt mà thôi. Bằng vào cường đại tinh thần lực, tốc độ cảm giác của hắn cực nhanh, cơ hồ là mỗi cái nháy mắt, cũng sẽ có vài chục quang điểm khí tức truyền đến bị hắn loại bỏ bớt.

Chỗ tốt dị thường của tiên thiên tinh thần lực vào lúc này hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, đổi lại một người khác sợ rằng ngay cả chọn lựa được một phần mười của hắn cũng đến không được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tâm tình của Long Hạo Thần cũng trở nên càng ngày càng lo lắng, hắn cảm nhận được quá ít khí tức thân mật, phần lớn quang điểm truyền cho hắn cũng là sợ hãi. Tựa hồ bọn chúng e ngại hắn.

Một khắc đồng hồ cũng đã sắp tới rồi, Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác được hết thảy trước mắt dần dần bắt đầu trở nên mờ đi.

Không, không, ta nhất định phải tìm kiếm được đồng bọn của ta. Long Hạo Thần trong lòng không cam lòng rỗng giặc. Cảm giác nhất thời lại rõ ràng vài phần.

Trong động quật. Lão giả một mực quan sát Long Hạo Thần, sở dĩ chỉ có thời gian một khắc đồng hồ để chọn lựa, đó là bởi vì đây là cực hạn tự thân linh lực Long Hạo Thần có thể thừa nhận. Sở dĩ chỉ có Đại Kỵ Sĩ mới có thể tới đây thừa nhận uy năng của ma pháp trận, cũng là bởi vì nhất định phải có linh lực cấp bậc này mới có thể tiếp nhận được tiêu hao. Hơn nữa, phải là thanh niên từ hai mươi tuổi trở xuống mới có thể. Một khi vượt quá số tuổi, pháp trận trong nháy mắt sẽ cản trở.

Lúc này, thời gian một khắc đồng hồ đã đến, nhưng Long Hạo Thần trên người tản mát ra kim quang cũng không có hoàn toàn biến mất, sắc mặt của hắn lộ ra vẻ có chút tái nhợt, nhưng vẫn như cũ cắn răng chống đỡ.

Ý chí lực thật cường đại. Lão giả âm thầm sợ hãi than. Hắn biết rõ, mặc dù đang ở trong pháp trận nên bản thân không cảm thụ được linh lực tiêu hao của bản thân, nhưng chỉ cần khi thân thể không chịu nổi, dĩ nhiên là sẽ từ trong truyền tống pháp trận thoát ly ra ngoài. Chỉ có ý chí lực cường đại đề cao tự thân tiềm lực, mới có thể dừng lại thêm một lát.

“Tìm được rồi.” Khi trước mắt Long Hạo Thần trở nên hư ảo, lúc ý chí của hắn có chút mơ hồ , theo bản năng dời tầm mắt một chút, rơi vào một trên một phiên quang vân khác. Một cổ cảm giác thân thiết mãnh liệt cùng vui sướng trong nháy mắt truyền vào sâu trong linh hồn hắn.

Không có nửa phần do dự, Long Hạo Thần trong nháy mắt phát động ấn ký bình đẳng khế ước. Cái ấn ký này Dạ Hoa đã sớm giao cho hắn, hoàn toàn là dùng tinh thần lực tiến hành câu thông cùng tạo lạc ấn. Chỉ cần đối phương đồng ý, tựu có thể thành công, đối phương không đồng ý, cũng sẽ không sinh ra cản trở. Là một loại ma pháp khế ước bình hòa nhất. Thời gian cấp bách, hắn hiện tại thậm chí ngay cả thời gian húng phần cũng không có.

Quang Hoa lóng lánh, câu thông trong nháy mắt hoàn thành, khí tức tràn đầy thân thiết cùng vui sướng tựa hồ dường như so với hắn còn gấp gấp hơn, song phương khế ước tại trong nháy mắt đã đạt thành.

Quang điểm dần dần biến mất, phiên quang vân to lớn cũng nhạt dần, hết thảy tất cả một lần nữa trở về kim sắc. Ở bên trong kim quang rừng rực, Long Hạo Thần chỉ cảm giác trước mặt mình nhiều hơn cái gì. Mà khí tức tỏa ra đối với hắn tràn đầy cảm giác thân thiết.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

49. Chương 13 : Tọa Kỵ Của Long Hạo Thần (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Hắn thành công rồi.” độc nhãn lão giả kinh hỉ thấp giọng hô. Quang Diệu Chi Thể dần dần khôi phục bình thường, kim sắc quang vân đầy trời cũng biến mất theo.

Trên trán lão giả đã đầy mồ hôi, hiển nhiên, chống đỡ truyền tống pháp trận khổng lồ, với hắn mà nói cũng là phụ tải thật lớn.

Vừa nghe nói đã thành công, Dạ Hoa lao lên trước tiên, đến đến bên người lão giả, nhìn lại về phía vị trí trung tâm.

Nương theo ánh kim sắc quang mang nhàn nhạt, thân ảnh Long Hạo Thần dần dần hiện ra trước mắt bọn họ, ngoại trừ bên ngoài sắc mặt có chút tái nhợt, thì mặt khác không hề có biến hóa.

Linh hồn trở về, cảm giác đầu tiên của Long Hạo Thần toàn là hư không. Linh lực trong cơ thể tiêu hao gần như không còn, vốn động xoáy trước ngực quay chậm lại mà ngay cả hào quang của thánh dẫn linh lô đều mờ đi rất nhiều. May mắn hắn vẫn còn là kỵ sĩ Tuy nhiên cảm giác hư không trong cơ thể hắn lại không ảnh hưởng tới hành động bình thường của hắn.

Trong vô ý thức Long Hạo Thần đem ánh mắt hướng vào một luồng khí tức trước mắt mình, hao phí tâm lực lớn như vậy, đi vào trong kỵ sĩ Thánh sơn đã một tháng, không phải là vì nó sao?

Thế nhưng mà, đem ma thú ký kết khế ước bình đẳng ra trước mắt Long Hạo Thần, hắn lập tức liền ngây dại, cách đó không xa Dạ Hoa cùng độc nhãn lão giả cũng đều ngây dại.

Bọn hắn ngốc trệ không phải vì Long Hạo Thần triệu hoán ma thú đồng bọn quá mức cường đại, mà bởi vì, nó thật sự...

Đó là một con thần lân dài tầm một mét, trên người bao trùm lấy một tầng lân phiến màu bạc, lân phiến hình dạng có chút kỳ dị, phía trên có chút giống hình thang, hai bên lại vòng cung xuống phía dưới thu nạp, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, có chút giống Tháp Thuần trong tay kỵ sĩ.

Đầu cùng thân không khác gì thần lân, một đôi mắt nhỏ màu đỏ nháy nháy nhìn Long Hạo Thần, thân cận nói không nên lời. Tựa như lưỡi rắn phun ra nuốt vào, dưới chân Long Hạo Thần tựa hồ cảm thụ được khí tức của hắn.

Nếu như chỉ là như vậy, Long Hạo Thần còn không đến mức ngốc trệ, tối đa là gọi về một chích hai cấp Địa Hỏa Tích mà thôi. Thế nhưng chích thần lân này trên người khắp nơi chỉ ít có lấy hơn mười đạo vết thương, máu tươi màu đỏ sẫm chảy xuống, hơn nữa, chỗ cổ còn có một cái mụn rất lớn nhô lên, chỗ nhô lên trông cực kỳ thô. Lại phối hợp cùng một thân vết thương của nó, dùng từ xấu xí để hình dung cũng có thể coi là khen.

Long Hạo Thần tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình tổn sức thiên tân vạn khổ, cuối cùng triệu hoán đến một ma thú tàn tật, thậm chí là có chút biến dị ác tính cấp hai Địa Hỏa Tích. Từ khi hắn bắt đầu tu luyện đến nay, hết thấy cũng đều là thuận buồm xuôi gió, đây là lần đầu kích nể nhất của hắn.

“Ô ô ô” Địa Hỏa Tích tựa hồ rất hưởng thụ khí tức của Long Hạo Thần, cọ sát liên tục trên người Long Hạo Thần, một đôi mắt đỏ mắt nhỏ tràn đầy vẻ thân cận.

Long Hạo Thần trên khuôn mặt hiện lên nét cười khổ, thông qua bình đẳng khế ước, hắn có thể cảm nhận được chích Địa Hỏa Tích thực lực là hai cấp trung giai.

Tinh Diệu Độc Giác Thú Vương, người gạt ta sao? Người đã nói, coi như là người, đều không có tư cách cùng ta ký kết khế ước, thế nhưng mà, trước mắt ta lại là cái gì thế này? Hai cấp Địa Hỏa Tích.

Dạ Hoa yên lặng đi đến bên người Long Hạo Thần, một tay kéo hắn đứng dậy. Thần nhiên nói: “Ta năm đó so với người còn muốn khổ hơn. Tại Thánh sơn không thấy tọa kỵ đồng bọn vừa lòng đẹp ý thì về sau

dựa vào sấn giết để tìm kiếm. Nếu như người có thể đạt tới cấp bậc thần ẩn kỵ sĩ, coi như hàng phục một đầu Cự Long cũng đều có khả năng.”

Khanh một tiếng, Dạ Hoa rút trọng kiếm ra sau lưng, một luồng sát khí lăng lệ phóng thích ra.

Địa Hỏa Tích phảng phất cảm nhận tánh mạng bị uy hiếp, tuy đầy người vết thương nhưng thân hình lại lóe lên, trốn sau lưng Long Hạo Thần , chỉ lộ ra một cái mặt nổi, sợ hãi nhìn Dạ Hoa.

“Lão sư, ngài làm gì vậy.” Long Hạo Thần chỉ kịp rút trọng kiếm, sử dụng chuôi kiếm chặn Dạ Hoa lại.

Dạ Hoa sững sốt một chút, “Tiểu tử ngốc, chẳng lẽ ngươi còn chuẩn bị mang tiểu tàn phế này theo sao? Phải biết rằng, nếu như không giết nó thì ngươi về sau vĩnh viễn cũng không cách nào có thể ký kết bình đẳng khế ước cùng ma thú.”

Long Hạo Thần không hề cam tâm thậm chí còn có một tia phẫn nộ. Thế nhưng lại không có nửa phần sát ý.

“Lão sư, ngài còn nhớ rõ câu chuyện của ngài kể cho ta nghe không? Tại thời điểm khó khăn của ngài nhất, nó đã lựa chọn ngài. Ngài đem nó đổi đãi trở thành thân nhân. Ta cảm giác không phải là thời khắc cuối mới triệu hồi ra tiểu quái vật này đây? Cho dù nó không cường đại, thậm chí trên thân có rất nhiều tàn tật, nhưng nó cuối cùng vẫn là đồng bọn ký kết khế ước cùng ta.”

“Chúng ta là đồng bọn, ta phải bảo vệ an toàn của nó, cho dù là cả đời này ta đều không có tọa kỵ chính thức, ta cũng không thể bởi vì ghét bỏ nó mà bỏ nó. Không sợ lưu lại bóng ma. Tại một khắc lúc ký kết khế ước, nó đã là thân nhân của ta rồi.”

Vừa nói, Long Hạo Thần chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng chạm đến lấy đầu Địa Hỏa Tích. Lân giáp của nó sờ lên thậm chí có cảm giác trơn mượt, cũng không cứng rắn.

Địa Hỏa Tích không động đậy, giống như là biến thành tượng, dùng một đôi mắt nhỏ màu đỏ kinh ngạc nhìn chăm chú Long Hạo Thần.

” Tiểu gia hỏa yên tâm đi, ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu. Ta cũng sẽ không bắt ngươi chiến đấu cho ta, chỉ hi vọng ngươi làm bằng hữu của ta, được chứ?”

Địa Hỏa Tích khôi phục bộ dáng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm trên tay Long Hạo Thần.

Dạ Hoa thu hồi trọng kiếm, đủ các loại cảm giác phức tạp, thở dài nói, “Đứa nhỏ này quá mức mềm lòng, quá trọng cảm tình rồi.”

Long Hạo Thần có chút áy náy nhìn lão sư, nói : “Lão sư, ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, cho dù không có tọa kỵ đồng bọn trợ giúp, nhất định cũng sẽ không thua Quỷ Vũ đâu. Lão sư, nội lực của ta tiêu hao hầu như không còn, ngài có thể giúp đồng bọn của ta trị liệu một chút thương thế trên người được không?”

Dạ Hoa còn có thể nói gì đây, chỉ yên lặng gật nhẹ đầu, nói : “Được rồi.”

Kim quang trên tay hần phóng xuất ra kỹ năng khôi phục, trầm lặng nửa ngày độc nhãn lão giả trầm giọng quát : “Chờ một chút.”

“Ân?” Long Hạo Thần cùng Dạ Hoa đồng thời nhìn hần.

Độc nhãn lão giả trầm giọng nói : “Nếu như các ngươi không muốn nó chết, cũng đừng trị liệu cho nó.”

Long Hạo Thần đứng lên, nghi ngờ hỏi : “Tiền bối, vì cái gì ạ?”

Lão giả một mắt chăm chú nhìn hần, mỉm cười nói : “Ngươi rất tốt, thật sự rất tốt. Trên người ngươi ta cảm thấy tiêu chuẩn thân ái của kỵ sĩ. Đáng tiếc, tuy nhiên ngươi tâm địa thiện lương không chê tiểu gia hỏa này, nhưng chỉ sợ ngươi vẫn không thể đem nó mang đi. Bởi vì, nó có Hắc Ám thể chất. Một khi dùng kỹ năng thuộc tính quang minh trị liệu, đối với nó chỉ tạo thành tổn thương.”

“Hắc Ám thể chất?” Long Hạo Thần kinh ngạc mà nói.

Lão giả nhẹ gật đầu, nói : “Thông qua truyền tống pháp trận triệu hoán ma thú, có một ít tới từ Thâm Uyên. Chúng vô luận bản thân là thuộc tính gì, thân thể tự nhiên đều có chứa một ít Hắc Ám thể chất. Sở hữu tất cả Hắc Ám thể chất ma thú, chỉ cần ra khỏi cái tòa động quật này, lập tức cũng sẽ bị Quang Minh đại trận giết chết, mà ở chỗ này, lại không thể thông qua khế ước đem nó đưa trở về quê hương của nó, bất luận pháp trận loại ma pháp gì đều không có tác dụng ở chỗ này. Tuy nhiên ta rất kỳ quái một chút Hắc Ám thể chất ma thú tại sao đối với người lại sinh ra thân cận hơn nữa lại còn ký kết khế ước, nhưng ta không thể không nói, đã đến đây thì nó đã tự tìm đường chết rồi.”

“Cái gì?” Long Hạo Thần chấn động, mà Địa Hỏa Tích cũng tựa hồ nghe đã hiểu lời hắn nói, dán chặt lấy thân thể Long Hạo Thần phát run, trong đôi mắt màu đỏ tràn đầy sợ hãi.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

50. Chương 13 : Tọa Kỵ Của Long Hạo Thần (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Lão giả nhàn nhạt nói : “Buông tha nó đi. Nó cũng không phải cùng người nguyện ý. Dù thông qua săn bắt có được ma thú thì cũng mạnh hơn con địa hỏa tích này nhiều.”

Long Hạo Thần cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía địa hỏa tích . Hắn cùng nó có khế ước bình đẳng, vì vậy hắn có thể cảm giác được tâm tình lúc này của địa hỏa tích .

Tiểu gia hỏa này phẳng phất như hiểu được bọn họ nói chuyện với nhau, tâm tình trong nó tràn đầy sợ hãi, cô tịch, thống khổ cùng không cam lòng.

Long Hạo Thần đương nhiên muốn có một đồng bọn cường đại, cảm thụ tâm tình biến hóa của địa hỏa tích, hắn liền nhớ tới lúc đầu tại núi Odin cha mẹ mình rời khỏi mình mà đi. Khi đó chính mình cũng có cùng loại cảm giác như vậy? Nó là đồng bọn của ta à! Ta có thể nào lại từ bỏ nó như vậy?

“Tiền bối, thật sự không có cách nào sao? Ta không thể bỏ nó.” Long Hạo Thần khom lưng, không ngại máu địa hỏa tích chảy dài trên người đem bế nó lên

Bị Long Hạo Thần ôm lấy, địa hỏa tích tâm tình vững vàng lên rất nhiều, đầu dán lấy ngực hắn vẫn không nhúc nhích. Giống như là hài tử tìm được cha mẹ, hai vuốt trước trắng kiện bối trên vai Long Hạo Thần, móng vuốt căng lên bám trụ vào quần áo

Lão giả chần chờ một lúc, khẽ thở dài : “Đứa nhỏ này thật sự quá tốt. Biện pháp cũng không phải là không có, nhưng đối với bản người sẽ có thương tổn thật lớn.”

Long Hạo Thần ôm lấy địa hỏa tích, cảm thụ tiếng tim đập của nó, hé miệng nói : “Mời tiền bối chỉ điểm.”

Lão giả trầm giọng nói : “Muốn để nó còn sống rời khỏi đây, chỉ có một biện pháp chính là thay đổi thể chất của nó. Thay đổi hắc ám thành quang minh, mới có thể bình an rời đi.”

Dạ Hoa giật mình nói : “Tiền bối, tựa hồ không có khả năng. Hắc ám thể chất làm sao có thể chuyển hóa thành quang minh thể chất?”

Lão giả nói : “Chúng ta đương nhiên không thể, nhưng hắn thì có khả năng. Bằng vào bình đẳng khế ước tồn tại, địa hỏa tích này tiếp nhận được năng lượng hắn truyền cho nhiều lắm. Nhưng nếu đứa nhỏ này dùng máu tràn đầy quang minh thuộc tính dung nhập vào cơ thể địa hỏa tích, hoàn toàn tẩy hắc ám thể chất của nó mới được.”

Dạ Hoa hít một ngụm khí lạnh, trên khuôn mặt lạnh như băng toát ra vài phần không giải thích được, “Vậy phải cần bao nhiêu máu mới có thể được?”

Lão giả lắc đầu, nói : “Ta cũng không biết. Muốn xem trình độ tiếp nhận máu của địa hỏa tích đối hần, cũng phải nhìn xem trong máu hần ẩn chứa cường độ năng lượng quang minh bao nhiêu. Nhưng vô luận thành công hay không, đều làm tinh nguyên đũa nhỏ này tổn hao nhiều. Vì một nhị cấp ma thú như vậy, theo ý ta thì thật sự không đáng.”

“Hạo Thần.” Dạ Hoa chuyển hướng sang Long Hạo Thần, vừa mới muốn nói thì bị hần cắt đứt lời.

“Lão sư, ngài không cần phải nói, ta đã quyết định. Khế ước đã ký kết, đây là duyên phận của ta cùng với nó, nếu chỉ vì nó nhỏ yếu mà từ bỏ nó, thậm chí gây nguy hiểm đến tính mạng nó, ta làm sao có thể xứng với danh hiệu Thủ Hộ kỵ sĩ?” Long Hạo Thần kiên quyết nói rồi ôm sát địa hỏa tích trong ngực, khom người một chút, hướng lão giả hành lễ, nói : “Mời tiền bối chỉ điểm cho ta phải làm như thế nào.”

Lão giả thở dài một tiếng, nói : “Đứa nhỏ này tâm tính thật sự hiếm có, mặc dù lần này ngươi không có được đồng bọn cường đại, nhưng tương lai thì không thể hạn lượng được. Phương pháp rất đơn giản, dẫn động bình đẳng khế ước của các ngươi, sau đó đem máu người nhỏ vào ký hiệu bên trong khế ước.”

“Đa tạ tiền bối.” Long Hạo Thần đáp ứng một tiếng, chậm rãi ngồi xổm xuống, đỡ địa hỏa tích để trên mặt đất.

Nâng đầu địa hỏa tích lên , cái đầu nó nhìn Long Hạo Thần, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm “Ồ ồ”.

“Không phải sợ, ta có khả năng cứu ngươi. Ngươi đã là đồng bọn của ta, nếu như ta ngay cả ngươi cũng không bảo vệ được, vậy thì còn làm Thủ Hộ kỵ sĩ gì nữa?”

Long Hạo Thần khoanh chân ngồi xuống trước mặt địa hỏa tích, ý niệm vừa động, đã dẫn động song phương bình đẳng khế ước.

Bình đẳng khế ước vừa kêu gọi, chủ yếu còn là nhân loại làm chủ, phát động khế ước, cũng tương đương hướng ma thú triệu hồi.

Một chút ánh tím từ trán Long Hạo Thần sáng lên, Tử Quang dần dần mở rộng, hóa thành các quang điểm màu tím trên trán hần như ẩn như hiện.

“Hả.” Lão giả có chút kinh ngạc hướng Dạ Hoa nói : “Thật kỳ quái, ký hiệu khế ước của bọn chúng tựa hồ vô cùng phức tạp.”

Nhân loại ký kết khế ước với ma thú càng cường đại thì ký hiệu khế ước trên người ngày càng phức tạp

Dạ Hoa nghi hoặc nói : “Không có a! Không phải chỉ có một quang điểm thôi sao?”

Lão giả lắc đầu, nói : “Không, không đơn giản như vậy, ký hiệu bị che bởi tử quang, mặc dù ta nhìn không rõ đến tột cùng là gì, nhưng khẳng định không đơn giản như vậy. Ngươi nhìn địa hỏa tích đi.”

Nương theo Long Hạo Thần dẫn động khế ước, trên trán hần xuất hiện ký hiệu khế ước, trên người địa hỏa tích cũng đồng dạng xuất hiện.

Nói đại khái, vô luận là nhân loại hay ma thú, khế ước ký hiệu đều sẽ xuất hiện tại phần đầu, nhưng với địa hỏa tích này lại không như thế. Một quang vân đường kính hơn một thước từ phần lưng của nó chậm rãi hiện lên, gần như bao trùm cả phía sau lưng nó, Tử Quang mù mịt giống như một tầng sương mù bao trùm mọi nơi, mặc dù so với ký hiệu trên đầu Long Hạo Thần to hơn nhiều lần, nhưng sương tím bao phủ làm không thấy rõ được gì.

Long Hạo Thần hướng địa hỏa tích ôn nhu nói : “Tiểu tử kia, đừng sợ. Ta sẽ dùng máu quang minh thuộc tính của ta thay đổi thể chất ngươi. Chẳng biết có thống khổ hay không, nhưng ngươi nhất định phải nhẫn nại, được không?”

Địa hỏa tích vậy mà nghe hần nói dĩ nhiên thập phần thông linh hướng hần gật gật đầu, một đôi mắt màu đỏ tràn đầy cảm kích.

Long Hạo Thần giơ hai tay lên, tay trái ngón trở gầy nhẹ, nhất thời, một màu vàng kim nhạt sáng lên tại đầu ngón tay hần, kim quang chùng hai thước tại đầu ngón tay hần thổ nạp liên tục. Linh lực phóng ra ngoài, đây là biểu tượng của tứ giai đại kỵ sĩ . Tam giai kỵ sĩ mặc dù cũng có thể thông qua quang trảm

kiếm phóng linh lực ra ngoài, nhưng cùng tứ giai đại kỵ sĩ không cần thông qua kỹ năng có thể phóng linh lực ra ngoài hiển nhiên không cùng một cấp độ.

Kim quang chợt lóe, Long Hạo Thần cắt vỡ cổ tay phải của mình, nhất thời máu tươi vọt ra, gần như hóa thành một huyết tuyến chảy xuống, rơi vào ký hiệu cực đại trên phần lưng địa hỏa tích.

“Ô ô ô” nương theo tiếng hét thảm địa hỏa tích ngẩng đầu mãnh liệt lên, thân thể đứng lên kịch liệt run rẩy. Bốn móng vuốt dùng sức bám chặt vào ký hiệu thượng cổ trên mặt đất, mạnh mẽ ổn định để không cho thân thể của mình di động.

Lão giả chợt một lần nữa toát ra vẻ kinh ngạc, “Địa hỏa tích này thật đúng là thông linh, nhưng mà bề ngoài của nó không phải đơn giản như vậy mới đúng.”

Dạ Hoa cười khổ nói: “Hy vọng là thế.” Hắn thực sự rất muốn ngăn cản Long Hạo Thần, một ma thú hai cấp địa hỏa tích, thật sự không đáng a! Huống chi, nửa năm sau là đền Liệp Ma đoàn thí luyện. Long Hạo Thần tinh nguyên tổn hao nhiều, nửa năm sau không biết có thể kịp khôi phục không. Cái chính là hắn có thể ngăn cản đệ tử sao? Hắn không thể, Long Hạo Thần không từ bỏ, không buông bỏ tinh thần, theo hắn thấy, so với Liệp Ma đoàn thủ tịch thì càng thêm trân quý.

Long Hạo Thần máu tí tách rơi xuống ký hiệu trên lưng địa hỏa tích, trong nháy mắt tan rã ra, một quang sáng màu hoàng kim theo ký hiệu màu tím khuếch tán ra, bao trùm toàn thân địa hỏa tích.

Mỗi một quang sáng màu hoàng kim chảy qua, thân thể địa hỏa tích đều như bị điện giật, rung động kịch liệt. Nhưng nó vẫn như cũ không hề động đậy

Cũng đồng dạng theo quang sáng màu hoàng kim chảy qua, khí tức hắc ám nồng nặc theo khí hung lệ từ địa hỏa tích trên người dần dần tản ra.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

51. Chương 14 : Tiến Hóa (thượng)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Long Hạo Thần ánh mắt kiên nghị nhìn chăm chú vào biến hóa của địa hỏa tích, tay phải của hắn lúc này đã nắm chặt thành quyền, mặc dù máu tươi chảy dài trên tay, nhưng tay của hắn lại hết sức ổn định.

Một tầng tầng kim sắc quang mang không ngừng cọ rửa thân thể địa hỏa tích, vết thương trên người nó không ngừng toát ra khói trắng, những vết thương này rõ ràng đều có dấu vết thối rửa. Hiển nhiên, thể chất hắc ám của địa hỏa tích được quang minh năng lượng đánh sâu vào cải tạo lại, thân thể nó đang phải thừa nhận thống khổ khổng lồ.

Nếu như không phải bởi vì Long Hạo Thần cùng nó ký kết bình đẳng khế ước, thể chất ẩn chứa quang minh lực khổng lồ của Long Hạo Thần sợ rằng đã đem nó hủy diệt.

Địa hỏa tích hai má bên da thịt rung lên, nhiều tia máu không ngừng theo khoe miệng nó rỉ ra, mặc dù thân thể của nó đang kịch liệt run rẩy, nhưng bốn chi móng vuốt thủy chung bám chặt trên mặt đất không để cho mình di động tí nào.

Đầu nó giơ cao hướng về phía Long Hạo Thần, một người một thú bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt trừ kiên nghị ở vẻ ngoài, còn có một tia ấm áp, đúng vậy, bọn họ từ trong mắt lẫn nhau, cảm nhận trong đó một loại thân tình tràn đầy ấm áp.

Máu chảy dài xuống, sắc mặt Long Hạo Thần càng ngày càng tái nhợt, cảm giác suy yếu đã bắt đầu xuất hiện. Cho dù hắn đã có gần một ngàn linh lực, nhưng dù sao hắn vẫn là người. Nhân loại máu chỉ cần tổn

thất vượt quá một phần ba thì chính là trí mạng. Mà với tốc độ mất máu hiện tại, không được bao lâu nữa sẽ tới cực hạn của hần.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng vô luận là Dạ Hoa hay là lão giả, tâm tình lúc này đều hết sức khẩn trương.

Lão giả độc nhãn đã thủ hộ Thánh sơn không ít năm, nhưng tình huống trước mắt như thế này cũng là lần đầu tiên gặp phải. Hiện tại có thể có vài loại kết quả. Loại thứ nhất chính là địa hỏa tích không chịu nổi máu quang minh tẩy lễ, chết bất đắc kỳ tử. Loại thứ hai, chính là nó bị máu quang minh tẩy lễ hoàn thành, trở thành quang minh thể chất ma thú. Nói như vậy, Long Hạo Thần mục đích cũng đã đạt được. Loại thứ ba, địa hỏa tích nếu như không chịu nổi thống khổ, tự mình bỏ chạy đi, như vậy hết thảy đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Loại thứ tư, lão giả cùng Dạ Hoa không nguyện ý nhìn thấy nhất, đó chính là Long Hạo Thần mất máu quá nhiều không cách nào kiên trì được nữa. Nói như vậy, địa hỏa tích không được tiến hóa mà Long Hạo Thần cũng có thể vì máu huyết tổn hao nhiều gây nguy hiểm tính mạng.

Long Hạo Thần tay phải đã bắt đầu run rẩy, làn da trắng nõn đã chuyển sang màu xanh xám nhợt nhạt, vốn là bóng láng mịn màng sớm đã biến mất không thấy gì nữa. Chỗ cổ tay tốc độ máu chảy xuống đã bắt đầu giảm xuống, trừ vết thương tự động khép lại ở bên ngoài, cũng biểu hiện ra hần bị mất máu quá nhiều.

Nhưng kỳ dị chính là, thân thể địa hỏa tích cũng đang run rẩy. Trên người vốn lân phiến đen nhánh dần dần tăng thêm một tầng kim quang nhàn nhạt, những vết thương thối nát cũng khép lại với tốc độ kinh người. Hiển nhiên, nó đã khổ tấn cam lai, thể chất đang nhanh chóng được cải biến.

Kỳ lạ nhất biến hóa là khế ước ký hiệu trên người Long Hạo Thần cùng địa hỏa tích. Vốn là khế ước ký hiệu tử sắc, lúc này dần dần biến thành tử kim sắc, mặc dù vẫn như cũ là lấy tử sắc làm chủ, nhưng tăng thêm một ít màu vàng nhàn nhạt, cả ký hiệu lộ ra vẻ huyền lệ rực rỡ. Phía trên tầng tử sắc quang vụ cũng đã giảm bớt chút ít, mơ hồ có thể thấy đường vân phức tạp trên ký hiệu kia.

Thân thể Long Hạo Thần thoáng suy yếu chút nữa ngã xuống.

“Không tốt, Hạo Thần kiên trì không được.” Dạ Hoa trong lòng vốn căng thẳng, không nhịn được phải xông lên.

“Chờ một chút.” độc nhãn lão giả khoát tay, ngăn cản hần vọt tới trước thân thể.

Long Hạo Thần tay trái giơ lên, đặt tại địa hỏa tích trên cổ, chống đỡ thân thể của mình, lúc này, hần đã có chút ít thấy không rõ hết thảy trước mắt rồi, mất máu quá nhiều mang đến mãnh liệt chói sáng làm cho hần tùy thời cũng có thể ngã xuống.

Không vút bỏ, không buông bỏ. Long Hạo Thần cắn chặt hàm răng, ở trong lòng yên lặng nắm bắt này sáu chữ.

Mặc dù hần cùng với địa hỏa tích tiếp xúc thời gian rất ngắn, trước sau chỉ bất quá như vậy chốc lát công phu: thời gian mà thôi, nhưng đây cũng là hần lần đầu tiên cảm thụ bình đẳng khế ước hiệu quả. Kia phân giống như thân nhân loại thân thiết, còn có địa hỏa tích bởi vì sợ hãi đối với hần không muốn xa rời, không khỏi thật sâu xúc động tim của hần.

Long Hạo Thần không có huynh đệ tỷ muội, mấy năm qua này, Lý Hình đối với hần vẫn giống như là thân tỷ tỷ giống nhau. Hần mới vừa rồi làm ra cuối cùng quyết định thời điểm chỉ là bởi vì nghĩ đến, nếu như là mình đối mặt như vậy nguy nan, Lý Hình có làm ra như thế nào quyết định?

Đồng bạn, cái gì là đồng bạn, cùng sinh cùng tử mới thật sự là đồng bạn.

Tâm mất mơ hồ nhìn chằm chằm địa hỏa tích hai mắt, giờ khắc này, Long Hạo Thần nữa không cảm thấy nó xấu xí.

Lúc này, Long Hạo Thần máu lưu thất đã vượt quá một phần ba, nếu như không phải là hần đã thân là Đại Kỵ Sĩ, chỉ sợ cũng muốn nguy cấp sinh mệnh.

Độc nhãn lão giả mặc dù ngăn cản Dạ Hoa, nhưng hần cũng đã làm xong tùy thời xuất thủ chuẩn bị, một khi Long Hạo Thần sinh mệnh lực xuất hiện suy kiệt, hần nhất định sẽ ở trước tiên động thủ. Ngăn cản hần tiếp tục nữa.

“Rống ——” một tiếng tràn đầy hưng phấn tiếng hô vang lên, một tầng vàng mịt mờ sáng bóng từ địa hỏa tích trong cơ thể xông ra. Tất cả hắc ám khí tức cùng hung lệ khí đã là không còn sót lại chút gì.

Một đạo kim quang từ độc nhãn lão giả trong tay xạ ra, vừa lúc rơi vào miệng vết thương trên cổ tay Long Hạo Thần, trong nháy mắt giúp hắn khép lại vết thương.

Long Hạo Thần thân thể mềm nhũn, cả người đã ngã xuống, nhưng hắn cũng không hôn mê, bởi vì hắn muốn xem mình đã thành công hay chưa.

Đầu lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm láp khuôn mặt của hắn, trong đôi mắt nhỏ màu đỏ tràn đầy thần thái, giống như là hai khỏa Hồng Bảo Thạch.

Tử sắc sắc khế ước ký hiệu lặn lẽ biến mất trên lưng, vết thương trên người địa hỏa tích đã hoàn toàn biến mất, tấm chắn hình dạng trên lân phiến tản ra một tầng màu vàng nhạt sáng bóng.

Dạ Hoa thầm than một tiếng, chậm rãi tiến lên, muốn ép Long Hạo Thần ăn một chút cố bản bồi nguyên đan. Hắn biết, Long Hạo Thần mặc dù thành công, nhưng đã bỏ ra quá nhiều. Máu huyết như thế mất đi, sợ rằng nửa năm hoặc một năm cũng khôi phục kịp.

“Rống” địa hỏa tích đột nhiên hướng tới Dạ Hoa phát ra một tiếng gầm trầm thấp, trong đôi mắt nhỏ màu đỏ tràn đầy vẻ bất thiện. Một đoàn hỏa cầu to lớn từ trong miệng nó phụt ra, bắn thẳng tới Dạ Hoa.

“Hả?” Dạ Hoa lấy làm kinh hãi, Linh Quang Tráo phát động, oanh một tiếng, chặn lại hỏa cầu.

“Trước tiên không nên tới gần nó, nó tựa hồ muốn làm cái gì đó.” độc nhãn lão giả trầm giọng quát lên.

Địa hỏa tích dừng lại trước Dạ Hoa, ánh mắt của nó một lần nữa rơi vào Long Hạo Thần đang suy yếu. Cũng vừa lúc đó, trong bất chợt, một đạo tử sắc Quang Hoa từ trên lưng nó bắn ra, bay thẳng lên đỉnh động.

Đạo tử sắc quang mang hiện lên đường nét buông thả, giống như là nứt ra từ lưng nó, quang văn xuất hiện về sau, địa hỏa tích ngẩng đầu lên lần nữa, chẳng qua giờ khắc này, cặp mắt đỏ của nó nhện nhạo lên ánh tím. Ánh tím lạnh như băng mà trông cực kỳ cao quý.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

52. Chương 14 : Tiến Hóa (hạ)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Tử sắc quang văn đầu tiên đi dọc theo người nó đến phần đuôi, sau đó lại phản ngược lên trên, trong phút chốc đã tới vị trí cổ nó, đến nơi này, quang văn tử sắc cũng không hướng thẳng tắp về phía trước mà chia làm hai đạo, một đạo vẫn dọc theo người đến nó đỉnh đầu, một đạo khác kéo dài tới vết nhô lên trên cổ nó.

Một đạo linh lực ba động khác thường lặn lẽ nhện nhạo, con người địa hỏa tích đột nhiên toát ra một tia thống khổ, nhưng hưng phấn lại nhiều hơn. Thân thể của nó bắt đầu run rẩy kịch liệt. Linh lực ba động không ổn định không ngừng từ đó xuất hiện tử sắc quang văn, linh lực ba động đã rõ ràng vượt qua cấp hai trung giai ma thú.

“Tiến hóa? Địa hỏa tích này muốn tiến hóa.” độc nhãn lão giả kinh hô một tiếng. Ma thú tiến hóa cũng không ít cách nhìn, nhưng nói thì như vậy, chỉ có cấp năm ma thú trở lên mới có thể có tiến hóa. Địa hỏa tích mới bắt quá là hai cấp ma thú mà thôi a! Thì ra nó nhờ máu Long Hạo Thần mà tiến hóa được.

Phù một tiếng, một cỗ khí lưu tử sắc nồng nặc từ trên người địa hỏa tích bộc phát ra, ngay sau đó, nó vốn chỉ dài hơn một thước nhưng lấy mất thường có thể thấy được tốc độ sinh trưởng nhanh chóng.

Biến hóa không chỉ là thân thể nó lớn lên, lân phiến trên người nó xuất hiện biến hóa kỳ dị, vốn lân phiến hồi trước chỉ trơn nhẵn, bây giờ dần dần có cảm giác bay bổng một chút, cảm giác phiêu lãng rõ dần lên, kỳ lạ nhất là vết nhô trên cổ nó theo thân thể bành trướng mà kéo dài ra ngoài.

Khí khi một tiếng, thân thể địa hỏa tích chợt cứng đờ, ngay sau đó chỗ nhô ở cổ nó nhô lên, lòi ra một cái đầu mới, hai cái đầu đặt song song với nhau. Mà lúc này thân thể của nó cũng đã kéo dài đến hai thước.

Tử quang vừa thu lại, tất cả tựa hồ cũng dừng lại. Tử sắc quang vân vẫn dọc theo người nó đến đỉnh đầu thứ hai, hai đầu phía trên cũng nhô ra ít sừng, nhìn qua càng thêm mấy phần nanh ác.

Nhìn qua hai cái đầu không có gì khác nhau, bất đồng duy nhất, chính là màu sắc ánh mắt. Cái đầu thứ hai có ánh mắt màu vàng.

Địa hỏa tích tiến hóa xong, tứ chi trở nên tráng kiện hơn rất nhiều, áo giáp lưng cũng nặng nề đầy cộm, nhất là cái hai đầu này hiện ra rằng chỗ nó nhô lên lúc trước không phải là bị tàn tật.

Hoàn thành tiến hóa xong, ở cổ của đầu thứ hai lại nhô ra một ít, bất quá không nhô ra lớn như ban đầu, trông giống như một cái mụn.

“Cấp bốn trung giai?” Dạ Hoa cùng độc nhãn lão giả liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người cũng tràn đầy rung động.

Mỗi một cấp ma thú, cũng đều chia làm sơ giai, trung giai, cao cấp cùng đỉnh. Từ cấp hai trung giai đến cấp bốn trung giai, đây chính là vượt qua tám cái giai đoạn tiến hóa a!

Đừng nói là đã gặp qua, bọn họ coi như là nghe cũng chưa bao giờ nghe nói qua. Một loại ma thú tiến hóa, nhiều nhất chẳng qua thân thể cũng chỉ xuất hiện một ít biến hóa cực nhỏ, thực lực hơi có tăng cường, từ trung giai đến cao cấp là bình thường, chưa từng nghe nói qua có thể tiến hóa nhảy cấp. Nhưng trước mắt địa hỏa tích này lại là một ví dụ.

Không, hiện tại đã không thể xưng nó là địa hỏa tích nữa rồi, cái đầu thứ hai thuộc tính cùng đầu thứ nhất cũng không giống nhau, rõ ràng tản ra quang minh khí tức.

Song đầu song thuộc tính Tích Dịch ma thú, đây là giống gì? Nhất là loài này vượt cấp tiến hóa, hiện ra rằng đầu địa hỏa tích này chỉ sợ cũng không phải là ma thú kém cỏi.

Hơn nữa, Dạ Hoa lại càng chú ý tới chỗ nhô ra trên cổ nó, chẳng lẽ nói, địa hỏa tích này sau này còn có thể sinh trưởng ra đầu thứ ba và tiến hóa được nữa?

Dạ Hoa nuốt xuống một ngụm nước miếng, hướng độc nhãn lão giả hỏi : “Tiền bối, ngài biết loại ma thú này không?”

Lão giả cười khổ lắc đầu, nói : “Không biết. Không có người nào có thể nhận thức toàn bộ ma thú. Nhất là loại từ không gian khác mà đến. Nhìn dáng dấp, tên tiểu tử dường như là nhật được bảo khổ! Chỉ cần đầu Tích dịch này có thể tiến hóa một lần nữa, coi như cũng là một tọa kỵ tuyệt vời . Di, nó đang làm gì vậy?”

Trong thời gian bọn họ nói chuyện, song đầu tích dịch chậm rãi hạ thấp nhìn chăm chú vào Long Hạo Thần đang khiếp sợ bởi vì nó tiến hóa. Cái đuôi dài từ phía sau đưa lên miệng, cái đầu thứ hai khẽ cắn nhẹ lên, nhất thời chảy ra máu màu tím nhạt . Theo nó tiến hóa, màu máu cũng thay đổi theo luôn.

Ký hiệu khế ước lần nữa xuất hiện, ký hiệu trên lưng song đầu tích dịch cũng vì nó tiến hóa mà to lên, hơn nữa, lần này rõ ràng là nó chủ động dẫn phát

Đuôi dài gầy nhẹ, máu tử sắc ở đuôi chảy ra nhỏ lên khế ước ký hiệu trên trán Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần thân thể cứng đờ, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm từ trán rót vào, cảm giác nóng bỏng trong nháy mắt truyền khắp toàn thân.

“Phụng dưỡng cha mẹ, nó ở dùng máu của mình phụng dưỡng cha mẹ cho Hạo Thần.” Dạ Hoa giật mình nhảy lên.

Ma thú cấp bậc càng cao thì càng thông linh, lực cấp trở lên ma thú mới có thể sinh ra trí tuệ không kém nhân loại, mà song đầu tích dịch dịch trước mắt này lại có mười phần linh tính, học theo Long Hạo Thần dùng máu huyết của nó bù đắp hao tổn cho Long Hạo Thần

Hai đầu, một đôi mắt đỏ hồng, một đôi mắt hoàng kim ôn nhu nhìn chăm chú vào Long Hạo Thần, song đầu tích dịch khẽ đung đưa thân thể.

Một tầng vân nhạt tử sắc bắt đầu từ trán Long Hạo Thần dọc theo toàn thân hắn, hắn chỉ cảm giác toàn thân phẳng phất như bị vây trong lò luyện, không biết là thống khổ hay thoải mái, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được huyết mạch của mình phía trong nóng bỏng lên đang xuất hiện biến hóa long trời lở đất. Cảm giác nóng bỏng dần dần suy yếu rồi biến mất.

Một tầng hồng sắc quang mang nhàn nhạt từ song đầu tích dịch lặng lẽ khuếch tán ra, tạo thành một vòng hồng sắc quang khâu, sau đó lại chậm rãi hội tụ, cuối cùng rơi vào ký hiệu khế ước trên lưng.

Long Hạo Thần cùng song đầu tích dịch đồng thời chấn động, hai người cùng lúc, mơ hồ tăng thêm một tầng liên lạc.

“Đây là so với chủ tớ khế ước còn cực đoan hơn huyết khế.” độc nhãn lão giả thất thanh nói, “Chủ mất thì tớ cũng chết theo a, song đầu tích dịch này đang báo ân.”

Dạ Hoa cũng biết huyết khế loại này dị thường cực đoan, đối với Long Hạo Thần không có nửa phần tổn thương, nhưng với song đầu tích dịch mà nói lại bị trói buộc tính mạng, một khi Long Hạo Thần chết đi, nó hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng nếu như là nó đã chết, đối với Long Hạo Thần lại không có nửa phần ảnh hưởng.

Trong truyền thuyết, huyết khế hình như còn nhiều tác dụng đặc biệt khác, thậm chí có thể đem năng lực của mình truyền cho chủ nhân. Chỉ bất quá căn bản không có ma thú nào nguyện ý ký kết khế ước như vậy, vì vậy huyết khế ảo diệu đến đâu thì rất ít người biết.

Độc nhãn lão giả hít sâu một cái, từ từ nói: “Vô luận song đầu tích dịch này có thể tiến hóa lần nữa hay không, nó cũng cùng tiểu tử này liên hệ mật thiết vô cùng so với các kỳ sĩ khác. Có lẽ đây cũng là nhân họa gặp phúc.”

Quang mang dần dần thu liễm, tử sắc quang mang trên làn da Long Hạo Thần biến mất không thấy gì nữa. song đầu tích dịch cũng thu hồi lại cái đuôi của mình, đi tới bên cạnh hắn, dùng hai đầu nhẹ nhàng dụi vào chân của hắn.

“Ta đây cuối cùng cũng có đồng bọn a! Ta tên là Hạo Thần, người sẽ theo tên ta, gọi Hạo Nguyệt nhé.”

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

53. Chương 15 : Nhập Tràng Quyền Cùng Trang Bị (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

“Cộc, cộc, cộc” tiếng gõ cửa vang lên.

“đệ đệ, chúng ta phải xuất phát rồi, để chuẩn bị xong chưa?” Lý Hinh vừa gõ cửa một cách không thực nữ, vừa kêu.

“Được rồi, được rồi” cánh cửa mở ra, Long Hạo Thần từ căn phòng bước ra.

Lý Hinh đôi mắt rực sáng, “ôi, tuần tú quá”

Long Hạo Thần khoát một bộ bạch kỳ sĩ phục, thuê long vân bạc, sạch sẽ, tươm tất, mỗi bên cổ áo thuê tiểu ngân long. Ngay giữa đai lưng, quang chi thạch dẹt dẹt tỏa ra quang minh khí.

Mái tóc đen dài vừa phải xõa trên vai, kim mục long lanh như tinh tú, môi hồng răng trắng, da dẻ như ngọc, sống mũi cao cao, hốc mắt sâu, khiến người không tìm được một chút tì vết.

Chỉ vài năm trôi qua, Long Hạo Thần cao lớn hơn, thân hình vạm vỡ , rắn chắc hoàn mỹ hơn.

Bình thường lúc khoát bố ý, Long Hạo Thần đã khiến người ta kinh diễm. Lúc này khi đã thay một kỳ sĩ phục hoa lệ. Hắn khiến nữ nhi cũng phải độ kị.

Long Hạo Thần ngưng ngừng chỉnh lý y phục của mình, “Tỉ, chắc không phải mặc chỉnh thức như thế. Để có chút không quen.”

Y phục này là Lý Hình đặt làm cho hấn, Y phục của Long Hạo Thần chỉ có bốn y thì chỉ có chế thức kỵ sĩ phục do Hạo Nguyệt phân diện phát.

“Sao lại không quen, đệ đệ, màu bạch thật sự rất hợp với em, haiz, sao đệ không sinh sớm vài năm? Với đệ tiếp xúc lâu ngày , tỉ tỉ đối với nam nhân yêu cầu càng ngày càng cao. Sau này nếu tỉ không lấy được phu quân thì chiếm lấy đệ.”

Lý Hình vừa đả lượng Long Hạo Thần vừa nắm đấm uy hiếp Y.

Ngày lúc này, sau lưng Long Hạo Thần nhô lên 2 cái đầu, cọ sát vuốt ve chân của Y, phát ra tiếng “hùmm, hùmm”.

Long Hạo Thần cuối người, vỗ nhẹ vào 2 cái đầu . “hôm nay các người không được đi, ở lại trông nhà. Nghe lời, về ta đem cá khô cho các người ăn.”

Con vật có 2 đầu , hiển nhiên là ma thú mà Long Hạo Thần đem từ kỳ sĩ thánh sơn. Được y đặc tên là Song thủ thần lằn Hao Nguyệt.

Hạo Nguyệt trở thành vật chủng mới được ghi lại, đã theo Long Hạo Thần nửa năm.

Ma thú thường được làm vật cưỡi, cũng có khu sinh sống riêng của chúng. Chỉ khi kỵ sĩ cần thì mới thông qua khuế ước triệu hồi ra. Nhưng Hạo Nguyệt thì không. Y lúc nào cũng theo đuôi Long Hạo Thần, nói gì cũng không chịu quy hồi không gian của y.

Huyết mạch giao dung cộng thêm tình cảm gắn bó. Khiến Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt gắn bó hơn bất cứ kỳ sĩ và vật cưỡi khác.

Huyết khuê có một điểm tốt lớn nhất là tâm ý tương thông. Bình đẳng khuê ước chỉ khiến ma thú cảm nhận tâm ý của kỳ sĩ mà hành động. Nhưng huyết khuê đem lại là biết được cảm tri của đôi bên. Hạo Nguyệt tuy không nói được nhưng Long Hạo Thần có thể cảm nhận được tâm trạng của Y, cho dù cách nhau rất xa.

Nghe 2 chữ “cá khô”, mắt ở 2 đầu của Hạo Nguyệt đồng thời sáng rực, và nhìn nhau một cách nhân tính hóa. 2 cổ vươn cao hướng Long Hạo Thần gật đầu, nước miếng chảy cả ra ngoài.

Long Hao Thần vuốt ve đầu của chúng, “vậy ta đi đây, sẽ sớm quay về”.

Với thân phận là thành viên của Hạo Nguyệt Phân Điện, Long Hạo Thần mỗi tháng có 5 hoàng kim. Nhưng hắn chỉ tiêu tiền mua thức ăn cho người ở trong nhà thôi. Còn lại thì để dành. Ông ta không biết rằng, trong nhà ông ta có một người khác cũng đang tiêu tiền. Đó là người con gái của ông ta. Khiến Long

Long Hạo Thần mỉm cười nói : “Có thể có một thân ma pháp trang bị đã là kinh hỉ ngoài ý muốn. Lão sư ngài không phải đã nói, một gã cường giả chân chính không cần lệ thuộc vào ma pháp trang bị .”

Dạ Hoa hừ một tiếng, nói : “Đó là thời điểm dạy người, hiện tại không giống, Liệp Ma đoàn thi tuyển không chỉ là một mình người tranh tài, có thể nói căn bản là một cuộc chiến tranh. Làm không tốt sẽ mất mạng.”

Long Hạo Thần nói : “Lão sư, ngài đối với ta không tin tưởng sao?”

Dạ Hoa nói : “Có lòng tin là một chuyện mà phòng ngừa chu đáo lại là một chuyện khác. Ngày mai các người phải lên đường, ta cũng vậy đi Thánh điện liên minh trước, ở nơi đâu đó chờ người tới tham gia đang cuộc thi. Cái này cho người.” Vừa nói, Dạ Hoa bỏ bao cổ tay màu bạc ra.

Bao cổ tay này chỉ nhìn bề ngoài thì tựa hồ rất bình thường, nhưng màn đêm buông xuống , Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn bao cổ tay bên trong màu vàng nhạt , có ít nhất trên trăm viên bảo thạch màu hoàng kim to nhỏ tạo thành.

Đối với chế tạo trang bị Long Hạo Thần cũng không lành nghề, nhưng cho dù không nhận ra bảo thạch cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của hắn. Riêng là trên của hắn tản mát ra quang thuộc tính linh lực ba động so với vài món trang bị thuộc tính mạnh hơn không ít.

“Lão sư nghèo, không có đồ tốt cho người. Linh quang hộ oản này rút linh lực vào sau có thể sinh ra một Thánh Quang Tráo, mỗi ngày có thể kích thích ba lần. Mỗi lần có thể kéo dài một phút đồng hồ.”

Thánh Quang Tráo là Đại Kỵ Sĩ cấp bậc thủ hộ Kỵ Sĩ phòng ngự kỹ năng, phòng ngự hiệu quả so với Linh Quang Tráo phải mạnh hơn, hơn nữa Thánh Quang Tráo phạm vi bao trùm càng lớn, lực phòng ngự tương ứng rút xuống.Nhưng trọng yếu hơn. Thánh Quang Tráo còn mang vào có một chút hiệu quả trị liệu . Là một trong những kỹ năng tốt nhất của Thủ hộ Kỵ sĩ. Thiếu sót duy nhất chính là tiêu hao linh lực quá lớn, kích thích kỹ năng này cần năm mươi điểm nội linh lực, mỗi một giây kéo dài tiêu hao năm điểm nội linh lực.

Bởi vậy có thể thấy được Dạ Hoa tiện tay ném cho Long Hạo Thần trang bị trân quý đến cỡ nào. Mỗi một lần sử dụng tương đương với tiết kiệm được ba trăm năm mươi điểm nội linh lực a! Hơn nữa mỗi ngày còn có thể kích thích ba lần, tuyệt đối là đồ vật bảo vệ tánh mạng. Trong Linh Ma cấp trang bị cũng được cho là trân phẩm hi hữu.

“Lão sư, cái này quá trân quý. Ta không thể nhận.”

Dạ Hoa sắc mặt trầm xuống, “Ngại cái gì? Không cần thì vứt đi. Ta đi về .” Vừa nói, hắn đứng lên hướng ngoài đi.

Long Hạo Thần vẻ mặt bất đắc dĩ nói : “Lão sư, ta không có ý này. Nhưng cái linh quang hộ oản này quá trân quý, ta. . .”

Dạ Hoa đi tới cửa cước bộ dừng lại một chút, “Ta không có thân nhân, chỉ có một đồ đệ là người.” Nói xong câu đó, hắn hướng Long Hạo Thần phát phát tay, ý bảo hắn không cần tiễn, một mình rời đi.

Nhìn bao cổ tay trong tay, Long Hạo Thần trong lòng ấm áp, “Lão sư, ta sẽ không để cho ngài thất vọng .”

Sáng sớm, cửa phía đông Hạo Nguyệt Thành .

Nơi đây là địa phương tối hôm qua hẹn gặp, Lý Hinh cấp năm đỉnh Hoa Hồng Độc Giác Thú đã trưởng thành, cùng Long Hạo Thần nhắm hướng cửa đông đi tới.

Hơn hai năm, Long Hạo Thần đã không còn bộ dáng hài tử, hắn tự ý thức không cùng Lý Hinh cưới một con , Nạp Lan Thứ tặng hắn một thớt ngựa, cưỡi trên lưng ngựa cùng Lý Hinh sóng vai đi về phía trước.

“Hạo Thần, Hạo Nguyệt tên kia đâu ? Đã chạy đi đâu rồi?” Lý Hinh xem mọi nơi một chút, không phát hiện song đầu tích cả ngày kề cận Long Hạo Thần, không khỏi rất tò mò. Kể từ khi Long Hạo Thần đem hắn mang về. tên này cơ hồ là cùng Long Hạo Thần như hình với bóng .

Long Hạo Thần mỉm cười nói : “Tỷ, hắn đang ở phụ cận, chờ ra khỏi thành tự nhiên sẽ hiện thân.”

Lý Hình tò mò nói : “Ta thật cảm thấy Hạo Nguyệt so với hoa hồng của ta còn muốn thông minh hơn. Nhưng hẳn chỉ là tứ cấp trung giai mà thôi.”

Rất nhanh, tỷ đệ hai người tới đông môn, lúc này, Trần gia huynh đệ về mặt hưng phấn đã chờ ở chỗ này , Lâm Giai Lộ còn chưa tới.

“Hình Nhi tiểu thư, Long tiểu đệ.” Trần Tư chủ động đi lên bắt chuyện. Đối với Lý Hình huynh đệ bọn họ thập phần tôn trọng , về phần Long Hạo Thần, bọn họ chẳng qua là coi là người phụ thuộc Lý Hình mà thôi. Dù sao, ngày hôm qua Nạp Lan Thứ cũng đã nói , Long Hạo Thần năm nay mới bất quá mười bốn tuổi. Một hài tử mười bốn tuổi có thể có bao nhiêu khả năng? Lý Hình lại bất đồng, chẳng những so với bọn hắn tu vi cao hơn, hơn nữa còn có Hoa Hồng Độc Giác Thú cường đại như vậy. Toàn thân thực lực có thể giúp bọn hắn huynh đệ gia tăng thực lực. Kỳ Sĩ địa vị luôn luôn so với chiến sĩ cao hơn rất nhiều, bọn họ tự nhiên cũng hi vọng quan hệ tốt cùng Lý Hình.

Có thể chọn lựa tới tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển thì cũng là người có thiên phú xuất chúng, sắp gặp phải khảo nghiệm, mọi người cần cùng chung tay hợp tác.

Lý Hình hướng bọn họ gật đầu, nói : “Lâm Giai Lộ còn chưa tới sao?”

Trần Tư mỉm cười nói : “Còn chưa tới thời gian. Chúng ta chờ một lát xem sao.”

Lý Hình trầm mặt gật đầu.

Trần Tư, Trần Thần hai huynh đệ tất cả đều cỡi ngựa. Trong lúc bọn họ nói chuyện, một chiếc xe ngựa từ từ đi tới, khi đến gần bọn họ thì dừng lại.

Màn xe vén lên, Lâm Giai Lộ từ trên xe ngựa nhảy xuống trước, nhưng nàng lại cung kính đứng ở nơi đó, ngay sau đó, bên trong xe ngựa có một lão giả đi xuống.

Vị lão giả này nhìn qua bộ dạng sáu, bảy mươi tuổi, tóc hoa râm khép lại cẩn thận tỉ mỉ, mùi hương từ mái tóc ngán làm người trông thoáng đặng. Mày rậm mắt to, ánh mắt hơi âm lãnh, đôi môi có vẻ nhỏ mỏng, cao ngạo cùng cao quý khí chất làm cho người ta cảm giác không tốt khi tới gần.

Lão giả mặc ma pháp trường bào màu xanh nhạt, dọc theo trường bào là kim tuyến bên ngoài, bản thân cũng tản ra kim khí sáng bóng nhàn nhạt, phong nguyên tố rất tự nhiên sinh động quanh quần thân thể của hắn. Cầm trong tay một cây pháp trượng dài, pháp trượng màu lục sắc, đỉnh một bảo thạch màu lục bạch to cỡ trứng gà.

Lâm Giai Lộ cung kính nói : “Giám sát sử đại nhân, xin mời.”

Lão giả gật đầu, nhìn nàng, ánh mắt cao ngạo trở nên nhu hòa , “Đi thôi.” Lâm Giai Lộ cùng đi xuống trước mặt đám người Long Hạo Thần.

Mọi người vội vàng xuống ngựa, không nghi ngờ chút nào, vị lão giả này giám sát sử được Thánh điện liên minh phái tới, là một gã ma pháp sư. Trên người hắn mặc dù không có ma pháp ba động toát ra rõ ràng, nhưng hiển nhiên không phải là Lâm Giai Lộ có thể sánh được .

Lão giả đi tới trước mặt mọi người, cũng không nói thêm gì, thản nhiên nói : “Lên đường.”

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

57. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

“Xuất phát.” Lão giả thân là giám sát sử thanh âm bình thản hạ lệnh. Vừa nói, pháp trượng trong tay của hắn chẳng qua là tùy ý vung lên, một đoàn thanh quang ôm trọn thân thể của hắn, hắn cứ như vậy bay lên, trôi lơ lửng ở cách mặt đất một thước hướng về phía trước đi tới.

“Các người có thể làm như ta không tồn tại, ta cũng sẽ không cho các người bất kỳ trợ giúp nào, trừ phi các người tính toán thối lui khỏi lần thi tuyển này.” Thanh âm của Lão giả từ phía trước bỗng bồng đưa truyền đến. Thanh quang đột nhiên trở nên mãnh liệt, sau một khắc, vị giám sát sử đại nhân này lại cứ như vậy hư không tiêu thất.

Thấy vị giám sát sử này đột nhiên biến mất, mấy người khác cũng là sợ hết hồn, chỉ có Long Hạo Thần ánh mắt khẽ nhúc nhích, theo bản năng hướng phía sau thân thể liếc mắt một cái.

“Đây là bản đồ.” Lâm Giai Lộ từ trong lòng ngực lấy ra một tờ bản đồ da dê, đi tới trước mặt mọi người mở ra. “Chúng ta một mực đi hướng đông, sau đó lên vào phạm vi Ma tộc khổng lồ, những thứ này cho các người.” Vừa nói, nàng từ trong lòng ngực lấy ra năm khối lệnh bài hình tròn, tự mình lưu lại một cái, còn lại bốn cái chia ra cho bốn người.

Long Hạo Thần nhận lấy lệnh bài, vừa nhìn, chỉ thấy lệnh bài kia chế luyện thập phân tinh mỹ, toàn thân cũng là dùng trăm ngàn chế tạo mà thành, phía trên vây quanh một viên đậm tử sắc bảo thạch. Tản ra nhàn nhạt ma pháp ba động.

“Đây là Hào Bài của chúng ta khi tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển, phía sau ghi lại thân phận của chúng ta, lai lịch cùng với mã số dự thi. Nếu như chúng ta không thể thông qua vào khảo nghiệm nhập tràng quyền, Hào Bài cũng sẽ bị giám sát sử đại nhân thu hồi đi. Bằng vào cái Hào Bài này, chúng ta không sẽ phải chịu trách nhiệm liên minh làm khó, nhưng cũng sẽ không nhận được trợ giúp của bọn hắn. Sau khi tiến vào lãnh địa Ma tộc, hết thảy sẽ phải dựa vào chúng ta. Tốt nhất là có thể gặp được đến mấy chi tuần tra binh Ma tộc, chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ giết chết tổng cộng hai mươi lăm tên Ma tộc, có thể công thành lui thân.”

Nói tới đây, Lâm Giai Lộ dừng lại một chút, ánh mắt cố ý quét Lý Hình một cái, nói : “Lấy tu vi của mọi người chúng ta, hoàn thành nhiệm vụ này cũng không tính khó khăn. Nhưng là, chúng ta nếu là tập thể hành động, như vậy, sẽ phải phát huy ra lực lượng tập thể. Xà không đâu không được, trước khi lên đường, tốt nhất là chọn lựa một người làm thủ lĩnh, thống nhất chỉ huy khi gặp phải chiến sự.”

Lý Hình hừ lạnh một tiếng, “Nói như vậy, người là chuẩn bị làm thủ lĩnh rồi?”

Lâm Giai Lộ liếc nàng một cái, không để ý chút nào nói : “Có cái gì không được? Ở chỗ này tu vi của ta cao nhất, ta vừa là ma pháp sư, lúc chiến đấu, ở phía sau, dễ dàng quan sát toàn bộ chiến trường nhất, làm chỉ huy là rất thích hợp.”

Lý Hình khẽ nhíu mày, hơi chút suy tư sau, hắn là hướng Lâm Giai Lộ gật đầu, nói : “Tốt, liền để người chỉ huy.”

Lâm Giai Lộ sững sốt một chút, nàng hiển nhiên không nghĩ tới Lý Hình dễ nói chuyện như vậy. Không khỏi có chút nghi hoặc nhìn nàng.

Lý Hình hừ một tiếng, “Nhìn cái gì vậy? Bốn tiểu thư công và tư rõ ràng, coi như là vì đệ đệ của ta bình an trở về, cũng sẽ không vào lúc này đấu với người, bất quá, nếu là ở trên chiến trường chỉ huy của người xuất hiện thất ngộ, bốn tiểu thư có không chút khách khí tước đoạt quyền chỉ huy của người.”

Lâm Giai Lộ trực tiếp lựa chọn, không nhìn uy hiếp của Lý Hình, đem ánh mắt rơi vào trên người Trần gia huynh đệ, “Các người có ý kiến gì không?”

Trần Tư, Trần Thần đồng thời lắc đầu. Hai huynh đệ này tính cách thật thà, hơn nữa tự nhận không bằng hai vị Đại tiểu thư này, tự nhiên sẽ không có ý kiến gì.

“Tốt, đã như vậy, vậy chúng ta lên đường đi.” Sau khi Lâm Giai Lộ thân là thủ lĩnh đã hạ một đạo mệnh lệnh.

Long Hạo Thần có chút buồn bực đứng ở bên cạnh Lý Hình, trong lòng thầm nghĩ, nàng làm sao không hỏi xem ý kiến của ta a!

Đang lúc ấy thì, Lâm Giai Lộ hướng phía hắn đi tới, “Long tiểu đệ, ta mặc trường bào, nên không có cách nào cưỡi tọa kỵ, đệ mang theo ta đi, ta ngồi ở phía sau đệ.”

“A?” Long Hạo Thần trợn mắt hốc mồm nhìn ánh mắt ôn nhu, cười nói tự nhiên Lâm Giai Lộ, nhìn lại Lý Hình bên cạnh chợt trở nên lãnh nhược băng sương, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải.

Lâm Giai Lộ khẽ mỉm cười, nhìn cũng không nhìn Lý Hình, nói : “Đệ là thủ hộ Kỵ Sĩ a! Chẳng lẽ không nên bảo vệ an toàn của ma pháp sư sao?”

Vừa nói, nàng trực tiếp hướng Long Hạo Thần vươn tay, ý bảo hắn kéo mình lên tọa kỵ.

“Ta và người đi chung .” Cánh tay thon dài từ bên cạnh duỗi tới đây, lôi kéo Lâm Giai Lộ, đem nàng trực tiếp túm lên lưng tọa kỵ, đây không phải là Lý Hình sao.

Lâm Giai Lộ bị nàng làm cho sợ hết hồn, cả giận nói : “Ai muốn đi chung cùng người , người là trừng giới Kỵ Sĩ, có thể bảo vệ tốt ta sao?”

Lý Hình tàn bạo nói : “Hoặc là người chọn Trần Tư, Trần Thần huynh đệ, hoặc là cứ như vậy. Nghĩ chiếm tiện nghi đệ đệ của ta, đừng có nằm mộng. Ta sẽ không cho người cơ hội.”

Vừa nói, Lý Hình dưới chân chạm nhẹ đầu bụng tọa kỵ, Mân Côi Độc Giác Thú bốn vó tung bay, Trong sự bất mãn của Lâm Giai Lộ, tựa như một đạo hồng tiễn hướng phía trước chạy đi.

Long Hạo Thần cùng Trần gia huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng toát ra mấy phần bất đắc dĩ, vội vàng giục tọa kỵ , hướng phía trước đuổi theo. Một đạo hắc ảnh theo chặt ở phía sau, dán sát mặt đất đi về phía trước, giống như là một đạo hắc tiễn, hai cái đầu nhìn chung quanh, một bộ dạng thập phần hưng phấn.

Hơn bốn trăm dặm khoảng cách, đối với Mân Côi Độc Giác Thú mà nói, tối đa cũng chính là thời gian hai canh giờ mà thôi, nhưng thốt tọa kỵ bình thường của bọn Long Hạo Thần lại không được như vậy, sáng sớm lên đường, cho đến gần ban đêm, mọi người mới đi tới phụ cận biên giới.

Bằng vào Hào Bài thi tuyển, năm người thuận lợi thông qua đại quân Thánh điện liên minh đóng ở khu vực đó, bọn hắn cũng đem tọa kỵ của mình để lại nơi đó, sau khi ăn bữa ăn tối đơn giản, lặng lẽ tiến vào lãnh địa Ma tộc.

Vì giảm bớt khả năng bị phát hiện, Lý Hình cũng cho Mân Côi Độc Giác Thú ngược về không gian của nó. Thừa dịp bóng đêm, xuyên qua một mảnh gò đất, phương xa đã là lãnh địa Ma tộc.

“Trước dừng lại đã.” Lâm Giai Lộ để mọi người dừng lại, lần nữa đem bản đồ lấy ra. Mặc dù nàng coi như là chấp nhận cùng Lý Hình cưỡi một tọa kỵ , nhưng lúc này sắc mặt vẫn như cũ có chút không vui.

Mọi người ngồi xổm xuống vây quanh Lâm Giai Lộ người, Lâm Giai Lộ mở bản đồ ra, chỉ chỉ phía trên, nói : “Chúng ta trước mắt ở vị trí này, khoảng trăm dặm nữa về phía trước là nơi Ma tộc đại quân đồn trú. Trực tiếp đi đánh lén quân doanh là không thực tế ,nếu chúng ta như vậy thì chỉ có đi mà không có về. Vì vậy, nhiệm vụ của chúng ta, là tại trong thời gian mấy ngày sắp tới, cần quét trình sát binh của Ma tộc. Hiện tại bắt đầu, mọi người phải giữ vững tốt trận hình. Lý Hình, người đứng ở tiền phương, Trần Tư, Trần Thần, hai người huynh đệ các người ở hai cánh, Long tiểu đệ, người ở phía sau, ta ở giữa. Một khi gặp phải địch nhân, nghe ta ra lệnh làm việc, tất cả rõ chưa?”

Mặc dù sắc mặt không tốt lắm, nhưng Lâm Giai Lộ lúc này lại rất tỉnh táo, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mang theo vài phần uy nghiêm.

Bao gồm Lý Hình ở bên trong, mọi người rồi rít gật đầu.

Lâm Giai Lộ cất bản đồ xong, mọi người lần nữa đứng lên , ánh mắt không khỏi hướng về phía phương hướng Ma tộc mà nhìn. Khẩn trương, hưng phấn còn có cảm xúc hơi sợ hãi làm bọn hắn cũng trở nên cảnh giác hẳn lên. Sắp đối mặt đại địch nhân loại, trong bọn họ lòng anh hùng tính đoàn kết hoặc nhiều hoặc ít cũng bị kích phát ra mấy phần.

“Hạo Nguyệt, ra đi.” Long Hạo Thần trầm giọng quát lên.

Bóng đen chợt lóe, Song Đầu Tích Hạo Nguyệt đã lặng lẽ không tiếng động đi tới bên cạnh Long Hạo Thần, sự xuất hiện của nó nhất thời làm cho lòng căng thẳng của mấy người nhảy dựng lên.

“Mọi người chớ khẩn trương, đây là đồng bọn của ta.” Long Hạo Thần vội vàng thấp giọng giải thích.

Mọi người ánh mắt không khỏi cùng hướng nhìn trên người Hạo Nguyệt, kinh ngạc nhất là Lâm Giai Lộ, thân là ma pháp sư, tinh thần lực của nàng tự nhiên muốn so sánh với chức nghiệp cận chiến mạnh hơn rất nhiều, cảm giác cũng cường đại hơn, nhưng nàng mới vừa rồi căn bản không có phát hiện Hạo Nguyệt tồn tại.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

58. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

“Đây là đồng bạn tọa kỵ người?” Lâm Giai Lộ có chút nghi ngờ hỏi.

Long Hạo Thần gật đầu.

Trong mắt Lâm Giai Lộ, ánh mắt hơi toát ra một tia tiếc hận, nói : “Tốt, thân hình của nó cũng không rõ ràng, chúng ta lên đường đi.”

Long Hạo Thần ngồi ở trên lưng cầm quang diệu chỉ thuần cùng kiếm quang, yên lặng đi ở phía sau cùng, năm người tạo thành một chiến trận hình thoi, bay qua cái gỗ đất, rốt cục tiến vào trong lãnh địa Ma tộc.

Phía trước là giải đất bình nguyên lớn, trông một cái không thấy giới hạn, nhưng thời điểm gió nổi lên, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy được vị đạo mấy phần huyết tinh.

Kèm theo Ma tộc xuất hiện, tiến vào hắc ám niên đại đã sáu ngàn năm. Vô luận là nhân loại hay là Ma tộc, đều ở đây bên trên tầm bình nguyên vút đồ quá nhiều nhiệt huyết.

Lâm Giai Lộ trong tay cầm pháp trượng mà khi cùng Long Hạo Thần khi chiến đấu không có sử dụng, pháp trượng trên không trung nhẹ nhẹ điểm một chút, kèm theo mấy câu chú ngữ niệm chú. Một quang ảnh Diệu hình trong suốt đã triển khai hai cánh bay lên trời, hướng trên bầu trời bay đi. Hai mắt Lâm Giai Lộ cũng hiện lên một tầng quang mang nhàn nhạt.

Ứng Nhân thuật, ma pháp bắt buộc của ma pháp sư, có thể từ không trung quan sát, quan sát phương xa. Tu vi càng cao, Ứng Nhân thuật phạm vi quan sát cũng lại càng lớn.

Lý Hình khẽ cau mày, nói : “Nơi này địa hình quá trống trải, bất lợi cho chúng ta mai phục, người tìm một chỗ có thể ẩn dấu thân hình.”

Lâm Giai Lộ khẽ vuốt cằm, nói : ” phía trước bên trái năm dặm, có một tấm cái giải đất, phía trước giải đất, là một mảnh lùm cây, chúng ta tạm thời trước đi đến đấy xem. Sau đó lại thông thả đi về phía trước. Phương Viên trong mười dặm không có địch nhân, chúng ta đi.”

Lý Hình gật đầu một cái. Mọi người dựa theo phương hướng Lâm Giai Lộ nói tăng nhanh cước bộ đi tới.

Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện, trong ngày thường Hạo Nguyệt song thù cơ hồ gặp mặt là âm ỉ, lúc này thế nhưng không có nửa phần dấu hiệu cãi vã. Một nhóm năm người chính là coi hai người bọn nàng cầm đầu, Lý Hình tại phía trước dò đường, Lâm Giai Lộ ở giữa chỉ huy, trinh sát, Trần gia huynh đệ cùng Long Hạo Thần cũng rất dễ dàng, chỉ đi theo hành động là được.

Ở dưới sự chỉ huy của Ứng Nhân thuật của Lâm Giai Lộ, mọi người đều rất cẩn thận, thời gian một canh giờ, bọn họ lợi dụng bên trên bình nguyên không có nhiều sự che chắn đi được ước chừng năm mươi dặm

đường. Đến một chỗ có thể ẩn thân, Lâm Giai Lộ nhìn dấu hiệu trên địa đồ, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Bọn họ tiến vào tuyến đường cảnh nội của Ma tộc, đây là mấy vị đầu não của Hạo Nguyệt Thành tinh tế tuyển chọn qua, từ chỗ Thánh điện liên minh đóng quân, đến gần địa điểm Ma tộc đóng quân chỉ có hai trăm dặm đường trống trải, địa hình mặc dù không tính là có lợi, nhưng thắng ở khoảng cách gần, lúc lui cũng muốn dễ dàng hơn.

Bóng đêm dần dần bao trùm, sau khi đi tiếp được chừng tám mươi dặm, Lâm Giai Lộ tìm được một mảnh rừng cây liền hạ lệnh nghỉ ngơi.

“Không thể lại tiếp tục nhích tới gần, tiếp tục đi tới, rất có thể sẽ tiến vào phạm vi điều tra ma pháp sư của Ma tộc.” Lâm Giai Lộ thấp giọng nói.

Lý Hình gật đầu, nói : “Ta cũng vậy nghe cha ta nói, trong quân doanh Ma tộc có một chút số đại ma pháp sư, Ứng Nhân thuật tìm kiếm khoảng cách xa đạt trăm dặm. Chúng ta đi tiếp về phía trước, khả năng bị phát hiện có thể sẽ rất lớn. Trước hết ở chỗ này ôm cây đợi thỏ thôi.”

Mọi người vừa ăn một chút thức ăn, giữ vững thể lực, ở nguyên tại chỗ lẳng lặng chờ đợi. Chỉ có Lâm Giai Lộ không ngừng phát động Ứng Nhân thuật đối với chung quanh tiến hành điều tra.

Một đêm thời gian, cứ như vậy lẳng lặng trôi qua. Trời dần dần sáng.

Trải qua một đêm đợi chờ, bọn họ nhưng không thấy nửa tên Ma tộc tuần tra binh, năm người cũng không khởi có chút chán nản. Nhất là Lâm Giai Lộ không ngừng sử dụng Ứng Nhân thuật, đã hơi có vẻ mệt mỏi.

“Kỳ quái, những thứ Ma tộc này không tuần tra sao?” Trần Tư có chút không giải thích được nói.

Năm người hai mặt nhìn nhau, trên mặt cũng toát ra mấy phần bất đắc dĩ, bọn họ mặc dù cũng là người nổi bật trong thế hệ trẻ của Hạo Nguyệt Thành, ai cũng không tham dự qua chiến tranh, vốn là xem ra nhiệm vụ cũng không khó khăn, tựa hồ trở nên phiền toái . thời gian của nhập tràng quyền cũng là có hạn chế . Bọn họ tổng cộng chỉ có ba ngày. Vượt ra khỏi thời gian này, bọn họ căn bản không kịp đi đến Thánh điện liên minh tham gia thi tuyển.

Lý Hình cau mày nói : “Thật sự không được, ta liền cời Mân Côi xâm nhập một chút, tiến vào phạm vi Ma tộc tìm kiếm, nói như vậy, bọn họ hẳn là có thể có phản ứng đi.”

Lâm Giai Lộ lập tức quả quyết nói : “Không được. Quá nguy hiểm. Mân Côi Độc Giác Thú quá mức lộ liễu, một cái không tốt, đưa tới cường địch thì chúng ta sẽ toàn quân bị diệt.”

Đang thời điểm mọi người thương lượng đối sách, trong lúc bất chợt, Long Hạo Thần vẫn lẳng lặng lắng nghe chợt hết lớn một tiếng, “Cẩn thận, có địch nhân.” Vừa nói, thời khắc hần nắm trong tay kiếm quang chợt giờ lên, một tầng đậm kim sắc quang mang trong nháy mắt đem năm người bao phủ ở bên trong Linh Quang Tráo.

Cơ hồ đang ở trong nháy mắt, kịch liệt chấn động từ dưới chân mọi người truyền ra, phù một tiếng, Linh Quang Tráo bể tan tành, nhưng mà ở cùng thời khắc đó, lại là một tầng Linh Quang Tráo từ dưới chân Long Hạo Thần sáng lên, rốt cục chặn lại tập kích từ dưới chân

Một cây dài chừng một thước năm, gai nhọn thập phần thô to bốc lên dán chặt lấy chung quanh Linh Quang Tráo, nếu như Long Hạo Thần phản ứng chậm một bước, như vậy, giờ khắc này bọn họ sẽ phải dùng thân thể tới thừa nhận phần công kích này.

Chừng hơn bảy, tám cái gai nhọn, hiện lên tử hắc sắc, phía trên còn nhọn nhọn nhàn nhạt tử hắc sắc khí lưu.

Tầng thứ hai Linh Quang Tráo cũng không phải là Long Hạo Thần phát ra , hẳn sử dụng kỹ năng tốc độ còn không có nhanh như vậy, đó là Hạo Nguyệt dưới chân hần, Tích Dịch có kim sắc đồng tử trên đầu khuếch tán ra kỹ năng, cùng Linh Quang Tráo của Long Hạo Thần hoàn mỹ tiếp nhận, vì mọi người hoàn thành lần phòng ngự này.

“Là Lỗ Khắc tộc.” Năm người cũng là thế hệ trẻ tinh anh của Hạo Nguyệt Thành, dưới khiếp sợ ngẩn ngui tất cả đều phản ứng lại. Lý Hình hét lớn một tiếng, đồng thời trong tay một đôi lông lánh xích hồng sắc quang mang trường kiếm tựa hung hăng đâm vào trong lòng đất.

Long Hạo Thần, Trần Tư, Trần Thần tất cả cũng làm ra động tác tương tự.

Phốc phốc thanh liên tục vang lên, mặt đất kịch liệt chấn động lên.

Lâm Giai Lộ trong tay nắm ma trượng hướng xuống phía dưới một chút, một đạo lam quang bắn nhanh trên mặt đất, đồng thời duyên dáng gọi to nói : “Rút vũ khí ra.”

Mang theo vũ khí dính máu từ trên mặt đất rút ra, ngay sau đó, mọi người chỉ cảm thấy dưới chân chợt lạnh, mặt đất đã bị đông lại cứng như sắt vậy. Lâm Giai Lộ đem băng tường thuật trực tiếp tác dụng ở dưới chân bọn hắn.

Một cây rồi lại một cây tiêm thứ trắng kiện từ chung quanh năm người lao ra mặt đất, ngay sau đó, từng đạo thân ảnh tựa như vậy từ trong lòng đất bắn ra đem Long Hạo Thần năm người vây ở chính giữa.

Kia là một người tướng mạo nanh ác, nhìn qua có chút tương tự với sinh vật quái dị của nhân loại. Thân thể của bọn hắn cao lớn đều chừng một thước bảy, trên người trần truồng, hạ thân còn lại là hắc sắc lân phiến tinh mịn. Trên người hiện lên tử hắc sắc, trên đầu có ba con mắt, kỳ lạ nhất đúng là bọn họ bốn cánh tay. Không sai, từng tên quái vật này đều có bốn cánh tay, hơn nữa mỗi một cánh tay cũng hiện ra hình dáng tương tự với tiêm trùy, cánh tay hoàn toàn giác hóa giống như là đinh ba vậy, trên mũi nhọn tản ra u u Hàn quang.

Mặc dù bọn người Long Hạo Thần ở tại Thánh điện của mình cũng học tập kiến thức Ma tộc vượt qua sự kiểm tra, cũng xem các chủng tộc của Ma tộc trong sách, nhưng chân chính đối mặt với Ma tộc, bọn họ vẫn không khỏi hơi khẩn trương lên.

Sáu ngàn năm trước, Thất thập nhị Ma thần trụ đột nhiên xuất hiện phủ xuống Thánh Ma Đại Lục, đưa đến đại lượng sinh vật xuất hiện biến dị, sau lại từ từ chuyển thành các loại chiến lực của Ma tộc, trong đó chủ yếu nhất có hai mươi mấy chủng tộc, hiện ra ở trước mắt mọi người, chính là một trong số đó, Lỗ Khắc tộc.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

59. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

So sánh với nhân loại, Ma tộc đáng sợ nhất là thiên phú chiến đấu của bọn chúng, vô luận nam nữ lão ấu, đều có thể tham dự chiến đấu. Nhân loại so với thiên phú của ma tộc còn xa mới bằng, chỉ sợ không thông qua bất kỳ tu luyện gì, bọn chúng cũng có thể trở thành cường đại chiến sĩ.

thiên phú Luke tộc, chính là bốn đầu bọn chúng có cánh tay gai gai, lực chiến đấu bọn chúng chính diện không mạnh, nhưng cực kỳ am hiểu đánh lén, bốn cánh tay đồng thời giơ lên lên đỉnh đầu khép lại, bọn chúng có thể nhanh chóng khoan thăm dò dưới đất, kia nhanh chóng chạy trốn. Rồi đột nhiên xuất hiện từ phía dưới phát động công kích, làm người ta khó lòng phòng bị.

Lúc này, vây quanh năm người Long Hạo Thần, ước chừng mười sáu, bảy tên chiến sĩ Luke tộc, trong đó có mấy tên từ trong lòng đất không lao ra hiển nhiên là vừa mới bọn Long Hạo Thần giết chết.

Những tên Luke tộc này vừa xông ra khỏi mặt đất, lập tức hướng năm người Long Hạo Thần lao đến, một cây gai gai tản ra hàn quang lạnh lạnh, nhìn qua vô cùng mạnh mẽ.

Bởi vì địch nhân là từ bốn phương tám hướng ra tới, vì vậy, trừ Lâm Giai Lộ ở ngoài, bốn người khác cũng muốn tự chiến đấu. Mặc dù tâm tình có chút khẩn trương, nhưng bọn hắn dù sao cũng là tứ giai chức nghiệp giả, không hề vọng động, giữ vững trận hình đem Lâm Giai Lộ che chắn ở chính giữa, rồi giờ vũ khí lên.

Đầu tiên phát động là Long Hạo Thần cùng Hạo Nguyệt bên cạnh, hai cái đầu to gương lên, tiểu Hỏa há miệng, một viên hỏa cầu phun ra, tiểu Quang cũng không yếu thế, một đạo quang tiễn tốc độ nhanh hơn điện bắn tới.

Bởi vì Hạo Nguyệt hai đầu đều có tư tưởng khác nhau, vì vậy Long Hạo Thần dựa theo thuộc tính cho chúng nó mà gọi tên : tiểu Hỏa, tiểu Quang.

Tiểu Quang phun ra một quang tiễn dài chừng một thước, tốc độ kỳ khoái, đối diện một gã Luke tộc chiến sĩ còn không có kịp phản ứng, phù một tiếng, đầu của hắn đã bị bắn thủng, quơ quơ bốn cái mũi gai nhọn té trên mặt đất.

Tiếp theo đó là một tiếng nổ vang, một gã Luke tộc nhân khác thử dùng mũi gai ngăn cản hỏa cầu tiểu Hỏa phun ra, ngăn chặn tuy được, nhưng cũng bị hỏa cầu nổ tung đánh bay ra ngoài.

Địch nhân tổng cộng có mười mấy tên, Long Hạo Thần đồng thời đối mặt chỉ có bốn mà thôi, Hạo Nguyệt giải quyết hai, hắn tự nhiên không có áp lực. Trầm thấp niệm chú thật nhanh, trong tay kiếm quang giờ cao khỏi đầu, một ký hiệu kỳ dị từ trên đỉnh đầu hắn sáng lên, giống như một loại lây lan, ký hiệu này trong nháy mắt phân hoá, đồng thời ra hiện ở đỉnh đầu bốn người khác. Ngay sau đó, một kim sắc quang hoàn theo dưới chân Long Hạo Thần nhộn nhạo ra, hào quang trong phạm vi năm người cũng nhộn nhạo lên một tầng kim sắc quang mang nhàn nhạt.

Cho đến khi Long Hạo Thần dùng xong hai thần thánh ma pháp, hai gã khác Luke tộc nhân mới vọt tới chỗ hắn.

Kiểm quang giờ lên, tay trái cầm quang diệu chi thuẫn, bang bang hai tiếng, hai gã Luke tộc chiến sĩ hoàn toàn bị ngăn cản.

Trên đỉnh đầu xuất hiện ký hiệu màu vàng kim, chính là thủ hộ Kỳ Sĩ kỹ năng, Thủ Hộ Ân Tứ, dùng lúc bị địch nhân công kích , Thủ Hộ Ân Tứ trước tiên bộc phát ra phòng ngự hiệu quả, triệt tiêu một ít lực công kích nhất định.

Kim sắc quang hoàn làm năm người Long Hạo Thần trong lòng từ khẩn trương biến thành kiên nghị, đây là Tín Niệm Quang Hoàn. Cùng Thủ Hộ Ân Tứ giống nhau, cũng là thủ hộ Kỳ Sĩ phụ trợ kỹ năng.

Kèm theo hai kỹ năng phát động, kiếm quang trong tay Long Hạo Thần cũng đã rơi xuống, hai đạo quang nhận chừng một thước phát ra dễ dàng vào chính diện thân thể hai gã tộc Luke. Tiểu Quang cùng tiểu Hỏa một lần nữa phun ra hỏa cầu cùng quang tiễn, đem tên Luke tộc lúc này bị bay ra giết chết. bốn gã địch nhân bên Long Hạo Thần lúc này toàn bộ đã bị giải quyết.

Trong trận hình trung ương Lâm Giai Lộ lúc này mới vừa hoàn thành một ma pháp, Long Hạo Thần tuổi nhỏ như vậy, năng tự nhiên muốn chiếu cố bên đó đầu tiên, nhưng ma pháp của nàng vừa mới hoàn thành, bên này Long Hạo Thần chiến đấu đã kết thúc. Không chỉ có như thế, hắn còn phóng ra hai quần thể kỹ năng phụ trợ mọi người.

“Băng thương thuật.” Bốn đạo lam quang phóng lên cao, nữa như sao băng rơi xuống, hóa thành bốn cái thương băng dài hai thước đem bốn gã Luke tộc chiến sĩ dính trên mặt đất, mất thấy chết chắc.

Lý Hình cùng Trần Thần sau một khắc đã giải quyết xong hai gã địch nhân. Trần Tư là thuần chiến sĩ, phòng ngự mạnh hơn công kích, nhưng có Lâm Giai Lộ băng thương thuật phụ trợ, lúc này cũng chiến đấu tốt được.

Luke tộc chiến sĩ năng lực chiến đấu chính diện vốn rất yếu, miễn cưỡng tương đương với nhân loại cấp hai cấp một chiến sĩ mà thôi. Không có cơ hội đánh lên, bọn chúng không thể là đối thủ của bốn gã tứ giai cường giả.

Nhìn chung quanh thì thể trên đất, mọi người không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm, những Luke tộc này tập kích quá bất ngờ. Mặc dù lực chiến đấu bản thân bọn chúng không phải là rất mạnh, nhưng từ dưới

đắt đánh lén nếu là không phát hiện được trước, bọn Long Hạo Thần sẽ phải trả một cái giá không nhỏ

“Long tiểu đệ, cảm ơn.” Lâm Giai Lộ sắc mặt có chút tái nhợt hướng Long Hạo Thần nói. Nàng thân là ma pháp sư, thân thể phòng ngự yếu nhược, một khi bị đánh lén không phát hiện được, khả năng bị chết đầu tiên chính là nàng.

Trần Tư, Trần Thần hai huynh đệ nhìn Long Hạo Thần ánh mắt rõ ràng thay đổi. Mặc dù trong chiến đấu vừa rồi Long Hạo Thần có Hạo Nguyệt tương trợ, nhưng đừng quên, hẳn chẳng những trước tiên phát hiện địch nhân, hơn nữa tổng cộng sử dụng đến ba thần thánh ma pháp, so với ma pháp sư Lâm Giai Lộ còn nhiều hơn.

Linh Quang Tráo, Tín Niệm Quang Hoàn, Thủ Hộ Ân Tứ, mặc dù chỉ cần là cấp hai thủ hộ Kỵ Sĩ đều có thể sử dụng, nhưng vô cùng thực dụng. Hơn nữa, hẳn còn dùng hai lần Quang Trảm Kiếm gọn gàng giết chết hai gã địch nhân. Kỹ năng liên tiếp cực nhanh, Trần Tư, Trần Thần hai huynh đệ đều tự than thở. Không nghĩ ngờ chút nào, Long Hạo Thần đã dùng thực lực chứng minh, hẳn cũng là một gã Đại Kỵ Sĩ, và không phải là người hầu Lý Hình.

Mười bốn tuổi Đại Kỵ Sĩ a! Mới chỉ nghĩ đến, Trần gia huynh đệ cảm thấy một trận rét buốt trong lòng.

Dấu hiệu Đại Kỵ Sĩ là không sử dụng kỹ năng dưới tình huống linh lực phóng ra ngoài, Long Hạo Thần mặc dù không bày ra năng lực như thế, nhưng hẳn mới vừa rồi liên tục sử dụng kỹ năng liên tiếp đủ để chứng minh thực lực.

Trong lúc mọi người giật mình nhìn Long Hạo Thần, đột nhiên, Long Hạo Thần sắc mặt đại biến, một lần nữa hét lớn một tiếng, “Cẩn thận.” Kim quang lóng lánh, lại là Linh Quang Tráo.

Nhưng là, lần này Linh Quang Tráo cơ hồ xuất hiện ở hiện trong nháy mắt rồi vỡ luôn, cùng lúc Linh Quang Tráo vỡ tan tành, mọi người mới mơ hồ thấy một đạo thân ảnh nhanh như tia chớp hiện ra bên cạnh Lâm Giai Lộ. Về lạnh lạnh hàn quang chạy thẳng tới cổ Lâm Giai Lộ.

Ẩn thân công kích!

Lâm Giai Lộ ở chính giữa bọn bốn người Long Hạo Thần, thân là ma pháp sư, nàng là đối tượng được bảo vệ trọng điểm. Nhưng lúc này khi thân ảnh xông phá Linh Quang Tráo ẩn ẩn mới hiện lên, đã lách qua khe hở giữa Trần Thần và Lý Hình.

Tốc độ của kẻ địch thật sự quá nhanh, mọi người còn đang ngẩn ra. Long Hạo Thần có thể kịp thời thuận phát Linh Quang Tráo đã là cực hạn của hắn, vô luận là khoảng cách hay tốc độ, hẳn cũng không thể cứu viện Lâm Giai Lộ kịp được.

“Giai Lộ” Lý Hình kêu lên. Nhưng vô luận nàng lo lắng như thế nào, muốn phát động công kích đến cứu viện, thời gian vẫn không thể tới kịp.

Lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo kích thích da cổ Lâm Giai Lộ run rẩy, khi Long Hạo Thần hô to cẩn thận, trong nháy mắt nàng đã cảm nhận được phần lạnh lẽo này, đừng nói nàng là một gã Đại ma pháp sư, coi như là một gã Ma Đạo Sư, trong một dưới tình huống như vậy cũng không có biện pháp gì.

Cái chết sẽ đến sao? Trong nháy mắt, Lâm Giai Lộ không vui không buồn, chỉ không cam lòng chút nào. Cảm giác như lưỡi dao sắc bén đã cắt đứt cổ của nàng, dường như linh hồn đã ly thể.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

60. Chương 16 : Long Khởi Dương Phàm (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Đương” một tiếng giòn tan vang lên, thân ảnh uyển chuyển như sóng nước vừa rồi bị chặn lại lùi ba bước. Chuyện gì vừa xảy ra? Vô luận là Lý Hình hay Trần gia huynh đệ, sau một khắc tuyệt vọng cũng mở to hai mắt nhìn. Bởi vì bọn họ thấy được một màn hoàn toàn bất khả tư nghị.

Linh Quang Tráo đồng thời buông thả, Long Hạo Thần chỗ ngực phát lên ra một đạo bạch quang nhu hòa, tia sáng không mãnh liệt, nhưng lưới dao sắc bén đang trên cổ Lâm Giai Lộ trong nháy mắt rơi vào người thân ảnh đang ẩn hình kia.

Quái dị chính là, đạo thân ảnh kia nhất thời bị bịt kín bởi một tầng bạch quang nhàn nhạt. Lưới dao sắc bén sượt qua cổ Lâm Giai cũng không cắt vào trong đó, ngược lại đâm về phía Long Hạo Thần. Một tiếng kia chính là Long Hạo Thần bằng vào quang diệu chi thuần trong tay chặn lại một kích của đối phương.

“Keng, Keng, Keng, Keng, Keng, Keng. . .” Liên tiếp âm thanh điên cuồng từ quang diệu chi thuần trong tay Long Hạo Thần vang lên. Thân ảnh bị bao bọc bởi một tầng bạch sắc quang mang tấn công Long Hạo Thần như cuồng phong bạo vũ đều bị Long Hạo Thần vững vàng chặn lại.

Quang diệu chi thuần trong tay Long Hạo Thần đón lấy ngăn chặn, giống như một lạch trời không thể vượt qua, tùy ý đối phương công kích điên cuồng thế nào đều không thể vượt qua một bước.

“A ” Lâm Giai Lộ lúc này mới có thể kêu ra một tiếng, trên cổ có hơi chút đau đớn, trên miệng tràn đầy máu, cảm giác sợ hãi mãnh liệt làm nằng toàn thân bủn rủn, hoàn toàn quên mất tấn công. Vô luận nằng ở Hạo Nguyệt Thành ma pháp phân diện lúc tu luyện biểu hiện ưu tú ra sao, nằng cũng chỉ là một cô bé chưa ra chiến trường bao giờ, sinh tử một đường vừa rồi làm cho nội tâm nằng suýt nữa sụp đổ.

Vẫn là Lý Hình phản ứng nhanh nhất, một chiêu Thập Tự Trảm đánh thẳng vào thân ảnh bạch sắc kia.

Địch nhân ẩn hình quả thật lợi hại, thân thể trên không trung hơi méo mó tránh né Lý Hình công kích, nhưng nói cũng kỳ quái, hần tựa như chỉ nhận thức mỗi Long Hạo Thần, toàn lực tập trung công kích hần.

“Các người đang làm gì đó, nhanh đuổi theo tấn công.” Lý Hình quát một tiếng, làm huynh đệ Trần Tư, Trần Thần tỉnh lại , cũng làm cho Lâm Giai Lộ trong kinh hãi tỉnh ngộ thêm.

Dưới chân Long Hạo Thần, Hạo Nguyệt cũng phát động công kích, hỏa cầu, quang tiễn liên tiếp không ngừng oanh kích vào ẩn hình địch nhân.

Lúc này mọi người đã có thể thấy rõ một chút, ẩn hình địch nhân hoàn toàn là hình người, trừ có thể ẩn thân ở ngoài, cùng nhân loại không có gì khác nhau, hai tay nắm hai lưới dao sắc bén. Hạo Nguyệt hai đầu phụt lên công kích đều bị đôi lưới dao sắc bén này phá vỡ, hơn nữa còn không bị chút nào ảnh hưởng.

“Toàn phong trảm.” Trần Thần chợt quát một tiếng, trong tay hai thanh kiếm thuộc tính hỏa đặt song song hai bên thân, cả người hóa thành hỏa hồng nhân xoay tròn hướng thân ảnh kia đụng vào.

Lý Hình nhảy cao lên, trong tay song kiếm tập chung một chỗ, trên không trung bộc phát ra một đạo Thập Tự Trảm.

Trần Tư là thuần chiến sĩ, am hiểu phòng ngự, hần đã vây quanh mặt bên Long Hạo Thần, cố gắng giúp Long Hạo Thần ngăn cản một phần công kích, nhưng ẩn hình địch nhân thủy chung chỉ công kích một mình Long Hạo Thần.

Đối mặt với mọi người cùng đánh, thân thể ẩn hình địch nhân trên không trung đột nhiên quỵ dệ dừng lại một chút, ngay sau đó, trên người bộc phát ra ám hồng sắc quang mang tràn đầy mùi huyết tinh.

Đứng mũi chịu sào đúng là Trần Thần, toàn phong chém vào phía trên ám hồng sắc quang mang, hần kêu lên một tiếng, toàn phong đình chỉ, cả người ngã sang một bên.

Vào lúc này, mọi người tu vi chênh lệch đều hiển hiện ra . Oanh một tiếng, song kiếm của Lý Hình hung hăng chém trên ám hồng sắc quang mang, mặc dù cũng bị bắn ra ngoài, nhưng ẩn hình địch nhân hơi choáng một ít, hiển nhiên là bị Lý Hình công kích gây nên.

Bất quá, trong thời gian ngắn ngủi này, song đao trong tay địch nhân biến ảo thành màu đỏ thẫm, mũi chân chạm nhẹ trên mặt đất, cả phóng đi như long quyền phong, dùng song đao màu đỏ thẫm hướng mũi nhọn lên trước đâm thẳng tới Long Hạo Thần.

Trong không khí vang lên thanh âm chói tai, nếu như nhìn từ đằng xa sẽ phát hiện, ẩn hình địch nhân lúc này giống như một đạo ám tia chớp màu đỏ.

Long Hạo Thần sắc mặt trầm ngưng, trên khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, đôi mắt màu hoàng kim trong suốt hiển thị rõ tinh táo, tuyệt không giống như thiếu niên mười bốn tuổi.

Khom người, nâng lá chắn, trong phút chốc, Long Hạo Thần cả người giống như một khối bàn thạch vững chãi.

Thần Ngự Cách Đáng.

Keng , trong tiếng nổ, đột nhiên kim quang trên người Long Hạo Thần bùng cháy mạnh, còn ẩn hình địch nhân bị phản chấn lên không trung một lần nữa.

Long Hạo Thần tay phải cuối cùng cũng sử dụng, quang mang thần thánh kim quang của thanh kiếm chói mắt chém xuống, hiện tại thân thể hắn chung quanh kim sắc quang mang trong nháy mắt toàn bộ rút vào trong kiếm quang trên tay.

Quang Chi Phục Cừu thêm Quang Trảm Kiếm.

Ẩn hình địch nhân bởi vì công kích bị ngăn cản, chỉ kịp nâng song đao đã mất quang mang đỏ sẫm lên chống đỡ

Oanh một tiếng, ẩn hình địch nhân bị đập mạnh trên mặt đất, trong miệng hét thảm một tiếng, cả mặt đất cũng bị thân thể của hắn tạo thành một cái hố nông.

Một khắc sau đó, một đoàn quang huy ở sau lưng của hắn sáng lên như mặt trời, nồng nặc kim hồng sắc quang mang, mang theo quang minh cùng ngọn lửa từ trên trời giáng xuống.

Diệu Nhật Trảm.

“A aa” tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng chỉ kéo dài trong nháy mắt rồi đột nhiên ngừng lại, ẩn hình địch nhân bị Lý Hinh dùng Diệu Nhật Trảm chặt ra một nửa, máu lục sắc bay ra tứ tán, theo đó thân hình hắn cũng bị lộ ra.

Trần Tư phản ứng rất nhanh, không chút do dự lập tức tiến sát gần Lâm Giai Lộ sắc mặt tái nhợt, trong tay trọng thuẫn giơ lên, trên người tản mát ra một tầng thổ kim quang, đưa Lâm Giai Lộ bảo vệ ở bên trong.

“Người đang làm gì đó?” Lý Hinh hướng Lâm Giai Lộ giận dữ hét.

Nếu như mới vừa rồi Long Hạo Thần ngăn trở xong công kích của địch nhân rồi Lâm Giai Lộ tham dự công kích thì bọn họ đối với ẩn hình địch nhân có thể dễ dàng hơn một chút.

Lâm Giai Lộ thở dốc liên tục, trong ánh mắt tràn đầy hồi hộp, nghe Lý Hinh quát mắng mới dần dần phục hồi tinh thần lại.

“Tỷ, từ từ đã.” Long Hạo Thần vội vàng kéo Lý Hinh lại. Nguy cơ phải cứ như vậy giải trừ, không ai biết còn có địch nhân hay không, nội chiến chính là trí mạng .

Lý Hinh quay đầu nhìn Long Hạo Thần, trong ánh mắt mang theo tia sáng kỳ dị, không nghi ngờ chút nào, nếu như không phải Long Hạo Thần biểu hiện vừa rồi kinh tài tuyệt diễm, Lâm Giai Lộ hẳn đã chết.

Mặc dù một kích cuối cùng là Lý Hinh hoàn thành , nhưng Long Hạo Thần gần như ngăn cản được toàn bộ tiến công của ẩn hình địch nhân. Nếu như không phải là hắn kiên cố, phòng ngự vững như Thái Sơn , cùng với Thần Ngự Cách Đáng mượn lực bộc phát Quang Chi Phục Cừu tới rồi thúc dục Quang Trảm Kiếm làm đối thủ thương, thì với năng lực ẩn hình của Ma tộc này, Diệu Nhật Trảm chưa chắc có thể giết hắn.

Trần Tư trầm giọng nói : “Chúng ta không có Mục Sư, không cách nào thi triển Chân Thực Chi Nhân, nếu như còn có loại ẩn hình đối thủ này, quá nguy hiểm. Làm sao bây giờ?”

Lâm Giai Lộ cúi đầu, trong ánh mắt toát ra vẻ xấu hổ, thật ra thì cũng không phải là nàng kém, thật sự là vừa rồi phát sinh quá đột nhiên.

“Long tiểu đệ, lòng ta đã rối loạn, không thích hợp tiếp tục chỉ huy, ngươi hoặc Lý Hinh chỉ huy mọi người nhé.”

Lý Hinh không chút do dự vượt cầm nói : “Hạo Thần, ngươi chỉ huy.”

Số tuổi, vinh viễn không phải là cân nhắc thực lực tiêu chuẩn. Trước sau hai lần, tất cả đều là Long Hạo

Hạo Thần ngăn trở một kích, thân thể cũng bị kích chấn, bất đắc dĩ, chỉ có giơ kiếm quang lên trời, dùng Thần Ngự Cách

Đáng ngưng tụ Quang Chi Phục Cửu, ngăn cản chân trước của bích lục song đao ma chém tới.

“Phanh ”

Trong nháy mắt, thân thể Long Hạo Thần giống như đạn pháo bị hung hăng oanh bay ra ngoài, bay ra chừng ba trượng mới rơi

xuống mặt đất. Lực mạnh mẽ đánh vào cơ hồ làm hồ khẩu hấn rách tan, quang kiếm bị chấn bay ra xa.

Long Hạo Thần há miệng phun một ngụm máu tươi ra, hấn đã bị thương.

Thần Ngự Cách Đáng không phải là thần, Long Hạo Thần cũng không phải là có thể hoàn toàn phát huy ra cường đại uy năng

của Thần Ngự Cách Đáng cấp bậc Huy Diệu Kỳ Sĩ, không chân chính đối mặt với bích lục song đao ma, vĩnh viễn cũng

không thể biết được lực công kích người này đáng sợ đến cỡ nào. Nhưng Long Hạo Thần bị trọng thương cũng không phải là

không có thu hoạch .

Sau một khắc bích lục song đao ma đánh bay Long Hạo Thần, trọng thuẫn của Trần Tư cũng hung hăng đụng vào người hấn.

Bích lục song đao ma bị trọng thuẫn ngăn chặn đụng vào làm thân thể hơi nghiêng một bên, còn Trần Tư cũng bị lực phản

chấn chấn đến lùi bảy, tám bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Công kích của Lý Hình cùng Trần Thần cũng đến vào lúc này.

Trần Thần cả người nhảy lên trên không trung, hai thanh trọng kiếm lóng lánh chói mắt ánh lửa mang theo linh lực nóng bỏng

hung hăng chém trên người bích lục song đao ma. Chiến sĩ nhảy chém thêm hỏa diễm trăm. Hấn đã đem lực chiến đấu của

cuồng chiến sĩ bộc phát ra.

Oanh một tiếng, thân thể bích lục song đao ma nhất thời bị hấn oanh kích lão đảo suýt nữa ngã xuống, ngọn lửa song kiếm đã

để lại hai vết nạm đen trên người hấn.

Mân Côi Độc Giác Thú ngay vào lúc này tựa như một mảnh Hồng Vân phủ xuống, một đạo hỏa hồng sắc quang ảnh theo Mân

Côi Độc Giác Thú trên người lộ ra, huyền hóa thành trạng thái linh lực. Phân ảnh đánh chính là thiên phú kỹ năng của Mân Côi

Độc Giác Thú.

Mất đi thăng bằng bích lục song đao ma ngành kháng bị đụng bay lên. Hai chân cường tráng của hấn chém xuống mặt đất giữ

vững thân thể thăng bằng, cả người hơi co rúm lại, một lần nữa bắn lên, mục tiêu nhắm thẳng vào Long Hạo Thần.

Được Thánh Dẫn Linh Lô dẫn dắt , chỉ sợ lực công kích người khác cường thịnh trở lại, hấn cũng nhất định phải trước tiên giết

chết Long Hạo Thần sau đó mới có thể đánh trả. Đây là hiệu quả của linh lô. Mà lúc này, Long Hạo Thần vừa mới từ trên mặt

đất đứng dậy.

Một đạo bạch quang nhu hòa rơi vào trên người Long Hạo Thần, linh lực âm áp làm hỏ khẩu của hắn nhanh chóng khép lại,

năng lượng âm áp rót vào, nội phủ bị chấn thương cũng đã thư thái hơn rất nhiều.

Quang mang chữa trị, đây là Hạo Nguyệt song đầu tiểu Quang phóng thích ra . Cùng lúc đó, năm viên hỏa cầu lớn nhỏ liên tiếp

oanh kích trên người bách lục song đao ma. Liên châu hỏa cầu uy lực không đủ để sinh ra lực sát thương đối với bách lục song

đao ma , nhưng làm thân thể của nó trên không trung dừng lại một chút.

Hạo Nguyệt lúc này đã ở bên cạnh Long Hạo Thần, có tứ chi chống đỡ thân thể, song đầu tích dịch ngừng lên, không sợ hãi

chút nào chăm chú đánh tới bách lục song đao ma.

Xung phong.

Long Hạo Thần không có dừng lại đợi chờ bách lục song đao ma, trong nháy mắt hắn làm một động tác xông lên, hắn phải

cùng đồng đội hợp lại mới có thể đối phó người này. Trong quá trình xông lên tiện tay nhặt lại kiếm quang của mình.

Thân thể bách lục song đao ma quả thật cường hãn, bị công kích liên tục dưới tình huống như vậy mà không một chút ảnh

hưởng đến tốc độ của nó. Tứ chi rơi xuống đất, thân thể trong nháy mắt chuyển hướng, đánh tới Long Hạo Thần.

“Rống” trong lúc này, Hạo Nguyệt song đầu đồng thời hướng bách lục song đao ma phát ra gầm lên giận dữ.

Nói ra cũng kỳ quái, khi bị mọi người vây công, bao nhiêu công kích tứ giai phủ lên người hắn cũng không làm hắn suy yếu,

ấy mà khi bị song đầu tích dịch gầm lên một tiếng thì hắn suýt nữa rơi xuống. Ánh mắt lạnh lẽo hiện lên một tầng kinh ngạc.

Thừa dịp hắn đứng sững lại, Long Hạo Thần cùng đồng đội một lần nữa hợp lại ở chung một chỗ, hắn hướng Trần Tư nháy

mắt, hai người một lần nữa sóng vai đứng bên nhau.

Lâm Giai Lộ dùng băng thương thuật không có tác dụng , đứng ở nơi đó thật nhanh niệm chú ngữ, đoạn chú ngữ này thập

phần dài dòng, nàng giơ lên trên không trung chung quanh pháp trượng, nhanh chóng tụ tập một phù hiệu kỳ dị màu lam. Thủy

nguyên tố chung quanh thân thể nàng trở nên càng lúc càng nồng nặc.

Lý Hình cười trên lưng Mân Côi Độc Giác Thú, lộ ra dáng vóc tiêu tụy , song kiếm trong tay chỉ xéo ra hai bên, kim quang

nồng đậm cùng Mân Côi Độc Giác Thú tản mát ra xích hồng sắc cánh nhanh chóng dung hợp .

Hạo Nguyệt song đầu không hẹn mà cùng lựa chọn súc tích lực lượng. Nếu như không có thể đánh bách lục song đao ma bị

thương nặng, vô luận Long Hạo Thần có Thánh Dẫn Linh Lô cùng Thần Ngự Cách Đáng thần kỳ cỡ nào, cuối cùng bọn họ

cũng khó tránh khỏi cái chết. Tất cả đã đều dùng đến năng lực ẩn dấu của mình.

Trần Tư, Trần Thần hai huynh đệ lại kém hơn một chút, bọn họ không ẩn dấu năng lực nhiều như vậy nên có chút khấn trương.

“Trần đại ca, vừa rồi như vậy. Người không cần nói trước xuất thủ.” Long Hạo Thần trầm ổn thanh âm làm trong lòng Trần Tư

yên tĩnh, Tín Niệm Quang Hoàn tùy theo Long Hạo Thần buông thả ra, đem năm người tất cả đều bao phủ ở bên trong.

Bích lục song đao ma dừng lại chốc lát đã đánh tới lần nữa, “Song đao” cường hãn chém thẳng tới Long Hạo Thần.

Lần này, Long Hạo Thần không đứng bất động sử dụng Thần Ngự Cách Đáng, ngược lại hướng bích lục song đao ma bước

lên một bước.

Y như trước cơ hồ giống nhau như đúc, song đao của bích lục song đao ma cũng không phải đồng thời chém xuống, đệ nhất

đao chém xuống, Long Hạo Thần đột nhiên tăng tốc, lách mình sang bên cạnh, ngay sau đó, trong tay trái của hắn cầm quang

điệu chi thuẫn, bạch sắc quang mang trong nháy mắt theo quang điệu chi thuẫn bộc phát ra, tạo thành một tầng bạch sắc quang

văn dày cộm nặng nề bám vào bên ngoài, trong nháy mắt cùng đệ nhất đao của bích lục song đao ma chạm vào nhau.

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

64. Chương 17 : Bích Lục Song Đao Ma (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Thánh Thâm Chi Thuẫn, phòng ngự kỹ năng của thủ hộ Kỵ Sĩ, thần Thánh Quang minh linh lực tạo thành tấm chắn năng

lượng.

“Phốc” bích lục song đao ma đao thứ nhất lại trượt qua lá chắn chém vào mặt đất. Thân thể Long Hạo Thần chỉ hơi thoáng

một cái, trong nháy mắt, thân thể của hắn ổn định lại. Một lần nữa tạo ra Thần Ngự Cách Đáng kiên cố.

Cạch một tiếng, đao thứ hai vừa lúc này chém vào trên quang điệu chi thuẫn, kim quang bay lên, Long Hạo Thần rút cục ngăn

cản chánh diện hoàn thành đối với bích lục song đao ma.

Chẳng qua là Thánh Thâm Chi Thuẫn không ngăn được kích thứ nhất của bích lục song đao ma, nhưng cộng thêm Dạ Hoa

truyền thụ cho kỹ xảo giảm bớt lực, cuối cùng miễn cưỡng chặn lại.

Kiểm quang giờ lên cao, một vầng sáng hào quang mũi nhọn trên trán Long Hạo Thần phóng ra.

Thủ hộ Kỳ Sĩ kỹ năng, Cường Kích Quang Hoàn. Gia tăng hết thủy linh lực công kích 10% hiệu quả.

Nhờ Thần Ngự Cách Đáng mang đến Quang Chi Phục Cừu, thi triển kỹ năng có thể tiết kiệm nội linh lực đồng thời gia tăng hiệu

quả kỹ năng. Trên thân bốn người một lần nữa bao phủ lên một vầng hào quang.

Lần này đây Trần Tư không có xuất hiện sai lầm nữa, trọng thuẫn hung hăng chạm vào mặt bên của bích lục song đao ma, trái

qua Cường Kích Quang Hoàn tăng phúc hơn nữa toàn lực ứng phó trùng kích, bích lục song đao ma bị một kích của hắn

đánh ngã xuống một thước. Trần Tư chính mình cũng kêu lên một tiếng đau đớn, lão đảo lùi lại mấy bước rồi đặt móng ngã

xuống đất..

Một thanh hồng quang trường kiếm lóng lánh chói mắt theo mặt bên tựa như tia chớp bay tới, lửa hồng mang theo làm cả thân

kiếm cũng trở nên đỏ bừng. Phù một tiếng, cứng rắn đâm vào khe hở nửa thước trên giáp xác bích lục song đao ma. Lâm bích

lục song đao ma đau đớn kêu lên: “Song đao” điên cuồng quét ngang.

Trần Thần phát động Thiên Hỏa Thứ để được ăn cả ngã về không, đây là một kích mạnh nhất của hắn đánh vào khe hở giáp

xác của Bích lục song đao ma.

Có Trần Tư phụ trợ, Long Hạo Thần lại tiếp tục xông tới, Quang Diệu Chi Thuần ngăn chặn, Thánh Thấm Chi Thuần lần nữa

thả ra.

Phốc, đệ nhất đao bị Thánh Thấm Chi Thuần dùng trọng thuẫn giảm bớt lực, Long Hạo Thần vững vàng đứng bất động, hắn

cấp cho đồng bọn có mục tiêu để công kích. Để đứng vững lại, hắn một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng Quang

Diệu Chi Thuần lại không ngăn cản được, bị bắn sang một bên.

Kiểm quang sáng lên, Thần Ngự Cách Đáng lại dùng được, phịch một tiếng, kim quang lóng lánh, chống đỡ thành công. Máu

mũi, miệng của Long Hạo Thần chảy ra.

Kim hồng sắc quang mang phẳng phất như chia cắt toàn bộ thế giới hóa thành một đạo cầu vòng âm âm lao tới, hung hăng

đâm một chút vào hỏa kiếm trên thân thể bích lục song đao ma.

“Rống” bích lục song đao ma điên cuồng rống giận, hỏa kiếm không chui vào được cơ thể nó. Và phát ra một kích kia, đó

chính là Lý Hình. Quang cùng hỏa dung hợp, quang diễm thiên khiêu vũ, đây là kỹ năng dung hợp của nàng cùng Hoa Hồng

Độc Giác Thú.

Một tia bích lam u quang lặng yên không một tiếng động chọt lóe lên rồi biến mất, vừa lúc bích lục song đao ma mở miệng ra

quán nhập vào.

“Vào.”

Bích quang từ sau gáy hấn bắn xuyên qua.

Lâm Giai Lộ vẫn duy trì tư thế pháp tượng, sắc mặt cũng đã tái nhợt, một cái Băng Minh Châm còn lại là linh lực nàng còn

tranh thủ sở hữu được.

Kiểm quang trong tay Long Hạo Thần rơi xuống đất, một vòng kim sắc quang mang từ thân thể của hắn bộc phát ra, kỳ năng

của trường phạt Kỵ Sĩ, Thăng Thiên Trận.

Kim quang đánh sâu vào, đem “Song đao” bích lục song đao ma đánh bay lên. Thu hồi quang diệu chi thuẫn trong nháy mắt

đụng vào hấn trên lồng ngực. Ngạnh kháng đâm sâu vào nó ba thước.

Quang mang chữa trị một lần nữa rơi vào trên người Long Hạo Thần, Hạo Nguyệt không biết lúc nào đã chui vào cuộc chiến giữa

Long Hạo Thần cùng bích lục song đao ma, hỏa hồng sắc hào quang từ đỉnh đầu tiểu Hỏa toát ra, Kháng Cự Hỏa Hoàn.

Đồng thời tác dụng trên người bích lục song đao ma cùng Long Hạo Thần.

Bích lục song đao ma bị đâm sâu một thước, thụ thương không nhẹ Long Hạo Thần thì bị dính đầy đủ phải hơn năm thước.

Trần Tư bỏ dậy khỏi mặt đất, hoành trọng thuẫn che trước người Long Hạo Thần.

Thân thể bích lục song đao ma phảng phất cứng ngắc lại, đứng ở nơi đó, thân thể không ngừng loạn choạng. Thân là cấp năm

Ma tộc cường đại, sinh mệnh lực của hắn cực kỳ dai dẳng, chỉ sợ chuỗi hỏa kiếm cắm ngập vào cơ thể cũng không có cách

nào lấy đi tính mạng của hắn. Nhưng là, băng minh châm của Lâm Giai Lộ lại trở thành một kích trí mạng.

Thời điểm lần thứ hai Long Hạo Thần ngăn trở bích lục song đao ma, Lâm Giai Lộ công kích bằng băng minh châm cũng đã

chuẩn bị xong, nàng chậm trễ chờ đợi. Chỉ có một kích duy nhất, nếu như không thể trúng được mục tiêu yếu hại thì nàng

cũng đã mất đi toàn bộ sức chiến đấu.

Lý Hình chờ đợi một khắc bích lục song ma đao bị thương nặng, cơ hội tốt cuộc đã tới, băng minh châm xuyên qua não mà

vào, cho dù bích lục song đao ma thân thể cường hãn, cũng không thể sống sót.

Oanh

Bích lục song đao ma tựa như kim sơn, núi ngọc ngã xuống đất, thân thể co quắp liên tiếp, máu lực sắc từ miệng vết thương

không ngừng chảy ra.

Long Hạo Thần dùng kiếm chống đỡ thân thể của mình thở hổn hển, mặc dù tiểu Quang đối với hắn sử dụng hai lần quang mang

chữa trị, nhưng hắn cơ hồ nhận tất cả công kích của bích lục song đao ma. Sức mạnh khổng lồ chấn động nội tạng hắn như

thiêu như đốt, hấn đã bị nội thương.

Thì thảo nhắc tới mấy câu chú ngữ dài dòng, một tăng Kim Hoàng Sắc quang mang trên người hấn nhận nhạo ra, một hoàng

kim Thập Tự Giá hiện ra trên đỉnh đầu hấn. Chính là Thánh Quang Tráo. Thủ hộ Kỵ Sĩ tứ giai kỹ năng.

Lúc trước trong chiến đấu, Long Hạo Thần căn bản không có thời gian sử dụng kỹ năng này do bích lục song đao ma tiến

công quá điên cuồng.

Hơi thở thần thánh nồng nặc theo trong lỗ chân lông thấm vào thể nội, kích phát nội linh lực của Long Hạo Thần, trong cơ thể

lực phủ ngũ tạng bị chấn động sinh ra cảm giác nóng rực lúc này mới làm giảm bớt mấy phần.

Lâm Giai Lộ giống như đang nhìn quái vật hỏi Long Hạo Thần : "Người còn có nội linh lực để sử dụng Thánh Quang Tráo?

Người rốt cuộc có bao nhiêu linh lực a?" Nàng thấy rằng, Long Hạo Thần trước sau sử dụng kỹ năng nhiều như vậy, coi như

có hai nghìn nội linh lực sợ rằng cũng không đủ , nhưng hai nghìn nội linh lực đại biểu Đại Địa Kỵ Sĩ. Mà lực chiến đấu của

Long Hạo Thần vừa rồi hiển nhiên còn chưa đạt tới mức cảnh giới Đại Địa Kỵ Sĩ a.

Long Hạo Thần miễn cưỡng cười một tiếng, nói : "Ta có một ít phương pháp có thể tiết kiệm linh lực tiêu hao tại thời điểm sử

dụng kỹ năng." Hấn dĩ nhiên sẽ không nói ra mình có Quang Minh Chi Tử thể chất.

Lý Hình, Trần Thần cũng bu lại, năm người tụ tập ở chung một chỗ, hai mặt nhìn nhau, trên mặt vẫn toát ra thần sắc sợ hãi.

Đối với bọn họ mà nói, trận chiến vừa rồi tuyệt đối được xưng là thập tử nhất sinh. Nhìn qua trong năm người chỉ có Long

Hạo Thần một người bị thương. Nhưng nếu như không có Thánh Dẫn Linh Lô ? Trừ Long Hạo Thần bằng vào Thần Ngự

Cách Đáng ở bên ngoài, bọn họ người nào có thể đỡ nổi một kích toàn lực của bích lục song đao ma? Cho dù Lý Hình có

Hoa Hồng Độc Giác Thú sợ rằng cũng ngăn cản không nổi.

Trần Thần bình thời nói rất ít, cũng là do huynh trưởng Trần Tư làm chủ, lúc này lại hướng Long Hạo Thần vươn ra ngón tay

cái, "Phục."

Long Hạo Thần khẽ mỉm cười, ở trong Thánh Quang Tráo thật dễ chịu , thân thể của hấn đã thoải mái hơn nhiều, nhưng muốn

khôi phục đến trạng thái tốt nhất, ít nhất cũng cần nghỉ ngơi dăm ba ngày trở lên.

"Rời khỏi nơi này rồi hãy nói. Tỷ , người mang theo Lâm tỷ tỷ, chúng ta rời đi nhanh lên." Yên ổn lâu thì sẽ gặp nguy, hiển

hiển nơi đây không phải là nơi ở lâu được.

"Hạo Nguyệt, người đang làm gì đó?" Long Hạo Thần vừa định gọi Hạo Nguyệt mau nhanh, thì phát hiện Hạo Nguyệt đang

gục đầu trên người bích lục song đao ma, hai đầu cần xé giáp xác ở đầu của bích lục song đao ma, thỉnh thoảng còn phát ra

hỏa hệ cùng quang hệ ma pháp.

“Ba.” chân phải trước của Hạo Nguyệt hung hăng vỗ vào một bên đầu bích lục song đao ma, nhất thời, một viên màu xanh

nhật như thủy tinh đông từ trong đầu bích lục song đao ma bật ra.

Tiểu Quang không chút khách khí một ngụm há miệng nuốt xuống

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

65. Chương 18 : Bí Mật Liệt Ma Đoàn (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

“Đó là ma tinh?” Lâm Giai Lộ ngẩn ngơ, giật mình nói.

Lý Hình giật mình nói : “Đúng vậy! Ma thú của Ma tộc cũng có ma tinh, vậy đó chính là ngũ giai ma tinh. Hạo Nguyệt, người

tiểu tử phá của này dĩ nhiên trực tiếp ăn vào. Nó có thể bán ít nhất một ngàn Kim Tệ đó. Quá mức bại gia.”

Lâm Giai Lộ hừ một tiếng, nói : “Ta nếu có đồng bọn như vậy, nó bại gia ta đều nguyện ý.” Nghe nàng nói những lời này, Trần

Tư, Trần Thần hai huynh đệ lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Không hề nghi ngờ, lúc trước chiến đấu trong liên tràng, Long Hạo Thần là trung trụ cột vững vàng của tiểu đoàn thể này, mang

đến tác dụng lớn nhất. Nhưng mà, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, Hạo Nguyệt biểu hiện đồng dạng kinh diễm. Nhất

là nó cùng Long Hạo Thần phối hợp. Vô luận là trị liệu, còn là phụ trợ, tiến công, trong thời điểm đó không có nửa phần sai

lầm.

Để cho bọn Lâm Giai Lộ hâm mộ là, Song Đầu Hạo Nguyệt lúc trước thi triển ít nhất năm, sáu loại ma pháp a! Mặc dù đều là

ma pháp cấp thấp, có thể nói đại khái, ma thú có thiên phú ma pháp có thể có hai, ba loại cũng đã tương đương không tệ. Tứ

cấp trung giai Hạo Nguyệt có nhiều ma pháp như vậy, còn là song hệ, coi như là ngũ cấp ma thú bình thường cũng không có

cách cùng so sánh với nó.

Hạo Nguyệt ăn ma tinh, mông diễm mông diễm chạy đến bên người Long Hạo Thần, hướng về hắn ô ô kêu hai tiếng, ăn ma tinh

xong nó rất là nhân tính hóa cúi đầu tựa hồ có chút ý tứ ngượng ngùng.

Long Hạo Thần ha hả cười, ngồi xổm xuống, cũng không để ý trên đầu nó dính máu, ôm ôm nó, “Không có việc gì, ăn thì cứ

ăn. Các người là giỏi nhất. Chúng ta đuổi nhanh đi.”

Lý Hình nói : ”Đệ đệ, người đem thi thể Bích lục song đao ma thu vào đi. Nghe nói giáp xác của Bích lục song đao ma có thể

làm thuốc, hẳn là có thể bán kiếm tiền.” Nàng là biết Long Hạo Thần có không gian giới chỉ.

Long Hạo Thần gật gật đầu, nói : “Hảo, trước tiên đệ sẽ thu hồi nó, sau khi bán xong sẽ phân tiền cho mọi người.”

“Ta không lấy.” Lâm Giai Lộ không chút do dự nói.

Trần Tư cùng Trần Thần cũng đều gật đầu. Trần Tư nói : ”Hạo Thần, chúng ta không thể lấy. Nếu như không phải có người,

chúng ta chưa chắc có thể sống trở về. Hơn nữa người vì bảo vệ chúng ta còn bị thương, vô luận nói như thế nào, cái chiến lợi

phẩm này đều hẳn là thuộc về người.”

Long Hạo Thần đi lên trước thi thể Bích lục song đao ma thu vào trong không gian trữ vật của bản thân, sau đó xoay người

hướng về mọi người nói : ”Ta một người có thể giết được chết nó sao? Không thể. Vô luận người nào xuất lực nhiều hay ít,

chúng ta bây giờ là một tập thể. Trở về trước rồi hãy nói, xuất phát.”

Lý Hình mang theo Lâm Giai Lộ, năm người rất nhanh đi về phương hướng quân thủ vệ Thánh Điện liên minh.

Khi di chuyển gấp gấp hai mươi dặm nhưng vẫn như trước không có gặp được truy binh phía sau, Lý Hình cười mân cô độc

giác thú dùng tốc độ nhanh nhất trước tiên đưa Lâm Giai Lộ qua, sau đó lại dẫn theo hai con tạo kỵ đi vòng vèo trở về, nàng

mang theo Long Hạo Thần bị thương, Trần Tư huynh đệ cỡi tọa kỵ, rốt cục tại lúc dương cao chiếu đã quay trở về chỗ Thánh

Điện liên minh đóng quân.

Tiếp đợi bọn hắn là địa phương đóng quân của một đại đội, bởi vì bọn họ là muốn tham gia tuyển chọn liệt ma đoàn nên đại

đội trưởng đối bọn họ rất khách khí, đặc biệt cho bọn họ một đại trưởng bông để cho bọn họ nghỉ ngơi.

”Trước mắt chúng ta đã đánh chết hai mươi hai Ma tộc, khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ còn kém ba tên. Vết thương của ta

sợ rằng phải cần hơn ba ngày mới có thể khỏi hẳn.” Long Hạo Thần trầm giọng nói.

Sống sót sau tai nạn, sau khi thanh tĩnh, thân thể của mỗi người đều rất mệt mỏi, kể cả Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ tất cả đều

không giữ hình tượng dựa vào bên trong lều.

Hạo Nguyệt cuộn mình dưới chân Long Hạo Thần, hai đầu gối ở trên cái đùi của mình, đã ngủ say như chết. Chỉ có Long

Hạo Thần cùng nó có huyết khế tồn tại nên mơ hồ có thể cảm giác được trong cơ thể Hạo Nguyệt đang nhộn nhạo dao động

một luồng năng lượng, tựa hồ là đang tiêu hóa viên ma tinh của Bích lục song đao ma mà lúc trước thôn tính.

Trần Tư nói : "Chúng ta mặc dù không bị thương, nhưng muốn khôi phục trạng thái tốt nhất ít nhất cũng phải ngày mai mới

được. Ngày mai đã là ngày cuối cùng. Ma tộc so với chúng ta tưởng tượng còn muốn khó đối phó hơn."

Lâm Giai Lộ không chút do dự nói : "Ta đề nghị chúng ta không nên dùng cách cũ để đánh chết Ma tộc. Nhất là lại không biết

rõ ràng bọn họ dò xét tung tích chúng ta như nào , phương pháp lúc trước càng thêm không thích hợp. Một khi chúng ta bị

phát hiện lần nữa, Ma tộc không chừng sẽ phá hủy tồn tại cường đại đến đối phó chúng ta mà."

Lý Hình nhíu mày nói : "Nhưng mà nhiệm vụ của chúng ta còn chưa có hoàn thành."

Lâm Giai Lộ thở sâu, nói : "Ta rời khỏi thôi. Lần này nếu như không phải Hạo Thần, ta căn bản không có khả năng còn sống

trở về. Thông qua một trận chiến này, ta cũng khắc sâu nhận thức của chính mình không đủ, coi như là có tư cách tham gia thi

đấu tuyển chọn lập ma đoàn, ta cũng không thể nào thu được thành tích tốt được."

Lý Hình thoáng sửng sốt một cái, Nhìn Lâm Giai Lộ ánh mắt nhu hòa vài phần.

"Các người ai cũng không cần rời khỏi, khảo hạch đã thông qua." Thanh âm hơi già nua vang lên, màn cửa vén lên, lão giả cầm

pháp trượng trong tay từ bên ngoài đi đến. Đây không phải vị giám sát sử đại nhân sao.

Lâm Giai Lộ hướng mọi người nháy mắt ra hiệu, vội vàng đứng người lên, cung kính nói : "Giám sát sử đại nhân."

Lão giả phát phát tay, nói : "Các người đều ngồi đi, ta tên là Phong Dương Mộc, các người có thể gọi ta là phong lão sư, bắt

đầu từ bây giờ, các người tham dự tuyển chọn lập ma đoàn lần này hết thảy sự vụ đều do ta tiến hành an bài." Cùng so sánh

với lần đầu tiên nhìn thấy sự lãnh đạm, thái độ hân lúc này rõ ràng ôn hòa hơn nhiều. Ánh mắt dừng lại hồi lâu trên người Long

Hạo Thần.

Lâm Giai Lộ cung kính nói : "Phong lão sư, ngài vừa rồi nói chúng ta thông qua khảo hạch, là thật vậy chăng?"

Phong Dương Mộc gật gật đầu, nói : "Không sai, các người đã thông qua khảo hạch."

Năm người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng toát ra vẻ vui mừng, không cần đặt chân lên lãnh địa Ma tộc hiển nhiên là

tốt nhất. Sau khi chân chính đối mặt qua Ma tộc, bọn họ đã khắc sâu cảm nhận được sự đáng sợ của Ma tộc.

Long Hạo Thần chần chờ nói : "Nhưng mà chúng ta chỉ mới giết được hai mươi hai Ma tộc."

Phong Dương Mộc nhìn Long Hạo Thần mỉm cười, nói : "Con số cũng không thể đại biểu hết thảy. Các người có thể vây giết

chết một cái Bích lục song đao ma, cũng đã có tư cách tham gia thi tuyển lập ma đoàn chọn năm nay. Khảo hạch mỗi người

sẵn giết năm tên Ma tộc, chỉ là tứ giai trở xuống. Tứ giai Ma tộc một tên có thể tương đương với năm. Nói cách khác, các

người giết chết Địa khắc tộc ẩn hình giả thì nhiệm vụ cũng đã hoàn thành. Khi Bích lục song đao ma xuất hiện, ngay cả ta cũng

giật nảy mình, bất quá, vì kiểm nghiệm thực lực các người, ta cũng không có xuất thủ, không nghĩ tới, các người dĩ nhiên thật

sự đem đánh chết bọn chúng.”

Trần Tư dùng sức huy vũ quyền đầu, ”Thật tốt quá, lần này chúng ta có thể cùng nhau đi đến Thánh Điện liên minh tham gia

tuyển chọn.”

Phong Dương Mộc gật gật đầu, nói : ”Đúng vậy. Thông qua vào khảo hạch, các người đồng thời cũng có tư cách biết một chút

về liệt ma đoàn . Ta kế tiếp nói các người phải cẩn thận lắng nghe, đối với các người tham gia liệt ma đoàn sẽ có trợ giúp nhất

định.”

Mọi người nhất thời rung mình, ngồi thẳng người, chăm chú nghe Phong Dương Mộc giảng thuật.

”Liệt ma đoàn tuyển chọn mỗi năm năm một lần, mỗi một tào thành thị cử trung trở lên đều sẽ phái một gã giám sát sử phụ

trách, tiến hành nhập tràng khảo hạch bình trắc, cùng với dẫn dắt khảo hạch giả thông qua để tham dự tuyển chọn .”

”Sau khi đến Thánh Điện liên minh, các người đều sẽ bị phân đến thánh điện tương ứng từng người tiến hành vòng đấu loại.

Thánh Điện liên minh Chúng ta ,thành thị cỡ vừa trở lên tổng cộng có một trăm hai mươi bảy tòa, mỗi tòa thành thị gần như

đều sẽ phái ra một thanh niên ưu tú tham gia thi đấu. Bởi vậy, riêng từng người một tại các thánh điện sẽ cử hành vòng đấu

loại, cạnh tranh sẽ cực kỳ tàn khốc. Nhất là kỵ sĩ thánh điện, chiến sĩ thánh điện cùng ma pháp thánh điện, bởi vì người tham

gia ba thánh điện này là nhiều nhất. Tương đối mà nói, ba thánh điện khác thig người tham gia ít hơn nhiều lắm. Nhất là linh hồn

thánh điện, thậm chí chỉ cần tiến hành một, hai đợt đấu loại là có thể xong.”

Boom 20C để chào mừng Bàn Long Hội có ngôi nhà mới.

Và nếu mỗi pót có 100 thanks thì ta sẽ boom thêm 10c nữa

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

66. Chương 18 : Bí Mật Liệt Ma Đoàn (2)

Dịch giả:Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

”Đấu vòng loại cuối cùng sẽ đem mười người mạnh nhất của mỗi một điện trong Lục Đại Thánh điện chọn lựa ra tham dự trận

chung kết. Và phạm là có thể thông qua vòng đấu loại , cũng đã có thể trở thành một thành viên mới của Liệt Ma đoàn.Giai

đoạn trận chung kết, chủ yếu là để tiến hành xếp hạng, để cho sau đó bốc thăm sắp xếp tổ hợp.”

”60 người tham dự trận chung kết,sẽ rút thăm tiến hành tranh tài, vì vậy,trong trận chung kết vận khí thấp phân trọng yếu.

Thích khách rút được ma pháp sư, đó chính là đặng đại vận, tựa như Kỵ Sĩ rút được thích khách cũng giống như vậy. Cuối

cùng sẽ tiến hành xếp hạng sáu mươi người, xếp hạng càng cao, lấy được phần thưởng cũng càng phong phú, cuối cùng nếu

người dự thi đạt được tiền tam còn có thể trước khi Liệp Ma bàn sắp xếp lựa chọn một người không nằm trong tiền tam làm

đồng đội.”

Nghe đến đó, Lý Hình không nhịn được hỏi : “Phong lão sư, này Liệp Ma bàn sắp xếp là chỉ cái gì?”

Phong Dương Mộc khẽ mỉm cười, nói : ” thi tuyển Liệp Ma đoàn, danh như ý nghĩa, chọn lựa ra những cường giả trẻ tuổi tạo

thành Liệp Ma đoàn. Và từng cái Liệp Ma đoàn, cũng là do những cường giả của Lục Đại Thánh điện tạo thành. Sáu người

làm một tổ Liệp Ma đoàn. Và tham dự trận chung kết có sáu mươi người,vậy tiến hành phân phối như thế nào đây? Lúc này

cần bốc thăm tiến hành lựa chọn, để cho thiên ý quyết định đoàn đội. Cuối cùng tạo thành mười Liệp Ma đoàn.Sau khi tạo

thành Liệp Ma đoàn, còn có một cuộc tranh tài, cuối cùng quyết định ra Liệp Ma đoàn tốt nhất, đoàn đội đó sẽ lần nữa đạt

được phần thưởng.”

Long Hạo Thần nói : ”Phong lão sư, Liệp Ma đoàn đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Nếu liên minh đem Liệp Ma đoàn thi tuyển

làm cho long trọng như thế, hẳn là có ý nghĩa rất trọng yếu chứ.”

Phong Dương Mộc không chút do dự nói : ”Dĩ nhiên. Liệp Ma đoàn có thể nói là lực lượng trọng yếu nhất đối kháng Ma tộc

của Thánh điện liên minh chúng ta. Thánh điện liên minh sẽ vì Liệp Ma đoàn ban bố các loại nhiệm vụ, cơ hồ tất cả đều là

nhằm vào Ma tộc. Một Liệp Ma đoàn cường đại đối với Ma tộc sẽ tạo thành uy hiếp có đôi khi hơn hẳn thiên quân vạn mã.

Bọn họ thậm chí có thể sẵn giết Ma thần. Trước mắt Liệp Ma đoàn có hơn trăm đội, đối mặt Ma tộc, bọn họ là trụ cột vững

vàng của liên minh .”

”Về Liệp Ma đoàn thi hành nhiệm vụ như thế nào ta sẽ không nói nhiều. Nếu như các người may mắn có thể trở thành một

thành viên trong đó tự nhiên sẽ biết. Ta hiện tại chỉ nói phần thưởng. Các người hẳn là cũng biết, Lục Đại Thánh điện trừ hăng

ngày có thể học tập các loại kỹ năng công bố ra, còn có một số mật kỹ. Thí dụ như Kỵ Sĩ Thánh điện Thần Ngự Cách Đáng.”

Nói tới đây, hắn cố ý nhìn Long Hạo Thần một cái.

”Những thứ bí kỹ này thành viên của Thánh điện không được học tập . Cho dù là sau khi tu vi đạt tới trình độ nhất định cũng

vẫn như thế. Chỉ có hai loại phương thức có thể học tập, một loại chính là truyền thừa. Những cường giả vì liên minh làm ra

cổng hiến khổng lồ, có thể đạt được một quả truyền thừa giới chỉ, đem một chút bí kỹ truyền thừa cho truyền nhân của mình.

Một loại khác, chính là thông qua trị giá chiến công tới đổi. Liệp Ma đoàn thông qua hoàn thành nhiệm vụ, cơ hồ có thể đến

liên minh đổi . Bao gồm các loại cường đại trang bị, bí kỹ”

Long Hạo Thần trong lòng vừa động, ánh mắt rơi vào mai hắc sắc giới chỉ cha để lại cho, truyền thừa giới chỉ chính là nó sao.

Khó trách cha không sợ người khác nghi vấn ta có kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng. Xem ra, tất cả truyền thừa giới chỉ bề ngoài

cũng giống nhau. Nhưng trên tay hắn chiếc giới chỉ này cũng là bí mật lớn nhất của hắn. Bởi vì, ở trong chiếc nhẫn , phong ấn

tất cả kỹ năng của Trùng Giới Kỵ Sĩ, bao gồm tất cả bí kỹ thậm chí là kỹ năng Long Tinh Vũ tự nghĩ ra.

Long Hạo Thần chẳng bao giờ buông tha tu luyện Trùng Giới Kỵ Sĩ, thân là thủ hộ Kỵ Sĩ , hắn là trọng yếu cầu đoàn đội, đổi

mặt bích lục song đao ma hắn đã làm rất khá. Nhưng nếu như hắn không phải là vì giấu diếm năng lực về Trùng Giới Kỵ Sĩ,

lấy song kiếm đổi mặt bích lục song đao ma, cho dù là dưới tình huống một chọi một, hắn cố nhiên không có nắm chắc tất

thắng, nhưng có sáu thành nắm chắc có thể cùng bích lục song đao ma tương đương với ngũ cấp lưỡng bại câu thương.

Nhìn lên năm người trẻ tuổi trước mặt thần sắc có chút mờ mịt, Phong Dương Mộc cười nhạt một tiếng, nói : ”Có phải hay

không cảm thấy đạt được chiến công trị giá có chút rất khó. Ta đây sẽ kể một ít về phần thưởng của cuộc thi Liệp Ma đoàn.

Chỉ nói một điều sẽ đối với các người có đủ lực hấp dẫn.Sau khi thi tuyển trận chung kết nếu cuối cùng đạt danh tiền tam,

phần thưởng là linh lô.”

“A!” Bao gồm cả Long Hạo Thần, năm người không hẹn mà cùng lên tiếng kinh hô.

Linh lô ý vị như thế nào? Chỉ nhìn một cách đơn thuần lúc trước Long Hạo Thần bằng vào Thánh Dẫn Linh Lô dẫn dắt mọi

người giết chết bích lục song đao ma sẽ rất rõ ràng. Và Thánh Dẫn Linh Lô ở trong ba mươi sáu loại linh lô Kỵ Sĩ có thể sử

dụng chỉ bất quá xếp hạng thứ ba mươi bốn mà thôi. Bất kỳ chức nghiệp nào, chỉ cần có thể có một linh lô, như vậy, tự

tương đương với mở ra cánh cửa để trở thành cường giả, chí bảo đoạt thiên địa tạo hóa này đủ để thay đổi con người khi còn

sống a!

Phong Dương Mộc cảm thụ được hơi thở của năm người trở nên dồn dập, mỉm cười nói : ”Đối với mỗi người mà nói, cơ hội là

chia đều . Các người cần phải cố gắng lên a!”

Hắn lần này ủng hộ lời của, làm ra rõ ràng tác dụng, trước mặt năm người trẻ tuổi tựa như có lẽ đã quên mất mệt mỏi, mọi

người trong ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu.

Phong Dương Mộc trong lòng thầm than một tiếng, muốn đạt được tiền tam trong thi tuyển cuối cùng dễ vậy sao. Cho dù là

người trẻ tuổi trong bọn họ có Thánh Dẫn Linh Lô cùng Thần Ngự Cách Đáng này cũng rất không có khả năng. Bất quá,

người trẻ tuổi này mới có thể tiến vào giai đoạn trận chung kết. Về phần những người khác, sợ rằng. . .

“Phong lão sư, ta có một vấn đề muốn hướng ngài thỉnh giáo.” Long Hạo Thần hướng Phong Dương Mộc cung kính nói.

Phong Dương Mộc nói : “Người hỏi đi.”

Long Hạo Thần nói : “Chúng ta lúc trước thừa dịp trời tối tiến vào lãnh địa Ma tộc cũng thập phân cẩn thận, tại sao Ma tộc vẫn

có thể phát hiện chúng ta? Cho dù cường thịnh như Ưng Nhân thuật cũng không có thể thấy chuyện đã xảy ra ngoài trăm

dặm.”

Phong Dương Mộc mỉm cười nói : ” Nguyên nhân là bởi vì các người khi đối kháng Ma tộc không có kinh nghiệm. Ma tộc có

một loại tồn tại tên là ảnh ma, năng lực ẩn thân của bọn nó so sánh với Địa Khắc tộc ẩn hình giả còn mạnh hơn, nhưng không

có bất kỳ năng lực công kích cùng phòng ngự. Nó trở thành bóng ma trong bóng tối. Đặc biệt chịu trách nhiệm trinh sát của

Ma tộc. Ít nhất phải là Mục Sư tứ giai trở lên mới có thể phát hiện bọn họ. Các người nhất định là bị ảnh ma theo dõi, cho nên

mới phải bị Ma tộc đánh lén. May là các người ứng biến rất tốt.”

Nói xong câu đó, Phong Dương Mộc đứng lên, nói : ”Tốt lắm, các người nghỉ ngơi thật tốt đi. Sáng mai, chúng ta sẽ lên

đường, đi đến Thánh điện liên minh tham gia cuộc so tài.”

Tiến Phong Dương Mộc, mọi người lần nữa té trên mặt đất, khi hai huynh đệ Trần Tư, Trần Thần chuẩn bị ngủ thì lại bị Long

Hạo Thần kéo lên.

”Không thể ngủ, mình tưởng sau khi đại chiến, chẳng những có thể làm cho chúng ta hồi phục như trước khi trải qua chiến đấu,

gia tăng kinh nghiệm thực chiến. Đồng thời cũng là tăng cường tự thân, là thời cơ tốt nhất tăng lên nội, ngoại linh lực. Vào lúc

này ngủ, tương đương với lãng phí sinh mệnh.”

Lý Hình gật đầu, nói : “Hạo Thần nói đúng, hắn bị thương cũng có thể kiên trì, chẳng lẽ chúng ta lại không thể sao?”

Cho dù mệt mỏi tất cả năm người đều lựa chọn phương thức mình tưởng để giải trừ mệt nhọc.

Một đêm không nói chuyện .

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Hạo Thần là người thứ nhất từ trong minh tường dần dần tỉnh táo lại, nội phủ vẫn như cũ có chút

đau đớn, công kích ngày hôm qua của bích lục song đao ma thật sự là quá cường hãn. Chính diện một kích toàn lực tuyệt đối

vượt qua ba nghìn năm trăm độ linh lực. Mặc dù có Thánh Quang Trảo trị liệu, thương thế nội phủ cầu hãn vẫn như cũ cần

phải khôi phục trong một thời gian ngắn. Thuần túy bằng vào quang hệ ma pháp để trị liệu cũng cũng không phải là không

được, nhưng nói như vậy, sẽ ảnh hưởng đến lành năng lực tự lành của bản thân, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

67. Chương 18 : Bí Mật Liệt Ma Đoàn (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Bất quá, thương thế mặc dù chưa lành, nhưng Long Hạo Thần vui mừng phát hiện, mình nội, ngoại linh lực của đều có tiến bộ

không ít.

Hắn bây giờ là bát cấp Đại Kỵ Sĩ, nội, ngoại linh lực gia tăng đã vượt qua một ngàn sáu trăm điểm. Trong đó ngoại linh lực có

ít nhất chừng 240 điểm. Cuộc ác chiến hôm qua, đầu tiên để cho hắn ngoại linh lực đã tăng lên khoảng mười điểm, nội linh lực

tăng lên khoảng hai mươi điểm. Khoảng cách cửu cấp Đại Kỵ Sĩ càng tiến thêm một bước.

Đối mặt uy hiếp sinh tử, khi khổ chiến hầu như có thể kích thích tiềm lực bản thân, huống chi ngày hôm qua tất cả công kích

của tiềm hành giả Địa Khắc tộc cùng Trạch Lâm tộc bích lục song đao ma cơ hồ cũng là Long Hạo Thần ngành kháng chống

đỡ, linh lực của hắn tăng lên tự nhiên cũng là lớn nhất. Dĩ nhiên, cái biên độ tăng lên này chẳng qua là Long Hạo Thần tự tính

ra mà thôi. Trừ phi là đột phá một cấp, nếu không, chỉ bằng cảm giác thì không cách nào biết rõ chi tiết cụ thể linh lực bản

thân.

Bốn người khác lần lượt tỉnh lại, sau khi tỉnh dậy trong con mắt của bọn họ cũng toát ra vẻ vui mừng, hiển nhiên cũng là cảm

nhận được tu vi của bản thân tăng lên.

Sau khi rửa mặt, ăn sáng. Lúc năm người thu thập đồ đạc, Phong Dương Mộc lại lần nữa hiện ra trước mặt bọn họ.

“Lên đường thôi. Cùng giống như trước khi các người hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, ta sẽ đi theo bên cạnh các người.” Nói

xong câu đó, bên cạnh thanh quang lóng lánh, Phong Dương Mộc đã biến mất không thấy.

Lý Hình le lưỡi, thấp giọng nói : “Vị Phong lão sư này chỉ sợ tu vi đã là lục giai đại Ma Đạo Sĩ rồi?”

Thông qua khổ chiến hôm qua, Lâm Giai Lộ cùng Lý Hình quan hệ trong đó rõ ràng hòa hoãn hơn một chút, Lâm Giai Lộ khẽ

vuốt cằm, nói : “Phong lão sư là một vị lục giai tứ cấp đại Ma Đạo Sĩ, là chấp sự Ma Pháp Thánh Điện chúng ta.”

(Phân biệt giữa giai và cấp cho độc giả hiểu : giai là để chia chức nghiệp còn cấp là cấp độ trong chức nghiệp)

Sau khi năm người cảm ơn chỗ trú quân đã chiêu đãi bọn họ, lên ngựa xuất phát, Lâm Giai Lộ tự nhiên vẫn là cùng Lý Hình

cùng cưỡi Mân Côi Độc Giác Thú, hướng phía Tây Bắc Thánh điện liên minh trọng yếu nhanh như điện chớp di chuyển.

...

Đây là một tòa toàn thân ám kim sắc điện phủ. Cao chừng năm trượng, có hình tròn.

Ở chỗ này, không có bất kỳ một cái cửa sổ, nhưng chiếu rọi một vẻ đặc thù u ám rõ ràng rành mạch.

Đó là vẻ u ám có màu lam, nói chuẩn xác, là tầng tầng ám lam sắc quang vừng.

Trên mặt đất, ám kim sắc hoa văn tổ hợp thành một lục mang tinh lần lượt thay đổi, vô số ký hiệu dọc theo lục mang tinh nổi

đến cả đại điện, vô luận là mặt đất, vách tường hay là đỉnh chóp, tất cả đều hiện lên những ký hiệu phẳng phát đầy dẫy huyền

ảo chí lý.

Nếu như Long Hạo Thần có thể ở đây, vậy hẳn nhất định sẽ nhận ra, những thứ ký hiệu này giống như tòa truyền tống đại trận

ở Kỵ Sĩ Thánh sơn hẳn đã thấy, đây chính là thượng cổ Tinh Linh văn.

Nhưng mà, thượng cổ Tinh Linh văn ở chỗ này cũng lóng lánh kia chiếu sáng ám lam sắc điện phủ, cũng không phải là hắc ám

thuộc tính, nhưng tràn đầy hơi thở âm u xơ xác cùng tiêu điều. Cùng thượng cổ Tinh Linh văn nơi Kỵ Sĩ Thánh sơn truyền

tống đại trận hoàn toàn bất đồng.

Ám lam sắc ký hiệu kia, đầy dẫy một loại hơi thở giam cầm, phẳng phát ở phong ấn cái gì.

Ngay giữa Đại điện, ở phía trên trung tâm lục mang tinh, lẳng lẳng lơ lơ một thanh đoản kiếm. Một thanh toàn thân đen

nhánh, không có bất kỳ tia sáng tán phát ra trên đoản kiếm. Nếu như không phải là chung quanh có ám lam sắc quang mang,

nó tựa như căn bản không tồn tại vậy.

Không có bất kỳ hơi thở linh lực ba động, nhưng nó có vẻ hắc ám đến mức tận cùng, lại tựa hồ như chứa tế hết thảy nơi này,

những thứ ám lam sắc ký hiệu kia phẳng phát thủy chung là hướng hắc quỷ bá vậy.

Cũng ở nơi này dưới chuôi đoản kiếm đen nhánh, ở trung ương lục mang tinh, có một người đang ngồi ngay ngắn. Một thiếu

nữ. Nàng khoanh chân ngồi ở chỗ đó, tóc dài màu tím xoa trên bả vai , tựa hồ cũng bịt kín một tầng đậm ám lam sắc quang

vụng. Da của nàng thập phân trắng nõn, thậm chí trắng nõn nhìn có chút không mạnh khỏe. Ngũ quan xinh xắn giống như là

thần ban ân vậy, thân thể mềm mại hơi có vẻ non nớt cũng hơi thở phát ra không có bất kỳ thanh xuân nào. Bởi vì, nàng cần

Ước chừng dùng thời gian nửa nén hương, Trên ma tinh thể của Long Hạo Thần liền có hơn hai nghìn kim tệ.

” Kết thúc công việc.” Lâm Hâm thu hồi ma tinh thể, vỗ vỗ bả vai, Long Hạo Thần nói : “Huynh đệ là muốn tham gia buổi đấu giá a. Cố tình không bằng ngẫu nhiên, chúng ta cùng nhau vào đi thôi. Đi theo ca ca, mua đồ đều có thể giảm giá nha.”

Nhận được hai nghìn kim tệ, Long Hạo Thần tâm tình cũng rất tốt, gật đầu, nói : “Vậy thì cùng nhau đi.”

Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ, bốn người cùng đi vào phòng đấu giá.

Tiến vào Thánh Minh Phách Mại Tràng, Long Hạo Thần lập tức đã bị một màn trước mắt làm rung động . Bên trong Phòng đấu giá, là từng vòng ghế ngồi vờn quanh, mỗi năm hàng ghế ngồi một màu, dựa theo lời Lâm Giai Lộ, màu sắc ghế ngồi bất đồng, giá cũng bất đồng, càng hướng vào phía trong càng cao. Phía trước nhất, cũng là chỗ dưới cùng là một vòng lô ghế bịt kín. Ngay giữa Phòng đấu giá, là một cái bình đài hình tròn, hiển nhiên là dùng để trình diễn vật phẩm đấu giá .

Vừa tiến vào phòng đấu giá này, Long Hạo Thần lập tức cảm giác được một cỗ ma pháp nguyên tố nồng đậm đập vào mặt, hiển nhiên nơi này có không ít trang bị ma pháp.

“Chúng ta đứng ở phía sau.” Long Hạo Thần nhìn thoáng qua Hào Bài Lý Hình đưa cho hắn hướng phía Lâm Hâm nói.

Lâm Hâm dừng bước lại, nói : “Không có chuyện gì, phía trước ta có lô ghế, dù sao chỉ có một mình ta, bên trong rộng rãi vô cùng. Tựa cùng nhau vào đi.”

Long Hạo Thần còn có chút chần chờ, Lâm Giai Lộ từ phía sau nhẹ nhàng đụng hắn một cái ý bảo hắn đáp ứng. Đối với cái này thanh niên tóc dài, Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ cũng rất là tò mò. Phải biết rằng ma được sư là cực kỳ thừa thớt , địa vị so sánh với ma pháp sư còn cao hơn nhiều. Mặc dù người này không thừa nhận mình là ma được sư, nhưng hắn đã nói mình có đam mê ở phương diện này, hơn nữa còn có hắc sử thể, kết giao người như vậy cũng không phải là chuyện gì xấu.

“Được rồi.” Long Hạo Thần đành phải đáp ứng .

Ở dưới sự hướng dẫn của Lâm Hâm, bọn họ theo bậc thang hướng phía dưới đi tới, đi tới phía trước là một khu vực được bao quanh. Nơi này đặc biệt có người hầu nữ tiếp đãi. Những người hầu nữ này mỗi người vóc người thon thả, tướng mạo mi thanh mục tú, mặc quần màu bạc.

“Lâm đại sư, ngài đã tới.” Nhìn thấy bọn họ đi tới, một gã hầu nữ vội vàng đi tới Lâm Hâm trước mặt, mỉm cười hướng hắn hành lễ. Trong mắt lại càng lộ ra ý ái mộ không che dấu chút nào.

Lâm Hâm nghe ngang nói : “Tiểu đệ, đây là mấy vị là bằng hữu của ta, dẫn chúng ta đi qua đi.”

“Dạ.” Thiếu nữ ánh mắt từ trên mặt Long Hạo Thần xẹt qua hơi toát ra mấy phần kinh ngạc, Lâm Hâm tướng mạo đã là cực kỳ xuất sắc trong nam nhân, nhưng cùng so sánh với Long Hạo Thần, nhưng vẫn là có chênh lệch, hai người đứng chung một chỗ, Lâm Hâm nhất thời đã bị hạ thấp.

Bất quá những thiếu nữ bồi bàn tổ chất hiển nhiên rất cao, ánh mắt nhìn thẳng hơi chút dừng lại liền mang theo bốn người dọc theo thông đạo thăm dò trải hương phương hướng gian phòng đi tới.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

70. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Lâm Hâm phòng số 6, vị trí phi thường tốt, đối diện với bàn đấu giá. Tiểu Nặc người hầu của hắn, đưa bọn họ đi vào.

Căn phòng chừng một trăm thước vuông, trên mặt đất phủ thảm nâu dày đặc, bước lên thập phần mềm mại thoải mái, bên trong phòng bố trí thập phần lịch sự tao nhã, hai bên cạnh đặt một ít cây xanh. Ở giữa là một chiếc ghế sofa hình bán cầu bọc da cho dù mười mấy người ngồi lên cũng không thấy chật chội. Chính diện rộng lớn, qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, có thể thấy bàn đấu giá rõ ràng phía trước.

Trên bàn trà trước ghế sofa bày đặt các loại hoa quả cùng món điểm tâm ngọt.

Lâm Hâm nói : “Long huynh đệ, hai vị mỹ nữ, mời ngồi, mời ngồi. Tiểu Nặc, người cầm hai bình cam lộ hồng ma quỷ.”

“Vâng, sẽ có ngay.” Tiểu Nặc hướng phía hân ngọt ngào cười cười, đóng cửa thật kỹ rồi đi ra ngoài.

Lâm Hâm ngồi xuống bên cạnh Long Hạo Thần, nói : “Long huynh đệ, người nơi nào còn có ma thú khác để bán sao? Sống chết đều được. Nhưma thú bích lục song đao ma , hiện tại thực rất khó tìm. Người lần này đã giúp ta giải quyết khẩn cấp tạm thời.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói : “Ta cũng cũng chỉ có một con Ma tộc này để bán. Thân thể bích lục song đao ma có thể sử dụng làm gì?” Đối với ma dược sư, hân cũng hết sức tò mò.

Lâm Hâm cười hắc hắc, nói : “Người xem.” Quang mang đỏ lóe lên, trên tay hân đã có một cái bình thủy tinh, xuyên thấu qua thân bình có thể thấy được ba khối màu hồng đỏ thẫm đan dược bên trong.

“Đây là thuốc tăng lực, trong đó chủ yếu tài liệu là ma giáp xác bích lục song đao nghiền nát thành bột phân. Cái này là đồ tốt nha.”

Long Hạo Thần sững sờ, “Thuốc tăng lực? Để làm gì vậy. Có thể tăng cường linh lực bên ngoài sao?”

Lâm Hâm thần bí lắc đầu, nói : “Người sẽ biết thôi, đấu giá hội đã bắt đầu, trước xem đấu giá a.”

Tiểu Nặc vào phòng lần nữa, đem hai bình màu đỏ rượu trái cây đặt xuống, rót cho mỗi người một chén rồi lẳng lặng thối lui. Đây hiển nhiên cam lộ hồng ma quỷ trong miệng Lâm Hâm.

“Ném thử đi, thứ này không tệ, là đặc sản một cái trấn nhỏ phía nam.” Lâm Hâm bưng một ly uống một ngụm, ánh mắt chuyển hướng ra phía ngoài trên đài đấu giá.

Long Hạo Thần cũng bưng lên một ly nhấp một miếng, mới vừa vào khẩu lúc, đầu lưỡi hội (sẽ) thoáng cảm thấy có chút chua xót, nhưng rất nhanh, mùi thơm ngào ngạt quả hương tràn ngập khoang miệng, thậm chí mà ngay cả hô hấp trong đều hỗn [lẫn lộn] khép lại loại này hương vị. Cảm giác ấm áp trượt vào bụng ở bên trong, làm cho thân thể ấm áp nói không nên lời trời buột.

Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ ngồi một bên nhìn xem Lâm Hâm cùng Long Hạo Thần nói chuyện với nhau, lại nhăm nháp cam lộ hồng ma quỷ, hai người trong mắt kinh hãi càng đậm. Long Hạo Thần chưa thấy qua loại rượu trái cây này, nhưng nằng nằng lại biết đấy. Phụ thân Lâm Giai Lộ có sưu tầm một lọ, xem như trân bảo, căn bản không lấy ra uống. Nghe nói loại này cam lộ hồng ma quỷ chính là dùng một loại tên là hoa hồng cam lộ bồ đào trải qua 99 đạo trình tự làm việc gia công mà thành, hàng năm chỉ có hai mươi bình sản lượng. Mà Lâm Hâm vậy mà cầm thứ này khoản đãi bọn họ.

Phải biết rằng, mỗi các nàng cầm trong tay một ly cam lộ hồng ma quỷ, giá cả đều muốn vượt qua bích lục song đao ma Long Hạo Thần vừa mới bán đi. Thằng này cũng quá có tiền đi à nha.

Trên đài đấu giá, một mỹ nữ đấu giá sư chạy tới trên đài, phía bên ngoài phách mại tràng tỷ số lúc đầu cũng có năm thành trở lên.

Nữ đấu giá sư ăn mặc một váy dài hoa hồng đỏ sắc, dáng người cao gầy đầy đặn, tóc dài màu đen vén lên, xinh đẹp mang theo vài phần giảo giang, nàng đi đến bàn đấu giá trong trung tâm, hai tay hướng hai bên nâng lên, có chút khom người, thanh âm ôn nhu êm tai vang lên, “Hoan nghênh các vị khách quý đi vào Minh phách mại tràng cầu Ngã Mỹ thành. Ta là Tinh Tuyên, thật cao hứng vì các vị khách quý phục vụ.”

Tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo lập tức vang lên, hiển nhiên, nữ đấu giá sư này được hoan nghênh thập phần.

“Phía dưới, xin mời thưởng thức kiện đấu giá đầu tiên của chúng ta.” Nữ đấu giá sư cũng không có quá nhiều lời, thi lễ với mọi người rồi vào chánh sự luôn.

Ngồi bên cạnh Long Hạo Thần, Lâm Hâm ánh mắt si mê, “Tinh Tuyền tỷ vẫn đẹp như vậy, thật sự là có khí chất ah! Nếu không phải ta chỉ có mười tám tuổi, ta nhất định theo đuổi nàng. Long huynh đệ, người cảm thấy nàng như thế nào đây? Xinh đẹp đúng không?”

“Ân.” Long Hạo Thần có chút ngại ngùng gật đầu.

Một gã đồng dạng quần áo Tiểu Nặc và nữ hầu phụ giúp đẩy một cỗ xe tinh xảo màu vàng lên bên cạnh đài, bên trên xe đẩy che một tầng vải đỏ.

Tinh Tuyền mỉm cười nói : “Chúng ta đệ nhất kiện vật phẩm đấu giá tin tưởng mọi người cũng đều đoán được, thần bí Lâm đại sư lại ra sân. Rất nhiều người hỏi qua ta, có cách gì có thể mua được đan dược Lâm đại sư luyện chế. Tại đây, ta đều trả lời. Lâm đại sư cùng Thánh Minh phách mại tràng chúng ta hợp tác, hẳn chế tác tất cả đan dược đều do chúng ta sở hữu mà tổng tiến hành bán ra, địa phương khác không mua được nha.”

Long Hạo Thần cơ hồ trước tiên đem ánh mắt quăng hướng về phía bên người Lâm Hâm, “Nàng nói chính là người sao?”

Lâm Hâm có chút đắc ý nói : “Có thể không phải là bản đại sư sao? Tuổi trẻ thật tốt ah! Ở bên ngoài, cho dù ta nói những đan dược này là ta luyện chế cũng cần bản không có ai tin tưởng, không tin là tốt nhất. Còn tránh khỏi phiền toái.”

Long Hạo Thần hơi sững sờ, “Vậy người nói cho ta biết, không sợ ta nói ra sao? Chúng ta mới chỉ quen nhau thôi mà.”

Lâm Hâm có chút thần bí cười, nói : “Ta đương nhiên không sợ, trước xem đấu giá a.”

Vải đỏ vạch trần, một cái bình thủy tinh xinh đẹp xuất hiện trong xe đẩy hoàng kim, trong tầm mắt vô cùng tốt, Long Hạo Thần liếc thấy được, trong bình thủy tinh nở rộ một quả màu đỏ đan dược cùng vừa rồi Lâm Hâm cho hắn xem thuốc tăng lực giống như đúc. Bất quá, trong cái bình này cũng chỉ có một quả mà thôi.

“Lâm đại sư xuất phẩm, ngọc bích hộ thể hoàn. Tam giai đỉnh phong đan dược. Phục dụng về sau, trong thời gian nửa nén hương, thân thể phòng ngự bên ngoài linh lực gia tăng 500. Làn da mặt ngoài vững như thép tinh. Đối với vật lý công kích, ma pháp công kích đồng dạng hữu hiệu. Ngọc bích hộ thể hoàn đã không phải là lần thứ nhất đấu giá, giới thiệu mà nói ta không nói nhiều. Trên chiến trường, có được một viên thuốc như vậy, cơ hồ tương đương với một cái mạng. Giá khởi điểm một ngàn kim tệ. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 50 kim tệ.”

Thân thể phòng ngự bên ngoài linh lực gia tăng 500? Cái này ý nghĩa bộ phận linh lực tăng phúc không thể dùng đến tiến công, thể nhưng 500 linh lực bên ngoài nghĩa là như thế nào? Ý nghĩa dưới tứ giai gần như tất cả công kích đều không có hiệu quả. Hơn nữa thời gian có thể đạt tới nửa nén hương.

Long Hạo Thần còn đỡ một ít, Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ lúc này đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, một hạt đan dược như vậy giá khởi điểm cao tới một ngàn kim tệ ah! Khó trách đều nói ma dược sư là chức nghiệp giàu có nhất. Vị lâm đại sư này thật đúng là khó lường.

Rất nhanh, tiếng gọi giá liên tiếp không ngừng vang lên, một lát sau, cái ngọc bích hộ thể hoàn này đã lên tới 1500 kim tệ.

Long Hạo Thần cũng có chút động tâm, Tinh Tuyền đấu giá sư nói không sai, có một hạt đan dược như vậy, chỉ cần không phải đối mặt cường địch ngoài ngũ giai, thật sự tương đương với nhiều hơn một cái mạng. Đơn giản mà nói, ngày đó đối mặt bích lục song đao ma, nếu như hắn có đan dược như vậy, căn bản sẽ không bị thương.

Cuối cùng cái ngọc bích hộ thể hoàn này bị 1800 kim tệ mang đi luôn.

Lâm Hâm tựa hồ đối với cái giá tiền này có chút không vừa ý, “Chỉ một ngàn tám? Lần trước còn tận hai ngàn đây này. Xem ra, ta nên bán ít đi một chút, vật hiếm là quý, bản đại sư giữ lại đem làm kẹo ngọt ăn cũng không thể để tiện nghi cho bọn hắn. Long huynh đệ, chúng ta làm giao dịch đi?”

Long Hạo Thần trong nội tâm khẽ động, “Giao dịch gì?”

Lâm Hâm mỉm cười cầm trong tay bình thủy tinh chứa ba miếng ngọc bích hộ thể hoàn đưa tới trước mặt hắn, nói : “Người chỉ cần trả lời ta một vấn đề, chai này thuốc tăng lực sẽ là của người.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

71. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn hắn, một nghìn tám trăm kim tệ một quả a, ba miếng này tương đương với hơn năm ngàn kim tệ. Vấn đề gì có thể có giá trị cao như vậy?

Lâm Hâm cười nói : “Không cần giật mình như vậy. Đồ vật này ở bên ngoài bán tuy rất quý, nhưng với ta mà nói, thành phẩm chỉ giá trị hơn mười kim tệ mà thôi. Người biết một đầu bích lục song đao ma có thể làm bao nhiêu thứ này không? Nhiều hơn không dám nói, 180 khóa vẫn có thể sản xuất đấy.”

Lý Hình sợ Long Hạo Thần chịu thiệt, cướp lời nói : “Người nói trước đi là vấn đề gì để xem chúng ta có thể trả lời người hay không.”

Lâm Hâm cười cười, nói : “Vấn đề rất đơn giản, các người nhất định có thể trả lời. Ta chỉ muốn hỏi, con kia bích lục song đao ma có phải hay là không bị các người đánh chết tại chỗ.”

Lý Hình ngẩn ngơ, “Chỉ đơn giản như vậy thôi?”

Lâm Hâm mở ra hai tay, nói : “Có thể không phải đơn giản như vậy sao?”

Lý Hình nói : “Cái này có gì đâu, là do chúng ta giết.”

Lâm Hâm đưa tay đem bình thủy tinh nhét vào trong tay Long Hạo Thần, nói : “Rất tốt, thành giao.”

Long Hạo Thần có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, “Lâm Hâm, cái này quá quý trọng rồi, ta không thể thu được.” Hơn năm ngàn kim tệ ah! Từ nhỏ đến lớn hắn đều chưa thấy qua nhiều tiền như vậy.

Lâm Hâm vỗ vỗ trán của mình, một bộ dáng rất bất đắc dĩ, “Long huynh đệ, tất cả cũng chỉ là một cuộc giao dịch. Cũng không phải là đưa không cho người. Hơn nữa, ta còn có việc muốn nhờ đây này.”

Long Hạo Thần thiên tính thuần lương, cầm đồ vật đắt như vậy, tuy nhiên trong nội tâm hắn rất ưa thích, nhưng như cũ vẫn không có thu hồi, “Chuyện gì?”

Lâm Hâm mỉm cười, nói : “Nếu như ta không có đoán sai ..., các người hẳn là muốn đi Thánh thành tham gia Liệp Ma đoàn thí tuyển a.”

Lý Hình kinh ngạc mà nói : “Người đoán được như thế nào?”

Lâm Hâm nói : “Cái này không khó đoán. Chỉ cần là từ phía nam tới, tiến về Thánh thành đều phải đi qua Ngã Mỹ thành chúng ta. Các người niên kỷ phù hợp, vừa rồi vấn đề người trả lời đã chứng minh các người có tư cách tham gia tuyển bạt thi đấu. Cái này chẳng phải rất rõ ràng sao? Vừa rồi ta nói không sợ các người tiết lộ chuyện ta chính là lâm đại sư, thứ nhất bởi vì sẽ không có ai sẽ tin tưởng ta với niên kỷ như thế này có thể làm ra tam giai đan dược, với cả cũng bởi vì các người căn bản sẽ không ở lâu tại Ngã Mỹ thành, lập tức sẽ đi Thánh thành tham gia tuyển bạt thi đấu rồi. Đúng vậy không?”

Lý Hình lông mi nhảy lên, nói : “Như thế nào? Muốn đả kích đối thủ cạnh tranh sao?”

Lâm Hâm vội vàng lắc đầu, nói : “Như thế nào lại thế! Ta chỉ là muốn hợp tác với các người mà thôi. Long huynh đệ, ta muốn mời cầu chuyện của người đối với người không có bất kỳ tổn hại. Chỉ là hi vọng tại Liệp Ma đoàn tuyển bạt thi đấu, nếu như chúng ta đều tiến vào trận chung kết giai đoạn, nếu người có thể đạt được Top 3, như vậy, nhờ người tuyển ta làm người đồng đội a.”

Nghe hắn vừa nói như vậy, Lâm Giai Lộ lập tức không chịu nói, “Tại sao phải tuyển người, ta là ma pháp sư a.”

Dựa theo quy củ Liệp Ma đoàn, sáu người Liệp Ma đoàn nhất định phải phân thuộc Lục Đại Thánh Điện, nói cách khác, một cái Liệp Ma đoàn chỉ có thể có một gã ma pháp sư.

Lâm Hâm nói : “Vị tỷ tỷ này, ta ăn ngay nói thật mà! Theo ta thấy, dùng tu vi của ngươi, muốn đi vào trận chung kết chỉ sợ có chút khó khăn ah!”

Lâm Giai Lộ khẽ giật mình, “Ngươi có thể nhìn thấu tu vi của ta?”

Lâm Hâm cười hắc hắc, nói : “Cái này là bí mật của ta rồi. Long huynh đệ, thế nào, ngươi có đáp ứng hay không? Chỉ cần ngươi đáp ứng ta thỉnh cầu này, về sau chúng ta chính là hảo huynh đệ rồi, những thứ không nói khác, đan dược đều hết thấy miễn phí. Ta hiện tại cũng chỉ còn lại có đan dược thôi.”

Hắn nhìn rất anh tuấn, nhưng lúc này nụ cười trên mặt có hương vị xấu xa giống như lão sói xám nhìn bé thỏ trắng.

Long Hạo Thần nghi ngờ nói : “Thế nhưng, ngươi làm sao lại có thể xác định ta có thể tiến vào Top 3?”

Lâm Hâm nói : “Đánh cuộc một lần nha. Ngươi vào không được Top 3 đối với ta cũng không có chỗ hỏng. Đáp ứng ta đối với ngươi mà nói cũng đồng dạng không có chỗ hỏng, hơn nữa để ngươi nhận lấy ba khóa thuốc tăng lực này cũng để tâm lý an tâm hơn a.”

Trong lúc đó, thân thể Long Hạo Thần kịch liệt chấn động, ngay sau đó, mi tâm hắn phát sáng lên, một tử kim sắc phù văn từ trên trán hắn sáng lên. Phù văn này rất đặc thù, thời điểm mới xuất hiện, chỉ là một nguyên điểm tử kim sắc, nhưng rất nhanh liền hướng bên trên kéo dài ra chín đạo tử sắc quang vân. Mỗi một đạo quang vân đều dài một tấc, phía trên mang theo linh lực mông lung chấn động.

Tử sắc quang nhanh chóng khuếch tán, hào quang lóe lên, một đạo thân ảnh đã xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần, chính là Hạo Nguyệt.

Lúc này Hạo Nguyệt có chút dị thường, nó mới vừa xuất hiện, lập tức hướng Long Hạo Thần liên tục phát ra thanh âm ô ô , tựa hồ muốn nói cái gì.

Người khác nghe không hiểu Hạo Nguyệt đang nói cái gì, nhưng cùng nó có linh cảm Long Hạo Thần có thể minh bạch, “Hạo Nguyệt, ngươi bình tĩnh một chút, ta sẽ cố gắng hết sức.” Vừa nói, hắn ngừng đầu hướng đài đấu phía bên ngoài nhìn lại.

Lúc này, trên đài đấu giá đã thay đổi một cỗ xe đẩy, hoàng kim xe bên trên để đó một thạch cầu lớn cỡ đầu người, trên thạch cầu mơ hồ có thể chứng kiến có một ít hoa văn xanh biếc. Trên đài Tinh Tuyền đang giới thiệu.

” Vật phẩm đấu giá kế tiếp này có chút đặc thù, cho dù là giám định sư của chúng ta cũng không cách nào xem xét nó là cái gì. Nhưng chuẩn bị bán ra vật ấy người bán lại cấp một vạn kim tệ làm giá khởi điểm. Thánh Minh phách mại tràng dùng công bằng làm nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không lừa bịp tiền quý khách bất kỳ một kim tệ nào. Để ta đem đấu giá thủ tịch bốn phòng đánh giá đối với kiện vật phẩm này giới thiệu thoáng một chút.”

“Vật phẩm đấu giá này thoát nhìn không ngờ, giống như là một khóa thạch cầu bình thường, nhưng bất luận ma pháp dò xét loại gì đều không thể rót vào trong đó. Toàn bộ mặt ngoài thạch cầu không chỗ ngăn cách. Trừ phi đập vỡ được mặt ngoài, nếu không, coi như là cường đại cửu giai chức nghiệp giả cũng không cách nào biết được tình huống trong đó. Duy nhất có thể khẳng định chính là, trong khóa thạch cầu này có linh lực chấn động ra. Đường vân mặt ngoài thạch cầu cũng bởi vì linh lực chảy ra mà hình thành. Thủ tịch đấu giá sư đều dự đoán, trong thạch cầu này, rất có thể là một loại kim loại hiếm, cũng có thể là những vật khác. Phía dưới, cạnh tranh bắt đầu, giá khởi điểm một vạn kim tệ, thỉnh các vị khách quý suy nghĩ sâu xa vì một khi báo giá thì không thể thu hồi.”

Hiển nhiên, bởi vì cái đồ vật này quá không ngờ, hơn nữa giá cả lại cao như thế, cho nên Tinh Tuyền đấu giá sư tận lực cường điệu vài câu, rất rõ ràng, Thánh Minh phách mại tràng cũng thấy món đồ đấu giá này không tốt lắm.

Một vạn kim tệ, đây chính là một vạn kim tệ ah! trong nội tâm Long Hạo Thần lúc này kịch liệt tranh đấu.

Hạo Nguyệt đột nhiên xuất hiện, cũng không phải bị hắc triệu hoán mà đến, mà là Hạo Nguyệt tự hành truyền tống tới. Điểm này đã vượt ra khỏi phạm trù bình đẳng khế ước, hiển nhiên là tác dụng huyết khế. Mà Hạo Nguyệt đúng thời điểm khóa thạch cầu bị đẩy lên đài hướng Long Hạo Thần phát ra tín hiệu vội vàng, tựa hồ thạch cầu này đối với nó cực kỳ trọng yếu.

Bởi vì huyết mạch tương liên, Long Hạo Thần có khả năng cảm nhận được, cho dù Hạo Nguyệt không ở bên cạnh hắc cũng đồng dạng có thể cảm nhận được. Bởi vậy, nó trước tiên lại tới đây, lúc này nhảy lên là muốn đạt được thạch cầu này.

Phá sản ah! Quá phá sản rồi. Nhìn xem tiểu quang cùng Tiểu Hỏa hai mắt tỏa quang mang một bộ dáng không được vật ấy thì không bỏ qua, Long Hạo Thần thật sự bất đắc dĩ. Hắc vừa mới có 2000 kim tệ, còn phải chia cho những người khác, làm sao có một vạn kim tệ mua thứ này ah!

Khi Long Hạo Thần đang nhìn thạch cầu trên đài, Lâm Hâm cũng quan sát Hạo Nguyệt, khi thời điểm làm Hạo Nguyệt xuất hiện, hắc lộ vẻ mặt giết mình. Hắc đã thấy nhiều chủng loại ma thú lắm, rất nhiều ma thú hi hữu hắc đều đã gặp, nhưng chưa từng gặp qua loại nào giống như Hạo Nguyệt.

Lâm Hâm đã từng dùng giá cao tại đấu giá hội mua được ma pháp Động Sát Thuật, bằng vào ma pháp này, có thể dò xét tất cả cấp bậc của các loại chức nghiệp kể cả ma thú, điều kiện tiên quyết là người bị dò xét tu vi không thể vượt qua hắc một giai.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

72. Chương 19 : Thạch Cầu Thần Bí (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Rất rõ ràng, Hạo Nguyệt tối đa cũng chỉ là tứ cấp ma thú, còn tối không được tứ cấp đỉnh, cũng là tương đương với cường giả tam giai nhân loại. Khi hắc thấy Động Sát Thuật lại mất đi hiệu quả. Hơn nữa, đây còn không phải là lần đầu tiên ngày hôm nay mất đi hiệu quả. Hắc tại sao cùng Long Hạo Thần như thế thân cận? Cũng bởi vì thời điểm hắc sử dụng thuật dò xét đối với Long Hạo Thần, trừ cường độ linh lực trước mắt của Long Hạo Thần cùng độ tuổi ra, thì không có dò xét đến những thứ khác tí mĩ hơn. Cho nên hắc mới cảm thấy hứng thú rất lớn với Long Hạo Thần.

Thật kỳ quái, đây tốt cùng là ma thú gì a? Lòng Lâm Hâm tràn đầy nghi ngờ.

Lúc này, phía ngoài buổi đấu giá cũng đã lạnh ngắt. Một vạn kim tệ, cũng không phải là số lượng nhỏ. Phải biết rằng, một kim tệ cũng đủ nuôi một nhà ba người nửa tháng tiền cơm. Mười kim tệ là có thể mua một thân khôi giáp bình thường. Một vạn kim tệ, đủ để đem một Kỳ sĩ đoàn trăm người trang bị đến tận răng.

Cái Thạch cầu này có thể nói là sẽ xuất hiện kim loại hiếm, nhưng trong kim loại hiếm, lại có loại nào có thể giá trị cao như vậy? Hơn nữa, trời mới biết bên trong có bao nhiêu kim loại. Nếu như chẳng qua là lớn nhỏ như quyền đầu, coi như là một loại thượng phẩm ma pháp kim khí như Bí Ngân cũng không đáng nhiều tiền như vậy.

Tinh Tuyền ở trên đài đã hỏi lần thứ ba: “Có vị khách quý nào đối với cái vật phẩm đấu giá này cảm thấy hứng thú không?”

Vẫn như cũ không có bất kỳ ai đáp lại. Người thường xuyên tham gia đấu giá, có rất ít người vọng động. Nếu là một trăm kim tệ, có lẽ có người mua tới đánh cuộc một keo, một vạn kim tệ, người chịu đánh cuộc có không nhiều lắm.

“Lâm huynh.” Long Hạo Thần đột nhiên kêu lên. Nhìn được ánh mắt Hạo Nguyệt kia tràn đầy chờ mong, hắc rốt cục hạ quyết tâm.

“A?” Lâm Hâm vẫn còn đang suy tư lai lịch của Hạo Nguyệt, hắc lúc đó mới kịp phản ứng.

“Lâm huynh, nếu như người cho ta mượn tiền mua đồ trước mắt này, ta sẽ đáp ứng yêu cầu của huynh.” Long Hạo Thần nói như đinh chém sắt.

“Không cần hướng hẩn mượn tiền, tỷ tỷ mua cho người.” Lâm Giai Lộ một hồi lâu không có lên tiếng đột nhiên nói, hơn nữa bước nhanh tiến lên cạnh tranh dài phía trước thật nhanh nhấn xuống mấy chữ một vụn kim tệ.

Trên đài đấu giá.

Tinh Tuyền có chút tiếc nuối nói : “Xem ra, vật phẩm đấu giá số hai này của chúng ta chỉ sợ là phải lưu lại rồi. Di, chờ một chút. Khách quý Số 6 ra giá một vụn kim tệ. Một vụn kim tệ lần đầu tiên.” Thấy có người ra giá, nàng nhất thời có chút vui mừng, nhưng thời điểm thấy là gian số 6 ra giá, đôi mi thanh tú hơi không khỏi nhíu, có chút giận trách liếc Lâm Hâm gian bên này một cái.

Phòng thủy tinh pha ly này là do chất liệu gỗ đặc thù chế luyện mà thành, từ bên ngoài nhìn không thấy bên trong, chỉ có thể từ bên trong nhìn hướng ra phía ngoài.

Bên trong phòng đấu giá phía ngoài là một mảnh xôn xao, có không ít tiếng chầm biểm. Nhưng bọn hẩn không biết là, bên trong phòng số 6, đang có người kêu thảm thiết. Kêu thảm thiết chính là Lâm Hâm.

“Vị tỷ tỷ này, người không thể như vậy a! Long huynh đệ đã bảo là muốn hướng ta vay tiền a, làm sao người có thể lamang như thế?” Lâm Hâm vẻ mặt buồn bực.

Lâm Giai Lộ cười nói tự nhiên nói : “Hạo Thần là đệ đệ ta, là tỷ tỷ mua đồ cho hẩn không phải là rất bình thường sao?”

Long Hạo Thần sợ hết hồn, “Lâm tỷ tỷ, như vậy sao được. Đây chính là một vụn kim tệ a!”

Lâm Giai Lộ đứng lên đi tới bên cạnh Long Hạo Thần, ánh mắt ôn nhu nhìn hẩn, nói :

”Hạo Thần, nếu như năm nay người đã ngoài hai mươi tuổi, tỷ tỷ coi như là không biết xấu hổ cỡ nào cũng nhất định sẽ nắm người trong tay.

Cho dù lần nữa đắc tội Hình Nhi cũng sẽ không tiếc. Đáng tiếc, chúng ta số tuổi xê xích quá lớn, ta cũng chỉ có thể làm tỷ tỷ của đệ. Chuyện ngày đó ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên, hai lần, suốt hai lần, người đã cứu ta tánh mạng.

Nhất là lần thứ hai, tỷ thậm thậm chí đã cảm thấy được mùi vị tử thần, là đệ đem tỷ từ bên bờ tử vong kéo trở lại. Nếu như đệ không để cho tỷ tỷ một cơ hội báo đáp đệ, tỷ tỷ vĩnh viễn cũng sẽ không an lòng .”

“Lâm tỷ tỷ, ta...” Long Hạo Thần lo lắng còn muốn cự tuyệt, lại bị Lâm Giai Lộ mang tay dè chặt miệng, “Cái gì cũng đừng nói, chẳng lẽ người cảm thấy, cái mệnh này của tỷ tỷ còn không đáng giá một vụn kim tệ sao? Chuyện này tỷ và Hình Nhi tỷ tỷ của đệ cũng đã thương lượng qua. Nàng cũng đã đáp ứng . Nếu đệ không chịu tiếp nhận, sau này đừng nên gọi ta là tỷ tỷ nữa.”

Từ từ sau ngày hoàn thành nhiệm vụ thí luyện đó, Lâm Giai Lộ mỗi lúc trời tối cơ hồ cũng sẽ bị ác mộng mà thức tỉnh, lưỡi dao sắc bén lạnh như băng của ấn hình giả Địa khắc tộc nàng vĩnh viễn cũng không quên được. Ân cứu mạng a! Không có Long Hạo Thần, ngày đó nàng hẩn phải chết không thể nghi ngờ. Nàng là người có ân tất báo. Mấy ngày nay, nàng cùng Lý Hình quan hệ trong đó cũng hòa hoãn hơn rất nhiều. Vốn là các người vốn cũng không có mâu thuẫn gì không thể giảng hòa, chuyện đã nói ra, va chạm trước kia bỏ qua. Đến phòng đấu giá Ngã mỹ thành vì Long Hạo Thần mua chút đồ cái ý nghĩ này nàng mấy ngày trước tựu đã có, nơi này là phòng đấu giá lớn nên đồ tốt không phải ít. Vì Long Hạo Thần sắp tham gia khảo hạch Liệp Ma đoàn mua chút đồ hữu dụng là phương thức hồi báo tốt nhất nàng có thể nghĩ đến.

Long Hạo Thần hít sâu một cái, rốt cục gạt đầu, nói : “Tỷ tỷ, cảm ơn người.”

Lâm Giai Lộ mừng rỡ, xoa xoa đầu của hẩn, nói : “Đây mới là đệ đệ tốt của tỷ tỷ.”

Lý Hình có chút ghen tỵ với nói : “Hừ, sau này ta cũng sẽ kiếm nhiều tiền.”

“Lần thứ ba, đồng ý. Cái Thạch cầu thần bí tất cả thuộc về khách quý phòng số 6.” Thanh âm Tinh Tuyền phía ngoài truyền đến, dưới tình huống không có ai cạnh tranh, cuối cùng lấy một vụn kim tệ đã thành công.

Lâm Hâm buồn bực nói : “Long huynh đệ, người ở lại tiếp tục xem một chút, nếu là còn có cái gì có thể nhìn vào mắt tự nói cho ta biết. Lần này ta sẽ cho đệ vay, chỉ cần đệ đáp ứng ta điều thỉnh cầu kia là được.”

Long Hạo Thần mỉm cười lắc đầu, nói : “Ta không nghĩ muốn đồ gì. Bất quá, ta sẽ xem xét đề nghị của huynh. Nhưng chúng ta có cơ hội có thể đi vào trận chung kết khảo hạch Liệp Ma đoàn, không phải sao?”

Lúc này, Hạo Nguyệt đã bình tĩnh trở lại, nhưng trong mắt khát vọng không giảm mà lại tăng, gục ở dưới chân Long Hạo Thần, tiểu Quang cùng tiểu Hỏa không ngừng cọ chân hân.

Lâm Hâm ngồi ở chỗ đó tựa hồ nghĩ đến những thứ gì, đang lúc ấy thì, tiếng gõ cửa vang lên, cửa mở ra, vị thiếu nữ kia tên là tiểu dạ đẩy xe đẩy nhỏ màu vàng kim trên đài đầu giá lúc trước đi đến, ở phía trên chính là Thạch cầu thần bí kia.

Thấy Thạch cầu, Hạo Nguyệt suýt nữa trực tiếp nhào tới, Long Hạo Thần nhìn nó một cái, nó lúc này mới cố nhẫn nại nhưng thân thể đang run rẩy rất nhỏ.

Kể từ khi đem Hạo Nguyệt từ Kỳ Sĩ Thánh sơn đi ra, Đây là lần đầu tiên Long Hạo Thần thấy tâm tình nó kích động như thế. Một vạn kim tệ, đối với Long Hạo Thần mà nói, tuyệt đối là con số rất rất lớn, dù là số tiền này do Lâm Giai Lộ trả nhưng phần nhân tình này hẳn sẽ mãi mãi nhớ ở trong lòng, sau này nhất định là trả lại .

Nếu như đổi lại là một người khác chắc chắn sẽ không làm như thế, bởi vì ma thú đồng bạn của mình hứng trí mà tốn hao số tiền mà căn bản không phải mình trước mắt có thể thừa nhận.

Nhưng Long Hạo Thần không giống thế, hẳn nặng thân tình nhất, Hạo Nguyệt cùng hẳn có huyết khế, trong thân thể mỗi người chảy xuôi một phần máu của nhau, Long Hạo Thần cơ hồ là đem nó làm thành đệ đệ . Mắt thấy Hạo Nguyệt vội vàng như thế, hẳn lựa chọn tin tưởng trực giác của “Đệ đệ” này, quyết định mua Thạch cầu. Hơn nữa hẳn cũng tin tưởng, mình nhất định có thể kiếm được một vạn kim tệ.

Lâm Giai Lộ tiến lên dùng ma tinh thể của mình thanh toán, Tiểu Dạ sau khi đem xe đẩy đi vào, vẫn còn muốn chào hỏi với Lâm Hâm, nhưng thấy Lâm Hâm ngồi ở chỗ đó tựa hồ bộ dạng đang trầm tư, trong lòng mặc dù kỳ quái, nhưng vẫn lui ra ngoài. Ở trong ấn tượng của nàng, trên mặt vị Lâm đại sư này cho tới bây giờ không thiếu nụ cười.

Long Hạo Thần không có trực tiếp đem Thạch cầu cho Hạo Nguyệt, mà là đem nó thu vào trong vong ngã giới chỉ của mình, Lâm Hâm dù sao cũng là ngoại nhân, vô luận Thạch cầu này có hay không có chỗ thần kỳ gì, phách mại tràng này hiển nhiên không phải là chỗ thích hợp để thăm dò.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

73. Chương 20 : Bạo Lực Mục Sư (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Lâm Hâm vỗ mạnh một tiếng vào đùi : “Đánh cuộc.”

Hắn phảng phất như đã quyết định, ngẩng đầu nhìn Long Hạo Thần nói : “Long huynh đệ, chúng ta tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng ta tin tưởng vào nhãn lực của chính mình. Ta đánh cuộc một lần.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói : “Lâm Hâm, ta không đánh bạc .”

Lâm Hâm lắc đầu, nói : “Không phải lại để cho người theo ta đánh bạc, là tự ta cùng bản thân đánh bạc. Ở đây có ba bình đan dược, người cầm lấy đi. Mỗi bình đều có một tờ giấy chỉ rõ cách dùng..” Vừa nói, hồng quang trên tay hắn lần nữa lóe lên, ba bình đan dược lại hiện ra trong lòng bàn tay. Vẫn là bình thủy tinh. Mỗi bình đều có mười viên đan dược to cỡ hạt đậu. Nhưng màu sắc mỗi viên lại khác nhau.

Long Hạo Thần không vội cầm ba bình đan dược, ánh mắt mang theo ý thăm hỏi nhìn về phía Lâm Hâm.

Lâm Hâm than nhẹ một tiếng : “Huynh đệ, ta đối với những viên đan dược này cũng không phải là tặng không . Vẫn là câu nói kia, ta hi vọng người đáp ứng thỉnh cầu vừa rồi của ta. Cho ta một lời hứa hẹn.”

Long Hạo Thần giật mình nhìn của hắn, “Người bỏ được đan dược giá trị cao như thế, chỉ vì một hứa hẹn của ta, người...”

Lâm Hâm khẽ mỉm cười, nói : “Cho nên vẫn nói là đánh cuộc nha. Ta tin tưởng ánh mắt của mình, hơn nữa, nếu như đánh cuộc này thành công, vẫn là ta buôn bán lời đây.”

“Những thứ này đều là tâm huyết của ta, so sánh với thuốc tăng lực còn tốt hơn một chút, hơn nữa chưa bao giờ bán ra bên ngoài. Tại phương diện luyện đan, ca ca ta rất có lòng tin. Nói thật với người, ta không muốn chỉ làm một gã ma dược sư, chúng ta bình sinh mục tiêu lớn nhất là muốn có khả năng đi khắp đại lục, đi tìm những nơi thần bí di tích. Và tâm nguyện lớn nhất là trở thành một thành viên của Liệp Ma đoàn .”

“Tại chế luyện ma dược, ta rất có thiên phú. Nhưng ở ma pháp phương diện, ta còn kém rất nhiều. Ta tương đối am hiểu một chút phụ trợ ma pháp, nhưng tính công kích lại không quá cao. Cho nên, cho dù là ta linh lực thập phần đầy đủ, nhưng sức chiến đấu vẫn rất hữu hạn. Lần này ta ghi danh tại Liệp Ma đoàn thi tuyển, ở nội bộ Ma Pháp Thánh Điện , ta có lòng tin đạt được một danh ngạch. Nhưng đến trận chung kết, Lục Đại Thánh điện đều cùng thi đấu thể thao, ta sợ là cũng không làm được gì.”

“Chính bởi vì sức chiến đấu của ta hữu hạn cho nên ta cần một đoàn đội cường đại. Nếu như người có thể ở trong trận chung kết đạt được trong top ba,thì có thể lựa chọn tăng thêm 1 gã đồng đội. Người chỉ cần hứa hẹn đem cơ hội này cho ta, ba bình đan dược này sẽ là của người. Nếu như cuối cùng vạn nhất người không vào được Top 3, thì cũng chỉ là ta thua cuộc.”

“Thực lực của người, ta thoáng có thể nhìn ra một ít, nhưng chỉ là bằng vào tu vi hiện tại của người, muốn trùng kích vào được Top 3 chỉ sợ còn có chút khó khăn. Nhưng nếu có thêm những viên đan dược của ta thì lại không giống như trước. Nói không chừng thật sự sẽ có cơ hội. Long huynh đệ, chúng ta đều cho nhau một cơ hội, ý người thế nào?”

Đúng lúc này, Hạo Nguyệt theo chân Long Hạo Thần bước tới, Thạch cầu bị Long Hạo Thần thu vào trong mai không gian giới chỉ được một thời gian, tâm tình của nó đã bình tĩnh lên rất nhiều. Nó thập phân nhân tính hóa dùng hai chân sau chống đỡ cố gắng đứng thẳng dậy, lỗ mũi hướng 3 bình đan dược của Lâm Hâm hít hà. Sau đó quay sang Long Hạo Thần, gật gật đầu.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần trong đầu cũng xuất hiện ý nghĩ của Hạo Nguyệt “Người này không có ác ý, có thể tín nhiệm.”

Hạo Nguyệt truyền lại cho Long Hạo Thần là một loại trực giác, mặc dù Long Hạo Thần không biết trực giác của nó từ đâu mà đến, nhưng ban đầu ở chiến trường, Long Hạo Thần trước sau hai lần đoán được địch nhân đánh lên, lần thứ hai phát hiện Địa Khắc tộc ẩn hình, thật ra là bởi vì Hạo Nguyệt. Long Hạo Thần so sánh thấy hắn vẫn còn chậm một chút mới có thể nhận thấy được .

“Tốt, ta đáp ứng người.” Long Hạo Thần nhận lấy ba bình trong tay Lâm Hâm, trịnh trọng nói.

Lâm Hâm tuy vậy mà thực ra trong lòng vẫn có chút ít đau xót , giá trị của ba bình đan dược hắn hoàn toàn rõ ràng,cơ hồ gần một phần ba tài sản của hắn. Hắn sớm dĩ quyết định như vậy, quả thật bởi vì ánh mắt của chính mình, đầu tiên là Long Hạo Thần cùng Hạo Nguyệt thần bí, tiếp theo là Long Hạo Thần tâm tính. Phối hợp với Động Sát Thuật quan sát, Lâm Hâm liền đánh cuộc vấn này.

Có lẽ, trong lúc tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển còn có người so với Long Hạo Thần mạnh hơn, nhưng thông qua liên tiếp mấy lần sử dụng Động Sát Thuật, Lâm Hâm rốt cục phát hiện, ở trong cơ thể Long Hạo Thần có Thánh Dẫn Linh Lô huyền bí. Có Thánh Dẫn Linh Lô thủ hộ Kỵ Sĩ, đối với đội ngũ ma pháp sư đi cùng mà nói, ý nghĩa của nó chính là sinh mệnh thủ hộ a! Hơn nữa,trong khoảng thời gian ngắn vậy cũng không tìm được những thanh niên tinh nhuệ nhất trong Đại Thịnh điển

Đương nhiên, Lâm Hâm cũng có ý nghĩ trong lòng,hắn bắt được một trọng điểm, đó chính là niên kỷ của Long Hạo Thần. Chỉ mới hai mươi lăm tuổi trở xuống đã có thể tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển, cho dù lần này trượt, năm năm sau thì thế nào? Hiện tại đã là tứ giai Long Hạo Thần, năm năm sau có thể đạt

tối tu vì như thế nào?Đến lúc đó, liệu một cái Top 3 hẳn là không có vấn đề gì. Hơn nữa, năm nay chính mình mới chỉ có mười tám tuổi, năm năm sau vẫn trong phạm vi thi tuyển của Liệp Ma đoàn.

Hắn cũng không biết quyết định của mình bây giờ là thế nào, Lâm Hâm cả đời đã làm ra vô số đan dược, nhưng giá trị cao nhất cũng chính là ba bình trước mắt này. Khi hắn quyết định trong khoảnh khắc kia, vận khí chi thần đã đứng ở bên cạnh hắn.

Phía ngoài buổi đấu giá vẫn như cũ đang tiếp tục, trong đó không thiếu gì tinh phẩm, bất quá mọi người cũng không có hứng thú hơn. May mà hai người đã tìm được lối ra, rời khỏi Thánh Minh Phách Mại Tràng.

“Long huynh đệ, chúng ta hẹn gặp lại tại thánh minh. Hãy cùng nhau cố gắng lên.” Lâm Hâm không dây dưa gì nữa, hai tay hơi khép lại một chút sau gáy ôm mái tóc màu lục xõa dài, hướng Long Hạo Thần toát ra một nụ cười tiêu sái, rồi xoay người đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, Lý Hình có chút trách cứ bảo : “Đệ đệ, người hơi vội vàng. Chúng ta cũng không hề biết hắn là ai a!”

Long Hạo Thần khẽ mỉm cười, nói : “Hắn có lẽ không phải là người xấu, trực giác của Hạo Nguyệt nói cho ta biết, có thể đáp ứng hắn.”

Tiểu Quang cùng tiểu Hỏa đầu to gật gật liên tục, sau đó liền cầm ống quần Long Hạo Thần kéo ra , hiển nhiên, bọn chúng vẫn còn băn khoăn về Thạch cầu thần bí.

Lý Hình cùng Lâm Giai Lộ liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói lời nào nữa, dù sao Lâm Hâm nói như thế nào đi nữa cũng là một gã ma dược sư, Long Hạo Thần có bằng hữu như vậy cũng không có gì xấu cả.

Trở lại tửu điểm, Long Hạo Thần vừa mới đóng cửa, Hạo Nguyệt liền không nhịn được nhảy dựng lên liên tục.

Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ nói : “Người quá nóng lòng rồi.” Vừa nói, một tảng nhu hòa kim sắc quang mang theo thân hắn khuếch tán ra, chính là Linh Quang Tráo, trong khoảnh khắc, Linh Quang Tráo đã đem trọn cái gian phòng nội bộ bao phủ lại.

Bàn về phòng ngự, Linh Quang Tráo thật sự chưa ra hình dáng gì cả, nhưng với năng lực ngăn cách thanh âm cùng hơi thở và năng lượng thì lại cực kì hữu dụng.

Hoàn thành xong Linh Quang Tráo ngăn cách, Long Hạo Thần mới đem thạch cầu trong giới chỉ lấy ra đưa cho Hạo Nguyệt

Tiểu Quang cùng tiểu Hỏa liếc mắt nhìn nhau, trong lúc bất chợt, tiểu Quang mạnh mẽ há miệng, một ngụm lớn đem Thạch cầu nuốt vào.

Phải biết rằng, Thạch cầu này kích cỡ to bằng đầu người, Hạo Nguyệt chiều cao mặc dù cũng có hai thước, nhưng đầu thì không thể coi là quá lớn, mạnh mẽ nuốt vào như vậy, cổ tiểu Quang cũng phải phồng lên, vất vả mãi mới cho Thạch cầu đi vào trong bụng.

“Cứ như vậy ăn?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn tiểu Quang cùng tiểu Hỏa.

“Ô ô, ô ô ô ô...” Tiểu Hỏa hướng Long Hạo Thần phát ra liên tiếp thanh âm nức nở, bọn chúng không nói chuyện được, nhưng lại có thể đem ý nghĩ của mình thông qua khế ước truyền lại cho Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần trong lòng chợt cả kinh, “Cái gì? Các người muốn trở về thế giới của chính mình?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

74. Chương 20 : Bạo Lực Mục Sư (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Tiểu Hỏa truyền lại cho hắn tin tức như thế, hơn nữa, Tiểu Hỏa còn nói cho Long Hạo Thần biết, khả năng có một thời gian ngắn bọn chúng không trở về được, không cách nào được Long Hạo Thần triệu hoán. Về phần khoảng thời gian này sẽ là bao lâu, chính bọn chúng cũng không biết.

Kể từ khi Hạo Nguyệt đi theo Long Hạo Thần, một mực đều không muốn phản hồi không gian nghỉ cách, lúc này hiển nhiên bởi vì nguyên nhân Thạch cầu nên mới xuất hiện biến hóa.

Long Hạo Thần nhìn bọn chúng có chút không nở gật đầu, nói: “Xem ra, Thạch cầu đối với các ngươi thật sự rất trọng yếu. Đã như vậy, các ngươi hãy trở về đi thôi. Bên ta không cần lo lắng, tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển cũng sẽ không có nguy hiểm gì.”

Kỳ thật, sắp tham gia giải thi đấu, Long Hạo Thần hiện tại cần nhất chính là trợ giúp của Hạo Nguyệt vào các thời điểm mấu chốt, mặc dù Hạo Nguyệt tu vi không cao bao nhiêu, nhưng tiểu Quang cùng tiểu Hỏa có thể sử dụng nhiều loại ma pháp, ở trong chiến đấu với Long Hạo Thần phối hợp cực kỳ ăn ý, đối với hắn là sự trợ giúp không nhỏ.

Nhưng Long Hạo Thần cũng không muốn bởi vì chính mình mà để cho tiểu Quang cùng tiểu Hỏa thất vọng, hắn cũng có thể cảm giác được tiểu Quang cùng tiểu Hỏa đối với viên Thạch cầu này có khát vọng mãnh liệt.

Tiểu Quang cùng tiểu Hỏa trong mắt toát ra mấy phần xấu hổ, bọn họ hiển nhiên cũng biết lúc này không nên rời khỏi Long Hạo Thần. Hai tiểu đầu ở bên Long Hạo Thần trên đùi chà chà, hừ hừ nức nở mấy tiếng. Nhưng trong con mắt kiên định của bọn chúng không có nửa phần biến hóa, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm.

Đường vân màu tím trên sống lưng Hạo Nguyệt từ từ sáng lên, hóa thành một tầng nhàn nhạt tử quang đem thân thể của nó bao phủ ở bên trong, nhìn Long Hạo Thần thật sâu, tử quang thu liễm lại, trong nháy mắt, thân thể Hạo Nguyệt lập tức thu nhỏ lại giống như là đã biến mất, trở về không gian vốn dĩ của nó.

Nhìn địa phương Hạo Nguyệt biến mất, Long Hạo Thần miễn cưỡng ngăn chặn cảm xúc trong lòng, suýt nữa quên mất trong giới chỉ lấy ra ba bình Lâm Hâm cho hắn, mở nắp bình ra, lấy ra tờ giấy thoát nhìn bên trong.

Vừa xem xét, ánh mắt Long Hạo Thần nhất thời nóng nảy trợn to lên. Phản ứng đầu tiên của hắn, đây là thực sao?

Ba tờ giấy bên trên đều ghi rất đơn giản. Tờ thứ nhất ghi đại ý là dưới ngũ giai mỗi ngày phục dụng một hạt tu luyện, có thể tăng thêm mười linh lực.

Tờ thứ hai ghi là, bất luận dưới tình huống nào phục dụng, có thể hồi phục 200 linh lực trong vòng 10 giây.

Tờ thứ ba ghi sau khi dùng lập tức toàn bộ sức chiến đấu đề thăng 20%. Thời gian đề thăng 30 giây, hết 30 giây sẽ bị suy yếu trong vòng 12 canh giờ.

Cho dù Long Hạo Thần không biết đây có phải là tứ giai đan dược tốt nhất không, nhưng cũng nhìn ra được giá trị của những vật này.

Nhân tình này tựa hồ thật lớn, vô luận là vì đối với Lâm Hâm hứa hẹn hay là vì tăng tu vi để đi tìm cha mẹ, mình cũng nhất định phải nỗ lực cố gắng lên.

Nghĩ tới đây, Long Hạo Thần theo tờ giấy bình đan dược thứ nhất lấy ra một viên để vào trong miệng, khoanh chân ngồi tu luyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Long Hạo Thần

Nhìn đi *ô - àn ấ f 8 lấy thân giai thập bình c m o t8 sức chiến LÊ Ê - 1 và- đ Nhìn đối v

cổ sâu

77. Chương 21 : Trận Chiến Mở Màn (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

“Bình tĩnh một chút.” Dạ Hoa trợn mắt nhìn Lý Hinh, “Liệp Ma đoàn thi tuyển, chính là tập trung tất cả tinh anh của Thánh điện liên minh. Có xuất hiện Đại Địa Kỵ Sĩ thì có gì kỳ quái? Mỗi một giới cơ hồ đều có. Đừng quên, Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta chính là đứng đầu Lục Đại Thánh điện. Không chỉ là Kỵ Sĩ Thánh điện của chúng ta có cấp năm chức nghiệp giả xuất hiện, những đại Thánh điện khác cũng đều có, trận chung kết của Liệp Ma đoàn thi tuyển lần trước, cơ hồ toàn bộ là võ đài của võ sỹ cấp năm. Đừng nghĩ đám người các người ở Hạo Nguyệt thành xuất sắc thế nào thì ở đây cũng vậy. Theo trạng thái của các người hiện giờ, nhiệm vụ của các người bây giờ là tiến vào Top 10 vòng đấu loại, theo đó mà cố gắng tiến vào trận chung kết, để có thể trở thành một thành viên của Liệp Ma đoàn.”

Mặc dù lần này Liệp Ma đoàn thi tuyển xuất hiện nhiều cường giả trẻ tuổi, nhưng Dạ Hoa trong lòng cũng không vội vàng. Long Hạo Thần mới có mười bốn tuổi, sau này còn có thể tham gia thêm hai lần Liệp Ma đoàn thi tuyển. Lần này hẳn chủ yếu hi vọng đồ đệ bảo bối đến đây lịch lãm. Về phần xếp hạng, đó là lần tiếp theo thi tuyển rồi. Cho thêm Long Hạo Thần thêm năm năm thời gian, Đại Địa Kỵ Sĩ? Hừ hừ, ít nhất cũng là đỉnh Đại Địa Kỵ Sĩ đi.

Dĩ nhiên, lời này Dạ Hoa bây giờ sẽ không nói với Long Hạo Thần, hẳn không muốn hi vọng tiêu vong ý chí chiến đấu của đồ đệ.

”Theo hướng khác mà nói, đấu vòng loại so với trận chung kết càng thêm tàn khốc. Đầu tiên là trực tiếp rút thăm tiến hành cuộc thi vòng loại. Nhưng người dự thi cấp năm trở lên, sẽ có hai lần không chạm mặt nhau. Hơn nữa Thánh điện sẽ an bài bọn họ có mặt trong mười danh ngạch đầu, cũng là để bảo đảm cho kỵ sỹ Thánh điện của chúng ta có được thứ tự tốt. Vì vậy, các người phải chuẩn bị tinh thần, không thể có bất kỳ điều gì sơ sẩy, nếu không, rất có thể sẽ bị loại từ ngày vòng thứ nhất.”

“Dạ.” Long Hạo Thần cùng Lý Hinh cung kính đáp.

Dạ Hoa nói : “Tốt lắm, các người trở về phòng riêng của mình nghỉ ngơi đi. Trước lúc trận tranh tài bắt đầu cũng đừng có ra ngoài, cố gắng đề thăng thêm một chút linh lực, trong trận đấu sẽ có nhiều hơn một phần cơ hội thắng.”

Long Hạo Thần trở lại gian phòng của mình, hẳn chuẩn bị tu luyện thì Dạ Hoa tới.

“Lão sư.” Long Hạo Thần cung kính hướng Dạ Hoa hành lễ.

Dạ Hoa khoát tay áo, ý bảo hẳn ngồi xuống, “Nói ta nghe qua một chút về lần thí luyện này của các người.”

Long Hạo Thần tự nhiên sẽ không dấu diếm, đưa bọn họ trước sau săn giết Luke tộc, Địa Khắc tộc cùng với bích lục song đao ma, mỗi quá trình đều căn kẽ nói một lần. Sau ở trên đường gặp phải Lâm Hâm cùng bạo lực Mục Sư Tư Mã Tiên chuyện cũng đều không có giấu diếm.

Nghe Long Hạo Thần nói bọn họ thành công đánh chết bích lục song đao ma thời điểm, Dạ Hoa trên mặt không khỏi toát ra vẻ tươi cười. Bất quá, rất nhanh nụ cười tự biến thành tức giận.

“Ngu ngốc, ai bảo người đáp ứng lời hứa hẹn của tên kia. Người bị gạt rồi.”

Long Hạo Thần sững sốt, nói : “Lão sư, Lâm Hâm nhìn qua có vẻ rất chân thành, hơn nữa hẳn cấp cho ta đan dược quả thật rất tốt a!”

Dạ Hoa vỗ vỗ trán của mình, than nhẹ một tiếng, nói : “Đứa nhỏ này, vẫn là quá non nớt. Người có phải hay không cảm thấy, khả năng mình đạt được trong Top 3 cũng không lớn. Đáp ứng hẳn thì cũng chẳng sao cả?”

Long Hạo Thần không lên tiếng, nhưng hẳn biết, lúc ấy mình quả thật có loại suy nghĩ này.

“Người a, để cho ta nói cho người biết được cái gì là tốt. Hẳn có Động Sát Thuật, nhất định đã nhìn thấu tuổi của người cùng tu vi. Người mới có mười bốn tuổi, lần này không được, chẳng lẽ lần tiếp theo còn

không vượt qua được Top 3 sao? Ta dám khẳng định, tiểu tử kia nhất định không hơn hai mươi tuổi, còn có thể một lần nữa tham gia thi tuyển. Hơn nữa, trình độ ma pháp của hắn sợ rằng cũng không chỉ đơn giản như vậy.”

Long Hạo Thần cúi đầu, “Thật xin lỗi, Lão sư. Ta sai lầm rồi.”

Dạ Hoa thở hổn hển nặng nề, “Hừ, đã đáp ứng rồi còn có thể làm khác sao. Đại trưởng phụ lời nói ngàn vàng. Đưa ta xem đan dược hắn đưa người.”

Long Hạo Thần vội vàng đem ba loại đan dược cùng thuốc tăng lực trong mai giới chỉ lấy ra đưa cho Dạ Hoa.

“Hừ, tiểu tử kia cũng coi như có chút lương tâm. Tất cả đều là tứ giai đan dược. Mấy bình này nếu đem ra ngoài chỉ sợ là mười vạn kim tệ cũng không thể tới tay đi. Nếu quả thật là do hắn luyện chế, cho dù ma pháp kém một chút thì cũng có thể làm đồng đội của người được. Cất kỹ đi, hai ngày nay phải cố gắng thêm chút nữa, ta cho ngươi mục tiêu rất đơn giản, chỉ cần tiến vào trận chung kết.”

Liên Ma đoàn thi tuyển không có bất kỳ người xem. Bởi vì tương lai tất cả thành viên Liên Ma đoàn đều muốn đổi mặt với Ma tộc. Tư liệu của bọn hắn đều phải giữ bí mật. Vì vậy, đối với dân thường mà nói, mặc dù biết có thịnh hội như vậy, nhưng căn bản không biết quá trình cùng kết quả.

Long Hạo Thần Hào Bài là chín mươi bảy, cũng là chỉ số Tiên Thiên nội linh lực của hắn, Lý Hình là chín mươi tám.

Tranh tài cuối cùng đã tới, vào sáng sớm, Dạ Hoa mang theo hai người tới thánh minh đại thí luyện tràng.

Cả tòa đại thí luyện tràng trong lúc xây dựng đều cân nhắc tới Lục Đại Thánh điện, vì vậy, bên trong sáu tòa thí luyện tràng cũng phân biệt thuộc về Lục Đại Thánh điện. Bọn Long Hạo Thần bằng vào Hào Bài đi thẳng tới Kỵ Sĩ thí luyện tràng báo cáo, Dạ Hoa thân là lão sư bọn họ, đưa ra thư giới thiệu của chấp chính quan Hạo Nguyệt Thành. Hạo Nguyệt kỵ sĩ phân điện nhận thức được thư mới có thể cùng đi tiến vào. Đương nhiên, mỗi tòa thành mỗi chức nghiệp chỉ có thể có một gã sư trưởng.

Ngày hôm qua đã hoàn thành báo cáo kiểm tra cốt linh, vì vậy hôm nay kiểm tra thực hư Hào Bài để bọn họ có thể trực tiếp vào thi đấu.

“Dạ Hoa huynh, chúng ta lại gặp mặt.” Quỷ Ảnh, Quỷ Vũ hai cha con đến đúng lúc Long Hạo Thần tiến hành báo cáo

Dạ Hoa ánh mắt lạnh lẽo, thần nhiên nói: “Người tốt nhất nên cầu nguyện nhi tử của người không gặp phải Hạo Thần.” Nói xong câu đó, mang theo Long Hạo Thần cùng Lý Hình tiến vào bên trong.

Quỷ Ảnh lạnh lùng nói: “Người phải lo lắng mới chính là người.”

Dạ Hoa cước bộ hơi ngừng, cũng không quay đầu lại nói: “Còn nữa, đem mặt của người rửa cho sạch, để tránh đến lúc đó làm bẩn tay ta.”

“Người...” Quỷ Ảnh giận tím mặt, suýt nữa nổi xung lên nhưng Dạ Hoa đã mang theo Long Hạo Thần cùng Lý Hình đi vào trong.

Thánh minh đại thí luyện tràng cũng không lộ thiên, mỗi một tòa thí luyện trên hai mươi trượng đều có một mái đình khổng lồ, đem thí luyện tràng bao phủ bên trong với đường kính tầm 30 thước. Nếu như quan sát từ trên cao, ta có thể thấy phía dưới thánh minh đại thí luyện tràng có lục đại hình bán nguyệt nhô lên.

Vừa mới tiến vào Kỵ Sĩ thí luyện tràng, ma pháp nguyên tố nồng nặc đập vào mặt, nơi này ma pháp nguyên tố dường như đã sắp sửa biến thành thực chất, mặc dù không có tính công kích, nhưng làm cho người ta cảm giác có một loại áp lực vô hình.

Phía trên mái vòm, mơ hồ có thể thấy ma pháp ký hiệu khổng lồ của mỗi người. Ma trận phức tạp đều có đủ loại, hiển nhiên là công dụng đều khác nhau.

Thí luyện giữa sân là một quảng trường khổng lồ có đường kính tầm hai trăm thước. Trên mặt đất phủ lên đất vàng, nghe nói ở phía dưới đó có đại ma pháp trận tồn tại, vô luận đất vàng bị phá hư như thế nào thì đều có thể trong thời gian ngắn khôi phục.

Xung quanh quảng trường là một vòng khán đài, trong đó một tòa khán đài cao nhất đặc biệt nổi bật, đó là sân thí luyện của đài chủ tịch.

“Nguyên tố ba động thật nồng nặc a!” Lý Hình sợ hãi nói .

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

78. Chương 21 : Trận Chiến Mở Màn (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Dạ Hoa nói : “Ma pháp trận của sân thí luyện này đủ để thừa nhận cửu giai chức nghiệp giả công kích, nguyên tố chấn động tất nhiên sẽ phải kịch liệt.”

Tại sân thí luyện đều có nhân viên dẫn đường đi xuống, bọn hắn đi vào khu tuyển thủ an vị, lúc này đã có rất nhiều người tới, đám tuyển thủ dự thi đều một thân trang phục mang khí thế hào hùng bức người.

Thời gian vốn không dài,mái vòm sân thí luyện đột nhiên sáng lên, một vòng kim quang sáng rực rõ nương theo mái vòm phát ra. Bởi vì ở đây không có người xem cho nên chung quanh sân thí luyện nhìn quanh có chút trống trải, nhưng ở phía trên đài hội nghị, đã có mười mấy người. Chỉ có điều bởi vì tòa đài này quá cao cho nên ở phía dưới không thể quan sát được tình huống trên này.

Một thanh âm hùng hồn trên đài hội nghị vang lên, “Thông tin chấm dứt, Liệp Ma đoàn thí tuyển thi đấu đầu vòng loại chính thức bắt đầu. Mọi người hãy cố gắng. Quy tắc trận đấu như sau : không được cố ý gây đối thủ tàn phế hay dồn đối thủ vào chỗ chết, nếu không phân diện của người đó cũng bị truy cứu trách nhiệm.”

“Đầu vòng loại hôm nay tiến hành lần thứ nhất,một trăm ba mươi tám người, bốn gã ngũ giai dự thi được trước hai lần luân không, bắt đầu rút thăm. Tất cả tuyển thủ chuẩn bị sẵn sàng.”

Cũng không biết sân thí luyện này điều khiển như thế nào, không có trung mái vòm trung ương, chỉ có một cái cự đại kim quang cầu từ từ xuất hiện, ngay sau đó, quang cầu bên trên có hăng hà xuất hiện.

Lý Hình lẩm bẩm : “Liệp Ma đoàn thí tuyển nổi danh như vậy mà trông đơn giản vậy sao! Không thấy khai mạc gì cả.”

Dạ Hoa lạnh nhạt nói : “Đây là thí tuyển cường giả, không phải để làm dáng,nghi thức cần làm gì? 130 người dự thi, ngày đầu tiên đã tiến hành vượt qua 60 tràng, thời gian nếu cứ lãng phí vào việc đó thì bao giờ mới có thể kết thúc?”

Trong lúc bọn hắn nói chuyện, kim quang cầu trên không trung lập loè mấy con số rồi dừng lại, hai con số khổng lồ hóa thành vàng sáng xuất hiện giữa không trung.

“Trận đầu, số 29 đối với số 97, song phương vào sân. Phán quan vào bàn.”

Số 97? Long Hạo Thần nội tâm cả kinh, không phải là ta sao?

Dạ Hoa cùng Lý Hình lại càng hoảng sợ, chẳng ai ngờ rằng, Long Hạo Thần vậy mà lần thứ nhất đã bị rút trúng rồi.

Xung quanh đám tuyển thủ không hẹn đều hướng ánh mắt vào một người trẻ tuổi anh tuấn đứng ngay ra đó

Dạ Hoa đã kịp phản ứng, chặn lại nói : “Bình tĩnh ứng đối, làm gì chắc đó.”

“Àn.” Long Hạo Thần đáp ứng một tiếng, không dám lãnh đạm, đã sải bước đi ra ngoài. Thuận cầu thang mà xuống, đi vào sân thi đấu.

Đối thủ của Long Hạo Thần là một thanh niên mặc áo giáp bạc toàn thân, chừng hai mươi tuổi, hắn cũng là Thủ Hộ Kỳ Sĩ, tay trái tấm chắn, tay phải trọng kiếm.

Theo lấy hai người xuất hiện, một trung niên vận bạch bào cũng tiến vào sân. Hiển nhiên đây chính là trọng tài.

Không hề nói một lời nào trọng tài đem hai người trong sân cách nhau chừng năm mươi mét rồi hét lớn một tiếng : “Trận đấu bắt đầu. Không được làm đối thủ tàn tật . Một bên nhận thua hoặc mất đi năng lực chiến đấu thì trận đấu kết thúc.”

Tuyên bố vừa chấm dứt, một tầng kim quang theo đấu trường Địa Chu tỏa ra, đem sân thi đấu ngăn cách với khán giả xung quanh.

Ngay tại lúc đó Long Hạo Thần cảm nhận được một không gian hoàn toàn khác.

Đen kịt đây là một thế giới đen kịt. Cuồng phong tàn sát bừa bãi, trên bầu trời ánh trắng tím tỏa ra một vẻ yêu dị. Đất đai rạn nứt, tùy ý có thể thấy được nham thạch quỷ dị và khí độc lượn lờ xung quanh.

Trong một hang động huyền bí, Hạo Nguyệt im lặng phủ phục đầu đó. Tiểu quang cùng Tiểu Hỏa trong mắt đều lóe ra kim quang chói lọi. Trước mặt chúng, khóa Thạch cầu đã nứt ra một tia màu xanh không ngừng tuôn ra

Tiểu quang cùng Tiểu Hỏa không ngừng hít hà đem những luồng sáng màu xanh nuốt vào trong bụng. Ba đạo tử sắc quang vân trên lưng chúng không ngừng lóng lánh. Trên người cũng tản ra khí huyết thô bạo. Bốn móng vuốt sắc bén hung hăng cào trên mặt đất.

Xuyên qua khe hở của Thạch cầu có thể thấy một viên cầu màu xanh. Mặt ngoài viên cầu có vảy, nhìn kỹ lại thấy giống như là một con thần lân. Mà một viên cầu như vậy lại tỏa ra khí tức của long.

Nếu để cho Lâm Hâm viên cầu màu xanh này hẳn sẽ tiếc đứt ruột. Đây rõ ràng là một khóa Long đan a! Thất giai đan được Long đan.

Số lượng long tộc cực kỳ thưa thớt, nhưng mỗi một con cự long trưởng thành thì ít nhất đều là cường giả ngoài bát cấp, Long Vương thậm chí còn là thập cấp tương đương cửu giai của nhân loại.

Vấn đề lớn nhất của long tộc chính là sinh sản, bọn chúng thường thường phải hơn một ngàn năm mới có một cơ hội thai nghén. Mà Long đan sở dĩ hiếm thấy cũng có quan hệ. Bởi vì Long đan không chỉ là trứng rồng mà phải trải qua ngàn năm thời gian hấp thu thiên địa linh khí mới thành.

Long tộc sinh ra đời khó khăn như vậy, cho nên chúng bảo vệ trứng của mình rất kỹ. Cho nên để trứng rồng kết thành Long đan thật sự là quá hiếm có. Luận trình độ hiếm có, thậm chí nó còn muốn vượt qua một ít bát giai đan được.

Long đan đối với nhân loại cùng ma thú đều hữu dụng, nhân loại nếu như phục dụng, như vậy, trực tiếp có thể có được huyết mạch Long tộc, trong ngoài linh lực ít nhất tăng 300, hơn nữa bên ngoài linh lực trong việc tu luyện tăng tới 5000. Phục dụng một quả Long đan, ít nhất cũng tương đương có được tiềm lực tu luyện tới thất giai .

Mà ma thú muốn phục dụng Long đan, yêu cầu cao hơn nhiều, đầu tiên, nhất định phải có Long tộc huyết thống mới có thể tiêu hóa long đan, tiếp theo, tu vị không thể thấp hơn lục cấp, như vậy phục dụng về sau mới có thể giúp nó tiến hóa, có thể có một ít công hiệu cường đại

Hạo Nguyệt lúc này hấp thu, phun ra nuốt vào, đúng là linh khí Long đan tản mát ra, mà xem bộ dáng của nó, tựa hồ căn bản không sợ Long Đan được lực có bất kỳ cản trở nào.

“Rống ” tiểu quang trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ, Tiểu Hỏa nhìn nó, thoáng nhẹ gật đầu.

Một ít quang mang tím nhàn nhạt theo đỉnh đầu bốc lên, một cái sừng màu tím chậm rãi sinh ra trên đầu. “Ba” một tiếng, đã xâm nhập vào bên ngoài Long đan xuyên qua Thạch cầu cứng rắn.

Hai đầu động đậy liên tục, cái sừng màu tím đâm sâu vào, giống như là đâm vào đậu hủ, một lát sau, một khóa Long đan xanh biếc lộ rõ long lân hiện ra.

Tại thời khắc này, đôi mắt của hai tiểu gia hỏa đồng thời sáng lên, chính là màu đỏ trộn lẫn màu vàng sinh ra màu tím. Ngẩng đầu nhìn phương xa, bọn hắn tưởng niệm đến đồng bọn ở một thế giới khác

Ca ca, hãy chờ chúng ta trở về.

Tiểu quang mãnh liệt cúi đầu xuống, há rộng miệng ra, một ngụm đem long đan xanh biếc nuốt vào bụng. Trong chốc lát, lửa xanh quanh người chúng dày đặc bốc lên, tiểu quang nghiêng cổ bắt đầu nhúc nhích. Khí tức từ hồng hoang đậm đặc dần dần tỏa ra

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

79. Chương 22 : Manh Nữ Thải Nhi (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Trận đấu đầu tiên của Liệp Ma đoàn thi tuyển Kỵ Sĩ Thánh điện, số 97 Long Hạo Thần đối trận số 29 Kỵ Sĩ trẻ tuổi. Kèm theo tiếng tuyên bố của trọng tài, cuộc chiến đã chính thức bắt đầu.

Số 29 mặc áo giáp bạc vừa nghe trọng tài tuyên bố xong, đứng nguyên tại chỗ không chút do dự trong tay vẽ ra từng đạo kim quang, gọi về tọa kỵ của mình.

Có thể tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển Kỵ Sĩ, đều là dưới 20 tuổi có thể đạt được cấp 3, cho nên tất cả bọn họ cũng đều trải qua kinh nghiệm tại Kỵ Sĩ Thánh sơn.

Bên kia Long Hạo Thần lại hành động khiến cho mọi người ngơ ngác. Hắn đứng trầm tĩnh nơi đó, không gọi vật sủng, tay trái cầm tấm chắn che ở trước ngực, tay phải cầm trọng kiếm chỉ xéo xuống mặt đất. Xung quanh thân thể hắn có một luồng quang vụ bay lên, quang vụ thướt tha hướng lên trên, thoát nhìn kỳ dị đặc biệt.

Đây là kỹ năng thông dụng của Thủ hộ Kỵ Sĩ, tròng giới Kỵ Sĩ - Tụ thể

Thấy kỹ năng này, cho dù là các đại nhân vật trên chủ tịch trên đài cũng không khỏi phát ra tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp. Bởi vì tụ thể kỹ năng này không thuộc về phạm vi của tứ giai, mà là cấp năm Đại Địa Kỵ Sĩ hoặc là Thiên Không Kỵ Sĩ mới có thể học tập.

Kèm theo quang vụ xung quanh bay lên, Quang diệu chi thuần cùng kiếm quang trong tay Long Hạo Thần đều phát sáng lên, linh lực nồng nặc, kim sắc quang vụ thấp thoáng khiến người hắn thoát nhìn như được đúc bằng vàng.

Trong khu nghỉ của người dự thi, trong mắt Dạ Hoa cũng toát ra một tia kinh dị, kỹ năng này hắn chưa hề dạy cho Long Hạo Thần. Nói một cách chuẩn xác, coi như hắn là Đại Địa Kỵ Sĩ, cũng không có kỹ năng này.

Tụ thể không phải là một kỹ năng bình thường của kỵ sỹ mà là một bí kỹ của Thánh điện.

Lúc này số 29 mới triệu hồi xong tọa kỵ của mình, một bạch mã bốn vó trắng như tuyết, đây là tứ cấp ma thú Tuyết Linh mã

Tuyết Linh mã đặc điểm bản thân lớn nhất chính là tốc độ nhanh, chạy trốn như bay, hơn nữa có hai thuộc tính thiên phú kỹ năng. Ở trong đám tứ cấp ma thú thuộc về loại cao cấp.

Số 29 nhìn quang vụ xung quanh Long Hạo Thần cũng cực kỳ sửng sốt, đây là kỹ năng gì? Hắn căn bản là không biết năng lực của Long Hạo Thần

Tụ thể kỹ năng ở trong Kỵ Sĩ bí kỹ, thuộc về một loại bí kỹ tương đối là gân gà, vì vậy, coi như là Kỵ Sĩ tích góp chiến công từng chút một, thì cũng có rất ít người chọn học tập kỹ năng này.

Đối với kỹ năng mình không nhận ra, số 29 tự nhiên hết sức cẩn thận, bắn người lên trên nhưng không tiến đến đến Long Hạo Thần. Tuyết Linh mã bốn vó tung bay, hướng mặt bên quần đến

Long Hạo Thần phảng phất như không chú ý hắn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, thậm chí ngay cả động tác xoay người cũng không có, chẳng qua là kim quang trên người kéo dài tăng cường như cũ.

Sau mấy lần hô hấp, số 29 cũng đã vây một bên của Long Hạo Thần, mắt thấy đối thủ thậm chí chưa từng di động, một loại bất an mãnh liệt trong nháy mắt dâng lên trong lòng. Rốt cục cuối cùng cũng lựa chọn xông lên. Dưới chân Tuyết Linh mã mờ mờ một tầng sương trắng, tốc độ bất chợt tăng gấp lên, giống như là một đạo bạch quang, từ bên cạnh Long Hạo Thần phóng đi.

Số 29 vùng trọng kiếm trong tay lên, Tín Niệm Quang Hoàn, Thủ Hộ Ân Tứ trước sau hiện ra trên người, đồng thời trọng kiếm trong tay hắn cũng sáng lên. Kim quang lóng lánh, linh lực trên kiếm phong phun tỏa ra hấp thu không ngừng, hiển lộ rõ ràng tư giai tu vi của hắn.

Mắt thấy, khoảng cách giữa hắn và Long Hạo Thần không tới mười thước, bốn vó của Tuyết Linh mã đột nhiên lệch sang một bên, ở khoảng cách Long Hạo Thần còn 5 thước, thì bất ngờ thay đổi phương hướng, trọng kiếm trong tay hắn lẳng không chém ra, một đạo quang nhận bên trên kiếm phong, chính là Quang Trảm Kiếm, bắn tới thẳng tới Long Hạo Thần.

Bởi vì không biết Long Hạo Thần sử dụng kỹ năng gì, suy nghĩ cẩn thận, số 29 Kỵ Sĩ phát động một lần tiến công dò xét trước.

Bất quá, coi như hắn thử dò xét tiến công cũng đem ưu thế của mình hết sức phát huy, phía dưới chân Tuyết Linh mã sương mù dâng lên, đồng thời hướng Long Hạo Thần thổi tới, đây là thiên phú kỹ năng của Tuyết Linh mã, băng vụ. Có thể làm tốc độ đối thủ giảm xuống, đồng thời tác dụng công kích của đối thủ cũng giảm xuống. Nếu như gặp phải đối thủ có tu vi thấp hơn, thậm chí có thể đóng băng đối phương.

Cũng vừa lúc đó, Long Hạo Thần lúc trước vẫn đứng yên bất động cuối cùng cũng có động tác. Hắn xoay nửa người rồi giơ tám thuấn lên.

Vừa một tiếng, Quang Trảm Kiếm hung hăng bổ vào quang diệu chi thuấn trong tay Long Hạo Thần, một tầng kim quang nháy mắt đã ở trên người Long Hạo Thần

Thần Ngự Cách Đáng.

Cơ hồ một giây sau, Long Hạo Thần đã chém thanh kiếm rực rỡ kim quang ra. Đồng dạng cũng là quang trảm kiếm.

Cùng một loại kỹ năng, nhưng với người sử dụng khác nhau thì đem đến những kết quả khác nhau.

Kỵ Sĩ số 29 chém ra Quang Trảm Kiếm chẳng qua cũng chỉ hiện màu vàng nhạt, đây cũng là một loại Quang Trảm Kiếm có thể phát ra màu sắc thường. Nhưng một kiếm Long Hạo Thần chém ra lại là màu vàng kim chói lọi. Kim quang chói lọi so với Quang Trảm Kiếm của đối thủ còn mạnh hơn gấp đôi.

Băng vụ trên người giống như bị bổ ra từ chính giữa, hai bên thân thể Long Hạo Thần mở ra kim quang chói lọi dưới góc độ kỳ diệu, làm cho Tuyết Linh mã phải nhường đường.

Số 29 quá sợ hãi, thân hình phủ phục xuống dưới, cố gắng ngăn trở kim sắc quang kiếm chói lọi. Đối với Kỵ Sĩ mà nói, vật sủng đồng bạn chính là sinh mệnh thứ hai của bọn họ. Mắt thấy Quang Trảm Kiếm của Long Hạo Thần phía xa không giống của hắn, làm cho hắn cảm thấy nguy hiểm?

“Phanh”

Tám chân trên cánh tay số 29 hung hăng nện vào cổ Tuyết Linh ngựa, Tuyết Linh mã rên rỉ một tiếng, vốn thân thể đang lệch sang một bên, nhất thời ổn định lại.

Số 29 toàn lực ứng phó, hắn cũng không hổ là tinh anh có thể tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển thời khắc mấu chốt vẫn kịp có một Thánh Quang thẩm thuấn.

Nhưng là, một kiếm này của Long Hạo Thần uy lực thật sự quá lớn, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của Quang Trảm Kiếm, Thánh Quang thẩm thuấn trong nháy mắt tan biến, phần lớn làn da của số 29 đều bị nê. Ngay lập tức hắn phun một ngụm máu tươi.

Xung phong.

Long Hạo Thần biểu hiện ra vẻ tĩnh lặng như xử nữ, tinh tú như thổ chạy, toàn lực xông lên, tựa như một đạo kim sắc lao về đối thủ nhanh như chớp.

Tuyết Linh mã thật sự là thần mã, ở tình huống trước mắt này, miễn cưỡng ổn định thân thể của mình như cũ, lão đảo về phía trước mấy bước. Mặc dù thân thể nghiêng ngã, nhưng vẫn không hề ngã xuống.

Đáng tiếc vào lúc này, Long Hạo Thần đã đến.

Hai tấm thuẫn đụng vào nhau.

Trọng kiếm trong tay số 29 bổ ra, cố gắng ngăn cản Long Hạo Thần, nhưng vừa rồi hắn đã bị thương một ít, cánh tay trái nâng thuẫn không sử dụng được làm ảnh hưởng lực công kích phát huy của hắn trên phạm vi lớn.

Phanh một tiếng, trọng kiếm bị quang diệu chi thuẫn ngăn chặn, ngay sau đó, quang diệu chi thuẫn hung hăng đập vào một bên của Tuyết Linh mã.

Phanh

Tuyết Linh mã âm âm ngã xuống đất ngay sau Kỳ Sĩ số 29, bởi vì thừa thế xông lên, thậm chí còn trượt về phía trước mấy mét.

Long Hạo Thần nhờ phản lực xông tới liền dừng lại, thay đổi phương hướng, thân hình lập lòe đến trước mặt đối thủ, trọng kiếm như trước chỉ thẳng vào áo giáp đối phương.

số 29 cả người lộ ra vẻ ngốc trệ, Tuyết Linh mã ngã xuống đất trước khi va chạm chỉ thừa nhận một chút vết thương nhẹ. Nhưng trọng yếu hơn là chủ nhân của nó đã không còn sức phản kháng nữa rồi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

80. Chương 22 : Manh Nữ Thải Nhi (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Số 29 sở dĩ đại ra, bởi vì hắn chẳng bao giờ nghĩ tới mình có thể thua nhanh như vậy. Hơn nữa đối thủ nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều. Càng làm cho hắn không cách nào chấp nhận chính là đối phương thậm chí vật sủng cũng không thêm triệu hồi, cuộc tranh tài này cuối cùng cũng đã kết thúc.

“Trận đầu thứ nhất, số 97 thắng, số 29 thua.” Người trọng tài đã đi tới trước hai người từ lúc nào, trầm giọng quyết định.

Long Hạo Thần thu kiếm mà đứng, hướng số 29 cùng trọng tài làm lễ tiết của Kỳ Sĩ, xong rồi mới đi tới khu nghỉ ngơi.

Cuộc tranh tài này từ lúc bắt đầu đến kết thúc, trước sau tổng cộng vẫn chưa tới một phút đồng hồ. Rất nhiều người đang xem trận chiến chưa hiểu rõ chuyện gì thì đã kết thúc. Long Hạo Thần dung mạo tuấn mỹ nhỏ tuổi đã chiến thắng.

Khi Long Hạo Thần trở về khu nghỉ ngơi, ánh mắt của những kỳ sĩ khác nhìn vào hắn đã có chút biến hóa.

Mười mấy người ở trên đài chủ tịch, ngồi ở trung tâm có một lão giả gật đầu, “Đứa nhỏ này không tệ. Chẳng qua không biết tọa kỵ của hắn là gì.”

Ở bên cạnh hắn một lão giả khác nói: “Trên tay hắn tựa hồ mang theo truyền thừa chi hoàn. Xem ra, lần thi tuyển này thật đáng xem. Mấy cấp năm tiểu gia hỏa còn chưa ra sân, đã làm cho chúng ta thấy được tự thể cùng Thần Ngự Cách Đáng rồi. Có chút ý tứ.”

Lão giả chính giữa khẽ mỉm cười, nói: “Kỹ năng không phải mấu chốt, mấu chốt là ở tinh táo. Từ khi bắt đầu tranh tài một khắc, đứa nhỏ số 97 này đã tính toán đối thủ. Số 29 kia đoán chừng ngay cả tự thể kỹ năng cũng không nhận ra, nếu không hắn cũng sẽ không phát động công kích trước. Kỹ năng tự thể này, tích góp từng ít một linh lực thời gian càng dài thì uy lực càng lớn. Bất quá cũng chỉ có một kích mà thôi, còn phải trong ba giây kết thúc mới dùng được, nếu không linh lực lúc trước để dành đều uổng phí.”

Bên cạnh hần lão giả mỉm cười nói : “Đúng a! Đứa nhỏ này thậm chí còn mượn Thần Ngự Cách Đáng mang đến Quang Chi Phục Cừu, làm tự thể để Quang Trảm Kiếm mạnh thêm một bậc. Một kiếm kia khẳng định đã đến lực công kích của Đại Địa Kỵ Sĩ cấp bốn, cấp năm . Nhìn qua dáng vẻ của hần khẳng định không tới hai mươi tuổi, ta tựa như đã thấy nhân vật lãnh tụ tham gia thí luyện của Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta năm năm sau. Đi hỏi đi, xem đứa bé kia đến từ tòa thành thị nào.”

“Dạ.” Trong một loạt người ngồi phía sau của bọn họ , một người trung niên âm thanh cung kính lặng lẽ rời đi.

“Hạo Thần, người quá tuyệt vời.” Lý Hình mắt thấy Long Hạo Thần ra trận thắng luôn, thậm chí cao hứng hơn cả với chính nàng đạt được thắng lợi, ôm cổ hần rồi hôn một cái trên mặt, làm khuôn mặt Long Hạo Thần đỏ bừng.

Dạ Hoa mặt không chút biểu cảm nói : “Người bại lộ thực lực quá sớm. Cho dù không sử dụng Thần Ngự Cách Đáng, số 29 kia cũng không phải là đối thủ của người, tu vi của hần không vượt qua tứ cấp Đại Kỵ Sĩ.”

Long Hạo Thần cười khỏ nói : “Lão sư, ta đã nói cho ngài rồi, Hạo Nguyệt có chút việc, đã trở về không gian của chúng.”

“A?” Dạ Hoa trong lòng cả kinh, “Hạo Nguyệt không có ở đây? Thời điểm mấu chốt như vậy, hần làm sao lại đi? Hần không phải là vẫn luôn dính với người sao?”

Long Hạo Thần nói : “Chính là vì ta cùng ngài đề cập tới Thạch cầu kia làm hần tựa hồ rất coi trọng đồ vật trong Thạch cầu, đã mang về không gian của chúng rồi.”

Dạ Hoa chau mày, “Khó trách người lựa chọn như vậy, người mê hoặc đối thủ, để cho bọn họ không biết tu vi chân chính người như thế nào, đề trận đấu sau còn phải đề phòng người triệu hồi vật sủng. Như vậy cũng tốt, không có vật sủng, cũng có thể rèn luyện năng lực của bản thân người tốt hơn Bất quá, tranh tài phía sau chỉ sợ cũng có chút khó khăn . Đấu vòng loại thậm chí so với trận chung kết càng thêm tàn khốc, lần tiếp theo mỗi đối thủ của người cũng đều mạnh hơn trước. Thậm chí có thể đối mặt với đối thủ cấp năm, người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Long Hạo Thần kiên định gật đầu, “Lão sư, ta nhất định sẽ tiến vào Top 10 .”

Dạ Hoa nói : “Tốt lắm, người đi về trước tu luyện đi.”

Long Hạo Thần vốn còn muốn xem Lý Hình thi đấu, nghe vậy nhất thời có chút sững sờ.

Dạ Hoa thần nhiên nói : “Tranh tài tiếp theo không cần nhìn . Kinh nghiệm là do mình đạt được ở trong thực chiến, cái kia chẳng qua chỉ để nhìn, không dùng được. Hơn nữa, hôm nay mới chỉ là ngày thứ nhất mà thôi. Người cũng không cần lo lắng về Hình Nhi, nàng có Mân cô Độc Giác Thú, nếu như ngay cả trận đầu cũng không qua được, ta thấy Nạp Lan mập mạp cũng có thể thoái vị rồi .”

Trong lúc bọn họ nói chuyện trong sân đã bắt đầu trận tranh tài thứ hai. Giống như Dạ Hoa nói bởi vì ngày thứ nhất tranh tài rất nhiều nên diễn ra liên tục. Trọng tài thậm chí vẫn như cũ.

Long Hạo Thần áy náy nhìn Lý Hình , lúc này mới rời khỏi chỗ ngồi, đi thẳng về tửu điểm.

Đi ra khỏi thánh minh đại thí luyện tràng, Long Hạo Thần thở dài một hơi, mặc dù hần vừa rồi nhìn như thắng vô cùng dễ dàng, nhưng trên thực tế, trong lòng hần cũng thập phần khẩn trương. Trận chiến này, chẳng những giúp hần thông qua vòng thứ nhất, đồng thời cũng giúp cho hần thành lập nên lòng tin nhất định .

Hôm nay bầu trời có nhiều mây và âm u , tựa hồ lúc nào cũng đều có thể mưa. Long Hạo Thần nhìn thoáng qua sắc trời, đi về tửu điểm.

Đan dược Lâm Hâm cho hần hiệu quả vô cùng tốt, loại mỗi ngày có thể tăng lên mười điểm nội linh lực đan dược hần đã ăn bốn viên, quả nhiên theo như lời, mỗi ngày hần tu luyện, linh lực tăng lên có tác dụng vô cùng tốt .

Nhưng đối với Long Hạo Thần mà nói, đan dược tăng lên cũng không chỉ là mười điểm linh lực, mà là nhiều hơn. Về phần nhiều hơn bao nhiêu hần cũng không biết, nhưng khi phục dụng loại đan dược này linh lực hần nhận được so với tu luyện bình thường ít nhất nhiều gấp đôi.

Sau vài ngày như vậy, hơn nữa lần trước được kích thích tiềm năng sau khi đánh chết bích lục song ma đao, nội linh lực của Long Hạo Thần đã đột phá một ngàn bảy trăm năm mươi đại quan, hần có thể khẳng định, mình bây giờ đã là điển hình của cấp chín Đại Kỳ Sĩ .

Mỗi một lần chuyển cấp để chuyển giai, linh lực yêu cầu cực lớn, giống như tứ giai Đại Kỳ Sĩ, cấp chín tăng lên chỉ cần 150 điểm linh lực, nhưng cuối cùng từ cấp chín đột phá đến cảnh giới Đại Địa Kỳ Sĩ, thì lại phải cần đến 250 điểm linh lực.

Dạ Hoa cho Long Hạo Thần một mục tiêu xác định, chính hần cũng cho mình một mục tiêu. Mục tiêu của hần chính là cố gắng lọt vào Top 10 trận chung kết mà không phải là Top 10 đấu vòng loại.

Bất quá, trong lòng Long Hạo Thần cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu có Hạo Nguyệt, hần có lòng tin ở trong trận chung kết lấy được thành tích tốt. Nhưng hiện tại hần chỉ có thể dựa vào chính mình .

Vừa đi đến tử điểm, Long Hạo Thần vừa tự hỏi mình lần tiếp theo tranh tài nên sử dụng chiến thuật gì. Đúng lúc ấy thì hần nghe được một thanh âm kỳ quái .

“Soạt, soạt, soạt, soạt, soạt...”

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại, Long Hạo Thần thấy được một người. Nói chuẩn xác là một cô thiếu nữ.

Thiếu nữ có một mái tóc dài màu tím, đơn giản buộc sau gáy, mang theo khăn mặt màu đen che đi tướng mạo bản thân. Cặp mắt của nàng lộ ở bên ngoài , nhưng lại là màu xám trắng, không có chút thần thái. Thanh âm quái dị chính là do một cây Thanh Trúc trượng trong tay nàng gõ nhẹ liên tục trên mặt đất .

Thiếu nữ vóc người so với Long Hạo Thần nhỏ hơn một chút, thậm chí lộ ra vẻ gầy yếu, vừa dùng Thanh Trúc trượng thăm dò, vừa cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước. Nhìn bộ dáng của nàng, tựa hồ như phải cố gắng hết sức.

“Tiểu muội muội, người muốn đi đâu, ta giúp người nhé.” Long Hạo Thần mau đi vài bước tới bên cạnh cô gái kia, ân cần hỏi han. Mất thấy hai tròng mắt vô thần của thiếu nữ, Long Hạo Thần trong lòng đau xót. Một người nếu như mất đi quang mang, đối với nàng mà nói, thế giới cũng chỉ có một loại màu. Đây chuyện bi thảm cỡ nào! Nhìn bộ dáng của thiếu nữ, nhất thời lòng trắc ẩn của Long Hạo Thần được khơi dậy .

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

81. Chương 22 : Manh Nữ Thái Nhi (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần vừa nói, kiểm cảm tay trái, dùng tay phải đỡ lấy Thanh Trúc trượng của thiếu nữ . Thiếu nữ dừng lại, trong lúc bất chợt, đứng bên cạnh nàng mà Long Hạo Thần cảm thấy sự lạnh lẽo phát ra từ nội tâm theo đáy lòng dâng lên, cơ hồ là theo bản năng buông lỏng tay đỡ Thanh Trúc trượng.

“Không cần.” Thanh âm của thiếu nữ lạnh lạnh, không phải là cái lạnh của Dạ Hoa . Dạ Hoa thuộc dạng trong nóng ngoài lạnh. Nhưng thiếu nữ này mang cho Long Hạo Thần cảm giác một loại tĩnh mịch lạnh như băng . Phảng phất như cả người không có nửa phần sinh cơ.

“Để cho ta giúp người một chút, ta đưa người về nhà.” Long Hạo Thần tận lực để cho thanh âm của mình trở nên nhu hòa một chút.

“Ta nói rồi, không cần.” Thiếu nữ lạnh lùng nói, lúc này mới tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Long Hạo Thần đứng nguyên tại chỗ, nhìn thân ảnh thiếu nữ từ từ đi xa, trong lòng đột nhiên có cảm giác bị đè nén, không biết có phải hay không do không giúp được thiếu nữ, hay là do chuyện khác.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Long Hạo Thần thầm than trong lòng một tiếng , mặt nhẵn trên tay lam quang chợt lóe lên đem quang diệu chi thuần kiếm quang thu vào trong đó, sải bước hướng tửu điểm của mình đi tới.

Trong lúc hẩn thu hồi vũ khí, thiếu nữ đang đi khó khăn về phía trước đột nhiên quay đầu lại.

“Này” Thiếu nữ khẽ gọi một tiếng, thanh âm lạnh như băng của nàng tựa hồ đã giảm đi vài phần.

Long Hạo Thần đi cùng phương hướng với nàng, vừa lúc đang muốn theo nàng, nghe thấy nàng gọi, nhất thời dừng bước.

Thiếu nữ giơ tay phải của mình lên, đưa về phía Long Hạo Thần nói “Người có thể giúp ta một chút?”

Long Hạo Thần bị biến hóa trước sau của thiếu nữ làm cho sửng sờ, theo bản năng đáp ứng : “Ừ.” Vừa nói, hẩn đưa tay trái lên, cầm lấy bàn tay trắng nõn thập phần tinh tế của thiếu nữ.

Thiếu nữ tay mềm như nước, năm ngón tay thon dài trắng nõn, phẳng phất như mỹ ngọc tạo thành. Cầm bàn tay nhất thời có loại cảm giác ôn nhuận truyền đến, loại thư thái này là lần đầu tiên Long Hạo Thần cảm nhận được.

Thiếu nữ cầm ngược tay Long Hạo Thần, ngón tay mềm mại lướt qua mặt nhẵn của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần mặt đỏ lên, hẩn đã đến tuổi dậy thì, nắm tay thiếu nữ , tim không tự chủ được liên đập nhanh.

Thiếu nữ mang mạng che mặt, nhìn không thấy thần sắc trên mặt nàng, nhưng khoảnh khắc nàng chạm vào chiếc nhẵn, thân thể nàng dường như run lên một chút

Long Hạo Thần trong lòng tư vị đang khác thường nên cảm giác giảm xuống rất nhiều, không phát hiện thấy tâm tình thiếu nữ biến hóa rất nhỏ.

“Người sống ở chỗ nào?” Long Hạo Thần miễn cưỡng điều chỉnh tâm tình của mình, hướng thiếu nữ hỏi.

Thiếu nữ nói : “Đi về phía trước bảy mươi sáu trượng, rẽ phải ba mươi tám trượng,xong rồi rẽ trái hai mươi ba trượng thì đến.”

Long Hạo Thần trong lòng vừa động, hẩn không phải bởi vì thiếu nữ đối với khoảng cách chính xác nắm chắc mà kinh ngạc mà còn có cảm giác thương tiếc. Nàng phán đoán khoảng cách tinh chuẩn như thế ,có thể thấy đã cố gắng bao nhiêu? Giờ khắc này, đáy lòng hẩn bị xung động kịch liệt.

Theo bản năng , hẩn nắm chặt bàn tay thiếu nữ , từ từ bước đi về phía trước.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng đi về phía trước, tốc độ rất chậm, nhưng không biết tại sao, Long Hạo Thần trong lòng cảm thấy có chút ấm áp, đây là lần đầu tiên hẩn nắm tay một cô gái, mặc dù là vì trợ giúp nàng, nhưng hẩn vẫn muốn có một cảm giác như vậy.

Thiếu nữ hơi thở rất lạnh, nhưng cũng rất an tĩnh, yên ổn theo đuôi Long Hạo Thần dẫn dắt, mái tóc màu tím phất phơ kèm theo gió nhẹ, Long Hạo Thần phẳng phất cảm nhận được mây phần dịu dàng.

“Người, người tên là gì?” Thiếu nữ đột nhiên hỏi.

“A?” Long Hạo Thần sợ hết hồn, vội vàng đem ánh mắt mình dịch chuyển khỏi khuôn mặt thiếu nữ , mặc dù hẩn biết thiếu nữ này không nhìn thấy, nhưng lúc này lại có chút xấu hổ.

“Ta tên là Long Hạo Thần. Còn người?”

“Ta tên là Thái Nhi.” Thiếu nữ nhẹ nhàng nói, thanh âm của nàng nhẹ như không chỉ có một mình Long Hạo Thần nghe được.

“Nghe thật êm tai. Thái Nhi, nhà của người đang ở Thánh Thành sao?”

Thái Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, nói : “Ta ở tại một tòa thành thị phía đông liên minh. Không ở chỗ này. Lần này là tới đây làm ít chuyện .”

Long Hạo Thần khẽ nhú mày, nói : “Người nhà của người đâu? Bọn họ làm sao có thể yên tâm để người một mình đi ra ngoài?”

Thải Nhi thản nhiên nói : “Ta có thể tự chiếu cố mình.”

Nhìn thấy đôi mắt không có nửa phần thần thái, Long Hạo Thần cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, có thứ gì đó chặn lại không nói nên lời.

“Người làm sao vậy?” Thải Nhi một hồi lâu không có nghe được thanh âm của Long Hạo Thần , có chút kinh ngạc quay sang phương hướng của hắn.

Long Hạo Thần nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có gì.” Hắn suýt nữa thốt ra lời muốn chiếu cố nàng, nhưng may mà hắn vẫn còn nhịn được, bởi vì bây giờ hắn cũng không có năng lực như vậy, lại càng không có tư cách như thế, hơn nữa như vậy cũng quá mức mạo muội . Nhưng từ trong đáy lòng hắn vẫn phát ra cảm giác thương tiếc cho Thải Nhi

Thải Nhi dừng bước lại, làm tâm tình đang bị đè nén của Long Hạo Thần cũng ngừng lại theo.

“Sao vậy?” Long Hạo Thần nhìn về phía nàng.

Thải Nhi nói : “Ta đã đến”.

Long Hạo Thần cả kinh, lúc này mới phát hiện, nguyên vốn là mình mang theo Thải Nhi đi, nhưng bây giờ tựa hồ lại trở thành nàng mang theo mình đi.

“Thật xin lỗi, ta...” Long Hạo Thần quẩn bách nói.

Thải Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay từ trong tay của hắn nhẹ nhàng rút ra, “Cám ơn người.”

Long Hạo Thần ngẩng đầu nhìn, đây cũng là một tử điểm, hơn nữa khoảng cách nơi hắn ở đến đây rất gần.

“Ta đưa ngươi vào nhé.” Long Hạo Thần nói.

Thải Nhi lại lắc đầu, “Không cần, để ta tự vào .”

Long Hạo Thần một trận đau đầu, “Vây thôi tái kiến. Ngươi cẩn thận một chút.” Mặc dù biết rõ Thải Nhi không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn hướng nàng phát phát tay, rồi mới hướng tử điểm của mình rời đi.

Thải Nhi cũng không trở về tử điểm, mà chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, đối mặt với phương hướng ly khai của Long Hạo Thần, khóe môi nhợt nhạt của nàng hiện lên một đường vòng cung

“Thật sự là hắn. Tên gốc này. Đúng rồi! Đã nhiều năm như vậy, hắn làm sao nhận ra ta đây. Ban đầu ta mất đi vị giác cùng khả năng nói chuyện, hiện tại ta mất đi thị giác. Long Hạo Thần, Long Hạo Thần!” Nàng xác định nhớ kỹ cái tên này, đem bàn tay lúc trước bị Long Hạo Thần nắm tay chậm rãi nắm chặt, Thanh Trúc trượt chìa xuống đất, trở về tử điểm.

Long Hạo Thần trở lại gian phòng, nhưng bộ dáng thiếu nữ mù vẫn đang ở trong đầu hắn bồi hồi thật lâu. Cho dù khoanh chân ngồi xuống, hắn vẫn hồi lâu không thể nhập định được.

“Xem ra, ta lựa chọn thủ hộ Kỳ Sĩ thật sự là đúng, trên thế giới này có quá nhiều người cần thủ hộ.” Long Hạo Thần than nhẹ một tiếng, ăn một viên đan dược Lâm Hâm cho hắn , bình phục tâm thần, chậm rãi tiến vào trong trạng thái tu luyện.

Liệp Ma đoàn thi tuyển đấu vòng loại ngày đầu tiên cứ tiếp tục như vậy. Lúc Long Hạo Thần trở về tử điểm nghỉ ngơi, còn rất nhiều tuyển thủ đang hùng hực khí thế tranh tài.

Chẳng qua ngày tranh tài đầu tiên này, sẽ có một nửa số người phải rời đi, bị loại bỏ trực tiếp.

Ma Pháp Thánh Điện thí luyện tràng, Lâm Hâm thoải mái nhàn nhã ngồi nghỉ ngơi tại chỗ ngồi nhìn vào trong sân tranh tài. Hắn không khẩn trương tí nào, ngồi đó quan sát những người dự thi.

Chỗ của hắn, là tuyển thủ hàng thứ nhất, bên cạnh hắn cũng chỉ có hai người, một nam một nữ.

“Hai vị, các ngươi đối với đan dược có hứng thú không?” Lâm Hâm mỉm cười hướng một nam một nữ này hỏi.

Hai gã ma pháp sư trẻ tuổi mang theo vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía hắn, trong ánh mắt có chút đề phòng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

82. Chương 22 : Manh Nữ Thái Nhi (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Lâm Hâm khẽ mỉm cười, nói : “Nhị vị,nhận thức chút nhé, ta tên là Lâm Hâm, đến từ Amy thành. Lại nói tiếp, chúng ta cũng là cấp năm , kết giao bằng hữu nhé. Dù sao lấy thực lực của chúng ta, tiến vào Top 10 đều không có vấn đề gì cả . Ta trừu bên ngoài là một ma pháp sư còn là một ma dược sư, các người nhìn này, đây là đan dược do ta luyện chế.”

Vừa nói, Lâm Hâm từ trong lòng ngực lấy ra một bình thủy tinh quơ quơ, ở đáy mắt hắn tràn ngập một vẻ giảo hoạt. Trong lòng âm thầm nhắc tới một câu, ca ca có thuốc, vô địch thiên hạ a!

Mục Sư Thánh điện thí luyện tràng.

“Phanh.” Tư Mã Tiên pháp trượng trong tay hoành tảo thiên quân, hung hăng đem đối thủ đập bay ra ngoài, ngay sau đó một đạo Thánh Quang Chi Chuy bay ra, huyền phù ở đỉnh đầu đối thủ .

“Nhận thua đi.”

Đối thủ của hắn là một gã thanh niên sắc mặt thập phần tái nhợt, vẻ mặt bất khả tư nghị nhìn Tư Mã Tiên, “Người, người đến tốt cùng là Mục Sư hay là chiến sĩ? Trọng tài, trận này không công bằng.”

Quỷ Ảnh nhìn về phía Dạ Hoa, ánh mắt sắc bén”bất luận thế nào cũng không được thua, nhớ dùng cái mà ta đã đưa cho người”

“Con nhất định sẽ thắng”. Quỷ Vũ sắc mặt có chút dữ tợn nhìn chằm chằm về phía Long Hạo Thần, nhưng Long Hạo Thần lại không hề liếc nửa con mắt về phía hắn.

Long Hạo Thần nhìn Dạ Hoa, Dạ Hoa gật đầu một cái.Hắn không cam đoan điều gì với lão sư, nhưng hẳn cho Dạ Hoa thấy đôi mắt tràn đầy chiến ý.

Long Hạo Thần sải bước vào đài thi đấu.

Quỷ vụ tốc độ chậm hơn một vài phút, tiến vào đài thi đấu, mân mê bờ môi, trừng mắt nhìn Long Hạo Thần.

“Trận đấu bắt đầu”

Theo tiếng hiệu của trọng tài, Long Hạo Thần vẫn giữ tư thế cũ, sương mù bao quanh người, Tụ Thể.

Quỷ Vũ cười nhạt một tiếng, nhanh chóng lấy ra Xích Giáp Địa Long. Tay trái là một khiên tròn một mặt màu đỏ sậm, tay phải là chiếc giáo dài hôm trước dùng để đối phó với Tư mã Tiên.

Muốn phá Tụ thể, biện pháp tốt nhất là thời gian đầu công kích, làm cho đối phương không thể hoàn thành tụ thể. Nhưng Quỷ Vũ lại chọn cách khác, hắn cười Xích Giáp Địa Long hướng về phía Long Hạo Thần chạy đến.

Tụ thể thật ra là quá trình tích tụ linh lực, ép linh lực đến mức có thể bắn ra sức công kích mạnh, nếu làm nhiều lần sẽ bị tiêu hao linh lực. mà sở dĩ nói rằng pháp lý này yếu đi vì sau khi nén ép linh lực thì linh lực không ổn định, khi đã ngừng tụ thể, trong vòng 3 giây phải phóng linh lực ra, nếu không linh lực sẽ bị rối loạn, chẳng những không đem lại hiệu quả, mà còn có thể làm tiêu hao toàn bộ linh lực.

Cả sân tập luyện rộng tới 200 thước, Quỷ Vũ đã lui về mép sân, khoảng cách giữa hắn và Long Hạo Thần đã là 130 thước, có thể phóng linh lực ra xa 130 thước không? Cho người tụ thể, lãng phí linh lực.

Trên miệng Quỷ Vũ hiện lên một nụ cười nhạt, tay trái cầm khiên đặt trên lưng Xích Giáp Địa Long, tay phải cầm giáo khẽ nâng lên, vẻ bén nhọn của mũi giáo không ngừng nhả ra, hút vào. Áo giáp trên người hắn cũng toả ra màu vàng rọi, đứng phía xa lẳng lặng chờ đợi.

đối diện với tình huống này, Long Hạo Thần dường như chỉ có thể kết thúc tụ thể thì mới là cách tốt nhất, nhưng hắn lại không làm vậy.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

85. Chương 23 : Kinh Thiên Nhất Kiếm (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Hắn đứng ở nơi đó, y nguyên lẳng lặng tụ thể , ánh mắt kiên nghị ổn định, khí cơ khóa chặt đối thủ.

Kể từ sau khi bắt đầu đấu vòng loại, đây là thí sinh Kỳ Sĩ lộ ra vẻ bình thản nhất trong các cuộc tranh tài, hai bên đều không ra tay, lẳng lặng giằng co trong yên tĩnh. Nhưng trong sân không khí căng thẳng không bởi vậy mà giảm xuống, người trọng tài cũng không can thiệp. Tụ thể không thể nào vĩnh viễn kéo dài mãi, linh lực hao hết, toàn bộ dùng cho thời khắc áp súc linh lực, chính là thời điểm Long Hạo Thần phải phát động ra công kích.

Nhưng mà, theo thời gian, sắc mặt Quỷ Vũ dần dần trở nên không bình tĩnh .

Long Hạo Thần vẫn tụ thể như cũ, đã qua thời gian hai phút, mọi người đều biết, thời gian tụ thể càng dài, uy lực lại càng lớn, tiêu hao linh lực cũng càng nhiều.

Hôm qua Long Hạo Thần đã sử dụng kỹ năng này, Quỷ Ảnh cố ý giảng giải cho con trai về đặc điểm của tụ thể. Tờ ngũ giai trở xuống, mỗi phút đồng hồ khi tụ thể sẽ phải tiêu hao gần năm trăm điểm linh lực để

tiến hành áp súc, đã hai phút rồi, nói cách khác, hiện tại Long Hạo Thần ít nhất đã áp súc một ngàn điểm linh lực.

Hắn điên rồi sao? chẳng lẽ hắn chỉ chuẩn bị để đánh một đòn này thôi, nhưng mà khoảng cách xa như thế, hắn làm sao có thể?

Quý Vũ trong lòng mặc dù không giải thích được, nhưng nội tâm càng thêm bất an. Nhưng mà, vào lúc này, hắn cũng là cười hổ khó xuống. Hắn đã mất đi cơ hội phá vỡ tị thể của Long Hạo Thần. Một ngàn điểm linh lực để tị thể a! Nó có thể phát huy ra công kích mạnh mẽ cỡ nào, hắn hiện tại chỉ có thể lựa chọn đợi chờ, tuyệt không dám mạo hiểm đột nhiên đến gần Long Hạo Thần.

Thời gian tựa như bóng đèn chậm rãi trôi qua, ba phút đồng hồ, đã ba phút đồng hồ rồi. Không chỉ là Quý Vũ, khu nghỉ ngơi những người dự thi tất cả cũng như ngừng thở.

một ngàn năm trăm linh lực? Đây đã là thất cấp Đại Kỵ Sĩ trình độ, e rằng ngay cả mười tám tuổi cũng không có thanh niên nào có thực lực như vậy. Quan trọng hơn chính là, Long Hạo Thần vẫn còn tiếp tục tị thể.

Lúc này đã vượt qua bốn phút, khu nghỉ ngơi bên kia, đã xuất hiện tiếng ồ. Quý Vũ không nhịn được đem ánh mắt quăng về phía người trọng tài, cao giọng nói: “Cái này không thể nào, hắn không thể nào có tu vi ngũ giai.”

Hai nghìn linh lực, ý nghĩa là đã đạt Đại Địa Kỵ Sĩ, cũng có nghĩa là linh lực hoá lỏng, nhưng linh lực toả ra từ Long Hạo Thần rõ ràng không có dấu hiệu hoá lỏng, nhưng hắn tị thể cũng đã kéo dài bốn phút a! Điều này đã vượt ra khỏi phạm vi lí giải của Quý Vũ. Hắn biết làm sao được, kỹ năng như vậy, dựa vào thể chất của Quang Minh Chi Tử, tiêu hao linh lực của Long Hạo Thần nếu so với Kỵ Sĩ bình thường rất thấp.

Vào lúc Quý Vũ nhìn về phía người trọng tài, trong nháy mắt, Long Hạo Thần đột nhiên cử động.

Chân phải nặng nề đập trên mặt đất, dốc toàn lực đập mạnh một cái, toàn thân đã hoàn toàn hiện ra màu vàng kim chói lọi, tựa như một mũi tên màu vàng kim xông về phía Quý Vũ. Ba giây Tị thể bắt đầu đếm ngược từ thời khắc này.

Quý Vũ bởi vì bản chất vẫn, phản ứng nhất thời chậm đi một nhịp. Vô luận như thế nào hắn cũng phải đỡ một đòn này, đỡ được là thắng, linh lực của Long Hạo Thần đã tiêu hao đến cực hạn.

Hồng sắc quang mang trên thuẫn bài trên tay hắn sáng lên, hồng quang trực tiếp không vào trong cơ thể Xích Giáp Địa Long. Trong phút chốc, Xích Giáp Địa Long ngửa mặt lên trời phát ra một hét lên điên cuồng, hai mắt nhất thời phát ra những điểm có màu đỏ như máu. Toàn thân hơi thở trở nên gấp gáp hơn.

Thuần bài trong tay Quý Vũ, là một trang bị cấp Linh Ma có thêm kỹ năng thị huyết. Với tác dụng của Thị Huyết, Xích Giáp Địa Long, công kích, cùng tốc độ phòng ngự trong nháy mắt tăng lên mười phần trăm, kéo dài trong thời gian một phút đồng hồ.

Cùng lúc đó, trường mâu trong tay hắn cũng bộc phát ra một đường hàn quang chói mắt, cũng là vũ khí cấp Linh Ma, mang kỹ năng xuyên thấu.

Không dừng lại tại chỗ, Quý Vũ khống chế Xích Giáp Địa Long lấy tốc độ nhanh nhất chạy như bay, hắn chỉ có thể là kéo dài ra khoảng cách giữa hắn và Long Hạo Thần. Chỉ cần để cho kỹ năng tị thể của hắn không công mà lui, thắng lợi chắc chắn thuộc về hắn.

Một giây, chỉ có chỉ một giây thời gian, thân người Long Hạo Thần như dán sát mặt đất lao ra ba mươi thước, hắn lúc này, khoảng cách với Quý Vũ còn có không tới một trăm thước. Chân phải trên mặt đất lần nữa dùng sức đập một cái, lấy đà, hơi thay đổi phương hướng, lấy thêm tốc độ nhanh chóng phóng về phía Quý Vũ.

Ba mươi lăm thước, lần này, giây thứ hai, hắn chạy được thêm ba mươi lăm thước. Hắn và Quý Vũ đã gần hơn đến sáu mươi thước.

Còn có sáu mươi thước, Quý Vũ trên mặt đã hiện ra nụ cười thắng lợi, ngũ giai Kỵ Sĩ trở xuống, khoảng cách công kích cực hạn cũng chỉ là mười lăm thước. một giây cuối cùng, bất luận như thế nào, Long Hạo

Thần cũng không thể vượt qua bốn mươi lăm thước mà công kích hấn, huống chi hấn còn đang chạy như điên để kéo dài thêm ra một chút khoảng cách.

Phanh...,lần này là chân trái Long Hạo Thần rơi xuống đất, trên mặt đất xuất hiện một hố nông, tăng tốc độ , khoảng cách bốn mươi thước thoáng xẹt qua .

Ba bước, ba giây, vượt qua một trăm thước, ở tứ giai Kỵ Sĩ, đây tuyệt đối đã là tốc độ chạy nước rút.

Nhưng, khoảng cách với Quỷ Vũ đang chạy chỉ còn có ba mươi thước.

Ba giây đã đến, tụ thể linh lực hấn là bị phân tán.

Ngu xuẩn cơ hồ cái từ này hiện ra tại trong lòng tất cả người đang xem cuộc chiến, cho dù là trong những Kỵ Sĩ Thánh điện đại nhân vật trên đài chủ tịch nơi xa, cũng có một nhóm người là cho là như vậy .

Ở trong mắt bọn hấn, Long Hạo Thần đã chắc chắn thất bại, lựa chọn phương thức công kích như thế, chẳng lẽ còn không phải là ngu xuẩn sao?

Khu nghỉ ngơi hàng thứ nhất, tên hắc y thanh niên lúc trước đối mặt với Long Hạo Thần trong mắt toát ra một tia nghi ngờ, trên khuôn mặt cương nghị, khẽ nhíu mày. Trong miệng thì thảo nói : “Hấn là đang làm gì đó?”

Phanh ——

Đúng lúc này, Long Hạo Thần dùng hành động trả lời chất vấn trong lòng mọi người, hấn nhảy bước thứ tư. Tốc độ không hề giảm đi.

Nhưng, có ích gì không? trong lòng mỗi người xem cuộc chiến đều xuất hiện một ý nghĩ giống nhau. Tụ thể linh lực đã hội tán, cho dù xông lên thì sao? Chỉ có thể thành bao cát của đối thủ mà thôi.

Lần này, Quỷ Vũ không chạy, Xích Giáp Địa Long đột nhiên dừng bước xoay đầu lại. Vươn mình đón Long Hạo Thần đang sắp tới. Liên tiếp hai đường hào quang phóng ra từ trên người Quỷ Vũ , cũng là kỹ năng của thủ hộ Kỵ Sĩ. Trường mâu trong tay của hấn cũng như một đường kim sắc nhanh như tia chớp hướng Long Hạo Thần đâm tới. Viên thuẫn hoành ngang trước ngực. Hấn lúc này, trên mặt đã toát ra một nụ cười chiến thắng cùng khinh thường.

Cũng là ở cùng thời khắc đó, hấn vọt tới trước Long Hạo Thần, chuỗi kiếm nâng cao, kiếm vung lên, kiếm quang sáng loáng, ngang nhiên chém tới.

Một luồng ngân quang chói mắt lạ thường hiện ra.một luồng quang mang như được phát ra từ ánh kiếm. Trong ánh mắt đầy vẻ khó hiểu của Quỷ Vũ tràn, luồng quang mang kia đập thẳng vào thuẫn bài của hấn..

Quang Trảm Kiếm ,kỹ năng công kích từ xa mạnh nhất của Kỵ Sĩ. Nhưng lúc này Long Hạo Thần thi triển Quang Trảm Kiếm rõ ràng đã siêu việt hơn cả phạm vi Quang Trảm Kiếm.

Kim sắc quang nhận như thực chất thậm chí tản ra khí tức của kim khí ,sắc bén , chỗ nó xẹt qua đại địa đều bị rạn nứt.

Oanh ——

Mâu đoạn, thuẫn toái, giáp phá, nhân bay...

Quỷ Vũ bị văng về phía Cự Long, Xích Giáp Địa Long cũng bị văng theo hấn. người bị đập mạnh vào bức tường bảo vệ xung quang đấu trường rồi rơi xuống.

Máu từ miệng Quỷ Vũ và Xích Giáp địa long chảy ra.

Cả người trọng tài ở bên trong và người đang xem cuộc chiến, chỉ có một bộ phận rất ít có thể thấy rõ, khi Quang Trảm Kiếm cùng trường mâu của Quỷ Vũ va chạm trong nháy mắt, luồng quang mang ấy đều phóng vào thuẫn bài của Quỷ Vũ, chứ không phải là luồng quang nhận của quang trảm kiếm.

Phốc, Long Hạo Thần hai chân vững vàng hạ xuống đất,quang mang trên người cũng dần tản ra. Hấn bây giờ và trước lúc lên đài đường như không có chút thay đổi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

86. Chương 23 : Kinh Thiên Nhất Kiếm (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Khu nghỉ ngơi. Lý Hinh đã sớm khấn trương đứng lên hung hăng nắm tay lại thành quả đấm, “Thắng, Hạo Thần thắng. Thật là một kích cường đại a!”

Dạ Hoa trầm giọng nói : “Ngồi xuống.”

Lý Hinh le lưỡi, lúc này mới vội vàng ngồi xuống, thấp giọng hỏi Dạ Hoa : ”Lão sư, xem tu vi của Hạo Thần , có vẻ như không cần mạo hiểm như thế. Chính diện đối địch chẳng lẽ lại không có cơ hội thắng?

Dạ Hoa nhìn nằng một cái, Lý Hinh nhìn theo ánh mắt Dạ Hoa cũng trở nên hồi hộp, “Nếu như ta không đoán sai, hẳn đang giấu diếm thực lực bản thân. Đồng thời cũng là chiến thuật.” Nói xong câu đó, hắn chậm rãi đứng lên, đi tới phía Quỷ Ảnh.

Trong sân thí luyện. Quỷ Vũ liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, nhìn áo giáp trên người bị phá rách, hắn ngậy ra nói : “Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào. Tụ thể linh lực lại không bị tổn mất. Hẳn là, hẳn nhất định là ngũ giai, hẳn không tuân theo quy tắc thi đấu.”

Người trọng tài nhìn Quỷ Vũ, rồi lại nhìn Long Hạo Thần, ngũ giai? Thật sự là cấp năm sao? Đứa nhỏ này mới bao nhiêu tuổi?

Đang lúc ấy thì, trên đài chủ tịch kia thanh âm hùng hồn lần nữa vang lên, “Cuộc tranh tài này tạm định số chín mươi bảy chiến thắng. Dẫn hắn đi kiểm tra, kiểm tra linh lực, nếu đạt tới trên đài, sẽ quyết định sau.”

“Dạ.” Người trọng tài hướng về phía chủ tịch cung kính hành lễ, rồi hướng về phía Long Hạo Thần ra dấu tay. Long Hạo Thần gật đầu, đi theo người trọng tài theo lối vừa đi đi ra. Quỷ Vũ cùng Xích Giáp Địa Long tự nhiên có nhân viên làm việc mang ra khỏi sân.

Khu nghỉ ngơi.

Quỷ Ảnh ngồi ở đó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh nhìn về phía Dạ Hoa đang đến, giờ này khắc này, tâm tình của hắn như lục phủ ngũ tạng bị thiêu đốt. Dạ Hoa mỗi một bước chân, cũng như đang hung hăng chà đạp , giày xéo lên trái tim của hắn.

Nơi này, có nhiều nhân tài như vậy mới xuất hiện, Kỵ Sĩ tuổi trẻ ưu tú. Nơi xa trên đài chủ tịch cũng giống có thể rõ ràng thấy bên này. Nhưng con trai của mình thua, đánh cuộc, đánh cuộc. . .

Dạ Hoa chậm rãi đi tới đứng trước mặt Quỷ Ảnh, ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, “Đánh cuộc, người thua.”

Quỷ Ảnh cắn răng một cái, ngang nhiên đứng lên, “Đến đây đi.” Làm một gã Kỵ Sĩ, hắn có thể thua trận đánh cuộc, nhưng là, tuyệt không thể mất đi chữ tín.

Nhìn cái sắc mặt kia khó coi đến mức tận cùng, Dạ Hoa hít sâu một cái, “Một ngày là thầy cả đời là cha, sau này trở về nói cho hắn biết, ta có lời thăm hỏi hắn. Người đi đi.”

“Người. . .” Quỷ Ảnh ngậy ra nhìn Dạ Hoa, hắn thế nhưng không có thực hiện đánh cuộc, thật ngạc nhiên?

Dạ Hoa thản nhiên nói : “Người nên cảm tạ Hạo Thần. Là hắn có thiện tâm làm ảnh hưởng tới ta. Con trai người thương thế không nhẹ.”

Quỷ Ảnh cắn chặt hàm răng nhìn thật sâu Dạ Hoa một cái, vào giờ khắc này, nội tâm hắn rất phức tạp. Dậm mạnh chân một cái rồi quay người bước đi..

Khi hắn xoay người, đi về phía Quỷ Vũ bị thương, trong lòng hắn đột nhiên bốc lên một cái ý niệm trong đầu : Sư phụ, năm đó người sai lầm rồi. . .

Thời gian không lâu, sau khi trận tiếp theo của cuộc tranh tài kết thúc, trên đài chủ tịch thanh âm hùng hồn nói, “Số chín bảy cùng số chín mươi chín đánh một trận , người thắng trận là số chín bảy.”

Không có bất kỳ giải thích, chỉ đưa ra đáp án, đây là vì Long Hạo Thần giữ bí mật tu vi, đồng thời cũng nói cho tất cả người dự thi, Long Hạo Thần linh lực không tới hai nghìn. Cũng không phải là ngũ giai.

Vị lớn tuổi ngồi giữa trên đài Chủ tịch kia trên khuôn mặt hiện lên 1 nụ cười đùa, nói : “Đến từ Hạo Nguyệt Thành, có truyền thừa giới chỉ, linh lực cao gần một ngàn tám trăm lẻ ba. Chỉ có mười bốn tuổi mà là cửu cấp Đại Kỵ Sĩ. Xem ra, Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta lại phải cho ra 1 kì tài xuất thế rồi. Truyền dụ lệnh của ta, phong tước hết thảy về tin tức của số chín bảy, không được có bất kỳ tiết lộ nào ra ngoài, nhất là tuổi của hắn. à, không, đem tài liệu dự thi sửa thành mười tám tuổi, báo lệnh của ta cho Hạo Nguyệt Phân Điện dẫn theo 1 đội người.”

“Dạ.” Phía sau tự nhiên có người đi thi hành.

“Chỉ cần đứa nhỏ này có thể thuận lợi lớn lên, tương lai trăm năm vị trí đứng đầu trong Lục Đại Thánh điện của Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta cũng sẽ không dao động. Ta tò mò , đứa nhỏ này Tiên Thiên linh lực là bao nhiêu. Truyền thừa giới chỉ của hắn là ai truyền cho .”

Ngồi ở bên cạnh hắn một lão giả khác mỉm cười nói : “Khó được Thánh Kỵ Sĩ Trưởng động lòng yêu tài, người có muốn tự mình chỉ dạy đứa nhỏ này không?”

người Bị gọi là Thánh Kỵ Sĩ Trưởng mỉm cười lắc đầu, nói : “Liệp Ma đoàn so với bất kỳ chỉ dạy nào cũng đều hơn. Hi vọng hắn lần này có thể thăng tiến đến tiền 10, sớm bước lên hành trình Liệp Ma đoàn.”

Long Hạo Thần trở lại khu nghỉ ngơi, yên lặng ngồi xuống ở bên cạnh Dạ Hoa, hắn lần nữa trở thành tiêu điểm của khu nghỉ ngơi. Nhưng hắn vẫn không chú ý bất kỳ ánh mắt của người nào. Sau khi ngồi xuống cúi đầu trầm tư.

Nhìn qua, hắn và Quỷ Vũ đánh một trận vô cùng mạo hiểm, nhưng chỉ có Long Hạo Thần mới biết, trong chuyện này không có bất kỳ sự may mắn nào, hoàn toàn là ở trong tính toán của hắn.

Quỷ Vũ thua hắn là vì quá tin tưởng vào sự phán đoán của cha hắn về tự thể. Long Hạo Thần có thể chất Quang Minh Chi Tử, bất kỳ kỹ năng nào ở trong tay hắn cũng sẽ xuất hiện một chút biến hóa rất nhỏ. Trong đó bao gồm uy lực kỹ năng, tiêu hao linh lực cùng một ít thời gian biến hóa.

Hắn sau khi tự thể, thời gian linh lực hội tán cũng không phải là ba giây, mà là bốn giây. Sai một giây, quỷ vũ ắt thua. Một đòn Quang Trảm Kiếm, chính là hiệu quả Long Hạo Thần áp súc 1500 linh lực bộc phát ra. Và hắn áp súc 1500 linh lực lại có thể so sánh với lực công kích của Kỵ Sĩ bình thường áp súc ra hai nghìn linh lực.

Đừng nói là Quỷ Vũ bằng vào hai bộ trang bị Linh Ma cấp, cho dù đổi thành một gã Đại Địa Kỵ Sĩ chân chính đều chưa hắn có thể ngăn cản được Long Hạo Thần.

Tự thể mặc dù yếu, chỉ khi nào có đầy đủ thời gian để dành, như vậy, uy lực bộc phát ra sẽ trở nên cực kỳ khủng bố. Có thể nói, với 1 đòn vừa rồi của Long Hạo Thần, đã có thể sánh ngang với 1 đòn của Huy Diệu Kỵ Sĩ.

Nếu như không phải là thời khắc cuối Long Hạo Thần hạ thủ lưu tình, như vậy, Quỷ Vũ sợ rằng ngay cả hài cốt cũng sẽ không còn nữa.

Đây là Long Hạo Thần lần đầu tiên đem kỹ năng tự thể này sử dụng như thế, vì vậy, hắn lúc này lâm vào trầm tư, suy tư được mất lúc trước trong quá trình tự thể của mình. thời điểm linh lực áp súc tới trình độ nhất định, hắn rõ ràng cảm giác được linh lực của mình đã sinh ra biến chất. Nhất là ở chung quanh khu vực trọng yếu Thánh Dân Linh Lô, tốc độ xoay tròn chợt giảm xuống, tuy có chút ngưng trệ nhưng để cho Long Hạo Thần phảng phất thấy được một tầng hơi nước có ,àu vàng sáng bóng.

Linh lực hoá lỏng, Long Hạo Thần đã cận kề, mình đã mò dọc theo tới phương diện này. Vô luận là bất kỳ cấp bậc cường giả nào ,khi tiến hành đột phá , trong nháy mắt hiểu ra cũng là cực kỳ quan trọng . Vì vậy, Long Hạo Thần bắt được cơ hội trước mắt này, sau khi nửa canh giờ ngồi bất động, hắn mới dần dần khôi phục suy tư như cũ.

Dạ Hoa ngồi ở bên cạnh Long Hạo Thần, không hề hỏi qua hắn cái gì, thậm chí ngăn cản Lý Hình mở miệng hỏi. Đối với đệ tử này, Dạ Hoa ngưỡng mộ từ trong nội tâm. Hắn nhất định là ở trận đánh vừa rồi có thu

hoạch.

“Sư phụ, ta trở về tiếp tục tu luyện thôi.” Long Hạo Thần thấp giọng nói bên tai Dạ Hoa.

Dạ Hoa gật đầu, vui mừng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Long Hạo Thần lúc này đã ngẫm ra cảm giác ấy, thậm chí quên mất chào hỏi Lý Hinh, vội vã đi ra khỏi sân đấu.

“Hô ——” thở ra thật dài, Long Hạo Thần hai tay hơi đẩy xuống, kiểm nghiệm sự biến hoá của linh lực.

Tìm ra rồi, nhất định là tìm ra đường rồi. Long Hạo Thần trong lòng mừng như điên, hắn biết, lần này linh ngộ thậm chí còn quan trọng hơn việc đưa linh lực tăng lên con số 2000.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

87. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

“Ừ?” Khi hắn chuẩn bị sớm quay về chỗ ở, thử một chút phương thức tu luyện mới ngẫm ra. Nhưng lại thấy, ở phía trước cách đó không xa, một cây Thanh Trúc vút nhẹ trên mặt đất, soạt, soạt, soạt thanh âm có tiết tấu vang lên.

Là nàng. Long Hạo Thần trong lòng chấn động, trong lúc bất ngờ, hắn chỉ cảm giác được những vui mừng vì linh ngộ được đã bị giảm đi rất nhiều, mà lại có một loại cảm giác kì lạ khác, quần quanh cảm xúc nảy sinh ở trong lòng.

Nhanh chóng tiến lên mấy bước, Long Hạo Thần khẽ gọi nói : “Thải Nhi.”

Đang đi về phía trước Thải Nhi dừng chân, “Long Hạo Thần, là người sao?”

Long Hạo Thần lúc này chạy tới bên người nàng, “Là ta.”

Thải Nhi khẽ mỉm cười, mặc dù nàng vẫn mang mạng che mặt như cũ, nhìn không thấy dung nhan của nàng, nhưng Long Hạo Thần hoàn toàn có thể khẳng định, nàng đang cười.

“Đưa ta trở về, được chứ?” Nàng lần nữa chủ động giơ tay của mình lên.

“Được.” Long Hạo Thần đột nhiên phát hiện, mình vừa mới còn thấy nóng rực 2 tay, vậy mà giờ lại căng thẳng đến lạnh cả người.

Hắn cẩn thận nhẹ nhàng cầm tay Thải Nhi, cứ như là sợ làm đau tay nàng vậy .

Tay nàng vẫn rất mềm mại và còn ấm áp hơn hôm qua, thậm chí ngay cả trên người nàng vốn là tản mát ra lãnh ý cũng tùy theo mà giảm bớt rất nhiều.

Long Hạo Thần cứ như vậy nắm tay nàng, chậm rãi đi thẳng về phía trước, hắn đi vô cùng chậm, thậm chí so sánh với ngày hôm qua chậm hơn. Giờ này khắc này, đầu óc của hắn đang trong một mảnh linh hoạt kỳ ảo, hắn là không có suy tư liên quan đến tu luyện nữa. Chỉ cảm giác một mảnh yên lặng trong lòng mình, trong lòng phảng phất vội vàng, vui sướng vào giờ khắc này đều bị biến mất, duy chỉ có loại cảm xúc muốn được ở bên cạnh nàng mãi ,rất khó tả.

Bất luận đi chậm, vẫn phải đến cuối đường , hướng chi, chỗ bọn họ gặp nhau cách chỗ ở của Thải Nhi rất gần.

Long Hạo Thần thậm chí ở trong lòng nghĩ đến, nàng tại sao không ở xa một chút?

“Đến rồi.” Long Hạo Thần dừng bước lại, trong mắt như có chút lưu luyến không rời.

Thải Nhi nhẹ nhàng rút về tay của mình, “Cám ơn người.”

Long Hạo Thần vội vàng lắc đầu, nhưng khi hắn lắc đầu sau, mới đột nhiên nhớ tới, Thái Nhi không nhìn thấy .

Đang lúc này, Thái Nhi nhẹ giọng nói : “Ta ngày mai còn muốn đi ra ngoài làm chút việc, nhưng có thể sẽ lâu một chút, người nguyện ý đưa ta quay về chứ?”

“Được.” Long Hạo Thần dường như bật thốt lên. Ngày mai, trận đấu tiến vào vòng thứ ba, Kỳ Sĩ Thánh điện bên kia, số người dự thi chỉ còn lại ba mươi mấy người mà thôi, thời gian kết thúc chắc chắn sẽ không quá chậm.

Thái Nhi hướng hắn phất phất tay, Thanh Trúc chìa xuống đất, xoay người đi vào tử điểm.

Lần này, Long Hạo Thần vẫn đưa mắt nhìn thân ảnh của nàng hoàn toàn biến mất rồi mới phục hồi lại tinh thần. Hắn thật thích loại cảm giác được nắm tay của nàng.

Đối với tình yêu nam nữ, năm năm chỉ biết tu luyện hắn nhiều nhất chẳng qua là có mấy phần u mê mà thôi, hắn cũng không biết mình nên làm gì. Nhưng hắn vẫn cảm giác được đến, chỉ cần nghĩ tới ngày mai còn có thể nhìn thấy nàng, trong lòng mình như có phần rất mong đợi.

Trở lại chỗ ở, Long Hạo Thần khoanh chân ngồi ở trên giường, lần này hắn thế nhưng không có giống như ngày hôm qua ,một hồi lâu không cách nào vào nhập định được, ngược lại trước hết tiến vào trạng thái ngồi thiền.

Trong lòng hắn yên lặng, thậm chí có thể nói là tĩnh mịch, loại cảm giác tu luyện này đã khiến hắn cảm thấy dường như là 1 loại hưởng thụ.

Hắn cũng không biết tại sao phải như vậy, chẳng qua là cảm giác mình hắn là bị ảnh hưởng từ trên người Thái Nhi.

Đạm kim sắc quang mang dần bao quanh thân người Long Hạo Thần, tụ thể. Hắn lại ở trong phòng của mình để thi triển kỹ năng tụ thể.

Lần này, bởi vì không cần quan sát đối thủ, cũng không cần chiến đấu, tinh thần của hắn hoàn toàn tập trung ở đối với việc quan sát kỹ năng tụ thể.

Long Hạo Thần thấy rõ ràng, trong cơ thể mình nội lực giống như Hải Nạp Bách Xuyên, chạy theo xuống như 1 cái phễu. Và bên trong cái phễu, vào giờ khắc này lại như đang động lại, từ từ xoay tròn, lẳng lẳng dừng lại ở 1 điểm, tựa như một mũi nhọn màu vàng kim.

Linh lực như tơ như sợi không ngừng giống như cái mũi nhọn này tràn vào, nhu hòa và cường đại nội lực lực dựa theo một loại tiết tấu kỳ dị nhẹ nhàng luật động lên.

Bất luận linh lực ngoại giới tràn vào cường đại đến cỡ nào, thể tích mũi nhọn có hình dáng cái phễu nước xoáy không hề thay đổi, chỉ có màu sắc trở nên càng thêm nồng đậm.

Đúng rồi, chính là màu sắc.

Màu vàng nhạt, vốn là màu sắc nội lực của mình. Và phát sáng màu vàng kim, cũng là áp súc linh lực rồi sinh ra biến chất. Bên ngoài thân thể của mình xuất hiện biến hóa, toàn bộ màu sắc là bởi vì trong cơ thể áp súc ra.

Trong chớp mắt, cảm giác linh ngộ ra lại một lần nữa xuất hiện, linh lực trạng thái khí cùng trạng thái dịch, thật ra thì chính là đối với linh lực áp súc ra có sự bất đồng.

Không sai, chính là như vậy. Trạng thái dịch linh lực, trên thực tế chính là linh lực áp súc tới trình độ nhất định sau đó sản sinh ra . Vấn đề mấu chốt là muốn duy trì ổn định phần trạng thái dịch này.

Tụ thể đang tiếp tục, cái phễu nước xoáy màu vàng kim cũng trở nên càng lúc càng đậm màu , chung quanh tầng Thánh Dẫn Linh Lô kia hơi nước màu vàng kim lần nữa xuất hiện. Nhưng lần này sau khi Long Hạo Thần áp súc ra 1500 linh lực không dừng lại, mà là toàn lực ứng phó, đem tất cả nội lực hơi áp súc xuống. Toàn bộ dùng cho kỹ năng tụ thể .

Lúc trước áp súc linh lực bốn phút cũng không sinh ra hiệu quả rõ ràng bằng linh lực áp súc lúc này. Phải biết rằng, vốn linh lực của hần mặc dù đạt đến hơn một ngàn tám trăm, nhưng trong đó còn bao gồm hơn hai trăm ngoại linh lực, hoàn thành áp súc một ngàn 1500 điểm, cũng không còn thừa bao nhiêu nữa rồi..

Long Hạo Thần thấy rõ ràng, dán chặt tại chung quanh Thánh Dẫn Linh Lô của mình, lúc ban đầu chẳng qua là một tầng hơi nước thật mỏng, kèm theo nội linh lực áp súc kéo dài, tầng hơi nước này dần dần trở nên nồng hậu , một giọt một giọt chất lỏng màu vàng kim, bắt đầu ra hiện tại chung quanh Thánh Dẫn Linh Lô.

Cũng vừa lúc đó, vốn là Thánh Dẫn Linh Lô có màu nhũ bạch sắc, thế nhưng tản mát ra màu trắng nhàn nhạt.

Kể từ sau khi có linh lô, đây là lần đầu tiên Long Hạo Thần phát hiện tình huống như thế, bởi vì tụ thể xuất hiện giọt chất lỏng màu vàng kim, kèm theo quang mang màu trắng xuất hiện, bám chặt ở trên Thánh Dẫn Linh Lô chậm chạp xoay tròn.

Đây, đây là. . .

Ngay một khắc này, thân thể Long Hạo Thần đột nhiên chấn động, trong cơ thể hần linh lực đã toàn bộ bị áp súc xong, cái phễu màu vàng kim kịch liệt cuộn lên. Cũng chính bởi vì Long Hạo Thần có tinh thần lực hơn người, ban đầu thời điểm Long Tinh Vũ cấp cho hần truyền thừa giới chỉ mới dám đem cái kỹ năng tụ thể này khi tu vi hần mới đạt tứ giai đã có thể học tập.

Thở dài một hơi, Long Hạo Thần kết thúc tụ thể, tùy ý khối linh lực khổng lồ mình áp súc hội tán.

Nhưng quan sát của hần cũng không có kết thúc, như cũ lẳng lặng nhìn biến hóa của linh lực cùng Thánh Dẫn Linh Lô .

Cảm giác như vậy vô cùng tuyệt đẹp , trong cơ thể Long Hạo Thần trống rỗng , nhưng càng như vậy, suy nghĩ của hần cũng là càng nhanh nhẹn.

Quá trình linh lực giải tán rất nhanh, đầu tiên là cái phễu nước xoáy màu vàng kim dần dần trở thành nhạt, lúc trước áp súc linh lực cường đại tùy theo mà hội tán, ngay sau đó, tầng Thủy Châu tinh mịn trên Thánh Dẫn Linh Lô kia dừng xoay tròn lại, dần dần tiêu tán.

Nhưng Long Hạo Thần rõ ràng phát hiện, chung quanh Thánh Dẫn Linh Lô tốc độ tiêu tán linh lực của Thủy Châu màu vàng kim so với cái phễu nước xoáy chậm hơn rất nhiều.

Đây chính là chỗ tốt của trạng thái dịch linh lực sao? Long Hạo Thần trong lòng hơi chấn động, rất rõ ràng, so sánh với trạng thái linh lực khí, trạng thái linh lực dịch tinh túy hơn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

88. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Dần dần, những hạt Thủy Châu tinh mịn từ từ biến mất, cả người Long Hạo Thần hoàn toàn biến trống rỗng, trong cơ thể không còn một chút linh lực nào sót lại, trong cơ thể trống rỗng .

Nhưng mà trong nháy mắt khi linh lực trong cơ thể hần đã hoàn toàn hội tán, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy toàn thân khẽ run lên, quang minh nguyên tố trong không khí, làm hần kinh ngạc vì tốc độ cuốn vào trong cơ thể hần, hóa thành từng sợi nhanh chóng nhẹ nhàng bay vào chỗ ngực hần hội tụ cùng Thánh Dẫn Linh Lô.

Cái phễu nước xoáy ban đầu cơ hồ là trong nháy mắt liền tạo thành, giờ khắc này, hần ít nhất đã trở lại được mười điểm nội linh lực rồi.

Cái phễu nước xoáy bắt đầu chậm chạp xoay tròn, nội linh lực cũng bắt đầu tự hành khôi phục, ở trong quá trình này , Long Hạo Thần không có làm gì cả, tất cả cũng là nó tự khôi phục .

Chẳng lẽ nói, đem nội linh lực của mình dùng hết rồi sẽ có biến hoá như thế này sao? Lúc này, tốc độ khôi phục nội linh lực của hắn so sánh với lúc thường ít nhất nhanh gấp đôi.

Tuy nhiên, Long Hạo Thần rất nhanh liền phát hiện, cái tốc độ trở lại theo sự gia tăng nội linh lực trong cơ thể hắn dần dần hạ thấp xuống. Khi nội linh lực khôi phục vượt qua một nửa, tốc độ khôi phục đã trở lại trạng thái vốn có, không, nói chính xác, dường như nhanh hơn 1 chút.

Long Hạo Thần chậm rãi mở hai mắt ra, ta tựa hồ phát hiện một loại phương thức tu luyện mới.

Nói như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ không bao giờ tự làm cho nội linh lực của mình tự hao hết, điều này thật sự là quá mức nguy hiểm. Cho nên, có rất ít người có thể cảm nhận được cảm giác vừa rồi của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không biết là, cái kỹ năng tự thể này, chính là ban đầu một vị đại năng ở trong quá trình tu luyện, đem phương thức tu luyện của mình chuyển hóa mà thành kỹ năng. Và hắn hôm nay hiểu ra, chính là đem tự thể kỹ năng biến ngược lại, đem trở lại thành phương thức tu luyện như cũ. Và phương thức tu luyện như thế, ở Thánh điện liên minh cũng không có bất kỳ ghi chép nào.

Có lẽ nó không phải phương thức tu luyện tốt nhất, nhưng không nghi ngờ chút nào, cũng là để cho linh lực theo trạng thái khí đột phá đến trạng thái dịch một cách tốt nhất.

Tiếp theo, Long Hạo Thần cần làm, chính là để nội linh lực của mình khôi phục đến trạng thái đỉnh, rồi lại thông qua kỹ năng tự thể tiêu hao hết. Không ngừng quan sát xung quanh Thánh Dẫn Linh Lô, quá trình nội linh lực từ trạng thái khí chuyển thành trạng thái dịch.

Hơn nữa, Long Hạo Thần cũng phát hiện, mỗi một lần hắn thử làm như vậy, trong nháy mắt khi xuất hiện trạng thái dịch nội linh lực như vậy, Thánh Dẫn Linh Lô của mình tựa hồ cũng có điều hưởng ứng.

Chẳng lẽ, đây là tiến hóa mà cha nói? Thánh Dẫn Linh Lô Của ta cần tiến hóa rồi?

Long Hạo Thần hoàn toàn hiểu rõ, cha từng nói, Thánh Dẫn Linh Lô tổng cộng có thể tiến hóa năm lần. Về phần tiến hóa như thế nào cha cũng không rõ ràng lắm.

Thật ra thì, Long Tinh Vũ chưa nói cho hắn biết chính là, cho đến tận này, chưa ai có làm Thánh Dẫn Linh Lô có thể tiến hóa đến lần thứ năm.

Lý Hinh cùng Long Hạo Thần cũng thuận lợi thông qua vòng thứ hai, nhưng Lâm Giai Lộ lại không, nàng ở vòng thứ hai bị bại bởi một gã thất cấp Đại ma pháp sư.

Lâm Giai Lộ không nghĩ ngợi gì tiếp tục lưu lại Thánh Thành, đem đó Lý Hinh tiễn nàng, cùng Trần Tư, Trần Thần hai huynh đệ cùng nhau rời đi.

Bởi vì Long Hạo Thần cần tu luyện, Lý Hinh cũng không có đi quấy rầy hắn.

Sáng sớm hôm sau nữa, có lẽ là bởi vì vòng đấu loại tiến vào đến thời khắc mấu chốt, làm thời điểm khi Long Hạo Thần cùng Lý Hinh đi theo Dạ Hoa đi ra tửu điểm, hắn thậm chí cảm thấy được không khí cả Thánh Thành dường như cũng có chút khẩn trương.

Vòng Đấu loại tiến vào ngày thứ ba, đã tiến vào trung kỳ, Kỳ Sĩ Thánh điện dự thi tổng cộng là một trăm ba mươi tám người, hai đợt trước bốn gã ngũ giai cường giả chưa từng dự thi. Thực tế số người dự thi là một một trăm ba mươi bốn người.

Hai đợt so đấu sau, ngày thứ hai tranh tài có một tên may mắn không phải gặp đối thủ. Cho nên là ba mươi bốn người ra sân, hơn nữa còn bốn gã ngũ giai chức nghiệp, vậy là ba mươi tám người.

Hôm nay, ba mươi tám người này quyết đấu chọn ra mười chín người. Và ngày mai, chính là vòng đấu loại cuối cùng.

Dạ Hoa ở trong hai ngày đấu loại này, cũng là xem từ đầu đến cuối, hắn mang tin tức đến cho Long Hạo Thần, làm cho tin tức tranh tài hôm nay càng thêm khẩn trương.

Trong hôm nay chọn ra mười chín gã , cũng có nghĩa là, ngày mai thi đấu trọn ra tiền mười , trong trận đấu tất nhiên sẽ có một người không phải gặp đối thủ (đối phiên).

Mà danh sách trống không đối phiên, sẽ xuất hiện từ trong trận đấu ngày hôm nay.

Hôm nay ai có thể ở trong trận đấu thể hiện ra thực lực làm người ta tin phục, nhận được chủ tịch thai bình ủy đoàn công nhận, có thể dẫn đầu tiến vào tiền mười, bắt được cái này danh ngạch đối phiên này.

Hơi trọng yếu hơn chính là, ngày hôm qua bình ủy đoàn tuyên bố, bởi vì ngũ giai chức nghiệp giả hai đợt trước không phải thi đấu cho nên, cái danh ngạch đối phiên này không sẽ thuộc về bốn gã ngũ giai kia.

Không nghi ngờ chút nào, quyết định như vậy làm tranh tài hôm nay chắc chắn trở nên càng thêm kịch liệt, ai không muốn có được cái danh ngạch đối phiên kia?

Bắt được cái danh ngạch này, tựu ý nghĩa trực tiếp tiến vào tiền mười vòng đấu loại của Kỳ Sĩ Thánh điện, cũng ý nghĩa đạt được tư cách thành viên Liệp Ma đoàn. Đây là vinh quang, cũng là mở ra một cái Thông Thiên chi môn.

Ở trong lịch sử, trải qua khảo hạch Liệp Ma đoàn, chẳng bao giờ có một tên thành viên Liệp Ma đoàn nào thành tựu cuối cùng thấp hơn lục giai. Hơn nữa, lực chiến đấu thực tế của bọn họ, nếu so với cường giả ngang cấp mà không phải là Liệp Ma đoàn thì mạnh hơn rất nhiều. Cũng là lực lượng trọng yếu nhất của Thánh điện liên minh.

Có thể nghĩ, thân là một thành viên Liệp Ma đoàn, nhất định sẽ nhận được nhiều tai nguyên của Thánh điện liên minh khi đó tỷ lệ trở thành một đời cường giả gia tăng rất nhiều.

Trước mắt tuyệt đại đa số cao tăng của Lục Đại Thánh điện, thậm chí bao gồm những cửu giai cường giả truyền kỳ kia, tất cả đều là từ trong Liệp Ma đoàn đi ra .

Bất kỳ thành viên nào của Liệp Ma đoàn, sau khi thi hành nhiệm vụ mười năm , cũng có thể lựa chọn thôi lui khỏi Liệp Ma đoàn ở trong Thánh điện nhậm chức. Bọn họ là anh hùng trong miệng dân chúng a!

Đi vào thí luyện tràng, Long Hạo Thần dưới ánh mắt ý thức hướng những người đứng hàng phía trước nhìn lại. Hôm nay bọn họ tới không tính là sớm. Lúc này, những người dự thi thông qua hai đợt trước đã tới rất nhiều.

Long Hạo Thần liếc thấy bốn người ngồi thẳng ở hàng thứ nhất.

Ngày hôm qua tên thanh niên hắc y vẫn như cũ ngồi ngay ngắn ở vị trí ngày hôm qua, ngay cả trang phục cũng không có thay đổi. Tựa hồ hắn cũng không cho là mình cần mặc áo giáp sớm.

Mà ba người ở ngoài, Long Hạo Thần chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng họ, tất cả đều là phái nam.

Nói chuẩn xác, chức nghiệp Kỳ Sĩ, chiến sĩ có số lượng cường giả là phái nữ là rất ít. Trước mắt Kỳ Sĩ Thánh điện bên này, có thể tiến ba mươi tám vị trí này thế nhưng chỉ có mỗi Lý Hinh là nữ Kỳ Sĩ.

Hôm nay, Long Hạo Thần không có tiến hành minh tướng, bởi vì nhân số dự thi rất ít ư, rất có thể hắn sẽ xuất chiến mấy vòng đầu.

Tại chỗ cơ hồ mọi người cũng bao gồm Lý Hinh ở bên trong tâm tình cũng có chút khẩn trương. Trong đó đại đa số đều yên lặng cầu nguyện , cầu nguyện không nên vào trong trận hôm nay đụng phải bốn tên hàng thứ nhất kia. Đây chính là cường giả ngũ giai a! Đụng phải bọn họ, cơ hồ tương đương với mất đi cơ hội tiến vào tiền mười.

Chỉ có Long Hạo Thần là ngoại lệ, sau khi ngồi xuống, trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ đầu tiên dĩ nhiên là, sau khi kết thúc cuộc tranh tài hôm nay, là có thể nhìn thấy Thái Nhi, còn có thể đưa nàng trở về.

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt kim sắc đồng tử của Long Hạo Thần tựu toát ra một tia ám áp nhàn nhạt.

Lý Hinh nhìn Long Hạo Thần một bộ dạng bình tĩnh, thầm nghĩ trong lòng : hắn mới mười bốn tuổi a! Tâm tình trầm ổn thật không ngờ. Ta cũng hơn hai mươi tuổi, chẳng lẽ tâm tình so ra còn kém hơn Hạo Thần sao? Hai mắt nhắm lại, làm cho mình trầm tĩnh lại, sự khẩn trương trong nội tâm nặng cũng đã biến mất mất phần.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

89. Chương 24 : Khả Năng Tiến Hóa Của Linh Lô (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Ma Pháp Thánh Điện thí luyện tràng.

Màn sáng xuất hiện 2 mã số của người dự thi , cả khu nghỉ ngơi Ma Pháp Thánh Điện thí luyện tràng hoàn toàn yên tĩnh.

Trong hai mã số đó, người thứ nhất chính là số 61, cũng không có gì bất ngờ, nhưng người thứ hai mã số lại là 1.

số 1, số 1 muốn ra sân.

Lục Đại Thánh điện thi tuyển đầu vòng loại, mười mã số trước là để lại cho cấp năm trở lên dự thi. số 1 xuất hiện, ý nghĩa tranh tài trận đầu tiên ngày thứ ba đã có một tên cấp năm Ma Đạo Sĩ ra sân.

Một thiếu nữ có chút chờ đợi từ khu nghỉ ngơi đứng lên, hướng vào sân đi tới, nàng chính là số 61 vận khí thập phần không tốt.

Hàng thứ nhất, một thân hỏa hồng sắc ma pháp bào Lâm Hâm chậm rãi đứng dậy. Không sai, số 1 kia chính là hân.

Lâm Hâm lớn lên vốn đẹp trai, nhất là một đầu tóc xanh xõa tới bên hông, trông có vẻ cực kỳ nghiêm khắc.

Trên người hân hỏa hồng sắc ma pháp bào nhộn nhạo hỏa nguyên tố vô cùng nồng nặc, các ma pháp sư tại chỗ thậm chí có thể cảm nhận được trên ma pháp bào mơ hồ có hỏa nguyên tố khoan khoái toát ra.

Từng đạo ký hiệu màu vàng kim giăng đầy trên ma pháp bào, kèm theo động tác của Lâm Hâm, những đường vân quang hoa màu vàng kim lưu chuyển giống như đang còn sống.

Lâm Hâm xoay người, hai tay ở bên sườn cắt tỉa mái tóc dài của mình một chút, hướng những người dự thi phía sau lộ ra một vẻ ưu nhã bình tĩnh mỉm cười, tự tin, ung dung làm một số các nữ pháp sư có dấu hiệu đập nhanh.

Lâm Hâm lúc này mới chậm rãi đi ra, khi hân đang đi tới nơi so tài , một cỗ hỏa nguyên tố nồng nặc xung quanh thân thể của hân bay lên, cũng không là bởi vì hân sử dụng ma pháp, mà là ma pháp bào trên người hân tựa hồ bị kích thích.

Tay phải giơ lên, trong không khí nồng nặc hỏa nguyên tố giống như tìm được một loại căn nguyên, trong nháy mắt tụ lại ở trên tay hân, từng giọt hỏa hồng sắc nhỏ giọt xuống phía dưới, trên không trung từ từ tạo thành một thanh Xích kim sắc pháp trượng kỳ dị.

Pháp trượng không lớn, nhưng khi nó xuất hiện trong nháy mắt đó, tựa hồ cả Ma Pháp Thánh Điện thí luyện tràng cũng tràn ngập lên một tầng hơi thở hỏa thuộc tính nồng đậm.

Quá mạnh mẽ, đây chính là thực lực Ma Đạo Sĩ sao? Những người dự thi không khỏi cũng ngừng thở, nhìn Lâm Hâm ngạo nghễ đi vào trong sân, có người hâm mộ, có người ghen tỵ , nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi.

Không nghi ngờ chút nào, người dự thi số 1 là một vị hỏa hệ ma pháp sư, nhìn bộ dáng của hân, rõ ràng đã chân chính nắm giữ hỏa quy tắc.

Sắc mặt của cô gái lộ ra vẻ trắng bệch, nàng cảm thấy vận khí của mình thật sự là quá kém, chẳng những gặp được một gã cấp năm cường giả, hơn nữa, trước mắt vị cấp năm này rất có thể là một vị *tuyển thủ cực mạnh trong Ma Pháp Thánh Điện. Hơi thở hỏa thuộc tính nồng đậm đập vào mặt khiến nàng tâm thần không ổn định.

Trọng tài là một lão giả, căn cứ quy tắc Liệt Ma đoàn thi tuyển, có người dự thi cấp năm tiến hành tranh tài, trọng tài cần là cường giả cấp bảy mới được.

Hắn nhìn Lâm Hâm một chút, “Không nên vọng động, ta tuyên bố tranh tài bắt đầu, không được sử dụng bất kỳ kỹ năng gì, bao gồm trang bị năng lực tăng phúc.”

“Đúng như ngài mong muốn.” Lâm Hâm khẽ mỉm cười, trong tay kim hồng sắc quang mang thu liễm, than nhẹ một tiếng, lâu lâu nói : “Vốn là không muốn dùng pháp tượng, đã như vậy thì chỉ có thể dùng thôi.”

Nghe được những lời này của hắn, thiếu nữ đối diện sắc mặt nhất thời càng trở nên khó coi. Thậm chí còn nguyên rửa trọng tài xen vào việc của người khác. Hắn đã mạnh như vậy, lại sử dụng pháp tượng, thì còn cường đại tới trình độ nào a!

Hồng quang chợt lóe, một thanh pháp tượng lặng lẽ hiện ra trên tay Lâm Hâm. Nói chuẩn xác, căn bản đây không thể coi như là một thanh pháp tượng, chỉ là một cái hỏa hồng sắc tinh thể hình thù kỳ quái.

Tinh thể này dài chừng nửa trượng, nơi thô nhất to chừng 1 nắm đấm, toàn thân hình dáng có chút vặn vẹo, căn bản không có một chút bộ dáng pháp tượng, cũng không có bất kỳ thứ gì xung quanh.

Nhưng là, vừa rồi còn khiển trách Lâm Hâm, trọng tài giờ phút này mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói : “Hỏa Vân tinh lớn như vậy, ngươi muốn dùng cái này làm pháp tượng?”

Lâm Hâm khẽ mỉm cười, tựa hồ đang cảm lấy một thứ rất bình thường nói, “Ta vài ngày trước vừa mới mua, còn chưa kịp tìm một vị đại sư tạo hình. Tạm thời còn được thông qua dùng. Hỏa Vân tinh mặc dù không phải là đỉnh cấp tài liệu gì, nhưng ngưng tụ hỏa nguyên tố thì vẫn có hiệu quả đi.”

Trọng tài sắc mặt cả biến, trong lòng thầm mắng một tiếng, quá đột nhiên, tiểu tử này thật sự là quá đột nhiên.

Hỏa Vân tinh cũng không phải là ma tinh, mà là một loại tinh thể khoáng vật từ thiên nhiên, hàm chứa hỏa nguyên tố cực kỳ tinh thuần cùng tinh luyện, chỉ có ở sâu bên trong dung nham ngoài ngàn năm mới có thể tìm được.

Cho dù Hỏa Vân tinh to cỡ quả trứng, dính trên một thanh pháp tượng cũng có thể tùy ý trở thành trang bị Linh Ma cấp hỏa thuộc tính. Lâm Hâm trong tay cầm một cây dài như vậy, coi như chưa qua tạo hình, cũng chưa từng khắc bất kỳ ma pháp trận gì, pháp tượng này cũng có thể đem linh lực của hắn tăng lên gấp đôi. Đây đã thuộc về cấp Huy Hoàng trang bị. Nếu như có thể tìm được một vị ma pháp sư cường đại khắc dấu cho pháp trận, như vậy thậm chí nó có thể có cơ hội thành Truyền Kỳ pháp tượng.

*Nguyên cả pháp tượng dùng Hỏa Vân tinh chế tạo, đây là cái khái niệm gì a? Đồ chơi này cho dù có tiền cũng không mua được, tại thành thị trị giá ít nhất năm mươi vạn kim tệ trở lên.

Lâm Hâm đối diện thiếu nữ số 61, lúc này ánh mắt đã ngốc trệ, nàng là một vị song hệ ma pháp sư, kiêm tu Phong Hệ cùng hỏa hệ ma pháp. Trên pháp tượng trong tay nàng cũng có Hỏa Vân tinh, nhưng chỉ có tầm cỡ móng tay, bên kia thì cũng có một ít Phong Linh tinh cỡ móng tay nốt.

Nhìn trên tay người ta, lại nhìn lại trên tay mình, thiếu nữ số 61 quả thật muốn đem mình pháp tượng giấu đi.

“Tranh tài bắt đầu.” trọng tài cố nén khát vọng trong lòng đối với Hỏa Vân tinh, trầm giọng quát lên.

Lâm Hâm hướng thiếu nữ đối diện khẽ mỉm cười, nói : “Mỹ nữ, ngươi xem chúng ta thương lượng một chút như thế nào. Ma pháp không có mắt, ta đối với năm, cấp sáu ma pháp khổng lồ chế còn không quá tốt. Vạn nhất xúc phạm tới người sẽ không tốt. Chúng ta cũng đều là người của Ma Pháp Thánh Điện, là một người đàn ông, ta cũng có một ít phong độ thân sĩ. Như vậy đi, nhìn người hắn là cũng sẽ hỏa hệ ma pháp, ta làm làm mẫu một cái khổng hỏa đơn giản, nếu như ngươi có thể làm được đến gần trình độ như vậy, cho dù người thắng. Cũng giúp chúng ta bớt tổn thương hòa khí, ngươi xem thế nào?”

Nghe hắn vừa nói như thế, thiếu nữ đối diện rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều thấy được, nàng cùng Lâm Hâm chênh lệch thật sự là quá lớn.

Vội vàng gật đầu, hơi cảm kích nói : “Xin sư huynh chỉ điểm.”

Lâm Hâm bình tĩnh và thông dong, quàng sáng ma pháp nhàn nhật xung quanh thân thể của hắn dao động nhu hòa, rất có mấy phần phong cách quý phái.

Nhìn thoáng qua thiếu nữ đối diện, Lâm Hâm khước miệng nhộn nhạo ra một tia mỉm cười, Hỏa Vân tinh trong tay giơ lên, trước người từ từ xuất hiện một vòng hỏa hồng sắc.

Quang diệu chi thuần chính xác che chắn cự kiếm nổ vang lên, Long Hạo Thần lui về phía sau một bước, nhưng trên người Quang Chi Phục Cửu cũng lóng lánh nổi lên quang mang, kiếm quang trong tay trong nháy mắt chém ra.

Mặc dù tụ thể thời gian không lâu, hơn nữa có Quang Chi Phục Cửu, một kiếm này đồng dạng là uy thế mười phần, chẳng qua là lúc này Long Hạo Thần không có sử dụng bất kỳ kỹ năng gì.

Về khinh thường cười lạnh ra hiện ra trên mặt Kỵ Sĩ số 4, cự kiếm của hắn quả thật bị Thần Ngự Cách Đáng chặn lại, nhưng trong lúc Long Hạo Thần huy động kiếm chém tới, hắn đã phát động một kỹ năng, thuần ngăn chặn xung phong.

Trọng thuần phía trước ngang nhiên chém xuống trọng kiếm trên Long Hạo Thần.

Oanh

Một cỗ sức bật mạnh mẽ cơ hồ nổ tung trong nháy mắt, Long Hạo Thần nhìn qua giống như bị đụng phải voi, cả người bị chấn bay lên không trung bắn ra xa trên mặt đất.

Đây chính là chênh lệch giữa tứ giai cùng ngũ giai, mặc dù Long Hạo Thần đã là Đại Kỵ Sĩ cấp chín, nhưng đối mặt ngũ giai Kỵ Sĩ trong trạng thái linh dịch, so đấu về linh lực, hắn căn bản không có bất cứ cơ hội nào.

Đột kích, Kỵ Sĩ số 4 mặc dù ngạo khí mười phần, nhưng hắn quả thật có bản chất kiêu ngạo, kỹ năng lấy hoàn mỹ làm tiết tấu đánh bay Long Hạo Thần, đồng thời hắn cũng đã lần nữa phát khởi đột kích, trong tay cự kiếm kim quang lóng lánh, một cái Quang Trảm Kiếm bổ tới Long Hạo Thần.

Linh lực hoá lỏng thì triển ra Quang Trảm Kiếm, quả thực giống như mũi kiếm dọc theo người, căn bản không nhìn ra linh lực biến ảo thành năng lượng, trực tiếp oanh kích, Long Hạo Thần trong lúc cấp thiết kịp đem quang diệu chi thuần ngăn chặn trước người.

Thân hình không yên, thậm chí còn không rơi xuống đất, Long Hạo Thần căn bản không thể nào dùng được Thần Ngự Cách Đáng, chỉ kịp dùng một Thánh Quang Thẩm Thuần phụ trợ phòng ngự.

Oanh , Thánh Quang thẩm thuần vỡ tan tành, Long Hạo Thần phun ra một ngụm tiên huyết, cả người hung hăng đập mạnh trên mặt đất, ngay cả quang diệu chi thuần cũng không phải là đi ra ngoài.

Kỵ Sĩ số 4 không nóng lòng truy kích, mà là lạnh lùng quét mắt quanh khu nghỉ ngơi một cái, tựa hồ muốn nói, thấy chưa, đây chính là thực lực ngũ giai.

Long Hạo Thần đột nhiên nghiêng người từ trên mặt đất đứng lên, trước ngực không ngừng phập phồng , vết máu khóe miệng chảy dài, hiển nhiên bị thương không nhẹ. Nhưng hắn vẫn không dám đi nhặt quang diệu chi thuần của mình, về mặt cảnh giác nhìn chăm chú vào Kỵ Sĩ số 4.

Kỵ Sĩ số 4 khóe miệng toát ra một tia khinh thường, “Ta mới vừa nói qua, tụ thể loại kỹ năng bỏ đi này không nên trước mặt của ta sử dụng nữa. Ở trước thực lực tuyệt đối, hết thảy đều là phí công . Nhận thua đi, rút ngay đi.”

Long Hạo Thần bởi vì bị thương, sắc mặt rõ ràng có chút tái nhợt, nhưng hắn vẫn không chút do dự kiên định lắc đầu. Nhưng thân thể hơi thoáng một cái, vội vàng dùng hết sức cầm kiếm trên mặt đất ổn định lại thân thể của mình, đồng thời thả ra một đạo quang mang bạch sắc chữa trị trên người mình.

Kỵ Sĩ số 4 trừng mắt, “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ? Ta thành toàn ngươi.” Lần này, hắn thậm chí không dùng đột kích, từng bước hướng Long Hạo Thần đi tới, kim quang nồng đậm lần nữa sáng lên, cự kiếm trực tiếp đặt trên bả vai , mỗi một bước giẫm xuống đất, đều lưu lại một dấu chân rõ ràng.

Long Hạo Thần hai tay cầm chặt chuôi kiếm quang, chống đỡ thân thể, ánh mắt cũng không hề chớp mắt nhìn chăm chú Kỵ Sĩ số 4, trong mắt của hắn hiện lên kiên định cùng chấp nhất cũng không bởi vì chính mình bị thương mà sinh ra nửa phần biến hóa.

Trọng tài hùng tráng gắt gao chăm chú nhìn hai người, một khi Kỵ Sĩ số 4 uy hiếp được sinh mệnh Long Hạo Thần, hắn sẽ lập tức xuất thủ.

Khu nghỉ ngơi, Lý Hình đã khấn trương nắm cánh tay Dạ Hoa, “Lão sư, mau ngăn cản hắn, tên khốn kia sẽ giết Hạo Thần . Hạo Thần đã bị thương.”

Dạ Hoa hai tay đã sớm nắm chặt thành quyền, “Tin tưởng hắn, hắn sẽ thắng .”

Lúc này, Kỵ Sĩ số 4 chạy tới trước mặt Long Hạo Thần tầm ba thước, cự kiếm trong tay của hắn từ từ vung lên, hắn cố ý để động tác chậm như vậy vì hắn thích nhìn nhất là đối thủ trước thực lực cường đại của mình mà không làm gì được.

Đáng tiếc, trên người Long Hạo Thần hắn không thấy thần sắc biến hóa như vậy, kiên cường bất khuất, trong con người Long Hạo Thần chỉ có cố định.

“Kết thúc.” Kỵ Sĩ số 4 đối với chấp nhất của Long Hạo Thần rõ ràng rất khó chịu, cự kiếm chém thẳng tới Long Hạo Thần. Ngại từ quy tắc cuộc so tài, hắn cuối cùng không dám hạ sát thủ. Nhưng một kiếm này chém xuống, hắn tuyệt đối nắm chắc làm Long Hạo Thần mất đi lực chiến đấu.

Ngay trong nháy mắt này, trong con người vàng kim trong suốt của Long Hạo Thần chợt bắn ra ra vẻ phong duệ như đao bén nhọn.

Phần bén nhọn này, khi hắn ngày hôm qua cùng áo đen thanh niên nhìn nhau từng xuất hiện qua, mà trong khi thi tuyển còn là lần đầu tiên xuất hiện.

Ông , một vầng kim quang rực rỡ chợt từ xung quanh thân thể Long Hạo Thần hướng về phía trước lao ra. Chính là kỹ năng của trường giới Kỵ Sĩ, Thăng Thiên Trận.

Cự kiếm bị Thăng Thiên Trận xông tới, tốc độ rơi xuống nhất thời chậm một nhịp, ngay sau đó, lại là một màn hào quang từ Long Hạo Thần trên người phát ra, Thánh Quang Tráo.

Hai kỹ năng này hắn đã chuẩn bị từ lâu rồi, từ lúc đứng lên đã đang chuẩn bị, đối mặt một gã ngũ giai Kỵ Sĩ có cỡi ngựa, Long Hạo Thần biết, cơ hội của mình rất nhỏ. Cho nên, hắn chỉ có thể ẩn nhẫn, đợi chờ thời cơ. Và vận khí đã đứng ở bên hắn, số 4 kiêu ngạo căn bản không triệu hồi ra tọa kỵ của hắn.

Long Hạo Thần ở Hạo Nguyệt Thành , mỗi ngày cùng Thiên Không Kỵ Sĩ Dạ Hoa đối luyện, làm sao có thể ngay cả ngũ giai Kỵ Sĩ một lượt công kích cũng đỡ không nổi đây? Hắn đúng là bị thương, nhưng đó là bởi vì hắn căn bản không xuất toàn lực. Chính là ẩn nhẫn bày ra trình độ yếu kém của mình trước mặt quân địch để chờ đợi cơ hội.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

93. Chương 25 : Trường Giới Kỵ Sĩ Long Hạo Thần (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Lấy thực lực trước mắt của Long Hạo Thần, muốn chiến thắng một gã ngũ giai Kỵ Sĩ có cỡi ngựa cực kỳ khó khăn, thậm chí gần như là không thể nào, cho dù hắn thiên phú cao tới đâu, đối thủ dù sao so với hắn tu luyện nhiều hơn năm năm trở lên, vì vậy hắn chỉ có dụng kế, mới có thể mang đến cơ hội cho mình

Thực lực vĩnh viễn là mấu chốt thắng lợi, nhưng không phải là duy nhất, một đứa bé dụng kế cũng có thể có giết chết hướng chỉ Long Hạo Thần cùng số 4 chênh lệch không quá lớn như vậy.

Thánh Quang Tráo mặc dù là kỹ năng Thủ Hộ Kỵ Sĩ tứ giai, nhưng vẫn như cũ không ngăn được trạng thái dịch linh lực của ngũ giai, nhưng không nghi ngờ chút nào, tổ hợp Thăng Thiên Trận thêm Thánh Quang Tráo, đã giúp Long Hạo Thần tranh thủ đầy đủ thời gian

Cầm kiếm quang trên mặt đất chợt vung lên, mang theo một đạo kim sắc quang mang nồng đậm, cùng lúc đó, tay trái Long Hạo Thần vung ra, một đạo hỏa hồng sắc quang mang khác quét ngang ra, cùng kim sắc quang mang tạo thành một đạo Thập Tự Trảm.

Lúc này, Kỵ Sĩ số 4 cùng Long Hạo Thần đã gần trong gang tấc, hắn vạn lần không nghĩ tới Long Hạo Thần nhìn qua đã không có chút năng lực phản kháng nào lại có thể dữ dội phản kích bén nhọn như vậy.

Vào lúc này, hắn đã không kịp sử dụng bất kỳ kỹ năng gì, chỉ có thể miễn cưỡng đem tấm chắn nâng lên, ngăn chặn ở trước người

Oanh

Một quang một hỏa tạo thành Thập Tự Trảm hung hăng chém ở trên tấm chắn Kỵ Sĩ số 4, không hổ là ngũ giai cường giả, trong một cục diện bất lợi, hắn cũng chỉ bị Long Hạo Thần đẩy lui hai bước mà thôi đây chính là ưu thế của trạng thái dịch linh lực.

Nhưng là, lúc này mới chỉ bắt đầu, Kỵ Sĩ số 4 mang trọng kiếm lui về sau, song kiếm trong tay Long Hạo Thần chém ra không có nửa phần dừng lại, lập tức chém liên tục, lần này song kiếm bộc phát ra quang mang bén nhọn.

Một đoàn kim quang chói mắt cộng thêm một đoàn kim hồng sắc chói mắt khác, hắn là song kiếm đồng thời phát ra Diệu Nhật Trảm, cái này là kỹ năng công kích mạnh nhất của Trùng Giới Kỵ Sĩ tứ giai

Mới vừa ngăn trở một kích, Kỵ Sĩ số 4 đang trong giật mình và tức giận, song kiếm của Long Hạo Thần mang theo quang mang bén nhọn chém tới.

Oanh

Lần này Kỵ Sĩ số 4 ngăn cản không còn nhẹ nhàng như vậy, bị Diệu Nhật Trảm mạnh mẽ oanh kích, tấm chắn trong tay hắn bị kim quang nện bay ra, đồng thời hướng phía dưới chìm xuống, lộ ra gần nửa thân thể, đồng thời liên tiếp xiêu vẹo, suýt nữa ngã xuống

Long Hạo Thần được thể không buông tha, hỏa kiếm trong tay trái trước chỉ, mang theo hơn mười đạo kim hồng sắc quang mang Thiểm Điện Thứ, nhắm thẳng vào trước ngực Kỵ Sĩ số 4, kiếm quang trong tay phải không đuổi theo công kích, ngược lại là giơ lên đỉnh đầu, hỏa diễm quang mang trong nháy mắt đại phóng, nhưng cùng Diệu Nhật Trảm bất đồng chính là, quang mang cũng không phải là hiện ra khắp nơi, mà là hoàn toàn thu liễm, bản thân kiếm quang tựa như trở nên thông thấu, hơi thở thần thánh nồng đậm theo kiếm quang bay lên.

Long Hạo Thần trong miệng vang dội chú ngữ trầm thấp, kiếm quang biến hóa mãnh liệt nhìn có chút giống Thuần Bạch Chi Nhận, nhưng cùng Thuần Bạch Chi Nhận so sánh, kiếm quang lúc này vô luận là trình độ tinh thuần linh lực, cường độ hơi thở thần thánh hay là tự thân sinh ra cảm giác bị áp bách, cũng cường đại hơn rất nhiều

Trên đài chủ tịch, Thánh Kỵ Sĩ Trưởng kinh ngạc nói: “Hảo tiểu tử, lại vẫn có lá bài tẩy như vậy, thì ra hắn vốn cũng không phải là Thủ Hộ Kỵ Sĩ, khó trách lúc trước chẳng qua vẫn sử dụng tự thể cùng Thần Ngự Cách Đáng, hắn là Trùng Giới Kỵ Sĩ, đây là Trùng Giới cao cấp kỹ xảo nhất tâm nhị dụng, hơn nữa ngay cả ngũ giai thánh kiếm cũng chưa chắc học xong”

Kỵ Sĩ số 4 trong lòng lúc này tràn đầy buồn bực, Long Hạo Thần dữ dội ngoài dự liệu của hắn, mẫu chốt chính là Long Hạo Thần bộc phát công kích căn bản không để cho hắn cơ hội thở dốc

Thăng Thiên Trận, Thánh Quang Trảo, song Diệu Nhật Trảm rồi cả Thiểm Điện Thứ, một bộ tổ hợp công kích này làm hắn thậm chí không có thời gian điều động toàn bộ nội linh lực của mình, không cần phải nói sử dụng kỹ năng gọi cỡi ngựa về, nhất thời khinh thường làm chính mình hoàn toàn lâm vào bị động. Hắn nhất định phải hoàn toàn ngăn cản được Long Hạo Thần công kích, đợi chờ một cơ hội mới có thể phản kích trở lại.

Cự kiếm to hết sức bảo vệ chính diện mình, liên tiếp thanh âm leng keng ở trong sân thí luyện vang lên, Long Hạo Thần Thiểm Điện Thứ cực nhanh, hơn nữa lúc trước Diệu Nhật Trảm lấy được tiên cơ, Kỵ Sĩ số 4 cuối cùng không có thể hoàn toàn phòng ngự, một đạo kim hồng sắc quang mang theo cánh tay trái hắn xẹt qua, nhất thời lưu lại dấu vết nám đen.

Cường giả chân chính, vĩnh viễn sẽ không để cho mình xuất hiện cảm xúc kiêu ngạo trong chiến đấu và Kỵ Sĩ số 4 hiển nhiên vì phạm điểm này, không có áo giáp hộ thân, mặc dù chẳng qua bị hỏa kiếm lướt qua,

nhưng đau đớn này cũng nhất thời làm hấn cánh tay trái trở nên không linh hoạt.

Bất quá, cho tới giờ khắc này, Kỵ Sĩ số 4 cũng không còn nghĩ tới mình thất bại, Long Hạo Thần coi như là Trừng Giới Kỵ Sĩ, cũng đã sử dụng nhiều như vậy kỹ năng, vốn phải dừng lại? Chỉ cần cho hấn cơ hội phản kích, hấn vẫn như cũ có lòng tin vào ưu thế tu vi tuyệt đối chiến thắng Long Hạo Thần

Nhưng cũng ở ngay lúc này, trên thân hỏa kiếm Thiểm Điện Thứ Độ một đoàn chói mắt kim hồng sắc quang mang chợt dữ dội lên, như cũ là Diệu Nhật Trảm, chỉ bất quá lần này không phải chém, mà là đâm.

Không có Thiểm Điện Thứ Độ, nhưng lại có uy lực Diệu Nhật Trảm, Kỵ Sĩ số 4 chỉ đành phải lần nữa nâng tấm chắn ngăn cản trong tiếng nổ vang, lần nữa bị lui năm bước, vô luận là tấm chắn hay là cự kiếm kim quang đều đã ảm đạm xuống.

Dùng sức hít sâu một cái, trong quá trình lui về phía sau, Kỵ Sĩ số 4 trong mắt tràn đầy lửa giận, trạng thái nội dịch linh lực hoàn toàn điều động, lui về phía sau đối với hấn mà nói mặc dù thân hình không yên, nhưng cũng là cơ hội chẳng qua là hơi điều động một chút nội linh lực, Kim Hoàng Sắc Thánh Quang Trảo phóng ra trị liệu thương thế cánh tay trái của hấn đồng thời tạo thành phòng ngự kiên cường

Xung phong, trong phút chốc, thí luyện tràng chỉ có thể nhìn đến một đạo bạch quang điện xạ ra, mất đi thân ảnh của hấn

Nhân kiếm hợp nhất, thanh kiếm này là kiếm quang mà không phải hỏa kiếm

Bạch sắc quang kiếm trong sáng tinh khiết, mang theo không khí xiêu vẹo, trong nháy mắt bay tới.

Phốc

ngũ giai Thủ Hộ Kỵ Sĩ bày Thánh Quang Trảo, thế nhưng ngăn cản không nổi một đâm của kiếm quang này, tiếng cọt xát chói tai vang lên, kiếm quang ngạnh kháng đâm vào trong Thánh Quang Trảo.

Thánh kiếm, công kích kỹ năng cường đại của Trừng Giới Kỵ Sĩ ngũ giai, ở có lực công kích mạnh mẽ đồng thời kỹ năng này đối với hết thảy sinh vật hắc ám thuộc tính còn có đặc thù hiệu quả có thể sinh ra lực công kích gấp đôi.

Kỵ Sĩ số 4 hoảng hốt, vội vàng giơ lá chắn, Long Hạo Thần công kích liên tiếp quá nhanh, hấn dùng ra Thánh Quang Trảo, chỉ tới kịp cho mình trên tấm chắn một Thánh Quang thấm thấu tới phụ trợ phòng ngự.

Cũng vừa lúc đó, một đạo bạch sắc kiếm quang xuyên qua, hung hăng oanh kích trên tấm chắn của Kỵ Sĩ số 4, sau đó kiếm quang mới đâm trúng

Oanh

Người đang xem cuộc chiến ánh mắt đều rung động, tấm chắn trong tay Kỵ Sĩ số 4 nháy mắt chia năm xẻ bảy, nhưng hấn cũng rất cục đem kiếm quang đánh văng ra, nhưng lực khổng lồ đánh vào làm thân hình không cách nào ổn định, đặt móng ngã nhào trên mặt đất.

Hỏa hồng sắc quang mang lừng lờ tới, lừng lừng rơi vào trên bả vai của hấn, nhiệt độ nóng rực kích thích vào cổ Kỵ Sĩ số 4 làm cổ hấn như nhũn ra

Kiếm quang chống đỡ, hỏa kiếm đặt lên gáy Kỵ Sĩ số 4, Long Hạo Thần từng ngụm thở hổn hển, tia máu theo khóe miệng chảy xuôi xuống nhưng trong mắt của hấn vẫn như cũ kiên định không chút nào biến đổi.

Dưới tình huống bị thương lại dùng thi triển mật độ kỹ năng như vậy, đối với thân thể của hấn phụ tải có thể nghĩ nhưng cũng chính kích liên miên như cuồng phong đã giúp hấn mang đến thắng lợi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

94. Chương 25 : Trừng Giới Kỵ Sĩ Long Hạo Thần (4)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Ngũ giai đối lập cho tứ giai đỉnh, quả nhiên là biến chất tiến hóa a! Chỉ sợ Long Hạo Thần sử dụng kỹ năng cường đại như thế, tự thân bằng vào thiên phú vượt xa tốc độ Kỵ Sĩ cùng giai thì triển kỹ năng cùng với cảm giác mãnh liệt cùng mạnh mẽ kỹ năng của Trùng Giới Kỵ Sĩ. Nhưng khi đánh bại Kỵ Sĩ số 4, hắn vẫn như cũ không để cho đối thủ bị thương.

“Ta thua. Ta mà thua?” Kỵ Sĩ số 4 ngơ ngác ngồi dưới đất, mặt xám như tro tàn. Thân là một ngũ giai Đại Địa Kỵ Sĩ, lần này Liệp Ma đoàn thi tuyển thậm chí ngay cả Top 10 cũng không vào được, không cách nào thực sự trở thành một thành viên của Liệp Ma đoàn. Tuổi của hắn đã đến hạn, không thể nào tham gia lần thi tuyển tiếp lần nữa. Lần bại này, làm thiên chi kiêu tử như hắn trong nháy mắt bị loại bỏ có thể không tiến vào được Kỵ Sĩ Thánh điện.

Thời điểm nghe hắn nói đến ba chữ ta thua, Long Hạo Thần đem song kiếm của mình thu hồi, yên lặng tiêu sái đến một bên nhặt lên quang diệu chi thuần. Trận chiến này hắn mặc dù thắng, nhưng thắng tuyệt không thoả mái, Kỵ Sĩ số 4 mang cho hắn áp lực thực lớn.

“Không, ta không phục, không phục.” Kỵ Sĩ số 4 mạnh mẽ từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hai mắt đỏ bừng nhìn Long Hạo Thần, “Ta còn không triệu hồi ra cỡi ngựa, cũng không mặc khôi giáp. Ta có một bộ áo giáp Linh Ma cấp. Người làm sao có thể là đối thủ của ta? Làm sao có thể? Trọng tài, ta không phục, ta muốn tranh tài cùng hắn một lần nữa.”

Trọng tài lạnh lùng nhìn hắn, cũng đã đứng ở giữa hắn và Long Hạo Thần thản nhiên nói : “Người thua.”

Kỵ Sĩ số 4 kích động nói : “Ta không thua. Ta làm sao thua bởi một tứ giai tiểu tử được.”

Thanh âm già nua từ chủ tịch đài phương hướng truyền đến, trong thanh âm mang vài phần tức giận, “Ta hỏi ngươi, Kỵ Sĩ thập đại thủ tục là cái gì?”

Kỵ Sĩ số 4 sững sốt, đây là mỗi một tên Kỵ Sĩ thuở nhỏ cũng đều phải thuộc, cơ hồ là từ bản năng nói : “Nhún nhường, thành thực, thương hại, anh dũng, công chính, hy sinh, vinh dự, chấp nhất, nhân ái, chánh nghĩa.”

Thanh âm già nua trầm giọng nói : “Vậy người nhún nhường cùng thành thực ở đâu ? Thay vì nói người bại bởi số 97, không bằng nói người thua chính mình. Không mặc khôi giáp, không gọi về cỡi ngựa, là lựa chọn của mình. Ngay cả hai hạng thủ tục cơ bản nhất người đều không thể tuân thủ, tâm tính của người đã không thích hợp trở thành một gã Kỵ Sĩ. Người đâu, đưa hắn ra đi, Thánh điện xóa tên.”

Kỵ Sĩ số 4 toàn thân kịch chấn, trong phút chốc sắc mặt tái nhợt. Thánh điện xóa tên ý nghĩa như thế nào? Ý nghĩa hắn không bao giờ là một thành viên của Kỵ Sĩ Thánh điện nữa. Hắn cũng đồng thời biết người nói chuyện là ai. Cho dù là ba vị đại năng cao nhất của Kỵ Sĩ Thánh điện kia, đối mặt vị lão nhân này cũng phải lễ phép ba phần.

Phù phù một tiếng, Kỵ Sĩ số 4 quỳ rạp xuống đất, hướng chủ tịch đài run giọng nói : “Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân, ta sai lầm rồi. Ta biết sai lầm rồi, xin ngài cho thêm ta một lần cơ hội. Ta không dám nữa.”

Thánh Kỵ Sĩ Trưởng thanh âm từ từ truyền đến, “Người có thể ở hai mươi lăm tuổi lúc trước đột phá ngũ giai, có thể thấy được thiên phú thật tốt. Nhưng người nên biết, Kỵ Sĩ Thánh điện chúng ta trọng nhất không phải là tu vi mà là tâm tính. Là đứng đầu Lục Đại Thánh điện, bất kỳ một cái Liệp Ma đoàn nào đều trọng yếu, nếu như không thể tuân thủ thủ tục Kỵ Sĩ, chỉ có thể để cho vinh quang Kỵ Sĩ hổ thẹn. Nói cho ta biết, vinh quang là cái gì?”

Tất cả Kỵ Sĩ tại chỗ toàn thể đứng dậy, cùng kêu lên hô to : “Vinh quang tức sinh mệnh.”

Thánh Kỵ Sĩ Trưởng thản nhiên nói : “Số 4, người nghe được. Vinh quang tức sinh mệnh, người còn có thể có vinh quang Kỵ Sĩ Thánh điện sao?”

Kỵ Sĩ số 4 thân thể kịch liệt run rẩy, nhưng quỳ sát ở nơi đây, hắn một chữ cũng không nói ra. Hắn nghe được ra, Thánh Kỵ Sĩ Trưởng đã động chân hỏa.

“Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân.” Đang lúc ấy một âm thanh trong trẻo vang lên. Mọi người tại đây cũng không khỏi dời tầm mắt đi.

Mở miệng chính là Long Hạo Thần. Tay phải nắm tay, để bên ngực trái, hần cung kính hướng chủ tịch đài một dòng lễ Kỵ Sĩ.

“Người nói.” Thánh Kỵ Sĩ Trưởng thanh âm rõ ràng ôn hòa vài phần, không một chút che dấu cảm giác yêu thích của hần đối với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nhìn thoáng qua kia Kỵ Sĩ số 4 quỳ ở bên cạnh mình, cung kính nói : “Kỵ sĩ trưởng đại nhân, ta lúc còn rất nhỏ, mẫu thân từng đã nói với ta, chẳng ai hoàn mỹ, số 4 chỉ là bởi vì thua trong lúc nhất thời nội tâm bất định mà thôi. Tự đại đúng là sai lầm , nhưng đơn giản chuyện này sẽ là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời hần, ta cho là không công bình đối với hần. Tính cách cùng hoàn cảnh trưởng thành có liên quan, cũng không có thể hoàn toàn trách hần, xin ngài cho hần thêm một lần cơ hội. Có lần dạy dỗ này, ta tin tưởng hần sẽ sửa lại .”

Nghe lời nói Long Hạo Thần, Kỵ Sĩ số 4 có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hần, nhìn trong ánh mắt của hần mang vài phần cảm xúc khác thường.

Chủ tịch đài đột nhiên trở nên trầm mặc. Mọi người tất cả cũng ở chú ý chủ tịch đài. Dù sao, giống như số 4 trước hai mươi lăm tuổi đã đột phá ngũ giai thiên tài Kỵ Sĩ, ở Kỵ Sĩ Thánh điện cũng là lòng phượng sừng lần .

Một hồi lâu sau, chủ tịch đài mới truyền đến tiếng của Thánh Kỵ Sĩ Trưởng thở dài sâu kín, “Được rồi. Người đã cầu tình , ta liền cho hần một cơ hội. Số 4, người nghe đây, nếu như người còn muốn tiếp tục lưu lại Kỵ Sĩ Thánh điện, như vậy, từ hiện tại bắt đầu, người chính là hỗ trợ Kỵ Sĩ của số 97, tiếp theo Liên Ma đoàn thi tuyển bắt đầu thi đấu , người vẫn cũng có thể kết thúc chức trách hỗ trợ Kỵ Sĩ, như vậy, ta chấp thuận người quay về Kỵ Sĩ Thánh điện.”

số 4 đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó vui mừng quá đỗi, “Đa tạ thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân đã cho ta cơ hội.” Nói xong câu đó, hần đứng lên chuyển hướng sang Long Hạo Thần, trong mắt hiện lên một tia giấy dựa, phù phù một tiếng, quỳ một gối xuống ở Long Hạo Thần trước mặt, “Chủ nhân, Hàn Vũ từ nay nghe ngài sai khiến. Còn không biết tục danh ngài.”

Long Hạo Thần dở cười dở khóc nói : “Này, cái này. . .”

“Hần gọi Long Hạo Thần.” Một thanh âm lạnh lùng từ khu nghỉ ngơi truyền đến. Long Hạo Thần quay đầu nhìn lại, chính là Dạ Hoa Lão sư nói chuyện.

Hàn Vũ cung kính nói : “Quang Minh thần ở trên cao, Hàn Vũ nguyện trong tương lai năm năm phụng Long Hạo Thần làm chủ, chủ nhân vinh quang tức ta vinh quang, nếu làm trái lời thề này,sẽ bị thần phạt.”

Trong chiến đấu Long Hạo Thần vĩnh viễn như vậy yên lặng, nhưng hần dù sao vẫn là một thiếu niên mười bốn tuổi, đối mặt tình huống như thế nhất thời có chút bối rối, chặn lại nói : “Người mau dậy đi.” Vừa nói, đem Hàn Vũ đỡ lên.

Hàn Vũ cung kính nói : “Chủ nhân, nhà của ta còn có chút chuyện cần phải làm, hiện tại phải trở về đi xử lý, ngày mai ta sẽ tới nơi này tìm chủ nhân, sau này năm năm thề đi theo.”

Trải qua đã kích vừa rồi, trên mặt hần ngạo khí đã là không còn chút gì, mặc dù đáy mắt như vẫn vài phần không cam lòng, nhưng nhớ tới hậu quả bị khai trừ ra Thánh điện, đúng là vẫn còn cố nén khó chịu lại, lần nữa hướng Long Hạo Thần hành lễ xoay người đi. Hần mặc dù kiêu ngạo, nhưng trong lòng vẫn có chí hướng xa, một khi thoát khỏi Kỵ Sĩ Thánh điện, còn thể nào thực hiện giấc mộng của mình đây?

Long Hạo Thần hiện tại có chút ảo ảo, nhưng nếu Dạ Hoa để cho hần đáp ứng, luôn là có đạo lý . Phủ lên mình một Thánh Quang Tráo, lúc này mới đi trở về nơi nghỉ ngơi.

“Đệ đệ, người quá tuyệt vời.” Lý Hinh lập tức xông lên ôm hần. Còn Kỵ Sĩ Thánh điện những người dự thi khác nhìn lại Long Hạo Thần , trên mặt cũng toát ra mấy phần dè chừng và sợ hãi về.

Dưới loại tình huống một chọi một trong trận đấu, Trừng Giới Kỵ Sĩ hiển nhiên so với Thủ Hộ Kỵ Sĩ chiếm cứ ưu thế, mặc dù lúc trước Hàn Vũ là bởi vì tự thân tự cao tự đại mới đưa đến kết quả chiến bại. Nhưng ngàn vạn không nên quên, Long Hạo Thần cuối cùng liên tiếp tiến công kích có thể làm cho hần không có nửa phần cơ hội, Trừng Giới Kỵ Sĩ bình thường nào có thể làm được? Kia trong nháy mắt bật lại, nhất là

cúi đầu nhất tâm nhị dụng thêm tổ hợp thánh kiếm, mới thật sự là nguyên nhân chiến thắng. Ngay cả ngũ giai Kỵ Sĩ cũng đỡ không nổi a!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

95. Chương 26 : Kỳ Thập Ta Rất Xấu (1)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Liệp Ma đoàn thi đấu vòng loại ngày thứ ba dần dần trôi qua, bởi vì số trận chiến đấu giảm bớt, xé chiều tranh tài của Lục Đại Thánh điện đã kết thúc toàn bộ.

Lý Hình vận khí không kém như Long Hạo Thần, đối mặt với một gã thực lực không kém, nhưng cỡi ngựa không bằng Mân Côi của nàng, một lần nữa phát huy ra cường đại Mân Côi cùng ưu thế Trường Giới Kỵ Sĩ, thành công xông qua vòng thứ ba. Điều này Dạ Hoa cũng không nghĩ đến.

Giống như bọn họ suy đoán, ba tên ngũ giai Kỵ Sĩ khác toàn bộ lên cấp, và Long Hạo Thần vào vòng luân không tiếp theo.

Phòng làm việc của tổng trưởng Thánh điện liên minh Kỵ Sĩ.

Một lão giả ngồi sau bàn công tác, lẳng lặng nhìn một xấp tài liệu trong tay. Lão giả đầu tóc bạc, tuy ngồi chỗ đó, nhưng cũng có thể thấy vóc người cao lớn của hắn. Bả vai rộng rãi, số tuổi không ảnh hưởng chút nào đến uy nghiêm tỏa mát ra trên người hắn.

Vị lão giả này, chính là người quyết định cao nhất của Kỵ Sĩ Thánh điện trong Thánh điện liên minh Thánh Thành tổng bộ. Trong Kỵ Sĩ Thánh điện, địa vị gần với tam đại Trưởng Kỵ Sĩ Thần Ấn Kỵ Sĩ. Cũng chính là lúc trước trên chủ tịch đài của Kỵ Sĩ thí luyện trắng ngồi ở trung tâm.

“Phanh, phanh, phanh.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Trưởng Thánh Kỵ Sĩ chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên nói.

Cửa mở ra, từ bên ngoài đi tới là Hàn Vũ một đầu màu rám nắng tóc ngắn thân hình to lớn. Bất quá, trên mặt hắn lúc này đã không còn kiêu ngạo, chỉ có thấp thỏm, thống khổ, buồn bực đủ loại tâm tình kết hợp mà thôi.

Thấy hắn, Trưởng Thánh Kỵ Sĩ sắc mặt đột nhiên trầm xuống, tiện tay đem tài liệu và giấy thăng cấp của mười chín người dự thi ném trên bàn.

Phanh, Hàn Vũ dậm trên lòng ngực chính mình, hướng Trưởng Thánh Kỵ Sĩ cung kính một dòng lễ Kỵ Sĩ.

Trưởng Thánh Kỵ Sĩ lạnh lùng nhìn hắn, không nói một lời.

Hàn Vũ trên trán đầy mồ hôi, cúi đầu không nói một lời.

“Quỳ xuống.” Trưởng Thánh Kỵ Sĩ vỗ mạnh bàn, râu tóc đều dựng, lực áp bách cường đại trong nháy mắt làm không khí bên trong gian phòng sinh ra vận vạo.

Phốc, hai đầu gối Hàn Vũ mềm nhũn, đã quỳ xuống đất, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt.

Trước áp lực kinh khủng của Trưởng Thánh Kỵ Sĩ, hắn như một cây tùy thời có thể gãy xuống.

Trưởng Thánh Kỵ Sĩ chậm rãi đứng lên, từ sau cái bàn đi ra. Giơ tay lên chỉ vào Hàn Vũ, “Tốt! Người thật rất tốt a. Người không phải là luôn luôn vô cùng kiêu ngạo sao? Người không phải cảm giác mình là thể hệ trẻ người mạnh nhất sao? Cái này người hài lòng sao? Đấu vòng loại cũng không vượt qua, bị một gã đối thủ tứ giai đánh cho không hề có lực hoàn thủ. Người anh hùng a!”

Hàn Vũ cúi đầu, vẻ mặt đưa đám, nói: “Gia gia, ta sai lầm rồi. Đều tại ta, làm cho ngài mất thể diện.”

“Đừng gọi ta gia gia, ta không có tôn tử như vậy.” Trưởng Thánh Kỵ Sĩ giờ một cước đạp Hàn Vũ ngã, “Đến hiện tại ngươi còn không biết mình sai ở đâu sao. Ngươi cho rằng, ngươi hôm nay thua tranh tài, ta là bởi vì ngươi làm cho ta mất thể diện và tức giận sao? Ngươi sai lầm rồi. Ta cho ngươi biết, bởi vì ta Hàn Khiêm thể nhưng lại có một tôn tử làm kỵ sĩ như vậy và cảm thấy sỉ nhục, phần này sỉ nhục là chính là cho mình.”

Trưởng Thánh Kỵ Sĩ đại nhân tức sùi bọt mép, “Ngươi cho rằng ta ở thí luyện tràng muốn đem ngươi khai trừ ra khỏi Kỵ Sĩ Thánh điện bởi vì tức giận sao? Không! Ta là bởi vì ngươi quả thật không có thể trở thành một gã Kỵ Sĩ đủ tư cách mới phải đem ngươi khai trừ ra ngoài. Kỵ Sĩ thập đại thủ tục điều thứ nhất chính là nhún nhường, ngươi nhún nhường ở chỗ nào? Trong lòng ngươi chỉ có kiêu ngạo. Ngươi có phải hay không cảm thấy, hai mươi hai tuổi có thể đột phá ngũ giai, ngươi đã rất giỏi rồi? Ngươi biết không? Hôm nay hài tử kia đánh bại ngươi, mới bất quá mười bốn tuổi. Mười bốn tuổi a! Ngươi cùng ta so sánh, ngay cả ta cũng không bằng.”

Nghe được ba chữ mười bốn tuổi, Hàn Vũ nhất thời ngốc trệ, “Không, cái này không thể nào.”

Hàn Khiêm lạnh lùng nhìn tôn tử, “Không thể nào? Cốt linh bình luận trác có thể sai sao? Là ta tự mình hạ lệnh phong tỏa tin tức tuổi của hần. Tâm nguyện của ngươi không phải muốn trở thành một gã Thần Ẩn Kỵ Sĩ sao? Ngươi hiện tại tánh tình như này, cho dù có một ngày ngươi có tu vi như vậy, cũng sẽ chỉ là một gã Kỵ Sĩ mà thôi. Kiêu ngạo tự mãn, trong mắt không có người khác, thua tranh tài còn muốn ăn quịt. Ngươi không phải đã làm mất mặt ta, ngươi là làm mất mũi Kỵ Sĩ Thánh điện đều mất hết. Nếu như không phải là mấy lão huynh đệ lôi kéo ta, ta thật muốn một tát đem ngươi đập chết.”

Thân thể Hàn Vũ bắt đầu khẽ run rẩy, từ nhỏ đến lớn, hần mặc dù trong tu luyện cũng cố gắng thật lớn, nhưng thân là thiên kiêu chi tử, hần lại chưa bao giờ gặp phải bất kỳ ngăn trở nào quá mạnh. Hôm nay một bại này, đối với hần đã kích thật sự quá lớn. Long Hạo Thần một ít liên kích, đã làm trong lòng hần tất cả kiêu ngạo đều nát bấy. Hần đột nhiên cảm thấy, nguyên lai chính mình không hề mạnh giống trong tưởng tượng như vậy.

Hàn Khiêm lạnh lùng nói : “Ngươi hiện tại chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, để cho ta phế bỏ một thân linh lực của ngươi, từ đó trục xuất khỏi Kỵ Sĩ Thánh điện, ngươi dù sao cũng là tôn tử ta, ta sẽ cho ngươi một khoản tiền, để trở thành một phú hào trong cuộc sống thường. Nếu như ngươi lựa chọn điều này, ta tự mình ra mặt, xin Long Hạo Thần giải trừ thệ ước của ngươi. Về phần con đường thứ hai, ngươi tự biết.”

Thân thể Hàn Vũ run rẩy chậm rãi ngừng đầu, “Gia gia, hần, hần thật chỉ có mười bốn tuổi sao?”

Hàn Khiêm trên mặt lửa giận tựa như có lẽ đã bình tĩnh mấy phần, dùng sức gật đầu. “Từ ba ngày nay tranh tài, đứa nhỏ Long Hạo Thần này, tính cách kiên nhẫn, thiện lương, chấp nhất, anh dũng. Theo trên người hần, ta phỏng phát thấy được vinh quang Kỵ Sĩ. Ngươi đi theo hần, học tập chính là thái độ Kỵ Sĩ của hần. Đừng tưởng rằng làm hỗ trợ Kỵ Sĩ rất mất mặt. Chỉ cần hần không chết, tương lai nhất định là đem cả liên minh khiếp sợ, thậm chí là làm khiếp sợ một đời cường giả Ma tộc. Đi theo hần, khi hần thúc giục, đối với ngươi tăng lên mới có lợi. Nếu không, năm năm sau, ở trong tầm mắt của ngươi sẽ không thấy bóng lưng hần.”

Hàn Vũ một lần nữa quỳ xuống, hướng Hàn Khiêm phanx, phanx, phanx dập đầu ba cái, “Gia gia, năm năm sau, ta nhất định sẽ làm cho ngài nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Nói xong câu đó, hần đứng lên, lần nữa hướng Hàn Khiêm một dòng lễ Kỵ Sĩ, sau đó xoay người sải bước đi.

Nhìn bóng lưng hần rời đi, tức giận trên mặt Hàn Khiêm đột nhiên biến mất, ngược lại thay thành một tia mỉm cười.

“Long Hạo Thần, ta thật nên cảm ơn ngươi. Tiểu tử Hàn Vũ vấn đề thật ra ta sớm phát hiện, chỉ là không tìm được thời cơ tốt cho hần một kích trầm trọng. Vũ nhi đứa nhỏ này mặc dù kiêu ngạo dễ dàng, nhưng tính tình không chịu thua, chỉ biết dùng cảm xông lên. Cùng Long Hạo Thần ở chung một chỗ, đối với tương lai của hần mới có lợi. Có lẽ, bọn họ thật có thể đủ sức cùng nhau thành thần ẩn. Chẳng qua không biết, Long Hạo Thần truyền thừa đến tột cùng là tới từ người nào. Kỹ năng Trường Giới Kỵ Sĩ, ngay cả ngũ giai thánh kiếm cũng có thể vượt cấp học được. Hần họ Long, chẳng lẽ hần là. . .”

Nghĩ tới đây, trên mặt Hàn Khiêm nhất thời toát ra một tia kinh sắc.

Hắn để cho Hàn Vũ đi theo Long Hạo Thần là có thâm ý , đầu tiên, Hàn Vũ thua trận tranh tài, đã mất đi tư cách tiến vào Liệp Ma đoàn, đối với tương lai trưởng thành của hắn có thể nói là đả kích trầm trọng. Mà trở thành hỗ trợ Kỵ Sĩ của Long Hạo Thần, mặc dù nghe thanh danh bất hảo, nhưng cuối cùng vẫn có thể tham dự Liệp Ma đoàn. Tiếp theo, Hàn Khiêm cực kỳ coi trọng Long Hạo Thần, để Hàn Vũ đi bảo vệ hắn, có thể tăng cường tỉ lệ sinh tồn của bọn họ trong lúc làm nhiệm vụ của Liệp Ma đoàn. Đồng thời, Hàn Vũ cùng Long Hạo Thần sống chung năm năm, thành lập tình hữu nghị cũng không khó khăn. Nếu như tương lai Long Hạo Thần trở thành thần ẩn, đối với tôn tử chính hắn cũng có lợi thật lớn . Hắn đa mưu túc trí không phải Dạ Hoa có thể hoàn toàn đoán được . Dĩ nhiên, nếu như không phải vì Hàn Vũ tự cao tự đại thật sự là nghiêm trọng, Hàn Khiêm cũng không thể bỏ tôn tử của mình với thiên phú như thế phải đi hỗ trợ người khác.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

96. Chương 26 : Kỳ Thật Ta Rất Xấu (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Dạ Hoa nhìn Long Hạo Thần, hừ một tiếng, “Tiểu tử thú vị, đây là lá bài tẩy của ngươi sao.”

Long Hạo Thần cúi đầu, “Lão sư, ta. . .”

Dạ Hoa phát phát tay, nói : “Không cần phải nói , thật ra thì, thời điểm ban đầu Nạp Lan mập mạp để cho ta dạy ngươi, ta đã biết ngươi còn có truyền thừa khác, nếu không há có thể tuổi còn nhỏ mà có tu vi như vậy? Ngươi truyền thừa đến từ phụ thân ngươi?”

Long Hạo Thần gật đầu.

Dạ Hoa vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Không cần nghĩ quá nhiều, ta không có ý trách ngươi. Bất quá, vận khí của ngươi thật sự không tốt lắm, gặp được đối thủ ngũ giai luôn, mặc dù thắng, nhưng bài tẩy cũng bị bại lộ.”

Long Hạo Thần nhìn đầy mắt Dạ Hoa toát ra vẻ lo lắng, trong lòng nhất thời nóng lên, để sát vào đến bên tai hắn, dùng thanh âm cực thấp nói vài câu.

Nhất thời hai mắt Dạ Hoa tròn to, vẻ mặt kinh dị nhìn hắn.

Long Hạo Thần hướng hắn gật đầu.

Dạ Hoa lạnh như băng toát ra một tia cười trông khó coi hơn cả khóc, hướng hắn giơ ngón tay cái.

“Lão sư, hỗ trợ Kỵ Sĩ là chuyện gì vậy?” Long Hạo Thần nghi ngờ hỏi.

Dạ Hoa nói : “Lần này coi như ngươi nhặt được tiện nghi, hỗ trợ Kỵ Sĩ tựa như là hỗ trợ chiến sĩ của pháp sư, nhưng khác nhau ở chỗ hỗ trợ Kỵ Sĩ có thể nói là người hầu của ngươi , mà không phải đồng bạn. Hắn phát ra lời thề, như vậy, khi ngươi gặp nguy hiểm, hắn vĩnh viễn chỉ có thể chết trước ngươi. Tương đương với tấm chắn sống. Trong quy tắc Liệp Ma đoàn, vốn không cho phép hỗ trợ như vậy tồn tại , nhưng hỗ trợ Kỵ Sĩ lại là ngoại lệ. Nếu như Kỵ Sĩ bản thân là Trùng Giới Kỵ Sĩ, như vậy cho phép có một thủ hộ Kỵ Sĩ hỗ trợ. Bởi vì đối với Liệp Ma đoàn mà nói, thủ hộ Kỵ Sĩ tác dụng quá trọng yếu.”

“Chỉ bất quá, cơ hồ không có Kỵ Sĩ nào nguyện ý hỗ trợ làm người khác. Cho nên, người lần này coi như là nhặt được bảo . Ngươi giờ có một gã ngũ giai Kỵ Sĩ, đối với tương lai trong Liệp Ma đoàn có thêm năng lực sinh tồn, đều có được chỗ tốt khổng lồ. Hơn nữa, có thể trước hai mươi lăm tuổi tu luyện tới ngũ giai, sợ rằng lai lịch của hắn cũng không đơn giản.”

Long Hạo Thần gãi gãi đầu, nói : “Nhưng tu vi hắn so với ta cao hơn, chưa chắc sẽ phục tùng thì sao.”

Dạ Hoa thần bí cười, “Ngươi cũng quá khinh thường lời thề của hỗ trợ Kỵ Sĩ, vô luận hắn kiêu ngạo đến cỡ nào, dưới lời thề, ngươi chính là chủ nhân của hắn. Hắn cho dù trong lòng có không phục, hết thấy cũng chỉ có thể suy nghĩ vì ngươi, phục vụ cho ngươi. Bất quá, trở thành hỗ trợ Kỵ Sĩ của ngươi đối với hắn mà nói

cũng có chỗ tốt . Ít nhất hắn có thể đi theo người cùng nhau tiến vào Liệp Ma đoàn. Nếu không, hắn cũng chỉ có thể bị loại bỏ , cả đời không có cách nào tiến vào Liệp Ma đoàn. Về phần năm năm sau, sợ rằng, khi đó hắn cũng chỉ có ngược nhìn lên thành tích của người .”

“Lão sư, ta đi về trước, chữa thương đầy đủ, cũng chuẩn bị ngày mai tranh tài cho tốt.” Long Hạo Thần không quên mất ước định cùng Thái Nhi, lúc này tranh tài đã kết thúc, trong lòng hắn nhất thời có chút cảm giác quanh co.

Dạ Hoa gật đầu, nói : “Đi đi, bất quá người cũng không cần nóng vội, tranh tài ngày mai không cần tham gia.”

“Hả?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn hắn.

Bên cạnh Lý Hinh đã cười nói : “Đệ đệ ngốc, đã quên danh ngạch luân không sao? Trừ phi hôm nay nữa có người có thể đánh bại ngũ giai Kỵ Sĩ, nếu không danh ngạch luân không này còn có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của người?”

Long Hạo Thần lúc này mới chợt hiểu, đúng a! Mình đánh bại Hàn Vũ, mới có thể đủ đạt được danh ngạch luân không này đi đi.

Nếu như chẳng qua là tranh tài, có lẽ hắn đối với luân không danh ngạch này cũng không cảm thấy hứng thú, bởi vì hắn hi vọng thông qua thực chiến không ngừng để đề cao kinh nghiệm thực chiến của mình cùng với kích thích tiềm năng.

Nhưng mấy ngày gần đây, tình huống lại bất đồng, hắn đã gần tới cánh cửa của linh lực hóa lỏng, hơn nữa đã nghĩ thông suốt lấy tụ thể kỹ năng làm phương thức tu luyện chủ yếu, dưới tình huống như vậy, hắn cần càng nhiều chiến đấu hơn là tĩnh tu.

Ra khỏi Kỵ Sĩ thí luyện tràng, Long Hạo Thần khẩn cấp chạy tới nơi ước định cùng Thái Nhi, rất xa, hắn cũng đã thấy Thái Nhi lẳng lặng đứng ở nơi đó, giống như một pho tượng. Nàng như không có bất kỳ biến hóa, Thanh Trúc trượng trong tay điểm trên mặt đất, lẳng lặng đứng.

Ánh mặt trời rơi trên người nàng, tựa hồ tăng thêm vài phần ấm áp, cũng làm mái tóc tím của nàng thêm vài phần sáng bóng .

“Thái Nhi.” Long Hạo Thần kêu một tiếng, chạy tới thật nhanh.

Nghe được thanh âm của hắn, Thái Nhi thân thể hơi lệch, nhưng khi Long Hạo Thần sắp đến gần nàng , thì rõ ràng cảm giác được một cỗ khí tức lạnh lẽo từ trên người nàng phát ra.

“Thái Nhi, người làm sao vậy?” Long Hạo Thần sợ hết hồn, vội vàng dừng bước.

Thái Nhi thanh âm lạnh buốt mà Long Hạo Thần chưa từng nghe qua , “Người bị thương? Là ai đã thương người?” Vừa nói, nàng giơ tay lên, rất tự nhiên bắt được tay Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần vẻ mặt tò mò nói : “Làm sao người biết ta bị thương?”

Thái Nhi nói : “Nghe được . Mặc dù mắt ta không thể thấy, nhưng lực nghe so với người bình thường khá hơn một chút, người trung khí không đủ, rõ ràng là bị thương.” Lúc này, lạnh lẽo trên người nàng tản đi vài phần, cũng buông lỏng tay Long Hạo Thần ra.

Long Hạo Thần cười ha hả nói : “Không có gì, ta ở tham gia liên minh Liệp Ma đoàn thi tuyển, hôm nay gặp phải đối thủ rất mạnh, cho nên mới bị vết thương nhẹ, không cần gấp gáp , bất quá ta đã thắng. Đúng rồi, ta còn không có nói qua cho người, ta là một gã Kỵ Sĩ nha. Hôm nay ta biểu hiện thật là tốt, ngày mai tranh tài hắn là được luân không, cứ như vậy đấu vòng loại ta coi là tiến vào Top 10.”

Hướng hắn khe khẽ gật đầu, lạnh lẽo trên người đã hoàn toàn tản đi.

“Đi thôi, ta đưa người trở về.” Lần này đổi lại thành Long Hạo Thần chủ động dắt tay nàng, chậm rãi kéo nàng tới chỗ ở của Thái Nhi.

Hai người đi từ từ , vừa tiến vào không khí này, Long Hạo Thần đi vô cùng chậm, giống như hải tử mới vừa học xong bước đi, ánh mắt trời vấy vào trên người bọn họ, loại cảm giác ảm áp này làm trong lòng trở nên khác thường, trái tim của bọn họ đều có chút không còn bình tĩnh.

Nhưng là, vô luận đi nhanh hay chậm, vẫn phải đến nơi.

Dừng bước lại, nội tâm khác thường của Long Hạo Thần nhất thời thôi thúc, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại được hấn nắm thật có chút không bỏ được mà phải buông ra.

“Đi sớm về nghỉ ngơi đi. Ngày mai ta lại chờ ngươi .” Thái Nhi nhẹ nhàng nói.

“Tốt. Ta nhất định tới sớm một chút, ta ngày mai tranh tài luân không không, có thể chờ ngươi tới trước.” Long Hạo Thần vội vàng đáp ứng, hấn sợ nhất nghe được thanh âm Thái Nhi nói không cần hấn nữa.

Lưu luyến không rời buông tay ra, “Ngươi vào đi thôi. Chờ ngươi tiến vào ta lại đi.”

Thái Nhi nhưng lắc đầu, nói : “Ta nghe tiếng bước chân rời đi của ngươi, được chứ?”

Không biết tại sao, mỗi khi Long Hạo Thần nhìn vào hai tròng mắt vô thần của nàng, căn bản không cự tuyệt lời của nàng được, “Được rồi, vậy ngươi trở về cũng nên để ý một chút.”

“Sau này tranh tài không nên liều mạng như vậy.” Thái Nhi đột nhiên nói.

Long Hạo Thần cười ha hả nói : “Không phải là liều mạng, mà là cố gắng. Ta không cố gắng trở nên cường đại, làm sao bảo vệ được ngươi?” Nói xong câu đó, hấn cảm giác rõ ràng được tim mình đập rộn lên, không dám lưu lại nữa, cáo biệt Thái Nhi, vội bước nhanh đi.

Lặng lặng nghe tiếng bước chân hấn rời đi, Thái Nhi sắc mặt lạnh băng, “Hấn bị thương, may mà bị thương không nặng.” Sát ý trên người chợt lóe ra rồi biến mất.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

97. Chương 26 : Kỳ Thật Ta Rất Xấu (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Liên Ma Đoàn thi đấu giai đoạn vòng loại tiến hành hết ba ngày,hiện tại đã muộn tiến vào giai đoạn kết thúc. Trong đó Thích Khách Thánh Điện, Linh Hồn Thánh Điện, Mục Sư Thánh Điện cũng đã chọn ra mười người đứng đầu. Kế tiếp, trọng yếu hơn chính là thi đấu để sắp xếp thứ tự.

Bởi vì trận đấu ngày thứ tư không phải đấu, Long Hạo Thần căn bản là không có đi thi luyện tràng, mặt trời lên cao, hấn mỗi ngày sẽ đến địa phương gặp lại Thái Nhi yên lặng chờ đợi .

Thích khách thí luyện tràng.

Khu nghỉ ngơi chỉ còn dư mười người cuối cùng, nhưng trong đó ánh mắt chín người lại dừng ở trên một người.

Thái Nhi lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, hai tròng mắt vô thần của nàng lại rõ ràng mang đến thật lớn áp lực chín vị dự thi giả khác. Nhìn thấy nàng cầm trong tay thanh trúc trượng kia phảng phất cả người lẫn vật như vô hại, cơ hồ tất cả dự thi giả khác cũng thầm cầu nguyện không phải gặp nàng.

Ngũ giai thích khách, bí kỹ ảnh phân thân. Trong những người dự thi là ngũ giai Thích Khách Thánh Điện duy nhất.

Ở thời điểm mọi người đang quan sát nàng, hơi thở tản ra lạnh như băng Thái Nhi lại chậm rãi từ hàng thứ nhất đứng lên hướng tới chỗ chủ tịch thai thoáng khom người, dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng nói : “Đấu vòng loại ,trận đấu còn thừa ta bỏ quyền.”

Nói xong câu đó, tại chín tên dự thi khác trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, nàng cứ như vậy dùng thanh trúc trưng chĩa xuống đất, tại “Đốc, đốc, đốc” trong thanh âm đi ra Thích Khách Thánh Điện.

Đứng ở trên đường phố đại Thái Nhi, Long Hạo Thần lần đầu tiên có thời gian tĩnh tâm để thưởng thức toà đại thành thị liên minh .

Kiến trúc hai bên đường phố đa số là cao tầng, phù điêu là trang sức của tuyệt đại đa số kiến trúc, toà thành thị này nồng đậm hơi thở cổ điển .

Hôm qua thương thế đã hoàn toàn khôi phục , vốn vết thương cũng không tính là quá nặng, hơn nữa Long Hạo Thần bằng vào kỹ năng Thủ Hộ kỳ sĩ của mình để trị liệu, đã khỏi hẳn. Đối mặt chiến đấu cùng ngũ giai kỳ sĩ, cũng làm hắn đối tự thân năng lực càng sâu khắc thể ngộ. Trải qua một ngày một đêm tu luyện, linh lực lại đề thăng không ít. Nhất là bằng vào kỹ năng súc thể để tiến hành tu luyện, hắn đối với linh lực trạng thái dịch cảm ngộ lại thâm sâu vài phần. Long Hạo Thần tự tin, tiếp tục tu luyện như vậy, chính mình trong vòng mười ngày nhất định có cơ hội đánh sâu vào cánh cửa ngũ giai. Cha đã nói qua, chờ ta đạt tới thất giai Thánh Điện Kỳ Sĩ sẽ có tư cách đi tìm cha mẹ.

“Đốc, đốc, đốc.” thanh âm độc đáo mà quen thuộc đem Long Hạo Thần từ trong suy nghĩ bừng tỉnh lại.

“Thái Nhi.” Nhìn thấy Thái Nhi cách đó không xa đang chậm rãi đi tới, một cỗ nội tâm vui sướng nhất thời nảy lên trong lòng, Long Hạo Thần chạy nhanh qua tới, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Thái Nhi khẽ mỉm cười, nói : “Đại đã lâu chưa?”

Long Hạo Thần lắc đầu, “Không có, ta cũng vừa đến trong chốc lát. Mười mỗi ngày cũng chờ ta sớm như vậy sao?”

Thái Nhi vẫy tay nói : “Cũng không phải, thời gian ta trở về mỗi ngày cũng không có chuẩn xác. Chẳng qua vài ngày tới hẳn là sẽ sớm một chút.”

Nắm bàn tay nhỏ bé non mềm của nàng, trong lòng Long Hạo Thần một mảnh ấm áp, mà loại ấm áp này cùng với lúc hắn cùng cha mẹ cùng một chỗ là không giống nhau. Hắn cũng không biết Thái Nhi vì không để hắn đợi lâu lắm đã buông tha cái gì.

Dương Văn Chiêu không hề động, cũng không làm ra động tác né tránh gì, hai tay cự kiếm tại không trung làm ra một động tác với biên độ nhỏ.

Đinh đinh đang đang tiếng âm thanh liên tiếp va chạm tại không trung bạo vang, ngăn ngừn một lần thời gian hô hấp, cũng không biết Long Hạo Thần cùng Dương Văn Chiêu công kích va chạm bao nhiêu lần. Long Hạo Thần song kiếm giống như là một cái cự đại cối xay, mấu chốt chính là, hấn lúc va chạm không ngừng dựa thế, mượn phòng ngự lực lượng của Dương Văn Chiêu gia tăng tốc độ luân chuyển tự thân. Do đó tần suất công kích của chính mình trở nên càng mau chóng lên.

Dần dần, chỉ có thể chứng kiến một tầng vàng sáng hoàng kim luân chuyển trên người Long Hạo Thần khuếch tán ra, căn bản không thấy rõ thân hình hấn.

Dương Văn Chiêu trên mặt cũng toát ra một tia kinh sắc, song kiếm phía trên chấn động tần suất cũng chỉ có thể tiến công theo Long Hạo Thần mà không ngừng tăng lực, nhưng là, công kích của Long Hạo Thần lại càng trở nên sắc bén, giống như là vô cùng vô tận. Ngăn ngừn trong một khoảng thời gian, hấn đã ngăn cản không biết bao nhiêu kiếm.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

100. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (2)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Rút lui. Đây là phản ứng đầu tiên của Dương Văn Chiêu, hấn lập tức hiểu, Long Hạo Thần vừa phát động công kích này cũng đã toàn lực ứng phó, căn bản không có bất kỳ tính huống dò xét gì. Và mình vì ổn thỏa kiến tạo bị hấn chiếm cứ tiên thủ.

trên đài chủ tịch, Trưởng Thánh Kỵ Sĩ lẩm bẩm : “Đây là, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, quả nhiên là, quả nhiên là truyền thừa của hấn. Đáng tiếc, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm này còn xa xa không có luyện đủ hỏa hầu, cũng không đủ linh lực, thì không cách nào đem kỹ năng của Trùng Giới Kỵ Sĩ phát huy được.”

“Phốc ” Dương Văn Chiêu tay cầm trái kiếm đột nhiên cắm vào mặt đất, cổ tay phải trong nháy mắt chấn động, một tầng kim kiếm mạc từ trên cự kiếm tay phải bộc phát ra, ngạnh kháng ngăn cản được công kích Long Hạo Thần đồng thời, một vòng kim quang mãnh liệt theo trên mặt đất bộc phát ra, hung hăng đánh sâu vào trên Đấu Sát Toàn Viên Kiếm của Long Hạo Thần. Chính là Thăng Thiên Trận.

Thăng Thiên Trận cũng không thể đánh văng Long Hạo Thần ra, kèm theo thi triển Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, Long Hạo Thần vốn đã tăng lên tới chiến ý cực hạn bộc phát, trạng thái đã đạt đến đỉnh. Cấp tốc xoay tròn, song kiếm mang theo linh lực nồng đậm chung quanh thân thể tạo thành một vòng xoáy kinh khủng . Cho dù Dương Văn Chiêu có trạng thái dịch linh lực, chỉ là một Thăng Thiên Trận còn không cách nào làm Long Hạo Thần dừng lại.

Nhưng trạng thái dịch linh lực dù sao cũng là trạng thái dịch linh lực, thân hình Long Hạo Thần cấp tốc xoay tròn khó tránh khỏi chậm lại. Ngay sau đó, Dương Văn vượt qua cấm cự kiếm vào mặt đất trong nháy mắt thân thể của hấn chung quanh trạng thái dịch linh lực chấn động với tần số kỳ dị, bộc phát ra một tiếng tựa như rỗng ngâm.

Ngay sau đó, ở người đang xem cuộc chiến trong mắt, Dương Văn Chiêu hấn là trong nháy mắt biến thành một cái Kim Hoàng Sắc hình rỗng phóng lên cao, cùng Long Hạo Thần Đấu Sát Toàn Viên Kiếm hung hăng đụng vào cùng nhau.

Thăng Long Kích, Trùng Giới Kỵ Sĩ ngũ giai kỹ năng lực công kích mạnh nhất. Đấu Sát Toàn Viên Kiếm mang đến áp lực trước mặt, Dương Văn Chiêu phải dùng kỹ năng cường đại để thay đổi cục diện.

Oanh

Cự Long màu vàng kim hóa thành một đoàn kim quang bay tứ tung ra, chính là Dương Văn Chiêu hai chân hất rơi xuống đất, lui về phía sau ba bước thân hình mới đứng vững.

Bên kia, thân hình Long Hạo Thần xoay tròn cấp tốc cũng chợt dừng lại, quán lại trên không trung, lúc rơi xuống đất lại lao đảo bầy, tám bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Theo hơi thở biến hóa của hai người, rõ ràng Long Hạo Thần tiêu hao lớn hơn một chút, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm tuy mạnh, nhưng đối với tiêu hao tự thân cũng thật lớn. Hơn nữa, trạng thái dịch linh lực của Dương Văn Chiêu dù sao cũng rất mạnh mẽ.

Nhưng làm Dương Văn Chiêu kinh ngạc chính là, hai chân mới vừa vận đứng vững, song kiếm ở hai bên thân thể Long Hạo Thần, kim sắc quang vụ trong nháy mắt bay lên, tự thể!

Ý chí chiến đấu thật mạnh. Ngay cả Dương Văn Chiêu cũng cảm thấy một trận khí huyết sôi trào trong cơ thể, hẳn tự nhiên hiểu tình huống Long Hạo Thần tuyệt sẽ không tốt hơn so với mình, nhưng dưới tình huống như thế, Long Hạo Thần vẫn như cũ lựa chọn thi triển kỹ năng ngay lập tức.

Mấy ngày tới nay, Long Hạo Thần vẫn bằng vào tự thể đề cao tu vi mình, hiểu được trạng thái dịch linh lực ảo diệu, không ngừng xâm nhập làm hẳn đối với cái kỹ năng này hiểu so với trước kia càng thêm sâu sắc, tốc độ tự thể cũng tăng lên rõ ràng.

Đột kích. Dương Văn Chiêu lựa chọn cùng Hàn Vũ ngày đó giống nhau, thấy tự thể, lập tức không chút do dự phát khởi đột kích. Động tác của hắn so sánh với Hàn Vũ càng thêm nhanh chóng quả quyết, song kiếm hai bên thân thể, cả người mang theo một đạo kim quang nồng đậm bắn thẳng tới Long Hạo Thần. Trong quá trình thân thể lao về phía trước, kim quang trở nên càng ngày càng mạnh, trạng thái dịch linh lực nồng nặc làm chung quanh thân thể của hắn màu vàng kim đều nhiều hơn vài phần cảm giác sền sệt.

Long Hạo Thần lẳng lặng đứng ở nơi đó không nhúc nhích, mắt thấy Dương Văn Chiêu xông lên mạnh mẽ như thế nhưng trên mặt hắn không có bất kỳ biến hóa gì.

Đột Thứ. Dương Văn Chiêu lựa chọn một kỹ năng đơn giản, mục tiêu của hắn chẳng qua là trước muốn phá tan tự thể của Long Hạo Thần. Từ lúc Long Hạo Thần phát ra Đấu Sát Toàn Viên Kiếm hẳn đã nhìn ra, Long Hạo Thần nhất định có không ít bí kỹ trong người. Đấu Sát Toàn Viên Kiếm kỹ năng Dương Văn Chiêu cũng phải suy nghĩ, đây cũng không phải là của Thánh điện liên minh, nhất định là kỹ năng của một vị Kỵ Sĩ cường đại tự nghĩ ra.

Làm

Hỏa kiếm giơ lên, Thần Ngự Cách Đáng, Long Hạo Thần cách Đột Thứ chỉ có nửa thước mới triển khai hành động. Tại kiếm trên tay trái ngăn trở công kích của đối thủ đồng thời, kiếm quang tay phải cũng chém ra ngoài.

Tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều thấy rõ ràng, thời điểm tay phải Long Hạo Thần vung kiếm quang lên, kim quang trong một giây ngắn ngủn chợt tăng cường, cuối cùng hóa thành một kim sắc quang đoàn chói mắt, chính là Diệu Nhật Trảm.

Tự thể không hề không có tác dụng, chỉ tự thể rất ngắn, cũng sẽ có linh lực tăng lên, Long Hạo Thần một cái Diệu Nhật Trảm này, làm cho người ta cảm giác công chính bình thản, kim quang chói mắt sáng rõ tựa hồ nhu hòa rất nhiều, Diệu Nhật Trảm trọng yếu nhất vị trí màu vàng kim thậm thậm chí đã có mấy phần khuynh hướng muốn động lại.

Phanh

Cứng đối cứng, Dương Văn Chiêu tay trái vung lên, một Thuần Bạch Chi Nhận chặn lại Diệu Nhật Trảm của Long Hạo Thần. Nhưng trong lòng hắn tràn đầy rung động. Bởi vì trong một cái Diệu Nhật Trảm này, hắn đã nhìn ra, Long Hạo Thần đã mở tới cánh cửa trạng thái dịch linh lực.

Thật ra ngay từ lúc đầu chiến đấu, Dương Văn Chiêu cũng chưa có toàn lực xuất thủ, hắn rất muốn nhìn một chút kỵ sĩ nhìn qua tuổi so với mình không lớn lắm, nhưng lại chiến thắng Hàn Vũ đến tột cùng có thể đạt tới tu vi như thế nào. Nhất là Long Hạo Thần từ Thủ Hộ Kỵ Sĩ chuyển sang Trừng Giới Kỵ Sĩ, lại càng làm hắn có hứng thú thật lớn. Hắn tuyệt đối nắm chắc có thể chiến thắng Long Hạo Thần, cho nên công

kích của hắn vẫn cũng không mãnh liệt, tất cả đều là lấy dò xét làm chủ. Nhưng càng dò xét, trong lòng hắn càng rung động, mới một kiếm vừa rồi, hắn đã dùng toàn lực, nếu không, cho dù tu vi của hắn, Thuần Bạch Chi Nhận chống lại Diệu Nhật Trảm cũng không chiếm được tiện nghi.

Phốc, Long Hạo Thần lui về phía sau một bước, Dương Văn Chiêu vẫn không nhúc nhích. Nhưng thứ hai đoàn quang mang nồng đậm đã lần nữa sáng lên, như cũ vẫn là Diệu Nhật Trảm.

Vóc người Long Hạo Thần hơi nhỏ yếu, thể nhưng lúc này trên mặt toát ra vẻ dũng cảm, theo sát sau kiếm quang, phát động Thần Ngự Cách Đáng lại là một cái Diệu Nhật Trảm bổ ra.

Thật là nhanh liên tiếp, phải biết rằng, Diệu Nhật Trảm là một trong tứ giai kỹ năng mạnh nhất.

Oanh

Lần này Dương Văn Chiêu không dám khinh thường, hai tay cự kiếm đồng thời nhấc lên, lần nữa chặn lại công kích Long Hạo Thần, chẳng qua lần này Long Hạo Thần cũng không lui lại.

Dưới chân bộ pháp nhìn như chậm chạp, nhưng lại có tiết tấu đặc thù, kiếm quang Long Hạo Thần cùng hỏa kiếm cùng huy vũ, ở chung quanh người đang xem cuộc chiến tràn đầy khiếp sợ cùng soi mói, thể nhưng thân hình hắn không ngừng biến ảo liên tiếp hướng Dương Văn Chiêu bổ ra mười tám đạo Diệu Nhật Trảm.

Mỗi nhất kích đều hết sức trầm xuống, trọng yếu hơn chính là, mỗi khi phát thêm một kích, khí thế Long Hạo Thần sẽ tăng lên mấy phần, khí thế cường đại tràn đầy tín niệm tất thắng áp bách Dương Văn Chiêu không toàn lực phát huy cảm giác được.

Nhưng Dương Văn Chiêu này cũng quả thật cường đại, đứng tại nguyên chỗ như vậy, hai tay cự kiếm tung lên, một bước không lùi liên tiếp chặn lại mười tám đạo Diệu Nhật Trảm của Long Hạo Thần.

“Thông khoái.” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng. Trong tiếng hét vang, thân thể của hắn nhanh chóng bạo lui. Bởi vì thời điểm Dương Văn Chiêu ngăn trở một kích cuối cùng, dùng Thần Ngự Cách Đáng. Quang Chi Phục Cừu kim sắc quang mang đã truyền lại đến cự kiếm trên hai tay hắn, Long Hạo Thần lui về phía sau tiếp theo chính là một cái Thập Tự Trảm.

Lui về phía sau Long Hạo Thần đột nhiên dừng lại, song kiếm giống như trước, Thần Ngự Cách Đáng.

Trong tiếng nổ vang, Long Hạo Thần đứng trên mặt đất hai chân về phía sau đều lùi ba thước, mới hoàn toàn hóa giải thế công của đối thủ. Tay phải kiếm quang trong nháy mắt giơ lên cao, thần thánh hơi thở nồng đậm kèm theo bạch quang bay lên mà xuất hiện. Thánh Kiếm.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

101. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (3)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Cái kỹ năng Thánh Kiếm này bản thân chính là cần tụ thể, ít nhất lấy tu vi trước mắt của Long Hạo Thần, cần chuẩn bị vài giây mới có thể sử dụng ra cái kỹ năng này.

Và lần này, chính là mượn Thần Ngự Cách Đáng ngăn cản được công kích của đối thủ sau đó lấy Quang Chi Phục Cừu trực tiếp chuyển thành kỹ năng Thánh Kiếm. Riêng sự chuyển hóa trong nháy mắt là đã có thể nhìn ra hắn được truyền thừa là kinh người cỡ nào. Loại kỹ xảo này cũng giống như trước không phải là bên trong Kỳ Sĩ thánh điện có điều gì lại.

“Tốt.” Dương Văn Chiêu đột nhiên cười, hắn không có lợi dụng Long Hạo Thần tạm thời chỉ có thể xử dụng một kiếm ngăn cản cơ hội thừa cơ tiến công của hắn. Ngược lại là hai cánh tay bình thân, đồng dạng hơi thở thần thánh tức cũng từ trên người hắn phóng ra, bất đồng chính là, một đôi kiếm bằng to của hắn tất cả đều hiện lên Thánh Quang lóng lánh chói mắt.

Rất rõ ràng, hần là muốn lấy song Thánh Kiếm đối với đơn Thánh Kiếm của Long Hạo Thần.

“Hừ.” Long Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới Dương Văn Chiêu, hần chậm rãi ngừng đầu, nhìn về phía mình một cánh tay giơ lên cao trên kiếm quang thánh quang sáng lóng lánh. Tròn đầy mắt hần hiện lên màu đỏ khác thường.

Lấy cảm giác của hần, như thế nào lại cảm thụ không được Dương Văn Chiêu không dùng toàn lực cùng hần chiến đấu đây? Đối với Long Hạo Thần mà nói, điều này thậm chí so với thất bại càng làm hần không cách nào tiếp nhận.

“Ừ?” trên đài Chủ tịch, người nhìn ra không đúng đầu tiên chính là Thánh Kỵ Sĩ Trường Hàn Khiếm, hần đột nhiên đứng lên, vẻ mặt giật mình nói : “Tên tiểu tử này thật sự là cái gì cũng dám dùng. Hần lại ngay cả kỹ năng Hy Sinh của thất giai Kỵ Sĩ Thánh điện đều biết. Tinh Vũ điên rồi sao, chẳng lẽ hần không sợ sẽ nuông chiều thành hư sao?” Theo Long Hạo Thần biểu hiện mấy ngày qua, hần hiển nhiên đã đoán được hần truyền thừa từ đâu mà đến.

Hy Sinh, Thủ Hộ, Trừng Giới Kỵ Sĩ đều có thể học tập kỹ năng. bí kỹ Thất giai Thánh điện Kỵ Sĩ.

Hàn Khiếm dĩ nhiên không biết, Long Hạo Thần Tiên Thiên nội linh lực là chín mươi bảy, Long Tinh Vũ như thế nào lại hại nhi tử đây? Hần sau khi trải qua suy nghĩ tính toán, mới ở trên truyền thừa giới chỉ hạ một đạo đạo phong ấn .

Dương Văn Chiêu là thật ngũ giai Kỵ Sĩ, ở thời điểm sử dụng Thánh Kiếm tự nhiên so sánh với Long Hạo Thần dễ dàng hơn nhiều, hần khoảng cách gần , ở bên kia chủ tịch thai khi Hàn Khiếm lên tiếng kinh hô, đồng thời hần cũng phát hiện lúc này Long Hạo Thần có chút không đúng.

Hần đang làm gì đó? Dương Văn Chiêu trong lòng cả kinh, cũng không dám đợi thêm nữa, hần mơ hồ cảm thấy tồn tại nguy cơ.

Đột Kích, Dương Văn Chiêu trong nháy mắt bộc phát, tốc độ so với trước lại càng tăng lên ba thành, ở thời khắc cảm nhận được nguy hiểm, hần không chút do dự không hề có giữ lại điều gì, trực tiếp dùng toàn lực, hần ra quyết định thật nhanh.

Song kiếm hợp bích, Thánh Diệu Thập Tự Trảm.

Ở trong quá trình đột kích, Dương Văn Chiêu một đôi đại kiếm đồng thời khươ ra, lấy Thánh Kiếm phát ra Thập Tự Trảm (), chính là Thánh Diệu Thập Tự Trảm này có thể coi là một tổ hợp kỹ năng. Long Hạo Thần từng bằng vào Thánh Kiếm phá vỡ phòng ngự của ngũ giai Kỵ Sĩ Hàn Vũ, lấy song Thánh Kiếm phát ra Thánh Diệu Thập Tự Trảm uy lực như thế nào có thể nghĩ.

Chỉ thấy một đạo nhũ bạch sắc thập tự quang nhận trần ngập hơi thở thần thánh tức không gì sánh kịp đánh thẳng tới Long Hạo Thần, nơi đi qua, trong không khí cũng truyền ra hương thơm thoang thoảng (vãi t/g đánh nhau còn có hương thơm : -ss)

Uy lực của kỹ năng đã mò tới bên bờ của lực giai .

Cũng vừa lúc đó, trần ngập bi thương, tuyệt vọng, bèn nhọn, mệnh mông kim hồng sắc quang mang từ trên người Long Hạo Thần ầm ầm mà ra.

kim hồng sắc này cũng không phải là dung hợp quang cùng hỏa, Long Hạo Thần lúc này giống như là một gã đối mặt vô số cường địch, quân đội bên cạnh mất hết, Kỵ Sĩ tứ cố vô thân.

Hần lấy tín niệm phải chết bốc cháy lên chiến ý thuần túy nhất cùng một thân huyết khí, trong kim hồng sắc quang mang thậm chí tràn đầy nguyên tố phong cuồng.

Hỏa kiếm hoành ngang, Thần Ngự Cách Đáng.

Kim hồng sắc quang mang bèn nhọn trong nháy mắt làm kỹ năng Thần Ngự Cách Đáng này biến thành một chỉnh thể, giống như là ở trên người Long Hạo Thần bịt kín một tầng kim hồng sắc quang màn vậy.

Phải biết rằng, Thần Ngự Cách Đáng am hiểu ngăn cản vật lý công kích, đối với năng lượng công kích rất khó làm được chống đỡ toàn diện, nhưng hần lúc này nhưng chính là đã làm được.

Oanh —

Kim hồng sắc quang mang càng thêm nóng bỏng lóng lánh, Long Hạo Thần ngăn trở một kích Thánh Diệu Thập Tự Trảm kia hẳn là một bước không lùi, chẳng qua là trong miệng phun ra một cỗ huyết vụ.

Một bước tiến lên trước, hắc tựa như một cái cự đại kim sắc quang đoàn một loại, chạy thẳng tới Dương Văn Chiêu. Trong tay phải kiếm quang ngang trời bổ xuống, huyết sắc Thánh Kiếm.

Dương Văn Chiêu không nghĩ tới Thánh Diệu Thập Tự Trảm của mình dĩ nhiên lại bị hóa giải như vậy, cùng lúc đó, hắc cũng nhận ra Long Hạo Thần lúc này sử dụng kỹ năng gì .

Hy Sinh? Hắc thể nhưng có thể sử dụng Hy Sinh, lại dám sử dụng Hy Sinh. Chẳng lẽ không sợ máu huyết khô kiệt mà chết sao?

Cái này kỹ năng Hy Sinh đối với Kỵ Sĩ mà nói, chính là năng lực liều mạng, Hy Sinh mình, bảo vệ chiến hữu, Hy Sinh mình, cùng chết cùng kẻ địch .

Muốn sử dụng cái kỹ năng này, đầu tiên lòng hắc phải cầu chết, tiếp đó là nhất định phải lĩnh ngộ được tiêu chí Hy Sinh trong thập đại quy tắc của Kỵ Sĩ. Một khi sử dụng, trong nháy mắt đem tự thân máu huyết cùng linh lực tan ra làm một thể, bộc phát ra thực lực vượt xa tu vi mình vốn có. Nhưng thời gian kéo dài cũng rất ngắn, một cái không tốt, sẽ máu huyết khô kiệt mà chết, ít nhất cũng sẽ nguyên khí tổn thương nặng nề. Đối với Dương Văn Chiêu mà nói, đây bất quá là một cuộc tỷ thí mà thôi, Long Hạo Thần thể nhưng dùng năng lực Hy Sinh như thế.

Tại sao? Vì Kỵ Sĩ vinh quang. Khi thời điểm Long Hạo Thần cảm nhận được Dương Văn Chiêu không xuất toàn lực, trong nội tâm quật cường của hắc, đối với khát vọng thắng lợi cùng với bị khinh thị sinh ra khuất nhục, khiến hắc dùng được năng lực mà mình trước kia chưa bao giờ lĩnh ngộ được.

“Khanh ——” Dương Văn Chiêu cũng sử dụng Thần Ngự Cách Đáng, chặn lại huyết sắc Thánh Kiếm kia, nhưng thân thể của hắc lại liên tiếp lui về phía sau năm bước.

Hắc có thể rõ ràng cảm nhận được, ở trong huyết sắc Thánh Kiếm, rõ ràng hàm chứa một loại ý chí kinh khủng mà hắc không cách nào thể hội được. Bàn về cường độ linh lực, cho dù là khi sử dụng kỹ năng Hy Sinh , Long Hạo Thần tối đa cũng chính là cùng hắc ngang hàng mà thôi, nhưng mà, này cổ ý chí kinh khủng đã làm Dương Văn Chiêu tự thân tu vi có loại cảm giác bị áp chế.

Đúng lúc này, chỗ ngực Long Hạo Thần, một đoàn nhũ bạch sắc quang mang sáng lên, ngay sau đó, trong mắt của hắc hồng quang chợt lóe, đồng dạng hồng mang trong nháy mắt ra hiện tại trên người Dương Văn Chiêu.

Kỹ năng thông dụng của kỵ sĩ Tỏa Định (tập trung). Lực giai kỹ năng.

“Thánh Dẫn Linh Lô.” Hàn Khiếm trên đài Chủ tịch hít sâu một hơi, hắc liếc thấy , Long Hạo Thần là ở trạng thái Hy Sinh bằng vào Thánh Dẫn Linh Lô phát động kỹ năng Tỏa Định này.

Cùng so sánh với tự thể, đồng dạng là kỹ năng phụ trợ, nhưng Tỏa Định là một kỹ năng cực kỳ thực dụng. Bất kỳ Kỵ Sĩ nào tu luyện tới cảnh giới Huy Diệu Kỵ Sĩ cũng có thể học tập. Một khi đối thủ bị Tỏa Định, như vậy, tất cả kỹ năng công kích của Kỵ Sĩ cũng sẽ tự hành truy đuổi mục tiêu. Cho dù là công kích, đột kích loại kỹ năng đơn gian này cũng sẽ bởi vì Tỏa Định mà sinh ra hiệu quả truy tung.

Kim hồng sắc quang mang Lóng lánh Long Hạo Thần đã sử dụng được Tỏa Định đồng thời vọt người lên trên không, song kiếm huy vũ, thân thể quanh quẩn hướng Dương Văn Chiêu công tới.

Thánh Kiếm Bản đầu Sát Toàn Viên Kiếm, hơn nữa còn là ở dưới tác dụng kỹ năng Hy Sinh.

Lấy tu vi trước mắt của Long Hạo Thần, sử dụng kỹ năng Hy Sinh chỉ có thể kiên trì mười giây, vì vậy, hắc không có lãng phí bất kỳ thời gian nào, trực tiếp dùng công kích mạnh nhất của mình.

Thanh âm Long ngâm cơ hồ ở đồng thời vang lên, đối mặt kỹ năng Hy Sinh, Dương Văn Chiêu sao lại dám khinh thường, Lần nữa dùng đến Thăng Long Kích , hắc nhìn ra được ở thời điểm vừa mới sử dụng Đầu Sát Toàn Viên Kiếm là suy yếu nhất , và ngược lại theo thời gian thì uy lực không ngừng được tăng cường.

Từ Thần Ngự Cách Đáng chuyển sang Thăng Long Kịch, tốc độ chuyển đổi kỹ năng của Dương Văn Chiêu cũng giống như trước không gì sánh kịp.

Oanh ——

Đồng dạng kỹ năng, cũng là kết quả hoàn toàn bất đồng. Thanh âm Long ngâm ,Thăng Long Kịch, Khi trong nháy mắt cùng kỹ năng Hy Sinh Đấu Sát Toàn Viên Kiếm va chạm, đã bị ngạnh kháng đập trở về mặt đất, hơn nữa, ở trạng thái Tỏa Định, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm là ở trước tiên truy đuổi theo hấn xuống .

Thật là mạnh. Dương Văn Chiêu thất kinh, đối mặt với đối thủ có tu vi không bằng mình hoặc là cùng cấp với mình hấn còn chẳng bao giờ bị buộc bách đến loại trình độ này.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

102. Chương 27 : Trùng Giới Chi Chiến (4)

Dịch giả:Nguyenphu2009

Nguồn:metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Cùng tụ thể so sánh, đồng dạng là phụ trợ kỹ năng, nhưng khóa lại là một kỹ năng cực kỳ thực dụng. Bất kỳ Kỵ Sĩ nào tu luyện tới cảnh giới Huy Diệu Kỵ Sĩ cũng có thể học tập. Một khi đối thủ bị khóa, như vậy tất cả kỹ năng công kích Kỵ Sĩ cũng sẽ tự động truy đuổi mục tiêu. Cho dù là xung phong, đột kích loại kỹ năng này cũng sẽ bởi vì khóa mà sinh ra hiệu quả truy tung.

Lóng lánh kim hồng sắc quang mang, Long Hạo Thần đã dùng được khóa đồng thời vọt người vào, song kiếm huy vũ, thân thể hướng Dương Văn Chiêu công kích.

Thánh Kiếm với Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, hơn nữa còn là ở dưới tác dụng của kỹ năng Hy Sinh.

Lấy tu vi Long Hạo Thần trước mắt, sử dụng Hy Sinh chỉ có thể kiên trì mười giây, vì vậy, hấn không lãng phí bất kỳ thời gian nào, trực tiếp dùng công kích mạnh nhất của mình.

Thanh âm rỗng ngâm cơ hồ đồng thời vang lên, đối mặt kỹ năng Hy Sinh, Dương Văn Chiêu thể nào dám khinh thường, Thăng Long Kịch lần nữa được dùng, hấn nhìn ra được, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm thời điểm vừa mới sử dụng là suy yếu nhất , và theo thời gian uy lực không ngừng tăng cường. Tùy theo Thần Ngự Cách Đáng chuyển sang Thăng Long Kịch, tốc độ chuyển đổi kỹ năng của Dương Văn Chiêu cũng giống như trước không gì sánh kịp.

Oanh

Đồng dạng kỹ năng, cũng là kết quả hoàn toàn bất đồng. Thăng Long Kịch đang cùng Hy Sinh và Đấu Sát Toàn Viên Kiếm va chạm trong nháy mắt, đã bị ngạnh kháng đập trở về mặt đất, hơn nữa ở trạng thái khóa, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm đuổi theo hấn rơi xuống trước tiên.

Thật là mạnh. Dương Văn Chiêu thất kinh, đối mặt với đối thủ tu vi không bằng mình hoặc là cùng cấp hấn còn chưa bị bức bách đến trình độ này.

Hy Sinh trạng thái của Long Hạo Thần đã tiến vào đến một loại cảnh giới kỳ dị, thấy chết không sờn. Tiềm năng của hấn đã bị được khai phá thật lớn.

Thật ra thì, trên người hấn có mang theo được vật Lâm Hâm biểu tặng, hấn hoàn toàn có thể bằng vào được vật làm tu vi của mình tăng lên, nhưng đối thủ vì công bình tọa kỵ cũng không gọi về, Long Hạo Thần làm sao có thể dùng được vật cùng đối thủ chống lại đây? Dương Văn Chiêu mang cho hấn áp lực thật lớn , lĩnh ngộ Hy Sinh, trong nháy mắt bắn ra. Vào giờ khắc này, năm năm tu luyện đủ loại kỹ năng của Trùng Giới Kỵ Sĩ tựa hồ hoàn toàn thông hiểu đạo lý trong đó.

Dương Văn Chiêu trong lòng thầm than một tiếng, ở ngực hấn, một cái lam quang phiêu dang ra, lam quang nhìn qua trong suốt sáng bóng , giống như bảo thạch màu lam bay ra. Từ trên trời giáng xuống đụng vào Long Hạo Thần.

Linh lô!

Hắn có lòng tin đón lấy công kích Long Hạo Thần, nhưng là, nếu như dùng cứng đối cứng, như vậy hắn nhất định sẽ bị thương. Và mục tiêu Dương Văn Chiêu cũng không chỉ là thông qua vòng loại trước mắt này, hắn muốn thành Kỳ Sĩ mạnh nhất, đệ nhất trận chung kết của Liệp Ma đoàn thi tuyển. Vào lúc này, thể nào lại cho phép mình bị thương

Oanh, oanh, oanh, oanh, oanh. . . .

Liên tiếp tiếng oanh không ngừng ra hiện tại quanh Long Hạo Thần, mỗi một điểm Lam Tinh sắc quang mang bay vào, cùng thân thể của hắn đụng vào nhau, cũng đều nổ tung mãnh liệt, mỗi một lần nổ tung, cũng sẽ làm kim hồng sắc quang mang trên người Long Hạo Thần giảm nửa phần, tùy theo tốc độ xoay tròn mà từ từ rơi xuống.

Khi Long Hạo Thần có thể gần công kích được Dương Văn Chiêu , Đấu Sát Toàn Viên Kiếm của hắn thậm chí đã không cách nào giữ vững.

Oanh

Hai người đồng thời bạo lui, Dương Văn Chiêu lùi lại ba trượng, há mồm phun ra một đạo sương mù màu vàng kim nhàn nhạt, trước ngực pháp phòng , hơi thở dốc.

Nơi xa, Long Hạo Thần song kiếm chống đỡ , đứng ở nơi đó, màu đỏ trong mắt dần dần giảm đi, tất cả linh lực cũng tan rã theo, nhưng hắn vẫn đứng như cũ, lưng eo thẳng tắp, nhìn chăm chú vào Dương Văn Chiêu, sắc mặt như giấy vàng, máu tươi không ngừng từ miệng mũi hắn tràn ra.

“Ép ta dùng Tinh Hải Linh Lô để ngăn cản công kích của ngươi. Bội phục. Nếu như ta và ngươi cùng cấp, ta chưa chắc có thể thắng ngươi dễ dàng.” Dương Văn Chiêu hướng Long Hạo Thần giơ ngón tay cái.“Chờ đợi ngươi có cỡi ngựa, chúng ta đi thêm đánh một trận.”

“Tranh tài kết thúc, số một thắng.” Trọng tài thanh âm vội vàng vang lên. Ngay sau đó, từ chủ tịch đài, một đạo bạc bạch quang từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt chiếu rọi trên người Long Hạo Thần,

Thánh Dũ Thuật, kỹ năng trị liệu Thủ Hộ Kỳ Sĩ thất giai.

Điểm một Ngân Tinh trong Thánh Quang Phổ Chiếu xuyên vào trong cơ thể Long Hạo Thần, trong cơ thể hắn ổn định khí huyết, trị liệu thương thể nội phủ của hắn.

“Hạo Thần.” Trọng tài tuyên bố tranh tài kết thúc, đồng thời vòng bảo hộ chung quanh thí luyện tràng cũng tản đi, Dạ Hoa xông vào trong tràng trước tiên, miễn cưỡng ôm cổ Long Hạo Thần đứng đó.

Một ngụm máu tươi phun ra, mặc dù chìm đắm trong Thánh Dũ Thuật , hay là chậm rãi trong ngực Dạ Hoa, Long Hạo Thần vẫn lâm vào hôn mê. Nhưng nhưng không ai chú ý tới, vị trí bộ ngực hắn, mơ hồ có một tầng bạch quang nhàn nhạt nhu hòa dao động.

Trong góc, Hàn Vũ đứng ở nơi đó, đã hồi lâu không động đậy , Long Hạo Thần vẫn bại bởi Dương Văn Chiêu. Nhưng cho dù hắn thua trận trong cuộc tranh tài này, tuy bại nhưng vinh a!

Linh lô, hai người bọn họ lại đều có linh lô, chỉ ở điểm này, làm cho trong lòng Hàn Vũ như bị chùy nện vào, cực kỳ khó thở.

Long Hạo Thần sử dụng kỹ năng gì? Hy Sinh hắn biết, nhưng kỹ năng mà thân cũng như kiếm kia hắn không rõ ràng lắm . Thử hỏi, nếu như đối lại là mình, không có cỡi ngựa dưới tình huống đấy, có thể hay không thắng được dưới trạng thái Hy Sinh của Long Hạo Thần?

Hàn Vũ không muốn suy nghĩ đến đáp án, bởi vì hắn đã rất rõ ràng đáp án là gì. Bại bởi hắn, cũng không oan uổng. Càng thêm máu chốt chính là, hắn chỉ có mười bốn tuổi a!

Rất lâu, tính cách có thể quyết định thành bại. Đối lại người khác, có lẽ sẽ vì đã kích trước mắt mà sa sút, nhưng Hàn Vũ luôn anh dũng ngược lại vào lúc này hiểu ra mấy phần. Hắn đột nhiên hiểu một chút khổ tâm của gia gia.

Đúng vậy a, mười bốn tuổi, tu vi đã có thể cùng ngũ giai Kỳ Sĩ chống lại, tương lai cực hạn ở tận nơi nào? Mình so với hần lớn hơn tám tuổi, số tuổi đã là không thể vượt qua. Muốn đuổi theo hần khó khăn bậc nào. Đồng dạng. Có tiềm năng khổng lồ như vậy, tương lai hần mạnh lên có thể nghĩ được, ở bên cạnh hần, chẳng những có thể làm cho mình trở thành một phần tử Liệp Ma đoàn, đồng thời cũng có thể làm bạn hă, có lẽ đây mới thật là lựa chọn tốt nhất của mình.

Trong ánh mắt vốn không cam lòng cùng thống khổ dần dần biến mất, chỉ còn kiên định, hần nhận thức đúng mục tiêu tuyệt sẽ không làm cho mình lệch khỏi quỹ đạo nữa. Có Long Hạo Thần siêu cấp thiên tài tồn tại, bản thân đối với hần không có lúc nào không thúc giục.

Thải Nhi lẳng lặng đứng ở trên đường phố. Nàng sáng sớm đã đến nơi này, cảm thụ được ánh nắng chiếu rọi trên người càng ngày càng ấm áp sáng rõ, chân mày nàng đều nhu hòa.

Mỗi khi nàng nhớ tới hôm qua cùng Long Hạo Thần nói chuyện với nhau, liền không nhịn được tim đập rộn lên, nàng là một gã thích khách, vốn cảm xúc như vậy không nên hiện ra trên người nàng, nhưng nàng cũng không có thể ức chế không nghĩ đến hần.

Tay của hần thon dài, có lực, lòng bàn tay khoan hậu, mỗi một lần hần nắm tay nàng, bàn tay cũng rất ấm áp a, đem bàn tay nàng bao dung trong đó, nàng rất thích cái loại cảm giác được bảo hộ này. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng có kinh nghiệm như vậy.

Nàng vĩnh viễn không thể quên được, lần đầu tiên hai người gặp mặt, Long Hạo Thần chỉ có chín tuổi lớn, dùng thân thể mảnh mai chống đỡ trên người mình. Khi đó hần là yếu như vậy, nhưng một người có dũng khí cùng thiện lương vĩnh viễn cùng với mạnh yếu không liên quan. Cho dù là đối thành một người trưởng thành, khi đó có thể chịu bảo vệ nàng như thế sao?

Đem chiếc nhẫn đối với nàng vô cùng trọng yếu đưa ra, Thải Nhi hơi vọng động, nhưng nàng tin trực giác của chính mình.

Thật ra thì, khi đó nàng cũng không nghĩ tới có một ngày mình có cùng Long Hạo Thần gặp nhau lần nữa, nhưng nàng vẫn như cũ đưa ra chiếc nhẫn, không nên quên mất, nàng muốn cho hần cảm nhận được ý tứ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng thủy chung sống trong thế giới lạnh như băng, ấm áp đối với nàng mà nói là một loại tâm tình, mà loại tâm tình nàng cũng chỉ có cảm thụ qua trên người Long Hạo Thần.

Mỗi ngày bị hần nắm tay, đi lên đoạn đường này không hề dài, cũng là từ lúc chào đời tới nay Thải Nhi hạnh phúc nhất. Trong nội tâm nàng mong đợi thậm chí so với hần càng thêm mãnh liệt. Cùng phần này hạnh phúc so sánh tựa hồ Liệp Ma đoàn thi tuyển cũng không coi vào đâu.

Nghĩ đến thi tuyển, núp dưới khăn che mặt kiều nhan Thải Nhi không khỏi lộ ra vẻ tươi cười. Hần đã nói, muốn bảo vệ ta như vậy. Trận chung kết, ta sẽ giúp hần làm được điều này.

Mất đi thị giác không thể nghi ngờ là cực kỳ thống khổ, nhưng nội tâm thế giới người đui so với người bình thường phong phú hơn. Trí tưởng tượng của bọn họ hơn xa người bình thường.

Thải Nhi cứ như vậy lẳng lặng nhớ lại nàng cùng hần từng ly từng tít, đắm chìm trong hạnh phúc ở nơi này, đợi chờ hần đến đem nàng tỉnh lại, sau đó lại để cho hần nắm tay của mình đi trên con đường ấm áp này.

Thời gian dần dần trôi qua, nàng tựa như tượng điêu khắc lẳng lặng đợi chờ, quang mang mặt trời ấm áp dần dần biến thành ấm áp giữa trưa, nàng không một chút nôn nóng, lẳng lặng chờ đợi.

Hần không tới, hần vẫn như cũ chưa tới.

Ấm áp không có ở đây, một trận gió hơi lạnh thổi trên khuôn mặt nàng, Thải Nhi mới rung mình một cái.

Đã bao lâu? Đây là bên cạnh muện mới có Thanh Phong, đi tới Thánh Thành đã có một thời gian ngắn, ở này phương diện phán đoán tuyệt sẽ không sai.

Hần không có tới? Hần tại sao chưa có tới? Chẳng lẽ hần hối hận sao? Lệ tràn ngập trên mắt Thải Nhi mang một vẻ đau lòng khôn cùng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

103. Chương 28 : Cơn Giận Của Thái Nhi (thượng)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Hắn sẽ đến, hắn nhất định sẽ đến. Thái Nhi nắm Thanh Trúc trượng trong tay dần dần chặt lại, có thể thấy khớp xương dần dần chuyển sang màu trắng.

Trời đã ngả sang chiều, dư âm của quang huy dần dần tiêu tán, bóng đêm lặng yên không một tiếng động tràn ngập khắp ngõ ngách Thánh Thành, nhiệt độ càng giảm dần, nhưng còn kém Thái Nhi trong lòng lạnh lẽo. Nàng nhìn qua trông cực kỳ cô đơn, tịch mịch, phảng phất cả người đều bị bóng tối ôm trọn.

Tại sao, tại sao người không đến.

Một giọt nước mắt của Thái Nhi lặng lẽ chảy xuống, hắn sẽ không tới, bóng đêm đã phủ xuống.

Chậm rãi xoay người, Thái Nhi có chút tập tễnh hướng tử điểm của mình đi tới.

Trong lúc bất chợt, cước bộ của nàng dừng lại, trông mắt hơi trợn to, hắn, hắn hôm nay là có đi tham gia cuộc thi. Chẳng lẽ bởi vì hắn ở trong trận đấu xảy ra sự ngoài ý muốn.

Nghĩ đến đây, Thái Nhi trong lòng lạnh lẽo biến thành lo âu, không biết tại sao, nàng thà rằng hắn hôm qua đối ý hứa hẹn cũng không muốn hắn xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhất định đã xảy ra chuyện, sau một khắc, Thái Nhi khẳng định phán đoán của mình. Hồi tưởng đến mình và Long Hạo Thần trước kia phát sinh đủ loại, trong nội tâm nàng đột nhiên xuất hiện một tia xấu hổ. Quan tâm quá sẽ bị loạn, mình quá để tâm vào chuyện vụn vặt, lấy tính cách của hắn, không nói trước hắn sẽ làm phản kháng hay hối hận, coi như là hắn thật sự đối ý, đối với mình sẽ tránh né sao? Không, tuyệt sẽ không.

Thanh Trúc trượng trên mặt đất gõ liên tục, dưới chân tập tễnh biến mất, rất nhanh, nàng biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Sau nửa canh giờ.

Thái Nhi lẳng lặng ngồi trên ghế trong gian phòng, trong tay vẫn như cũ nắm Thanh Trúc trượng, nhưng trên người nàng tản mát ra khí tức lạnh lẽo làm cả gian phòng so với ngoại giới kém ít nhất mười độ.

Ở trước người của nàng ba thước, một người toàn thân bao phủ ở trong quần áo đen thấp giọng nói: “Chính là như vậy. Long Hạo Thần đã được Thánh Dũ Thuật của Kỳ Sĩ Thánh điện cường giả trị liệu, sinh mệnh hắn là vô ngại, nhưng rất có thể suy giảm tới nguyên khí, trận chung kết phía sau có thể tham gia hay không còn không biết.”

“Người đi xuống đi.” Thái Nhi thanh âm lạnh như băng dường như muốn làm không khí động lại.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Hắc y nhân bước nhanh lui ra khỏi phòng, thối lui lúc sau hắn mới cảm giác được, máu của mình tựa hồ cũng muốn bởi vì sát khí Thái Nhi thả ra trên người lạnh lạnh như muốn ngưng kết.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

104. Chương 28 : Cơn Giận Của Thái Nhi (hạ)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

“Hôn mê sâu, hắn bị hôn mê sâu.” nhiệt độ trong phòng, hình như càng giảm thêm, Thái Nhi tay cầm Thanh Trúc trượng, điểm điểm một chút lên thạch chất cứng rắn.

“Dương ... Văn ... Chiêu.” Một đoàn hắc sắc quang vừng ở chỗ ngực Thái Nhi hơi lóe lên một chút. Sau một khắc, khi đang ngồi ở trên ghế, nàng bắt đầu chậm rãi biến mất. Nói chuẩn xác là tàn ảnh nàng ngồi trên ghế dần dần tan đi.

Dương Văn Chiêu mới vừa ăn xong cơm tối, chiến thắng Long Hạo Thần, hắn đã thuận lợi tiến vào đấu vòng loại Tiên 5, cách mục tiêu gần thêm một bước. Nhưng trận chiến ngày hôm nay đã làm trong lòng hắn sinh ra cảm giác gấp gáp. Đã là rất nhiều năm rồi, hắn không có xuất hiện cảm giác này.

Hắn tốt cùng là bao nhiêu tuổi? Tranh tài xong, Dương Văn Chiêu cố ý tìm hiểu, nhưng không có được đáp án. Phải biết rằng, mặc dù Lão sư do nhiều nguyên nhân nên không đi cùng hắn, nhưng ở Kỳ Sĩ Thánh điện, địa vị của hắn không thấp chút nào.

“Hắn nhỏ hơn ta ít nhất bốn, năm tuổi sao.” Dương Văn Chiêu lẩm bẩm, “Không biết là tài thiên phú của hắn mạnh hơn hay là hắn cố gắng hơn so với ta. Sợ rằng, không quá mấy tháng, hắn có thể đủ đột phá đến ngũ giai. Mà ta cũng chẳng qua chỉ là ngũ giai tam cấp mà thôi. Nếu là tốc độ phát triển của hắn vẫn theo đà này, sợ rằng trong tương lai, hắn sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của ta.”

Nói tới đây, trên mặt Dương Văn Chiêu hiện ra một nụ cười thần nhiên, “Như vậy cũng tốt, có một đối thủ như vậy thúc giục ta, trong tương lai, ta càng có thêm ý chí phấn đấu. Cuối cùng cũng là người của Kỳ Sĩ Thánh điện chúng ta, hi vọng tọa kỵ của hắn không để cho ta phải thất vọng.”

Hôm nay đánh một trận cùng Long Hạo Thần, đã có rung động nhất định đối với hắn, nhất là cuối cùng Long Hạo Thần sử dụng kỹ năng Hy Sinh, mặc dù không biết hậu quả sẽ như thế nào, nhưng sử dụng kỹ năng này, đúng là Long Hạo Thần làm cho hắn khó có thể ngăn cản được cảm giác sợ hãi. Nếu không mượn lực lượng của Linh Lô, cho dù có thể chống đỡ kỹ năng Hy Sinh nhưng nhất định cũng sẽ làm hắn bị thương.

“Thánh Dẫn Linh Lô sao? Nếu so sánh Tinh Hải Linh Lô của ta thì cuối cùng vẫn có chênh lệch không ít.”

Tinh Hải Linh Lô, trong Linh Lô mà Kỳ Sĩ có thể dung hợp nó xếp hạng thứ mười tám, vượt xa Thánh Dẫn Linh Lô, có thể tiến hành ba lần tiến hóa. Dương Văn Chiêu trước mắt đã hoàn thành tiến hóa lần đầu.

“Sai, cách?” Đột ngột, hai âm thanh lạnh như băng chợt ở trong phòng của Dương Văn Chiêu vang lên, làm hắn quá sợ hãi chính là, thanh âm này hắn là từ bốn phương tám hướng truyền đến, để cho hắn căn bản phán đoán không được nơi phát ra tiếng, hơn nữa, lấy cảm giác không kém của hắn, lại nửa điểm cũng không có cảm nhận được có người đột kích.

Cửa sổ nhẹ nhàng rung lên một cái, trong nháy mắt, một đạo thân ảnh mảnh khảnh đã ở trước mặt Dương Văn Chiêu lặng yên phóng đại.

Dương Văn Chiêu nhanh chóng lui về phía sau một bước, trong tay kim quang chợt lóe, hai thanh đại kiếm đã ở trong lòng bàn tay, nồng đậm kim sắc quang mang từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, trong nháy mắt đem trong phòng chiếu rõ ràng rãnh mạch. Lâm nguy không loạn, trước tiên làm ra phản ứng tỉnh táo nhất, nhưng mà, trong lòng hắn khiếp sợ cũng là chưa từng giảm xuống. Nếu như trước mắt người này không phải là tự lên tiếng, mình căn bản không phát hiện nàng đến, nếu nàng đánh lên. . .

Dương Văn Chiêu không có nghĩ tiếp nữa, đã hoàn toàn tập trung tinh thần mặt đối với tình thế nguy hiểm trước mắt.

“Thích khách?” Hắn trầm giọng quát lên. Đồng thời cẩn thận đánh giá người trước mặt này.

Một thân hắc y, đồng thời cả chiếc khăn che mặt màu đen che đầy bộ mặt, trong tay phải nắm một thanh Thanh Trúc trượng, thân thể nhỏ yếu tựa hồ chỉ một trận gió là có thể thổi đi. Mái tóc dài ào tím lẳng lẳng xòa ở phía sau, để cho Dương Văn Chiêu giật mình chính là, hai tròng mắt nàng kia lộ ra bên ngoài lại không có nửa điểm thần thái.

“Người không nên đã thương hắn.” Thanh âm Thái Nhi lạnh như băng từng chữ phun ra, đều làm tim Dương Văn Chiêu đập nhanh.

“Ma âm quán não?” Dương Văn Chiêu trong nháy mắt thu nhiếp tâm thần, trên người tản mát ra kim sắc quang mang như một loại thực chất, mơ hồ ngưng kết thành một tầng áo giáp bao trùm toàn thân, chỗ

ngực, điểm một cái phóng thích ra Tinh Lam sắc quang mang, đối mặt với thiếu nữ không biết này nhưng lại mang cho hắn cảm giác tánh mạng bị uy hiếp, hắn đã toàn lực ứng phó.

“Phốc ——” Thanh Trúc trượng trong tay Thái Nhi tại nguyên chỗ, trong nháy mắt không có chạm vào mặt đất nửa thước.

Hoàn toàn bằng vào cảm giác, Dương Văn Chiêu tay phải nắm đại kiếm trong nháy mắt giơ lên.

“Leng keng” một tiếng, một tầng kim quang lóng lánh xuất hiện trong nháy mắt, Thần Ngự Cách Đáng, một đạo hắc sắc thân ảnh trong nháy mắt di chuyển, Nhi vốn là đứng ở nơi đó Thái, giờ mới bắt đầu biến mất.

Ảnh phân thân.

Dương Văn Chiêu nội tâm hoảng hốt, tay trái nắm đại kiếm không chút do dự cắm vào mặt đất, Thăng Thiên Trận trong nháy mắt bộc phát. Cùng lúc đó, mấy chục điểm Tinh lam sắc quang đoàn từ bộ ngực hắn nơi phóng ra.

Những thứ này Tinh lam sắc quang đoàn không cần hắn tiến hành chỉ huy, trong nháy mắt hướng một cái phương hướng co rút lại oanh khứ.

Thái Nhi hiện tại vị trí bên người Dương Văn Chiêu, Thần Ngự Cách Đáng chặn lại kích thứ nhất của nàng, Dương Văn Chiêu phản ứng lại là cực nhanh, Tinh Hải Linh Lô bộc phát ra uy thế cường đại, trong nháy mắt chút ít Tinh lam sắc quang đoàn đã đem nàng bao phủ ở bên trong.

Nhưng mà, không đợi Dương Văn Chiêu thở ra một hơi, hắn chợt thấy được một màn bất khả tư nghị.

Thái Nhi tay trái thủy chung dán chặt bên người vẫn không nhúc nhích, trong tay phải có một thanh chủ vũ màu vàng lợt, trong nháy mắt từng đạo tàn ảnh lóng lánh, Dương Văn Chiêu có thể nhìn thấy, Tinh Hải Linh Lô phát động hải linh kích lại rõ ràng tan biến.

Thái Nhi tốc độ nhanh đến mức Dương Văn Chiêu căn bản thấy không rõ, tay phải nắm đoản chủ vũ mỗi một lần đâm ra cũng sẽ có một quang đoàn chết, tàn ảnh lóe lên, giống như là gió cuốn mây tan một loại, sau một khắc, tất cả Tinh Lam sắc đã là không còn sót lại chút gì.

Dương Văn Chiêu dù sao cũng là có thể đánh bại Long Hạo Thần, một đời thanh niên tuấn ngạn, lại là Trùng Giới kỳ sĩ, lúc này hắn đã tỉnh táo lại. Kỳ Sĩ đối mặt thích khách, có ưu thế trời sinh, bởi vì Kỳ Sĩ tự thân có lực phòng ngự rất mạnh, công kích cũng giống như trước không kém, còn có rất nhiều kỹ năng cường đại có thể đối với thích khách sinh ra hiệu quả khắc chế nhất định. Thích khách công kích tuy mạnh, nhưng phòng ngự lại là nhược điểm trí mạng của bọn hắn, chỉ cần bị Kỳ Sĩ đánh trúng mục tiêu một, hai lần, như vậy bọn họ rất có thể sẽ mất đi lực chiến đấu.

Song kiếm đồng thời chấn động, hai tay Thiểm Điện Thứ. Hai thanh đại kiếm mang theo quang thuộc tính năng lượng sắc bén trong nháy mắt bộc phát, huyền hóa ra vô số bóng kiếm màu vàng kim bao phủ hướng thân thể Thái Nhi. Đối phó tốc độ thích khách, phạm vi hình công kích hiển nhiên là hữu hiệu nhất.

Thái Nhi hừ lạnh một tiếng, thân thể mềm mại lấy một loại kỳ dị tiết tấu rất nhỏ đung đưa, nhìn qua, nàng tự hồ chỉ là ở trong phạm vi rất nhỏ đơn giản đong đưa thân hình mình, nhưng mà, từng đạo chói lọi bóng kiếm màu vàng kim kia tựa như vậy xẹt qua chung quanh thân thể nàng, căn bản không trúng mục tiêu chút nào.

Ở trong mắt Dương Văn Chiêu, Thái Nhi lúc này giống như là một đạo Quỷ Ảnh, kiếm của hắn thế nhưng theo không kịp động tác của Thái Nhi. Đây là Thích khách ngũ giai bí kỹ U Linh Thiểm?

Dương Văn Chiêu lúc này đã hoàn toàn chẳng quan tâm đến tấn công địch, nồng đậm kim quang chợt từ trong cơ thể hắn bắn ra, tiếng long ngâm vang lên, Thăng Long Kích. Chỉ bất quá, lần này Thăng Long Kích của hắn cũng hướng lên trên mà là về phía trước.

Thăng Long Kích chẳng những có lực công kích cường đại, hơn nữa còn là một kỹ năng công phòng nhất thể. Mượn Thiểm Điện Thứ vọt tới trước, hắn thuận thể dùng được Thăng Long Kích. Đồng thời Tinh Hải Linh Lô lần nữa lóng lánh, lại là mấy chục đoàn Tinh lam sắc quang mang phóng ra, không mong tấn công được địch chỉ mong tự vệ được, cấp tốc xoay tròn quay chung quanh thân thể của hắn.

Dương Văn Chiêu muốn làm , là mượn uy lực của Thăng Long Kích hướng ra khỏi phòng, ở trong nơi phạm vi nhỏ hẹp này, năng lực của hắn căn bản không thể hoàn toàn phát huy được, chỉ cần hướng đi ra bên ngoài, hắn ít nhất có thể triệu hồi ra tọa kỵ đồng bạn của mình, khi đó, cũng sẽ không bị động giống như bây giờ.

Thân hình Thái Nhi lóng lánh đột nhiên ngưng tụ, lại không tránh né, tựa như vậy đứng ở chính diện với Thăng Long Kích, thân thể mềm mại lấy một tư thế hơi mở rộng, trong phút chốc, một đạo thâm hắc sắc quang ảnh lặng lẽ lộ ra, quang ảnh kia không có bất kỳ hình tượng, nhìn qua giống như là một cái bóng do Thái Nhi thả ra.

Oanh ——

Kim quang hội tán, Dương Văn Chiêu bay lên không thân hình bị ngạnh sanh sanh áp chế xuống , cái chiêu Thăng Long Kích kia từng để cho Long Hạo Thần chịu thiệt thế nhưng ở hắc sắc quang ảnh oanh kích lại bị chặn xuống.

Dương Văn Chiêu lão đảo lui về phía sau, hắn còn chưa bao giờ bị áp chế giống như trước mắt vậy, trên một đôi đại kiếm của hắn lưu lại hơn mười đạo dấu vết.

Phách Vương Thứ, vừa là một ngũ giai kỹ năng của thích khách, hơi trọng yếu hơn chính là, trên người Thái Nhi tản mát ra cái loại hơi thở âm hàn gần như tĩnh mịch kia làm hắn tùy thời cũng cảm giác được lưỡi dao sắc bén gần người, cái loại cảm giác kinh hồn táng đảm tuyệt không dễ chịu.

Bất quá, Dương Văn Chiêu vào lúc này căn bản không có thời gian suy tư, may là có Tinh Hải Linh Lô hộ thể, mới tạm thời ngăn trở Thái Nhi truy kích. Nhưng cái hải linh có lực công kích cực kỳ mạnh mẽ đánh ở dưới chủ thủ của Thái Nhi, thậm chí ngay cả lực công kích cũng không bạo phát ra được, đã Tịch Diệt.

Đột nhiên, Dương Văn Chiêu tỉnh ngộ , đây là một loại kỹ năng đặc thù của thích khách, hình như là tên là Quỷ Thứ, đặc biệt nhằm vào ma pháp, lại bị đối phương dùng để nhằm vào linh lô của mình. Cái tên nữ thích khách này rõ ràng tuổi không lớn lắm, nhưng nàng lại mang cho mình nguy cơ mãnh liệt như thế.

Nếu như mình có kỹ năng Tỏa Định thì tốt, nói như vậy, ít nhất có thể đối phó U Linh Thiểm của nàng.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Dương Văn Chiêu trên tay cũng không nhàn rỗi, công kích, Đột Thứ, Diệu Nhật Trảm, liền một mạch ba cái kỹ năng làm, một tầng lam Oánh Oánh quang mang cũng từ trong Tinh Hải Linh Lô chỗ ngực khuếch tán ra, hóa thành một tầng Lam Tinh sắc khinh giáp bao trùm toàn thân, đây chính là năng lực Tinh Hải Linh Lô của hắn sau khi hoàn thành tiến hóa lên cấp lần đầu tiên, Tinh linh khải.

Dương Văn Chiêu hiểu, ở trong nơi không gian này nhỏ hẹp, tiếp tục như vậy nữa, mình chỉ biết càng ngày càng bị 1

Thánh Kỵ Sĩ Trường tại Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng như trong liên minh địa vị gần như là một vị cửu giai đại năng - Hàn Khiêm, lúc này vẻ mặt sương lạnh đứng ở trước một cái bàn lớn, tiếng vang thật lớn lúc này là do hắn vỗ vào bàn mà phát ra.

” Ảnh Tùy Phong, hôm nay ngươi không có một lời giải thích rõ ràng thì đừng trách Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta trở mặt.” Trong lòng Hàn Khiêm lửa giận hừng hực thiêu đốt thiêu đốt. Hắn có thể không tức giận sao? Không chỉ là hắn mà Kỵ Sĩ Thánh Điện trú đóng ở Thánh điện liên minh cao tầng cũng đều rất tức giận, thậm chí cả cái vị cửu giai bình thường đều bế quan tĩnh tu kia cũng bị kinh động rồi.

Là người có hi vọng nhất của Kỵ Sĩ Thánh Điện vượt vòng đầu loại thứ nhất, hơn nữa Trừng Giới kỵ sĩ Dương Văn Chiêu còn có Linh Lô, vậy mà ở ngay chỗ của mình bị trọng thương. Hơn nữa không nghi ngờ chút nào người dả thương hắn là người của thích khách Thánh điện. Vô luận là kĩ năng hay là Thiên Kích Linh Lô, tất cả dấu hiệu đều rõ ràng như ban ngày.

Trời vừa sáng, Hàn Khiêm đã hùng hổ đến đây hưng sư vấn tội rồi.

Các đại biểu trọng yếu của Lục Đại Thánh điện tất cả đều trú tại trong phủ liên minh chấp chính. Mỗi mười năm có đề cử ra một nhóm đại biểu Thánh điện uỷ viên, thống nhất phân công các hạng sự vụ của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Trong đó trọng yếu nhất có ba mươi sáu tên chủ tịch đoàn thành viên, mỗi tòa thánh điện chiếm sáu tên. Vì vậy, mặc dù Kỵ Sĩ Thánh Điện trên danh nghĩa là đứng đầu Lục Đại Thánh điện, nhưng ở trong liên minh lại không phải chiếm hoàn toàn địa vị chủ đạo.

Hàn Khiêm chính là một trong sáu vị chủ tịch đoàn thành viên, hơn nữa còn là Thánh Kỵ Sĩ Trường, thống lĩnh ba mươi sáu vị Thánh Kỵ Sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện cùng chịu trách nhiệm xử lý công việc hàng ngày của phó điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, địa vị to lớn chỉ dưới ba vị Thần Ẩn kỵ sĩ. Mà lấy tư cách của hắn, cho dù là trong ba vị Thần Ẩn kỵ sĩ cũng chỉ có một vị có thể vượt qua hắn mà thôi.

Ngồi đối diện Hàn Khiêm tại sau bàn là một lão giả vóc dáng cao gầy, một thân áo đen hết sức bình thường, tóc ngắn hoa râm, tướng mạo cực kỳ bình thường. Cái duy nhất bất đồng chính là hai con ngươi trong cặp mắt kia. Đó là một đôi mắt vô thần, tròng mắt không có chút sinh cơ nào. Nếu như hắn nằm trên mặt đất, nhất định sẽ bị cho là đã chết.

Hàn Khiêm ở Kỵ Sĩ Thánh Điện địa vị tôn sùng, nhưng trước mặt vị này cũng không dám càn quấy. Thích khách Thánh điện hiệp khách đường đường chủ, nắm trong tay thích khách Thánh điện cường đại nhất ba mươi sáu hiệp ẩn thích khách Phó điện chủ Ảnh Tùy Phong. Đồng thời hắn cũng là người chịu trách nhiệm quản lý công việc hàng ngày của thích khách Thánh điện.

Thích khách Thánh điện cùng Kỵ Sĩ Thánh Điện bất đồng. Đã rất lâu, bọn họ càng ngày càng làm Ma tộc bảy mươi hai trụ Ma Thần nhức đầu. Bảy mươi hai trụ Ma Thần cũng là không ngừng thay đổi, mà trong quá trình sáu ngàn năm thay đổi đã có chín mươi một vị Ma Thần chết bởi trong tay người thích khách Thánh điện. Phần này huy hoàng những người của ngũ đại Thánh điện không cách nào bằng được.

Ảnh Tùy Phong cũng không có bởi vì Hàn Khiêm nổi giận mà sinh ra tâm tình dao động : “Xảy ra chuyện lớn như vậy, ta tự nhiên sẽ cho ngươi lời giải thích.”

Hàn Khiêm lúc này cũng hơi bình tĩnh một chút, kéo một cái ghế lại, đặt mông ngồi xuống. Nổi giận đừng dùng nhìn Ảnh Tùy Phong.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

107. Chương 29 : Luân Hồi Thánh Nữ (Hạ)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Lục Đại Thánh điện quan hệ mật thiết với nhau, tựa như quan hệ thật tốt của ma pháp Thánh điện cùng chiến sĩ Thánh điện. Kỵ sĩ Thánh điện cùng thích khách Thánh điện quan hệ cũng là tốt nhất. Kỵ sĩ là bùa

hộ mệnh tốt nhất của thích khách, mà thích khách cũng là người phụ trợ tốt nhất đối với kiểu công kích của kỹ sĩ. Một nhóm tắm trong ánh mặt trời chói chang, một nhóm đi trong sự âm u tối tăm. Nhưng bất ngờ là chúng lại tương sinh, hỗ trợ lẫn nhau.

Cũng vì như thế, cao tăng kỹ sĩ Thánh điện mặc dù tức giận, cũng không có trước tiên hưng sư vấn tội, mà là đã thông báo tình huống đêm qua cho thích khách Thánh điện, để cho bọn họ tra rõ chuyện này. Sáng sớm hôm nay, Hàn Khiêm mới đi đến trước mặt Ảnh Tùy Phong.

Sắc mặt Ảnh Tùy Phong một mực bình tĩnh bởi vì chuyện này đột nhiên trở nên có chút quái dị, trầm giọng nói : "Trải qua tối hôm qua kiểm tra đối chiếu sự thật, chuyện đã có manh mối. Xuất thủ đích xác là thích khách trong Thánh điện.

Vì thế, ta đại biểu bốn Thánh điện hướng Kỹ Sĩ Thánh Điện tạ lỗi."

Vừa nói, hắn chậm rãi đứng lên, hơi khom lưng, hướng Hàn Khiêm hành lễ.

Hàn Khiêm vừa nghe lời này, ánh mắt nhất thời trừng lên, hắn cũng là chinh chiến cả đời, không biết bao nhiêu cùng Ma tộc trong chiến đấu vào sanh ra tử, một cổ khí máu tanh lạnh thấu xương nhất thời từ trên người hắn dâng lên mà ra.

"Tùy Phong, thật sự là người của thích khách Thánh điện các ngươi làm?" Lúc này, Hàn Khiêm ngược lại trở nên bình tĩnh lại, cách xưng hô cũng thay đổi, nhưng sắc mặt lại càng thêm khó coi.

Hắn và Ảnh Tùy Phong quan hệ cá nhân vô cùng tốt, ngay từ lúc sáu mươi năm trước, bọn họ từng là chiến hữu cùng sánh vai chiến đấu, cùng phục vụ cho một Liệp Ma đoàn. Cho đến ba mươi năm trước, địa vị hai người ở Thánh điện của mình dần dần được tôn sùng, số tuổi cũng từ từ tăng lớn, chỗ ở bọn họ ở Liệp Ma đoàn lúc này mới giải tán, bắt đầu chấp chưởng Thánh điện sự vụ riêng.

Thế nhưng lúc này nghe Ảnh Tùy Phong, trong lòng hắn có thể nào không vội, loại này nội bộ sinh ra mâu thuẫn tăng lên sẽ làm ảnh hưởng nặng nề đến các nhân vật trọng yếu trong Thánh điện đối phương chính là liên minh tối kỵ, một cái không tốt, liền sẽ khiến nội bộ hỗn loạn, do đó ảnh hưởng uy tín cùng sự hòa thuận trong Thánh điện liên minh.

Ảnh Tùy Phong than nhẹ một tiếng nói : "Nếu là chúng ta làm, ta sao có thể không thừa nhận? Người đừng vội, nghe ta đem lời nói rõ ràng. Chuyện là như vậy, chuyện này, thật ra thì cũng là bởi vì thích khách Thánh điện các ngươi dựng lên. Ta hỏi người, Dương Văn Chiêu bị thương kia có phải hay không ở trong trận đấu ngày hôm qua đã thương một gã kỹ sĩ dự thi khác? Đưa đến đối phương bị thương nặng."

Nghe hắn vừa nói như thế, Hàn Khiêm nhất thời hiểu sai, sắc mặt đại biến : "Người nói là, Long Hạo Thần thuê người giết người, thuê người của thích khách Thánh điện các người?"

Nếu quả thật là như vậy thì càng thêm nghiêm trọng. Không nghĩ ngờ chút nào, trước mắt mà nói đối với Kỹ Sĩ Thánh Điện, Dương Văn Chiêu chính là tồn tại thế hệ trẻ ưu tú nhất. Nhưng riêng trong lòng Hàn Khiêm càng thêm coi trọng Long Hạo Thần.

Ngày hôm qua Long Hạo Thần mặc dù đấu thua, nhưng hắn thể hiện ra tư chất cùng thực lực, lại lần nữa làm rung động thật mạnh vị Thánh Kỹ Sĩ Trưởng này. Càng ngày càng phát hiện đứa bé này quả thực chính là một thiên tài Hủy Diệt giả, trên người hắn thể hiện ra quang mang, bất kỳ thiên tài nào cũng phải ngã xuống.

Hướng chi cháu của hắn là Hàn Vũ đã bị hắn an bài vào bên cạnh Long Hạo Thần, làm hỗ trợ kỹ sĩ cho Long Hạo Thần. Nếu quả thật chính là Long Hạo Thần thuê sát thủ đối phó Dương Văn Chiêu. Như vậy thì Long Hạo Thần hắn cũng không cách nào che giấu. Tâm tính âm tà như thế, nhất định phải chịu nghiêm trị.

Nghĩ đến những thứ này, Hàn Khiêm có thể nào không đại kinh thất sắc.

Lần này đến phiên Ảnh Tùy Phong cau mày : "Long Hạo Thần này đến tốt cùng là ai, như thế nào khiến cho người chú ý nhiều như vậy? Hàn huynh, người tựa hồ đối với hắn cũng có vài phần kính trọng."

Hàn Khiêm hừ một tiếng, có chút vội vàng nói : "Người trước đừng động tới những thứ này, nhanh nói cho ta biết, đến cùng phải hay không Long Hạo Thần thuê sát thủ?" Long Hạo Thần có thể nói là vũ khí bí

mật của Kỵ Sĩ Thánh Điện, nhất là tuổi của hắn, đã bị liệt vào độ cao cơ mật. Mặc dù hắn cùng Ảnh Tù Phong quan hệ tốt, nhưng vì địa vị Kỵ Sĩ Thánh Điện ở Lục Đại Thánh điện, hắn cũng sẽ không dễ dàng nói ra được.

Ảnh Tù Phong lắc đầu nói : "Dĩ nhiên là không phải, một tiểu tử hôn mê bất tỉnh như thế nào có thể thuê sát thủ. Chuyện là như vậy, Long Hạo Thần này cùng một vị thành viên Thánh điện chúng ta giao hảo.

Chuyện tình hắn bị thương, vị thành viên này của Thánh điện chúng ta sau khi biết, giận tím mặt, lúc này mới một mình xuất thủ tập kích Dương Văn Chiêu. Bất quá, coi như nàng hạ thủ lưu tình, cũng không có giết hắn."

Hàn Khiếm vừa nghe không phải là Long Hạo Thần thuê sát thủ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghe hắn nói có chút hơi hột, trong lòng tức giận : "Người nói nhẹ? Người biết Dương Văn Chiêu là ai sao? Đó là cháu Dương lão.

Trước không nói tầm quan trọng của hắn đối với Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta, riêng thân phận này, các người người nào hướng về phía Dương lão giải thích?"

Ảnh Tù Phong than nhẹ nói : "Thân phận của hắn chúng ta trong quá trình điều tra đã biết rồi. Nhưng là chuyện đã xảy ra, nên nhất định phải giải quyết.

Dù sao Linh Lô của hắn không có bị thương, mặc dù bị thương không nhẹ nhưng năng lực trị liệu Kỵ Sĩ Thánh Điện các người hắn là đủ để trong thời gian ngắn làm hắn khỏi hẳn, cũng không lưu lại di chứng gì.

Nếu thật sự không được, chúng ta nguyện ý ra mặt mời mục sư Thánh điện cấp bậc Hồng Y Giáo Chủ trở lên để trị liệu. Sau đó lại bồi thường Kỵ Sĩ Thánh Điện các người một ít đồ vật, người xem coi thế nào?"

Hàn Khiếm bực nào thông minh, từ lời của Ảnh Tù Phong hắn đã hiểu rõ rất nhiều việc, sắc mặt biến đổi nói : "Nói như vậy, các người là không có ý định đem tên thích khách này giao ra đây rồi? Thậm chí không có ý định xử trí hắn?"

Ảnh Tù Phong yên lặng gật đầu : "Lão Hàn, thật xin lỗi, chuyện này thật sự xin lỗi."

Hàn Khiếm tức giận đột nhiên đột nhiên đứng lên, dùng lực vỗ cái bàn một cái : "Ảnh Tù Phong, cái này là các người khai báo cho chúng ta? Người có biết hay không việc này tạo thanh hậu quả như thế nào?"

Ảnh Tù Phong thở dài một tiếng nói : "Ta biết, nhưng mà ta không có làm. Người này đừng nói là ta, coi như là đối lại Hiệp Giả đại nhân tới cũng sẽ không xử lý như vậy."

Hàn Khiếm hừ lạnh một tiếng : "Hắn sau khi điều trị sẽ hồi phục bình thường có phải hay không ? .

Nhưng mà, người không được quên, thương thế của hắn là ai làm hại. Chuyện này nếu như chúng ta để trình Liên Hồi minh tiến hành chấp pháp, hắn không có cách nào trốn thoát. Ta khuyên người hãy lên giải quyết chuyện này giữa hai đại Thánh điện cho tốt."

Ảnh Tù Phong đáy mắt hiện lên một tia sáng, trong lòng thầm than, cái tiểu nha đầu này thật không làm cho người ta bớt lo a! Xem ra Kỵ Sĩ Thánh Điện chắc là không biết "Thiện bà" rồi! Nếu như đối là nha đầu kia trọng thương, chúng ta cũng giống như thế sao? Đuối lý a!

"Hàn huynh, người trước đừng tức giận. Như vậy đi. Ta biết chuyện này người cũng khó khăn. Ta xin chỉ thị qua Hiệp Giả đại nhân, để tỏ thành ý nói xin lỗi, chúng ta nguyện ý đem một cái bí mật của bốn Thánh điện chuyển cáo quý Thánh điện. Bất quá, có một điều kiện."

"Bí mật?" Hàn Khiếm sửng sốt một chút.

Ảnh Tù Phong gật đầu nói : "Tin tưởng người chỉ cần biết được bí mật này rồi cũng sẽ không trách chúng ta không xử lý người này.

Bất quá, còn muốn mời Hàn huynh thề, sau khi biết được bí mật này, chỉ có thể nói cho quý Thánh điện mấy vị Thần Ấn đại nhân biết thôi, những người khác thì phải thủ khẩu như bình. Nếu như không phải là chúng ta hai người giao hảo mấy ngàn năm, chuyện này chúng ta cũng tuyệt sẽ không dễ dàng nói ra được."

Hàn Khiêm sắc mặt ngưng tụ, từ trong giọng nói nghiêm chỉnh của Ảnh Tỳ Phong hẳn nghe ra được bí mật này đối với thích khách Thánh điện nhất định là cực kỳ trọng yếu.

“Hảo, ta đáp ứng ngươi. Ngươi nói đi.” Mặc dù hẳn không có thể thật, nhưng một câu hứa hẹn này đã ngang với bất kỳ lời thề hữu hiệu nào. Ở bên trong Lục Đại Thánh điện, kỳ sĩ đối với mình ước thúc là nghiêm khắc nhất, một khi xảy ra chuyện bội tín, vô luận là người nào, cũng sẽ không còn nơi đặt chân.

Ảnh Tỳ Phong yên lặng gật đầu nói : “Vô luận là một nơi nào ở Lục Đại Thánh điện, bồi dưỡng một gã chức nghiệp giả, cân nhắc tương lai tiềm lực phát triển tối trọng yếu chính là linh lực bẩm sinh bên trong, từng Thánh điện đối với bất đồng cấp bậc thiên phú cũng không có giống nhau. Thí dụ như Kỳ Sĩ Thánh Điện các người, linh lực bẩm sinh bên trong bảy mươi được gọi là Quang Chi Thiên Sử thể chất, linh lực bẩm sinh bên trong tám mươi được gọi là Thần Thánh Tí Hữu thể chất, đúng không?”

Hàn Khiêm mơ hồ đã hiểu ra cái gì, cũng hít một luồng lương khí : “Ngươi là nói người đả thương Dương Văn Chiêu, linh lực bẩm sinh bên trong vượt qua bảy mươi, hơn nữa số tuổi chưa đủ lớn?” Số tuổi không lớn là chính bản thân hẳn đoán được, từ Dương Văn Chiêu miêu tả tình huống cùng đối thủ chiến đấu mà xem, tu vi đối thủ hẳn là vượt qua cấp sáu.

Ảnh Tỳ Phong cười khổ nói : “Nếu như chỉ là như vậy, lấy quan hệ hai đại Thánh điện chúng ta trong đó, dù sao vẫn cho nàng một chút trách phạt. Nhưng là nàng cũng là thích khách Thánh điện ta ba ngàn năm nay, duy nhất một người linh lực bẩm sinh bên trong vượt qua chín mươi luân hồi thân thể a! Tương đương với Kỳ Sĩ Thánh Điện các người Quang Hồi Minh Chi Hồi Tử thể chất. Tầm quan trọng của nha đầu này đối với Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta thậm chí vượt qua tầm quan trọng của Thần Ấn vương tọa đối với Kỳ Sĩ Thánh Điện các người.

Chắc ngươi không quên, ba ngàn năm trước, thích khách Thánh điện chúng ta từng xuất hiện một vị đại năng như vậy, vị kia Luân Hồi Chi Hồi Tử bằng vào tự thân thực lực cường đại cùng thiên phú, thành công đánh bại bảy người trong bảy mươi hai trụ Ma Thần.

Cuối cùng mặc dù tiếc hận bại trong tay đệ nhất Ma Thần nhưng cũng làm hẳn bị thương nặng ba mươi năm không dậy nổi. Mà vị kia Luân Hồi Chi Hồi Tử linh lực bẩm sinh bên trong là chín mươi mốt. Vị này của chúng ta bây giờ bởi vì kế thừa vô hồi khí vị Luân Hồi Chi Hồi Tử năm đó, linh lực bẩm sinh bên trong từ chín mươi ba đến một trăm, là trị số max trong truyền thuyết, thậm chí có thể là một loại danh hiệu khác. Vị luân hồi Thánh nữ mới ra đời này, tương lai là để muốn khiêu chiến đệ nhất trụ Ma Thần tồn tại a!

Nàng cùng Dương Văn Chiêu của quý Thánh điện làm sao so sánh, cái gì nặng cái gì nhẹ?”

Hàn Khiêm ánh mắt lúc này cũng đã tròn trịa, có chút càm lăm nói : “Linh lực bẩm sinh bên trong... Một trăm... Ngươi, ngươi nói là sự thật? Cái này, này...”

Ảnh Tỳ Phong cười khổ nói : “Loại chuyện này ta có thể lừa ngươi sao? Đây là bí mật lớn nhất của thích khách Thánh điện ta rồi.

Một vị Thánh nữ như vậy, đối với các vị đại năng Thánh điện chúng ta mà nói tuyệt đối là “ngâm trong miệng thì sợ tan, để trong tay thì sợ vỡ”

Hơn nữa, nàng từ năm tuổi bắt đầu tu luyện, đến nay chín năm, cường đại thiên phú hiển lộ rõ ràng không thể nghi ngờ, chẳng những nắm giữ Thiên Kích Linh Lô.

Hơn nữa, cùng vô hồi khí của vị Luân Hồi Chi Hồi Tử năm xưa dung hòa làm nhất lô.

Từ đó Linh Lô trong thích khách Thánh điện chúng ta có thể xếp hàng thứ nhất lực đạo luân hồi.

Ngươi không phải không biết uy lực lực đạo luân hồi. Cho nên chuyện này không phải chúng ta không muốn cho các người một cái công đạo, thật sự là...”

Hàn Khiêm có chút ngốc trệ nhìn hẳn, một hồi lâu sau mới từ từ cười khổ nói : “Ta hiểu rồi.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

108. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (thượng)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Boom 20C nhân ngày 2-9

Thích Khách Thánh điện sát thương Kỵ Sĩ Thánh điện tham gia Liệp Ma đoàn thi tuyển thanh niên tài tuấn, căn bản giấu diếm không được , tính chất lại càng vô cùng ác liệt, một cái không tốt, sẽ chạm đến căn bản đến Lục Đại Thánh điện liên minh.

Nhưng ngoài mọi người dự liệu chính là, Kỵ Sĩ Thánh điện đối với chuyện lần này lại tỏ vẻ trầm mặc, cũng không có hướng Thánh điện liên minh đệ trình tố tụng, Thích Khách Thánh điện bên kia thì càng thêm trầm tĩnh , song phương thật giống như coi như chưa từng có chuyện này phát sinh qua. Cho dù trong liên minh bộ những mấy đại Thánh điện liên minh uỷ ban uỷ viên khác tới cửa hỏi, Kỵ Sĩ Thánh điện cùng Thích Khách Thánh điện cũng đã thống nhất, chỉ nói là hiểu lầm.

Hai đại Thánh điện cũng giữ vững ăn ý , những Thánh điện khác tự nhiên cũng sẽ không nói gì nhiều, dù sao chịu thiệt cũng không phải là bọn họ. Về phần người ta giải quyết như thế nào, bọn họ nghe ngóng không được .

Đang tiến hành vòng loại Liệp Ma đoàn thi tuyển đấu đến chỗ này, đã kết thúc phần lớn tranh tài, chỉ còn lại xếp hạng cuối cùng mà thôi. Long Hạo Thần thua, Dương Văn Chiêu trọng thương, hai người không hẹn mà đều có thể mất đi khả năng tiếp tục tham gia đấu vòng loại. Bởi vì Long Hạo Thần đang cùng Dương Văn Chiêu trong trận đấu biểu hiện phá lệ xông ra, vì vậy, bị liệt thứ sáu Kỵ Sĩ Thánh điện đấu vòng loại, Dương Văn Chiêu tiến vào Top 5 nhưng không thể tiếp tục tranh tài cũng chỉ có thể là tên thứ năm mà thôi.

Mở rộng thân thể một chút, Long Hạo Thần từ trong giấc mộng dần dần tỉnh táo lại. Đêm qua những cảm giác thống khổ như cũ còn sót lại, nhưng so sánh với giờ cũng đã tốt hơn nhiều .

Dụi mắt, Long Hạo Thần tung mình ngồi dậy, hắn đã thật lâu không có ngủ say như thế.

Thải Nhi. Ý thức hồi phục sau, hắn đầu tiên nghĩ đến đúng là dung nhan thanh lệ tuyệt tục. Mặc dù hắn tối hôm qua tinh thần trạng thái cực kém, nhưng chính là thời gian ngắn ngủi kia đã đem dung nhan khắc sâu ở trong đầu mình.

Tối hôm qua ta là đang nằm mơ sao? Long Hạo Thần thậm chí có chút không dám khẳng định tối hôm qua có phải thật vậy hay không phát sinh qua .Dù sao khi đó hắn thật sự quá hư nhược.

“Di?” Dưới ngón tay truyền đến cảm giác lồi lõm đưa tới sự chú ý của hắn cẩn thận sờ sờ, tựa hồ có dấu vết chữ viết.

Vội vàng ngồi dậy, hướng chữ viết kia nhìn lại, quả nhiên, một nhóm chữ nhỏ xinh đẹp khắc trên ván giường.

“Người hảo hảo dưỡng thương, chớ tưởng nhớ ta, chờ người bắt đầu trận chung kết, ta và người có thể gặp nhau. Thải Nhi.”

Không phải là nằm mơ, ha ha không phải là nằm mơ. Long Hạo Thần thấy này được tin nhắn này nhất thời vui mừng quá đỗi, hắn rõ ràng nhớ được, tối hôm qua Thải Nhi đã nói không trách hắn .

Trận chung kết lúc có thể gặp nhau? Đây là ý gì? Tối hôm qua, tối hôm qua thật giống như Thải Nhi sử dụng linh lực giúp ta chữa thương. Chẳng lẽ nàng cũng là chức nghiệp giả của Lục Đại Thánh điện? Nhưng là, nàng không nhìn thấy a! Là thuộc về ngọn Thánh điện nào đây ?

Mọi người nghi vấn không ngừng trong đầu hắn toát ra, nhưng hắn làm sao có thể tìm được đáp án đây?

Dạ Hoa cùng Lý Hình đã tới . Bọn họ tỷ đệ cũng đều thua trận tranh tài, kế tiếp thời gian năm ngày có thể nghỉ ngơi, đợi chờ trận chung kết đến.

Dạ Hoa lần nữa giúp Long Hạo Thần kiểm tra thân thể, nhất là kinh mạch cùng nội phủ, phát hiện cũng không có bởi vì kỹ năng Hy sinh lưu lại di chứng gì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người tên ngu xuẩn này.” Đã kiểm tra xong, Dạ Hoa lập tức tức giận mắng, sắc mặt âm trầm như muốn chảy ra nước. Một bên Lý Hinh bị làm cho sợ đến le lưỡi, cũng không dám nói gì.

Long Hạo Thần cúi đầu, nói : ”Lão sư, ta chỉ là hi vọng thông qua thực chiến tới kiểm nghiệm năng lực của mình, kích thích tự thân tiềm năng. Dùng được kỹ năng Hy sinh là ta đột nhiên lĩnh ngộ . Ngải đừng nóng giận, sau này ta sẽ không vọng động như vậy .

Dạ Hoa cả giận nói : “Thúi lắm. Người cho rằng ta là bởi vì người khiêu chiến Dương Văn Chiêu mà tức giận sao? Người sai lầm rồi. Ta là bởi vì người ngu xuẩn. Ta hỏi người, người cùng Dương Văn Chiêu thực lực ai mạnh?”

Long Hạo Thần ngậy ra một lúc có chút không giải thích được nhìn Lão sư, “Tự nhiên là hẳn mạnh hơn rất nhiều.”

Dạ Hoa hừ lạnh một tiếng, “Người còn biết là hẳn mạnh a? Vậy người tại sao còn lựa chọn liều mạng? Hơn hai năm qua người và ta học tập chiến đấu kỹ xảo cũng cho chó ăn sao? Liều mạng rất sung sướng có phải hay không? Nhưng người có nghĩ tới không, nếu như là đang cùng Ma tộc đối kháng trên chiến trường? Đối thủ của người nếu như là Ma tộc? Bên cạnh của người còn có đồng bạn đợi chờ người cứu viện? Người cũng chiến đấu như thế?”

Liên tiếp chất vấn làm Long Hạo Thần á khẩu không trả lời được.

Dạ Hoa lạnh lùng nói : “Ta đã dạy người bao nhiêu kỹ xảo chiến đấu? Không sai, liều mạng quả thật dễ dàng kích thích tiềm năng, nhất là đang cùng đối thủ cường đại so với mình liều mạng càng là như vậy. Nhưng nếu như người thật nghĩ đề cao kinh nghiệm thực chiến, kích thích tiềm năng. Thì không thể đem thành cuộc tranh tài, mà là một cuộc chiến sinh tử. Cuộc chiến sinh tử phải nên làm như thế nào? Chẳng lẽ ta không dạy qua người sao?”

Long Hạo Thần lần nữa cúi đầu, “Tận lực bằng vào kỹ xảo cùng kẻ địch chu toàn, hết sức bảo toàn mình.”

Dạ Hoa nắm quả đấm lại “Người còn nhớ rõ. Người hiện tại nói cho ta biết, người đến tột cùng là một gã Thủ Hộ Kỵ Sĩ hay là một gã Trừng Giới Kỵ Sĩ?”

Long Hạo Thần trầm mặc, hẳn cũng không biết trả lời Dạ Hoa cái vấn đề này như thế nào.

Dạ Hoa thản nhiên nói : “Bàn về thiên phú coi như là mười Lão sư như ta cũng so ra kém người, nhưng bàn về kinh nghiệm, mười người cũng không bằng ta. Ta sẽ giúp người trả lời cái vấn đề này. Cần Trừng Giới thời điểm phải Trừng Giới, cần thủ hộ thời điểm phải thủ hộ. Nhưng là, người phải chú ý một điểm, khi người sử dụng Trừng Giới Kỵ Sĩ năng lực, không nên quên một thân phận khác của mình, thiên phú của người duy trì người song tu Trừng Giới cùng Thủ Hộ, đã như vậy, ở trong thực chiến sẽ phải thể hiện ra ưu thế bọn chúng dung hợp ở chung một chỗ. Không nên cho ta xem người ngu xuẩn khinh xuất nữa, nếu không, người sẽ không xứng là đồ đệ Dạ Hoa ta.”

“Dạ.” Long Hạo Thần vội cung kính đáp ứng một tiếng. Dạ Hoa những lời này mặc dù là đang chửi hấn, nhưng quan tâm nồng đậm càng nhiều hơn, hẳn biết, Lão sư sợ mình đi đường quanh co a!

Rửa mặt sau ăn chút ít Long Hạo Thần lại bắt đầu tu luyện. Mặc dù sáng sớm thân thể của hắn đã khá, nhưng khôi phục tất cả đều là ngoại linh lực cùng thân thể bị thương, nội linh lực hẳn vẫn như cũ hoàn toàn không có tiến triển gì, chỉ có Thánh Dẫn Linh Lô tựa hồ khôi phục quang thải vốn có.

Lâm Hâm cho hắn đan dược tu luyện đã thừa không có mấy , Long Hạo Thần lần này cũng không phục dụng, mà là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, tiến vào trạng thái minh tĩnh cần thận xem bên trong Thánh Dẫn Linh Lô linh lực ba động.

Nhu hòa, hùng hậu, mệnh môn, làm ý thức của hắn tiến vào đến Thánh Dẫn Linh Lô lập tức cảm nhận được ba loại hơi thở.

Lúc trước sở dĩ hắn cảm giác được nội linh lực Thánh Dẫn Linh Lô tựa hồ cũng không tồn tại, nhưng hẳn nhưng thấy được một chút kim sắc quang mang.

Một ít điểm kim quang rất nhỏ, nhưng nhũ bạch sắc trong Thánh Dẫn Linh Lô tương đối bất mắt . Màu vàng kim chỉ lớn cỡ hạt gạo, nhưng làm Long Hạo Thần vui mừng không khỏi chính là, điểm màu vàng kim

này thế nhưng hoàn toàn là trạng thái dịch lỏng.

Trạng thái dịch linh lực?

Chẳng lẽ ở sử dụng kỹ năng Hy sinh xong, ta đánh bậy đánh bạ tu luyện ra trạng thái dịch linh lực?

Theo bản năng, Long Hạo Thần bắt đầu dựa theo phương thức tu luyện thường ngày mà tu luyện.

Bởi vì trong cơ thể hắn lúc này không có nội linh lực, với ngoại giới quang nguyên tố hấp thu tốc độ sẽ so với bình thời chậm hơn. Nhưng ngàn vạn lần không nên quên, hắn có thể chất Quang Minh Chi Tử, đối với quang nguyên tố lực tương tác bất luận kẻ nào cũng không bằng được.

Nhiều tia nhu hòa quang nguyên tố chậm rãi tiến vào trong cơ thể Long Hạo Thần, hắn lập tức phát hiện, căn bản không cần hắn thúc dục, những quang nguyên tố này lập tức như tìm được ngọn nguồn, hướng Thánh Dẫn Linh Lô phương hướng trực tiếp dung nhập vào bên trong.

Thánh Dẫn Linh Lô phản ứng rất bình tĩnh, chẳng qua là tại nguyên bốn nhũ bạch sắc hơi thả ra một chút kim quang nhàn nhạt mà thôi.

Nội thị tình huống linh lô một lần nữa, quả nhiên như Long Hạo Thần dự đoán, những thứ này thông qua tu luyện hấp thu quang nguyên tố trực tiếp trào một ít giọt màu vàng kim, trở thành một bộ phận của hắn.

Bởi vì từ ngoại giới hấp thu quang nguyên tố cực kỳ mỏng manh, xa xa không thể cùng một ít giọt nội linh lực so sánh, vì vậy, những quang nguyên tố dung nhập vào trong đó, một ít viên trạng thái dịch linh lực căn bản không có phản ứng gì.

Nhưng cũng không ảnh hưởng Long Hạo Thần hưng phấn, không nghi ngờ chút nào, mình thật tu luyện ra trạng thái dịch linh lực, và hiện tại vấn đề chính là như thế nào đem nó lớn mạnh, như thế nào khiến nó theo Thánh Dẫn Linh Lô đi ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Long Hạo Thần lấy ra một viên tụ linh đan phục dụng, tụ linh đan cái tên này là chính bản thân hắn đặt lên.

Tụ linh đan vào bụng, nhất thời, trong cơ thể Long Hạo Thần khí huyết bị điều động, thân thể đối với quang nguyên tố trong không khí chợt tăng cường cảm ứng.

Tụ linh đan này chính là tứ giai đan dược, nhất định phải tứ giai cường giả mới có thể phục dụng, Long Hạo Thần mặc dù mất đi nội linh lực, nhưng thân thể của hắn trạng thái hay tứ giai Đại Kỵ Sĩ, kinh mạch đều đủ trình độ để thừa nhận dược lực, vì vậy cũng không có gì không ổn.

Quả nhiên, tụ linh đan ăn vào xong, tốc độ hắn hấp thu quang nguyên tố chợt gia tăng, trong không khí quang nguyên tố theo bốn phương tám hướng dâng tới, thông qua lỗ chân lông, hô hấp tiến vào trong cơ thể hắn, sau đó lập tức như Hải Nạp Bách Xuyên bị Thánh Dẫn Linh Lô cắn nuốt.

Lúc này Thánh Dẫn Linh Lô tựa như một vực sâu không đáy, vô luận Long Hạo Thần hấp thu bao nhiêu quang nguyên tố, tất cả đều sẽ bị nó cắn nuốt sạch. Biến hóa duy nhất chính là bản thân Thánh Dẫn Linh Lô phát tán ra màu vàng kim từ từ tăng cường, ở bên trong Thánh Dẫn Linh Lô một giọt trạng thái dịch linh lực kia cũng bắt đầu dần dần có dấu hiệu tăng lớn.

Cứ như vậy, Long Hạo Thần hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái tu luyện của mình, tu luyện tuy khô khan, nhưng cảm thụ được từng giọt từng giọt mang đến cảm giác thỏa mãn cực kỳ mãnh liệt. Đây cũng là bệnh nghề nghiệp nói chung.

Trong nháy mắt, đã đi qua ba ngày. Ba ngày tới nay, trừ ăn cơm ở ngoài, Long Hạo Thần hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái tu luyện của mình. Hắn cũng đem tình huống xuất hiện trước mắt mình nói cho Dạ Hoa. Nhưng Dạ Hoa cũng không rõ ràng lắm đây là tình huống gì.

Yên lặng đợi chờ là hiện giờ của Dạ Hoa, không nghi ngờ chút nào đây là chuyện tốt, mặc dù không biết Thánh Dẫn Linh Lô tồn tại ảo diệu gì, nhưng trạng thái Long Hạo Thần cũng là Dạ Hoa nguyện ý nhìn qua. Chỉ sợ hắn vô pháp nắm trong tay hết thảy. Đúng a! Quang Minh Chi Tử trưởng thành ai có thể đủ sức nắm trong tay đây?

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

109. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (trung)

Dịch giả: Nguyenphu2009

Nguồn: metruyen.com

Bất quá, Dạ Hoa dù sao ở phương diện tu luyện có đông đảo kinh nghiệm, hẳn có thể bằng vào thiên phú thấp kém tu luyện thành Đại Địa Kỳ Sĩ, đối với các loại phương pháp tu luyện không biết nghiên cứu bao nhiêu. Vì vậy, hắc cần thận suy tư sau đó nói cho Long Hạo Thần có thể, đó chính là Thánh Dẫn Linh Lô giúp hắn dựng dựng linh lực. Dựng dựng trạng thái dịch nội linh lực.

Long Hạo Thần tu vi rõ ràng còn không có đạt tới ngũ giai, dưới tình huống như vậy vốn không thể nào xuất hiện trạng thái dịch linh lực, mặc dù một ít giọt trạng thái dịch linh lực xuất hiện thập phần trùng hợp, nhưng Dạ Hoa hoàn toàn có thể khẳng định, đối lại một người khác, cho dù sử dụng kỹ năng Hy Sinh, cũng quyết không có thể nào có lần gặp gỡ này.

Giải thích duy nhất chính là tác dụng Thánh Dẫn Linh Lô. Thánh Dẫn Linh Lô sinh ra một đặc thù không gian, trợ giúp Long Hạo Thần hoàn thành áp súc đối với nội linh lực, do đó tạo thành trạng thái dịch linh lực. Lúc ấy Long Hạo Thần bằng vào kỹ năng Hy Sinh cùng Dương Văn Chiêu đối chiến, đã tiêu hao hết linh lực của mình đồng thời đã thiêu đốt khí huyết của mình.

Linh lô là vật cực kỳ thần kỳ, bản thân nó có một chút tác dụng bảo vệ, rất có thể Thánh Dẫn Linh Lô bảo vệ nội linh lực Long Hạo Thần cuối cùng sinh ra một mầm móng, sau đó từ từ sinh ra hiệu quả áp súc. Bản thân Long Hạo Thần đối với trạng thái dịch linh lực đã có lĩnh ngộ, ngũ giai cánh cửa đặc tính lớn nhất chính là hai chữ áp súc, hẳn cũng thông qua tự thể kỹ năng tu luyện, dần dần tìm được địa phương áp súc. Chỉ bất quá còn không thể trực tiếp tiến hành áp súc mà thôi. Chẳng qua bằng vào kỹ năng mà tìm kiếm cảm giác.

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước, Thánh Dẫn Linh Lô tồn tại, trực tiếp giúp hắn giải quyết cái vấn đề áp súc này, dựng dựng ra chân chính trạng thái dịch linh lực, chỉ cần hắn muốn đem những dịch linh lực theo Thánh Dẫn Linh Lô bên trong lấy ra, lại đem nội linh lực của mình tu luyện tới hai nghìn trở lên, như vậy, ngũ giai bình cảnh đối với hắn không còn là vấn đề.

Có phán đoán như vậy, Dạ Hoa tự nhiên cũng là vui mừng quá đỗi, dẫn dò Long Hạo Thần ở gian phòng tu luyện, cho dù là làm trễ nải Liệp Ma đoàn thi tuyển trận chung kết lần này cũng không muốn ngừng lại. Hắn còn trẻ vô cùng, sau này còn có nhiều cơ hội lớn có thể tham dự cuộc so tài. So sánh, có thể mượn cơ hội lần này đột phá đến Đại Địa Kỳ Sĩ hiển nhiên là càng thêm trọng yếu.

Thánh Dẫn Linh Lô cũng không lớn, toàn thể tích ước chừng chỉ có ba chén rượu nhỏ, như vậy bên trong một cái linh lô nho nhỏ có thể chứa bao nhiêu trạng thái dịch nội linh lực có thể nghĩ.

Trải qua ba ngày khổ tu, Long Hạo Thần đã tiêu hao hết tự linh đan còn lại, nhưng hiện tại Thánh Dẫn Linh Lô đã đến trạng thái gần tràn đầy, bên trong đầy đủ dịch linh lực nồng đậm.

Ba ngày nay tu luyện thật ra là hết sức thống khổ, bởi vì trong cơ thể không có nội linh lực tồn tại, Long Hạo Thần hấp thu quang nguyên tố ngoại giới tốc độ vừa phải giữ vững rất chậm. Nếu như không phải là có tự linh đan phụ trợ, chỉ sợ hắn cho dù tiêu tốn mười ngày, nửa tháng công phu cũng không thể làm Thánh Dẫn Linh Lô tràn đầy. Nói như vậy, hẳn chỉ sợ cũng thật hết cách tham gia trận chung kết.

Long Hạo Thần không biết là, thời điểm ban đầu Long Tinh Vũ cho hắn Thánh Dẫn Linh Lô, đã biết Thánh Dẫn Linh Lô trừ ở trong chiến đấu phụ trợ còn có cách dùng khác, chỉ bất quá, hắn cũng không có trực tiếp nói cho nhi tử mà thôi.

Long Tinh Vũ chính là Thần Ấn Kỳ Sĩ, trải qua từ nhất giai đến cửu giai toàn bộ quá trình tu luyện, vì vậy, hẳn càng thêm hiểu lĩnh ngộ ở trong quá trình tu luyện của mình trọng yếu cỡ nào. Lấy tu vi của hắn, thậm chí có thể làm cho Long Hạo Thần sớm đột phá ngũ giai, không cần tốn nhiều sức liền trở thành một gã cường giả tương đối khá, nhưng nếu như hắn làm như vậy, cho dù Long Hạo Thần chính là thể chất Quang Minh Chi Tử, cả đời này chỉ sợ cũng không cách nào tới cánh cửa cửu giai. Vì vậy, hắn lựa chọn để cho Long Hạo Thần tự mình tìm hiểu, trong quá trình không ngừng cường hóa tự thân, tự hiểu được trong quá trình tu luyện có đủ loại vấn đề khó khăn.

Đối với Long Hạo Thần, Long Tinh Vũ có lòng tin tuyệt đối, nếu như nói thể chất Quang Minh Chi Tử có được cũng không đủ ngộ tính, còn có ai có thể có được đây?

Thánh Dẫn Linh Lô ở trong chứa đặc thù năng lực tên là dựng dục, vì vậy, hần không chỉ là một phụ trợ chiến đấu linh lô, đồng thời cũng là một phụ trợ tu luyện linh lô. Điều bí mật này ở bên trong Kỵ Sĩ thánh điện bị liệt là cơ mật cao nhất.

Bởi vì Thánh Dẫn Linh Lô phụ trợ chiến đấu tác dụng đối với Kỵ Sĩ, chiến sĩ tương đối hữu dụng, những nghề nghiệp khác đối với cái linh lô này tự nhiên không quá thích thú. Và chiến sĩ mình năng lực khôi phục xa xa không bằng thủ hộ Kỵ Sĩ. Về sau, này Thánh Dẫn Linh Lô cũng liền trở thành chuyên chúc linh lô của Kỵ Sĩ Thánh điện.

Thánh Dẫn Linh Lô thập phần khó có được, những mấy đại Thánh điện khác phát hiện Thánh Dẫn Linh Lô mới, cũng sẽ lựa chọn trao đổi cho Kỵ Sĩ Thánh điện.

Chỉ có bên trong Kỵ Sĩ thánh điện bộ, trải qua vô số lần ném thử mới cho ra một cái kết luận. Đó chính là, chỉ cần nhân loại có linh lô thứ nhất là Thánh Dẫn Linh Lô, đồng thời có lúc tu vi không thể vượt qua tứ giai, dưới tình huống như vậy Thánh Dẫn Linh Lô dựng dục công hiệu cũng sẽ bị kích thích.

Dựng dục công hiệu là cần có người tự hành Thánh Dẫn Linh Lô phát hiện, bởi vì bình thời hần biểu hiện không rõ ràng, đối với nội linh lực tu luyện chỉ có phụ trợ tác dụng thập phần yếu ớt mà thôi.

Nhưng một khi đến mấy quan đầu khấn yếu, Thánh Dẫn Linh Lô dựng dục sẽ đưa đến tác dụng cực lớn, thí dụ như Long Hạo Thần trước mắt sở gặp phải linh lực hoá lỏng, còn có phía sau trở thành Huy Diệu Kỵ Sĩ lúc muốn ngưng tụ linh khiêu, có Thánh Dẫn Linh Lô trợ giúp, cơ hồ có thể nói nhất định đột phá.

Rốt cục, Thánh Dẫn Linh Lô bên trong cũng chứa không nổi trạng thái dịch linh lực, một giọt chất lỏng rất nhỏ màu vàng kim, theo Thánh Dẫn Linh Lô dọc theo chậm rãi lưu xuống.

Bất luận kẻ nào cũng phải tự học, Thánh điện cũng không ngoại lệ. Nếu như bị những Thánh điện khác phát hiện Thánh Dẫn Linh Lô có hiệu quả phụ trợ tu luyện, sợ rằng cũng sẽ không có người nào đem bán cho Kỵ Sĩ Thánh điện. Vì vậy, điều bí mật này vẫn giữ bí mật xuống, ít nhất đến bây giờ còn không có bị những Thánh điện khác phát hiện.

Long Hạo Thần thật ra cho dù không sử dụng kỹ năng Hy Sinh, hần cũng sẽ rất nhanh phát hiện tác dụng Thánh Dẫn Linh Lô này. Bởi vì chỉ cần hần hoàn thành tiến hóa Thánh Dẫn Linh Lô, dựng dục hiệu quả sẽ trực tiếp giúp hần đột phá đến ngũ giai. Lúc trước Long Hạo Thần cho dù đột phá ngũ giai nếu như Thánh Dẫn Linh Lô tiến hóa thì cơ hội sẽ ít hơn.

Rốt cục tràn đầy rồi sao? Lão sư nói qua, tinh mẫn tràn đầy, nội linh lực như đã tràn đầy, như vậy, hần là sẽ có tràn ra sao.

Vô luận bình thời Long Hạo Thần trầm ổn cỡ nào, đối mặt thời điểm chính mình có thể hay không đột phá ngũ giai, trong lòng hần thể nào lại không khẩn trương đây?

Tu luyện ở kéo dài, bên trong Thánh Dẫn Linh Lô trạng thái dịch linh lực cũng trở nên càng lúc càng nồng nặc, một chút xú hướng về phía trên bốc lên, mắt thấy sẽ tràn ra.

Rốt cục, Thánh Dẫn Linh Lô bên trong cũng nữa chứa không nổi trạng thái dịch linh lực, một giọt chất lỏng rất nhỏ màu vàng kim, theo Thánh Dẫn Linh Lô dọc theo chậm rãi chảy xuôi xuống.

Oanh

Trong phút chốc, Long Hạo Thần chỉ cảm giác thân thể mình kịch chấn, một cỗ hơi thở quang minh nồng nặc đã từ trong cơ thể hần khuếch tán ra, kim sắc quang mang từ trên đỉnh đầu hần dâng lên, mơ hồ ngưng tụ thành một đoàn quang vân màu vàng nhạt. Đây chính là đại biểu Linh Vân cấp thăng, chỉ có ở thời điểm đột phá đại giai, mới sẽ xuất hiện Linh Vân thăng.

Một giọt dịch linh lực rất ít, nhưng chiếu sáng kinh mạch trong cơ thể Long Hạo Thần. Kim quang quen thuộc ở trong cơ thể hần nhanh chóng khuếch tán, rất nhanh lan tràn đến mỗi một góc nhỏ.

Cùng màu vàng nhạt nội linh lực trước kia so sánh, lúc này màu sắc rõ ràng đã sâu sắc vài phần, đã tiếp cận quang thái màu vàng kim.

Mặc dù chỉ là một giọt trạng thái dịch linh lực chảy xuôi trong cơ thể Long Hạo Thần, nhưng tốc độ hấp thu quang nguyên tố cũng trong phút chốc bạo tăng. Với cảm giác ngoại giới cũng chợt tăng cường. Cường đại cảm giác từ trong ra ngoài rốt cục xuất hiện lần nữa.

Cùng lúc đó, Thánh Dẫn Linh Lô cũng tản mát ra vạn đạo hào quang, có thể thấy rõ ràng, chỗ ngực Long Hạo Thần sáng lên một đoàn bạch sắc quang nòng nọc, vàng sáng khuếch tán, đem thân thể của hắn bao phủ bên trong. Bên trong ngực Thánh Dẫn Linh Lô chậm rãi xoay tròn, giọt giọt trạng thái dịch nội linh lực từ trong đó bị văng ra. Vốn là bị những dịch nội linh lực này nhuộm đậm thành màu vàng kim Thánh Dẫn Linh Lô vừa khôi phục vốn là nhũ bạch sắc, nhiều tia hoa văn kỳ dị bắt đầu ra hiện trên mặt ngoài Thánh Dẫn Linh Lô. Đó là từng đạo vân văn quanh quẩn hiện ra. Vốn nhũ bạch sắc vài phần trong suốt, thể tích không có lớn lên, nhưng sức tích bên trong cái kia một loại loại thiên địa chí lý làm cho Long Hạo Thần cảm giác được rõ ràng.

Tiến hóa , Thánh Dẫn Linh Lô tiến hóa . Long Hạo Thần lập tức ý thức được xảy ra chuyện gì. Không chỉ là Thánh Dẫn Linh Lô tiến hóa , hắn còn thông qua nội thị thấy rõ ràng, một cỗ chất lỏng nhu hòa màu vàng kim, đang lặn lẽ quanh quẩn quanh Thánh Dẫn Linh Lô. Rõ ràng chính là trạng thái dịch linh lực.

Trước kia ở dùng tụ thể tiến hành tu luyện cũng xuất hiện qua trạng thái dịch linh lực, nhưng lúc đó chỉ cần hắn tản đi tụ thể, linh lực sẽ lập tức khôi phục.

Nhưng nhưng bây giờ không giống với lúc trước, ở trong cơ thể hắn, đang ở chung quanh Thánh Dẫn Linh Lô, chân chính xuất hiện một cỗ trạng thái dịch linh lực. Mặc dù những trạng thái dịch linh lực này tổng số nhiều nhất chỉ tương đương với một trăm điểm mà thôi, nhưng có một trăm điểm trạng thái dịch linh lực này, khoảng cách khôi phục đến đỉnh còn xa sao?

Hai nghìn, linh lực của ta nhất định đã đột phá hai nghìn. ngũ giai, ta giờ đã là Đại Địa Kỳ Sĩ .

Nụ cười ra hiện ra trên khuôn mặt Long Hạo Thần, hắn có thể nào không hưng phấn đây? Mười bốn tuổi ngũ giai a! Thật là bất khả tư nghị. Hắn hiện tại cần làm, chính là khôi phục toàn bộ linh lực, gần hai nghìn điểm dịch linh lực sẽ làm hắn hoàn toàn tiến vào một tầng khác.

Dương Văn Chiêu, lần sau tái kiến, có lẽ ta có thể khiêu chiến thực lực của ngươi đi.

Mấy ngày kế tiếp, Long Hạo Thần hoàn toàn đắm chìm ở trong khi tu luyện, giống như là một con nhộng lột xác, ngăn ngừa mấy ngày thời gian cũng đang hoàn thành quá trình biến chất.

Liên minh chấp chính phủ.

Tựa như Thánh Thành giống nhau, liên minh chấp chính phủ cũng là một ngọn núi có sáu mặt, bên ngoài là Lục Đại Thánh điện riêng của mình xử lý, khu vực trọng yếu thì bọn hắn cùng chung thương nghị chuyện sự trọng yếu.

Liệp Ma đoàn thi tuyển đối với Thánh điện liên minh chính là trọng yếu nhất, đấu vòng loại ở ba ngày trước cũng đã thuận lợi kết thúc. Sáu mươi tên thanh niên ưu tú nhất bị chọn rút ra, cái này ý nghĩa, Thánh điện liên minh sẽ xuất hiện mười hai Liệp Ma đoàn, cho Liệp Ma đoàn mới này rót vào những luồng sinh khí mới.

110. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (hạ)

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

111. Chương 30 : Thánh Dẫn Linh Lô Tiến Hóa ! (hạ)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Hôm nay là giai đoạn trận chung kết, toàn bộ sáu mươi người tham gia qua phương thức rút thăm bị phân đến sáu tổ, phân biệt tại Thánh Minh đại thí luyện trận tiến hành tuần hoàn.

Nói cách khác, tại trong mỗi phân tổ, từng người tham gia đều phải kinh qua chín trận đấu, cứ như vậy, chẳng những tận khả năng giảm bớt tính ngẫu nhiên, cũng có thể khiến những thanh niên này không ngừng thông qua chiến đấu đến gia tăng kinh nghiệm thực chiến. Mỗi tổ trước hai tên cùng biểu hiện tốt nhất tiến vào trước mười sáu.

Trận giai đoạn chung kết thậm chí so với vòng đấu loại càng thêm dài dằng dặc, nhưng ngàn vạn không nên quên, giai đoạn vòng đấu loại phần thưởng gần như không có, có thể trước trận giai đoạn chung kết phần thưởng cho không ngờ là ba linh lô a! Đối với bất cứ chức nghiệp nào mà nói, linh lô ý nghĩa đại biểu đều là cường đại.

Vòng đấu loại, bởi vì đều là các bên trong thánh điện nội bộ cạnh tranh, có lẽ còn có thể hạ thủ lưu tình, nhưng đến trận giai đoạn chung kết, người tham gia nhất định toàn lực ứng phó. Vì tranh đoạt ba linh lô danh ngạch, bọn họ sẽ không có nửa phần giữ lại.

trước cửa Liên minh chấp chánh phủ có hơn mười nhân viên công tác chờ đợi, kiểm nghiệm thân phận mỗi một người tham gia. Cũng đưa bọn họ mang nhập chấp chánh phủ.

Tiến vào trận giai đoạn chung kết, sư trưởng chúng không cho phép lại xem lễ. Liệp Ma đoàn cơ mật trong liên minh cấp bậc cực kỳ cao. Là vì muốn giữ bí mật, cho dù là người mới cũng như thế.

Thời gian chỉ có nửa canh giờ, bỏ lỡ, sẽ không có tư cách tham gia trận chung kết. Liên minh đối với thời gian nắm trong tay cực kỳ nghiêm khắc, cường giả nếu như không có quan niệm thời gian mà nói tương lai rất dễ dàng biến thành lỗi lớn.

“Ha ha, tham gia trận chung kết. Thật sự chờ mong.” tiếng cười sang sảng vang lên, hai người đồng thời hướng về chấp chánh phủ đi tới. Một nam một nữ.

Nữ tử trên người mặc áo giáp màu hồng phấn, vóc người cao ráo, thân thể mềm mại hoàn toàn bao lại trong lớp áo giáp, nhìn qua anh tư hiên ngang. Một mái tóc hồng xòa tại sau gáy, không có nón trụ, lộ ra một dung nhan động lòng người, thần thái trong mắt sung túc, đây là nội linh lực tu luyện đến trình độ nhất định mới có thể xuất hiện.

Bên người nàng thiếu niên nhìn qua càng thêm chú mục, so với nàng thiếu niên thấp hơn một chút, một thân áo giáp màu vàng kim nhạt mặc trong người, tóc đen xòa tại sau gáy, trong đôi mắt trong suốt màu vàng kim nhạt mơ hồ có vàng sáng lưu chuyển. dung mạo Anh tuấn mà tinh xảo thậm chí làm thiếu nữ bên người bị mờ nhạt đi, quang mâu nhu hòa bình thản, trên mặt thủy chung mang theo mỉm cười nhàn nhạt. Thấy thế nào cũng giống một người vô hại.

Hai người tới cửa phủ chấp chánh, lập tức có nhân viên phục vụ đón đi lên. Vì không muốn lãng phí sức chiến đấu sáu đại thánh điện, mấy cái nhân viên phục vụ ngoại bộ này đều thuê người thường, cũng không phải là chức nghiệp giả.

“Hai vị là tới tham gia trận chung kết sao? Mời các người đưa ra hào bài vòng đấu loại tiến hành kiểm tra.” Tên thanh niên phục vụ này thái độ cực kỳ cung kính. Bởi vì hắn biết, có thể tham gia Liệp Ma đoàn trận chung kết, tại Thánh Điện liên minh tuổi còn trẻ đều là kẻ kiệt xuất, cũng đều là đại nhân vật tương lai.

Vậy một nam một nữ giao hào bài chính mình, rất nhanh, phục vụ nhân viên đã hoàn thành đăng ký.

“Kỵ sĩ thánh điện, Long Hạo Thần, Lý Hình. Nhị vị xin theo ta.”

Một nam một nữ này đúng là Lý Hình cùng Long Hạo Thần tỷ đệ hai người kết bạn mà đến.

Đúng lúc này, trong lúc đó, một thanh âm kinh hỉ từ sau lưng bọn họ vang lên, “Chờ một chút, chờ một chút, đợi ta với.” Nương theo lấy thanh âm xuất hiện, một người rất nhanh hướng về bọn họ chạy tới.

Long Hạo Thần cùng Lý Hình qua o - Hạ

rấ Y ý đệ y thá inh

hướng lưng Long Hạo Thần thì chỉ xẹt qua áo giáp phát ra hỏa hoa, không hề đâm trúng người.

Lá chắn trùng kích, Long Hạo Thần gần như là trọng tâm không ổn định phóng ra kỹ năng này.

Chỉ thấy Quang Diệu Thuần Bài màu vàng kim lan tràn, một tầng quang mang chói mắt từ Thuần Bài bành trướng, hóa thành đại lá chắn lớn chừng hai mét trực tiếp đụng phải Tinh Tuyền.

Ngũ giai!

Trong khoảnh khắc, Tinh Tuyền đã phán đoán ra tu vi của Long Hạo Thần.

Có thể đem lá chắn trùng kích sử dụng uy lực đến tận đây, như vậy chỉ có một giải thích, hẳn đã tới ngũ giai. Nhưng gã không có thời gian suy nghĩ gì khác, thân thể trên không trung nháy mắt cuộn lại, linh lực phóng ra đồng thời trong tay hai thanh dao găm chém về phía trước, cùng lúc đâm vào Quang Diệu Thuần Bài.

Một tiếng rầm vang lên, cả người Tinh Tuyền bay ra ngoài. Long Hạo Thần tu vi không ngờ đã tới cảnh giới ngũ giai, linh lực thì triển thành lá chắn trùng kích không phải Tinh Tuyền có thể ngăn chặn, càng hướng chi thêm vào hiệu quả Súc Thế. Giống như một đám đánh vào ruồi bọ. Ruồi bọ làm sao có thể chịu được?

Nhưng là, thích khách có ưu thế của thích khách. Trong thời gian ngắn, tuy Tinh Tuyền chịu trùng kích khá mạnh, nhưng nhờ đan được hóa giải hầu hết xung lực. Tuy rằng hai tay tê liệt, nhưng ít ra không bị thương chân.

Đột kích, kỹ năng ngũ giai kỳ sĩ.

Long Hạo Thần không động, động tức tựa gió, xâm lược như lửa. Một kích đẩy lùi Tinh Tuyền, đồng thời cả người nhanh như điện xẹt, hướng tới đối thủ đột kích. Quang kiếm vung lên, một luồng sáng vàng kim nháy mắt chém ra. Đích thị là Quang Trảm Kiếm.

Lúc này Tinh Tuyền đang ở giữa không trung không có chỗ mượn lực, lại thêm bị Thuần Bài đánh toàn thân ma túy, muốn trốn nói dễ hơn làm? Nếu trúng ngũ giai quang Quang Trảm Kiếm của Long Hạo Thần, như vậy gã liền thua.

Tinh Tuyền bằng vào tu vi đã chứng minh với những người xem, có thể vào chung kết đều không phải người bình thường. Đối mặt cục diện bất lợi như thế này, tay trái gã mạnh vung, xương sườn màng cá Phong Dực biến lớn.

Thân thể mượn Phong Dực biến chuyển, nguy hiểm tránh một kiếm Quang Trảm của Long Hạo Thần. Hai chân chạm đất liền nhảy lên, chớp mắt biến mất

sau cột đá.

Long Hạo Thần trên mặt xuất hiện một tia kinh ngạc, nhưng hắn không đuổi theo. Ngồi yên lại, tựa như lần trước, xuất ra Súc Thế. Thoạt nhìn hắn dáng vẻ thông dong, dường như không gấp gáp.

Tinh Tuyền núp sau cột đá thờ hồng học. Khó trách, khó trách hắn có thể trở thành bạn của Nhất Hào đại tỷ, cường giả ngũ giai a!

Cùng cấp bậc thích khách mà gặp kỳ sĩ thì lép vế, huống gì tu vi hai bên cách biệt quá xa. Lần này đối chiến gã chịu không ít có hại. Hơn nữa nhìn Long Hạo Thần bộ dáng nhàn nhã, căn bản không bị gã ảnh hưởng. Nếu không thể trực tiếp đối đầu, vậy du đấu có lẽ là cách hay. Nghĩ như vậy, Tinh Tuyền càng không chủ động xuất hiện. Ta không tấn công người, cho dù người tích tụ linh lực mạnh cỡ nào, người không tìm thấy chỗ ta ẩn thân thì có ích gì?

Nghĩ xong, Tinh Tuyền biến đổi vị trí, thật sự bất động.

Long Hạo Thần tựa hồ không sợ sẽ không tìm ra đối thủ, không hề đình chỉ Súc Thế, ngược lại còn khép hờ đôi mắt.

Sân đấu bao trùm trạng thái yên tĩnh.

Nhưng mà, trọng tài không có ngăn cản kiểu thi đấu này tiếp tục tiến hành. Thân là cường giả thất giai Chiến Vương, gã đương nhiên biết rõ kỹ năng Súc Thế. Một khi Long Hạo Thần hoàn tất Súc Thế, nếu vẫn không công kích, như vậy linh lực sẽ tự tản ra, thế thì sẽ thua trận đấu này.

Vị trọng tài này muốn nhìn xem Long Hạo Thần có thể làm gì. Gã không rõ là, vì cái gì Long Hạo Thần không nhúc nhích, ngược lại còn dùng kỹ năng Súc Thế. Cách làm này đối với hắn có lợi ích gì?

Núp trong chỗ tối Tinh Tuyền chăm chăm quan sát tình trạng Long Hạo Thần. Gã càng quan sát càng thấy bất an. Long Hạo Thần cả thân thể bởi vì Súc Thế mà biến thành vàng sáng chói mắt. Quang nguyên tố mạnh đến khủng bố, tùy thời có khả năng bùng nổ công kích không gì sánh kịp. Tinh Tuyền hiện tại không có lựa chọn nào khác. Gã chỉ có thể ẩn trốn, không ngừng sử dụng kỹ năng thích khách là Ẩn Khí, không cử động.

Hơn nữa, sao gã thấy Long Hạo Thần nhắm mắt lại, bộ dáng tựa như Thái Nhi nhắm mắt chuẩn bị đột kích, thì gã làm sao dám lơ là?

Thời gian từng giây trôi qua, Long Hạo Thần Súc Thế liên tục hai phút.

Nhìn thì hai phút dường như rất ngắn ngủi, nhưng trong sân đấu mà yên lặng hai phút lâu, như vậy là bất bình thường.

Ngay lúc này, Long Hạo Thần rút cuộc động. Quanh thân hắn vàng sáng biến mất, hắn vung quang kiếm lên cao.

Quang mang nóng bức bạo xuất, gần như chỉ là hít thở một cái, quang kiếm của hắn đã biến thành màu trắng.

Thánh kiếm.

Bởi vì Súc Thế cho hắn linh lực to lớn nồng hậu, lúc này sử dụng thánh kiếm thì đỡ mất một khoảng thời gian tích sức.

Long Hạo Thần liếc mắt nhìn một cây cột, dường như đã xác định mục tiêu.

Tinh Tuyền thở ra một hơi, Long Hạo Thần xem cột đá ngược với hướng của gã. Tuy Long Hạo Thần lộ ra thực lực cường đại, nhưng nếu Súc Thế một kích thất bại, như vậy gã còn có cơ hội thắng. Tốt nhất là đánh ngang tay, như vậy sẽ không sợ làm Nhất Hào đại tỷ bất mãn.

Ngay lúc Tinh Tuyền còn đang tính toán, quang kiếm trong tay Long Hạo Thần đã chém ra. Quang mang trắng nóng bức biến hóa thành đao phong. Khiến Tinh Tuyền hoảng sợ là Long Hạo Thần tuy nhiên nhìn phương khác, đao phong lại bức hướng chỗ gã.

Không thể nào, làm sao hắn tìm được mình? Đây là điều duy nhất Tinh Tuyền nghĩ. Nhưng mà, giờ thì gã làm sao dám núp ở chỗ đó nữa. Ai biết cột đá có rắn chắc hay không. Long Hạo Thần thánh kiếm quang trăm đều khiến Chiến Vương cảm giác được uy áp, hướng hồ là Tinh Tuyền. Cảm giác đè ép trầm trọng khiến gã vô thức sợ hãi.

Hai chân đạp cây cột, cả người Tinh Tuyền bay ra muốn thoát khỏi công kích của Long Hạo Thần.

Nhưng mà vào lúc này, Long Hạo Thần trong mắt đột nhiên lóe tia sáng hồng. Tinh Tuyền phóng đi không xa chợt toàn thân xuất hiện một tầng ánh sáng hồng

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

114. Chương 32: Trận Chiến Quái Dị (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Kỹ năng kỵ sĩ lục giai, Tỏa Định.

Ngay cả Dương Văn Chiêu có thực lực như vậy đều thất bại trước kỹ năng Tỏa Định này, hướng chỉ là Tinh Tuyền tu vi yếu hơn Long Hạo Thần nhiều. Mặc kệ gã có năng lực tránh né giỏi bao nhiêu, khoảnh khắc kỹ năng Tỏa Định hoàn tất, thánh quang trăm nháy mắt ở trên không trung biến đổi, theo thân thể gã chém xuống.

Đối với thích khách mà nói, e ngại nhất chính là kỹ năng Tỏa Định của kỵ sĩ. Khi tu vi của thích khách đạt tới lục giai, có thể học kỹ năng ẩn thân rồi mới khắc chế được Tỏa Định.

Nhưng là quang mang hồng Tỏa Định xuất hiện nhanh, biến mất cũng nhanh. Chỉ lấp lóe trong chớp mắt, tia sáng hồng đã biến mất. Bởi vì Tinh Tuyền giữ tư thế vọt đi, thánh quang trảm không có Tỏa Định chỉ dẫn chỉ có thể thẳng tắp hướng tới trước, chém xuống mặt đất.

Oành —

Mặt đất chấn động, ngay sau đó, những thí sinh khác nhìn đến cảnh tượng kinh khủng. Trên mặt đất, xuất hiện một khe rãnh dài năm mét sâu ba mét, hơn nữa mặt đất chung quanh đều biến thành màu nâu, hiển nhiên là bị quang nguyên tố đốt cháy. Quang thuộc tính nồng đậm lan tỏa quanh quần đấu trường.

Tinh Tuyền hai chân chạm đất, trong mắt lóe tia sáng kinh sợ. Mới nãy gã còn tưởng chính mình thắng thiên rồi. Lúc này quay người lại nhìn, chứng kiến khe hở to lớn thì quần áo trên người gã nháy mắt ướt đầm mồ hôi. Đòn tấn công mạnh như vậy nếu ở trên người mình, sợ là ngay cả xương vụn cũng không có. Không cần nói, chắc chắn là Long Hạo Thần chủ động giải trừ Tỏa Định, mới khiến đòn đánh kia không chém vào người gã. Dưới tâm tình cực độ kinh hãi và khấn trương, gã bật thốt.

“Ta chịu thua, cảm ơn đại tỷ phu đã nương tay.”

Gã nhận thua nằm trong dự đoán của Long Hạo Thần, nhưng xưng hô lại khiến hấn ngẩn người. Đại tỷ phu? Cái gì đại tỷ phu?

“Long Hạo Thần thắng.” Trọng tài vừa tuyên bố Long Hạo Thần thắng trận, vừa dùng con mắt kinh ngạc xem hấn. Ngay cả cường giả thất giai như trọng tài đều xem không thấu Long Hạo Thần dựa vào năng lực gì, có thể chuẩn xác tìm ra vị trí của Tinh Tuyền.

Bọn họ đương nhiên không biết, tinh thần lực của Long Hạo Thần khác với người thường. Nếu thích khách trực tiếp sử dụng kỹ năng Ẩn Khí thì hấn không có cách nào. Nhưng Tinh Tuyền ngay từ đầu đã dùng né tránh, ẩn trốn. Long Hạo Thần dựa vào trực giác cao, tinh thần lực luôn bám theo Tinh Tuyền. Hấn nhắm mắt lại là vì tập trung toàn bộ tinh thần, làm ra phán đoán chuẩn xác nhất. Đây cũng là lý do vì sao hấn thông thả sử dụng Súc Thế.

Kỵ sĩ ngũ giai này khiến các thí sinh khác trong tổ tăng cao đề phòng.

Trong mắt họ, Long Hạo Thần quả là như kỵ sĩ không có tọa kỵ! Kỵ sĩ cấp năm này nếu có một tọa kỵ mạnh mẽ, như vậy thực lực nhất định tăng cao một bậc.

Buồn bực nhất phải nói đến mấy tên thích khách. Tỏa Định, đại tỷ phu lại

có kỹ năng Tỏa Định của kỳ sĩ lục giai, như vậy làm sao đánh đây? Không cần nói, bọn họ chỉ có nước tranh đoạt vị trí thứ hai tiểu tổ.

Ngay lúc Long Hạo Thần đánh bại đối thủ thắng được vòng thứ nhất, đồng thời tổ thứ hai trận đấu cũng đang hùng hực tiến hành.

“Trận thứ hai, Lâm Hâm, Tư Mã Tiên, vào sân.”

Lâm Hâm không nhận biết mục sư đầu trọc, y vừa đi tới giữa sân vừa đánh giá đối thủ.

Người này mặc áo choàng mục sư, nhưng là thân thể cũng quá khô ngô đi? Thân thể mục sư chẳng phải nên mảnh mai chút sao?

Lâm Hâm mang theo tâm tình nghi hoặc đi vào sân.

Tư Mã Tiên không khẩn trương như y, vị mục sư này ngay từ đầu đã không biết sợ là gì. Gã cầm lấy pháp trượng thô to, sải bước tiến vào giữa sân.

Trọng tài trầm giọng nói.

“Bởi vì mục sư không giỏi công kích, cho nên giai đoạn chung kết khi có mục sư tham dự thi đấu, chỉ cần mục sư có thể phòng ngự mười phút bất bại, thì là chiến thắng. Trận đấu bắt đầu.”

Trong đoàn đội, mục sư tác dụng trọng yếu nhất là trị liệu và phụ trợ.

Nếu so về chiến đấu, đương nhiên là không công bình với mục sư. Cho nên trận tuyển chọn Liệp ma Đoàn mới có quy định như thế.

Lâm Hâm hướng Tư Mã Tiên lộ ra nụ cười tự cho là đẹp trai nhất.

“Chào Tư Mã huynh. Ta là số 1 thuộc Ma Pháp Thánh Điện, cũng là đứng đầu vòng loại Ma Pháp Thánh Điện. Không bằng huynh tự động nhận thua đi, lỡ làm huynh bị thương thì chẳng phải ảnh hưởng trận đấu sau?”

Ma pháp sư được công nhận là có lực công kích mạnh nhất trong Lục Đại Thánh Điện. Mục sư sợ nhất là thích khách, kẻ đến chính là ma pháp sư.

Lâm Hâm là đang nói cho Tư Mã Tiên biết, lực công kích của ta mạnh lắm, người chống không được đâu, trước nhận thua đỡ mất mặt.

Nếu đổi lại là mục sư khác, có lẽ thật sự bị danh tiếng đứng đầu vòng loại Ma Pháp Thánh Điện hù sợ. Nhưng Tư Mã Tiên sẽ như vậy sao? Hàng này tuy là mục sư, nhưng bên trong là tuyệt đối bạo lực.

“Nhận thua cái đầu mi. Lão tử cũng là đứng đầu vòng loại Mục Sư Thánh Điện. Ta đến đây.” Vừa dứt lời, Tư Mã Tiên sải bước vọt tới chỗ Lâm Hâm. Trên đỉnh ma pháp trượng khảm bảo thạch vàng nhạt bỗng nhiên sáng lên, không khí thần thánh đậm đặc lan tỏa, biểu thị thuộc tính mục sư.

Hàng này thật là hiếu chiến. Lâm Hâm trong lòng thầm mắng, nâng lên tay phải, pháp trượng Hỏa Vân Tinh xuất hiện trong lòng bàn tay. Hỏa nguyên tố nháy mắt tăng vọt, hỏa nguyên tố nặng nề khiến xung quanh chỗ y đứng

không khí đều biến thành sắc hồng nhạt.

Nhìn đến cảnh này, đừng nói Lý Hinh giật mình, ngay cả Thái Nhi vì cảm nhận được trong không khí hỏa nguyên tố mà nhúu mày.

Hỏa Vân Tinh chỉ hướng đằng trước, hỏa diễm Thuần Bài to lớn xuất hiện chắn trước mặt Lâm Hâm. Đây là kỹ năng nhị giai Thuần Bài lửa, thế nhưng được Lâm Hâm xử dụng. Thuần Bài lửa này cao hơn một mét dài khoảng nửa mét, hoàn toàn che chắn thân thể y. Hỏa nguyên tố nồng đậm khiến không khí trong sân nháy mắt biến nóng bức.

Tư Mã Tiên trong lòng cũng kinh ngạc, nhưng gã không hề ngừng bước chân. Hét lớn một tiếng, pháp trượng trong tay gã trực tiếp đập lên mặt tấm thuẫn lửa.

Đây, đây là mục sư ư?

Lâm Hâm tròn tròn mắt, các thí sinh trong tổ thứ ba ngồi xem cũng có cùng suy nghĩ trên.

Phốc một tiếng, Thuần Bài lửa kịch liệt rung động, vị trí bị va chạm rõ ràng lõm xuống. Xung quanh chỗ lõm hiện ra rất nhiều vết nứt.

Tư Mã Tiên động tác không ngừng lại, pháp trượng thô to không ngừng bay múa.

Oành, oành, oành, oành—

Một chuỗi công kích đập xuống Thuần Bài lửa, hỏa hoa văng khắp nơi, mắt thấy Thuần Bài lửa sắp chịu đựng không nổi.

Lâm Hâm lúc này mới kịp phản ứng, thầm rủa: tổ cha nó. Hỏa Vân Tinh lần nữa nâng lên, không thấy y niệm chú ngữ, một vòng hỏa diễm chợt nở rộ.

Đó chính là Phòng Ngự Hỏa Hoàn. Cùng Thuần Bài lửa giống nhau, hình dạng của Phòng Ngự Hỏa Hoàn so với hình dạng bình thường lớn gấp đôi.

Nhưng mà, cũng ngay lúc này, bảo thạch vàng nhạt trên thân trượng của Tư Mã Tiên đột nhiên phát sáng. Một vòng quang mang trắng tỏa ra, mạnh va chạm với Phòng Ngự Hỏa Hoàn.

Thánh Quang Bạo Chấn.

Phòng Ngự Hỏa Hoàn và Thánh Quang Bạo Chấn đồng thời tán loạn. Pháp trượng trong tay Tư Mã Tiên lần nữa vung lên.

Oành! – Thuần Bài lửa vỡ nát.

Lâm Hâm là ma pháp sư ngũ giai, Tư Mã Tiên tu vi chỉ có tứ giai, linh lực hai bên cách biệt rất xa. Hơn nữa Lâm Hâm không chế hỏa nguyên tố cực kỳ nhuần nhuyễn. Khoảnh khắc Thuần Bài lửa vỡ, lại một Thuần Bài lửa khác xuất hiện. Cùng lúc đó, lần nữa phóng ra Phòng Ngự Hỏa Hoàn. Lần này thuận lợi đẩy Tư Mã Tiên lùi ra phía sau.

Có làm hay không? Hàng này chẳng lẽ là chiến sĩ? Chiến sĩ khoác da mục sư.

Lâm Hâm trong lòng nói không nên lời, miệng thì thảo mấy câu chú ngữ.

Bổng chốc sáu viên cầu lửa sắc vàng hồng xuất hiện. Khi mọi người định nhìn rằng y sẽ tấn công, sáu viên hỏa cầu sắc vàng hồng lại lơ lửng quanh thân thể y từ từ xoay tròn. Một tấm màn quang mang vàng hồng lan tỏa.

“Thuần Bài Hỏa Nguyên Tố, để coi ngươi làm sao phá tan phòng ngự của ta.” Lâm Hâm phần nộ gầm lên. Tư Mã Tiên khinh thường bĩu môi.

“Thuần Bài Hỏa Nguyên Tố tính cái quái gì, đồng dạng phá nát cho coi.”

Nói xong gã chợt hét to, lần nữa xông lên. Trong tay pháp trượng tung bay, áo choàng phát phới. Đồng thời còn xuất hiện Chùy Thánh Quang to lớn mạnh đập xuống Thuần Bài Hỏa Nguyên Tố.

Trong khoảnh khắc, sân đấu tràn đầy ánh lửa vàng sáng vàng liên tục lóe ra. Linh lực đậm đặc dao động không ngừng.

“Lý Hình tỷ, vì sao ta nghe không hiểu?” Thái Nhi mờ mịt hỏi Lý Hình.

Lý Hình cười khổ nói.

“Đừng nói muội nghe không hiểu, ngay cả ta xem cũng không hiểu. Chiến đấu giữa ma pháp sư và mục sư, không ngờ là mục sư chủ công, ma pháp sư chủ thủ. Thế này thật sự là...”

Quái dị, này tuyệt đối là trận chiến quái dị nhất. mục sư đầu trọc Tư Mã Tiên huy động ma pháp trượng, tựa như rồng bay khỏi mặt biển, không ngừng tấn công phòng ngự của Lâm Hâm.

Mà Lâm Hâm cũng kiên cường, không ngừng phóng thích phòng ngự. Mặc kệ Tư Mã Tiên công kích như mưa rào, ta đây bất động. Nhưng y lại cứ là không phát động bất cứ kỹ năng tấn công nào.

Lâm Hâm cầm Hỏa Vân Tinh ngẫu nhiên lấp lỗ hổng phòng ngự, đắc ý nói.

“Đầu trọc, chịu thua chưa. Mau phá phòng ngự của ta xem? Ta coi ngươi làm sao phá. Hắc hắc hắc.”

Tư Mã Tiên hừ lạnh một tiếng.

“Đắc ý cái gì. Lão tử dùng lực lượng xác thịt tấn công ngươi, ngươi tiêu hao lại là nội linh lực. Sớm muộn sẽ cạn kiệt linh lực, đến lúc đó để coi ngươi làm sao ngăn chặn công kích của ta.” Kỳ thật trong lòng gã cũng đang kỳ quái. Lấy năng lực Lâm Hâm biểu hiện ra có linh lực cường đại thể này, nếu y sử dụng mấy cái ma pháp lực công cao, sợ rằng bản thân khó mà chịu được. Tuy bản thân giỏi công kích, nhưng năng lực phòng ngự của mục sư thì không tinh thông. Chính là, người này thủy chung không công kích, đây là vì sao?

Lâm Hâm khinh thường bĩu môi, tay trái xòe ra, quang mang chớp lóe, trong tay đã nắm một bình thủy tinh.

“Muốn tiêu hao linh lực của ta, ngươi quả là mơ mộng hão huyền. Ca có

được. Nhìn thấy không, đan được trong bình này mỗi một viên đều có thể khôi phục hai trăm linh lực. Để ta xem coi lực lượng thân thể của người kiên trì được bao lâu.”

Tư Mã Tiên trợn trừng con người.

“Người gian lận!”

Lâm Hâm đắc ý nói.

“Gian lận cái gì? Không có quy định trận đấu không cho uống thuốc. Ca có được, ca có được, người có sao? Huống chi dựa vào chút xiu linh lực của người, có thể ép ca uống được hay không còn phải xem lại.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

115. Chương 32: Trận Chiến Quái Dị (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Pháp trượng Hỏa Vân Tinh thêm vào màng linh lực mỏng, cấp thấp ma pháp phòng ngự ở trong tay y có thể phát huy hiệu quả gấp mấy lần, tiêu hao linh lực dĩ nhiên chậm rất nhiều. Tư Mã Tiên muốn phá vỡ vòng phòng ngự của y đúng là không dễ dàng.

Ngay tại lúc này, trọng tài hét lớn kêu gọi lực chú ý của hai người đang trong tình trạng căng thẳng đối chiến.

“Trận đấu kết thúc, Tư Mã Tiên thắng!”

“A?” Lâm Hâm vẻ mặt phát điên nói. “Làm sao hắn thắng được, trọng tài, ông không thấy hắn không phá được phòng ngự của ta sao?”

Trọng tài tức giận trừng y.

“Người là mục sư hay hắn là mục sư? Mười phút, biết chưa? Hai tên quái nhân mau đi xuống cho ta.”

“Á...” Lúc này Lâm Hâm mới nhớ tới, đối thủ của mình là mục sư mà không phải chiến sĩ. Đã đến hạn định mười phút, chẳng qua y là phòng ngự, người ta là công kích.

Tư Mã Tiên cũng kịp phản ứng, nhất thời bất nhả cười to.

“Oa ha ha, đồ ngốc, ca mới là mục sư.”

Tư Mã Tiên vừa đi ra ngoài vừa bắt chước thanh âm và bộ dáng kiêu ngạo của y, lắc cái mõng to bè.

“Ca có được, ca có được...”

Tám thí sinh khác đứng bên sân chờ lượt nhìn thấy như vậy dở khóc dở cười, đôi này quả là kỳ quái! Có một việc khiến bọn họ khó hiểu, vì sao Lâm Hâm từ đầu tới cuối không phát động ma pháp công kích.

Chỉ có Lý Hinh trong lòng thầm nhớ tới lời Dạ Hoa nói, sợ là Lâm Hâm không giỏi tấn công.

“Trận tiếp theo, Thái Nhi đấu Lý Hinh. Hai người ra sân.” Trọng tài có

cảm giác thỉnh ôn thần rời đi, hầu như không hề ngừng lại tuyên bố bắt đầu trận thứ hai.

Đụng phải Thái Nhi, Lý Hình có chút khó xử. Nàng bé mảnh mai này còn là người mù, nàng làm sao ra tay được!

“Thái Nhi, chúng ta lên thôi.” Lý Hình đã nghĩ xong xuôi, có thể đi vào chung kết xem như nàng may mắn lắm rồi, muốn đạt được thứ hạng cao gần như là không khả năng. Chỉ có tiến vào mười thứ hạng mới có giải thưởng, đột phá ở tổ này là không dễ dàng. Nếu đã như vậy thì nương tay đi, cũng tốt lấy lòng đệ đệ.

Nàng vừa nghĩ vừa kéo gậy trúc của Thái Nhi, dẫn nàng đi vào trong sân.

Hai người đứng đối diện nhau, trọng tài chuẩn bị tuyên bố dâng lên cột trụ có lợi cho thích khách, Thái Nhi đột nhiên nói.

“Không cần, trận này ta nhận thua.”

Lý Hình giật mình.

“Thái Nhi muội muội, sao lại...”

Thái Nhi hướng Lý Hình khẽ lắc đầu, gậy trúc trong tay gõ mặt đất, đi ra sân.

Lý Hình vội vàng đuổi theo sau. Không chiến mà thắng đương nhiên là việc tốt, nhưng nhìn Thái Nhi bước chân loạng choạng, nàng thấy đau lòng.

“Thái Nhi muội muội.” Lý Hình đỡ lấy cánh tay nàng. “Muội không cần nhận thua, dù gì ta cũng không vào được mười thứ hạng.”

Thái Nhi mỉm cười.

“Thành sự tại người, nói không chừng có thể đi vào thì sao?”

Khi tổ thứ hai tiếp tục hoàn tất hai trận đấu bình thường, thì bên Chiến Sĩ Thánh Điện tổ thứ ba cũng đồng dạng tiến hành một trận đấu kỳ quái.

“Trần Anh Nhi, Vương Nguyên Nguyên ra sân thi đấu.”

Long Hạo Thần kết thúc trận đấu của mình xong, vốn muốn đi ngay để đợi

Thái Nhi. Nhưng khi hắn nhìn đến hai người trên sân, lập tức ngừng bước.

Bởi vì hai người trên sân chính là hai nàng gái duy nhất trong tổ, hơn nữa còn là người khiến Long Hạo Thần chú ý.

Trần Anh Nhi là nàng gái đáng người bé nhỏ, nhìn qua yếu đuối mảnh mai.

Vương Nguyên Nguyên thì chính là thiếu nữ cao kiêu công Thuần Bài.

Râm!

Vương Nguyên Nguyên thả Thuần Bài xuống đất gây ra âm thanh trầm đục.

Mặt đất xung quanh đều bị chấn động rung lên, có thể thấy Thuần Bài này trọng lượng không nhẹ.

Trần Anh Nhi giật nảy mình, thân thể run run.

“Oa, tỷ tỷ, Thuần Bài của tỷ nặng quá.”

Vương Nguyên Nguyên mỉm cười nói.

“Nàng bé, muội là người của Linh Hồn Thánh Điện đúng không. Đợi lát nữa phải cẩn thận chút, nếu không được thì nhớ nhận thua nha.”

Trần Anh Nhi liên tục gạt đầu, nhìn chằm chằm Thuần Bài to lớn, ra vẻ sợ hãi vô cùng.

“Trận đấu bắt đầu.” Trọng tài tuyên bố xong lập tức lùi về phía sau.

Vương Nguyên Nguyên tay trái cầm Thuần Bài khổng lồ, phóng người lên, hai chân mau chóng di động, nháy mắt xông hướng Trần Anh Nhi. Tốc độ cực kỳ mau, thậm chí có thể so sánh với kỹ năng đột kích của kỵ sĩ. Tấm thuẫn trong tay tỏa ra quang mang xanh dày đặc.

Đối với Vương Nguyên Nguyên tốc độ mau như điện xẹt, Trần Anh Nhi không hề tỏ ra vẻ bối rối. Hai tay làm động tác ôm ngực, một viên thủy tinh cầu to lớn xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

Ong- Một tiếng vang lên, một tầng sóng năng lượng từ thủy tinh cầu dao động tràn ra ngoài, linh lực tựa như sóng nước gợn mặt hồ.

Vương Nguyên Nguyên tốc độ tuy rằng rất nhanh, nhưng rốt cuộc vẫn không nhanh bằng phóng thích linh lực. Một tầng sóng vô hình chặn đường khi cô cách Trần Anh Nhi khoảng mười mét.

“A!” Vương Nguyên Nguyên hét lớn một tiếng, vung lên Thuần Bài, đuôi tấm thuẫn chìa phía trước. Theo cánh tay nàng vung lên, Thuần Bài to lớn bay lên, tựa như búa tạ chém về phía tấm chắn vô hình.

Phốc! khẽ một tiếng, Vương Nguyên Nguyên cảm thấy như mình đang vùi vào trong bông gòn, một kích kia không có bị ngăn cản rõ ràng. Nhưng cảm giác tựa như bông gòn mềm mại nháy mắt trói buộc cô. Ngay sau đó, một lực lượng đàn hồi nhu hòa bắn nàng văng ra. Cả người nàng cùng với Thuần Bài ở trên không trung lộn một vòng sau đó bình an chạm đất.

Có chuyện gì? Trong mắt Vương Nguyên Nguyên tràn đầy nghi hoặc. Nàng từng cùng ma pháp sư chiến đấu, nhưng với triệu hoán sư thì là lần đầu tiên, chưa từng gặp qua tình huống như vậy. Trần Anh Nhi thoát nhìn vô hại kỳ thật không dễ đối phó như đã tưởng!

Trần Anh Nhi tựa như không nhìn đến tình huống của Vương Nguyên Nguyên, hai mắt nàng nhìn chằm chằm thủy tinh cầu lớn cỡ đầu chó con.

Quang mang nhu hòa màu xanh từ thủy tinh cầu lan ra, bỗng nhiên, từ mặt đất xuống hiện ngôi sao sáu cánh màu xanh.

Linh lực dao động từ này đến giờ đều nhu hòa, nhưng trong khoảnh khắc ngôi sao xuất hiện, Trần Anh Nhi sắc mặt đột nhiên biến tái nhợt, thân thể lung lay sắp ngã.

Ngay sau đó, một cánh cửa lớn từ từ trôi lên khỏi ngôi sao sáu cánh màu xanh.

Đó là một cánh cửa cực kỳ hoa lệ, rộng hai mét, cao hơn bốn mét. Khi nó từ lòng đất trời lên, dường như có hào quang quay quanh nó hừng phần nhảy nhót. Các loại thanh âm kỳ quái vang lên, tiếng côn trùng kêu, chim hót, chó sủa, hổ gầm, rồng ngâm. Thanh âm từ vô số sinh vật quanh quẩn trong sân đấu.

Quanh ánh cửa hoa lệ có vô số điêu khắc, dường như là những con ma thú, cảm xúc đều rất phần khởi. Nhưng mà lại cứ là không thể nhìn rõ hình dáng của ma thú là cái gì.

Chung quanh cánh cửa mơ hồ có vàng sáng lam nhạt bao lấy, thỉnh thoảng còn nổi sợi quang mang xanh ngọc.

“Sinh Linh Môn?” Trọng tài đứng gần đó bật thốt lên, sắc mặt biến đổi nhìn Trần Anh Nhi.

Long Hạo Thần cũng trợn to mắt, cảnh tượng kỳ dị như vậy lần đầu tiên hắn thấy. Nhớ lại khi tuyên bố danh sách tổ này, dường như là có Linh Hồn Thánh Điện triệu hoán sư số 1. Chẳng lẽ chính là nàng bé nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn mình? Điều này chứng tỏ nàng ấy ít nhất là cường giả ngũ giai, mà Sinh Linh Môn rốt cuộc là cái gì?

Người khấn trương nhất đương nhiên chính là đang trong trận đấu, Vương Nguyên Nguyên. Nàng không có khấn cấp tiến công, cả thân thể hơi co lại, mơ hồ có một tia khí bá đạo bắt đầu từ não nàng khuếch tán. Quang mang xanh xâm chiếm thân thể và Thuần Bài. Không có người nhìn thấy, lúc này tay trái của nàng có một viên bảo thạch lớn, không biết có tác dụng gì.

“Mở ra đi, Sinh Linh Môn. Linh hồn vạn vật nghe ta triệu hoán, trở về đi, đồng bạn của ta.” Trần Anh Nhi thanh âm thánh thót từ giữa sân vang lên. Ngay sau đó Sinh Linh Môn dường như xuất hiện vàng sáng trắng, một luồng sáng từ bên trong xông ra xuất hiện ở trước cửa.

Vương Nguyên Nguyên nâng lên Thuần Bài, bảo thạch trong bàn tay kia dường như chuẩn bị lấp đầy chín lỗ thủng trong Thuần Bài. Nhưng ngay lập tức nàng ngừng lại động tác, há to miệng như là nhìn thấy sự vật gì không thể tin.

Không chỉ một mình cô, bao gồm trọng tài và những thí sinh khác, bên trong có cả Long Hạo Thần, tất cả mọi người phản ứng đều giống nhau. Cả đám há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Đúng vậy, thật là làm người ta khó tin. Trước cửa Sinh Linh Môn quả thật xuất hiện một triệu hoán thú. Nhưng mà, thân mình của nó hoàn toàn khác xa với Sinh Linh Môn.

“Um...mị...” Triệu hoán thú mềm kêu một tiếng, thân thể nho nhỏ hơi động đậy, dường như là sợ ánh mắt mọi người, quay đầu muốn chạy. Nó đi tới

trước mặt Trần Anh Nhi, hướng nàng nhảy a nhảy, dường như muốn tìm kiếm bảo hộ.

Không sai, nó là một con cừu con, thoát nhìn chỉ khoảng một mét. Lông cừu mềm mại quần quần thoát nhìn rất đáng yêu. Đôi mắt nhỏ ngập nước chớp chớp, dường như là muốn uống sữa.

Trần Anh Nhi vẽ mặt dở khóc dở cười ôm nó lên, giậm chân nói.

“Thật là xui, không may rồi, ta chịu thua.”

Sinh Linh Môn từ từ hạ xuống lòng đất biến mất. Trần Anh Nhi ôm cừu con dưới ánh mắt trợn trừng há hốc mồm của Vương Nguyên Nguyên, hậm hực rời đi. Hiển nhiên nàng không hài lòng biểu hiện của mình.

“Cái này...” Trọng tài đã không biết nói gì nữa. Khoảnh khắc gã nhìn thấy Sinh Linh Môn, cả người đều bị hù ngậy ngốc. Gã biết Sinh Linh Môn là gì. Đó là trong Linh Hồn Thánh Điện, chức nghiệp bát giai Linh Đế trở lên mới đủ tư vi sử dụng loại ma pháp triệu hoán cường đại này. Thông qua Sinh Linh Môn có thể liên lạc với sinh linh cực mạnh nghe theo lời mình. Chỗ tốt nhất chính là, thông qua Sinh Linh Môn triệu hoán thú sẽ không gặp phản phệ, trong thời gian hạn định còn chịu khống chế của người triệu hoán.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

116. Chương 32: Trận Chiến Quái Dị (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Một ma pháp cường đại bát giai thể nhưng xuất hiện trong tay một nàng bé, làm sao không khiến người chấn kinh? Tuy nhiên kết quả cuối cùng lại khiến người dở khóc dở cười. Nàng lại triệu hoán ra một con cừu.

Không cần nói, đây lại là một trận thi đấu quái dị, hơn nữa còn là vô cùng quái...

Long Hạo Thần mắt thấy Trần Anh Nhi đi ra ngoài, khóe miệng bất giác co giật. Hắn đột nhiên nghĩ, rất giống mấy ngày hôm trước nghe lão sư giảng, Linh Hồn Thánh Điện có một thiên tài, đã từng trong trận đấu triệu hoán ra bát giai ma thú. Chắc người đó chính là cô. Chỉ là, nếu cô có thể triệu hoán ma thú bát giai, con cừu nhỏ lúc này lại là vì sao?

Vương Nguyên Nguyên làm người thắng đầu óc còn đang mơ hồ, lặng lẽ cất bảo thạch trong tay, tâm tình nghi hoặc đi ra sân.

Long Hạo Thần chợt nhớ tới Thái Nhi, không có chần chờ bước nhanh hướng tới chỗ hẹn.

Bởi vì tổ thứ hai Lâm Hâm và Tư Mã Tiên thi đấu mất mười phút, khi Long Hạo Thần tới nơi thì Thái Nhi còn chưa đến.

Rốt cuộc xem như đã tới sớm một lần. Long Hạo Thần thở ra, yên tĩnh đứng đó chờ. Hắn chưa bao giờ biết, thì ra đợi chờ là một việc khiến người mong mỏi.

Cộp cộp cộp

Âm thanh khe khẽ từ phương xa truyền đến. Long Hạo Thần thính lực không tệ, lập tức nghe thấy âm thanh quen thuộc thân thiết này, ngẩng đầu lên nhìn, vừa lúc trông thấy Thái Nhi bước tới. Lý Hinh cũng có mặt, đỡ một cánh tay Thái Nhi, thấy Long Hạo Thần thì nàng hướng hắn vẫy tay.

“Hạo Thần.”

Long Hạo Thần nở nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng. Đang lúc hắn muốn tiến lên thì đột nhiên một cảm giác nóng cháy bùng bùng lên. Cảm giác nóng xuất phát từ trán hắn. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy tựa như trên trời một lò luyện đột nhiên úp xuống chỗ mình. Ngay sau đó, đầu óc hắn bỗng nhiên trống rỗng.

Ở phương xa Lý Hinh đang dìu Thái Nhi tới gần Long Hạo Thần, nàng kinh hãi phát hiện đột nhiên trên trán Long Hạo Thần phát ra một luồng quang mang tím. Mơ hồ có thể thấy quang mang tím chia thành chín đường nhánh. Ánh sáng tím chợt lóe, Long Hạo Thần cứ như vậy biến mất.

“Xảy ra chuyện gì? Hạo Thần!” Lý Hinh lo lắng hét lớn một tiếng.

Bên cạnh Thái Nhi cảm giác có chuyện, vội vàng hỏi.

“Hinh tỷ tỷ, làm sao vậy?”

“Hạo Thần, không thấy Hạo Thần!” Lý Hinh kéo Thái Nhi xông tới chỗ Long Hạo Thần biến mất. Không nói bọn họ giật mình, ngay cả người qua đường nhìn thấy màn này cũng cả kinh há hốc mồm.

“Làm sao có thể, sao đột nhiên biến mất được?” Lý Hinh không thể tin được lắm lắm.

Ngược lại Thái Nhi giữ bình tĩnh, nắm tay Lý Hinh nói.

“Tỷ tỷ đừng lo lắng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nói cho muội nghe.”

Mặc kệ ngũ giác của nàng có bao nhiêu nhạy bén, rốt cuộc nàng không có thị lực. Vừa rồi chỉ cảm giác một luồng linh lực quái dị dao động rồi bỗng biến mất, sau đó nghe thấy Lý Hinh kinh hét.

Lý Hinh đem sự việc mới nhìn thấy cẩn thận nói một lời. Nghe xong, Thái Nhi sắc mặt biến nghiêm túc, xem ra nàng cũng không biết là có chuyện gì.

“Tỷ tỷ, hay tỷ đi về trước xem có chờ Long Hạo Thần quay lại không. Muội

sẽ đi hỏi lão sư, việc nhất định có nguyên nhân. Chắc chắn sẽ tra ra thôi.”

“Tốt, khi có tin tức ta sẽ nói cho mọi người biết.” Mới nãy đi đường, Lý Hinh đã biết chỗ ở của Thái Nhi.

Thái Nhi biểu hiện bình tĩnh, kỳ thật trong lòng lo lắng còn hơn cả Lý Hinh. Long Hạo Thần biến mất quá kỳ lạ, hoàn toàn không giống lẽ thường.

Không quay lại chỗ ở, gậy trúc gõ mặt đất, nàng đi thẳng đến phủ chấp chính thánh minh.

Mười phút sau Thái Nhi đã đứng trước mặt Ảnh Tùy Phong.

Ảnh Tùy Phong nhíu chặt chân mày.

“Nghe người hình dung, có lẽ thành nhóc kia đã bị pháp trận nào đó

truyền tống đi, hơn nữa còn là bị động truyền tống. Như vậy có ba loại

giả thuyết. Một là hắn cùng với sinh vật gì ký kết khế ước chủ tớ, hắn

là bên phụ thuộc, khi chủ nhân có gì cần trợ giúp sẽ triệu hoán hắn.

Loại thứ hai chính là hắn trúng thứ chú cường đại nào đó, bị chú cường

bức lôi vào không gian. Loại thứ ba chính là bình đẳng khế ước, đồng bạn

của hắn bị uy hiếp tính mạng, hắn tạm thời truyền tống qua đó hỗ trợ.

Còn có các loại khả năng khác, nhưng tạm thời ta chỉ nghĩ ra ba cái này.

Dựa theo tình huống khi đó, hắn đang chờ các người, không có khả năng

tự sử dụng quyền trực truyền tống cái gì. Hắn lại không phải ma pháp sư,

càng không khả năng học được ma pháp truyền tống không gian. Cho nên ta

nhận định khả năng lớn nhất chính là bị đồng bạn khế ước lôi đi. Người

không biết hắn có tọa kỵ đồng bạn nào sao?”

Thái Nhi mờ mịt lắc đầu, lập tức truy hỏi.

“Ảnh Tử gia gia, như vậy người ấy có gặp nguy hiểm gì không?”

Ảnh Tùy Phong cười khổ nói.

“Chuyện này rất khó nói. Nếu thật sự bị đồng bạn khế ước gọi đi, như vậy

phải xem khế ước đó mạnh hay yếu. Đồng bạn khế ước càng mạnh, khả năng

gặp nguy hiểm càng lớn, ngược lại nếu càng yếu, như vậy nguy hiểm sẽ nhỏ

rất nhiều. Chuyện này rất khó nói chính xác. Đừng nói là người, chính

ta là chức nghiệp giả tu vi cao chừng này, dưới tình huống không có tọa

độ chính xác, không thể nào tìm được hắn. Có khả năng hắn trực tiếp bị

truyền tống đến không gian nào đó. Vậy nên hiện tại người có sốt ruột

cũng vô dụng. Việc người có thể làm chỉ là chờ đợi, chờ hắn tự trở về.”

“Nếu người ấy không trở về thì sao?” Hai tay Thái Nhi dần nắm chặt.

Ảnh Tùy Phong hít một hơi, trầm giọng nói.

“Như vậy chứng tỏ hắn đã chết.”

Thải Nhi thân hình run lên, xoay người muốn đi.

“Con bé này, người đi đâu đó?” Ảnh Tùy Phong vội hỏi.

Thải Nhi không quay đầu lại, nói.

“Đi chỗ người ấy biến mất, chờ người ấy. Nếu thật như ông nói, vậy thì lúc anh ấy trở về nhất định sẽ xuất hiện ở nơi bị truyền tống đi, đó là tọa độ của người ấy.”

Long Hạo Thần thật sự bị truyền tống đi rồi? Đáp án là: đúng. Hơn nữa cũng giống như Ảnh Tùy Phong đoán, hắn bị tọa kỵ dựa vào đồng bạn khế ước cưỡng bức kéo đi.

Ý thức dần hồi phục, cảm giác nóng cháy lan tràn toàn thân, Long Hạo Thần lấy lại tinh thần.

“Khụ khụ.” Khi đã tới nơi, Long Hạo Thần nhận không được ho khan ra tiếng, bởi vì lỗ hút vào không khí cực kỳ hỗn tạp. Trong không khí ẩn chứa lượng lớn bột phấn, còn có rất nhiều nguyên tố ma pháp bạo động. Chỉ là hít vào một hơi đã khiến Long Hạo Thần liên tục ho khan. Hắn bản năng phóng ra một Vòng Linh Quang đem không khí bên ngoài ngăn cách. Dựa vào Vòng Linh Quang, hắn hít vào mấy lượt không khí trong lành.

Đây là chỗ nào? Trên tay Long Hạo Thần chiếc nhẫn quang mang lóe ra, kiểm quang và Quang Diệu Thuần Bài xuất hiện trong tay. Đối diện nguy hiểm, điều đầu tiên cần làm chính là bình tĩnh. Trước tiên phải dựng lên phòng ngự cho mình.

Hô hấp bình thường trở lại, hắn phát hiện đang đứng ở sườn núi, cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn chấn động vô cùng.

Đó là thế giới toàn sắc đen và đỏ. Trên bầu trời đen kịt, căn bản không nhìn thấy ánh sao. Trong không khí nồng đậm ám nguyên tố và hỏa nguyên tố. Cũng có nguyên tố khác nhưng trộn lẫn tạp nham, không dồi dào như ám nguyên tố và hỏa nguyên tố.

Nhìn quanh, trên mặt đất nhiều chỗ nứt rạn, thậm chí có thể nhìn thấy con sông dung nham.

Khó trách nóng như vậy. Long Hạo Thần chấn động cùng lúc trong lòng tràn ngập cảnh giác. Vì sao mình tới đây? Trong tiềm thức, hắn truy tìm cảm giác nóng rực trên trán ban nãy.

Đúng lúc này, kêu gọi quen thuộc trào dâng từ đáy lòng, Long Hạo Thần mạnh giật mình bật thốt.

“Hạo Nguyệt!”

Hắn mạnh xoay người lại, mới phát hiện sau lưng có một cái động lớn, bên trong dường như ẩn hiện quang mang.

Không sai, đúng là hơi thở của Hạo Nguyệt. Long Hạo Thần lúc này mới từ quá trình truyền tống thanh tỉnh lại đây. Hắn dựng lên Phòng Ngự Thánh Quang Hoàn, sau đó bước nhanh đi vào trong động.

Động không sâu, rất nhanh hần đã thấy Hạo Nguyệt. Nhưng bộ dạng bây giờ của Hạo Nguyệt làm Long Hạo Thần kinh ngạc.

Hạo Nguyệt nằm trên đất, hơi thở vô cùng yếu ớt. Đầu Tiểu Quang và Tiểu

Hỏa đều gác trên mặt đất, thân thể nó dường như lớn hơn lần gặp trước,

trên cổ cục nhô ra cũng to gấp vài lần.

Nhưng mà vảy trên người Hạo Nguyệt có một số nứt ra, mơ hồ vết máu chảy.

Kỳ lạ nhất là từ trong ‘thân thể’ nó, không ngừng phát ra tầng tầng ánh

sáng. Hầu như cùng với hô hấp, mỗi ba lần sẽ chớp lóe một lần.

“Hạo Nguyệt, người sao rồi?” Long Hạo Thần không chút do dự dùng Phòng

Ngự Thánh Quang Hoàn chụp lên thân thể Hạo Nguyệt. Màu vàng thánh quang

trị liệu vết thương trên người Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt tinh thần phấn chấn, đầu Tiểu Quang và Tiểu Hỏa miễn cưỡng

hướng Long Hạo Thần, một chuỗi tin tức thông qua tâm linh truyền đến

hắn.

Hạo Nguyệt không giải thích vì sao biến thành như vậy, chỉ cho Long Hạo

Thần biết đây là không gian nó ở. Nó đang tiến hóa, đã đến bờ vực đột

phá, mà đây là lúc nó yếu ớt nhất, cần Long Hạo Thần bảo vệ. Chỉ cần

hoàn thành đợt tiến hóa này, sẽ đưa Long Hạo Thần trở lại Thánh Ma đại

lục.

“Hạo Nguyệt, người cứ yên tâm tiến hóa, ta sẽ canh giữ.” Long Hạo Thần

không hề do dự nói. Một lần nữa phóng thánh quang giúp Hạo Nguyệt bảo

trì hiệu quả trị liệu, hần xoay người đi ra đứng ở cửa động.

Đây là một không gian khác, tất cả trong này đều khác với tri thức hần

nhận biết. Nói trong lòng không sợ hãi là giả. Nhưng đối với Long Hạo

Thần mà nói, càng trọng yếu là an nguy của Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt là người

em của hần, trong ‘thân thể’ bọn họ đều chảy máu của đối phương. Nếu

không phải vô cùng nguy hiểm, Hạo Nguyệt sao có thể cường bức triệu hoán

chính mình lại đây?

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

117. Chương 33: Hạo Nguyệt Tiến Hóa, Cái Đầu Thứ Ba (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần khoanh chân ngồi trên mặt đất,

dùng Vòng Linh Quang bảo vệ quanh thân, ngăn cách không khí độc hại bên

ngoài, vừa chậm rãi hấp thu quang nguyên tố trong không khí.

Thế giới này đối với Long Hạo Thần mà nói không phải là nơi tốt đẹp. Bởi vì quang nguyên tố quá ít ỏi, thậm chí không bằng một phần trăm đại lục Thánh Ma. Phải từ trong không khí hỗn tạp các loại ma lực nguyên tố không ngừng tinh lọc mới hấp thu được một ít.

Long Hạo Thần từ trong ngực móc ra hai bình thuốc. Trong đó một bình chính là đan dược ăn một viên sẽ tăng linh lực hai trăm, Long Hạo Thần gọi nó là Hồi Linh Đan. Một bình khác tác dụng là trong nháy mắt kích phát tiềm năng, đề cao tổng thể sức chiến đấu lên hai trăm phần, liên tục ba mươi giây. Tác dụng qua đi trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ mất hết sức lực, Bạo Linh Đan.

Ở nơi không cách nào hấp thu nhiều quang nguyên tố này, hai bình thuốc đem đến tác dụng rất có ích. Long Hạo Thần đứng thẳng trước cửa động, cẩn thận cảm nhận xung quanh, đồng thời không ngừng quan sát bốn phía.

Ngay lúc này, đột nhiên trong động truyền đến một luồng linh lực dao động cực lớn, còn có luồng linh lực kỳ dị gợn sóng.

Một tầng vàng sáng tím mờ lung trong khoảnh khắc tràn ra, không chỉ là đến cửa động mà thậm chí xuyên qua vách đá phát tán ra không khí bên ngoài.

Hạo Nguyệt đang đột phá. Long Hạo Thần trong lòng căng thẳng. Mới nãy Hạo Nguyệt đã nói, một khi nó hoàn thành đột phá cuối cùng, trên thân phát ra hơi thở có khả năng dẫn tới ma thú cường đại. Tình hình lúc này cực kỳ nguy hiểm.

Khi khí lưu màu tím xuất hiện, Long Hạo Thần bỗng kinh ngạc phát giác trong thân thể chính mình cũng xuất hiện cảm giác hơi nóng lên. Hắn cúi đầu nhìn, dưới lớp da, mạch máu thể nhưng chuyển thành màu tím nhạt. Cường đại lực lượng không ngừng lan tràn trong cơ thể, không ngừng tăng cường. Lúc này Long Hạo Thần chỉ cảm thấy ngoại linh lực tựa như cái giếng bỗng thẳng cấp. Hoạt động tay chân càng thêm có sức lực.

Hạo Nguyệt tiến hóa cũng sẽ thúc đẩy chính mình tăng ngoại linh lực?

Long Hạo Thần hơi suy nghĩ liền hiểu ra mọi chuyện. Không cần đoán, loại tăng trưởng này nhất định có liên quan đến huyết khế. Trong thân thể hắn và Hạo Nguyệt đều có máu của đối phương, lại thêm tác dụng của khế ước, đúng là chân chính máu mủ ruột thịt. Bởi vậy khi tu vi của Long Hạo Thần tăng cao, Hạo Nguyệt có cảm ứng nhận được điều tốt. Ngược lại khi Hạo Nguyệt tiến hóa, Long Hạo Thần cũng từ nó nhận được tinh tiến.

Xem ra viên đá lúc đầu Hạo Nguyệt vô cùng khát vọng, chính là dùng để nó tiến hóa.

Đang lúc Long Hạo Thần suy tư, đột nhiên hắn rõ ràng phát hiện các loại nguyên tố trong không khí bạo loạn. Đặc biệt là âm nguyên tố, tựa như lốc xoáy vũ trụ điên cuồng hướng tới trong động. Mặc kệ nguyên tố linh lực có cuồng bạo cỡ nào, trong khoảnh khắc này chỉ có một mục tiêu, chính là cái động sau lưng hắn.

Long Hạo Thần thậm chí mơ hồ nhìn thấy trên không trung bởi vì lực hút mà xuất hiện mây đen lốc xoáy, toàn bộ hấp thu tất cả nguyên tố linh lực.

Động tĩnh lớn như vậy, khó trách Hạo Nguyệt lo lắng sẽ có ma thú công kích.

Long Hạo Thần càng thêm cảnh giác quan sát bốn phía. Hắn không hề phát hiện, trên trán ẩn ký khế ước lần nữa hiện ra.

Ẩn ký tổng cộng có chín đường rẽ màu tím. Vốn trong chín đường này có hai đặc biệt tỏa sáng, nhưng lúc này cái thứ ba cũng bắt đầu sáng lên. Khi chức nghiệp giả tu vi đột phát đến tam giai, muốn thăng cấp phải cần nội linh lực. Mặc kệ ngoại linh lực cao bao nhiêu, đều không trợ giúp thăng cấp. Tức là nói, cho dù ngoại linh lực của người đạt hai ngàn, nhưng nội linh lực không tới hai ngàn thì vẫn không cách nào tiến vào ngũ giai.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy trong thân thể cảm giác âm áp cho hắn tràn ngập lực lượng đang không ngừng tăng cường. Hắn không biết ngoại linh lực của mình đã đạt tới tình độ nào rồi. Trong ngực, chất lỏng màu vàng quay quanh Thánh Dẫn Linh Lô hoàn toàn không có biến hóa. Đó là linh lực thể lỏng mà hắn khó khăn lắm mới tu luyện ra, cũng chính là tượng trưng cho hắn tiến vào ngũ giai.

Sau khi vào ngũ giai, Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác được tốc độ thăng cấp giảm đi rất nhiều. Muốn tăng một chút linh lực phải hao phí thời gian gấp đôi. Một ngày khổ tu có thể đề cao hai, ba điểm linh lực đã là cực hạn.

Là kỵ sĩ, hắn nào biết nếu nói ra tốc độ tu luyện của mình, nhất định sẽ hù dọa vô số người. Đột phá ngũ giai làm gì có thể mỗi ngày tu luyện tăng cao linh lực? Nếu tất cả chức nghiệp giả đều có năng lực này, vậy bọn họ chỉ cần thời thời khắc khắc cố gắng tu luyện, sớm muộn gì có thể đột phá lục giai.

Cùng với tăng cao thực lực, thể chất quang minh chi tử của Long Hạo Thần cũng bắt đầu hiển hiện rõ. Bất quá bây giờ hắn còn chưa nhận ra. Đối với chức nghiệp giả mà nói, ngũ giai là ngưỡng cửa trở thành cường

giả. Nhưng mà muốn bước chân vào cánh cửa này, cần phải đột phá lực giai mới được. Bởi vì chỉ có chức nghiệp đạt tới lực giai, mới chân chính sử dụng tốt linh lực thể lỏng, mở ra linh khiếu, đề cao tốc độ tu luyện linh lực thể lỏng.

Một tiếng chấn động cực lớn, khiến Long Hạo Thần thần kinh khấn trương căng thẳng, hắn cúi đầu nhìn dưới núi.

Khi hắn nhìn tình hình dưới chân núi, hít một ngụm khí lạnh. Hắn thấy xương khô, một đống một đống xương khô, đang mau chóng hướng lên trên núi. Mới nãy tiếng chấn động chính là một khô lâu không cẩn thận đẩy khối tảng đá lớn lăn xuống chân núi.

Không thể đếm hết số lượng khô lâu, gần như là nhìn không đến cuối. Toàn thân màu đen, cao lùn, lớn nhỏ không đồng đều, nhưng đều là hình người. Bọn chúng mau chóng leo lên, hiển nhiên mục tiêu chính là cái động sau lưng Long Hạo Thần.

Hít sâu một hơi, Long Hạo Thần lui về sau nửa bước, để thân thể lùi vào trong động, như vậy hắn không phải cùng lúc đối phó kẻ địch đến từ nhiều phương hướng. Hắn chỉ cần đối phó trước mặt là đủ rồi.

Không có thời gian suy nghĩ nguyên nhân khô lâu xuất hiện, hiện tại điều hắn có thể làm, chính là dùng hết khả năng ngăn cản đám khô lâu này, cho Hạo Nguyệt tranh thủ đủ thời gian.

Trong động. Lúc này thân thể Hạo Nguyệt đang kịch liệt run rẩy, vẩy trên thân đã hoàn toàn nứt ra. Lúc trước Long Hạo Thần phóng vòng thánh quang đã không còn tác dụng.

Nhưng mặc kệ là Tiểu Quang vẫn là Tiểu Hỏa, đều cắn chặt răng không phát ra một tiếng hét. Chúng nó sợ tiếng kêu của mình sẽ ảnh hưởng Long Hạo Thần.

Cần cổ cực u đã to cỡ cần cổ Tiểu Quang, Tiểu Hỏa. Quang mang xanh không ngừng lóe sáng. Toàn thân Hạo Nguyệt tuy rằng đã máu thịt bầy nhầy, nhưng mà từng tầng quang mang tím chậm rãi từ thân thể nó phóng ra. Từ bên ngoài xông tới nguyên tố linh lực tất cả đều dừng mãnh rớt vào trong thân thể nó. Cả người nó không ngừng phát ra tiếng xương gãy răng rắc, còn có tiếng ma sát vẩy khiến người đau răng. Nguyên tố linh lực không ổn định ở trong người nó điên cuồng tàn phá. Luồng khí thể thậm chí khiến viên cổ hồng hoang kinh sợ đột nhiên tràn ra. Đôi mắt của Tiểu Quang và Tiểu Hỏa lần nữa biến thành màu tím, lạnh băng vô tình, tràn ngập yêu dị màu tím. Thân thể máu thịt bầy nhầy không ngừng bành trướng.

Phanh—

Tay trái Quang Diệu Thuần Bài hơi nghiêng ngăn chặn một đao cực mạnh của xương khô đen, tay phải kiếm quang đâm ra, hướng tới bộ ngực xương của khô lâu.

Càng tiếp cận Long Hạo Thần càng cảm giác rõ ràng sự đáng sợ của khô lâu. Tuy chúng nó chỉ còn lại có xương cốt, nhưng cứng rắn vô cùng. Hơn nữa sức mạnh của chúng rất lớn, hốc mắt đầu lâu lóe tia lửa đỏ sậm.

Chân chính chiến đấu Long Hạo Thần mới phát giác, màu đen trên người khô lâu không phải nhan sắc bản thể, mà là một tầng mỏng linh lực hắc ám bao phủ. Gió mang theo hương vị tanh tưởi làm người buồn nôn, không ngừng ủa hướng hắn.

Lúc này Long Hạo Thần thầm may mắn chính mình thuộc tính là quang minh. Tuy khô lâu đen thân thể cực kỳ cứng rắn, nhưng trong tay hắn quang kiếm và Quang Diệu Thuần Bài tỏa ra hơi thở quang minh lan tới thân thể khô lâu thì, hiển nhiên chúng nó rất sợ hãi. Khi Long Hạo Thần đánh trúng bọn nó, lập tức bốc lên khói trắng. Quá rõ ràng, thuộc tính quang minh đối với khô lâu có tác dụng khắc chế.

Kết—

Phát động Quang Trảm Kiếm, liên tiếp ba đầu khô lâu bị kiếm của Long Hạo Thần chém đứt, cũng tạm thời ngăn cản khô lâu phía sau. Khi nội linh lực tăng thành linh lực thể lỏng, sử dụng kỹ năng gì cũng tăng cao uy lực.

Hơi thở dốc một chút, Long Hạo Thần mau chóng nuốt vào một viên Hồi Linh Đan. Kỳ thật linh lực của hắn tiêu hao không lớn, nhưng đối diện tình huống trước mắt, hắn làm sao dám đợi linh lực tiêu hao tới chừng mực nào đó mới bổ sung? Bảo trì trạng thái tốt nhất chính là lựa chọn đúng đắn. Đối diện đại quân khô lâu, hắn rất ít sử dụng kỹ năng, cố gắng tiết kiệm linh lực. Đây không phải chiến đấu một chọi một, không phải thi đấu, mà là chân chính đánh nhau sống chết. Một khi vô ý, sẽ là vĩnh viễn ở lại nơi này.

Một con lại một con khô lâu không ngừng ở trước mặt hắn bị chém vụn. Tuy Long Hạo Thần có khí thể lấy một địch trăm, nhưng đại quân khô lâu vô cùng tận, hắn nhìn không tới quang mang hy vọng.

Nhưng mà trong trận chiến này, Long Hạo Thần dần phát hiện chỗ tốt của Thủ Hộ kỵ sĩ. Đòn tấn công Trừng Giới kỵ sĩ năng lực bạo phát hiển nhiên mạnh hơn Thủ Hộ kỵ sĩ. Nhưng nếu nói về lực chiến đấu kéo dài, đương

nhiên xa xa không bằng Thủ Hộ kỵ sĩ.

Đem mấy kỹ năng của Thủ Hộ kỵ sĩ bao toàn thân, Long Hạo Thần hầu như là giết một khô lâu mới hao phí một điểm linh lực. Hơn nữa hiện tại điều hấn nên làm không phải là tiêu diệt đại quân khô lâu, điều đó không có khả năng hoàn thành. Hấn chỉ cần giúp Hạo Nguyệt tranh thủ thời gian là đủ rồi.

Điểm yếu lớn nhất của đám khô lâu đen này chính là ngu. Chúng nó không có trí tuệ, không có kỹ năng, chỉ là người trước ngã xuống người sau tiến lên, không ngừng xung phong. Dưới tình hình như vậy, Long Hạo Thần lợi dụng địa thế và Hồi Linh Đan, còn có thể kéo dài thời gian.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

118. Chương 33: Hạo Nguyệt Tiến Hóa, Cái Đầu Thứ Ba (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Quang mang màu vàng dâng lên đem Long Hạo Thần bảo hộ bên trong. Bỗng nhiên một ít quang nguyên tố biến đậm cũng trợ giúp hấn khôi phục mấy phần linh lực. Quan trọng là, trong vòng thánh quang, những khô lâu tạm thời không dám xông tới. Thân thể chúng một khi xâm nhập phạm vi thánh quang, trên người tầng màu đen sẽ tan rã.

Long Hạo Thần thở hồng hộc, hai tiếng đồng hồ, hấn đã kiên trì hai tiếng đồng hồ.

Đôi tay tê nhức gần như không thể nâng lên, phải vận dụng nội linh lực chạy khắp thân thể. Hấn đã ăn sáu viên Hồi Linh Đan, chính là loại chiến đấu liên tục này không chỉ là đơn giản tiêu hao linh lực. Gánh nặng thể lực, gánh nặng tâm lý đều là nhân tố trọng yếu ảnh hưởng năng lực chiến đấu.

Mắt thấy cánh tay càng lúc càng nặng, khô lâu công kích ngày càng mãnh liệt, Long Hạo Thần không thể không phát động trên cổ tay Linh Quang bao tay mở ra Thánh Quang Tráo.

Dạ Hoa cho hấn Linh Quang bao tay mỗi ngày chỉ có thể phát động ba lần

“Hạo Nguyệt, không có việc gì. Thái Nhi là bạn của ta.” Long Hạo Thần không rảnh quan sát biến hóa của Hạo Nguyệt, vội vàng tiến lên hai bước, mặt tràn đầy áy náy đón Thái Nhi.

“Thái Nhi, thành thật xin lỗi, ta, ta lại trễ hẹn.” Hấn không có tìm cái cớ khách quan nào. Trời đã tối thế này, rõ ràng là Thái Nhi và Lý Hinh đều đứng tại đây chờ hấn trở về!

Long Hạo Thần cảm giác trong lòng âm áp vô cùng, hốc mắt nóng lên. Loại cảm giác được người quan tâm chính là điều hấn khát vọng nhất.

Thái Nhi không trách hấn, bản năng nhắc tay nắm lấy tay Long Hạo Thần, một luồng linh lực nhu hòa tiến vào trong thân thể hấn.

Long Hạo Thần không bao giờ phòng bị Thái Nhi, đồng thời một tay khác đề cái đầu to của Hạo Nguyệt. Thái Nhi nhẹ giọng nói.

“May mắn người không bị thương. Nhưng vì sao linh lực tiêu hao lớn như vậy, người không sao chứ?” Nàng không thể nhìn thấy sắc mặt hiện tại của Long Hạo Thần, nhưng từ kết quả tìm kiếm trong người hấn và nghe hơi thở, có thể đoán được hấn không gặp chuyện gì lớn, chỉ là bị thương nhẹ mà thôi.

Long Hạo Thần nói.

“Ta không có việc gì. Hạo Nguyệt gặp chuyện hơi nguy hiểm, ta đi giúp nó, Thái Nhi, ta...”

Thái Nhi khẽ lắc đầu.

“Không sao, ta không trách người, bình an trở về là tốt rồi.” Theo nàng biết thì đồng bạn ma thú chắc là sinh hoạt trong núi sông, đụng phải kẻ địch nên triệu hoán Long Hạo Thần. Nàng không có suy nghĩ nhiều.

Ngược lại Lý Hinh ở bên cạnh nghi hoặc hỏi.

“Long Hạo Thần, đây là Hạo Nguyệt hả? Sao nó biến thành lớn như vậy, ủa, còn thêm một cái đầu. Thật kỳ quái!”

Long Hạo Thần ra hiệu im lặng, nhẹ giọng nói.

“Chắc là tại Hạo Nguyệt tiến hóa. Đi thôi, trời đã tối như vậy, chúng ta về trước rồi nói sau.”

Long Hạo Thần bình an trở về, Thái Nhi cũng yên tâm. Lý Hinh và Long Hạo Thần trước tiên đưa nàng về chỗ ở, sau đó mới mang theo Hạo Nguyệt cùng nhau về chỗ của mình.

Phòng ngủ không lớn, giờ Hạo Nguyệt biến to gấp đôi, ba người vào trong thì cảm giác phòng hơi chật chội. Nhưng nói sao nó cũng không chịu ra ngoài ngủ. Ba cái đầu quanh quẩn cạnh Long Hạo Thần, trong mắt tràn ngập cảm kích và thân thiết. Tựa như đứa con quẫn quýt lấy cha mình.

“Được rồi, được rồi. Người có nguy hiểm thì ta đương nhiên phải đi giúp chứ? Không cần áy náy.” Long Hạo Thần vuốt ba cái đầu của Hạo Nguyệt,

mỉm cười nói.

Lại nói trận đánh với Thi Vu và đại quân khô lâu, cho đến hiện giờ còn khiến tim hần đập hơi nhanh, nhưng hần một chút đều không hối hận. Hần là Thủ Hộ kỵ sĩ, Hạo Nguyệt là người nhà của hần, đương nhiên hần phải bảo vệ nó.

Long Hạo Thần lúc này mới có thời gian cẩn thận quan sát Hạo Nguyệt sau khi tiến hóa thì có thay đổi.

Có thể nói Hạo Nguyệt tiến hóa hoàn toàn biến đổi. Thân thể to gấp đôi, cũng khỏe mạnh rất nhiều. Khi đứng thì đã cao khoảng một mét năm, tứ chi to khỏe, sắc bén móng vuốt. Ba cái đầu ngẩng lên, có mấy phần uy phong.

Vảy trên thân nó cũng biến đổi, mỗi một khối vảy đều là hình trứng, nhưng bên trên nhô ra hình thoi, biểu hiện độ dày cứng của vảy. Thân thể vẫn là màu đen, nhưng quang mang chiếu rọi mơ hồ phản chiếu màu tím đậm.

Phần lưng nhô ra cũng biến lớn, dường như là tăng theo hình thể nó.

Ba cái đầu của Hạo Nguyệt là biến hóa rõ ràng nhất. Đầu góc cạnh rõ ràng, hai bên đều nhô ra một cục, dường như là sừng, chỉ là không quá rõ ràng. Con mắt to hơn, miệng hình tròn cũng biến hơi dài. Trọng yếu nhất là đều lớn một vòng.

Bởi vì có khế ước liên tiếp, Long Hạo Thần có thể rõ ràng cảm giác được Hạo Nguyệt biến mạnh, so với lúc trước càng cường đại. Nếu như trực diện đối đầu, chỉ sợ chính mình khó thắng được nó. Rõ ràng là tượng trưng ma thú tiến vào cảnh giới lục giai!

Tiến hóa như vậy cũng quá đáng sợ đi? Từ khi Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt ký kết khế ước đến bây giờ, tổng cộng chưa tới một năm. Lần đầu tiên nó tiến hóa là bởi vì máu của Long Hạo Thần. Lần thứ hai tiến hóa là tự bản thân nó. Chắc là có liên quan đến viên đá kia.

Đây không phải điểm chính, quan trọng là mỗi lần Hạo Nguyệt tiến hóa, thực lực đều tăng lên. Khi biến thành hai cái đầu thì từ nhị giai ma thú thăng lên tứ giai. Lúc này biến thành ba cái đầu, từ tứ giai lên cấp sáu. Mặc kệ là từ cha hoặc lão sư, Long Hạo Thần đều chưa từng nghe nói có ma thú nào tiến hóa tốc độ nhanh như vậy.

Hơn nữa Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện, phía cổ của cái đầu mắt xanh mới, lại nhô ra một cục. Phía bên kia Tiểu Hỏa cũng nhô ra một cục. Như vậy là lần này tiến hóa, hai bên cổ nó đều có nhô ra một cục. Chẳng lẽ nói nó còn có thể mọc ra hai cái đầu? Nếu nói như vậy, nó sẽ tiến hóa thành thứ gì đây?

Đối với Hạo Nguyệt, Long Hạo Thần càng lúc càng hiểu kỳ.

Hạo Nguyệt cảm nhận được suy nghĩ của Long Hạo Thần, ba cái đầu nhìn hần. Tiểu Quang trước tiên tiến tới, vươn lưỡi to liếm mặt hần, cho Long Hạo Thần rửa mặt.

“Ha ha, đừng liếm ta, nhột quá!”

Tiểu Hỏa và cái đầu mới lập tức gia nhập, ba cái đầu cùng Long Hạo Thần đùa giỡn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

121. Chương 34: Hạo Nguyệt Tam Đầu (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần cũng nhận được tin tức Hạo Nguyệt truyền lại. Đúng là nó sẽ còn biến hóa, nhưng trình độ sẽ không khác biệt lớn như vậy. Dù sao ma thú từ lục giai tiến hóa đến thất giai so với từ tứ giai đến lục giai càng khó khăn nhiều. Hạo Nguyệt không nói gì thêm liên quan đến vấn đề tiến hóa. Long Hạo Thần chỉ có thể cảm giác được Hạo Nguyệt nói với hần, bất luận sau này nó biến thành cái dạng gì, hần vĩnh viễn là người nhà của nó, đồng bạn, người trai, thậm chí là cha.

Sắc trời đã tối đen, khi Long Hạo Thần tắm rửa xong tiến nhập trạng thái tu luyện, Hạo Nguyệt đã đi vào giấc ngủ. Tuy nó đã hoàn thành tiến hóa, nhưng thân thể vô cùng yếu ớt. Hiển nhiên dùng hết năng lượng để tiến hóa, muốn hồi phục đến trạng thái tốt nhất còn cần thời gian.

Hạo Nguyệt cũng cho Long Hạo Thần biết cái đầu mới của nó thuộc tính là phong, Long Hạo Thần đặt tên cho nó là Tiểu Thanh, giống với màu mắt của nó.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Khi ánh nắng từ cửa sổ chiếu tiến vào trong phòng, đánh thức Long Hạo Thần từ từ thanh tỉnh khỏi trạng thái tu luyện. Trong quang mang ấm áp, đáy mắt hần xuất hiện một tia mềm mại. Trong đầu không tự giác nhớ tới thể giới hắc ám và hỏa.

So sánh với nó, đại lục Thánh Ma tựa như thiên đường!

Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ánh nắng, Long Hạo Thần trong lòng chợt dâng lên cảm giác hạnh phúc.

Hạo Nguyệt chiếm giường của Long Hạo Thần, tướng ngủ bất nhã. Bởi vì giường không đủ dài, thân thể nó cuộn lại, cái đuôi còn bị Tiểu Quang ngậm trong miệng. Trong mắt người khác, có lẽ sẽ cảm thấy nó bộ dạng hung dữ. Nhưng trong mắt Long Hạo Thần, chúng nó đều là ngây thơ.

Đi lên giường kê hôn ba cái đầu, Long Hạo Thần không đánh thức bọn nó, lặng lẽ ra phòng ngủ rửa mặt súc miệng, ăn bữa sáng. Hôm nay hần còn phải tham gia thi đấu.

Khi Long Hạo Thần đi ra phòng ngủ, ba cái đầu của Hạo Nguyệt đồng loạt mở mắt nhìn nhau. Ba đôi mắt màu khác nhau đều tràn ngập cảm giác ấm áp, khóe miệng cong lên, lại nhắm mắt, hô hấp cũng đều đều.

Long Hạo Thần dùng sức đuổi người, nội linh lực như cũ có chút cảm giác yếu nhược. Tối hôm qua khi trở về đã là đêm khuya, ngăn ngủi tu luyện không thể giúp Long Hạo Thần linh lực khôi phục đến trạng thái tốt nhất. Nhưng hần có thể cảm giác rõ ràng chính mình biến kiên cường nhiều, lực lượng cũng tăng rõ rệt.

Xem ra, hần phải tìm cơ hội thí nghiệm thử ngoại linh lực mới được. Bữa sáng hần cùng Lý Hinh, Dạ Hoa ăn chung. Dạ Hoa tuy không thể nhìn trận đấu, nhưng y như cũ có mặt. Ít ra y muốn đợi Long Hạo Thần tham gia hết các trận đấu, chính thức gia nhập Liệp ma Đoàn mới trở lại Hạo Nguyệt thành.

“Hình nhi nói Hạo Nguyệt đã trở lại, còn tiến hóa?” Dạ Hoa nhỏ giọng hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần gật đầu.

Dạ Hoa hơi tò mò hỏi.

“Nó tiến hóa đến trình độ nào? Chẳng lẽ là bởi vì lần trước người nói thứ kia?”

Long Hạo Thần nói,

“Chắc là vậy. Bằng không đệ tử cũng nghĩ không ra nó làm cách nào trong thời gian ngắn ngủi lần nữa tiến hóa. Lão sư, đệ tử cảm thấy Hạo Nguyệt rất khác biệt. Lần tiến hóa này, nó đã đạt tiêu chuẩn ngang bằng ma thú sơ lục giai. Hơn nữa còn thêm một thuộc tính.”

Dạ Hoa mỉm cười nói.

“Đối với người mà nói coi như là chuyện tốt. Hạo Nguyệt càng mạnh thì trợ giúp cho người càng lớn. Nó có thể trở về khi trận chung kết mới bắt đầu, sẽ giúp người rất nhiều. Thi đấu sau này người sẽ càng thoải mái.”

Long Hạo Thần ha ha cười nói.

“Hiện tại Hạo Nguyệt còn hơi yếu, trước khi nó hoàn toàn hồi phục, đệ tử sẽ không để nó cùng tham gia thi đấu. Lão sư, thời gian không còn sớm, đệ tử cùng tỷ tỷ xuất phát.”

Dạ Hoa gật đầu.

Long Hạo Thần và Lý Hinh từ biệt Dạ Hoa, đi hướng đại sơn Thánh Minh. Nhìn bóng lưng bọn họ, Dạ Hoa khẽ thở dài.

“Thằng bé hạo Thần này cái gì cũng tốt, chỉ là đối với người bên cạnh quá mềm lòng, quá trọng thân tình.”

Sân đấu chiến sĩ.

Khi Long Hạo Thần đi vào sân, hắn mới nhớ tới tình hình rút thăm đấu vòng tròn ngày hôm qua. Hôm nay hắn phải đối mặt địch thủ, dường như là thí sinh số 2 đến từ Ma Pháp Thánh Điện. Một vị Ma Đạo Sư ngũ giai. Không cần phải nói, đây sẽ lại là một trận đánh khốc liệt.

Ngày hôm qua hắn rời đi sớm, dĩ nhiên không biết kết quả các trận sau, vào cửa hỏi thăm một chút, đối thủ hôm nay của hắn cũng chiến thắng trong trận đấu hôm qua. Giống như hắn, đã đánh bại một thích khách.

Ở khu nghỉ ngơi tìm vị trí ngồi xuống, Long Hạo Thần ánh mắt đảo một vòng, hấp dẫn hắn chú ý nhất vẫn là hai nàng gái trong tổ.

Triệu hoán sư la lý bộ dáng râu rĩ không vui, dường như vẫn để bụng ngày hôm qua triệu hoán một con cừu nhỏ khiến xấu hổ.

Vương Nguyên Nguyên thì ngồi bên cạnh lau Thuần Bài to lớn, trong mắt tràn đầy yêu thương, tựa như đang sờ thân thể của người yêu.

Long Hạo Thần đương nhiên sẽ không nghĩ triệu hoán sư la lý chỉ có thể triệu hoán ra con cừu đơn giản như vậy. Đầu tiên, nàng nhất định là vị triệu hoán sư số 1 kia, như vậy chứng minh tu vi của nàng đã tới ngũ giai. Thứ hai, nàng có thể vào chung kết, chứng tỏ ít ra nàng đứng trong vòng mười thứ hạng vòng loại Linh Hồn Thánh Điện.

Hôm qua khi Sinh Linh Môn xuất hiện, Long Hạo Thần không thể nào quên cảm giác rung động đó. Tuy rằng chỉ có con cừu khôi hài xuất hiện, nhưng Sinh Linh Môn chỉ có thể triệu hoán cừu ư? Chỉ sợ là không đơn giản như vậy.

Không suy nghĩ nhiều thêm, Long Hạo Thần ngồi xuống lập tức nhắm mắt, khiến chính mình tiến nhập trạng thái minh tưởng. Đêm qua tiêu hao linh lực quá lớn, tuy cảm giác yếu nhược nhờ Hạo Nguyệt tiến hóa mà biến mất. Nhưng nội linh lực vì Bạo Linh Đan mà cạn kiệt thì không thể thay đổi. Hắn phải dùng hết mọi cách khôi phục chút ít nội linh lực. Lát nữa đối thủ của hắn, là số 2 Ma Pháp Thánh Điện, nhất định cũng là một vị cường giả ngũ giai.

Dạ Hoa từng dạy cho Long Hạo Thần, ma pháp sư tu vi càng cao, chính thể thực lực vài bội số càng tăng cường. Đơn giản nói, ma pháp sư nhị giai khẳng định không phải đối thủ của chiến sĩ nhị giai. Nhưng khi ma pháp sư đạt tới ngũ giai rồi, xem như mười chiến sĩ đồng cấp bậc cũng chưa chắc có thể đối phó.

Ma pháp sư có lực công kích cường đại và năng lực khống chế chiến trường. Một ma pháp sư ưu tú là sức chiến đấu chủ yếu nhất, cũng là điểm bộc phát trong đoàn đội.

Trận đấu thứ nhất là hai tên thích khách so đấu. Thích khách với thích khách đối đầu, quan trọng là tốc độ và khống chế, hầu như là ai trước đâm trúng đối thủ thì sẽ đạt được phần thắng cuối cùng. Bởi vậy trận đấu này kết thúc rất nhanh. Thậm chí người khác còn không nhìn rõ bọn họ thắng như thế nào, thi đấu đã xong.

“Trận thứ hai, Hoàng Nghị đối đầu Long Hạo Thần, ra sân.”

Trọng tài thanh âm thức tỉnh Long Hạo Thần khỏi trạng thái tu luyện. Bên kia một ma pháp sư luôn trầm lặng cũng chậm rãi đứng lên. Bộ dáng của y đồng dạng thật người tuấn, đường nét trên mặt thậm chí cũng nhu hòa tương tự Long Hạo Thần. Dáng người cao hơn Long Hạo Thần một chút, không có như Lâm Hâm khoa trương gây chú ý, nhưng từng động tác lại phẳng phát theo quỹ tích nhất định.

Long Hạo Thần con người co rút, sợ rằng đối thủ này khó đối phó! Từ trên người Hoàng Nghị, hắn có cảm giác tựa như khi Dương Văn Chiêu phát ra uy hiếp, chỉ là không cường liệt bằng Dương Văn Chiêu.

“Chiến đấu giữa kỵ sĩ và ma pháp sư, để công bình, hai bên hãy cách xa khoảng năm mươi mét.” Trọng tài chỉ huy Long Hạo Thần và Hoàng Nghị bảo trì khoảng cách xong, mới tuyên bố. “Trận đấu bắt đầu!”

Lần này Long Hạo Thần không chọn Súc Thế nữa. Chiến đấu với ma pháp sư, cần phải không ngừng tiếp cận, so sánh với lực công kích mạnh mẽ và khả năng khống chế chiến trường, thân thể ma pháp sư khá là yếu ớt. Một khi bị kỵ sĩ tiếp cận, thắng bại coi như quyết định.

Xông lên. Long Hạo Thần chạy nhanh, tay trái nắm Quang Diệu Thuần Bài, tay phải cầm hỏa kiếm. Kiếm quang của hắn trong trận đấu hôm qua với Thi Vu đã đánh mất, bởi vậy nói chính xác thì hiện giờ hắn chỉ có một thanh kiếm.

Tự thân Quang Diệu Thuần Bài có năng lực tự chữa trị, nhưng hôm qua bị thương nặng chưa hoàn toàn khôi phục, mặt trên còn có vết nứt kinh người. Long Hạo Thần trên người không có áo giáp. Một đao của Khô Lô Vương triệt để tổn hại thuộc tính quang minh của áo giáp.

Nhìn Long Hạo Thần lấy ra trang bị, Hoàng Nghị đứng đối diện hơi nhíu mày, nhưng động tác của y một chút cũng không chậm. Một ma pháp tượng nhỏ bé xuất hiện trong tay y.

Toàn thân pháp tượng màu vàng, không biết làm bằng chất liệu gì, mặt trên có hoa văn cổ xưa, một bảo thạch tròn màu nâu khảm trên đỉnh tượng. Khi Hoàng Nghị lấy ra pháp tượng này, bỗng phát ra một vầng sáng màu nâu vàng.

Trầm thấp chú ngữ cùng kỵ sĩ tiết tấu từ miệng Hoàng Nghị phát ra. Pháp tượng chĩa hướng Long Hạo Thần, khoanh khắc hào quang vàng bắn từ trong sân, khuếch tán vầng sáng.

Long Hạo Thần có trực giác cao, hắn lập tức cảm giác được nguy hiểm. Thân hình vốn đang xông lên đột nhiên khựng lại, mũi chân nhún một cái, làm động tác né sang bên.

Rầm!

Một bờ tường đất không hề dấu hiệu đột nhiên chui lên từ lòng đất. Nếu như Long Hạo Thần tiếp tục xông lên trước, như vậy hiện tại hắn đã đụng phải tường đất này.

Một cái lại một cái, tường đất không ngừng mọc lên. Mặc kệ Long Hạo Thần thay đổi phương hướng như thế nào, luôn sẽ có một vách tường chắn trước mặt, bất kể không cách nào tiến tới. Chốc lát sau, tầm mắt của hắn bị những bức tường ngăn cách.

Mỗi một vách tường đều rộng hai mét cao ba mét, dày hơn hai thước, muốn đánh xuyên qua tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Ngay thời điểm tầm mắt Long Hạo Thần bị che khuất. Động tác của Hoàng Nghị hơi ngừng lại, một vầng sáng màu vàng từ ngực y bắn ra. Vầng sáng này không có phát động công kích hay phòng ngự, mà là bèn bồng trôi rơi xuống vai trái Hoàng Nghị. Mơ hồ có thể thấy đó là một bé con sau lưng có đôi cánh trong

suốt. Nó chỉ to cỡ bàn tay, nhìn qua cực kỳ đáng yêu. Nhưng thanh âm trong miệng nó, đối với Long Hạo Thần mà nói tuyệt đối không đáng yêu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

122. Chương 34: Hạo Nguyệt Tam Đầu (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Thanh âm thánh thót ngâm xương khác với giọng trầm thấp của Hoàng Nghị lại đồng dạng tiết tấu, nhưng nội dung khác biệt. Nghe đến hai thanh âm, Long Hạo Thần ngẩn người. Lúc này hắn vừa mới vòng qua hai vách tường, vừa lúc có thể thấy cảnh tượng trước mặt.

Thổ nguyên tố linh lô? Nhìn bé con trên đầu vai Hoàng Nghị, Long Hạo Thần kinh ngạc.

Đối với ma pháp sư mà nói, thực dụng nhất chính là nguyên tố linh lô. Mỗi một loại nguyên tố ma pháp đều có khả năng sản sinh ra linh lô. Một khi có được nguyên tố linh lô, như vậy loại linh lô này sẽ có thể hóa thành nguyên tố tinh linh, trợ giúp trong chiến đấu. Nguyên tố tinh linh có thể tiến hóa ba lượt, nguyên tố tinh linh cao cấp nhất thậm chí có thể tiến hóa bốn lần.

Trong số nguyên tố linh lô, có thể bị kỵ sĩ thu lấy sử dụng chỉ có quang nguyên tố linh lô.

Nguyên tố linh lô thực lực liên quan đến năng lực của bản thân, có được nó cũng như nhiều thêm một người, sử dụng linh lực trên thực tế đều đến từ chính mình. Nói đơn giản là nguyên tố linh lô có thể nhờ vào linh lực chủ nhân tiến hành thi pháp, cùng chủ nhân đồng thời tấn công địch nhân hoặc phòng ngự, hỗ trợ. Tùy theo nguyên tố linh lô tiến hóa, chúng nó có đặc điểm lớn nhất là tăng phúc uy lực ma pháp, hạ thấp tiêu hao linh lực.

Ma pháp sư có được nguyên tố linh lô thì tựa như Thủ Hộ kỵ sĩ có Thánh Dẫn Linh Lô, đoàn đội nào cũng muốn có. Mặc dù Thổ nguyên tố tinh linh của Hoàng Nghị còn là cấp thấp nhất, nhưng hỗ trợ trong chiến đấu tác dụng đã rất lớn. Y biết loại ma pháp nào, chắc chắn Thổ nguyên tố tinh linh cũng biết.

Không thể để y có thêm thời gian. Một khi sức mạnh ma pháp của hai người đều phát ra, chính mình tuyệt đối không có cơ hội thắng.

Long Hạo Thần mau chóng làm ra quyết định, không vòng qua tường đất nữa mà ngang nhiên xông thẳng phía trước. Hỏa kiếm trong tay phải lấp lánh quang mang.

Diệu Nhật Trảm.

Oành!

Một bức tường đất dưới nhát chém mạnh mẽ của Diệu Nhật Trảm đã vỡ nát. Không hề tạm dừng tốc độ xông tới, tốc độ bùng nổ, biến thành mũi tên trực chỉ đối thủ.

Dịch Thái Linh Lô khiến Diệu Nhật Trảm uy thế hơn xa ngày xưa. Thổ Tường Thuật là ma pháp tứ giai, Diệu Nhật Trảm là kỹ năng mạnh nhất tứ giai của kỵ sĩ, vừa lúc là công phòng đối nhau triệt tiêu.

Long Hạo Thần đột nhiên bạo phát nhưng Hoàng Nghị sắc mặt không thay đổi. Một cái lại một cái, tường đất không ngừng xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần, ngăn cản tốc độ tiến lên của hắn.

Diệu Nhật Trảm liên tiếp chớp lóe, Long Hạo Thần một giây cũng không ngừng. Lấy tình trạng thân thể hiện tại, nếu để Hoàng Nghị và Thổ nguyên tố tinh linh của y hoàn toàn phát huy sức mạnh, hắn nhất định thua. Kịch liệt tiếng gầm rú, lại một tường đất bị Diệu Nhật Trảm phá nát. Long Hạo Thần bước chân kiên định không ngừng rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Cảm thụ uy lực của Diệu Nhật Trảm, bao gồm cả Hoàng Nghị ở bên trong, những thí sinh trong tổ thứ ba đều kinh ngạc. Diệu Nhật Trảm dường như là kỹ năng của Thủ Hộ kỵ sĩ? Nơi đây không có kỵ sĩ, đương nhiên không biết Long Hạo Thần song tu Thủ Hộ và Trừng Giới.

Mắt thấy cự ly giữa hai người tiếp cận chỉ còn hai mươi mét, lại tiến tới một chút, kỹ năng công kích từ xa của Long Hạo Thần sẽ có thể đánh trúng địch thủ.

Nhưng đúng lúc này, giọng thanh thúy của Thổ nguyên tố tinh linh đột nhiên ngừng lại. Một quang hoàn màu đất thật lớn xuất hiện trước mặt Hoàng Nghị.

Loại ma pháp nguyên tố triệu hoán?

Long Hạo Thần thâm giạt mình, thân thể vốn xông tới chợt tạm dừng.

Đất lấy tốc độ kinh người tập trung tới chỗ quang hoàn. Một người khổng lồ cao tới bốn mét thành hình. Thân thể trắng kiện thẳng hướng Long Hạo Thần.

Thổ Cự Nhân, nguyên tố triệu hoán ma pháp ngũ giai. Trong số ma pháp thổ hệ ngũ giai, ma pháp này là cao cấp nhất, khó trách cần thời gian dài như vậy để ngâm xương.

Khi ma pháp này phóng ra, Hoàng Nghị sắc mặt trở nên hơi trắng, hiển nhiên linh lực tiêu hao không nhỏ. Thổ nguyên tố tinh linh trên đầu vai y cũng không ngâm xương nữa, thân thể phát ra một tầng quang mang màu đất bao lấy Hoàng Nghị, giúp y phục hồi linh lực đã tiêu hao.

Tụ Linh, năng lực thiên phú của nguyên tố tinh linh. Có thể dựa vào nguyên tố trong thân thể và tự nhiên trợ giúp chủ nhân mau chóng hấp thu nguyên tố ma pháp tiến hành bổ sung. Có thể hiểu được một nguyên tố tinh linh đối với ma pháp sư là trọng yếu như thế nào.

Trước mặt Long Hạo Thần, tuy rằng Thổ Cự Nhân không giống như hôm qua đối phó Khô Lâu Vương khủng bố như vậy. Nhưng mà, lực phòng ngự của nó thậm chí còn hơn cả Khô Lâu Vương. Ít ra nó không sợ quang thuộc tính, mà hiện tại Long Hạo Thần trạng thái không phải hoàn toàn khỏe mạnh.

Cheng!

Giương Thuần Bài, Thần Ngự Khiên. Oành một tiếng, Thổ Cự Nhân bị bắn ra. Quanh thân Long Hạo Thần cũng xuất hiện hào quang của Quang Báo Thủ. Chân trái tiến một bước, hỏa kiếm nhảy mắt bạo phát.

Diệu Nhật Trảm, mang theo nồng đậm hào quang đỏ vàng đao phong khủng bố từ cao chém xuống thân thể Thổ Cự Nhân.

Long Hạo Thần động tác cực nhanh, dưới chân dường như lóe tia sáng, thân thể đột nhiên phóng cao. Một kiếm Quang Trảm này chẳng những uy thế mạnh mẽ, quan trọng là lưỡi đao dày rộng.

Phốc-

Thân thể Thổ Cự Nhân nhất thời xuất hiện một vết dài. Nhưng sắc mặt Long Hạo Thần chợt biến đổi.

Quang Trảm kiếm để lại vết thương từ bả vai đến eo Thổ Cự Nhân. Tuy nhất chém thoát nhìn lực phá hoại lớn, nhưng thực tế chỉ sâu một tấc mà thôi. Đối với Thổ Cự Nhân cao hơn bốn mét, thân mình dày vô cùng, cái này chẳng đáng để vào mắt. Hơn nữa, Thổ Cự Nhân sở dĩ được gọi là ma pháp mạnh nhất trong ngũ giai, làm sao có thể đơn giản? Trên hai chân nó tản ra nồng đậm hào quang màu đất, hấp thu xung quanh thổ nguyên tố bổ sung cho mình. Vết thương trên thân thể đang lấy tốc độ kinh người khép lại. Hầu như chỉ chớp lát đã biến mất không còn dấu vết.

Trong số nguyên tố triệu hoán cự nhân, Thổ Cự Nhân sở trường nhất là phòng ngự.

Con người bỗng co rút, Long Hạo Thần làm ra quyết định. Hắn có thể cảm giác được nội linh lực trong thân thể mình thiếu thốn. Nếu hiện tại hắn có sung túc linh lực duy trì, như vậy, hắn tin tưởng có thể lợi dụng kỹ xảo dần dần tan rã Thổ Cự Nhân. Nhưng mà hiện tại hắn không có nhiều thời gian như vậy.

Hoàng Nghị ở một bên như hồ rình mồi, chỉ cần Thổ Cự Nhân dây dưa chính mình càng lâu, để Hoàng Nghị hồi phục linh lực đến trạng thái tốt nhất. Như vậy, trận chiến này không cần tiếp tục nữa. Hiện tại Long Hạo Thần tổng linh lực một nửa cũng không có, tuy còn Dịch Thái Linh Lực nhưng không cách nào kéo dài.

“Đáng tiếc.” Long Hạo Thần liếc Quang Diệu Thuần Bài trên tay trái vết nứt càng mở rộng, thân thể trên không trung biến đổi, hỏa kiếm mạnh chém vào nắm tay Thổ Cự Nhân đánh tới.

Thanh âm va chạm sắt thép vang lên từ thân thể Thổ Cự Nhân. Thân thể nó cứng như sắt đá, Long Hạo Thần nhờ vào lực phản này bắn ra, hỏa kiếm lại mạnh chém phía đầu Thổ Cự Nhân.

Lực phòng ngự của Thổ Cự Nhân đúng là mạnh, nhưng động tác của nó khá chậm chạp. Hỏa kiếm có thể để lại dấu vết sâu trên đầu nó.

Ngay sau đó xuất hiện tình cảnh khiến những người xem rung động. Long Hạo Thần trên không trung tay trái Thuần Bài tay phải cầm kiếm, thân thể xoay tròn không ngừng chém Thổ Cự Nhân. Chói mắt quang mang đỏ vàng tựa như búa tạ không ngừng đập vào Thổ Cự Nhân.

Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, kỹ năng công kích cường đại do Long Tinh Vũ sáng chế.

Tinh túy của Đấu Sát Toàn Viên Kiếm chính là mượn lực, dựa thế. Nói từ góc độ nào đó thì nó hơi giống kỹ năng Súc Thế, nhưng lại là bản Súc Thế càng công kích càng tăng mạnh. Thích hợp nhất tấn công kiên cố, nhưng không hợp đối phó địch thủ nhanh nhẹn. Bởi vì không thể liên tục đánh địch thủ thì không cách nào tích góp lực công kích.

Thực hiển nhiên, Thổ Cự Nhân không có chuẩn bị năng lực tránh né Đấu Sát Toàn Viên Kiếm. Cho dù thực lực mạnh cỡ Dương Văn Chiêu, một khi bị Đấu Sát Toàn Viên Kiếm dây dưa, gã không có biện pháp né tránh công kích liên tục, chỉ còn cách tuyển chọn đánh bừa.

Hình ảnh khiến tất cả rung động xuất hiện. Long Hạo Thần ở giữa không trung xoay quanh, tựa như lưỡi hái tử thần không ngừng cuốn lấy thân thể Thổ Cự Nhân. Mà Thổ Cự Nhân chỉ có thể vung về muốn tấn công hẳn, lại không ngừng bị dựa thế, mượn lực.

Đất bụi bay lên, trên thân mình Thổ Cự Nhân không ngừng xuất hiện vết chém. Dưới lốc xoáy của Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, thân thể nó lấy tốc độ kinh người không ngừng giảm xuống, cứ như vậy bị Long Hạo Thần chém thành bột phấn.

Phốc!

Một kích cuối cùng triệt để chém nát thân hình Thổ Cự Nhân. Khi Đấu Sát Toàn Viên Kiếm thu thế, một luồng sáng màu vàng nháy mắt phóng ra thẳng hướng Hoàng Nghị còn đang ngơ ngẩn đứng.

Hoàng Nghị là một Ma Đạo Sĩ bậc hai, nếu không tính tới người nào đó không giỏi công kích phá hư có thừa, y mới là chân chính số 1 vòng loại Ma Pháp Thánh Điện. Y học ma pháp Thổ Cự Nhân này thời gian không dài, chưa từng nghĩ tới bị một đối thủ ngũ giai có thể mau chóng tiêu diệt nhanh như vậy. Đây chính là Thổ Cự Nhân chứ không phải tường đất! Lực phòng ngự của Thổ Cự Nhân, coi như là kẻ địch lục giai cũng không thể trong thời gian ngắn chống đỡ đi?

Hai luồng quang mang hầu như không phân biệt trước sau xuất hiện gần người Hoàng Nghị. Đó đều là tường đất, phân biệt là y và Thổ nguyên tố tinh linh phóng ra.

Oành oành-

Liên tiếp hai tiếng va chạm, vàng sáng vàng từ xa bay tới thế nhưng liên tục phá hủy hai tường đất, còn chưa ngừng lại tiếp tục hướng ngực Hoàng Nghị.

Ong-

Một cái màng màu đất từ tay Hoàng Nghị bộc phát ra, cùng quang mang vàng kia va chạm, rốt cuộc phá nát, hóa thành vô số hào quang sáng ngời bay tán loạn.

Lúc này Hoàng Nghị mới xem rõ ràng, thứ đánh bất ngờ chính mình chính là Quang Diệu Thuần Bài trên tay Long Hạo Thần. Đáng tiếc Thuần Bài này coi như hoàn toàn phá hủy.

Đối với tình huống này, Long Hạo Thần cũng là không còn cách nào khác. Đấu Sát Toàn Viên Kiếm tuy cường đại nhưng trong tay hắn chỉ có một hỏa kiếm, mà kỹ năng dựa thế này phải cần hai vũ khí. Bởi vậy Quang Diệu Thuần Bài không có tác dụng công kích nhưng vẫn cần nó đến hoàn tất kỹ năng. Nguyên bản vết rạn không ngừng biến to, rốt cuộc sắp đến bờ vực tan vỡ, không cách nào sửa chữa tổn thương. Bất đắc dĩ Long Hạo Thần chỉ có thể dùng nó làm một kích cuối cùng.

So sánh với trang bị của Long Hạo Thần, trang bị của Hoàng Nghị xa hoa hơn nhiều. Quang mang màu đất chính là kỹ năng phụ của pháp trượng trong tay y, Thổ Nguyên Tổ Hộ Thuần.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

123. Chương 35: Hạo Nguyệt Xuất Chiến

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Đáp xuống mặt đất, Long Hạo Thần hơi thở dốc, nội linh lực không đủ khiến hắn có cảm giác yếu nhược.

Nếu như là đấu tranh sống chết, hắn sẽ không hề do dự dùng Hồi Linh Đan. Nhưng đây là thi đấu, hắn không muốn lãng phí đan dược, càng hy vọng dựa vào thi đấu kích thích tiềm năng của bản thân.

Không tạm dừng quá lâu, lại phóng ra Vòng Tín Niệm, đột ngột rơi trên đất, lần nữa xông lên. Lúc này hắn chỉ cách Hoàng Nghị khoảng hai mươi mét. Chỉ cần trong khoảnh khắc tiếp cận gần chút nữa là hắn thắng chắc.

Nhưng ngay lúc đó, trên mặt Hoàng Nghị xuất hiện nụ cười nhạt.

Pháp trượng chìa thẳng trước, miệng không ngừng niệm chú ngữ, một quang hoàn hình tròn nháy mắt rơi trên mặt đất. Quang hoàn kia tự dừng di chuyển, giấy lát đã xuất hiện dưới chân Long Hạo Thần. Ngay sau đó, đột nhiên mặt đất nhô ra mười mũi nhọn tựa như cá kiếm, nhốt Long Hạo Thần bên trong.

Thổ nguyên tổ tinh linh vừa lúc đã ngâm xương xong, nó phối hợp với Hoàng Nghị có thể nói là hoàn mỹ. Giữa không trung bỗng xuất hiện một luồng sáng vàng. Sau đó xuất hiện vô số tảng đá lớn nhỏ khác nhau rơi xuống trên đầu Long Hạo Thần.

Nếu trong tay Long Hạo Thần còn có Thuần Bài, như vậy hắn có lẽ không khó khăn ngăn cản Lạc Thạch Thuật này. Nhưng mà Quang Diệu Thuần Bài đã mất, hắn còn có Thuần Bài nào để phòng ngự?

Hít sâu một hơi, mắt Long Hạo Thần chợt lạnh lẽo. Khi mũi nhọn hình thành cái cũi nhốt hắn bên trong, hắn liền biết chỉ sợ chiến thắng hôm nay rất gian nan. Nhưng mà không đến giây phút cuối cùng, hắn tuyệt không dễ dàng bỏ cuộc.

Hai tay đồng thời nắm chuôi thanh hỏa kiếm, chân trái bước ngang nửa bước, hai chân vị trí song song bả vai, thẳng sống lưng, nhảy lên. Ánh mắt kiên định và cổ chấp nhìn chăm chú trên không trung rơi xuống vô số hòn đá, gạt trái chém phải.

Trong lúc này, kỹ xảo chiến đấu và tinh thần lực cường đại của Long Hạo Thần biểu thị rõ ràng. Hắn không hề sử dụng linh lực, hoàn toàn dựa vào lực lượng đánh rớt hòn đá từ trên cao trăm mét rơi xuống.

Hỏa kiếm luôn có thể đập vào mé tảng đá gây nguy hiểm tính mệnh, tá lực đả lực, đánh bay nó mà không phải lung tung đánh. Đây là cách tốt nhất tiết kiệm linh lực.

Mà bên kia, Hoàng Nghị và Thổ nguyên tổ tinh linh lại bắt đầu dài dòng ngâm xương. Lần ngâm xương này thời gian dài hơn cả khi triệu hoán Thổ Cự Nhân.

Càng quái dị là y và Thổ nguyên tổ tinh linh tiết tấu ngâm nga rất chậm. Y ngâm ra một âm tiết thì Thổ nguyên tổ tinh linh sẽ lập tức ngâm tiếp một âm. Đây là phương pháp liên hợp ngâm xương tinh túy nhất của ma pháp sư. Là ma pháp bí kỹ dùng để vượt cấp, đối với người thi pháp yêu cầu cao độ phối hợp. Cùng với nguyên tố tinh linh tâm ý tương thông cùng nhau ngâm xương, hiển nhiên là dễ dàng nhất sử dụng liên hợp thi pháp.

Tám người dự thi khác trong tổ thứ ba lúc này đều nhận ra, kết cuộc đã định. Mặc kệ Hoàng Nghị và Thổ nguyên tố tinh linh của y ngâm xương ma pháp gì, lúc này Long Hạo Thần không khả năng cắt ngang bọn họ. Mà ma pháp tốc độ ngâm xương càng dài, đương nhiên uy lực càng lớn. Huống chi còn là ma pháp vượt cấp.

Một khối lại một khối tảng đá rớt xuống bị Long Hạo Thần đánh bay. Hắn vui sướng phát hiện, lực lượng quả nhiên tăng vọt. Liên tục phá hỏng Lạc Thạch Thuật tuy rằng khiến hai tay hắn tê dại, nhưng cũng đỡ hao phí nội linh lực.

Oành!!!

Hào quang đỏ vàng lần nữa sáng ngời, như cũ là Diệu Nhật Trảm. Long Hạo Thần liên tiếp dùng hai Diệu Nhật Trảm đem trước mặt cũi nhón phá một lỗ hổng, từ bên trong xông ra ngoài.

“Không kịp rồi, người nhận thua đi.” Hoàng Nghị thanh âm nhàn nhạt vang lên, trên mặt hiện ra nụ cười tự tin. Ánh mắt y ôn hòa nhưng mờ nhạt mấy phần kiêu ngạo.

Long Hạo Thần không xông lên hướng y, hắn phát hiện mặt đất dưới chân biến đổi. Nguyên bản đất màu nâu lúc này lóe sáng hào quang vàng. Tuy quang mang không chói mắt, nhưng nó đúng thật tồn tại.

Hoàng Nghị mỉm cười.

“Không tin ư? Mời xem.”

Pháp trượng trong tay y khẽ vung, tình cảnh quỷ dị xuất hiện.

Đất dưới chân y đột nhiên nhô lên nâng thân thể y lên cao ít nhất ba mét. Ngay sau đó, mô đất kia mang theo y mau chóng lùi ra sau, thậm chí so với tốc độ xung phong của Long Hạo Thần còn nhanh. Hầu như là trong khoảnh khắc đã kéo xa khoảng cách trăm mét với Long Hạo Thần.

Mặc kệ chiến sĩ vẫn là kỵ sĩ, đối diện với ma pháp sư thì trọng yếu nhất là cự ly. Bỗng nhiên cự ly biến xa khiến Long Hạo Thần có chút mờ mịt. Ngay sau đó hắn cảm giác đất dưới chân bỗng nhiên chấn động. Một khối đất nhô lên đột nhiên rung động, ném hắn bay ra xa.

Long Hạo Thần vội vàng ở trên không trung cuộn người lại một vòng rơi xuống đất. Nhưng lại một khối đất khác mạnh mẽ hướng hắn.

Vung kiếm. Chém xuống.

Rầm!

Lực chấn quá mạnh lần nữa làm Long Hạo Thần văng ra. Làm hắn tuyệt vọng là, hắn rõ ràng thấy toàn bộ sân đấu dường như sóng lại. Vô số khối đất tựa như sóng gợn cuộn cuộn. Hoàng Nghị đứng trên chỗ cao, mặt mỉm cười thậm chí có chút giễu cợt nhìn hắn.

Thổ hệ ma pháp lục giai, Thổ Lãng Thuật.

Đây là cấp cao nhất thổ hệ ma pháp sư dùng để tự bảo vệ mình. Chẳng những trợ giúp bản thân mau chóng chuyển hoá chỗ đứng, còn có thể ngăn địch, tấn công, nó chính là kỹ năng khổng lồ chế công phòng mạnh vô cùng. Chỉ cần ở trên mặt đất, hầu như không cách nào thoát khỏi ma pháp khổng lồ này. Trừ phi thực lực của đối thủ có thể mạnh đến mức trực tiếp chấn vỡ ma pháp.

Long Hạo Thần chưa kịp rơi xuống đất lại lần nữa bị đánh bay lên. Tựa như con thuyền nhỏ trong sóng lớn, bốn phương tám hướng vô số sóng đất không ngừng đập vào thân thể hắn. Mặc dù Long Hạo Thần thân thể cứng rắn cỡ nào, cũng nhận không được máu dâng lên ngực.

Trọng tài đứng ở phương xa, lặng lẽ nhìn tình cảnh. Hiện tại trọng tài đang chờ đợi Long Hạo Thần nhận thua.

Nhìn Long Hạo Thần giãy dụa trong sóng đất của mình, Hoàng Nghị không thể không bội phục. Vị kỵ sĩ trẻ tuổi này nhất định nhỏ hơn mình, nhưng tu vi đã tới ngũ giai. Hơn nữa ý chí lực của hắn rất kiên định. Đáng tiếc, hắn thủy chung là kỵ sĩ, mà sở trường của mình là khổng lồ chế trận đấu. Kỵ sĩ thì sao chứ? Loại cảm giác nắm tất cả trong tay thật tốt đẹp.

Đúng lúc này, đột nhiên Long Hạo Thần bị đánh bay trên không trung hơi tạm dừng. Hoàng Nghị mơ hồ thấy không biết chỗ nào trên thân thể Long Hạo Thần lóe tia sáng tím. Ngay sau đó, luồng sáng tím không ngừng xuất hiện nâng cả người hắn, không để hắn lại rơi xuống.

“Gàooo!!!!”

Phần nộ tiếng rống đột nhiên vang lên. Hơi thở hồng hoang khiến toàn trường chấn kinh bỗng nhiên từ luồng sáng tím kia khuếch tán ra ngoài.

Chín quang mang tím trên không trung quay quanh hình thành ký hiệu kỳ lạ mà mỹ lệ. Một thân thể khổng lồ bỗng xuất hiện dưới thân Long Hạo Thần, đỡ được hắn.

“Hạo Nguyệt.” Long Hạo Thần hơi vui sướng kêu lên. Nằm trên tấm lưng rộng lớn của Hạo Nguyệt, hắn thở dồn dập. Cảm giác nội linh lực gần như khô kiệt thật không tốt. Nếu lại bị Thổ Lãng Thuật quăng lên mấy lần, chỉ sợ hắn thật sự bị thương.

Đúng vậy, Hạo Nguyệt đã đến. Cảm giác được Long Hạo Thần gặp nguy, nó tự động truyền tống đến bên cạnh hắn.

Một luồng sáng xanh đậm xuất hiện dưới thân Hạo Nguyệt, chịu tải thân thể dài hơn bốn mét của nó. Khi bên cạnh Long Hạo Thần, trong mắt nó là thân thiết, làm nũng, triu mến. Nhưng giờ khắc này, ba đầu sáu con mắt của Hạo Nguyệt chỉ có cảm xúc lạnh lùng. Nó bay trên không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Nghị đứng phía xa.

“Tọa kỵ? Rốt cuộc cũng chịu lấy ra tọa kỵ. Đây là loại ma thú gì? Phiêu Phù Thuật?”

Hoàng Nghị khi trông thấy Hạo Nguyệt thì cả kinh. Thần lẫn ba đầu? Còn lớn như vậy, loại ma thú này không có trong ấn tượng của y. Nhưng y có biết Phiêu Phù Thuật của phong hệ. Trong lòng thầm cười nhạo. Phiêu Phù Thuật không phải Phi Tường Thuật. Thân thể khổng lồ như vậy, người có thể bay trên không trung bao lâu? Chỉ cần rơi xuống, đồng dạng chịu ảnh hưởng Thổ Lãng Thuật của ta. Thổ Lãng Thuật còn có thể duy trì hơn mười phút.

Hoàng Nghị không có kiêu ngạo, khoảnh khắc Hạo Nguyệt xuất hiện, y và Thổ nguyên tố tinh linh liền ngâm xướng chú ngữ mới. Chính y ngâm xướng là Thiên Thạch Thuật, Thổ nguyên tố tinh linh ngâm xướng là Lạc Thạch Thuật. Thiên Thạch Thuật đặc điểm là lực công kích khá mạnh, nhưng chỉ có một viên thiên thạch dựa theo ý chí của ma pháp sư khống chế. Hợp với Lạc Thạch Thuật phạm vi công kích rộng, lực công kích toàn thể tự nhiên tăng lên rất nhiều.

Bên phía Hoàng Nghị là hai người ngâm xướng chú ngữ, nhưng bên Hạo Nguyệt có tới ba cái, hơn nữa còn là ba thuộc tính khác nhau.

Thanh âm trầm thấp đồng thời từ miệng Tiểu Quang, Tiểu Hỏa, Tiểu Thanh vang lên. Chúng nó ngâm nga ngay cả Long Hạo Thần đều nghe không hiểu. Khác với nhân loại, thanh âm ngắn ngủi, hữu lực.

Trước tiên hoàn thành ma pháp là Tiểu Quang. Một vòng sáng màu vàng xuất hiện trên cái đầu to của nó. Tiểu Quang ngửa đầu hướng không trung phun ra một luồng quang mang vàng chói mắt. Bầu trời bỗng chốc xuất hiện đám mây sáng. Ngay sau đó, một quang trụ vàng kim từ trên bầu trời chiếu xuống thân thể Long Hạo Thần.

Dòng nước ấm áp nhảy mắt lan truyền khắp toàn thân. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể tựa như sôi trào, tốc độ kinh người dâng lên rồi lại khôi phục như cũ.

Quang Diệu Thiên Địa, kỹ năng ngũ giai của Thủ Hộ kỵ sĩ, lại xưng là Tục Linh Thuật. Kỹ năng này hạn chế rất lớn, chỉ có người có năng lực quang hệ mới sử dụng được. Là một loại pháp thuật chuyển hoá linh lực. Trong bí kỹ của kỵ sĩ, so với Súc Thể càng hiếm hoi. Vô luận là Thủ Hộ kỵ sĩ hay Trừng Giới kỵ sĩ đều rất ít học kỹ năng này. Thử hỏi ai rảnh rỗi muốn đem linh lực của mình đưa cho người khác?

Nhưng mà Tiểu Quang biết ma pháp này, hơn nữa trực tiếp chuyển tới trên người Long Hạo Thần. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy hầu như trong chớp mắt, nội linh lực của mình liền phục hồi hơn năm phần. Hắn ngồi ngay ngắn trên lưng Hạo Nguyệt.

Bởi vì Hoàng Nghị và Thổ nguyên tố tinh linh trước tiên thi pháp, lúc này Lạc Thạch Thuật và Thiên Thạch Thuật đồng thời hoàn thành. Trên trời vô số hòn đá kích cỡ khác nhau rơi xuống. Cùng lúc phía trên một viên đá tròn lấp lánh sắc vàng hỗn loạn tiếng rít thẳng hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần ngồi trên lưng Hạo Nguyệt không hề dao động. Hắn và Hạo Nguyệt tâm ý tương thông, đương nhiên biết ba cái đầu của Hạo Nguyệt định làm gì. Trong tay hỏa kiếm chứa xéo xuống dưới, văng

sáng vàng kim dâng lên, Súc Thế!

Tiểu Hỏa ngửa đầu lên trời rống gầm, trên đầu nó bắn ra ngôi sao sáu cánh màu lửa đỏ. Con mắt đỏ ngầu cũng lóe tia sáng hồng.

Oành-

Một cột trụ lửa từ thân thể Hạo Nguyệt bùng phóng lên cao, tất cả hòn đá hầu như trong nháy mắt biến thành tro tàn. Ngay cả thiên thạch cùng nó va chạm cũng là tám lạng nửa cân. Khi thiên thạch tới trước mặt Long Hạo Thần thì, Tiểu Hỏa đầu to vung, đem thiên thạch đã không có nhiều sung lực văng ra ngoài.

Tiểu Thanh trong giờ phút này đã hoàn thành. Quang mang xanh đậm tỏa ra từ cơ thể, sao sáu cánh màu vàng nháy mắt thành hình. Ngay sau đó, gió lốc từ lưng Hạo Nguyệt bắn ra.

Tuy như vậy hơi có chút chướng mắt, như là đang thả cái gì, nhưng mà hiệu quả tuyệt đối to lớn.

Thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt dựa vào Phong Trụ Thuật đẩy, tốc độ cực nhanh bay hướng Hoàng Nghị.

Không sai, Phiêu Phù Thuật không thể bay, nhưng nếu thêm vào Phong Trụ Thuật hỗ trợ, trong thời gian ngắn vẫn là có thể bay lượn.

Ba đầu Hạo Nguyệt phối hợp ăn ý. Tiểu Quang vì Long Hạo Thần hồi phục linh lực, Tiểu Hỏa phòng ngự, Tiểu Thanh phụ trách bay. Nói đến thì dài nhưng thực tế hoàn thành trong thời gian ngắn ngủi.

Ma thú ba thuộc tính? Hoàng Nghị xem ngậy ngốc. Thiên Thạch Thuật của y vừa bị phá giải thì thân thể Hạo Nguyệt đã phóng đại trước mắt y.

Không tốt. Hoàng Nghị vội vàng không chế Thổ Lãng Thuật muốn chạy. Duy trì thuật này cũng cần tiêu hao linh lực, hơn nữa lúc trước chiến đấu với Long Hạo Thần, làm y tiêu hao lượng linh lực khá lớn. Lúc này y không cách nào tấn công nữa. Y muốn trước tiên kéo xa khoảng cách, đợi Long Hạo Thần rơi xuống mặt đất lại tính tiếp.

Nhưng Long Hạo Thần làm sao sẽ cho y có cơ hội đó?

Long Hạo Thần nhún chân trên lưng Hạo Nguyệt, cả thân thể tựa như tên bắn. Tiểu Thanh phun Phong Trụ loại nhỏ đưa tới dưới chân Long Hạo Thần, khiến tốc độ của hắn nháy mắt với cực hạn.

Thổ Lãng Thuật quả thật xảo diệu, Hoàng Nghị vội vàng không chế sóng đất dưới chân muốn chuyển phương hướng.

Quang mang lóe lên, Hoàng Nghị kinh hô bị cường đại lực lôi kéo. Ngay lúc đó, hỏa kiếm nóng cháy của Long Hạo Thần đã kề mặt y.

Thánh Dẫn Linh Lô, Khiên Dẫn.

Phía trước khi Long Hạo Thần tiếp cận y khoảng cách hai mươi mét thì đã muốn dùng kỹ năng này, nhưng bị cũi nhon cản trở. Lúc này cho hắn một cơ hội.

Hạo Nguyệt chạm mặt đất, tứ chi to khỏe đột nhiên nhún một cái xông hướng Long Hạo Thần rơi xuống. Tiểu Thanh mở miệng hút một cái, hấp lực kéo thân thể hắn, sau đó thổi ra một luồng gió đỡ Long Hạo Thần từ từ rơi xuống đất.

Khi Hoàng Nghị phục hồi tinh thần, ba cái đầu dữ tợn từ ba hướng khác nhau để sát mặt y, thở phì phò. Tiểu Hỏa dùng đầu lưỡi liếm miệng, dường như cảm thấy y ăn ngon.

“Đừng! Ta nhận thua...”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

124. Chương 36: Thả Nhi Thật Là Lợi Hại! (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

“Đừng! Ta nhận thua...”

Khi Hoàng Nghị hô to như vậy, mọi người chấn kinh.

Tình cảnh này thật là quá buồn cười. Ai mà ngờ tới nguyên bản Hoàng Nghị tuyệt đối trên cơ, nhưng trong thời gian ngắn đã bị Long Hạo Thần xoay chuyển cục diện.

Từ khi Hạo Nguyệt xuất hiện đến khi kết thúc trận đấu chỉ ngắn khoảng vài phút mà thôi, nhưng biểu thị ra thực lực của nó. Mặc dù nó không sử dụng ma pháp cường đại nào, nhưng ba cái đầu, ba loại chúc phúc, phối hợp cực kỳ ăn ý, thật giống như có ba ma pháp sư trợ giúp Long Hạo Thần.

Thổ Lãng Thuật biến mất, trong sân khôi phục bình tĩnh, nhưng Hạo Nguyệt lại có động tác.

Ba cái đầu sáu con mắt đều nhìn chăm chăm Thổ nguyên tố tinh linh trên đầu vai Hoàng Nghị. Tiểu Thanh há miệng phát ra hấp lực mạnh mẽ, Thổ nguyên tố tinh linh thét chói tai sau đó bị hút vào trong miệng.

“Không!!!” Hoàng Nghị kêu to, nguyên bản sợ hãi Hạo Nguyệt ba đầu nháy mắt biến thành tuyệt vọng. Nguyên tố linh lô rất quan trọng, mất đi Thổ nguyên tố tinh linh hầu như là giảm bớt bốn phần sức mạnh của y!

“Tiểu Thanh, không thể, mau nhả ra.” Long Hạo Thần khê quát một tiếng.

Tiểu Thanh khó hiểu nhìn Long Hạo Thần. Tiểu Quang và Tiểu Hỏa thì nuốt ngụm nước miếng, trong mắt tràn đầy lưu luyến nhưng vẫn là tiếc nuối cọ đầu Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh không cam lòng mở miệng, phun ra Thổ nguyên tố tinh linh văng tới trên người Hoàng Nghị. Mặc dù vật nhỏ này bị kinh hãi run lẩy bẩy, trên thân thể cũng dính đầy nước, nhưng Hoàng Nghị rất vui sướng chẳng hề do dự thu nó nhập vào trong, nước bọt tùy theo thấm ra vạt áo.

Long Hạo Thần tức giận gõ đầu Tiểu Thanh.

“Các người thật là cái gì cũng muốn ăn! Hoàng huynh, xin lỗi.”

Hoàng Nghị lắc đầu nói.

“Là ta nói cảm ơn mới đúng. Ta thua.” Nói xong, y hướng Long Hạo Thần làm động tác hành lễ của ma pháp sư, xoay người đi hướng khu nghỉ ngơi.

“Long Hạo Thần thắng.” Đừng nói mấy thí sinh khác, ngay cả trọng tài tuyên bố chiến thắng cũng nhận không được tiến tới gần, đánh giá ma thú quý hiếm đứng bên cạnh Long Hạo Thần.

Ma thú có ba loại chúc phúc không phải không có, nhưng có ba đầu thì rất hiếm thấy. Hơn nữa ma thú có ba loại chúc phúc ít nhất tu vi tới bát giai. Vị trọng tài này là người thông minh, đã nhìn ra được đồng bạn ma thú của Long Hạo Thần chỉ khoảng sơ lục giai, hơi thối không quá mạnh mẽ. Hơn nữa thoát nhìn là thể thành niên, nếu thân lẫn ba đầu này có khả năng lớn lên, lấy thiên phú chúc phúc ba loại ma pháp, nhất định có thể trợ giúp Long Hạo Thần thành một kỳ sĩ cường đại.

Long Hạo Thần không dừng lại lâu, thông qua khế ước trực tiếp đem Hạo Nguyệt đưa tới căn phòng trong nhà trọ. Truyền tống ma thú là có thể trước định vị nơi chốn, đặc biệt Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt là huyết khê, có thể thêm nhiều địa điểm truyền tống.

Hôm nay chắc không có chuyện gì nữa chứ? Mình đã mau chóng kết thúc thi đấu, nhất định phải đến trước đợi Thái Nhi.

Liên tục hai lần khiến Thái Nhi chờ đợi lo lắng, Long Hạo Thần trong lòng tràn ngập áy náy. Vậy nên sau

Tinh Thiết Khiên trong tay này, trước xài đỡ. Còn xài hai mươi kim tệ mua một trọng kiếm, cất trong nhẫn Mạc Vong Ngã chuẩn bị sơ cua.

Hiện tại hắn chỉ nghĩ rằng, đợi kết thúc trận chung kết, mau chóng đi Kỳ Sĩ Thánh Điện lĩnh thưởng trận vòng loại. Đường như mười người đứng đầu đều có một linh ma cấp trang bị. Thứ này nếu bán ra, đủ cho mình mua một bộ ma pháp cấp trang bị. Thật là một kim tệ đảo ngã người hùng! Long Hạo Thần bên trong là kiêu ngạo, hắn sẽ không đi xin tiền lão sư hay tỷ tỷ.

Đột Kích!

Đối diện Vương Nguyên Nguyên bay lên không chém hướng mình, Long Hạo Thần sử dụng kỹ năng Đột Kích. Đường nhiên hắn sẽ không xông tới Vương Nguyên Nguyên mà là nghiêng một bên phát động Đột Kích.

Tốc độ gia tăng vừa lúc tránh thoát một đòn của Vương Nguyên Nguyên.

Oành!!!

Thuần Bài khổng lồ mạnh chặt xuống mặt đất, linh lực màu bạc nháy mắt khuếch tán sinh ra một vòng vẩn vèo chấn động. Thuần Bài trong tay Vương Nguyên Nguyên có hơn phân nửa khảm trong đất. Uy lực một kích kia đủ sánh bằng khi Long Hạo Thần dùng thánh kiếm phát ra Quang Trảm Kiếm. Long Hạo Thần tuy tránh thoát công kích của Vương Nguyên Nguyên, nhưng linh lực màu bạc khuếch tán vẫn là có chút ảnh hưởng tới hắn. Khiến hắn phát ra kỹ năng Đột Kích rồi không thể lập tức tấn công.

Vương Nguyên Nguyên một đòn không trúng, sắc mặt hung dữ không biến đổi, Thuần Bài đột nhiên hướng Long Hạo Thần bay đi. Bỗng chốc mặt đất biến thành bụi bặm bao phủ Long Hạo Thần. Vương Nguyên Nguyên rung động Thuần Bài chém ngang hướng Long Hạo Thần. Tiếng ồ ồ xé rách không khí tựa như tiếng tử thần thở dài, khiến người kinh sợ.

Cả người Long Hạo Thần ngã ngửa ra sau, thất lực tựa như gập lại, Thuần Bài của Vương Nguyên Nguyên mang theo tiếng rít xẹt qua đỉnh đầu hắn.

Trong khoảnh khắc này, chân phải của Long Hạo Thần giẫm trên đất, phản tấn công. Bây giờ Vương Nguyên Nguyên không có Thuần Bài trong tay, là thời cơ tốt nhất công kích cô.

Lá Chấn Trùng Kích, Tinh Thiết Khiên thẳng hướng đụng Vương Nguyên Nguyên. Lúc này Thuần Bài khổng lồ muốn quay lại phải cần một ít thời gian.

“Hừ!” Vương Nguyên Nguyên hừ lạnh một tiếng, quang mang bạc chợt lóe, không ngờ nàng chẳng chút do dự xông tới gần Long Hạo Thần. Khiến Long Hạo Thần giật mình là, chớp mắt sau Thuần Bài bỗng nhiên xuất hiện trong tay cô. Cục diện biến thành hai người đồng thời dùng Lá Chấn Trùng Kích đụng đối thủ.

Rầm—

Long Hạo Thần bay ra xa hơn năm mét, chấn động khiến Tinh Thiết Khiên trong tay hắn vỡ thành từng mảnh.

So trang bị quả là không bằng, hơn nữa Long Hạo Thần giật mình phát hiện, ngoại linh lực đã được huyết mạch của Hạo Nguyệt tăng phúc, nhưng khi đối đầu với Vương Nguyên Nguyên lại không chiếm lưu thế, thậm chí là thua thiệt. Nàng gái này sức mạnh thật lớn!

Bởi vì mỗi ngày cùng Thái Nhi hẹn hò, Long Hạo Thần không có cẩn thận quan sát tình huống chiến đấu của Vương Nguyên Nguyên. Lúc này hắn mới hiểu rõ, nàng gái thắng bảy trận là dựa vào bản lĩnh thật sự.

Linh lực màu bạc chẳng lẽ là hi hữu chúc phúc? Trong thoáng chốc Long Hạo Thần triệt để hiểu ra. Nếu không phải là không gian chúc phúc, Thuần Bài sao có thể quay trở lại trong tay cô?

Đẩy lui Long Hạo Thần, Vương Nguyên Nguyên cũng ngây ngẩn, nội linh lực của hai người không khác biệt bao nhiêu. Cùng một kỹ năng va chạm nhau, so đấu chính là ngoại linh lực và trang bị. Không cần nói, Tinh Thiết Khiên của Long Hạo Thần tuyệt đối thua kém. Nhưng khoảnh khắc va chạm, Vương Nguyên Nguyên cảm giác ra Long Hạo Thần tựa như một con sư tử bùng nổ, sức bật cuồng mãnh, chính nàng cũng

bị đẩy lui nửa bước không thể tiếp tục tấn công. Nếu hắn có trang bị đồng cấp với cô, cho dù không thắng thì chắc không đến nỗi bị đụng bay như vậy?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên tay nàng không ngừng, xông hướng Long Hạo Thần cơ thể không ổn định. Thuần Bài nhoáng lên một cái huyền hóa ra ba luồng sáng bao phủ thân thể Long Hạo Thần.

Tuy trong tay Long Hạo Thần chỉ có một cây kiếm, nhưng tia sáng trong mắt hắn bỗng trở nên lãnh liệt. Qua mấy lần thử, hắn coi như hơi hiểu biết Vương Nguyên Nguyên, lúc này không cần nương tay.

Đột nhiên trên thân hỏa kiếm lóe kiếm quang chói mắt, phốc một tiếng, đâm vào mé Thuần Bài của Vương Nguyên Nguyên. Đồng thời miệng hắn thì thào niệm chú ngữ, hai tay cầm kiếm, sau khi đâm thì lập tức phát ra Diệu Nhật Trảm.

Oành!

Diệu Nhật Trảm chuẩn xác trong ba bóng dáng tìm ra ảnh thật của Thuần Bài, phát ra tiếng va chạm kịch liệt.

Lần này lại là Vương Nguyên Nguyên chịu thiệt.

Tu vi nội linh lực của hai người không khác biệt, nhưng vừa rồi nàng ra một đòn kia là phân tán lực lượng. Tuy phẩm chất Thuần Bài của nàng hơn hỏa kiếm một bậc, chỉ là bị đẩy lui một bước, nhưng một kích kia để cho Long Hạo Thần có cơ hội phản công.

Nâng lên tay trái, thiết trọng kiếm mà hắn đã mua xuất hiện trong lòng bàn tay, cùng lúc đó, hắn kết thúc ngâm xướng chú ngữ.

Một cái cao cỡ một thước lóe quang mang bay sau lưng hắn, giương hai cánh, rõ ràng là quang minh thiên sứ. Một vầng sáng màu vàng từ thiên sứ gieo rắc xuống thân thể Long Hạo Thần. Bỗng chốc cả người hắn nhiễm màu vàng kim.

Kỹ năng ngũ giai của Thủ Hộ kỵ sĩ, Thiên Sứ Chúc Phúc. Kỹ năng này là sau khi Long Hạo Thần tu vi đột phá ngũ giai, mấy ngày nay Dạ Hoa mới dạy cho hắn.

Thiên Sứ Chúc Phúc không phải bí kỹ, tất cả Thủ Hộ kỵ sĩ đều phải học tập. Kỹ năng này trong thực chiến tác dụng rất lớn, bởi vì nó là kỹ năng quần thể. Không chỉ tăng phúc cho bản thân mà cho cả đồng đội. Dưới tình huống tiêu hao linh lực, có thể đem tất cả công kích và phòng ngự thêm vào hiệu quả quang chúc phúc, hơn nữa không ảnh hưởng nguyên bản chúc phúc.

Quang chúc phúc tuy rằng không tăng phúc giống thánh kiếm, nhưng ưu điểm ở chỗ liên tục kéo dài và quần thể. Là một trong số những kỹ năng không thể thiếu, khi Thủ Hộ kỵ sĩ dẫn dắt đoàn đội đối phó ma tộc.

Long Hạo Thần trong tay hỏa kiếm và thiết trọng kiếm đều nhiễm vầng sáng vàng. Sử dụng Thiên Sứ Chúc Phúc ngoại trừ tăng lực công kích của bản thân, quan trọng nhất là bảo vệ vũ khí của mình. Nếu hỏa kiếm chịu thêm tổn hại gì, sau này thi đấu hắn lấy cái gì tham gia! Thiết trọng kiếm có Thiên Sứ Chúc Phúc tăng phúc, có thể miễn cưỡng xem như một thanh ma pháp vũ khí.

Thuần Bạch Nhận, Thiểm Điện Thứ.

Hai thanh trọng kiếm đồng thời bạo phát, mười đạo kiếm quang sắc bén vô cùng đâm hướng Vương Nguyên Nguyên.

Vương Nguyên Nguyên không nghĩ tới sau khi Thuần Bài bị hư, Long Hạo Thần đổi thành song kiếm. Nàng còn chưa sẵn sàng, chỉ có thể lui lại một bước, Thuần Bài chắn trước mặt hoàn toàn che chở thân thể mình.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

127. Chương 37: Cự Linh Thần Thuần(1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần muốn chính là kết quả này. Chân trái giẫm đất, phóng người lên, một chuỗi tiếng sắt thép vang lên, hỏa kiếm hoàn thành Thiểm Điện Thứ, ngay sau đó Diệu Nhật Trảm lần nữa lóe sáng mạnh đập xuống Thuần Bài khổng lồ. Thân thể bởi vì lực phản chấn mà bay lên đỉnh đầu Vương Nguyên Nguyên.

Không xong. Vương Nguyên Nguyên lúc này cũng kịp phản ứng. Thuần Bài to nặng của nàng thích hợp nhất công kích cự ly ngắn, nhưng không hợp cận chiến. Nàng không giỏi phương diện phòng thủ, bị Long Hạo Thần tiếp cận phá hủy tiết tấu.

Diệu Nhật Trảm trầm trọng hữu lực ép nàng lùi đến không thể lùi. Mà ngay lúc này, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm của Long Hạo Thần đột nhiên bạo phát.

Vương Nguyên Nguyên có thể nổi bật trong đám chiến sĩ tất nhiên kỹ năng không chỉ có như thế. Đáy mắt nàng gái xẹt qua một tia cuồng dã. Lúc này, nàng không còn dựa vào ưu thế vũ khí Thuần Bài bị động phòng ngự, Thuần Bài đột nhiên giương lên cao. Từ một tay chuyển sang hai tay cầm Thuần Bài, hai chân chạm đất, cả người tựa như con quay khổng lồ xoay tròn tại chỗ. Quang mang bạc chói mắt trong phút chốc nhuộm Thuần Bài trong tay cô.

Toàn Khiên Liệt Không Kích!

Hào quang bạc trải rộng, Long Hạo Thần giật mình phát hiện khi Đấu Sát Toàn Viên Kiếm lạc trong lúc xoay bạc kia, lực công kích lại bị văng ra. Chẳng những không thể hoàn toàn phát huy uy lực của Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, thậm chí không cách nào mượn lực. Như vậy khiến bí kỹ của hắn giảm ưu thế. Mà Thuần Bài cực kỳ kiên cố, không có chút lung lay, càng không hề có dấu hiệu bị phá hư.

Trong lòng Long Hạo Thần nảy lên một tia hâm mộ. Thuần Bài tuy rằng hơi lớn nhưng phẩm chất quả là tốt!

Tình cảnh trước mắt thật là tráng lệ. Long Hạo Thần và Vương Nguyên Nguyên, một người trên không trung xoay tròn chém, một người trên mặt đất xoay tròn ngăn cản. Linh lực màu vàng và bạc điên cuồng bạo phát đấu đá lẫn nhau. Cường đại phản chấn khiến ngay cả trọng tài cũng không thể tới gần để tùy thời chen vào, ngăn cản trong hai người ai bị trọng thương.

Long Hạo Thần trong quá trình xoay tròn, toàn thân không ngừng phát ra từng tầng vàng sáng. Trong khi hắn sử dụng Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, còn liên tiếp phóng ra Vòng Tín Niệm, Vòng Cường Kích, khiến lực công kích liên tục tăng cao. Thế này cần bao nhiêu tinh thần lực cường đại mới làm ra được?

Thoạt nhìn Vương Nguyên Nguyên hoàn toàn ngăn cản đòn tấn công của Long Hạo Thần, Thuần Bài không bị tổn hại chút nào. Nhưng lực áp bức liên tục khiến hai chân xoay tròn lún xuống đất, tựa như con quay dần chôn trong mặt đất.

“A!!!”

Vương Nguyên Nguyên đột nhiên phát ra một tiếng rống chói tai, trong tay Thuần Bài xoay tròn đột nhiên xuất hiện một quang trụ bạc dài hơn một mét phóng ra.

Long Hạo Thần bất ngờ không kịp đề phòng, Đấu Sát Toàn Viên Kiếm va chạm với quang trụ bị lực chấn văng ra xa.

Trong quang trụ bạc ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, may mắn hắn có kỹ năng hỗ trợ Thiên Sứ Chúc Phúc bảo hộ, lại thêm đúng lúc phóng ra Linh Quang Trảo ngăn chặn, mới không có bị thương nặng.

Bộp!

Chân đạp đất, Long Hạo Thần liên tiếp lùi bốn năm bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Bên kia Vương Nguyên Nguyên cũng vừa nhảy ra khỏi hố đất.

Liệt Không Pháo, một bí kỹ cường đại thuộc tính không gian của chiến sĩ. Có được sức bật mạnh mẽ trong nháy mắt. Nhưng mà Vương Nguyên Nguyên trong tình thế bị động không thể hoàn toàn phát huy uy lực của chiêu kia. Nhưng dù là vậy, nàng nhờ vào nó cộng thêm vào Toàn Thiên Liệt Không Kích, đã đánh bại Đấu Sát Toàn Viên Kiếm của Long Hạo Thần.

Nhưng lúc này tình hình của Vương Nguyên Nguyên thoát nhìn không quá tốt. Khuôn mặt tuần tú sáng sủa có chút tái nhợt, thở dốc khiến bộ ngực mới phát dục không ngừng phập phồng. Liên tục thi triển hai kỹ năng cường đại nhất, tiêu hao khá nhiều linh lực.

Về phương diện tiêu hao, Long Hạo Thần có thể chất quang minh chi tử so với nàng thì đỡ hơn nhiều. Từ việc hắn có thể duy trì Thiên Sứ Chúc Phúc là đoán được.

“Người là Trùng Giới kỳ sĩ?” Vương Nguyên Nguyên vẻ mặt nghi hoặc nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần hơi lắc đầu nói.

“Thủ Hộ, Trùng Giới ta đều biết chút ít.”

Vương Nguyên Nguyên thở hồng hộc nói.

“Xem ra đánh bình thường thì ta không phải đối thủ của người. Nhưng mà ta sẽ không nhận thua. Ta phải dùng toàn lực, người cũng triệu hoán tọa kỵ đi. Bộ trang bị rác rưởi của người không có thể đối kháng với Cự Linh Thần Thuần của ta.” Mỗi người đều có khổ trong lòng, thoát nhìn thì nàng không thua thiệt, nhưng liên tiếp va chạm khiến nàng tiêu hao hơn một nửa linh lực. Lại nhìn Long Hạo Thần dường như không có mất bao nhiêu linh lực. Đấu Sát Toàn Viên Kiếm của hắn chỗ bá đạo nhất chính là tá lực dã lực, đối với tự thân tiêu hao rất ít. Còn chính mình hai đại kỹ năng công kích thì phải mất khá nhiều linh lực.

Vừa nói nàng vừa lật tay trái, xuất hiện một khối bảo thạch. Quang mang màu bạc chói mắt biểu thị không gian linh lực từ viên bảo thạch nhiễm cả tay cô. Nàng không chút do dự nhét bảo thạch vào một lỗ trong số chín lỗ thủng của Thuần Bài.

Tiếp theo, nàng lại mau chóng lấy ra hai bảo thạch nhét vào lỗ thủng thứ hai, thứ ba.

Thoáng xem thì thấy bảo thạch giống hệt nhau, toàn thân tỏa sáng màu vàng nhạt. Nhưng không phải màu vàng của thuộc tính quang minh, mà là sắc vàng rờn rợn tia hồng.

Khi viên bảo thạch thứ nhất được khảm vào, trên Thuần Bài bắt đầu tản ra quang mang vàng rờn vô tận uy nghiêm và cao ngạo. Khí thế uy nghiêm cao ngạo đó tựa như quân vương thống trị cả đế quốc, khí thế của nó dày đặc dường như đã trải qua vô số quang huy lịch sử.

Sáu vị cường giả của Lục Đại Thánh Điện ngồi ở trên đài chủ tịch giám sát thi đấu, hầu như là đồng thời đứng dậy, trong mắt tràn ngập chấn động.

Long Hạo Thần chắc chắn không biết đó là cái gì, nhưng bọn họ làm sao không biết được? Khí thế này, khí thế này rõ ràng là sáu ngàn năm đến một vạn ba ngàn năm trước, Huy Hoàng niên đại bảo lưu lại cường đại vũ khí mới có Huy Hoàng khí thế! Phán đoán từ khí thế dao động của Thuần Bài này thì đã đạt tới Huy Hoàng cấp trang bị đỉnh, chỉ thua kém trang bị truyền kỳ một chút. Vương Nguyên Nguyên chỉ mới khảm ba viên bảo thạch, nếu như dùng toàn bộ chín viên thì sao? Như vậy tọa kỵ này sẽ siêu việt truyền kỳ, chạm tới cấp bậc trang bị sử thi?

Khi ba viên bảo thạch lấp đầy lỗ, Thuần Bài khổng lồ xuất hiện một bộ mặt kỳ dị.

Khuôn mặt vô cùng dữ tợn, dưới quang mang vàng rờn, có năm sắc màu là đỏ, vàng, trắng, xanh, xám tổ hợp mà thành. Cường đại lực áp bách chính là phát ra từ khuôn mặt kia. Long Hạo Thần đối diện nó chỉ cảm thấy khí thế này tựa như vật hữu hình không ngừng tấn công thân thể mình.

Vương Nguyên Nguyên nắm lấy Thuần Bài chậm rãi nâng lên. Bổng chốc quang mang vàng rờn cũng tùy theo nhiễm khắp người cô.

Vương Nguyên Nguyên toàn thân không mặc giáp, bị quang mang bao phủ mặc kệ trang phục vẫn là làn da, đều phát ra quang mang kỳ dị này. Một luồng hơi thở dã thú từ trên người nàng bạo phát.

Long Hạo Thần trực giác vượt xa người thường, hắn rõ ràng có thể cảm giác được, lúc này Vương Nguyên Nguyên thân thể ẩn chứa linh lực mạnh mẽ sắp bùng nổ, tùy thời đều có thể một kích trí mạng.

Trên trán hắn lấp lánh quang mang tím. Chín quang mang tím quay quanh chiếu rọi, không cần chú ngữ, tay phải Long Hạo Thần chỉ hướng phía trước, quang mang tím trên trán mở rộng. Hào quang chói lóe, Hạo Nguyệt đã xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn đến Hạo Nguyệt tam đầu, Vương Nguyên Nguyên mắt chợt sáng lên. Nàng biết đây mới là lúc Long Hạo Thần hoàn toàn phát huy sức mạnh. Mà lúc này nàng cũng trong trạng thái mạnh nhất. Không phải nàng không muốn khảm thêm bảo thạch, nhưng nàng chỉ có ba viên bảo thạch tổ truyền mà thôi.

“Ta là hậu duệ của Cự Linh Thần, đây là Cự Linh Thần Thuần, là vũ khí huyết mạch do tổ tiên truyền lại từ niên đại Huy Hoàng, Tuy hiện tại ta không cách nào phát huy hoàn chỉnh sức mạnh của nó. Nhưng Cự Linh Thần Thuần này đã rất gần với trạng bị truyền kỳ. Hãy cẩn thận.” Tiếng nói vừa dứt, Vương Nguyên Nguyên chân phải giẫm mạnh mặt đất, ầm ầm tiếng nổ, toàn bộ sân đều kịch liệt chấn động. Cả người nàng tựa như đoàn quang mang vàng ròng sắc hỏa diễm phóng hướng Long Hạo Thần.

Vũ khí huyết mạch ý là người thứ nhất có được vũ khí đặc thù, sau đó chỉ có thân thuộc máu mủ của người đó mới được sử dụng vũ khí này. Mặc kệ loại vũ khí này mạnh hay yếu, ở trên chợ đều không có giá trị. Dù sao đồ vật có mạnh đến đâu cũng không dùng được, chỉ có thể làm bài trí.

Có thể thấy rõ, mặt đất vừa bị Vương Nguyên Nguyên một cước đạp phải, lưu lại dấu chân sâu hơn một thước. Xem ra một cước này dùng sức mạnh cỡ nào.

Đối diện Cự Linh Thần Thuần bộc phát áp lực cường đại, Hạo Nguyệt dường như đều không cảm giác được, ba cái đầu nâng lên đồng thời phát ra tiếng gầm.

Long Hạo Thần và nó tâm ý tương thông, thân hình chợt lóe đã ngồi trên lưng Hạo Nguyệt. Dưới tác dụng của Thiên Sứ Chúc Phúc, trên người Hạo Nguyệt cũng có một tầng quang mang vàng nhạt. Tay phải hỏa kiếm vung một cái, một đạo Quang Trảm Kiếm chém hướng Vương Nguyên Nguyên.

Thân thể dài bốn mét của Hạo Nguyệt cực kỳ nhanh nhẹn. Tiểu Thanh phun ra khí lưu màu xanh, Phiêu Phù Thuật giảm bớt trọng lượng cơ thể. Lại làm động tác nhảy lên mang theo Long Hạo Thần bay lên hai mét.

Vương Nguyên Nguyên giương ngang Cự Linh Thần Thuần, khi nó chạm phải Quang Trảm Kiếm thì cảnh tượng quái dị xuất hiện. Quang Trảm Kiếm trong nháy mắt vỡ tan hóa thành nhiều điểm quang mang vàng biến mất trong không khí. Khoảnh khắc va chạm, Long Hạo Thần có thể rõ ràng cảm giác được, Cự Linh Thần Thuần lấy mất thường khó phát hiện kịch liệt rung động khe khẽ. Quang Trảm Kiếm là bị nó trực tiếp chấn vỡ.

Vương Nguyên Nguyên mũi chân nhún trên mặt đất đuổi theo Hạo Nguyệt, Thuần Bài nặng nề bổ xuống.

Khi thân thể Hạo Nguyệt bay lên cao, ba cái đầu bắt đầu ngâm xương. Mắt thấy Vương Nguyên Nguyên sắp công kích thì ba tầng hào quang gần như đồng thời khuếch tán từ thân thể Hạo Nguyệt, là lá chắn từ ba mặt nguyên tố.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

128. Chương 37: Cự Linh Thần Thuần(2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Màu xanh là gió, màu đỏ là lửa, màu vàng là quang. Ba mặt nguyên tố lá chắn đều có thêm thuộc tính Thiên Sứ Chúc Phúc.

Long Hạo Thần song kiếm vung lên, thân thể chợt khựng, Thần Ngự Thuần.

Tuy lúc này tốc độ của Vương Nguyên Nguyên nhanh nhưng Hạo Nguyệt không phải không cách nào né tránh. Tuy nhiên, Long Hạo Thần vẫn là chọn cách cứng đối cứng. Bởi vì hắn muốn thử xem, lực công kích của Cự Linh Thần Thuần đạt tới trình độ nào.

Oành~

Oành~

Oành~

Đang—

Liên tiếp bốn tiếng vang chấn động toàn sân.

Ba mặt nguyên tố Thuần Bài không ngờ chỉ thể có thể tạm dừng thể đi của Cự Linh Thần Thuần, sau đó vỡ nát. Cuối cùng vẫn là va chạm song kiếm Long Hạo Thần đặt trên đỉnh đầu.

Long Hạo Thần toàn thân mạnh rung động, trên người toát ra hào quang màu vàng, đích thị là Quang Báo Thù. Dưới thân Long Hạo Thần liên tục lùi mấy bước, trên mặt đất để lại dấu chân sâu hoắm.

Thiết trọng kiếm hoàn toàn gãy mấy mảnh, hỏa kiếm tuy không gãy nhưng cũng bị bẻ cong, xem hình dạng thì không thể sử dụng được nữa.

Hơn nữa lúc này hai tay Long Hạo Thần tê cứng, trong thân thể máu dâng cuộn cuộn suýt nội thương. Có thể nói, hắn và Hạo Nguyệt hợp sức mới có thể miễn cưỡng ngăn cản một đòn kia.

Quá mạnh. Lực lượng này chỉ sợ uy thế hơn ngàn cân.

Một kích va chạm, Long Hạo Thần hiển nhiên thu thiệt, nhưng cũng không uống phí. Thông qua đợt va chạm này, cho hắn hơi hiểu biết Cự Linh Thần Thuần trong tay Vương Nguyên Nguyên.

Đầu tiên, chấn động cực mau có thể là kỹ năng phụ của Cự Linh Thần Thuần. Nếu không có kỹ năng này, sẽ không dễ dàng phá giải ba nguyên tố Thuần Bài. Thứ hai là, uy lực lớn nhất của Thuần Bài này có lẽ là lực lượng. Đường như nó có thể cho ngoại linh lực của Vương Nguyên Nguyên bạo tăng, bản thân nó lại nặng vô cùng, mới sản sinh uy lực lớn như vậy.

Nhưng mà thoát nhìn Vương Nguyên Nguyên không dễ dàng khống chế Thuần Bài này. Khoảnh khắc va chạm, trên mặt nàng hiện lên ửng hồng. Hơn nữa khi Thuần Bài đánh lui Long Hạo Thần, Thuần Bài của nàng cũng đập xuống đất, hơn phân nửa chôn trong lòng đất. Nàng phải dùng sức rút nó lên, không giống lúc trước dễ dàng vận dụng. Hiển nhiên lấy tu vi hiện giờ, nàng không thể tùy ý khống chế Thuần Bài.

Tại lúc này, ưu thế của kỵ sĩ lập tức hiện ra. Long Hạo Thần đứng là bị chấn động hai tay tê liệt, vũ khí hư hỏng. Nhưng mà, Long Hạo Thần không có bị thương. Hơn nữa khi Thần Ngự Thuần ngăn cản Cự Linh Thần Thuần, còn có Hạo Nguyệt dùng thân thể cản trở, giúp Long Hạo Thần chặn bớt một phần lực lượng.

Sau khi lùi mấy bước, Hạo Nguyệt thừa dịp Vương Nguyên Nguyên cố gắng rút Thuần Bài lên, thân thể chợt lóe đã đến gần Vương Nguyên Nguyên. Cái đuôi to khỏe quét hai chân Vương Nguyên Nguyên, đồng thời vô số hỏa cầu, đao phong điên cuồng quăng hướng cô. Đặc biệt công kích hai tay cầm Thuần Bài của cô, Tiểu Quang thì niệm chú ngữ, Tục Linh Thuật Quang Diệu Thiên Địa lần nữa phóng ra, bổ sung tiêu hao cho Long Hạo Thần.

Vương Nguyên Nguyên tiêu hao quả thật không ít. Nàng không phải lần đầu sử dụng Cự Linh Thần Thuần, nhưng nàng đã quên, lúc trước khi vận dụng Cự Linh Thần Thuần đều là trong trạng thái nội linh lực dồi dào. Nhưng trước đó cùng Long Hạo Thần đụng độ khiến nàng tiêu hao linh lực rất nhiều. Mới nãy nhờ cậy Cự Linh Thần Thuần toàn lực kích phát một đòn, nàng liền phát hiện lực lượng của mình không có đủ nội linh lực duy trì, không cách nào khống chế Cự Linh Thần Thuần. Hạo Nguyệt bất ngờ tấn công quá mau, làm nàng bị đánh luống cuống tay chân.

Kéo ngang Cự Linh Thần Thuần, Vương Nguyên Nguyên định trốn sau Thuần Bài. Lấy khả năng của Cự Linh Thần Thuần, có khả năng ngăn chặn mấy phổ thông ma pháp này.

Điều nàng làm là chính xác. Đa số ma pháp của Tiểu Hỏa và Tiểu Thanh đều biến mất dưới sự chấn động nhanh của Cự Linh Thần Thuần. Nhưng Hạo Nguyệt cực kỳ gian trá, nó phóng ra mấy ma pháp này chỉ để mê hoặc Vương Nguyên Nguyên, cái đuôi phía dưới đúng lúc quần lấy một chân Vương Nguyên Nguyên, đột nhiên giật ra sau.

Tuy Vương Nguyên Nguyên có Cự Linh Thần Thuần tăng phúc đề cao lực lượng. Nhưng sức của Hạo Nguyệt không yếu, huống chi toàn lực lôi kéo so sánh với kinh hoàng hoảng loạn, kết quả hiển hiện rõ ràng.

Vương Nguyên Nguyên thân thể khá mềm dẻo, bị kéo một cái, cả người bổng ngã xuống đất, giang thẳng chân ra muốn kéo Thuần Bài cắt đứt đuôi Hạo Nguyệt. Nhưng mà Long Hạo Thần không cho nàng có cơ hội này.

Khi Hạo Nguyệt phát động, cùng lúc đó Long Hạo Thần có được kỹ năng Quang Diệu Thiên Địa của Tiểu Quang hỗ trợ, linh lực mau chóng khôi phục, hai tay cũng không còn tê. Tiểu Hỏa và Tiểu Thanh phóng ra ma pháp không chỉ để che giấu công kích của cái đuôi, còn là vì che giấu Long Hạo Thần phóng người lên.

Bóp!

Long Hạo Thần nhảy tới sau lưng Vương Nguyên Nguyên, một chưởng chặt ngang cổ. Vương Nguyên Nguyên chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, hôn mê bất tỉnh. Đương nhiên là không thể kéo Cự Linh Thần Thuần được nữa rồi.

Long Hạo Thần đỡ lấy Vương Nguyên Nguyên ngất xỉu mềm rũ thân thể, lòng còn sợ hãi nhìn Thuần Bài bên cạnh mình. Hắn biết, nếu như Vương Nguyên Nguyên có thể khống chế Thuần Bài này thành thạo chút, sợ rằng người thua chính là hắn. Hắn không thể nào để Hạo Nguyệt cùng Thuần Bài này sinh tử đấu.

Nhưng mà vật chết rồi cuộc chỉ là vật chết. Tuy hiện tại Cự Linh Thần Thuần sắp gần với trạng bị truyền kỳ, nhưng nó vẫn là thứ cần người điều khiển. Mà Hạo Nguyệt trợ giúp Long Hạo Thần lợi ích lớn hơn rất nhiều.

Chỗ tốt của huyết khế so với khế ước bình đẳng càng hiển thị ra. Tinh thần liên hệ giữa hai bên rất chặt chẽ, dù chỉ một ý nghĩ đã có thể cảm giác được, phối hợp trong chiến đấu càng thêm ăn ý.

Tuy thắng Vương Nguyên Nguyên nhưng sắc mặt Long Hạo Thần không quá tốt xem. Lần này dự thi, tất cả trạng bị của hắn đều hư hỏng, một cái cũng không còn. Cường độ thi đấu cao, cùng với vừa rồi sự khủng bố của Cự Linh Thần Thuần, đều cho Long Hạo Thần biết tác dụng mạnh của trạng bị trong chiến đấu. Nhưng mà hắn không có tiền! Lấy đâu ra mua trạng bị? Đợi tới vòng thi đấu kế tiếp, không có trạng bị thuận tay, hắn làm sao đối diện cường giả trong các tổ khác?

Hạo Nguyệt tiến hóa ba cái đầu, chính Long Hạo Thần cũng đột phá ngũ giai, hiện tại hắn rất có lòng tin đứng đầu ba thứ hạng.

“Long Hạo Thần thắng.”

Long Hạo Thần lấy ra một Thánh Quang Tráo chiếu rọi trên người Vương Nguyên Nguyên. Hắn ra tay không nặng, vài giây sau Vương Nguyên Nguyên đã từ trong hôn mê tỉnh lại.

Bật người đứng lên, nàng không phục nhìn Long Hạo Thần, hừ một tiếng nói.

“Nếu ngay từ đầu ta sử dụng Cự Linh Thần Thuần, ngươi chưa chắc là đối thủ của ta.” Nàng vừa nói vừa cạy ra ba viên bảo thạch trên Thuần Bài.

Long Hạo Thần nghiêm túc gật đầu nói.

“Nàng nói đúng. Nhưng mà thắng hay bại thì chưa chắc. Nhìn ra được nàng không thể hoàn toàn khống chế trạng bị này. Nó cũng khiến nàng tiêu hao rất lớn. Chỉ cần ta có thể kéo dài một đoạn thời gian, nàng vẫn rất khó chiến thắng.”

Vương Nguyên Nguyên biết hắn nói thật, gật đầu nói.

“Ngươi nói không sai. Ta nhất định cùng ngươi tiến nhập chung kết.”

Nói dứt lời, nàng gái mạnh mẽ này cầm Thuần Bài xoay người đi hướng khu nghỉ ngơi, ánh mắt nhìn thẳng chỗ vị ma pháp sư nào đó đang ngồi.

Hoàng Nghị sắc mặt hơi khó coi. Vòng cuối đối thủ của y chính là Vương Nguyên Nguyên, ai thắng lấy danh phận thứ hai. Mặc dù đứng thứ ba cũng có thể đậu, nhưng ai mà không muốn nắm giữ vận mệnh trong tay mình! Vừa rồi y cũng thấy biểu hiện hung bạo của Vương Nguyên Nguyên. Hoàng Nghị trong lòng phần nộ nghĩ, có cần phải mạnh như vậy hay không! Ngay cả trạng bị cấp Huy Diệu đều lấy ra, còn là chủng loại mạnh đại nhất. Minh có thể làm gì bây giờ? Uy lực Thuần Bài kia đủ triệt tiêu ưu thế linh lô của y. Dù sao, Thổ nguyên tố tinh linh còn chưa tiến hóa.

Trải qua một trận chiến này, Long Hạo Thần chính thức vượt qua vòng kể, hơn nữa còn là lấy thân phận đệ nhất trước tiên hoàn thành, dẫn đầu tiến vào top 16.

Đem Hạo Nguyệt truyền tổng trở lại phòng trọ, Long Hạo Thần có chút buồn rầu rời khỏi sân đấu. Không có vũ khí thì phải làm sao đây?

Nhưng rất nhanh hẳn hết buồn phiền.

“Thải Nhi, hôm nay lại là nàng tới sớm!” Long Hạo Thần cười tiến lên. Mỗi khi hắn nhìn thấy nàng sẽ quên mất tất cả không vui. Tuy rằng Thải Nhi sau lần đó thì lấy khăn che mặt, không để hắn nhìn đến khuôn mặt nàng. Long Hạo Thần lại chưa bao giờ yêu cầu muốn nhìn.

Đi nhanh vài bước tới bên cạnh Thải Nhi, Long Hạo Thần thật tự nhiên nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Nghe thanh âm của hắn, Thải Nhi mắt ngọc mày ngài cũng trở nên nhu hòa, nhỏ giọng nói.

“Thi đấu hôm nay có thuận lợi không?”

Long Hạo Thần cười ha ha nói.

“Tốt lắm, hôm nay đối thủ khá mạnh. Là một nữ chiến sĩ. Thuần Bài của nàng ấy rất lợi hại. Thuần Bài có thể dùng làm vũ khí công kích, còn có thể khảm bảo thạch tăng uy lực, nói là cái gì hậu duệ của Cự Linh Thần.”

Trận chiến này giúp ích cho Long Hạo Thần không ít, giảng giải một lần các đoạn phần khích trong quá trình giao chiến giữa hắn và Vương Nguyên Nguyên. Nhưng hắn không nói việc vũ khí bị hỏng. Không có lý do gì, hắn chỉ là không muốn Thải Nhi lo lắng.

“Thắng là tốt rồi, nói vậy ngươi đã là đệ nhất tiểu tổ.” Thải Nhi mỉm cười nói.

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Đúng vậy! Nhưng không biết qua vòng khác sẽ hội ngộ đối thủ mạnh cỡ nào. Đúng rồi, chúng ta quen lâu vậy, ngoại trừ đưa nàng về thì chúng ta không làm chuyện gì khác, có cần...”

Nói tới đây hắn tạm ngừng, tay nắm tay Thải Nhi ngừng bước chân, hơi tới gần nhìn sắc mặt Thải Nhi. Nếu Thải Nhi nói phải về nhà, vậy hắn sẽ không mời nàng ăn cơm.

Nhưng Thải Nhi lại hiểu sai, thích một cái, khuôn mặt lộ ra ngoài khăn mỏng biến thành đỏ rực, tim đập bỗng nhiên nhanh hơn. Nàng là một thích khách, chưa từng có cảm giác kinh hoàng như hiện tại.

Tuy tuổi hai người không lớn, nhưng liên quan chuyện nam nữ, con gái so với con trai sớm hiểu biết một chút.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

129. Chương 37: Cự Linh Thần Thuần(3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Là muốn nhìn mặt mình? Hay là muốn ôm? Hoặc là muốn...muốn...

Thải Nhi trong lòng rối loạn, tay để trong bàn tay Long Hạo Thần toát ra mồ hôi.

Long Hạo Thần nhìn sắc mặt nàng biến đổi thì giật nảy mình, vội vàng vươn tay muốn sờ trán nàng.

Thải Nhi mắt không thấy đường, hiện giờ tâm thần rối loạn thì cảm giác đối với bên ngoài càng mơ hồ. Long Hạo Thần tay vừa mới chạm vào trán, nàng bản năng lùi vài bước kinh hãi hét một tiếng.

“A, dừng!” Dù gì nàng còn chưa chuẩn bị tốt!

Sau lưng nàng không xa có bậc thềm đá, nàng kinh hoàng lui về phía sau thì bị vấp phải, cả người ngã ra sau.

Long Hạo Thần giật mình, tuy hắn không biết Thải Nhi tại sao đột nhiên như vậy, nhưng bản năng tiến tới ôm vòng eo mảnh khảnh, đỡ lấy thân thể mềm mại.

“Cẩn thận.”

Lúc này Thái Nhi xấu hổ đến mức cổ cũng đỏ ửng. Nàng cảm giác rõ ràng bàn tay ôm eo mình truyền đến nguồn nhiệt, còn có hơi thở trong lúc hân nháy mắt tiếp cận.

Là một thích khách, đặc biệt là khi còn bé nàng đã tu luyện nên thân thể rất nhạy cảm, bởi vì chỉ có như thế mới cảm giác được nguy hiểm nhỏ nhất. Nhưng bây giờ điều này lại khiến nàng xấu hổ, thân mềm nhũn, hai chân suýt đứng không vững. Một tay nàng nắm chặt ngực áo Long Hạo Thần, đầu óc trống rỗng.

Long Hạo Thần cũng ngây ngẩn cả người. Không khí không lạnh, mọi người mặc phục trang không nhiều. Khi hân ôm vòng eo mảnh khảnh của Thái Nhi, chỉ cảm giác truyền đến cảm xúc mềm mại trơn bóng như mỹ ngọc. Đặc biệt là khi hân cảm giác phía dưới phần eo mảnh đến mức như sắp gãy, đường cong bờ mông khiến người mơ màng, khuôn mặt người tuấn chột xấu hổ đỏ bừng.

Vài giây ngẩn ngủ đối với họ mà nói dài như mấy thế kỷ. Thái Nhi trước tiên kịp phản ứng, vội thẳng người đứng lên, gây trúc trong tay giờ ngang chặn Long Hạo Thần, cúi giận mắng.

“Anh...anh...”

Long Hạo Thần khờ khạo nói.

“Thái Nhi, nàng không sao chứ. Ta, ta chỉ là muốn mời nàng ăn một bữa cơm. Làm sao vậy? Nàng bị bệnh? Có phát sốt hay không? Mặt nàng đỏ quá...”

Lần này đến lượt Thái Nhi ngây ngẩn.

Thì ra, thì ra người ấy chỉ là...mình lại nghĩ vậy...

Trên mặt sắc hồng chẳng những không biến mất ngược lại càng đỏ. Thái Nhi dùng gây trúc gõ nhẹ lên người Long Hạo Thần, khê giọng nói.

“Xấu xa. Ta đi về trước. Ai cần cùng ăn cơm.”

Nói xong gây trúc gõ mặt đất. Long Hạo Thần chỉ thấy bóng dáng nàng chột lóe, mấy lượt thì đã không thấy tung tích.

Thân pháp mau quá! Tốc độ của thích khách thật khiến người ta hâm mộ. Nhưng Thái Nhi làm sao vậy? Vì sao nàng mắng mình là xấu xa!

Long Hạo Thần đứng ngây ngẩn một lát, mang theo nghi hoặc trở lại nhà trọ. Hân có linh cảm nhạy bén, biết được Thái Nhi không phải thật sự giận mình. Nhưng hân không rõ vì sao nàng đi như chạy trốn. Tuy nhiên, cảm giác ôm lấy nàng quá tốt đẹp! Ôm eo nàng cảm giác rất thoải mái. Hôm nay thật không muốn rửa tay chút nào.

Long Hạo Thần trở lại nhà trọ, không đợi hân vào phòng đã nghe thanh âm của Dạ Hoa từ phòng bên cạnh truyền ra.

“Hạo Thần, người qua đây.”

Làm sao lão sư biết mình trở về? Long Hạo Thần trong lòng chột kinh ngạc, vội vàng đẩy cửa vào phòng Dạ Hoa.

Trong phòng Dạ Hoa không chỉ có một mình y. Ngoại trừ y còn có hai người. Một lão giả râu tóc bạc trắng ngồi đối diện y, sau lưng lão giả còn đứng một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi này không xa lạ, chẳng phải là hôm đó nhận mình là chủ nhân sau đó không hề thấy mặt, Hàn Vũ ư.

Tuy Dạ Hoa ngồi nhưng thái độ vô cùng cung kính, chỉ có nửa phần mông ngồi mép ghế. Lần đầu tiên Long Hạo Thần nhìn đến lão sư như thế vậy. Theo hân hiểu biết thì lão sư, thái độ này tuyệt đối là xuất phát từ tận đáy lòng.

Lão giả này là ai? Trưởng bối của Hàn Vũ ư? Bởi vì hôm đó hắn muốn làm Phụ Trợ kỳ sĩ của ta nên giờ muốn kiếm chuyện? Long Hạo Thần trong lòng trầm xuống, nhưng không nói lời nào lặng lẽ đứng sau lưng Dạ Hoa.

Đương nhiên Hàn Vũ cũng nhìn thấy hắn, chỉ là hiện tại về mặt y vô cùng bình tĩnh, không có kiêu ngạo giống lúc trước.

Lão giả ngồi đối diện Dạ Hoa chẳng phải chính là kỳ sĩ liên minh, thánh kỳ sĩ trưởng Hàn Khiêm ư. Nhìn thấy Long Hạo Thần, trong mắt ông ta chợt sáng ngời, mỉm cười nói.

“Dạ Hoa, người thật là bồi dưỡng ra một đệ tử rất tốt. Vốn ta còn muốn nhờ người truyền đạt ý tứ của ta tới hắn. Nếu hắn đã sớm trở lại, vậy không cần nữa. Hạo Thần, hôm nay thi đấu thuận lợi chứ?”

Nghe thanh âm của ông ta, Long Hạo Thần chợt trợn to mắt. Trí nhớ và trực giác của hắn rất tốt, tuy lúc này thanh âm ôn hòa nhưng hắn lập tức nhận ra người cho hắn ký ức khác sâu nhất.

“Ngài...ngài là thánh kỳ sĩ trưởng ngồi ở đài chủ tịch trong thi đấu vòng loại?” Long Hạo Thần thất thanh hỏi.

Hàn Khiêm mỉm cười gật đầu, nói.

“Đúng vậy! Khó được người còn nhớ rõ giọng nói của ta.”

Dạ Hoa liếc Long Hạo Thần một cái.

“Người còn chưa trả lời vấn đề của thánh kỳ sĩ đại nhân.”

Long Hạo Thần vội vàng cung kính nói.

“Trận đấu hôm nay ta may mắn thắng lợi.”

“May mắn?” Hàn Khiêm hơi kinh ngạc nhìn hắn. “Nói ra nghe một chút. Trong tổ của người còn ai có thể khiến người dùng đến hai chữ may mắn?”

Long Hạo Thần gật đầu, sau đó đơn giản kể ra tình hình chiến đấu giữa mình và Vương Nguyên Nguyên, cường điệu miêu tả Cự Linh Thần Thuần của Vương Nguyên Nguyên.

“Trang bị sử thi.” Hàn Khiêm sắc mặt nghiêm túc, nhíu mày. “Ta có nghe nói về Cự Linh Thần truyền thừa, không ngờ bọn họ có thể kéo dài huyết mạch tới tận đây. Đây là việc tốt nhất đối với nhân loại chúng ta. Xem ra nàng gái này sẽ trở thành mục tiêu chú trọng bồi dưỡng của Chiến Sĩ Thánh Điện. Ta có thể khẳng định trang bị huyết mạch truyền thừa của tộc Cự Linh Thần ít nhất là cấp bậc sử thi. Nhưng ta không nhớ thời đại Huy Hoàng có Cự Linh Thần Thuần. Xem ra Cự Linh Thần Thuần của nàng bé kia là loại vũ khí phá hoại. Nếu như nàng gái có thể trám kín chín lỗ hổng kia, đương nhiên có thể đạt tới cấp bậc sử thi. Loại phương pháp rèn vũ khí có chín lỗ hổng cộng hưởng hình thành linh lực nay đã thất truyền.”

Vị thánh kỳ sĩ này tuyệt đối hiểu rộng biết nhiều, phương diện tri thức thì Dạ Hoa khó thể sánh bằng.

“Không sai, không sai, đối diện trang bị như vậy mà người có thể chiến thắng, đem đến niềm kiêu hãnh cho Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta.” Hàn Khiêm hết sức hài lòng gật đầu.

“Tiểu Hạo Thần! Lần này ta đến mục đích chính là tìm người. Không giấu gì người, lão phu tên Hàn Khiêm, Hàn Vũ là cháu của ta. Nhưng mà thằng nhóc này biểu hiện trong đợt tuyển chọn Liệp ma Đoàn thật quá làm cho ta thất vọng. Hôm đó ta để nó báỉ người làm chủ nhân, làm Phụ Trợ kỳ sĩ của người, tuyệt đối không phải nói đùa. Hôm nay ta mang nó đến đây, thủ tục Phụ Trợ kỳ sĩ ta đã giúp nó làm xong. Bắt đầu từ bây giờ, liên tục năm năm nó chỉ có thể là Phụ Trợ của người. Sinh mệnh của nó, tất cả đều do người chỉ phối. Tiểu Vũ.” Hàn Khiêm ý bảo cháu trai.

Hàn Vũ vội vàng tiến lên mấy bước, hơi khom người vươn ra tay trái.

Long Hạo Thần bất ngờ nhìn thấy, trong lòng bàn tay trái của Hàn Vũ có đặc thù ấn ký. Loại ký hiệu này hắn không nhận biết.

Hàn Khiêm nói.

“Đây là khế ước Phụ Trợ kị sĩ. Tạm định năm năm. Người cần tích một giọt máu tươi ở giữa khế ước. Khi khế ước hoàn thành, trong năm năm, nó tuyệt đối không thể vi phạm bất cứ mệnh lệnh nào của người. Người chỉ cần dùng ý niệm là có thể nắm giữ sống chết của nó.”

Long Hạo Thần nhìn Hàn Khiêm nghiêm túc, nhin không được nói.

“Thánh kị sĩ trưởng đại nhân, không cần đâu. Ta thấy Hàn Vũ huynh chỉ là nhất thời bất cẩn.”

Hàn Khiêm chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói.

“Nó đâu chỉ là nhất thời sơ ý? Thằng nhóc này có một ít thiên phú, nhưng tính cách nghiêm trọng thiếu sót. Kiêu ngạo tùy hứng, không thể làm việc lớn. Mà người thì khác. Trên người của người, ta có thể nhìn thấy niềm kiêu hãnh của kị sĩ. Đừng tưởng rằng nó làm Phụ Trợ kị sĩ của người thì người được đến chỗ tốt. Thật ra nó mới là người được lợi. Nó đi theo người, chẳng những có thể gia nhập Liệp ma Đoàn có người trong đó, hơn nữa ở bên cạnh người học tập rất nhiều thứ. Năm năm ma luyện có lẽ sẽ giúp nó đi vào quỹ đạo, trở thành một kị sĩ ưu tú, đây mới là mục đích của ta. Cho nên làm ông nội của nó, ta thỉnh cầu người hãy thu nhận nó làm Phụ Trợ.”

Vừa nói Hàn Khiêm tay trái để ngang ngực, hướng Long Hạo Thần làm tiêu chuẩn lễ kị sĩ.

Long Hạo Thần giật nảy mình vội đáp lễ.

“Thánh kị sĩ trưởng đại nhân, người đừng như vậy, sẽ làm ta giảm thọ, ta đáp ứng là được.”

Dạ Hoa đứng một bên không nói lời nào. Hàn Khiêm không hề che giấu mục đích khi để Hàn Vũ trở thành Phụ Trợ kị sĩ của Long Hạo Thần. Quang minh chính đại không có nửa phần giấu giếm, chỉ dựa vào điểm này đủ khiến người kính trọng. Huống chi có thêm Phụ Trợ kị sĩ ngũ giai bên cạnh, sẽ gia tăng phần lớn an toàn cho Long Hạo Thần.

Đổ thắm máu tươi chậm rãi rơi, rơi giữa khế ước Phụ Trợ kị sĩ.

Tuy mấy ngày qua Hàn Vũ đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, nhưng đến giờ khắc thật sự trở thành Phụ Trợ kị sĩ của người ta, y vẫn là không cam lòng nhắm mắt lại.

Máu tươi nhỏ trong lòng bàn tay Hàn Vũ, nháy mắt hóa thành một luồng sáng hồng nhạt, biến mất không thấy. Ngay sau đó vầng sáng hồng khuếch tán từ phù văn lan tràn đến toàn thân Hàn Vũ.

Hàn Vũ đánh rùng mình một cái, bản năng mở mắt. Không đợi y hướng Long Hạo Thần kêu hai chữ chủ nhân và hành lễ, đột nhiên trong phù văn lại xuất hiện một vầng sáng vàng tràn ra.

Trong phút chốc, Hàn Vũ chỉ cảm thấy toàn thân ba trăm sáu mươi vạn lỗ chân lông nháy mắt mở ra, từ trong tới ngoài ẩm áp thoải mái, tựa như chìm trong suối nước nóng khiến y suýt rên rỉ thành tiếng.

Đây là có chuyện gì? Đừng nói là Dạ Hoa và Long Hạo Thần, ngay cả Hàn Khiêm đều giật nảy mình. Tình huống trước mắt, coi như là kiến thức rộng thánh kị sĩ trưởng đều là lần đầu tiên gặp.

Bản thân Hàn Vũ cũng ngây ngẩn, nhưng cảm giác thoải mái này không giả. Y có thể cảm nhận được giữa mình là Long Hạo Thần có tia liên hệ như có như không, hơn nữa vô cùng thân cận, tựa như là người nhà.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

130. Chương 38: Thiên Phú Áp Chế Cộng Hưởng (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Hít sâu một hơi, Hàn Khiêm đem ánh mắt chuyển hướng cháu trai của mình, sắc mặt ông cũng trở nên nghiêm trọng, tay phải hư không chỉ hướng Hàn Vũ. Trong khoảnh khắc, Long Hạo Thần nhìn thấy tay Hàn Khiêm biến thành quang mang vàng trong suốt, Quang Diệu Thể, kỹ năng thất giai của kị sĩ.

Bàn tay sáng chuyển động, năm ngón tay vung, từng đạo quang văn tràn ngập quỹ tích huyền ảo trong bàn tay ông tràn ra. Giấy lát sau biến thành phức tạp quang văn lạc ấn vị trí ngực của Hàn Vũ.

Bỗng chốc thân thể Hàn Vũ run lên, ngực lóe ra một luồng quang mang vàng chậm rãi dựng thẳng trên không trung, trở thành quang trụ màu vàng, từ từ dâng lên.

Ánh mắt Hàn Khiêm nhìn chằm chằm tốc độ dâng cao của quang trụ, sắc mặt càng lúc càng kích động.

Dạ Hoa và Long Hạo Thần không hiểu ra sao. Hàn Khiêm vừa mới sử dụng năng lực hai người đều không biết, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, quang trụ vàng rốt cuộc dừng lại không dâng lên cao nữa. Hai tay Hàn Khiêm không tự giác siết chặt thành nắm đấm.

“Không, không ngờ là như vậy. Tám mươi, tám mươi a!”

Chợt quay đầu lại, Hàn Khiêm lần nữa nhìn Long Hạo Thần thì ánh mắt đã biến thành vô cùng kỳ quái, từ trên xuống dưới nhìn hẳn tựa như đang xem một báu vật vô giá quý hiếm.

Long Hạo Thần bị ông nhìn đến nhột nhạt, nhẹn không được hỏi.

“Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân, đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Khiêm hít sâu một hơi, tay phải vung lên, một tầng sắc vàng bao bọc gian phòng, gồm cả dưới chân bọn họ cũng bị bao phủ. Câu nói sau đó của ông khiến hai thầy trò Dạ Hoa, Long Hạo Thần đều kinh ngạc.

“Tiểu Hạo Thần a tiểu Hạo Thần, người thật đúng là luôn khiến ta giật mình. Tiên thiên nội linh lực chín mươi bảy, quang minh chi tử. Không nghĩ tới hắc ám thời kỳ sáu ngàn năm nay, Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta rốt cuộc xuất hiện một vị quang minh chi tử. Ha ha, ha ha ha ha.”

Long Hạo Thần và Dạ Hoa trợn mắt há hốc mồm nhìn người nói chuyện. Nếu là người khác nói câu này, có lẽ hai thầy trò đã chuẩn bị chiến đấu. Nhưng trước mặt họ, chính là Kỵ Sĩ Thánh Điện thánh kỵ sĩ trưởng. Đây chính là người chỉ nhắc tay một cái đã dễ dàng hủy diệt họ, siêu cấp cường giả. Hơn nữa hai người không cho rằng Hàn Khiêm sẽ làm chuyện gì không bắt lợi với họ.

“Làm, làm sao ngài biết?” Long Hạo Thần ngây ngốc hỏi. Người ta đều nói cụ thể con số, có che giấu thêm cũng chẳng được gì, đơn giản hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Hàn Khiêm tâm tình không cách nào bình tĩnh, trong mắt ngọn lửa hưng phấn thiêu đốt.

“Chính là trong khế ước Phụ Trợ kỵ sĩ người đã lộ ra sơ hở. Quan hệ giữa Phụ Trợ kỵ sĩ và chủ kỵ sĩ rất thân thiết. Ký kết khế ước phải cần huyết mạch của song phương bảo trì liên hệ. Cho nên mới cần một giọt máu của người. Khi khế ước Phụ Trợ kỵ sĩ hoàn thành, nếu như thiên phú của chủ kỵ sĩ vượt rất xa Phụ Trợ kỵ sĩ, như vậy thiên phú của Phụ Trợ kỵ sĩ sẽ tăng cao theo thiên phú của chủ kỵ sĩ. Sau khi khế ước kết thúc, thiên phú tăng cao này sẽ biến mất.”

“Cái gọi là vượt rất xa cũng là có hạn định, cũng chính là vừa rồi ta nói thiên phú áp chế cộng hưởng. Hạn định này chính là tiên thiên nội linh lực chênh lệch vượt qua ba mươi. Cũng chính là nói, trong tình huống tiên thiên nội linh lực của chủ kỵ sĩ cao hơn Phụ Trợ kỵ sĩ ba mươi điểm, thiên phú của Phụ Trợ kỵ sĩ sẽ tăng cao. Trình độ tăng này là tiên thiên nội linh lực hai bên chênh lệch giảm phân nửa.”

“Tiểu Vũ tiên thiên nội linh lực là sáu mươi ba, coi như không sai. Nhưng hiện tại tiên thiên nội linh lực của nó cao tới tám mươi. Cũng chính là nói đã tăng lên mười bảy điểm nội linh lực. Mười bảy tăng gấp mấy lần chính là 34 lại thêm vào sáu mươi ba, thế là ta tính ra tiên thiên nội linh lực của người. Chín mươi bảy, đây là chín mươi bảy điểm tiên thiên nội linh lực! Thật không nghĩ đến, ta sinh thời có thể nhìn thấy cường giả có thể chất quang minh chi tử.”

Long Hạo Thần ngơ ngẩn, Dạ Hoa cũng ngây ngẩn, Hàn Vũ thì khờ cười...

Dạ Hoa lẩm bẩm.

“Ta, sao ta chưa nghe nói Phụ Trợ kỵ sĩ còn có điểm tốt như vậy?”

Hàn Khiêm nói. “Phụ Trợ kỵ sĩ vốn không có nhiều, hơn nữa khế ước Phụ Trợ kỵ sĩ cũng có khác nhau. Có thể sản sinh ra loại thiên phú áp chế cộng hưởng này, chỉ có ta thì triển loại thiên phú vẫn nghiên cứu từ cổ văn tinh linh mới làm ra được. Đừng nói người chưa nghe qua, xem như trong Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng

Trong sương mù vàng nhạt tuy rằng áp lực lớn, nhưng Long Hạo Thần dựa vào cường đại tinh thần lực, có thể cảm giác ra trong này quang nguyên tố đậm đặc hơn bên ngoài nhiều. Sương mù không phải do hơi nước tạo thành, mà là quang nguyên tố ứ đọng. Chính là nói, nơi này quang nguyên tố là dạng thể lỏng.

Đáng tiếc, Long Hạo Thần không có khả năng hấp thu. Quang nguyên tố này tuyệt không bài xích hắn, nhưng khi hắn muốn thử hấp thu thì áp lực xung quanh nháy mắt bạo tăng. Suýt nữa khiến linh lực hệ thể của hắn tán loạn. Làm Long Hạo Thần sợ đến mức vội vàng ổn định tâm thần, đồng thời phóng ra Thánh Quang Trảo. Thế này mới tránh được phòng ngự không tan vỡ.

Thế là hắn không dám làm bừa nữa, cẩn thận bước tới trước.

Thời gian không dài, cảnh vật phía trước bỗng biến thành rõ ràng. Mấy chỗ khác như cũ mờ mịt, nhưng bên trái xuất hiện các con đường.

Con đường rộng khoảng ba mét, hai bên đều là vách đá cao vút. Vách đá bóng loáng như gương, lấy tu vi hiện tại của Long Hạo Thần nhất định không thể leo lên.

Chắc đúng là nơi này rồi. Long Hạo Thần quan sát một chút, liền cất bước đi hướng con đường.

Đi ra phạm vi sương mù vàng, thân thể hắn bỗng chốc trở nên nhẹ hẫng. Áp lực giảm bớt, Long Hạo Thần cảm giác nội lực trong thân thể hơi cuộn cuộn.

Con đường này không bằng phẳng mà hơi uốn lượn khúc chiết. Cho nên hắn có thể nhìn đến vách đá, lại không thể biết tận cùng có cái gì.

Theo con đường vẫn hướng tới trước, khoảng mười phút thì đột nhiên đằng trước xuất hiện hơn mười lối rẽ. Mỗi một lối rẽ hai bên đều là vực sâu.

Này...này chắc là không phải thiên nhiên hình thành, nếu không thật sự là quá kỳ diệu. Long Hạo Thần rung động nhìn từng chi nhánh đường rẽ, trầm nghĩ.

Làm sao đây? Dương gia gia không cho biết còn có lối rẽ. Mình nên chọn cái nào đây? Sẽ lại tuyển chọn bên trái phía trong cùng ư?

Chợt ngừng bước chân, Long Hạo Thần suy tư.

Tuy tuổi hắn không lớn nhưng tính cách trầm ổn, không có mù quáng xâm nhập. Không biết vì sao, trong lòng hắn có vài phần cảm giác bất an.

Long Hạo Thần nhớ lại từng lời Dương Hạo Hàm nói, không có để lộ một chữ nào. Trí nhớ giờ phút này phát huy tác dụng quan trọng.

“Dương gia gia có nói mình phải đi qua khảo nghiệm mới được thưởng. Chẳng lẽ trước mắt chính là khảo nghiệm, hoặc là một phần của khảo nghiệm?” Long Hạo Thần nghĩ như vậy, lập tức ngồi xuống xếp bằng, khép lại đôi mắt.

Lúc trước khi đi qua sương mù, linh lực của hắn hơi tiêu hao. Nếu phải đối mặt khảo nghiệm, vậy thì giữ trạng thái tốt nhất vô cùng quan trọng.

Trong Kỳ Linh sơn cốc này, quang nguyên tố so với bên ngoài càng nồng đậm. Tuy nó không giống như trong sương mù quang nguyên tố đậm đặc tựa mưa, nhưng cũng tương đối dồi dào. Dựa vào thể chất quang minh chi tử, một lát sau Long Hạo Thần đã khôi phục lại trạng thái cao nhất.

Đúng lúc này, đột nhiên Long Hạo Thần tâm thần hơi chấn động. Hắn cảm giác một luồng quang nguyên tố cực thuần khiết hơi dao động.

“Hử?”

Long Hạo Thần đột nhiên mở mắt, ánh mắt trong chốc lát đã tập trung một phương hướng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

133. Chương 39: Lam Vũ, Phù Dung Quang (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Luồng khí cực tinh thuần đó tuy rằng chỉ là chợt lóe, nhưng dựa vào cảm giác mãnh liệt, hắn trong nháy mắt ghi nhớ phương hướng.

Trước mặt hắn tổng cộng có mười lối rẽ, trong trí nhớ của hắn thì phương hướng kia là lối thứ ba từ tay trái đếm sang.

Không chút chần chờ, Long Hạo Thần đứng dậy bước nhanh đi hướng lối rẽ thứ ba.

Đi vào lối rẽ không tới một trăm mét, cảm giác lúc trước lần nữa xuất hiện. Không sai, đúng là hướng này. Long Hạo Thần thầm nghĩ, một nơi có nồng đậm quang nguyên tố dao động, chắc chính là mục đích của chuyến đi này.

Tiếp tục đi trong chốc lát, khi hắn quẹo sang hướng khác thì đột nhiên phía trước xuất hiện cánh cửa phát tia sáng kỳ dị.

Cánh cửa này không giống cái đã truyền tống hắn tới đây, nó nhỏ hơn nhiều, cao hai mét, rộng một mét, hình trứng. Bên trong cửa tỏa quang mang vàng nhạt, nhưng mé bên lại là màu nước biển.

Đây là...

Chẳng lẽ mình phải bước vào trong đấy? Long Hạo Thần dừng chân lại.

Hắn đứng trước ngưỡng cửa, chỉ cảm thấy quang nguyên tố tinh thuần là từ cánh cửa này truyền ra. Nhưng nó không phải liên tục lan tỏa, mà là bất quy tắc thỉnh thoảng lóe lên một cái.

Là quang minh chi tử, Long Hạo Thần trời sinh được quang nguyên tố ưu ái, mà chính hắn đối với quang nguyên tố cũng rất thân cận. Khi cảm thụ được sự tồn tại của quang nguyên tố, hắn sẽ vô ý thức loại bỏ khả năng có nguy hiểm.

Do dự một hồi, Long Hạo Thần hít sâu, cất bước đi vào trong cánh cửa phát sáng.

Lần này, hắn không cảm giác có gì khó chịu, chỉ cảm thấy xung quanh một mảnh quang mang nhu hòa. Chớp mắt một cái, hắn lại cảm nhận chân đạp đất cứng rắn, ngay sau đó, tất cả hư ảo lần nữa biến trở về chân thật.

Đó là một cái hang, xung quanh là vách đá mọc lởm chởm. Mới bước một bước vào trong, Long Hạo Thần vừa cảm giác mình trở về thế giới thật thì ngay sau đó lại biến thành huyền ảo.

Hai luồng sáng một xanh một vàng bỗng nhiên lóe lên chiếu sáng cả động.

Màu xanh như biển rộng mênh mông, tràn ngập bao dung lấp lánh xinh đẹp.

Màu vàng ấm áp tựa như mặt trời trong thần thoại, sáng rực rỡ, tràn ngập tinh thần nhưng không chói mắt. Tựa như quang minh bừng bừng sinh cơ đuổi đi đêm tối.

Này là...

Long Hạo Thần ánh mắt chột mông lung. Hai loại nhan sắc tinh khiết xinh đẹp như vậy, đẹp đến mê hoặc hắn. Đặc biệt là khi hắn trông thấy màu vàng, cảm giác như trở lại thuở ban đầu cha giúp hắn hoàn thành thức tỉnh thần thánh. Trong cơ thể Dịch Thái Linh Lực tự phát sáng khiến cả người hắn lúc sáng lúc tối.

Hắn xâm nhập dường như làm sợ màu vàng và màu xanh tỏa sáng hang động, hai quang mang cùng lúc tạm dừng. Nhưng chúng nó cho Long Hạo Thần cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Quang mang xanh mang theo tinh thể và thăm dò, quang mang vàng chợt ngừng rồi tuôn ra mãnh liệt cảm giác thân thiết, bỗng phóng tới chỗ Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cái gì đều không làm, chỉ yên tĩnh đứng đó, mặc quang mang vàng xông tới. Khi thân thể hắn bị quang mang vàng bao phủ, hắn chỉ cảm thấy toàn thân biến thành ấm áp, nội linh lực trong cơ thể tốc độ vận chuyển bỗng tăng cao, cảm giác trời buộc nói không nên lời.

Tuy hắn nhìn không rõ chung quanh, trước mắt chỉ có quang mang vàng này. Nhưng cảm giác thân thiết mãnh liệt khiến Long Hạo Thần trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Long Hạo Thần cảm nhận được quang mang, cũng cảm giác được vô tận tinh thuần quang mang, cả người đều chìm đắm trong đó.

Mơ hồ, Long Hạo Thần thân thể bị quang mang vàng bao phủ chợt biến thành trong suốt, mặc cho quang mang vàng xuyên qua thân thể, xoay quanh.

Nếu có người nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ chấn động kêu ra tiếng.

Quang Diệu Thể, cường đại năng lực tượng trưng cho kỳ sĩ thất giai, hóa thân thành quang mang, cùng quang dung hợp.

Lúc này Long Hạo Thần chỉ có ngũ giai, hơn nữa là vừa mới bước vào ngũ giai mà thôi. Nhưng hắn lại làm được rồi. Bình thường cho dù là hoàn chỉnh Quang Diệu Thể, cũng không ai chịu để quang minh bên ngoài dễ dàng nhập vào trong người. Nhưng hắn lại làm được.

Đây là thể chất của quang minh chi tử, đối với quang thân cận khiến hắn tuyệt đối tín nhiệm tất cả có liên quan đến quang nguyên tố. Mà quang nguyên tố cũng đem hắn thành chứa tế quang minh, đối đãi như con trai của quang minh thân. Thân thiết, dịu dàng, vô cùng thân mật.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, quang mang kia mới chậm rãi rời đi. Long Hạo Thần thân thể hồi phục bình thường. Nhưng ngay sau đó, cảm giác nguy cơ bỗng ập đến.

Đột nhiên mở mắt, Long Hạo Thần nhìn thấy một bóng dáng xanh.

Thấy bóng dáng này làm hắn giật nảy mình. Bởi vì bóng dáng xanh thoát nhìn giống hệt hắn, chỉ là thân thể tỏa quang mang xanh. Áp lực cường đại bỗng nhiên phát ra từ thân thể dường như là quang mang xanh ngưng tụ mà thành. Trong chớp mắt, hai tay nó nâng lên, hai thanh trọng kiếm màu xanh từ tay nó kéo dài ra, Đột Kích.

Giờ khắc này, Long Hạo Thần trên người không có bất cứ trang bị vũ khí nào. Hơn nữa hắn chỉ vừa mới tỉnh lại từ cảm giác mê diệu. Bản năng kích phát Linh Quang bao tay trên cổ tay, một tầng Thánh Quang Trảo dâng lên, quang mang vàng nhạt cứng rắn chắn một kích của quang mang xanh.

Xoạt

Lực xung kích mạnh mẽ đẩy Long Hạo Thần lùi về sau, một đôi trọng kiếm xanh đồng thời phát động Thiểm Điện Thứ, tựa như mưa đập vào Thánh Quang Trảo. Chỉ một giây, Thánh Quang Trảo đã vỡ nát. Quang mang xanh nhảy lên bổ hướng Long Hạo Thần.

Có khoảnh khắc ngắn ngủi giảm xóc, Long Hạo Thần mới kịp phản ứng, hai tay đồng thời để hai bên sườn. Hai thanh kiếm dài mỏng màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Ngưng Linh Thành Bình.

Đây là có thể dùng linh lực hóa thành vũ khí. Tuy hắn không biết thứ công kích mình là cái gì, nhưng hắn có thể cảm giác ra đối diện dường như chính là bản thân mình. Trong tình huống này, không có vũ khí thì sao chống cự được?

Ngưng Linh Thành Bình nghĩa là linh lực ngưng kết thành bình khí, phải đạt tới ngũ giai bậc cao nhất mới có khả năng làm ra. Long Hạo Thần hiện tại chỉ là Đại Địa kỳ sĩ bậc một, sử dụng rất miễn cưỡng. Hơn nữa ngưng Linh Thành Bình đối với linh lực tiêu hao cực lớn, không tới lúc bắt buộc tuyệt đối không dễ dàng dùng. Lấy thể chất quang minh chi tử của hắn, ngưng tụ hai thanh kiếm này cũng mất hơn năm trăm điểm nội linh lực. Hơn nữa trong quá trình chiến đấu, linh lực sẽ còn tiếp tục tiêu hao.

Đối diện Thiểm Điện Thứ của quang mang xanh, Long Hạo Thần trong tay song kiếm cũng khởi động. Quang mang vàng chợt lóe, hắn lại lấy kiếm phá kiếm. Dưới tình huống không hề dùng bất cứ kỹ năng gì, toàn bộ ngăn chặn công kích đến từ quang mang xanh.

Dường như quang mang xanh chỉ biết mỗi Thiểm Điện Thứ, tốc độ biến mau, hàng nghìn hàng vạn bóng kiếm xanh tựa như thủy ngân đánh tới.

Trong khoảnh khắc này, Long Hạo Thần cảm giác như trở lại lúc trước trong hầm. Song kiếm trong tay cao thấp tung bay, tập trung tinh thần bảo trì trạng thái bình tĩnh. Mặc kệ tốc độ công kích của đối thủ nhanh cỡ nào, hắn đều một chiêu một chiêu ngăn chặn.

Long Hạo Thần phát hiện, lực công kích của đối phương không mạnh, dựa vào Ngưng Linh Thành Bình hắn còn có thể nhẹ nhàng ngăn cản.

Mặc dù vậy, Long Hạo Thần không có sử dụng bất cứ kỹ năng nào. Linh lực của bản thân hắn đang mau chóng sụt giảm, dựa theo tình huống, dường như không quá có lợi.

Ừa?

Ngay lúc này, Long Hạo Thần chợt phát hiện có điểm kỳ cục. Linh cảm của hắn cao hơn người bình thường, khi ngăn cản đòn tấn công tựa cuồng phong của quang mang xanh, hắn còn quan sát năng lực của đối phương.

Hắn phát hiện màu sắc của quang mang xanh dường như nhạt rất nhiều. Mỗi lần công kích, thân thể nó nhạt đi mấy phần.

Trong thời gian thi đấu tuyển chọn Liệt ma Đoàn, Long Hạo Thần trải qua không ít trận chiến. Đặc biệt đối thủ càng mạnh, càng có tác dụng lớn gia tăng kinh nghiệm thực chiến của hắn.

Long Hạo Thần ngộ ra rằng trong chiến đấu, chẳng những phải luôn chú ý tình trạng của mình, càng thêm để ý tình huống địch thủ. Không phải quan sát kỹ năng tấn công, mà là thân thể kẻ địch và cường độ linh lực. Hắn chính là trong đoạn thời gian này tạo thành thói quen quan sát.

Khi quang mang xanh lần đầu phát động Thiểm Điện Thứ, có uy lực mạnh nhất. Nhưng khi nó phá giải Thánh Quang Tráo của mình, lực công kích dường như giảm xuống rất nhiều.

Đương nhiên Thánh Quang Tráo không thể nào thương tổn được đối phương. Vậy thì vì sao lực công kích của nó bỗng nhiên yếu bớt? Mà lúc ấy tình huống của mình là?

Chợt nghĩ như vậy, Long Hạo Thần phát hiện trong đó có kỳ quặc.

Quang mang xanh này dường như cường độ linh lực cùng chính mình không chênh lệch bao nhiêu. Linh lực của mình giảm thì linh lực nó cũng tùy theo giảm thấp. Lúc trước mình sử dụng Ngưng Linh Thành Bình, linh lực bản thân tiêu hao nhiều, cho nên linh lực của nó cũng hạ thấp, dĩ nhiên lực công kích sẽ chịu ảnh hưởng. Lúc này cũng thế.

Nếu đã vậy, mình chỉ cần phòng ngự thôi là được!

Trong lúc Long Hạo Thần suy nghĩ, đột nhiên quang mang xanh thân hình chợt tạm ngừng, thân thể bỗng nhảy lên cao, cấp tốc xoay tròn, là Đấu Sát Toàn Viên Kiếm.

Nó phục chế kỹ năng của mình? Long Hạo Thần trong lòng trầm kinh hãi. Chính hắn biết sử dụng Đấu Sát Toàn Viên Kiếm, đương nhiên hiểu kỹ năng này một khi phát huy thì uy lực mạnh cỡ nào.

Nhưng lúc này Long Hạo Thần lại nở nụ cười, dưới chân vội lui về sau, cùng lúc trong miệng lưu loát ngâm xương chú ngữ, kiếm vàng trong hai tay cũng nâng lên.

Trong khoảnh khắc, cường đại tinh thần lực của hắn đột nhiên bùng nổ, tâm phân tam dụng.

Tay trái kiếm quang xuất hiện ba quang hoàn. Vòng Tín Niệm, Thủ Hộ Ân Tứ, Cường Kích Quang Hoàn. Kiếm quang tay phải thì phát ra quang mang trắng đậm đặc, chính là thánh kiếm Súc Thế.

Tu vi tăng lên tới ngũ giai, khi sử dụng thánh kiếm, hắn không còn cần chú ngữ, chỉ cần tích góp linh lực cho thánh kiếm.

Cùng lúc này, Linh Quang bao tay phóng ra Thánh Quang Tráo chống đỡ một đòn của bóng dáng xanh. Long Hạo Thần mau chóng lùi ra sau, cùng lúc đó chú ngữ đã nhanh hoàn thành, Thiên Sứ Chúc Phúc. Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

134. Chương 39: Lam Vũ, Phù Dung Quang (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Ngay sau đó, một tiếng rỗng ngấm rõ to vang lên gần người Long Hạo Thần, dưới quang mang vàng chói mắt, nội linh lực hóa thành vẩy, hai tay cầm kiếm, đích thị là Thăng Long Kích.

Thăng Long Kích là kỹ năng tấn công mà cả Thủ Hộ kỵ sĩ và Trừng Giới kỵ sĩ đều có thể học. Tu vi Long Hạo Thần đã đột phá ngũ giai, đương nhiên cũng học được từ nhãn truyền thừa của phụ thân.

Nhưng mà khi xuất ra đòn này, thánh kiếm bên tay phải chưa hoàn thành.

Keng!

Hai bên trên không trung mạnh va chạm. Trong khoảnh khắc cái bóng xanh bỗng tan rã hóa thành vô số quang mang xanh bay tán loạn bốn phía.

Rầm!

Đôi chân Long Hạo Thần đạp đất, thân hình hơi lắc lư, trước mắt bỗng trở nên tối đen. Vừa rồi một thời gian ngắn hắn đã dùng rất nhiều kỹ năng. Cho dù hắn có tinh thần lực hơn người thì cũng hơi khó chống đỡ, sắc mặt biến tái nhợt.

Lúc này, song kiếm Ngưng Linh Thành Bình tan rã, từ đầu tới cuối, thánh kiếm tay phải đều không thể ngưng tụ hoàn chỉnh. Nhưng hắn đã thắng, chiến thắng quang mang xanh.

Kỵ sĩ, Long Hạo Thần làm những điều rất đơn giản. Hắn có thể chiến thắng là bởi vì phán đoán chính xác thực lực quang mang xanh.

Quang mang xanh chính là phức chế kỹ năng và cường độ linh lực của hắn. Kỹ năng không thay đổi, nhưng cường độ linh lực lại tùy theo bản thân hắn mà có biến hóa điều chỉnh.

Dưới tình huống như thế, chỉ cần Long Hạo Thần cứ chống đỡ thì quang mang xanh sẽ không bao giờ ngừng công kích. Một khi sơ xuất hắn sẽ thua ngay.

Nhưng nếu không có linh lực thì sao? Quang mang xanh sẽ dựa vào cái gì để tấn công?

Long Hạo Thần liên tiếp dùng nhiều kỹ năng như vậy, không phải vì muốn chiến thắng đối thủ, mà là muốn tiêu hao hết linh lực còn thừa. Đặc biệt sau khi tiêu hao gần hết thì hoàn thành kỹ năng cuối cùng.

Không có linh lực hậu thuẫn, đương nhiên Đấu Sát Toàn Viên Kiếm không thể chịu nổi trùng kích của Thăng Long Kích. Cho nên quang mang xanh mới tan rã.

Mọi thứ nhìn như đơn giản nhưng thực tế là kết hợp giữa trí tuệ và thực lực. Nếu không phải trước đó Long Hạo Thần chống đỡ đòn tấn công gió bão của quang mang xanh, bản thân không bị thương, nếu như không phải hắn đoán chính xác sau đó nhanh chóng quyết định, trận chiến này rất khó biết kết quả. Mặc dù quang mang xanh không có thật sự phát ra sát khí, nhưng Long Hạo Thần mơ hồ cảm giác ra, nếu mình thua, sợ rằng sẽ mất đi cái gì.

Mọi thứ đều quay về hắc ám, tất cả quang mang đều biến mất. Trong tối tăm, chỉ có tiếng khê thở dốc của Long Hạo Thần.

Bỗng nhiên, trước mặt Long Hạo Thần bỗng lóe lên một tia sáng.

Dưới quang mang chiếu rọi, mọi thứ xung quanh cũng dần rõ ràng.

> M; ç°M;- M?Q +k H" +€B ? M;X L?QM; bQ pÈB # M ç-m ?„Mi? 'v i? b M?Ä ?ÆM
 h?-M +| K°i #bM? ç" B ?bM? i`ÁM- F?-M; HÈMX Zm M; K M; FB T?€i` iW ;B[#b
 æ| H" K°i i? M? FB K- K°i i? M? FB K HÆ HYM; i` M #bM? ç" BX JkB FB K +?o tm
 i` MX
 aQ b€M? pÈB i`¼M; FB Ki`mv Mi?®M; +O F} bo- i? M? FB K M"v FQ+? +Ð M?Ä ?
 # i?QÊ+ b€m i'+- iW M; ¢+ ç M +m®B +?m¬B FB K /"B K°i i?QÊ+ ? B i'+X h'M; +°
 JkB FB K b„+ p" M;- H" M°B HB K K"m p" M;X h?•M FB K +|` i M?B m +?[F?„+ iBM?
 ?bM? /¢M; K°i ç| ?Q T?M /mM; F€ /` i"Ti`mM; ç MM; ¢+ FB KX
 *?¶ M; ¢+ FB K K"m b„+ H¢B #B M ?| - F?-M; +ÁM H" p" M; K" H" t M? ç"KX L; ¢+
 `²M;- KkB FB K K"m p" M; M?Q iW KB M; `²M; T?mM` - K" +?m¬B FB K FûQ /"B i?
 /M ç-m p" i?•M `²M; FQ+? +Ð ?ÆB FûK M?QM; H¢B +| +ªK ;B€+ T?®B ?ÊT ç M F€
 h` M +?m¬B FB K t M? ç"KiÄ` [m M; K M; t M? M?m ?Á X :B[M; ¢+ FB K- +kM;
 ? B # M F?ªK K°i pB M #ªQ i?¢+? K"m p" M; ?bM? i`SM; +?d HÈM ?ÆM FBK i K°i +
 *m®B +?m¬B FB K H" çm¬B `²M; ?B M` # +€B +?B M?€M? KÎ`°M;- M?bM [m p¬
 M?€M? ? B # M F?ªK pB M #ªQ i?¢+? K"m t M?X
 h?'v i? M? FB K M"v- K„i GQM; >¢Q h?-M F?-M; +?ÊT K°i +€B M?bM +?^K +?^KX
 ?„M M?bM i` M; #` pk F?Q F?-M; Qi- ç†+ #B i H" ?„Mi? QiM; /MM; i`¼M; FB K- +
 +?Q # Q ;Bì ;†T K°i i? M? FB K +| i?` ` Mi? "M? ?mv M H M?Q i? M? FB K M"vX
 *`M; i`¼M; v m H"- /QÌM; M?Q ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ i? M? FB K ç M; i?Î- iU M?Q M
 iB M p"Q- ?ÆB i?Î+O [m M; K M; p" M; p" t M? H¢B tm'i ?B M- +?d H" bQ pÈB F?
 #B i KkB FB K H M iÄ p-M; b€M; p" M;- +`M; H¬B FûQ GQM; >¢Q h?-M iWM; #QÊ
 Zm€ ç T- M| i?" i bU [m€ ç T- ?Q" M K„ p¬ F?mv iX
 E?B GQM; >¢Q h?-M i•Ki?-M ?ÆB i? M? idM? H¢B- ?„M FBM? M; ¢+ T?€i ?B M ç½
 i? M? FB KX
 J¢M? Mm®i MQÊ+ KB M;X æ•v- ç•v +?QM? H" T?-M i?QiM; pÁM; ç'm HQ¢B E} ao
 HB + K„i- ?„M +ªK i?K çQÊ+ bU i`•M [mw +O i? M? FB K M"vX
 *~M i?"M M•M; H M i v T?ªB- ?„M +?"K`½B M„K H'v +?m¬B FB K ;-M i`QM; ; M;
 h?-M +?d +ªK i?'v K°i bS+ ?'T /šM K¢M? K) ?9i H'v #`M i v KbM?- M; v b m ç| +ªK
 #`M i v i`mv M iÈBX
 h?-K ;B"i KbM?- M?QM; GQM; >¢Q h?-M F?-M; +| w ç`M? #m¬M; HÄM; i vX "ÎB p
 F?Q i? iW i? M? FB K M"v +?Q ?„M #B i- M| b) F?-M; H"K i`M i?QÆM; ?„MX
 hWM; ;B¼i K€m iQÆB iW i v GQM; >¢Q h?-M i`QÊi tm®M; `ÆB p"Q +?m¬B FB K- M
 M; ¢+ FB KX
 hWM; ;B¼i K€m iQÆB H M i`"M- M?B Ki?•M`²M; m®M HQÊM iÈB T?-M çm¬B`²M
 PM;
 "¶M; tm'i ?B M F`+? HB i +?'M ç°M;- i`QM; i v i`QÌM; FB Ki`QM; +?®+ H€i T?€i`
 GQM; >¢Q h?-M ?-m M?Q H" #ªM M,M; M•M; i`QÌM; FB K + Q [m€ ç-mX
 h`QM; [m M; K M; p" M;- [m M; K M; t M? [m v [m M?- ?| i?"M? K°i +°i [m M; K M
 çdM? ç°M;- +QÌM; ç¢B HBM? HU+ / Q ç°M; M?€v K„i #MM; M'X
 E?Q HQm K€i K ¬M ?Á +?Êi +?mB p"Q i v- +?d i`QM; +?ÊT K„i- +ªK ;B€+ ç m çÈ
 h?-M ç½ #B M K'iX *MM; H9+ ç|- b€m +QM +?[i`QÊ+ b m i?2Q i?S iU tm'i ?B M i
 óG K ok- Zm M; S?M .mM; Xô
 æ•v +?QM?- H" i M +O M|X

L;Q`B bÆM b®+ E} GBM?X

.QÆM; >¢Q >`K #bM? ioM? ¸SM; î +?¶ +k M?bM ?QÈM; bÆM +®+- H9+ M`v # M +
+?QM? H`E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QÎM; - >`M E?B KX

óæB M +?O- M;`B M|B t2K +`m #û +| i? i?m T?K+ ¸QÊ+ i? M? FB K FB F?¬M; \ æ
M; Q|B i?Y [m - ¸ m i?`i #¢B- i`QM; ¸| # Q ;²K +ª +? +`m #ûXô

.QÆM; >¢Q >`K KdK +Q|B M|BX

ó>v p¼M; +`m #û b) i?`M? +¬M; X G K ok- Zm M; S?M .mM; - i? M? FB K HQm i`n
>Q`M; X o®M H`bQM; FB K- b m ¸| #`K°i p`i?Ê` M i`B M,M; /mM; ?ÊT i?`M? K°iX
` FB K HBM? - ?ÆM M[ #`i?QÊM; +`iBM? HBM? pQÆM; i°+ i?B i H`T T?QM; 'M i•
¸ M ; -M M| ¸ m #` FûQ p`Q i`QM; T?QM; 'M iB M ?`M? F?ªQ M; ?B KX L; Q|B +| i?
KÈB +| ¸QÊ+ M|Xô

óE?¬M; B #B i G K ok- Zm M; S?M .mM; K¢M? iÈB i`bM? ¸° M`QX .U i?2Q ; ?B +?
i°+ HQm H¢B- #¼M ?¼tQM; i? M? FB K M`v H` FB K F€ iQ+?X hW b m F?B M| ¸Q
+?O M?•MX *?Q /M H` +?QM? M; Q|B i¢Q` M| +kM; F?¬M; ¸QÊ+X "ÎB pb F?¬M;
FB K HBM? i?W M?"MX *?Q M M + Q ¸ŠM; iBM? HBM? pQÆM; i°+ KÈB /MM; i•K
M| ; B'm î ¸•v +?î ¸ÊB M; Q|B ?[m /mv MXô

óL; ?2 M|B ¸B K F€ /B m M?`i +O i? M? FB K F€ iQ+? M`v H` K°i F?B M| M?"M +?O
/KM; - iU M?Q i` M; #` ?mv i K¢+?X J†+ F i?U+ HU+ +O +?O M?•M i? M`Q- M| ¸
aQM; FB K HBM? b) +MM; +?O M?•M i`QÎM; i?`M?X L; QÆB +| iWM; M; ?2 M|B [m
i?`M? \ >ÆM M[ F?¬M; +¬M #`i +S T?K; B F?ªK ¸€ ?Q†+ F?„ + +?[- iU KbM? i,M; i`
M?Q H` i?¬M F?Q +?d bÊ F?¬M; +€+? M`Q #^M; ¸QÊ+Xô

>`M E?B K i`QM; K„i i``M M; "T FBM? M; ¸+X

óE?¬M; m`M; H` FB K F€ iQ+?X L|B p`v M m +`m #û >¢Q h?¬M ¸QÊ+ M| i?W M?"
FB K M`v `²BXô

.QÆM; >¢Q >`K #`i +Q|B M|BX

óæWM; ?ÄB i X *?Q B +| ¸QÊ+ i? M? FB K M`v- F?¬M; +| ; ?B +?ûT M`Q HB M [m
p`v B +| i? M|B `ä ¸•v\ô

>`M E?B K ? ? +Q|B M|BX

óæB M +?O- H¬M M`v M;`B tm'i ?mv i M?B m 5ô

.QÆM; >¢Q >`K KdK +Q|B M|BX

óh? M? FB K M`v M; mv M #ªM F?¬M; B +| i? /MM; - +?Q +`m i i?Y i?b +| ; b F?¬M
iB m iY FB M; v +ª Gm•M >²B EB K ¸ m +?Q Gm•M >²B h?€M? L[- E} ao h?€M? æB
p` [m M; KBM? +?B iY- +?d H` K°i i? M? G K ok- Zm M; S?M .mM; i?b +| ; b F?¬M;
i F?¬M; i? i?m M; Q|B i 5ô

óh?"i F?¬M; M; î hBM? ok H¢B +| K°i M; Q|B +QM i` B M?Q p`vX *?d H` +| K°i ¸B m
T?€i ?B M +QM i` B +| i? +?`i [m M; KBM? +?B iY- pb b Q F?¬M; ¸Q iÈB i?€M? ¸

>`M E?B K M|BX

ó*| H) H` pb i•K iQM?Xô

ó\ô .QÆM; >¢Q >`K ?ÆB bYM; b®i- H€i b m ?B m ` M|BX óL; QÆB Km®M M|B H` h
[m K Hmv M M; Q¢B ; BÈB iWM; #QÊ+ i`QÎM; i?`M? - M,M; HU+ bBM? i²M KÈB +`M

>`M E?B K KdK +Q|B ;`i ¸¬m M|BX

ó*?Q Qi i?2Q i`QÊ+ K„i i?b i i?'v +`m #û M`v i mv i ¸®B H` K°i F} bo ?ÊT iQ +€+?
¸9M; H` F?| ¸QÊ+X h?B M T?9 i®i T?ªB tm'i ?B M i` M M; Q|B i?Q+? ?ÊT- KÈB +|
K„i M?'i 5ô

«M; pW M|B tQM; - ç^M; t E} GBM? bÆM +®+ #¶M; +| [m M; K M; +?|B H¼B T?|M
o" M; p" t M?- ? B [m M; K M; ;B Q ?Á X Zm M; K M; p" M; i`mM; i•K- [m M; K M; t
M; Q"BX h`QM; T?9i +?®+ +?B m H M i`iB F?B M i`iB t M? K•v i`„M; #B M K i M?ç i
óh?"i bU i?"M? +¬M; Xô h`QM; K„i .QÆM; >¢Q >"K +| iB p m B bQÈM; X
>"M E?B K i?b ?€ ?®+ K²KX
óh? M"v +kM; [m€ M? M?- ç•v ô
.QÆM; >¢Q >"K +Q i B M|BX
óh +kM; F?¬M; M; i b) M?Q i? M"vX *"m #û +| i? +?'i [m M; KBM? +?B iY- i m v G
+| bQM; i?m° + iQM? M?QM; H'v [m M; H" +?QM?X Zm M; i?m° + iQM? ;†T i? +?'i
+"m #û b Q\ æWM; ;'T- ?½v +?i ç½X *"m #û +ÁM +¬M +ª [m€ i`bM? /mM; ?ÊTXô
h€+ ;Bª, æQ i M; :B h K h?B m

Rj8X *?QÆM; jN, G K ok- S?M .mM; Zm M; UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

>"M E?B K M?, M M?| M|BX

ó B- M?Q p"v t2K` i +?m~M #`i` M; #`F?€+ +?Q + "m i +?„+ H" F?¬M; +| +Æ ?°B
.QÆM; >¢Q >"K €M? K„i b•m t M?bM ¬M; - M|BX

óoW M½v M; QÆB ç½ ;BªB i?Q +? +?Q i - p b b Q +?QM? KbM? H¢B M; ?o F?¬M; ` \
#û5 *"m i TªB M¶HU+ iWM; #QÈ+ K°i iB M H M- b m +MM; i`i M M +Q i M; ç¢B ?A
hBM? ok +| iBM iS+ ;b F?¬M; \ô

>"M E?B K F?) i?î /¬B- H„+ ç¬m M|BX

óªÁM +?Q +|X >„M p" L M K°i i`"M +?B M- L M i`¼M; i?QÆM; - ?„M i?b K'i iQ +?
.QÆM; >¢Q >"K ;"i ç¬m M|BX

ó"€Q +?Q K'v M; Q i B H B M [m M #B i- ç2K +?mv M M"v t T p"Q #Q K"i i®B + Q +O
i? +?Q + "m #û >¢Q h?¬M #B iX h F?¬M; ?v p¼M; i•K iQM? +O + "m i +?`mªM? ?
H€ i?Q +?Q i - M|B `^M; M m [mv i +?B M pÈB L M ?„M +ÁM F?¬M; i`i p - i`QÈ+
;B B- i m v i F?¬M; i? +?Q #B iXô

>"M E?B K i?î /¬B K°i iB M; - M|BX

óh?"i F?¬M; `ä- p b b Q GQM; çB M +?O M?'i ç`M? TªB F?B m +?B M J h?¬M i?S
M?"M i`"M F?B m +?B M K"Xô

.QÆM; >¢Q >"K H„+ ç¬m M|BX

óE?¬M; - ?„M TªB çB- ç•v H" i`€+? M?B K +O ?„MX L m F?B +ÁM b®M; M; QÆB +
M; QÆB b) #B i i`€+? M?B K M"v H"; bX hB T i K+ b B M; Q i B çB m i` i bM? i`¢M; p

óVKXô >"M E?B K ;"i ç¬m W K°i iB M; X

.QÆM; >¢Q >"K i`QM; HÁM; i?¬M i? MX hBM? ok hBM? ok- p b b Q i`QM; H€ i?Q
#B i- iB m >¢Q h?¬M +| i? +?'i [m M; KBM? +?B iY\ *?ŠM; H) p b +?Q +?9M; i K°i
F M; QÆB tªv` +?mv M ;b- i b) i`¬M; +?WM; +QM i` B M; QÆB- ;B9T + "m #û i`i?
i?"K +?Q H" pQÈi [m +ª M; QÆBX Zm M; KBM? +?B iY- +| H) +| +Æ K v M; ²B i` M

æ„K KbM? i`QM; b„+ p`M; p` b„+ t M? i`K #'- GQM; >¢Q h?—M /—M iB M p`Q i`¢M; +^aK ;B€+ i?•M i? KbM? +! i? K M?[M; i?S ;b- iQ`M i?•M /Q`M; M?Q M;•K i`QM; M +MM;X

E?¬M; #B i[m # Q H•m- GQM; >¢Q h?—M /—M idM? H¢BX >„M FBM? M;¢+ T?€i ? E} GBM? bÆM +®+X *€+? ¸! F?¬M; t H` bQÆM; KM p`M;X

ó \ô GQM; >¢Q h?—M #^aM M,M; M?bM i v T?^aBX

h`QM; i v T?<sup>a</sup>B i`®M; `¶M;- +?d H` +€M? i v ?„M +ÁM ;B[M;mv M iQ i? ;BÆ + QX EB K ¸•m\ G K ok- Zm M; S?M .mM; +O KbM? ¸•m\

GQM; >¢Q h?—M ?ÆB HQ H„M; p°B M?bM #®M T?Q X EB K F?¬M; i?'v M?QM; ;†T .QÆM; >¢Q >`K p K†i KdK +Q`B M?bM ?„M- M!BX

óæWM; ibK- M! î i`QM; i?•M i? M;QÆBXô

óh`QM; i?•M i? +O i \ô GQM; >¢Q h?—M FBM? M;¢+ M?bM .QÆM; >¢Q >`KX ó.QÆ ;b\ô

.QÆM; >¢Q >`K KdK +Q`B M!BX

óæ! H` K°i i? M? FB K F€ iQ+?X sûi i?'v M;QÆB #B m ?B M Qm i9 i`QM; pÁM; ¸ +?9M; i [mv i ¸`M? t2K M;QÆB +! pQÊi [m F?<sup>a</sup>Q M;?B K +O M!X E i [m<sup>a</sup> i?b M; pQÊi [m - +?Q M M M! H` +O M;QÆBXô

GQM; >¢Q h?—M M;?B ?Q†+ M!BX

óL;`B M!B M! î i`QM; i?•M i? +O i H` b Q\ô

.QÆM; >¢Q >`K KdK +Q`B M!BX

óæWM; M!M; p°B- i b) ¸2K M?[M; ;b #B i ¸QÊ+ p G K ok- Zm M; S?M .mM; M!B +

óh? M? FB K M`v +! bS+ K¢M? ;b i?b M; v +<sup>a</sup>i +kM; F?¬M; `äX "ÎB pb iW F?B M! B bY /KM; [m X L?QM; +,M +S i?€M? ¸B M M;?B M +Sm K'v M,K M v- +! i? F?ŠM

GQM; >¢Q h?—M FBM? M;¢+ ?ÄBX

óGBM? F?Q\ *€B ;b ;¼B H` HBM? F?Q\ô

.QÆM; >¢Q >`K M!BX

óGBM? F?Q +?QM? H` pk F?Q +! HBM? iQM?X hBM iQÎM; M;QÆB ¸½ M?"M F?<sup>a</sup>Q M ¸! H` F?^aQ M;?B K +O FB K HBM? ¸®B pÈB M;QÆBX hmv FB K HQM? F?¬M; T?^a +! #^aM M,M;X J°i pk F?Q +! HBM? F?Q i?b F?^aM,M; H` F?¬M; ;BÈB ?¢MX G K ok- p¬ ?¢MX L?QM; +?„+ M;QÆB +kM; #B i- i` M; #` pk F?Q +`M; +Q`M; ¸¢B i?b Km + Q i?U+ HU+X h? M? FB K M`v i?b F?¬M; +—M M?Q i? - #ÎB pb M! b) +MM; M;Q ?„M ¸½ ?Á p`Q i?•M i? M;QÆB /mM; i?`M? K°iX L,M; HU+ +O +?QM? M! b) #²B HU+ +O M;QÆB b) ;B9T M! F?¬M; M;WM; i,M; i`QÎM;X L!B ¸ÆM ;B<sup>a</sup>M- ¸•v H` pk i? i`T i`mM; iBM? i?—M t2K i?Y # M i`QM;Xô

GQM; >¢Q h?—M M;?2 p`v p°B i`T i`mM; iBM? i?—M t2K tûiX G—M M`v ?„M H`T iS- tm'i ?B M #B M ?! F€ /`X

L;mv M #^aM h?€M? .šM GBM? G¬ tQ v i`ÁM p` .`+? h?€B GBM? GU+ F?¬M; +! ;b i #` F?^aQ M;?B K HBM? HU+ ?—m M?Q F?¬M; +ÁM b!i H¢B M v ¸½ ?Q`M iQ`M ?²B T .šM GBM? G¬ +ÁM +! K°i i? M? FB K M?ÄX s2K i?b i?'v +?ŠM; T?^aB ¸! H` G K ok- o`M; M?¢i p` b„+ t M? iÄ ` [m M; K M; t M? p`M; M?m ?Á X GQM; >¢Q h?—M K°i + G K ok- Zm M; S?M .mM; i`K i`QM; .`+? h?€B GBM? GU+ +O KbM?- /Q`M; M?Q H ?`T i?m F?¬M; M?B m- iU M?Q /U p`Q HBM? HU+ i`K #`X

"^aM i?•M M| iÄ [m M; K M; p" M; t M? iW iW F?m +? i€M- M?"T i`QM; +Æ i? K¶B K
i? ?„M F?¬M; M;WM; b^aM bBM? +^aK ;B€+ M?m ?Á K" 'K €TX GQ¢B +^aK ;B€+ M"v`
i`mM; +^aK i?K i?b b) F?¬M; i? T?€i ?B MX L?QM; ?„M H¢B KÆ ?² +^aK ;B€+ çQÊ+-
i,M; +QÌM; i? +?'i +O ?„MX

ó^aBM? K M? +-M M?'i +?QM? H" [m M; +MM; MQÊ+X æ®B pÈB i?U+ p"i K" M|B-+
M| +| i? bBM? i²MX L?•M HQ¢B M?m +-m imv`^M; M?B m- M?QM; [m M; p" MQÊ
+?Q +Æ i? X *,M+S +?9M; i M?B m M,K M; ?B M+S m p" T?€M çQ€M- +?„+ H" M| b
HBM? HU+ +O #^aM i?•MX L?QM; pB + M"v +-M M?B m H-M T?€i i`B M- F?¬M; T?

.QÆM; >¢Q >"K i? M? •K i`mv M p"Q i B GQM; >¢Q h?¬M- ç€M? i?S+ ?„M F?ÄB i`

JÎ iQ ç¬B K„i- GQM; >¢Q h?¬M +?"K`½B M•M; H M i v T?^aB- /MM; w MB K HB M ?
h?€M? .šM GBM? G¬X hBM? i?¬M +?d ?ÆB K€v ç°M; - ?"Q [m M; +?Êi H|2- i`QM;
?bM?`<sup>2</sup>M; - KkB FB K p" M; iU M?Q iW KB M;`²M; T?mM` - FBK [m M; H'T H€M?X

S?M ?ÊTX E?B G K ok- Zm M; S?M .mM; H-M M[tm'i ?B M- +^aK ;B€+ ç-m iB M +
H" T?M ?ÊTX *^aK ;B€+ ?Q" M iQ" M F?€+ pÈB H-M ç-m ?„M +-K i? M? FB K M"v i`
+?d +^aK i?'v i? M? FB K iU M?Q K°i #° T?"M i?•M i? X J°i Qi ç² p"i F€ [m€B ?mv
i`Q |+ - /QÌM; M?Q H" i? M? FB K ç M; Km®M +?Q ?„M #B i çB m ;bX

.QÆM; >¢Q >"K KdK +QÌB M|BX

óh`Î p çBX \*?"K`½B +^aK M?"MX L;`v K B H" #„i ç-m +?mM; F i iQT Re- i +-m +
çQÊ+ i?"M? iQ+? i®iXô

óL;`v K B\ô GQM; >¢Q h?¬M +?Êi ;B"i KbM?X óE?¬M; T?^aB M|B b m F?B F i i?9+
M;ÆB ? B M;`v Q\ô

.QÆM; >¢Q >"K +QÌB M|BX

ó*"m #û- M;QÆB ç½ Î +?¶ M"v # M;`v`²BX L;QÆB +?Q`^M; /mM; ?ÊT K°i HBM? F
?Q" M i?"M? i`QM; pÁM; # M;`v- +?SM; KBM? M;QÆB p" M| ç° T?M ?ÊT + Q FBM?
ç½ +| M;QÌB +O i?€M? çB M i?¬M; #€Q- F?¬M; +-M ;'TXô

o"v K" ç½ # M;`v`²B\ GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+- p°B p" M; iW #B i .QÆM; >¢Q
+O ¬M; - #QÊ+ p"Q K°i +€M? +Y HÈM iÄ [m M; K M;X

>"Q [m M; +?Êi H|2 iW i` M iQÌM; tmv M [m - GQM; >¢Q h?¬M ç½ i`Î H¢B ç¢B b^aM
#^aQ +€+X

smM; [m M? i`®M; `¶M; F?¬M; +| #|M; M;QÌBX G9+ M"v GQM; >¢Q h?¬M KÈB #B
+-M i?O p - F?¬M; +| i?O çQ¢M ç†+ #B i b) F?| +| F?^a M,M; iB M M?"T i`QM; i" M;

h` M i?U+ i - +| iQ +€+? iB M M?"T h?€M? JBM? i" M; #^aQ +€+ /¼M / T bY b M; - K
+| Qi ÄB p" B M;QÌB K" i?¬BX

æB` i" M; #^aQ +€+- # M M;Q" B M?Q +k +| ? B M;QÌB M;²B + M? ;B[X L?QM; F?¬M;
K" T- K" H" ? B M;QÌB i`mM; MB M K†+ ç² p^aB i?Q¢i M?bM p¬ ?¢B- im´B F?Q^aM; ?
w +QÌB pÈB GQM; >¢Q h?¬MX

"¼M ?¼ i?"i bU p¬ ?¢B b Q\ GQM; >¢Q h?¬M +~M i?"M Km®M T?€M çQ€M ibM? ?b
?B M? B p` i`mM; MB M M"v +?Q ?„M +^aK ;B€+ H¢B H" M?Q ioM? H†M; t tQ - /QÌM
HU+`²B H¢B iU ?² b•mX

E?¬M; m´M; H" i´M; #° i?€M? KBM?5 L;QÌB i`QM; i?€M? i?"M? M"v F?¬M; #B i +|

GQM; >¢Q h?¬M p°B p" M; ?QÈM; ? B p` i`mM; MB M ?"M? H - b m ç| p°B p" M; #QÊ

ó*?O M?•MXô h? M? •K +O >"M ok p M; H M- v iW K°i # M iB M iÈBX

ó>mvM? Hm¬M +?Ì i \ô GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+ M?bM vX

>"M ok ;"i ç-m M|BX

óh H" S?K h`Ê F} bo +O M;"B- çQÆM; M?B M T?ªB Hm¬M i?2Q b€i # M M;"BXô h
 t€+ ç`M? p`i`Q +O KbM?X
 GQM; >¢Q h?¬M +QÌM; `¢M; `Ð- F?¬M; M|B i? K- K M; >"M ok +MM; [m v i`Î H¢B M
 E?B M GQM; >¢Q h?¬M #m²M #U+ H"- K†+ F H" H½Q bQ ? v i, i, ç m M?®i i`QM
 F€ Km®M ?ÄB Gw >BM? `^M; K'v M;"v M v h?ªB L?B ` b Q `²BX L?QM; F?¬M; i?
 E?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- ?„M +?d +| i? i`Î p T?ÁM;- +?QM? KbM? +kM; im Hm
 S?M .mM;- ?„M +ÁM +| `i M?B m çB m Km®M #B i- M m F?¬M; H"K b Q T?€i ?mv
 a€M; bÈKX
 .¢ >Q ;ä +Y T?ÁM; GQM; >¢Q h?¬MX
 G¬M M[i?'v H½Q bQ- GQM; >¢Q h?¬M ;B"i Mªv KbM?X "ÎB pb ?„M FBM? M;¢+ T?
 F?Q b„+ •K m M"v ç½ ?Q" M iQ" M #B M K'i- M;QÊ+ H¢B ç2K ç M +ªK ;B€+ T?'M +?'M
 K'v M;"v M;„M M;OB ç½ i` H¢B ?ÆM KQÌB im´BX
 óG½Q bQ- M;"B ô
 .¢ >Q +QÌB- çQÌM; Mûi i` M K†i F?¬M; +,M; +SM; M?Q i`QÊ+ M[X
 óh ç°i T?€- `®i +m°+ i ç°i T?€ # M;?bM HBM? HU+X G9+ i`QÊ+ i iU i?¬B KB M
 +| ;b i`¼M; v mX L?QM; K'v M;"v M v- H¬M ç¬m iB M i +ªK M?"M çQÊ+ i¬K [m M i
 Hmv MX L?B m M,K iQ+? ;|T `®i +m°+ +| +Æ ?°B #MM; T?€iX >¢Q h?¬M- +ªK ÆM
 óE?¬M;- F?¬M;Xô GQM; >¢Q h?¬M M?'i i?ÌB t'm ?´X

RjeX *?QÆM; 9y, *m°+ *?B M hQT Re URV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

oW M|B v pW H'v ` K°i p"i ;B®M; M?Q H" pÁM; i v- +?o ?QÈM; GQM; >¢Q h?¬M
 +?ÈT H|2- p" B i?S i` M; #` i?bM? HbM? tm'i ?B MX

E?¬M; +¬M çQ€M- pÁM; i v +| i€+ /KM; ;B®M; M?Q M?šM J¢+ oQM; L;½X GQ¢B pÁ
 i?'v M?QM; >"M E?B K H" E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QÌM;- +| i?S M"v ç m F

h` M; #` \

J'i çB KÈB #B i [mw i`¼M;X GQM; >¢Q h?¬M ç½ K'i ? i i` M; #` - ?„M +ªK ;B€+ #'
 HÁM;X oW M;?2 +| i` M; #` ç /MM;- ? B K„i ?„M H"TiS+ b€M; `Ð- F?¬M; i? +?| ç
 #`X

æ| H" K°i #° ;B€T- K°i i? M? FB K- K°i h?mšM ""BX

" p"i i` M; #` M"v ç m H" K"m #¢+- M?"M M?¢i iÄ ` ?ÆB i?Î [m M; KBM?- +ªK ;B€
 F?¬B ;B€T- FB K [m M; +O KbM? H9+ i`QÊ+X *MM; H„K i?b i?Q¢i M?bM +SM; ?Æ

L?QM; +QB M?Q H" p"v +kM; çO F?B M GQM; >¢Q h?¬M `i p mB KWM;X a m F?E
 [m M;- ?„M ? v çB /Á ;B€ K T?€T i` M; #` - K¶B K°i p"i ç m ?ÆM K°i M;"M FBK i
 #QÊ+X *| i? ;QK ;|T çQÊ+ K°i #°- ?„M ç½ `i i?Ä K½MX

.¢ >Q KdK +QÌB M|BX

ó"° i` M; #` M"v i M H" h?€M? GBM? b€Q i` M;- h?€M? GBM? i?mšM- h?€M? GBM?
 i` M; #` K T?€T- M?QM; Qm çB K Î +?¶ b€Q i` M; i' ?ÊT +MM; K°i +?¶ +| i? bBM
 ?Q"MX L| +,M +S w MB K +O M;QÆB F?®M; +? [m•M ç°B #¢MX S?¢K pB # Q T?

KQÆB Kûi- +| i? Î# M M;Q`B ?bM? i?`M? K°i i-M; h?€M? GBM? ?° i? X GU+ T?Á
 Zm M; h`€Q- ç /mv i`b [m M; ?Q`M M`v KQÌB K`v T?9i iB m ? Q M,K çB K HBM?
 h?O >° F} bo F?¬M; i²B- i€+ /KM; F?¬M; M?Ä ç®B pÈB çQ`M ç°BX *?Q M M +| ç-
 çQÆM; pÈB i` M; #` HBM? K +`TX aQ pÈB H½Q bQ çQ +?Q M;QÆB GBM? Zm M;
 óh?"i i®i [m€Xô GQM; >¢Q h?¬M ?QM; T?'M M;²B t´K tm®M; - iQÊ+ iB M +`i h?€M?
 h?mšM ""B p`Q i`QM; M?šM J¢+ oQM; L;½- b m ç| F?¬M; +?9i /Q /U K†+ p`Q ;B€T
 .¢ >Q i` M K†i ?B M H M Mûi +QÌB- çS #û M`v i?"i bU H` #ªM iQM? i?m¬M +?•M-
 bo i`QÎM; çQ +?Q H p`i +?d H` i` M; #` +`T K T?€TX h`QM; K„i ?„M i`M M;"T ?
 T?ªB ;Bª #°X
 óG½Q bQ- M m M;QÌB M?bM i?`v bQ i´ tBM ?½v +ªK ÆM ¬M; ;BMK ç iYX æ bY b)
 h?€M? æB M +O +?9M; i H`K` pBM? [m M;Xô
 GQM; >¢Q h?¬M p®M im'M i9 M v K†+ €Q ;B€T #¢+ +`M; i? K M;QÆB im'MX h?€M
 T?~K +?'i bQ pÈB €Q ;B€T +k +O ?„M i®i ?ÆM +?9i QiX >ÆM M[+| +ªKk ;B€T- +
 M;U +`M; i? K iQ`M /B MX
 .¢ >Q p¶ p B ?„M- M|BX
 óh®i H„K- M;QÆB +MM; i, i, >BM? L?B +O M;QÆB ç M b•M h?€M? JBM? çBX hW ?
 HQ¢BX J¶B M;QÌB ç m +?d +| K°i H¬M +Æ ?°B- H½Q bQ +¬m +?9+ M;QÆB +?B M i
 # i?S ?¢M; ç-mXô
 ó* K çQ M ?Q`M i?`M? M?B K pK5ô GQM; >¢Q h?¬M i v T?ªB ç†i H M M;U+- ?QÈM
 F} boX
 >„M M|B tQM;- ? B i?¬v i`Á ç m #`i +QÌBX " M FB >¢Q L;mv i +?B K çQ¢i ;BQÌM
 K°i +?¶- +?"K`½B M•M; H M # +€B ç-m iQ- H„+ HQ i?•M i? - ?bM? i? M†M; M H
 i? M? •K`,M; `„+X
 óa) F?¬M; i?B m T?¬M KBXô GQM; >¢Q h?¬M +QÌB M|B pÈB M|X
 æQÊ+ €Q ;B€T KÈB- GQM; >¢Q h?¬M `i ?QM; T?'M- M; v +ª ,M #[ b€M; +kM; H`
 çO tQM;- .¢ >Q /MM; €M? K„i çQ iB M ?„M p` Gw >BM? +MM; K°i +?¶ çB ?QÈM; b
 +O ?„M F?¬M; +| iQ +€+? t2K +m°+ +?B M- GQM; >¢Q h?¬M ç >`M ok ÎH¢B F?€+
 óh,- h?ªB L?B K`v M;`v M v` b Q`²B\ L`M; `v F?¬M; ;B`M ç +?S\ô GQM; >¢Q h?¬
 Gw >BM? #m°i KB M; +QÌB- M|BX
 ós2K ç #° /€M; M?,M M?,M M?| M?| - +ÁM +?Q t€+ ç`M? [m M ? ç½ [m M i•K M;Q
 b m M?'i ç`M? H` i M bÊ pÊXô
 GQM; >¢Q h?¬M çÄ K†i p°B p`M; ;BªB i?Q+?X
 óh,- #¼M ç +?d H` #¢M #bM? i?QÌM;5ô
 Gw >BM? +QÌB M|BX
 ó_²B`²B- #¢M #bM? i?QÌM;- p`v ç ?½v iU KbM? çB M;?2 ibM? ?m®M; +O M`M; `v
 GQM; >¢Q h?¬M H`T iS+ F?~M i`QÆM;- FûQ i v Gw >BM? M|BX
 óh,- ç b B`²B- K m +?Q ç #B i çBXô
 Gw >BM? HB + ?„M K°i +€B- M|BX
 óGÁB çm¬B`²B M?ûX æQÊ+`²B çQÊ+`²B- i, i, + K çQ M ?¬K M v ç +| i? i`¬M; i?
 J†+ F GQM; >¢Q h?¬M ?ÄB i? M`Q- Gw >BM? ç m F?¬M; +?`m M|B F?B M`Q KÈB
 H•m b m- ? B i, i, 2K H¬M M[çB p`Q b•M h?€M? JBM?X

h`"M +?mM; F i iQT Re iB M ?"M? î b•M F} boX h'i +^a b€m KQÆB i?Q bBM? ç m +
+?B MX > B M; QÌB KÈB iÈB +Y HB M çKM; M; QÌB [m2MX
> B M; QÌB M K pW H9+ iW t çB iÈB- ç M; ;B Q ` i? /U i?B î H®B p"QX æ| +?Q
>Q"M; L; ?`X h?Qç i M?bM ? B M; QÌB FB ç½ bÈK [m2M #B iX
ó.QÆM; ?mvM?- >Q"M; ?mvM?- ? B M; QÌB KçM? F?Ä2Xô J†+ /M H" ç®B i?O +çM
+?çK K†i- GQM; >çQ h?-M +?O ç°M; ?QÈM; ? B M; QÌB +?"Q ?ÄBX
.QÆM; o,M *?B m i?'v ?„M H"TiS+ ç´B b„+ K†i- ` p ç m F?´ M|BX
óh F?¬M; F?Ä25 >B M içB i +?d +¬m KQM; H9+ `9i i?,K çWM; i`9M; M; QÆB5ô L|
L?bM ;½ H"K #° /€M; M?Q ;†T [m,- F?B M GQM; >çQ h?-M b[M; b`X >„M i H"K b
?¬K ç| F?¬M; +¬M i¼ F} HB M +?B M i?„M; KbM? Q\ *?ŠM; H) ?„M F?¬M; M; ì b) ;
.QÆM; o,M *?B m çQÆM; M?B M F?¬M; bÊ GQM; @ [y37b 0đ y37b 0đ ç30M;

G9+ M"v- M m .QÆM; o,M *?B m F?¬M; Km®M +SM; `„M +?®M; ç€K /•v K•v i?b T?
o,M *?B m çQÆM; M?B M b) F?¬M; +?¼M +€+? M"v- +S t¬M; i?ŠM; T?Q i`QÈ+X Z
#¼+ ? B i? M? i`¼M; FB K- /QÈB +?•M i®+ ç° K m ?ÆM- #B M tmM; T?QM; i?"M
i v ; ½ pmM; H M- ? B Zm M; h`ªK EB K ç²M; i?ÌB #„M ` t i M? M? /QÈB ç'iX

.•v K•v imv +SM; +ÄB M?QM; i`QÈ+ K†i Zm M; h`ªK EB K i?b M?Q +k v m Èi- p¬ b
#` +?†i çSiX

.QÆM; o,M *?B m bS+ K¢M? i`QM; H9+ M"v ?Q"MiQ"MT?¬ #`v ` X :½ M; M; M?B
F?¬M; /MM; i? K F„ M,M; ;b- K°i ç¬B i`¼M; FB K # v K9 FQM F?¬M; F) ?ÎX "i+S
pMM; FB K [m M; ç m b) #` +?ûK M€i M; vX h®+ ç° ; ½ ?ÆB +?"K +?9i- M?QM; i? M
ç` /•v K•vX

G9+ M"v- M[i`B m ?Q€M bQ ç½ ?Q"Mi?`M? K T?€Ti`B m ?Q€M çÈi ? BX

æ®B /B M .QÆM; o,M *?B m tmM; T?QM; - p` i`B m ?Q€M bQ M"v +?ŠM; ? FBM?
K M; t M? ç"K i`"M ` X "¶M; +?®+ iªM; HÈM #KB ; B iW HÁM; ç'i pQÆM ` X L† +?ŠM
o,M *?B m +`M; # Q i`MK i?•M ?bM? ; ½X

h? M? •K H2M; F2M; T?€i ` - .QÆM; o,M \*?B m i? t¬M; H M +S M?Q p"v #` +ªM i
i?Q¢i M?bM KÄM; ?ÆM +ª /•v K•v M?QM; H¢B +SM; `„M iU i?B i- F?B M ; ½ F?¬M;
H M i`QÈ+X :½ +?d +†i? iWM; #QÈ+ K°i iB M iÈBX

G9+ M"v GQM; >¢Q h?¬M ç½ ?ÄB tQM; M?•M pB M +¬M; i€+- t€+ ç`M? ç®B i?O +C
bQ F?€+X >„M #` ibM? ?bM? +?B M ç'm i`QM; b•M ?'T /šMX

GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ? #B i ;b p i`B m ?Q€M bQX \*€+? i`B m ?Q€M bQ +?B M
GBM? J¬M +O h`¬M M? L?BX

L;QÌB +MM; .QÆM; o,M *?B m +?B M ç'm ?B M M?B M ;BÄB ?ÆM h`¬M M? L?B M
K T?€Ti`B m ?Q€M K` i®+ ç° F?¬M; +?"K +?9i M"QX

æBM?5

æ9M; H9+ M"v- ç°i M?B M .QÆM; o,M *?B m +?Èi F?UM; M;QÌB- K°i i? M? •K K¢M
i? ; ½ ?ÆB HmM; H vX

h?` HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; i - ?„M i?'v `ä`"M; - K°i /•v ; B K"m çÄ /"B F
F?ÄB HQÐB FB K +O .QÆM; o,M *?B mX *?„+ H" M† pW KÈB ç€M? HûM ; ½X

"ÎB pb F?m M; ?d M;ÆB ÎT?Q i` M- M M GQM; >¢Q h?¬M +†i? M?bM ` i`B m ?Q€
/•v ; B- F?¬M; ? i`¬M; +`v +†i /•v ; B #ªQ ?° K" HMB ` b mX " M +¢M? M" M; +†i K°
i?•M M;QÌBX

:®+ i?U+ p"i M"v i`"M ç¬v ; B- i` M çdM? +†i K°i ç†i ?Q çÄ `i HÈMX JÈB M½v /•v
i?•M i? M† T?†M; ` X

GQM; >¢Q h?¬M #B i`ä i?U+ HU+ +O .QÆM; o,M *?B m- K°i /•v ; B +†i i? ç~v Hn
+?„M F?¬M; M?ÄX

GQM; >¢Q h?¬M i"Ti`mM; iBM? i?¬M +~M i?"M [m M b€iX >„M +†i i? M?bM i?'v i
i?•M F`+? HB i`mM `~v- b m ç†i K"m çÄ b"K ; B +'T i®+ M;QM; iK- F?¬M; M;ìi"Ti
i?"M? +•v i?QÈ+ #„M ` KkB +?¼M- KK+ iB m i`U+ +?d .QÆM; o,M *?B mX :BÄB -
+ÁM +†i +€+? /MM; M"v\ GQM; >¢Q h?¬M H¬M M"v t2K M?Q çQÈ+ KÎK„iX

æBM?5

G¢B p M; H M i? M? •K p +?¢K K¢M?X L† H¬M M[M; ,M +?†M i?•M i? .QÆM; o,
; B tmM; [m M? H`v i®+ ç° FBM? M;QÌB iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; i"Ti`mM; T?Q
i`B m ?Q€M bQ M"v +?B K Qm i? X L[ i`B m ?Q€M bQ F?¬M; M;WM; MB K +?9 M; [
?bM? i`€B ç"m /¬M /¬M bBM? i`QÎM;X h`€B ç"m HÈM p¬ +MM; - bQ pÈB #¬M; ?Q
K`v H¬MX E?¬M; #B i +?9M; M† H`K b Q i"Ti`mM; .QÆM; o,M \*?B m- +?"K `½B +C

ç'i- #¶M; M?B M p m M; H M X J¶B K°i i`€B ç"m ç m #„M ` # i`€B ç"m FQ+? +Ð ç-
pB M ç€ [m,M; ?QÊM; .QÆM; o,M *?B m X
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

RjNX *?QÆM; 9R, G½M? hmv i o¬ aQM;- L[oQÆM; h?Q+? E?€+? U

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

o"v K" +kM; çQÊ+\\

GQ¢B i?U+ p"i ?bM? i`€B ç"m M"v i' M; +°M; K¼+ b€m i`€B- H-M M"v H" KQÌB ? B
>ÆM M[# M +¢M? M[i`B m ?Q€M bQ +ÁM K m +?¡M; K¼+ ` K°i i?U+ p"i K"m p" M
/^- i?Q¢i M?bM ;B®M; b M ?¬X L¡ pW tm'i ?B M- H"TiS+ H M i" M bQÆM; KM p" M
aQÆM; KM M"v F?¬M; +¡ HU+ +¬M; FQ+? i`U+ iB T- M?QM; i?U+ p"i M"Q /QM? T?
i?Q+?- çB M +m²M; bBM? i`QÌM;- çB M +m²M; +¬M; FQ+?X

S?®+ T?®+ T?®+ T?®+ T?®+ T?®+ T?®+

J°i +?m¶B i? M? •K [m€B /` p M; H M X .o M?B M .QÆM; o,M \*?B m b) F?¬M; #` M?
M?QM; K¶B K°i i`€B #` ;½ +„i M€i ç m #„M MQÊ+ imM; i¡2X S?ÁM; M;U +O ;½ F?
+?Q M M i` M M;QÌB /QM? F?€ M?B m X

*?'i HÄM; t M? M"v +¡ KMB i?U+ p"i- imv i F?¬M; +¡ ç°+ i® M?QM; `i M?ÈT M?9
.QÆM; o,M *?B m +ªK i?'v ç°M; i€+ +O KbM? +?"K +?¢T F?€ M?B m X

G9+ i`QÊ+ ?-m M?Q K¶B i`"M ç'm ç m H" .QÆM; o,M *?B m [m v ç®B i?O M?Q [m v
i M„K i`QM; HÁM; #`M i v\ *ªK ;B€+ ?B M i¢B ç®B pÈB ;½ K" M¡B +?ŠM; M?[M; t
;?ûiX

L;²B i` M ?"M; ;? +?O i`+?- >"M E?B K [m v ç-m M?bM h K h?Ov GBM? æ M;²B #
óL" M; ;€B M"v F?¬M; i²B5 h®+ ç° i`B m ?Q€M F?¬M; M;Ì M? M? M?Q p"vX S?€T i`
F?¬M; T?ªB p"i i-K i?QÌM;Xô

h K h?Ov ?W K°i iB M;- M¡BX

óæWM; i?m `²B ibK +ÈX \*QM #û >B m J¢+ M"v i`ÌB bBM? `i i?•M + "M i?U+ p"i- M
HBM?X S?€T i`QÊM; /M +?Q i®i +kM; +-M M;QÌB bY /KM;Xô

óh?m \ *?d bÊ `i F?¡Xô >"M E?B K +QÌB +QÌB H„+ ç-mX óL" M; #û imv `^M; F?¬
i`"M M"v i?b imv i ç®B F?¬M; +¡ F?ª M,M;X o,M \*?B m +?QM? H" M?•M imv M i` M
h?€M? æB M +?9M; i Xô

h?€M? J ç¢Q bQ G•K h?-M M;²B # M +¢M? h K h?Ov- #¶M; H¡ ç-m ` M¡BX

óN - i M?È F?¬M; H•m M;?2 M¡B E} ao h?€M? æB M +¡ imv M i?O #` €K b€i i`¼M;
i +?S\ô

h K h?Ov # "i +QÌB- +QÌB ç M ?•M ?Q MX

>"M E?B K p K†i t'm ?'- #U+ /¼+ M¡BX

óhB m G•K- +® w ;•v bU ?ªX >W- M;QÆB +?Ì +QBXô

G•K h?-M +QÌB +Êi M¡BX

óh bÊ [m€5ô

©M? hMv S?QM; M;²B # M +¢M? M?"M M?¢i M¡BX

ó*QB M?Q .QÆM; o,M *?B m #`i?QÆM; +kM; H` /Q M; QÌB +O h?Q+? E?€+? h?€M
 h?2Q i i?'v- +m°+ i?B M`v iS +QÌM; bÊ H` F?¬M; +| M; QÌB +O J S?€T h?€M? æB
 GK+ æ¢B h?€M? æB M- # ç€M? +`M +?B M # /MM; T?€T i?m"i- ;B[M? m M?B m
 M?B M H` +`M +?B M ç®B ç-m- T?€T i?m"i ç'm T?€T i?m"iX
 " M /QÈB M?[M; M; QÌB /U i?B H`K b Q M; ?o` M?|K M; QÌB HÈM +kM; b) +½B M?
 i`QM; b•M #¶M; M?B M #MM; M`X
 h`B m ?Q€M bQ bQ pÈB ;½ iQÎM; iQÊM; +`M; F?| Mm®iX h?U+ p"i tmM; [m M? #¶
 /•v ; B çÄ F?¬M; #B i F?B M`Q b) ç°i M?B M ç€M? HûM- H¢B i? K iQ`M i?•M +?'i
 .QÆM; o,M *?B m M`B çB MX
 Zm M; K M; p`M; ç"K ç†+ M?€v K„i iW i` M M; QÌB .QÆM; o,M *?B m /•M; H MX :B
 +O ;½ +?ŠM; M?[M; F?m +? i€M` M; Q`B- +ÁM H`K i?`M? ?bM? /¢M; M; ¼M HY -
 ;½ #¢Q T?€iX *?'i /`+? t M? /QM? i` M M; QÌB ;½ i`QM; F?QªM? F?„+ #B M K`iX J'
 p`Q T?¢K pB ?Ä /B K HB M #`ç®i i?`M? i`Q i`MX
 Zm M; JBM? >Ä \
 GQM; >¢Q h?¬M ;B"i KbM?X E„ M,M; M`v +| ;?B +?ûT i`QM; M?šM i`mv M i?W +O
 ?„M +ÁM +?Q Hmv M M|X h?2Q +?9 ;BªB +O T?K i?•M- F„ M,M; M`v TªB +| HBM
 i? bY /KM; X
 Zm M; p` ?Ä p®M H` ? B i?m°+ iQM? F?¬M; HB M [m MX h?€B /QÆM; ?Ä H` M
 /B K- M?B i ç°+U+ + QX G`v .`+? h?€B GBM? GU+ +O #ªM i?•M H`K M?B M HB
 K„i +| i? ç®i +?€v i`i +ª ?„+ €K- ,M KÁMX æ®B pÈB h`WM; :BÈB F} bo K` M|B- +| i
 M`v i?m°+ HQ¢B #Q F„- ?ÆM M[ H` i`i +ª h`WM; :BÈB F} bo M; k; B B TªB ?¼+X
 E„ M,M; M`v mv HU+ HÈM p¬ +MM; - +| +?S +¬M; FQ+?- T?ÁM; M; U- iB m i`W ?
 L?QM; K` M| ç²M; /¢M; iB m ? Q`i HÈM HBM? HU+X Jm®M T?€i` F„ M,M; M`v Qi
 .`+? h?€B GBM? GU+- K¶B HB M iK+ K°i; B•v TªB iB m ? Q # KQÆB çB K HBM?
 H9+ bY /KM; M| F?| K` FB M i`b H•m çQÊ+X
 E?¬M; +-M M|B- ?Ä +| HU+ b€i i?QÆM; HÈM ç®B pÈB i?U+ p"iX L?[M; #KB ; B M
 #B M çB M +m²M; - M?QM; i`QÊ+ K†i Zm M; JBM? >Ä i?b +?d +| i? ?ûQ i`MX
 .QÆM; o,M *?B m i`QM; KB M; T?€i` iB M; `®M; /`B- KkB +?•M ç¢T K†i ç'i- H-M
 [m M; KBM? ç2K M?[M; i?U+ p"i ;¬M ;½ ç m i?B m +?€v F?¬M; +ÁM K°i KªM?X aQ
 +-M M; ,M +ªM ç€M? HûM /•v ; B çÄ H` çQÊ+X >ÆM M[+| [m M; KBM? i?B m ç®i-
 b9iX
 L[i`B m ?Q€M bQ`M i`QM; #KB i?U+ p"i iÄ` FBM? ?Q`M; X L`M; +| i? çQ€M +?Q
 *?B m- çQÆM; M?B M +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ i®+ ç° æ°i EQ+? +O ;½X
 J°i +?m¶B +?9 M; [iU M?Q #„T M`T?mM` iW KB M; +-¬ +?d T?€T i`QÊM; tm®M; i
 i?U+ p"i iU M?Q M; QÆB ç`Q K`m ?Ä ?²M; +`T i®+ bBM? i`QÎM; - i?•M i? M`M; H
 *`M i?`M [m M b€i b) T?€i ?B M- F?¬M; #B i F?B M`Q i?b i?„i HQM; M`M; +| K°i /•
 ç-m i`B m ?Q€M` X G9+ M`v /•v K•v FûQ M`M; # v çB- #KB ; B HmB` M?QÌM; ç
 +ª æ°i EQ+? +O .QÆM; o,M *?B m X
 G9+ M`M; HQÈi M; M; F?ÄB +?¶ ç| - .QÆM; o,M \*?B m ç½ tm'i ?B M M; v +?¶ M`M;
 i?U+ p"i K¼+ ç-v ; B M?Q +k T?mM i`€B ç"mX
 L; QÌB ç•m\ .QÆM; o,M *?B m M; ~M` M?QM; ç°M; i€+ i`QM; i v F?¬M; M; WM; X >
 i?2Q Zm M; JBM? >Ä M|M; +?€v [mûi ?QÊM; i?U+ p"iX
 L?[M; i?U+ p"i M`v imv`i K¢M? M?QM; HU+ T?ÁM; M; U F?€ v m- iU M?Q / Q M|
 +?ªvX

.QÆM; o,M *?B m iQM? iQ€M `ä`M;- ç®B i?O +O ;½ +?d H`i`B m ?Q€M bQ iS ;F
F?¬M; T?ªB H` .`+? h?€B GBM? GU+X *?d +¬M +® ;„M; T?€ ?Ov p"i M`M; i`B m ?Q
+MM; ;½ ç®B F?€M;X

L; v H9+ ;½ +¬M; FQ+? ç€K i?U+ p"i- ? B [mª i?U+ çÄ`U+ iQ HÈM tm'i ?B M i`QM
iQÆB M`v T?bM? ç M +Ð i`€B #Q çÄ- ?ÆM M[H`v i®+ ç° FBM? M;QÌB iB T iK+ #`

*ªK ;B€+ M;mv +Æ "T ç MX .QÆM; o,M *?B m p°B HmB p T?Q b m- ç²M; i?ÌB pmM
h`ªK EB K ?ÊT i?`M? i?"T iU i`ªK +?ûK ?QÈM; [mª i?U+ çÄX

B- +| i?ÌB çB K- p`B M;QÌB i v K m ?ÆM ç-m | + X

æ´B i?`M? GQM; >¢Q h?¬M- +| H) b) F?¬M; +?ûK ? B M?€i M`vX "ÎB pb ç½ +ªK ;B€
KÈB H` +?QM? t€+X

L?QM; .QÆM; o,M *?B m H` K°i i?m¬M i9v h`WM; ;BÈB F} bo- +¬M; FQ+? ç½ t•K
;½ i?ªK

•K _-K555

J°i iB M; ;-K `9 F?B M +ª b•M ç'm F} bo ç m F`+? HB i +?`M ç°M;X J¼B M;QÌB i`Ê
K°i çQ`M K•v ç2M iW ;B[#KB ; B /•M; H M + QX

L[i`B m ?Q€M bQ ç½ i`®M çQÊ+ `i t - #ªM M,M; FûQ Kk i`MK ç-m H°` F?m¬M K
HQÐB M|BX

ó M? ç`Q /½ K M M`v mv HU+ i?"i H` HÈMX *?„+ b) F?¬M; M´ +? i ?„M ? \ô

h` M ç`B +?O i`+? T?Q t - >`M E?B K çSM; #`i /`vX E?¬M; +?d KbM? ¬M;- M?[M
i?ÌB çSM; H MX "ÎB pb #¼M ?¼ #B i i?•M T?"M i?"i bU +O .QÆM; o,M *?B m H` ;b
h?€M? æB M çª i?QÆM; ç½ F?B M E} ao h?€M? æB M ;` # v +?| bO - M m H¬M M`
`M;

óh K h?Ov5ô >`M E?B K T?šM M° ;¬K H MX

h K h?Ov F?m¬M K†i ;B` Mm +Æ #„T +Q ;B`iX

óoB + M`v i i?"i bU F?¬M; #B iX \*QM #û ç| F?B M`Q i?b +| i? i`B m ?Q€M i?S ç|X

óE?K F?K F?K F?K ô hB M; ?Q HB M iK+ T?€i` iW ;B[b•M- K°i ?bM? #|M; +U+ F
; BX

"° /€M; +O ;½ F?B M M;QÌB #m²M +QÌBX L;mv M #ªM €Q ;B€T H|2 b€M; #B M i?
#` M´ # v- i| + #` #¢Q i¢+ [m,M [mûQ H¢BX h` M +€M? i v p`i?•M €Q ;B€T +| M?B
i` M K†i ç2M K°i p i çÄ K°i p iX h?Q¢i M?bM iU M?Q i M ,M K`vX

óh i ô .QÆM; o,M *?B m H9+ M`v #U+ KbM? ç M KS+ M|B F?¬M; M M HÌBX L m ;
/½ K M M;QÆB ç`Q #B i #¢Q i¢+ +| H) b) F?¬M; i? i?QÆM; i´M ç M ;½X L?QM; ;½
M|X hmv ;½ F`T HMB` b m- M?QM; bS+ M´ +O /½ K M M;QÆB ç`Q [m€ +QÌM; ç¢
+| Zm M; JBM? >Ä ç M; +?€v- F`T i?ÌB ? i bS+ ?mv bQM; FB K #ªQ p +?¶ ?B KX
M`v b) H`K ;½ #` i?QÆM; M†M;X

*?Q /M H` p`v- H9+ M`v iQ`M i?•M ;½ ç m ç m M?S+X L?bM i?B m M[çSM; ç®B /E
T?šM M°X

Zm M; K M; p`M; H¬M M[ H|2` - K°i h?€M? Zm M; h`€Q /•M; H MX h`WM; ;BÈB F
+?9i Qi i` HB m- F?¬M; #B i T?K i`Ê F„ M,M;X h?€M? Zm M; h`€Q H` F„ M,M; i` H
T?ªB #B iX

aQM; i`¼M; FB K iªM` +?|B K„i [m M; K M; p`M;- .QÆM; o,M *?B m ?mM; /[M?bM
?Q€M bQ H°` F?m¬M K†i- M? M? +?|M; t¬M; ?QÈM; ç®B T?QÆM;X

óh?¬B- i?¬B- M;QÆB +ÁM +| i? ç€M? 5 o"v i M?"M i?m 5ô "¢+? >B m J¢+ ?ÆB #

hU M?Q .QÆM; o,M *?B m ç½ çQ€M i`QÊ+- im pB +O M`M; /M b Q +?d H` iS ;B B
F?B M HBM? HU+ +O M`M; iB m ? Q ?ÆM T?•M MY - F?¬M; +| M,M; HU+ #® i`Q
M?"M i?m i®i ?ÆMX

æ M; t¬M; H M +?Êi M;WM; #QÊ+ +?•M- .QÆM; o,M *?B m +?d +^aK i?'v H²M; M;U
t2K M?Q i?„M;\ *| i?'v [m B +?B M i?„M; K` +?"i p"i M?Q KbM? F?¬M;\ :½ p Kti
M;?o- +?QM? KbM? i?"i H` ç¢B /B M +?Q ? B +?[ði? i?^aKöX *| i? F?¬M; +-M b C
h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

R9yX *?QÆM; 9R, G½M? hmv i o¬ aQM;- L[oQÆM; h?Q+? E?€+? U

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

L?QM; M;QìB i ç½ M?"M i?m `²B- ;½ ç•m i? iB TiK+t¬M; iÈBX :½ `i ?®B ?"M-
` i¼ F}X .QÆM; o,M \*?B m i?¬Ki? - K'v i`"M ç'm b m M`v b) F?¬M; ;B^a Q B T?Q
i`B m ?Q€M i¼ F}iQ`M HU+ +?B MX L?bM +?QM? KbM? +^aM;QìB ç2M i?mB- i•K
M½v- i`QM; HÁM; `QÊK K€mX

ó.QÆM; o,M *?B m ç'm "¢+? >B m J¢+- .QÆM; o,M *?B m i?„M;- iB M M?"T #€i +Q
h`¼M; i`B ç9M; H9+ imv M #®- ç²M; i?ìB F i i?9+ i`"M ç'm i?S M?'iX

J†+ /M M[i`B m ?Q€M bQ "¢+? >B m J¢+ i?m - M?QM; +€+? ç'm F€ [m€B +O M`M;
M;QìBX *?d +¬M H` M;QìB i?¬M; KBM? ç m M?bM ` çQÊ+- "¢+? >B m J¢+ +| HU+
`i K¢M?X L m +| çQÊ+ K°i ç²M; ç°B M?Q p"v- +?Q /M H` ç€M? ?°B ç²M; ? v ç'm ç
HÈMX >m®M; +?B M`M; +?diÈB iS ;B B5 o"v K` F?B M .QÆM; o,M *?B m M;k ;B B
M`M; iB M p`Q M;k ;B B i?b b Q\ E?¬M; #B i b) K¢M? iÈB KS+ M`QX

o®M H` i`"M i?S M?'i +O iQT Re- F?B M M?[M; i?Q bBM? +?ìiÈB HQÊi ç m `mM;
/U i?B iQT Re +kM; pÆB #Êi M¶B HÁM; F?¬M; T?K+X L?QM; i`"M ç'm i?S ? B F?B

h`"M i?S ? B +?QM? H` ? B i, i, 2K Gw >BM?- GQM; >¢Q h?¬MX E?¬M; +-M ç€M?
?QÈM; i`¼M; i`B #`v iÄ M?"M i?m X

GQ¢B ibM? ?m®M; M`v /M H` K'v çÊi imv M +?¼M GB T K æQ`M iQT Re i`QÊ+ ç•v
i? çB iÈB K°i #QÊ+ M`v ç½ p¬ +MM; ;B M M M- K¶B iB M H M K°i #QÊ+- +?SM; iÄ
æQ`M +`M; + QX *?Q /M #B i i?U+ HU+ +O KbM? F?¬M; #^M; ç®B i?O- ç b®M;Q
hmv M?B M- i`QM; [mv ç`M? F?¬M; +| +'K F?¬M; çQÊ+ M?"M i?m - i`¼M; i`B +?d
h?¬M +?B M i?„M;- iB M p`Q #€i +QÌM;X

æ®B pÈB pB + Gw >BM? M?"M i?m - >`M E?B K M;²B Î F?€M ç`B F?€ H` ?`B HÁM;
HU+ +O GQM; >¢Q h?¬MX L?[M; i`"M b m v M?Q +k K¶B M;`v iB M ?`M?- M m ÎM;
i?b b) ^aM? ?QÎM; i`"M ç'm ?¬K b mX

h`"M i?S ? B Gw >BM? M?"M i?m imv i F?¬M; <sup>a</sup>M? ?QÎM; bU ç†+ b„+ +O i`"M ç'n
i?2Q i`"M M;"T ?'T /šM- F?¬M; ç€M? ç M T?9i +m®B +MM; [mv i F?¬M; / /`M; +?
T?^aB i`<sup>a</sup> +€B ;B€ HÈMX .M b Q- i?Q bBM? +| i? iB M ç M i`"M ç•v- i?U+ HU+ +€+?

óh?^aB L?B- iÈB T?B M M`M; `²BXô GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB F?`M i`QÆM; M„K #`M i v
h?^aB L?B M? ;"i ç-m- M?Ä ;B¼M; M|BX

óh b) F?¬M; +| +?mv M ;bXô

o®M GQM; >¢Q h?¬M Km®M çQ M`M; iÈB i`"M i`QM; b•M- M?QM; #` h?^aB L?B iW +
K°i KbM? K°i M;QìB +?"K `½B çB p`Q b•M ç'mX

L?bM ç M ?¢i iY i?B m M[h?^aB L?B ` i`"M- M?[M; i?Q bBM? M;²B t2K i•K ibM? F?
? B T?2 ?Q`M iQ`M F?€+ #B iX J°i T?2 çQÆM; M?B M HÁM; ç-v i?„+ K„+- M`M; ;†

+| i? iB M M?"T iQT Re\ S?2 FB i?b F?~M i`QÆM; p` ?QM; T?'M- #ÎB pb #¼M ?
+QÌM; ç¢B +O h?ªB L?BX æ†+ #B i M?|K i?Q+? F?€+? +O h?Q+? E?€+? h?€M?
` iB M;X

.U p`Q #B m ?B M K¢M? K) i`QM; i`"M ç'm pÁM; HQ¢B- h?ªB L?B ç½ çQÊ+ i'i +ª
"QÊ+ +?-K +?"K p`Q b•M- h?ªB L?B iW iW M;WM; H¢BX æ®B i?O +O M`M; i`QÊ+
M`Q- i`QM; K„i tm'i ?B M p`B T?-M M;?B ?Q†+ F?| ?B mX

L`M; ;€B M`v i?m°+ h?Q+? E?€+? h?€M? æB M\

æ®B i?O +O h?ªB L?B H`K°i i? M? MB M F?QªM; ? B KQÆB im´BX o|+ /€M; #bM
i`QÊM; K`m M•m çÄX :½ H`K°i i`QM; ? B M;QÌB +O GBM? >²M h?€M? æB M iB M
bQ iS ;B BX

h`QÊ+ i`"M M`v- GBM? >²M h?€M? æB M #B m ?B M F?€ #„i K„iX hmv "¢+? >B m Jc
F?ª M,M; i? Q i9M; i?U+ p`i F?B m +?B M ç-m #ªM; .QÆM; o,M *?B m- F?B M; ½ H
F?€+ F?®M; +? i?9 p`i M;k ;B B i?b F?€M? M?`M; iB M M?"T #€i +QÌM;X *ÁM M
+m®B +MM; +O GBM? >²M h?€M? æB MX

óh?Q+? E?€+? h?€M? æB M h?ªB L?B- ç®B +?B M GBM? >²M h?€M? æB M S?QÆM
M +€+? t M? m +U Hv 9y Kûi- i`QM; b•M /•M; H M #®M +•v +°iX > B # M +?m`M

h`¼M; i`B imv M #® ç²M; i?ÌB #®M +•v +°i iQ iW K†i ç'i /•M; H MX h?ªB L?B p`i`
h`9+ çm HMB ` b m- K½B ç M F?B +€+? ç9M; 9y KûiX

G9+ M`v M m M|B F?~M i`QÆM; i?b F?-M; B pQÊi [m GQM; >¢Q h?-M M;²B Î F?m
ibM? ?m®M; i`QM; b•M- ?"M F?-M; i? iU KbM? t-M; iÊB i? v h?ªB L?B i?B ç'mX

Gw >BM? M?bM ?„M M?Q p"v- M?`M F?-M; çQÊ+ +QÌB M|BX

óh M M;®+- çWM; ?²B ?°T M?Q p"v- v M i•K çB- b) F?-M; +| +?mv M ;bX h?U+ HU
[m - bÊ `^M; M; v +ª ç +kM; +?Q +?„+ i?„M; çQÊ+ M`M; #ûX æ ?½v +?Ì t2K çBXc

óVKXô GQM; >¢Q h?-M W K°i iB M;- M?QM; i?"i` ?„M F?-M; ? M;?2 i?'v Gw >B
b) #`HQ¢M- K†+ F M;QÌB F?€+ M|B i? M`Q- F?-M; i? ;BªK #Êi MY T?-M F?~M
F?-M; M;WM; M;?o- h?ªB L?B F?-M; i?'v çQÌM;5 >ÆM M[M`M; KªM? K B M?Q p
b Q ç•vX

GQM; >¢Q h?-M ç½ M;?B F„- M m h?ªB L?B #`ç®B T?QÆM; i`M i?QÆM;- +QB M
?„M +kM; b) H`T iS+ t-M; p`Q ;B9T M`M; +?[ i`X >„M H†M; H) +?m`M #`h?€M? Z

ó"„i ç-m i?B ç'm5ô

h`¼M; i`B imv M #®- i`"M i?B ç'm i?S #ªv +O iQT Re iB M #€i +QÌM;- +S i? #„i ç
hmv S?QÆM; h`9+ +?Q iWM; ;†T h?ªB L?B M?QM; ;½ F?-M; #ÎB pb ç®B T?QÆM;
i?QÌM;X *| i? /U p`Q im pB iS ;B B çB ç M i" M ç•v- F?-M; +?d çÆM ;BªM H`+| i?
FB M ç`M?- +~M i?"MX

h`QM; i v ;½ T?€T i`QÊM; M•m çÄ +?d ?QÈM; ç^M; i`QÊ+- K°i iB M; +?BK ?|i`ûQ
F?QªM; K°i i?QÊ+- iQ`M i?•M K`m t M? iW F?-M; i`mM; # v ` X

æ•v H`i`B m ?Q€M F?-M; /MM; #'i +S +?9 M;[;bX h?Q¢i M?bM K T?€T i`B m ?Q
T?€T i`QÊM;- /U p`Q çB K M`v +| i? i?'v- T?€T i`QÊM; +O ;½ Qi M?'i H`i` M; #

*?BK t M? p¼i H M F?-M; i`mM; # v M? M? ?QÈM; h?ªB L?B- [m M; K M; t M? M?¢

E?QªM? F?„+ i`¼M; i`B imv M #® i?B ç'm #„i ç-m- h?ªB L?B i v +-K ;"v i`9+ çB ?
M`M; F?-M; M? M?- iU M?Q H9+ çB çQÌM; #bM? i?QÌM;X : "v i`9+ M? ;ä K†i ç'i- #
?- ?'T [mv Hm"i- iU M?Q K°i ?¢i iY i?B m M[i-K i?QÌM; ç M; iªM #°X

: "v i`9+ ;ä i` M K†i ç'i F?-M; T?€i` i? M? •K- +?d çÆM ;BªM HQm H¢B K°i H¶ M?

a m F?B S?QÆM; h`9+ T?|M; ` +?BK t M?- K m +?|M; M;•K M; ?€i H M +?9 M;[X
bQ p` K T?€T bQ +| F?€+ M? mX \*?9 M;[ +O ?¼ i?QÌM; H'v M;[ i®+ `i M? M?-
F?-M; T?^B iB i i'm M?Q K T?€T bQX h? M? •K i`-K i?'T p°B p`M; p M; H M- T?
M;`v +`M; H|2 b€M;X E?Q i? iU /½ i?9 iW T?€T i`QÊM; F?-M; M;WM; i`M H MX
h?^B L?B KÈB çB ` F?Q^M; KQÌB Kûi i?b +?BK t M? ç½ # v ç M çdM? ç-m M`M;
+?|M; +?9B tm®M;X h`QM; iB M; F m iQ +?|B i B- ? B ç¢Q ç Q T?QM; `°M; F?Q^M
?QÊM; h?^B L?BX
"QÊ+ +?•M çB iÈB +O h?^B L?B imv i F?-M; i¢K /WM;- M`M; M?Q +k +?"K `½B #
i`QM; F?m M;?d M;ÆB bmwi M[ F m ` iB M;X
J„i i?'v ? B ç Q T?QM; b„T +?ûK p`Q i?•M i? h?^B L?B- ibM? ?m®M; [m€B /`tm'i
h?^B L?B /QÌM; M?Q F?-M; H`K ;b +^+ +?d H` i`QM; M?€v K„i ç| i?•M i? M`M; #B
T?QM; +S M?Q p`v tmv M [m M;QÌB M`M;- T?®+ T?®+ ? B iB M; +„K p`Q Kti ç'i
+€B ?® b•mX
*kM; i`QM; H9+ M`v- ;"v i`9+ M? M? M?Q çB M t i pmM; H M F?-M; i`mM;X a€i w •
*QM +?BK t M? i?•M ?bM? F?-M; HÈMX L; v F?Q^M? F?„+ h?^B L?B ` i v- M| ç½
p°B p`M; p¶ +€M? H`K ç°M; i€+ Mû i`€M? HBM? ?Q¢iX
L?QM; ;"v i`9+ M?€v K„i #°+ T?€i # ç¢Q [m M; ^M?- +?B m /`B [m M; ^M? F?-M; i
S?®+
:"v i`9+ ;ä Kti ç'i- h?^B L?B M?Q +k +?"K `½B #QÊ+ iÈB i`QÊ+- +U Hv ;B[ M`M; p
K°i iB T +`MX >- ?'T +O M`M; F?-M; +| #ÎB pb +?BK t M? i"TFQ+? K` #B M ç'B-
;B€+ K` i?-BX
L?QM;- i?"i bU +?d H` ^Q ^M? Q\
*?BK t M? ç m ç†M +?B i?`M? i€K F?®B çšK K€m `ÆB i` M ç'i- # v H M K°i i-M;
KÈB pmM; ;"v i`9+- M| F?-M; i? i`€M? F?ÄBX
GQM; >¢Q h?-M K„i i?'v h?^B L?B i`9M; ç Q T?QM; FBM? ?-` iB M;- i? M? •K MY
H¢BX æ®B /B M h?^B L?B ?ÆM ? B KQÆB Kûi- S?QÆM; h`9+ ç M; K m +?|M; M;
M?€v K„i +Q `9i i?`M? M?Ä tQmX *?9 M;[bmwi M[#ÎB pb ibM? +^M? pW `²B #` +
h"i S?QM; æB m H¢B #`;B i\ æ| H`K i?9 iS ;B BX *?Q /M F?-M; i? H`K ç`+? i?O
i€+ /KM; [m'v `v +?S\ L?QM; iW ç-m iÈB +m®B- M| F?-M; ? ;•v ` +?9i ^M? ?QÌ
i`9+ T?|M; ` [m M; ^M?- bQ pÈB ç-m # T +„i i?`M? F?®B +`M; +?dM? i X *`M; H`
ç| ç' K² ?-B H¢M? ç-K çb - H` i`QM; M?€v K„i ç| b€i F?Q H½M? imv i ç M KS+ i" M
:Bì F?„+ M`v- ;½ +QB M?Q M?"M ` i?U+ HU+ ç®B i?O i`QÊ+ Kti KbM? i?U+ HU+X
M?QM; K`- M`M; H¢B K¢M? K) ç M KS+ F?B M S?QÆM; h`9+ +?Q iWM; +^K M?"M
h®+ ç° +O h?^B L?B M?Q +k `i +?"K- M?QM; iU M?Q H9+ ç'm pÁM; HQ¢B- M`M
S?QÆM; h`9+ i, M; p¼i K'v T?-M €T HU+ i•K HwX
hmv M?B M- S?QÆM; h`9+ çQ+? i?U+ F?€ i`B ;BÄBX .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p`v-
S?€T i`QÊM; +?d T?Q i`QÊ+- [m M; K M; M•m çÄ #„M ` ?| i?`M? K°i +€M? +Y iÄ
i? M? •K ; -K `®M; p M; H MX J°i i?•M ?bM? iQ HÈM i`€M; FB M iW i`QM; +€M? +Y
J i?9 HK+ ;B B- EBK *QÆM; *U >MM;X
æ®B pÈB K°i ç¢B i`B m ?Q€M bQ iS ;B B K` M|B- +| i? i`B m ?Q€M ` K i?9 HK+
`i HÈM ç M iBM? i?-M HU+ p` i` M; #`- M?QM; /M H` p`v- b m F?B ?Q`M i?`M? i`
h`9+ #B M i€B M?ÊiX
#B;HQp2

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

R9RX *?QÆM; 9R , G½M? hmv i o¬ aQM;- L[oQÆM; h?Q+? E?€+?

.`+? ;B^a , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

R9yGϕB M|B- +€+? i®i M?'i ç ç®B T?| i?Q+? F?€+? +?QM? H` HU+ T?ÁM; M;U +Q
K) F?| ç®B T?|X S?QÆM; h`9+ ç½ imv M +?¼M +€+? p¬ +MM; +?QM? t€+X

EBK *QÆM; *U >MM; pQÆM ? B i v ;'m i9K S?QÆM; h`9+ M;²B H M p B- iB T i?2Q
çSM; i?ŠM; H MX

h?•M i? M| +U+ F€iQ HÈM- çSM; i?ŠM; ; -M #®M Kûi- iU M?Q M;¼M M9B M?ÄX h
? B # M i, H [m^a i?"i H` F?€+ #B i K°i i`lB K°i pU+X

EBK *QÆM; *U >MM; H` K i?9 + 'T b€m- F„ M,M; i?B M T?9 +?d +| K°i- ;¼B H` æϕ
M?'i +O M| +?QM? H` / /`v i?`i #ûQ- T?ÁM; M;U p` bS+ HU+ F?€ KϕM?X

L| /B +?mv M +€B +?•M iQ #U +?ϕv M? M? ?QÈM; h?ªB L?BX

S?€T i`QÈM; i`QM; i v S?QÆM; h`9+ HϕB +?Êi H|2 ?`Q [m M;X J°i €M? b€M; p`
*QÆM; *U >MM; p` ;½- F?B M;½ /QM? +?†i i` M p B M| - +?Q /M EBK *QÆM; *U >
ç m F?¬M; i? H`K ;½ p,M; ` X

h`QM; H9+ M`v- h?ªB L?B ç°i M?B M ç°M;X

*?QM? M?Q +•m iOM? iU tY M[ç°M; M?Q i?Ä +?ϕv- F?Q^aM? F?„+ h?ªB L?B ç°M;
K M; i?2Q K°i HQϕi i`M <sup>a</sup>M?X L;m v M #<sup>a</sup>M M`M; +€+? EBK *QÆM; *U >MM; ?ÆM
M?€v K„i ç½ ç M ; -M M;QlB M|X

EBK *QÆM; *U >MM; /QÈB bU F?®M; +? +O S?QÆM; h`9+ - +?•M iQ çϕT ç'i- i`Q
æ` >®M; T?€i ç°M;X æ` +?'M b„+ p`M; `mM; ç°M; F?„T MÆBX

L?QM; h?ªB L?B H-M M[+?Q K¼B M;QlB i?'v bS+ KϕM? +O KbM?X L`M; F?¬M;
+kM; F?¬M; HMB #QÈ+X :`v i`9+ iW i?'T H M + Q- H`K ç°M; i€+ +?ûKX

J°i çϕQ €K ^aM? M?€v K„i H|2 b€M;X >bM? ^aM? F?B M M;QlB ?€ ?®+ K²K tm'i ?B
HϕB #` +?†M i`QÈ+ M;QlB h?ªB L?B- iU M?Q #` +?ûK çSi- F?¬M; i? ^aM? ?QÎM; i
L; v b m ç| - S?QÆM; h`9+ F?¬M; +ÁM ?bM? i?'v #|M; /€M; h?ªB L?BX

*€+ i?Q bBM? i`QM; F?m M;?d M;ÆB KÆ ?² M?bM i?'v ? B €M? b€M; p`M; pKi [m X
>MM; +| HU+ T?ÁM; M;U FBM? F?OM; HϕB #¶M; [m€ ;®B tm®M; ç'i- i`QM; KB M;

*?¶ ç-m ;®B M| #„M ` ? B /ÁM; K€m iQÆBX a m ç| K°i i?•M ?bM? [m, K` iW T?Q

J°i +?•M çϕT çdM? ç-m EBK *QÆM; *U >MM; - çm¬B ;`v ç Î ç°M; Kϕ+? +?O + -M +
iBM iQÎM; - M`M; +?d + -M M? i v /B ç°M; - +| i? i`QM; M?€v K„i +QÈT çB bBM? K

L;Æ M;€+ - S?QÆM; h`9+ ç½ ?Q`M iQ`M M;Æ M;~MX :½ +?Q iWM; M;?o ``M; +?Q
i? X EBK *QÆM; *U >MM; + 'T b€m p`v K` F?¬M; +| #'i +S +Æ ?°B M`Q +MM; M;QlB

EBK *QÆM; *U >MM; F?¬M; + K HÁM; HmM; H v i v ;'m p¶ çdM? ç-m KbM?X h?ªB
ç°M;X

S?9i +?®+ K¼B M;QlB +?d i?'v iW M;QlB h?ªB L?B i^aM ` K°i €M? b€M; €K FBK-
>MM; +?Êi ç¬M; +SM; - ç¬B i v i?¬iQ p¬ HU+ `k tm®M; - KB M; KkB #„M ` K€m iQÆ
M†M;X

óh - i +?`m i?m Xô S?QÆM; h`9+ i?ª HÄM; i v M„K T?€T i`QÈM;X :½ i?m - +ÁM
ç M +m®B ;½ +,M #^aM F?¬M; +| K°i +?9i bS+ HU+ T?ªM F?€M;X

h` M F?€M ç`B- GBM? æ h K h?Ov M;Æ M;€+ M|BX
 óGBM? HU+ ç| H` ;b- pb b Q H¢B H` b„+ €K FBK\ô
 ©M? hMv S?QM; HB + #` K°i +€B- +Q|B M?¢i M|BX
 óh +kM; F?¬M; #B iXô
 L? M?`M; ç€T tm®M; K†i ç'i- h?ªB L?B K°i +•m +kM; F?¬M; M|B- ;"v i`9+ ;ä K†i ç'
 M;?d M;ÆBX
 óh?ªB L?B i?„M;Xô h`¼M; i`B Mm®i MQÈ+ #¼i F? MX J°i i`"M +?B M M`v- i?Q¢i M
 i`QÈ+ K†i h?ªB L?B- #'i Hm"MH` S?QÆM; h`9+ ? v i`B m?Q€M i?9+O ;½- ç m H
 *ª F?m M;?d M;ÆB i`QM; ;B•v H€i ioM? H†M; - ?¬m M?Q K¶B M;Q|B ç m +ªK i?'v +
 L?B iW iW çB ç M F?m M;?d M;ÆB- ç€K i?Q bBM? M K M†M; M i?Î /®+X
 h®+ ç°- HU+ +¬M; FQ+?- +ÁM +| b€i F?Q •K H½M? b„+ #ûM- +€B M`Q ç m F?B M #
 ? i? K /U i`QM; i`"M +?B M M`v- M?QM; i•K ibM? i?"i F?| #bM? ioM?X
 Zm€ K¢M?- h?Q+? E?€+? h?€M? æB M H¢B +| K°i M;Q|B K¢M? M?Q p"vX
 *´ .QÆM; o,M *?B m ç²M; /¢M; i?Qi +?†i- p i i?QÆM; +k /Q|M; M?Q ç m i`Î H¢BX
 M m iQM? +ª KbM? p` i¼ F} i?b +| i? ç'm pÈB +¬ ;€B M`v +?S\
 h?ªB L?B /MM; ?`M? ç°M; +?SM; KBM? +?Q K¼B M;Q|B i?'v T?QM; +€+? +O i?Q+
 GQM; >¢Q h?¬M M;•v M;®+ M?bM h?ªB L?B [m v p # M KbM?- b m ç| +?"K`½B M;?
 +ªK ;B€+ +´ M;? M i?Î- M?QM; €M? K„i M?bM h?ªB L?B ç½ i? v ç´B`'i M?B mX >„
 M?bM M`M; M[- ioM? H†M; M?Q ç M; bmv M;?o çB m ;bX
 ""M i v M?Ä K K H†M; H) +?mB p`Q HÁM; #`M i v ?„MX h?ªB L?B F?¬M; M|B H|B M
 /B ç°M; i`QM; HÁM; #`M i v ?„MX
 GQM; >¢Q h?¬M ç€v HÁM; p®M i`¬K i`¼M; #¶M; +´i + QX L`M; ç M; pB i +?[X
 õG`K b Q p"v\ô
 *ªK ;B€+ M?²M M?°i K M; ç M #®M +?[M`v- i? K p`Q K'v T?¬M F€ /` H¢B F?B M G
 i?ª HÄM;X
 GQM; >¢Q h?¬M FûQ i v M`M;- Î i`QM; HÁM; #`M i v i`„M; K K pB iX
 õ*¬ ;BÄB M?Q p"v- +ÁM +¬M i¬B #ªQ p \ô
 h v h?ªB L?B F?) `mM- H"i H¢B #„i i v ?„M- pB iX
 õ M? ?®B ?"M\ô
 GQM; >¢Q h?¬M FûQ i v M`M;- i`M? i`¼M; pB iX
 õooM? pB M #'i ?®BXö
 h?ªB L?B i`¬K K†+- M„K +?†i i v ?„MX J°i H9+ b m- H¬M M[ pB i p`Q i v ?„MX
 õ M? #ªQ p F?¬M; +?d H` M;Q|B i¬B- +ÁM +| HÁM; +O i¬BXö
 GQM; >¢Q h?¬M +?'M ç°M;- i`QM; HÁM; i?¬K H†T H¢B, M? #ªQ p F?¬M; +?d H`
 h`QM; T?9i +?®+- ?„M +ªK ;B€+ HÁM; KbM? +| i?S ;b ç| #` ç•K i?OM;- i•K ibM? M?
 æ9M; p"v5 JbM? T?ªB #ªQ p M`M;- M`M; +| K¢M? ? v v m i?b HB M [m M ;b +?S\
 H) #ÎB pb M`M; K¢M? K) K` F?¬M; i?U+ ?B M Q\
 h?ªB L?B H†M; H) M„K i v ?„M- ?ÆB /Q /U K°i +?9i- +?"K`½B iU ç¬m H M p B ?„M
 E?QªM? F?„+ +?¢K M? m- ? B M;Q|B i`QM; HÁM; F?) `mM; ç°M;X GQM; >¢Q h?¬M
 h?ªB L?B i`Î M M ?ÆB M|M;X

Gw >BM? M;²B T?Q # M +¢M? GQM; >¢Q h?–M- Hm¬M +?9 w ibM? ?bM? ? B M;Q
p B GQM; >¢Q h?–M- /QÌM; M?Q +¬ M;?2 i? 'v b m HQM; +| iB M; i`ÁM; K„i`Èi tm@
L M #B i- +€+ i?Q bBM? iB M M?“T KQÌB b€m +QÌM; ¢ m M;²B ?“M; ¢–mX >–m M?Q
?bM?X

G9+ M“v- i?“K +?Q F?¬M; B i? K +?9 w i`“M i?B ¢'m i?S i€K i`QM; b•M- €M? K„i
?QÈM; GQM; >¢Q h?–M p“ h?ªB L?BX

*€B FB - ?ŠM H“ M[i?Q+? F?€+? +QÌM; ¢¢B Î i`QM; b•M ;–M M?Q i`QM; ;B•v H€i
L“M;- M“M; H¢B H“K` ?“M? ¢°M; +?BK M?Ä MûT p“Q M;QÌB\

L?bM h?ªB L?B F?ûT MûT iU p“Q M;QÌB GQM; >¢Q h?–M- F?¬M; #B i# Q M?B m
pQÆM; i?Q+? F?€+? H½M? imv i p¬ bQM;X

JQÌB b€m iB M #€i +QÌM;- i?B ¢'m ¢½ F i i?9+X

hmv M|B E} ao h?€M? æB M`9i i?,K F?¬M; i®i H„K- M?QM; M?Q +k +| # M;QÌB p“
h?€M? æB M i?b +| ? B M;QÌBX J S?€T h?€M? æB M- GBM? >²M h?€M? æB M-
i?€M? ¢B M +| K°i M;QÌBX L;“v K B H“ +m°+ +?B M i€K iB M #®M +,M; i?ŠM;X >Æ
¢'m ;B®M; ? i ?¬K M v- i?B m ¢B ?¢M +? i?S ?¢M; iB m i´- i'i M?B M b) H“ +QÌM;

G–M M“v- GQM; >¢Q h?–M p“ h?ªB L?B F?¬M; +| ¢B i`QÈ+– M;QÊ+ H¢B`ÌB ¢B b m
#¼M ?¼- H†M; H) #B M K'iX

óh¬B Km®M KÌB +¬ ,M +ÆK- +| ¢QÊ+ F?¬M;\ô GQM; >¢Q h?–M M?Ä ;B¼M; ?ÄB h
L;QÌB ?„M +| +?9i +,M; +SM;X >„M +kM; Km®M i?Y ¬K 2Q M“M;- H–M M[+ªK ;B€
p“ K K K¢B +Q /½M- M?QM; `®i +m°+ F?¬M; /€KX

h?ªB L?B +?“K`½B M;~M; ¢–m H M- M;²B i?ŠM; M;QÌB /"vX a m i–M; F?,M KÄM;-
¢–m- M|BX

óE?¬M; ¢QÊ+X M? M M bÈK i`Î p X æÊi i?B ¢'m b m`'i i`¼M; v m- M? T?ªB ;B[i
GQM; >¢Q h?–M ?ÆB i? 'i p¼M; W K°i iB M;X

o“M? i B M?Ä tBM? +O h?ªB L?B ?ÆB M?9+ M?Q+?- M“M; F?2 F?) M|B M?ÄX

óo b m +ÁM +| i?ÌB ;B M K`Xô

GQM; >¢Q h?–M i B i?QM? K„i iBM?- M;?2 p“v HB M tQ v M;QÌB M?bM i?ŠM; ? B
óh?ªB L?B- i¬B- i¬B ô

h?ªB L?B F?| ?B m M;~M; ¢–m M?bM ?„MX

óa Q p“v\ô

GQM; >¢Q h?–M Mm®i MQÈ+ KB M;- H'v ? i + M ¢ªK M|BX

óh¬B Km®M M|B- M m i¬B ¢¢i ¢QÊ+ ¢ M? 'i- +| i? +?Q i¬B ¬K +¬ K°i +€B F?¬M;\ô
ó \ô h? M? •K h?ªB L?B +?Êi + 'i + Q- H“K GQM; >¢Q h?–M bÊ iÈB KS+ HB M iK+ F
ósBM H¶B- i¬B +?d H“`'i i?Q+? +¬X *QB M?Q i¬B F?¬M; M|B ;b ? i- ¢WM; ;B“M M
hmv h?ªB L?B M?bM F?¬M; i? 'v- M?QM; `ä`“M; +| i? +ªK ;B€+` ?„M +m®M; +m²
M? ¢–mX

óVXô L“M; W K°i iB M;- tQM; ¢SM; /"v- ;"v i`9+ ;ä K†i ¢'i- T?|M; M;QÌB H M M? M?
óh?ªB L?B- +?“K +?9i ¢½Xô GQM; >¢Q h?–M bÊ M“M; ¢KM; i`9M; +€B ;b iû M;½- p
E?€M ¢“B +?O i`+?- ;|+ •K m M“Q ¢|X

>“M E?B K /MM; bS+ pmM; i vX

óh®i i®iX hm´B M?Ä K¨ #ªM bU F?¬M; M?ÄX ©M?- M?bM i?'v F?¬M;\ *- #û FB M
 ? ? - t2K` bU pB + b) i?¨M? +¬M;5ô
 óLûT +€B ç-m ¬M;5ô ©M? hMv S?QM; #m²M #U+ M|BX óS?€i i`B M ?ÆB M? M?Xô
 >¨M E?B K +QÌB iQÆB `|B p¶ p B ©M? hMv S?QM;- M|BX
 ó>mvM? ç - +ªK ÆM M?û5 *ªK ÆM h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +€+ M;QÌB #²B /QÐ
 ç·v p¬ +MM; +ªK FQ+?Xô
 óL?QM; K¨ i•K Hw +O i `´i H¨ F?¬M; pmBX hB m >¨M- ç½ M?B m M,K M;QÆB i`b i
 K°i M v #´M i¼ ç M ;B9T M;QÆB FQ+? T?€i iB K M,M; çBX hBM iQÎM; H½Q .QÆM
 ,rQr,
 #B;HQP2
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R9kX *?QÆM; 9k , ob h?ªB L?B J¨ æ'm5

.`+? ;Bª , hBM? o†M
 L;m²M,K2i`mv2MX+QK
 J°i i?•MªM? p†M p Q /-M /-M `ä¨¨M; i`QÈ+ K†i >¨M E?B KX L m GQM; >¢Q h?-M
 +| i? M?"M` - ¬M; H½Q ®K /QÌM; M?Q iW ;B[ F?¬M; i`mM; #QÈ+ ` - +?QM? H¨ M
 h?€M? JBM? i¨M; #ªQ +€+X
 >¨M E?B K b„ + K†i #B M ç´B- M?,M M?| M|BX
 óh?€M? H½Q- i b B `²BX L;¨B ç¢B M?•M ç¢B HQÊM;- çWM; +MM; i Hm¨M #¨M FB
 «M; H½Q ®K ?W H¢M? K°i iB M;X
 óPi M|B M?ªK çB- +MM; i iÈB b•M i?Q+? F?€+?X L m M;QÆB F?¬M; çB- i b) ibK
 >¨M E?B K i?Î /¨B K°i iB M;- H¨K ` #° /€M; i?'v +? i F?¬M; bÌMX
 óh - i çB i?b çQÊ+ +?S ;b\ sBM M;¨B MQÆM; i v +?Q5ô
 «M; H½Q ®K #QÈ+ p¨Q i`QM; ?Q F?¬M;- M?€v K„i #B M K'i- F?¬M; F?Q +?d ç H¢
 >¨M E?B K HB + ©M? hMv S?QM;- ©M? hMv S?QM; p K†i #´i ç„+ /o M|BX
 óa m M¨v ;B[K²K ;B[KB M;- M? 2K b) +-m M;mv M +?Q M;QÆBXô
 >¨M E?B K p K†i M?Q çQ K M|BX
 óh?€M? H½Q ç½ HÈM im´B M?Q p¨v K¨ pšM M|M; iQM? M?Q +k- M? 2K- i çB ç·v
 X

GQM; >¢Q h?-M +m®B +MM; pšM H¨ F?¬M; çm´B F`T h?ªB L?B- +?d +| i? #´i ç„+
 æ M; çB- ?„M ç°i M?B M F`T T?ªM SM;- K„i iQ i`ÊM i`WM;X h?ªB L?B +m®B +MM
 w i?dM? +-m +O KbM?\ L¨M;- M¨M; +?¨m +?Q KbM? ¬K\
 æ9M; `²B- +?„+ +?„M H¨ i¢B KbM? M;®+ [m€- H9+ M¨v KÈB M;?o ` X L m F?¬M; T
 +?¢v çB +?S\
 GQM; >¢Q h?-M +?d +ªK i?'v K°i M;¼M HY M?€v K„i #®+ +?€v i`QM; +Æ i? - HÁ
 M?Q+?- M?¨M F?¬M; çQÊ+ M?È H¢B M;¨v ç| ¬K 2Q h?ªB L?B- +ªK ;B€+ p¬ +MM; i
 E?B i`Î H¢B T?ªB +® ;„M; im Hmv M- KbM? M?'i ç`M? T?ªB çSM; ç-mX hQM MB K
 ç°M; HU+ bªB #QÈ+ çB i?ŠM; iÈB +?¶ ÎX

o2M çQÌM;- Î ;|+ M"Q ç| F?¬M; ;•v +?9 w- h?ªB L?B H„M; M;?2 iB M; #QÊ+ +?•M +C
?²M; ?²M;- F?|2 KB M; +QM; H M MK +QÌB ç°M; HÁM; M;QÌBX

æ'm HQçB iB M p"Q M; "v i?S ? B- F?¬M; F?Q + "M; i? K ; v +'MX >¬K M v +Y i?"
L; "v ?¬K M v B i?„M; b) +| #ªv KQÆB H,K T?¬M i`,K +Æ ?°B çç i çQÊ+ HBM? H¬X
i?Q bBM? M"Q ç m b) ? i bS+ SM; T?| i`QM; i`"M ç'm M"vX

GQM; >çQ h?¬M ç½ bÊK +MM; Gw >BM? çB iÊB b•M F} boX h?ªB L?B M;²B +?¶ M
ç M ;¬M- HŠM; H†M; M„K i v M" M;X L" M; ?ÆB +9B ç¬m- F?¬M; M|B HìB M"QX

"ÎB pb Gw >BM? ?¬K [m ç½ +?`m i?m - #` ç"Q i?ªB- M M +?d +| i? M;²B Î F?m M;
GQM; >çQ h?¬M ç†+ #B i i?Q+? HQçB +ªK ;B€+ +?d ? B M;QÌB KÊB +| M"vX *?d
?B M MK +QÌB i?Ä K½MX

óh€K iB M #®M- #„i ç¬m `9i i?,KX h€K i?Q bBM? p"Q b•MXô

GQM; >çQ h?¬M FûQ h?ªB L?B çSM; /"v- F?B M ?„M pmB KWM; H" H¬M M"v h?ªB L
HçB M„K H'v i v ?„M- +S M?Q p"v #` ?„M /„i i v çB p"Q b•M ç'mX

h?ªB L?B H" K°i +¬ ;€B i?¬M; KBM? ?ÆM M[+| +?O FB MX L; "v ?¬K [m F?B M"
h?¬M- i?b M" M; ç½ F?¬M; +ÁM bÊ B M|B ;b M[X J°i T?9i FB - M" M; i?ŠM; i?„M M
p" GQM; >çQ h?¬MX

a€m i?Q bBM? F?€+ p K†i H" Hç M?bM ç¬B M;QÌB v m M"vX h?U+ HU+ +O GQM;
M;?B K- +| M;QÌB F?¬M; #B iX L?QM; ?¬K [m h?ªB L?B #B m H°` bU KçM? K) i?
`i M? M? i€K i?Q bBM? iB M ç M ;B[ b•MX \*€+? `9i i?,K F?¬M; F?€+ ;b M; "v ?¬
?ÆM K" i?¬BX

GQM; >çQ h?¬M FBM? M;ç+ T?€i ?B M bQ i´ ?¬K M v b„+ K†i ?ÆB F?| +QBX L|B
p¬i?¬M i M `½- +Æ K†i i?dM? i?QªM; +Q ;B"i- F?¬M; #B i +| +?mv M ;bX

ó"„i ç¬m `9i i?,KXô >"M E?B K i? m i?"Q M|B- i`QM; HÁM; i?¬K i? MX G½Q T?m HÊ
K°i i`"M- i?"i #B i?QÆM;X

GQM; >çQ h?¬M K°i i v M„K i v h?ªB L?B- M•M; +€M? i v F?€+ ç†i H M [m M; ?Q" M
ç¬m H M- M?bM ç€K ç®B i?O +çM? i` M?X

a€m M;QÌB iB M p"Q #€i +QÌM; ?„M +?d M?"M ` ? B M;QÌBX .QÆM; o,M *?B m p
M;QÌB i?b +?d +| p` F} bo +`T M,K H" GQM; >çQ h?¬M ?ÆB 'M iQÊM;X

hWM; Hm²M; €M? b€M; p" M; H'T H€M?- `9i i?,K ?Q" M i?"M? i`QM; +?ÈT K„iX

h`QM; [m€ i`bM? `9i i?,K- €M? K„i GQM; >çQ h?¬M M?bM +?^K +?^K h?ªB L?BX
KQM; çÊB b) `9i i`9M; M;QÌB H" M" M;X

.QÌM; M?Q p" M F?Q +O ?„M F?¬M; b BX J"m b„+ i` M i?•M ? B M;QÌB ç° ç"K M?ç
M v imv i ç®B b) F?¬M; çKM; M? mX GQM; >çQ h?¬M i? M"v KÊB M;~M; ç¬m H M

aÆ ç² i`"M #€i +QÌM; ç½ ?B M ` - +| M;QÌB pmB +| M;QÌB #m²MX >Q" M; L;?` H" #
i€K iB M #®M +O v +?QM? H" h?ªB L?BX E?B i`¬M; i?'v €M? b€M; p" M; i` M M;Q
>Q" M; L;?` +?d +ªK i?'v i`QM; KB M; ç„M; +?€iX :½ #B i- bÊ H" +QM çQÌM; +O K

GÁM; v M;QÊ+ HçB M? M?äK ?ŠM `X >Q" M; L;?` #B i`ä- ?¬K M v M?[M; M;QÌB
B i?b +Æ ?°B i?„M; F?¬M; HÊMX *?ŠM; [m H" `9i i`9M; K°i ç®B i?O F?¬M; +| F?

GQM; >çQ h?¬M +kM; M?bM i?'v ç®B i?O +O KbM?X >¬K M v ?„M T?ªB ç®B ç¬m
+`T M,K F?®M; i?9 bQX h?"i ?B M M?B M- ?„M T?ªB pQÊi [m F?| F?,M F?¬M; M?

E} ao h?€M? æB M H¬M M[#`v iÄ ` #ªM b„+ tmB t QX .QÆM; o,M *?B m p" K°i
i`9M; +MM; K°i i`X _®i +m°+ ;½ F?¬M; i? i`€M? +?Q F} bo ç®B ç¬mX L?QM; .QÆ
K€B- ;½ +ªK i?'v p" M F?Q +O KbM? `i i®iX Pi` F?¬M; çKM; T?ªB h?ªB L?BX

*m®B +MM; çQÆM; M?B M H°K°i i?Q+? F?€+? +'T #®M #"+ + Q M?'i +O h?Q+? E
i?,M; +'T ;B^a/mv M?'i +O *?B M a o h?€M? æB MX > B M;QìB M"v p K†i ç m ?B M
M|B- i`QM; ç€K i?Q bBM? iB M M?"T #€i +QìM;- ? B M;QìB ?¼ i?U+ HU+ FûK M?'
+ -M /®+ bS+ +?B M ç'm- +ÁM +| F?ª M,M; iB M M?"T iS +QìM;X

>"M E?B K +Æ K†i`9i ;•MX o"M F?Q +kM; [m€ FûK çB- H¢B`9i i`9M; M;QìB M?"X
L?QM; ?¬K M v F?¬M; +| M;QìB +QìB M?¢Q ¬M;X h`"M +?B M M"v ç®B pÈB GK+ a
i?QìM;X *| i? ? v F?¬M; iB M M?"T iS +QìM;- p"Q çQÊ+ iS +QìM;`²B t2K M?Q ç½
+Y # ?¢M; ç-mX E?¬M; +?d +| i? ç¢i çQÊ+ HBM? H¬- ç®B pÈB GK+ æ¢B h?€M
+O pBM? [m M;X

©M? hMv S?QM; çÐ ?ÆM K'v M;QìB FB - ¬M; imv i ç®B iBM iQîM; h?ªB L?B- ?ÆM
h?€M? æB M +| ? B M;QìB iB M p"Q #€i +QìM;- +Æ ?°B HÈM ?ÆM +?9iX J" i`W i?€
/U- +€+ T?| çB M +?O +O # ç¢B i?€M? çB M F?€+ i?b M?bM +?^K +?^K ç iY #´M
ç¢i +?Q ?¼ çB m ;bX

óL? M b„+ M?¢i M?'i îH¢B- M?[M; M;QìB F?€+ [m v p F?m M;?d M;ÆB +?ì çÊB i?
GQM; >¢Q h?-M ? B K„i +?Êi b€M; M;ìBX >¬K M v €M? b€M; p" M; i` M M;QìB ?„
+?B M +?QM? H" ?„M p" M;QìB F?®M; i?9 bQX

óh?ªB L?B- ç®B i?O +O +¬ H" >Q" M; L;?`- K T?€T bQ i?´ ? - +'T M,KX *| çQÊ+ H

*^a M; Q`B M; i`„M; iBM?- H¬M; T?-M +´ K`m p`M; - K°i +€B bWM; ?bM? ®+ tQ„M M;
*| K°i ç¬B +€M? +U+ HÈM- K`m p`M; # Q T?O H'v H¬M; +?BK i`„M; iBM? F?B iX
[m M; ?Q`M b„+ p`M;X

E?-M; M; i- F?-M; M; i H` hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9X

GQM; >¢Q h?-M iWM; i`M K„i i?'v [m tBM? ç T æ°+ :B€+ h?9- M?QM; #`pm hBM
imv i- Fw S+ F?„+ b•m HQ¢B æ°+ :B€+ h?9 #`tQM; H` + Q [mw M`vX >„M F?-M;
o,M *?B m H¢B H` K°i +QM hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9X

*QM hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 /`B K°i Kûi- + Q F?Q<sup>a</sup>M; i€K i?QÈ+- i` M HQM; ç¬B +
`X hmv M; +ÁM H` p`i?`M? MB M- M?QM; M?Q +kim'M i9X

L M #B i hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 H` i¼ F} Hw iQÎM; i`QM; HÁM; F} boX o`i?`M
h?9 imv +?d H` K i?9 +T i€K- M?QM; ç° T?M ?ÊT; B[M; pÈB F} bo +U+ + Q- #ÎB p
+kM; +?Q +?„+ b€M? #^M; M;X æB m M`v +kM; +| M; ?o H`- .QÆM; o,M *?B m `ä
F} boX

•K`-K5

h`QM; H9+ GQM; >¢Q h?-M +^aK i?€M hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 i?b # M FB - æQ
?Q€M i¼ F} +O KbM?X

h¼ F} +O æQ¢M R+ F?-M; #^M; hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 tBM? ç T +?|B K„i- M?
?ÆM M?B mX

h?•M ?bM? + Q HÈM pQÊi [m ? B Kûi- /`B ?ÆM # Kûi- iS +?B iQ F?Ä2 iU M?Q #®
`k tm®M; - +?¶ KB M; i?Á` ? B +€B `„M; M M? iQ #UX E€ H¢ H`i` M ç-m M; +| K°

æ•v H`

EBK :B€+ J½M? J½- bQM; ? [m M; ?Ä - K i?9 çdM? +T i€KX - F?-M; - +QM EBK
H` p`i?`M? MB MX h?•M ?bM? EBK :B€+ J½M? J½ i`QÎM; i?`M? +?d bÊ HÈM ?Æ
K i?9 F?OM; #® M`v bÊ `^M; Î; B[çdM? +T b€m ?Q†+ +T #^av- F?Q i? i?“K +?Q
.B m æ°+ :B€+ h?9X

h`M ç'm HQ¢B M; `v ?¬K [m - K†+ F H` GQM; >¢Q h?-M- .QÆM; o,M *?B m- ?Q
T?|M; ` i¼ F} +O KbM?X >¬K M v- F?B #¼M ?¼ iU T?|M; ` i¼ F} iB M ?`M? i?
H†M; M; „i M?Q iîX

J†+ /M K'v ç¢B i?€M? çB M F?-M; Km®M i?W M?“M- M?QM; i`QM; HÁM; ?¼ ?B m
ç€M; p`i`Q ç M?“iX

L?|K F} bo im`B i` F?-M; +?d +| K°i M; Q`B K¢M? K`i?¬B5

J†+ F H` GQM; >¢Q h?-M- .QÆM; o,M \*?B m pšM H` æQ¢M R+- ç m +| i? M;B H
i`QM; i`M ç'm HQ¢B >`M ok #ÎB pb FB m M; ¢Q K` #` GQM; >¢Q h?-M ç`Q i?^aB- ç
K°i F} bo +T M, K F?€+ ?¬K [m i`QM; i?B ç'm #` HQ¢B #ÄX _²B +^aGw >BM? M[F
h?9- +kM; iB M p`Q i?B ç'm b€m KQÆB i?Q bBM?X

L m F?-M; T?^aB p`M F?Q`9i i?, K [m€ tmB- +| H) M; `v K B iS +Q`M; i`Î i?“M? pÎ F`
#B M iU /B MX

.QÆM; o,M *?B m; BŠK +?•M K°i +€B HB M H2Q H M hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9X " M
+ Q- M?^av H M i?b F?-M; çQÊ+ `²BX L?QM; æQ¢M R+ +| +€+?X EBK :B€+ J½M?
æQ¢M R+ ç¢T H M- H-M i?S M?“i ç¢T K;M; M; KQÊM HU+ H-M M[M?^av- i?“M H
EBK :B€+ J½M? J½X

hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 +?¢v H'v ç` K'v #QÈ+- ? B +€M? ;B M; `°M; # v H MX o-
M; WM; F?m +? i€M /QÈB +?•M M; - + Q [mw- i Q M?½- +?|B K„i- tBM? ç TX

L?bM iQ i? # v H M F?-M; i`mM; +O hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9- b m HQM; GQM;
F?2M M; ÊBX

.QÆM; o,M *?B m M;²B i` M HQM; hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 i?b iQ€i` F?Q +?'i #
L?QM; F?¬M; T?ªB B ç m i`-K i`² F?2M- Qi` +| K°i M;Q`B M;Q¢B H X
h`-M M? L?B M;²B # M +¢M? oQÆM; L;mv M L;mv M- M?bM .QÆM; o,M *?B m # v
óh Q # QXô
,rQr,
#B;HQP2
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

R98X *?QÆM; 9j , Zm M; oBM? *O E} ao (j)

.`+? ;Bª , hBM? o†M
L;m²M,K2i`mv2MX+QK
oQÆM; L;mv M L;mv M M;?B ?Q†+ M?bM +¬- M|BX
ó M? L?B- +¬ [m2M ?,M ?ª\ô
E?m¬M K†i M?Ä tBM? +O h`-M M? L?B H°` p`B T?¬M +?€M ;?ûi- [m v ç-m çBX
óE?¬M; [m2MXô
h` M F?¬M; i`mM;- bQM; i`¼M; FB KiW ? B # M M;Q`B .QÆM; o,M *?B m iWiW ;B
i`"M` - +MM; pÈB b„+ p`M; +O æ°+ :B€+ h?9 i`QM; i?`B ;B M M;„M ?Á H`K K°i-
:B•v T?9i M`v- .QÆM; o,M \*?B m iÄ ` F?Q i? F?¬M; +?d i`"M M;"Ti?m°+ iQM? [H
HB i ?ÆB i?Î i?¬M i?€M?X o¬M; b€M; p`M; /QÈB +?•M æ°+ :B€+ h?9 +kM; #B M i?
> B +€M? /m¶B` - hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 +QM M;QÆB b€M; i`QM; bm®i +?ŠM;
v tûQ tm®M; i?ŠM; ?QÈM; çdM? ç-m EBK :B€+ J½M? J½X

P`M?@#MK5

" M FB EBK :B€+ J½M? J½ i?b #¶M; /•M; H M ?Ä /B K çÄ p`M;- i?Q¢i M?bM iU
h`QM; i v æQ¢M R+ i`¼M; FB KiQ M†M; +kM; M•M; H M- F?QªM? F?„+ HY +?€v
[m M; /`B F?QªM; K'v KûiX

J„i i? 'v hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 b„T iÈB ;¬M +?d +ÁM +€+? EBK :B€+ J½M? J½ F
o,M *?B m T?€i ç°M; çÊi +¬M; FQ+? ç-m iB MX

Zm M; h`ªK EB K ;B Q M? m i?`M? h?"T hU h`ªKX J°i ç¬B i? M? FB K p`M; ç²M;
h`ªK EB K- h?"T hU h`ªK ;B[F?¬M; i`mM; i?ŠM; ?QÈM; æQ¢M R+ M;²B Î +´ EBK :

E?QªM? F?„+ Zm M; h`ªK EB K +?ûK` - +€B bWM; i` M çdM? ç-m hBM? .B m æ°+
b€M; ?Á +MM; Zm M; h`ªK EB KX Zm M; h`ªK EB K T?€i bBM? #B M ?| - ? B ç¢Q
K„i- M²M; ç"K ?ÆB i?Î i?¬M i?€M? p`mv M?B T F?B M çÁM i'M +¬M; p®M F?¬M; [

æQ¢M R+ b„+ K†i #B M i`-K i`¼M;- i v pmM; H M i`¼M; FB K- ?Ä /B K b„+ çÄ p`M
HÈM- +MM; h?"T hU h`ªK K¢M? p +?¢KX

"¶M; +?®+ p¬ b® ?"Q [m M; ?mv M H ;B[F?¬M; i`mM; M´imM; T?•M i€M #®M T?O
H¬M M[M?ªv H M #-m i`lBX G9+ M`v ;½ F?| MûM M;?o ç M M m KbM? +kM; #B i F
h?¬M i?b i®i`²BX o"v i?b ;½ +| i? ?Q`M iQ`M T?€i ?mv Qm i? +O h?B M E?¬M;

.QÆM; o,M *?B m •Ki?¬K [mv i ç`M?X æÊB b m F?B F i i?9+ çÊi i?B ç'm- T?ªB H`v
M`v KÈB çQÊ+X a9+ h? HÈB ?¢B F?¬M;\ GQM; >¢Q h?¬M ç m ç½ /MM; F„ M,M; M
+?¶i®i +O a9+ h? +?QM? H`i Ê ;B9TF} bo #MM; M´bS+ K¢M? pQÊi +TX h`"M
FB K FB ç•m +?d çÆM ;BªM H`M ;k +T\ Pi M?'i ç¢i iÈB HU+ i'M +¬M; +O >mv .B

J°i i` M + Q K°i /QÈB ç'i- ? B # M ;B Q M? m HçB i€+? ` X L;QÌB i?¬M; KBM? ç
B i?„M; B #çBX •M? b€M; p`M; i` M M;QÌB hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 F?¬M; ? #B
F?€M; +U çQÊ+ h?“T hU h`aK- M?QM; EBK :B€+ J½M? J½ /•M; H M ?Ä /B K çÄ ?
b m- iU M?Q #` ;B i?`B #çIX

hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 tQ v K°i pÁM;- .QÆM; o,M *?B m ;B[F?¬M; i`mM; bQ
i?€M? €M? b€M; i`„M; /•M; H M- iQ i? M;QM; iK i?€M? FB K- ?ÆM M[ +ÁM H` bQ

G9+ M`v bS+ KçM? +O hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 +`M; ?B M ` X J°i pÁM; p-M; b€
iW i` M M;QÌB M i /•M; H M + QX h®+ ç° M;QM; iK i?€M? FB K +O .QÆM; o,M *?B
.B m æ°+ :B€+ h?9 H-M M[# v HQÊM t¬M; H M i?b bQM; i`¼M; FB K +kM; iªM K
K„iX

J„i æQçM R+ +?Êi H i2- Hç i?QÌM; H`- M?bM .QÆM; o,M \*?B m iY i` M + Q # v tm®
M,M; ;bX

óh +?`m i?m Xô h? M? •K ²K ²K /QÈB bU i?9+ ç~v +O HBM? H¬ p M; F?„T b•MX

ó:b\ô .QÆM; o,M *?B m M;~M M;QÌB- p°B p`M; ;BÆ + Q i?€M? FB K ç M; +?m`M #
:B€+ h?9 # v t i [m EBK :B€+ J½M? J½- tQ v [m M? K°i pÁM; KÈB HçB iB M iÈB i

óæQçM ?mvM?- ?mvM? +?`m i?m \ô .QÆM; o,M *?B m F? i ?B m M?bM vX > B # M
M iB +ÁM +?Q +?•M +?QM? #„i ç-m i?B ç`mX

æQçM R+ i`QM; K„i ?B M ` K°i iB ;B½v /K M?QM; pšM ?QÈM; .QÆM; o,M *?B m

óL m i`M; ?ÊT i?U+ HU+ i?b i iU iBM F?¬M; FûK M;QÆBX L?QM; i +kM; `ä`„M; -
h?9- + i M,M; HU+ # v HQÊM i` M F?¬M; i`mM; - M;QÆB ç½ Î p` i`Q #`i #çBX * i H)
çÐ- M;QÆB Km®M i?„M; i b) T?ªB i`ª +€B ;B€ HÈMX L?QM; K`- M m i Km®M i?„
hm pB ;B[M;QÆB p` i M; M; #^M;- M?QM; h`WM; :BÈB F} bo p` hBM? .B m æ°+ :
i`mM; F?B M i M?bM F?¬M; i?`v ?v p¼M; i?„M; HÈBX L m M;QÆB H` M;QÌB +O i
bS+ ç€M? ç M +MM;X L?QM; +?9M; i - ç m H` F} boXô

L iB ç M ç•v v içK /WM; K°i H€i KÈB i`-K ;B¼M; M iBX

óob [m M; pBM? +O F} boXô

oW M iB- æQçM R+ i v i`€B i`K i?mšM M•M; H M #ªQ p # M i`€B i?•M i? - i v T?ªB
i`K i?mšM- iB T ç i /€M içB M;U+ i`€B H`K iB m +?m`M H h?O >° F} boX

*•m pb [m M; pBM? +O F} bo ç½ M iB +?Q .QÆM; o,M *?B m #B i i`i +ªX .QÆM; o
#B M M;?B K i9+- i`QM; K„i H°` FQM? i`¼M;- bQM; FB K;B Q M? m ç i`QÊ+ M;U
FB K i v T?ªB /€M Î M;U+ i`€B- ?`M? H h`WM; :BÈB F} boX

:½ + Q ;B¼M; M iBX óob [m M; pBM? +O F} boXô

.QÆM; o,M *?B m i`M ç€v HÁM; FQM? M æQçM R+X E?¬M; +-M T?ªB M;?o- æQçM
ççB #B m v F?¬M; KçM? #^M;X *?d #ÎB pb v +ªK i?`v F?ª M,M; +?B M i?„M; F?¬M
pÁM; b m M?QÌM; +?Q .QÆM; o,M *?B m +`M; KçM? ?ÆM v K°i +?9i- K` F?¬M; +?
b m +ÁM + i ? B i`M- M m #¼M ?¼ HQÐM; #çB +•m i?QÌM;- p`v w M;?o E} ao h?
M;ç+? +çM? i` M? iS +QÌM;X

a m F?B i?Y +¬M; FQ+?- æQçM R+ HU +?¼M i`U+ iB T M?“M i?m - ç HQm ;B[i
GçB i? K GQM; >çQ h?-M ç½ i?„M; +`T- +?Q /M i`QM; iS +QÌM; ? B M;QÌB ?¼`9i i
` M;Q`B w Km®M- # ?çM; çSM; ç-m i?b E} ao h?€M? æB M + i i? +?B K ? B ;?
KB M +QÐM; iB M M?“T iS +QÌM; i?b b) `Êi tm®M; +? iX

.QÆM; o,M *?B m iU ?ÄB- M m ç`B HçB H` +?QM? ;½ Î i`QM; iB M? ?m®M; M`v- +?
R+ `°M; HQÊM; p` K m +? iM; ` [mv i ç`M?X

> B M;QÌB M iB ` +•m, pb [m M; pBM? +O F} bo- ç½ ;BªB i?Q+? pb b Q i`M ç`r
.QÆM; o,M *?B m +® ;„M; + Q ;B¼M; ?¬ H M- H` ç M; M iB +?Q K¼B M;QÌB #B i- a

FûK ;½X

>"M E?B K M;²B Î ç" B +?O i`+? ?ÆB ;BÆ i v H M- b„+ K†i p m B K W M;X J'v i?O H o
K†+X h`Q M; K„i ?¼ F?¬M; ? +?2 ;B'm b U ?•K K°X .QÆM; o,M *?B m p" æQ¢M R
ç¢B ç` - [m M; ?m v ? B F} b o i m' B i` M"v F?B M K¼B M;QÌB ?-m M?Q M?b M i?'v i
i m' B i` G Q M; >¢Q h?-M X " M;QÌB M"v- i QÆM; H B +?„+ +?„M i`Î i?"M? i`K +°i +
Q i Î H S i m' B #¼M ?¼- p` i`Q +O E} a o h?€M? æB M i`Q M; G K + æ¢B h?€M? æB M

> B # M i U i?m ?²B i¼ F} p" p k F?Q- .QÆM; o,M *?B m +M M; æQ¢M R+ H B + K„i
i" B [m v i`Î H¢B F?m M;?d M;ÆB X

óh?ªB L?B- K¼B b U T?ªB +~M i?"M Xô G Q M; >¢Q h?-M M?Ä ;B¼M; /†M /ÁX

h?ªB L?B ?ÆB T?'i i v- ;"v i`K + ;ä K†i ç'i- i`Q M; i? M? •K *°T +°T +°T +?"K`½B

h`"M ç'm +m®B +M M; i€K i B M #®M- h?ªB L?B ç'm >Q" M; L;?`X

>Q" M; L;?` p K†i ç m F?' +?"K`½B ç B p" Q b•M X J T?€T b Q p" K K + b Q b Ê M?'i H"
b„T ç®B ç-m H" K°i p` K¢M? p¬ +M M;X J†+ F H" B- ç m F?¬M; M?b M i?'v ;B Ê B ?
M" M; +?Q i W M; H°` i Q" M #° b S + K¢M?X æQÆM; M?B M >Q" M; L;?` b) F?¬M; ;
M?"M i?m - M M /®+ b S + ç'm i Ê B +M M;`²B K Ê B M|B b m X

óh?Q+? E?€+? h?€M? æB M h?ªB L?B ç'm p Ê B J S?€T h?€M? æB M >Q" M; L;?`X
M;?B T +O ? B # M- +€+? t M? m #®M K QÆB Kûi- +?m~M #`Xô

h?Q+? F?€+? ç'm K T?€T b Q- ç QÆM; M?B M b) Q m ç½B /•M; H M #®M +°i i`K X >

>Q" M; L;?` ?ÆB F?~M i`QÆM; M„K +?†i T?€T i`Q Ê M; M;„M +O K b M?- +® ;„M; F?B
+?m~M #` i M v i?Ì B M;•K t Q Ê M; +?9 M;[Xô

ó"„i ç-m i?B ç'm 5ô

h`¼M; i" B ?¬ #®M +?[ i U M?Q K Î F?¡ i` M M;QÌB >Q" M; L;?`- /Q Ê B €T H U+ +QÌ M
b S + #°+ T?€i i Q" M #° i B K M,M; +O K b M?X

L;•K t Q Ê M; +?9 M;[- H Q m H Q €i i`B m ?Q€M h?' M;m v M i® i B M? H B M?X

*?9 M;[H B M i K + M;•K t Q Ê M;- i®+ ç° M? M? +?¡M; F?¬M; M;W M; T?€i` i W K B M
H B M?- i? M? •K /"v ç†+ t'T t d p Ê B F?®M; i?9 b Q i`Q Ê + ç¡X

h?ªB L?B ç°M;X : "v i`9+ ;ä i` M ç'i- i?•M i? M" M; i U M?Q €M; K•v # v- t¬M; ?Q Ê
p K i [m # Kûi- ;"v i`9+ H-M M[ç B K K†i ç'i K Q Ê M H U+- i®+ ç° H¢B i,M;X

•M? b €M; H| K„i- M; v b m ç¡ K°i F?®B ç € F?'M; H² i W i` M i`Ì B ;B €M; t m®M;X

E?B M M;QÌB t 2 K #'i M;Ì H"- G¢+ h?¢+? h?m"i F?¬M; ç" T i`9M; h?ªB L?B K" H" `È

_ -K

J°i i B M; p M; i?"i H Ê M X >Q" M; L;?` p" h?' M;m v M i® i B M? H B M? +O v M?Q +k
T?€i` i B M;X

o¬i? M? M;•K t Q Ê M;\ æ•v H" F„tªQ + Q +'T- ç®B p Ê B K T?€T b Q K" M|B F?¬M; ç
M?B M ç•v K Ê B H" H € #`B i~v +m®B +M M; +O >Q" M; L;?`X

E?B ç' B i?"M? p¬ i? M? M;•K t Q Ê M;- ç²M; i?Ì B v H†M; H) M?Q+? M;QÌB b M; # M

Z m € •K ?B K X >"M; M"v H Ê B /K M; ç B K v m K„i h?ªB L?B F?¬M; i?'v ç Q Ê +X G Q M
M;?d M;ÆB /•M; H M T?š M M°X

Z mª M?B M F?B iªM; ç € `È i t m®M; ç'i` -K K°i i B M;- i®+ ç° t¬M; H M +O h?ªB L
M?Q ?Q M; K M;- i B T ç¡ i?•M ?b M? [m Q H¢B t¬M; ?Q Ê M; iªM; ç € X

>Q" M; L; ?` i` M K t i H° p #` i ç„ + / o X u ç ½ M ? b M i ?` v i ® + ç° + O h ? a B L ? B - ? - m M
i ? t - M; i È B i` Q È + K t i v X . Q È B i b M ? ? m ® M; M ? Q p " v - v F ? - M; + Á M + € + ? M " Q F ?
p " v v b) F ? - M; + | K ° i + ? 9 i + Æ ? ° B M " Q X

>Q" M; L; ?` i` Q M; H Á M; i ? - K t B M H ¶ B - b m ç | K m + ? | M; + M M; h ? ´ M; m v M i ® i B M
h U M ? Q H 9 + + ? B M i ? „ M; o Q Æ M; L; m v M L; m v M - + ? d + | i ? / M M; h ? ´ G ½ M; h ? m
#` i # ç B X " ? ç M; ç S M; ç - m B F ? - M; K m ® M 5 L m i ? „ M; i` " M M " v H " + | ? v p ¼ M; p
F ? € + ? F B i m v i ? „ M; M ? Q M; #` i ? Q Æ M; M † M; - > Q" M; L; ?` M „ K + ? „ + + | i ? i ? „ M; ç

J „ i i ?` v h ? a B L ? B H Q ? Q È M; i a M; ç € - v + ~ M i ? " M F ? - M; T ? € i ` • K i ? M ? M " Q - K °
„ i ç - m Î ç d M ? i` Q È M; M; Q M; i K i ? " M ? ? b M ? - i ® B ç F ? Q a M; K Q Ì B ; B • v i ? b h ? ´ G ½

, r Q r,

h € + ; B a , æ Q Ì M; : B h K h ? B m

R 9 e X * ? Q Æ M; 9 9 , * ? B M v L ; 9 i h ` Ì B U R V

. ` + ? ; B a , h B M ? o t M

L ; m ² M , K 2 i ` m v 2 M X + Q K

L m F ? B ` 9 i i ? , K i ` 9 M; G Q M; > ç Q h ? - M ? Q † + . Q Æ M; o , M * ? B m - v b) H " T i S + M ? " M
/ M ? M; ç + ? i ? S # - v M ?` i ç ` M ? b) ç ® B ç - m p È B i ? Q + ? F ? € + ? F B X h B M M ? " T # ?
ç ` M ? - + | i ? ç ç i ç Q È + K ° i H B M ? H - + Á M + | i ? H ` v ç ` p ` ç ° B i` Q Î M; + ? ¼ M K ° i ç °
+ | i` Q M; G B T K æ Q " M - H " F € p ¼ M; H È M M ?` i + O v X

L m K v K „ M - M; ` v K B ` 9 i i ? , K + | i ? i` 9 M; M; v i M i ? Q + ? F ? € + ? F B - ? „ + ? „ + - M
* | ? v p ¼ M; p " Q ? ç M; ? B - F ? - M; + ? W M; H 9 + i` M ? ç Q ç i ç M ?` i - + Á M + | i ? / ® + b S

>Q" M; L; ?` p š M + a K i ?` v p " M F ? Q / U i ? B + O K b M ? F ? - M; i - ç † + # B i H " H 9 + ç ` m i B
L; m v M T ? € i ? m v i ® i ? Æ M + ? 9 i - b Ê ` ^ M; + ? Q M ? v F ? - M; i ? p " Q ç Q È + i Q T R e X a
K „ M - ç m F ? - M; ç K M; i È B ç ® B i ? O ç † + # B i K ç M ? X > v p ¼ M; p " M F ? Q + O v b) H m

L; v H 9 + > Q" M; L; ?` ç M; b m v M; ? o p B M + a M ? t t - B - / Q Ì M; M ? Q K ¼ B i ? S / U i ?
i` B M - i ? b ç ° i M ? B M - h ? a B L ? B ç ° M; X h ? • M i ? M " M; i U M ? Q i B + ? È T ç 2 M T ? |
ç S M; X

h ? • M ? b M ? M " M; + ? Ê i H | 2 - i ® + ç° + Q - i " M a M ? H Q m H ç B X

>Q" M; L; ?` + ? d + a K i ?` v b m H Q M; + ? Ê i ç ´ K ° i i - M; K ² ? - B H ç M ? X L m F ? - M; T ?
H - M M " v t Q M; ç Ì B ` ² B X

E ? - M; ç È B v F ` T p m B K W M; - h ? a B L ? B ç ½ ç M i` Q È + K t i v X

L ? Q M; M " M; F ? - M; ; B ® M; M ? Q > Q" M; L; ?` M; ? o - i` U + i B T T ? € i ç ° M; + - M; F Q + ? X
ç ` i - K Q È M H U + - ; " v i` 9 + i U M ? Q / • v + m M; ç ~ v h ? a B L ? B ` M; Q " B X

>Q" M; L; ?` M; • v M; ~ M - # B M K ` i \

æ 9 M; p " v - h ? a B L ? B i` Q È + K „ i v H Q ` M; Q " B - b m ç | ; B [F ? - M; i` m M; # B M i ? " M
* ? € i 5

o ` i` Q + ´ p " # a p B # ` + ? û K K ° i ç Á M F ? B M > Q" M; L; ?` + ? È T K „ i K ` i ç B w i ? S + - t K B
i ® i B M ? H B M ? / Q Ì M; M ? Q # ` H " K ? Q a M; b Ê - ? | i ? " M ? [ m M; K M; p " M; + ? m B p " Q i`
i ?` v X

>Q" M; L; ?` M ^ K b | M; t Q " B - b m H Q M; v h ? a B L ? B ; ä ; " v i` 9 + + ? " K ` ½ B ç B ? Q È M; F
S ? Q Æ M; t

L?[M; i?Q bBM? [m M b€i i`"M ç'm +MM; H9+ ?9i K°i M;KK F?Q H¢M?- ç†+ #B i H
Km®M ?ÄB- M" M; ;€B M"v çQ+? i?U+ F?¬M; i?'v çQìM; Q\

_ä ``M; >Q" M; L; ?` ç½ #` HW X h?ªB L?B +, M #ªM F?¬M; #` G¢+ h?¢+? h?m"iªM
/WM; ? v T?QÆM; ?QÈM; i? v ç´B +?d H" pb ç€M? HW v K" i?¬BX

a m ç! M" M; M?ªv H M F?¬M; i`mM; /MM; tm'iªM? T?•M i?•MX E?B >Q" M; L; ?` i?
i?"i` M" M; H'v i®+ ç° M? M? F?¬M; ; b b€M? #^M; tm'i ?B M b m HQM; >Q" M; L; ?
>Q" M; L; ?` i? i?ªK #` ; "v i`9+ ç" T K°i +€B ?¬M K X

óh?Q+? E?€+? h?€M? æB M- h?ªB L?B i?„M; Xô

h?ªB L?B [m v p M;²B # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬MX L?bM M" M; - ?„M F?¬M; F?ÄB
F?¬M; H•m K°i i`"M +?B M pÈB >Q" M; L; ?` +U+ ; B M M MX L m F?¬M; TªB b m ç
+?d bÊ +?QM? KbM? +?Q +?„+ i?„M; çQÊ+ ç®B T?QÆM; X L?QM; i`QÊ+ K†i h?ªB
v m Èi M?Q p"vX h?ªB L?B i?"K +?Q F?¬M; bY /KM; #'i +S F„ M, M; ; b- / M?Q i`Î #

óh?ªB L?B- M" M; F?¬M; #` i? M? •KªM? ?QîM; Q\ô GQM; >¢Q h?¬M M?Ä ; B¼M; ?

h?ªB L?B M¡BX

óhmv i M?bM F?¬M; i?'v- M?QM; M; k ; B€+ H¢B M?¢v +ªK ?ÆM M; QìB #bM? i?QìM
çQÊ+ i \ J HU+ i` M M; QìB ?„M- ? v H" KMB ?QÆM; ç m +?d` p` i`Q +O ?„MXô

GQM; >¢Q h?¬M FBM? M; ¢+ M¡BX

óh?b` H" i? X B- ? M ; b ?¬K ç! M" M; ç²M; w i ô

óV\ô h?ªB L?B M; ?B ?Q†+ M; ?B M; ç-mX

GQM; >¢Q h?¬M +QìB M¡BX

óh M¡B bÊ H` .QÆM; o, M *?B m +kM; F?¬M; TªB ç®B i?O +O +¬X E?¬M; +?WM;
+?9M; i - M m M" M; çQÊ+ ç M?'i i?b i ç M" M; ¬KXô

L; ?2 ?„M M¡B +•m M"v- K†i h?ªB L?B +?Êi çÄ ?²M; - F?) ç'K M; QìB ?„M- M?QM; F?

E?¡ i`€+? GQM; >¢Q h?¬M i?B m iU iBMX æ•v F?¬M; +?d H" p'M ç i?U+ HU+ - M r
?„M F?¬M; +! +€+? M"Q` i v i?b b Q M¡B ç M ? i bS+ SM; T?¡\ æ®B pÈB i?S ?¢M
K'v t2K i`¼M; X hU M?Q T?Q i`QÊ+ >Q" M; L; ?` ç½ M; ?o- ?„M i?'v p"Q çQÊ+ # ?¢
ç¢i çQÊ+ HBM? H¬ H" çO`²BX

*m°+ i?B i€K iB M #®M ç½ F i i?9+ - / M? b€+? i?Q bBM? iB M p"Q GB T K æQ" M
i€K iB M #®M ;²K GQM; >¢Q h?¬M- .QÆM; o, M *?B m- JK+ LBM? - h?ªB L?BX

h`QM; ç!- JK+ LBM? +?QM? H" K°i p` F?€+ +O h?Q+? E?€+? h?€M? æB MX

h?B ç'm iB M ?"M? ç M i" M ç•v- GK+ æ¢B h?€M? æB M +?d +ÁM H¢B M; QìB +O E}
h?€M? æB MX > B ç®B ? B- M?bM [m i`M; i? i?U+ HU+ i?b E} ao h?€M? æB M M
+O h?ªB L?B F?B M M; QìB F?¬M; i? #Ä [m X L" M; ; €B M"v`®i +m°+ bS+ K¢M?
M; QìB +O h?Q+? E?€+? h?€M? æB M KÈB #B iX

.M JK+ LBM? çSM; +?¡i- M?QM; M m h?ªB L?B +! i? ç¢i çQÊ+ p¬ ç`+? - pBM? /U +
h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +QÈT K' iX

>ÆM M[- K¼B M; QìB ç m i?'v [m M ? i?•M i?B i ; B[GQM; >¢Q h?¬M p" h?ªB L?
H" GB T K æQ" M iW i`QÊ+ ç M M v ç¬B i bM? M?•M i m´B M?Ä M?'i- +MM; H" iB K

æQ h?ªB L?B i`Î H¢B +?¶Î- GQM; >¢Q h?¬M [m v p M?" i`¼ çB i?ŠM; iÈB T?ÁM;

óG½Q bQXô

.¢ >Q M?bM M; QìB iÈB H" GQM; >¢Q h?¬M- KdK +QìB M¡BX

óh?B ç'm ?¬K M v i?m" M HÊB +?S\ô

GQM; >ϕQ h?–M +Q`B M|BX

óæ½ p`Q iS +Q`M;Xô

>„M iQ`M; i`M F HϕB [m€ i`bM? i?B ϕ'm ?¬K M vX

.ϕ >Q +QM K„i b€M; H M- +Q`B pmB M|BX

óh?`M? iQ+? +O M;QÆB poM? pB M M^K M;Q`B /U ϕQ€M +O i X .U p`Q +€B ;b p
i`Q ϕ M?'i\ h'i +<sup>a</sup> +S ϕ w i`B [mv i ϕ`M?Xô

.ϕ >Q imv i ϕ®B F?¬M; M;ì H`- #ÎB pb v F?¬M; M?„+ M?Î GQM; >ϕQ h?–M [mv i„+
?„M ;†T ϕQÊ+ T?B M iQ€B F?¬M; M?ÄX

L?Q +k H` b•M F} bo- i`^aB [m ?ÆM MY i?€M; bQ ϕ'm- ?¬K M v `®i +m°+ ϕ½ iÈB i?

E?B GQM; >ϕQ h?–M M„K i v h?^aB L?B ϕB p`Q ϕ'm i`Q`M;- F?„T MÆB ϕ m ioM? H†

oÁM; #€M F i- H` pã ϕ`B +O F} bo p` i?Q+? F?€+?X \*kM; H` ? B ϕϕB i?€M? ϕB M
B b) i`QÊ+ ϕQϕi ϕQÊ+ +Æ ?°B\ æ m iB M T?<sup>a</sup>B t2K `9i i?,K ϕ½X

aQ b€M? pÈB K'v ?¬K i`QÊ+ `9i i?,K i?B ϕ'm- #[M v .QÆM; o,M *?B m #B m ?B M
;B B ϕQϕM pÁM; #€M F i- ;½ F?¬M; +ÁM ?v p¼M; t p`B KbM? +| i? `9i i`9M; +?¶
+kM; i`M M;”T FB M ϕ`M?X ”i F ;†T T?^aB B- ;½ b) /®+ ? i bS+ ;B`M? +?B M i?
HϕB +| +?9i KQM; ϕÊB ϕKM; T?^aB GQM; >ϕQ h?–M ?Q†+ h?^aB L?BX æ®B pÈB GQ
i?„M; + Q ?ÆM +?9iX L m ;†T T?^aB h?^aB L?B- ;½ F?¬M; +| MY T?–M M„K +?„+X
ϕ'm imv M +?¼M +O GB T K æQ`M- M m h?B M E?¬M; F} bo ;†T T?^aB i?Q+? F?€
ϕQÊ+ T?ûT # v H MX L?QM; i?Q+? F?€+? ϕ²M; /ϕM; F?¬M; ϕQÊ+ +°i i`K ?¶ i`ÊX

>`M E?B K- ©M? hMv S?QM; ϕÊB b€m p` T?| ϕB M +?O HϕB H–M M[ϕB iÈB ;B[b

”®M T?| ϕB M +?O hS æϕB h?€M? æB M imv `^M; i•K ibM? F?¬M; [m€ i®i- M?QM;
.M ;b imv M i?O /U i?B +O ?¼ ϕ m ϕ½ #` ϕ`Q i?^aBX

”B m ibM? i` M K†i >`M E?B K p` ©M? hMv S?QM; ϕ m +| +?9i +,M; i?ŠM;- F?¬M;

Zm M; ?Q`M +€+? Hv b€m p` T?| ϕB M +?O p` #®M i?Q bBM? iB M p`Q pÁM; #€M F

>`M E?B K ?Qi b•m K°i ?ÆB- i`–K ;B¼M; M|BX

ó”„i ϕ–m `9i i?,KXô

”®M #`M i v ϕ²M; i?`B M•M; H M ϕ†i i` M [m M; ?Q`MX h`QM; H9+ M`v- #®M M;Q`
L?B H` i•K ibM? #bM? i?^aM M?'iX

•M? K„i b€m p` T?| ϕB M +?O ϕ m i`Î M M M;?B K M;?`X \*<sup>a</sup>K ;B€+ +kM; #B M ϕ`B K

h?`B F?„+ H`+? bY b„T ϕ M- K'v i`”M ϕ'm i`QÊ+ i?b p”M F?Q +ÁM ?[m /KM;X L?Q
F?¬M; +ÁM H` i€+ /KM; +?O v m M[X

h€+ ;B^a, æQ`M; :B h K h?B m

R9dX *?QÆM; 99, *?B M v L;9i h`B UkV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

L;WM; i?Î- i'i +^a ioM? H†M;- €M? K„i K¼B M;Q`B ϕ m i”T i`mM; p`Q #®M M;Q`B ϕS

Zm M; K M; +?Êi H|2- F i i?9+ `9i i?,KX

E?B K¼B M;Q`B M?bM i?'v F i [m<sup>a</sup> `9i i?,K i?b M?`M F?¬M; ϕQÊ+ ?Qi K°i ?ÆB Hϕ
M;®+- GQM; >ϕQ h?–M +kM; M;~M M;ÆX

E?|2 KB M; GQM; >¢Q h?–M #'i ç„+ /o M? +? H M- ?ÆB +9B ç–m- ibM? +ªM? ?„M
 pšM H¨ ç MX L?bM i` M M; QÌB KbM? p¨ h?ªB L?B +MM; [m M; K M; M?¢i- ?„M +?d
 óE i [mªM?Q i? M¨Q\ô h?ªB L?B M? ; B¼M; ?ÄBX
 óæ®B i?O +O +– H¨ i Xô GQM; >¢Q h?–M ;B M M M T?mM ` K°i +•mX
 ó±Xô h?ªB L?B /QÌM; M?Q F?–M; ? #'i M; Ì F i [mªM¨v- M; QÊ+ H¢B +?O ç°M; M„K
 >¨M E?B K ?ÆB M; •v M; QÌB- ç®B pÈB E} ao h?€M? æB M K¨ M|B- ç•v ?ŠM H¨ K°i
 +O GQM; >¢Q h?–M- –M; +ªK i?'v #'i MX
 óE i i?9+ `9i i?, KX .QÆM; o, M *?B m ç'm pÈB JK+ LBM?- GQM; >¢Q h?–M ç'm pÈB
 GQM; >¢Q h?–M ç'm pÈB h?ªB L?B- ? B M; QÌB Î H¢B i`QM; b•M +?m¨M #` i?B ç'm
 J'v p` T?| çB M +?O F?€+ ç m F?–M; T?ªM ç®B- >¨M E?B K imv M #® F i [mª`9i i
 E i [mªpW ` - F?m M; ?d M; ÆB ºM¨Q iB M; #¨M i€MX Gw >BM? F?¨M i`QÆM; X æ
 i? i?b H¨K b Q ç•v\ "¼M ?¼- #¼M ?¼ i?"i bU iQ¨M HU+ +?B M ç'm Q\
 óæÊB K°i +?9iXô h?ªB L?B M„K i v GQM; >¢Q h?–M ç°i M?B M KÎ KB M; M|BX
 a€m p` T?| çB M +?O +?m¨M #` `ÌB F?ÄB b•M ç m M; ?B ?Q†+ M?bM M¨M; X
 h?ªB L?B M?¨M M?¢i M|BX
 óh`U+ iB T iB M ?¨M? i`¨M b m çBX h M?¨M i?m Xô
 •K
 J°i KªM? t–M t QX
 >¨M E?B K i ÊM iQ K„iX æ®B pÈB i`¨M ç'm ;B[GQM; >¢Q h?–M p¨ h?ªB L?B- M|
 M M KQM; B i?„M; HÊBX hW ;|+ ç°E} ao h?€M? æB M- çQÆM; M?B M GQM; >¢Q
 ?„M +| i? ?°B M; ° .QÆM; o, M *?B m Î i`¨M +?mM; F iX L?QM; M m GQM; >¢Q h?–
 +?WM; ªM? ?QÎM; ç M [m M ? ? B M; QÌB i?b b Q\ h?ªB L?B +?QM? H¨ Gm•M >²E
 h?–M +| i? +MM; M¨M; F i i?¨M? ç–B- M?Q p¨v F?ÄB T?ªB M|B- b m M¨v ? B M; Q
 KBM?X æ•v +kM; H¨ ibM? ?m®M; E} ao h?€M? æB M ?v p¼M; M?bM i?'vX
 h?ªB L?B M?¨M i?m - F i +m°+ M¨v >¨M E?B K F?–M; # Q ;BÌ M; Ì iÈBX L?QM; b m
 K†i –M; i`¨M M;¨T pmB KWM; X .o M?B M h?ªB L?B M?¨M i?m H¨ F i [mªE} ao h?€
 p M iQ¨M ç–B # MX
 ©M? hMv S?QM; b„+ K†i i`Î M M F?| +QB- p°B M|BX
 óh?ªB L?B- M; QÆB- M; QÆB i?"i bU Km®M M?¨M i?m \ô
 h?ªB L?B M? ;¨i ç–m- M„K i v GQM; >¢Q h?–M Km®M çB ?QÈM; F?m M; ?d M; ÆBX
 óh?ªB L?B- +– ô GQM; >¢Q h?–M M; ?2 h?ªB L?B M|B +•m ç| i?b ?Q¨M iQ¨M +?'M ç
 i?m - M?QM; F?–M; M; ?o h?ªB L?B +¨M; i`U+ iB T ?ÆM- F?–M; +?Ì #„i ç–m i?B ç
 h'i +ªT?€i bBM? [m€ M? M?- +?Q M M çÊB h?ªB L?B FûQ ?„M [m v i`Î p KÈB F`T
 óE?–M; - F?–M; i? M?Q p¨vX h?ªB L?B- M¨M; K¢M? ?ÆM i M?B mXô GQM; >¢Q h
 h?ªB L?B M„K +?†i i v ?„M- F?) M|BX
 óoBM? [m M; +O M; QÆB +?QM? H¨ +O i Xô
 æÆM ;BªM i€K +?[H¼i p¨Q i`QM; i B GQM; >¢Q h?–M iU M?Q #9 i¢ç¨T i•KX J°i
 t–M; ?QÈM; ç–m |+- F?B M ?„M M|B F?–M; M M HÌBX
 h?ªB L?B- h?ªB L?BX GQM; >¢Q h?–M ?®+ K„i QÈi €i- ?„M F?–M; iB T iK+ M; ,M
 M?Q p¨v #` M¨M; /„i i v +?"K `½B çB ?QÈM; F?m M; ?d M; ÆBX

G`K K°i M; Q`B ç`M ¬M; - +?Q /M M; Q`B KB M; M|B # v #´M; +Đ M`Q +kM; F?¬M; #`M
ibM? w M`v- ?½v ç` KbM? /MM; +ª ç`B i`ª H¢BX h?ªB L?B- FB T M`v +| M`M; - H`K
b) F?¬M; # Q ;B`T?K HÁM; 2K- /MM; bBM? K M? +O M; QÆB #ªQ p 2KX
h`QM; M?€v K„i- ç` p` +O h?ªB L?B i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?¬M #¶M; M?B M i, M
+?Q ?„M +ÁM F?¬M; ?Q`M iQ`M ?B m`ä +€B ; b H`ibM? v m M K M[- M?QM; h?ªB L
?„MX
.QÆM; o, M *?B m çSM; Î ;B[b•M- M?bM ç®B /B M JK+ LBM? i`QM; K„i i`M M; "T
F?€ H` ç†+ b„+X
JK+ LBM? F?¬M; # Q ;B`M; Ì M´B M[ pQÆM; i`QM; HÁM; KbM? H¢B M?"M i?m X h
ç¢i çQÊ+ p¬ ç`+?5
.QÆM; o, M *?B m +| HQ¢B +ªK ;B€+ i`9i çQÊ+ ;€M? M†M; X h?ªB L?B +?¼M M?"M
KbM? çQÆM; M?B M b) H` GQM; >¢Q h?¬MX E?¬M; +-M ç®B +?B M pÈB M[i?Q+?
óh`"M i?S ? B pÁM; #€M F i- .QÆM; o, M \*?B m ç`m pÈB JK+ LBM?- ? B M; Q`B ç½
.QÆM; o, M *?B m H"TiS +i? M? idM?- i`-K ;B¼M; M|BX
óæ½ +?m`M #` bÆM b`M; Xô
S?Q # M FB JK+ LBM? MÎ MK +Q`B F?´X L; "v ?¬K [m K°i FQ+? H`K ;½ #` i?QÆM
i¢B MY M; Q`B F?| /MM; HU+- i`"M ç`m ?¬K M v ç®B pÈB ;½ F?¬M; +| w M; ?o ;bX
óh M?"M i?m Xô
hbM? +ªM? F?B M iQ`M b•M t Q ç°M; H-M M[ tm'i ?B MX hmv i`QM; HÁM; JK+ L
M; Q¢B i`W M?"M i?m - ;½ i?"i bU F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+X h?"K +?Q ` K°i ç
G`v ibM? i`¢M; i`QÊ+ K„i- im pB F?¬M; iÈB M; k ;B B- bÊ `^M; K°i +?B m +O .QÆM
çQÊ+X E?¬M; +?`m i?m i?b +| i? H`K b Q ç·v\
hbM? i`¢M; /Î F?|+ /Î +Q`B M`v H`K i`¼M; i`B M; Æ M; ~M- €M? K„i M?bM ?QÈM; F?
ó.QÆM; o, M *?B m i?„M; Xô
> B i`"M pÁM; #€M F i i? M?QM; +ÁM +?Q #„i ç-m ç½ F i i?9+X E} ao h?€M? æB
HÈM M?'i- GQM; >¢Q h?¬M p` .QÆM; o, M \*?B m ç`m iB M M?"T ? B i?S ?¢M; ç-m
óJ¼B M; Q`B F?Q M +Y ç°M; - +| K°i +?mv M Km®M imv M #®Xô æ`B +?O i`+? i`mv
L?[M; i?Q bBM? +?m`M #` `B çB ç`m M; WM; +?•MX "¼M ?¼ ?ÆB i?'i p¼M; - p®M
M?QM; H¢B tm'i ?B M HB M iB T ? B i`"M M?"M i?m X
J°i H€i b m- T?Q ç`B +?O i`+? H-M M[p M; H M ;B¼M; >`M E?B KX
ósûi i?'v ?¬K M v F?¬M; +| i`"M ç`m +?QM? i?S+X a m F?B çQ`M +?O i`+? +m°+ im
ç`M? /B +?mM; F i H M i`QÊ+- i`QM; M; "v ?¬K M v ?Q`M i?"M?- ?ÆM M[iB M ?
M; ?B i?S+X h'i +ª K¼B M; Q`B çWM; `B çBXô
*?mM; F i /B M; "v\ Gm•M #`M M; ?B i?S+\
L; ?o H` ?¬K M v b) [mv i ç`M? ` M; Q`B p¬ ç`+?- ç²M; i?B ?Q`M i?"M? T?•M i´K
h?B ç`m imv M +?¼M GB T K æQ`M p®M H`iB M ?"M? i`QM; M°B #° i?€M? çB M H
F?¬M; +| #`i +S ?Q K„ K€M? HÈB M`QX L m pÁM; #€M F i +?`K /Si #^M; HQ¢B ?b
+-M iB i FB K i?B ;B MX
óS?Q b m- ç-m iB M iB M ?"M? i`"M ;B[ ?¢M; # p`iQX h?Q+? E?€+? h?€M? æB
b•M i?B ç`mXô
G-M M`v >`M E?B K i`U+ iB T imv M #®X h`QM; b•M +kM; i? v ç´B i`¼M; i`BX h?
F?QªM; ?ÆM #®M KQÆB im´B- /€M; M; Q`B +Q`M; i`€M; M?Q M9BX hmv ;½ ç½ i?
?B M ;B[b•M ç`m- pšM F?B M M?[M; i?Q bBM? +?`m €T HU+ F?¬M; M?ÄX

aÊ ``M; p` i`¼M; i`B +| im pB F?QªM; #€i ;B B\ h?B m MB M i?B m M[M;²B Î F?n
#"i- bQ pÊB #¢M +MM; HS i?b FB M i?S+ `°M; ?ÆM M?B m- H"TiS+ T?€M çQ€M
#B M i?"M? ?[m ?bM? M"v F?¬M; TªªB HQ¢B i-K i?QÌM;X
óh M?"M i?m Xô h? M? •K H¢M? HMM; p M; p¼M; F?„T MÆBX
L;mv M #ªM M?[M; i?Q bBM? #ÎB pb i? K i`"M ç'm K" b¬B M´B #¨M i€M #¶M; +?®
ç²M; HQ¢i M?bM +?,K +?9 M;QÌB M"Q ç|X
hªªB L?B çSM; ç|- ?ÆB F?QK M;QÌB ?QÈM; ç" B +?O i`+?- b m ç| M;²B tm®M;X oW
` iW KB M; M" M;X
óhªªB L?B- M" M; H"K b Q p"v\ô GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+X L?QM; hªªB L?B ç½
hªªB L?B F?) iU ç-m H M p B ?„MX
óh M M;®+- # i?S ?¢M; ç-m i?b F?¬M; i? Î +MM; K°i GB T K æQ" M5ô
GQM; >¢Q h?¬M iQ" M i?•M +?'M ç°M;X æ9M; `²B- # ?¢M; ç-m i?b F?¬M; i? Î +M
b Q KbM? +| i? [m M bU pB + [m M i`¼M; M?Q p"vX
L" M;- M" M; ?Q" M iQ" M pb KbM? HB M iB TiW #Ä i?B ç'm- i?"K +?Q F?¬M; iB M #
L" M; `ä " M; +| i?U+ HU+ i` M? çQ¢i M;¬B p¬ ç`+?
óhªªB L?B- hªªB L?B ô GQM; >¢Q h?¬M +?d +ªK i?'v ibM? +ªK iU M?Q /ÁM; bm®B
çQÊ+ ;B M; i v ` Km®M ¬K M" M;X G9+ M"v ?„M F?¬M; #B i H"K b Q i?' H° ibM? +
hªªB L?B ? B i v M;,M i`QÊ+ M;U+ ?„M- F?) F?" M; M|BX
óL;®+- M;QÆB +ÁM +?Q çQÊ+ ç M?'i K"X L M çB çBX hÈB H9+ M;QÆB ` b•M `²
GQM; >¢Q h?¬M M„K i v M" M; çQ H M KB M; ?¬M K°i +€BX
óh M?'i ç`M? b) i?„M;Xô L|B tQM; +•m ç|- ?„M T?|M; M;QÌB H M- ?¬m M?Q H" t¬M
h v hªªB L?B M?Q +k ;B[+?WM; F?¬M; i`mM;- +?d +ªK i?'v M;mv M +€M? i v ç
K†i M?Ä M?„M ~M b m i'K F?,M +?2 i? M i?MM; çÄ ?²M;X L?QM; M" M; H¢B i?'v +ª
M?Q ?B M;B|X h?b ` ?v bBM? pb K°i M;QÌB +kM; b) +| +ªK ;B€+ ?¢M? T?9+ M?Q
M? ç½ M|B- poM? pB M #ªQ p 2K- i?b 2K H"K b Q b) F?¬M; pb M;QÆB b€M; i¢Q
æ² M;®+- ;½ F?Ì M"v
" M ç-m F?B GQM; >¢Q h?¬M T?€i ` ?S ? M pÊB M" M;- i?b M" M; ç½ M;?o ç M `²
GQM; >¢Q h?¬M t¬M; p"Q i`QM; b•M- +?B M w #¶M; +?®+ /•M; H M + Q ?ÆM # Q ;
K„i i`QM; bm®i M?Q i?Ov iBM? +| ?Ä /B K p" M; ç M; i?B m ç®iX
æ•v H" bS+ K¢M? +O ibM? v mX G9+ M"v ?„M iB M M?"Ti`¢M; i?€B çdM? + Q +?
L?QM; K" i`QM; HÁM; i" M M;"T ibM? +ªK i?B m ç®i +?B M w- ?„M ç½ [m M K'i K
+?Q hªªB L?B #B iX
G9+ M"v M;Q" B w Km®M M?'i H" p` i?Q+? F?€+? #ÎB pb hªªB L?B #Ä i?B K" çQÊ+
JK+ LBM? i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM ?QÈM; hªªB L?B- i`QM; +?®+ H€i F?¬M; #
?¢M? T?9+ ç M [m€M? M? F?¬M; F`TiB m ?| X SªªB #B i`^M;- # i?S ?¢M; ç-m v
+MM; i•M [mw- +MM; pÊB +Æ ?°B +?QM? KbM? t•v /UM; çQ" M ç°BX
L;QÌB ;B" M? çQÊ+ # ?¢M; ç-m- M?'i ç`M? +| i? i`Î i?"M? çQ" M i`QÎM; GB T K æ
h` M F?€M ç" B +?O i`+?- ©M? hMv S?QM; iS+ ç M KkB KûQ- M?bM >"M E?B K- p
>"M E?B K `i p¬ i°B M|BX

ó*?mv M F?¬M; HB M [m M ç M i - +QM ;€B HÈM F?¬M; ;B[çQÊ+5 L?QM; K¨ M;QA
*| i? t9+ iB M ;B Q HQm ;B[? B i?€M? çB M +?9M; i X >ÆM M[p b m GQM; >¢
i?¨M? i`K +°i E} ao h?€M? æB M +?9M; i - ?„M F?¬M; T?ªB +kM; H¨ +QM ` +O h?
M;QÌB b Q\ô

hmv M;Q¨B KB M; M|B p"v- M?QM; MK +QÌB i` M K†i ¬M; `i ;B M i`€X

#B;HQP2

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R93X *?QÆM; 99 , *?B M v L;9i h`ÌB (j)

.`+? ;Bª , hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

o` i`¼M; i¨B + Q HÈM ?ÆB M;?B ?Q†+ M?bM GQM; >¢Q h?¬M iB M p¨Q b•M- €M?

Zm K°i H9+ KÈB p M; H M i? M? •K +O >¨M E?B KX

óhB T iK+ i?B ç'm- #„i ç-m i`¨M +?mM; F i çBXô

h`¼M; i¨B ?QÈM; ç¨B +?O i`+? ?¨M? H - b m ç| HÈM ;B¼M; M|BX

óGQM; >¢Q h?¬M ç'm pÈB .QÆM; o,M *?B mX *?m¨M #` i?B ç'mXô

G9+ M¨v i•K ibM? +O i`¼M; i¨B F?€i®iX "ÎB pb ;½ +kM; H¨ K°i i?¨M? pB M E} ao h
#®B bQM; bQM; iB M M?"T +?mM; F i +m®B +MM;- imv GQM; >¢Q h?¬M +| iQM? ·
H¨ [m M; pBM? +O E} ao h?€M? æB M5

.QÆM; o,M *?B m iB M p¨Q b•M +?"K ?ÆM GQM; >¢Q h?¬M- b m F?B ?¨M? H pÈB
K†i GQM; >¢Q h?¬MX

L;¬B b Q bQM; iY ç`M? K M? +O E} ao h?€M? æB M `®i +m°+ H¬M M[+?¢K K†iX
i?B ç'm imv M +?¼M a,M J æQ¨MX

.QÆM; o,M *?B m M?bM GQM; >¢Q h?¬M- F?¬M; F?ÄB i?¬K ;B"i KbM?X :½ `ä `¨M
h?¬M i`¨M M;"T w +?Q +?B M ç'mX

æ•v H¨ +| +?mv M ;b\ h?ªB L?B pb ?„M HB M iK+ M?"M i?m ? B i`•M- +?ŠM; H) i
HÈM +ÈM ;b b Q\ .M ;b H¨ K°i +¬ ;€B M?QÌM; i?„M; HÈB +?Q ?„M5

:½ F?¬M; #B i GQM; >¢Q h?¬M p¨ h?ªB L?B +| ç€M? +m°+- /QÈB bU F?Q+? H +O
F€ F?€i p¼M; +?B M i?„M;X >ÆM M[- ç®B pÈB GQM; >¢Q h?¬M K¨ M|B- ç9M; H
KÈB iB M p¨Q +?mM; F i- M?QM; +?d +¬M ç€M? #¢B .QÆM; o,M *?B m SM; +Y pB
KBM? i?U+ HU+ +O KbM?X

hmv ç•v H¨ +?mM; F i M?QM; [m€ i`bM? çÆM ;BªM M?Q +kX h`¼M; i¨B M?bM ? B #
K°i iB M;X

ó"„i ç-m i?B ç'm5 _ i v +| +?WM; KU+- F?¬M; i? ;B i M;QÌB5ô .†M /Á tQM; K°i +
K¨M ?¨Q [m M; ç¢B #B m i`¨M ç'm #„i ç-m iW KûT b•M /¬M ?B M `X

*MM; pÈB iB M; i`¼M; i¨B ?¬ H M- ?¬m M?Q ? B M;QÌB ç m ç²M; i?ÌB T?€i ç°M; H

•M? b€M; p¨M; T?|M; H M + Q- M;"T i`ÌB +?B M w M?€v K„i #°+ T?€iX GQM; >¢Q h
i?"i H•m- H9+ M¨v T?|M; ` i?Q¢i M?bM bQ pÈB .QÆM; o,M *?B m +¨M; b€M; H¢M

.QÆM; o,M *?B m +kM; F?¬M; iÄ ` v m FûKX æ®B /B M €T HU+ ç M iW GQM; >¢Q
M? M? +?|M; i,M; p¼iX > B M;QÌB #®M K„i M?bM M? m- M²M; ç"K +?B M w F?¬M
F?¬M; M|B HÌB M¨QX :BÌ F?„+ M¨v- i`QM; HÁM; ?¼ +?d +| +m°+ +?B M i`QÈ+ K„i-

> B i v GQM; >¢Q h?–M ;B M; ? B # M- h?€M? GBM? FB K tm'i ?B M i`QM; i v i`€B
?B M p–M; b€M; t M? ¢"K- b m ¢| €M? b€M; p" M; i`QM; p–M; b€M; t M? #„M` - ?"Q
H| /¢M;X

G K ok- Zm M; S?M .mM; `®i +m°+ H–M ¢–m iB M tm'i ?B M i`QM; i v ?„M- #QÈ+ H
>„M F?–M; imv M +?¼M ?B m [m^a h?€M? GBM? b€Q i` M; - K" H" G K ok- Zm M; S
H" - i`QM; i`"M +?B M M"v- ?„M HU +?¼M +MM; ¢®B i?O +–M; ¢'m +–M; - h`WM; :E
.QÆM; o,M *?B m M?Q +k H" ¢–B i`¼M; FB K p" M;X > B M;QÌB ¢²M; i?ÌB [m€i HÈ
?QÈM; ¢®B i?OX

"¼M ?¼ ¢ m F?–M; i`B m ?Q€M i¼ F}- #ÎB pb F?Q^aM; +€+? ;B[? B # M +?d +| ?
i`¼M; i`B F?–M; ` H M? +€+? t +U HvX .QÈB ibM? ?m®M; ;–M M? m M?Q p"v- +|
i¼ F} b) #` ¢®B i?O +?B K i`QÈ+ HÈB i? X

hW F?m M; ?d M;ÆB +| i? i?'v `ä`"M; - ? B Hm²M; b€M; p" M; +?|B H¼B F?Q i? F?
¢®B i?OX E?Q i? FB M [mv i FB - i?€M? HU+ +QÌM; ¢¢B Fb - ¢ m i`B M H½K i?U
i'i +^a K¼B M;QÌBX

P" M?

> B M;QÌB K¢M? p +?¢K- F?–M; ? /MM; F„ t^aQX hB T ¢| ?| i?"M? ? B Hm²M; b€M
G–M M"v F?–M; M;Ì GQM; >¢Q h?–M im pB FûK +ÄB H¢B iÄ` K¢M? K°i Qi- bQ pÈE
?ÆM K°i KûiX

.QÆM; o,M *?B m i?–K ;B"i KbM?- H9+ +MM; GQM; >¢Q h?–M p +?¢K- ;½`ä`"M;
¢B M +m²M; iQ€i` iW M;QÌB GQM; >¢Q h?–MX E?–M; b B- +?QM? H" ¢B M +m²M
#` FQ+? i?Q+?- ?B M i¢B ?„M ?Q" M iQ" M T?€i ?mv bS+ +?B M ¢'m + Q M?'iX

æ°i EQ+?X GQM; >¢Q h?–M M?Ì HÈB i? # M ¢–m- M?€v K„i tQ v M;QÌB ?QÈM; .C
æ°i EQ+?X h v i`€B M•M; + Q h?€M? GBM? FB K [m F?ÄB ¢–m- i`U+ iB K M;QM;
G K ok- Zm M; S?M .mM; i?b #„M h?B K æB M h?S p T?Q .QÆM; o,M *?B mX

h`QM; T?9i +?®+- .QÆM; o,M \*?B m i`QÈ+ K„i ?Q H M- +?d i?'v i? M? i`¼M; FB
>¢Q h?–M T?€i` p–b® €M? b€M; - iU M?Q #MM; M´- €M? b€M; +?|B HÁ - ;'T KQÌ
i?QÌM;X

J°i ¢Q" M ?"Q [m M; F?'M; H² tm'i` ?"M; M;"M iB b€M; M?Ä- ?Q" M iQ" M +?2 FQM
#ûM K M; i?2Q €T HU+ F?–M; ;b b€M? #^M; F?B M .QÆM; o,M *?B m +| +?9i F?| i

a Q H¢B +| h?B K æB M h?Y K¢M? ¢ M p"v\ .QÆM; o,M *?B m i`QM; HÁM; ?Q^aM; ?
bQM; i`¼M; FB K +?ÈT K„i T?ÁM; M;U T?€i` h?,M; h?B M h`"MX

•M? b€M; p" M; i`"M H M- K¶B K°i iB b€M; ¢•K i`9M; K" M ?"Q [m M; +O h?,M; h?
K°i pÁM; p–M; b€M; p" M;X h?Q¢i M?bM iU M?Q i`ÌB KQ iQ #` h?,M; h?B M h`"M

æ•v H" K°i i`QM; b® +€+ i€+ /KM; +O G K ok- Zm M; S?M .mM;X *| i? ¢ + Q i®+
E„ M,M; +`M; T?M ?ÈT i? M? FB K i?b +`M; i,M; bS+ K¢M?X GQM; >¢Q h?–M b m M
?B M h?B K æB M h?S +| ¢° T?M ?ÈT HÈM M?'i pÈB G K ok- Zm M; S?M .mM;X GS
FQ+? T?€i iQ" M #° bS+ K¢M?X

J°i h?,M; h?B M h`"M b Q +| i? +?®M; ¢Ð +–M; FQ+? HB M KB M #'i i" M\ >–m M
h?B M h`"M M´ imM; i?"M? iWM; K^aM?X

L?QM; +| K°i ;B•v i` M? i?O- +?Q .QÆM; o,M *?B m i?ÌB ;B M T?^aM SM;X J°i i? M
F?„T MÆBX .QÆM; o,M *?B m M?Ì h?,M; GQM; EQ+? FûQ H M + Q- imv +| i`9M; ?
¢†+ iQM? +–M; T?ÁM; ?ÈT M?'i +O h?,M; GQM; EQ+?-`®i +m°+ ¢½ ?| ;B^aB ¢QÈ-
.mM;X

h?'v .QÆM; o,M *?B m T?|M; H M + Q- GQM; >¢Q h?–M ¢¢T K°i +€B +^aM;QÌB # v
GQM; EQ+?X h v T?^aB pmM; ` i?€M? FB K pW KÈB ?Q" M i?"M?? tQM; - Zm M; h`

h`QM; H9+ M`v- bS+ K¢M? bB m ¢ŠM; +O .QÆM; o,M *?B m ?B M `X h?,M; GQM
Î;B[F?¬M; i`mM; [m v M;QÊ+ H¢B- #B M # v H M i?“M? ?¢tm®M;- M; M; M?B M
GQM; >¢Q h?-MX

•K ¢MM;5

a„+ p`M; p` K`m i`„M; F`+? HB i p +?¢K- F?B M F?¬M; i`mM; F?m +? i€M iWM; i
GQM; >¢Q h?-M #`i`MM; FQ+? +?“Miûtm®M; ¢'iX .QÆM; o,M *?B m i?b # v H M
;½ +?“v ` bÊB +?d K€mX E?B M½v p +?¢K H`K ;½ H¢B #`i?QÆM; M? X

GQM; >¢Q h?-M +¬M; FQ+? i?“i bU H` [m€ K¢M?X .QÆM; o,M *?B m F?¬M; # Q ;
+?¼M +€+? +¬M; FQ+? F?¬M; ? HQm ;B[i?U+ HU+- M M +m®B +MM; ;½ +?“m +?

aQM; FB K pmM; p~v- .QÆM; o,M *?B m K m +?|M; Î i`QÈ+ M;QìB p) M?[M; ¢Q¢M
T?ªB M?•M H9+ i?ìB ;B M M;„M M;OB i` M F?¬M; i`mM; i`B m ?Q€M hBM? .B m æ

hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 +O ;½ ¢½ #QÈ+ p`Q +ªM? ;BÈB +'T #ªvX hmv +?d H` KÈ

óJ v K„M i?¬BXô G9+ M`v GQM; >¢Q h?¬M i`QM; +QM M;QÆB p`M; +?B M w ç½ #
M?Q +k +| K'v T?¬M iBM? M;?`+? p` çÆM i?m¬MX Lûi K†i ?„M ?ÆB M;QÊM; M;MM
L?bM K†i ?„M- .QÆM; o,M *?B m ?ÆB M;Æ M;~MX *?QM? H` K°i i?B m MB M M?Q
óh?„M; H` i?„M;X hQÆM; H B F?¬M; t i¬B M?'i ç`M? b) F?¬M; i?m +”mXô .QÆM;
` i v T?ªBX

GQM; >¢Q h?¬M +kM; pQÆM i v T?ªB M„K H'v i v ;½X

ó.QìM; M?Q M? [m M b„T #„i ç¬m imv M +?¼M çQ`M ç°BXô

.QÆM; o,M *?B m +QìB F?´- F?) H„+ ç¬mX

ó*?9M; i b) F?¬M; M;WM; çB iÈB- pb [m M; pBM? +O F} boXô h`QM; i v .QÆM; o,
T?ªB M„K H¢B +?¢K M;U+ i`€BX

óob [m M; pBM? +O F} boXô GQM; >¢Q h?¬M ç€T H X

h` M F?€M ç`B +?O i`+?- + Q i¬M; GK+ æ¢B h?€M? æB M H¬M HQÊi çB tm®M; iB M
M;QìBX

h? M? •K +O >`M E?B K H¬M M[p M; p¼M; F?„T b•MX

óa,M J æQ`M i?B ç'm imv M +?¼M +€ M?•M ç½ F i i?9+X Zm€M [m•M GQM; >¢Q h?
?¢M; # JK+ LBM?X S?Q b m b) +Y ?`M? M;?B i?S+ Hm•M #`M i´ çQ`M- i'i +ª b€m

Zm i?ìB ;B M K°i i?€M;- +m°+ imv M +?¼M +€ M?•M a,M J æQ`M `®i +m°+ F i i?9
[m bmv çQ€M +O K¼B M;QìBX E} ao h?€M? æB M ¬K ç²K ? B / M? M;¢+?- i?„M;
+?B M i?`M? / M?X G'v im´B KQìB #®M ç¢i çQÊ+ [m€M [m•M +?mM; F i- i`î i?`M?
i`QÊ+ ç M M v i`QM; +m°+ i?B a,M J æQ`M imv M +?¼M +€ M?•MX L?QM; i`QM;
M`v F?¬M; i?m°+ p ?„M- K` H` i?m°+ p i?B m M[K„i F?¬M; i?'v çQìM; Hm¬M H†M

.QÈB bU ?QÈM; /šM +O M?•M pB M +¬M; i€+- i'i +ª i?Q bBM? /¬M /¬M p`Q b•MX
i€+ ç~v pÁM; [m v #bM? ç`B F?´M; H² p`Q i`QM; b•MX

"bM? ç`B ?bM? i`ÁM- #€M FQM? ?ÆM ? B KQÆB Kûi- T?Q i` M +| ç†i /o [m v iQ

L?•M pB M +¬M; i€+ +?d /šM +€+ i?Q bBM? çSM; i?`M? ? B ?`M;- i`QM; ç| i?Q bB
ç¬m- M;QìB +ÁM H¢B çSM; T?Q b mX

GQM; >¢Q h?¬M p` .QÆM; o,M *?B m b|M; p B çSM;- M?bM +?,K +?9 /o [m v iQ H
h?¬M +?Êi M?Ê iÈB +€B ;b- b„+ K†i #B M ç´BX >„M p°B p`M; M;Q€B ç¬m ibK FB
ç€K M;QìBX

æ M; H9+ ?„M +?m`M #` çB ?QÈM; h?ªB L?B Km®M +?Q M`M; #B i K°i pB +i`¼M;
E?B K H¢B p M; H MX

óGQM; >¢Q h?¬M- .QÆM; o,M *?B m- JK+ LBM?- H M ç`BXô

#B;HQP2

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

R8RX *?QÆM; 98, Zmv i *?B M .QÆM; o,M *?B m5 (j)

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

*MM; H9+ ç| - i` M #bM? ç`B T?|M; ` i¬M; €M? b€M; M?m ?Á # Q i`MK # M;QìB
/o [m v F?²M; H² ç½ T?|M; H M #bM? ç`BX

>`M E?B K i`¬K i`¼M; M|BX

óG" # M;QÌB çSM; ç-m- +€+ M;QÆB çQÊ+ Qm iB M +?¼M HU çQ" M ç°B +O KbM?
 /U i?2Q [mv i„+X hW ;Bì i`î çB- +€+ M;QÆB F?¬M; çQÊ+ HB M Hç+ pÈB M;QÌB #
 iB M ;b- +?Q ç M F?B ?Q" M i?¬M? i' +?S+ çQ" M i? Xô
 GQM; >çQ h?¬M i`QM; HÁM; M!M; p°B- +„i M; M; M!BX
 óh?€M? F} bo i`QÎM; ççB M?•M- i¬B +! i? M!B K°i HÌB pÈB K°i M;QÌB #çM çQÊ+P
 GBM? >²M h?€M? æB M h K h?Ov GBM? æ b„+ K†i M;?B K F?„+- M!BX
 óL;QÆB F?¬M; M;?2 i?`v i?€M? F} bo i`QÎM; M!B ;b Q\ æ•v H" [mv i„+ +O h?€M
 M;QÆB K" i? v ç´BXô
 E} ao h?€M? æB M +! ? B M;QÌB çSM; ç-m ç½ F?B M M;QÌB +O i?€M? çB M F?€+
 H"K M M- çQÆM; M?B M b) F?¬M; i?¬M; +ªK +?Q GQM; >çQ h?¬M +€B ;bX
 GQM; >çQ h?¬M H-M M[[m v ç-m M?bM h?ªB L?BX >„M `i Km®M /MM; €M? K„i +
 K"- h?ªB L?B F?¬M; M?bM i?`v5 *?Q /M €M? K„i ?„M +! i? #B m ççi i?b Q+? HÊB
 .QÈB bU i?9+ ;BK+ +O M?•M pB M +¬M; i€+- GQM; >çQ h?¬M ç" M? T?ªB +MM; .
 H2Q H M #bM? ç" BX
 >" M E?B K ?ÆB M;?B ?Q†+ HB + GQM; >çQ h?¬M- M?QM; ¬M; H"K M;QÌB +?O i
 .U i?2Q i`bM? iU- ¬M; i`-K ;B¼M; M!BX
 ó" M;QÌB +€+ M;QÆB ç½ H`v çQÊ+ # i?S ?çM; ç-m- #ÎB p"v +! K°i H-M +Æ ?°B-
 #çM iQÆM; H B b) +MM; KbM? Î a,M J æQ" MX *?d +¬M ç®B T?QÆM; ç²M; w HB
 ç°B +O M;QÆBX GQM; >çQ h?¬M- M;QÆB ?çM; M?`i- ?½v i`QÊ+ iB M imv M +?½
 hW ;B[#bM? ç" B iÄ ` K" M ?"Q [m M; - +?d M; ,M +€+? i? M? •K # M M;Q" B- +ÁM
 +! i? i`mv M `X L?QM; GQM; >çQ h?¬M M"Q #B i +! pK M`v5 L m F?¬M; - +QB M
 M?`i ç" M? b) `®M; ` +?mv M p¬ +MM; [m M i`¼M; FB X
 GQM; >çQ h?¬M M;~M M;Æ- b„+ K†i +¬M; i? K i€B M?ÊiX >„M M?bM >" M E?B K- H
 i?S M?`i /šM ç-m ?"M; M;QÌBX h?•M i? ?„M ?ÆB `mM `~vX
 J†+ F H" b€m p`T?! çB M +?O pšM H" .QÆM; o,M *?B m p" JK+ LBM? çSM; +çM?
 ?Q†+X >„M ç M; /Q /U +€B ;b\ *?šM; H) M;Q" B +¬; €B FB i?b ?„M +ÁM +! imv M +
 L?QM; +?mv M M"v b Q +! i? \ *?d +¬M +! K„i- B ç m M?bM ` +¬; €B FB pb ?„M
 ç'mX M m F?¬M; - +?d bÊ i?S iU t T?çM; ?¬K M v b) F?¬M; H" M?Q p"vX •M? K„i
 p"Q M;QÌB GQM; >çQ h?¬MX æ®B pÈB ?„M K" M!B- K¼B +?mv M ç M [m€M? M?-
 h?ªB L?B #B i çB m ;bX
 " M M;Q" B K" M ?"Q [m M; - h?ªB L?B ioM? H†M; çSM; ç!- M" M; +kM; +! +?9i M;•v
 imv M +?¼M M;QÌB\ ob b Q ?„M F?¬M; M!B HÌB M"Q\ >„M +ÁM ç M; +?Î çB m ;b\
 Gw >BM? çSM; b m HQM; h?ªB L?B- G•K >•K çSM; +€+? ç! F?¬M; t X :Bì T?9i M"v-
 M?B M #B M F?¬M i`QÆM;X
 Gw >BM? [m€ ?B m GQM; >çQ h?¬MX hmv ?„M im´B F?¬M; HÈM M?QM; +! T?~K +
 ç m H"K F?¬M; çQÊ+X L?Q F?B K i®M- i?¬M? i?U+- i?QÆM; ?çB- M? /kM; - +¬M
 +?`T- M?•M iW- +?QM? M;?o X JQÌB çB m im•M i?O +O F} bo ?¬m M?Q +! i? M?I
 L!- M! b) F?¬M; i?"i bU +?¼M i M K T?€T bQ p¬ /KM; +?SX L m i?"i bU H" p"v i?
 ç•v\ æ ç 5 æ ?½v H"K M;QÌB t`m K°i H-M çBX L?bM i?•M ?bM? KªM? K B i`QÈ-
 M;mv M- HÁM; #" M i v #`i ;B€+ `QÈK K² ?¬BX
 G•K >•K i•K iB M? +kM; `i T?S+ içTX h?B ç'm K`v M;`v M v v ç m t2K ? iX " M ç-m
 /²M p"Q GQM; >çQ h?¬M- M;?o H" M,K M,K b m +! i? i?U+ ?B M M;mv M p¼M; +O
 L?QM; v i`,K M;`M H-M F?¬M; M;ì iÈB- M; v H-M i?B ç'm M"v GQM; >çQ h?¬M ç½
 [m€M [m•MX

h?ªB L?B M?"M i?m ? B i`"M çQÆM; M?B M v +kM; #B i- +| i? i?v ;B[? B M;Q
 h`QM; H9+ M"v- GQM; >çQ h?-M +ÁM imv M +?¼M +?QM? KbM? F?¬M; \ L m ç´B H
 i? M"Q\

G•K >•K F?¬M; #B i- v F?¬M; +€+? M"Q +?Q KbM? K°i ç€T €M `ä`"M; X G9+ M"v ç
 GQM; >çQ h?-M çSM; MÆB t t,K- i`QM; HÁM; i`"M ç-v ?¶M HQçMX

J°i # M H" #çM ;€B- H" b® R h?Q+? E?€+? h?€M? æB M- b® R im´B i` M?´i- #` ç€
 i?B ç´m tQM; H" M[?Q" M; i?Q+? F?€+?- h?ªB L?BX

" M FB - H" K T?€T bQ F?¬M; #B i K T?€T +¬M; FQ+?- H9+ pQÊi pÁM; ç´m HQçB
 F KÊB KB M +QÐM; i?"M? +¬M; - G•K >•KX

" M M"v H" ?„M ?S ? M +ª çÌB #ªQ p - +¬ ;€B pb ?„M K" + K M; mv M iW #Ä i´i +ª [n

" M +ÁM HçB i?b H" HÌB ?S Q+? HÊBX

G•K >•K i?-K ?ÄB #ªM i?•M- M m H" KbM? i?b b) HU +?¼M M?Q i? M"Q\

h` M ç" B- ©M? hMv S?QM; ?ÆB iS+ ;B"MX «M; F?€ #´i K½M HU +?¼M ?¬K M v +C
 i?ªM? ?QÎM; [mv i ç`M? +O +¬ ;€B M"v- M?QM; M" M; H" ççB #B m pBM? [m M; +
 ob K°i i?B m MB M- iW #Ä pBM? [m M; X æ´B H" K M; QÌB F?€+- ©M? hMv S?QM; M
 L?QM; K" h?ªB L?B ç½ pb ?„M #Ä ` M?B m M?Q p"v- ?„M +ÁM /€K /Q /U- ?„M +ÁM
 i`ÌB +?•M ççT ç´i F?¬M; \

óL; QÆB +ÁM +?ì +€B ;b\ J m imv M +?¼M çBXô ©M? hMv S?QM; iS+ ;B" M ~M +?S
 K°i iB M; X

GQM; >çQ h?-M +?´M ç°M; - ;B" i KbM? i? M? idM? HçB- `®i +m°+ TªB ç®B /B M
 +ÁM +€+? M"Q FûQ /" B i?ÌB ;B MX

aB i +?†i ? B M„K ç´K- ?„M M; ~M; ç-m- ; -M M?Q /MM; ? i bS+ HU+ i`-K ;B¼M; M|

óh¬B imv M +?¼M J S?€T h?€M? æB M G•K >•KXô

ó*€B ;b\ô

P" M?5

h` M ç" B F m iQ- /QÈB ç" B²M "QX

æ²M; i?ÌB F m` iB M; +| # M; QÌBX E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QÎM; >"M E?
 æB M çQÎM; +?O >B T —M æQÎM; ©M? hMv S?QM; - +ÁM +| J S?€T h?€M? æB M ç
 G•K h?-MX

" p` T?| çB M +?O +ÁM HçB +kM; H" p K†i FBM? M; ç+- M?QM; t2K` +ÁM +| i? F

óL; QÆB M|B +€B ;b\ô ©M? hMv S?QM; #QÈ+ H M i`QÈ+ i9K ;B€T h?€M? GBM?- r
 ` ç ûT GQM; >çQ h?-MX

>"M E?B K p°B p" M; iB M H M M„K +?†i #ª p B ©M? hMv S?QM; X

óæWM; t9+ ç°M; X >çQ h?•M- +| TªB M; QÆB ç½ M|B M?-K`²BX *| +?mv M ;b\ô

h?€M? J ççQ bQ G•K h?-M i?b ç¬B K„i i`¬M; +?ì M?bM- ¬M; i?"i F?¬M; M; Ì iQÆM
 h?€M? æB M- p¬ ç`+? +m°+ i?B HçB imv M +?¼M +?€m +O KbM? X

GQM; >çQ h?-M ç€v K„i t i [m iB + v ç„M; X

óh¬B F?¬M; M|B b B- i¬B +?¼M H" G•K >•K +O J S?€T h?€M? æB MX >„M +kM; H

E?B GQM; >çQ h?-M H-M ç-m iB M M|B +?¼M G•K >•K- M; mv M #ªM #bM? ioM? ç
 ?bM? KªM? K B ç°i M?B M +SM; çÌX E?m¬M K†i M" M; M; ÆM; €+- i v M„K ;"v i`9+
 T?9i +?®+- M" M; +?d i?´v ç-m | + i`®M; i`ÆM- /QÎM; M?Q K´i ? i HK+ +ªKX

JbM?- KbM? M;?2 b B `²B\ h`QM; i? ;BÈB i`®M; `¶M;- h?ªB L?B iU ?ÄB KbM?X
L?QM; K"- ;B¼M; +O M? 'v H`K b Q KbM? +| i? M;?2 H-K\ h?QM? ;B€+ +O Kb
i?QÌM;X
M? 'v +?¼M G•K >•K\ J°i G•K >•K K T?€T bQ F?¬M; #B i +¬M; FQ+?X G•K >•K +
i'X
ob +€B ;b
" +?[çÆM ;BªM H9+ M`v F?| F?,M i`²B H M i`QM; HÁM; h?ªB L?BX
>S ? M +O M? 'v ç•m\ M? 'v ç½ M|B b) #ªQ p KbM? +ª çÌBX
L?QM; K"- M;QÌB M? 'v +?¼M F?¬M; TªB KbM?X
ob +€B ;b
h?"i H¢M?- ç°i M?B M +ªK i?'v H¢M? [m€X æ m [m€X GQ¢B +ªK ;B€+ pW H¢M? H
/QÌM; M?Q H` HÁM; KbM?X
GÁM; ç m [m€- #ÎB pb M? 'v K` ç mX J„i KbM? p®M +?d +| K`m ç2M- M?QM; ?B
t€KX
ob +€B ;b
óhªB L?B- hªB L?BX >½v M;?2 i¬B M|B- GQM; >¢Q h?¬M +?¼M G•K >•K H` +| M
;BªB i?Q+? ç½Xô Gw >BM? b®i`m°i HªB MªB # M i B hªB L?BX L?QM; ;BÌ F?„
ç€M? K'i HBM? ?²MX
L`M; M?Q +k iOM? H†M; çSM;- M?QM; /QÌM; M?Q ç½ #Ä [m i? ;BÈB # M M;Q`BX
h`QM; H9+ M`v- +•m M|B i?S ? B +O GQM; >¢Q h?¬M iW i`QM; K`M ?`Q [m M; i`m
óh¬B F?¬M; M|B b B- i¬B +?¼M H` G•K >•K +O J S?€T h?€M? æB MX >„M +kM; H
G¢B H-M M[M;?2 iB M; +O ?„M- hªB L?B +?Êi idM? H¢BX L?QM; i`QM; F?QªM
F?OM; iW i`QM; i?•M i? M`M; im¬M` M;Q`BX
Gw >BM? çSM; ;¬M M`M; M?'i- +ªK M?"M çQÊ+ bU H¢M? H)Q ;¬M M?Q Km®M tû M
F?¬M; i? F?®M; +? M;½` b mX
E?¬M; +?d KbM? +¬- +€+ i?Q bBM? çSM; +¢M? hªB L?B +kM; +?¢v i€M HQ¢M #®
S?®+5
:"v i`9+ ç" T tm®M; ç'i H9M ç M +?m¬B ;"vX
óP T?KiXô J°i M;KK K€m iQÆB iW KB M; M`M; T?mM` - i?•M i? +?"K`½B K K M
óhªB L?B5ô J°i i?¬M ?bM? ;¬v +ÁK ;B®M; M?Q tû`€+? F?¬M; ;B M #¶M; +?®+ t
M`M;X >B M M?B M ç| +?QM? H` ¬M; H½Q ®K ç½ iWM; M;²B i`QÊ+ +Y h?€M? JBI
óæ² F?®M5 h ;B i M;QÆB5ô o¬M; b€M; ç2M F?OM; #® M?€v K„i #®+ H M + Q- mv
€M? b€M; i`QM; b•M #B M KÌ M?¢iX a€i w M;9i i`ÌB F?B M +€+ iBM? M? +O GK+
i€B M?Êi M;½ ;K+X æ Q T?QM; ç2M M?€M? +U+ F€ b„+ #ûM M?€v K„i ç€M? H M ?
L; v H9+ M`v- ç°i M?B M K°i Hm²M; b€M; p`M; iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;X *°i b€M;
KQÆB Kûi- ç Q T?QM; ç2M +?¢K p`Q +°i b€M; p`M; ?| i?"M? iWM; iB b€M; M?Ä #
ó.QÆM; >¢Q >`K- M;QÆB /€K M;M +ªM i?b i ;B i M;QÆB i`QÊ+5ô «M; H½Q ®K T
i?ŠM;X a€i F?Q H½M? imv iÎ b m HQM; ¬M; M;QM; F i i?"M? i?U+ i? X J°i +•v ç
i?QÊ+ M;QM; F i b m HQM; ¬M;X æ Q T?QM; H½M? HB i F?B M +°i b€M; p`M; +kM
:B•v T?9i M`v- i`QM; +°i b€M; p`M; tm'i ?B M K°i pQÆM; i¼ HÈM iÈB KQÌB Kûi-
+°i b€M; +| p +?"i +?°BX

* Q + Q +?¶ iU HQM; p•v [m M? p¬ b® #ªQ i?¢+?- i¢Q i?¨M? ?bM? /€M; i'K i?mšM
>ÆB i?Î €T HU+ K¨ ¬M ?Á - M¡ iªM` F?Q i? ?MM; po M?Q M9B p¨ bU #ªQ p X a€i
®K F?¬M; +€+? M¨Q iB M iÈB i`QÊ+X

#B;HQp2

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R8kX *?QÆM; 9e, æ•v G¨ *€B «K *¬ LÊ h¬B (R)

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

ædM? HQM; pQÆM; i¼ H¨ K°i pB M #ªQ i?¢+? ?bM? i`ÁM K¨m i`„M; M;¨X hÄ `?A
tm i M ?QªM; bÊ p¨ #'i M i`QM; HÁM; +€+ +QÌM; ;Bª GK+ æ¢B h?€M? æB MX .QÌ
H¨ F M¨Q +kM; b) F?¬M; #` i?QÆM; i´MX

h` M pQÆM; i¼ `°M; HÈM H¨ ?Q p,M K B `M FûQ /¨B tm®M; #®M +?•M ;? iQ #UX
'M Fw ?bM? K•v # vX

o¬ b® ?Q p,M çB m F?„+ iW ? B # M HQM; ;? FûQ /¨B ç M K¶B +€B ;!+ pQÆM; i¼
F?B M M;QÌB bªM; F?Q€BX

*?Êi p M; H M iB M; i? M M? - [m M? [m`M i? M? •K ;B¨ Mm K¨ ?MM; ?¨mX

óh?€M? L;mv i ?mvM?- tBM çWM; p°B M¡M; ;B¨MX h`QÈ+ F?¬M; M¡B /U i?2Q [mv
b B +€B ;bX *?Q /M +¨m #û +! H¨K b B- +kM; M M i`QÊ+ M¡B `ä¨¨M; `²B ?½v iQM?

.QÆM; >¢Q >¨K K†+ €Q F?Q€+ i`„M; - i v €Q # M? #²M; - ¬M; M;²B i` M pQÆM; i¼
M M- +?Q /M H¨ h?€M? L;mv i iS+ ¬M; H½Q ®K K†+ ç² ç2M `•m i!+ /UM; i?ŠM; - ç

æ€K i? M? MB M i? K /U i?B ç'm imv M +?¼M a,M J æQ¨M +! H) F?¬M; #B i ç! H¨
i? F?¬M; #B i çQÊ+\\

L! +?QM? H¨ K°i i`QM; b€m h?¬M 'M pQÆM; i¼ +O E} ao h?€M? æB M- pQÆM; i

J†+ €Q F?Q€+ i`„M; .QÆM; >¢Q >¨K- +?QM? H¨ i¼ i`'M i¢B HB M KBM? i?€M? çB
h?¬M 'M F} bo S?ÁM; L;U p¨ h?®M; h`M X «M; +kM; H¨ KBM? +?O ?B M i¢B +O HE

ó.QÆM; >¢Q >¨K- ¬M; Km®M M; ,M +ªM i¬B Q\ô J†+ F h?€M? L;mv i +QÌM; ç¢B +E
hW "B h?¬M 'M pQÆM; i¼ - ¬M; F?¬M; i? F?¬M; v m i? X "ÎB pb ¬M; iU #B i- K†+
+! i'M +¬M; +kM; b) F?¬M; i? T?€ pÐ T?ÁM; M;U +O .QÆM; >¢Q >¨KX

.QÆM; >¢Q >¨K i`-K ;B¼M; M¡BX

óh?€M? L;mv i ?mvM?- i¬B +kM; F?¬M; M;?o ç M i?¨M; #û M¨v b) ç2K ç M T?B M T
H¨ K°i i`QM; KBM? +?O HB M KBM? i?€M? çB M- i`QÈ+ K†i # Q M?B m iBM? M?
æB M- pb pBM? /U +O HB M KBM?- tBM ?mvM? ?½v F?„+ +? X *?mv M +O i? M
[mv i i?b i®i ?ÆMXô

oW /Si HìB- .QÆM; >¢Q >¨K T?€i` F?Q i? mv M;?B KX «M; pmM; i v H M- K°i i
Q T?O H'v ¬M; p¨ h?€M? L;mv i >B T :Bª +'T +?QM +O h?Q+? E?€+? h?€M? æB
tm'i ?B M ?ÆM M[+ÁM M?^K p¨Q GQM; >¢Q h?¬M- ?B M M?B M ç½ pB T?¢K [mv
«M; F?¬M; ?v p¼M; ibM? ?m®M; M¨vªM? ?QÎM; ?bM? iQÊM; HB M KBM? i`QM; K
KÈB M; ,M +€+? i? M? •K # M M;Q¨BX

h?€M? L;mv i ;B¨M /[M¡BX

óæWM; M¡B +ª ç®M; ç¢Q Hw pÈB i¬BX *?€m +® ;€B +O i¬B iBM? i?¬M #` i?QÆM;

.QÆM; >¢Q >¨K M¡BX

óh?€M? L;mv i- ?mvM? #bM? ioM? K°i +?9iX J'v M;`v i`QÊ+ +?€m +® ;€B +O ?m
 i?QÆM; +?€m i¬B- i¬B +| FB K ?mvM? M|B +€B ;b F?¬M; \ô
 h?€M? L;mv i F?UM; H¢B- pŠM +½B +?`v +½B +®BX ó*?€m +® ;€B +O i¬B +?QM?
 #B i +QM #û ç®B pÈB HB M KBM? i`¼M; v m +Ð M`QXô
 .QÆM; >¢Q >`K H° p ;B`M /[X
 óh?€M? L;mv i- M m ?mvM? +ÁM M; M; M;QÊ+- i¬B b) i`QÊ+ iB M #„i ?mvM? H¢B>
 i`¼M; v m- M?QM; >¢Q h?¬M #~K bBM? +| i? +?'i +QM i` B [m M; KBM?X h`ìB bBM
 ç®B pÈB E} ao h?€M? æB M +?9M; i i?b i-K [m M i`¼M; +Ð M`Q\ô
 h?€M? L;mv i bYM; b®iX
 ó«M; M|B +€B ;b\ h?^M; M?|+ +| i? +?'i +QM i` B [m M; KBM?\ô
 .QÆM; >¢Q >`K ?W H¢M? K°i iB M;X
 ó>mvM? €M? K„i F?¬M; i®i #^M; +?€m +® ;€B +O KbM?Xô
 h?€M? L;mv i ?²B T?K+ iBM? i?¬M- iS+ ;B`M M|BX
 óL|B K'v i?S M`v i?b +| i€+ /KM; ;b- +?ŠM; T?ªB i?^M; F?®M ç| ç½ T?K HÁM; +?€n
 i'i +ª K¼B pB +\ h¬B F?¬M; [m M i•K- ?¬K M v F?¬M; +?Q H½Q ;B`M `v T?•M tY `ä
 E?€+? h?€M? æB M +?9M; i b) F?¬M; ç v M +?Q E} ao h?€M? æB M +€+ M;QìBX
 ó«M; +®- çWM;Xô
 h?ªB L?B MY ?¬M K /¬M /¬M idM? H¢BX L`M; M;?2 çQÊ+ T?•M MY ç®B i?Q¢B ;
 +?2 K†i #`K€m iQÆB M?m°K çÄ ?ÆB `k tm®M; H°` F?m¬M K†itBM? ç T i€B M?Êi
 K¬M; HmM; ?ÆB MQÊ+- +?`K `½B iW i`QM; HÁM; h?€M? L;mv i çSM; i?ŠM; /"vX
 ó«M; +®- ç•v H` pB + ;B[ +QM p` M? 'v- ¬M; çWM; i? K /U p`QXô
 h?€M? L;mv i ;B`M /[M|BX
 óh?^M; M?|+ FB ç½ ç®B tY pÈB +QM M?Q p"v- +QM +ÁM +?2 +?Î ?„M\ô
 h?ªB L?B H„+ ç¬m M|BX
 ó M? 'v F?¬M; H`K ;b b BX S?ªB HU +?¼M i? M`Q H` +?mv M +O M? 'vX «M; +O
 ªM? ?QîM; [m M ? ;B[? B ç¢B i?€M? çB MXô
 h?€M? L;mv i M?bM h?ªB L?B- H¢B M?bM ç®B /B M .QÆM; >¢Q >`K +| h?O >° p`
 +® MûM iS+ ;B`MX
 ó*?9M; i çBXô
 «M; `®i +m°+ H` T?| KBM? +?O HB M KBM?- Qm iB M pB + HÈM- H`K b Q ¬M; F?¬
 h?ªB L?B H¬M M[H„+ ç¬mX
 ó«M; +®- ¬M; çB i`QÊ+ çBXô
 h?€M? L;mv i M?bM M`M; - M;?B ?Q†+ M|BX
 ó*QM +ÁM Î +?¶ M`v H`K ;b\ æ i?^M; F?®M FB M?K+ M?½ Q\ô
 ªM iQM? ¬M; M|M; Mªv- #ªQ i?O- M?QM; ç®B pÈB +?€m +® ;€B H¢B i®i p¬ +MM;X
 +?mv M F?B M½v K` t9+ ç°M; tm'i ?B M i¢B ç•vX
 h`QM; ç¬B K„i F?¬M; M?bM i?'v p"i ;b iQ€i` iB #m²M #½- M`M; F?) M|BX
 ó*QM +?d Km®M ?ÄB M? i K°i +•m- pb +€B ;b\ô
 h` M ç`BX
 óh?ª i¬B ` 5ô GQM; >¢Q h?¬M [m€i ©M? hMv S?QM;X

"ÎB pb ç®B K†i b€m p` T?| çB M +?O- ?„M F?¬M; M?bM i?'v ibM? +ªM? b m HQM;X
M; ,M +€+? i? M? •K- ?„M F?¬M; i? K [m M i•K €M? b€M; M?B m H9+ #B M ç`BX
J†+ /M ?„M M?bM F?¬M; iÈB- H`K b Q F?¬M; `ä h?ªB L?B F?B M; ?2 çQÊ+ KbM? F
F?´ i? M`Q\ `` ©M? hMv S?QM; i9K H'v F?B M ?„M F?¬M; +| +€+? M`Q iB TiK+ F
©M? hMv S?QM; p` i`Q ç®B /B M ?„M- çQÆM; M?B M ç½ M?bM i?'v ibM? ?bM? b
L; mv i p` .QÆM; >¢Q >`K ? B +QÌM; ;Bª +`T +?QM +MM; H9+ tm'i ?B M i`QM; b•M
F?ª M, M; çB m F?B M ibM? ?bM? M[`²BX
©M? hMv S?QM; T?šM M° ç~v ` GQM; >¢Q h?¬MX >`M E?B K p°B iB M H M çÐ H'v
GQM; >¢Q h?¬M +?ŠM; +?9i T?"i HÁM; ©M? hMv S?QM; pW KÈB mv ?B T p` €T #€
K°i ;®B ?QÈM; >`M E?B KX
óh?€M? F} bo i`QÎM; ç¢B M?•M- i¬B +| K°i i?dM? +¬mXô
>`M E?B K çQÆM; M?B M +kM; M?bM i?'v ibM? ?m®M; # M M; Q`BX :¬M ç•v F?¬
F?B M i•K ibM? ¬M; F?| +?`m- i?Î /`B K°i iB M; - M|BX
óL; QÆB +| v m +¬m ; b\ô
GQM; >¢Q h?¬M FB M ç`M? M|BX
óh¬B Km®M iW #Ä iB M ?`M? F?B m +?B M i?B ç'm # M i?QÎM; HBM? H¬ ç M?'i-
imv M i? K K°i M; QÌB p`Q çQ`M ç°BXô
ó*€B ; b\ô >`M E?B K H¬M M[ +?`M ç°M; X óL; QÆB M|B Km®M pSi #Ä HBM? H¬\ô
L M #B i /MM; HBM? H¬ H`K # M i?QÎM; - H` ;¬M ç•v p`B çÊi imv M +?¼M a, M J æ
M|B +?Q /M H` HBM? H¬ #bM? i?QÌM; M?'i +kM; H` +U+ F€ i`•M [mwX o"v K` ?„M K
J'v p` T?| çB M +?O M?bM M? m- H9+ M`v +| +?9i F?| ?B mX
>`M E?B K F?| FB K MûM ; B`M /[M|BX
ó_®i +m°+ M; QÆB ; •v bS+ ûT M?B m M?Q p"v H` pb b Q\ô
GQM; >¢Q h?¬M FB M [mv i M|BX
óh?€M? F} bo i`QÎM; ç¢B M?•M- i¬B F?¬M; T?ªB +® wX L m HB M KBM? F?¬M; ç²
Km®M iW #Ä i?`M? H`T a, M J æQ`M- M, K M, K b m H¬M M[/U i?BX æ M F?B ç| -
M?Q p"vX L m HB M KBM? M?Q +k F?¬M; +?Q T?ûT- p"v i¬B b) F?¬M; # Q ; BÌ i? K
óE?¬M; çQÊ+Xô a€m p` T?| çB M +?O ?¬m M?Q H` ç²M; i? M? ?¬ H MX
>`M E?B K H` bÊ GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; i? K ; B a, M J æQ`MX a, M J æQ`M H` #
GK+ æ¢B h?€M? æB M ç m T?ªB çB +QM çQÌM; H M + Q i¬M; - +kM; H` +QM çQÌM
>¢Q h?¬M +| i? +?`i +QM i` B [m M; KBM?- ç½ çQç i çQÊ+ i?S ?¢M; çSM; ç¬m i?
M m iW #Ä H`K i?`M? pB M a, M J æQ`M- +| F?ª M, M; T?€ ?ÄM; iQÆM; H B +O ?„
o M, K p` T?| çB M +?O F?€+ i?b +MM; K°i w M; ?oX L, K M, K b m [m v H¢B\ >B M
b m +ÁM B +| i? ç®B F?€M; ?„M\ E?ŠM; ç`M? çSM; ç¬m pšM H` ?„MX "¼M ?¼M F
b m H¢B tm'i ?B M ç®B i?O F?B M M; QÌB #| i v M?Q ?„MX
GQM; >¢Q h?¬M +9B ç¬m M|BX
ósBM HB M KBM? ?½v ç²M; w i?dM? +¬m +O i¬BXô
>`M E?B K i`¬K ; B¼M; ?ÄBX
óo"v M; QÆB Km®M B ; B M?"T çQ`M ç°B +O M; QÆB\ô
GQM; >¢Q h?¬M H`T iS+ M; ~M; ç¬m M|BX
óh?Q+? E?€+? h?€M? æB M- h?ªB L?BXô

óhmv i¬B imv M M?B m ?ÆM K°i M;QìB- M?QM; +?„+ H° F?¬M; T?€ ?ÄM; bU +¬M;
>•K F?¬M; iB M p"Q KQìB b€m +QìM; - h?ªB L?B i?b i¬B M?'i ç`M? T?ªB imv M +?¼
;B +m° + i?B H¬M M"v +| +MM; G•K >•K ?S ? M- +?Q M M i¬B KÈB i`QÈ+ iB M T?
HìB ?S X L?QM; h?ªB L?B H" M;QìB i¬B Km®M #ªQ p +ª çìB- i¬B [mv i F?¬M; i?
p M iQ" M ç¬B # M- p"v i¬B +?d +ÁM +€+? iW #Ä i`î i?"M? K°i i?"M? pB M +O a, M
L?BX J†+ F M" M; çB ç•m i?b i¬B î ç|Xô

" M M;Q" B K" M ?" Q [m M;X

h?ªB L?B i`QM; K„i Qm b¬m #B M i?"M? M;Æ M;~MX .QÆM; >¢Q >"K p" h?€M? L; r
#m²M +QìBX G"K HQ¢M MY M;"v- b m +MM; +ÁM HÁB` pK M"v\

"¶M; +?®+ ? B +QìM; ;Bª +'T +?QM ç m +| +ªK ;B€+ /î F?|+ /î +QìBX

.QÆM; >¢Q >"K #m²M #U+ i?"K +?Q +ÁM ?ÆM h?€M? L;mv i p" B T?¬MX æ•v iQM
`„+ `®B M?Q p"vX L?QM; b Q i?^M; #û F?¬M; M|B i`QÈ+ +?Q +¬ #û FB i`QÈ+\ h?

J" i` M i?U+ i - +kM; F?¬M; i? i`€+? GQM; >¢Q h?¬MX æ¬m iB M- ?¬K M v H" pÁ
#B i çQÈ+ #[M v b) i`U+ iB T ç'm +?mM; F i Hm¬M\ >m®M; i?B h?ªB L?B K¢M?
GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ? M;?o iÈB b) i` M? çQ¢i ? B ?¢M; çSM; ç¬mX æ†+ #B i
#€M F i- ?„M T?ªB ç®B /B M h?ªB L?B- /o M?B M +"M; F?¬M; i? M|B` w M;?o i`C

h?2Q ?„M i?'v i?b KbM? +?„+ +?„M +?O ç°M; M?"M i?m X J" h?ªB L?B i?b b) i`î i?
?¢M; ç¬mX GQM; >¢Q h?¬M bÈK +| w M;?o ;B®M; ? i M" M; - +ÁM Km®M pb i`®M
K" iW #Ä i` M? çQ¢i ?¢M; # X L, K M, K b m iÈB i? K ;B i?B ç'm imv M +?¼M- F?B ç

B K" M;î çQÈ+ h?ªB L?B HB M iB T M?"M i?m ? B H¬M i`B i ç T?€ ?ÄM; F ?Q¢+?
F i H" T iS+ #„i ç¬mX :B•v T?9i ç|- i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?¬M M;?o +kM; +?d H"
¬K h?ªB L?B`²BX

L m +?mM; F i iB M ?"M? p"Q M;"v K B- GQM; >¢Q h?¬M +?Q /M #îB pb h?ªB L?B M
t9+ +kM; b) F?¬M; [m M pB + i`¼M; v m M"v- b) F?¬M; tm'i ?B M ?"M; HQ¢i`„+ `®

*?Q /M H" F i i?9+ i`"M +?mM; F i- GQM; >¢Q h?¬M M;?o`^M; i`QÈ+ F?B Hm•M #"
+Æ ?°B i` Q ç´B pÈB h?ªB L?BX B K" #B i [mv i„+ Hm•M #"M imv M M;QìB i?"K +'
+¢M? h?ªB L?BX >ÆM M[M;„M +€+? # M M;Q" B F?B M ?„M iQìM; H¬K H" F?¬M; i
FB X

#B;HQp2

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

R8jX *?QÆM; 9e, æ•v G" *€B «K *¬ LÊ h¬B (k)

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

.QÈB bU i`MM; ?ÊT M?Q i? - F?B M ?„M F?¬M; i? +MM; h?ªB L?B i` Q ç´BX a m
H¢B #`©M? hMv S?QM; i9K H'v- F?¬M; i? #^M; i®+ ç°M? M? M?'i M|B` F ?Q¢+

•M? b€M; p" M; +?Êi i„i- h?O >° p" hW "B h?¬M 'M pQÆM; i¼ H†M; H) i?m ?²B- .QÆ
M?bM GQM; >¢Q h?¬M çSM; i` M #bM? ç"BX «M; iS+ ;B" M ?W K°i iB M; - M?' + H M
K" M ?"Q [m M; [m M? #bM? ç"BX G" T iS+ +ª b•M ç'm +?'M ç°M; K¢M?- K" M ?"Q [m

óæQÈ+ `²B- ?¬K M v iÈB ç•v i?¬BX L;"v K B H¢B iB M ?"M? Hm•M #"M i´ +?S+ çQ
?½v i`î p M;?d M;ÆBX hQ" M #° T?| çB M +?O i?€M? çB M î H¢B- GQM; >¢Q h?¬M

L;?2 iB M; +O .QÆM; >¢Q >"K- GQM; >¢Q h?¬M M;?B M; ç¬m- €M? K„i F?¬M; /
?QÈM; h?ªB L?BX

óh?ªB L?BXô L?bM M`M; F?m¬M K†i H°` M; Q`B i`„M; F?¬M; +ÁM +?9i K€m- GQM
#`K°i FB K tmv M iBKX \*?ŠM; i? K [m M i•K i`QÊ+ K†i M?[M; ç¢B M?•M p`i- ?„M
L?BX

ó*9i M; v5ô h?€M? L; mv i; -K H M- pmM; i v- K°i Hm²M; F?Q K¢M? "T ?QÈM; GQM
?„M # v` t ç"TiÈB ;B[b•MX

G-M M`v .QÆM; >¢Q >`K F?¬M; ` i v M; ,M +ªMX J†+ F M|B i? M`Q ç m H`H¶B i
;€B i?QÆM; i•KX G9+ M`v F?¬M; ç h?€M? L; mv i H½Q ;B`FB ` +ÆM iS+- +?d b€
>ÆM M[¬M; ç½ +?Q h?€M? L; mv i #B i GQM; >¢Q h?¬M +| i? +?'i +QM i` B [m M
` i v +| +?WM; KU+X

æ9M; H9+ M`v- K°i Hm²M; b€M; çÄ ?²M; iU M?Q +€B ç K # v` çÐ /QÈB HQM; GQM
F?®M; +? +U+ F€ i®i- M? M?`M; ç€T tm®M; pW H9+ ?| ;BªB HU+ T?ªM +?'M- ;
p`M; i` M b•MX

ó>B T :Bª ç¢B M?•M- h?ªB L?B iB m i?Q- +€+ M; Q|B çWM; i`€+? +`m i X h'i H` ç r
J€B i|+ /`B K`m t M? bm¬M K K t m'i ?B M i`QM; K„i K¼B M; Q|BX G•K >•K #QÊ+
>¢Q h?¬M p`h?€M? L; mv iX

G9+ M`v +QM K„i v i?B m p`B T?¬M t ?Q - +ªM; Q|B +| p i`-K´MX

u [m€ tm®M; i`QÊ+ K†i h?€M? L; mv iX

ó>B T :Bª ç¢B M?•M- M m M; `B Km®M i`WM; T?¢i i?b ?½v T?¢i i-B çBX >¬K ç| i`
h?€M? h?`M?- i-B ç½ ;†T T?ªB +`m i ÎL;ªB J„i ?`M?- H`i-B HW +`m 'v ?S ? MX

h`QM; K„i h?€M? L; mv i +?Êi H|2 €M? b€M; H¢M?X

óL|B çBXô

h?€M? J ç¢Q bQ G•K h?¬M i?'v G•K >•K +?¢v iÈB HB M +`M; bÊ- M?QM; ¬M; F?¬M
KbM?X *?mv M M`v HB M [m M ç M ? B p` +Q|M; ;Bª +'T +?QM- H'v i?•M T?`M +O
t2M p`QX

G•K >•K [m€ i¢B ç| M; ?B K K†i M|BX

ó>¬K ç| i`QM; i?`M? L;ªB J„- i¬B /MM; # #bM? ç M /QÊ+ H`K i` Q ç´B- ç´B H¢B H|E
iQÆM; H B- #'i Hm`M çÊi imv M +?¼M M`Q +O a, M J æQ`M +| i? ç¢i çQÊ+ # i?
i¬B H`K ç²M; #¢MX L?QM; H9+ +MM; +`m i H`K QÊ+ ç`M?- i¬B +?2 ;B'm bU i?"i K
FQ+?X >B M i¢B +`m i ç½ #B i bU pB +- M?QM; F?B ç¢i çQÊ+ +?S+ p¬ç`+? pšM
? M- HU +?¼M i¬BX h¬B M; ?o M; `B +kM; ?v p¼M; iQÆM; H B +?€m +®` b) H`K°
+ª ç m H`H¶B i¢B i¬B- H`i¬B ç½ ;¢i +`m i X h¬B tBM +?`m i`€+? M?B K M`v- i¬B
F?¬M; +-M ;B M?"T çQ`M ç°B +O +`m i M[- ç2K / M? M; ¢+? i†M; +?Q h?ªB L?B

h?€M? L; mv i iS+ ;B`M ?W K°i iB M; X

óh?ªB L?B +MM; pÈB B K°i çQ`M ç°B +ÁM +-M M?Q|M; b Q|ô

GQM; >¢Q h?¬M +?¢v iÈB [m€ # M +¢M? G•K >•K- +?d K¶B i?•M T?`M ¬M; +® +O
[m€ `²BX

h`QM; K„i ?„M H°` iB FB M [mv i- i`-K ;B¼M; M|BX

ó>B T :Bª ç¢B M?•M- +?mv M M`v M m i?2Q [mv i„+ i?b i¬B F?¬M; +| b BX h¬B b
HÁM; X L?QM; M; `B F?¬M; +| [mv M HU+ + M i?B T bU HU +?¼M +O i¬B- +`M; F
æ9M; p`v- G•K >•K +| +?2 ;B'm pB + ?„M F?¬M; #B i K T?€T +¬M; FQ+?X L?QM
#bM? i`M; +°M; +| # KQÆB pB M ç M /QÊ+ +'T #®MX L m F?¬M; T?ªB +?mv M +|
`°M; `½B M?Q p`v\ h¬B ç½ HU +?¼M M?"M ç M /QÊ+- M; ?o H` +kM; iB T M?"M T
ç i¬B H-M M[imv M +?¼M- i¬B M?Q +k b) +?¼M ?„MX ob h?ªB L?B- i¬B +| i? i`
i¬B ç½ ?S i?b T?ªB i?U+ ?B M çQÊ+Xô

GQM; >¢Q h?–M pW M|B pW H–B FûQ G•K >•K +MM; ¢SM; H MX
hmv .QÆM; >¢Q >¨K F m +€+ i?Q bBM? `ìB ¢B- M?QM; F?B G•K >•K ` Kti i?b ?¼
GQM; >¢Q h?–M KÈB M|B HìB M?Q +?ûK ¢BM? +?ti b„i- ¢®B Kti pÈB h?€M? L;mv
æWM; M|B ¢€K i?Q bBM? im´B M?Ä- +QB M?Q H¨ b€m p` T?| ¢B M +?O +O GK+ æ
F?Q H¢M?X
h?^M; M?|+ M¨v /€K +?®M; ¢®B h?€M? L;mv i M;?2 ¢²M H¨ iQM? ibM? i M?´i i`Q
?ÆM M[+ÁM +?®M; ¢®B i`QÈ+ Kti M?B m M;QìB M?Q p¨vX hQM? +€+? F?| +?`
iQ¨M #° HB M KBM?- +?d bÊ bU pB + b) #B M `„+ `®B HÈMX
h?€M? L;mv i M;¢+ M?B M M?bM GQM; >¢Q h?–MX E?–M; #B i ¢½ # Q M?B m M, H
–M;– M?´i H¨ M;QìB ¢| H¢B H¨ K°i ?¨m #®BX
.QÆM; >¢Q >¨K p– w i?S+ ¢B iÈB # M +¢M? GQM; >¢Q h?–MX hmv M?B M –M; +
i`QÈ+ K„i- M?QM; GQM; >¢Q h?–M +?ŠM; M?[M; H¨ +QM i` B [m M; KBM?- +¨M;
¢QÈ+ J¢i h? p¨ a€i S?¢i h?–M ´M pQÆM; i¼ - E} ao h?€M? æB M h?–M ´M F} bo S
GQM; hBM? ok5 L m h?€M? L;mv i t9+ ¢°M; T?€i ¢°M; +–M; FQ+?- /M i? M¨Q –M
>¢Q h?–MX >m®M; +?B i¨M ¢€v HÁM;– –M; +ªK i?´v GQM; >¢Q h?–M F?–M; M|B b
ó••K KB M;Xô h?ªB L?B ¢°i M?B M F?) F m H M- i?•M ?bM? +?Êi H|2 t–M; ?QÈM
tm´i ?B M / Q ;,K K¨m €K FBK ¢•K b m HQM; GQM; >¢Q h?–MX
L¨M; `´i ?B m iQM? ibM? +O –M; +®X L¨M; bÊ –M; +® i?¨i bU ` i vX *?Q /M +| h
p¨ h?®M; h¨M- KBM? +?O HB M KBM? i?€M? ¢B M .QÆM; >¢Q >¨K M; ,M +ªM- +?d
>¢Q h?–M +?¼+ ;B¨i- b) F?–M; +?Q T?ûT KbM? +MM; ?„M # M M? mX
oW KÈB tªv ` K¼B pB + M¨M; ¢ m HŠM; H†M; M;?2X L¨M; ?B m `ä ¢•v H¨ ?B m H–
+?9i i`€+? K|+ GQM; >¢Q h?–M- +?Q /M i`QÈ+ ¢| K°i ;B•v M¨M; +ÁM ¢ m ¢ÈM imv
KbM?- pb b Q F?–M; i? iBM iQÎM;– +?ì ?„M M|B K°i HìB ;BªB i?Q+?X L m F?–M;
+® b) F?–M; ¢ M T?€ ?Q [mv i„+ i?B ¢´m imv M +?¼MX
L¨M; ;B¨M? i`QÈ+ T?€i ¢°M; +–M; FQ+?- /o M?B M –M; +® b) F?–M; iB M ` i v M
p½MX G´v pm iB +O GQM; >¢Q h?–M- ¢€M? p¨B ¢ÁM b m ¢| KbM? i?„M; M? ´v- M
;B¨MX
L?QM; F?B M h?ªB L?B F?–M; M;ì iÈB H¨- ¢®B Kti ¢ÁM i´M +–M; +O M¨M;– GQM;
+Y ¢°M;X L;QÈ+ H¢B ?„M H¨i i v +ÎB #Ä h?€M? GBM? ;B€TX
. Q ;,K b„+ €K FBK +€+? M;U+ GQM; >¢Q h?–M K°i Kûi i?b M;WM; H¢B- h?ªB L?B i
óa Q- b Q M? F?–M; i`€M? \ô
GQM; >¢Q h?–M M?bM h?ªB L?B b„+ Kti M?Êi M?¢i- M?´+ i v +?dM? F?,M +?2 Kt
i` M F?,M +ÁM /QM? p i K€m ?²M;X E?QªM? F?„+ FB - ?„M +?d i?´v HÁM; +?Êi M
iQ /MM; bS+ #|T M€iX
GQM; >¢Q h?–M M? ;B¼M; M|BX
óh–B ;B[HìB ?S - F?–M; H¨K b BX h–B F?–M; pB T?¢K [mv i„+ i?B ¢´mX L?QM;
G¨K +– ¢ m HÁM;– i–B b B `²BX a B- i?b T?ªB +?¨m i`WM; T?¢iXô
J°i Hm²M; b€M; i`„M; #´i M;ì iW M;U+ GQM; >¢Q h?–M #„M ` - M?€v K„i i`9M; i v
h?ªB L?BX
h?€M? .šM GBM? G– F„ M,M; iB M ?| - E?B M .šMX
E?QªM; +€+? ;–M p¨ #B M ?| ¢°i M;°i- +?Q /M H¨ +QìM; ;Bª +´T +?QM +kM; F?–M
S?®+

. Q ; ,K €K FBK #` HU+ H¬B FûQ K¢M? +„K T?“T p`Q M;U+ T?ªB +O GQM; >¢Q h?`
i?Á` b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M- K€m iQÆB #¶M; +?®+ M?m°K çÄ p¢i €Q i`QÊ+ M
L?QM; GQM; >¢Q h?¬M /QìM; M?Q F?¬M; +ªK ;B€+ ç M K°i M?€i / Q M`v- ;B M; ?
M;U+ KbM?- M?m ?Á M|BX
óæ•v H` +€B ¬K +¬ MÊ i¬BXô
ó>¢Q h?¬M555ô h?ªB L?B ç m HÁM; F m H M- Km®M`9i / Q ; ,K` M?QM; #` GQM
+?`m #m¬M; i vX
>B T :Bª h?€M? L;mv i i` M K†i bYM; b®i #B M i?“M? M;¢+ M?B M- i?b i?ªQ H~K #
óJ°i #9M; K€m ç´B K°i FB K- F?¬M; iQM? H¶Xô
.QÆM; >¢Q >`K K`v M?Qm +?†i M?bM ¬M;X
h?€M? L;mv i +€m FdM? M|BX
óL?bM i¬B H`K ;b¬M; H` KBM? +?O¬¬M; Km®M H`K b Q i?b H`K- i¬B p M;O ç•v
F?¬M; i? [mªM Hw K`Xô
.QÆM; >¢Q >`K M;~M M;QìB- K`v +? m /¬M ;B½M`X
L?QM; K¬B h?€M? L;mv i ç°M; ç`v /QìM; M?Q M|B ;b ç|- p`h?¬M ‘M F} bo S?ÁM;
+?Êi #B M i?“M? ç2MX
>„+ [m M; +?Êi H|2- #QÊ+` K°i +?•M- >B T :Bª h?€M? L;mv i +S M?Q i? #B M K
.QÆM; >¢Q >`K F?|2 KB M; +Q ;B”iX *•m M|B +O h?€M? L;mv i M?Q +k [m M? [m
óh?^M; M?|+ M`v F?¬M; i - iQM? ibM? M; v i?ŠM;- bQ pÈB ;BªQ ?Q¢i M?Q ¬M; i?b
GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; # Q ;BìM; ì`^M;- ?„M +?®M; ç®B M;QÊ+ H¢B çQÊ+ h?€M
M?B M ?„M +?`m K°i FB K +O h?ªB L?B KÈB çQ+? i?U+ F?B M h?€M? L;mv i ?ª
KÈB tSM; ç¬B +?€m +® ;€B Gm•M >²B h?€M? M[+O ¬M;X
óGQM; >¢Q h?¬M- K m #Ä i¬B`Xô h?ªB L?B b®i`m°i îi`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?¬M
ç•K i?OM; 5 L`M; #B i`ä pk F?Q +O KbM?- i`M / Q ; ,K +| +¬M; ?B m ç†+ #B i?
GQM; >¢Q h?¬M ¬K i?•M i? K K K¢B- imv b„+ K†i /¬M i€B t M? M?QM; i?’v h?€M
i`QM; K„i H°` p`B T?¬M i?QªB K€BX
óh?ªB L?B- tBM H¶BX æ m i¢B i¬B F?¬M; i®i- i¬B F?¬M; M M ?Q`B M;?B M?X GQM
#m¬M; i¬B`Xô h?ªB L?B F?¬M; /€K /MM; bS+ ;B½v /K - / Q ; ,K +O M`M; +U+ F€
`°M; i?b +`M; T?B M T?S+X
GQM; >¢Q h?¬M M;~M M;QìB- M?Q M KB M; +QìBX
óh?“i F?¬M; Km®M #m¬M; i v- ?B K F?B +| +Æ ?°B ¬K +¬Xô

R89X *?QÆM; 9e, æ•v G` *€B «K *¬ LÊ h¬B (j)

.`+? ;Bª , hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

óæ•v +?d H` ?B m H¬K- H` i¬B F?¬M; i®i- i¬B F?¬M; M M ?Q`B M;?B M?X GQM
#m¬M; i¬B`Xô h?ªB L?B F?¬M; /€K /MM; bS+ ;B½v /K - / Q ; ,K +O M`M; +U+ F€
`°M; i?b +`M; T?B M T?S+X

GQM; >¢Q h?¬M M;~M M;QìB- M?Q M KB M; +QìBX

óh?“i F?¬M; Km®M #m¬M; i v- ?B K F?B +| +Æ ?°B ¬K +¬Xô

h?^B L?B p°B p~M; M|BX

óL;m M;®+- b m M~v i~B ç M? ~KX J m #m~M; i~B ` - / Q ;,K +O i~B +| i€+ /KM
iK+ M?Q p~v b) ?9i ? i bS+ b®M; +O M?X M? ç½ ?S b) p oM? pB M #^Q p i~B- p
i? +?QM? KbM? \ô

GQM; >¢Q h?~M i`QM; K„i ?B M p p mB KWM; - i?“K +?Q +| p~B T?~M ;B M i`€- +9

óL|B T?^B ;B[H|B ç|Xô L|B tQM; #m~M; ç~B i v ~K M~M;X

h?^B L?B ç½ bÈK +?m~M #` i®i- M? M? +?|M; `9i / Q ;,K ` X "¶M; +?®+ K€m iQÆB
>¢Q h?~M #„M i mM; i|2- +^ M; Q|B ?„M K K ;K+ t m®M;X

hmv K„i h?^B L?B F?~M; i?`v çQ| M; M?QM; ç°M; i€+ +U+ M? M? p~ +?m~MX L~M; H
H9+ i v HB M iB T çB K p` i`Q M;U+ p~ b m HQM; ?„M- M; ,M +?†M K¢+? K€mX

J°i Hm²M; b€M; p~M; M;~B b Q b€m +€M? +| ?ÆB i?Î i?~M i?€M? +?Êi t m`i ?B M
>¢Q h?~MX "¶M; +?®+ K€m M;WM; +?^vX GQM; >¢Q h?~M +?d +^K i?`v `K €T M?€
i?QÆM;X ^aK ;B€+ H¢M? #,M; #¶M; i M #B MX GBM? HU+ i`QM; +Æ i? +?¢v i€M
`K €T M~v iK i`T H¢BX o i i?QÆM; H`v i®+ ç° FBM? M; Q|B K m +?|M; ??B T?K+X

L;Q|B ` i v +?QM? H~ T?| çB M +?O JK+ aQ h?€M? æB M- >²M; u ;B€Q +?O L?QÊ
>ÆB H„+ ç-m- L?QÊ+ h?Ov M?`M F?~M; çQÊ+ M?Ä ;B¼M; M|BX

óh?“i H~ K°i ç~B iB m Q M ;B 5ô

h?O >° F} bo +kM; +| M,M; HU+ +?[i`~- M?QM; bQ pÈB KK+ bQ +?mv M K~M p i`
*?Q /M +MM; H~ F„ M,M; i?~M i?€M?- [m i v KK+ bQ i?b #B M i?“M? #`i ç²M;X h
KK+ bQ +~M; +| i? F?®M; +? ?B m [m^F„ M,M; i®i ?ÆM- HBM? HU+ [m M; KBM?
i? K M?m ?Á X

*| L?QÊ+ h?Ov çdM? +`T >²M; u ;B€Q +?O- +?d +-M ç-m F?~M; #` +?ûK çSi- +?Q
T?^B +?mv M / X

.QÆM; >¢Q >~K ?ÆB #`i ç„+ /o H„+ ç-m- #QÊ+ ` K°i #QÊ+- €M? b€M; p~M; +?Êi H
M?B M M?[M; +?mv M p b m F?~M; +-M ~M; ` KtiX

>~M E?B K ?Q F? M K°i iB M; - Kti ?QÈM; M,K p` T?| çB M +?OX

ó*€+ p` i?`v i?dM? +-m +O GQM; >¢Q h?~M M?Q i? M~Q\ h M|B i`QÊ+ w +O K
+?Q iWM; t m`i ?B M- M?QM; iU M?Q GQM; >¢Q h?~M ç½ M|B- /M ?„M i m v M +?½
K°i M; Q|B F?~M; iB M p~Q KQ|B b€m +Q| M;X hmv i ç®B F?~M; ^M? ?QÎM; iQM? +
M[?„M +^M M;mv M w i`^ +€B ;B€ HÈM H~ T?~M i?QÎM; HBM? H~X *€ M?•M i~B M
?„MX hMv S?QM; - M; QÆB M|B b Q\ô

©M? hMv S?QM; +€m FdM? ?W K°i iB M; - i?~K M; ?o H½Q ;B~ M~v [m€ ;B M i`€- +
ç•v- KbM? +| i? F?~M; ç²M; w Q\

óVK- i~B F?~M; +| w FB MXô hmv i`QM; H^M; #m²M #U+ M?QM; ©M? hMv S?QM; p

h K h?Ov ?W ?W M|BX

óh? M~v /Q| M; M?Q F?~M; ç9M; [mv i„+ H„KX L m b m M~v ç€K i? M? MB M i?Q
+?ŠM; H) H~M M~Q +?9M; i +kM; T?^B M?•M M?QÈM; Q\ô

h?€M? J ç¢Q bQ G•K h?~M +Q|B M|BX

óh K h?Ov ç¢B i,- +kM; F?~M; i? M|B p~vX GQM; >¢Q h?~M +?d KÈB KQ|B K`v i m`
H B ç€K i? M? MB M Km®M ç¢i iÈB i`bM? ç° ç| +?d bÈ F?~M; / /~M;X >ÆM M[bU
?ÊT- +?Q M M i ç²M; w +?`T M?“M ç M; ?` +O GQM; >¢Q h?~MX *?d H~ i`^ ;B€ H
i?“M? +€B F?€+ i?b ? v ?ÆMXô

>~M E?B K H„+ ç-m M|BX

óh` ,K +€B KB M; M m F?¬M; H`v T?¬M i?QÎM; i` Q ç´B- +?ŠM; T?ªB K¶B M; QÌB ç
pB M +?Q KbM? \ L?Q p"v F?¬M; i®iX G¬M M"v +?9M; i ?½v H" T [mv i„ + - b m M"v
æQ" M- # ?¢M; çSM; ç¬m ç m +| iQ +€+? iW #Ä HBM? H¬ +?¼M i? K K°i M; QÌBX L?
i? +| K†i i`QM; KQÌB b€m +QÌM; X \*€+ p` i?`v b Q\ô

L?QÊ+ h?Ov ;"i ç¬m M|BX

ó*S p"v çB- i? i?b +¬M; +| ibM? M; QÌBX h ç²M; wXô

S?| çB M +?O *?B M ao h?€M? æB M L?•K L; ½ *m²M; +kM; ;BÆ i v M|BX

óæ M; ?` +O >"M ?mvM? `i +¬M; #bM?X æ€K M?| + +QM +kM; F?¬M; / /"M; - im´
i`bM? ç° M?Q p"v- ;¬M M?Q F?¬M; i`ªB [m im´B i?ÆX *?9M; i H`K i`QÎM; #®B F
*MM; K°i çQ" M ç°B +| [m M ? i?•M i?B i +¬M; i, M; +QÌM; F?ª M, M; ?ÊT i€+ ;B[?½

>"M E?B K KdK +QÌB M|BX

óL m K¼B M; QÌB ç m ç²M; w- +?ì i`î p i H" T iS+ #€Q +€Q H M KBM? +?O- T?| KB
K B Hm•M #"M i´ çQ" M b) imv M #®Xô

GQM; >¢Q h?¬M ? i bS+ pmB KWM; - +mM; FQM? ?"M? H ?QÈM; b€m p` T?| çB M

óæ i¢ +€+ p` iB M #®B ç½ +?Q M?Q M; mv MXô

>"M E?B K #U+ KbM? i`WM; ?„M- M|BX

óJ m [m v p M; ?d M; ÆB çBX h?^M; M?| + M?" M; QÆB5 h +kM; F?¬M; #B i M M M|

GQM; >¢Q h?¬M i? HQÐB- ç M H9+ M"v ?„M KÈB ?ÆB ;B®M; i?B m MB M KQÌB #

>"M E?B K tQ v M; QÌB ç®B /B M ç€K i?Q bBM? +ÁM +?Q `ÌB çB- [m€i HÈMX

ó*ÁM çSM; ç| M?bM +€B ;b5ô

h`QÈ+ K„i K¼B pB + ç½ ´M ç`M? - ç€K i? M? MB M H" T iS+ ;BªB i€MX *ÁM `B M;
?¬K M v ` b Q i?b F?| K" M|BX

Gw >BM? #QÈ+ p°B iÈB M?bM t2K p i K€m i`QÈ+ M; U+ GQM; >¢Q h?¬M- ç m HÁM

óæ ç - ç +¬M ;b H`K M?Q p"v\ô

GQM; >¢Q h?¬M +?d +QÌB +?S F?¬M; M|B ;b- ?„M M„K +?†i #¬M i v ?ÆB H¢M? H)

G•K >•K F?¬M; +| iB M iÈB- +?d H` €M? K„i M?bM GQM; >¢Q h?¬M F?€+ pÈB H9+
L?B p" Gw >BM? /bm GQM; >¢Q h?¬M +?"K `½B `ÌB çB- v iW iW bB i +?†i M„K i vX

óE?K F?KXô

hB M; ?Q F? M ç€M? i?S+ G•K >•K- v [m v ç¬m H¢B i?`v ¬M; M°B K†i K"v M; ?B K

ó«M; M°BXô G•K >•K +9B ç¬mX hW M?Ä ç M HÈM F?¬M; #B i v ç½ #` ¬M; M°B K„M
F?¬M; M; ?2 çQÊ+ iB M; K„M; - K°i #¬M i v iQ 'K €T p¶M? p B vX

ó*| i? i`QM; ibM? ?bM? ç| iU ç°M; çSM; ` - t2K M?Q +QM +| çªK HQÊM; M K M?B>
i` B- G•K h?¬M #QÈ+ p°B `ÌB çB- F?| 2 KB M; ?B K F?B M? +? H M w +QÌBX L; mv
F?¬M; pW K„i- /QÌM; M?Q M v ç½ #B M i`QÎM; i?"M?X G•K >•K +| i? çSM; ` pK
i?Q+?- +ÁM +?O ç°M; ;€M? p€+ i`€M? M?B K- F?B M ¬M; +ªK i?`v p¬ +MM; pmB
H`K KbM? K'i K†iX G" M K M?B i?b TªB +| iBM? i?¬M +?`m i`€+? M?B KX

L?bM #|M; HQM; ¬M; M°B- G•K >•K ç°i M?B M +ªK ;B€+ i`QM; HÁM; Hm¬M ç M M
K„i #B M QÊi €iX u H`K #~K i? M? •K +?d +| +?QM? KbM? M; ?2 i?`vX

óJ - M m K +ÁM b®M; i?b i®i #B i K'vXô

h?ªB L?B M„K i v GQM; >¢Q h?¬M- i?dM? i?QªM; i` tûi K¢+? ç" T +O ?„M ç i? ,K /

L?QÊ+ h?Ov >²M; u ;B€Q +?O ç9M; H¨ i¨B M,M; +?[i¨` +U+ ? vX . Q ;,K ç2K H¢E
F?¬M; +ÁM b|i +?9i ;b- ?B M i¢B GQM; >¢Q h?¬M +?d #ÎB pb K'i K€m K¨ ?ÆB v m
iU ;B€+ F?ûT H¢BX s2K` K°i KK+ bQ ;BÄB +| i€+ /KM; i`¼M; v m ç M +Ð M¨Q- ç•
iQ¨M ç°B5

h?ªB L?B çQ GQM; >¢Q h?¬M ç M i¨M M?¨ i`¼- i?"K +?Q H¬M ç¬m iB M #QÊ+ p¨Q
Gw >BM? F?¬M; +| Î H¢B- b m F?B FB K i` K°i +?9i p i i?QÆM; +O GQM; >¢Q h?
pB + ;b i?b +?"K`½B çB` - +?W F?¬M; ;B M +?Q ç¬B ibM? M?•MX

GQM; >¢Q h?¬M FûQ i v h?ªB L?B ç M¨M; M;²B +¢M? KbM?- M? FûQ F?,M +?2 K
h?ªB L?B p°B +9B ç¬m- F?m¬M K†i H°` M;Q¨B +?Êi YM; ?²M;X

óGÁM; +ÁM +| +?`m F?¬M; \ \*¬ pW KÈB T?mM` K€mXô GQM; >¢Q h?¬M FQ+? T
h?€M? Zm M; h`€Q # Q T?O ? B M;QìBX

*ªK ;B€+ çQÊ+ h?€M? Zm M; h`€Q K M; ç M 'K €T- h?ªB L?B M? H„+ ç¬mX

ósBM H¶B- GQM; >¢Q h?¬M- bU pB + ?¬K M v ç m i¢B i¬B K¨` X L m i¬B F?¬M;
F?¬M; ô

GQM; >¢Q h?¬M M;•v M;~MX

óh?ªB L?B- `ä`¨M; H¨ i¢B i¬B F?¬M; +| i`QÊ+ iB M +?Q +¬ #B i p G•K >•K- H¨K b
h?ªB L?B H„+ ç¬m M¡BX

óG¨ i¬B F?¬M; ?Q¨M iQ¨M iBM iQÎM; M?X æ•v ç½ H¨ H¬M i?S ? BX G¬M K°i- H¬M
o b m K†+ F M? H¨K +€B ;b- i¬B ç m b) imv i ç®B iBM iQÎM;- OM; ?° M?X a) F
M vXô

L?bM F?m¬M K†i tBM? ç T- M;?2 M¨M; ,M M,M M¡B- GQM; >¢Q h?¬M M?`M F?¬M;
HÁM;X

h?ªB L?B imv KªM? K B M?QM; i?•M ?bM? p¬ +MM; K K K¢B- ¬K +U+ F€ i?QªB K€
ç¬m iB M ¬K M¨M; HB M i?Q+? +ªK ;B€+ M¨vX

J†i h?ªB L?B +¨M; çÄ- M?QM; F?¬M; T?ªM F?€M;- M;Q M M;Q½M iU p¨Q HÁM; ?„
F?¬M; +?9i #B m ibM? +kM; ?B M` Mûi M;¼i M;¨QX

J†+ /M bU pB + ?¬K M v F?B M ? B M;QìB ç m #` i?QÆM;- i?"K +?Q çªQ HQ¢M i?B

GQM; >ϕQ h?-M ϕB tm®M; ϕ°B- +MM; ϕ°B pB M +O KbM? ϕSM; +?mM; K°i +?¶X
F€- M?QM; F?¬M; ? Q€M i`iB i`€+? ϕ°iX J†+ F M|B b Q i?b Qi` KbM? +| i? +MM
p i?B m b|i i`QM; ϕ°B- ϕÊB b m M°v M; ?o +€+? #M ϕ„TX

ó.QÆM; o,M *?B m- ?½v #„i ϕ-m M; ?B i?S+ imv M ϕ°B pB M +O M; QÆBX „i ϕ-m
æQ°M +O M; QÆB H° a,M J æQ°M b® ? BXô

ó \ô .QÆM; o,M *?B m €M? K„i +S M?bM +?^K +?^K h°-M M? L?BX J„i i?°v +¬ #`C
ϕB`²B- i`QM; HÁM; ;½ i?-K #U+ KbM?- H9+ M°v M; ?2 >°M E?B K M|B KÊB ?²B T?

L; ?B i?S+ imv M M; Q|B a,M J æQ°M b® ? B- +QB M?Q ;½ K v K„M ?ÆM GQM; >ϕQ
ϕ°B pB M #bM? i?Q|̇M; ?ÆM- pª HϕB H9+ +m®B +MM; HU +?¼M i`B m ?Q€M bQ-
+?•M +?QM? b® R GBM? >²M h?€M? æB M +°T M, K i`B m ?Q€M bQ GB m okX æB m
*?B m i®i ?ÆM +?9iX >Q°M; L; ?° p° GB m oki?U+ HU+ ϕ m F?¬M; i - ϕ` p` i`QM;
ϕ-mX

hÊB a,M J æQ°M b® # +O JK+ LBM? imv M M; Q|B- /Q|̇M; M?Q H° H9+ i`QÊ+ ;½ ϕ
b® #®M i?°M? pB M i?b +?d +| i`B m ?Q€M bQ H° iB M p°Q KQ|B b€m +Q|̇M; - ϕ| H
i`B m ?Q€M bQ iWM; ϕ®B ϕ-m h?ªB L?B i`B m ?Q€M ` +QM; °m F?°M; H²- M?QM;

" a,M J æQ°M ϕSM; ϕ-m ϕ½ i° +?S+ tQM; - iB T ϕ M H° iB M ?°M? ϕÊi T?•M +?B H
E?B M M; Q|B`Êi i`ÁM; K„i H° a,M J æQ°M b® #®MX

.U i?2Q i`bM? iU- a,M J æQ°M b® #®M ϕÊi imv M ϕ-m iB M H° F} boX *?QM? H°
+O Gw >BM? +| i? M|B H° K v ϕ M F?¬M; +| i?B M HwX *¬ +?¼M i`9M; +?B M bo
+?B M bo +°T M, K ϕ½ i?m JK+ LBM?X h°M; i? i?U+ HU+ i`QM; *?B M ao h?€M? æ
L; mv MX

h?Q+? F?€+? i?b H° K°i p` H¼i p°Q KQ|B b€m +Q|̇M; X o K T?€T bQ i?b +?¼M i`9
F?€ ?B K i?°v- +kM; +| i?U+ HU+ ϕdM? +°T #®MX JK+ bQ +°M; H° imv M i`QM; b® i
æB M /mv M?°i +°T M, K :B€Q *?OX *m®B +MM; i`B m ?Q€M bQ i?b H° M; Q|B iWM;
+?Q >°M ok- +m®B +MM; ;½ T?ªB M?i h?€B .QÆM; >Ä KÊB +?B M i?„M; - i`B m ?C
Jϕ+X

æQ°M ϕ°B +O Gw >BM? +| H) K¶B M; Q|B i?U+ HU+ F?¬M; TªB KϕM? M?°i- M?QM
p` i`B m ?Q€M bQX *Q|̇M; ϕϕB KK+ bQ +| i? #ªQ +?SM; bS+ +?B M ϕ°m HB M iK+
K ?B m F?®M; +? ibM? ?m®M; +| i? #M ϕ„TF?mv i ϕB K M, M; HU+ TªÁM; M; U h°

æQ°M i`Q|̇M; a,M J æQ°M b® #®M M°v /o M?B M F?¬M; +| ; b #°i M; i`ÆB p°Q KK+
M?°iX

Gm•M #°M F?¬M; M; WM; +?mv M ϕ°M; - K°i ϕ°B HϕB K°i ϕ°B a,M J æQ°M i?°M? H°
M; Q|B i° ϕ°B iB M ?°M? iÊB ;B[i`Q KÊB tQM; - ?ÊT i?°M? a,M J æQ°M iW b® K°
L?bM T?Q /QÊB +€+ i?°M? pB M a,M J æQ°M ϕSM; i?°M? KQ|B ?°M; - >°M E?B K

ó"„i ϕ-m iW #•v ;B| - +€+ M; QÆB +?QM? i?S+ i°i?°M? K°i T?-M +O a,M J æQ°MX
v m M?°i +?QM? H° ϕ²M; #ϕM- ϕ²M; #ϕM F?B M KbM? v m i•K ;B Q b m HQM; X h°Q
?B M`°i M?B m a,M J æQ°M ϕSM; i` M pBM? [m M; X >v p¼M; K°i M; °v M°Q ϕ| - +€
ϕ|X *€+ M; QÆB TªB ; ?B M?Ê- poM? pB M F?¬M; ϕQÊ+ Q€M ;B°M ϕ²M; #ϕMX >¬K
+€+ M; QÆB F?¬M; + Q- M?QM; iQÆM; H B F?¬M; t - +| H) b) i°i?°M? M; Q|B KϕM

ó"„i ϕ-m iW #•v ;B| - K¼B M; Q|B M; ?d M; ÆB # M; °v- ϕ²M; i?iB K¶B ϕQ°M i`Q|̇M; ;
pB M- i`QM; pÁM; # M; °v ϕ M i?€T M?B K pK a,M J æQ°M ?Q°M i?°M? ; ?B i M-
bBM? iB M p°Q KQ|B b€m +Q|̇M; - b€M; bÊK iÊB h?€M? JBM? i°M; #ªQ +€+ HU +?
+?QM ϕ M KQ|B b€m +| i? imv M +?¼M K°i #Q F„- i?Q bBM? iW K°i ϕ M i€K +| i?
ϕ-m M; QϕB i`W GQM; >ϕQ h?-M- +| i? H°v ϕQÊ+ K°i iÁ HBM? H¬- /Q i?€M? ϕB M
i?Q|̇M; Xô

ó>B M iϕB- ;BªB i€MXô

> B + ?[ð; B^aB i€Mö pW T?€i` - i'i +<sup>a</sup>i?Q bBM? ?-m M?Q ç m +| +<sup>a</sup>K ; B€+ i`9i çQ
 _@i + m° + F i i?9+X hW # M ç-m pÁM; HQΦB ç M ç'm iB m i' - `²B +?mM; F i- ç½ [n
 HU+ +`M; KΦM?- i`^aB [m i?B ç'm +`M; M?B mX >B M iΦB i?B ç'm imv M +?¼M `®i
 KQìB b€m +QìM; +m®B +MM; +| çQ`M ç°B +O KbM?- #¼M ?¼ +| i? iΦK i?ìB i?^aH
 çQ`M ç°B b) H`K ; b- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i- iΦK i?ìB F?¬M; Km®M M; ?o M?B m
 i?Q^aB K€B M; ?d M; ÆB p`B M; `v- `²B KÈB iQM? iB TX
 óæQ`M i`QîM; - +?9M; i +| i? ?ÊT i?`M? K°i a, M J æQ`M +kM; H` /mv M T?"M- ?-
 K¼B M; QìB K°i # [, M M; QMXô G•K >•K b^aM; F?Q€B M|BX
 GQM; >ΦQ h?-M +QìB M|BX
 óJ¼B M; QìB çWM; F m çQ`M i`QîM; - +S i`U+ iB T ; ¼B i M i¬B H` çQÊ+X v K¼B M;
 hQ J½ hB M HB + G•K >•K K°i +€BX
 óh F?¬M; +| w FB M- M?QM; bS+ , M `i HÈM `Xô
 G•K >•K +QìB ?b ?b M|BX
 ó*? „ + +? „ M +?Q M; QÆB , M MQ M Xô
 oQÆM; L; mv M L; mv M F?¬M; F?€+? b€Q M|BX
 óh¬B +kM; F?¬M; +| w FB M- M m +| M; QìB KìB F?¬M; , M i?b T?QXô
 h`-M M? L?B +QìB M|BX
 óh®i H „ KXô
 h?^aB L?B i?b /o M?B M b) F?¬M; M|B +€B ; b- +?d ; "i M? ç-mX "` GQM; >ΦQ h?-
 T?¬M /`m /`M; X L?QM; K'v M; QìB M`v ç m iWM; i?'v M`M; T?€i mv- F?¬M; B /€K
 >ΦQ h?-M /M b Q im' B M?Ä- imv çΦi çQÊ+ [m€M [m•M M?QM; F?Q i? +ÁM +?Q
 i`QM; ç€K i? M? MB M imv i ç®B F?¬M; B F?¬M; +?`m T?K+X
 E?¬M; +?d +| ç°B a, M J æQ`M #¼M ?¼- H9+ M`v H` i?ìB ; B M , M i`Q - K¶B i?"M
 +kM; +-M [m2M i?m°+ HšM M? m- ?-m M?Q ç m +?¼M +€+? , M KWM; # „ i +?mv MX
 G•K >•K /šM K¼B M; QìB `ìB F?ÄB b•M F} bo- çB ?QÈM; # M T?<sup>a</sup>B HΦB #QÊ+ i` M +
 çB iÈB K°i M?" , M + Q iÈB M, K i-M; H-mX
 L?" , M i¬ p`M; /€i M; ¼+ - i`QÊ+ +Y +| i€K i?B m M[/€M; M; QìB i?QM /`B T?K i`€
 +?^K +?^K hQ J½ hB MX
 >B M M?B M G•K >•K F?¬M; T?^aB H-M ç-m iÈB ç•vX :½ ç K°i i?B m M[/šM #¼M
 +k çB iÈB i-M; # K°i +€B T?ÁM; HÈM ç®B /B M +QM çQìM; - M|B p`B +•m pÈB M?
 L;²B [m M? #`M- i`QM; b€m M; QìB i`W h?<sup>a</sup>B L?B ` ç m i`ÊM K „ i M?bM M? mX hn
 F?¬M; [m€ [m2M i?m°+ ç®B T?QÆM; X
 G•K >•K çSM; /"v- KdK +QìB M|BX
 óL?Q p"v çB- p b m +?9M; i H` K°i ç°B- K¼B M; QìB i`QÊ+ iU ; BÈB i?B m i?b b
 M, M; HU+ +O KbM?- b m M`v F?B ?`M? ç°M; i?b çQ`M i`QîM; +kM; / T?•M T?®BX
 >•K- M, K M v KQìB +?QM im' B- i?•M + Q K°i Kûi i€K KQÆB K®i- M†M; b€m KQÆB
 ósb- M|B +•m ; b i?U+ i +?9i çQÊ+ F?¬M; \ô h`-M M? L?B i`ÊM i` „ M; K „ iX ó«M; Kn
 G•K >•K F?¬M; ; B" M- M|BX
 óh®i- p"v M|B çB K i?U+ i X h¬B H` J æΦQ ao +'T M, K #"+ ? B- K ?B m F?®M; +?
 T?€TX "aM i?•M H` K°i J .QÊ+ aQ- +| i? Hmv M +? +€+ HQΦB ç M /QÊ+X L|B i?"i
 pÁM; # i?€M; - HÈB /KM; ç M /QÊ+ i¬B Hmv M +? +| i? i`Ê ; B9T i`QM; b® +€+ M
 +| i? ç°i T?€Xô

h`QM; b€m M; QÌB +| ? B p` +?Q ç°i T?€ + 'T M, KX "¢Q HU+ KK+ bQ hQ J½ hB M p
i`B m ?Q€M bQ h`-M M? L?BX > B M; QÌB M; ?2 v M|B p"v i?b i`ÊM iQ ç¬B K„iX oQ
+kM; #B M ç´BX "¼M ?¼ #B i`ä ç M /QÊ+ [mw ?B K- ç†+ #B i ç M /QÊ+ +| i? im H
K T?€T bQ i?Q¢i M?bM `i p¬ /KM; - imv im pB F?¬M; i?'T M?QM; F?¬M; #B i +¬M
J .QÊ+ aQX

L?Q p"v t2K ` - +| v i`QM; ç°B +ÁM +| +?9i i€+ /KM; X

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óh¬B +| i? #ªQ +?SM; +?Q G•K ?mvM?X G9+ i`QÊ+ +?QM? ?mvM? 'v i†M; i¬B K°
HQ¢B iU ç†i i M H` hK GBM? æ M i`Ê ;B9T- KÊB i`QM; [m€ i`bM? i?B ç'm ç°i T?€

G•K >•K i?ŠM; i?„M M|BX

óh¬B F?¬M; ;BÄB K T?€T +¬M; FQ+? M?QM; +| i? H`K K°i Qi pB + ?[m /KM; +?
h`QM; +?B M ç'm- i¬B +| i? H"TT?ÁM; M; U- ç²M; i?ÌB pb K¼B M; QÌB +mM; +'T +

G`K K°i K T?€T bQ K` F?¬M; #B i +¬M; FQ+?- v HQ H„M; M?'i +?QM? H` F?¬M; c
F?| ?Á ?ÊT i`QM; a, M J æQ`MX

hQ J½ hB M +QÌB M|BX

óE?| i`€+? F?B M; QÆB ç'm pÈB i Hm¬M M|B + +| /QÊ+ - i?b ` i?"i bU H` H`K i?m
;Bª H` çQÊ+Xô

G•K >•K iS+ ;B" M M|BX

óL; QÆB +kM; F?¬M; ç€M; iBM ?ÆM i # Q M?B mX h F?¬M; ;BÄB +¬M; FQ+?- M; Q
a m M`v +?d bÊ H` p'M ç HÈM i`QM; ç°B- i M M M?B m Hmv Mi? K ç M /QÊ+ T?Á

hQ J½ hB M +QÌB M|BX

óæQÊ+ `²B- çWM; M|B M; QÌB F?¬M; M; šK ç M i X h`QM; ç°B i`W çQ`M i`QÎM; p` h
iBM F?¬M; \ô

oQÆM; L; mv M L; mv M +? m ç¬B K`v i? M? i9X

óL; QÆB M|B B F?¬M; ç€M; iBM\ "´M iB m i?Q +?QM? H` +QÌM; HU+ +?B M boXô

hQ J½ hB M ?W K°i iB M; - M|BX

óh bÈK M; ?2 M|B- M; QÆB H` h?mšM +?B M bo +äM; i'K i?mšM H¢B F?¬M; #B i
. M? iB M; +O M? L?B +`M; M?Q b'K # M i B- i`mv Mi?mv i i`B m ?Q€M bQ F?¬M
? v F?¬M; \ô

h`-M M? L?B F?¬M; i? K [m M i•K M|BX

ó>B M i¢B F?¬M; ç€M; iBM F?¬M; +| M; ?2 H` p b m +kM; p"vX >m®M; +?B ç€M?
ç`M ¬M; +€+ M; QÌB- i¬B +?Q +€+ M; QÌB H ?ûi i`Ê mv çQÊ+ +?Q \ô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R83X *?QÆM; 93, E?B m *?B M h?'i :B B URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

h`QM; F?B +€+ i?`M? pB M GB T K æQ`M b® K°i pW +?¼+ M; Q€v ç®B T?QÆM;
HB M ?Q M- i?b i´M; #° h?€M? JBM?- >`M E?B K b m F?B i`Î p H"TiS+ ;¼B >`M c

ó«M; M°B- ç½ F i i?9+ i' çQ" M\ *?O M?•M +ÁM +?Q i`Î HçB- ibM? ?m®M; M?Q i?
i?}B [m2M tQM; ?¬ GQM; >çQ h?¬MX J'v M; "v M v F?B GQM; >çQ h?¬M çB i? K; B
im Hmv M- F?¬M; ` F?ÄB +Y - +?ì çÊB F i i?9+ i?B ç'm GB T K æQ"MX

>"M E?B K t2K +?€m i` B p" B M; "v M v `ä`"M; #B M i`-K 'M`"i M?B m- M!BX

óE?¬M; i®i +kM; F?¬M; t'mX GB T K æQ" M +O GQM; >çQ h?¬M +! K°i Qi [m€B M
H" pb +?mv M M"vXô a m ç! ¬M; F iQ!M; i" M F i [mª`9i i?, K +O GQM; >çQ h?¬M>

>"M ok +?, K +?9 H„M; M; ?2- i`QM; K„i H°` bmv iQX

>"M E?B K +?d # M +çM? w #ªQ v M; ²B tm®M; X

óL!B +€B M?bM +O +QM t2KXô

>"M ok M!BX

óh'M; i? M?bM i?b ç9M; H" `i [m€B /`- M?QM; +kM; +! i? t2K H" GB T K æQ" M C
/B M F} bo p" i?Q+? F?€+?- ;¬M M?Q H" p¬ ç`+?X "B m ?B M +O +?O M?•M- h?ª
ç½ çO +?SM; KBM? i'i +ªX o +?B M bo- oQÆM; L; mv M L; mv M +! *U GBM? h?mš
i¬K i?Q!M; X L?bM i?2Q F?Q +çM? F?€+ i?b M; Q!B i M hQ J½ hB M +kM; +! i? t
+?B M bo i`QM; K°i çQ" M ç°B- M?'i ç`M? b) i, M; HU+ +¬M; FQ+? i`QM; ç°BX *ÁM
HU+ +¬M; FQ+? F?¬M; çQÊ+- M?QM; +QM M; ?2 M!B HU+ F?®M; +? p" T?ÁM; M; U
h?ªB L?B p" h?Ov #` #"- ?¬m M?Q F?¬M; B T?€i?OM; T?ÁM; M; U +O ?„MX E€i?
+¬M T?ÁM; M; U H" i®i`²B- i?"K +?Q +! i? H'v H" K h?mšM +?B M boXô

L; ?2 v M!B iÈB ç•v- >"M E?B K T?'i i v w #ªQ +S M!B iB TX

>"M ok M!B iB TX

óo +¬M; FQ+?- K i?9 ç²M; #çM # ç¬m +O +?O M?•M F?€ HÊB ?çB- iQÆM; çQÆ
#ÎB pb M! F?¬M; bY /KM; i` M; #`- #'i +S HQçB i?m°+ iQM? M"Q +kM; F?¬M; i? L
L?QM; i? K p"Q # HQçB +?9+ T?9+- imv i ç®B i?„M; ç b®K T?€T bQ M; k; B BX
i?"M?- F?¬M; +¬M HQ H„M; p` i`Q K T?€T bQ i`QM; ç°BXô

>"M E?B K ?B M M?B M`"i ?"B HÁM; bU T?•M iQ+? +O +?€m i` B- KdK +Q!B M!B

óh`B m ?Q€M bQ i?b b Q!ô

>"M ok M?9M p B M!BX

óªQM Hm¬M +?Q`^M; i`B m ?Q€M bQ /QÈB HK+ ;B B i?b F?¬M; +! i€+ /KM; ;bX h
bQ [m€B çªM +M; F?¬M; i? +?ì KQM; X L?QM; H9+ +?O M?•M iB M ?"M? çQ" M ç°B
ç'm +O M" M; i - M; QÊ+ HçB +! H) b) ç2K ç M #'i M; !X .M b Q M" M; iWM; /MM; aBM
i?9 #€i ;B B5ô

L!B iÈB ç•v >"M ok içK M; WM; - M?Qm K"v M!BX

óªª ç°B /mv M?'i çB K v m +?d bÊ H" Î +?S+ M; ?B T KK+ bQX hmv +?O M?•M H" h
HB m- ç²M; #çM K i?9 +kM; +! [m M; i?m°+ iQM?X L?QM; /M b Q pšM F?¬M; T?ª
M?•M T?ªB HQ +?Q iQ" M ç°B- H" i`K +°i- HçB +! çQÊ+ h?€M? .šM GBM? G¬- +?„+
M?•M +?9 w T?QÆM; /B M +?[i`X \*ÁM p K i?9 ç²M; #çM i?b bÊ`^M; +?d [m M
K" i?¬BXô

ó`i i®iXô E?m¬M K†i >"M E?B K i, M; i? K Mûi +Q!BX ós2K` GQM; >çQ h?¬M +?
i?U+ i`Q!M; i?"M? F?¬M; Qi- #B M t'm i?"M? i®iX \*QM T?•M iQ+?`"i +?QM? t€+-
ç HÈM M?'i +O ç°B GQM; >çQ h?¬M +?QM? H" i` HB mX L?QM; +QM T?•M iQ+?

óG" B!ô >"M ok ?B m F€ M?bM ¬M; M°BX

>"M E?B K F?) +Q!B M!BX

ó*?QM? H" + QMX æWM; [m M + QM + kM; H" K°i h?O >° F} bo- ?ÆM M[H" F?¬M;
 T?ÁM; M; U h?O >° F} boX Í i`QM; ç°B GQM; >çQ h?¬M b) H"K M M F?¬M; Qi i€+
 +QM KÈB M½v +kM; ç½ T?•M iQ+? `²BXô
 >"M ok i`QM; HÁM; i?¬K `mM; ç°M; X
 óv ¬M; M°B H" ç +QM b m M"v M; ?B M; ?QÈM; F,, M, M; i` HB m\ô
 >"M E?B K T?~v i v M|BX
 óh` HB m p" S?K h`ÊX æB m +QM +¬M H"K +?QM? H" i, M; F?ª M, M; bBM? i²M +
 F?B M >çQ h?¬M +? „M T?Q i`QÊ+ F?¬M; T?ªB HQ H,, M; K†i b mXô
 >"M ok K,, i H|2 b€M; X u p®M H" M; QÌB i?¬M; KBM?- çQÊ+ ¬M; M°B M? „+ M?Î HB M
 óhÎ p çB- # M; "v b m +QM ?½v [m v HçB ç•vX h`QÊ+ F?B +ª ç€K tm'i T?€i- ¬M; M
 ó.ç- ¬M; M°BXô
 E?B GQM; >çQ h?¬M iÎ p M?" i`¼- i•K iB M? pšM ç M; FQ+? ç°M; X GB T K æQ" M
 pB M F?¬M; M; WM; tm'i ?B M i`QM; ç¬m ? „MX
 .M b Q ? „M +?d KÈB KQÌB #®M im´B- K†+ F +| +?QM? +? „M- i`QÎM; i?"M? bÈK-
 F?¬M; M?ÄX L m +| i? i?b ? „M `i Km®M M?QÌM; HçB p` i`Q çQ" M i`QÎM; - +?Q B
 L?QM; ? „M i?" i b U +| i? M?QÌM; Q\ GB T K æQ" M +O KbM? imv i ç®B H" K°i +€B
 ç€M; iBM- h?ªB L?B +kM; #B m H° `ä F?¬M; Km®M H"K H½M? ççQX _®i +m°+- +| i
 ? „M K" i?¬BX
 hW ?¬K M v iÎ çB- ? „M F?¬M; +ÁM H" K°i M; QÌB- K" H" #ªv M; QÌBX > „M T?ªB +?
 i?"M? pB M i`QM; ç°B- T?K i`€+? K¶B K°i H¬M ?"M? ç°M; X
 *?ÈT K,, i ç½ [m #®M M; "vX
 h`QM; #®M M; "v M v- GQM; >çQ h?¬M p" ç°B pB M +O ? „M +?O v m H"K ? B bU pE
 L?B K oK M^K +çM? ççB b•M h?€M? JBM?- ; ?B i M iÎ i?"M? K°i i?"M? pB M +O G
 GB T K æQ" M +| T?•M çŠM; +'T- +'T #"+ + "M; + Q i?b M?"M M?B K pK +kM; + "M
 çQÊ+ T?¬M i?QÎM; +kM; i®i ?ÆMX
 GB T K æQ" M iW i?'T ç M + Q +?B H"K +'T bo- +'T ?B m- +'T bm'i- +'T pQÆM; - +
 +°M; b€m +'TX
 J¶B i?, M; K°i +'T i?b +| v m +¬m +U+ F€ F? „+ M; ?B i- T?ªB ?Q" M i?"M? `²B KÈB +
 +'T bo iB M +'T ?B m- ç m iB M +¬M i?"M? pB M +ª ç°B im pB pQÊi [m M; k; B B-
 K°i M; "M- çQ" M ç°B i´M; +¬M; ?m•M pQÊi K°i pçMX æ•v KÈB +?d H" ; BªM çÆMX
 *'T / M? ?B m + Q M; ?o H" GB T K æQ" M +| K°i / M? ?B m i?m°+ p KbM?- K" K
 v m +¬m i?S M?'i +?QM? H" Qi M?'i ; B i # ?çM; çSM; ç¬m i`QM; KQÌB b€m K i?
 i?¬MX *| i? M; ?o ç•v H" HQçB F?| F?, M +Ð M"QX
 h?"M? pB M GB T K æQ" M +?Q / M H" ç´B i` M; #` ? v #Q F,, ç m T?ªB /U p"Q ; B
 ?Q" M i?"M? ; ?B i M- +€M? i v i`€B K¶B M; QÌB ç m +| H'v K€m iQÆB H"K /šM M?"T
 K"m p" M; M?ç iX E?®B H M? #`B M"v b) i?2Q ?¼ K½B ç M F?B F i i?9+ ?"M? i`bM?
 E?B #¼M ?¼ b, M; B i K i°+- F?®B H M? #`B ççi i` M; #` HBM? K +'T M"v b) iU ç
 ; B i, M; +¬M; ?m•M +O ?¼X J" F?B ?Q" M i?"M? M?B K pK F?€+- i?€T GB T K L?
 iQÆM; SM; +¬M; ?m•MX
 G¬M M"v GQM; >çQ h?¬M p¬ ç`+? i?B ç'm imv M +?¼M GB T K æQ" M- i`U+ iB T +
 ?m•MX h?ªB L?B iB M M?"T iS +QÌM; +| M, K KQÆB çB K +¬M; ?m•MX J'v M; QÌB
 +?d +| ; B[çB K ; ®+ KQÌB +¬M; ?m~M K" i?¬BX

.U p"Q K°i i`,K çB K +¬M; ?m•M- /QÈB bU M?„+ M?Î+O h?ªB L?B- GQM; >¢Q h?- GB TK æQ" M ç´B H'v # HQ¢B ç² p"i- i´M; +°M; iB m T?Q K°i i`,K M,K KQÆB +¬M ? B M;QÌB i?-M; [m i?B ç´m ç¢i çQÊ+X " ç² p"i M"v H" #ªQ i?¢+? i`„+ M;?B K ;B€ i`„+ M;?B K M°B HBM? HU+- p" #ªQ i?¢+? i`„+ M;?B K M;Q¢B HBM? HU+X

"ªQ i?¢+? i`„+ M;?B K ;B€ i` +¬M; ?m•M +?d +¬M /€M i` M i v i`€B +?¶ +| H M? #` b) tm'i ?B M ;B€ i` +¬M; ?m•M iQÆM; SM;- +?Q ?¼ çB m i` i?m ?Q¢+? i`QM; HS M"v `i i`¼M; v m ç OM; ?° bo F?Q çQ" M ç°BX

o #ªQ i?¢+? i`„+ M;?B K M°B HBM? HU+- GQM; >¢Q h?-M Km H" HQ¢B +U+ ?¢M p¢MX "ªQ i?¢+? i`„+ M;?B K M;Q¢B HBM? HU+ i?b H" +?`m €T HU+ M;Q¢B HBM?

*| ? B HQ¢B #ªQ i?¢+? M"v- +| i? ;B9T i?"M? pB M çQ" M ç°B iMv i?ÌB FB K i` i Hmv MX " ç² p"i M"v F?-M; ç„i- Qm çB K H" i?U+ /KM;- H" p"i i®i F?-M; i? i?B M"QX

h`W ;?B i M ` i?b H" H-M M[iB M M?"T h?€M? JBM? i"M; #ªQ +€+X hmv GQM; i?QÎM; HBM? H-- M?QM; ?„M +MM; h?ªB L?B +| i? HU +?¼M ? B HQ¢B #Q F„ ç +O GQM; hBM? ok- GQM; >¢Q h?-M F?-M; +?-M +?Ì +?¼M F„ M,M; +O h?O >° M,M; i,M; +QÌM; HU+ T?ÁM; M;U +€ M?•M p" F„ M,M; iQ" M i? i,M; T?9+X G"K çQ H" i`mM; i•K +ª ç°B- F?B imv M ?¼M F„ M,M; çQÆM; M?B M ?„M T?ªB ç„M çQ ç M

h`QÈ+ K°i M;`v imv M +?¼M #Q F„- >"M ok iWM; FB K ?„M i`Á +?mv MX L m F?-M bÊ GQM; >¢Q h?-M +?O v m iQ" M +?¼M F„ M,M; HQ¢B i` HB mX

L;`v ?¬K [m F?B H'v #Q F„- ç²M; i?ÌB GQM; >¢Q h?-M çQÊ+ i?-M; #€Q H M? ?„i ?"M? i` M;- b€M; ?¬K M v tm'i T?€iX *kM; F?-M; #B i T?ªB iÈB MÆB M"Q iB M ? K æQ"MX

óG½Q bQXô :ä +Y T?ÁM; .¢ >Q - GQM; >¢Q h?-M F?ûT H¢B +Y - +?Êi [m€ tm®M; .¢ >Q #` ?„M H"K ;B"i Mªv KbM?X

óG"K b Q p"v >¢Q h?-M\ L;QÆB ç M; H"K +€B ;b ç|\ô

GQM; >¢Q h?-M F?-M; KÎKB M;- K" H" i`QÈ+ iB M i?MM;- i?MM;- i?MM; /"T ç- K„i QÈi MQÈ+X óG½Q bQ- ?¬K M v +?9M; +QM T?ªB çBX æ iY- ç iY Hmv M iB +

.¢ >Q M;•v M;~M M?bM GQM; >¢Q h?-M F?m¬M K†i MQM MÈi +ÁM +| ç¬B K„i b€ i` B +O v /¬M #B M i?"M? FQ+? ç°M;X > B i v /bm GQM; >¢Q h?-M çSM; H M- Fû Qm i9 +Ð M"Q- `®i +m°+ pšM +?d H" K°i i?B m MB M KQÌB #®M im´B5

.¢ >Q +ª çÌB +?Q H" T;B çbM?- çQÆM; M?B M F?-M; +| +QM +?€mX "i ;B€+ K'v >¢Q h?-M M?Q +QM i` B KbM?X æ9M; p"v5 S?ªB i€+? ` - GQM; >¢Q h?-M Hmv M i` M"v\

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R8NX *?QÆM; 93, E?B m *?B M h?'i :B B UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

ó>¢Q h?-M- K'v M,K M v H½Q bQ +| TªB H" `i /[pÈB M;QÆB F?-M;\ô :B¼M; .¢ >

GQM; >¢Q h?-M H„+ ç-m /€M H²M; M;U+ F?-M; [m€ `°M; HÈM +O .¢ >Q X >„M + # M GQM; hBM? ok+ "M; /"BX >„M i`ÌB bBM? +| [m M; KBM?- M°B i•K i?m¬M F?B M;QÌB # M +¢M? ç®B pÈB KbM? i®i ? v t'mX .¢ >Q H" iW i" M ç€v HÁM; ç®B pÈB .¢ >Q F?-M; #^M; T?K i?•M KbM? pBM?; [m M; p" +QÌM; ç¢B- M?QM; ç` p` K°i +

.¢ >Q +QÌB M;BX

óL;QÆB H" ?¼+ bBM? i®i M?'i H½Q bQ +ª çÌB M"v /çv /¶X G½Q bQ #B i +€+? /çv
L?QM; M;QÆB çB i?2Q i ?¼+i"TH•m M?Q p"v- +?Q # Q ;Bìi? M F?'iB M; M"QX
çç i çQÊ+ i?"M? iUm ?B M içB- /o M?B M i? +?'i[m M; KBM? +O M;QÆB `i[m M
i?•M +kM; H" K'm +?®iXô

ó>B M içB M;QÆB i`Î i?"M? K°i i?"M? pB M +O GB T K æQ" M- M;QÆB ç M; /-M
F?¬M; i? Î # M +çM? M;QÆB- M?QM; /M H" F?B M"Q H½Q bQ ç m +¬m M;mv M +?
bQ i' +O M;QÆB- b) Î HçB i?€M? i?"M? M"v- F?¬M; i`Î p >çQ L;mv i i?"M?X a m
M?B K pK- +| i? ç M T?O +?'T +?QM? h?€M? JBM? ibK i Xô

óhmv im' B M;QÆB F?¬M; HÈM M?QM; #ªM iQM? ?B M H" M?- i`-K 'M- HQÆM; i?
M;QÆB [m€ i`¼M; ibM? i`¼M; M;?o X G½Q bQ +| HÌB /†M /mv M?'i H"- K†+ F F?B
:†T +?mv M T?ªB bmv M;?o F"- F?¬M; i? HB m HoM?X G½Q bQ iBM iQÎM; M;QÆB
GB T K æQ" M Qm i9Xô

óG½Q bQ- ç iY ô GQM; >çQ h?¬M M;?2 .ç >Q M|B- ;K+ i`QM; M;U+ v F?|+ F?¬M;
.ç >Q +QÌB p¶ HQM; ?„MX

óh®i H„K- M;QÆB ç½ H" M K iY ?€M ççB i`QÊM; T?m- çWM; H"K HQçB ?"M? ç°M; +
QM; i`QÎM; i?"M? +¬M T?ªB ;B M; `°M; +€M? # v HQÊM i` M #-m i`ÌBX J°i M; "v M"
b) +?B m F?"T iQ" M #° h?€M? JBM?- i?"K +?Q H" +ª ççB HK+Xô

.ç >Q pW M|B pW ¬K p B ?„M- KÎ+Y M? ç~v ?„M ` M;Q"BX

_¬K K°i iB M;- +Y ç|M;X

L; v b m ç|.ç >Q M†M; M ç†i HQM; iU +€M? +Y - i v v- HÁM; v- +ÁM +| i`QM; K„i
`~vX

L;Q" B +Y i`mv M ç M iB M; ?¬ +O GQM; >çQ h?¬MX

óG½Q bQ- ç iY M?'i ç`M? b) i?QÎM; [m v p i?,K M; "BXô

LQÈ+ K„i v ç½ F?¬M; i? FB K MûM- im¬M i`"QX u +?2 KB M; +® MûM F?¬M; F?|+
hB M; #QÈ+ +?•M GQM; >çQ h?¬M `ÌB çB iU M?Q '9i ? i i' i +ª bS+ HU+ +O .ç >Q

óL m M| H" +QM i` B `m°i +O KbM? i?b i®i #B i K'vXô

Gw >BM? çSM; i`QÈ+ +Y M?" i`¼- M?bM GQM; >çQ h?¬M i?'i i?¬M çB ` - p°B p" M

óæ ç M;®+- ç•m T?ªB bBM? Hv iY #B iX L m ç Km®M #€Q ç€T H½Q bQ .ç >Q - M
+ªK i?'v FB m M;çQX >½v ç ¬M; 'v +ªK ;B€+ çQÊ+ pBM? [m M; F} bo iW M;QÌB ç

óo•M;Xô GQM; >çQ h?¬M M? ;"i ç¬m- HQm Hmv M F?¬M; `ÌB M?bM +€M? +Y T?A
óh,- +?9M; i çB i?¬BXô

æçB b•M h?€M? JBM?- b•M F} boX

*€+ ç°B GB T K æQ" M çQ" M ç½ ?Q" M i' i ;?B / M?X JÈB H" T GB T K æQ" M M M i'
i?S iU ç|X oQ /K ç€K GQM; >çQ h?¬M H" +'T bo GB T K æQ" M b® K°iX "ÎB pb ?B
+?d +| KQÌB ç°B KÈB i?"M? H" T K" i?¬BX

óæ i ;BÈB i?B m +?Q K¼B M;QÌB- ç•v H" >"M ok- S?K h`Ê F} bo +O i Xô a m F?B
>çQ h?¬M i`QÈ+ iB M ;BÈB i?B m >"M okX "ÎB pb T?ªB H" T iS+ `ÌB çB +?¶ M"v M
?¬K M v bÈK iÈB b•M F} bo ;†T GQM; >çQ h?¬MX

S?K h`Ê F} bo\ h`QM; ç°B GQM; >çQ h?¬M- i`W h?ªB L?B ` i?b €M? K„i #®M M;
M?B MX

hQ J½ hB M i`WM; iQ K„i- p¶ ç¬m i`¼+ +O KbM?X

óæçB + - M;QÌB +| +ª S?K h`Ê F} bo\ô

GQM; >¢Q h?–M +Q`B M|BX

ó>`M ?mvM? imv `^M; H` S?K h`Ê F} bo +O i M?QM; +kM; H` #¢M i X M; QÆB 'v H
*| M; QÆB 'v ; B M?"T- i?U+ HU+ ¸°B +?9M; i M?'i ¸`M? b) +`M; K¢M?Xô

hQ J½ hB M- G•K >•K- oQÆM; L;mv M L;mv M- h`–M M? L?B [m v b M; M?bM M?
¸°M; X E} ao h?€M? æB M [m€ K¢M?- p` F} bo M; k ; B B M`v +?„+ F?–M; [m€ ? B K
i? iB M M?"T ; B B ¸Q¢M +?mM; F i i?B ¸'m imv M +?¼M GB T K æQ`M\ > v H`
+?mM; F i- +?d H`K S?K h`Ê +?Q GQM; >¢Q h?–M\

hQ J½ hB M +Q`B M|BX

ó>Q M M; ? M? ; B M?"TXô

>–K M v p K†i G•K >•K ?ÆB O `k- b„+ K†i i€B M?Êi- i?"K +?Q #bM? i?Q`M; K€B i
`®B HQ¢M ?B M i¢B ?ÆB #M tMX u ; "i ¸–m pÊB >`M ok M?QM; F?–M; M|B ; b i? KX

oQÆM; L;mv M L;mv M ` p ?QM; T?'M M|BX

óG` h?O >° F} bo ``5 o`v F?B M`Q +| +Æ ?°B +kM; Km®M t2K M,M; HU+ +O M; QÆB
>`M ok +Q`B M|BX

óh +?d H` S?K h`Ê +O +?O M?•M- #ªQ ?° M iQ`M +O +?O M?•M H` ¸B m [m M i
#`B +–M; ?m•M- M?QM; /U i?2Q [mv i„+ GB T K æQ`M- H`K K°i S?K h`Ê F} bo- +
iQM? i`QM; ¸Q`M ¸°BXô

L; ?2 ? B +?[+–M; ?m•M- /M H` O `k M?Q G•K >•K +kM; K„i H|2 b€M; X

h`–M M? L?B +?ÊT +?ÊT K„iX

ó*| i? ¸´B H`v ¸² i®i M? Xô

G9+ #¼M ?¼ iÈB i`mM; i•K ; B Q /`+? GB T K æQ`M- +| i? M|B ¸QÊ+ `Y +QM K„i
?¼- imv +?d +| i? Îi–M; K°i i`mM; i•K ; B Q /`+? H`v ; B€ i`` +–M; ?m•M ¸´B p`i T?
?¼ +ªK i?'v i–K [m M i`¼M; +O ; B€ i`` +–M; ?m•MX

GB T K æQ`M +`T bo +| i? ¸´B H`v i` M; #` pk F?Q- F?–M; M; Î ¸ m H` +`T HBM?
+`T >mv >Q`M; X *kM; +| i? ¸´B +€+ HQ¢B ¸ M /QÊ+X *| ``i M?B m ¸² p`i #¼M ?¼
+MM; i?U+ /KM; X s2K K` F?B M K¶B M; Q`B +?ªv MQÊ+ KB M; X L?QM; K`v i?S M`
i`mM; i•K GB T K +?d +?`T M?"M i` Q ¸´B ; B€ i`` +–M; ?m•MX h?"K +?Q ; B[¸°B p
i? H`v p`i ¸´B p`i- ?Q†+ i`U+ iB T /MM; ; B€ i`` +–M; ?m•M i` Q ¸´BX

E?–M; +–M M|B- h?€M? JBM? #`v ` M?Q p`v H` FQ+? i?Q+? i?"M? pB M GB T K a
i`` +–M; ?m•M- FQ+? T?€i bS+ +?B M ¸'mX hmv K`v GB T K æQ`M ¸ m #B i`ä ¸B
+| ?B m [mª i®iX

h`mM; i•K ; B Q /`+? +`T bo ¸½ +| M?B m i?S i®i p`v- ¸ M + Q +`T M?Q +`T ?B m-
pQÆM; - +`T ¸ i?b +ÁM iÈB +Ð M`Q M[\

oQÆM; L;mv M L;mv M M|BX

óh +| ?ÄB i?, K- +| ? B +€+? H`v ; B€ i`` +–M; ?m•MX J°i H` i`U+ iB T ¸€M? +? i K
¸ m ¸QÊ+X J i°+ T?´ i?–M; M?Q i`¢+? H•K i°+– bQM; ¸ Q K +kM; +| i? ¸´B K°i Q
L; Q`B ` +?QM? H` ?Q`M i?"M? M?B K pK i?€T ; B Q +?QXô

GQM; >¢Q h?–M +Q`B M|BX

óJ¼B M; Q`B F?–M; +–M ; `T- +?9M; i +?d KÈB i?"M? H`T ¸Q`M- +ÁM +?Q [m2M i?
wX *?9M; i +® ; „M; Î +?mM; K°i i?`B ; B M- b m ¸| KÈB /–M ; B i,M; M?B K pK F?|

h`–M M? L?B i? HQÐB M|BX

óæQ`M i`Q`M; - H€ ; M M; QÆB M?Ä i?"iXô

>¬K M v H H} K†+ €Q +?Q" M; K T?€T K"m i`„M;- i` M ç-m +°i ? B #QK i!+ +m°M
 ç€M; v mX
 G•K >•K ?W K°i iB M; M!BX
 óL;QÊ+ H¢B M" M; + M çªK H„K- M;?2 M!B +ÁM i`B m ?Q€M +Wm- WK- F?¬M; i - +?
 h`-M M? L?B iS+ ;B" M M!BX
 óh M Q Hª FB - M!B B ç!\\ô
 h`QM; ç°B iQM? +ª >"M ok i?b +! #®M M;Q!B M K- B ç m M;QÆB im'M M;!B M;!B>
 M;?` +?QM? i`U+X >"M ok M;QÆB im'M ç T i` BX GQM; >¢Q h?-M i?b F?ÄB M!E
 K°i +?9i F?mv i çB KX G•K >•K i?b çSM; b m GQM; >¢Q h?-M- +?d H" i?•M ?bM?
 F?¬M;;B®M; GQM; >¢Q h?-M +•M tSM;- H¢B i? K K€B i!+ /"BX *?Q M M- #B i?B
 ó* F?¬M; T?ªB Q Hª- + H" M K M?B çQ+? i?U+5ô G•K >•K M' B ;B"MX
 oQÆM; L;mv M L;mv M M?Qm K"v M!BX
 óæQÊ+ `²B- ? B M;Q!B +½B M? m +€B ;bX L M M;?o +€+? FB K;B€ i` +¬M; ?m•M
 G•K >•K H"i i v- i`QM; HÁM; #`M i v tm'i ?B M ? B #bM? ç M /QÊ+X u MûK +?Q hQ
 óæ•v H" hK GBM? æ M K" çQ" M i`QÎM; ç½ M!B- K¶B pB M Qi M?'i +! i? i,M; KQ!B ç
 t9+ iB M im Hmv MX L! +?d ?[m /KM; /QÊB M;k ;B BX h`QM; #bM? +! KQ!B pB M-
 hQ J½ hB M KWM; `Ð p°B p" M; +-K +€B #bM?- ?QÈM; G•K >•K ;BÆ M;!M i v +€BX
 ó M? 2K i®i- p"v i F?¬M; F?€+? b€Q5ô
 L!B +ªK ÆM M;Q" B KB M; F?¬M; #^M; ;?B M?È i`QM; HÁM;X
 h`QM; ç°B +?d +! hQ J½ hB M p" h`-M M? L?B H" F?¬M; iÈB M;k ;B BX J„i i?'v G
 ç M /QÊ+- H"K b Q h`-M M? L?B F?¬M; ?B m `äX L" M; +Q!B iQÆB iB M ç M M!B>
 ó Q Hª +kM; +?B i®i t'm- M;QÆB M?'i ç`M? H" K°i Q Hª i®iX *?Q M M b) F?¬M; +
 G•K >•K tQ v i`ÁM i`ÁM; K„iX
 óa m M"v F?¬M; çQÊ+ ;¼B i H" Q Hª M[Xô
 h`-M M? L?B +QÈT H'v ç M /QÊ+ i`QM; i v v- +ÁM p¶ p B v M!BX
 ó_²B `²B- K¼B M;Q!B ç m H" M;Q!B K°i M?"- çWM; +^M M?^M M[- b m M"v +?B M
 G•K >•K #` M" M; +?¼+ iS+ ç M KûQ KkBX
 ó.U p"Q +- +ÁM #ªQ p i \\ô
 h`-M M? L?B QÐM #° M;U+ M?Ä- M!BX
 óa Q i F?¬M; i? #ªQ p M;QÆB- +S +?! t2KXô
 óE?K F?KXô æ9M; H9+ M"v- # M +¢M? i`mv M ç M iB M; ?Q F? MX
 GQM; >¢Q h?-M [m v ç-m H¢B- i?'v .QÆM; o,M *?B m iB M iÈB ;¬M ?„MX
 óGQM; ?mvM? ç - +! i? M!B p" B H!B F?¬M;\\ô .QÆM; o,M *?B m H T?ûT ?ÄBX
 GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-mX
 óæQÆM; M?B M çQÊ+Xô
 > B M;Q!B i`QM; i?B ç'm H" ç®B i?O +¢M? i` M?- M?QM; GQM; >¢Q h?-M `i +! 'i
 *?B mX .QÆM; o,M *?B m +?ŠM; M?[M; K¢M? K) +ÁM +! iQM? +€+? i`-K 'MX Zm
 .B m æ°+ :B€+ h?9i?W M?"M- +! i? ?B m iQM? ibM? ;½ M?Q i? M"QX
 h€+ ;Bª, æQ!M; :B h K h?B m

ReyX *?QÆM; 93, E?B m *?B M h?'i :B B UjV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

.QÆM; o,M *?B m /šM GQM; >¢Q h?-M ¢B ¢ M K°i # M- F?QK M;QìB ?QÈM; GQM;
GQM; >¢Q h?-M M;?B M; M;QìB p°B p`M; Mû b M; # MX

ó.QÆM; ?mvM?- H`K ;b i? \ô

.QÆM; o,M *?B m +QìB F?' M|BX

óh +| K°i pB + Km®M tBM +`m M?'i ¢`M? T?°B ¢²M; wXô

GQM; >¢Q h?-M M;~M `X

óG` +?mv M ;b\ô

.QÆM; o,M *?B m M?Ä ;B¼M; M|BX

óh Km®M FQM? M?ì GQM; ?mvM? ¢ ;B9Ti +?B m +® M? L?BXô

ó \ô GQM; >¢Q h?-M M;?B ?Q†+ M?bM ;½- M|BX óG9+i`QÈ+imv M M;QìB- /QìM;
L?B- +?d H` M`M; 'v F?¬M; ¢²M; wX E€ i?"i F?¬M; +-M .QÆM; ?mvM? KîKB M; i
'v i?"i i®iX *?9M; i H` i?"M? pB M +?mM; K°i ¢°B K`Xô

.QÆM; o,M *?B m ?ÆB /Q /U KÈB M|BX

óL|B i?"i +?Q GQM; ?mvM? ¢ - M? L?B H` p` ?¬M i? +O i X > B +?9M; i iW M?Ä
#û +| +?9i T?°M M;?' +?- F?¬M; ¢²M; w ;B ¢bM? b„T ¢†i- +?Q M M KÈB +| ibM? ?
b Q i?b i H` p` ?¬M T?m +O M`M; 'v- M?QM; M`M; 'v F?¬M; +?mM; ¢°B pÈB i X L
?mvM? ¢ +?,K b|+ ;BMKX h M;mv M ¢2K ;B€ i`` +-M; ?m•M iQÆM; H B i†M; K°i T
i?'v b Q ?°\ô

GQM; >¢Q h?-M #B M b„+ K†i- i? M? •K +kM; i`-K i?'TX

ó.QÆM; ?mvM?- i M|B `²BX M? L?B H` i?"M? pB M i`QM; ¢°B- i M?'i ¢`M? b) #^a
;B€ i`` +-M; ?m•M +O ?mvM?\ h®i H„K- M|B iÈB ¢•v i?¬BXô

L|B tQM; ?„M [m v ¢-m #QÈ+ ¢BX .QÆM; o,M *?B m /MM; HÈB Q+? /K /¶ i`QM; K„
L?bM #|M; HQM; ?„M- .QÆM; o,M *?B m p¶ i`€M KbM?X

óh?"i H` [m M i•K b) #` HQ¢M- F?¬M; M M ¢®B pÈB +`m i M|B HìB M?Q p"vXô

æ9M; H9+ M`v- GQM; >¢Q h?-M +?Êi /WM; #QÈ+ M;Q€B ¢-m M|B pÈB .QÆM; o,M

óh b) #^aQ p i®i K¶B K°i i?"M? pB M i`QM; ¢°B- F?¬M; ¢ ?¼ #` i´M i?QÆM;Xô

.QÆM; o,M *?B m ;"i ¢-mX

óGQM; ?mvM? ¢ - KÈB M½v- tBM H¶BXô

GQM; >¢Q h?-M T?'i i v [m v i`î H¢B # M +¢M? #¢M # X

æ9M; H9+ M`v- E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QîM; >`M E?B K /šM i?2Q KQìB M
?ÆM #®M KQÆB K†+ €Q i`„M; ¢B p`Q i`QM; b•MX L?bM i?'v ¬M;- K¶B ¢°B GB T K
ioM? H¢BX

>`M E?B K ¢B ¢ M ;B[ b•M- KQìB ;½ ¢`M ¬M; + Q iQ î b m HQM; ¬M; b„T i?"M? ?"

óhW ?¬K M v i`î ¢B- +€+ M;QÆB +?QM? i?S+ i?"M? GB T K æQ`M +`T boX *?„+ +
+¬M; ?m•M b) +?Q +€+ M;QÆB M?[M; i?S ;bX æ•v +kM; H` M;mv M M?•M [m M i`¼
tQM; H` +€B M¬B +O +QìM; ;B<sup>a</sup>X a m M`v +-M H`K +€B ;b- +?„+ ?ŠM +€+ M;QìB ¢
b„T bY iB M ?"M?- +?QM? H` ¢Êi i?B ¢'m ¢Q`M ¢°B GB T K æQ`MX J°i ¢Q`M ¢°

b€M; i¢Q F€ iQ+?X h?B ç'm çQ" M ç°B F?¬M; +¬M +€+ M; QÆB K†i ç®B K†i ç'm- M
G€i M[+€+ M; QÆB b) `ìB F?ÄB i?€M? i?"M?X hW MÆB M"v tm'i T?€i iÈB #B M +
[m•MXô

óh`QM; H9+ ç|- +€+ M; QÆB b) ç®B K†i K i°+ ?mM; i" M- M?QM; +kM; H" +Æ ?°B i
" i?€M; b m- çQ" M ç°B +|; B€ i` +¬M; ?m•M i' M; b® + Q +?QM? H" çSM; ç-m i?B
h?B ç'm çQ" M ç°B +?d +| çSM; # ?¢M; ç-m KÈB çQÊ+ i?QÎM; X >¢M; M?'i i?QÎM; ,
>¢M; ? B H" M, K i`, K- ?¢M; # H" # i`, KX h M|B ç•v H" K¶B M; QìB i`QM; çQ" M ç°B

L M #B i +?Q /M H" GQM; >¢Q h?¬M çQÊ+ [m€M [m•M i?B ç'm +€ M?•M- +?d M?"M
G9+ M"v >"M E?B K H¢B M|B çQ" M ç°B [m€M [m•M K¶B M; QìB ç m b) +| çB KX L?
?°B i?, M; +'T ?B m GB T K æQ" M5 "¶M; +?®+ K¼B M; QìB ç¬B K„i iÄ b€M; X

h` M +?B M i`QÎM; - bS+ K¢M? +€ M?•M aM? ?QÎM; `i FûKX æQ" M ç°B K¢M? ? v v
p"Q M, M; HU+ +€ M?•M ç°B pB MX B ç m +| F?ª M, M; ç¢i çQÊ+ p¬ ç`+?X

>"M E?B K iB T i9+ M|BX

óæSM; b m HQM; i H" KQìB p` h?O >° F} bo- #¼M ?¼ b) i`î i?"M? M; QìB /šM ç-m
M; QÆB ?MM; +?B M ç'm pÈB K i°+ ç½ M?B m M, KX h` M +?B M i`QÎM; +€+ M; QÆB
ç-m p p` i`Q- tm'i T?€i5ô

GB M KBM? i?€M? çB M +kM; p'i pª- MÆB +| i? ` M Hmv M çQÆM; M?B M +?QM?
ç°B HÈM K¢M?- #²B /QÐM; ` ,M wX L?Q p"v +?B M i`QÎM; iMv i?ìB ç m ç®B K†i b
+K /mM; ?ÊT i®i M?'iX J" pb M iQ" M +O ç€K M?|+ M"v- HB M KBM? T?€B ` KQ
F?¬M; +?d +| M?B K pK #ªQ ?° +€+ iB m ç°B GB T K æQ" M- ç²M; i?ìB +ÁM; €M? p
?¢+? i•K GB T K æQ" MX æ®B pÈB K°i çQ" M ç°B- F} bo T?K i`€+? H M F ?Q¢+?-
H" i`¼M; v m M?'iX

JQìB h?O >° F} bo +?B M? m çB iÈB i`QÊ+ K†i +€+ iB m ç°B GB T K æQ" MX

" M GQM; >¢Q h?¬M H" K°i M; QìB + Q iQ p|+ /€M; +QÎM; i`€M; ?ÆB ;B®M; hQ J½
9y im´B- F?m¬M K†i iU M?Q ç Q F?„+ i" M ç¬v M; ?B K i9+X S?Q ? B # M +´ +| p
+kM; +| p i b Q ?bM? i`ÁM #€M FQM? F?QªM; ? B HvX

æB iÈB i`QÊ+ K†i K¼B M; QìBX \* Q M? EB i i v TªB ç†i M; U+ i`€B- i`¬K ;B¼M; M

ó*?"Q K¼B M; QìB- i i M * Q M? EB iX „i ç-m iW ;Bì- i`QM; K°i i?€M; M"v i b)
F?¬M; T?K i`€+? +?d ?mv +€+ M; QìB +?B M ç'm- M?QM; +| [mv M HÈB iMv H9+ ç
+O i H" #ªQ çªK b m # i?€M; +€+ M; QìB +| i? `ìB F?ÄB +?B M i`QÎM; X hW i?ìB
i`QÎM; i?b #„i ç-m iQM? i?ìB ;B M # i?€M; X h`QÊ+ F?B tm'i T?€i i +¬M #B i`ä i

h`¬M M? L?B iÁ KÁ M|BX

óGoM? ç°B- M; `B H"K b Q ç ?B m\ô

* Q M? EB i HB + M" M; K°i +€BX

ó*?B M ç'm poM? pB M H" +€+? FB K M; ?B K i?U+ HU+ i®i M?'iX *€+ M; QìB pW K
bÊ `M; +?Q iWM; i`ªB [m +?B M ç'mX L?Q p"v i +?QM? H" KK+ iB m ç-m iB M +
L; ?2 ;½ M|B +•m M"v- M; QìB TªM SM; i`QÊ+ iB M +?QM? H" hQ J½ hB M p" oQÆM
ç m i?m°+ HQ¢B ?B m +?B M- M m F?¬M; b) F?¬M; ç2K h?mšM +?B M bo p" KK+ b
boX

oQÆM; L; mv M L; mv M M|BX

óGoM? ç°B- M; `B +'T K'v\ô

* Q M? EB i M?"M M?¢i M|BX

óE} ao h?€M? æB M i?'i; B BX L?QM; F?B +MM; +€+ M; QìB bQ ç'm- i b) F?¬M; /M
i`B m ?Q€M i¼ F}Xô

oQÆM; L;mv M L;mv M ?QM; T?'M M|BX
óov M m +?9M; i i?„M; M;„B- +| çQÊ+ HÊB ;b F?¬M; \ h?Q /K M?Q ;B€ i` +¬M; ?n
GQM; >¢Q h?¬M ç m F?¬M; M|B H|B M`QX :B®M; M?Q * Q M? EB i ç½ M|B- º°B #
+¬M [m M b€i ç²M; #¢M i? K- ç [m2M i?m°+ ç†+ çB K+O K¶B M;Q|BX >B M i¢B ?
+O oQÆM; L;mv M L;mv M- +?ŠM; [m H`
óh?„M; \ô E?m¬M K†i+SM; `„M +O * Q M? EB itm'i?B M w+Q|BX óh F?¬M; i?
;B€ i` +¬M; ?m•MX L?QM; M m +€+ M;Q|B i?„M; - i b) i?¬M? K°i ç°B pB M i`QM
h?O >° F} bo M; ?2 i?2Q çB m F?B M çQ`M i`QÎM; X h` M +?B M i`QÎM; i i?m ?Q¢
ç m +?B +?Q +€+ ç°B pB MXô
óJ°i H|B ç½ ?S Xô G¬M M`v H` GQM; >¢Q h?¬M KÎKB M; - K°i iB M; [mv i ç`M?X
L;Q|B /šM ç¬m +| M?B K pK #ªQ ?° GB T K æQ`M #¼M ?¼- çQÆM; M?B M F?¬M;
ç'm +?mM; pÊB ?¼X *?d +| îibM? ?m®M; +U+ F€ M;mv ?B K KÊB ` i vX o` M`v+?
;B B5 L m ;½ +| i? i¢K i?|B i`î i?¬M? ç°B pB M- M?Q p`v F?B #¼M ?¼ HB T K i°+
+?'i HQÊM; ç m b) ;B i,M;X æ M F?B ç| +ÁM ç°B M`Q +| i? +MM; ?¼ i` M? çQ¢i?
hmv `^M; F?B m +?B M i?'i ;B B ç®B pÊB ?¼ K` M|B b) p¬ +MM; ;B M M MX L?QM
>° F} bo K` F?¬M; T?ªB h`WM; :BÊB F} boX G¢B i? K F?¬M; +| ;b M;mv ?B K- M;Q
?Q€M i¼ F}X
*Æ ?°B i®i M?Q p`v ç•m +| Hw /Q F?¬M; i?Y +?S\
L?bM ç€K i? M? MB M ` p ?QM; T?'M- \* Q M? EB i i`QM; HÁM; +| +?9i #m²M +Q
H) ?¼M; ?o`^M; F?B m +?B M pQÊi+'T H` / /`M; b Q\ >ÆM M[ +ÁM H` pQÊi? B
ao h?€M? æB M i?'i ;B B +?m`M M?`T K¬M ç½ + Q iÊB K°i p¢MX >m®M; +?B ;½ F
#"+ K°iX
J'v ç°B GB T K æQ`M F?€+ ç½ i?2Q M;Q|B /šM ç¬m H¬M HQÊi`|B çB- >`M E?B K
+?d +ÁM H¢B K°i ç°B GB T K æQ`M #¼M ?¼X
* Q M? EB i iU çB ?QÊM; ;B[b•M- K°i h?mšM ``B p` K°i i? M? FB K tm'i?B M i`
K†+ €Q ;B€TX h?mšM ``B p` i? M? FB K i?Q¢i M?bM +?d H` pk F?Q +O F} bo T?
i` M; #` K +`TX
óæ M ç•vXô
GQM; >¢Q h?¬M #QÊ+ H M i`QÊ+ K'v #QÊ+ çSM; ç¬m ç°BX >„M p°B K†+ p`Q h?€
K M; i`„M; +?Êi H|2- FQ+? T?€i h?€M? GBM? i?O ?°X J°i i¬M; [m M; K M; bQÆM
ç²M; ç°BX
óhQ J½- +m²M; ?| X L;mv M L;mv M- +?ûKX M? L?B çSM; T?Q b m- i`B m ?Q€MX
M;UX >`M ok +MM; i +?QM? /B M T?ÁM; M;U- h?ªB L?B iMv +Æ SM; #B MX G M5
GQM; >¢Q h?¬M ` H M? +?d ?mvX æ•v H` H¬M ç¬m ?¼ ?ÊT i€+- F?¬M; +| ,M w ;b-
?`M? +?d ?mvX
GQM; >¢Q h?¬M pW M|B i` M i`€M tm'i?B M [m M; K M; iQK- >¢Q L;mv itm'i?
h?¬M F?¬M; +QÐB i` M M;Q|B M|K` F?B M M| +?| Î T?Q b mX
>`M ok +kM; K†+ tQM; i` M; #`- i`¼M; FB K i v T?ªB K m +?|M; ?Q`M i?¬M? T?M
K M; p†M p Q H|2 i` M ç¬m v- K°i K i?9 [m€B /` tm'i?B M i` M F?¬M; i`mM;X
L?bM i?'v K i?9 M`v- M; v +ª \* Q M? EB i H` E} ao h?€M? æB M ç m M;~M ` X "Î
+O v i?"i H` +| +?9i [m€BX
G` K°i +€B #€M FQM? ? B Kûi M?bM [m HÈM +Ð K #`M M?½M +¬m M?ÄX æ9M;
T?Q /QÊB K„i +ÁM `k tm®M; K°i +€B çm¬B ç2MX J„i +kM; H` K`m ç2M- tQ v i`ÁM
M|F?¬M; M;WM; H|2 [m M; p,M p†M p Q- i?Q¢i M?bM +| K'v T?¬M +ªK ;B€+ F€ /`X

* Q M? EB i FBM? M; ¢+ M|BX

óæ•v H" h" L?½M\ h?"i H" ç²M; #¢M K i?9 Qi;†T5ô

GQM; >¢Q h?–M +kM; M;~M M;QìBX " M ç–m F?B ?„M +?B M i?„M; >"M ok- v F?¬M

h" L?½M iQ HÈM +S M?Q p"v î i` M çdM? ç–m >"M ok # v # M? #²M;- +QM K„i F?
Zm M; K M; p†M p Q /QìM; M?Q iW ;B[+QM K„i M| iªM ` M;Q"BX

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

ReRX *?QÆM; 9N, æQ" M æ°B

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

æ°i M?B M K°i Hm²M; b€M; çÄ T?€i ` iW K„i h" L?½M- * Q M? EB i çSM; ç^M; t i
K"m çÄX

* Q M? EB i F?¬M; +| ç°M;- F?¬M; FBM? M; ¢+- F?) +QìB M|BX

óL?½M *?•M h"\ h" L?½M +O + "m +?Q i`QîM; i?"M?- Km®M ibK FB K im pB +O i

GQM; >¢Q h?–M p" >"M ok M?bM M? m K°i +€B- bªB #QÈ+ T?|M; ?QÈM; * Q M? EE
+€+ i?"M? pB M i`QM; ç°B +kM; F?îB ç°M;X

oQÆM; L;mv M L;mv M K m +?|M; H'v ` # pB M #ªQ i?¢+? M?ûi p"Q *U GBM? h?
?ûi iQ K°i iB M;- F?Q i? /•M; + Q- +–K T?€T i`QÊM; i?2Q GQM; >¢Q h?–M t¬M; `
tmM; T?QM;- iQ" M i?•M ;½ +Æ #„T +m²M +m°M- +m²M; ?| X

J€B i|+ /"B iQK M?¢i+O h?ªB L?B F?¬M; ;B| iU ¸°M; # v b m ¸-mX > B K„i p¬i?¬
K"m t€KX J°i p-M; b€M; t M? ¸2M iW i`QM; i?•M i? H M` - / Q ;,K €K FBK b„+ #
i`„M; MäM i?"K +?Q +| +?9i i€B M?Êi M•M; H M ;B M; ` ? B # MX
" M M;Q`B p-M; b€M; t M? ¸2M- T?¢K pB #€M FBM? M,K Kûi F?¬M; F?Q i`QM; M?€
K"m t€KX
*| H) M;Q`B F?€+ F?¬M; #B i K"m t€K M"v H" ;b- M?QM; * Q M? EB i FBM? ?½B
¸ M b€i F?Q i?U+ +?'iX
.M ?B M i¢B ;½ K†+ Zm M; .B m ;B€T iW Zm M; .B m h? K" i?"M?- i? K p"Q Zm
i?B m ¸®i- M?QM; M?Q +k +ªK ;B€+ b m HQM; H¢M? H)QX Gm²M; b€i F?Q FB F
KBM? H¢B +ªK ;B€+ bÎM i|+ ;€vX
æ•v- ¸•v H" +| +?mv M ;b\
h`QM; +?ÊT K„i M? M? +?|M; [mv i ¸`M?- * Q M? EB i p°B tQ v M;Q`B- pW p†M i
J°i ?¢i iY i?B m M[pb b Q +| i? T?€i ` ?ÆB i?Î F?OM; #® M?Q p"v- ¸•v ?Q`M iQ`
+O M" M;5
J v K„M pW `²B h?€M? .šM GBM? G¬+O GQM; >¢Q h?¬M ¸½ #` Zm M; JBM? h?€M
;B€M ¸Q¢MX L m F?¬M;- * Q M? EB i H9+ M"v b) ¸®B K†i T?B M iQ€B HÈMX
ªK ;B€+ H¢M? #,M; F?B M * Q M? EB i M?Q `ÆB p"Q ¸` M;K+X L m ¸®B /B M H"
? /Q /U HU +?¼M i'M +¬M;X L?QM; ¸®B /B M ¸SM; F?¬M; T?ªB F ¸`+?X a€i F?
M;Q`B #`M? i`QÈM; ` - ;¬M [m M? i?•M M" M; K"m t€K T?¢K pB F?¬M; M;WM; i,M;
*MM; H9+ ¸|- i'i +ª i?"M? pB M GB T K æQ`M b® K°i +'T bo ¸ m #` €T HU+ ¸ ûTX
oQÆM; L;mv M L;mv M i?Î /®+ K°i ?²B H¬M M[T?|M; M;Q`B H M- *U GBM? h?mšM
i`„M; H½M? HB i F?¬M; ;b b€M? #^M;X E?´M; H² HBM? HU+ / Q ¸°M; ?¶M ?ÊT F?
H MX L; v +ª ¸¬B K„i iQ +O M" M; +kM; ?B M` K"m #¢+X
aBM? GBM? J¬M F?´M; H² `®i +m°+ Î F?QªM? F?„+ M"v KÎ` X G¬M M"v F?¬M; +Á
H" ?ÆM # KQÆB t9+ im ¸2M M?Q KU+X s9+ im pmM; p~v- F?¬M; F?Q H`+? HB i
i`ÁM tQ2 iW aBM? GBM? J¬M #Á` X
h` L?½M i` M ¸dM? ¸-m >"M ok p®M Km®M ?QÈM; * Q M? EB i i'M +¬M;X L?QM; i
` F?ÄB aBM? GBM? J¬M- M| F`+? HB i`mM `~v i`®M ¸ M b m HQM; >"M okX
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

RejX *?QÆM; 8y, "Q L;•M *Æ h¼ UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h¬-M M? L?B M;½ M;²B i` M K†i ¸'i- F?m¬M K†i M?Ä M?„M i€B M?Êi /¼ M;Q`B- i
¸½ +¢M FB i HBM? HU+X

G•K >•K F?¬M; #B i +¬M; FQ+? M?QM; i`QM; b•M F?¬M; +?d Kbm? v i?m°+ ?Ä ?
Hm²M; b€M; ¸Ä iW ¸dM? i`QÈM; >Ä o•M hBM? T?|M; ` - pW H9+ `ÆB p"Q hB m
HU+ i`mv M +?Q hB m >Ä X

E?QªM? F?„+ L;mv M h® JšM .B i Zm M; tm i M L;mv M h® >° h?mšM- +?d +| G•K
L;mv i i K ¸-m- hB m Zm M;- hB m >Ä - hB m h? M? i`QM; K„i #B M ¸´B M;?B K i9
/Q`M; M?Q iÄ iB b€M; iQKX " +€B ¸-m K m +?|M; T?€i ` i? M? •K M;•K tQÆM;X

*?Êi M;?2 i?b /QÌM; M?Q +?9M; iU M;•K HQϕB +?9 M;[F?€+ M? mX L?QM; M m +
i? M? M;•K tQÈM; +| HQϕB iB i i'm ?Á ?ÊTX L;mv M #^aM # ϕ¬B K„i K m F?€+
K M; iQK M?ϕiX

L?QM; - i`QÈ+ T?€i ϕ°M; F?¬M; T?^aB ?¼X

J°i +€B +?Mv F?´M; H² K m #ϕ+ iW i` M i`lB ;B€M; tm®M;X *€B +?Mv M v +?B m
ϕQÌM; FQM? ?ÆM ? B KûiX Zm M; K M; i`„M; i?¬M i?€M? M?m ?Á i<sup>a</sup>M ` b€m ;|+
tm®M;- /QÌM; M?Q +| F?9+ i?€M? •K p,M; pŠM; # M i BX

æ†+ #B i H` tmM; [m M? [m M; +?Mv #ϕ+ HϕB i` M M;”T K°i i¬M; M? M M?ϕi ?mv i
K°i FQ+? FB - i M ϕ¬m i`¼+ M`Q ϕ| M;²B T?`+? i` M ϕ'iX a„+ K†i ;½ F?¬M; i®i t2
M?B mX

* Q M? EB i i v i`€B ;BÆ h?mšM ” B H M ϕdM? ϕ¬m +?„MX

æBM?5

J°i iB M; p M; i?“i HÈMX *^a M;QlB ;½ # Q #¼+ p¬M; b€M; p`M; H| K„i- ϕQ+? i?` H
Zm M; +?Mv #ϕ+ F?´M; H² i€M HQϕM M?QM; ? B +?•M * Q M? EB i +kM; H9M tm®
G9+ M`v bBM? p`i F?´M; H² +?mB ` iW aBM? GBM? J¬M /¬M ?B M `ä` M;X L| Hϕ
ϕϕBX

L|i i?•M i? #€M FQM? ?ÆM K°i Kûi- F?| i`€+?M| p'i p<sup>a</sup> +?mB ` F?ÄB aBM? GBM?
KQÆB t9+ im /`B F?Q^aM; ? B +?K+ Kûi- ϕ M; iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; # Q
H9+ ϕ| - +QM K„i F?´M; H² /•M; H M iWM; i¬M; [m M; K M; i`„M; ϕ”K ϕ†+X hW M?C
[m M; K M; i`„M; i?m b9+ HϕB- mv M?B T F?OM; #® M?€v K„i #°+ T?€iX

h` L?½M GoM? \*?O- K i?9 #€i ;B BX h` L?½M i? iB M ?| X

B +kM; F?¬M; M;ì- p®M h`¬M M? L?B F?¬M; ϕQÊ+ ?v p¼M; HϕB #°+ T?€i p”M K
#€i ;B BX

J i?9 #€i ;B B #^aM i?•M iQÆM; ϕQÆM; pÈB M?•M HQϕB +QÌM; ;B^a i?`i ;B BX >m®
i`M +¬M; iBM? i?¬M H`K +?O- K i?9 #€i ;B B ϕ†+ i?MX

æQÆM; M?B M * Q M? EB i +kM; +^aK ;B€+ ϕQÊ+ F?Q i? +O K i?9 #€i ;B BX L?
[m v HϕB- #ÎB pb h?^aB L?B ϕ2K ϕ M +^aK ;B€+ +ÁM M;mv ?B K ?ÆM +^aK i?9 #€i ;

óGB i- E?¬M; - S?€Q5ô oQÆM; L;mv M L;mv M ?ûi HÈM K°i iB M;X J°i [m M; i`K #
F?¬M; i`mM; - M`M; t¬M; ?QÈM; * Q M? EB iX æ•v H` ?Q`M +?dM? GB i E?¬M; S?
ϕ°M; - bQ pÈB H9+ ϕ®B T?| GQM; >ϕQ h?¬M i?b bY /KM; mv HU+ ?ÆM t ;'T ϕ¬BX

E?B M`M; T?€i ϕ°M; GB i E?¬M; S?€Q- ϕ²M; i?lB t9+ im +O h` L?½+ kM; pQÆM

* Q M? EB i i?¬K i? M- i`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?“+ M`v- ;½ H`K K°i ?`M? ϕ°M; F?B M K
M;QlB ;½ HMB ` b m- M;²B tm®M;X

J°i Hm²M; [m M; K M; #ϕ+ T?|M; H M + QX h`QM; [m M; K M; F?¬M; +| +QÌM; HB
+?Q M;QlB i +^aK ;B€+ K M? K¬M; p¬ #lX smM; [m M? i?•M i? * Q M? EB i F?¬M
/QM? ϕ†+ - H` /'m ?B m +€+ HQϕB K T?€T M;mv M i®+ ?9+ T?9+ b„T M;QM; F iX

.QÈB i?•M ;½ K°i Hm²M; b€M; #ϕ+ p†M p Q tm`i ?B MX G` K°i +€B ?ÁK #ϕ+ ?bM? p
?¼ iB i?Q K„K` ?mv M H X \* Q M? EB i HMB ` b m pW H9+ M;²B i` M +€B ?ÁK

Zm M; K M; #ϕ+ /•M; H M ?| i?“M? [m M; i`K F?´M; H<sup>2</sup>X h` L?½M GoM? *?O pQÆM
K M; M`v i?b ;B®M; #` ϕB M ;B`i`9i HϕB- F?¬M; /€K ϕKM; p`Q M|X

J°i Hm²M; b€M; p`M; iW i v \* Q M? EB i T?|M; ` - i?B i i?mšM K M; i?2Q i? M?•K
E?¬M; S?€Q p +?ϕKX

h?B i i?mšM p" *U GBM? h?mšM ""B bQ b€M?- [m^a i?"i M?Q H" i`lB p" ç'iX L?QM; /
H +?- M! H¢B #°+ T?€i` mv HU+ K¢M? K)X

P" M?5 K°i iB M; -i` M F?¬M; i`mM; i?B i i?mšM T?€i` ç-v i`lB [m M; pkX Zm M
`„M +?®M; ç b® mv HU+ +O GB i E?¬M; S?€Q- +?d +! K°i b® Qi H" +?¢K p"Q i?•
ç m #` [m M; K M; #¢+ /QM? ç†+ [m M? i?•M; ½ ?Á i MX

*MM; H9+ ç!- i? M? •K i?€M? i?|i K i B p M; H MX J¼B M; QlB +?d M?bM i?'v [m
?ÁK #¢+ ç-m iB M pQÆM` K°i Hm²M; b€M; [m'M H'v i v * Q M? EB iX S?Q /QÈ
+kM; ;B K +¬K ? B +?•M; ½X o` i`Q M;²B- 2Q- MY T?¬M i?•M /QÈB- [m M; K M; iC

E?B * Q M? EB i çSM; H M- [m M; K M; #¢+ iW /QÈB /•M; H M- i? M? •K K i B iE
p`B ;B•v- K°i #°; B€T #¢+ # Q ;²K +^a Kk # Q T?O iQ" M i?•M * Q M? EB iX

.M F?¬M; ,M [m i?`i ?2Q- i?"K +?Q F?¬M; M?bM [m ?2Q +?¢v- M?QM; Qi` +! M;

h`W h?ªB L?B` - K'v ç°B pB M GB T K æQ" M b® K°i +'T bo ?¬m M?Q ç²M; i? M? F

ó"Q M; •M +Æ iÁ +?B M F?ªB5ô

:B€T #¢+ H'T H€M? [m M; K M; M?¢i- iU M?Q i?Ov M; •M +?ªv tm¬B +?d F?m +? i
K°i KûiX L?QM; H¢B +?Q M; QlB i +ªK ;B€+ HU+ €T #€+? +QlM; ç¢BX

:B€T #¢+ F?¬M; +! M?B m ?Q p, M K„ H - M?QM; +! çQlM; +QM; imv i K„X J¶B K
çQlM; Mûi ç m ?Q" M K„ p¬+MM; X S?Q i` M çQlM; Mûi +! i?ŠM; - +QM; - ;! + +¢M?`
æ! H" K°i K„ +ªK F?¬M; M!B M M HlBX

>m®M; +?B # M M; Q`B ;B€T #¢+ +ÁM i?B m ç®i M!M; `U+ Zm M; JBM? h?€M? >Ä
* Q M? EB i- ç²M; i?lB Zm M; JBM? h?€M? >Ä #MM; +?€v /•M; H M + Q # KûiX
i?b K¢M? +Ð M" QX GU+ €T #€+? FBM? F?OM; F?B M K¶B M; QlB bBM?` +ªK ;B€-

h`QM; i v ; ½ F?¬M; +ÁM i'K +?„M- M?QM; M?Q +k M„K i? M? i?B i FB KX L?QM; ;E
+?Q GQM; >¢Q h?¬M +ªK ;B€+ H" M; QÈ+ M?bM M9B + QX

Eûi K°i i? M? •K b„+ M?¼M +?Êi p M; H M- K°i [m M; K M; i`„M; /`B K°i Kûi i`MM
_®i +m°+ h" L?½M GoM? *?O T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X :B•v T?9i [m M; K M; i`„M; +
+ªK ;B€+ iBM? i?¬M ?¶M HQ¢MX "lB pb ?"Q [m M; M"v pKi [m # M +¢M? >¢Q L;
ç-m ;¬M ?Q" M i?"M? +?9 M; [+S M?Q p"v #` +„i çSiX " HQ¢B K T?€T M; mv Mi®
M; QlB M! i€M HQ¢M iªM` X h?•M i? >¢Q L; mv i HmM; H v- ç°i M?B M # +€B ç-
H'T H€M? bU T?šM M° M?bM +?^K +?^K h" L?½M GoM? *?OX

* Q M? EB i iW ç-m iÈB +m®B F?¬M; +! M; Q€B ç-m H¢B- M?QM; b m HQM; iU
h?€M? >Ä ç°i M?B M pÁM; ?QÈM; T?Q b m- M; QM; F i i?"M? h?mšM ""B F?'M; H

E?¬M; +! iB M; p +?¢K F`+? HB i- +?d +! iB M; Fûi FûQ /`B F?B M M; QlB ç m`, M
T?ªB Zm M; JBM? h?€M? >Ä i?bªK ç¢K M?B m- [m M; K M; #¢+ /QM? ç†+ [m M?
H!2 b m ç! ?²B T?K+ #bM? i?QlM; X

"Q M; •M +Æ iÁ +?B M F?ªB H" ?Q" M iQ" M /MM; [mw ?B K #Q M; •M +? i¢Q i?"M?
i`QM; b® +€+ FBK HQ¢B [mw ?B K- +! HU+ i?•M + "M K T?€T M; mv Mi® M?'iX .M
+Ð M„K i v ç m ;B€i` p¢M FBKX "'i +S pk F?Q M"Q ;B M?"T K°i +?9i #Q M; •M- b)
+?Q p"Q M?B m +?9i- H" T iS +i`l i?"M? i` M; #` HBM? K +'TX J" €Q ;B€T M"v iQ"
Qi M?'i T?K K M; #ªv +€B i" M i? #`i ç²M; X

"Q M; •M K"i ç° HÈM M M i`¼M; HQÈM; +kM; FBM? M; QlBX L?bM [m ;B€T #¢+ ?Q
M? EB i- i`¼M; HQÈM; ?ÆM M; "M +•M5 "Q M; •M +Æ i¼ +?B M F?ªB +?QM? H"
+QlM; HU+ i` M; #`X *?d +! i?'i; B B E} ao h?€M? æB M Qm i9 KÈB +! iQ +€+? K†

E} ao h?€M? æB M i' M; +°M; +! # i`, K b€m KQÆB H, K #° #Q M; •M +Æ i¼ +?B M F
M; "M M, K KÈB` M i?"M?X Í K°i p`B T?QÆM; /B M M! #„i +?QÈ+ mv HU+ h?¬M '
M; •M +Æ i¼ ç m H" +?•M +?QM? i` M; #` i`mv M F€X >ÆM M[ +ÁM H" i` M; #` i

hQ`M #° # i`,K b€m KQÆB H,K #Q M;•M +Æ i¼ +?B M F?ªB ç m +| +?O M?•MX E;
;B B M m Km®M K†+ M|- F?¬M; +?d T?ªB ç€M? #¢B F} bo ç²M; +'T- +ÁM T?ªB +?|
F} bo F?B m +?B M i?`M? FBK +Æ iÁ F} bo- M;mv M #ªM #Q M;•M +Æ i¼ b) i`ª p
M;•M +Æ i¼ F} bo +? i i`"M- ?Q†+ H` M;QìB i iU ç°M; #ÄX *?d +| /QÈB p`B HQ¢B
æB M KÈB +| çQÊ+ i` M; #` i`mv M F€ M`vX

æQÆM; M?B M +ÁM +| K°i T?QÆM; T?€T F?€+- ç| H` /U p`Q çO ;B€ i`` +¬M; ?m
T?ªB Qm iB M t T?`M;X L?QM; Km®M ç´B #Q M;•M +Æ i¼ +?B M F?ªB- +¬M;B€
H` i?B M p,MX

hW b m F?B # i`,K b€m KQÆB #Q M;•M +Æ i¼ +?B M F?ªB ` M i?`M?- +?9M; M| i
h?€M? æB M i`K +°i p[M; p`M;- ?ÆM M[+?Q iWM; ç€M? `ÆB K°i #°X

J°i F?B #Q M;•M +Æ i¼ F} bo +? i i`"M- M?Q p"v #Q M;•M +Æ i¼ b) iU ç°M; FQ+
iU i`Î p E} ao h?€M? æB MX >ÆM M[#Q M;•M +Æ i¼ +| M,M; HU+ iU im bY - Km®
F?| F?,MX

:Bì F?„+ M`v- ç€K GQM; >¢Q h?-M H-M ç-m iB M #B i bU i²M i¢B +O i` M; #` M
+?B M w #¶M; +?®+ #` /°B #²M MQÈ+ H¢M?X

Zm M; K M; p`M; H| K„i- [m M; K M; i`„M; #„M ` X h?€M? .šM GBM? G¬H-M M[ `
EB iX

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

Re9X *?QÆM; 8y, "Q L;•M *Æ hÁ UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

*?Q /M +| #Q M;•M +Æ iÁ +?B M F?ªB ?bM? i?`M? H€ +?„M #¢+ +kM; F?¬M; M;„M
.šM GBM? G¬X * Q M? EB i F?m¬M K†i;B'm b m Kk ;B€T i`Î M M FBM? M;¢+X h
h?-M #` Zm M; JBM? h?€M? >Ä +?QM? /B M i`MM; FQ+?- ?šM H` ç½ K'i çB bS+ +
T?€i ç°M; h?€M? .šM GBM? G¬\

GQM; >¢Q h?-M i?"i bU K'i çB bS+ +?B M ç'm `²B Q\ E?-M;5 E?B ç²M; ç°B HB I
h?-M i` M M;QìB +kM; T?€i bBM? #B M ?| X \*ª M;QìB ?„M i`Î M M i`QM; bm®i- i`Q
p`M; +?|B K„i iW M;QìB ?„M /•M; H MX \*QM M;QÆB p`M; FBK H|2 b€M;X

L m T?ªB ç€M? ;B€ i`¢M; i?€B ?B M i¢B +O ?„M- M?Q p"v i?b i`QM; K„i M;QìB F?
M? EB i i?B i`B M Zm M; .B m h? - i?B m ç®i Zm M; JBM? h?€M? >Ä X

J M? K¬M; HBM? HU+ [m M; i?m°+ iQM? #`M? i`QÈM;- pQÊi t i`¢M; i?€B #bM? i?
H"THÁ2 [m M; K M; p`M; K°M; ?mv M i? v i? p` i`Q h?€M? GBM? i?mšMX E?B FQ
ç²M; i?ìB GQM; >¢Q h?-M +?Êi [m€i K°i iB M;- t¬M; ?QÈM; * Q M? EB i K†+ #Q I

GQM; >¢Q h?-M çQÆM; M?B M #B i KbM? F?¬M; F?ª M,M; H` ç®B i?O +O * Q M
i` M M;QìB KbM? T?€i bBM? +€B ;b- pb b Q i?U+ HU+ ç°i M?B M i,M; + QX L?QM
L?B i`¢M; i?€B F?€+ i?QìM;X h?ªB L?B H` ibM? v m ?„M T?ªB #ªQ ?° +ª çìB- b Q
+?B M +QìM; ç¢B * Q M? EB i\ æ®B K†i+QìM; ç`+?- +?„M i¢B T?Q i`QÈ+- ?šM
H` K°i M;QìB M K M?•M M M H`KX

"ìB p"v- /M #B i `ä M?Q FB M H v +•v- ?„M M?Q +k H-M M[T?€i ç°M; h?€M? .šM
G K ok- Zm M; S?M .mM; t¬M; ?QÈM; ç®B i?OX

J¼B M;QìB +| i? #` #Q M;•M +Æ iÁ +?B M F?ªB H`K +?'M ç°M;- M?QM; ?„M H` ç
F?¬M; i? X >„M T?ªB /MM; ?`M? ç°M; FQ+? T?€i /kM; F?Q ç²M; #¢MX

G K ok- Zm M; S?M .mM; K M; i?2Q [m M; K M; •K m /"T /ìM iU b|M; MQÈ+- K°i +?
HmM; FBK H K iªM ` X h`¼M; FB K i`QM; i v GQM; >¢Q h?-M +S i? #B M K'i- ? B

M?€v K„i #°+ T?€i- ? B Hm²M; b€M; îi` M F?¬M; i`mM; [m'M M? m i`U+ +?d ?QÈM
+?ÈT K„i M`v- Zm M; JBM? h?€M? >Ä #B M K'i- +ªK ;B€+ i`QM; bm®i +kM; iMv i?
bm v bKT- T?ªB M?î h?€M? GBM? FB K +?®M; KÈB çSM; p[M; çQÈ+X
*MM; H9+ ç| - h?ªB L?B çSM; v M #¶M; ç°M; X J°i Hm²M; b€M; ç2M /QÌM; M?Q i v
L; m v M #ªM [m M? i?•M M`M; F?Q HQm t€K #¶M; +?®+ #B M K`m ç2MX a€i F?Q M
bBM? i? v ç`B FBM? F?OM; X \* Q M? EB i K†+ #Q M; •M +Æ iÁ +?B M F?ªB- i`QÈ
ç†+ HçB +| /'m ?B m i M `½X * Q M? EB i +?d i?'v K°i Hm²M; ç Q T?QM; F?B M;
KbM?X L; v +ª #Q M; •M +Æ iÁ +?B M F?ªB /QÌM; M?Q F?| +?®M; +U M´B b€i F?Q
æ•v F?¬M; T?ªB H`i`M +¬M; i?U+ +?i K`H` b€i F?Q5 L`M; ;€B M`v H`K b Q +| b€
* Q M? EB i` M `d K°i iB M; HMB` b m MY #QÈ+X h`QM; H9+ M`v ; ½`ÆB p`Q i b
GBM? G¬ i²M içB F?B M ; ½ F?¬M; +€+? M`Q +¬M; FQ+? h?ªB L?BX L?i ç`M? T?
i`QÈ+X L?QM; h?€M? .šM GBM? G¬ F?¬M; i? K ?Q†+ i•K i`Q ; ½X h?ªB L?B ç2K
FBM? F?OM; - +?Q M M ; ½ F?¬M; /€K [m v ç-m ç®B T?| çÁM i`M +¬M; F€ /` G K o
GQM; >çQ h?¬MX
óh?ªB L?B /WM; i v5ô J°i ;B¼M; ?ûi HçM? #,M; p M; H MX
G9+ M½v [m M; K M; ç2M iW çdM? ç-m h?ªB L?B /•M; H M- F?¬M; ç K¼B M; QÌB i
ç-m M`M; X \* Q M? EB i +?Êi +ªK i?'v iQ`M i?•M M? M?äk- b m HQM; iQ€i K² ?
h?ªB L?B /MM; M,M; HU+ ; b- M?QM; +| i? F?šM; ç`M? H`M m K°i FQ+? M`v T?| M;
çDX
L?QM; H9+ M`v +¬M; FQ+? +O GQM; >çQ h?¬M ç½ iB T +`M b m HQM; * Q M? E
> B [m M; K M; t M? p` p`M; [m'M [m M? K°i +?¶ +`T i®+ tQ v i`ÁM i?`M? ?bM? K
tmv M [m [m M; K M; #ç+ /QM? ç†+ +O #Q M; •M +Æ iÁ +?B M F?ªB- KçM? çKM;
"°T K°i iB M; - +ª M; QÌB * Q M? EB i #„M i?šM; ç^M; i`QÈ+- HU+ T?€ ?QçB F?O
J°i i v +?®M; i` M ç'i- ? B +€M? ;BQÆM; ` - * Q M? EB i K°i i v H"i HçB KB M +
L?QM; i?•M ?bM? HmM; H v- T?mM` K°i M; KK K€m iQÆBX \*| i? i?'v `ä b m HQM
K°i +?¶ Håk +U+ b•m- ?B M M?B M ç½ i?QÆM; i`M ç M i?•M i? ; ½X smM; [m M?
FBKX
LQÈ+ F?¬M; +?¶ M`Q F?¬M; +| - [m M; +m²M +m°M tmv M i?'m- ç•v +?QM? F„ M,
Zm M; S?M .mM; - Zm M; ok S?M .mM; h?SX
" M ç-m GQM; >çQ h?¬M ç`M? /MM; F„ M,M; M`v ç®B T?| .QÆM; o,M *?B m i`QM
[m•MX L?QM; F?B ç| .QÆM; o,M *?B m F?¬M; +?®M; M´B +?B M w +QÌM; ççB +O
çÁM FB ç½ i?m `²BX
æ®B pÈB Zm M; ok S?M .mM; h?S- +?QM? #ªM i?•M GQM; >çQ h?¬M ç m F?¬M; M
pB +O ?„M tm'i` çÁM FB +| +?9i F?| F?,MX J`im pB KçM? v m- T?€i` HBM? H
mv HU+ +?B m ç|X JÈB M½v M°B HBM? HU+ +O GQM; >çQ h?¬M ç°i M?B M i,M;
M?QM; M?[M; M; QçB HBM? HU+ ç m `| i p`Q G K ok- Zm M; S?M .mM; - T?€i ç°M; F
+¬M; FQ+? KçM? M?'i ?B M içB ?„M +|X
L; v +ª GQM; >çQ h?¬M ç m F?¬M; M; ?o iÈB G K ok- Zm M; S?M .mM; +| mv HU+ K
M? EB i K†+ #Q M; •M +Æ iÁ +?B M F?ªB ç m #`i?QÆM; X
> B [m M; K M; p`M; t M? pÁM; i`î HçB M?"T p`Q i`QM; i v GQM; >çQ h?¬M +?m
Zm M; S?M .mM; X
L?bM i? M? FB K i`QM; i v- GQM; >çQ h?¬M F?¬M; +?9i M`Q +?2 ;B'm i`M ç€v HA
M`v +| HBM? iQM? - +ªK ;B€+ i•K HBM? iQÆM; i?¬M; - /mM; M?"T +ªK i?K +| i? b
p` >çQ L; mv iX
:B[?Q F?¬M; K°i p i`€+? tm'i ?B M +çM? h?ªB L?BX J°i H½Q ;Bª ; -v iQ`M i?•M
ç M F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H`çB M +?O h?Q+? E?€+? h?€M? æB M- >B T:

KBM? i?€M? ç B M- h?€M? L;mv iX
 h?€M? L;mv i F?¬M; i? K ç w M;Q`B F?€+- M?bM +?^K +?^K h?^B L?B- M|BX
 ó>² ç²- +?d H¨ Hm¨M #¨M K¨ i?¬B- b Q +QM +| i? /MM; HU+ HQÊM; ç|\ *?ŠM; H) ç
 ;B€ HÊM ;b b Q\ô
 J¨m t€K i`QM; K„i h?^B L?B /¬M #B M K'i- M?¨M M?ç i M|BX
 ó«M; +®- ç•v H¨ H¬M ç¬m +QM p¨ M;QÆB 'v +MM; M? m +?B M ç'm- +QM F?¬M; K
 J†i h?€M? L;mv i #B M i?¨M? ç2M i?mBX
 ó*QM #û M¨vX L| i®i M?Q p¨v b Q\ æ€M; ç +QM i`ª ;B€ ç M i? \ô
 .QÌM; M?Q h?^B L?B #B M +SM; ç¬m- +SM; `„M M|BX
 ó*?d +| M;QÆB 'v +?Q +QM +ªK ;B€+ çQÊ+ i?•M ibM? p¨ 'K €TXô
 h?€M? L;mv i F?UM; HçB- M;mv M #ªM €M? K„i HçM? #,M; #B M M?m ?Á X >Qi
 +?mv M b M; * Q M? EB i ç M; i?m ?²B #Q M;•M +Æ iÁ X
 óL;QÆB +kM; ?² ç²- +?ŠM; H) F?¬M; M?bM ` +QM #û /šM tm'i HU+ HQÊM; F?¬M;
 ` iB M; M;„M +ªM\ô
 * Q M? EB i+mM; FQM? ?QÊM; h?€M? L;mv i ?¨M? H F} boX
 ó>B T :Bª ççB M?•M- i Km®M i?Y +U+ ?çM ç€K i? M? MB M M¨vX h H¨ HoM? ç°B
 +?•M +?QM? +O ?¼Xô
 h?€M? L;mv i + m K¨v M|BX
 óo¨v F i [mª i?Y M?Q i? M¨Q\ô
 J„i * Q M? EB i b€M; M;ìBX
 óaQ pÈB i`QM; iQÌM; iQÊM; +ÁM i®i ?ÆM M?B mX hmv ?¼ F?¬M; T?®B ?ÊT ,M w-
 ç`M?X L?QM; /QÈB K°i b® ibM? ?m®M; +| i? #°+ T?€i bS+ +?B M ç'm pQÊi t #b
 i?ìB ;B M +?dM? ç®M- iBM iQÌM; ?¼ b) +| i´M; i? i?U+ HU+- F?¬M; m´M; H¨ GB T
 h?€M? L;mv i ;"i ç¬m- €M? K„i [mûi iWM; M;Q`B- içK /WM; i` M i?•M h¨ L?½M GoM
 óL¨M; #û- h¨ L?½M GoM? *?O M¨v F?¬M; i - M;QÆB +| i? bmv M;?o H¨K M| i`î i?¨
 çŠM; +'T + Q K°i Qi- M?QM; M m M;QÆB M;mv M w- H½Q T?m +| i? ;B9T M;QÆB
 +| F?ª M,M; b) i?,M; +'T H M çdM? +Ym ;B B K i?9 h¨ L?½M "çQ Zm•MXô
 h¬¬M M? L?B H9+ M¨v çSM; /¨v- F?¬M; ? /Q /U H„+ ç¬m M|BX
 óE?¬M; +¬M- M| t´m Km®M +? i- çm´B p çBXô
 L¨M; pW M|B pW ?QÊM; h¨ L?½M GoM? *?O T?'i i vX J¼B M;Q`B #m²M #U+ M?bM
 h?€M? L;mv i ?ÆB iB + M|BX
 óh¨ L?½M ç9M; H¨ F?¬M; ?ÊT +QM ;€B- M?QM; M m i?m¬M T?K+ +| F?ª M,M; i`î i?
 H¨K #ªM K M? i`B m ?Q€M i?9X *Æ ?°B M?Q p¨v F?¬M; T?ªB / /¨M; +| çQÊ+Xô
 h¬¬M M? L?B i? HQÐB M|BX
 óE?¬M; i? KX ¨¨ M°B +| M|B #ªM K M? i`B m ?Q€M i?9 T?ªB iW H9+ M?Ä #²B /QÐM
 K„T?M ?ÊTX L| HÊM +Ð ç|`²B- b m M¨v T?ªM T? i?b #B iH¨K b Q\ô
 h?€M? L;mv i M?¨M M?ç i M|BX
 óhMv M;QÆBXô
 .M b Q ¬M; F?¬M; T?ªB +QÌM; ;Bª GBM? >²M h?€M? æB MX

«M; M"Q #B i i`QM; HÁM; M" M; #û FB ç M; M; ?o H" - .QÆM; o, M *?B m +€B i M t'r
h?9 tBM? ç T p"v- KbM? H'v K°i +QM t'm tQ H"K #ªM K M? i`B m ?Q€M i?9- +?ŠM;
h?€M? L; mv i i`-K ; B¼M; M|BX
óæ€K M?| + +€+ M; QÆB i?"i H" F?¬M; #B i i`lB + Q ç'i`°M; X *?ŠM; H) +ÁM p¼M;
h?€M? æB M\ *€+ M; QlB M; ?o +? M? H +? + 'T #" + H" +€B ; b\ô
oQÆM; L; mv M L; mv M iQM? ibM? M; v i?ŠM; - F?¬M; i? K ç w i`QÈ+ K†i KbM? H
óJÈB M½v +?9M; i bmwi M[i?"M; `²B- HoM? ç-m ç½ #` i?QÆM; Xô
h?€M? L; mv i +QlB HçM? K°i iB M; X
óamwi\ a B H-KX L m ?„M i?"i bU Km®M ; B i +€+ M; QÆB- F?¬M; +-M [m€ # ; B•vX
F?ªB- im pB +O ?„M Qi M?"i H" E} ao h?€M? æB M i?"i ; B BX E} ao h?€M? æB M
M"Q\ v M; ?o M°B HBM? HU+ +O ?„M pQÊi [m ? B pçM # X *€+ M; QlB +°M; HçB
HU+ K°i KbM? ?„MX aÎ /o ?„M #` i?QÆM; - çQÆM; M?B M H" çÁM i'M +-M; +O GQ
i`¼M; v m H" ?„M bÊ i`M i?QÆM; +€+ M; QÆB- Hm¬M Î i`çM; i?€B T?ÁM; M; UX L r
/MM; h?€M? .šM GBM? G¬ FB K; B[?„M\ æ®B pÈB #'i +S +?S+ M; ?B T M"Q- + 'T
#B iX J°i +QlM; ; Bª i?"i ; B B iQ`M HU+ +-M; FQ+?- H'v im pB +O i +ÁM T?ªB i?"
h€+ ; Bª, æQlM; :B h K h?B m

Re8X *?QÆM; 8R, E} h?Q+? L?'i h? URV

.`+? ; Bª, hBM? otM

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

L?[M; M; QlB i` im´B #¶M; +?®+ M|B F?¬M; M M HlB- M?bM M? m- i`QM; HÁM; •
i` M ? B pçM # M; ?bM- ç•v H" +QM b® F?OM; #® +Đ M"QX "ªv M; QlB GQM; >çQ h
pçM ? v F?¬M; +ÁM +?Q +?„+X >m®M; +?B HBM? HU+ b Q +| i? bQ b€M?\

h?€M? L; mv i €M? K„i`ÆB i` M M; QlB h?ªB L?BX

ó>² ç² M?"i +?QM? H" +QMX E?¬M; b B- +QM bY /KM; HU+ HQÊM; FB ç9M; H" +| i
+kM; b) #S+ ?„M /MM; iQ`M HU+ ç®B T?|X «M; tm'i ?B M F?¬M; TªB pb ; B9T ?„
+| i? H"K ?„M #` i?QÆM; - M?QM; +QM +?„+ +?„M b) +? iXô

h?ªB L?B çSM; H†M; ç| F?¬M; M|B HlB M"Q- M" M; iU ?² F?¬M; K'v i?•M + "M ¬M;

óGQM; >çQ h?-M- M; QÆB çB i?2Q i - i +| HlB Km®M M|BXô h?€M? L; mv i €M? K„
GQM; >çQ h?-M +ÁM ç M; bmv v mX

L; ?2 iÈB +•m M"v hªB L?B `®i +m°+ +| TªM SM; - i?•M ?bM? ?ÆB M?9+ M?Q+?X

h?€M? L; mv i HB + M" M; K°i +€B- #QÈ+ ` K°i #QÈ+- M; QlB ç½ +€+? # KûiX

GQM; >çQ h?-M i?m ?²B i` M; #` pk F?Q- bªB #QÈ+ çm´B i?2Q h?€M? L; mv iX

* Q M? EB i M?bM K¼B M; QlB- F?m¬M K†i +SM; `„M ?B M w +QlBX

óhmv i S+ +? i?U+ HU+- M?QM; ?¬K M v +€+ M; QlB +| i? #S+ i H'v #Q M; •M +Æ
iU ?"Q `²BX J°i M; "v M"Q ç| `²B +€+ M; QlB b) çç iÈB i`bM? ç° M?Q i - i?"K +?Q
M; ?d M; ÆB K°i iB M; ç²M; ?²- b m ç| +?9M; i tm'i T?€iXô

G9+ M"v h`-M M? L?B KÈB ?²B T?K+ iBM? i?-M- M?ªv /UM; çB iÈB # M +çM? h?ª

óhªB L?B- i, i?"i HÊB ?çB5 *?B m pW M½v ; ¼B H" ; b- Q B [m€Xô

hªB L?B F?¬M; M|B- +?d H„+ ç-m b m ç| M; ²B # +? tm®M; ç'i- ioM? H†M; F?¬B
i`W GQM; >çQ h?-M- M" M; ç®B pÈB B ç m H" HçM? #, M; - ?ÆM M[ `i Qi M|B +?n
+?S F?¬M; TªB +® wX

h`-M M? L?B K'i Kti- H`K Kti [m, ?QÈM; h?^B L?B b m ç| +?çv çB ibK oQÆM; L; n
 GQM; >çQ h?-M çB i?2Q h?€M? L; mv i iÈB Kû b•M ç'mX h?€M? L; mv i /WM; #QÈ-
 óGQM; >çQ h?-MXô :¼B i M i?B m MB M i`QÈ+ Kti- h?€M? L; mv i F?¬M; #B i M M
 h?B m MB M im'M i9 +| i? M|B H`tBM? ç T- +| `i M?B m iQM? +?i çt+ #B i #çM
 +?Q +| i? +?i [m M; KBM? i`QM; i`mv M i?mv iX *?Q /M H`h?€M? L; mv i +kM; F
 L?QM; i`QM; HÁM; ¬M; pšM +| +?9i F?¬M; i?Q^B K€BX Jt+ F i? M`Q- H`?„M ç
 KbM?X
 ó>B T :B^a ççB M?•MXô GQM; >çQ h?-M ?QÈM; h?€M? L; mv i H`K H F} boX
 h?€M? L; mv i i`-K Kt+ K°i H9+ KÈB +?\"K `½B M|BX
 ó*QM #û h?^B L?B iW M?Ä +?`m `i M?B m F?`X h F?¬M; #B i +QM #û pb b Q +Q
 F?¬M; ?B m M; QÆB +| çB m ; b ?`T /šM M|X L?QM; M; QÆB H`K°i F} bo- i ?v p¼
 +?B M ç'm- ?½v #^aQ p M| +?Q i@iXô
 GQM; >çQ h?-M M; ?B K M; ?`M|BX
 óh iWM; i? T?^B #^aQ p h?^B L?B +^a ç|B- /MM; +^a bBM? K M? i #^aQ p M`M; Xô
 h?€M? L; mv i +?,K +?9 M?bM ?„M- b„+ Kti ?ÆB M?m ?Á X
 ó>½v /MM; ?`M? ç°M; +?Q i i?'vX *ÁM M[- KÈB M½v M; QÆB +kM; ç½ i?'v M,M; H
 F„- i`W T?B; †T bBM? iY i²M pQM; - mv ?B T ç M bBM? KçM; +QM #û- M m F?¬M; im
 HU+ ç|X "ÎB pb M,M; HU+ FB b) F?B M +QM #û +?`m i?QÆM; i`M +U+ HÈMX L; Q
 GQM; >çQ h?-M +?`M ç°M; X JÈB M½v F?B h?^B L?B #°+ H° b€i F?Q M; v +^a * Q M
 #®- GQM; >çQ h?-M H`K b Q F?¬M; FBM? \ >„M F?¬M; M; ?o iÈB h?^B L?B KçM?
 KbM? T?^B M; QÈ+ M?bMX G9+ M`v #bM? i•K bmv M; ?o HçB- ç9M; p`v5 h?^B L?B
 i? T?€i ç°M; M,M; HU+ KçM? +Đ ç|\ h?b` H`T?^B i`^a +€B ;B€ HÈMX
 L`M; M|B #ÎB pb i`\"M +?B M M`v H`H-M ç-m +MM; KbM? F p B b€i +€M?- M M F
 h?^B L?B- imv i i? b) #^aQ p M`M; K°i ç|B- M?QM; +?Q iÈB M`v M`M; Hm¬M pb i
 h?€M? L; mv i i?'v GQM; >çQ h?-M p`M? K„i ?ÆB çÄ- #B i ?„M M; ?2 H¼i i BX
 óæB çBX L?È F„- Kt+ F H`M; QÆB pšM H`h?^B L?B- ç®B pÈB HB M KBM? H`M|E
 F?QX h?•M H`çQ`M i`QÎM; GB T K æQ`M- poM? pB M çWM; ç M; QÆB p`ç²M; ç°
 "bM? M i`QÎM; i?`M? ç M im`B ? B KQÆB- KÈB H`pB + [m M i`¼M; M; QÆB p`h
 +€+ M; QÆB ç½ +| M,M; HU+ iU #^aQ p KbM?Xô
 ó*^aK ÆM >B T :B^a ççB M?•M ç½ /çv #^aQXô GQM; >çQ h?-M H-M M[?QÈM; h?€M?
 h?€M? L; mv i +QÌB M?çi- H„+ ç-mX
 óo b m +S ;B®M; h?^B L?B ;¼B i H`¬M; +® çBXô L|B tQM; +•m ç| - ¬M; H-M M[H
 ç-m F?¬M; ;†T çm¬BX J°i +?•M #QÈ+ p`Q ?Q F?¬M; - #B M K'i F?¬M; i?'vX
 GQM; >çQ h?-M [m v HçB M;²B # M +çM? h?^B L?BX JÈB M½v ?„M iB m ? Q HBM?
 ?²B T?K+X
 E?¬M; iÈB K°i iB M; ç²M; ?²- K¼B M; QÌB i`QÈ+ b m çSM; /"vX * Q M? EB i /QÌM
 T?K+- H9+ i`QÈ+ GQM; >çQ h?-M içQ` p i i?QÆM; K°i +?9i ç m F?¬M; M?bM`X
 ósm'i T?€iXô
 æ®B pÈB ç-m HoM? iQÈM; KçQ #bM? i?QÌM; M?QM; i?U+ HU+ KçM? K)- +€+ i?`
 +'T bo ç m i?W M?\"MX
 h?U+ HU+ M; QÌB i #`v` ç| - i?'i ;B B- ç•v H`+?•M +?QM? +QÌM; ;B^a i?'i ;B BX

_lB F?ÄB b•M F} bo- +Y F?~m +| K°i t2 M;U p¬ +MM; iQ HÈM +?ì #¼M ?¼X .MM;
 M;U M˘v K°i +?9i +kM; F?¬M; [m€ ç€M;X s2 M;U `°M; F?QªM; # Kûi- +?B m /˘B
 i`QÊ+ +| i€K +QM M;U FûQ- ? B t T?m T?K i`€+? ç€M? t2X
 J¶B K°i h•M GB T K æQ˘M ç m +| ç½B M;° ;B®M; M? mX .M b Q i`QM; ç€K F?¬M
 ç•m i? çB #° çQÊ+- ?B m bm'i [m€i?'TX
 L; v H9+ K¼B M;QlB +?m~M #` H M t2- ç°i M?B M +| #|M; M;QlB iW t +?çv iÈBX
 J¼B M;QlB ç m H˘ +QlM; ;Bª M;k ;B B- çQÆM; M?B M HBM? +ªK F?¬M; v m- ç m #
 iÈBX
 æ| H˘ K°i M˘M; ;€B F?QªM; KQlB #ªv KQlB i€K im´B- ;¬M #^M; oQÆM; L;mv M L;r
 M?Ä tBM? ?ÆMX E?m¬M K†i #-m #oM? ?²M; ?˘Q- ç¬B K„i HBM? ç°M; i˘˘M M;˘T m
 i?Qç i M?bM ;¼M ;˘M;- M˘M; #om K¬B i`¬M; p¬ +MM; ç€M; v mX
 ó*?9 bQ T?K- M;˘B +S M?Q p˘v #Ä K†+ +QM iU KbM? +?çv K'i\ô L;QlB ç M #QÊ+ iÈ
 ;B M; ? B i v +ªM çQlM;X
 L?bM i?'v +¬- M;mv M #ªM F?m¬M K†i +SM; `„M +O * Q M? EB itm'i ?B MiB #˘
 ó>B m hmv i- çWM; H˘K `°M- i`Î p çBX *?9 TªB çB +?'T ?˘M? M?B K pKX æÊB ?
 b) i`Î p X *QM Î M?˘ +?,K +?d im Hmv MXô
 óE?¬M; +-M- +QM Km®M +MM; +?9 çB H˘K M?B K pKX L;QlB i +kM; H˘ K°i F} bo
 hmv i FB M ç`M? M?bM +?^K +?^K * Q M? EB iX
 * Q M? EB i i`-K b„+ K†iX
 ó>B m hmv i- +QM +ÁM F?¬M; M;?2 HlB i?b +?9 ;B˘M i?"i ç'vX *QM HÈM `²B- F?¬
 i?2Q b€i +?9 çQÊ+5ô
 >B m hmv i K„i YM; çÄX
 ó*? K ç m çB `²B- +?ŠM; H) +ª +?9 +kM; F?¬M; +-M +QM b Q\ *QM +?d H˘ Km®
 M?˘- >B m hmv i bÊ H„KXô *˘M; MlB i? M? •K M˘M; ç½ M;? M M;˘QX _ä `˘M; M˘M
 K„i ç€M; i?QÆM; p˘ bÊ ?½B F?¬M; i? ;Bª içQX E?m¬M K†i M˘M; HÈM im´B ?ÆM
 M?QM; M?bM [m i•K iQM? +ÁM M?Ä ?ÆM ?¼X
 L;?2 M˘M; MlB +•m M˘v- * Q M? EB i F?¬M; i? i`-K b„+ K†i M[-K˘v M?Qm +?†i-
 óæQÊ+ `²B- p˘v +QM +S çB i?2QX æ i ;BÈB i?B m +€+ M;QlBXô
 :½ pW MlB pW €v M€v M?bM ç°B pB M GB T K æQ˘M b® K°i +'T boX
 óL˘M; #û i M aY >B m hmv i- h˘WM; ;BÈB F} bo iS ;B B #˘+ M,KXô
 GQM; >çQ h?¬M iÁ KÁ ?ÄBX
 óhS ;B B #˘+ M,K\ G'v im pB +O M˘M; 'v +?„+ +| i? i? K ;B i?B ç'm imv M +?¼M
 /QlM; M?Q i +?Q iWM; ;†T M˘M; 'vXô
 aY >B m hmv i M;?2 MlB i?b #om K¬B #ªQX
 ó>W- H¶B içB +?9 F?¬M; +?Q i i? K ;B - M m F?¬M;- i i?¬M; [m pÁM; ç'm HQçB
 * Q M? EB i i?Î /˘B K°i iB M;- MlBX
 ó*? K +QM #û H˘ i?˘M? pB M GB T K æQ˘M- H˘ ç²M; ç°B +O i - i`QM; K°i i˘˘M +?
 K°i KbM? +QM #û- b Q i M?ŠM i•K F?B M Ml; ;B M?"T GB T K æQ˘M ç®B /B M M;
 #û +| i? #bM? M Î HçB i?€M? KBM?X hW F?B +? K [m çlB- +QM #û #` K°i +?S
 ; M- F?¬M; +€+? t i çQÊ+X h?"i tBM H¶B K¼B M;QlB- +| i? +?Q T?ûT i K M; +
 ç°M; H-M M˘v\ *€+ M;QlB v M i•K- +QM #û imv i ç®B F?¬M; ;•v +?mv M- i b) T?K

oW M;?2 +? K aY >B m hmv i ç m K'i- HçB M?bM #° /€M; ç€M; i?QÆM; +O +¬- K
ç²M; w\ J M; i?2Q aY >B m hmv i iW #m²M b M; pmB H2Q H M t2 M; U X
h`QM; i?MM; t2 F?€`°M; `½B- +ÁM +| HQÆM; F?¬ +?mv M K¬M pb ?¼ +?m~M #`X L
>çQ L; mv i i?b i?MM; t2 ?ÆB +?"i +?9iX
>çQ L; mv i i?•M /`B iÈB #®M Kûi- /M +?Q M| +® ;„M; +m°M i`ÁM- M?Q +k +?B K +
L?½M i`Î p F?¬M; ;B MX L?QM; >çQ L; mv i F?¬M; ;B®M; - i`W T?B M| Km®M- GQM
KB M +QÐM; M|X .M b Q ?„M i" M K„i i?'v ?Q`M +ªM? €+ HB i p` F ç`+? +QÌM; ççB
çÆM ;BªM ?QÈM; ç²M; #çM ;BªB i?Q+?- çQÆM; M?B M K¼B M; QÌB ç m ç²M; w M|
.QÈB bU çB m F?B M +O t T?m- i€K +QM M; U #®M p| imM; # v FûQ t2 ?QÈM; `
* Q M? EB i M;²B Î ;¬M T?Q M; Q`B t2- aY >B m hmv i M;²B # M +çM? ;½X L m +`
€M? K„i M`M; ;€B ``i Qi`ÌB F?ÄB * Q M? EB i- ç®B pÈB M; QÌB F?€+ i?b ?¬m M?Q
óh®i H„K- M?•M ç•v +?9M; i ?½v i`M; F i i`"M +?B M pW M½vX hU +€+ M; QÌB ?½v
?B M +?¶ M`Q i®i- +?¶ M`Q b B H-KXô * Q M? EB i i`-K ;B¼M; M|BX
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

ReeX *?QÆM; 8R, E} h?Q+? L?'i h? UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`"M ç`m i`QÈ+ F?B tm'i T?€i pÈB ç°B pB M GB T K æQ`M b® K°i +`T bo çQÆM; M
+m°+ F?¬M; F?ª M,M; i?U+ ?B MX *?ŠM; M?[M; ;½ +¬M M; ?B K +?SM; M,M; HU+ H
€T #€+? ;½ ç2K ç M- K¼B M; QÌB +® ;„M; #`v` i?U+ HU+ b m ç| +Æ #ªM ?B m #B
h`¬M M? L?B M`M; ;€B M`v i?¬M FBM? ?ÆB i?¬- H`T iS+ ``i ç„+ w M|BX
óh`W h?ªB L?B ` i?b i HÈB ?çB M?'i`²BX h ç½ i`B m ?Q€M ` +QÌM; ççB K i?9
KÈB +| +Æ ?°B i?„M; Xô

hQ J½ hB M +QÌB ;B M M|BX

ó M? L?B Km°B Km°B- M m HçB ç +?Q M; QÆB H`K H¬M M[ - +ÁM +| i? i`B m ?Q€

h`¬M M? L?B b„+ K†i bmv bKT- M; "T M; WM; M|BX

óh?b +?„+ b) +| +Æ ?°BXô

* Q M? EB i +?mv M i-K K„i ?QÈM; GQM; >çQ h?¬MX

ó>çQ h?¬M- + "m H` çQ`M i`QÎM; - + "m M|B çBXô

GQM; >çQ h?¬M ;"i ç¬m- M|BX

óh`QÈ+ M|B p Qm çB KX Pm çB K +O +?9M; i F?¬M; `ä`"M; - +?O v m H` ?B M iç
M,M; #°+ T?€i M,M; HU+ +¬M; FQ+? pQÊi [m +?QM? KbM?X G K ok- Zm M; S?M
h?mšM +O oQÆM; L; mv M L; mv M- h?€M? Zm M; *?Mv K` hQ J½ hB M F i ?ÊT +m
?Q€M aBM? GBM? J¬MX *ÁM +| +¬M; FQ+? ç†+ #B i +O h?ªB L?BX >"M ok p` G•
HQçB ?bM? T?K i`ÈX L?QM; i`QM; +?B M ç`m #¼M ?¼ ç2K ç M i€+ /KM; +kM; F?€

oW `²B ?„M ç m +~M i?"M [m M b€i M,M; HU+ K¼B M; QÌB- H9+ M`v M|B ` HQm HC

ó*| çQÈ+ M,M; HU+ bB m pB i #ªM i?•M- F?B M +?9M; i F?B ç®B /B M ç`+? M?•M
FQ+? pQÊi [m F ç`+? iQÎM; iQÈM; X h`M; i? i?U+ HU+ çQ`M ç°B M m +| i? T?€i
M?'i ç`M? H` KçM? M?'i h•M GB T K æQ`M M`vXô

L;?2 ?„M M|B p"v K¼B M; QÌB ç m ;"i; MX h`ªB [m i`"M +?B M pW `²B- #B m ?B M
L?BX L?QM; GQM; >çQ h?¬M H` i`K +°i +ª ç°B- F?¬M; i? #Ä [m M,M; HU+ ?„MX h

M;U #^aM i?•M ?„M +| i€+ /KM; i`K +°i p[M; +?„+X L m F?¬M; T?°B ?„M FB K +? *
F?¬M; ? i bS+ ç®B T?| i?b K¼B M;QìB F?| +| +Æ ?°B i?B i`B M F„ M,M; K¢M? M?'
+m®B +MM; K°i FQ+? F?B M K¼B M;QìB 'M iQÊM; F?„+ b•mX G K ok- Zm M; S?M
i?\"K +?Q HQm H¢B p i i?QÆM; i` M #Q M;•M +Æ iÁ +?B M F?°B- +| i? i?'v +¬M
K¼B M;QìB ç®B pÈB çQ`M i`QÎM; GQM; >¢Q h?¬M +`M; H9+ +`M; iQM T?K+- i?U
L; v +^aoQÆM; L;mv M L;mv M p®M ?ÆB F?¬M; + K i•K- b m F?B i?'v i€+ /KM; HÈM
.mM; p` h?€M? .šM GBM? G¬- i`QM; HÁM; +kM; K'v T?¬M #°B T?K+ GQM; >¢Q h?
>¢Q h?¬M im´B # Q M?B m- M?QM; +| i? M?bM ` i`QM; ç°B i?b M?Ä im´B M?'i H
L?B- # M;QìBX >„M p` h?°B L?B +`M; H` Î ç° im´B M`v ç¢i M;k ;B B- iB M ç² iQÆM

* Q M? EB i ;\"i ç-mX

óL|B F?mv i çB K çBXô

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óE?mv i çB K `i `ä`M;X æ-m iB M- +?9M; i F?¬M; [m2M i?m°+ M? m- ç®B pÈB i
mv HU+- ?B m [m^a p` T?QÆM; i?S+ +?B M ç'm ç m F?¬M; `ä`M;X .QÈB iB M? ?m®
ç°M; M?'i i`Q- +kM; F?¬M; +€+? M`Q iQ`M #° T?€i ?mv M,M; HU+ #^aM i?•MX •M w
Hmv M i\"T p` +?B M ç'm ç i,M; +QÎM;X a m M`v +?9M; i b) +?9 w p T?QÆM; /B M
H` iQM? +?'i F?¬M; t€+ ç`M?X æB K M`v +?O v m H` T?Q M? L?BX aBM? GBM?
i`B m ?Q€M +QÎM; ç¢B- M?QM; M`M; 'v F?¬M; +€+? M`Q F?ŠM; ç`M? b) i`B m ?Q€
ç'm- i F?| i? iQM? iQ€M M,M; HU+ M`M; 'v p`Q i`QM;X J°i F?B M`M; 'v i`B m ?Q
T?®B ?ÊT F?¬M; ç9M;- b) K M; ç M ?B m [m^a i`€B M;QÊ+X h, M?Q T?Q i`QÊ+- h
^aM? ?QÎM; K T?€T +O >¢Q L;mv iXô

h`-M M? L?B i? HQÐB M|BX

óL m i`B m ?Q€M ` K i?9 i?U+ HU+ [m€ K¢M?- M;QìB i +kM; F?¬M; +€+? M`Q ?Q

* Q M? EB i M?Qm K`v M|BX

óh`-M M? L?B- i #B i M`M; +| i? i`B m ?Q€M aBM? GBM? J¬M i?b M?'i ç`M? +| #
`B M; +¬- i F?¬M; iB M ?ÄB M?B mX L?QM; ?B M i¢B M`M; H` K°i i?`M? pB M i
M`M; +?QM? H` HU+ HQÊM; K°i T?¬M #^avX æ®B pÈB iQ`M ç°B i?b K¶B M;QìB ç m
çQ`M ç°B T?€i i`B M +`M; i®i- M`M; +¬M bÊK ´M ç`M? i`B m ?Q€MXô

h`-M M? L?B M;~M ` - H`K #~KX

óL`v +?d bÊ T?°B [m i?'i ;B B- i KÈB +?•M +?QM? F?®M; +? aBM? GBM? J¬M ç

* Q M? EB i M|BX

ó*ÁM +| K°i +€+?- +?QM? H` K m +?|M; +| çQÊ+ #<sup>a</sup>M K M? i`B m ?Q€M i?9X G'v iB
M;QìB- +?ì M`M; ç M i?'i ;B B +?d bÊ H` KQìB M,K b mX E?¬M; H) i`QM; KQìB M
ç²M; #¢M #^aQ p Q\ æ®B pÈB K°i çQ`M ç°B i?b çB m M`v +| H) +?Q K¼B M;QìB K
M;[F?Q /¬M #B M M;?B K F?„+X

h`-M M? L?B b„+ K†i i€B M?Êi- +?\"K `½B ;K+ ç-m tm®M;- F?¬M; ` iB M;X

E€ i?\"i M;QìB F?€+ +kM; ?B m `ä iB M? ?m®M; +O +¬X L?QM; çQ`M ç°B KÈB i?`
B +kM; F?¬M; iB M M|B +€B ;b ç i`€M? <sup>a</sup>M? ?QÎM; iQM? çQ`M F iX .Q HoM? ç°B
H` M;QìB M;Q`B M|B ` i?b i?Q+? ?ÊT M?'iX

æ•v +kM; H` bU i?\"i- +?Q /M H` G•K >•K F?¬M; +€+? M`Q T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- +k
HU+ F?®M; +? p` K T?€T T?|M; i?Q+? F?€ H` Qm i9 ç M T?K i`ÊT?ÁM; M;UX L?C
+O h`-M M? L?B F?¬M; i? i`B m ?Q€M K i?9 +QÎM; ç¢B- M`M; +?d H` ;€M? M†
+| i`B m ?Q€M ` - F?¬M; i? F?®M; +? i®i i?b +?Q +?„+ H` çB m ? v +?Q +^a ç°B X
M`M; H` M?•M i® #´i ´M M?'i i`QM; ç°BX

•M? K„i M;?B K M;?` +O \* Q M? EB i [mûi [m K¼B M;QìB- i`-K ;B¼M; M|BX

ó*€+ M;QÌB T?ªB M?È F„X *€+ M;QÌB H` i´M; i? - K°i i"Ti? ?Q`M +?dM?X > i i?ª
i? H`K ç-mX L m F?¬M; K°i M;QÌB tªv ` p'M ç - HB M HKv +?QM? H` K¼B M;QÌB
+-MM QÆM; iU HšM M? m- K¶B M;QÌB K°i M?B K pK- +?Q /M /MM; ? i +m®B +MM
?Q`M i?`M? T?¬M i`€+? M?B K +O KbM?Xô

óh`QM; # i?€M; i?ÌB ;B M M`v- i b) +® ;„M; i`mv M i'i +ª FBM? M;?B K +?Q +€+
M?B m Qi- T?€i ?mv ` M?B m Qi- i?b M?bM +?QM? +€+ M;QÌBX J†i b m- i çÆM
M;QÌB i`QM; GB T K æQ`M b® K°i +´T boXô

óh ç½ M¡B p h`-M M? L?B- M`M; H` M?•M i® F?¬M; t€+ ç`M? i`QM; ç°BX L?QM; ·
+?B M ç`m K¶B M;QÌB ç m +¡ M;?o pK #ªQ ?° M`M; 'vX a m M`v F?B M`M; HÈMH
i`¼M; v m i`QM; çQ`MXô

•M? K„i +?mv M ?QÈM; K T?€T bQ /mv M?´i i`QM; ç°B- ç€v K„i \* Q M? EB i`ä `´

óG•K >•K- +´m #B i F?¬M; \ *´m H` K°i K T?€T bQ i i?´v Qm i9 M?´i i`QM; ç²M; HS

ó \ô G•K >•K M;~M M;QÌB- F?¡ i?Q+? SM; HÌB F?2M ç°i M;°iX u p®M iQÎM; * Q M?
F?¬M; #B i +¬M; FQ+?X

* Q M? EB i i`-K ;B¼M; M¡BX

ó*€+ M;QÌB ç`m pÈB i H` i`´M ?ÊTi€+ ç-m iB MX L?QM; H-M M`v i`W K i?9 +O G
T?®B ?ÊT ,M w M?´i +?QM? H` +´mX L;mv M i® ?° i?mšM +O +´m Hm¬M +¡ i? i`Q
M[ç²M; /çM; H` M;mv M i® ?° i?mšM- +´m H`K ` HU+ T?ÁM; M;U bQ pÈB K i?9
KçM?X L m i F?¬M; M?bM H-K- +´m /U p`Q HU+ F?®M; +? iU KbM? +ªB i?B M M
;B®M; HQçB +°M; ?QÎM;X S?€T i`QÈM; +O +´m +?„+ H` i?m-M i9v >Ä o•M hBM
F?¬M; M?Ä- M?QM; M m #ªM i?•M +´m F?¬M; +¡ i?B M T?9 Qm i9- F?¬M; F?ª M,M
iK+ T?€i ç°M; K T?€T T?ÁM; M;UXô

óhmv F?¬M; M M ?ÄB i?,K #Q K"i K°i M;QÌB- M?QM; i`QM; +€+ M;QÌB i?b i Km®
F?¬M; im Hmv M #´i +S K T?€T +¬M; FQ+? M`QX h #B i +´m +ÁM H` K°i J .QÊ+
i•K ? B pB + +ÁM +¡ i? bY /KM; K T?€T T?ÁM; M;U tm´i b„+ ç M i? - M m +´m iQ
?Q`M +?dM? ? i?®M; K T?€T- +¡ i? çQ€M çQÊ+ iQÆM; H B J S?€T h?€M? æB

L;?2 * Q M? EB i M¡B- G•K >•K i`-K K†+X h? M? MB M +¡ +?9i iU F, ç K€B i¡+ /´
ç°i M?B MªK ççK- M?QM; v F?¬M; M¡B HÌB M`Q- +9B ç-m M;²B Î ç¡X

* Q M? EB i b•m H„M; M?bM v- M¡BX

óæQÊ+ `²B- i`QÈ+ K„i +?9M; i /U i?2Q G•K >•K +?d +¡ i? /MM; K T?€T T?ÁM;
+?B M i?m"i +O +€+ M;QÌBX h`QM; ç°B i?b i€+ /KM; +O G•K >•K F?¬M; i?m FûK
#ÎB pb ?„M i?B i`B M H` K T?€T- #ÎB p"v i€+ /KM; i`QM; ç°B i?"K +?Q KçM? ?Æ
>•K- +´m T?ªB M?È- M m +´m i?"i F?¬M; Km®M ?¼+ i"TK T?€T +¬M; FQ+?- M?Q
?¼+ K T?€T T?ÁM; M;U p` T?K i`ÊX æ®B /B M +QÎM; ç`+?- +´m +¬M ?¶ i`Ê GQM
M;UX hU M?Q ?¬K M v ç®B T?¡ i p"vX æ®B /B M F ç`+? b® HQÈM; M?B m M?Q
+?QM? H` +Sm ?Ä i`QM; ç°B- B ;†T M;mv ?B K ?Q†+ +¬M i`Ê ;B9T- +´m T?ªB i`
M`v +´m +¬M +¡ M;° iQM? ÍT?QÆM; /B M M?bM ççB +K+Xô

G•K >•K ;"i ç-mX

óh b) +® ? i bS+Xô

u +?d M¡B K°i +•m M?Q p"v- F?¬M; KÎ KB M; M[X .QÎM; M?Q #ÎB pb H9+ i`QÈ+ *
F?¬M; im Hmv M K T?€T +¬M; FQ+?- M M +¡ +?9i #` FQ+? i?Q+?X

* Q M? EB i M¡BX

óh içK ç`M? p` i`Q G•K >•K i`QM; ç°B T?Q ?´m T?QÆM;- h`-M M? L?B +-M M?
GQM; >çQ h?¬M- +´m +¬M T?ªB Hm¬M +?9w ç K i?9 T?K i`Ê ?¼ /B ç°M;X oQ /K M
h?m"i- i?"K +?Q ç ?¼ +QçB M¡+kM; çQÊ+Xô

GQM; >¢Q h?–M M;?B K i9+ M;?2 * Q M? EB i M|B iWM; HÌBX æ•v H¨ +m°+ i`Á
+?QM?5 o T?QÆM; /B M im Hmv M- ``i Qi M;QÌB pQÊi [m M;?B M +Sm +O .¢ >¢
#B M H¨ ¢Q¨M ¢°B +?B M- .¢ >Q F?| +| i? bQ b€M? pÈB * Q M? EB iX *?d M?bM
i? i?'v- FBM? M;?B K +O ;½ ¢9+ F i iW K€mX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

RedX *?QÆM; 8R, E} h?Q+? L?'i h? UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

* Q M? EB i iB T iK+ M|BX

óoQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M- ? B M;QÌB i`QM; K„i i ¢ m H¨ +?B M boX *
bo- K°i H¨ h?€M? +?B M boXô

L;?2 ;½ M|B p"v- i` M K†i oQÆM; L;mv M L;mv M p¨ hQ J½ hB M ¢ m +| +?9i #®B `

* Q M? EB i K†i ?B M Mûi +QÌBX

ó> B M;QÌB F?¬M; +–M i?'v t'm ?´- M¨v F?¬M; +| ;b- K¶B M;QÌB +?¼M T?QÆM; ?
M? m- +?d +–M i?Q+? ?ÊT +?QM? KbM? H¨ i®i `²BX E?¬M; +–M M|B- M;Q¢B HB
i?QÌM;X S?–M oQÆM; L;mv M L;mv M i?b i F?¬M; M|B M?B m- i`QM; +?B M ¢'n

ó"ªv M; "v- çO #ªv M; "vX E?B i b„T ?¬M K i?b i?'v K°i #!M; ç2M- M! /Q!M; M?Q H
 +?mB p"Q i?•M i? i X h`QM; imv i p¼M; F?B M i ?Q"MiQ" M`ÆB p"Q HçM? H)QX
 óE?B i iW i`QM; #,M; H½M? idM? HçB- M; Q!B M?" i ç M; Î# M +çM?- i i`¬M; i?'
 L; ?2 ?¼ M!B +€B i M Gm•M >²B GBM? G¬ p" Gm•M >²B EB KX hW ; B•v T?9i ç!- i`Q
 Hm²M; F?|B ç2M p" K°i i? M? FB KX hW M; "v ç!- i K'i çB F?Sm ; B€+X a m M"v i
 M,K- F?B i idM? HçB ç½ H" M,K im'BXô
 GQM; >çQ h?¬M ?9i K°i M; KK F?Q HçM?X
 óæ| +?QM? H" ?¬K 'v M" M; iªM` HU+ HQÊM; Q\ô
 h?ªB L?B M? ; "i ç-mX
 óGm•M >²B GBM? G¬ i`QM; i'i +ª HBM? H¬ iWM; #B i i?b çSM; ?"M; ç-mX GQçB
 K°i M; Q!B +! çQÊ+ M!- H" iB M #®B h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +?9M; i - #` ; ¼B H
 EB K H" pk F?Q +O ¬M; X .U p"Q HBM? H¬ p" FB K- ¬M; iWM; ç€M? HûM ç M?'
 >Q" M; X *m®B +MM; +QM i` B Hm•M ?²B +? i i`QM; i v J h?¬M >Q" M; X E?¬M; H•
 i`mv M M; ¬B +?Q J h?¬M >Q" M; F iB TX h`QM; i?!B F?„+ HB M KBM? ; †T M; mv
 +?9i i?!B ; B MXô
 G9+ M"v h?ªB L?B +ªK t9+ /Q!M; M?Q /¬M 'M ç`M?- M?QM; M?Q +k M„K +?†i GQM;
 i` M; ²B i` M çMB GQM; >çQ h?¬M- +ªK t9+ +Q ; B½M HçB #ÎB pb GQM; >çQ h?¬M
 i?QÆM; +MM; M" M; K" #` #Ä [m X
 óGm•M >²B GBM? G¬ +U+ F€ +Q!M; ççB- ç†+ #B i F?B T?®B ?ÊT i?¬M F?Q Gm•M
 i?QÆM; F?| i? iQÎM; iQÊM; X L,K ç! +QM i` B Hm•M ?²B KÊB iB M p"Q +Ym ; B B
 +?Q iÊB ? B KQÆB pçM- K" J h?¬M >Q" M M°B HBM? HU+ ; ¬M i`,K pçM- bB m +'
 Gm•M >²B GBM? G¬ p" Gm•M >²B EB K- HçB +! i? +MM; J h?¬M >Q" M; HQðM; #
 i`mv M F€ i`QM; h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +?9M; i Xô
 óL?QM; K"- im Hmv M Gm•M >²B GBM? G¬ T?ªB i`ª +€B ; B€ HÈMXô h?ªB L?B M!B
 ?ç i?'T M?B mX
 óJm®M çQÊ+ Gm•M >²B GBM? G¬ p" Gm•M >²B EB K i?W M?"M- ç-m iB M T?ªB +!
 +?QM? H" i?Q+? F?€+? #~K bBM? +! M°B HBM? HU+ pQÊi [m +?QM KQÆBX .QÊB
 HBM? HU+ #~K bBM? +O i i?"K +?Q H M iÊB çdM? K°i i`,K çB KX Jm®M +?•M +'
 >²B GBM? G¬ i`W F?¬M; M; WM; im Hmv M- i?•M i? T?ªB +?`m çUM; F?ªQ M; ?B
 ?"M? ?çX GK+ +ªK +O i +kM; #„i ç-m iW F?B ç! H¬M HQÊi K'i çBXô
 óæ-m iB M H" F?Sm ; B€+- b m ç! H" i?QM? ; B€+- `²B p` ; B€+X æ€M; bÊ M?'i H"
 p" t9+ ; B€+X E?B i F?¬M; +€+? M"Q +ªK i?K çQÊ+ çB m ; b- i i?"K +?Q F?¬M; i?
 v M ioM? M^K i`QM; MÆB •K H½M? ç! bm®i ? B M,K KÊB /¬M ?²B T?K+ HçBX *€B
 ; B€+X *?Q M M ?B M içB i F?¬M; M?bM i?'v M; QÆBXô
 ""M i v h?ªB L?B iW b m HQM; GQM; >çQ h?¬M `Ki HçB- M? pm®i F?m¬M K†i ?„M
 h•K GQM; >çQ h?¬M ç M; `mM `~vX >„M pšM Hm¬M #B i- +?QM? KbM? i` M +QM
 i?B M T?9- +`M; H" +® ; „M; F?¬M; M; WM; X L?QM; bQ b€M? pÊB M?[M; ; b h?ªB L
 iQM? +€B ; b\ h?ªB L?B +?`m çUM; # Q M?B m F?®M F?' KÊB +! i?"M? iUm ?¬K M
 óo`B H¬M- i i?"i bU FB M i`b F?¬M; M'BX æ†+ #B i H" ? B M,K M^K i`QM; ç! F?¬
 T?€i çB MX E?B ç! i +?d i?'v ç!B KbM? F?¬M; +! ; b HQm Hmv M- M m T?ªB +?`m
 #^M; +? i i®i ?ÆMX L?QM; K!B F?B M; ?o M?Q p"v- i`QM; HÁM; i HçB tm'i ?B M
 M; ®+ F?¬M; +! M,M; HU+ ; b- HçB pb #ªQ ?° i +?2 +?„M i`QÊ+ K†i i X æ®B /B M +
 M; mv M w pb i K°i M; Q!B Hç KÊB [m2M +?®M; çð i'i +ª- H" i M M; ®+Xô
 ó*kM; +?QM? H" i M M; ®+ ; B2Q K-K 'K €T tm®M; HÁM; i X L?! p"Q ?çi K-K iªM`
 i +ªK i?'v ç!B +ÁM +! HQm Hmv M- +?Q i KQM; çÊB +! K°i M; "v #€Q ç€T ?„MX *?
 +?Q i FB M i`b b®M; iB TX J!B F?B i #` Gm•M >²B GBM? G¬ ?"M? ?ç F?¬M; i?
 iQÎM; iQÊM; i M M; ®+ pb i K'i çB p` ; B€+ p" i? M? •K i?b M!B #ªQ ?° i Xô

ó M?- +?QM? H" i M M;®+ M|X J°i i M M;®+ i?B M H QÆM;X G" i M M;®+ +O i Xô
 L|B ç M ç•v- M QÊ+ K„i H-M M[i`"Q` F?|2 K„i h?ªB L?BX *?d F?€+ H" ;B¼i H M
 ? v #B i?QÆM;- K" H" ;B¼i M QÊ+ K„i #„i H'v K°i iB ?¢M? T?9+ 'K €TX
 GQM; >¢Q h?-M M;•v M;®+ M|BX
 ó*- M" M; H" M" M; #û H9+ 'v\ô
 h?ªB L?B ç°i M?B M M QM F?|+ KdK +Q|BX
 ó M? ç9M; i?"i H" ç² M;®+X L m F?-M; T?ªB #B i M;QÆB- b Q i +| i? Î H-M ç-m
 i`Î p \ô
 GQM; >¢Q h?-M M;•v M;- M|BX
 óL?QM;- +?9M; i ç m HÈM`²B- i F?-M; M?"M` +¬5 G"K b Q M" M; M?"M` i çQ
 h?ªB L?B M? p m®i M?šM J¢+ oQM; L;½ i` M i v ?„MX
 ó>¬K ç| ?bM? M?Q M;QÆB ç½ i?m ?²B pk F?Q i`QM; +?B + M?šMX o®M i b„T çB
 M„M; H QÊM; +O J¢+ oQM; L;½ / Q ç°M;X hW M?Ä i ç½ ç2Q M|- ``i [m2M i?m°+X
 i v i - t€+ M?"M ç9M; H" M|X a m ç| i ?ÄB i M M;QÆB- i?b b Q F?-M; #B i i M M;®
 H" M;®+ M?Q p"v- M?bM ç M K°i ?¢i iY i?B m M[t H¢HB M Km®M ;B9T çÐ i Xô
 óh?b` H" i? X h +Á M M;?o b Q ?¬K ç| M" M; ç°i M?B M +?mv M #B M i?€B ç°Xô
 ?B m` X
 h?ªB L?B M?Ä M? M|BX
 óh i?"i F?-M; M;| +| i? K m +?| M; ;†T H¢B M;QÆBX L;mv M #ªM i Km®M +?Î H r
 Gm•M >²B GBM? G¬ KÈB çB i bK M;QÆBX h +kM; F?-M; #B i M;QÆB b) #B M i?"
 M;QÆB +?Q i 'K €T- i Km®M #€Q ç€T M;QÆBX L?QM; `²B M;QÆB +S M?Q p"v tm
 +?QM? H" /mv M T?"MXô
 ó M? #B i F?-M;\ æ| H" çQ¢M i?lB ;B M i p mB p M?'iX J¶B M;¬v +?l M;QÆB çQ
 F?-M; /¬B- #` M;QÆB M„K i vX J-K 'K €T i`QM; HÁM; i /QlM; M?Q #ûM` Mªv K-
 p i +ª çlB K°i i? - i HB M #B i- KbM? `®i +m°+ +| M;QlB M?"- F?-M; M" M; çÆM M
 i KÈB +ªK ;B€+ çQÊ+ KbM? H" K°i +QM M;QlB- +?S F?-M; T?ªB pk F?Q b€i M?•M
 óæQÆM; M?B M M" M; F?-M; T?ªB pk F?Q- M" M; H" M;QlB- H" h?ªB L?B +O i Xô
 /QlM; M?Q bÊ K' i çB M" M;X
 h?ªB L?B M?„K K„i H¢B-`9+ p"Q pÁM; i v GQM; >¢Q h?-MX h` M M;QlB ?„M i`mv
 +O M" M; /-M ç m ç m- M" M; +S M?Q p"v M;O i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?-MX
 *m°M i¢B i`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?-M- M" M; M?Q p"v M iQlM;X G¬M; KB /¬B +Á
 H€M?X E?m¬M K†i ?ÆB i€B M?Êi ?B M H M K°i +?9i b„+ ?²M;X E?|2 KB M; M? +?
 L" M; M;O`i b v- M; v +ª H9+ GQM; >¢Q h?-M M? M?"M; ç2K M" M; ç†i H M ;BQlM
 >¢Q h?-M Km®M`lB çB- M?QM; i v ¬K +?†i h?ªB L?B- i?"i +?†iX _®i +m°+ ?„M p
 p"v`lB çBX L?bM F?m¬M K†i #bM? v M M;O b v +O M" M;- GQM; >¢Q h?-M i`QM;
 >„M +~M i?"M M„K i v h?ªB L?B- /MM; K M ç„T H M M;QlB M" M;- iB T ç| #ªM i?•M
 h?ªB L?B +€+? +?,M K M- ç ç-m M" M; i`QM; M;U+ KbM?X > B M;QlB i?•M i? F?-
 Km®M h?ªB L?B +?`m K°i iB i?QÆM; i`M- +?Q /M H" F?B i dM? H¢B K°i +?9i #®B
 h?ªB L?B ç®B pÈB 'K €T F?€i p¼M; Î i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?-M ç½ pQÊi [m ?„
 >„M Km®M +?Q M" M; T?-M 'K €T M" vX
 E?) ?¬M H M i`€M M" M;- ?„M M|BX
 óh p oM? pB M H" i M M;®+ +O 2KXô

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

RdyX *?QÆM; 8k, G¨ h M L;®+ *O h UjV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a€M; bÈK-#[b€M;X

E?B GQM; >¢Q h?¬M p¨ h?^aB L?B +MM; tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ¢²M; #¢MX " Q ;²K +^a
M?bM ?¼ €M? K„i [m€B H¢X

h?^aB L?B F?¬M; i`¬M; i?'v M?QM; +kM; +<sup>a</sup>K ;B€+ ` F?¬M; F?Q ?ÆB #B M ¢´BX E
M;QÌB i F?¬M; M?bM i?'v #B m ibM? +O M¨M;X

*?QM h•M GB T K æQ¨M +kM; M;²B i`QM; ¢¢B b^aM? ,M +ÆK- ¢ÊB H€i M[iB T iK-
G•K >•K t€T H¢B ;¬M M‡B M?Ä p¨Q i B GQM; >¢Q h?¬MX

óh®i H„K - ¢Q¨M i`QÎM;- [m^a M?B M F?¬M; m´M; / M? i?B m MB M M;QÆB ?MM;X
GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB F?‡ ?B m ?ÄBX

ó:b +?S\ô

G•K >•K +QÌB i¨- M‡BX

óh®B ?¬K [m HoM? ¢°B iÈB T?ÁM; +¨m ibK +‡ pB +- M?QM; F?¬M; i?'v M;QÌBX B
p T?ÁM;X S?^aB +‡ +?WM; KU+- +?WM; KU+ M? Xô

GQM; >¢Q h?¬M H9+ M¨v KÈB ?B m ¢²M; #¢M b„+ K†i F€ [m€B H¨ pb +€B ;b- #¶M;

ó•M +ÆK- K m ,M +ÆK ¢BXô >„M pW M‡B pW i`QÈ+ iB M K9+ +?Q h?^aB L?B +?û
+?QM? KbM? +kM; ,MX

hmv K„i hQ J½ hB M F?¬M; +‡ t'm t ;B®M; G•K >•K M?QM; M?bM GQM; >¢Q h?¬
H†M; H) ?QÈM; ?„M ;BÆ M;‡M +€BX

GQM; >¢Q h?¬M pMB ¢¬m ,M +ÆK- H¨K #° F?¬M; i`¬M; i?'vX

E?B ?¼ ,M tQM; #[b€M; H¢B H2Q H M t2 M;U - * Q M? EB i H9+ ¢B M; M; [m GQ
w M‡B K°i +•mX

óhB M i`B M +‡ +?9i M? M?5ô

GQM; >¢Q h?¬M +Q ;B¨i F?‡2 KB M;- +m®B +MM; F?¬M; ;B^aB i?Q+? ¢B m ;bX >„
+kM; F?¬M; H¨K\ aU i?"i H¨ b€M; bÈK ?¬K M v- F?B h?^aB L?B K„i K¬M; HmM; i?
F?¬M; ¢„T +€B ;b- H†M; H) FûQ +?,M # Q i`MK ?„MX a€M; bÈK- GQM; >¢Q h?¬M
pb +^aK ¢°M; K¨ p¬ ?¢M i,M; +QÌM; HU+ F?„+ +? X «K i?•M ?bM? 'K €T K K K¢B +O
i?U+ bU H¨ F?^aQ M;?B K w +?Q FB M +QÌM; +O ?„MX

h`QM; HÁM; p®M +‡ i"i ;B¨i KbM?- #` ¢²M; #¢M +QÌB- ?„M +kM; +?d +‡ i? i?W M?

L;QÊ+ H¢B h?^aB L?B F?¬M; +‡ ;b t'm ?´X L¨M; i? M i?MM;- M¨M; M°B i•K- ¢ m +?o
h`QM; K„i M;QÌB F?€+- M¨M; M?Q +k H¨ im´B i` i?Q+? F?€+? b® R H¢M? M?Q #,M

a m ¢‡ [m KQÌB M;¨v- KQÌB i´ h•M GB T K æQ¨M ?¬m M?Q ¢ m îi` M t2 M;U X J¶B
i?ŠM; ¢ M #B M +QÆM; HB M KBM? ¢¬M; #°X

* Q M? EB i ?¨M? ¢°M; M?Q ¢½ iWM; M‡B- K¶B M;¨v ¢ m /MM; i?ìB ;B M M?'i ¢`M
+?Q GQM; >¢Q h?¬MX hmv ;½ M‡B pÈB GQM; >¢Q h?¬M- M?QM; M;QÌB F?€+ /o M
M;¨v [m - K¶B M;QÌB +‡ +^aK ;B€+ ¢QÊ+ HÈB F?¬M; QiX

æ²M; i?ÌB- /QÈB bU i`Ê ;B9T hK GBM? æ M +O G•K >•K- hQ J½ hB M p` h`-M M
M? M? i,M; iB MX æQÆM; M?B MaY >B m hmv i F?¬M; +| ç†+ [mv M M?Q p"vX .M
pB M GB T K æQ" M- +? i¢Q ç M /QÊ+ F?¬M; T?ªB +?mv M / X

h?ÌB ;B M M"v- K¼B M; QÌB i`QM; ç°B ç½ t€+ ç`M? p` i`QX GQM; >¢Q h?¬M H`K çQ
M? 'i- h?ªB L?B H`K T?| çQ" M i`QÎM; X G•K >•K T?K i`€+? i' i +ª i" B pK i`QM; ç°BX
L;mv M L;mv M i?¬ i?¬M FBM? F?¬M; HQ pB + ;b- +?d T?K i`€+? +?B M ç'mX h`-
+€B ;bX

h?"M? E?m J - i`¼M; i`'M #B M +QÆM; HB M KBM? i?€M? çB MX æ•v H" K°i iÁ i?
H¢+ ;B[? B M;¼M M9B i`mM; QÆM; L;U J bÆM K¢+- ç` i? ?B K v m- / i?O F?|

h?"M? E?m J iK+ tQM; H" E?m J [m M- +| i? M|B H" HB M KB M M; "M / ,K L;U J
+?QM? H" HB M KBM? i?€M? çB M ç¬M; T?QÆM; [m MªB i`¼M; v m ç®B F?€M;
Î K°i KªM? L;U J bÆM K¢+- T?Q b m M[H" #bM? M;mv M K M? K¬M; X *?QM?
[m M #` T?€- M?Q p"v ç¢B [m•M K i°+ i`"M p"Q i? iB M M?Q +? i`2X

"ÎB p"v HB M KBM? i?€M? çB M Î +?¶ M"v i`9 ç|M; i`¼M; #BM? - ç²M; i?ÌB i'M; çB
i`QM; GK+ æ¢B h?€M? æB M +kM; Î MÆB M"vX LÆB ç•v +?QM? H" ç` T?QÆM; h
M v- KQÌB +?B + t2 M;U iW i?€M? i?"M? iB M M?"T i?"M? E?m J X JQÌB i' h•M G
E?€+? h?€M? æB M M #`B Î bªM? +?'T +?QM? T?Q ç¬M; #° i?"M? E?m J X

a m +ÆK +?B m- i`ªB [m K°i #m' B +?B m M;?d M;ÆB- iQ" M #° KQÌB i' h•M GB T
HoM? ç°B- i" T i`mM; i¢B bªM? ?°B M;?` +?'T +?QM? X æ•v H" MÆB #¼M ?¼M ?"M

JQÌB GB T K æQ" M M;²B Î KQÌB #`B / M?X J¶B çQ" M i`QÎM; i' GB T K æQ" M ç
>¢Q h?¬M M;²B Î ç M? 'i- # M +¢M? ?„M H" .QÆM; o,M *?B mX

.QÆM; o,M *?B m i?dM? i?QªM; M;Q€B ç¬m M?bM h`-M M? L?B Î T?Q b m GB T
M? L?B F?¬M; i? K t2K ;½- i?dM? i?QªM; [mûi K„i M?bM #®M T?Q X

GQM; >¢Q h?¬M çB ?QÈM; Gw >BM? +€+? ? B ?"M; +?"Q ?ÄBX Gw >BM? H" T?| ç
#®M + 'T bo- i`QM; ç°B +| ç` p` +U+ + QX

JQÌB HoM? ç°B GB T K æQ" M ç m M;²B Î ;? +?O i`+? - M?QM; +?QM? ;B[+| ? B
M;QÌB iÈBX

hB M; #QÈ+ +?•M p M; H M- K¼B M;QÌB #ªM M,M; M;Q€B ç¬m M?bM ?QÈM; M;Q" E
/QÈB bU ?° p +O p" B #BM? bo iQ" M i?•M M?mM; i` M; çB p"Q bªM? ?°B M;?` X

> B M;QÌB F?QªM; # KQÆB im' BX L K [m•M T?K+ ç2M HQ¢B [m¬M T?²M; - FBK i
p" B T?¬M [mw i°+X .€M; M;QÌB + Q`€Q- iQÈM; K¢Q M;QÆB im' MX J€B i|+ M; „M
b€M; bO X h`QM; K„i M? "M M?¢i+ Q M;¢Q- €M? K„i b„+ #ûM M?Q ç QX hW F?B v
+?®+ K M; ç M K°i Hm²M; F?Q H½M? HB iX L[+MM; v b|M; p B çB iÈB i?b K†+ €
#B M- [m M? i?•M M?Q +| M²M; ç" K i?Ov M;mv M i® / Q ç°M; X L?bM #` i` im' B ?A
h|+ H K M?¢i- K„i M;¼+ K"v M; "B- i`ÌB bBM? imv i b„+X æ¬B K„i #B m H° ¬M M?m
M;QÌB- /QÌM; M?Q ç M; i bK FB K +€B ;bX

L?bM ç¬B M K M[M"v- GQM; >¢Q h?¬M M;~M ` X E?¬M; #B i p b b Q- ?„M +| +ªK ;
_ 'i M? M? ? B M;QÌB çB iÈB ;? +?O i`+? X JQÌB E} ao h?€M? æB M HoM? ç¬m ç½
+?O ç°M; iB M H M +MM; ? B M;QÌB +?"Q ?ÄBX

ó* Q ç¢B + Xô h? M? •K M;QÌB ç" M ¬M; ?ÆB FQ+? ç°M;- iB M H M ¬K * Q M? EB
;½- b m ç| çSM; K°i # MX

L;?2 ;B¼M; M;QÌB ç" M ¬M;- h?ªB L?B M;²B b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M i?•M ?bM?
F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM; X E?m¬M K†i tBM? ç T M?Q +k H¢M? #,M;X

* Q M? EB i +?mv M ?QÈM; # M /QÈB +€+ i? M? MB M GB T K æQ" MX

óh +?Q K¼B M;QÌB ;BÈB i?B mX o` M`v H` i?`M? E?m J [m•M bU i´M; i`QÎM; h?€
 i`QÎM; ç²M; i?ÌB H` T?| i?®M; bQ€B [m•M L;U J - h?€M? JBM? im´B i` M?`i i?Q+?
 oQÆM; h?Q+? \ *kM; +?QM? H` i?Q+? F?€+? i?`i ;B BX o` h?€M? i´M; i`QÎM; M`
 KQÆB- +?ŠM; H) +ÁM +| +QÌM; ;Bª i?`i ;B B im´B i` M?Q p`v\ "¶M; +?®+ # M /QÈ
 GK+ æ¢B h?€M? æB M imv M +?¼M i`QM; K„i #B m H° K´v T?–M F?•K T?K+X
 h?€M? GBM? h•K KdK +QÌB M|BX
 ó* Q ç¢B + F?2M i`"i `²BX L,K M v i ç½jd- F?¬M; iQM? H` im´B i` X *€+ M;QÌB
 MB M i`B im´MX >v p¼M; H–M M`v i`QM; [m•M F?m L;U J - i¢B i?`M? E?m J +O i
 M,M;Xô
 * Q M? EB i +?mv M ?QÈM; M;QÌB T?K M[X G9+ M`v €M? K„i #` `ÆB p`Q ç€K M;C
 +| #B i?QÆM;- +| M?È M?mM;- +ÁM +| çB m ;b F?€+ #B iX
 óo` M`v H` çQ`M i`QÎM; J aQ çQ`M i?`M? E?m J - çB M +?O T?•M çB M J S?€T
 E?m J - G K L;?B M ok- æ¢B J ç¢Q boXô
 h?€M? GBM? h•K F?) çKM; G K L;?B M ok €M? K„i ?ÆB M;Æ M;€+- H9+ M`v #` KÈB
 /QÈB K¼B M;QÌB ;"i ç–m- M?QM; F?¬M; M|B +€B ;bX •M? K„i #` M?bM +?,K +?9 K
 æB K [m€B /` M`v GQM; >¢Q h?–M T?€i ?B M- #ÎB pb €M? K„i G K L;?B M ok M?b
 h?ªB L?B\
 h?€M? GBM? h•K p` G K L;?B M ok M;²B tm®M; ;? p` i`Q +?O i`+?X h?€M? GBM?
 ó>Q M M;? M? +€+ p` çB iÈB i?`M? E?m J X h`QÈ+ iB M ç i ;BÈB i?B m ibM? ?m
 L;U J p` i?`M? E?m J - b m ç| +?Q +€+ p` M #`B M?B K pKX >v p¼M; +€+ M;QÌB
 H´v ç–v ;B€ i` ` +¬M; ?m•M i`Í p Xô
 óS?¢K pB [m•M F?m L;U J + B [mªM # Q ;²K iQ`M #° L;U J bÆM K¢+?X L;U J bÆ
 M K- /`B K°i M;`M b€m i`,K M,K KQÆB #®M /†K- /½v M9B +?"T +?MM;X h`QM; ç| ç
 i?O F?| +¬M;- H` i?B M M?B M #bM? +?QÈM; +O HB M KBM? i?€M? ç` ç¬M; #° -
 iB M #®B +O +?9M; i H´v L;U J bÆM K¢+? MÆB ?B K v m M`v H`K +?¶ i`9 ç|M;-
 ç`M? HB M KBM?- KÈB +| +?9M; i M;`v ?¬K M vXô
 óh`QÈ+ K„i- [m•M F?m L;U J +?O v m /Q h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +?9M; i [mªM
 L;k æ¢B h?€M? æB M ?¶ i`ÈX h`9 [m•M ?ÆM ? B KQÆB p¢MX h`QM; ç| i`¼M; v r
 +Y - +kM; +?QM? H` ?B M i¢B K¼B M;QÌB Î i?`M? E?m J - i`9 [m•M i€K p¢MX h?
 +?SM; KBM? [mv i i•K b®M; +? i F?€M; ç`+? - +® w ç2K i´M; #° i?€M? çB M t•v /U
 M,K ?„+ €K- [m•M F?m L;U J p` i?`M? E?m J iªB [m M;`M p¢M çÊi i´M +¬M; +O
 bWM; b[M; F?¬M; M;½X Í +?¶ M`v HQm H¢B p¬ b® K€m p` MQÈ+ K„i +€+ iB M #®B
 K M? iB iB M +O F t•K HQÈ+ K i°+Xô
 L;?2 h?€M? GBM? h•K M|B- KQÌB i?Q+? F?€+? i`QM; h•M GB T K æQ`M M;Q¢B i
 p FQ+? ç°M; p` FB m M;¢QX h?`M? E?m J +?QM? H` i?€M? ç` +O i?Q+? F?€+?
 ç®B pÈB #¼M ?¼K` M|B H` [m M; pBM? +U+ HÈMX
 óJ i°+ ç½ i`B M F? B i? +¬M;- +€+ +?B M bo GK+ æ¢B h?€M? æB M i? b®M; +?
 t T p`Q KQÌB #° #BM? /Q M?- iW #bM? i?QÌM; M?`i #° #BM? +?B M bo H`K M M- +
 +?mM; p B +?B M ç´mX h`QM; [m•M ç°B- +€+ M;QÌB F?¬M; +| #´i +S ç†+ [mv M M`
 M? [M; +?Q +€+ M;QÌB ç¢i çQÈ+ ;B€ i` ` +¬M; ?m•M- ç²M; i?ÌB H` +QM çQÆM; i?,M
 +¬M; ?m•M +`M; + Q- +| i? iW +?¶ i M?`M ç M M?B K pK +`M; i`¼M; v mX h?ÌB ;
 i`bM? ç° M`Q- +¬M +€+ M;QÌB iU KbM? M¶ HU+X *?¶ M`v ` M Hmv M i`bM? ç° `´i +
 t2K M¶ HU+ +O +?QM? +€+ M;QÌBX *€+ M;QÌB T?ªB ;?B M?È- K°i F?B ç°B pB M -
 GB T K æQ`M b) iU ç°M; ;Bª i€M- H M? #`B +¬M; ?m•M b) iQ`M #° #` i?m ?²BX
 +€M?•M poM? pB M H` M?Á #û- çQ`M ç°B ?ÈT i€+ H` +QM çQÌM; +€+ M;QÌB T?ªB
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

RdRX *?QÆM; 8j, .¢ *?B M >MM; Zm M URV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h?ìB ;B M ?°B M;?` ``i M;„M- h?€M? GBM? h•K M|B tQM; # M M;Q`B iB M p`Q K
/Q M? i`QîM; KQìB #° #BM? /Q M?- K¶B M;QìB /šM K°i i´ h•M GB T K æQ`M çB [m
ç½ iÈB MÆB M`v- M?Q p`v F?¬M; i? H½M; T?Q K°i +?9i i?ìB ;B MX

J„i i?`v GQM; >¢Q h?¬M- h?ªB L?B +MM; ç°B pB M GB T K æQ`M b® K°i +`T bo `ì
ç°M; Km®M çSM; /`v M?QM; #` h?€M? GBM? h•K FûQ H¢BX h?€M? GBM? h•K €M?
H„+ ç¬mX > B K„i tBM? ç T +O G K L;?B M ok QÈi MQÈ+X

æ€K GQM; >¢Q h?¬M #` T?•M ç M #° #BM? /Q M? M?`iX .Q M? i`QîM; H` K°i [m M
?ÆB ;B®M; * Q M? EB iX

ó*€+ p`ç m H`iBM? M;QÆB HB M KBM?- +€+ M;QìB +| i? i¢K i?ìB ;B M?“T [m•M
pBM? ?¢M?X h H` /Q M? i`QîM; /Q M? M?`i- h`QÆM; >ªB oBM?Xô

ìB F?ÄB T?ÁM; ?°B M;?`- /Q M? i`QîM; /Q M? M?`i pW /šM K¼B M;QìB çB ?QÈ
i?B mX

h`€+? M?B K +MM; M;QìB ;B Q HQm çQÆM; M?B M i?m°+ p GQM; >¢Q h?¬MX >„

óh`QÆM; /Q M? i`QîM; [m€ F?€+? b€QX .kM; bo i?“M? E?m J ç m H`M;QÆB ?M
;B M?“T /Q M? M?`i H` pBM? ?¢M? +O +?9M; i X „i ç¬m iW #•v ;Bì +?9M; i H` i
pB + b B #ªQX h ç¢B #B m GB T K æQ`M b® K°i +`T bo ?QÈM; M;`B + K çQ M- in
M?•M M?QM; M?`i ç`M? M;?B K F?„+ ;B[F, Hm`i- i`i +ª M;?2 i?2Q H M? +?d ?mvX

L;?2 GQM; >¢Q h?¬M M|B K`v HìB M`v- h`QÆM; >ªB oBM? i`QM; HÁM; M? M?äK
i?Q¢i M?bM KÈB KQìB K`v im´B ç½ ?B m +?mv M M?Q p`vX

GB T K æQ`M H` K¶B K°i +?B M bo HB M KBM? i?€M? çB M ç m ?QÈM; iÈBX *?d
M`v GB T K æQ`M i¢K i?ìB ;B M?“T [m•M ç°B F?¬M; K`v i?Q+?X L?[M; H€ M;¼+
i?`T M?`i im pBiS ;B B- +?QM? KbM? +| i? +?d ?mv ?¼ F?¬M; \

L M #B i #ªM i?•M h`QÆM; >ªB oBM? +kM; +?d H` K°i +?B M bo iS ;B B K`i?¬BX J
iBM? M;QÆB F?¬M; M;?2 i?2Q H M?- iU iB M ?`M? ç°M;- +?ŠM; M?[M; i€+ /KM; F
iQ€B +?Q KbM?X

hmv h?€M? GBM? h•K M|B T?ªB ç2K iBM? M;QÆB GB T K æQ`M H`K #bM? i?QìM
H`K M?Q p`v F?¬M; \ J¶B K°i GB T K æQ`M ç m H` i?€M? KBM? i`•M i`¼M; - K°i F?
i? ;€M? p€+? i`€+? M?B KX >m®M; +?B h?€M? GBM? h•K bÈK ç½ /†M /Á +€+ /Q
?m®M; M`Q ç m T?ªB Qm iB M #ªQ p M iQ`M ç€K iBM? M;QÆBX

æ†+ #B i F?B h`QÆM; >ªB oBM? i?`v GB T K æQ`M b® K°i +`T bo +?QM? KbM? +
+`M; t`mX æ€K M;QìB M`v M;Q¢B i`W ;½ ç¬m i`¼+ im´B ?ÆB HÈM +?9i- K`v M;QìB
KQÆBX J`v M;QìB M?Ä +?d bÈ +ÁM +?Q iÈB KQìB i€K im´B çB\ h`ìB #B i #¼M ?
GB T K æQ`MX LB M i?B m i?“M? / M? +?Q +?„+ H` pB + i®i- iMv i?2Q ç| +| F?ª

L?QM; ç M; H9+ ;½ HQ •m i?b GQM; >¢Q h?¬M M|B K`v +•m iU M?Q i€+? i` M|M
iQ`M i?•M M? M?äKX

æ®B pÈB [m•M M?•M K` M|B- T?K +iMM; K M? H M? +O +?d ?mv H` pB + [m M i`¼
çQ`M i`QîM; +?ŠM; M?[M; M;¬M M;[H T?ûT- +ÁM; BªB [mv i p`M ç ;½ HQ H„M; X
KWM; `Ð- ç²M; i?ìB i€M i?QîM; [mª M?B M H` iBM? M;QÆB +| F?€+5 L?bM t2K M;

GQM; >¢Q h?¬M M|B K`v HìB M`v çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB ?„M iU KbM? M;?o`
/Á ?„M F?B ;B M?“T [m•M ç°B T?ªB H`K M?Q i? M`Q- ç²M; i?ìB +?d çB K +?Q ?„M
[m•M ç°BX hmv F?¬M; +| * Q M? EB i M?„+ M?î i?b GQM; >¢Q h?¬M +kM; /®+ bS+
p`B HìB- +`M; +| i? / /`M; ?Á M?“T p`Q i`T i? #° #BM? /Q M?X

h`QÆM; >ªB oBM? +Q`B M|BX

óGQM; çQ`M i`QÎM; - +`m [m€ F?€+? b€Q `²BX G½Q h`QÆM; i H`M; Q`B i?¬ H¶- F? ç-m iW #•v; B|- i¢K i?`B i?B i i?ÁB +€+ M; Q`B H`K i?•M #BM? +O i X *?S+ i`€+? ç`+?Xô

hQ J½ hB M M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX

ó.Q M? i`QÎM; - +?d +¬M Î# M +¢M? M; `B H` +| i? ç€M? ç`K ?ª\ô

h`QÆM; >ªB oBM? ç`K #° M; U+ `„M +?„+ +O KbM?¬ ?`Q bªM; M|BX

ó*`m ?ÄB ç9M; `²BX .Q M? M?`i +?9M; i F?¬M; +| K°i +€B M`Q v m çm®BX L m Km KbM? HB m K¢M; - M?Q p`v T?ªB i`QÊ+ iB M t¬M; H M K†i i`QÊ+ M?`iX *€+ M; Q` +€+ M; Q`B poM? pB M t¬M; H M i`QÊ+ ç®B /B M +Q`M; ç`+?Xô

L; ?2 ;½ M|B +•m M`v- K¼B M; Q`B i`Î M M M; ?B K i9+X v +O h`QÆM; >ªB oBM? +?B M ç`m- ;½ b) t¬M; H M i`QÊ+ iB MX G`K /Q M? i`QÎM; - i?®M; bQ€B K°i /Q M /kM; K½M? tmM; T?QM; i`QÊ+ M?`i- b Q F?¬M; F?B M iQÊM; bo /•M; +ªK¢M; b®M

óo•M; Xô GQM; >¢Q h?¬M ?QÊM; h`QÆM; >ªB oBM? ?`M? H [m•M M?•M F?¬M; [m€ ?¼+ i?2Q ?„M- çQÆM; M?B M- ç°M; i€+ +`M; F?¬M; iB m +?m~MX

.Q M? M?`i #° #BM? i`9 ç|M; +€+? ç¬M; i?`M? F?¬M; t X J i°+ K¢M?¬ [m•M HU+ ? /B M +?B M ç`m- M?•M HQ¢B ?¬m M?Q F?¬M; +| +?9i +Æ ?°BX "ÎB p`v M?B m M, M; U H`K +?QM?X J` çB K [m M i`¼M; i`QM; T?ÁM; M; U /o M?B M +?QM? H` #° #B

h`QÆM; >ªB oBM? +?B ?¼ K°i /Q M? i`¢B i?Q+? ?ÊT KQ`B M; Q`B ÎX L K M[i?K F?¬M; i?U+ /KM; i`QM; +?¶ M`vX "ÎB pb GB T K æQ`M ç†+ i?M- F?¬M; +| T?€i M?QM; K¶B M; Q`B ç m +| [m•M T?K+ #° #BM?X

LÆB M`v F?¬M; +| M[ [m•M T?K+¬ oQÆM; L; mv M L; mv M `i i?Q+? ?ÊT ç² M K- /i i?m +€M? ç`M ¬M; X L?QM; h¬M M? L?B p` h?ªB L?B K†+ [m¬M T?K+ i?b i¬M; ?

h¢B H9+ M`v- h¬M M? L?B H° ` K°i #° K†i F?€+ +O KbM?X E?¬M; M; ì M`M; ;€B +?d- ç2K [m•M T?K+ +O KbM? p` h?ªB L?B ;BªM çÆM +„i`²B K v H¢B- +?d K`i K° ? B M; Q`B t2K M?Q KB M +QÐM; pW M; Q`BX

óE?¬M; M; ?o iÈB M? M? L?B- M`M; +ÁM F?ûQ i v p`vX E?| i`€+? .QÆM; o, M *?E F?¬M; [m MXô G•K >•K ?ÆB FBM? M; ¢+ M|BX

h¬M M? L?B FB m M; ¢Q M|BX

óæQÆM; M?B M- #`M iB m i?Q +ÁM #B i M?B m H„KX æWM; M?„+ i M .QÆM; o, M M; ?2 i M ?„MXô

G•K >•K +Q`B ;B M M|BX

óh®i- F?¬M; M?„+X hÈB- T?€i /QÊ+¬ T?€i /QÊ+Xô oW M|B- i`QM; i v v tm`i ?B M çQÊ+ +?B ? B #bM?X

hQ J½ hB M ;BÆ M; |M +€BX

óL; QÆB +| +•m ð+ +| /QÊ+ô [mª H` F?¬M; M|B bm¬M; X æ9M; H` +| /QÊ+¬ H¬M M`

G•K >•K +Q`B ?„+ ?„+ M|BX

ó`bM? i`„M; H` >²B GBM? æ M- i M M`v H` >¢Q h?¬M ç†iX "bM? p`M; H` i?m®+ i, M i`QM; i?`B ;B M M; „M F?¬B T?K+ ? B i`, K HBM? HU+X æ¢B F?€B F?QªM; M, K ;B• /QÊ+ ?B m F?¬M; ;B®M; M? m- H¬M ç¬m iB M ,M- +€+ M; Q`B iU iQM? iQ€M i?`B ;E i, M; HU+ +| i? i, M; M, K i`, K çB K M; Q¢B HBM? HU+ HB M iK+ ? B KQÆB ;B•vX h i`QÊ+ +`M; +| ?B m [mªX æ€M; iB +i F?¬M; +| i`B HB m Hmv M+? "¢Q GBM? æ M; Q`B i?S ç|Xô

GQM; >¢Q h?–M M|BX

óG–M i`QÊ+ M;QÆB +?Q i "¢Q GBM? æ M i +ÁM +?Q /MM; - +| KQÌB pB MX J¼B
#ªQ çªK- i` M +?B M i`QÌM; F?ªM,M; bBM? i²M +`M; HÈMXô

G•K >•K H–M M`v #Ä p®M HB M; - K¶B M;QÌB >²B GBM? æ M +MM; pÈB i?S v tQM;
ç m +| # pB MX G¢B i? K p`Q GQM; >¢Q h?–M T?•M +?Q K¶B M;QÌB Kºi pB M "¢Q
/B M ç M /QÊ+ +?d bÊ +?QM h•M GB T K æQ`M +ºM; H¢B ç m F?¬M; b€M? #^M;?

>`M ok +QÌB M|BX

ó B #ªQ F?¬M; +| KK+ bQ i?b F?¬M; H`K ;b çQÊ+X *| G•K ?mvM? J .QÊ+ aQ i€+ /
K¢M?Xô

G•K >•K +QÌB ?b ?b M|BX

ó* +| /QÊ+ - +•m +Y KB M; M`v çQÆM; M?B M F?¬M; M|B bm¬M; X G½Q >`M- M?
ç ç`+? M?•M iW b m #¢Q +9+ ?Q i `Xô

oQÆM; L;mv M L;mv M i`ÊM i`„M; K„iX

ó*| /QÊ+ ?mvM?- p,M KBM? +?9i çBXô

ó_²B- `²BXô G•K >•K çSM; /"v /m¶B i?•MX óh çB `Y Kti ç T i` B ç•vX B- K¶B H
bMM; #€B- i H¢B çB +?B m ;QÆM;Xô

ósb- F?¬M; #B i t'm ?´Xô oQÆM; L;mv M L;mv M +kM; #` v M|B +?¼+ +QÌBX

h`QM; /Q M? i`¢B #® i`Q p¬ +MM; çÆM ;BªMX JQÌB +€B ;BQÌM; çÆM- +¢M? ;BQ
E?¬M; +–M M|B- çQÆM; M?B M H` M K Kºi # M- M[Kºi # MX hmv oQÆM; L;mv M
F?€ #`i K½M Î +?mM; /Q M? i`¢B- M?QM; M;?o +?d F?QªM; # i?€M; i?ÌB ;B M- `€

L; v H9+ #¼M ?¼ b„T t T +?¶ M;O i?b +?SM; FB M Kºi K`M FBM? /`X

h?ªB L?B /MM; çdM? ;"v i`9+ K|+ Î F?2 ?Î ç–m ;BQÌM; FûQ iÈB ;–M +?¶ GQM; >¢Q
M?bM i?'v M?QM; ? B +€B ;BQÌM; F?ûT H¢B bQM; bQM; M; i M;„MX

L`v h?ªB L?B +kM; [m€ #¢Q /¢M çBX \*ÁM i`QÊ+ Kti M?B m M;QÌB M?Q p"v

æWM; M|B H` ?¼- imv GQM; >¢Q h?–M `i v m h?ªB L?B +kM; +| +?9i t'm ?´- F?¬M

hQ J½ hB M M?bM # M +¢M? >`M ok- M?Ä ;B¼M; M|BX

ó*?„+ F?¬M; ç•m\ *?ŠM; H) ç K M v çQ`M i`QÎM; p` T?| çQ`M i`QÎM; +?Q +?9M; i
/B M\ô

>ÊT tQM; ;BQÌM; - h?ªB L?B M;²B H M i` M- bmv iQ Kºi H€i- H¢B çB ç M Kºi +€B ;B
pmM; H M- iWM; ç¢Q ç Q T?QM; t i [m - ;BQÌM; H`K #^M; ;¶ #¶M; +?®+ i?`M? iWM
[m - M?[M; +•v ;¶ +„K p`Q # M ;BQÌM; ? B M;QÌBX

h®+ çº +O h?ªB L?B H–M M[F?B M K¼B M;QÌB +?'M FBM?X J¶B M;QÌB +?d i?'v
+„K # M +¢M? ;BQÌM; H`K i?`M? Kºi pÁM;X

Jti ç'i /Q M? i`¢B imv F?¬M; `i +SM; - M?QM; K¶B Kºi i'K p€M ;¶ /`B ? B Kûi i?Q
+MM; ç m- +€B M`v F?¬M; +?d +–M #ªM HoM?- T?ªB +| t9+ +ªK p` T?€M çQ€MX B
M`v +–M +ªK ;B€+ M?¢v +Ð M`Q KÈB H`K çQÊ+5

*€B ;BQÌM; #` h?ªB L?B T?€ ?Q- M`M; ¬K ç K +?,M Hm¬MX

GQM; >¢Q h?–M KÆ ?² ?B m M`M; Km®M H`K +€B ;b- M; ,M H¢B M|BX

óh ;B9T +¬Xô

h?ªB L?B H„+ ç–m M|BX

ó*S ç i H`KXô

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

RdkX *?QÆM; 8j, .¢ *?B M >MM; Zm M UkV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

_ 'i M? M?- ç K +?,M #B M i?`M? i`K p^aB K„+ H M K'v +•v ;¶- p•v H¢B ? B +?B + ;B
+€+? M`Q +?SM; FB M ibM? ?m®M; # M i`QM;

G9+ M`v G•K >•K ç½`Y K†i tQM;- i`Î p p K†i;B®M; M?Q K'v M;QÌB F?€+- ?€?®

oQÆM; L;mv M L;mv M p`h`-M M? L?B M?bM M? m- ç°i M?B M M?av p¼i H M K
F?-M; F?€+X h?U+ `ä`M;- ? B M`M; ;€B M`v +kM; Km®M #„i +?QÈ+X .M b Q ?¼
+-M F?-M; ;B M `B M;X >`M? ç°M; +O h?^aB L?B ç idM? #¼M ?¼X

G`K tQM; i`i +^a- h?^aB L?B i`Î H¢B # M +¢M? GQM; >¢Q h?-M- FûQ i v ?„M M!B K°i
bmwi M[`ÆB MQÈ+ K„iX

óæ•v H` M?` +O +?9M; i Xô

L;mv M #^aM H9M; i9M; t'm ?' F?-M; +ÁM b!i H¢B +?9i; b- GQM; >¢Q h?-M /QÌM; M
#¢M ç M; M?bM- ¬K h?^aB L?B p`Q M;U+ KbM?X

> B +€B ;BQÌM; ;¶ çÆM bÆ +?d +?B K F?Q^aM; #®M Kûi- p`B i? M? ;¶ +MM; ;B `€
+?QM? H` M;¬B M?` i?S M?'i +O ?¼X J†+ /M çÆM bÆ- M?QM; GQM; >¢Q h?-M H
`i pmB p - K†i K`v ?¢M? T?9+ #B m H°`ä` X L`M; v m +-m F?-M; + Q- +?d ?v p¼
*?Q /M çÆM bÆ- +?d +-M +! i? +MM; M;QÌB M?` K°i +?¶- M`M; ç½ p¬ +MM; i?Ä

óh?^aB L?B- i ?S pÈB +¬- b m M`v b) +?Q M`M; K°i K€B M?` 'K €T- M?` +O +?9M

h?^aB L?B iU ç-m H M p B ?„M- F?) õWö K°i iB M;X

G•K >•K- hQ J½ hB M p` >`M ok i` M K†i ç m H° p KQM; QÈ+X GQM; >¢Q h?-M H
i`QM; GB T K æQ`M- M?QM; ?„M i`QÈ+ iB M +! ?<sup>2</sup>M; M? M i`B F, i?m°+ p KbM?X
M;QÌB ?•K K°X

*^aK ;B€+ €M? K„i K¼B M;QÌB M?bM +?^K +?^K- GQM; >¢Q h?-M M;~M; ç-m HB +?

óJÈB M½v h`QÆM; /Q M? i`QÎM; +! M!B- +?9M; i iMv H9+ +! F?^a M,M; i? K +?B M
;B M im Hmv M çBXô L!B tQM; ?„M FûQ h?^aB L?B i`U+ iB T +?mB p`Q b m K`M- +?

L m ç' B H¢B H` G•K >•K ?Q†+ hQ J½ hB M HQ¢B iQM? +€+? M`v- M?'i ç`M? b) i`
GQM; >¢Q h?-M i?b ?¼ F?-M; /€KX GQM; >¢Q h?-M F?-M; +! ;b- M?QM; b€i F?Q
i?"i F?-M; Km®M +^aK M?"M +?9i M`QX B ç m M?bM ` i`QM; HÁM; h?^aB L?B +?d +
M`M; F?-M; i? K ç w +?mv M F?€+X

ó - +€+ M;QÌB F?-M; iÈB T?K ?^a∆ h`-M M? L?B ?QÈM; hQ J½ hB M p` >`M ok pš
?Q€M bQ- +! i? FûQ [m +€B ;BQÌM; ç½ H` F?-M; i X

hQ J½ hB M +QÌB M!BX

ó M? L?B Km°B Km°B- ç i ;B9T +?QXô

h`-M M? L?B p°B p`M; H„+ ç-mX

óh?-B çB- pšM H` M?l >`M ok + + ;B9TX *€B ;"v b„i +O M;QÆB ç" T tm®M; /QÈB
;b +„K ç•vXô

hQ J½ hB M K†i ç2MX

ó*€B ;b ;¼B H` ;"v b„i- +O i H` T?€T i`QÈM;Xô

h`-M M? L?B i? HQĐBX

ó M? ?ÄB K¼B M;QÌB- B +?Q `^M; ç! H` T?€T i`QÊM; M`Q\ô

>`M ok Kti K M; KdK +QÌB çB [m - `9i i`¼M; FB Ki`Ê ;B9Th`-M M? L?BX

GQM; >¢Q h?-M ¬K h?ªB L?B H M ;BQÌM;- h?ªB L?B F?ûT K„i iU p`Q HÁM; ?„M i•K ibM? h?ªB L?B F?€+ pÊB M;QÌB i?QÌM;- M`M; imv i F?¬M; ç w M;QÌB F?€+ M Î i`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?-M M;O K°i ç K H` iW # im´B ç M ;BÌ M`M; M;O M;QM M ?„M- b) F?¬M; #WM; idM? €+ K°M;- b) F?¬M; #` i`QM; HÁM; `ûi H¢M? ç¬M; +SM;X i?Q+? +ªK ;B€+ i?QªB K€B `K €T FB X L;YB KMB ?QÆM; F?Q M F?Q€B i` M M;QÌ M;?2 iB M; iBK ç`T- i`QM; K„i h?ªB L?B ç•v +?QM? H` ;B•v T?9i ?¢M? T?9+ M?`i +

L?QM; b m ç! i`QM; [m€ i`bM? +?¢v çB- GQM; >¢Q h?-M bÊ b) H`K ?`M? pB F?B ç²M; #¢M p` \* Q M? EB i #`i K½M- F?¬M; +! +MM; M`M; K°i T?ÁM;X

hÈB /Q M? i`¢B KQÌB M;QÌB K°i +?¶ M`v- h?ªB L?B F?¬M; F?„+ +? KQM; çÊB T?- /UM; H M M?` i¢K i?ÌBX L?` `i M?Ä- M?QM; pÊB M`M; K` M!B ç½ çO `²BX

oMB p`Q M;U+ GQM; >¢Q h?-M- M`M; FûQ tm®M; F?,M +?2 Kti- F?m¬M Kti ?²M;

*°+- +°+- +°+ o M; H M iB M; ç`T +Y X

ó B ç!5ô hQ J½ hB M HÈM iB M; ?ÄBX

ó*?Q ?ÄB- i FB K h?ªB L?BXô " M M;Q`B i`mv M ç M i? M? •K ¬M M?m i`-K i?'TX L;?2 i? M? •K M`v- M;mv M #ªM h?ªB L?B M^K i`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?-M i?•M i K„i ` X L`M; M?Qm K`v- /QÌM; M?Q F?¬M; i?Q+? +?O M?•M i? M? •K ¬M M?m M`v>

hQ J½ hB M KÎ +Y /Q M? i`¢B- # M M;Q`B +?d +! K°i M;QÌB- +?QM? H` H9+ i`Q i`QÌM; K T?€T bQ çQ`M- çB M +?O T?•M çB M J S?€T h?€M? æB M i?`M? E?m K

óG K çB M +?O\ô hQ J½ hB M M;~M ` - p°B p`M; ?QÈM; #` ?`M? H X

G K L;?B M ok KB M +QĐM; +QÌB M!BX

ó*! h?ªB L?B Î ç! F?¬M;\ h Km®M;†T M`M;Xô

hQ J½ hB M ;`i ç-m- p°B i`€M? çQÌM;X

ó*!- KÌB M;QÌB p`QXô

óªK ÆMXô G K L;?B M ok çB p`Q /Q M? i`¢B- i`QM; F?¬M; ;B M i`®M; i`ªB F?¬M +O #` iU M?B M +?mv M iÊB +€B ;BQÌM; #` pªB p•v [m M?X

óJÌB #` p +?Q- i ç½ M;?d M;ÆBXô h?ªB L?B i? M? •K H¢M? #,M; i`mv M iW T?Q GQM; >¢Q h?-M ¬K M`M; +! i? +ªK M?`M `ä ``M; iW M;QÌB M`M; iQ€i ` F?€M; +U

G K L;?B M ok i`QM; K„i +?Êi #m²M #½- #QÈ+ +?¬K +?`K iÈB # M ;BQÌM;X

óh?ªB L?B- K +?d H` Km®M M?bM +QM K°i +€BXô

J \ L;?2 +?[M`v- K`v M;QÌB F?€+ ç m +?`M ç°M;X æB M +?O T?•M çB M J S?€T H J H¢B H` Kšm i?•M +O h?ªB L?BX

óE?¬M; +-M t2K- pW M½v i`QM; T?ÁM; ?°B M;?` +?ŠM; T?ªB ç½ M?bM `²B b QX J L?B M?Q +k H¢M? HMM;X

óh?ªB L?B- çWM; M?Q p`vXô GQM; >¢Q h?-M M?Ä ;B¼M; M!BX >„M i`ÌB bBM? ?B [m M ? H¢M? #,M;- i`QM; HÁM; ?„M F?¬M; +?`m M´B- M?`M F?¬M; çQÊ+ M?Ä ;B¼

L?QM; ?„M pW KÎ KB M; F?B M G K L;?B M ok çSM; # M M;Q`B M;?2 çQÊ+X a„+ K i v ` pûM H M i`K pªB- ç`T p`Q K„i H` h?ªB L?B pMB i`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?-M>

óL;QÆB +€+ M;QÆB ô G K L;?B M ok i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- i`QM; K„i HY ;B`M #M

h?^B L?B M;^B i?ŠM; M;QìB- H¢M? HMM; M|BX

ó*?9M; i H"K b Q\ô

G K L;?B M ok +M; i,M; HY ;B"MX

ó*€+ M;QÆB b Q +| i? M?Q p"v- M;QÆB pšM +?d H" K°i çS #û5ô L²M; ç"K K T?€
T?€i` iW M;QìB #"- €M? K„i b€i F?Q +?^K +?^K GQM; >¢Q h?-MX

h?^B L?B KÈB KQìB #®M im´B- H"K Kšm i?•M H¢B M?bM i?'v M" M; +MM; K°i M;Q
M;QìB K M"Q ç m F?-M; i? +?'T M?"MX

h?^B L?B #B M b„+- +K F?,M ç2M +?2 Kti- M?^v tm®M; ;BQìM; +?„M i`QÈ+ Kti G

ó B +?Q T?ûT #"/ÁK M;| M?" i X LÆB M"v H" [m•M /Q M?- #F?-M; T?^B +?O [m^
+| [mv M iÈB- tBM K m`ìB çBXô

G9+ M"v GQM; >¢Q h?-M +kM; tm®M; ;BQìM;- FûQ #M i v M?Ä tBM? +O h?^B L?

óh?^B L?B- çWM; M?Q p"vX "€+ ;€B H" ç M i?,K M" M; K"Xô

G K L;?B M ok T?šM M° M?bM GQM; >¢Q h?-MX

óE?-M; +-M M;QÆB H"K M;QìB i®iX L;QÆB- b Q M;QÆB /€K +MM; +QM; €B +O i

E?-M; F?Q i`QM; /Q M? i`¢B #B M H¢M?- G K L;?B M ok M•M; i v H M- K°i +°i #,M
>¢Q h?-MX

Zm M; K M; ç2M +?Êi H|2- iQ" M i?•M h?^B L?B #°+ T?€i b€i F?Q +m²M +m°MX *
T?'M # v i` M F?-M; i`mM;X h v T?^B h?^B L?B tm'i ?B M / Q ;,K €K FBK- i?•M ?
i`QÈ+ Kti G K L;?B M okX . Q ;,K b„+ #ûM i`U+ +?d M;U+ G K L;?B M ok- i? M?•
M?Q imv i;B[i`ìB ç-M;X

ó"" /€K çKM; M;QÆB 'v- i ;B i #5ô

G K L;?B M ok M?bM / Q ;,K €K FBK ;-M i`QM; ; M; i'+- +?Êi M;•v M;~MX

óh?^B L?B- i H"K +O +QM5ô

h?^B L?B +QìB H¢M?X

óJ \ E?B i #` -M; +® MûK i`QM; ?mv i ç°M; •K H½M? #^v M;v #^v ç K i?b #` ç M
im´B- ç½ F?-M; +| +? - K X >B M i¢B i +?d +| K°i M;QìB i?•M- +?QM? H" M;QÆB
i ;B i F ç|Xô

o ;B"M /[i` M Kti G K L;?B M ok F?Q^M? F?„+ #B M K'i- +ÁM H¢B H" bU M?Êi M?

óh?^B L?B- +?ŠM; H) K i`QM; HÁM; +QM F?-M; #^M; K°i M;QìB M;Q" B Q\ô

h?^B L?B H¢M? ;B¼M; M|BX

óL;QìB M;Q" B\ E?B i ;†T M;mv ?B K- +?QM? M;QÆB 'v- K°i M;QìB t H¢ ç½ +?„M
i +?†M H¢B M;mv ?B KX M;QÆB 'v M|B b) #^Q p i +^ çìBX J" +€+ M;QìB ç•m\ *€
L,K M v i KQìB #®M im´B- i`QM; Fw S+ +O i +?d +| im Hmv M- im Hmv M- #,M; H
+€+? M"Q M?9+ M?Q+?- i?ìB ;B M M^K v M ? B M,K ç| - +€+ M;QìB Î ç•m\ .WM; M|
KBM? K" +?B M- i F?-M; ?B m +€B ;b H" ç¢B M;?o X h +?d #B i- i?ìB F?„+ i Km
`ìB F?ÄB i? ;BÈB M"v- +?QM? Fw S+ M;QÆB 'v +?Q i ç½ bQìB 'K HÁM; i - +?Q i
+MM;Xô

ó"" çB çB- b m M"v çWM; tm'i ?B M i`QÈ+ Kti i X G-M M"v tm'i [m M i?b i ç½ [mv
+?BK M" M; ç°+Xô

G K L;?B M ok M;?2 #ìK -B M?´` HìB imv i ibM?- Kti p" M; M?Q ;B'v- H^Q ç^Q HM
ç T çQM; ç-v MQÈ+ K„iX L?bM h?^B L?B #,M; H½M? K" [m"i +QìM;- #K¢M? tQ v

GQM; >¢Q h?–M +| i? +ªK ;B€+ ` i?•M i? h?ªB L?B `mM `~vX L`M; b Q +| i? F?
 ¸| H` K +O M`M; 5 L|B ` HÌB imv i ibM? M?Q p"v- i`QM; HÁM; M`M; b Q / +?`m ¸
 hW T?Q b m ¬K H'v i?•M i? M`M;- GQM; >¢Q h?–M F?–M; M|B HÌB M`Q- +?d H` /
 M`M; X
 h?ªB L?B H`K #~KX
 óh b) F?–M; F?|+ pb #` 'v- i ¸½ pb #` i `ÆB MQÈ+ K„i ¸O `²BX h H` +¬ M?B- +?d
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

RdjX *?QÆM; 8j, .¢ *?B M >MM; Zm M UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M
 L;m²M,K2i`mv2MX+QK
 L`M; pW M|B pW +?"K `½B tQ v H¢B ¬K +?†i GQM; >¢Q h?–MX E?m¬M K†i tBM?
 i?•M i? F`+? HB i`mM `~vX
 GQM; >¢Q h?–M bB i +?†i M`M;- HÁM; ?„M +kM; `i ¸ mX hW F?B #B i [m€ F?S +
 i?QÆM; v m M`M; X
 æBM?- ¸BM?- ¸BM?- ¸BM?- ¸BM?- ¸BM?@
 J°i +?m¶B iB M; b„i i?ûT p +?¢K +?|B i B iW # M M;Q`B i`mv M iÈBX "¶M; +?®
 /QÌM; M?Q F?–M; F?Q i`ÎM M M€Q M?B iX
 >`M ok M|BX
 óæ•v H` H M? i`B m i" T +O [m•M /Q M?Xô
 •M? K„i K¼B M; QÌB i" T i`mM; ?QÈM; GQM; >¢Q h?–MX
 hQ J½ hB M M|BX
 óæQ`M i`QÎM;- +ªK t9+ +O T?| ¸Q`M i`QÎM; h?ªB L?B F?–M; ´M ¸`M?- ? v H` +€+
 óE?–M; ¸QÊ+Xô GQM; >¢Q h?–M b„+ K†i M; ?B K M; ?`X óh ¸½ ?S pÈB h`QÆM; /
 +?d ?mvX >B M i¢B +?9M; i +?d H` [m•M M?•M- b Q +| i? F?–M; +?'T ?`M? [m•M
 +?9M; i ¸B i?–BXô
 h?ªB L?B +kM; ¸SM; i?ŠM;- M„K ;"v i`9+ ¸ K°i # M- b„+ K†i M`M; /QÌM; M?Q i`QM
 T?K+ H¢B #bM? ioM?X
 óh F?–M; +| pB + ;b- ¸B i?–BXô
 GQM; >¢Q h?–M ;"i ¸–m- H–M M[¬K H'v M`M;- F?) ?–M H M i`€M M`M;- M?Ä ;B¼
 óJ†+ F H9+ M`Q i?b M`M; pšM +| i X *?Q /M +?d pb i- M`M; +kM; TªB b®M; i?"
 i?'v h?ªB L?B +O KbM? pmB p - ?¢M? T?9+Xô
 óVKXô h?ªB L?B M? ;"i ¸–m- +?O ¸°M; FûQ i v GQM; >¢Q h?–MX
 ó*?9M; i ¸BXô GQM; >¢Q h?–M F m ;¼B ¸²M; #¢M- FûQ h?ªB L?B #QÈ+ ` F?ÄB /
 L;Q`B /Q M? i`¢B- #BM? bo /Q M? M?'i ¸ M; K m +?|M; b„T ?`M;- +€+ [m M [m•M
 h`QÆM; >ªB oBM? ¸SM; ;B[ ¸'i i`®M; /Q M? i`¢BX G9+ M`v ;½ K†+ M?mM; i` M;-
 M†M; i`+?- ? B i v M„K T?O ¸–m b„+ #ûM- €M? K„i H`M? H¢M? M?bM ¸€K HQM? i
 GQM; >¢Q h?–M K M; i?2Q ¸²M; #¢M p°B p`M; +?¢v iÈB i`QÈ+ K†i h`QÆM; >ªB oB
 ó.Q M? i`QÎM; ¸¢B M?•M- i?•M #BM? iB m ¸°B #ªv M; QÌB +| K†iXô

:†T T?ªB +?B M i` M?- H9+ M"v h`QÆM; >ªB oBM? F?¬M; ;B®M; H9+ i`QÊ+ ?Á ç²
ós T ?"M; b m HQM; i - +?ì +?9i M[çB i?2Q #´M iQÎM; iB M H M ;B i ç`+?Xô
óo•M;5ô GQM; >¢Q h?¬M ç€T K°i iB M;- K M; i?2Q ç²M; ç°B çSM; b m HQM; h`QÆ
"ªv M;QìB ?¼ +| + Q +| i?'T- i`QM; ç| +ÁM +| # M" M; ;€B- i?Q¢i M?bM i` im´B- H"
M?'i +?9 wX L?'i H" +€+ [m M [m•M çSM; ?"M; ç^M; i`QÊ+- i?dM? i?QªM; iÁ KÁ M
o h•M GB T K æQ" M çB p"Q i?"M? E?m J iB M i?"M? ` M Hmv M H" +Æ K"i i®B +
[m•M /QÊB i`mM; i¬M; +| F?ª M,M; #B i çQÊ+X
_ 'i M? M?- #BM? HQM? /Q M? M?'i iQ" M #° i" T ?ÊTX hmv H9+ M"v #¬m i`ìB ç½ ç2
M; ?B K +?dM? F?¬M; +?9i `®B HQ¢MX
*€+ +?B M b o b m HQM; +äM; ç Q- M; Q¢B i`W [m•M i` M; +ÁM +| €Q ;B€TX J°i b®
çQÊ+ "ªM :B€T +?d K¶B KbM? h`QÆM; >ªB oBM?X
h?'v #BM? HQM? ç½ i" T F i tQM;- h`QÆM; >ªB oBM? + Q ;B¼M; ?¬X
ó>ÐB +€+ M;QÆB 2K- K'v M;"v M v ç€K K i°+ i? +¬M; ç†+ #B i K¢M?- ?¬K M v +
i?„M;X J'v +?mv M F?€+ H½Q iY F?¬M; M!B M?B m- H M iQìM; +?B M ç'm- M m B
?Q / M? /U +O /Q M? M?'i- çWM; i`€+? H½Q iY ç¬B #9 M"v F?¬M; M?"M M;QìBX
ó:B i- ;B i- ;B i555ô
"° #BM? /Q M? M?'i ;BÆ + Q pk F?Q- /QÊB €M? K„i`mM; ç°M; +O #ªv M;QìB GQM
H" T iS+ tm' i T?€i +?¢v ?QÊM; ç¬m iQìM;X
h`QÆM; >ªB oBM? F?¬M; M!B M?B m M?QM; M?bM ibM? i? i`QÊ+ K„i- +| i? i?'v
+| HU+ F?®M; +? X L?[M; #BM? HQM? ?B M M?B M F?¬M; TªB H¬M ç¬m ` +?B

óJ¼B M;QÌB +~M i?"M- F?¬M; i? HB m HoM?X G•K >•K- +?9 w T?ÁM; M;U T?Q i`
 M?„+ M?Î K°i +•m- i`QM; i v h?€M? GBM? b€Q i` M; H-M M[T?€i` ?"Q [m M; h?
 J i°+ i´M; i´M +¬M; - i? +¬M; +O aQM; æ Q J +| i,M; F?¬M; ;BªKX E?¬M; i`mM; T
 ;B M`i /"B- iW ç-m iQÌM; +| i? i?'v`ä p`B i?•M ?bM? F?´M; H²X
 G9+ M`v GQM; >¢Q h?-M p®M F?¬M; +| i?ÌB ;B M M?"M`ä +?OM; HQ¢B K i°+ - ;BÌ
 pb b Q H½Q bQ M|B- i` M +?B M i`QÌM; - bS+ K¢M? +€ M?•M poM? pB M M?Ä #ûX
 L?bM ç¢B [m•M K i°+ MM MM FûQ iÈB- GB T K æQ`M #¼M ?¼ +?d +| #ªv M;QÌB +
 K°i KbM?X
 *kM; i`QM; H9+ ç| - F`+? HB i K T?€T / Q ç°M; iW i-M; ? B i?"M? H•m i`mv M ç M
 i? M? •K i`-K i?'T M;•K tQÈM;X
 E?¬M; +-M M|B- + Q +'T +?S+ M;?B T ;Bª i?O p E?m J [m M +?„+ H` ç m Î i` M
 ç°M; i´M; +¬M; FQ+?- H` H9+ #¼M ?¼ M M T?€i mvX
 L;„M M;OB K`v T?9i- K i°+ t¬M; ?QÈM; ç-m iQÌM; /-M #B M ç´BX
 GQM; >¢Q h?-M K°i FB K +?ûK aQM; æ Q J - M; v b m ç| M?bM i?'v K`m t M? [m2
 óJ¼B M;QÌB +~M i?"M5ô
 GQM; >¢Q h?-M ?ûi HÈM K°i iB M;X J°i [m M; K M; i`„M; iW M;U+ #„M` - çQ+? i?
 h?•M ?bM? K`m t M? Î H¶ +?•m K B /MM; bS+ ;BŠK- F K i?2Q iB M; ; -K ;W ?mM;
 M;QÌB GQM; >¢Q h?-MX
 h?•M ?bM? + Q F?QªM; ? B Kûi- /"B F?QªM; # Kûi- b m HQM; M| +| ;B€T t€+ F?¬
 æ¬B +€M? M`v F?¬M; ;B9T M| # v çQÊ+ M?QM; +| i? +•M #^M; M| H9+ t¬M; iÈB
 ;B®M; i?^M H^M- M?QM; `°M; ?ÆM p` /"v ç†+ ` ,M; M?¼MX :? M?'i H` M| +| K°i ç
 Kûi M,K iU M?Q i`¼M; ç QX æ| +?ŠM; T?ªB H` pQÆM; ;Bª i`QM; h`¢+? G•K h°+ a
 GQM; >¢Q h?-M i?MM; FBK i i?S M?'i- "Q+? GK+ aQM; æ Q J Q\
 E?B ç| ç®B K†i "Q+? GK+ aQM; æ Q J i?b GQM; >¢Q h?-M impB Î iS ;B BX G9+ M
 æ` F} bo- ?ÆM M[ # M M;QÌB +| ç²M; #¢M- ?ÆM t H9+ i`QÊ+X
 h v i`€B h?€M? GBM? h?mšM ""B H'T H€M? [m M; K M; i`„M; - çQ+? i?` H` h?€M? Z
 +?B M "Q+? GK+ aQM; æ Q J - h?-M L;U h?mšMX
 æBM?5
 J°i iB M; p M; i?"i HÈMX J°i +€B i v +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J Q M? FQ+? i` M
 #°+ T?€i` [m M; K M; i`„M; H| K„iX h` M i?•M GQM; >¢Q h?-M H'T H€M? FBK [m
 h v T?ªB h?€M? GBM? FB K pmM; H M çĐ çÊi i´M +¬M; i?S ? B +O "Q+? GK+ aQM
 æBM?5
 G¢B pšM H` h?-M L;U E?B MX
 GQM; >¢Q h?-M bmwi M[;†T M;mv M?QM; pšM HB M iK+ bY /KM; ? B h?-M L;U
 pÁM; i´M +¬M; i?S M?'i +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J X
 h`b hK+ L;U- ç•v H` K°i #Q F„ F?€+ GQM; >¢Q h?-M imv M i`QM; h?€M? JBM? i`M
 H` K°i F„ M,M; #bM? i?QÌM; - M?QM; F?B h`b hK+ L;U F i?ÊT pÈB h?-M L;U h?mšM
 +O h?O >° F} bo5 >-m M?Q i'i +ª >mv .B m F} bo ç m +?¼M M|X
 h`b hK+ L;U b® H-M HB M iK+ /U p`Q im pB +O M;QÌB T?€i ç°M;X G`v i?U+ HU+
 +| i? HB M iK+ i?B i`B M ? B H-M h?-M L;U h?mšMX J` H-M i?S ? B i?B i`B M iB
 L?QM; i` M +?B M i`QÌM; ç®B /B M +QÌM; ç`+?- HB M iK+ ? B H-M h?-M L;U h?m
 p`Q Zm M; "€Q h?M +`M; i? K F?ª M,M; +?Q F ç`+? i`Q K¢M; çª FQ+?X
 h?mšM L;U S?ªM smM;X

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

RdeX *?QÆM; 89, •M v aÆ >B M UjV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +| i`¬M; +”v p”Q Zm M; "€Q h?M T?€i ¸°M; +¬M; FQ+? +O i`QM; ¸°B- ¸®B K†i+¬M; FQ+? +O K i°+- ?„M T?ªB ;B[bS+ +?B M ¸°m iQ”M ¸°B- h`QM; iB M; –K ¸MM; - bQ b€M? pÈB "Q+? GK+ aQM; æ Q J i?b GQM; >¢Q h?–M M p +?¢K i?•M i? F?’M; H² +O M|X E?B M M; QÌB +?’M ¸°M; H” "Q+? GK+ aQM; æ C ¸”T p”Q H¶ +?•m K BX

óh ¸ MXô

h? M?•K H¢M? HMM; p M; # M i B K¶B i?¬M? pB M GB T K æQ”M b® K°i+’T bo- F p” hQ J½ hB M ¸`M? i`Ê ;B9T GQM; >¢Q h?–M iW #Ä w M; ?o ¸|X

J°i [m M; K M; €K FBK pKi [m - F?QªM? F?„+ i?•M i? "Q+? GK+ aQM; æ Q J ¸K p”Q tQÆM; b¼ +SM; `„M +O M|X

Zm M; K M; +?Êi H|2 `²B K’i- M;mv M #ªM "Q+? GK+ aQM; æ Q J M?ªv H M Km® M?B M i?•M i? +SM; ¸Ì- M?€v K„i M;½ tm®M;X

*? i `²B\

h`QÆM; >ªB oBM? ¸SM; Î F?¬M; t M?bM- i`ÁM; K„i bmwi `Èi tm®M;X

æ•v H” "Q+? GK+ aQM; æ Q J 5 L,M; HU+ +U+ K¢M? - iQÆM; ¸QÆM; pÈB M?•M H C p”v +? i ¸B\

*?¶ +SM; M?’i+O "Q+? GK+ aQM; æ Q J H” +ŠM; i v M?Q i`QÌM; ¸ Q p” tQÆM; b¼ ~M ;B’m i`mM; F?m i?–M FBM? +O M|X h`mM; F?m i?–M FBM? #` T?€ M€i- b *?ŠM; M?[M; +? i- i?B i? F?¬M; bSi K X

æWM; M|B h`QÆM; >ªB oBM? FBM? M;¢+- M; v +ª ¸QÆM; bU GQM; >¢Q h?–M i`C ¸°M;X >„M iWM; ¸®B ¸–m "Q+? GK+ aQM; æ Q J - ¸QÆM; M?B M #B i M| K¢M? K) ¸½ #` ;B iX >B M M?B M F?¬M; T?ªB "Q+? GK+ aQM; æ Q J #B M v m K” H” +?QM

E?¬M; +-M ¸Q€M- +?Q "Q+? GK+ aQM; æ Q J K°i FQ+? i`Q K M? +?QM? H” h?ªB i F?¬M; ? ` i v- iU M?Q +€B #|M; Î b m HQM; GQM; >¢Q h?–MX *?Q iÈB ;BÌ F?„+ F?B M ;B€ i`` +¬M; ?m•M +O M”M; M?€v K„i i,M; KQÌB ¸B KX

:B€ i`` +¬M; ?m•M F?¬M; / FB KX h` M ¸QÌM; ¸ M E?m J [m M- \* Q M? EB i iWM #B m ¸² ¸¢i ¸QÊ+ ;B€ i`` +¬M; ?m•MX

h`QM; ¸Ì- F?B b,M #„i K i°+- #bM? i?QÌM; aQM; æ Q J K¶B ;B i K°i +QM ¸QÆM ?m•MX L?QM; +?d +| i? HB M iK+ KQÌB +QMX oQÊi [m KQÌB +QM `²B- +® ¸`M? ;B i,M; K°i ¸B K +¬M; ?m•MX

.M b Q ¸®B pÈB i?¬M? pB M GB T K æQ”M i?b aQM; æ Q J i?“i bu `’i / ;B iX " i?QÌM; K” i?¬BX

"Q+? GK+ aQM; æ Q J i?b +® ¸`M? KQÌB ¸B K ;B€ i`` +¬M; ?m•MX *kM; +?QM? K¢M? +Ð M”Q- ;B i "Q+? GK+ aQM; æ Q J b) ¸QÊ+ KQÌB ¸B K +¬M; ?m•MX æ•v +

æQÆM; M?B M H9+ M”v ¸€K GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +| i?ÌB ;B M iQM? iQ€M ;B€ i #QÊ+ H M K°i #QÊ+ - i v T?ªB h?€M? GBM? FB K ?’i "Q+? GK+ aQM; æ Q J H M- "Q+? GK+ aQM; æ Q J i?•M i? F?’M; H² #` [m,M; # v ` M;Q”BX

óG•K >•K5ô

J°i Hm²M; b€M; çÄ iW i v G•K >•K T?€i` X E?´M; H² "Q+? GK+ aQM; æ Q J i`QM;
`¼B +O [m M; K M; çÄ- #B M K'i F?¬M; /'m p iX

óæQ`M i`QÎM; - i?m çQÊ+Xô

aQ p ;B`m +| i?b F?¬M; B b€M? #^M; G•K >•KX h` M i v v +| ç2Q K°i +€B M?•M `m
`i FBM? F?OM; X "Q+? GK+ aQM; æ Q J i?B i? +| ;B€i` M?Q p"v- çQÆM; M?B
i`€+? i`B p"i i`QM; ç°B- `®i +m°+ +| K|M i?m M?"T i?S M?'iX

ob /mM; M?"T GB T K æQ`M- G•K >•K #Ä` F?¬M; QiX h´M; ;B€i` ç M /QÊ+ v #Ä
FBK i X *?Q /M v +| M?B m iB M i?b F?¬M; i? +S +?B` F?¬M; i?m p¬5

"Q+? GK+ aQM; æ Q J tm'i?B M M;?o H` +?B M ç'm iB M M?"T iB M? i`¢M; ; v +
ç®B K†i h`¢+? G•K h°+ aQM; æ Q J X

æ9M; H9+ M`v- ?ÆB i?Î K T?€T F?´M; H² iW i?"M? H•m #°+ T?€iX o¬ b® [m M;
T?€Q ?Q #„M` - i?ŠM; ç M T?Q /QÊB ç¬M; ç9+ ç¢B [m•M K i°+X

h` M +?B M i`QÎM; M?Q p"v- +,M #ªM F?¬M; +¬M hÄ æ`M?X "'i +S K T?€T M`Q T
K¢M; X

GQM; >¢Q h?¬M H¬M ç¬m iB M i?'v ?"M; i`,K K T?€T ç²M; i?ÎB T?€i ç°M; X Zm M
+?®+ +?B m b€M; ç¬m iQÎM; E?m J [m M- +kM; +?B m b€M; ç K i®BX

.o M?B M K i°+ b) F?¬M; #| i v +?`m +? iX hWM; çQ`M [m M; +¬m K`m iQK ç2M
i°+ /•M; H M + Q- M; M; M?B M M;? M? ç|M K T?€T iW i` M i`ÎB ;B€M; tm®M; X

L m +~M i?"M [m M b€i b) T?€i ?B M- M?[M; [m M; +¬m K`m iQK ç2M M`v H` K i°
+?•M +?®M; i` M ç'i- F?¬M; +| +€M? i v- ç¬m ç†+ #B i iQX " +€B +?•M iQ ç +?¢v
+QM K„iX Zm M; +¬m iQK ç2M +?QM? H` b€m +QM K„i M; QM; iK K` i?"M?X

æ•v H` K°i K T?€T #BM? +?OM; +O K i°+- J L?½M h?m"i ao K ?B m ?„+ €K K T
K°i +?OM; i°+ F?´M; H²X

aQ b€M? pÈB K T?€T bQ M?•M HQ¢B i?b J L?½M h?m"i ao t F?¬M; #^M; X *?9M;
?| +| K°i Qi ?„+ €K K T?€T +® ç`M?- M?QM; Qm i? Î +?¶ b® HQÊM; M?B mX

*'T i?'T J L?½M h?m"i ao K T?€T +¬M; FQ+? iQÆM; çQÆM; pÈB K T?€T bQ M?
"Q+? GK+ aQM; æ Q J + Q +'T ?ÆM- i´M; +°M; +?B M,K +'T #"+X *QÎM; ç¢B HoM
ao +?QM? H` +QÎM; ;Bª i?'i ;B BX

h?"M? H•m ;B€M; tm®M; ?"M; i`,K K T?€T ç b® #` J L?½M h?m"i ao T?€i` K [m
+| K°i b® Qi`ÆB p`Q ç¢B [m•M K i°+X "°+ T?€i iWM; Hm²M; [m M; K M; ?mv M H
çŠM; X

L?QM; E?m J [m M +| i? M;`M M,K F?¬M; T?€- ?B M M?B M F?¬M; çÆM ;BªM M?
Q M? FQ+? K T?€T tQM; - ç²M; i?ÎB M?|K i?S ? B H¢B ;B€M; tm®M; ?"M; i`,K K T

S?Q i`QÊ+ F?B ç®B K†i "Q+? GK+ aQM; æ Q J - +€+ K T?€T bQ ç m ç M; /QÐM;
?mv bS+ K¢M?X

>¬m M?Q K°i ç€K K T?€T F i i?9+ i?b M?|K K T?€T i?S ? B iB T M®B- ?Q`M iQ`M
iQM? iQ€M i?"M i`¼M; i?b bÊ H` K T?€T bQ i` M i?"M? H•m Qi M?'i ?ÆM M;`M M;
?ÆM iS ;B BX

*| K T?€T bQ +?®M; çÐ- €T HU+ ç¬m iQÎM; ;BªK K¢M?X *MM; H9+ ç| - `i M?B m +
E?€+ pÈB #° #BM?- M?[M; +?B M bo M`v iQ`M i?•M K†+ ;B€T- im pB F?QªM; i K ;
"° #BM? /QÊB bU iB T bS+ +O ?¼- K m +?|M; HmB` b m- ?Q`M i?"M? i` Q ç´B T

L?[M; +?B M bo iBM? M?m T?•M T?®B ,M w- K¶B i´ # M; QÎBX J°i h?mšM +?B M b
*m²M; +?B M bo i v +¬K i`¼M; FB KX " M; QÎB K°i i´- K¶B M; QÎB iU +?B MX J¶B

? B i' /U T?ÁM;X hmv K i°+ T?€i ç°M; i'M; +¬M; FQ+? F m H M `i M?B m +?OM;
 bU /mv i`b +O +?B M bo p" K T?€T bQ- KK+ bQ i` M i?"M? H•m- +SM; `„M +?®M;
 *MM; H9+ ç¡- ?QÈM; i?"M? H•m i?dM? i?QªM; p M; H M iB M; ;-KX *¡ i? i?'v `ä `i?
 i?"M? H•m p" ç-m iQÌM; - K°i +€B HçB K°i +€B ççB T?€Q iQ HÈM tm'i ?B M- F?¬M
 [m M; K M; K T?€T- b m ç¡ #°+ T?€i [m M; +¬m F?'M; H²X
 J æçQ ççB T?€QX J¶B K°i T?€i ç m +¡ i? b€M? #^M; çÁM +¬M; FQ+? [m M; ? H
 pk F?Q +QÌM; ççB ç i?O i?"M?X E?m J [m M HçB +¡ ?ÆM i`„K +€BX
 aQ b€M? pÈB i`"M ççB +?B M M"v- H9+ i`QÈ+ ç€K GQM; >çQ h?-M ç®B T?¡ aQM; +
 +QM MQiX æ•v KÈB H" +?•M +?QM? +?B M i` M? ;B[M?•M HççB p" K i°+X
 h`QÆM; >ªB oBM? ?QÈM; ç€K GQM; >çQ h?-M [m€i iQX
 óh?®B HmB- ç' B T?ÁM;5ô
 G9+ M"v GB T K æQ" M b® K°i +'T bo K¼B M; QÌB +ÁM ;B[bS+ +?B M ç'm bmm; i9+
 HU+ ç m F?¬B T?K+ K°i T?-MX æ®B /B M ççB [m•M K i°+- #¼M ?¼ +¡ +?9i F?¬M
 h?-M ç½ ?S b) T?K+ iMM; K M? H M? +O h`QÆM; >ªB oBM?X .®+ bS+ HB M iB
 hªK EB K- ?„M +?ŠM; +?9i /Q /U ` H M? +?Q ç²M; #çM `9i HmBX
 ó*ÁM +?Q ç½ ;?B M5ô hQ J½ hB M T?€T i`QÈM; /QM? ç-v +?'i HÄM; ç†+- +ªK t9
 L;mv M L;mv M +kM; ;B®M; M? mX *MM; GQM; >çQ h?-M ç²M; i?ÌB HmB HçB- i`
 GQM; >çQ h?-M M?bM ?¼- i`-K ;B¼M; M¡BX
 ó>B M içB +?9M; i H" [m•M M?•MX *ÁM i?ìB ;B M # i?€M; - b) +¡ H9+ +?Q +?9M; i
 /Q M? i`QÌM; `9i HmBXô
 L; v F?B ?¼ HMB ` b m- +MM; H9+ ç¡ i` M #-m i`ìB ç-v „T K i°+ F?¬M; [m•M ç½
 h` M i?"M? H•m K T?€T p" J æçQ ççB T?€Q +¡ K°i MY #„M i`9M; +?9M; - M?QM; p
 J°i +QM i?•M /`B ?ÆM #®M Kûi- iQ" M i?•M T?O ç¬B +€M? ç2M /`B ?ÆM b€m Kûi
 tm®M;X J°i Hm²M; ?"Q [m M; t M? ç2M- T?QM; ? bQM; +?9+ T?9+ ç Q [m M; # v
 oBM? ç M; +?d ?mv `9i HmBX
 ó.Q M? i`QÌM; +~M i?"M5ô
 G9+ M"v GQM; >çQ h?-M K M; K¼B M; QÌB HMB HçB- ?„M +¡ HBM? +ªK M?çv #ûM
 ;B'm i`QM; ç K i®B M?QM; pšM #` ?„M T?€i ?B M i`QÈ+X
 æ•v H" K i°+ €+ / M? `ä `M; +?OM; i°+ F?¬M; i`mM; +QÌM; ççB- T?QM; p" ?„+ €K
 hQ i°+- "®B h?€T S?B J X
 "®B h?€T S?B J H" + Q +'T #BM? +?OM; +?•M +?QM? +O K i°+- +¡ i`mv M i?W
 M¡B i°+ i`QÌM; i°+ M"v H" K°i i`QM; #ªv KQÆB ? B h`K J h?-MX
 h`QM; #ªv KQÆB ? B h`K J h?-M- +¡ K°i Qi K i?-M +¡ i`U+ i?m°+ ççB [m•M `B M
 ?¶M ?ÉT +€+ +?OM; i°+ i` M h?€M? J ççB HK+- M?QM; #¼M ?¼ +¡ K i?-M ?mv i
 #° T?"M i`U+ i?m°+ +O h`K J h?-M i?S j8- J½ Eª h•v • hQX "i+S "®B h?€T S?B
 HU+ M;k ;B BX æ°B i?•M p +O J½ Eª h•v • hQ H" +QÌM; ;Bª i?'i ;B B çQÈ+ ;¼B H
 J X
 J i?-M +¡ [m•M ç°B i`U+ i?m°+ Qi M?'i p` i`Q iW je i`î H MX L?QM; F?¬M; TªB i'i
 +¡ i`U+ i?m°+ [m•M ç°BX oQ /K h`K J h?-M i?S #ªv L M ç½ F?B M +?B M pÈB S
 h?-M 'M F} bo GQM; hBM? ok- +?QM? H" K°i +QÌM; ;Bª M" M; ç°+X
 æ°i EQ+?X
 *?•M i`€B KçM? ;BšK K†i ç'i- GQM; >çQ h?-M M?€v K„i # v H M- >çQ L;mv i+MM;
 hB m h? M? i`QM; KB M; T?mM ` +m²M; T?QM; i?' B T?Q HQM; GQM; >çQ h?-M-

Zm M; K M; i`„M; +O h?€M? .šM GBM? G¬ i` M F?¬M; i`mM; #„M` X L?ì æ°i EQ
;B9T- GQM; >¢Q h?¬M ç½ iB T +”M “®B h?€T S?B J iW F?¬M; i`mM; H Q tm®M; î
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

RddX *?QÆM; 88, *¬M; >m•M *?B æ m URV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

lv HU+ h?€M? .šM GBM? G¬ i`QM; F?QªM? F?„+ M`v ?B M`ä`¬M;X æ Q T?QM; t
tm®M; #` h?€M? .šM GBM? G¬ªM? ?QîM; “®B h?€T S?B J - +QÐM; #S+ M;Q†i i?Š
E?B M! M;Q†i H¢B- +€+? h`QÆM; >ªB oBM? F?¬M; iÈB M,K KûiX

h?€M? GBM? h?mšM “B ?° i?•MX

æBM?5

J°i iB M; p M; +U+ HÈM- GQM; >¢Q h?¬M #` #S+ iû iW i` M i`lB tm®M;X

h`QM; i`¢M; i?€B æ°i EQ+?- ?„M F?¬M; +€+? M`Q bY /KM; h?¬M L;U h?mšMX J v
S?B J #bM? i?QìM;- GQM; >¢Q h?¬M`ÆB tm®M; ç'i M?QM; F?¬M; +?`m i?QÆM;

“®B h?€T S?B J #` h?€M? .šM GBM? G¬ªM? ?QîM;- M?€v K„i ç€T tm®M;- KQìB [i
H€M? i”T i`mM; ?QÈM; GQM; >¢Q h?¬MX

“®B h?€T S?B J ç€M; ;?ûi M?’i î +?¶ i®+ ç° +¬M; FQ+?X S?QM; +?9+ T?9+ F?B
+¬M; FQ+?- i®+ ç° F?¬M; ;b #b M´BX >ÆM M[M! /MM; +?QM? H`F„ M,M; i?B M
+¬M; FQ+? H¢B K¢M?- i’i +ª +¬M; FQ+? ç m +! bQM; +?9+ T?9+X “bM? i?QìM; iW
FQ+?X

Zm M; K M; çÄ +?Êi iW M;QìB GQM; >¢Q h?¬M i`¬M` X æ! H`L;mv M h® h?mšM -
T?ÁM; M;U +O v +?ŠM; M?[M; K¢M?- ?ÆM M[+! >Ä o•M hBM?- i®+ ç° i?B T?€T

hB M; F m +?!B i B F?¬M; M;WM; T?€i` i` M F?¬M; i`mM;X S?QM; ç Q +O “®B h
h® h?mšM +?®M; çÐX

“®B h?€T S?B J F?¬M; M;®+- +! çQÊ+ i`mv M i?W - i`Q im +?9M; F?¬M; i?’TX J
i®i- +QM “®B h?€T S?B J M`v p¶ ? B +€M?- ç`M? # v H M i`lB +?¢v i`®MX

æ€M; iB + M! i`®M F?¬M; i?Q€iX

E?B M! H Q tm®M; +¬M; FQ+? GQM; >¢Q h?¬M ç½ iB T +”M +U Hv ? B KQÆB H,K

h?€M? .šM GBM? G¬- T?€i ç°M; E?B M .šMX

æ m H`M;k ;B B- h?€M? .šM GBM? G¬ çQÆM; M?B M F?¬M; +€+? M`Q FûQ “®B h
F?B M M! M;WM; H¢BX

J°i h?mšM “B F?’M; H² T?€i` [m M; K M; H½M? HB i # v H M F?¬M; i`mM;X J°i
[m M; iW # M +¢M? ”T iÈBX

h?•M i? “®B h?€T S?B J T?€i` [m M; K M; t M? ç2M- ç`M? M;;M +ªM ? B çÁM i’

L?QM; oQÆM; L;mv M L;mv M p` hQ J½ hB M H¬M M`v ?¬m M?Q /MM; ? i bS+X

h`QM; iB M; M´ +?’M ç°M;- “®B h?€T S?B J T?€i` iB M; F m i? i?ªK- +€M? i`€B

h?€M? Zm M; *?Mv +O KK+ bQ ç®B pÈB K i°+ i`M i?QÆM; ``i HÈMX h`U+ iB T ?
h?€T S?B J X J`\*U GBM? h?¬M h?mšM +O oQÆM; L;mv M L;mv M H` / /`M; +?†M
S?B J +kM; / /`v i?’i #ûQ- +?d H` ;½v MY +€M?X L?QM; ;½v MY +€M? F?B M
+•M #^M;- #¶M; +?®+ `ÆB tm®M; ç'iX

Zm M; K M; €K FBK T?|M; H M + QX h`QÆM; >^B oBM? iW i`QM; FBM? M; ¢+ idM?
b m HQM; GQM; >¢Q h?–M ;"v i`9+ ;ä i` M K†i ç'i- +•v ;"v # +QM; i`QM; +?ÈT K,
? B KQÆB KûiX L; v b m ç| b„+ €K FBK ?mv M ^M? +?ÈT H|2 i` M F?–M; i`mM; X "
h?€T S?B J iW i` M i`B`ÆB tm®M; X

E?–M; ç "®B h?€T S?B J `ÆB tm®M; ç'i- G•K >•K +–K >Ä o•M hBM? ;BÆ H M- i
i`MK i?B i? "®B h?€T S?B J FûQ ;B"i M; QÊ+ - M; v b m ç| ç²M; /¢M; #B M K'i i`Q
#® +O vX

æ^M; b m ç°M; ioM? HÈM M?Q p"v- +€+ +?B M bo iBM? M?m K†+ ;B€T pW KÈB ;B
çQÊ+ M; Q€B M?bMX J„i i?'v K°i +QM "®B h?€T S?B J +S M?Q p"v +? i çB- #¼M ?

L?[M; M; QÌB ç| i`U+ i?m°+ #bM? i?QÌM; #° #BM? /Q M? \ "° #BM? /Q M? F?B M`Q
i?Q+? F?€+? \

L?€K GQM; >¢Q h?–M H9+ M`v ç½ çB i?2Q h`QÆM; >^B oBM? p` +€+ +?B M bo #
æ€K #° #BM? M?bM ?¼ €M? K„i ç½ #B M ç´B- i? K p`B T?–M FQM? bÊX

ob +| ç€K GQM; >¢Q h?–M ;B M?"T- ?–K M v #° #BM? /Q M? M?'i ;B^K K¢M? i, b®
+?d ?ÆM KQÌB M; QÌB- #` i?QÆM; F?–M; [m€ M, K KQÆB M; QÌBX æB m M`v i`QÊ+
i` M +?B M i`QÌM; ;B^K [m•M b® iQ`M H` #° #BM? +?T i?'T #¼M ?¼X

ó M? 2K- +^K ÆMXô h`QÆM; >^B oBM? p¶ #^ p B GQM; >¢Q h?–M- ?`Q b^M; +QÌB
GQM; >¢Q h?–M M|BX

ó*?9M; i H` i?•M #BM? +O M; `B- #^Q ?° M; `B H` +?S+ i`€+? +O +?9M; i Xô
h`QÆM; >^B oBM? b•m i`–K M?bM ?„M- ;BÆ M; |M +€B- K M; i?2Q #° #BM? HMB F
+ÁM +| i? M?bM i?'v i` M #–m i`B i? K iWM; çQ`M [m M; K M; p`M; - Qi M?'i +| i
F} T?B ?`M? ;B M?"T +?B M i`QÌM; X "¼M ?¼ KK+ iB m +?QM? H` "®B h?€T S?B J
ç€K GQM; >¢Q h?–M pW KÈB ;B i K°i +QMX

L?|K GQM; >¢Q h?–M imv i F?–M; +?9 w ç M- H9+ ?¼ `ÌB F?ÄB ç–m iQÌM; - i?"M
ç T +^K t9+ T?S+ i¢T çm´B i?2Q b m HQM; ?¼- +?Q ç M F?B #|M; /€M; ?¼ ?Q`M i
h` M i?"M? H•m- h?€M? GBM? h•K K†+ M?mM; i` M; çSM; +?QM? ;B[- €M? K„i mv
H M?–iQ`M #° E?m J [m M iU M?Q #€M? ` ,M; id Kd + Q i®+ p`M +?mv MX G`K`
çÊi i`M +–M; çB M +m²M; +O ç¢B [m•M K i°+X

*| ?ÆM K°i M; `M K°i i`, K K T?€T bQ T?•M i?"M? KQÌB i´X .QÈB bU +?d ?mv +O G
T?|M; K T?€TX a m F?B T?|M; tQM; i?b HMB` b m iQ+? ;|T K HU+X *ÁM +| +?n
F} bo T?|M; ` hK GBM? [m M; ?Q`M ;B®M; GQM; >¢Q h?–M pW M½v H`K ç ?¶ i`É

*| K T?€T bQ p` J æ¢Q ç¢B T?€Q ?Ä HU+ Q M? FQ+? - K i°+ +–M; i?"M? i´M i?'
*MM; +€+ +?B M bo iBM? M?m tm`i ?B M i¢B E?m J [m M- +ÁM +| K°i ç°B ç†+ i
"¼M ?¼ +kM; K†+ #b F?BM? ;B€T- K¶B M; QÌB i`QM; i v M„K / Q ; ,K- çB T?Q i` M
+| +QÌM; ç¢B K i°+ t–M; H M ç–m iQÌM; - H`T iS+ ?¶ i`É +?B M bo iBM? M?m ç€M

æ•v H` HU+ HQÊM; i`U+ i?m°+ h?Q+? E?€+? h?€M? æB MX *kM; +?d +| h?Q+? E
ç²M; i?ÌB i`B m i`T b® HQÊM; i?Q+? F?€+? + Q +?T M?B m M?Q p"vX hm pB ç€K i
;B BX "¼M ?¼ +?QM? H` i`K +°i p[M; +?„+ +O E?m J [m MX

æB tm®M; E?m J [m M- h`QÆM; >^B oBM? /šM i?2Q ç€K i?m°+ ?¢ K m +?|M; i`Î
i?QÆM; çQ çB +?[i`X L; QÌB +? i?Q`M i`i ç, M; Fw- b m ç| /Q ?"m +–M T?K i`€+
óh`Î H¢B i` M? i?O i?ÌB ;B M M; ?d M; ÆBX h`ÌB KÈB #B i ç€K +?| +? i FB +–M; F
+?WM; H€i M[+?9M; i H¢B T?^B H2Q H M +?B M i`QÌM; X :B^B i€M5ô

L?|K #° #BM? +| i`i iU ;B^B i€M- iU i`Î H¢B /Q M? i`¢B +O KbM?X æ b® M; QÌB
M?bM iB m ç°B #^v M; QÌB b m HQM; h`QÆM; >^B oBM?X `i M?B m #BM? bo ç m
H` +€+ +?B M bo çQÊ+ >`M ok p` G•K >•K i, M; T?9+ - #^Q ?° X

GQM; >¢Q h?–M QÐM M;U+- H9+ M"v i`QM; HÁM; ?„M M?Q +| M;¼M HY i?B m ç®
 i`ªB [m +?B M i` M?- KÈB +ªK M?"M çQÊ+ +?B M i` M? i`M F?®+ p" ibM? ç²M; H
 /MM; M;¬M M;[#B m ç¢i +€B ;b- M?QM; ?¼` ?B m p" €M? K„i ç½ M|B `ä`i M?B r
 GB T K æQ`M b® K°i +T bo i`ªB [m K°i i`"M +?B M M"v- +?•M +?QM? çQÊ+ +?B
 h`QÆM; >ªB oBM? tQ v M;QÌB M?bM #ªv M;QÌB GQM; >¢Q h?–M- +QÌB M|BX
 ó*€+ M;QÌB ;BÄB H„KX >½v i`Î p i„K `Y `²B M;?d M;ÆB bÈK çBX h` M +?B M i`QÌ
 ;b- F?¬M; +?WM; KÈB M;?d F?¬M; H•m H¢B T?ªB tmM; T?QM; `²BX hWM; +| i`"M
 ç K- [m•M +?9M; i ;BªK ç M F?¬M; çO K°i p¢M KÈB ç€M? HMB çQÊ+ ç¢B [m•M K
 +kM; i`M i?`i i?ªK i`¼M;- +| ?ÆM # i?€M; F?¬M; iB T iK+ [m`v M?B m +?9M; i X
 +QÌM; ;Bª #€i; B B- ? B # M +?`m i`M i?QÆM; H M iÈB ? B KQÆB M;QÌBXô
 óo•M;- /Q M? i`QÎM;Xô GQM; >¢Q h?–M +?`Q i?2Q M;?B i?S+ [m•M ç°B- `ä`"M; i
 h`QÆM; >ªB oBM? F?) i?Î /"BX
 ó*€+ M;QÌB M m H" +?B M bo /Q M? M?'i +O i i?b i®i #B i K'vX L?QM; +?d bÊ+?
 ç•mXô L|B tQM; +•m ç| ;½ tQ v M;QÌB çB- i`QM; K„i i`"M M;"T iB + Mm®BX L?QM;
 H¢B iBM? M;QÆB GB T K æQ`MX
 J¶B K°i /Q M? i`¢B ç m +| K°i;B M +?mv M /MM; `Y K†i b9+ KB M;X E€i?"i +–M
 h?–M- hQ J½ hB M p" oQÆM; L;mv M L;mv M- # M;QÌB H" tmM; T?QM; K`X *ÁM
 iQ`M i?•M F?¬M; /QM? p i #~M ;bX
 Pm iB M T?K M[X L;QÌB i?S M?'i /o M?B M H" oQÆM; L;mv M L;mv M- iB T ç| H
 i`QÎM;- GQM; >¢Q h?–M H" M;QÌB +m®B +MM; `Y X >„M #ªQ K¼B M;QÌB i`QÊ+ çV
 " M;QÌB `Y tQM;- ç|M; +Y H¢B- GQM; >¢Q h?–M M|BX
 ó>¬K M v +?B M ç'm i` M i?"M?- i`bM? ç° ,M w ;B[K¼B M;QÌB ç½ i,M; + QX h +|
 HQÊM; pÈB K¼B M;QÌBX oB +i?S M?'i HB M [m M ç M T?K+ iMM; K M? H M?X .M
 M;?2 H M? H" v m i® ç–m iB M +O [m•M M?•MX J°i F?B +?9M; i pB T?¢K K M? H
 +?d bÊ b) F?B M [m•M ç°B #'i K½MX *?Q M M KQM; K¼B M;QÌB FB K +? K°i +?9i
 .M b Q GQM; >¢Q h?–M im´B +ÁM M?Ä- ?ÆM M[i?ÌB ;B M H"K çQ`M i`QÎM; F?¬
 H9+ +`M; F?•K T?K+ ?„M M?QM; +ÁM +?Q +?•M +?QM? ?bM? i?"M? mv [mv MX "
 w +?WM; KU+- +® ;„M; M? M?"M; K°i QiX
 hQ J½ hB M b| ç–m i`¼+– M|BX
 óoW M½v ;B i ?,M; [m€- i b) FB K çB KXô
 oQÆM; L;mv M L;mv M HB + ?„M- M|BX
 óZm•M H M? ;b i F?¬M; [m M i•K- M?QM; i M;?2 +`m- >¢Q h?–MXô
 "B m ?B M i` M +?B M i`QÌM; +O GQM; >¢Q h?–M K¼B M;QÌB ç m i?'v `äX ob ç
 M,M; HU+ h`WM; ;BÈB F} boX >ÆM M[ Hm¬M i?¬M; [m hK GBM? [m M; ?Q`M ;B9
 i`i +ª ç m Qm iB M +?m iQ`M K¼B pB +- +`M; H9+ +`M; +| #° /€M; i`K +°i çQ`M ç°
 imv oQÆM; L;mv M L;mv M iQM? +€+? K¢M? K) M?QM; ç®B pÈB i?B m MB M M?Ä
 iQM T?K+X
 h`–M M? L?B i? HQÐB M|BX
 óh +?d +| K°i M,M; HU+- F?¬M; M;?2 H M? +kM; F?¬M; çQÊ+5ô
 " M;QÌB i`QÊ+ b m iÄ i?€B ç°- +ÁM p hªªB L?B- >`M ok p" G•K >•K çQÆM; M?B
 GQM; >¢Q h?–M KdK +QÌB M|BX
 óªªK ÆM K¼B M;QÌBX h?"i` i bmv M;?o F„`²B- H–M M"v +?9M; i iÈB E?m J [m
 i?ÌB ;B MX æ| +kM; H" [m€ i`bM? h•M GB T K æQ`M +O +?9M; i /mM; ?ÊTX a
 ç°B E?m J [m M b) +?Q +?9M; i çB K ç€M? ;B€X J†+ F +?9M; i #B m ?B M ;BÄ

M;?2 i?2Q K M? H M?- +| F?ª M,M; b) F?B M [m•M ¸°B ¸€M? ;B€ i?'T- p"v F?¬M;
i?S ?¢M; i?B ¸'m ¸Q" M ¸°BXô
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

Rd3X *?QÆM; 88, *¬M; >m•M *?B æ m UkV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h?2Q i?ìB ;B M i`¬B [m - Qm ¸B K i•K iQ id Kd +O GQM; >¢Q h?¬M /¬M ?B M ?
M?[M; ;b ?„M bmV M;?o +¬M T?ªB M?B m ?ÆM ¸²M; #¢MX

óæB m i?S ? B i Km®M M|B pÈB K¼B M;QìB +¬M; [m M i`¼M; ?ÆMX h Km®M #¬M
iB M ?¬M? i` tûi- M?QM; t2K K°i i`"M +?B M M"v i?b i`QM; +?9M; i ¸¢i +¬M; ?m
h?ªB L?B- hQ J½ hB M p" oQÆM; L;mv M L;mv MX L?QM; M m M|B ¸Q" M ¸°B +®M;
p" h`¬M M? L?B +kM; ¸²M; /¢M; F?¬M; QiX L?QM; +?9M; i ¸¢i ¸QÊ+ +¬M; ?m•M
i?'v- K°i ¸Q" M ¸°B +QìM; ¸¢B F?¬M; +?d i,M; +QìM; +€M?•MX h'M; i? i?U+ HU+
K";B€ i`¬+¬M; ?m•M [m M ? ¸ M iQÆM; H B T?€i i`B MX L m +?d +| M?[M; M;Qì
i KÈB +| ;B€ i`¬+¬M; ?m•M- K" ¸²M; #¢M T?K i`€+? ?¶ i`Ê i?b F?¬M; +| ;B€ i`¬+
#¼M ?¼F?¬M; +¬M; #bM?X E?¬M; +?d i? - M m iQÆM; H B +?9M; i +| ¸²M; #¢M
¸Q¢M i?ìB ;B M- F?¬M; +€+? M"Q ¸¢i ¸QÊ+ ;B€ i`¬+¬M; ?m•M i?b T?ªB H"K b Q ¸
im°i H¢B T?Q b m\ *?9M; i T?ªB ¸®B K†i p'M ¸ M"v- +¬M; bÈK` ¸®B b€+? +¬M
FB M +O KbM? ¸BXô

æ•v KÈB H" pB + +U+ F€ [m M i`¼M; K" GQM; >¢Q h?¬M Km®M M|BX æ ¸¢i ¸QÊ
+€+?¬ ?Q" M i?¬M? M?B K pK HB T K +O i?€T L?B K oK imV M #®- p" b,M #„i K i
b m ¸ÆM ;BªM p" i`U+ iB T M?'iX h`QM; # i?€M; b m M"v- #¼M ?¼+¬M; T?ªB i?
i`¬+¬M; ?m•MX L m #îB pb +?S+ i`€+? i`QM; ¸°B F?€+ #B i K"ªM? ?QîM; ;B€ i`¬
¸²M; #¢M ¸ªK M?B K ?¶ i`Ê K" M|B- i•K Hw b) F?¬M; / +?`mX

G¬M M"v M;QÊ+ H¢B H" h?ªB L?B ¸| ;Bì F?¬M; M|B HìB M"Q M v H M iB M; i`QÊ+

óv FB M +O i ;B®M; M?Q GQM; >¢Q h?¬M- [mv i ¸`M? +O M;QÆB 'v H" [mv i ¸`M
*?S+ p`T?| ¸Q" M i`QîM; +O h?ªB L?B iU M?Q F?¬M; +|¬M?QM; F?¬M; B /€K F?
J†+ F T?Q i`QÊ+ ¸®B ¸¬m "Q+? GK+ aQM; æ Q J pšM H" "®B h?€T S?B J - M" M
GQM; >¢Q h?¬M H" i`K +°i p[M; +?„+ i`QM; ¸°B- M" M; H" pk F?Q b„+ #ûM M?'i +O
hQ J½ hB M +QìB M|BX

óæQ" M i`QîM; - i +kM; ¸ M; Km®M M|B +?Q +¬m ¸•vX \* +| /QÊ+ Hm¬M T?K i`€+?
#B i i'M +¬M; - M m F?¬M; M;?o +€+? i?b ?„M ¸ìB M"Q ¸¢i ¸QÊ+ +¬M; ?m•M5 h
?m•M i?b i®i`²B- M?QM; i i?Q+? M?'i H" ;B i K i°+5ô

oQÆM; L;mv M L;mv M +kM; ;"i ¸¬m M|BX

óG½Q i`¼+ M|B ¸9M; - +?9M; i H" K°i ¸°B- H" K°i i'M; i? X >¢Q h?¬M- +¬m M|B b
¸`M?` T?QÆM; €M- b m M"v H"K i?2Q H" ¸QÊ+ `²B- i +?d +| K°i v m +¬m- +®; „M
M;QìBXô

o T?QÆM; /B M M"v- >"M ok ¸QÆM; M?B M F?¬M; T?€i #B m w FB MX u H" S?K
M[H" +?O v m S?K h`ÊX G•K >•K p" h`¬M M? L?B ¸QÆM; M?B M +kM; F?¬M; i®i
K¼B M;QìB H¬M M[i" T i`mM; i` M M;QìB GQM; >¢Q h?¬MX

GQM; >¢Q h?¬M i?¬K i?î` - ;"i ¸¬m M|BX

ó*?mv M M"v i iWM; bmV M;?o `²BX L;mv M L;mv M i, M|B ¸9M; - +?9M; i H" K°i
`i ¸ÆM ;BªM- i" T i`mM; iQ" M #° ;B€ i`¬+¬M; ?m•M- K¼B M;QìB +?B ¸ mX L m;

ç°B ç†+ #B i M?B m- i?b ç²M; #çM +MM; M? m tm'i` ;B€i` +¬M; ?m•M iB M ?¬M ;²K +ª i?¬M? pB M +?`m i?QÆM;Xô

*?B ç m\ L;?2 ? B +?[M¬v- K¼B M;QÌB b„+ K†i #B M ç´BX oQÆM; L;mv M L;mv F?•K T?K+X G•K >•K i?b H°` +ªK FQ+?X h¬M M? L?B i?b M?¬M F?¬M; çQÊ+ ?¬

óæQ¬M i`QÎM; Km¬M M,K5ô

G9+ i`QÊ+ imv M¬M; +| i`B m ?Q€M` i?B i+€M? i v K ?MM; i? K +?B MX L?QM #¼M ?¼`9i HmB ç½ #`K i°+ tû M€iX \*?•M +?QM? ;B i+? i aQM; æ Q J i?b b® H M M ;B€i` +¬M; ?m•M +O M¬M; +?d F?QªM; KQÌB çB K- ç•v pšM H¬ #ÎB pb KQÌE +QM K°i çB KX

ó*?O M?•M- i F?¬M; i? iQM? # M i`QM;Xô G9+ M¬v >¬M ok KÈB KÎKB M;X

GQM; >çQ h?¬M M;¬M` X

óob +€B ;b\ô

>¬M ok #bM? ioM? M¡BX

óh H¬ S?K h`Ê +O M;¬BX >ÆM M[ F?B iQM? iQ€M +¬M; ?m•M çQ¬M ç°B- i F?¬M ç°B- b)ªM? ?QÎM; iQ¬M ç°B i?,M; +`TX G¬K S?K h`Ê +O M;¬B- pb M;¬B T?K+ pK +?B /QÈB i€+ /KM; F? QÊ+ T?K i`Ê- i ç½ çQÊ+ ç M +?¶ i®i [m€ M?B m- b Q +ÁM K¼B M;QÌB\ô

hW F?B ?B m`ä p GQM; >çQ h?¬M- >¬M ok +¬M; t€+ ç`M? p`i`Q +O KbM?X *kM; F? QÊ+ T?K i`Ê ;B9T çÐ- M°B HBM? HU+ #¬K bBM? ç½ i,M; H M iÈB i€K KQÆB ç i€K KQÆB- i?Qç i M?bM ç + Q F?¬M; iÈB ? B KQÆB T?¬M i`,KX L?QM; i` M i?U+ ç° im Hmv M i,M; ;`T ç¬BX *ªK ;B€+ ç®B pÈB [m M; M;mv M i® p¬ M;° iQM? KçM çQÊ+ i®i M?Q p¬v- çQÆM; M?B M v b) F?¬M; +¬m KQM; i? K çB m ;bX

óE?¬M; çQÊ+- M;QÆB H¬ ?¶ i`Ê- K†+ F H¬ ?¶ i`Ê +€B ;b- M;QÆB p¬ K¼B M;QÌB + H¬K` K¼B M;QÌB ç m +| K„i M?bMX L m ç½ +?B ç m i?b K¼B M;QÌB +MM; +?B -

L¡B HÌB M¬v H¬ G•K >•K- H¬T iS+ #B m çç i OM; ?° >¬M okX æ®B pÈB iQ¬M ç°B K¬ G•K >•K i?2Q i`QÊ+ K„i t2K` pšM H¬ T?QÆM; /B M +? i€+ ç M /QÊ+X J¬ i€+ /KM u pb çQ¬M ç°B imv M +?¼M ?¼+ i`T F„M,M; i` HB m- ç #M ç„T F?mv i çB K F?¬M p¬M; Î K†i b m i?O ?°- T?K i`ÊX \*ÁM +| K i?9 ç²M; #çM +O v- h¬ L?½MX G´v i?U i?¬M? h•M GB T K æQ¬M F?€+- M?`i ç`M? H¬Î ç` p`F} bo i`K +°iX J¬ ?B M içB v i`QM; GB T K æQ¬M b® K°i +`T boX oB + v H¬K K¼B M;QÌB ç m M?bM`äX

óE?¬M; b B- M m +?B i?b +MM; M? mX >¬M ok ççB + - +?9M; i H¬ M;QÌB K°i M?` i v M?ÁX L¬M; çQÊ+ >¬M ok ;B9T çÐ M?B m M?`iX a m F?B ?Q¬M i?¬M? i`B m ?Q Hm¬M i?O ?° # M M;QÌB M¬M; F?¬M; `ÌB K°i #QÊ+- bÊ M¬M; #` i?QÆM; i´M ;bX M?bM i?`vX

hQ J½ hB M +QÌB M¡BX

óL¡B ç9M; H„K- M m +?B i?b +MM; +?B X Pi` +¬M; ?m•M +O i M?`i ç`M? b) +?F H„M;5 \*S i?2Q HÌB çQ¬M i`QÎM;- +?B ç m +¬M; ?m•MX L¬Q- i`QÊ+ +?B +O i Xô

oQÆM; L;mv M L;mv M M?9M p B M¡BX

óh F?¬M; +| w FB MX :B€i` +¬M; ?m•M ;b ç m H¬ K•v # vX >çQ h?¬M- +¬m H¬K + GQM; >çQ h?¬M KdK +QÌB M?bM >¬M okX

ó M? ç½ M;?2 `²B ç¡- F?¬M; +¬M i M¡B M?B m M[+?SX *S M?Q p¬v çB- ç•v H¬ K

>¬M ok p®M +ÁM Km®M M¡B +€B ;b- M;?2 GQM; >çQ h?¬M M¡B +•m FB i?b`9i HçB M¡B` HÌB +ªK iç- +?d H¬ ç€v K„i M?B m i? K i?S ;bX æ¬M ¬M;- M M /MM; i?U+ i pÈB Î M;Q¬B KB M; M´ i?b KçM? ?ÆM M?B mX

GQM; >¢Q h?–M H'v` ` #ªQ i?¢+? i?Q M;?B K +–M; ?m•M- F?®B #ªQ i?¢+? M"v +| b
bm®iX

EûQ i v €Q- H°` ` H M? #`B +–M; ?m•M- K°i çB K HBM? HU+ `|i p"Q i`QM;X G M?
H|2 b€M;- GQM; >¢Q h?–M ç2K #ªQ i?¢+? /€M b€i- M? M? +?|M; H°` ` ;B€i` ` +–M

ó9dXô æ•v H" i`"M +?B M pW `²B ?„M FB K çQÊ+ iQ" M #° ;B€i` ` +–M; ?m•MX G9
i` ` +–M; ?m•M ç m #` ?„M iB m ? i b¢+?X GQM; >¢Q h?–M ?–m M?Q ;B i +? i aQM
Q ;²K +ª i?`M? iQ+? +O >¢Q L;mv i- i' M; +°M; F?QªM; # i` ,K i€K KQÆB aQM;
pÁM; ? B iB M; ç²M; ?² +?B M ç'mX

h?ªB L?B +?O ç°M; pQÆM i v` ` i`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?–MX

ó*kM; +?mv M +O i çBXô h?–M; [m #ªQ i?¢+? i?Q M;?B K +–M; ?m•M- +?d +–M
+| i? i`U+ iB T +?mv M +–M; ?m•MX

GBM? HU+ `|i p"Q- i` M +€M? i v i`„M; K K +O h?ªB L?B- H M? #`B +–M; ?m•M iÄ
#ªQ i?¢+? p"Q- H¢B ç +€M? i v ç H MX

ó> B KQÆB H,KXô æ•v H" b® +–M; ?m•M +O h?ªB L?BX L; v b m ç| H"TiS+ +?mv
h?–MX

h?ªB L?B i' M; +°M; +?d ;B i ? B K i°+X "Q+? GK+ aQM; æ Q J p" "®B h?€T S?B
J H" KQÏB çB K +–M; ?m•M- "®B h?€T S?B J +| i? # v i?b + Q iËB KQÏB H,K çB
i? 'v K i°+ + Q + 'T +®M; ?B M +–M; ?m•M +`M; M?B mX

a m ç| K¶B M;QÏB ç m ç2K +–M; ?m•M +?mv M +?Q GQM; >¢Q h?–MX

oQÆM; L;mv M L;mv M ;B€i` ` +–M; ?m•M H" je çB KX hQ J½ hB M i?b # KQÆB K
ç m F?–M; +| K i?9 T?K i`Ê- b® M"v H" /Q iU i v ;B i çQÊ+X

h`–M M? L?B i?b KQÏB K°i çB K- >"M ok +kM; ;B i # - #®M +QMX G•K >•K çQÆM;
GQM; >¢Q h?–M +–M; ?m•M i®B ç - ?–m M?Q ç b® ç m H" +–M; H Q +O >¢Q L;mv
T?€T- HU+ b€i i?QÆM; +U Hv t F?€K¢M?X

*m®B +MM; ;B€i` ` +–M; ?m•M +O K¼B M;QÏB +°M; H¢B H" K°i i` ,K 9j çB KX "bM
? B KQÆB çB K- /Q # çB K i¢K i?ÏB #ªQ i²M +?¶ GQM; >¢Q h?–M- +?Ï H–M b m T

óhm Hmv M- im Hmv MX h T?ªB bÈK ç°i T?€iËB M;k ;B B- KÈB +| i? ?¼+ +`M; M
pW H H" M; pW M?ªv H M ;BQÏM;- F?Q M? +?•M H¢B #„i ç–m im Hmv MX

L;QÏB F?€+ +kM; i`Î H¢B ;BQÏM; +O KbM?X h`–M M? L?B p" oQÆM; L;mv M L;mv
t•v /UM;X hmv ?ÆB çÆM bÆ M?QM; iQM? ` +| i? +?2 K„i M;QÏB F?€+X

GQM; >¢Q h?–M M„K i v h?ªB L?B i`Î H¢B ðM?`ö ? B M;QÏBX

ó*?9M; i +kM; im Hmv M çBXô h?ªB L?B M?Ä ;B¼M; M|BX L|B tQM; M" M; F?Q M?
iB M M?"T im Hmv MX

GQM; >¢Q h?–M M;~M ` - i`QM; HÁM; ?ÆB K'i K€iX >„M `i i?Q+? +ªK ;B€+ –K h?
óL;m M;®+- im Hmv M KÈB H" [m M i`¼M; M?'iX *?9M; i - +?9M; i b m M"v ô h?
+O h?ªB L?B p M; # M i B ?„MX *m®B +MM; K'v +?[#ÎB pb [m€ M?Ä- M; v +ª i B
ç m F?–M; M;?2 `äX

GQM; >¢Q h?–M M;²B # M +¢M? M" M;- F?) pm®i i|+ M" M;- +ªK i?K KMB ?QÆM; h?
M;²B M; v M;„M- im Hmv MX

h€+ ;Bª, æQÏM; :B h K h?B m

RdNX *?QÆM; 88, *-M; >m•M *?B æ m UjV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

>¢Q L;mv i î i` M ;BQÌM; H,M H°M K°i H€i H¢B #Á tm®M; /QÈB- i`QM; KB K„i F?Ü
[m M; K M; iQK M?¢iX L?QM; i'i +ª HBM? HU+ ç m ~M ;B'm- +?d GQM; >¢Q h?-M
ç M; i`QM; i`¢M i?€B im Hmv MX

J i?9 +| i? i`U+ iB T p”M +?mv M HBM? HU+ ç im Hmv M `i?B Ki?'vX æ b®K
?| X *?d H” GQM; >¢Q h?-M F?-M; #B i M?B m p T?QÆM; /B M M”v M M F?-M; +

E?B GQM; >¢Q h?-M KÈB M?”T ç`M? F?-M; H•m- ç°i M?B M # M M;Q”B i`mv M ç
L; v b m ç| +Y T?€i` i? M? •K #MK #MKX

ó*| GQM; >¢Q h?-M F?-M; \ Zm•M #° K M? H M? M;QÆB H”T iS+ çB #€Q +€Q5ô h
K¼B M;QÌB pW KÈB iB M i`¢M; i?€B M?”T ç`M?X

GQM; >¢Q h?-M M?Qm K”v M?ªv tm®M; ;BQÌM;- K†+ p”Q [m•M T?K+- €M? K„i K¼
>¢Q h?-M ` ?B m ?½v #bM? ioM? +?È M|M; Mªv- çB KÎ +Y /Q M? i`¢BX

J°i +?B M bo iQ”M i?•M M?mM; i` M; hÄ hY :B€T çSM; i`QÈ+ +Y - i?Q¢i M?bM ?
M;?B K M;?`X

ó*?”Q M;”B- i +?QM? H” GQM; >¢Q h?-MXô

L?bM i?B m MB M i`QÈ+ K†i- M?mM; i` M; #BM? bo i?Q€M; bYM; b®i- ç†+ #B i #
>¢Q h?-M FBM? /B K- ;½ ?QÈM; GQM; >¢Q h?-M H”K H +?”Q i?2Q [m•M ç°BX

ósBM çB i?2Q i - [m•M #° K M? H M? M;QÆB H”T iS+ +| K†iXô

óæQÊ+Xô GQM; >¢Q h?-M imv F?-M; #B i +| +?mv M ;b- M?QM; pšM ç€T H¢B FB

óh çB +MM; M;QÆBXô E?-M; #B i F?B M”Q i?b h?ªB L?B ç½ iÈB # M +¢M? GQM;
GQM; >¢Q h?-M KdK +QÌB M|BX

óE?-M; +| pB + ;b- M”M; +S M;?d M;ÆB i`QÈ+ çB- i M?’i ç`M? b) [m v H¢BXô L|B
bo`ÌB çBX

h?ªB L?B çSM; Î ç| - +?•M K”v i? M? i9 ?ÆB M?Qm H¢B- K½B ç M F?B F?-M; +ÁM
GQM; >¢Q h?-M KÈB ç|M; +Y X

hQ J½ hB M M;²B i` M ;BQÌM;- H~K #~KX

óh` M?Q p”v [m•M ç°B +ÁM F m M;QÌB- i?”i F?-M; #B i çB mXô

G•K >•K +QÌB M|BX

óE?-M; +?WM; H” F?2M M;ÊB #B m ?B M ?-K M v +O +?9M; i Xô

”BM? bo K M; i?2Q GQM; >¢Q h?-M H-M M[H2Q H M ç-m iQÌM;X L²M; ç”K b€i F
p”Q K†i- ?B M M?B M i`QM; i?ÌB ;B M ?¼ `ÌB çB- +?B M ç'm i` M i?”M? +”M; F`+?

”bM? bo F?-M; K M; ?„M iB T iK+ çB H M iB M imv M- K” H” iW b m iQÌM; i?”M? +
Kûi- #QÈ+ H M #”+ i? M; çB ç M i?”M? H•m ? B i-M;X

*ÁM F?-M; H2Q H M i?”M? H•m- GQM; >¢Q h?-M ç½ +ªK ;B€+ ç M M;mv M i®K T?
F?m’v ç°M;X L?[M; M;mv M i®K T?€T M”v +| çO +€+ HQ¢B i?m°+ iQM?- M?QM; F

æB p”Q i?”M? H•m- GQM; >¢Q h?-M +?Êi M?bM i?’v ibM? +ªM? `mM; ç°M;X æ-m
hWM; ç¢Q K T?€T F?-M; M;WM; T?|M; ` -K T?€T bQ ç^M; b m ?¶ i`ÊX JQÌB i´K
im-M ?Q”M T?|M; K T?€T- ç^M; i`QÈ+ +ÁM +| b® HÈM KK+ bQ- h?O >° F} boX

hW t M?bM HϕB- +| i? i?'v K°i i-M; K" M ?" Q [m M; H'T H€M? FBK b„+ F?' M; H² F
T?O ç-m iQÌM; E?m J [m MX E?¬M; +| ç`+? M?•M H2Q H M iQÌM; i?"M? çQÊ+X L
K i°+ +m²M +m°M F?¬M; /Si- i?"K +?Q i` M F?¬M; i`mM; +kM; ç2M F`i #|M; /€M;
hB M; ; -K ; 9 F`+? HB i F?¬M; M; WM; p M; - K°i çQ" M HϕB K°i çQ" M [m M; çϕM p" M
/QÊB- #„M M' imM; i`QM; çϕB [m•M K i°+X
Zm€ `mM; ç°M; X GQM; >ϕQ h?-M M|B F?¬M; M M HìBX J†+ F H" K i°+ pšM H" M
ç m M?Ä #û5
"BM? bo K M; GQM; >ϕQ h?-M i`U+ +?d i`mM; QÆM; i?"M? H•mX GQM; >ϕQ h?-M
MÆB ç| ç M; ` H M?X
h?€M? GBM? h•K b„+ K†i M; ?B K M; ?`- K„i H|2 ?" M [m M; X .M +€+? t v ?ÆM KQ
+kM; +| i? +ªK ; B€+ ` i` M M; QìB v M; "T i`ìB b€i wX
" M +ϕM? v +| Qi M?'i ?ÆM KQìB [m•M M?•M- K†B M; QìB ç m T?€i ` F?Q i? mv T
GQM; >ϕQ h?-M M; k ; B B #"+ K°iX
ó"€Q +€Q- ç½ K M; GQM; >ϕQ h?-M ç MXô *?B M bo K M; GQM; >ϕQ h?-M iB M i
+?[çÆM ; BªM M"vX LÆB ç•v iB M; ç°M; [m€ HÈM- F?¬M; H"K p"v i?b M; v +ª ; ½ +/
h?€M? GBM? h•K F?|2 K„i HB + GQM; >ϕQ h?-M K°i +€B- +?d ?QÈM; # M +ϕM? K
? /WM; +¬M; pB + ` H M?X
GQM; >ϕQ h?-M çB ç M # M +ϕM? v- çSM; HϕB- ?QÈM; h?€M? GBM? h•K ?"M? H
h?€M? GBM? h•K F?¬M; i? K HB + GQM; >ϕQ h?-M- iB T iK+ +?d ?mv çϕB +?B M
óE?B M h?B M E?¬M; F} bo [m v p M; ?d M; ÆB ?²B T?K+X i`B m ?Q€M bQ i" T i?
+?®M; +U i`QM; +?®+ H€iXô
ó"€Q- i' M; i`QîM; - Zm M; >mv h?B M aS F} bo çQ" M ç½ +?m~M #` tQM; Xô
ó"€Q- •K .ϕ *?B h?S ç½ bÆM b" M; Xô
h?€M? GBM? h•K ç¬B K„i b€M; M; ìB- i`-K ; B¼M; M|B pÈB [m•M M?•M çSM; +ϕM?
óh? v i? p` i`Q +O i - iB M ?"M? v K ?°X L?[M; i M M?½B M?ûT K i°+ M"v M m
i?QÆM; M†M; i?b b) F?¬M; #B i #Ä +m°+Xô
óh' M; i`QîM; - M; "B Km®M çQ+? i?•M çB\ô Zm•M M?•M ; B"i KbM? M?bM h?€M? GB
h?€M? GBM? h•K ; "i ç-m M|BX
óG" i?®M; bQ€B- F?¬M; /šM ç-m #BM? bo i?b b Q FQ+? T?€i bo F?Q çϕB [m•M\ u
óG K L; ?B M ok5ô h?€M? GBM? h•K ?ûi HÈM K°i iB M; X
ó*| i?m°+ ?ϕXô G K L; ?B M ok K†+ €Q +?Q" M; K T?€T K"m t M? iW +€+? ç| F?¬M
L?bM i?'v ` ' °% Ä '#ð p1|63# h? i3à Ð @K¿P3@K¿ÄĐ|K € 3 3i3à 30•7 M?Xx7 PC3 €öÈà

GoM? +?O EBK o, M aQM; æ Q J bQ pÈB ? „M iQÎM; iQÊM; + M; K¢M? M?B mX æ' m
ç° +¬M; FQ+? bB m +QÌM; i? K T?QÆM; T?€T i€ HU+ çª HU+ - T?€i ?mv bS+ K¢M?
? „M ç®B K†i EBK o, M aQM; æ Q J F?¬M; T?ªB K i° + HK+ ; B B K¨ H¨ çdM? HK+ ; B
p¨Q i?'i ; B BX

HoM? +?O EBK o, M aQM; æ Q J #` GQM; >¢Q h?¬M M; , M +?†M - æ' m am' i hQ¨M
ç M T?B M T?S+ F?¬M; M?Ä +?Q M|X L?QM; b m F?B M|´ M ç`M? i?•M ?bM? - ç¬B
F?OM; F?B T F?¬M; ; b b€M? #^M; X

E?¬M; b B - æ' m am' i hQ¨M oB M EB K +O GQM; >¢Q h?¬M M; ?B M; p KQÊM HU
+QÌM; ç¢B i?b ? „M +ÁM +| i? KQÊM M?B m Qi\

EBK o, M aQM; æ Q J ç¬B +?•M i`QÈ+ ç²M; i?ÌB ç°i M?B M +?o H MX h`QM; iB
>¢Q h?¬M #B M i?¨M? çQ¨M b€M; p¨M; #` MûK p, M; ` X :B[F?¬M; i`mM; - GQM; >
F?¬M; çQÊ+ T?mM ` K°i #9M; K€mX

GU+ HQÊM; +QÌM; ç¢B ç M F?OM; #® /QÌM; M?Q Km®M +?'M pĐ i?•M i? ? „MX

*?•M b m iQ F?Ä2 +O EBK o, M aQM; æ Q J ç°i M?B M ç¢T ç'i - ç~v i?•M i? F?´M
>¢Q h?¬M X æ¬B +?•M i`QÈ+ b „+ M?Q / Q; BÆ H M - Km®M /MM; ? i bS+ +?ûK GQM
H¢B i?b GQM; >¢Q h?¬M +kM; b) #` i?QÆM; M†M; X

ó:¨¨QQQ5ô J°i iB M; `®M; T?šM M° p M; H M - ç| H¨ >¢Q L; mv iX

Zm M; K M; çÄ - p¨M; - t M? - # ç¢Q [m M; K M; ç²M; i?ÌB T?mM ` X Zm M; K M; +
i M i` M F?¬M; i`mM; ; B Q i?Q M; M; M?B M p +?¢K i?•M KbM? +SM; ` „M +O EB

EBK o, M aQM; æ Q J i?•M ?bM? [m€ iQ - i` M F?¬M; i`mM; F?¬M; +€+? M¨Q Mû i`
iK +MM; K°i +?¶ KÆ ?² iÄ ` [m M; K M; iQK M?¢iX h`QM; iB M; ; -K; W - EBK o, M
; B B H¢B `Èi tm®M; /QÈB - ; B€T t€+ i`QÈ+ M; U+ MSi K°i KªM; iQX

L?QM; >¢Q L; mv i T?€i ` K°i FQ+? FB tQM; - b€m +QM K „i ?¨Q [m M; ªK ç¢K M?B

*MM; H9+ ç| - h?€M? GBM? h•K ç°M; X

E?B T?€i ?B M GQM; >¢Q h?¬M /QÌM; M?Q +| [m M ? pÈB GQM; ç¢B + i`QM; HÁM
ç2M i`QM; i`ÌB ç K iU M?Q ªQ K°M; X E?¬M; tm'i ?B M K°i +?9i [m M; K M; FBK
/QÌM; M?Q pKi [m X

J°i +?ÈT K „i [mv i imv i F?B M i?•M i? p¨MQÈ+ i`QM; T?¢K pB ç|M; i?¨M? #, M; X

h?U+ +?'i b€i F?Q ªM? ?QÎM; M?B i ç° F?¬M; F?QX h®+ ç° F?OM; #® ç M KS+ i¨M

L; U+ ; B€T t€+ +O HoM? +?O EBK o, M aQM; æ Q J ç½ tm'i ?B M i´M ?¢B - b Q +
H½M? HB i F?¬M; ; b b€M? #^M; X

h`QM; M?€v K „i - K°i #½B +?'i HÄM; t M? #¶M; iW b m HQM; EBK o, M aQM; æ Q J
?bM? iQ HÈM +O M| M; ½ T?`+? tm®M; ç'iX

h?Q+? F?€+? +¬M; FQ+? çÆM i? poM? pB M H¨ +QÌM; ; Bª K¢M? M?'i i`QM; GK+
EBK o, M aQM; æ Q J /QÈB ibM? ?m®M; #` GQM; >¢Q h?¬M p¨ >¢Q L; mv i ?'T /šM
+QÌM; ; Bª çdM? i?'i ; B B - ç®B T?| K°i +QM EBK o, M aQM; æ Q J /o M?B M H¨ M?

¨€ oQÆM; h?SX

L m h?ªB L?B Î +?¶ M¨v - M?'i ç`M? +| i? +ªK i?K ` F „M, M; h?€M? GBM? h•K bY /K
h?Y +?šM; M?[M; +| HU+ +¬M; FQ+? K¢M? - +¨M; +| +QÌM; ç¢B i`MM; FQ+?X EBK
ç'i H°M K°i pÁM; KÈB tQM; X

oW H9+ GQM; >¢Q h?¬M `ÆB tm®M; ç'iX >¢Q L; mv i ` bS+ M?ªv H M çĐ ? „MX

GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ? /Q /U Mm®i K°i ç M /QÊ+ H9+ i`QÈ+ F T i`QM; F) i vX
i?m®+ i, M; HU+ #Q+? M; ¼+ >° h? >Q¨MX

G`M / ?„M tm'i ?B M [m M; K M; M; ¼+X GQM; >¢Q h?–M +?d +ªK i?'v HU+ HQÊM
hB m Zm M; T?¡M; h?€M? Zm M; h`€Q # Q H'v M; QÌB ?„M- i` HB m M°B i¢M; pW
ó*”m b Q `²B\ô h? M? •K +O h?€M? GBM? h•K p M; # M i B GQM; >¢Q h?–MX
h'i +ª M¡B i?b +?“K M?QM; i?U+ i tªv ` +U+ M? M?X hW F?B GQM; >¢Q h?–M i?B
EB K ç M H9+ ?„M i`Î H¢B i` M HQM; >¢Q L; mv i +?d K'v H–M ?Q i i?Î K` i?–BX EE
Hw F?–M; Kªv K vªM? ?QÎM; [m€ i`bM? tmM; T?QM; +O Zm M; .B m h?B M aS F}
æ¢B [m•M ? B # M M; v ;B•v T?9i M`v K¢M? p +?¢K K°i +?¶X
Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M b m K°i i?ÌB ;B M /`B tmM; T?QM; - ç–B +€M?b„
+?“K `½B ;B M; ` ? B # MX L?Î i€+ /KM; +O ç–B +€M? iQ M`v- F?B M i`¼M; HQ
M†M; X " M i` M ç–B +€M? b„i i?ûT iU M?Q HQÐB / Q b„+ #ûMX .QÊB i€+ /KM; t
+?ÊT K„i #¢Q T?€i- F?–M; M; WM; tû M€i i?•M i? iWM; +€B K i°+X h`¼M; ç Q i`C
K¢M? K) çB M +m²M; ++ûK ` X h'M +–M; F?B M ç¢B [m•M K i°+ M?€v K„i i€M HQ
ç•m i?„M; ç M ç¡X
Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M +?QM? H`iBM? M?m i`QM; iBM? M?m +O E?
i? M¡B H`iQ`M #° E?m J [m M- i?“K +?Q L; U J bÆM K¢+?– ç°B M; k F} bo +QÌM
F} bo M; k ;B B5 *?Q /M E} ao h?€M? æB M Km®M iK i`T K°i ç€K HU+ HQÊM; M?C
æ´B H¢B H`+€+ i?€M? çB M F?€+ i?b +?Q +?“+ çQÊ+ E} ao h?€M? æB M i`Ê ;B9
æB M p` h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +¡ [m M ? i®i M?'i\
>ÆM M[b m HQM; K¶B K°i Zm M; .B m h?B M aS F} bo ç m`M i`M; K°i M; QÌB h?
i?Q+? F?€+? •K .¢ *?B h?SX "¼M ?¼+ kM; +¡ impB M; k ;B BX E?–M; H•m i`QÊ+
+?Q GQM; >¢Q h?–M p` h?ªB L?B p E} h?Q+? M?'i i? - i?b #•v ;BÌ ?Q`M K„ SM; i`
Zm M; .B m h?B M aS F} bo tmM; T?QM; +¡ i? ;BªB [mv i ?–m ? i K i°+ /QÊB M;
+kM; F?–M; F?ª M,M; i`®M i?Q€i +–M; FQ+? +O i?Q+? F?€+? •K /¢ *?B h?SX J°i
;B B- M?Q p`v b) +?SM; FB M Qi M?'i KQÌB +€B #¡M; ç2M ç²M; i?ÌB T?€i` X h`M
M?•M `®i +m°+ +?d H`M?Ä #ûX æ®B K†i HU+ +–M; FQ+? +O KQÌB K'v i?Q+? F?
;Bª i?'i ;B B- M m F?–M; +¡ +QÌM; ç¢B i` M; #` i?b i?“i F?¡ +?®M; çÐX
h`QM; F?QªM? F?“+ p +?¢K- Qi M?'i ?ÆM p¢M ç¢B [m•M K i°+ #` Zm M; .B m h?B
T?•M i€MX a® #` ;B i +`M; H` ç K F?–M; ? iX
óh F?–M; +¡ pB +; bXô L; ?2 h?€M? GBM? h•K i? M? •K i?•M i?B i- GQM; >¢Q h?–
hmv ?„M H` æ¢B æ` F} bo M?QM; GQM; >¢Q h?–M +`M; K ?B m K T?€TX GQ¢B F
F?–M; ;BÄB- M?QM; F?B t–M; ` - ?„M +?d +¡ i? /®+ bS+ SM; T?¡X
ob bBM? i²M K` +?B M5
ó*”m +?d +–M M; ?2 i?2Q H M? i t–M; iÈB i`QÊ+X E?–M; çQÊ+ M; WM; H¢B- ;†T F
i`–K i?'T +O h?€M? GBM? h•K p M; H MX
óo•M; Xô
*¡ +•m M¡B M`v +O h?€M? GBM? h•K- GQM; >¢Q h?–M #¶M; +?®+ ;BªK €T HU+- +Q
t–M; H MX h`QÊ+ K†i F?–M; M; WM; tm'i ?B M K i°+– M?QM; +?d +–M K i°+ i` M i
h?–M b) +¡ ?`M w #,M; H½M? #„M ` - F?–M; K°i K i°+ +¡ i? M; ,M +ªM ?„MX J'v +€
M?B M i`Î i?“M? ;B€ i` +–M; ?m•M +O ?„MX
L; v H9+ M`v- GQM; >¢Q h?–M ç°i M?B M +ªK ;B€+ i–K K„i ?ÆB KÌX o®M ç¢B [m•M
çKM; K°i +?¶ /QÌM; M?Q T?•M i€MX æ`M; i`QÊ+ tm'i ?B M KªM? ç'i i`®M; i`ªBX
ó*~M i?“M- H` æ` JB M h°+- —M >bM? :BªXô hB M; M¡B +O h?€M? GBM? h•K ç°i
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R3kX *?QÆM; 8d, h K æ¢B J h?—M UkV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

GQM; >¢Q h?—M +?`M ¢°M; - bQM; FB K M•M; + Q- K°i ¢Q`M ?Ä /B K p`M; iWM; Q
i®B i`M M; "T K€m K2 M`v- ?Ä /B K p`M; iU M?Q [m M; K M; i?—M i?€M? i? M? i`
K„i +?B m b€M; tmM; [m M? ¢²M; i?ìB F K ?ÆB i?î M|M; #ÄM; - M; v +ª KMB K€m
M?Q +kM; #Èi M²M; X

h?€B .QÆM; >Ä X

E„ M, M; M`v .QÆM; o, M *?B m iWM; bY /KM; X E?B im pB ¢°i T?€ M; k ;B B- GQM;
i`mv M i?W +O T?K i?•M ?¼+ ¢QÊ+ F„ M, M; +QìM; ¢¢B +O h`WM; :BÈB F} bo M`

h?€B .QÆM; >Ä - +U+ F€iB m ? Q HBM? HU+ - M?QM; H`K°i F„ M, M; +U+ K¢M? + -
o, M *?B m i?B i`B M F„ M, M; M`v FB M i`b i?ìB ;B M F?¬M; H•m- M?QM; GQM; >¢Q
?ÆM M?B mX .U p`Q i? +?`i [m M; KBM? +?B iY- H9+ i?B i`B M h?€B .QÆM; >Ä
; b +ÁM +| hB m Zm M; ?¶ i`Ê +MM; pÈB ¢ M /QÊ+ G•K >•K ¢Q X

GQM; >¢Q h?—M iWM; ¢®B ¢—m æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª- +?d H`K°i —M >bM? :B
K¢M; X h`QÊ+ K„i KìªQ F?B M ?„M ?QªM; ?®i- ?ÆM M[ i` M +?B M i`QìM; - +| i? M
M?B m # Q M?B mX

J„i i?`v ¢¢B [m•M K i°+ F?¬M; M; , M ¢QÊ+ +?QM? /B M- ¢½ T?€B ` b® HÈM —M >B
b€i ¢ M bmv v m i?U+ HU+ +O Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¢Q`MX

Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¢Q`M ?B M M?B M F?¬M; T?ªB H—M ¢—m ` i`MX G9
iQ+? Hkv K°i b® FBM? M; ?B K ¢®B T?| K i°+ X æ•v /M b Q H`F} bo p`i?Q+? F?€+
` E?m J [m M K°i F?QªM; +€+? - KK+ bQ \*?•M •+ L?½ M F?¬M; i? +?B m`¼B iÈB M
+O æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª imv i ¢®B F?B M F} bo p`i?Q+? F?€+? ¢ m ¢—mX
h?S +ÁM +| i? /U p`Q i®+ ¢° p` M, M; HU+ ~M ?bM? +O KbM? Mû i`€M?X L?QM; Z
i?b H`KK+ iB m b®M; X

GQM; >¢Q h?—M M?2Q K„i- +ª M; QìB i`¢M; i?€B iBM? i?—M i, M; iÈB i°i ¢dM?X v
? /Q /U- i v i`€B G K ok- Zm M; S?M .mM; ?QÈM; # M i`€B T?|M; ` K°i h?B K æB

Zm M; S?M .mM; T?|M; ` +¬M; ?B m- i`, K M; "M [m M; K M; # Q T?O K°i KªM? ¢'iX
æBM? - ¢BM? - ¢BM? - ¢BM?

J°i +?m¶B iB M; M´ ¢b ¢MM; - K°i i?•M ?bM? M?Q ~M M?Q ?B M H° ` i`QM; i—K M?

h?€B .QÆM; >Ä H"TiS+ T?€i ` - h?B K æB M h?S i?2Q b m- iB T ¢| H`Zm M; h`ª

Zm M; h`ªK EB K #bM? i?QìM; HU+ F?¬M; FQ+? F?¬M; K¢M? - M?QM; Zm M; h`ª

?Ä - mv HU+ +| i? b€M? #^M; .B m L?"i h`ªKX \*?|B K„i ?Ä /B K p`M; ?| i?"M? ¢
S?®+ K°i iB M; - K°i K i°+ +ª M; QìB K`m t€K ¢½ #` GQM; >¢Q h?—M +?ûK i?"M? ?
¢2M- ¢| H`F i [mª [m M; KBM? i?B m ¢®i ?„+ €KX

L?QM; ¢•v +?d H`#„i ¢—mX

L; v F?B GQM; >¢Q h?—M ;BªB [mv i K°i æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª- ¢²M; i?ìB #
¢ M ¢ Q T?QM; b„+ #ûMX

G9+ M`v M, M; HU+ T?ªM SM; F?B GQM; >¢Q h?—M ` M Hmv M i`QM; ¢` ?mv i?B

æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª i?U+ HU+ ¢ b® i` M iS ;B BX h?€M? GBM? FB K i`QM
K„i ?mv M ?| i?"M? p¬ b® ?"Q [m M; X *| i? i?`v `ä iWM; ¢Q`M [m M; K M; i`„M; F
M; QìB GQM; >¢Q h?—M Mî`°X J¶B K°i H—M [m M; K M; i`„M; H'T H€M? ¢ m p M; H

tmM; T?QM; ?"M; ç-m- ; BÌ F?„+ M"v GQM; >¢Q h?—M ç®B K†i æ` JB M i°+ —M >bM
M?'iX

Pi M?'i +| #av- i€K —M >bM? :B^a ç M; p•v +¬M; ?„MX L?QM; ç¬B i`¼M; FB K +O
H¢B +| i? M; ,M +^aM i'i +^a çÁM i'M +¬M; - F?¬M; H°` K°i +?9i bÆ ?ÎX æ²M; i?ÌB /
.QÆM; >Ä - i` M M; QÌB —M >bM? :B^a ?Q†+ M?B m ?Q†+ Qi ç H¢B +?9i /'m p iX

Zm M; i?m°+ iQM? +| F?„+ +? HÈM ç®B pÈB K i°+ i?B M p ?„+ €K i?m°+ iQM?X
h?€B .QÆM; >Ä mv HU+ H¢B +U+ ç¢BX a m K°i +?m¶B p +?¢K- ç b® pk F?Q +C
?²M; X

J°i Hm²M; b€M; ?Ä ?²M; M?€v K„i F?m +? i€M- ç~v` —M >bM? :B^a HU+ +¬M; FQ-
>Ä T?|M; i?Q+? F?€M; +U ?Ä ?Q"MX

L; v b m ç| bQM; FB K GQM; >¢Q h?—M +?mv M K°i pÁM; - Zm M; h`^aK EB K #°+ T?
F K h?€B .QÆM; >Ä F?¬M; T?^aB —M >bM? :B^a +| i? M; ,M +^aMX "¶M; +?®+ +?ûK

h?€M? GBM? h•K Hm¬M +?9 w GQM; >¢Q h?—M- 2 bÊ ?„M #` —M >bM? :B^a i"TFQ+
h?—M SM; ç®B ;BÄB p"v- v i?—K FBM? M; ¢+X

æ•v H" HQ¢B i`U+ ; B€+ +Ð M"Q\ G¢B +| i? +<sup>a</sup>K i?K` p` i`Q i"TFQ+? +O æ` JB
+¬M; bB m ?ÆMX oB + GQM; >¢Q h?—M bY /KM; h?€B .QÆM; >Ä i?b v F?¬M; +^a
GQM; >¢Q h?—M H" +QM +O GQM; ç¢B + - +?d H" h?€B .QÆM; >Ä i?b iQM? +€B

G—M M"v æ` JB M i°+ —M >bM? :B^a t¬M; iÈB ?ÆM K°i M; "M +QMX Zm M; .B m F
i` M i?•M #°+ T?€i iB M; +?|B i B FBK F?Q p +?¢KX

L?[M; —M >bM? :B^a i?"i ç€M; ; ?ûi- #¼M M| iU M?Q i?Q+? F?€+? +O h?Q+? E?€+
FB K +?¶ ?Î` i v- ?ÆM M[ i®+ ç° +U+ M? M?X .M F} bo K†+ #<sup>a</sup>M ; B€T- i` M M; Q
+| +?¶ ?B KX "ÎB p"v i®+ ç° t¬M; H M +O iQ" M #° Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ
æ€K F} bo T?®B ?ÊT pÈB b m HQM; •K .¢ *?B h?S +?d +| i? /U p"Q i`U+ ; B€+ p"
>bM? :B^aX

h?€M? GBM? h•K M?Qm K"v- i`—K ; B¼M; M|BX

ó.QÌM; M?Q +| ; b ç| #'i i?QÌM; X J i°+ F?¬M; #B i +?9M; i F?B M"Q H Q` - b Q +
æ` JB M i°+ —M >bM? :B^a K m +?|M; iB M iÈB M; ,M +^aM\ *?ŠM; H) +?9M; bÈK +|

L; ?o iÈB ç•v- h?€M? GBM? h•K +^aK i?'v HÁM; i`—K tm®M; X æ°i M?B M iW i v v #„M
M|M; p°B [m€i GQM; >¢Q h?—MX

ó>QÈM; # M i`€B pÁM; ` - i`Îp E?m K [m M5ô

G"K K°i i?®M; bQ€B- K†+ /M v F?¬M; /€K + K çQ M KbM? çQ€M +| ç9M; ? v F?¬
h?B M aS F} bo çQ" M H" iBM? M?m i`QM; iBM? M?m +O E?m J [m MX u p®M ç`M
F ç`+? ç²M; i?ÌB mv ?B T K i°+X *MM; H9+ +?Q K T?€T bQ- KK+ bQ p" +€+ +?B
i?ÌB ; B M i?Î /®+X

L?QM; iB M? ?m®M; i`QÈ+ K„i`ä`"M; F?¬M; i®iX æ` JB M i°+ —M >bM? :B^a i®+
"¼M ?¼ +?d KÈB t¬M; p"Q ç¢B [m•M K i°+ F?¬M; H•m- +ÁM +?Q b^aM bBM? ` HU
>bM? :B^a K" +?"K H¢BX Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ" M Qm i? HÈM M?'i Î +?¶ i®
F?B i®+ ç° ; B^aK- M?Q p"v HU+ tmM; FQ+? /o M?B M +kM; iMv i?2Q ?¢i?'TX J i°+
[m•M Î +?¶ M"vX *?ŠM; K v #` # Q p•v- i®+ ç° F?¬M; i? t¬M; H M- /M M, M; HU+ +
M; "M M; QÌB K¢M? +Ð M"Q- T?®B ?ÊT •K .¢ *?B h?S- +?d bÊ +kM; b) T?ÆB i?•v +

"ÎB p"v h?€M? GBM? h•K ; B[#^aQ ?B K- F?¬M; Km®M H¶ K½M; iB T iK+ t¬M; iÈB
M m F ç`+? +| #® i`Q ; b i?b F?| K" i`¬M; i?'vX

GQM; >¢Q h?—M F?¬M; ? i?„+ K„+ K M? H M? +O h?€M? GBM? h•K- /U p"Q i`U
p" h?€B .QÆM; >Ä - —M >bM? :B^a `i F?| i' M i?QÆM; ?„MX

>¢Q L;mv i /U i?2Q +?d i?`K m +?|M; +?¢v ?QÈM; # M +¢M?X "ÎB pb +| h?€B .QA
b m Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¢Q`M ¢QÆM; M?B M +kM; / /`M; i?2Q KK+ iB mX
L?QM; K i°+ T?€i ¢°M; æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª b® HQÊM; `ä `M; pQÊi [m /U
h•KX hmv Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¢Q`M ¢B i?2Q GQM; >¢Q h?—M +?mv M ?Q
:Bª +¬M; FQ+?X "¼M ?¼ iU M?Q H9M tm®M; pkM; #MM F?| i?Q€i i?•M- i®+ ¢° F?
æ9M; H9+ M`v- +MM; pÈB •K i? M? M; •K tQÈM; i`—K i?'T- hB m Zm M; ¢°i M?B M
[m M; +—m ?QªQ #„M T?Q b mX
L; v b m ¢| - K°i +?MK [m M; K M; i`„M; M?¢i î i` M F?¬M; i`mM; iªM ` - H M i`M T
pm¬M; X
:B [F?¬M; i`mM; - H'T H€M? K°i +QM K„i /Q [m M; K M; i`„M; M; QM; iK K` i?`M?>
p¬ b® i?•M ?bM? K`m t€K ?B M ` X
*?•M •+ L?½M\ æ| H` *?•M •+ L?½M\
h?€M? GBM? h•K FBM? M; ¢+ ¢²M; i?ÌB [m€B /` t2K i¼ F} +O GQM; >¢Q h?—M pÈ
>¢Q L;mv i # ¢—m F?¬M; M; WM; bY /KM; K T?€T- +MM; GQM; >¢Q h?—M T?®B ?F
L| +ÁM +| i? T?|M; ` \*?•M •+ L?½M F„ M,M; +?d KK+ bQ KÈB ?¼+ - H`K b Q F?¬M
*| M?B m H9+ F?¬M; TªB F„ M,M; mv HU+ K¢M? i?b i€+ /KM; +`M; HÈMX *?•M •+
;B B K` i?¬B- M?QM; H'v ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„i /MM; ¢ M- ¢9M; H` ¢Q i? M bQÎB
æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª i?U+ HU+ +?d F?QªM; iS ;B B- K` Zm M; .B m h?B M a
¢ m H` +QÌM; ;Bª M;k ;B B- ?ÆM M[ +ÁM ¢2Q i` M; #` ?Q`M K„- +| •K .¢ *?B h?S i
F?B —M >bM? :Bª H° i?•M ?bM? - ?ŠM H` K°i i`M ¢² b€i K€m K2X
h`QM; T?¢K pB K'v i`,K Kûi pm¬M; - æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª ?—m M?Q H` i`QM;
i?`i pKMx \*| ?ÆM ? B i`,K Zm M; .B m h?B M aS F} bo #ÎB p`v ¢QÊ+ ;BªB p•vX
óGQM; >¢Q h?—M- ¢ i¼ F} +O +`m iB TiK+ T?|M; *?•M •+ L?½M- +?9M; i ;BªK i®
[mv i ¢`M? `i M? M?X E?¬M; ;BªB [mv i tQM; —M >bM? :Bª- #¼M ?¼ [m v H¢B i®
i°+ H¢B ¢½ t¬M; ?QÈM; # M M`vX
óo•M; Xô GQM; >¢Q h?—M ¢€T K°i iB M; X
>¢Q L;mv i /WM; #QÈ+ - K°i +€B H¢B K°i +€B *?•M •+ L?½M F?¬M; M; WM; iW KB M
b€M; ¢^M; b mX æ b® —M >bM? :Bª F?¬M; M; WM; /QÈB ;|i b„i +O Zm M; .B m h?
T?“M +O #MM ¢'i p` K€mX
o®M ¢€K F} bo `i F?| ?B m GQM; >¢Q h?—M p` >¢Q L;mv i iB M T?QM; - M?QM; H
KWM; X æ•v H` F€ #BM? i`M; i`QÎM; ¢¢B M?•M +?B m K° 5 G¢B +| i¼ F} #B i i?
¢®B pÈB Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¢Q`M H` `i [m M i`¼M; X "¼M ?¼ F?¬M; Tª
/QÈB i v æ` JB M i°+ —M >bM? :BªX hmv hB m Zm M; +?d +| i? K°i KbM? i?B i`B
M| i?B T?€Ti®+ ¢° `i K mX >ÆM M[ F„ M,M; M`v # Q T?O T?¢K pB `i HÈMX *| M
F} bo ¢Q`M ¢½ ¢O `²BX
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R3jX *?QÆM; 8d, h K æ¢B J h?—M UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

:B^aB [mv i tQM; æ` JB M i°+ —M >bM? :B<sup>a</sup>- # MFB K i°+ MM MM FûQ ç MX h?€ /U` H M? GQM; >¢Q h?—M iB T iK+ [m v i`Î H¢BX "¼M ?¼ +?d +—M H Q p T?¢K p M; OM H` +| i? çB p`Q T?¢K pB #^aQ ?° +O E?m J [m MX

hmv H—M M`v tm'i FQ+? i?'i #¢B- M?QM; ç<sup>2</sup>M; /¢M; ç½ tY Hw F?¬M; Qi K i°+— p F?¬M; Qi i?ÌB ;B MX \*?d +—M i'M i?'i F?¬M; HÈM- h?€M? GBM? h•K +| i? M?"M ç E?B GQM; >¢Q h?—M +QÐB >¢Q L; mv i`®i +m°+ pÁM; i`Î H¢B- i?m ??B h?€B .QÆ /` FûQ K`M +?2X

h` M +QM çQÌM; #¼M ?¼ T?<sup>a</sup>B i`Î H¢B- # [m M; i`K F?'M; H<sup>2</sup> ç°i M?B M T?|M; H J¶B K°i [m M; i`K çQÌM; FQM? ?ÆM # KQÆB KûiX .QÈB #—m i`ÌB i®B ç2M- # [m #„i K„iX

J`m b„+ # [m M; i`K F?€+ #B iX *€B ;B[K`m çÄ- ? B # M H` ç2M p` t M?X

JÆ ?²+| i? M?bM i?'v # M i`QM; # +•v +°i HÈM /QÌM; M?Q +| K°i +•v i`K +?•M +? ?Q p, M K„ H K` F€ /`- Qi M?'i i?b GQM; >¢Q h?—M +?Q iWM; i?'v [m X

" +•v [m M; i`K i<sup>a</sup>M` mv M?B T /`v ç†+X L| M; ,M +<sup>a</sup>M +QM çQÌM; T?<sup>a</sup>B çB- F?B M bo çQ`M F?¬M; i? pQÊi [m X

hbM? ?m®M; h?€M? GBM? h•K F?¬M; Km®M ;†T `®i +m°+ pšM T?€i bBM?X h?U+ i`Q +¢K #šv- +?d çÊB Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M çB` X *¢K #šv M`v imv i ¬K +•v çÊB i?Ä K`i?¬BX L?QM; +?Q iÊB ;BÌ- Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M pš i°+X G` i'M; i`QÎM; [m•M bU E?m J [m M- h?€M? GBM? h•K F?¬M; +| F?^aM, M; ç ;B M?"T +?B M ç'mX

.M b Q F} bo +?B M i`QÌM; H` #bM? M; mv M K` F?¬M; T?^aB i?O i?"M?X _®i +m°+ çQÊ+ i?ÄX

h?€M? GBM? h•K ?Qi b•m- +^aM; QÌB /QÌM; M?Q iB M M?"T i`¢M; i?€B F€ /`X GQ T?Q b m p` i'M; i`QÎM; [m•M bU M`v iQ`M i?•M /QÌM; M?Q #B M i`QM; bm®i- bQ p +| +^aK ;B€+ i²M i¢BX

óGQM; >¢Q h?—M- +?„+ +?m #B i GQM; hBM? ok +?SXô Í HQ¢B i?ÌB çB K M`v- M; GQM; >¢Q h?—M p'M ç M?Q p`vX

ó.¢\ô GQM; >¢Q h?—M HÁM; +?'M ç°M; X

h?€M? GBM? h•K KdK +QÌB M|BX

óh?"i F?¬M; M; ?o ç M i +| i? ;†T ?"m M?•M +O GQM; ç¢B + X E?¬M; +—M +?®B- H` F„ M, M; GQM; ç¢B + b€M; i¢Q `X L m M; QÆB 'v F?¬M; i`mv M /¢v i?b B +| i? M, M; ç| i?2Q i +?d +| # M; QÌBX J°i çQÆM; M?B M H` GQM; ç¢B + - K°i M; QÌB F i¢K M; WM; K°i +?9i- /MM; i? M? •K +^aK i?€M +?"K `½B M|BX ó*m®B +MM; K°i M; C

GQM; >¢Q h?—M [m v ç—m M?bM h?€M? GBM? h•KX >„M ç°i M?B M T?€i ?B M- p` K†i p¬ +MM; /`m /`M; - €M? K„i M?bM KbM? F?¬M; +ÁM b|i H¢B H½M? HB iX

óh'M; i`QÎM; ç¢B M?•M- M; `B ô

h?€M? GBM? h•K MK +QÌB M?Q +kX

óh iWM; H` K°i i`QM; b®+€B çm¬B ?•K K°i?2Q b m GQM; ç¢B + X M; QÆB 'v H` i i - ç` p` GQM; ç¢B + i?"K +?Q +ÁM ?ÆM ¬M; M°BX E?¬M; M; ?o iÊB ?¬K M v i` M?bM i?'v æ'm am'i hQ`M oB M EB K +O GQM; ç¢B + X M; QÆB 'v +| F?Ä2 F?¬M; GQM; >¢Q h?—M M? H„+ ç—m- M|BX

óh +kM; H•m `²B F?¬M; ;†T +? Xô

ó*? \ *”m [m^a M?B M H” +QM i` B +O M;QÆB ’vX > ? - i®i- `’i i®iX s2K ` h?ªB
 h?€M? GBM? h•K i?QªB K€B +QÌB iQX
 *€+? F?¬M; t H” # [m M; i`K F?´M; H² [m€B /`- M?QM; H9+ M”v v H¢B pšM +| i?
 óh´M; i`QÎM; ¢¢B M?•M- M;”B H”K b Q p”v\ô h`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?–M /•M; H
 +”M; H9+ +”M; K½M? HB iX
 h?€M? GBM? h•K M?”M M?¢i M|BX
 óE?¬M; +| ;b- +?d H” M?È H¢B K°i Qi pB + [m€ F?SX æ€K K i°+ M?½B M?ûT M”v
 h?B M aS F} bo ¢Q”M +O i b Q\ h?”i #m²M +QÌBX *?Ì K°i +?9i +”m ¢WM; +¬M; FQ
 i`€B ¢BX h b) ¢®B ¢–m F ¢`+?Xô
 óo•M;X h´M; i`QÎM; ¢¢B M?•M- # [m M; i`K ¢| H” +€B ;b\ô GQM; >¢Q h?–M pW M
 pW M?”M F?¬M; ¢QÊ+ iÁ KÁ ?ÄBX
 h?€M? GBM? h•K ¢€T K” M?Q F?¬M; ¢€TX
 óæ•v H” H–M ¢–m +”m ` +?B M i`QÌM; T?ªB F?¬M; \ô
 GQM; >¢Q h?–M #ªM M,M; ;”i ¢–mX
 h?€M? GBM? h•K KdK +QÌB- F?m¬M Kti ¢B M i` B tm’i ?B M p [m€B /`X
 ó*”m K v K„M H„K- H–M ¢–m ` +?B M i`QÌM; ¢½ i”M K„i i?’v + Q i–M; K i°+X *| M
 ? B h`K J h?–M +?SX \*€B FB +?„+ H” # i`QM; b® ¢|Xô
 GQM; >¢Q h?–M i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M;Q€B ¢–m M?bM vX >„M `’i Km®M ?ÄB p`
 i?’i ;B B M?QM; ;–M pÈB #€i ;B B M”v- pb +€B ;b v +ÁM +| i? +QÌB ¢QÊ+X h?2Q
 i`QM; #ªv KQÆB ? B h`K J h?–M- +?Q /M v m M?’i +kM; H” +QÌM; ;Bª ¢dM? #€i ;B
 æ9M; H9+ M”v- h?€M? GBM? h•K M•M; i v- K°i [m M; K M; #„M H M F?¬M; i`mM;
 i` M #–m i`ÌB ?bM? i?”M? ¢| ?Q HÈM ?mv M H X
 >B M i¢B GQM; >¢Q h?–M ¢½ M?bM ` - i`QM; ¢ K ¢2M- ¢•v H” +€+? h?€M? GBM?
 .B m h?B M aS F} bo ¢Q”MX
 Zmª M?B M +MM; pÈB p–M; b€M; F?m +? i€M- Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¢Q”M ¢
 ?¢ i?’T- ?ÆM M[#”v i”M ?bM?X h`QM; i?ÌB ;B M +U+ M; „M i”M ?bM? +?Mv tmM;
 i`ÁM T?ÁM; M;UX h’i +ª Zm M; .B m h?B M aS F} bo ?QÈM; ` T?Q M;Q”B- F?¬M
 i”M ?bM? H”K iQ i?€B T?ÁM; M;U ?Q”M +?dM?X
 G9+ M”v GQM; >¢Q h?–M KÈB iW `mM; ¢°M; p #ªv KQÆB ? B h`K J h?–M i? M? i
 ?„M ¢½ M; ?2 M|B i²M i¢B +O #ªv KQÆB ? B h`K J h?–MX >ÆM b€m M;”M M,K i`C
 +•v i`K K i?–M M”v ;B€M; tm®M; ¢¢B HK+ - ¢Q MB M ¢¢B >mv >Q”M; p”Q i?ÌB ¢¢B
 L?bM # +•v [m M; i`K ;–M M?Q HB M iB T i?B M ¢` - ?„M #’i ;B€+ +ªK i?’v +?QM?
 óL;WM; H¢BXô h?€M? GBM? h•K ` H M?X
 GQM; >¢Q h?–M p°B p”M; ¢ >¢Q L;mv i /WM; #QÈ+X G9+ M”v # +•v [m M; i`K F
 h?Q¢i M?bM +?”K F€i?”i `’i M? M? ?QÈM; # M M”vX
 h?•M ?bM? +?Êi H|2- h?€M? GBM? h•K ¢½ ¢SM; i`QÈ+ KtiX u M;Q€B ¢–m M?bM C
 Kti v /QÌM; M?Q #B M ’K €T `’i M?B mX
 óL?È F„HÌB i - iW # M T?ªB pÁM; i`Î H¢B- i?U+ HU+ +O +”m b) F?¬M; F?B M ?¼
 pÈB h?ªB L?BX *”m H” +QM i` B +O GQM; ¢¢B + - i +kM; v M i•KX h +?d +| K°i ¢
 «M; ’v H” T?K i?•M +O h?ªB L?B\
 h`QM; T?9i +?®+- GQM; >¢Q h?–M `®i +m°+ ?B m pb b Q +?QM? KbM? ¢B i?2Q h
 +?B M i`QÌM;X h?b ` ¬M; H” T?K i?•M +O h?ªB L?B- +kM; +?QM? H” +?²M; +O ¢

G K L;?B M okX E?| i`€+? i?€B ¸° H9+ i`QÈ+ ¬M; ¸®B pÈB KbM? H¢M? HMM; M?Q
i?•M KÈB i?W M?"M KbM?X

h?€M? GBM? h•K +?d ¸ÆM ;BªM M|B tQM; K°i +•m- +?"K `½B ¸B ?QÈM; T?Q i`Q
i`K F?´M; H²X J°i i-M; F?Q HQm t€K M?¢i iW i` M M; QÌB v M; QM; F i- +ªM; QÌB i
i`QM; bm®iX J°i ¸¬B +€M? K¨m t€K M?Ä ?ÆM +O >mv .B m F} bo M?B m iW b mH
H¢B F b€i HQM; X > B i v v ¸ m +| K°i ¸¢Q ?¨Q [m M; t€K FûQ /¨B ` - iU M?Q ¸Qª

hbM? +ªM? i`QÈ+ K„i F?B M GQM; >¢Q h?-M [m€ `mM; ¸°M; X .QÈB #-m i`B ¸ K
KbM? M; ? M? ¸|M HU+ HQÈM; K i°+ ¸dM? +?T iW t K¨iÈB

" +•v [m M; i`K F?´M; H² +¨M; H9+ +¨M; ; -M- bQ pÈB [m M; K M; +O M|i?b h?€M
p"vX L?QM; M?bM #ªp B v F?¬M; iQM? [m€ `°M; H¢B M?Q +| i? M; ,M +ªM i'i +ª- -

GQM; >¢Q h?-M F?¬M; +| +QÐB >¢Q L; mv iH"TiS+ iW # M i`€B pÁM; [m X >„M i
h•K i¢B MÆB i¨¨M M; "T K€m K2 iWM; #QÈ+ K°i ¸B p T?Q i`QÈ+X >„M +ªK i?'vH
H¢BX

>Qib•m K°i ?ÆB- F?¬M; +-M M|B- i` M +?B M i`QÌM; i¨¨M M; "T K€m iQÆB- F?¬M;
b m F?B ?Qib•m M; KK F?Q M¨v- GQM; >¢Q h?-M M?„K K„i H¢BX

GÁM; ?„M ¸ M; i?B m ¸®i- K€m ?„M ¸ M; +?€v #ÁM; - HBM? HU+ ?„M ¸ M; ¸®i +?€
`WM; `U+ +?€vX

JbM? i?"i bU +S M?Q p"v i`Î H¢B Q\ h`QÈ+ K†i Zm M; .B m h?B M aS F} bo ¸Q¨M p
p"v [m v p \

Zm M; pBM? F} bo Î ¸•m\ L m KbM? H¨K M?Q i? - +ÁM tSM; H¨ K°i F} bo Q\

JbM? TªB M?Q i? M¨Q ¸®B K†i hªB L?B\ JbM? #Ä H¢B T?K i?•M M¨M; K°i KbM?

*?"K `½B M; ~M; ¸-m H M- i`QM; K„i GQM; >¢Q h?-M i¨¨M M; "T FB m M; QX

óh H¨ +QM i` B +O M; QÌB bÎ ?[m J¢i h? p¨ a€i S?¢i h?-M ´M pQÆM; i¼ - h?-M
h?~K S?€M GQM; hBM? okX *QB M?Q H¨ +? i i¨¨M b i`QÌM; - b Qi +| i? H¨K ¸¨Q

G-M M[KÎ K„i ` - GQM; >¢Q h?-M i`QM; K„i i¨¨M M; "T [mv i i•KX >¢Q L; mv i #
?„M- M? ;"i ¸-mX

GQM; >¢Q h?-M p¨ M|i•K HBM? iQÆM; i?¬M; - ¸QÆM; M?B M +| i? +ªK ;B€+ ` H
?¼ +| ?mv i F? - M m GQM; >¢Q h?-M +? i i?b >¢Q L; mv i +kM; F?¬M; b®M; K°i K
F m M|i`B ¸B- M m ¸½ M?Q p"v i?b +MM; b®M; +MM; +? iX

a•m H„M; M?bM E?m J [m M t t, K- GQM; >¢Q h?-M i` M K†i ?B M Mûi ¬M M?mX
i? b®M; b|i i`Î p - i Km®M ?¬M H M K†i +¬X

ó>¢Q L; mv i- +?9M; i ¸B5ô GQM; >¢Q h?-M ?ûi HÈM K°i iB M; - ¸½ Mm®i ¸ M /QÈ
p¨Q K°i pB M >²B GBM? æ M- /®+ bS+ i?9+ ¸~v h?€M? .šM GBM? G¬ p¨M +?mv M
T?K+ HBM? HU+ ¸½ iB m ? QX

>¢Q L; mv i #®M p|i m M; # v ¸½ +?¢v iÈB # M +¢M? h?€M? GBM? h•KX

h?€M? GBM? h•K ¸°i M?B M [m v ¸-m T?šM M° [m€iX

óa Q +¨m +ÁM +?Q ¸B5\ô

•M? K„i GQM; >¢Q h?-M FB M ¸`M? K¨ +?T M?´i M?bM +?, K +?9 p¨Q vX

óh H¨ K°i F} boX L m i #Ä H¢B M; ¨B K¨ ¸B- b Q +| iQ +€+? +MM; hªB L?B K°i +?
hBM? ok- +?d +| +? i i¨¨M GQM; >¢Q h?-M- F?¬M; +| pSi #Ä ¸²M; #¢M K°i KbM? +?

h?€M? GBM? h•K M; ~M `X L?bM +QM K„i GQM; >¢Q h?-M- /QÌM; M?Q v H¢B i?'v
imM; ?Q¨M? p¬ ¸`+? S?€M sûi p¨ h?~K S?€M h?-M ´M F} boX

GQM; >ϕQ h?–M ϕ–B K„i FB M ϕ`M? +?Q v #B i`i M?B m ϕB m-`^M; ?„M b) F?–M
K`9i HmBX E?Q^M? F?„+ M`v- i`QM; HÁM; h?€M? GBM? h•K ϕ°i M?B M p– +MM;`
>ϕQ h?–M ϕB` KϕQ ?B K +?S5

*?QÆM; M`v`i +^K ϕ°M;X >`M? ϕ°M; +O GQM; >ϕQ h?–M F?B M KbM? FBM? M;ϕ
MB M KÈB KQìB #®M im´B K`i?–B- ϕ½ +?[M; +?ϕ+ p`+| w +?Q- /kM; +^K M?Q p`v
K°i KbM? +?†M F i?M- K„i + v + v- +^K i?`v`i #B i`€M; p`iB + Mm®B M m–M; +?
F?–M; HMB #QÈ+- ϕ| [m^H`K°i ?`M? ϕ°M; +O M;QÆB ?MM;X

>ÆB ϕ€M; iB + GQM; >ϕQ h?–M KÈB KQìB #®M im´BX S?^B +?B HÈM ?ÆM ? B #
i?m`M iB M- M?Q +?B M ϕ`m` [mv i ϕ`M? H`T mv M - ?Q†+ K`T Kì pÈB h?^B L?BX
/`B

h€+ ;B^, æQìM; :B h K h?B m

R39X *?QÆM; 83, h?€M? GBM? h•K *?B L?B M URV

.`+? ;B^, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`QM; H9+ GQM; >ϕQ h?–M p`h?€M? GBM? h•K M|B +?mv M- # +•v [m M; i`K +?
i?`v`ä T?Q /QÈB # [m M; i`K +| ?`M; i`,K K i°+X

hmv i´M; b® +?d +| # i`,K- M?QM; ?`M; i`,K K i°+ T?€i` mv M?B T F?–M; +?9i i
i°+ # M FB X

*U Hv ;–M- GQM; >ϕQ h?–M +kM; i?`v`ä #° /ϕM; # +•v h`K J h?–MX

*•v +?QM? ;B[- /QÈB h`K J h?–M H`T H€M? [m M; K M; ϕÄ +| K°i ϕQ`M [m M; K M;
ϕ| F?–M; T?^B [m M; K M; p`M; [m M; i?m°+ iQM?– M;QÈ+ HϕB M²M; ϕ`K ?ÆB i?Î

h`QM; [m M; K M; +| K°i +QM M;U + Q ?ÆM ? B Kûi- /`B # Kûi M; M; M?B M ϕSM;
K i?–M + Q ?ÆM K°i i`QÈM;X

:B€T i`K ϕ2M T?K i`È i?•M i? ;½ ?MM; po ?Q H - ϕ–m ;B®M; M?Q bQ iY- i?•M i?
H°` M;Q`B ϕÄ`U+X

GQM; hBM? ok iWM; iQìM; i`M /ϕv +?Q GQM; >ϕQ h?–M p #^v KQÆB ? B h`K J
GQM; >ϕQ h?–M M?È F„ i`i +^X

L?bM i?•M ?bM? F?´M; H² FB - GQM; >ϕQ h?–M +?Êi ϕQ€M` ϕ•v H`i`QM; #^v KQÆB
KQÆB ? B- i M H` M Gϕ+ hB MX æQÈ+ tQM; H`>Ä .B K aQ J - K ?B m HU+ HQÈ
K i?–M ?–m M?Q iQ`M H`+QìM; ;B^ K F?Q- imv ;½ +?d ϕSM; ?`M; i?S M,K KQÆB
+`T +?QMX

" M i`€B >Ä .B K aQ J M Gϕ+ hB M H`K°i K i?–M + Q iQ F?€+X h M M`v +kM; H
ϕ–m M;Qm- b m HQM; +ÁM +| ϕ–B +€M? ϕ2M- i^M` K`m t M? i`QM; p2QX h?•M i?
#„T +m²M +m°M- i?•M + Q pQÈi [m M,K KûiX

æ•v H` .U+ L;Qm \*m²M; J h€B \*°M;- ϕSM; i?S b€m KQÆB K®i i`QM; h`K J h?–MX

" M FB - iQ`M i?•M H`T H€M? [m M; K M; t M? HϕB ;B®M; M?•M HQϕB M?`iX .QÈ
i?•M H`M;QìB ϕ`M –M; ϕB M i`B + Q ?ÆM ? B KûiX L?QM; /M H` ;½ ? v +QM M;
?²M; v m /`X smM; [m M? [m M; K M; t M? +?Êi H|2- +`M; H° F€ [m€BX

æ•v H` h`K J h?–M i?S #^v KQÆB- h? M? u m E}J > L?oX

h`QM; #^v KQÆB ? B h`K J h?–M- KQìB ? B K i?–M ϕSM; +?|i im pB Î ϕdM? #€i
ϕSM; i`QÈ+ i?b iQ`M H`+`T +?QMX h`QÈ+ K„i # i M M`v K°i +Ym ;B B ? B #€i ;B
?ϕM; +?|i M?QM; ϕ®B pÈB GQM; >ϕQ h?–M p`h?€M? GBM? h•K K`M|B- pšM H`bU

S?Q i`QÈ+ # K i?-M +| i`,K i M +Q`iM;;B^K i°+X æ` p` +O +?9M;+ÁM +?Q çQ
 ç m H` i?•M p +O +?9M;X
 h?•M p [m•M +O h? M? u m E} J > L?o H` K°i i`,K "Q+? GK+ aQM; æ Q J M ;k ;E
 h?•M p +O .U+ L;Qm *m²M; J h€B °M; i?b H` K°i i`,K aQM; æ-m J h?Sm X *| M
 æ-m J h?Sm F?-M; FûK "®B h?€T S?B J # Q M?B m X
 J` i?•M p +O >Ä .B K aQ J i?b H` K°i i`,K +QM iQ`M i?•M H'T H€M? tQ+? ?²M;
 + Q ?ÆM # Kûi- >Ä .B K J E?-B- K¶B +QM i m p B ç m H` HK+ ;B B X
 h K ç¢B K i?-M p` # i`,K i?•M p X *?9M; î ç| +?B +„i çQ`iM; HmB +O Zm M; .B m
 Jm®M +SM; `„M ç°i T?€ F?-M; T?^B +?mv M / X
 h? M? •K +O h?€M? GBM? h•K p M; # M i B GQM; >¢Q h?-M X
 ó*?9M; i F?-M; i? ç€M? #W - [m M i`¼M; H` FûQ /`B i?`iB ;B M X E?m J [m M +?
 M?½B M`vX JQ`iB T?9i- +?9M; i +?d + -M F B M i`b KQ`iB T?9i i?b p B M [m•M b) iÈ
 L;?2 v M |B p`v- GQM; >¢Q h?-M #B i h?€M? GBM? h•K ç½ +?`T M?“M bU i?“i +?Q
 h K ç¢B K i?-M ?B M M?B M F?-M; M;?o iÈB h?€M? GBM? h•K i?`v #¼M ?¼ tm`i
 Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M tmM; T?QM; +QÈT +QM çQ`iM; bBM? K M? i`î p
 i`"M M;?B K +?dM? iY i?OX "îB p`v i®+ ç° T?^M SM; +O +?9M; ?ÆB +?“K +?9iX
 hU M?Q h?€M? GBM? h•K F?-M; M;?o ç M i K ç¢B K i?-M +?mv M K-M i?B i F çQ
 aS F} bo çQ`MX " K i?-M +kM; F?-M; M;î h?€M? GBM? h•K +| i? [mv i ç`M? K
 bmv M;?o +?9M; ç½ `ä- h?€M? GBM? h•K ç M; +?î p B M [m•M iW E?m J [m M X "îE
 +?-M +?î` H M? i`M + -M; X *?d + -M iB m /B i Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M p
 ?¢B i`-K i`¼M; ç®B pÈB H B M KBM? i?€M? çB M- M M +?9M; KÈB H" T iS+ +?d ?m
 o h?€M? GBM? h•K p` GQM; >¢Q h?-M- ?Q`M iQ`M F?-M; H¼i p`Q K„i i K ç¢B K
 +?9M; ç•m +| M;î h?€M? GBM? h•K H` i`M; i`Q`iM; [m•M bU E?m J [m M- H¢B iU
 h?B M aS F} bo çQ`M tm`i +?B M X
 J„i i?`v F ç`+? +€+? F?-M; ç M i`,K Kûi- h?€M? GBM? h•K ç°i M?B M M;Q€B ç-m
 h?-M X
 ó*`m +| #B i p b b Q K i°+ +| #^v KQÆB ? B h`K J h?-M M?QM; F?-M; +€+? M`Q
 i \ L M #B i M?•M HQ¢B +?9M; i +| F?-M; ç M ? B KQÆB p` +Q`iM; ;B^ +`T +?QM X
 GQM; >¢Q h?-M K`i K`i H„+ ç-m X
 h?€M? GBM? h•K M |B X
 óæ| H` M?•M HQ¢B +?9M; i +ÁM #^Q H Qm H¢B p k F?Q +O >mv >Q`M; MB M ç¢B
 K i°+ F?-M; +| X *`m î +?¶ M`v çWM; ç°M; ç`vX "¼M +?9M; ç½ #Ä [m i²M i¢B +C
 +?9M; T?^B M?bM i?ŠM; X *?m`M #` b€M b`M; ç +?¢v- K°i F?B i [m v H¢B- H" T
 i`€B X >-K M v ç t2K +?9M; i +| i? p b F} bo çQ`M i` M? i?O # Q M?B m i?`iB ;B M
 óæÊi +?9i- +€B M`v +?Q M;`B X *| i? i`QM; i?`iB ;B M M;„M #°+ T?€i iB K HU+ #^M
 v m K°i çQ¢M i?`iB ;B M X ô oW M |B- GQM; >¢Q h?-M H`v` ç M /QÈ+ F T î F?2 M; |
 h•K X æ•v H` "Q+? L;¼+ >´ h? æ M p` "¢Q HBM? æ M X o >²B GBM? æ M i?b F?-M
 GBM? h•K +| b® ç K HBM? HU+ ; -M # p¢M X
 h?€M? GBM? h•K M?“M ç M /QÈ+ i`U+ iB T M ûK p`Q K B M; - ?ÆB FBM? M;¢+ M?b
 óE?-M; M?bM ` +`m +ÁM +| iB M M?Q p`vX \*?m`M #` b€M b`M; b) /®+ bS+ +?¢v
 ç m /MM; ç M çB X ô
 L |B p W /Si H`iB- h?€M? GBM? h•K M?9M K k B +?•M- +^M; Q`iB # v` M; Q`B X
 G-M M`v GQM; >¢Q h?-M F?-M; i?2Q b m X >„M +| /kM; F?Q H B m K b M? K°i i`M
 .M +?d +| K°i çQ`iM; bBM? +Æ ?„M +kM; b) M ¶ HU+ i` M? i?OX

æ®B /B M K°i F ç`+? F?¬M; i?m ;b KbM?- +ÁM +| bU i²M i¢B +QìM; ç¢B +O i K ç
i?m"i+O h?€M? GBM? h•K H" [m M i`¼M; M?'iX >„M ?ÆB ?B m` h?€M? GBM? h
E?B h?€M? GBM? h•K #„M M;QìB ` - i?•M i? v #B M KÆ ?²- H'v i`U+ ;B€+ +O GQ
#B i v Î p` i`Q M"QX

" i`,K i?•M p +O i K ç¢B K i?¬M- tmM; T?QM; i`QÈ+ M?'i H" "Q+? GK+ aQM; æ C
+€+? GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ç M M,K KQÆB KûiX

>¢Q L;mv i M;~M; + Q # +€B ç¬m iQ +?,K +?9 M?bM ç^M; i`QÈ+X "ÎB pb GQM; >¢
F?¬M; i?'v €M? K„i M|X

hB m Zm M;- hB m >Ä - hB m h? M?- # ç¬m b€m +QM K„i- €M? K„i iQÆM; iUX æ|
M;¢QX hU M?Q [m•M pQÆM; i v M„K M„K i?B M ?¢M?bM tm®M; M¬H +O KbM?
M;QìB # +•v h`K J h?¬M T?QÆM; t - +kM; F?¬M; +?9i #B M ç´BX

GQM; >¢Q h?¬M M;²B i` M HQM; M| - ç²M; i?ìB Mm®i p`Q K°i pB M "Q+? L;¼+ >° h
æ M p` K°i >²B GBM? æ MX h`QM; F?QªM? F?„+ - ?„M +ªK ;B€+ i?•M i? KbM? K r
.šM GBM? G¬i`QM; M;U+ - .`+? h?€B GBM? GU+ iU M?Q b¬B i`"QX

. GQM; >¢Q h?¬M # Q i`MK K°i i¬M; ?²M; b„+ - M; v +ª ç¬B K„i p`M; FBK +kM; M?C
`U+ +?€vX

G¬M ç¬m iB M ?„M ,M p`Q "¢+ GBM? æ M- F?¬M; M;?o iÈB M| K¢M? M?Q p"vX *ªK
i`U+ ;B€+ +O ?„MX

_ -K5

J°i +QM "Q+? GK+ aQM; æ Q J tmM; T?QM; i`QÈ+ M?'i ç°i M?B M T?|M; H M M?"C
*?•M i`QÈ+ iQ #U M•M; H M M?Q Km®M tû M€i GQM; >¢Q h?¬MX

óª€i555ô GQM; >¢Q h?¬M ?ûi HÈM K°i iB M;X G9+ M`v ?„M p¬Hm"MH" +?B M w
+|X > B +?•M /MM; HU+ - i`U+ iB T iW HQM; >¢Q L;mv i T?|M; M;QìB H M M;? M?
>¢Q L;mv i F?¬M; i?m°+ HQ¢B K i?9 ?¶ i`Ê F} bo i`U+ iB T t¬M; H M- M| +`M; K
GQM; >¢Q h?¬M KÈB p¼i M;QìB H M- i`QM; KB M; hB m Zm M; ç½ #„M ` K°i Hm
i`MK M;QìB ?„MX æ| H` K°i çQ`M ?Ä /B K M|M; +?€v- F?¬M; M;Ì H¢B H` h?€B .QÆ
pW /MM;X

*?d H` çQ`M h?€B .QÆM; >Ä M`v F?€+ pÈB +O GQM; >¢Q h?¬MX L?€v K„i iW M
FB K- T?K i`Ê çÊi i'M +¬M; ç¬m iB MX

h?€M? GBM? FB K p` G K ok- Zm M; S?M .mM; iU M?Q i` M Kti ç'i #¶M; K¼+ H M
/KM; +O "¢Q GBM? æ M- ?B M ;BÌ M°B HBM? HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M iU M?Q #
aQM; .B m L?"i h`ªK5 æ®B +?B M5

hB m Zm M; T?€i` h?€B .QÆM; >Ä iU M?Q [m M; K M; +O .B m L?"i h`ªK- ? B
T?®B ?ÊT pÈB i`¢M; i?€B +O GQM; >¢Q h?¬M- K°i FQ+? FB i`"M M;"T #€ F?Q p-
P`M?555

:B Q M? m +?ûK- bQM; FB K GQM; >¢Q h?¬M p` ç¬B +?•M i`QÈ+ b„+ #ûM +O "Q+
+?¢K K°i +?¶X hB M; T?€ iQ€B +?|B i B ?¶M ?ÊT pÈB M,M; HQÊM; / Q ç°M; [m M
+?ÊT K„i #MM; M´X

æ¬B +?•M +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J +S M?Q p"v #` GQM; >¢Q h?¬M M´ M€iX GQ
+?'M +kM; iû i` M Kti ç'iX

E?¬M; i? F?¬M; M|B- i?•M p +O K i?¬M bQ pÈB K i°+ #bM? i?QìM; +`M; +QìM
M?'i #` T?€ iQ€B- "Q+? GK+ aQM; æ Q J H¢B F?¬M; HMB- +ÁM # v i?šM; iÈB GQ
i? `„M +?„+ +O KbM? ç +? i?„MX

hB M; `²M; M;•K iQ `ä +?Êi p M; H MX aQM; FB K GQM; >¢Q h?–M ;B Q M? m- K°
` [m M? i?•M ?„MX EBK [m M; ;B| H®+- i`QM; iB M; K b€i +?|B i B- ;B€T t€+ i`Q
GK+ aQM; æ Q J #` pĐ pKMX G K ok- Zm M; S?M .mM; HQĐB FB K b„+ #ûM M?€v
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

R38X *?QÆM; 83, h?€M? GBM? h•K *?B L?B M UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

GQM; >¢Q h?–M /MM; "¢Q GBM? æ M- bS+ +?B M ç'm i,M; ;'T ç¬BX æ®B K†i "Q+
K¢M? p +?¢K +S i? i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç€M? +? i M|X

L?QM; +`M; M?B m "Q+? GK+ aQM; æ Q J ç M; t¬M; iÈBX

*MM; H9+ ç| - ç°i M?B M K°i Hm²M; b€M; i`„M; iW p` i`Q +?QM? ;B[i?•M p "Q+?
Gm²M; b€M; M`v ç M ç°i M?B M F?¬M; +| ;b #€Q i`QÈ+X L; v b m ç| - ?`M; M;`M [
?“Q [m M; ç| #MM; M´` X hB M; +?|B i B F m iQ iU M?Q [m, F?|+ H M; F m- F?Q i?
i€MX

:B€T t€+ +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J +U+ F€+SM; `„M- M m F?¬M; T?ªB GQM; >¢
S?M .mM; b„+ #ûM- +?Q /M "¢Q GBM? æ M i,M; + Q i?U+ HU+ +kM; F?¬M; F?ª M,M
K°i +QMX

L?QM; ;B| F?„+ M`v- [m M; K M; i`„M; iU i?€M? [m M; M?€v K„i F?m +? i€MX Zm
M`Q i?b "Q+? GK+ aQM; æ Q J ç M; +?¢v M?Q çB M #¶M; F?UM; H¢B- b m ç| iû
[m M; K M; `ÆB i` M M;QÌB- b) tmv M [m i?•M i? +?9M; - F?¬M; +| M;Q¢B H X

J°i i`,K "Q+? GK+ aQM; æ Q J /QÈB [m M; K M; i`„M; # Q T?O- i`QM; i?ÌB ;B M M
#®M KQÆB +QMX >ÆM M,K KQÆB "Q+? GK+ aQM; æ Q J iQ`M #° M;½ ;K+- i`Q
+QM- +ÁM H¢B K°i Qi ç m +?`m K°i FQ+? ?Ov /B i`ÆB i` M ç'i FûQ /`B ?ÆB i`MX

:B[F?¬M; i`mM; - [m M; K M; i`„M; +?Êi i„i- KÆ ?? +| #|M; /€K H|2 [m H¢B #B M

G–M M`v GQM; >¢Q h?–M çQÊ+ HÊB- i?•M ?bM? +'T i®+ tmM; T?QM; - +?d ? B H
aQM; æ Q J #`i?QÆM; M†M; +?Q +? i i„i i?Î /QÈB FB K +O ?„MX

>¢Q L;mv i +kM; F?¬M; `ªM? `¶B- #¢Q HB i?Ä +-m- [m M; i?SX hB m Zm M; - hB
i`Ê ;B9T GQM; >¢Q h?–M ;BªB [mv i ç€K i?QÆM; #BM?X æ²M; i?ÌB +?9M; F?¬M
M?¼M +„M ;B€T t€+ "Q+? GK+ aQM; æ Q J - Mm®i K iBM?X

h?•M p "Q+? GK+ aQM; æ Q J ç°i M?B M #`çQ`M /B i- i K ç¢B K i?–M T?Q t H`
.B K J E?¬B K m +?|M; t¬M; H M- aQM; æ–m J h?Sm +m²M +m°M F?¬M; M;WM;X

h`QM; i K ç¢B K i?–M çSM; ?`M; #ªv KQÆ- h? M? u m E} J > L?o K°i +?•M tm®
K°i +QÈ+ ç¢T ?Q F?¬M; # v H MX

Zm M; i`K t M? +kM; çB i?2Q > L?o- iU M?Q H` [m M; K M; iQ€i` iW M;QÌB ;½X

*MM; H9+ ç| - +€+? [m M; K M; i`„M; #MM; M´ F?¬M; t - i` M #-m i`ÌB tm'i ?B M ?k

æ| H` K°i idM? i? t€K i`QM; bm®i- F?¬M; b B- +?QM? H` iBM? i? X * Q F?QªM; ?
t€K M?¢i- #|M; HQ€M; i`QM; bm®iX

.M +?Q /QÈB bU +?B m `¼B ?Ä [m M; +O >Ä .B K J E?¬B- M| +kM; T?ªM t¢` [
ç| H` [m M; K M; i`„M M;„T ?ÆB i?Î M;mv ?B KX

ó>•v v 555ô h? M? u m E} J ç°i M?B M [m€i HÈM- i v T?ªB tm'i ?B M i`QÌM; K•m
M;Y ` b mX L; v b m ç| - i`QÌM; K•m t M? K M; i?2Q i? M? •K b'K bûi # v i?ŠM; ç

> L?o H` K°i i`QM; #^av KQÆB ? B h`K J h?–MX .QÈB [m M; K M; i`QÌM; K•m t M?
T?¢K pB K'v i`,K Kûi pm¬M; +?Êi #B M i?"M? K°i K^aM? t M? M;„iX
GQM; >¢Q h?–M ¢ M; ¢€M? +? i "Q+? GK+ aQM; æ Q J - +?d +^aK i?'v HÁM; +?Êi .

>B M M?B M G K L;?B M ok ``i bÊ h?€M? L;mv i- b„+ K†i +™M; i? K i€B M?ÊiX L
 i` M ;BQÌM; F?m¬M K†i H¢B K M; MK +QÌB [m, /`- i?•M i? #` F`+? HB i`mM `~v- M
 ó«M; +®X G` +QM Km®M +MM; +?9 ` +?B M i`QÌM;Xô L; v H9+ ç!- GQM; >¢Q h?-
 h?€M? L;mv i M;~M M;Æ- ç€K * Q M? EB i +kM; M;•v M;~MX
 h?€M? L;mv i M;?B ?Q†+ M!BX
 ó*™m Km®M +MM; M! ` +?B M i`QÌM;\ h KÈB ?ÄB `²B- F?B ç! +™m KÈB `9i HmB
 ç-m iQÌM; F?¬M; H•m- [m v H¢B /Q M? i`¢B i?b #` GBM? h•K F m çBX *™m +! +€B
 *?ŠM; H) M! F?¬M; #B i +™m H` i?™M? pB M h•M GB T K æQ`M- i`U+ iB T iB M M?
 +MM; K i°+ H` M;mv ?B K +Ð M`Q\ô
 GQM; >¢Q h?-M i?ªM M?B M ç®B /B M K¼B M;QÌB- i`QM; K„i +?ŠM; ? +?2 ;B'm
 ó"ÎB pb +?9 h?€M? #B i i?•M T?"M +O +QMX *?9 'v +! [m2M T?K i?•M +QM- +?Q
 ?m®M; +O +QMX G9+ F i i?9+ +?B M ç'm- +® w F m +QM H M i?"M?X J°i H` pb F
 +QM çB i?2Q +?9 ?¼+ i" T +€+? +?d ?mv ç¢B [m•MXô
 L;?2 GQM; >¢Q h?-M M!B- G K L;?B M ok p K†i H° ` FBM? M;¢+X E?¬M; B bQ
 çQ+? h?€M? GBM? h•K F m GQM; >¢Q h?-M H M ç-m iQÌM;X L?QM; #•v ;Bì ?„M H
 b„+ K†i ?„M F?¬M; H° ` p +® w- /QÌM; M?Q M!B ç m H` HìB i?"iX
 h?€M? L;mv i b„+ K†i i`-K tm®M;X
 ó>¢Q h?-M- imv GBM? h•K H` +?€m i - M?QM; M! M m +! b B- +?Q /M ç½ +? i i`™M
 +SmX *™m F?¬M; +-M pb M! +?2 ;B'm +€B ;bX æWM; M!B H` M!- M; v +ª i ç m F?
 +O +™m F?¬M; /MM; çQÊ+Xô
 GQM; >¢Q h?-M H„+ ç-m M!BX
 ó«M; +®- +QM M!B i?"iX "ÎB pb +QM /MM; K°i F„ M,M; T?K i?•M iU b€M; +? - pW
 M,M; M`v- +ÁM iWM; i?2Q T?K i?•M ?¼+ i" TX \*?Q M M KÈB M?"M ` +QM- +?B m +
 GQM; >¢Q h?-M pW M!B ` - H¢B H-M M[ +?™m FBM? K¼B M;QÌB i`QM; T?ÁM;X
 ;b\ *?€m i` B /mv M?'i +O >B T :Bª +Ym ;B B h?€M? L;mv iX G'v i?•M T?"M- ç`
 +MM; T?K i?•M GQM; >¢Q h?-M ?¼+ F„ M,M;\ >ÆM M[+ÁM H` F„ M,M; iU b€M; +?
 h?-M H` B\
 h`QM; K„i h?€M? L;mv i H° ` iÁ KÁX
 ó*? +™m `®i +m°+ H` B\ô
 GQM; >¢Q h?-M ?Qi b•m- +9B ç-m M?bM h?€M? GBM? h•K M?Q +k +?bK i`QM; ?-
 ó*QM +?d +! i? M!B +?Q K°i KbM? ¬M;Xô
 h?€M? L;mv i ;"i ç-m- i v TªB M•M; H M- K°i Hm²M; b€M; # Q i`MK ¬M; p` GQM;
 p K†i h?€M? L;mv i #B M i?"M? p¬+MM; F€ [m€B- i?"K +?Q +ÁM Mm®i MQÊ+ KB
 ?½BX
 óE? ! i`€+?- F? ! i`€+? XçQÊ+- i iBM +™m- M!B iB T çBX *™m pb b Q +MM; M! #QÊ+
 GQM; >¢Q h?-M M!BX
 ó*QM çB i?2Q +?9 h?€M? t2K ibM? ?bM? +?B M ç'm i` M ç-m iQÌM;- +?9 +kM; M!
 ?ÆM M[+´ pk +QM K'v +•m HB M F m +QM i`î p M;?d M;ÆBX *QM pW tm®M; i?
 tm®M;- +?m~M #` /ŠM Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`M tm'i i?™M? +?B M ç'mX *
 +MM; +?9 'v F p B +?B M ç'mX o®M +?9 h?€M? F?¬M; ç²M; w- M?QM; ç¢B [m•M
 +?"K i` i?ÌB ;B MX *?Q M M KÈB /†M /Á +QM TªB i?2Q b€i +?9 'v- b m ç! Hm¬M
 ó>² ç²5ô * Q M? EB i M?`M F?¬M; çQÊ+ ;-K H MX óh ç½ /¢v +€+ M;QÌB M?Q i? M
 +O +?d ?mv H` #ªM iQM? +O [m•M M?•M- MÆB M`v H` +?B M i`QÌM;X *™m +! #B

M"Q F?¬M; \ * "m F?¬M; [m2M i?m°+ +€+? +?B M ç'm +O Zm M; .B m h?B M aS F}
 i?2Q` M; Q"BX J†+ F + "m tm'i ?B M M; mv ?B K ? v °M? ?QÎM; i`"M +?B M ç m H
 * Q M? EB i iS+ ç M iQ"Mi? •M`mM`~v- M m F?¬M; T?°B i`QË+ K†i M?B m M; Q`B
 >¢Q h?¬MX
 GQM; >¢Q h?¬M +9B ç-m- M|BX
 ósBM H¶B- HoM? ç-m- i b B`²BXô
 * Q M? EB i H¢M? HMM; M?bM ?„MX
 óæQ H M? #`B +¬M; ?m•M` ç•v- i T?°B i`W i'i +ª +¬M; ?m•M +O + "mXô
 GQM; >¢Q h?¬M ; "i ç-mX æ-m iB M H` +ÎB` h?€M? GBM? ;B€Ti` M M; Q`BX æ M
 K°i iB M; - K°i [mv M b€+? iW M; U+ ?„M`ÆB` X
 ó \ô GQM; >¢Q h?¬M M; ~M M; Q`B- H'v b€+? H MX
 æ| H` K°i [mv M b€+? i?Q¢i M?bM`'i #bM? i?Q`M; - M?QM; K†i i` M +| #®M +?[H
 J°+X
 æ•v H` +€B ; b\ GQM; >¢Q h?¬M F?ŠM; ç`M? ç•v F?¬M; T?°B ç² +O KbM?X
 L?bM i?'v [mv M b€+? M`v- h?€M? L; mv i p` G K L; ?B M ok ç m M; ~M` X o®M i`Q
 F?¬M; ?B m pb b Q GQM; >¢Q h?¬M +?2 +?Î h?€M? GBM? h•K M?Q i? - M?QM; F
 M; v +ª #` +?QM? K„i M?bM i?'v bU pB + +kM; #'i ;B€+ iBM H`B GQM; >¢Q h?¬MX
 h?€M? L; mv i p K†i M; ?B ?Q†+X
 óZmv M b€+? M`v H` h?€M? GBM? h•K +?Q + "m\ô
 GQM; >¢Q h?¬M ; ½B ç-m M|BX
 ó*QM F?¬M; #B i5 *| i? H` F?B ?¬M K +?9 h?€M? ç½ M?ûi +?Q +QMXô
 h?€M? L; mv i i?Î` K°i ?ÆBX
 óJ½B ç M #•v ; B`i KÈB ?Q"MiQ"MiBM M?[M; H`B + "m M|BX h?^M; M?|+ M`v- [m
 i?2Q ç¢B [m•M ç M +?B M i`Q`M; \ * "m +| #B i M m ; †T +?mv M ; b- +?d bÊ K'v H½Q
 b) +?¢v iÈB i`QË+ K†i i iQM? b' \ô
 «M; M|B` +•m M`v- G K L; ?B M ok b„+ K†i #B M ç´B- K'v [m•M M?•M F?€+ +kM;
 M`v`®i +m°+ +| H B H`+? ; b\ \*?Q /M ?„M H` +QM +?€m +O +Q`M; ;Bª +Ym; B B +k
 :Bª h?€M? L; mv i HQ H„M; iÈB KS+ ç| \
 o GQM; >¢Q h?¬M M|B /®B- +¬M; M?"M`'i #ªM HoM? M K M?BX L?QM; pšM Km®M
 M M M|B /®B- +ÁM M|B /®B F?¬M; +?°i /¢ +?ÊT K„i M?Q p"vX
 h€+ ; Bª, æQ`M; :B h K h?B m

R33X *?QÆM; 8N, æ²M; Zmv GBM? G¬ UkV

.`+? ; Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

h?€M? L; mv i +?mv M ?QÈM; * Q M? EB i M|BX

óh i?'v i?¬B çWM; i`W ; B€i` +¬M; ?m•M +O + "m i X J°i +•v H`K +?ŠM; M M MQ
 T?ÄM; +?WM; GBM? h•K +kM; H` Km®M +?Q + "m i H M +?B M i`Q`M; KÎ K„iX æh
 `i M?Ä- M m F?¬M; H'v im pB +O GBM? h•K #ªQ p + "m i +kM; /Q /ªX J v K„M >
 ; b- +?mv M ç M ç•v M M M; WM; i?¬BX L m b m M`v + "m i H¢B pB T?¢K [m•M H M
 Km°MXô

hmv i`QM; K„i \* Q M? EB i M?Q +k i`M M;”T iS+ ;B”M- M?QM; h?€M? L;mv i F?¬M
 E?€+? h?€M? æB M- ç²M; i?ìB +ÁM H” T?| KBM? +?O HB M KBM? i?€M? çB MX G
 /€K F?¬M; M;?2- +?d +| i? i`-K K†i ç€T K°i iB M;- M?QM; €M? K„i M?bM GQM; >çQ
 GQM; >çQ h?¬M €v M€v HB + ;½ K°i +€B- H”T iS+ +?mv M ?QÈM; h?€M? L;mv i- ?
 ó«M; +®- +?9 h?€M? H”K b Q p”v\ *| #` i?QÆM; M;?B K i`¼M; H„K F?¬M; \ô
 h?€M? L;mv i i?Î /”B K°i iB M;X
 óL| F?¬M; T?ªB #` i?QÆM;Xô
 ó \ô GQM; >çQ h?¬M p K†i F?| ?B m M?bM ¬M;X
 h?€M? L;mv i M|BX
 óGBM? h•K #` HBM? HU+ T?ªM T? KÈB M?Q p”vX B- çS i` M”v5 L?QM; M m H9
 M?Q p”v- +?d bÊ +€+ M;QÆB +kM; F?| b®M; iB TXô
 GQM; >çQ h?¬M p K†i t’ m ?’ M|BX
 óæ m içB +QM- HB M HKv +?9 h?€M?Xô
 * Q M? EB i`®i +m°+ pšM M?`M F?¬M; çQÊ+- M|BX
 ó*”m +kM; #B i\ L m F?¬M; T?ªB içB +”m- H’v im pB +O h?€M? ?mvM? ç Km®M çB
 #B i M M M|B +€B ;b pÈB +”m M[Xô
 h?€M? L;mv i b•m i`-K M?bM GQM; >çQ h?¬M- M|BX
 óæQÊ+ `²B- M;QÆB çWM; K„M; >çQ h?¬M M[ - +”m i +kM; H” Km®M ;B i ç`+?- +|
 i` X L;QÆB +?Q `^M; bU ibM? iU M?Q +”m i M|B çÆM ;BªM M?Q p”v Q\ h?2Q i ?
 ç`M? bY /KM; æ²M; Zmv GBM? G¬ M;?o H” ¬K w Km®M +? i- M?’i ç`M? +| F m >çQ
 +m®B +MM; M| p” >çQ h?¬M b®M; b|i- +?SM; KBM? >çQ h?¬M ç2K ç M K v K„M +?
 óh +kM; +| i? +?SM; KBM? çB K M”vXô J°i p` iQÈM; /€M; M;QìB + Q iQ i`-K ;B¼M
 ç2M- çQ+? i?’ H” +€+? ,M K†+ +O Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ”MX *?ŠM; [m
 ç¬B +€M? b„i HÈMX
 ó* Q ?mvM?- tBM çWM; i`€+? K|+ iB m ?mvM? ç M”vX *| i? M|B M m F?¬M; +| iB
 i i?’i bU iQ”M [m•M #` /B iX h +ªK i?’v F?¬M; +?d F?¬M; M M i`WM; T?çi- +ÁM T
 +”m i H” i?’M? pB M GB T K æQ”M- i i?’v i?QÎM; +?Q K°i pçM +¬M; ?m•M +kM;
 ó:b\ô L;?2 HìB M”v- p K†i iS+ ;B”M +O * Q M? EB i +kM; M;m¬B M;Q BX :½ +| #
 i`QÎM; Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ”M- ç²M; /çM; H” E} ao h?€M? æB M i?’i ;E
 çQÊ+ ”Q L;•M *Æ hÁ +?B M F?ªBX
 óo®M +?9M; i F?¬M; `ä p b b Q iB m ?mvM? ç çB i?2Q i’M; i`QÎM; ççB M?•M +
 L?QM; b m ç| F?B +?9M; i ç®B ç-m æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª- i¼ F} +O iB m
 HÈMX L m +| i? i i?’i ?v p¼M; +”m i b) ;B M?”T Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ
 L|B tQM; p` çQ”M i`QÎM; M”v ç2K #B m ?B M i` M +?B M i`QìM; +O GQM; >çQ h?
 HB M iK+ T?|M; i?Q+? *?•M •+ L?½M ;BªB [mv i ibM? ?m®M; F?~M +’TX
 óL m F?¬M; +| iB m ?mvM? ç i`Ê ;B9T +?9M; i ;BªB [mv i æ` JB M i°+ —M >bM?
 ç½ +| i? i?QM; /QM; #® i`Q tQM;- çÊB +?9M; i +?’`m i?QÆM; i?b` i v M; v- +?d
 çQÊ+X æ` JB M i°+ K’v M;”M —M >bM? :Bª #` ?Ov /B i- T?€ ?Ov F ?Qç+? # M ç
 ççB K i?¬M F?¬M; i? F?¬M; tm’i ?B M- H°` h`K J h?¬M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X
 +?9M; i +Æ ?°B b®M; b|i i`î p X G—M M”v +?9M; i +| i? b®M;- M;QçB i`W ?v bBM
 M?•M- +¬M; i?S ? B i?m°+ p iB m ?mvM? ç M”vXô
 L;?2 HìB çQ”M i`QÎM; M|B- * Q M? EB i b„+ K†i #B M ç’B- HB + GQM; >çQ h?¬M
 GQM; >çQ h?¬M M; ,M HçB M|BX

ó*-M; H Q i?b F?-M; /€K- i ç½ pB T?¢K [m•M H M?- +?d ?v p¼M; +?Q i i? K K°i
H'v i?•M T?"M h•M GB T K æQ"M ?Q"M i?"M? ` M Hmv M H" i®i`²BX h F?-M;
-M; KÈB M|B æ²M; Zmv GBM? G- H" +€B ;b\ E?B M"Q +?9 h?€M? +| i? idM? H¢B
>„M M|M; HÁM; Km®M #B i iB M? i`¢M; +O h?€M? GBM? h•KX G9+ i` M +?B M i`Q
h•K F?-M; M; WM; p M; p¼M; # M i B ?„MX >„M i" M ç€v HÁM; ?v p¼M; +| i? i`Ê;
h?ªB L?B ?Á ?Q½M [m M ? +? +QMX

h?€M? L;mv i i?Î /`B M|BX

óæ²M; Zmv GBM? G- F?B ç½ #B i i?Q+? F?€+? +| i? bY /KM; HBM? H- i?b M| i
+?9M; i X .mv M?'i i€+ /KM; +O M| +?QM? H" +-M; FQ+?X L m +?d #`M p HU+ +
G- iB M # ?¢M; ç-m +kM; F?-M; p'M ç X *?ŠM; [m M| +| i€+ /KM; T?K [m€ HÈM
L?bM h?€M? GBM? h•K M; O b v- h?€M? L;mv i iB T iK+ M|BX

óGBM? H- +`M; K¢M? i?b T?ªM T? +`M; HÈB ?¢BX æ²M; Zmv GBM? G- +| i? i`QM
FQ+? +O #ªM i?•M ;'T K'v H-MX æ2K i'i +ª M°B HBM? HU+ p` bS+ b®M; H'v +€+
bS+ +-M; FQ+? pQÊi t im pB #ªM i?•MX æ²M; Zmv GBM? G- iB M ?| +kM; p- +M
?| i?2Q im pB M; QÌB bY /KM; - K` H" iMv im´B i, M; i`QÌM; X L?QM; im´B +`M; HÈM
M?QM; T?ªM T? i? K M; ?B K i`¼M; Xô

óGBM? h•K +| i? +ÁM b®M; i`Î p ç½ H" F€ iQ+?X h?Q+? F?€+? +| çQÊ+ æ²M; Zmv
+?B M i`QÌM; bY /KM; HBM? H- tQM; +ÁM +| i? b®M; iB TXô

óæ²M; Zmv GBM? G- Î #'i +S i`¢M; i?€B M"Q ç m +?d bY /KM; çQÊ+ K°i H-M- i?•M
+U+ F€ bmv M?QÊ+- F?-M; +ÁM +?9i bS+ +?B M ç'm- i`QM; i?ÌB ;B M M; „M b) +
M; `v- #ªv M; `v b m F?B M| idM? H¢B- b) iB T iK+ v m Èi iQÆM; çQÆM; pÈB im´B
iQ`M #` T?QM; # - K¶B K°i M; `v ?²B T?K+ Fw S+ p` im pB K°i im´BX G'v im´B ?B
?ÆM # KQÆB M; `v KÈB ?Q`M iQ`M F?-B T?K+ çQÊ+- iQM? i? K #ªv M; `v ?-M K
M; `vXô

L; ?2 h?€M? L;mv i M|B tQM; - GQM; >¢Q h?-M ?Qi K°i M; KK F?Q H¢M?X >„M #B
M; ?B K i`¼M; +?QM? H" Gm•M >²B GBM? G- +O h?ªB L?B- M?QM; HU+ T?ªM T?
GBM? h•K +kM; F?-M; M?Á +?9i M"Q5 L; v +ª i?-M i`Q p` Fw S+ ç m +?`mªM? ?
M; `v F?-M; +€+? M"Q ?²B T?K+ #bM? i?QÌM; X æ•v i?"i H" +?B m i' i b€i /MM; ç H

h?€M? L;mv i M|BX

óæQÊ+ `²B- K¼B M; QÌB çB H`K pB + çBX >¢Q h?-M- +`m +kM; M; ?d M; ÆB çBX Zm
h•K +?Q +`m- i`Î p T?ªB +?, K +?d im Hmv MX .B >Q hB T J°+ H` K°i F„ M, M; - iMv
K` i€+ /KM; +`M; K¢M?- t2K M?Q H` #Q K"i #'i i`mv M +O h?€M? ;B i X a m F?B
+?Q h?ªB L?B çBX G9+ i`QÊ+ +QM #û F?-M; +?`m i?2Q i ?¼+ F„ M, M; iU b€M; +
/çv +QM #û KÈB +?`m ?¼+ i?-BXô

óo•M; - -M; +®Xô GQM; >¢Q h?-M +mM; FQM? ç€TX

v MB K K€v ç°M; - ?„M i bK iÈB >¢Q L;mv i- ç¢B +-M; i?-M ç½ +Sm ?„M p` h?€M? G
MX *?ŠM; [m H9+ M`v >¢Q L;mv i F?-M; +| +?9i bmv v m M"Q- M; QÊ+ H¢B iBM
bS+ b®M; /MM; F?-M; ? iX

æQÆM; M?B M GQM; >¢Q h?-M F?-M; #B i- F?B ?„M p` h?€M? GBM? h•K ?-M K
ç½ /MM; i®+ ç° M? M? M?'i i?m ¼M +?B M i`QÌM; X J†+ F H` "Q+? GK+ aQM; æ
?Q†+ H` >Ä .B K J E?-B ç m H` K i°+ +| K iBM?X >¢Q L;mv i +| i? M|B H` ,M
G9+ M`v i`QM; #KM; +?S Qi M?'i ?ÆM i`, K F?®B K iBM?- +?d H` iB m ?| +ÁM +-
M| KÈB /€K ,M M?Q p"v- ç´B K i?9 F?€+- Mm®i M?B m HQ¢B iBM? ?¢+? #'i ç²M; -
MQ +? i`²BX

J M; i?2Q >¢Q L;mv i `ÌB çB- GQM; >¢Q h?-M ç€v K„i #B m H° i`9i çQÊ+ ;€M? M†
[mv i tQM; X

a Q ? „M + | i ? M | B H i B i ? " i ç Q Ê + 5 L ? Q p " v b) T ? € ? Q [m M ? ? B ç ¢ B i ? € M ? ç B M ç ` p ` + O K b M ? i ` Q M ; E } a o h ? € M ? æ B M - H ¢ B t 2 K p K † i + O \* Q M ? E B i p " ç € K ? „ M ç ½ ` ä X * ? Q / M h ? € M ? L ; m v i H " + Q Ì M ; ; B ^a + ' T + ? Q M - i ` Q M ; + ? m v M M " v F ? ¬ M h ? € M ? G B M ? h • K p " G K L ; ? B M o k X

. M # ¼ M ? ¼ F ? ¬ M ; T ? ^a B + ? K h ? ^a B L ? B - G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M + k M ; p š M b) F ? ¬ M ; M | B ç ¢ B i ? € M ? ç B M i @ i ç T K È B H " [m M i ` ¼ M ; X

_ Ì B F ? Ä B + Y ` <sup>2</sup> B G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M K È B T ? € i ? B M - K b M ? ç M ; Î M Æ B + € + ? i Q Ì M ; i H " M Æ B + ? m v M i ` ` H B m + € + i Q È M ; H o M ? # ` i ? Q Æ M ; X

ó * € + M ; Q Ì B i ? m ° + # ° T ? " M M " Q \ E ? ¬ M ; + | [m • M H M ? F ? ¬ M ; ç Q Ê + i U i B M H M i i ? 2 Q [m • M T ? € T X ô

ó h ` € M ? ` X ô h ? M ? • K H ¢ M ? H) Q p M ; H M X

L ; ? 2 ; B ¼ M ; M " v - G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M + ? ' M ç ° M ; - p ° B p " M ; ? ¬ i Q X

ó h ? ^a B L ? B - i Î ç • v X ô

G 9 + M " v ? „ M M ? b M i ? ' v + ? ¶ i ` m v M ç M i B M ; ² M - + ? Q M ? H " M ? | K # ¢ M G B T K æ Q b o i m - M i ? " M ? M ; , M + ^a M X

L ; ? 2 i B M ; G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M - h ? ^a B L ? B M ; m v M # ^a M b € i F ? Q i " M M ; " T # ¶ M ; t Q v M M ? ^a v K ' v + € B ç ½ i È B i ` Q Ê + K † i G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M X

ó > ¢ Q h ? ¬ M - M ; Q Æ B F ? ¬ M ; b Q + ? S \ ô > B i v h ? ^a B L ? B M „ K + ? † i + € M ? i v G Q M ; > b Ì b Q ¢ M ; M ; Q Ì B ? „ M X

J ' v M ; Q Ì B F ? € + + k M ; # m H ¢ B - M ? b M G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M p " > ¢ Q L ; m v i - p K † i M ? M

h ? b ` F ? B G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M # ` H Q M ? H B M H ¢ + F m ç B ` <sup>2</sup> B - + ? Ì H • m F ? ¬ M ; i ? ' v ? + " M ; i ? ' v F ? ¬ M ; ç 9 M ; - H ¢ B M ; ? o i È B # M M ; " v K š m i ? • M ç M ç • v - ` @ i + m ° + M ? ` M F ? € + ç Q Æ M ; M ? B M F ? ¬ M ; i ? ç M " M ; ç Æ M ç ° + ? " M ? ç ° M ; - ç m ç B i ? 2 Q X

ó E ? ¬ M ; + | p B + ; b - F ? ¬ M ; + | p B + ; b - i F ? Ä 2 H „ K X ô G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M + Q Ì B M | B X

h ? ^a B L ? B + ^a K ; B € + ` i m v G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M ? Æ B b m v v m M ? Q M ; F ? ¬ M ; # ` i ? Q Æ M ; H " T i S + / ` m t m @ M ; X L " M ; M „ K + ? † i i v T ? <sup>a</sup> B + O G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M F ? ¬ M ; + ? ` m # m -

ó * ? 9 M ; i i ` Î p X ô

G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M M ? ; " i ç - m - t Q v M ; Q Ì B M ? b M * Q M ? E B i X

h € + ; B ^a , æ Q Ì M ; : B h K h ? B m

R 3 N X * ? Q Æ M ; 8 N , æ ² M ; Z m v G B M ? G ¬ U j V

. ` + ? ; B ^a , h B M ? o † M

L ; m ² M , K 2 i ` m v 2 M X + Q K

* Q M ? E B i i ` - K ; B ¼ M ; M | B X

ó * € + M ; Q Ì B p M ; ? d M ; Æ B i ` Q Ê + ç B X G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M - M m H ¢ B t m ' i ? B M i b M ? ? G B T K æ Q " M + € + M ; Q Ì B X L ; ? 2 ` ä F ? ¬ M ; \ ô

G Q M ; > ¢ Q h ? ¬ M p ° B p " M ; ç S M ; i ? Š M ; ? Q È M ; ; ½ ? " M ? H F } b o X

h ` Q M ; T ? Á M ; + ? [ i ` ` - H 9 + M " v + ? d + Á M H ¢ B h ? € M ? L ; m v i - G K L ; ? B M o k p " ? ¬ M

æ Ê B K ¼ B M ; Q Ì B ç m ç B - b „ + K † i h ? € M ? L ; m v i # B M H ¢ M ? H M M ; X

óL;BX æ M i°i+MM; +| +?mv M ;bX G½Q T?m ,M Km®B bQ pÈB +€+ M;QÆB ,M +ÆK
M;QÆB +?2 ;B'm- M?QM; pW M?bM HB M #B i i?^M; #û F?¬M; ;BÄB M|B /®BX E
M?bM p`Q K„i i Xô

G K L;?B M ok +9B ç-m- HQ H„M; M?bM +?²M; M^K i` M ;BQÌM;X

ó>¬K M v +QM M?bM i?'v GQM; >¢Q h?¬M p` h?ªB L?B i` M K°i +€B ;BQÌM; b m
ç`M? i?Y M;?B K M,M; HU+ GQM; >¢Q h?¬M- +ÁM +| +?Q ?„M K°i Qi ;B€Q ?m'M- ç

óæ² F?®M5ô h?€M? L;mv i p®M iQM? ibM? F?¬M; i®i- M;?2 #` ;BªB i?Q+? i?b M

ó¥+ +€+ M;QÆB H` ?² /€M b Q\ \*?ŠM; H) +€+ M;QÆB F?¬M; #B i H-M M`v h?ªB L?
K æQ`M H` çQ+? i?•M H½Q T?m ;B€K F?ªQ\ L m F?¬M; +| H½Q T?m ç²M; w- GQM
L?B Î +?mM; K°i +?¶ Q\ J v K„M i?^M; #û >¢Q h?¬M ?B m +?mv M- M m F?¬M; ?
H M i` M? +?'TX h +?Q M;QÆB #B i- GQM; >¢Q h?¬M ç®B pÈB E} ao h?€M? æB M
L?B ç®B pÈB h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +?9M; i X >ÆM M[KÈB M½v i?^M; #û+
GQM; hBM? okX L;QÆB +| #B i GQM; hBM? ok H` B F?¬M; \ GBM? h•K Hm¬M t2K

óh M M M|B +€B ;b pÈB +€+ M;QÆB ç•v\ J v K„M F?¬M; tªv ` +?mv M ;bX J°i F
+?ŠM; M?[M; +€+ M;QÆB +ª çÌB ?®B ?"M- i`QM; HB M KbM? b) M€Q HQ¢MXô

G K L;?B M ok M;?2 h?€M? L;mv i M|B tQM; i?b M;•v M;~MX

óL?QM; M?QM; ?„M +MM; h?ªB L?B M;O +?mM; K°i ;BQÌM;5 >ÆM M[? B çS +ÁM
h?€M? L;mv i H¢M? ;B¼M; M|BX

óL;O +?mM; K°i ;BQÌM; i?b b Q\ æ•v F?¬M; T?ªB H` +?mv M bÈK Km°M\ *?ŠM; H
?¬M KÈB +MM; i?^M; M?|+ GBM? h•K M;O +?mM; \ h`QM; iQ`M #° HB M KBM?- i`
B tSM; pÈB h?ªB L?B M?` i X E?| çQÊ+ H` h?ªB L?B +ÁM QM; w ?„MX hQM? +€
+ÁM F?¬M; #B i b Q\ *?Q /M H` M;QÆB- i - ç m #` M| #`B tQ+? M;Q`B M°B i•KX
HÁM; +QM #û- çQÆM; M?B M +| +?¶ ?ÆM M;QÌBX h KÈB ? B M;`v F?¬M; +?9 w h
+?mv M HÈMXô

G K L;?B M ok #m²M #½ M|BX

ó«M; M°B- +QM H` K°i M;QÌB K 5 \*?ŠM; H) H`K K - +QM i`¬M; i?'v +QM ;€B +MM
+?¶- F?¬M; M M H`K ;b b Q\ hW h?ªB L?B # im´B i?b +QM F?¬M; +ÁM +Æ ?°B M•
;€B- H¢B +MM; +QM #û M?Q M;QÌB t H¢Xô

h?€M? L;mv i €M? K„i /¬M M?m ?Á - i?Î /`B K°i iB M;- M|BX

ó*| çQÊ+ i?b +| K'iX h®i H„K- +ÁM +?Q ;•v HÈM +?mv M- M;QÆB ?½v +?,K b|+ G
L|B tQM; +•m ç| - +Ym ;B B >B T :Bª ç¢B M?•M tQ v M;QÌB ` M;Q`BX E?B ¬M; `ÌE
ok- K°i iB F?´ bÎ ?B M i` M F?|2 KB M; H½Q M?•M Q B T?QM; K°i +ªB HB M KBM?
+® +O ¬M; 5 L?QM; ¬M; F?¬M; +| HU +?¼MX

h`QM; /Q M? i`¢BX

G9+ M`v b„+ i`ÌB M?Q +k i®B ç2M- €M? #bM? KBM? +?Q tm'i ?B MX

Zm v H¢B M?` i¢K i?ÌB +O ?¼- GQM; >¢Q h?¬M +?Q F`T M|B +€B ;b ç½ +MM; h?
o®M h?ªB L?B Km®M ?ÄB ?„M K¼B +?mv M- M?QM; F?B M^K i`QM; pÁM; i v ?„M-
L m ?ÄB GQM; >¢Q h?¬M +| +ªK ;B€+ ;b ç®B pÈB i`"M ç¢B +?B M pW M½v- M?Q p
b®M;- i?"i i®iX

æ¢B /Q M? K i°+X

E?€+ pÈB M?•M HQ¢B- K i°+Î çB K M`Q ç| +| ç†+ i?M ;B®M; K i?9- +? ç° +`T #`
/B M [mªM Hw F?¬M; iBM? i X

>ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•M K i°+ i`9 ç|M; Î #bM? M;mv MX "ÎB pb p"i iQ i?B m Fû
#B i+`v +`v- +?d +| K i°+ +QÌM; ;B^aiS ;B B KÈB +| iQ +€+? M;O i`QM; /Q M? i`
i`QÈM; +kM; +| p p¬ +MM; +k M€iX

a€m M;`M M,K i`QÈ+ - #^av KQÆB ? B h`K J h? - M ç°i M?B M ;B€M; tm®M; - +m®M
p ç¢B HK+ M`v p<sup>a</sup>Q +?B M i` M? t•K HQÊ+X "ÎB pb HQ¢B i•K iQM? F?¬M; T?^aB i°
K i°+ ?Q`M iQ`M #`i F ?"m [m^a ;B i+?|+ - +QÈT çQ¢iX

*MM; pÈB +?B M i` M? M;`M M,K- M?•M HQ¢B t•v /UM; HB M KBM? i?€M? çB M /
p`Q p`B ç¢Q i?B M M?B M #bM? +?QÈM; +MM; K i°+ ;B^M; +Q- K i°+ /-M ?B M`
h`QM; K i°+ - +`T +`M; + Q i?b bBM? b<sup>a</sup>M +`M; +?"KX æ° bBM? b^aM iU M?Q aQM;
H¢i?QÌM; - ? - m M?Q ;B®M; M?•M HQ¢BX >ÆM M[aQM; æ Q J +?d + - M # M,K H
J i°+ ;B i+?|+ M?B m ?ÆM M?•M HQ¢BX h`W M?•M HQ¢B` +ÁM +| K°i Qi /•M #^a
/B i+?OM; i°+X .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p`v- F?B ibM? ?bM? +?B M ç`m i`QM; ç¢
ibM? i`¢M; Qi i?U+ p`i M?QM; F?¬M; +€+? M`Q tQ v bÎX

E?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+ - K i°+ +?d +| i? iK i`T M?•M HQ¢B +ÁM b®M; - ç ?¼
Mm¬B b9+ p`i- K°i +?OM; i°+ bBM? i<sup>2</sup>M i`QÈ+ iB M H`T ç-v- K`T?QÆM; /B M F?€
hmv K i°+ H½M? ç` HÈM- M?QM; +?9M; ;B i+? i M?•M HQ¢B [m€ M?B m- M;QÌB
i?€M? çB MX *?9M; +| i? ibK çQÊ+ M?•M HQ¢B [m€ Qi- #ÎB p`v F?¬M; i? F?¬M
+?mv M i•K p`M ç i?U+ p`iX

>B M i¢B i`QM; K i°+ ç` p` M?•M HQ¢B F?€+ pÈB H9+ tQ - i?"K +?Q bQ pÈB K
+€+? +?d ?mv ?¢ çŠM; K i°+ T?K ;B9T ;B2Q i`²M; HQÆM; i?U+X

J i°+ F?¬M; M;WM; ?QÈM; HB M KBM? i?€M? çB M T?€i ç°M; +?B M i` M?X JK+
+QÈT M;QÌB- +€B F?€+ H` ;B<sup>a</sup>K #Èi KB M; ,M # M KbM?- ç†+ #B i H` K i°+ +`T i
[m - GK+ æ¢B h?€M? æB M +O M?•M HQ¢B ç½ ?Q`M iQ`M çSM; p[M; ;|i +?•M- b
J h? - M imv M?Q +k v m i? - M?QM; #^M; p`Q i?B M M?B M #bM? +?QÈM; H¢B i?
iW i`Q im M?•M HQ¢B +? i¢Q` - i?"i +| i? M; ,M +^aM +€+ çÊi i`M +¬M; +O K i
F?Q T?ÁM; M;U HQ¢B J æ¢Q ç¢B T?€Q- M?QM; F?¬M; +ÁM +€+? M`Q F?€+X *?9
p` M,M; HU+ +? i¢Q M?Q p`vX L m F?¬M; T?^aB pk HU+ +O #^av KQÆB ? B h`K J
F?mv i çB K ;B[M?•M HQ¢B p`K i°+ T?<sup>a</sup>B +?mv M ç`BX

L?QM; ç M i`M #•v ;BÌ- K i°+ M?Q +k +?B K [mv M +?O ç°M;X L?•M HQ¢B +?Q /
i?m T?K+ K^aM? ç`i #` K`iX J`i çB i?B M M?B M #bM? +?QÈM; - M?•M HQ¢B M?Q +k
h`mM; i•K ç¢B /Q M? K i°+ +| # i`QÈM; #²M; +U+ HÈMX J¶B +€B ç m + Q ?ÆM K
i`ÁM çQÌM; FQM? B i M?`i ?ÆM # KQÆB KûiX h`QM; K i°+ +?d K i? - M KÈB +| i?
G9+ M`v i`QM; i`QÈM; #<sup>2</sup>M; i`mM; ;B M FB - F?¬M; F?Q ?B M` i`-K i`¼M;X

>Ä .B K aQ J M G¢+ hB M M;²B Î;? +?QM? ;B[- ? B # M ;½ H` .U+ L;Qm *m²M; J
u m E} J > L?oX

hmv # p`K i? - M çSM; ?¢M; M;Q`B M,K KQÆB- M?QM; i`QM; K i°+ ç m +| ç` p` ?
H9+ M`v i` M K†i +?9M; ç m +| p •K i`-K- i`QM; K„i i?"K +?Q i`M M;"T HQ•mX
.U+ L;Qm *m²M; J h€B *°M; K¢M? M•M; H M +€B #`M iQ i`QÈ+ K†i [m,M; +€B`-K
óG9+ ç|M; ®+ i?"i- M M #„i M| p M; v KÈB ç9M;5 æQ ç M +?¶ # ?¢ i?b +?ŠM; T
+?mv M\ô

ó„i M| \ L;QÆB pŠM H`i \ > v H` aQ J \ô E?m¬M K†i çB M i` B h? M? u m E} J >
iB M;X

L;?2 ;½ M|B +•m M`v- H¶ K½M; h€B \*°M; #¶M; i`-K K†+ - ç€v K„i ;½ +?Êi H|2 bU F
M G¢+ hB M tm i v M|BX

óh?¬B- M|B M?[M; +?mv M M"v +kM; p¬ /KM;X hBM iS+ M"v [m€ FBM? M;Q|B- M
 +?Q /M M| F?¬M; ?Q"MiQ"MF?¬B T?K+ bS+ K¢M?- +?9M; i +kM; F?¬M; / /"M; +
 i #m²M HQ p¬ +Ê M?bM H-KX .M b Q +?„+ H" F?¬M; +€+? M"Q tmv M [m - M m F?
 L|B ç M ç•v- ç€v K„i ;½ +kM; ?B M p bÊ ?½BX
 h€B *°M; i?Î ?²M; ?°+ M|BX
 óo"v +?9M; i H"K ;b ç•v\ô
 >Ä .B K aQ J M G¢+ hB M ç°i M?B M çSM; /"vX
 ó*?9M; i M;²B ç•v #°M iQM? +kM; F?¬M; ` F i [mªX o"v çB- ? B M;QÆB Î +?¶ M"v
 i'M +¬M; - M?B m b B +?OM; i°+ /QÊB i K ;B B tmM; T?QM; - M?QM; çWM; i`B M F
 +Q|̇M; T?ÁM; M;U /Q M? i`¢BX h H"TiS+ [m v p K ç¬i? K FB M J h?¬M >Q"̇M;
 çQ¢iXô
 h? M? u m E} J > L?o ;"i ç-m- M|BX
 ó*kM; +?d +ÁM +€+? M"vXô
 *?®+ H€i b m- i`QM; ç¢B /Q M? K i°+ p M; H M iB M; p| M;U M?Q bûi ç€M? çBM?
 K M; çÄ # v ?QÊM; T?QÆM; ç¬M;X
 a€M; bÊKX
 GB T K æQ"̇M b® K°i +'T bo +€+ i?"M? pB M imv i F?¬M; #ÎB pb ?¬K [m H M ;B
 æ®B pÊB im pB +Ð #¼M ?¼- KBM? iQÎM; M;QM; i?¬M +?d +¬M ? B ?Q†+ #®M iB M
 #` i?QÆM; i?b +| i? çB m +?dM? çQÊ+X
 æ M; H9+ K¼B M;Q|B `|B ;BQ|̇M; `Y K†i b9+ KB M; - +| ? B #BM? bo M;"v ?¬K [m
 H M? iB M ç MX L?QM; H-M M"v F?¬M; T?ªB i`mv M H M? K"̇H"̇K M; ç M #[b€M
 óN \ Í i`QM; [m•M ç°B +| ç½B M;° i®i M?Q p"v\ æQ #[ b€M; ç M i"M /Q M? i`¢B\
 M|BX
 "BM? bo çQ +ÆK ç†i ç² ,M tm®M; - +Q|B M|BX
 ósûi i?'v #B m ?B M Qm i9 M;"v ?¬K [m i` M ç-m iQ|̇M; +O +€+ p`- +'T i` M [mv i
 KK+ bQ T?K+ pK +ÆKXô L|B tQM; ç½ tQ v M;Q|B çBX
 GB M KBM? i?€M? çB M [m•M M?•M +?S+ M;?B T F?€+ #B i i?U+ p"i +kM; F?¬M;
 +?O v m H" +?S+ M;?B T F?€+ M? m i?b iB M? i`¢M; i?•M i? F?¬M; ;B®M;X *?B M
 i?Q+? F?€+? i?b F?¬M; i? ,M [m€ M?B m KÐ p"̇K|M +?QM?- #¼M ?¼ T?ªB ;B[i?•M
 T?€T bQ- i`B m ?Q€M bQ ,M ç² p"̇i i®i ?ÆM +?9iX "¼M ?¼ iB m ? Q H"̇iBM? i?¬M H
 iBM? i X h`QM; ç| i?S+ ,M +O KK+ bQ H"̇i®i M?'i- #ÎB pb KK+ bQ i?•M i? v m ÊiX
 æQÆM; M?B M +?mv M ;b ç m +| M;Q¢B H - pQ /K i`QÊ+ K„i K'v p` M"v ?¬m M?Q
 *| ç² ,M M;QM çQÆM; M?B M K¼B M;Q|B F?¬M; F?€+? b€QX _Y K†i b9+ KB M; t
 m®M;X
 h€+ ;Bª, æQ|̇M; :B h K h?B m

RNyX *?QÆM; ey, .B >Q hB T J°+ URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

"[b€M; i`QM; ?°T F?¬M; iQM? H"̇F€ i`•M /` #ªQ- M?QM; `i T?QM; i?9X *| ? B +
 i?'T- K¶B M;Q|B ç m +| T?¬MX *ÁM +| i?ÆK M;QM i?Q i?Q- M|M; ?'B i?'i M;Qm- `
 [mªX

h®B ?¬K [m iB m ? Q F?¬M; Qi- #¼M ?¼ H¢B H" M;QìB i` im´B- H€i b m ç½ [múi
 h`QM; #ªv M;QìB +?d h?ªB L?B p" h`-M M? L?B ,M Qi +?9i- +ÁM H¢B K'v M;QìB F
 bo i?"M? MB M +?d ?ÆM +?S F?¬M; FûKX
 æ-m i`¼+ KK+ bQ hQ J½ hB M p K†i i?Ä K½M p¶ #KM;X
 óE?¬M; #B i F?B M"Q +| i? ` +?B M i`QìM;- M;"v ?¬K [m +ÁM +?Q ç½ ;?B MXô
 GQM; >¢Q h?-M M|BX
 óæ9M; `²B- K¼B M;QìB +?B +¬M; ?m•M M"QXô
 ó*¬M; ?m•M\ æQ" M i`QîM;- ?¬K [m +"m H¢B ` +?B M i`QìM;\ô G•K >•K iÁ KÁ ?Ä
 ç½ `i F?mv - GQM; >¢Q h?-M F m K¼B M;QìB M;?d M;ÆB i`QÊ+- F?¬M; M|B bU p
 GQM; >¢Q h?-M M?bM h?ªB L?B M;²B # M +¢M?X
 óæ9M; p"vX >¬K [m i #` i´M; i`QîM; [m•M bU ç¢B M?•M F m çB- b m ç| +MM; +?9
 L;?2 ç M ç•v- h?ªB L?B M?Qm K"vX
 GQM; >¢Q h?-M F?¬M; ç`M? +?2 ;B'm h?ªB L?BX "ÎB pb ?„M F?¬M; Km®M M|B /®
 L?QM; +MM; K°i pB + M m /MM; T?QÆM; T?€T F?€+ M|B ` - +ªK ;B€+ +O M;QìB I
 óh´M; i`QîM; ç¢B M?•M F€i?"i H" T?K i?•M +O h?ªB L?BX >¬K [m /b ´v +| M?bM i
 K°i +?B + ;BQìM;- +?„+ H" +| M|B +?Q i´M; i`QîM; ç¢B M?•MX *?Q M M b m ç| i K
 ó"¼M ?¼ ç®B pÈB M;QÆB ô h?ªB L?B M„K +?†i i v GQM; >¢Q h?-M- i`QM; i? M?
 GQM; >¢Q h?-M KdK +QìB M|BX
 óL" M; t2K ?B M i¢B i ;B®M; M?Q +| pB + ;b F?¬M;\ L;?2 i M|B ? i ç½Xô
 óG9+ KÈB #„i ç-m- ç9M; i?"i H" +?9 h?€M? ç®B pÈB i F?¬M; i®i H„K- +?d H" ç
 .B m h?B M aS F} bo çQ" M H M +?B M i`QìM;X L?QM; i`QM; +?B M ç'm- +?9 h?€M
 i?b ` +?9 [m2M #B i T?K i?•M i X a m ç| i p" +?9 h?€M? F p B +?B M ç'm- ?¼+ c
 h?€M? +ÁM ç†+ #B i i†M; +?Q i K°i [mv M F„ M,M;Xô
 J'v M;QìB F?€+ i Ä p M;?B ?Q†+- GQM; >¢Q h?-M ;BªB i?Q+? [m€ i`bM? `i çÆM
 h?ªB L?B M;~M; ç-m H MX
 ó*?d +| M?B m ç| Q\ô
 GQM; >¢Q h?-M M|BX
 óa m ç| ç®B /B M +QìM; ç`+?- +?9 h?€M? pb #ªQ ?° i ç½ i?B i`B M æ²M; Zmv GBM
 p M?QM; +ÁM i`QM; ?¬M K Xô
 E?B M|B M?[M; HìB M"v- GQM; >¢Q h?-M M?bM +?^K +?^K b„+ K†i h?ªB L?BX E?
 h?ªB L?B M;?2 h?€M? GBM? h•K ?¬M K M?QM; F?¬M; H° ` p ;bX
 óh` M +?B M i`QìM; i i?W +Æ;B i K°i Qi K i°+- +?„+ H" +| iQ+? Hkv +?9i+¬M; ?m
 h`QÊ+ K†i K¼B M;QìB- GQM; >¢Q h?-M F?¬M; M|B +?mv M HB M [m M h?€M? G
 i`QM; HÀM; h?ªB L?B F?| ;BªB- F?¬M; i? [m€ ;'T`9i- ?m®M; ;b ç•v H" pB + +O M
 oQÆM; L;mv M L;mv M M;?B ?Q†+ M|BX
 óE?¬M; +-M- ç•v ç m H" iU +"m ;B i K i°+ +| çQÊ+- ç•m T?ªB K¼B M;QìB +MM; M
 GQM; >¢Q h?-M +QìB M|BX
 óæ°B +?9M; i +ÁM ç M; /mM; ?ÊT- +?B ç m +¬M; ?m•M H" i ç M;?`- b Q F?¬M; ç
 +| ç M /QÊ+ +O G•K >•K- +?Q +?„+ i +| i? +ÁM b®M; [m v H¢BX *?B ç m çBX
 +-M +¬M; ?m•M- +?ŠM; H) +?9M; i b) F?¬M; ;B9T Q\ h +ªK i?'v H-M M"v i?¬M; [

M;k- ibK ,M w i`QM; +?B M ç'm ç9M; H` [m M i`¼M;- M?QM; i`¼M; v m pšM H` +aK
*?9M; i H` ç²M; #¢M- iU M?Q M;QÆB i, i, 2KX hmv ;B€ i` +¬M; ?m•M i®i M?QM;
ç M i€+ /KM; iQ HÈM X *?9M; i #ªv M;QÌB M?Q K°i i? - +MM; +?mM; +¬M; ?m•M F
>„M pW M|B pW H'v` #ªQ i?¢+? i?Q M;?B K +¬M; ?m•M- FB K i` +¬M; ?m•M +C
E?B GQM; >¢Q h?¬M +?B ;B€ i` +¬M; ?m•M +?Q K¶B M;QÌB- i'i +ª ç m M;•v M;®+
"ªv M;QÌB +MM; ;B i i?b K¶B M;QÌB +?B ?ÆM ? B KQÆB +¬M; ?m•MX L?QM; H-
K¶B M;QÌB ?ÆM M,K KQÆB +¬M; ?m•M- #bM? [m•M ;B€ i` +¬M; ?m•M +O K¼B M
h?'v K¼B M;QÌB €M? K„i [m€B /'- GQM; >¢Q h?¬M +QÌB M|BX
óh M?ì +?9 h?€M? ;B i çQÊ+ ç¢B F?€B K'v +?K+ aQM; æ Q J - M M KÈB +| M?B n
i¢B +?„+ +?„M +?9M; i H` ç°B +| M?B m +¬M; ?m•M M?'iX *€+ M;QÌB F?¬M; i?'v
h?€M? HÈB ?¢B +Ð M`Q ç•mX L?€v K„i ç½ [mûi b¢+? ?ÆM i`,K K i°+ +QÌM; ;Bª H
h`¬M M? L?B +QÌB ?b ?b M|BX
óh®i [m - b€M; bÈK #-m i`lB `Èi +K+ p`M; tm®M;- M;QÌB i i•K ibM? i?"i i®iX *| ç
+?B X æQ`M i`QÌM;- çB i?2Q M;QÆB i?"i F?¬M; m`M;Xô
hQ J½ hB M +QÌB iQ M|BX
ó M? L?B M|B ç9M;- >¢Q h?¬M- p®M i F?¬M; T?K+ i?U+ HU+ +O +”m- ?B M i¢B
`²BX \*”m [mª i?U+ tSM; / M? çQ`M i`QÌM;X L m ;Bì F?¬M; +| +Æ ?°B H M i?“M? p
GQM; >¢Q h?¬M M|BX
óJ¼B M;QÌB pšM H` iU im Hmv M çBX h i`QÊ+ iB M ;B9T K¼B M;QÌB FB K i` i` b
:B€K b€i K¼B M;QÌB +| M°B- M;Q¢B HBM? HU+ # Q M?B m H` çB m i'v mX * Q
+”M; +¬M; B€K b€i- ?bM? i?“M? i”T [m€M i®i i`QM; ç°BX L?Q p”v b) T?QÆM; iB M
+| i?“M? pB M im pB b„T ç°i T?€- çQ`M ç°B +| i? ` iB M +?Q M;QÌB ç| Km K°i ç
i? iB i FB K M?B m i?lB ;B M p`i,M; + Q i?U+ HU+ ç°BX
E i [mª FB K i` ç½ +|X
.U i?2Q HÈM M?Ä i`bM? iU- M;Q¢B HBM? HU+ çSM; ç-m H` oQÆM; L;mv M L;mv
#®MX h`QM; ç€K +?B M bo M;k ;B B i?b ç•v i?“i H` +QM b® +U+ F?OM; F?B TX h
#®M i`,K #®M KQÆB b€m- GQM; >¢Q h?¬M M;Q¢B HBM? HU+ H` # i`,K +?QM KQ
b€m KQÆB ? B- >”M ok H` ? B i`,K #ªv KQÆB H,KX
*ÁM ? B p` HB M [m M K T?€T i?b F?¬M; iQM? M;Q¢B HBM? HU+ +kM; F?¬M; b C
æ M M°B HBM? HU+- h?ªB L?B /o M?B M ç M?'i- M°B HBM? HU+ ? B M;”M M,K i`
;B B #”+ # X G¢B i? K M`M; +| i? +?“i Gm•M >²B h?€M? L[- M m F?¬M; iQM? iÈB C
ç M KS+ i”M +MM;- M`M; H` M;QÌB K¢M? M?'i i`QM; ç€KX
L°B HBM? HU+ çSM; i?S ? B H` G•K >•K- M°B HBM? HU+ H` ? B M;”M # i`,K i€K
ok- ? B M;”M ? B i`,K #ªv KQÆBX oQÆM; L;mv M L;mv M ? B M;”M K°i i`,K b€m K
GQM; >¢Q h?¬M- ? B M;”M H` +?QM KQÆB H,KX hmv M°B HBM? HU+ +?d çSM; i
ç'm +O ?„M +?d b m h?ªB L?BX >ÆM M[i`QM; H9+ i?B ç'm imv M +?¼M GB T K
HBM? HU+ iB M #° çO FBM? M;QÌBX .M b Q [m M;k ;B B i?b M°B HBM? HU+ i,M;
h?S b€m H` hQ J½ hB M- K°i M;”M +?QM i`,K ? B KQÆBX h`¬M M? L?B çSM; +?“i
KQÆBX > B M;QÌB b m Hm¬M /MM; hK GBM? æ M im Hmv M- iB M #° F?€`ä`”M;X
L?bM ç M b® HQÊM; HBM? HU+ +O KbM? p` #¢M # - K¼B M;QÌB €M? K„i +MM; i
J¼B M;QÌB F?¬M; M;Q`B w Km®M h?ªB L?B M°B HBM? HU+ ç M?'i- M?QM; M;Q¢B
pÈB +?Q +m²M; ?| hQ J½ hB M p` GQM; >¢Q h?¬M +ÁM + Q ?ÆMX æ•v H` i?U+ H
h?ªB L?B M?Ä im`B M?'i i`QM; ç€KX
GQM; >¢Q h?¬M ;?B +?9 HBM? HU+ +O K¼B M;QÌB ?B M i¢B- tQM; KÈB M|BX

óh®i H„K- K¼B M;QìB #„i ç-m im Hmv M çBX L?QM; çWM; iB m ? Q [m€ M?B m- ç
L;`v ?¬K [m G•K >•K +| i?B i? +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J p" "®B h?€T S?B J -
/QÊ+X h` M +?B M i`QìM;- ç M /QÊ+ iB m ? Q +| i? M;?o- ?ÆM M[ç•v H" p"i #ª
+¬M; FQ+? M?QM; +®M; ?B M ç®B pÈB GB T K æQ" M i`¼M; v m F?¬M; i?m #'i
?mv Qm i? +O KbM?X

J'v M;QìB F?€+ ç m imv M +?¼M im Hmv M HBM? HU+- ç†+ #B i H" hQ J½ hB M p"
+?Q +| .`+? h?€B GBM? GU+- +¬M ç + Q T?QÆM; /B M M"vX

GQM; >¢Q h?¬M /„i h?ªB L?B i`î H¢B M?" +O KbM?- M?Ä ;B¼M; M|BX

óh?ªB L?B- M" M; F?¬M; çB t2K +?9 h?€M? Q\ô

h?ªB L?B i`-K K†+ K°i H9+- `®i +m°+ pšM H" H„+ ç-mX

óh #B i p æ²M; Zmv GBM? G¬- ¬M; 'v b) F?¬M; +| +?mv M ;bX h çB im Hmv MXô
;BQìM;- F?Q M? +?•M M?„K K„i im Hmv MX

æ m HÁM; M?bM M" M;- GQM; >¢Q h?¬M M;²B ç®B /B M M?QM; F?¬M; im Hmv M K'
M;?B K i9+ M;?B M +SmX

Zmv M F„ M,M; .B >Q hB T J°+ M"v `i KÄM;- +?d +| b€m- #ªv i` M;X GQM; >¢Q h
/-M /-M i` M F?m¬M K†i im'M i9 ?B M H M p FBM? M;¢+X

E„ M,M; .B >Q hB T J°+ M"v `i F€ H¢X L|B H" F„ M,M; M?QM; F?¬M; +| T?QÆM;
"ªM i?•M F„ M,M; F?¬M; +| M,M; HU+ +¬M; FQ+?- T?ÁM; M;U- M?QM; `i i?U+ /KM

.B >Q hB T J°+- F€ i?"i +?QM? H" M,M; HU+ ~M M9T i`QM; i?•M i? KbM? HQm i`[

a m F?B bY /KM;- +| i? bY /KM; #'i +S F„ M,M; M"Q i`QM; i?•M i? - iQÆM; çQÆM
F?B HQm i`[ i?b iMv i?ìB +| i? T?|M; i?Q+?X L?QM; i`QM; H9+ i`[i²M- +ª M;QìB
KBM? iQìM;- Qi M?'i i?•M i? F?¬M; çQÊ+ /B ç°M;- F?¬M; çQÊ+ +?B M ç'mX

>Q" M i'i HQm i`[ `²B- i`QM; pÁM; ? B iB M; ç²M; ?² M?'i ç`M? T?ªB T?|M; ` F„ M,
HU+ iQ+? ;|T M"v b) iU ç°M; T?•M i€MX

E„ M,M; i?¬M; [m .B >Q hB T J°+ #ªQ i²M b) F?¬M; HB M iK+ ? Q HBM? HU+- +kM
?²B T?K+X

*| .B >Q hB T J°+- +| i? M|B F?B M +?S+ M;?B T ;Bª i? K K°i F„ M,M; iMv i?ìB +
L?QM; .B >Q hB T J°+ +kM; +| +U+ ?¢MX h`QÈ+ iB M M| +?d i?Q+? ?ÊT +?B M b
T?€T bQ- KK+ bQ p" i`B m ?Q€M bQ i?b p¬ /KM;X æ²M; i?ìB .B >Q hB T J°+ +?d
HU+ K" F?¬M; i?Q+? ?ÊT HQ¢B /MM; F„ tªQX

oQ /K æ'm am'i hQ" M oB M EB K +O GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; +€+? M"Q i?¬M; [m
æ'm am'i hQ" M oB M EB K +¬M /MM; HBM? HU+ p" F„ tªQ ?Q" M K„ F i?ÊTX

L?QM; HQ¢B i?€M? FB K i?b `i i?Q+? ?ÊTX

a m F?B GQM; >¢Q h?¬M t2K tQM; ? i b€+? F„ M,M;- ?ÆB bmv iQ K°i +?9i ç½ M;
/MM; ç9M;- .B >Q hB T J°+ ?Q" M iQ" M i`î i?"M? M,M; HU+ ;B[K M?X æ9M; i?"i
M?'i5 >ÆM M[ç•v H¢B H" F„ M,M; iU b€M; +? - M;QìB +? i¢Q +ÁM H" >B T :Bª +
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

RNRX *?QÆM; ey, .B >Q hB T J°+ UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`QM; /Q M? i`cB`i v M i o M? - +?d M; šm M? B M +| M; mv M i® ?Ä +?9+ T?9+ #cQ
ç| H` G•K >•K ç M; Hmv M +? ç M /QÊ+X J'v M; QİB F?€+ ç m +?bK ç „K i`QM; i`cM

h`QM; E?m J [m M M`v- iMv i?İB T?ªB ç®B Kti çcB [m•M K i°+- K¶B M; QİB ?B
i, M; + Q i?U+ HU+X *| €T HU+ p` ç°M; HU+ +| i? FQ+? T?€i iB K M, M; X hQ`M #° C
/QÊB €T HU+ M`v +?`K`½B i?, M; +`TX E?B M GQM; >çQ h?–M +| +?9i M; Q`B w Kn
GBM? æ M +?d /mv i`b F?QªM; KQİB ? B iB M; - +ªK ; B€+ bmv v m /–M #B M K'i- K
ç½ M|B +–M ? B KQÆB #®M iB M; - pB + M`v +| HB M [m M ç M i? +?`i+O ? „MX

hm Hmv M FûQ /`B ç M #m' B +?B m- , M tQM; +ÆK i`Q T?QM; T?9- K¼B M; QİB H
ç²M; ?² i?b +Y /Q M? i`cB +| iB M; ; ä- i`mv M ç M K M? H M? i?m°+ [m•M #° E?m
J°i H€i b m- GQM; >çQ h?–M /šM i?2Q +?9M; #cM GB T K æQ`M b® K°i +`T bo c
æQ`M F?€+X

h`T ?ÊT i'i +ª h•M GB T K æQ`M ç M` M Hmv M #İB pb Hw /Q ; b\ E?–M; +?d K¶B
M; İ- +€+ +QİM; ; Bª im' B i` i`QM; çcB i?€M? çB M +kM; +| +MM; bmv M; ?oX .M
/Q M? K°i M; `v- +?ŠM; H) M #`B +| i? v ç' B ; b\

aU i?“i ç9M; H` +| #B M ç' BX aU #B M ç' B M`v +?O v m /Q ? B T?QÆM; /B M içQ i
GB T K æQ`M #B m ?B M i` M ç–m iQİM; M; `v ?–K [m X h•M GB T K æQ`M i`QÊ
[m M` M Hmv M- H–M M`v H` F?İB ç–mX "İB p"v iW h?€M? GBM? h•K ç M +€+ iQ
M; ?o` i?Q+? ?ÊT M #`BX *?Q M M [mv i ç`M? ç ?¼ ç M #° #BM? /Q M? `M Hm
i? „M; X

E i [mª F?B M iQÈM; bo E?m J [m M FBM? M; ç+ H`- ?–K [m i`QÊ+ b m T?•M T?®
ç M i?O i?“M? - #¼M ?¼ H°` bS+ +?B M ç'm pQÊi t M?“M ç`M? +O iQÈM; bQ€B
/Q M? i'M i?“i F?–M; ç M K°i T?–M M, K bQ pÈB #bM? i?QİM; X L M #B i- K°i #° #
b€m M; QİB K` i?–B5

E?| i`€+? E?m J [m M iQÈM; bQ€B ; B"i KbM? - H–M M`v i'M; i? i?U+ HU+ i?“M?
ç9M; H` KçM? ?ÆM i` , K M, K ; –M ç•vX h`QÊ+ F?–M; M|B K†+ F H` oQÆM; L; mv M
h?ªB L?B- æQçM R+- >Q`M; L; ?` p` +€+ M; QİB F?€+- çti İ K'v çÊi ç'm i`QÊ+ ç m
_B M; H–M M`v E} ao h?€M? æB M ç m H` M, K F} bo M; k ; B B5

J` K°i T?QÆM; /B M F?€+ +?QM? H` GQM; >çQ h?–MX hmv GQM; >çQ h?–M i? v
bU i?U+- M?QM; #B m ?B M i` M +?B M i`QİM; +O ? „M ç m çQÊ+ Zm M; .B m h?
*?B h?S i?Q+? F?€+? M?bM i`QM; K „iX >B M içB çQ`M i`QÎM; Zm M; .B m h?B M
h?€M? GBM? h•K p` i`Q i'M; i`QÎM; [m•M bU K°i M; `v- v m +–m ç2K GQM; >çQ h?
ç M Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ`MX

æ K [m€ M m F?–M; +| >çQ L; mv i K'v +€B *?•M •+ L?½M- Zm M; .B m h?B M aS F
K°i MY ç m F?–M; i? i`İ p X h`QM; [m•M ç°B F?–M; [m M i•K +€M?•M i?U+ HU+-
i`QİM; +| ; B9T Q+? +?Q ç°B M; k- J°i M; QİB KçM? K) ; B i ç`+? M?B m +Đ M`Q- M r
+kM; F?–M; TªB [m•M M?•M Qm i9X

æ K [m h?€M? GBM? h•K H'v iQM MB K TªB +? i i?B i`B M æ²M; Zmv HBM? G–
+?QM? GQM; >çQ h?–M ç½ K M; v [m v ç–m #Ä +?çvX h?“i bU İ i`QÊ+ Kti i K çcB
h?€M? GBM? h•KX

a®M; b|i i`İ p - #İB pb +| Kti >B T : Bª h?€M? L; mv i M M +€+ iQÈM; HoM? F?–M; M
M; ?o F „HçB i?b GQM; >çQ h?–M +| i? M|B H" T ? B T?–M çcB +–M; X

GQM; >çQ h?–M H` [m€M [m•M çÊi i?B ç'm h•M GB T K æQ`M H–M M`v- çQÆM;
#B m +?Q h•M GB T K æQ`MX "B m ?B M Qm i9 +O ? „M F?B M +€+ i?“M? pB M
[m M [m•M ç°B +?•M +?QM? +QB i`¼M; X

æ2K M?|K iBM? M; QÆB M`v İ HçB #° #BM? /Q M? imv i ç®B H` çcB i`B iB m /KM;
#¼M ?¼ H`K M?B K pK F?€+X

G`K çQ`M i`QÎM; GB TK æQ`M b® K°i + 'T bo- GQM; >¢Q h? - M pW K M; ç°B ç M M
çQÆM; M?B M`ÆB i` M M; QÌB ?„MX

•M? K„i .QÆM; o,M *?B m i`QÈ + iB M M?bM?QÈM; h`-M M?L?BX h`-M M?L?B ç
L;mv M- F?¬M; i? K HB + ;½ K°i + €BX

ó.QÆM; ?mvM?- F?Ä2 + ?SXô GQM; >¢Q h? - M + ?O ç°M; ?QÈM; .QÆM; o,M *?B m
[m M ? + ¢M? i` M? F`+ ? HB i- M?QM; ?¼ ç²M; i?ÌB H` F} bo i` im´B M?´i i`QM; E
i` M? M`v + ?d ç2K ç M F i [mª + | HÊBX

.QÆM; o,M *?B m KdK + QÌB M|BX

óGQM; ?mvM? ç - M;`v ?¬K [m i?m ?Q¢+? i? M`Q\ô

:½ M|B /o M?B M H` p +¬M; ?m•MX GQM; >¢Q h? - M KdK + QÌB M|BX

ó*ÁM i¢K çQÊ + Xô

>„M pW M|B pW + ?`Q ?ÄB çQ`M i`QÎM; +€+ h•M GB TK æQ`MX h`QM; KQÌB h•M
+MM; ?¼ i` M? çQ¢i p` i`Q ç°B ç M?´i + ?d + | b® ? B- b® # - b® #®M- # ç°B M`v K
æQ`M imv + kM; ``i Qm i9- M?QM; bQ b€M? pÈB #®M ç°B i`QÈ + i?b + | + ?9i + ? M?

æQ¢M R+ /€M; M; QÌB + Q iQ + € iQM? ´M i`¼M; - b m F?B + ?`Q ?ÄB GQM; >¢Q h? -
i`QÎM; GB TK æQ`M b® #®M H` KK+ bQ M; k ;B B- ;½ p` GQM; >¢Q h? - M imv F?¬
+ | 5 L`M; bÈK + ?¢v H¢B + MM; GQM; >¢Q h? - M i`Á + ?mv M ibM? ?bM? + ?B M ç´m I

h?U+ `ä ``M; - i`"M i?O i?`M? ?¬K [m #B m ?B M i®i F?¬M; + ?d + | M?|K GQM; >¢
ç°B h•M GB TK æQ`M + kM; ç²M; /¢M; i?U+ HU+ FBM? M; QÌBX h´M; i? HU+ b

oQÆM; L;mv M L;mv M F?¬M; +?9i;B[bS+- b m F?B M" M; F?ªK # pB M #ªQ i?¢+
`²B- bS+ +?B M ç'm i,M; H M iËB +U+ ç°- M?QM; F?¬M; +€+? M"Q FûQ /"BX o"Q H
M?B M T?ªB /®+ ? i bS+X

Zm M; K M; #¢+ M²M; ç"K ?| i?"M? [m M; i`K #¢+ iQ #U+ K¢M? ç M? p"Q i?•M i?
æ Q J X

*QM "Q+? GK+ aQM; æ Q J p®M Km®M /MM; ç¬B +?•M i`QË+ iQ F?Ä2 +?ûK [m M;
+?d m' M; +¬M; X h?•M i? +QÌM; i`€M; +O M| i`U+ iB T #` ç€M? # v- çKM; p"Q #-v
t - ç"TM; ½ K°i ç€K J L?½M h?m"i aoX hmv F?¬M; +? i M?QM; +kM; +?`m p i i?Q
F„ M,M; F K i?2Q +O *U GBM? h?¬M h?mšM- GB i E?¬M; S?€QX

" M hQ J½ hB M +kM; F?¬M; `ªM? `¶B- Hm²M; b€M; çÄ +?Êi i`"M M;"TX a m F?B +
i v ; ½ M; M; M?B M ç|M ç-m "Q+? GK+ aQM; æ Q J - p +?¢K +MM; K°i +?¶ ç2K "
#„M ` t X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

RN9X *?QÆM; eR, h?` >mv i "®B h?€T S?B J o" *€B >°T h?¬M "Q

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M;K2i`mv2MX+QK

*MM; H9+ ç|- GQM; >¢Q h?¬M ç M; +?m~M #` a9+ h? `®i +m°+ ç°M; X h?•M i? ?„M
>¢Q L;mv i- [m M; K M; i`„M; +?|B K„i iW ? B i? M? i`¼M; FB K H|2 H M- çQ+? i?
/B M H" ? B "Q+? GK+ aQM; æ Q J t¬M; iËBX

æBM?

hB M; M´ +?|B i B- GQM; >¢Q h?¬M i?•M i? i` M F?¬M; i`mM; ç°i M?B M i¢K M;WM
iB M; p +?¢K- ? B "Q+? GK+ aQM; æ Q J H¢B #` ?„M +?,M +?†MX

*ªM? M`v i?Q¢i M?bM `i F?| iBMX GQM; >¢Q h?¬M i?•M i? b€M; H M €M? p" M; H
"€Q h?MX

>„M î i` M F?¬M; i`mM; +?ŠM; M; Ì H¢B /MM; h?¬M L;U h?mšMX L?€v K„i i¢K /WM;
L;U h?mšMX

*"M; [m M i`¼M; H"- imv i?•M i? GQM; >¢Q h?¬M #` ç€M? # v- M?QM; +?d HmB K
i` M F?¬M; i`mM; pÁM; K°i pÁM;- i v i`€B h?B K æB M h?S +?ûK ?QÈM; "Q+? GK
h v T?ªB i?€M? FB K i?b T?|M; .B m L?"i h`ªK +?ûK "Q+? GK+ aQM; æ Q J +ÁM H

G9+ M`v GQM; >¢Q h?¬M- iU M?Q i?B M i?¬M ?¢T?"KX

G K ok- Zm M; S?M .mM; #°+ T?€i M;"M p¢M iB b€M; i`„M;- F?B M "Q+? GK+ aQ
K¢M? K) F?¬M; i? F?¬M; iW #Ä +¬M; FQ+?- ç¬B +?•M i`QË+ HB m K¢M; pmM; K
"Q+? GK+ aQM; æ Q J +?•M i`QË+ iQ F?Ä2 ç°i M?B M ;BÆ H M Km®M +?®M; çÐ

P" M?555

h?€M? GBM? FB K K M; i?2Q i?€M? FB K p" [m M; K M; Zm M; "€Q h?M K¢M? +?
"Q+? GK+ aQM; æ Q J X hB M; çSi pÐ +?|B i B p M; H M- +?•M i`QË+ "Q+? GK+
+?ûK i`9M;- imv F?¬M; çSi ?ŠM M?QM; i` M ;B€T t€+ t M? i`"M ç-v p i M SiX

J°i iB M; `²M; M;•K iQ `ä iW M;QÌB GQM; >¢Q h?¬M T?€i ` - h?,M; GQM; EQ+?X
i? K [m M i•K "Q+? GK+ aQM; æ Q J # M i`€B- i v T?ªB h?€M? GBM? FB K [mûi
i`QË+ +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J # M T?€B- K¢M? ç•K p"Q ;B€T t€+ +SM; `„MX
K€mX

*MM; H9+ ç|- F?¬M; M; Ì "Q+? GK+ aQM; æ Q J +kM; iMv i?2Q M; ½ tm®M; ç'i- bQ
iQ" M i?BX

æ•v H" T?®B ?ÊTE} h?Q+? M?'i? X GQM; >¢Q h?-M i v i`€B G K ok- Zm M; S?M
?Q†+- G K ok- Zm M; S?M .mM; K M; i?2Q HU+ HQÊM; i?€M? FB K F?B M "Q+? G
J" H9+ M"v h?ªB L?B M9T b m HQM; GQM; >¢Q h?-M ;B9T ?„M çSM; i` M F?-M; i
+? i- ªM? T?•M i?•M i? K p"Q "€ oQÆM; h?S- +SM; `„M +„i çSi i`mM; F?m i?-M F
æ Q J X

*?d i`QM; i?İB ;B M M;„M M;OB- GQM; >¢Q h?-M p" h?ªB L?B ç½ tY Hw tQM; ? B "
FB - oQÆM; L;mv M L;mv M +kM; i?"M? +¬M;X

a m GB i E?-M; S?€Q H" hQ" M h?mšM GB i E?-M; EQ+?X L" M; H" +?B M bo K¢M?
æQ" M F€ M"v- K°i F?B ? i bS+ #°+ T?€i HU+ +¬M; FQ+?- M; v +ª GQM; >¢Q h?-M
M;„M +ªMX *U GBM? h?-M h?mšM M?Q K°i T?O ç-m iQ- K¢M? +?†i tm®M; i?•M i
L?QM; b„+ K†i oQÆM; L;mv M L;mv M i`Î M M i€B M?Êi- b m F?B i?m ?²B *U GBM
;Ð #Ä # #ªQ i?¢+?X GBM? HU+ +O M" M; F?-M; çO +?®M; çÐ iB TiK+ bY /KM; m

L; v H9+ M"v- +? M? H +? i?U+ HU+ +€ M?•M ?B M ` X hmv hQ J½ hB M tY /KM; i
F?B K°i ç®B K°i "Q+? GK+ aQM; æ Q J i?b ;½ F?-M; +?B K Qm i? X h?-M Zm M
h?€M? Zm M; "¢Q *?'M HB MiK+ bY /KM; - KÊB +| i? KB M +QÐM; M;„M +ªM i? +
+| G•K >•K ç9M; H9+ ?¶ i`Ê ?Ä M;mv Mi® H€ +?„M- T?®B ?ÊT pÊB ;½ KÊB M;„M ç
aQM; æ Q J X

h`QM; H9+ ç|- >¢Q L;mv i i K ç-m `®i+m°+ F i i?9+ M;•K tQÈM;X J" T?Q ç®B /B
h?m"i ao +kM; ?Q" M i?"M? J Zm M; ç¢MX

a€m pB M J Zm M; ç¢M çQÌM; FQM? ?ÆM K°i Kûi #„M i?ŠM; ?QÈM; M?|K GQM;
K°i pB M ç m iÄ ç`M? K°i M;QİBX J Zm M; ç¢M çB iÊB ç•m H" F?-M; F?Q F`+? H
K i°+ aQM; æ Q J p•v [m M? +kM; p°B p" M; HMB ` b mX

æÄ- p" M;- t M?- # K"m [m M; K M; ?¶ M ?ÊT ?bM? i?"M? [m M; ?Q" M F€ /` F?m +
L;mv iX E?QªM? F?„+ [m M; ?Q" M tm'i ?B M- b€m +QM K„i >¢Q L;mv i ç m #B Mi

hbM? +ªM? [m€B /` tm'i ?B M- b€m J Zm M; ç¢M F?´M; H² F?B iB T t9+ [m M; ?
K'i F?-M; /'m p iX Zm M; ?Q" M M?Q +k i` M F?-M; i`mM; F?m +? i€M- F?B M| H M
+?"K `½B iW i` Mi`İB ;B€M; tm®M;X h?"K +?Q # Q T?O +ª t2 M;U KK+ iB m +O C

"ªv [m M; K M; iQK M?¢i iW # +€B ç-m >¢Q L;mv i i` M? M? m #„M ` - +?B M? m
GQM; >¢Q h?-MX "ªv M;QİB +?d +ªK i?'v iQ" M i?•M 'K €T- # Q T?O K°i i-M; [m M
b m ç|- [m M; ?Q" M `ÆB i` M K†i ç'iX

oBm5555

hB M; ?mwi ;B| F€ /` p M; i`QM; T?¢K pB M,K KQÆB Kûi M"v- b m ç| [m M; i`K F?
çÄ- p" M; t M? T?|M; H M + QX

h`QM; T?¢K pB- #bM? i?QÌM; aQM; æ Q J M; v +ª F m i?ªK ç m F?-M; F`T- M?€v
*QM "Q+? GK+ aQM; æ Q J €T #€+? hQ J½ hB M ç-m iB M H" +?Êi M;WM;- b m ç|
K M; # K"m F?-M; +?|B K„i- ;B€T t€+ t M? i` M M;QİB M| #„i ç-m `¢M MSiX h`QM
i? HQÆM; F m- Km®M H Q ` F?ÄB [m M; i`KX

*Æ ?°B i®i M?Q p"v b Q hQ J½ hB M +| i? #Ä HÐ\ S?€T i`QÈM; F K h?€M? Zm M
G-M M"v ;B€T t€+ +SM; `„M +O "Q+? GK+ aQM; æ Q J K'i çB ?B m [mª T?ÁM; M
M€i +?•M i`QÈ+- H¢B i? K K°i FQ+?- i`B i ç ?Ov /B iX

a€m J L?½M h?m"i ao +QÌM; ç¢B iQ" M #° #` [m M; ?Q" M # Q T?O- KB M; M| ç²M
+?•M iQ ;BŠK K†i ç'i- çB M +m²M; t¬M; ?QÈM; M;Q" B [m M; i`KX \*| i? i?'v `ä i`Q
i` M ç-m M| K°i +€B H¢B K°i +€B M' imM;X . / +kM; K m +?|M; `¢M MSi- iW i?•
[m M; K M; F?-M; i? M;„M +ªM h K a„+ Zm M; h`K t•K M?"TX

h?ªB L?B ç°M;X G9+ M"v M" M; iU M?Q m HBM? M? # v H M- i`QM; [m€ i`bM? i,M
+?m¶B i`MªM? H" T HÁ2X

h` ,K M ; " M i B b € M ; i ` „ M ; # „ M ` - # Q T ? O K ° i + Q M J L ? ½ M h ? m " i a o # ` i ? Q Æ M ; X J L ? ½ M h ? m " i a o i ? O M ; M ? Q i ' Q M ; X L | B p H U + + ¬ M ; F Q + ? i ? b + ? 9 M ; ? Æ M t " Q M , M ; H U + T ? Á M ; M ; U i ? b J L ? ½ M h ? m " i a o F ? ¬ M ; ; B Ä B # ^ M ; X

Z m M ; K M ; € K F B K H B M i B T p K i [m i ? • M i ? ? B J L ? ½ M - + ? 9 M ; M | i M v i ? 2 Q M G U + + ¬ M ; F Q + ? K € M ? K) + O h ? ^ B L ? B i ` Q M ; H 9 + M " v # ° + T ? € i X \* Q + ' T J L ? ½ M > € Q L ; m v i ç ^ F Q + ? - î i ` Q Ê + K t i M " M ; F ? ¬ M ; + | + ? 9 i b S + H U + T ? ^ M F ? € M ; X

L ? Q M ; + k M ; i ` Q M ; H 9 + ç | - ç ° i M ? B M T ? € i ` K ° i i B M ; ; - K X * ? B + t 2 M ; U # ` [m M K ° i i ? • M ? b M ? + Q i Q t m ' i ? B M i € B ç | X

s 2 p " M H Q Æ M ; p ¬ + M M ; H È M - + | i ? + ? î ç Q Ê + K ' v M ; " M F w H Q Æ M ; i ? U + X E ? B i ? • M ? | K G Q M ; > € Q h ? - M ? Q i M ; K K F ? Q H € M ? X

æ | H " K ° i i M i ? • M + Q ? Æ M b € m K û i X G Q € B b B M ? p " i M " v ? ¬ K [m ? ¼ i W M ; i ? ' v - i ` „ M - i ? • M i ? + Q Ì M ; i ` € M ; T ? O ç - v p ^ v ç 2 M - i U M ? Q + Q M + ? B K i Q X > B + € M ? F ? ' T ? Q M ; X æ | + ? Š M ; T ? ^ B H " J ½ E ? ^ h • v • h Q i ° + " ® B h ? € T S ? B J b Q \

* ? Š M ; [m + Q M " ® B h ? € T S ? B J M " v F ? € + p È B M ; " v ? ¬ K [m ? ¼ i ? ' v X > ¬ K [m ? ¼ M J + d / " B F ? Q ^ M ; # ® M K û i - i ` Q Ê + K „ i + Q M M " v ? Æ M b € m K û i X æ ¬ B K „ i ç Ä K € m - i Q [m M ; K M ; ç Ä i " M M ; " T K M B K € m X

h ` Q M ; H Á M ; ç Q " M p B M G B T K æ Q " M b ® K ° i + ' T b o ç ° i M ? B M ? B M ` K ° i + € B i J X

h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? B J H " i ? • M p + O J ½ E ? ^ h • v • h Q i ? S # K Q Æ B H , K h ` K J K ° i h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? B J + Q i È B i ? ' i ; B B X h m v ` ^ M ; H " i ? ' i ; B B i ? ' T M ? ' i M + Q Ì M ; ; B ^ i ? ' i ; B B 5

* ? Š M ; [m i b M ? ? m ® M ; + O h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? B J F ? ¬ M ; i ® i H „ K X G ¬ M ; + ? E ç Ä K m + ? | M ; ` Æ B t m ® M ; - i ` Q M ; i B M ; ; " Q T ? Š M M ° - M | K m ® M p ¶ + € M ? # v H M - M ` F ? Ä B h K a „ + Z m M ; h ` K X \* | i ? i ? ' v ` ä " M ; i ` M + ' M | + ° i + € B / • v + S M ; F ? ¬ M ; / • v i ` | B + € B ? ° T M ? Ä X > B M M ? B M ç • v H " p " i T ? ~ K [m M i ` ¼ M ; + Q Ì M ; ç € B K i ° + T

ó h ? ^ B L ? B - i ` î p 5 ô G Q M ; > € Q h ? - M ? û i H È M X G 9 + M " v ? „ M ? B M H ° M ; ? o p K ç Q + ? i F ? ¬ M ; b Ì M X

Z m M ; K M ; i ` „ M ; M ; " # „ M ` F ? Ä B M ; U + - ç Q + ? i ? ` H " h ? € M ? . Š M G B M ? G ¬ X Z m M i ` M M ; Q Ì B h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? B J - ? Ä / B K ç Ä p " M ; M ? € v K „ i i W i ? • M i ? # ® . Q Æ M ; > Ä X

æ ® B / B M + Q Ì M ; ç ` + ? - H 9 + M " v F ? ¬ M ; i ? H M B ` b m X h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? B ; B B + | i ? # v - H ' v i ® + ç ° + O M ? | K G Q M ; > € Q h ? - M b Q + | i ? + ? € v i ? Q € i M | \ * ? K È B ; B ^ B [m v i ç Q Ê + X

G Q M ; > € Q h ? - M F ? ¬ M ; M ; Ì ç Q Ê + i ` Q M ; ç ° B p " M H Q Æ M ; # b M ? i ? Q Ì M ; H € B ç K M ; i K i ° + i ? ' i ; B B X

h ? ^ B L ? B M ; ? 2 ; B ¼ M ; G Q M ; > € Q h ? - M - i ? • M ? b M ? # B M + ? m v M K m + ? | M ; i ` î H \* M M ; H 9 + ç | - # + € B ç - m > € Q L ; m v i # ¶ M ; M ; ~ M ; H M - K ¶ B + € B ç - m T ? € i ` K ° i i [m € B X

" i B M ; F m T ? • M H " K # • K + Q - i ` m M ; - i ? ' T X > b M ? ^ M ? F € / ` t m ' i ? B M - h K a „ + T ? € K p B M , K K Q Æ B K û i ç ° i M ? B M i ? m H € B # B M i ? " M ? [m M ; K M ; ç " K i ? ¬ + Ð + € M i ` M h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? B J ; B ½ v / K K m ® M # v X

h ? H Q Æ M ; i B M ; F m + M M ; p È B K Q K € m i € M H Q € M X * Q M h ? ` > m v i " ® B h ? € T S ? # ° + T ? € i [ m M ; K M ; t M ? ç 2 M + ? | B K „ i K m ® M F ? € M ; + U - M ? Q M ; i Q " M # ° + € M ? Z m M ; h ` K t û M € i - F ? ¬ M ; + € + ? M " Q H M X

h € + ; B ^ , æ Q Ì M ; : B h K h ? B m

RN8X *?QÆM; eR, h?`>mv i"@B h?€T S?B J o` *€B >°T h?-M "Q

.`+?;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

*?ŠM;[m h K a„+ h`K Zm M;+?d` çQÊ+K°i çÁM M`v- b m ç! i M #B MX >¢Q L;m ç-m b€m +QM K„i [m M; K M;ªK ç¢K M?B m- # +€B KB M;i?Î?´M? M-i?•Mi? +
_’i`ä`“M;F„M,M;M`v pQÊi t M,M;HU+ +O M!X

h?-M;[m HB M? iBM? i?-M- >¢Q L;mv i#B i i M +O F„M,M;M`vX æ•v H`>¶M
K°i K T?€T i´?ÊT F?€K¢M?X Pi M?´i T?ªB +! i` M # K T?€T +?9+ T?9+ KÊB bY
T?¢K pB çdM? HK+ ;B B K T?€TX

aÎ/o >¢Q L;mv i +! i? bY /KM;H`#ÎB pb ?¬K [m M! ,M`´i M?B m K iBM?- i`QM; i
M,M;HQÊM;T? i¢TX *?Q M M F„M,M;M`v +QB M?Q i? M? Hw /¢ /`v Hm¬M- M?Q

oQÆM;L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M ç²M;i?ÌB [m v H¢B # M +¢M? GQM;>¢Q h?-
+kM;#QÊ+` +MM;GQM;>¢Q h?-M b!M;p B çSM;X G9+ M`v h`-M M? L?B #„i ç-
tm®M;HQM;>¢Q L;mv i- ?ÆB HmB` b m- i?Ov iBM? +¬m i`QM;i v H`T H€M?´“Q
tQÊM;H`iB M; QM;QM; F?) F mX J°i i-M; M,M;HQÊM;M?m ?Á / Q ç°M;iW i?
HBM? HU+ ;ÊM b!M;F?m +? i€M` M;Q`BX

h`K +?„M p¬ b„+ iU ç°M;+?„M [m M? M;QÌB +¬- pW H9+ i?O ?° iQ`M #° ç°B pB M

aBM? GBM? J¬M H`K T?€T +QÌM;ç¢B #€i;B B- imv h`-M M? L?B F?¬M;F?®M;
K T?€T M`v i?b çQÊ+ M! #ªQ ?°X L m F?¬M;i`QM;i?B ç`m imv M +?¼M GB T K
?Q`M i?`M? +?9M;[\\ G9+ M`v ç®B K†i +QÌM;ç`+?- h`-M M? L?B +?mv M p`i`Q i?
>`M ok i?b iB M H M i`QÊ+ ?¶ i`Ê GQM;>¢Q h?-MX

*QM h?`>mv i"@B h?€T S?B J +QB M?Q tmB t QX L?B K pK +?QM? +O M! H`#
ç M [m•M /Q M? K i°+- +?S F?¬M;T?K i`€+? +?d ?mv ç°B p`M HQÆM;X o®M M! M
`½B- ?QÎM;i?K i?U+ p`i +`T i?`T K i°+ ?B M +?Q- ç M;i?B K i?B T M;OX

*?Q /M H9+ ç€K GQM;>¢Q h?-M i`M +¬M;- p`h?`>mv i"@B h?€T S?B J M`v F?-
M M;Q`B +! #®M "Q+? GK+ aQM;æ Q J p`b€m J L?½M h?m`i ao i€K K„i +QÌM;

*?Q ç M F?B # +?9+ T?9+ +O >¢Q L;mv i T?!M;` ?¶M ?ÊT i?`M? K T?€T >¶M H
KÊB T?€i?B M F ç`+? +QÌM;ç¢BX

J T?€T >¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv +?O v m H` +?•K ç®i M;mv M i® K T?€T #
*QÌM;ç¢B >¶M HQ¢M M;mv M i® +! i? M?B m HQ¢M +€+ +?9+ T?9+ F?€+ i`QM;
/U p`Q M;QÌB i?B T?€T bY /KM;+?9+ T?9+X æ²M;i?ÌB >¶M HQ¢M M;mv M i® b)
K¢M?- t•K i?U+ p`T?•M ;BªB i`i +ª bBM? p`i i`QM;T?¢K pBX S?ÁM;M;U v m M?
J - i`U+ iB T #B M K`i i`QM;K T?€TX \*QB M?Q H`HQ¢B T?ÁM;M;U + Q +Ð "Q+?
K T?€T ªM? ?QÎM;- F?¬M;M;WM;#` bmv v m T?ÁM;M;UX *?Q M M T?ªM SM;ç-
M;Q`BX

E„M,M;+O >¢Q L;mv i ç®B pÈB M;QÌB H`v K T?€T H`K +?QM? i?b iU M?Q +Q
i`9M;>¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv im pB pQÊi [m M!- M?Q p`v b) F?¬M;i`M ? Q
/KM;b) #` K T?€T T?ªM T? X .MM;M! ç®B T?!K T?€T bQ çŠM;+`T i?`T ?ÆM Kb

J`v J L?½M h?m`i ao i€K K„i +QB M?Q F?¬M;+! h?ªB L?B +¬M;FQ+? +kM;K`i ?
K„i M! H`+,M M;mv M K HU+- K`v +QM K„i #` >¶M HQ¢M M;mv M i® H`K M`imM;-

J L?½M h?m`i ao i€K K„i im pB ç²M;+`T pÈB K T?€T bQ M;k;B B- i`M;i? i?U+ H
aQM;æ Q J X L?QM;i`QÊ+ K T?€T +O >¢Q L;mv i i?b i? i?ªKX

*?Q M M imv GQM;>¢Q h?-M ç®B K†i pÈB h?`>mv i"@B h?€T S?B J - M?QM;+C
[mv i tQM;+QÌM;ç¢B K i°+ tmM;[m M?- F?¬M;#` p•v +¬M;X

hmv h?`>mv i"®B h?€T S?B J im pB i?'i;B B- M?QM; M| H" K F?Q ?ÊT M?'i ?Æ
i?"i #B F`+? Î+?¶ K T?€T +?9+ T?9+ +O M| ;B®M; M?Q hB m h? M? ç m H" T?Q
T?€T i?b M| +ÁM +?Q ç i iÈB çdM? HK+ ;B B- HçB i? K i?•M i? #`>¶M HQçM M
F?¬M; #`i?QÆM; M†M; M?QM; ºM? ?QÎM; F?¬M; iQM? M?ÄX æ†+ #B i H" b m ç| >
M;mv M i® #€+ Hv H" K K°i FQ+? +m®B +MM;- i`U+ iB T T?€ ?Ov K°i +€M? +O M|
v m K°i KªM; HÈM i?U+ HU+X

aU i?"i +?SM; KBM?- K°i +QÎM; ;Bª F?¬M; +| T?ÁM; #`K" #`i'M +¬M; i?b H" #B F
æQÆM; M?B M T?€ ?Ov M,M; HU+ # v +O h?`>mv i"®B h?€T S?B J +kM; F?¬M;
+QÎM; ;Bª K i°+ i?'i;B B M"v ç½ H•K p"Q i`çM; i?€B imv i p¼M; #çQ M°X

h?•M i? F?'M; H² #ÎB pb ç m M?S+ K" QÐM` b m ç| KçM? ç" T tm®M; ç'i- Q" M? K
ç'i F`+? HB i +?'M ç°M;- +?mM; [m M? K'v +?B +t2 ç m H"i M;?B M;X

>ÆB i?Î K€m i M? M²M; ç"K ?„+ €K M;mv M i® p" ?Ä T?QM; M;mv M i® +U+ F?¬M;
K„i h?`>mv i"®B h?€T S?B J /•M; H M [m M; K M; çÄ`U+X

óL?•M HQçB- i'i +ª +€+ M;QÆB ç m T?ªB +? i5ô

h`QM; i? M? •K`Qi; "Q- h?`>mv i"®B h?€T S?B J ç-m b|B ?QÈM; GQM; >çQ h?-
K M; t M? ç2MX *?B m /"B KkBi M ?ÆM ? B Kûi- F?B`ÎB F?ÄB KB M; h?`>mv i"®
iU M?Q b|B i`m- K HU+ / Q ç°M; M²M; ç"K F?B M;B| K•v tmM; [m M? K'v +?K+ K

h?`>mv i"®B h?€T S?B J F?¬M; +| ç T?ÁM; KÈB #`K T?€T bB m i`bM? ç°+O
h?`>mv i"®B h?€T S?B J ç M; i`QM; i`çM; i?€B #çQ M°`i F?OM; #® ç®B pÈB G
boX

GQM; >çQ h?-M F?¬M; i? HMBX >„M H" çQ" M i`QÎM;- ç®B /B M K i°+ +QÎM; çç
KbM? p"Q +?¶ +? i- ?„M + M çªK tm'i` h?€M? .šM GBM? G¬ #„M ?QÈM; ç®B T?Q
?„M F?B M K¶B ç°B pB M +QM K„i çÄ`U+X >¼ #B i +?d +¬M b B b|i K°i HB- GQM;
GBM? G¬ b) H"TiS+ #`KkBi M +O h?`>mv i"®B h?€T S?B J tY HwX

> B ?Ä M;mv M i® H€+?„M ?¬m M?Q ç²M; i?ÎB`ÆB i` M M;QÎB GQM; >çQ h?-MX
T?€i- iU v Mm®i p"Q "çQ GBM? æ M +?QM? KbM? +? `X L²M; ç"K ?Ä M;mv M i®
+?Q +ªK ;B€+ /QM? ç†+X

> B h?€M? Zm M; h`€Q ç²M; i?ÎB tm'i ?B M- K°i ççQ ç M iW GBM? Zm M; # Q i v +
+€B F?€+ H" +O >"M okX *?d +| GQM; >çQ h?-M +?†M çQÊ+ h?`>mv i"®B h?€
çQÎM; b®M;X

P" M?555

> B i¬M; h?€M? Zm M; h`€Q i? K p"Q ? B i¬M; ?Ä M;mv M i® H€+?„M ?¬m M?Q i
JkBi M [m M; K M; t M? ç2M KçM? p +?çK p"Q bQM; FB K ;B Q i?Q h?-M L;U
h?-MX

*?ÊT K„i p +?çK F?B M K¼B M;QÎB i?'v iQ" M i?•M GQM; >çQ h?-M M?B K [m M; K
?„M F?¬M; HMB HçB- M?QM; i` M i?•M i?B m ç®i h?€B .QÆM; >Ä +?Êi /"Ti„iX

GQM; >çQ h?-M b„+ K†i F?¬M; i? v ç´B- K†+ /M H9+ M"v +ª M;QÎB ?„M HçM? H)Q
M;mv M i® çB M +m²M; "T p"Q M;QÎBX L?QM; [m M; K M; t M? +kM; ç²M; /çM; /•M
+O Zm M; "€Q h?MX

Zm M; "€Q h?M tm'i ?B M +?SM; KBM? GQM; >çQ h?-M ç½ ?Q" M i?"M? h?-M L;U
h?€T S?B J F?¬M; i? +?•M +?QM? T?€ ?Ov T?ÁM; M;U +O ?„MX

GQM; >çQ h?-M ?ûi HÈM K°i iB M;X >bM? ºM? F?B M M;QÎB`mM; ç°M; tm'i ?B
+?mv M M²M; ç"K .`+? h?€B GBM? GU+- +SM; `„M ç€M? i M K HU+ +¬M; FQ+? +|
T?9+ +O h?`>mv i"®B h?€T S?B J X

h?€M? GBM? ;B€T # Q T?O K°i i-M; [m M; K M; p" M; .`+? h?€B GBM? GU+- M?bM
M"v GQM; >¢Q h?-M iU M?Q K†i i`lB- MÎ`° [m M; K M; +?|B HÁ X

E?B GQM; >¢Q h?-M M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O h?` >mv i"@B h?€T S?B J - ¢²M; i?
ªM? `¶BX oQÆM; L;mv M L;mv M p" hQ J½ hB M +?B M? m i'M +¬M; ? B # M-
>mv i"@B h?€T S?B J X

h?•M i? K i°+ i?'i; B B +SM; ¢ M FBM? F?OM; X *€B +?•M ;-v +| i? v m Èi +?9iX

"` h?€M? .šM GBM? G¬ªM? ?QÎM; - h?` >mv i"@B h?€T S?B J F?¬M; i? +¬M; FQ
M| M,M; HU+ T?ÁM; M;U bB m K¢M? pšM ?B M H°` X oQÆM; L;mv M L;mv M ¢Ð +
F?B M h?` >mv i"@B h?€T S?B J i?•M i? H v ¢°M; p" B T?-M- F?¬M; i? +¬M; FQ-
hQ J½ hB M pW KÈB F i i?9+ i`¢M; i?€B i?` ?mv i- mv HU+ "¢Q GBM? æ M +ÁM F
+?¢K- +ªM; QlB ;½ #„M ` t - ? B # M +´ i v ¢²M; i?lB +?ªv K€mX

L?QM; ¢-m i`¼+ KK+ bQ #ªM iQM? /[/^M- [m M; K M; ¢Ä M²M; ¢"K H-M M[#¢Q T
"¢Q GBM? æ M H¢B H-M M[bY /KM; F„ M,M; +m²M; ?| X G" M / +m²M +m°M +Æ #„
Zm M; K M; `„M +?„+ M?Q FBK +QÆM; M´B H M- H-M M[i'M +¬M; X

"¢Q GBM? æ M #„i ¢-m T?€i ?mv ?B m [mª- oQÆM; L;mv M L;mv M K°i ¢ÁM i'M +
S?B J tQM; - H-M M[F?ªK # pB M #ªQ i?¢+? p" Q *U GBM? h?-M h?mšM- ¢²M; i?l
F?¬B T?K+ HBM? HU+X

*MM; H9+ ¢|- K°i #|M; ¢2M H†M; H) F?¬M; iB M; ¢°M; tm'i ?B M i` M ¢dM? ¢-m h?
[m M; K M; €K FBK H'T H€M? ¢•K i?šM; ?QÈM; +´ h?` >mv i"@B h?€T S?B J X æ|

æ@B K†i +¬M; FQ+? +O h?ªB L?B- +?Q /M ¢šM; +'T + Q M?Q h?` >mv i"@B h?€
¢QÈ+ M;mv +ÆX L| F?¬M; +¬M; FQ+? GQM; >¢Q h?-M M[- i?•M i? F`+? HB i+
/UM; H M- pªv i` M M; QlB #°+ [m M; K M; t M? ¢2M +?|B K„iX

æBM?5

. Q ;,K €K FBK +O h?ªB L?B K¢M? ¢•K p" Q +´ M|- H¢B #` #° H¬M; +SM; `„M p" pª
M" M; T?|M; H M i`€M? Hm²M; b€M; t M? ¢2M T?€i` iW M; QlB h?` >mv i"@B h?€T

h?"i H" K i°+ K¢M?5

h`QM; GB T K æQ" M b@ K°i +'T b o i?b h?ªB L?B HU+ +¬M; FQ+? K¢M? M?'i- p"v K
M|X

G9+ M"v ibM? ?m@M; +O +?QM h•M GB T K æQ" M F?€+ i@i ?ÆM M?|K GQM; >¢Q
#bM? i?QlM; aQM; æ Q J ;†T T?ªB +QlM; ¢¢B K T?€T bQ- [mûi K°i +€B H" #B
M;?B T F?€+ T?@B ?ÊT- ;B i ¢ M bQÈM; i vX æ b@ HQÆM; i?U+ i` M t2 #` ?Ä ?
M;šm M?B M ;†T T?ªB +QlM; ¢¢B K i°+ ¢ b@ H" ¢šM; +'T "Q+? GK+ aQM; æ Q J
i?b F?¬M; F?| +?9i M"QX

J'v M; "M ¢°B p" M HQÆM; +?O v m ;²K aQM; æ Q J p" J L?½M h?m"i a o M v i M i
æQ" M i`QM; i?lB ;B M M; „M Qi M?'i +?ûK ?ÆM i` ,K F ¢`+?X

h€+ ;Bª, æQlM; :B h K h?B m

RNeX *?QÆM; ek, L?"T h? 5 >mv i E? .mM; >ÊT5 URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

:B@M; M?Q GQM; >¢Q h?-M ¢½ #"v KQm M;?o F - pb ;B€ i` ` +¬M; ?m•M- iBM? M;
F?QX

*?d H" M;¼M HY +kM; +?2 ;B'm i-K M?bM i` M +?B M i`QlM; - K¶B K°i GB T K æ
ibM? ?m@M; # M +¢M? KbM?X S?Q GQM; >¢Q h?-M i?b i@B ¢ +?d i?'v mv HU+

HQϕM M;mv M i® #€+ Hv K" i?¬BX >B M M?B M ϕ•v H" /Q ϕQ" M ϕ°B +O GQM; >ϕ
iQ" M F?¬M; T?€i ?B M # M GQM; >ϕQ h?¬M; †T M;mv ?B KX

æ~v HmB h?ªB L?B- h?` >mv i "®B h?€T S?B J ϕ½ H•K p"Q ϕB M +m²M;X L| ?"M
M"v- ϕ†+ #B i H" GQM; >ϕQ h?¬M /MM; h?€M? .šM GBM? G¬ FûQ M|X L| +kM; #B i
+?ûK +? i i?b F?¬M; +€+? M"Q ;B i +? i M;Q|B F?€+X G¬M M"v F?¬M; +| #„M ?"Q
K M; t M? ϕ2M i?ŠM; ?QÈM; GQM; >ϕQ h?¬MX

h®+ ϕ° M? "Q iÈB `i M? M?- ϕ²M; i?|B iW M;Q|B M| H M iÄ [m M; K M; t M? ϕ"K ϕ
?bM? i? ;B®M; ? i M| t¬M; iÈBX

•T HU+ F?OM; #® "T ϕ MX h?i ;B B +| w M;?o M?Q i? M"Q\ v M;?o M°B HBM? H
h?¬M +?d +| F?QªM; ? B M; "M M°B HBM? HU+X hmv i?U+ HU+ h?` >mv i "®B h?€
M? EB i- M?QM; #MM; M' i?b HBM? HU+ kM; ?ÆM ?„M ;'T M+,KX h?¬M L;U h?m
FQ+? i`Q KϕM; +O h?` >mv i "®B h?€T S?B J X

æ®B /B M h?` >mv i "®B h?€T S?B J i" T i`mM; T?|M; iÈB- GQM; >ϕQ h?¬M; †T
bY /KM; F„ M,M; E?B M .šM- #„M ?QÈM; >ϕQ L;mv i ϕSM; F?¬M; t - M?|p"Q i? i
L;mv i +?Q KbM? HU+ #„M M;QÊ+- +ª M;Q|B #¶M; +?®+ HQÈi ϕBX

hmv h?` >mv i "®B h?€T S?B J i" T i`mM; p"Q GQM; >ϕQ h?¬M M?QM; M| H" +¬M
;B®M; M,M; HQÈM; +¬M; FQ+? +| i? iU +?mv M ?QÈM;X "®M +?•M i` M K†i ϕ'i #,
>ϕQ h?¬MX

G9+ M"v oQÆM; L;mv M L;mv M ϕ½ i` M; #` tQM; *U GBM? h?¬M h?mšMX h`¬M
i`B m ?Q€M aBM? GBM? J¬MX h?ªB L?B p" hQ J½ hB M ϕm' B i?2Q h?` >mv i "®B
>"M ok /®+ ? i K¼B F„ M,M; T?ÁM; M;U T?|M; H M M;Q|B GQM; >ϕQ h?¬MX

h`M; +ªM? M?bM [m ?ÆB HQϕM M?QM; H9+ M"v i`QM; HÁM; GQM; >ϕQ h?¬M +U
+?„M b) +? iX æ•v H" ϕ€T €M GQM; >ϕQ h?¬M M;?o` X .M +| F„ M,M; T?ÁM; M;U
K†i K°i FQ+? +m®B +MM; K i°+ +'T + Q- ?„M imv i ϕ®B +?†M F?¬M; M'BX

G"K b Q ϕ•v\ æ M; H9+ GQM; >ϕQ h?¬M +?m~M #` b®M; +? i K°i T?2M- b m HQM;
hB M; ;¬K`9 ϕBM? i B M?S+ |+ T?®B ?ÊT Hm²M; b€M; iQK tmv M [m i?•M i? GQ
h?` >mv i "®B h?€T S?B J X

GQM; >ϕQ h?¬M +?d +ªK i?'v iQ" M i?•M M|M; H M- K€m i`QM; M;Q|B /Q|ÌM; M?Q
?„M `ä`"M; +ªK M?"M ϕQÊ+ K°i Hm²M; HU+ KϕM? ϕKM; p"Q M;Q|B KbM?X

J'v M;Q|B F?€+ +| i? i?'v `ä`"M; ibM? +ªM?X

E?B GQM; >ϕQ h?¬M M?|i?•M i? >ϕQ L;mv i # v [m - # ϕ¬m +O >ϕQ L;mv i ϕ°i M
iB M; ;¬K- i?•M i? F?'M; H² +O M| HϕB ?Q" M iQ" M i?"M? K"m iQK i`QM; bm®iX Z
T?O i?•M i? GQM; >ϕQ h?¬M- ϕ²M; i?|B +kM; tmv M [m M;Q|B ?„M ϕKM; p"Q h?

Zm M; K M; t M? ϕ2M h?` >mv i "®B h?€T S?B J T?|M; ` HϕB #` ϕ€M? i MX "ªM
i`mM; ϕ°i M?B M +?Êi M;WM;X L| M?"Q iÈB HϕB #` [m M; K M; iQK M?Q bQÆM; KM
>mv i "®B h?€T S?B J ?WM; ?U+ HY K€m +kM; ªK ϕϕK- tm'i ?B M K°i iB FBM? ?

h?•M i? >ϕQ L;mv i ?| i?"M? K"m iQK i`QM; bm®i /B ϕ°M; i?2Q [m M; K M;¬ iW ϕ^
p +?ϕK p"Q M;Q|B GQM; >ϕQ h?¬MX

J¼B M;Q|B +QM M;QÆB +Q`9i- FBM? ?½B H" i?•M ?bM? /"B #®M Kûi +O >ϕQ L;m
h?¬M- F?B M +ªM;Q|B ?„M +kM; T?O K°i i¬M; [m M; K M; iQKX

L;mv M #ªM K€B i|+ ϕ2M +?Êi #B M i?"M? iQK- +ÁM +| K„i i`€B +O GQM; >ϕQ h
*QM K„i p" M; i`QM; bm®i b€M; M;|B ϕ°i M?B M #B M i?"M? b„+ iQK- ϕ•v i?"i H" F€

L|M; [m€5 GQM; >ϕQ h?¬M +ªK ;B€+ `i M|M;X >„M +ªK i?'v i`QM; M;Q|B /Q|ÌM; M
K M? K¬M; ϕ M; FQ+? ϕ°M; i?•M i? bBM? i`Q|ÌM;X o®M ?„M KQ|B #®M im' B + Q

M?QM; H9+ M"v ç°i M?B M i,M; i`QÎM;X " Q ;²K tQÆM;- +Æ #„T ?-m M?Q #` M,M;
i`QM; [m M; K M; iQK [m v [m M?- +?®+ H€i #B M i?`M? i? M? MB M + Q ?ÆM K°
h|+ iQK- +QM M;QÆB ? B K"m iQK p" p" M; #„M ` iB b€M; çQç i?²M M;QìBX h?€M
>çQ h?-M F?-M; m' M; H" b€Q i` M; HBM? K + 'T- i?•M i? ?„M #B M ççB i?b M|+
"° /€M; GQM; >çQ h?-M p®M ç½` `i im' M i9- M?QM; /M b Q ?„M +?d H" i?B m MB
+QM; €BX L?QM; H9+ M"v ?„M /QÈB [m M; ?Q" M K"m iQK- M; v +ª oQÆM; L;mv M
-M; ç m M?bM M;•v M;~MX J"m p" M; p" iQK- iU M?Q /mM; ?ÊT ;B[+?QM? M;?o
F?-M; #9i KU+ M"Q iª tB i- iU M?Q i€+ T?~K i?-M HBM? id Kd çB m F?„+X G" M /
K"m iQK + Q [mwX *ª M;QìB ?„M i?"K +?Q ?ÆB # v # M? #²M;X
J„i iQK + Q [mw K" i" K`- K„i p" M; i?m-M F?B i K" i?B M HQÆM;X > B HQçB F?Q +
GQM; >çQ h?-M iU M?Q M K +?•K- ?'T /šM +?9 w K¼B bBM? p" iX *?Q /M H" F ç
S?B J - i?'v GQM; >çQ h?-M K m +?|M; #B M ?| +kM; M?bM M;Æ M;~M- F?-M; +|
h`-M M? L?B ç½ ?Q" M i?`M? aBM? GBM? J-M- ç€M; iB + i`ÌB F?-M; +?B m HÁM
J-M +?mB ` H" K°i +QM ?2Q M?Ä i`ÁM i` ` i`„M; i` QX
>2Q +QM /`B F?-M; iÈB MY Kûi- / i`„M; M?bM [m +| +?9i i`QM; bm®iX L| iÁ KÁ
F?B i?'v GQM; >çQ h?-M i`QM; bm®i [m M; K M; iQK i?b iU M?Q ;†T [m,- pKi K°i
M? L?B- i?•M i? `mM H~v #~vX "ÎB pb [m€ KS+ bÊ ?½B- KB M; ?2Q +QM ?€ ` +„M
h`-M M? L?B +?d i?'v #`M i v ?ÆB M?S+- M?QM; F?-M; ç w ç MX G9+ M"v i`QM
óæ T i` B [m€- ç•v H" #° /€M; b m F?B i`QÎM; i?`M? +O >çQ h?-M\ æ T i` B [m€
i`€B iBK F?-M; M;WM; # v ` iW K„i h`-M M? L?BX L" M; +?d +ªK i?'v HÁM; KbM?
i? F?®M; +? K i` BX
h?ªB L?B +ªK ;B€+ F?-M; ;B®M; M;QìB F?€+X "ÎB pb K„i M" M; F?-M; i?'v çQìM;-
M;Q"BX L?QM; +| +ªK ;B€+ M" M; M?çv #ûM ?ÆM B ? iX L" M; +ªK ;B€+ ` GQM; >
>çQ h?-M #B M K'i- i? v p"Q ç| H" F?Q i? i,M; +QìM; ;'T M;~M pçM H-MX E?Q i?
M"Q ?bM? /mM; ç M; K m +?|M; /•M; + QX E?B M h?ªB L?B ?QªM; bÊ #B M b„+ H
i?•M i? M" M; +MM; pÈB Gm•M >²B FB K ç°i M?B M #°+ T?€i b€i F?Q KçM? K) +U-
H" pb iU #ªQ ?° KbM?X
hW F?B M" M; +| çQÊ+ Gm•M >²B GBM? G¬ p" Gm•M >²B FB K- ç•v H" H-M ç-m iB
#B M ?| X *?ŠM; H) F?Q i? iW M;QìB GQM; >çQ h?-M F?B M +?9M; M| i?'v mv ?B
hQ" M #° [m€ i`bM? /` #B M M|B i?b +?"K M?QM; tªv ` i?b M? M?X J°i ç¬B +€M? i
` iW b m HQM; GQM; >çQ h?-MX \*€M? F?-M; HÈM H„K- ;BQÆM; ` +?d F?QªM;
hBM? ok /MM; HBM? HU+ #B M i?`M? +€M? i?b t t F?-M; #^M;X L?QM; ç¬B +€M?
çB m F?„+ i?`M?- F?-M; +| H¬M; +?BK- i`" M M; "T +ªK ;B€+ #|M; HQ€M;X
GBM? HU+ ?| +€M? >mv .B m F} bo\
h`QM; HÁM; ç°B pB M GB T K æQ" M b® K°i + 'T bo +?'M ç°M; F?-M; +€+? M"Q #b
GQM; >çQ h?-M ç°i M?B M tm' i ?B M #B M ?| HÈM M?Q p"vX "¼M ?¼ i?"K +?Q F
? v t'mX L?QM; +| i? F?ŠM; ç`M? H"- HBM? HU+ ?| +€M? H" ç†+ i?M +O >mv .B
içB GQM; >çQ h?-M F?-M; çÆM ;BªM H" #bM? i?QìM; >mv .B m F} boX
h?€M? GBM? FB K #B M K'i i`QM; M?šM Jç+ oQM; L;½X h`QM; i v GQM; >çQ h?
G K ok- Zm M; S?M .mM;X
Zm M; K M; p" M; p" t M? #°+ T?€iX h v i`€B GQM; >çQ h?-M ;BQÆM; H M- [m M
i?`M? ? B ?"Q [m M; tQ v pÁM; i`QM; HÁM; #`M i v ?„MX
G K ok- Zm M; S?M .mM; [m M; ?Q" M iU b|M; MQÈ+ /•M; H M- K°i +?MK iB b€M
+?Êi #B M K'i i`QM; i v GQM; >çQ h?-MX J"m t M? p" p" M; T?•M #B i`ä`" M;- iU
K„i T?|M; ` î i` M F?-M; i`mM; [m' M [mw iX

hB F?€i K€m i`QM; K„i h?` >mv i"®B h?€T S?B J /-M #B M i?`M? bÊ ?½BX E?-
GQM; >¢Q h?-M- +ÁM +| b m HQM; M;"T i`lB b€i wX
o- i" M K`m ç2M iW M; QlB h?ªB L?B H M i`MX h?"K +?Q +| K°i p`B aQM; æ Q J
M^K tKB HÆ i` M ç'i- K'i çB bS+ b®M; X
æ9M; p"v- F?B i?•M i? p` F?Q i? GQM; >¢Q h?-M +MM; #B M ?| - Gm•M >²B GBM
FQ+? T?€i` X L m F?-M; +| GQM; >¢Q h?-M #B M ?| - pb +Sm M; QlB ç`M -M; +O
M?Q p"vX *?ŠM; [m ?B M i¢B M`M; p` GQM; >¢Q h?-M +MM; #°+ T?€i` F?Q i?
M; QlB K°i i`QÊ+ K°i b m- F i?ÊT K°i i? X
h|+ /`B ç2M M?Q KU+ +O h?ªB L?B i` M F?-M; i`mM; # v K9 - Î b m ç-m M`M; ?b
w M;"T i`lB F?B M F?-M; F?Q [m M? i?•M M`M; p†M p Q i?`M? K`m ç2MX æ®B H"
M; QlB GQM; >¢Q h?-MX
J°i # M H` + Q [mw b„+ iQK- K°i # M H` K`m ç2M p- i" M t•K HQÊ+X h?` >mv i"®B
iU M?Q H` b[ F T i`QM; ? B KB M; #€M?X
*?"+-` F?B HÈM H M GQM; >¢Q h?-M ç T i` B M?Q p"v- h?ªB L?B M; mv`²B- b) tm
pŠM i?Q+? ibM? v m +?d K°i M; QlB K` i?-BX *U+ ;?ûi M; U çU+ p, M- +U+ ;?ûi iª
GQM; >¢Q h?-M H`K M?B m M?Q p"v- M m ?„M /€K T?K HÁM; M`M; - KbM? XKbM?
h€+ ;Bª, æQlM; :B h K h?B m

RNdX *?QÆM; ek, L?"T h? 5 >mv i E? .mM; >ÊT5 UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

hS +?B iQ F?Ä2 ç°i M?B M K¢M? ;BŠK K†i ç'i- i` M i?•M K`m ç2M #¶M; #` b„+ t M
h?` >mv i"®B h?€T S?B J bB m K¢M? #¶M; /QM; T?|M; ?QÈM; # M +¢M?- M? M?

óh?ªB L?B- F?-M; i? 5ô

J°i iB M; i?ûi p M; H M- #|M; /€M; +QlM; i`€M; #¶M; M?B M iW /QÈB ç'i +?mB H M

o`M; p` t M? [m v [m M? i?`M? +?Mv- çm-B çB M t i?mv M H T?|M; ` X

æ2M p` t€K- çB ç M ç•m t| ? i i'i +ª M? M b„+X

E?-M; B i?'v h?ªB L?B ` i vX "¼M ?¼ +?d +ªK ;B€+ i`QÊ+ K„i #¶M; i®B b-K- +?Ê
h?€T S?B J #Ä +?¢v t t ç°i M?B M M; WM; ;B[F?-M; i`mM; X

"®T5

h?ªB L?B +¬M; FQ+? tQM; - F?QªM? F?„+ h?` >mv i"®B h?€T S?B J M; WM; ;B[
ç½ ?Q`M iQ`M #B M i?`M? ç2M- +?d +| K„i H` K`m t€KX "¶M; +?®+ p- b® [m M; M
p`M; H†M; H) M?"T p`Q i?•M i? X *Æ i? M| +kM; iMv i?2Q T?bM? H MX

J°i iB M; #°T p M; H M- i?•M i? F?'M; H² +O h?` >mv i"®B h?€T S?B J iU M?Q
F?-M; i`mM; K€m i?`i i m M; i|2X

Zm M; ok S?M .mM; h?S F i?ÊT pÈB Gm•M >²B FB KX GQM; >¢Q h?-M p` h?ªB L?

*?d H` M; k ;B B5 GQM; >¢Q h?-M p` h?ªB L?B +?d H` M; k ;B B K` i?-B5 L?QM; ?
K°i + Q çŠM; h?` >mv i"®B h?€T S?B J i?'i; B BX h?•M p +O J½ Eª h•v •hQ i?
J h?-MX

* Q M? EB i çSM; Î ç|- M; Æ M; ~M M?bM i'i +ª tªv` X L?bM ç-B i?B m MB M i?B
ç'i- HÁM; ;½ +?'M ç°M; X

JÈB M½v GQM; >¢Q h?–M bY /KM; Zm M; ok S?M .mM; h?S ;B®M; +¬M; FQ+? # M
 HU+ ?Q"MiQ"MF?€+X GBM? HU+ ?| +€M? +O ?„Mi`QM; M;„M M;OB +| mv HU+
 FQ+? FB K M; i?2Q mv HU+ pk F?Q +`T i`mv M F€X
 *ÁM +¬M; FQ+? ¢2M p` t€K +O h?ªB L?B `®i+m°+H` ;b- * Q M? EB i F?¬M; #B iX
 ¢®B H` +?B m F?OM; #® ?ÆM +ª Zm M; ok S?M .mM; h?SX a€i F?Q M?Q i?U+ +?|
 +ÁM i?`v H½M?X
 L m H` KbM?- +| i? M; ,M ¢QÊ+ K°i FQ+? ?ÊT +O ? B M;QÌB FB F?¬M; \ * Q M? E
 ` ¢€T €M F?ŠM; ¢`M?X
 >¬M K - ?¬M K - ?¬M K X
 E?QªM? F?„+ GQM; >¢Q h?–M ¢€T tm®M; Kti ¢'i- i?•M ?bM? F?´M; H²+O >¢Q L;
 >„M #B Mi`ÎH¢B #° /€M; KQÌB #®M im´B- FB i bS+ M^K i` M M;QÌB >¢Q L;mv iX
 " +€B ¢–m iQ +O >¢Q L;mv i+MM; ;€+ i` M Kti ¢'i- #'i ¢°M;X
 " M FB h?ªB L?B `Èi tm®M; ¢'i+kM; M^K tKB HÆ- `ÆB p`Q ?¬M K X
 aY /KM; M,M; HU+ pQÊi t #ªM i?•M- T?ªB i`ª +€B ;B€ i`–K i`¼M;X E?¬M; +–M M;
 L?B ¢ m H` M?Q p"vX
 óJ m ¢B #ªQ ?° h?ªB L?BXô _®i+m°+ * Q M? EB i H` M;QÌB i`QÊ+ iB M +| T?ªM
 i,M; i®+ ¢½ ¢ M # M +¢M? GQM; >¢Q h?–MX *MM; H9+ ¢| - i?•M i? ;½ T?€i` [m
 + QX
 æ| H` iQM ?B m +O KQÌB p` "Q L;•M *Æ hÁ F} boX * Q M? EB i H` ¢°B i`QÎM;- ¢
 i v ;BªB [mv i i`"M +?B M ¢'m M"vX
 :B®M; M?Q GQM; >¢Q h?–M ¢½ bmv ¢Q€M- #¼M ?¼ H`K HoM? ¢°B /o M?B M F?¬
 ¢®B Kti M;mv ?B KX *?ŠM; [m ?¼ Hm¬M M9T i`QM; +?¶ i®BX
 *?d H` GQM; >¢Q h?–M F?¬M; #B i- KQÌB p` F} bo i?`i ;B B +QÌM; ¢¢B ~M M9T /Q
 * Q M? EB i Hm¬M +?9 w +K+ /B M +?B Mi`QÌM;X E?B ¢€K GQM; >¢Q h?–M ¢®B
 p` J L?½M h?m"i ao i€K K„i- \* Q M? EB i •K i?–K ;B"i KbM?- +?m~M #` ` i v +Sm
 L?QM; F iB T GQM; >¢Q h?–M +?d ?mv F?B M K¼B M;QÌB #°+ T?€i bS+ +?B M
 EB i i?–K FBM? M; ¢+X >¼ +?ŠM; [m ?ÆB ,M w K` i?¬B- M?QM; HU+ +¬M; FQ+?
 H` GQM; >¢Q h?–M p` h?ªB L?B- ?–m M?Q i`QM; M?€v K„i tY Hw ? B +QM "Q+? G
 *`M; F?B M \* Q M? EB i `mM; ¢°M; H` >¢Q L;mv i T?|M; ` >¶ M HQ¢M M;mv Mi®
 i`®MX
 *| H) M?|K GQM; >¢Q h?–M F?¬M; #B iK T?€T /mM; ?ÊT- M?QM; * Q M? EB i H`
 H¢B F?¬M; #B i\ æ•v H` /mM; ?ÊT # i?m°+ iQM? K T?€T5 \*€B M`v +?d bÊ /M i`
 +kM; `i Qi +| ;?B +?ûT5 >ÆM M[K T?€T bQ ¢²M; i?ÌB +| # i?m°+ iQM? F?¬M; F
 pB ¢²M; +`TX
 J„i i?`v i?U+ HU+ ¢Q"Mi? M?|K GQM; >¢Q h?–M K¢M? M?Q p"v- * Q M? EB i K v
 KtiX :½ Km®M M?bM t2K- i´M; i? i?U+ HU+ ¢€K i? M? MB M M`v `®i+m°+ ¢¢i iÊ
 h?` >mv i "®B h?€T S?B J tm`i ?B M- F?B M ¢€K i? M? MB M ¢ m H`v ` ? i imv i
 h?` >mv i "®B h?€T S?B J H` K i°+ i?`i ;B B- M?QM; bQ b€M? pÈB * Q M? EB i
 FûK t X >m®M; +?B * Q M? EB i +| "Q L;•M *Æ hÁ +?B M F?ªB mv HU+ HÈM M?C
 [m M- # M ¢–m H9+ GB T K æQ"Mi b® K°i +`T bo ¢®B Kti * Q M? EB i- ;½ +?d K
 F?¬M; +| T?€i ¢°M; +¬M; FQ+?X *ÁM h?` >mv i "®B h?€T S?B J ¢ M; i`QM; +m²M
 "ÎB p"v M?|K GQM; >¢Q h?–M +?`m €T HU+ p¬ +MM; HÈMX >bM?ªM? F?B M * Q
 F?B ;½ ¢ M; +?m~M #` ` i vX

J„i i? 'v h?` >mv i "®B h?€T S?B J M?`Q iÈB GQM; >¢Q h?–M F?–M; +! F?ª M,M;
EB i ¸½ +?m~M #` tQM; F„ M,M;X L?QM; - +ÁM F?–M; ¸ÈB ;½` i v- h?` >mv i "®B
L;mv i`®M; ` [m M; K M; iQK ¸€M? `ÆB tm®M;X L; v b m ¸!- iB T iK+ ?bM?ªM?
M;~MX h?` >mv i "®B h?€T S?B J H¢B Km®M +?¢vX

h?2Q * Q M? EB i i? 'v- h?` >mv i "®B h?€T S?B J Km®M +?¢v i?b +?„+ GQM; >¢
M;WM; +¬M; FQ+?X :½ F?–M; M;ìH` F?B ¸! GQM; >¢Q h?–M i•K i`Q F?–M; KBM?
¸ M bS+ K¢M? +QìM; ¸¢B- w i?S+ +O ?„M i`î M M KÆ ?²- +?d +! #ªM M,M; +?B M ¸
M[5 h?ªB L?B #` F?Q i? +O GQM; >¢Q h?–M H¬B FûQ- ?„M F?–M; /WM; i v- ¸QÆ

*?Q M M F?B * Q M? EB i F m h?ªB L?B M;WM; i v- +¬M; FQ+? +O M`M; iU M?
F?–M; i? F?–M; #„MX

oQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M p`>`M ok ¸ m K m +?!M; iÈB +¢M? h?ªB L?B-
i?b +MM; h`–M M? L?B +?mM; K°i +?¶!- +?m~M #` T?ÁM; M;UX

h?“i` H9+ M`v ¸½ F?–M; +! K i°+ /€K i`M +¬M; #¼M ?¼X

*?Q /M H` aQM; æ Q J i`Q im i?'T- F?B +ªK i?K ¸QÊ+ F?Q i? iW GQM; >¢Q h?–
i?'v bÊ ?½B5

*ÁM p`B +€B J L?½M h?m"i ao i€K K„i +ÁM b®M; i?b ¸½ i`¼M; i?QÆM; - H¢B #` b
FQ+? ¸°M; - i?QÆM; H¢B +`M; M†M; - K„i i? 'v F?–M; b®M; H•m ¸QÊ+X hMv i?2Q ?
K'i- +¬M; ?m•M H¢B i?m°+ p >¢Q L;mv i- iU M?B M +kM; b) p`Q i v GQM; >¢Q h?

* Q M? EB i i? 'v `ä i`"M +?B M M`v- GB T K æQ`M F?€+ i?b F?–M; M?Q p`vX "½
+ªM? `mM; ¸°M;X

GQM; >¢Q h?–M K M; i?2Q [m M; K M; iQK # v H M F?–M; - h?ªB L?B b€i F?Q i`M
+O ?¼M?'i- +?QM? H`K i°+ i?•M i? +U+ F€F?'M; H²/QÈB ¸Êi i`M +¬M; +O GQ
F?–M; +ÁM tQÆM; +®iX

hmv ?¼ F?–M; #B i ?B M i¢B GQM; >¢Q h?–M p`h?ªB L?B ¸½ K¢M? iÈB ¸•m- M?
b!M; M,M; HQÊM; / Q ¸°M;X

L?B K pK ¸½ pB M K½M ?Q`M i?`M?- tQÆM; +®i +SM; M?'i ¸½ #` GB T K æQ`M
+?QM GB T K æQ`M +?d H`;B i bQÊM; i v K`i?–BX

*MM; pÈB K M? H M? +O * Q M? EB i- ¸€K F} bo "Q L;•M *Æ hÁ b m F?B ;B M
F?–M; +ÁM M?bM i?'v K°i +QM K i°+ b®M; b!iX

* Q M? EB i K°i i v ¬K GQM; >¢Q h?–M- K°i i v FûQ >¢Q L;mv i- HÈM ;B¼M; M!B.
óh`QÊ+ `ìB F?ÄB ¸•v`²B M!B iB T5ô

" M M`v ¸°M; ioM? F?–M; M?Ä- K i°+ +! T?QÆM; T?€T ibK FB K`B M; - iBM iQîM
[m•M K i°+ ¸m`B iÈBX a m F?B i?B m ? i HQÆM; i?ªQ- K¼B M;QìB K m +?!M; H
>•K i?m i?"T i?•M i? h?` >mv i "®B h?€T S?B J +kM; KQÊM ;B! # K,M; H`v ¸B +€

L;QìB +! Qm ¸B K +O M;QìB- Qi M?'i F?B`9i #BM? i?b +U+ M? M?X .€M; M;QìB
+ÁM +! bQ pÈB M! +`M; HÈMX EBK :B€+ J½M? J½ +O æQ¢M R+ ;€M? p€+ i`¼M;
HoM? ¸°B K M; i?2Q K¼B M;QìB ¸®i ? i t2 tQM; M? M? +?!M; +?¢v iÈB MÆB t X

"¼M ?¼ F?–M; [m v H¢B ¸QìM; +k K` ¸B ¸QìM; t ?ÆM- iW +?¶ F?€+ i`QM; L;U J
L;U J bÆM K¢+? ?Q`M iQ`M i`QM; i–K F?®M; +? +O L;U J [m•M F?m HB M KB

h`-M M? L?B M?bM i`QÊ+ Kti ?2Q i`„M; M?Ä #° /€M; K K K¢B- M?`M F?¬M; çQÊ+
æ®B pÈB i`B m ?Q€M bQ- #´M K¢M; i`B m ?Q€M i?9 imv i ç®B i`¼M; v m M?`iX "
b) i?2Q i`B m ?Q€M bQ T?€i i`B M K` i`QÎM; i?`M?X "´M K¢M; i`B m ?Q€M i?9 #`
T?€i i`B M i?U+ HU+ +`M; +QÎM;X

h`B m ?Q€M bQ +`T i?`T /U p`Q +?QM? H` +€+ HQ¢B i`B m ?Q€MX *ÁM +?•M +?
/U p`Q #´M K¢M; i`B m ?Q€M i?9X J°i #´M K¢M; i`B m ?Q€M i?9 +QÎM; ç¢B i?`K
?Q€M bQX h`B m ?Q€M bQ ç M +Ym ;B B `²B b) +| çQÊ+ i`B m ?Q€M i?9 K¢M? ç
M;?B T +QÎM; ;Bª +Ym ;B B F?€+ ç m F?¬M; i?m FûKX

h`-M M? L?B ÎT?QÆM; /B M i`B m ?Q€M i?B M T?9 imv F?€+ pÈB i`B m ?Q€M bQ
i`B m ?Q€M i?9 i?b F?¬M; F?€+ #B iX :BÎ F?„+ M`v M`M; H¢B +| K°i +QM ?2Q M
i?9- b Q M`M; +?`m çUM; çQÊ+5 *`M; [m M i`¼M; H`- M`M; H`T iS+ M?È iÈB Zm
.QÆM; o,M *?B mX

h`-M M? L?B i?`i ?®B ?¢MX ob b Q H-M i`QÊ+ F?¬M; M;?2 HÎB >B T :Bª h?€M?
GoM? *?O +?Q `²BX hmv M| F?¬M; ç T H„K M?QM; i?U+ HU+ +QÎM; ç¢B5 "•v ;BÎ
iW M v p b m +ÁM +| i? T?€i ?mv i€+ /KM; ;b i`QM; ç°B\ o®M Îi` M +?B M i`QÎM;
M?Q p`v b) #` çQ`M ç°B i`v +? vX

óæWM; F?|+- F?|+ +| Q+? ;bXô •K i? M? H¢M? #,M; ç°i M?B M p M; H M- iU M?Q
h`-M M? L?B iW i`M HBM? ?²M `MM; KbM?X

J¼B M;QÎB FBM? M;¢+ M;Q€B ç-m M?bM- M;QÎB H M iB M; H` h?ªB L?BX

hW F?B i`Îi?`M? ç°B pB M GB T K æQ`M b® K°i +`T bo- h?ªB L?B F?¬M; M|B HÎB
>¢Q h?¬M i? v i? i` Q ç´B pÈB M;QÎB F?€+- M`M; +?d H†M; H) çB i?2QX L?QM; H
K¢M? ç M KS+ F?¬M; B /€K M?bM i?ŠM;X h`QÊ+ F?B GQM; >¢Q h?¬M p` >¢Q L
i?`M? >mv .B m F} bo- M`M; ?Q`M iQ`M tSM; ç€M; H` M;QÎB K¢M? M?`i i`QM; ç°B

ós2K bU p`i F?¬M; i? +?d /MM; €M? K„i K` +ª HÁM; KbM?X E?¬M; M M #` # M;Q
+QM ?2Q #bM? i?QÎM; +| i? +?O ç°M; +MM; M`M; Fw F i HBM? ?²M F? QÊ+- H¢B
M`M; T?€i ;B€+\\ô

h€+ ;Bª, æQÎM; :B h K h?B m

kyyX *?QÆM; e9, EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

ós2K bU p`i F?¬M; i? +?d /MM; €M? K„i K` +ª HÁM; KbM?X E?¬M; M M #` # M;Q
+QM ?2Q #bM? i?QÎM; +| i? +?O ç°M; +MM; M`M; Fw F i HBM? ?²M F? QÊ+- H¢B
M`M; T?€i ;B€+\\ô

L;?2 h?ªB L?B M|B p`v- h`-M M? L?B K„i QÊi MQÊ+ +?“K `½B M;~M; ç-m- i`QM; H
FBM? M;¢+X B +kM; F?¬M; M;?o iÈB M;`v i?QÎM; h?ªB L?B Qi M|B +?mv M H¢B +
+?•K FB M ?mv i +?d i?ŠM; K`m +?®iX

h`-M M? L?B H m MQÊ+ K„i- H¢B ¬K ?2Q M?Ä p`Q HÁM;- imv `^M; pšM F?¬M; i?
M?B m- M?`M F?¬M; çQÊ+ M|B pÈB ?2Q +QMX

óJB ç| - `®i +m°+ KB +| M,M; HU+ ;b5 L;QÎB i i?`i i?QÆM; i•K- i F?¬M; #B i ç•m
`^M; F?¬M; +| #´M K¢M; i`B m ?Q€M i?9 +kM; F?¬M; K M; KB ` M;Q`BXô

óú+ û+Xô >2Q +QM F m ? B iB M;- KB M; +?m ` M?Q+? p T?Q i`QÊ+X æ¬B K„i M
?² tm'i ?B M K°i Qi / Q ç°M; p†M p QX

æ²M; /¢M; / Q ç°M; +kM; tm'i ?B M i`QM; K„i h`-M M? L?BX L`M; M;Æ M;€+ +MM

óZmª M?B M F?¬M; i-K i?QÌM;- ç•v H¨ iBM? i?¬M i`mv M ç Xô G•K >•K FBM? M;ç-
 hBM? i?¬M i`mv M ç +?QM? H¨ M,M; HU+ ç†+ #B i+?d + Q +’T K i?9 KÈB bY /KM
 h`QM; [m€ i`bM? iBM? i?¬M i`mv M ç - b„+ K†i h`¬M M? L?B K m+?¡M; #B M ?¡
 /¬M /¬M #B M i?“M? pmB bQÈM;- F?¡2 K¬B +QM; H M MK +QÌB ç°M; HÁM; M;QÌB X
 hmv F?¬M; #B i ?2Q +QM ç½ +?Q M¨M; #B i M?[M; ;b- M?QM; t2K #° /€M; M¨v i?b
 M¶B p¬ /KM;X
 J¼B M;QÌB +kM; F?¬M; p°B- H†M; H) +?ì çÊBX h?ìB ;B M F?¬M; /¨B- [m M; K M;
 h`¬M M? L?B /¬M #B M K’iX
 óP 5 h?b` KB HÊB ?çB M?Q p¨v5 h`¬M M? L?B ¬K ?2Q +QM p¨Q HÁM;- ?¬M K’v
 hQ J½ hB M H¨ M;QÌB F?¬M; FB M M?šM- M?“M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX
 ó*QM ?2Q M¨v HÊB ?çB i? M¨Q- M¡B M;?2 +QBXô
 h`¬M M? L?B +QÌB ?b ?b M¡BX
 ó> ? - p b m î i` M +?B M i`QÌM; i F?¬M; +ÁM pQÈM; +?•M i v M[- M;QÌB i +kM
 ? ? Xô L¨M; #û +QÌB ?Q i v K9 +?•MX
 h?’v M¨M; #B M F?¡+ i?“M? +QÌB- K¼B M;QÌB +kM; KdK +QÌBX hmv ?B M içB M¨
 M?QM; +ÁM i®i ?ÆM H9+ i`QÊ+ O `k •K mX
 GQM; >çQ h?¬M KdK +QÌB M¡BX
 óL¡B M;?2 K°i +?9i çB- +kM; ç K¼B M;QÌB [m2M i?m°+ M,M; HU+ +O +¬Xô
 h`¬M M? L?B ç„+ w ¬K ?2Q +QM M¡BX
 óL¡ M¡B M¡ F m H¨ EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q- F?B` çÌB ç½ H¨ K i?9 HK+ ;B BX
 +€+ K i?9 M¡ M?bM i?’v- #B MªQ; B€+ /¼ M;QÌBXô
 L;?2 M¨M; M¡B +•m M¨v K¼B M;QÌB K„i b€M; M;ìB- Km®M i?’v K i?9 +QÌM; ççB in
 GQM; >çQ h?¬M H”T iS+ ?ÄBX
 óo”v F?B M¡ #B M` K i?9 +¡ F?Q i? ;B®M; M? m F?¬M; \ô
 h`¬M M? L?B M;~M` - H„+ ç¬m M¡BX
 ó>bM? M?Q F?¬M; +¡Xô
 oQÆM; L;mv M L;mv M + m K¨v M¡BX
 óL?Q p¨v +?ŠM; T?ªB b) / /¨M; #` T?€i ?B M\ô
 h`¬M M? L?B ç„+ w M¡BX
 óæ•v +?QM? H¨ªQ iS+ H¨ i?U+ - i?U+ H¨ªQ- M¡ F?¬M; T?ªB +?d #„i +?QÊ+ i?¬B
 H¨ EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`QX E?B +¡ K iBM?- M¡ Mm®i p¨Q #’i +S K iBM? +O
 +’T- +?ŠM; M?[M; +¡ i? #B MªQ i?“M? #° /€M; K i?9 ç!- +ÁM +¡ i? /mv i`b KQÌB
 +O K i?9X >B M içB M¡ H¨ K i?9 HK+ ;B B- +¡ i? bY /KM; mv HU+ +O K i?9 i?’i
 G•K >•K- K iBM? h?“ >mv i”®B h?€T +O M;QÆB ;B[HçB +?Q i - ?2Q +QM +O i
 H¨ +¡ i? bY /KM;Xô
 L;?2 h`¬M M? L?B M¡B K’v HÌB M¨v- i` M K†i K¼B M;QÌB ?B M p pmB KWM;X h?2
 "ªQ h?¬M h`Q HçB +¡ M,M; HU+ +O K i?9 ç²M; çŠM; +’T ?Q†+ + Q ?ÆM KbM? K
 iK+ +?d KQÌB T?9i- M?QM; M m +¡ bmM; i9+ K iBM? H¨ M¡ +¡ i? HB M iK+ T?€i ?
 FûM ,M +?QM? H¨ i?¡B [m2M i®iX
 G•K >•K b m F?B M;„M M;OB pmB bQÈM;- +?Êi #B M i?“M? K†i O K¨v +? mX

óh M|B- M? L?B- +?9M; i ç½ +| >¢Q L;mv i i? K ,M- ;B|i? K +O M" M; M[- B-
 u [mªM i" B p" i çQ" M ç°B- çQÆM; M?B M #m²M #U+X
 h`-M M? L?B ?W K°i iB M; M|BX
 óæ•v H" +?S+ i`€+? +O M;QÆB- F?¬M; HB M [m M i X >ÆM M[?2Q +O i +ÁM +
 ó*ÁM +| \ô G-M M"v M; v +ª h?ªB L?B i` M K†i +kM; ?B M p FBM? M;¢+X
 EQM? hQÊM; "ªQ h?-M h`Q- #¼M ?¼ +?Q M;?2 M|B [m X h?2Q # M;Q" B i?b #ªM
 F?B +| K iBM? i?b +| p¬ ?¢M F?ª M,M;X æ•v H" bU i²M i¢B F€ H¢X >ÆM M[#´M K
 b) i?2Q im pB +?O M?•M i,M; + Q K" i?,M; +´TX h`-M M? L?B ?B M i¢B iS ;B B-
 ç M H9+ ç| ?2Q +QM +O M" M; +kM; b) i,M; +´TX *ÁM p +| i? ? v F?¬M; i,M; i? K
 iQÆM; H B T?€i i`B M +| i? M?Q KQM; Km®MX
 aQ b€M? pÈB HU+ +?B M ç'm +O h" L?½M GoM? *?O- ç®B pÈB çQ" M ç°B- EQM? h
 i?"M? #´i +S K i?9 M"Q +"M; +| i€+ /KM; HÈMX
 .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- M| H¢B +ÁM +| M,M; HU+ F?€+- +| i? i?'v #ªM i?•M ?
 óæ9M; `²B- M| +ÁM +| M,M; HU+ M[H" i-K #ªQX L m F?¬M; b Q H¢B F m H" "ªQ h
 KkB ç†+ #B i i?QM?- +| i? M;YB çQÊ+ KMB +€+ F€ i`•M /` #ªQ- ?ÆM M[+ÁM +ªK
 æŠM; +´T +"M; + Q i?b +ªK ;B€+ +O M| +"M; K¢M?Xô
 J¼B M;QÌB M?bM M? m- b„+ K†i ç m F€ [m€BX GQM; >¢Q h?-M H`K #~KX
 óh ç°i M?B M T?€i ?B M- çÊi i" T FQ+? K i°+ H-M M"v- +?9M; i çQÊ+ ç M i?m ?Q
 M? L?B +| #´M K¢M; i`B m ?Q€M i?9Xô
 GB T K æQ" M #¼M ?¼ KÈB i?"M? H" T F?¬M; H•m- +ÁM ç M; i`QM; [m€ i`bM? [m2
 F?¬M; B ;?ûi #Ä h`-M M? L?B- M?QM; iMv i?2Q i?U+ HU+ K¼B M;QÌB i,M; H M-
 M?•M i® F?¬M; t€+ ç`M?- i` M +?B M i`QÌM; i?"M? ?ÁM ç€ pQÈM; +?•M- ªM? ?QÌ
 J•m i?mŠM M"v imv +| i? i¢K i?ÌB S+ +? - M?QM; i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - +?d bÊ
 i¢B i?b F?€+X h`-M M? L?B +| #´M K¢M? i`B m ?Q€M i?9 EQM? hQÊM; "ªQ h?-M
 K„i i`Î M M i`¼M; v mX a m M"v M" M; b) F?¬M; HB M HKv K¼B M;QÌB- i?"K +?Q +
 æQÆM; M?B M M" M; +-M ç°B +®M; ?B M p" i iQ +kM; b) i,M; M?B mX
 J¶B M;QÌB ç m +| #Q K" i +O +?QM? KbM?X h`-M M? L?B +| i? i`B m ?Q€M ` aF
 i`QM; b® ç|X >B M i¢B M" M; +| EQM? hQÊM; "ªQ h?-M h`Q çO +?Q M" M; i?QªB K€
 óæ|B [m€- çQ" M i`QÎM;- ? v +?9M; i ,M +?9i ;b i`QÈ+ `²B M;?d M;ÆB iB TX o®M ç
 ?Q Hm¬MXô hQ J½ hB M M|BX
 GQM; >¢Q h?-M ;B" i KbM? idM? H¢BX
 óh®i- +?9M; i ,M +ÆK i`QÈ+ çBXô
 h`QM; K¼B M;QÌB i`W h?ªB L?B p" h`-M M? L?B ` - M,K M;QÌB F?€+ ç m ,M "¢Q
 i`QM; i`¢M; i?€B v m ÈiX hmv F?¬M; ªM? ?QÎM; çB çQÌM; M?QM; +ªK ;B€+ M°B HF
 / +?`mX E?B ç|B #KM; i?b ç9M; H" +?Q€M; p€M; K†i K"vX
 JÎ+Y - ç M; H9+ ?¼ +?m`M #` çB /Q M? i`¢B M?" ,M # M FB FB K +?9i i?U+ p" i H
 # i-M; ç†i i`QÈ+ +Y X
 óE?¬M; T?Q +¬M; #€M K¢M; +?Q ?¼- [m•M ç°B E?m J [m M i?"i +?m ç€QXô hQ J½
 ? B +€B ?°T F?¬M; iQM? M? çB p"Q i`QM;X
 h?S+ ,M # M i`QM; ç9M; i?"i T?QM; T?9X hmv F?¬M; ç M KS+ id Kd ç T K„i M?QM
 +?Q +ÁM +| + M? i?`iX hmv H9+ M"v ç½ H¢M? M?QM; +| ?Ä ? K T?€T bQ G•K >•
 p'M ç X
 J¼B M;QÌB ,M m®M; MQ M - iU i`Î p ;BQÌM; iB T iK+ M;?d M;ÆB ?²B T?K+ HBM?
 +MM; ?2Q +QM HB M H¢+ +ªK ibM?- +ÁM +?Q EQM? hQÊM; "ªQ h?-M h`Q ç†i i M

Zm•M ç°B ? i bS+ ?"B HÁM; ?"M? ç°M; M;"v ?¬K [m +O GB T K æQ" M- M M +ª M
M?B K pK ;b- ç +| i?İB ;B M M;?d M;ÆBX J½B ç M F?B M;"v i?S ? B Kti i`İB H
H M?X hÈB b•M` M Hmv MX

E?m J [m M H" iÁ i?"M? i?" F?€ HÈM- #İB pb ? B # M H" p€+? M9B L;U J bÆM K
#bM? +?QÈM;- #İB p"v F?B t•v /UM; iB i FB K #Èi T?B M T?S+- +?d +¬M FB M i?
çQÊ+X

a•M` M Hmv M +€+? i`QM; iQÌM; i?"M? E?m J [m M M,K i`,K Kûi- H" ç'i i`®M; +U
i`mM; #BM? K½X G9+ i`QÊ+ #m' B i®B GQM; >¢Q h?¬M p" h?€M? GBM? h•K +MM;
h?B M aS F} bo çQ" M +?QM? H" Î +?¶ M"v i" T ?ÊTX

>¬K M v GB T K æQ" M b® K°i +'T bo F?¬M; ç M ç¬M; çOX h?ªB L?B Î H¢B /Q M
>B M i¢B h?ªB L?B K'i çB ? B ;B€+- GQM; >¢Q h?¬M imv i F?¬M; ç M" M; K¢Q ?B

h€+ /KM; T?K +O "¢Q GBM? æ M ç½ #B M K'iX E?B M GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB HQ H
b v M;OX hmv ?„M +| i? +?„+ +?„M >¢Q L;mv i F?¬M; +| ;b ç€M; HQ- M?QM; M| F
>¢Q h?¬M +| +?9i b® i`m°iX

h`QM; b•M çSM; KQİB h•M GB T K æQ" MX Zm K°i M;"v M;?d M;ÆB H'v H¢B bS+-
M?B M ç½ ?²B T?K+ iBM? i?¬MX J¶B M;QİB iBM? i?¬M b€M; H€M;- i` M Kti +| +?

æQ+? i?U+ H" p"v- ?¬K [m #¼M ?¼ ç m +| çQÊ+ +¬M; ?m•M F?¬M; M?ÄX *?ŠM; M
+'T i?'T- ç²M; i?İB b m F?B ?Q" M i?"M? M?B K pK +| i?QÎM; ? B i`,K +¬M; ?m•M-
KQİB çB KX

*¬M; ?m•M # M GQM; >¢Q h?¬M +ÁM +?Q F`T +?B X GB T K æQ" M b® K°i +'T bo
F?B M;?2 i`mv M H M? i?b B +kM; ç M; M;?d M;ÆB- KÈB KB M +QĐM; ?²B T?K+ +
h?¬M +ª M;"v M v +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; +Æi ? ç°i M?B M M|M; H M- M°B HBM? HU

"İB pb >¢Q L;mv i +?Q idM? /"v- ?„M F?¬M; +€+? M"Q i` Q ç' B pÈB M|X GB M [m
L;mv i ç°i M?B M +MM; ?„M /mM; ?ÊT- ?ÆM M[F?B M ?„M T?€i ç°M; im pB >mv .
F?€ H" iÁ KÁX æ•v H" M,M; HU+ ç†+ #B i +O >¢Q L;mv i\

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kyRX *?QÆM; e9, EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q Ukv

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

>„M +?Q iWM; M;?2 M|B +| ç²M; #¢M K i?9 /mM; ?ÊT i?•M i? M?•M HQ¢BX >„M +
ç|- M?QM; +?d 'M iQÈM; M°B HBM? HU+ #¢Q ç°M; i`QM; i?•M i? X

GQM; >¢Q h?¬M i?¬K M;?o- +QB M?Q ç| H" K°i i`QM; b® M?[M; M,M; HU+ +O >¢Q
p" M| ?B M i¢B F?¬M; +€+? M"Q bY /KM; çQÊ+X L m F?¬M; #¼M ?¼ b) F?¬M; ;t
L?QM; ç•v +QB M?Q H" +?mv M i®i- i?İB F?„+ K'm +?®i ç°i M?B M i,M; bS+ +?B
i²BX

h?'v M?|K GQM; >¢Q h?¬M ç M- çQ" M i`QÎM; +?QM GB T K æQ" M F?€+ ç m ?QÈM

aU i?"i +?SM; KBM?- F?B ?¬K [m GQM; >¢Q h?¬M T?€i ?mv imv i +?B m pB M K
?ÆM M[+m®B +MM; K°i FQ+? imv ?¼ F?¬M; i?'v `ä- M?QM; pšM +| i? +ªK ;B€+ ç
/ Q ç°M;X *?Q M M +€+? M?bM im' B +O GQM; >¢Q h?¬M +kM; #B M ç' B +?9i QiX

JQİB p` HoM? ç°B ç½ bÈK iÈB- i?'v GQM; >¢Q h?¬M- * Q M? EB i ç|M ?ÄBX

óh? M"Q\ J¼B M;QİB ç m ?²B T?K+\ô

GQM; >¢Q h?¬M T?'i i v M|BX

óh?ªB L?B iB m ? Q F?€ M?B m- +?ì ?²B T?K+ +ÁM K'i i?ìB ;B M F?¬M; M;„MX h
+?d bÊ M¨M; F?¬M; i? +MM; +?9M; i +?'T ?¨M? M?B K pKXô

* Q M? EB i i`QM; HÁM; K€v ç°M;- M?È iÈB H-M ç-m h?ªB L?B /MM; M,M; HU+ F
H¢B- +?Êi ?B m `äX :½ F?¬M; ?ÄB M?B m- +?d ;"i ç-mX

óGoM? ç°B- H-M M¨v F m +?9M; i iÈB H¨ +| M?B K pK\ô hQ J½ hB M tQ i v ?ÄBX

h¨"M +?B M ?¬K [m ç2K ç M HÊB Q+? +?Q ;½ `ä¨¨M; M?'iX æ®B K†i €T HU+ F ç
;B€+ ` M°B HBM? HU+ +O KbM? i,M; H M p¨B T?¬MX "bM? +ªM? ? B M;¨M HBM? H
ç|M i? K i¨"M ;B i +?|+ b) +| ç°i T?€- i`î i?¨M? KK+ bQ M;k ;B BX

JK+ bQ b m F?B ç M M;k ;B B- +| i? ?¼+ i" T p¨B F„ M,M; +¬M; FQ+?X *?ì F?B i`î
i? +?¼M M?B m #Q F„X

hQ J½ hB M imv M;Q¨B KB M; F?¬M; M|B ` M?QM; `i b®i `m°i i,M; + Q bS+ K¢M?
;½ p¨ oQÆM; L;mv M L;mv M +? M? H +? F?¬M; M?ÄX *?ì M;¨v H M iÈB M;k ;B B-
i? T?€i ?mv i€+ /KM; HÊM `²BX

* Q M? EB i KdK +QìB H„ + ç-m- M|BX

ó>¬K [m K¼B M;QìB ?Q¨M i?¨M? M?B K pK i®i H„K- [m•M ç°B E?m K [m M ? i bS
ç¨M? +?Q +€+ M;QìB i?ìB ;B M M;?d M;ÆB # M;¨v- ç +€+ M;QìB +| i?ìB ;B M iB
M;QìB F?¬M; T?ªB [m•M M?•M- ç M ç•v H¨ ç ` M Hmv MX >¬K M v F m +€+ M;Qì
+?9i b) #B iXô

h`QM; H9+ ?¼ M|B +?mv M ç½ +| M;QìB iÈBX æ M F?¬M; T?ªB M;QìB [m•M ç°B-
M; v +ª ç-m ç m i`MK ç² ç2MX

G9+ i`QÊ+ +?Q ?¼ ` M?B K pK i? K iQÈM; E?m J [m M *´ *~M çB î i`QÊ+ M?'iX
+ 'T bo M?bM i?'v i`QM; i v ;½ +¬K +€B ?°T- ç| +?ŠM; T?ªB H¨ p"i ?¼ +QÊT çQÊ+
H9+ ç°i FQ+? ç°B p" M HQÆM; K i°+ \

•M? K„i ç€K M;QìB HB + GQM; >¢Q h?¬MX GQM; >¢Q h?¬M +kM; ?ÆB FBM? M;¢+
M|B- +?ŠM; H) E?m J [m M iQM? ç2K p"i i`QM; ?°T i?QîM; +?Q K¼B M;QìB \

G9+ M¨v- i? K iQÈM; *´ *~M ç½ +MM; K'v i?Q+? F?€+? iÈB ;¬MX *´ *~M i`QÊ+ iB M
* Q M? EB i- iB T i?2Q +?mv M ?QÈM; KQìB ç°B GB T K æQ¨MX

ó*€+ M;QìB F?¬M; m´M; H¨ iBM? M;QÆB i` im´B Qm i9M?'i HB M KBM?X *€+ M;Q
pK- T?€ ?Ov ?"m +¬M K i°+- Qi M?'i ?ÆM p¢M ç¢B [m•M K i°+ b) #` ç|B F?€iX *€
J [m M- [m•M /•M E?m J [m M poM? pB M F?„+ ;?B i`QM; HÁM;X h ç¢B #B m [m
i¢ +€+ M;QìBXô

o`i? K iQÈM; *´ *~M M¨v H¨ K°i +?B M bo- +?•M T?ªB ;BŠK ç'i- ?QÈM; KQìB ç°B G
+?m~M +?B M boX

*€+ i?¨M? pB M GB T K æQ¨M +kM; ?Q¨M H +€+ i?€M? çB M +O KbM?X æQÊ+ i?
MB M M¨v F?€ H¨ [m M; pBM?X Pi M?'i +?Q ç M M v- #¼M ?¼ i?Y i?€+? `i i?m" M
*´ *~M KdK +QìB M|BX

óæ i ;BÈB i?B m pÈB K¼B M;QìB- # p` M¨v H¨ iB M #®B >B T E?€+? çQìM; ç M i
h?Q+? F?€+? >B T E?€+? çQìM; \ L;?2 *´ *~M ;BÈB i?B m ç€K i? M? MB M i•M GB
KbM?X >B T E?€+? çQìM; H¨ +?¶ i?¬M #Q i`QM; h?Q+? E?€+? h?€M? æB M- i´M;
F?€+? >B T ¬MX J¶B K°i >B T ¬M i?Q+? F?€+? ç m H¨ #€i ;B B- H¨ +QìM; ç¢B i?
æB MX G9+ i`QÊ+ GQM; >¢Q h?¬M iWM; i?'v [m T?| çB M +?O h?Q+? E?€+? h?
FB K M?B K Hm¬M çQìM; +?O >B T E?€+? çQìM;X

" p` M¨v ç m H¨ +QìM; ;Bª #€i ;B B \ o"v KK+ çQ+? ?¼ iÈB ç•v H¨ pb +€B ;b \

æ9M; H9+ M˘v- M; QÌB €Q ç2M çSM; ç^M; i`QÈ+ #QÈ+ H M p˘B #QÈ+X h` M M; QÌB
 i?"K +?Q F?¬M; +| ?ÆB i?Î bU b®M; - +?Q M; QÌB i +^K ; B€+ ; B®M; F?¬M; F?QX
 L?QM; M; QÌB b€M; bm®i ç m #B i- ç•v H˘ +?•M +?QM? +QÌM; ; B^i?Q+? F?€+? - +|
 M˘QX
 ó*€+ iB m iY- tBM +?"QX h H˘ >B T —M b® KQÌB >B T E?€+? çQÌM; Xô h? M? •K
 i?"K +?Q ?ÆB F?"M- M?QM; ç°B pB M h•M GB T K æQ˘M ç m QÐM M; U+ çSM; i?
 ; B BX "¼M ?¼ bÈK M; ?2 M|B # KQÆB b€m >B T —M i?Q+? F?€+? >B T E?€+? çQ
 G9+ M˘v ; †T ; Ð- M?B m Qi +| +?9i F?~M i`QÆM; X
 óæ-m iB M- +^K iç +€+ M; QÌB pb E?m J [m M H˘K K¼B pB +X L; QÌB M˘Q H˘ çQ˘M
 +†T bo- KÌB #QÈ+ ` F?ÄB ?˘M; Xô
 GQM; >çQ h?¬M #QÈ+ H M ? B #QÈ+ - i v T?^B M„K HçB ç†i i` M M; U+ i`€B- + Q ;
 óæQ˘M i`QÎM; GB T K æQ˘M b® K°i +†T bo GQM; >çQ h?¬M +| K†i5ô
 o` >B T —M b® KQÌB M˘v /€M; p `i ?B M ?Á - KdK +QÌB M|BX
 óE?¬M; +¬M +SM; M; „+ M?Q p˘vX *€B ?°T i`QM; i v *´ *~M +?„+ +m M?"M #B iXô
 GQM; >çQ h?¬M ; "i ç-m M|BX
 ó"B i- ç•v H˘ M; ˘v ?¬K [m F?B +?'T ?˘M? M?B K pK- +?9M; i #„i çQÊ+ iW i v F ç
 >B T —M b® KQÌB pšv i v M|BX
 óE?¬M; b B- tûi i?'v +m /šM çQ˘M ç°B +| #B m ?B M Qm i9 i`QM; H9+ H˘K M?B K p
 ççB #B m h?Q+? E?€+? h?€M? æB M- ç†+ #B i i?QÎM; +?Q +m M, K i`, K +¬M; ?m
 L, K i`, K çB K +¬M; ?m•M\
 L; ?2 +QM b® M˘v- +?Êi p M; H M iB M; ?9i F?QX L M #B i /M i" T i`mM; KQÌB h•M
 b® +kM; F?¬M; çO M, K i`, K- ç•v H˘ iQM? +^b m F?B ?Q˘M i?"M? M?B K pK çQÊ+ i
 h?Q+? E?€+? h?€M? æB M HçB #Ä çQÊ+ HÈM M?Q p˘v- i?QÎM; +?Q GB T K æQ˘M
 ?m•MX *€+ GB T K æQ˘M F?€+ +| +?9i t Q ç°M; X
 >B T —M b® KQÌB M?"M M?çi M|BX
 ó*€+ M; QÌB F?¬M; +¬M ; †T ; €TX h M|B +?Q +€+ M; QÌB #B i- M m F?¬M; T?^B +€+
 i?Y i?€+? K˘ F?¬M; T?^B i?€K ?B K- M?Q p˘v F?B GQM; >çQ h?¬M çQ +€B ?°T M
 Qi M?'i i, M; H M ; †T KQÌBX h b) H˘T iS+ +?Q +€+ M; QÌB i?'v i`QM; ?°T +| +€B ; b)
 æ•v H˘ +¬M; ?m•M h?Q+? E?€+? h?€M? æB M i?QÎM; +?Q- GQM; >çQ h?¬M F?¬
 K„i ?QM; T?'M M?bM +?^K +?^K +O +?9M; #çM- çB ç M i`QÈ+ K†i >B T —M b® K
 ?m•M +O KbM?X
 >B T —M b® KQÌB +kM; ; BÆ ` +€M? i v i`€B- # M i` M +| H M? #˘B +¬M; ?m•M K
 #˘B GQM; >çQ h?¬M X J°i H€i b m M•M; H M- ç½ i?"M? +¬M; +?mv M ?Q€M +¬M; ?
 o` >B T —M b® KQÌB M˘v M?QM; +kM; H˘ HB T K ; B^\
 æQ˘M pB M GB T K æQ˘M #` ; ¼B +?mM; H˘ HB T K ; B^X >B T —M b® KQÌB M m
 p˘v M; ?o H˘ ; ½ +kM; +| çQ˘M ç°B +O KbM?X æQ˘M ç°B +QÌM; ççB iÈB +Ð M˘Q KÈ
 +?d bÊ H˘ i?U+ HU+ €K b€i çQÊ+ K i?¬MX
 GQM; >çQ h?¬M HoM? tQM; +¬M; ?m•M i`Î HçB # M ç²M; ç°B- `i iÁ KÁ p˘i T?~K #
 #^Q #®B ; b- +| i? i`•M [mw ç M KS+ +QÌM; ; B^ #€i ; B B F?2M M; ÊB F?¬M; /SiX
 >B T —M b® KQÌB M?çi ; B¼M; M|BX
 óL m GB T K æQ˘M b® K°i +†T bo F?¬M; çQ ` +€B ?°T M˘v- +?d bÊ F?¬M; B i
 L?QM; i +| i? F?šM; ç`M? - iW ç-m ç M +m®B ?¼ F?¬M; ? KÎ ?°T ` Xô

J°i + ?B M bo i`QM; ç°B F?€+ M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄBX
 ó>B T —M ç¢B M?•M- b Q M;`B +! i? F?ŠM; ç`M? \ô
 >B T —M b® KQÌB ` ?B m + ?Q \*´ ~MX \*´ ~M #QÈ+ iÈB # M +¢M? ;½- p` i?Q+ ? F?
 iB T `M M„T ?°T- #bM? i?ªM M!BX
 ó"ÎB pb- `i Qi M;QÌB +! +U imv i çQÊ+ ?'T /šM # M i`QM; ?°TXô
 L!B tQM; M;!M i v ;½ F?) ç°M; - M„T #°T # "i` X "¶M; +?®+ K°i i-M; [m M; M;mv M
 i€MX L?m ?Á [m M; M;mv M i® K M; i?2Q [m M; K M; i`„M; M?¢i /•M; H M- +?Q
 `QÊBX J°i i?•M i? M?Ä tBM? iW # M i`QM; # v H M- +?“K`½B ;BQÆM; +€M? - +! +
 h`QM; T?9i + ?®+ - K¼B M;QÌB #`i ;B€+ i`WM; iQ K„iX \*! Qi M?`i ?ÆM K°i MY M;Q
 óZm M; M;mv M i® HBM? H¬5ô
 æ°B pB M GB T K æQ`M b® K°i +`T bo pW KÈB #ÎB pb M?“M çQÊ+ M,K i`,K +¬M
 GQM; >¢Q h?¬M i?b MK +QÌB i` M K†i +?Êi ç¬M; +SM;X
 h? M?QM; - i? M?QM; H¢B H` HBM? H¬- +ÁM H` M;mv M i® HBM? H¬X *ª ç€K €M?
 i® iBM? HBM? ;B½v /K Km®M # v çB- i`QM; HÁM; ç m i`„M M;`T ?®B ?"MX
 L; v +ª * Q M?EB i +kM; tm'i ?B M +ªK t9+ iQÆM; iUX
 L m bÈK #B i i`QM; ?°T +! Zm M; M;mv M i® HBM? H¬- K†+ F GQM; >¢Q h?¬M +ª
 F?¬M; ç2K ` i?S M`v5 æWM; M!B H` M,K i`,K +¬M; ?m•M- +?Q /M H` M,K M;`M-
 F?¬M; ç´B çQÊ+ K°i Zm M; M;mv M i® HBM? H¬5 GBM? H¬ ç m F?¬M; i? /MM;
 M;QÌB +¬M i?b M! w M;?o p¬ i"MF?ª M,M;X Pi M?`i i`QM; GB T K æQ`M b® K°i +
 ok p` hQ J½ hB M ç m +! i? bY /KM; HQ¢B HBM? H¬ M`v- ?ÆM M[p¬ +MM; i?Q+?
 GQM; >¢Q h?¬M +ªK ;B€+ F?€+ pÈB K`v M;QÌB FB X L;QÌB i ç M; ?®B ?"M- i?“K+
 HÁM; ?„M tm'i ?B M- H` i?QÆM; ?¢BX
 E?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; +! iB + Mm®B K'i çB Zm M; M;mv M i® HBM? H¬- K` H` T?
 M;mv M i® HBM? H¬ `ÌB F?ÄB ?°T- F?QªM? F?“+ iªM ` ?ÆB i?Î- ç€v HÁM; ?„M ç°
 æ²M; i?ÌB i`QM; +Æ i? Hm¬M tm'i ?B M +ªK ;B€+ M!M; `U+ M v +`M; #B M K¢M?
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kykX *?QÆM; e9, EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q Ujv

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+ M;?o ç M- i?b ` +ªK ;B€+ M!M; +?€v i`QM; M;QÌB F
 L;mv i?mv i F? /mM; ?ÊT- K` #ÎB pb #û M`v\

h`¢M; i?€B +O M! /QÌM; M?Q F?¬M; i® iH„K5 h?“i v m ÈiX Zm M; M;mv M i® i` M
 F?¬M; `M ç`M?X *S iB T iK+ M?Q p`v- bÊ `^M; M! b) poM? pB M i M #B M i`QM; F?

>¬K M v i?ÌB iB i i®i- €M? M„M; `ÆB i` M M;QÌB Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?X
 K`v #B M ç´B- ç M; +® ;„M; Km®M # v çBX L?QM; i`QÈ+ K†i >B T —M i?Q+ ? F?€
 b Q M! +! i? i`®M i?Q€i\ o` >B T —M b® KQÌB M`v +€B ;b ç m F?¬M; H`K- i v +?
 +ª pMM; pšv #B M i?“M? m´M; +¬M;X

hW GB T K æQ`M b® ? B ç M b® KQÌB- i`i +ª ç°B pB M i•K ibM? ;?2M i} pb GB T
 çQÊ+ +¬M; ?m•M ç½ #B M K`i- i?“K +?Q +! +?9i + ?•K #B KX æ•v imv i ç®B H` M?

L,K i`,K +¬M; ?m•M bQ b€M? pÈB Zm M; M;mv M i® HBM? H¬- [mª i?“i H` F?€+ #B

æ†+ #B i i`QM; GB T K æQ`M KK+ bQ- F} bo p` ? B K T?€T bQ [m M; ? - H9+ M
L m +! çQÊ+ Zm M; M;mv M i® HBM? H- i?U+ HU+ +O ?¼+ ?„+ +?„M b) i,M; + Q

J„i >B T —M b® KQÌB H` K`m ç2M- ç€v K„i i?•K i`-K K` M°B HB K- ;½ M?bM ? i #E
GB T K æQ`M- i`QM; HÁM; i?-K i? MX hmv #¼M i` M`v Qm i9 M?QM; /M b Q pšM
M;?o i`QM; HÁM;- M?QM; M?Q p`v +kM; i®i- Qi M?`i ?¼ i?ŠM; i?„MX

ó>B M i¢B +€+ M;QÌB ?B m`ä HÌB i`²B +?SXô >B T —M b® KQÌB KdK +QÌB M¡BX
+kM; ? i T?S+ FBM? M;¢+X æB M +?O h?€M? L;mv i +! M¡B- i?S M`v H` KQÌB h•
H`K M?B K pK çQ¢i çQÊ+- h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +?9M; i b) F?-M; +?B K H`
i?QÎM; +?Q +€+ M;QÌBXô

GÌB pW M¡B` - ; -M M?Q #°+ T?€i iB M; ?Q M ?- -K oX J¼B M;QÌB ?B m`ä i€+ /K
+ÁM H` Zm M; M;mv M i® HBM? H- / ?`T i?m M?`iX B +kM; F?-M; M;?o iÈB h?Q
#m-M; i? HBM? H- i`•M [mw M?Q p`v ç i?QÎM; +?Q ?¼X hU M?Q h?€M? L;mv i
ç®B pÈB h?Q+? E?€+? h?€M? æB M ?ªQ +ªK #¶M; +?®+ i,M; + QX

óL?QM; Zm M; M;mv M i® HBM? H- +?d +! K°i- Qi M?`i K°i T?-M # i`QM; b® +€
+?9M; i F?-M; i? i?QÎM; M¡ +?Q i`i +ªX "ÌB p`v ç¢i çQÊ+ T?-M i?QÎM; +?d +! K°
p`M F?Q +O +€+ M;QÌB p` HoM? M;° [m M; M;mv M i®X >B M i¢B i`i +ª M;QÌB +!
H`K +?O K m #QÊ+ ` F?ÄB ?`M;Xô

.QÈB bU` H M? +O >B T —M b® KQÌB- KQÌB ç°B GB T K æQ`M +€+ F} bo- KK+
iQM? ç m ?QM; T?`M F?¡ MûMX

h`QM; ç¡ +! +ª çQ`M i`QÎM; GB T K æQ`M b® #®M F?€i p¼M; M?`i +kM; iU M?`M K
KK+ bQ M;k ;B B GK+ >BX

aQ pÈB F} bo- KK+ bQ i?•M +`M [m M; M;mv M i® ?ÆM B ? iX >¼ H`v i` HB m H
M;mv M i® HB M H¢+X GK+ >B ÎT?QÆM; /B M M`v H`i?B M i`B i`QM; i?B M i`BX :
i® imv i F?-M; i?m FûK #`i +S M;QÌB M`Q i`QM; b•MX

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?- M m +! i? çQÊ+ M¡- M?Q p`v +?QM? KbM? +! i? [m
;B BX .M +?Q GK+ >B M;`v i?QÎM; i`-K`M- H9+ M`v iBK ç`T`°M`°M;X

"¼M ?¼ B +! i? i?•M +`M [m M; M;mv M i® ?ÆM KbM? +?S\ Zm M; M;mv M i® iBM
p KbM?5

J¶B M;QÌB #QÊ+ ` ç m +! bmv M;?o M?Q p`v- +?d H` M;QÌB +! im pB iS ;B B ç T
M;QÌB im pB M;k ;B B i?b i`°M M;"T F?€i p¼M; p` iU iBMX h`W GK+ >B` - M;k ;B B
æB MX GQM; >¢Q h?-M- .QÆM; o,M *?B m- æQ¢M R+- >`M ok p` K°i F} bo M;k ;B

JK+ bQ- F} bo- i? K p`Q ? B K T?€T bQ i?m°+ iQM? [m M; M;mv M i®- i`M; +°M; ?
>B T —M b® KQÌBX

óh`i +ª iMv /mv M- F?-M; i? +QÐM; +-m- M m F?-M;- çWM; i`€+? i F?-M; F?€+?
KQÌB ç°i M?B M #B M H½M?X G9+ i`QÊ+ ;½ +ÁM +! p KÌ M?¢i M?Q F?-M; F?Q- ?
b€i i?-M- #¶M; +?®+ T?€i` •K H½M? F?B M K¶B M;QÌB M?`M F?-M; çQÊ+ ç€M?
GQM; >¢Q h?-M +kM; M?Ì b€i F?Q M`v idM? H¢B HÁM; i?QÆM; ?¢B Zm M; M;mv
M?bM i?•M ?bM? ;B½v /K /QÈB i v >B T —M b® KQÌB- K`v M?Qm +?†iX

ó*€+ M;QÌB +! i? iU T?¡M; ` ?ÆB i?Î+O KbM?Xô

J°i Hm²M; F?Q HQm t€K i?U+ i? iW M;QÌB >B T —M b® KQÌB /•M; H M- i` M F?-M
i€M- ?bM? i?`M? K°i i-M; b€i F?Q #,M; H½M? •K mX h?2Q b m- ;½`9i H¢B i vX Z
H M + QX

L?QM; M¡ +?d # v H M K`v i?QÊ+ H`T iS+ `mM`~v # v i?'T tm®M;- ?B M M?B M`i
F?-M; i`mM;X

*kM; p"Q H9+ M"v- ?ÆB i?Î [m M; M;mv M i® ?-m M?Q F?-M; T?•M i`QÈ+ b m /•
p" M; H|2 H M- K¶B K°i M;QÌB +| +Æ ?°B çQÈ+ ç M Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? i
K T?€T bQ ç m iQ" M HU+ T?|M; ` ?ÆB i?Î [m M; M;mv M i®- /MM; €M? K„i F?€i p
*?d +| GQM; >¢Q h?-M H" F?€+ #B iX >„M F?-M; ? T?|M; ` M°B HBM? HU+- +?c
K„i -M ?Á /QÌM; M?Q Km®M ?QÈM; M| M|B +€B ;bX JB M; F?) ç°M;- M|B ;b ç| pÈE
.QÆM; o,M *?B m çSM; T?Q # M T?ªB GQM; >¢Q h?-M- ;½ i?'v `ä `M; ç°M; i€++
ç| ;½ i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? iU M?Q H Q p"Q
GQM; >¢Q h?-MX
E?m-M K†i im'M i9 +O GQM; >¢Q h?-M tm'i ?B M MK +QÌB 'K €T- +?"K `½B M•M; H
i® iBM? HBM? `ÆB p"Q HÁM; #M i v ?„MX
:-M M? m- ?„M +| i? i`-M; i?'v `ä `M;X
Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? iQ" M i?•M imv i i`„M;- iU M?Q /MM; #¢+? i?Ov iBM?
i` M M;QÌB K†+ p€v M; „M i`„M;- ? B +€M? i v i`„M; MäM p" ? B +?•M i?QM /"BX J€
i?€+ MQÈ+ i?ª b m HQM; `ÆB # M +?•M- K°i ç-B +€M? i`QM; bm®iÎ ? B # M i?•M
?¢M +? i|+ /"B +O M| F?-M; iMv w # v H MX
æ†+ #B i H" i`QM; K€B i|+ p" M; +?mB ` ? B +€B i B M?¼M- H" ç†+ i?M +O iBM?
+kM; iQÆM; iU M?Q GQM; >¢Q h?-M +| +?9i i`QM; bm®i- +?ŠM; [m €M? K„i F?-
p"ªK ç¢KX
.QÈB €M? K„i M;Æ M;~M +O K¼B M;QÌB- Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? M? M?"M;
h?-M- M?bM ?„M- /QÌM; M?Q +| +?9i M;?B ?Q†+ p" KÌ K'iX
" M M;QÌB GK+ >B /•M; H M bQÆM; KM p" M; M²M; ç"K- M?QM; K„i i?'v Zm M; M;r
i v GQM; >¢Q h?-M- ;½ +?Èi M;Æ M;~MX
G"K b Q +| i? X >„M H" F} bo- KbM? H" KK+ bQ5 >„M i?•M +M [m M; M;mv M i® b
h`QM; HÁM; ;½ /•M; i`M F?-M; T?ªB +ªK t9+ ç® F} K" H" FBM? M;¢+X J†+ F M?b
M?B m +Æ ?°B ?ÆMX L?QM; Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? iW ç-m iÈB +m®B F?-
i`U+ iB T # v ?QÈM; GQM; >¢Q h?-MX
GQM; >¢Q h?-M €M? K„i -M M?m K M; p" B T?-M v m i?QÆM;- /MM; i v pm®i K€B
M? ;B¼M; M|BX
óu M i•K çB- i M?'i ç`M? ;B[HìBXô
>B T —M b® KQÌB KdK +QÌB M|BX
ós2K ` M| ç½ H"K ` imv M +?¼MX Zm€ i`bM? +-M; #bM?- h?Q+? E?€+? h?€M? a
?B M ibM? ?m®M; F?| +QB M"QX h®i H„K- i ç½ ?Q" M i?"M? M?B K pKX GQM; >¢
GQM; >¢Q h?-M M;~M; ç-m M?bM >B T —M b® KQÌB- +mM; FQM? ?"M? H M|BX
ósBM >B T —M ç¢B M?•M i? v i ?QÈM; >B T :Bª ç¢B M?•M +?mv M ç¢i HÁM; #B i
>B T —M b® KQÌB ;"i ç-m tQM; +MM; ? B >B T —M i?Q+? F?€+? F?€+ tQ v M;QÌB
F?Q +kM; iMv i?2Q M?¢i /-M ç M #B M K'iX
* Q M? EB i i?"i iU M?B M çB iÈB # M +¢M? GQM; >¢Q h?-M- KdK +QÌB M|BX
ó*?9+ KWM; +m- >¢Q h?-MX æB i?-B- i +MM; +€+ M;QÌB p /Q M? i`¢BXô L|B t
[m ûi K„i M?[M; M;QÌB ?B M ` ç® F}X "¶M; +?®+ +€+ €M? K„i ;?2M; ?ûi FB #B M
hmv #B i `ä ç€K i? M? MB M M"v b) F?-M; +QÌM; çQ¢i- M?QM; +| * Q M? EB i # M
Qi T?B M iQ€B F?-M; +-M i?B iX >Q" B "Q+? +| i°B- ?B M i¢B GQM; >¢Q h?-M +Á
i® iBM? HBM? p"Q M;QÌB K"X
hQ J½ hB M +QÌB iQ M|BX

óæQ`M i`QÎM; +?QM? H` çQ`M i`QÎM; - p`i +O +?9M; i i?b i? M`Q +kM; i`Î p i vX
 M;`v 5ô
 J„i i?'v GQM; >¢Q h?–M +| çQÊ+ Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?- ç°B pB M GB T H
 iBM? #U+ KbM? #¶M; +?®+ +?mv M #B M K°i i`,K i€K KQÆB ç°X
 GQM; >¢Q h?–M F?–M; M|B +€B ;b- K M; i?2Q +?9M; #¢M i`Î p /Q M? i`¢BX
 L?bM i?2Q #|M; /€M; M?|K GQM; >¢Q h?–M- æQ¢M R+ çB iÈB # M +¢M? .QÆM; o.
 ós2K ` +U Hv ;B[ +?9M; i p` ?„M ç M; /–M +€+? t Xô
 .QÆM; o,M *?B m F?) i?Î /`B- M|BX
 óJ¶B M;Q`B F€ M;° F?€+ M? m- ç•v F?–M; T?ªB +QÐM; +–m +| i? i? v ç´BX L?QM
 #ªM i?•M M¶ HU+ F?B M +Æ ?°B tm'i ?B M F€ M;° #B M HÈM +?9iXô
 æQ¢M R+ +Q`BX
 óL|B i®i H„KX *–m M;Q`B F?–M; #^M; +–m KbM?- iU i?•M K¢M? H M KÈB H` ç9M;
 p X L?•M /`T M;?d M;ÆB ioM? i•K im Hmv MXô
 GQM; >¢Q h?–M p` +?9M; #¢M i`Î H¢B /Q M? i`¢B- pW p`Q +Y K¼B M;Q`B ç½ M?
 ó> ? - [m€ bQÈM;X *€+ M;Q`B +| M?bM i?'v p K†i K'v M;Q`B ç| F?–M; \ L?'i H` G
 #®M- b„+ K†i F?| +QB Km®M +? iXô hQ J½ hB M +Q`B iQ M|BX :½ F?–M; +?9i ç v
 F?–M; +?¼M KbM?X G'v im pB iS ;B B M?Q ;½ p®M F?–M; +| +Æ ?°BX
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kyjX *?QÆM; e8, Zm M; L;mv M h® hBM? GBM? URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

hmv >`M ok i`QM; HÁM; +| +?9i iB + Mm®B- M?QM; GQM; >¢Q h?–M çQÊ+ ç M Zm
 i®iX

G•K >•K +Q`B ;B M M|BX

óL`v i?"i i®i [m€X o b m çQ`M i`QÎM; +| Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?- +?9M; i i´M
 L;mv M #ªM hªB L?B F?Q M? +?•M im Hmv M i` M ;BQ`M; H9+ M`v +kM; çB iÈB-
 `Qm HQm F K¼B +?mv MX

GQM; >¢Q h?–M M? H„+ ç–m M|BX

ó*€+ M;Q`B #B i pb b Q Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? +?¼M i F?–M; \ô

J¼B M;Q`B ç M; ?QM; T?'M #¶M; M;~M ` - €M? K„i F?| ?B m M?bM ?„MX

GQM; >¢Q h?–M KdK +Q`B M|BX

óæ| H` #ÎB pb i /MM; M°B HBM? HU+ b|M; •K i?"M? imv M M|B pÈB M|- i i? pÈB
 +–M M| +?¼M i - i b) +?Q M| iU /QXô

ó \ô J¼B M;Q`B M;~M ` - F?| i? iBM M?bM GQM; >¢Q h?–MX

GQM; >¢Q h?–M çB iÈB K°i # M KÎ +Y /Q M? i`¢B-

•M? M„M; # M M;Q`B +?B m iB M ;B M T?ÁM; - ç¼M; i` M F?m–M K†i M;QÆB im'M
 ?„M H` i`mM; i•K [m M; K M; FB X

GQM; >¢Q h?–M M•M; H M #`M i v +| Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?- M|BX

óL;mv M i® iBM? HBM? H" M;mv M i® iBM? i?m-M i`QM; i?B M ç` #B M i?`M?- +
 M\ \ *€+ M;Q`B M?bM K„i M| aK ç¢K # Q M?B m- K'i çB iU /Q- +?d bÊ M| poM? pB M
 pÁM; i v [m M; KBM?- i`Î p pÈB i?B M M?B MX
 G-M M[i?QÆM; iB + pm®i p2 K€B i|+ /`B +O Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?- GQM
 óæB çB- b m M`v T?ªB +~M i?`M +?9i- çWM; ç #` #„i M[Xô
 L|B tQM; ?„M /m¶B i v ` M;Q`B- ç €M? M„M; M?m ?Á +?B m p`Q i` M i?•M ?bM? i
 i® iBM? HBM?X
 G•K >•K- hQ J½ hB M p K†i M;¢+ M?B M- h`-M M?L?B i?b F?¬M; iBM M´B- oQÆ
 T?-M F?•K T?K+- >`M ok i?b M;~M ` F?¬M; M|B M M H`BX L; v +ª * Q M? EB i+k
 *?d +| h?ªB L?B F?m¬M K†i ;B'm b m F?,M +?2 ?B M MK +Q`B /`m /`M;X
 æ9M; p`v5 M;QÆB 'v +?QM? H" M;®+ M?Q p`v ç'vX L?QM; +kM; #ÎB pb HQÆM; i?M
 M;®+ +O KbM?X
 Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? ;BQÆM; +€M?- [m v ç-m HB + GQM; >¢Q h?-M K°i
 i?ŠM; H M F?¬M; i`mM;X
 L| ç½ # v + Q ?ÆM M|+ M?`- iQ`M i?•M i`M M;"T /QÈB €M? K†i i`B- F?B M p-M;
 b„+ p`M;X
 " M? #²M; i` M F?¬M; i`mM;- M| +9B ç-m- €M? K„i aK ç¢K M?bM +?,K +?9 /Q M? i`
 i`ÁM +?ÈT +?ÈT- /Q`M; M?Q ç M; bmv iQ çB m ;bX
 h?Q+? E?€+? h?€M? æB M i´M; çB MX
 h?€M? L;mv i M;?2 >B T —M b® KQ`B #€Q +€Q- F?|2 KB M; +QM; H M MK +Q`B M
 ós2K ` M| ç½ ?B m w i Xô
 >B T —M b® KQ`B ?ÆB iÁ KÁ ?ÄBX
 óæB M +?O- +?ŠM; H) M;`B ç½ #B i i`QÈ+ Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? b) +?¼M
 h?€M? L;mv i ;"i ç-m M|BX
 óæQÆM; M?B M- ç•v H" K°i ç€ i`9M; ? B +?BKX oW ç ç€K i? M? MB M +| ?ªQ +ª
 æB M +?9M; i - pW ç2K HBM? H¬ +?Q GQM; >¢Q h?-MX L|B b Q i?b i H"K ¬M; +
 ` +?9i H p"iX >„M +`M; K¢M? +`M; +| i? #ªQ p hªB L?BXô
 >B T —M b® KQ`B M|BX
 óGQM; >¢Q h?-M +| KS+ i?•M +`M Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? K¢M? M?Q p`v\
 ?-m M?Q F?¬M; ? /Q /U # v ?QÈM; ?„MX æ€K i? M? MB M F?€+ ç m M?bM M;•v M
 [m€ i`bM? imv M +?¼MXô
 h?€M? L;mv i KdK +Q`B M|BX
 óoB + M`v M;QÆB çWM; ?ÄB M?B mX æB H"K pB + çBXô
 óo•M;Xô J M; i?2Q K°i T?-M M;?B ?Q†+ p`iÁ KÁ- >B T —M b® KQ`B HmB ` M;Q`B
 h?€M? L;mv i i`QM; K„i tm'i ?B M p`B T?-M bmv iQX
 ós2K ` M,M; HU+ i?•M +`M +O >¢Q h?-M ç®B pÈB [m M; M;mv M i® +ÁM K¢M? ?A
 M;mv M i® iBM? HBM? ç m F?¬M; ? F?€M; +U ?„MX E?¬M; m´M; H" i? +?`i [m M
 iY i²M i¢B- M;Q`B F?€+ M`Q +| +Æ ?°B\ > ? - M m ç H½Q ;B` .QÆM; ?¢Q >`K #
 +`M; ;B` +`M; ;B MX L?QM; K` M|B M?Q i? M`Q i?b pšM H" +?Q ?¼ +?B K Qm i? X

h?€M? L;mv i M"Q #B i GQM; >¢Q h?–M +| i? K M; ¢B Zm M; M;mv M i® iBM? HB
¢B K [m M; KBM? +?B iY- ?„M i?“K +?Q F?–M; ? T?€i` K°i +?9i [m M; M;mv M i
iBK i?B M HQÆM; i?QÆM; ?¢BX

.Q M? i`¢BX

GQM; >¢Q h?–M H'v` +–M; ?m•M K¼B M; QìB +| ¢QÊ+ i`QM; H9+ H`K M?B K pK
M; QìB p®M #îB pb ?„M i?ª Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? K` +| +?9i #m²M #U+ M v

h`QM; F?B +?†M ;B i t2 p" M HQÆM; - ?¼ i´M; +°M; ;B i #®M +QM "Q+? GK+ aQM;
h?m"i ao i€K K„i- +ÁM +| b® HÈM aQM; æ Q J p` J L?½M h?m"i ao #bM? i?QìM; X
i`,K +–M; ?m•MX \*?d`B M; b® M`v ¢½ pQÊit ¢Q`M ¢°B F?€+X .M b Q K i°+ ?½

h`W M`v` +ÁM +| # M i?QîM; #ªv i`,K +–M; ?m•M +MM; pÈB ;B i h?` >mv i"®B h?
?m•MX J°i H–M M?B K pK ?¼ H¢B ¢QÊ+ iÈB ;–M ? B M;`M ¢B K +–M; ?m•MX J¶B
p`Q M;mv M #ªM +| ¢QÊ+ ;B€ i` +–M; ?m•M- K¶B M; QìB ¢QÊ+ F?QªM; # i`,K b€r
#bM? [m•M T?•M T?®B M M +? M? H +? F?QªM; K°i ? B ¢B KX h´M; ;B€ i` +–M;
? B M;`M M, K i`,K ? B KQÆB- ¢QÆM; M?B M ¢•v H` iQM? iQ€M +ª T?–M >`M okX

æ•v [mª H` K°i +QM b® FBM? F?OM; 5 "¼M ?¼ +?d H` h•M GB T K æQ`M ¢½ +| +–
imv i ¢®B F?–M; ¢ÆM i?m–M H` i?U+ HU+ - +ÁM +| [m M ? ¢ M p" M K vX

*S i?2Q ¢` M`v- +m®B +MM; ?¼ ¢¢i ¢QÊ+ / M? ?B m ¢ M?`i ¢Q`M ¢°B +kM; F?–M
+ÁM +| T?–M i?QîM; F? F?€ M[X

*?B tQM; +–M; ?m•M- GQM; >¢Q h?–M iU M?Q Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? +?C
+QìB M¡BX

óh®i H„K- K¼B M; QìB M¶ HU+ im Hmv M ¢BX G•K >•K- p T?–M ¢ M /QÊ+ i?b T?B
G•K >•K +QìB ;B M M¡BX

óh`B HB m i®i M?Q h?` >mv i"®B h?€T H` H–M ¢–m iB M i +| ¢QÊ+ - pW H9+ +| K
+?9iX L m i?“M? +–M; - b m M`v b) ;B9T Q+? `i HÈM +?Q ¢°B i X GoM? ¢°B- i`QM
¢´m ;B€ M`Q F?–M; \ô

* Q M? EB i ;"i ¢–m- M¡BX

ó*!- E?m J [m M H` i?“M? i?` i`¼M; v m- S?ÁM; ¢´m ;B€ i?€M? KBM? /o M?B M +
Km®M H`K ;b\ô

G•K >•K M¡BX

ó.o M?B M H` Km p`B i?S p` #€M p`B i?SX h? K p`Q M? L?B ¢¢B ;B KB M; `°M; -
æ®B pÈB #Q K"i EQM? hQÊM; "ªQ h?–M h`Q +O h`–M M? L?B- #¼M ?¼ F?–M; +|

* Q M? EB i KdK +QìB M¡BX

óh®i- p"v +€+ M; QìB M; ?d M; ÆB ¢BX E?B M`Q +| M?B K pK i?b b) +| M; QìB i?–M;

* Q M? EB i ¢B`²B- K¼B M; QìB iU H M ;BQìM; im Hmv MX \*`M; ¢®B K†i K i°+ ?
+MM; K i°+ +QìM; ¢¢B bQ b€M? pÈB- #¼M ?¼ #û M?Ä F?–M; ¢€M; F X *?d +| F?
+| i? ?Q`M i?“M? M?B K pK ;B M M M- iW ¢! F?B M KbM? +`M; K¢M? ?ÆMX

" i?€M; ` M Hmv M pW KÈB #„i ¢–m- ?¼ +kM; /–M M?“T i•KX hmv T?®B ?ÊT +ÁM
¢B p`Q ¢QìM; H®BX J¼B M; QìB ¢ m i?–M; KBM? - /mM; ?ÊT +?d H` p'M ¢ i?ìB ;B
GQM; >¢Q h?–M FûQ h?ªB L?B i`î H¢B ;BQìM; X

óh?ªB L?B- ?–K M v M`M; i?´v b Q`²B\ *! +?¶ M`Q F?–M; i?QªB K€B\ô

h?ªB L?B M? H„+ ¢–m- /U p`Q #ª p B GQM; >¢Q h?–M- M?Ä ;B¼M; M¡BX

óh ç½ bÈK i?|B [m2M- M;QÆB F?-M; +-M HQ H„M;X E€ i?“i K'i çB F?Sm ;B€+ imv
+ÁM +| i? pQÊi [m Xô

GQM; >¢Q h?-M M? i?Î` - M|BX

óL|B T?ªB ;B[HÌB ç|X h`QÊ+ F?B F?Sm ;B€+ +O M`M; ?²B T?K+- i imv i F?-M; +
hmv i F?-M; im Hmv M Gm•M >²B GBM? G- - M?QM; M`M; p®M ç½ F?-M; M?bM i?
+€+? M`Q M?Ì KMB K M; H¢B iBM iS+- M?'i ç`M? `i HÈMªM? ?QÎM; M,M; HU+ +O
M;?d M;ÆBX h ç½ ?S T?ªB #ªQ p M`M; +ª çÌB +ª FB TXô

h?ªB L?B /`m /`M; +QÌBX

óh M;?2 HÌB M;QÆB H` çQÊ+Xô

J¶B F?B +?d +| M`M; p` GQM; >¢Q h?-M # M M? m- i'i +ª #,M; +SM; +O M`M; b) ;
M?Q K Q +QM M;Q M M;Q½MX

æ9M; H9+ M`v- ç°i M?B M i B h?ªB L?B F?) ç°M;X GQM; >¢Q h?-M +kM; #ªM M,M;
+?€v #ÄM; i`QM; M;QÌB H¢B tm'i ?B MX

h`K pªB #` M?' + H M K°i ;|+ M?Ä- K°i #|M; i`„M; H†M; H) +?mB p`QX

GQM; >¢Q h?-M ç +?†i #`M i v h?ªB L?B ç`M? M•M; H MX

óE?-M; +| ;b ç•m- H` Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?Xô

æ9M; p`v- +€B M`v ç°i M?B M tm'i ?B M i` M;BQÌM; ?¼- +?ŠM; T?ªB H` Zm M; M;

*| H) #ÎB pb çQÊ+ €M? M„M; +?B m`¼B- H9+ M`v i`-M; M| i®i ?ÆM i`QÊ+ ç|- F?-M;
GQM; >¢Q h?-M- ç-B i v M?Ä H`K` ç°M; i€+ +?®M; +^KX L;Q¢B i`W i?•M i? [m
;b M?•M HQ¢BX

*ªK ;B€+ çQÊ+ M|i ?•M +”M- GQM; >¢Q h?-M KdK +QÌB M•M; H M i v T?ªB pšv pšv

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? ;BQÆM; ? B +€M? M? ç€T tm®M; HÁM; #`M i v GQM
M?m ?Á F?-M; M;WM; T?€i` iW M;QÌB M|X \*ªK ;B€+ M|M; #ÄM; i`QM; M;QÌB GQ
K¢M?X

óa Q M;QÆB i`Î H¢B\ \*| ;b F?-M; i?QªB K€B +-M i ?¶ i`Ê\ô L|B tQM; GQM; >¢Q h
;B½i [m M; M;mv M i® iBM? i?m-MX

*?'i /`+? p`M; M?¢i /B +?mv M i`QM; i v ?„MX Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? KÎiQ
/MM; ç-B i v M?Ä K9+ H M K°i Qi iBM? i?m-M i? HÄM; [m M; M;mv M i®- m®M; ?

"¶M; +?®+ iQ`M i?•M M|i iW iBM? F?B i i`„M; H`T iS+ iÄ M?B m i-M; b€M; p`M; X
L;mv M #ªM €M? K„i M?bM GQM; >¢Q h?-M +| +?9i /Q /U M v i`”M M;”T pmb KWM

óP- Q- Q ô Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? T?€i` K°i +?m¶B i? M? •K GQM; >¢Q h?
M?Q H` M;¬M M;[i?m°+ iBM? HBM? i°+X a m ç| M| ¬K H'v K°i M;|M i v GQM; >¢Q
M?bM F?€ #m²M +QÌB- iU M?Q ç M; ,M F2K +•vX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

ky9X *?QÆM; e8, Zm M; L;mv M h® hBM? GBM? UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

æ€M; iB +- GQM; >¢Q h?-M M;Q¢B HBM? HU+ F?-M; i-K i?QÌM;X h?•M i? Zm M
v m- K°i M;KK F?-M; +„M `€+? / i v GQM; >¢Q h?-MX

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? #B M b®i`m°i- Îi`QM; HÁM; #`M i v GQM; >¢Q h?-M
?d #B M i?“M? ?QM; T?'M p` p°B p`M;X

óL;QÆB H"K ;b i? \ a Q +„M i v i \ô GQM; >¢Q h?–M iÁ KÁ ?ÄBX
h?ªB L?B Î # M +¢M? ?„M ?ÆB FBM? M;¢+ M|BX
óL| +„M i v M;QÆB\ *?ŠM; H) M| +–M K€m +O M;QÆB\ô
J°i M;mv M i® iBM? HBM? H¢B +–M K€m M?•M HQ¢B\ *?SM; KBM? K°i pB +- M| K
GQM; >¢Q h?–M FBM? M;¢+ M?bM Zm M; M;mv M i® iBM? HBM?X
ó"û +QM- +?ŠM; H) M;QÆB Km®M Î H¢B # M +¢M? i \ô
Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? F?¬M; +?9i +?–M +?ì ;"i K¢M? ¸–mX L?Q p"v t2K `M?
M?Q +| i? Î H¢B # M +¢M? GQM; >¢Q h?–M i?b M| ¸QÊ+ HÊB M?B m H„KX
GQM; >¢Q h?–M i`QM; K„i ?B M iB pmB KWM;- imv ?„M F?„+ +? i`QM; HÁM; F?€i
bo- b Q ?„M F?¬M; ?v p¼M; +| HQ¢B Zm M; M;mv M i® HBM? H¬ +?S\
L m #û ¸½ Km®M Î H¢B- GQM; >¢Q h?–M F?¬M; TªB M;Q`B #ªQ i?O- p°B p`M;
M;mv M i® M;QM; F i i?`M? HQÐB / Q +„i pÐ ¸–m M;|M i vX

Zm M; KBM? +?B iY p" Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? /mM; ?ÊT- ç•v p®M H" bU /m
F?B i p" iBM? i?m-MX *| i? M|B F?¬M; B i? +?'i;B®M; GQM; >¢Q h?¬M +| i? ?
HBM? ç M p"vX J" h?€M? .šM GBM? G¬ +O GQM; >¢Q h?¬M p®M ç½ K°i H-M iB
?Q" M iQ" M #°+ T?€iX hBM? i?m-M Zm M; JBM? h?€M? >Ä +MM; h?€M? .šM GBM
M;Q" B +?QM? H" h?€B .QÆM; >Ä F?¬M; M;WM; T?"T T?²M;X

*| Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? ;B M?"T- +| i? M|B H" i`B i ç F? B T?€i? +?'i
h?¬M- F?B M ?„M i,M; H M [m M; M;mv M i® p" HU+ i?•M + "MX G¢B i? K Zm M; M
HBM? HU+ M;QM; iK [m€ KS+ F?´M; H²X *?ŠM; M?[M; +ªB i¢Q i?•M i? GQM; >¢Q
M;mv M i® iBM? HBM?X

hªB [m i?`B ;B M /`B- Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? `®i +m°+ i`QM; F?B /mM; ?
iB MX

"i +S M;mv M i® iBM? HBM? M"Q ç m +| # H-M iB M ?| X J¶B H-M iB M ?| - b) i
HU+X Zm # H-M `²B +| i? iB T iK+ iB M ?| ? v F?¬M;- T?ªB /U p"Q F€M; °+O
E?¬M; +¬M M|B- iB M ?| +O Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? F?B M [m€ i`bM? /m
h?¬M H-M M[FûQ /`BX L?QM; +€+ i?"M? pB M GB T K æQ" M b® K°i + 'T b o H¢B
hQ J½ hB M p" >"M okX L²M; ç"K [m M; M;mv M i® F?B M i®+ ç° im Hmv M +O ?¼
L;Q`B F?€+ +kM; ç m +| i?m ?Q¢+?X h`K i`QM; ?ÆB i?Î [m M; KBM?- i? +?'i p" i
+ªB i?B M- +ÁM H" ?QÈM; T?QÆM; /B M i® iX

L?QM; F?B M M;Q`B i F?¬M; M;`H"- H-M M"v GQM; >¢Q h?¬M +¬M i?`B ;B M iB
hªB [m M;`v i?S ? B KQÆB #®M- h?€B .QÆM; >Ä çÄ ?²M; i` M M;Q`B ?„M #¶M
Zm M; JBM? h?€M? >Ä b€M; M;`B b„+ p" M;X

L M #B i Zm M; JBM? h?€M? >Ä H" M,M; HU+ +Q`M; ç¢B +?d F} b o i?´i;B B KÈB
h?€M? >Ä +O GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; T?ªB +?QM? KbM? i?B m ç®i K" #ÎB pb # M
KS+ F?´M; H²X

*MM; H9+ ç|- [m M; M;mv M i® M;QM; F i i?"M? ?bM? i?€B iBM? HBM? +?Êi #B
/B K i m v i K„ #ªM T?¶M; ç¢B # v b m HQM; ?„MX

æ•v M;?o H" Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? +O GQM; >¢Q h?¬M #„i ç-m #B M ?|
æ•v +?QM? H" [m M; KBM?- +Q`M; ç¢B [m M; KBM?5

Zm M; JBM? h?€M? >Ä i?B m ç®i HB M iK+ ç M F?B /mM; ?ÊT M;`v i?S #®M KQÆ
GQM; >¢Q h?¬M M;²B t T #^M; ç°i M?B M KÎ KWM; ? B K„i- KB M; F?) ?9i- #¶M; +
>Ä [m M? i?•M #` ?„M ?9i p"Q #KM;X >ÆB i?Î [m M; M;mv M i® i`QM; /Q M? i`¢B
"B M ?| ç°i M?B M #WM; idM? K¼B M;Q`B ç M; im Hmv M- €M? K„i ç²M; i?`B ?QÈ
*MM; pÈB Zm M; JBM? h?€M? >Ä F?¬M; M;WM; v m çB- i?•M i? GQM; >¢Q h?¬M
æ9M; H9+ M"v- +?¶M;U+ ?„M +?Êi H|2 [m M; K M; p" M;- K°i Hm²M; b€M; + Q ?Æ
iB M; +?9 M;[M?m ?Á i?€M? i?¶i p M; H M- K°i i-M; b€M; p" M; M?¢i #ªQ T?O +ª M
i?"M? i` M; T?K+ FBK b„+- ;BªB [mv i iB M? i`¢M; t'm ?´ F?¬M; KªM? p B +?2 i?•M
æ9M; p"v- i?S t m' i?B M +?¶M;U+ ?„M- +?QM? H" Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? ç
[m #•v ;B`M| #B M ?| [m€ F?€+ #B i pÈB # M ç-mX

æ-m iB M +?QM? H" #B M ?| ?ÆB i?ÎX L;mv M #ªM Zm M; M;mv M i® iBM? HBM
#B M i?"M? K"m p" M;- i`"M M;"T ?ÆB i?Î i?¬M i?€M?X :B[ i`€M i? K pB M #ªQ i
i?QB- pb F?m¬M K†i i m v i K„i? K p" B T?¬M i m' M i9X

a m HQM; M;mv M #ªM ç¬B +€M? i`QM; b m®i +kM; i,M; ? B ç¬B +?Q M| i? K´M ç`

"B M ?! HÈM M? 'i pšM H" +QM K„i p" M; FBK i`QM; bm®i- i'i +^a K çϕK p" v m Èi ?Q
K„i iB b€M; p" M; i`-K ioM? K" + Q [mw- i?-M i?€M? M?QM; F?-M; mv ?B T M; QÌ
M; "T /`m /" M; X hU M?Q H" m-M; MQÊ+ p" M; HQm ç°M; X

L! M? `ÆB i` M p B GQM; >ϕQ h?-M- i`QM; KB M; H-K #-K K'v iB M; M;-M M; [iB
i? GQM; >ϕQ h?-M- M! H" T iS+ ?B M ` p i? Ä K½MX

Zm M; JBM? h?€M? >Ä ç½ ?Q" M iQ" M #B M K'i- K†+ i` M; T?K+ p" M; [m M; M; mv
F?B M GQM; >ϕQ h?-M +! F?Q +? 'i iB M M?•MX h'i +^a /Æ #~M F?-M; i? i²M iϕB
>Ä X "ÎB p" v i`QM; #®M KQÆB +?QM M; "v M"v- i` M M; QÌB ?„M M?Q +k i^a M` KME

óE?B M K¼B M; QÌB çÊB H•mXô hB b€M; p" M; i`QM; K„i GQM; >ϕQ h?-M /-M i„i-
çSM; /"v- K„i i`" M M; "T €v M €vX

hQ J½ hB M +QÌB iQ M! BX

óE?-M; H•m- F?-M; çÊB H•mX L m F?-M; +! H-M M"v + "m /mM; ?ÊT ;B9T çĐ i?b
ç°i T?€ M; k ;B BXô

*! i? M! B H-M M"v GQM; >ϕQ h?-M /mM; ?ÊT- i`W ?„M ` - çQÊ+ HÊB HÈM M? 'i H"
#B i H" hQ J½ hB M- K°i #QÊ+ pQÊi [m #bM? +^a M? M; k ;B B- +m®B +MM; i?b +! ç

* Q M? EB i i?Î` K°i ?ÆB- KdK +QÌB M! BX

ó_®i +m°+ + "m ç½ idM?X L?QM; + "m +?Q +?9M; i FBM? ?d +kM; M?B m i?" iX Z
i`QÊ+ b m iB M ?! ? B H-M- çWM; M! B H" M?bM- /M M; ?2 i +kM; +?Q M; ?2 [m
ç° ?Á ?ÊT ;B[+ "m p" M! + Q F?-M; iQÎM; çQÊ+5ô

GQM; >ϕQ h?-M M?' + i v H M- Zm M; M; mv M i® iBM? HBM? +MM; ?„M i•K w iQÆM
i v ?„MX L?bM iBM? HBM? tBM? ç T- GQM; >ϕQ h?-M KdK +QÌB M! BX

óL! +?Q i #B i- i M ;¼B H" L?½ æbM?Xô

ó*?9+ KWM; +?O M?•M çϕi çQÊ+ HBM? H- i?S ? BXô >"M ok KdK +QÌB M! B pÈB G
h`-M M? L?B i?b K†i +Q K"v +€m M! BX

ó B- i pšM +?Q +! ç°i T?€5 ob b Q i F?-M; T?ªB H" [m M; i?m°+ iQM? M?d\ô

oQÆM; L; mv M L; mv M #U+ KbM? M! BX

óh`B m ?Q€M bQ +€+ M; QÌB ; -M M?Q F?-M; +! i?m°+ iQM? KÈB i`B m ?Q€M çQÊ+
i?m°+ iQM? H" K +€B ;b\ô

"` ?ÆB i?Î +O [m M; M; mv M i® <sup>a</sup>M? ?QÎM; - i®+ ç° iB M #° +O h`-M M? L?B +k
KQÌB M; "v i`QÊ+ #QÊ+ p" Q #bM? +^a M? M; k ;B BX æ€M; iB + M" M; F?-M; K v M?Q
[m t-M; H M M; k ;B B M?QM; F?-M; +! F i [m^a- pšM F?-M; i? M; QM; iK ` M°B H
i`QM; ç°B +?d +! KbM? M" M; pšM H" iS ;B B- b Q +! i? F?-M; ;'T\

G•K >•K p K†i `½ `ÌB M; ²B i` M ;BQÌM; X

óæQ" M i`QÎM; - M m + "m +! i? iU /Q çB m F?B M Zm M; JBM? h?€M? >Ä i?b i®i`²
+? ç M /QÊ+ ?ÆMX B- K'v M; "v M v K i +? i çQÊ+Xô

*kM; ç9M; - K'v M; "v M v v Hm-M K i KÄBX G•K >•K F?-M; +! +?mv M +?9 im Hmv
Km #€M ç M /QÊ+X J†B +€+? K°i ? B M; "v H" çB ` M; Q" B K°i +?mv M- F?-M; B
h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

kydX *?QÆM; ee, >Q" M J„ .mM; >ÊT- hB M >! G-M > B5 UkV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

GQM; >ϕQ h?–M KdK +QÌB M¡BX
 óo'ip^a `²B- t2K ` M;QÆB ç½ Hmv M ` F?¬M; Qi ç M /QÊ+Xô
 G•K >•K p¶ i`€M M¡BX
 ó*€+ M;QÌB ,M /QÊ+ M?Q ,M ç"m M;¼i- i F?¬M; Km®M H"K M?B m +kM; F?¬M; çQ
 hmv * Q M? EB i +| i? bY /KM; Zm M; JBM? h?€M? >Ä - M?QM; ;½ b) F?¬M; ` i
 +?QM? KbM? KÈB F?B M ç€K i? M? MB M iB M iÈB çQÊ+X
 G9+ M"v- ;½ M¡B pÈB GQM; >ϕQ h?–MX
 ó_@i +m°+ + "m ç½ idM?X hmv #Ä HÐ #®M KQÆB M;"v F?¬M; ` M Hmv M- M?QM; t
 M;QÌB iB M #° F?¬M; QiX h ç M;?` + "m i`QÊ+ iB M +?dM? Hw iB M? i`¢M; i,M; i?
 çB t2K +| M?B K pK M"Q +?Q +€+ M;QÌB H"K F?¬M;X J'v M;"v M v +€+ GB T K æ
 i M;?o Qm i? +¬M; ?m•M +O +€+ M;QÌB ç½ F?¬M; +ÁMXô
 GQM; >ϕQ h?–M W K°i iB M;- K¼B M;QÌB çQ iB M * Q M? EB iX
 hB T t9+ + "M; H•m K¼B M;QÌB + "M; #°B T?K+ p` HoM? ç°B M"vX h`QM; F?Q^aM; i
 ?ÊT Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM?- * Q M? EB i ?–m M?Q K°i i' + F?¬M
 h?^aB L?B Hm¬M çSM; b m HQM; GQM; >ϕQ h?–M- F?B ? „M çQ iB M * Q M? EB i
 FBM? M;¢+ T?€i ?B M- /QÌM; M?Q h?^aB L?B ç½ #B M ç´B- +?•M K"v +? m H¢B p
 M?B mX
 J'v M;"v M v h?^aB L?B ç½ ` M;Q" B # H–MX E?B M" M; ;†T h?€M? GBM? h•K H–M
 S+ F?Q^aM; KQÌB K'v im´BX G–M i?S # i?b h?€M? GBM? h•K +| Fw S+ h?^aB L?B #
 i?'v ;B¼M; v i?b- H¢B H" iB M; h?€M? GBM? h•K M;²B t´K ;| + T?ÁM; F?®+ `®M;-
 K'v im´B- i`QM; KB M; F?¬M; M;WM; ;¼B i M M" M;X
 L;"v ?¬K ç| i`Î çB- h?<sup>a</sup>B L?B F?¬M; ` M;Q" B M[X L?QM; +^aK t9+ M" M; / Q ç°M; p
 H¢M? HMM; ;B[ç–m +?•M K"v /–M K'i çBX
 h?'v h?^aB L?B i? v ç´B- GQM; >ϕQ h?–M KWM; `Ð- M?QM; ?B M i¢B F?¬M; T?^aB H
 Zm v H¢B /Q M? i`¢B- GQM; >ϕQ h?–M H'v ` #^aQ i?¢+? i?Q M;?B K M°B HBM? HU
 óæ M- +?9M; i T?^aB FB K i` t2KX B i`QÊ+\\ô
 hQ J½ hB M +QÌB M¡BX
 óæQÆM; M?B M H" çQ" M i`QÎM; i`QÊ+ `²BX a m F?B + "m /mM; ?ÊT Zm M; M;mv
 #B M ç´B HÈM H „KX h M;?2 M¡B /mM; ?ÊT HQ¢B HBM? H¬M;mv M i® iBM? HBM?
 HBM? HU+ +O F /mM; ?ÊTX hBM? HBM? +O + "m H¢B ? B H–M iB M ?| - +? „+ +?
 hQ J½ hB M M¡B H" bU i?U+X GQM; >ϕQ h?–M `ä ` "M; +^aK ;B€+ çQÊ+ M°B HBM?
 [m M? h?€M? .šM GBM? G¬ ç½ ?bM? i?"M? [m M; ?Q" M p" M;- .` +? h?€B GBM? G
 +kM; iQÆM; çQÆM; #B M HÈM ` X
 GQM; >ϕQ h?–M ?B m `ä- .` +? h?€B GBM? GU+ /QM? ç†+ w M;?o M°B HBM? HU+
 F „ M,M; i?b b) ;B^aK i?'T iB m ? Q HBM? HU+X æ²M; i?ÌB mv HU+ b) K¢M? ?ÆM M?
 +O KbM? `®i +m°+ ç¢i iÈB KS+ M"Q `²BX *?Q M M F?¬M; +?®B iW- ? „M M „K H'v ;
 HU+- iW iW çQ HBM? HU+ p"Q i`QM;X
 J°i H€i b m- M;Q¢B i`W h?^aB L?B K „i F?¬M; i?'v çQÌM;- €M? K „i K¼B M;QÌB ç m M
 G•K >•K Mm®i MQÊ+ #¼i F? MX
 ó" - # M;"M ô
 hQ J½ hB M H"K #~KX
 óG" # M;"M K°i i`,K b€m KQÆB ? BX L;k ;B B #"+ b€m- çQ" M i`QÎM;- + "m ç½ H" æ

æWM; M!B H" ?¼- M; v +^a GQM; >¢Q h? -M +kM; M;~M`X >„M F? -M; # Q ;B!M; /mM; ?ÊT H¢B F?B M M°B HBM? HU+ i,M; H M ?ÆM K°i M;~MX hbM? ?bM? M`v +? M?`i i`QM; ¸°BX

:B®M; M?Q hQ J½ hB M ¸½ M!B- imv GQM; >¢Q h? -M i,M; K¢M? i?U+ HU+ M?QM; i? +?`i [m M; KBM? +O ?„MX E?B L?½ æbM? +MM; ?„M /mM; ?ÊT- ¸QÊ+ ¸ M K iBM? i?m-M ¸"K ¸†+X >ÆM #®M KQÆB M;~v /mM; ?ÊT- i? +?`i [m M; KBM? +O F? B i?€+X >„M F? -M; #B i H" K!B H-M L?½ æbM? iB M ?! - b) i,M; + Q K°i ¸B K

"ÎB p"v ?B M i¢B M°B HBM? HU+ #~K bBM? +O GQM; >¢Q h? -M ¸½ + Q iÈB +?QM K°i i`,KX

hmv iW M;k ;B B #" + K°i iB M ?! ¸ M M;k ;B B #" + b€m i`W i,M; + Q HBM? HU+ ` - F?€+X L?QM; pB + M`v w M;?o GQM; >¢Q h? -M iB M K°i #QÊ+ iÈB ; -M >mv .B m M?Q +?•M i`ÎB ;! + # X >„M H"K ¸Q" M i`QÎM; GB T K æQ" M b® K°i +?T bo- F? -M i,M; H M bS+ +?B M ¸'m iQ" M ¸°BX

G9+ GB T K æQ" M M`v KÈB i? "M? H" T- F?B K¼B M; Q!B F m GQM; >¢Q h? -M H" ¸ F? ?! +?`mX .M ;b i`W h?ªB L?B ` - im' B +O ?„M i?2Q i?ÎB ;B M i`-B [m - GQM; > #B m ?B M i`QM; +?B M ¸'m +?BM? T?K+ K¼B M; Q!BX >B M i¢B ?¼ F m ? B +? [¸

GQM; >¢Q h? -M ?Qi b•m- ¸ tm®M; pmB bQÈM; - KdK +Q!B M!BX

óh'i +^a +kM; i?Q M; ?B K i?Y ¸BXô

J¼B M; Q!B H-M HQÊi i?Q M; ?B K M°B HBM? HU+ - [mª M?B M M?Q * Q M? EB i F? -M; #B M ?! ;b HÈMX

L°B HBM? HU+ +O h`-M M? L?B ¸½ ¸¢i #bM? +ªM? ? B M;~M ¸B K- b„T ¸B p"Q M hQ J½ hB M iB M #° `ä` i M?`iX G-M i`QÊ+ i?Q M; ?B K- M°B HBM? HU+ +O ;½ H K" ?B M i¢B #B M i? "M? ? B M;~M K°i i`,K- #B M ?! iQ HÈM F? -M; +?d +QM b® K ;½ ¸°i T?€ #bM? +ªM? M;k ;B B- M°B HBM? HU+ i,M; + Q K°i i`,K ¸B KX \*! i? i?` æbM? iªM K€i` Zm M; M;mv M i® K¢M? +Ð M"QX

>"M ok +kM; i,M; + Q F? -M; i - iW M;mv M #ªM ? B M;~M ? B i`,K #ªv KQÆB i,M; H KQÆB- M;„M M;OB F? -M; iÈB ? B i?€M; ¸½ i,M; K°i i`,K ? B KQÆB ¸B K M°B HB K°X

aQ pÈB ?¼ i?b K'v M; Q!B F?€+ i,M; H M Qi +?9iX

L°B HBM? HU+ +O oQÆM; L;mv M L;mv M iW ? B M;~M K°i i`,K b€m KQÆB H M G•K >•K M°B HBM? HU+ +?d ¸ + Q ? B KQÆB- ¸¢i ¸ M ? B M;~M #®M i`,K HBM? M i?b i,M; F? -M; QiX L" M; +?QM? H" Gm•M >²B h?€M? L[- M°B HBM? HU+ #~K bBM ¸QÆM; M?B M F? -M; B b€M? #^M;X > B i?€M; [m - M°B HBM? HU+ +O M" M; i,M; i,M; ¸ M ? B M;~M #ªv i`,K #ªv KQÆB- +?d ¸SM; b m GQM; >¢Q h? -M # M;~M K°i i

æ M i" M ¸•v- im pB +O GQM; >¢Q h? -M +?QM? i?S+ ¸SM; ¸-m ¸Q" M ¸°BX hmv H K v K„M M;šm M?B M- M?QM; +kM; t€+ ¸`M? ¸` p` +O ?„M i`QM; ¸°BX Zm M i`¼M M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM?- iQÆM; H B i®+ ¸° im Hmv M +O ?„M b) i,M; + GQM; >¢Q h? -M +kM; ?B m `ä ?ÆM +€+? im Hmv M M°B HBM? HU+ i? HÄM;X

>¢Q L;mv i pšM +?bK i`QM; b v M;O- M?QM; i?•M i? M! ¸ M; iU i,M; i`QÎM;X hW i`Î p ¸ M GQM; >¢Q h? -M M?"T ¸`M? `²B idM? H¢B- i?•M i? >¢Q L;mv i iW #®M F? -M; +?d #B M ?! Î +?B m /"B- iQ" M #° i?•M i? M! +kM; #B M ?MM; i`€M;X > B p" T? -M M? - b m HQM; +kM; #B M `ä`" M;X

GQM; >¢Q h? -M ¸½ /mM; ?ÊT tQM; HBM? H- i? M? idM? H¢B- M?QM; >¢Q L;mv +ÁM +?Q iB m ?! tQM; K iBM? ¸½ ,MX

óhÈB HQÊi iX S?€i /QÊ+Xô G•K >•K H'v` K°i ¸®M; #bM?- imv i` M Kti M?Q +k K i`" M M;"T T?'M F?ÎBX

óP - +| M?B m M?Q p"v- + +| /QÊ+ [mª H" / M? #'i ?Q i`mv MXô hQ J½ hB M i` m -
G•K >•K p¶ M;U+ M|BX

óæ9M;- + +| /QÊ+X hÊB- + +?B +?Q +€+ M;QÌBXô

ó>B m [mª "¢Q GBM? æ M F?¬M; i M M i H"K i? K K°i QiX J¶B M;QÌB # pB M- T
i`QÊ+ v H"K K°i KÊ ç M /QÊ+ ç½ iB m ? Q ;¬M ? iX hmv "¢Q GBM? æ M i€+ /KM;
i?ÌB F?„+ K'm +?®i +| i€+ /KM; ç°i M?B M #¢Q T?€i- çQÊ+ K¼B M;QÌB Q i?Q+?X

ó*€+ M;QÌB ç½ F?¬M; +-M hK GBM? æ M- i H"K K°i KÊ tQM; #€M çBX L;m²M iB m
[mª i?"i H" p¬; B€X aÊK #B i p"v i ç½ #€M H•m `²BX G¬M M"v i" B HB m bmm; i9-
æ MX L?QM; i?S M"v iB m ? Q F?¬M; Qi i" B HB m- K¼B M;QÌB +?d +| # pB MX J
;B•v ?²B T?K+ M,K i`,K M°B HBM? HU+Xô

hmv G•K >•K M|B M? M?"M; M?QM; K¼B M;QÌB M;?2 tQM; v KB m iª- +?Êi ?Qi M
M,K i`,K M°B HBM? HU+- ç•v H" F?€B MB K i? M"Q\ J¶B M;QÌB # pB M- çO ç ?½
#" +X

ó*€B b m i?b i H'v i" B HB m +?O v m H" i?"i h?` >mv i "®B h?€T +? ` X L|B iÊB
F?¬M; ç M ? B KQÆB H¬M H" ?Q" M i?"M?X *?QM? i m®M; i?Y K°i pB M- ?B m [r
b m F?B /MM;- M;Q¢B HBM? HU+ #¢Q i,M; M,K i`,K- ç²M; i?ÌB iB M M?"T i`¢M; i?€
i`¼+ +m²M; ?| X *Æ #„T; B i,M;- i?•M i? p" M°B HBM? HU+ F i?ÊT i?Q+? ?ÊT +?
i? F?B M + "M +?B M; Bª b m F?B /MM;- HU+ +¬M; FQ+? i,M; H M ?ÆM ? B KQÆB
T?9iX J'm +?®i H" i?S M"v F?¬M; +| i€+ /KM; T?KX æQÆM; M?B M M| b) iMv i?2
K" +¬M; ?B m i?"T çBX h` M +Æ #ªM +?Ì +?9M; i ç°i T?€ HK+ ;B B `²B i?b i€+ /K
?B M i" B i?b pšM F?€ ?[m /KM;X h?` >mv i "®B h?€T F?¬M; m' M; H" K i°+ i?'i; B
M;QÌB # pB MX h?"i h?` >mv i "®B h?€T +ÁM +| K°i Qi- i ç`M? iB T b m ç| b) i"
/QÊ+ M"v p" >²B GBM? æ MX - ç9M; `²B- h?` >mv i æ M p" "¢Q GBM? æ M +| i? /M
?¶ i`Ê HšM M? mX >b ?bXô

h?` >mv i æ M M;Q¢B i`W v p" h¬M M? L?B- K¶B M;QÌB ç m +|X

J¼B M;QÌB +'i ç M /QÊ+ G•K >•K çQ - €M? K„i M|M; #ÄM; M?bM ?„MX oQÆM; L;m
çQÊ+ M|BX

óG•K >•K- M;QÆB i?"i H" i?B M i" B5ô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

ky3X *?QÆM; ee, >Q" M J„ .mM; >ÊT- hB M >| G¬M > B5 UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

G•K >•K pm®i K€B i|+ /"B K"m t M? +O KbM?- ç„+ w M|BX

óæ| H" çQÆM; M?B MX h +ÁM ç M; M;?B M +Sm /QÊ+ p"i +| i? ?¶ i`Ê im Hmv M M
;†T F?| F?,M- +-M i?Y M;?B KX h" B HB m +?O v m ç M iW J L?½M h?m"i ao i€K
?v p¼M; i?Q M;?B K i?"M? +¬M;Xô

h?2Q i?ÌB ;B M FûQ /"B- i?•M T?"M J .QÊ+ aQ +O G•K >•K F?¬M; M;WM; T?|M; c

ó M? L?B- +€B M"v +?Q +¬Xô G•K >•K H'v ` K°i +€B i9B F?¬M; HÈM MûK +?Q h¬
h¬M M? L?B M?"M H'v- M;?B ?Q†+ ?ÄBX

óæ•v H" +€B ;b\ h'i +ª ç m H" ç M /QÊ+ \ô

G•K >•K H„+ ç¬m- M|BX

óL" M; #û M; @+- H" K iBM?X *QM ?2Q +O M" M; F?¬M; +| i?S M" v b Q +| bS+ +?B
 T?ÁM; ç'm ;B€X J°ipB MHK+ ;B B- ?ÆM KQìB pB M F?€+ ç m H" K i?9 M; k ;B B)
 K„+X hB M #€M /QÊ+ +O i ?ÆM K°i MY iB m +?Q M| - +ÁM H¢B ç Km i" B HB m)
 óP - +ªK ÆM M? - G•K + + Xô h`-M M? L?B M;"T MQÊ+ K„i iQ ?QÈM; G•K >•K -
 tQÆM; +®iX
 óæQÊ+ `²B- +?9M; i H" K°i ç°BX M? L?B Km°B Km°B- imv M" M; +kM; F?€ tBM? M
 +O i - çWM; M?bM i M?Q p"vX h F?¬M; Km®M #` .QÆM; o,M *?B m ibK iÈB HB r
 h`-M M? L?B pmB p + 'i K iBM?- ?W K°i iB M; M|BX
 ó.QÆM; o,M *?B m i?b b Q +?S\ >„M /€K H" K ;b i \ h F?¬M; i?Q+? ?„M- i i?Q+?
 i,X h i?" +MM; oQÆM; L;mv M L;mv M i, #€+? ?ÊT +kM; F?¬M; Q ?„M5ô
 óS?Ki- F?K F?K ô hQ J½ hB M F`+? HB i?Q F? M- HB + oQÆM; L;mv M L;mv M K
 H½M; T?Q i" B M;mv MXô
 oQÆM; L;mv M L;mv M b„+ Kti F?¬M; i? v ç´B M|BX
 óæ" M ¬M; t'm +| ;b i®i +?S- ?W ?WXô
 hQ J½ hB M p" G•K >•K HB + M? m- ç m Mî MK +QìB t'm t - G•K >•K M|BX
 ó*€+ M;QìB M|B- M m i ç2K HìB h`-M M? L?B pW M|B #€M +?Q .QÆM; o,M *?B
 +¬M; ?m•M\ô
 h`-M M? L?B M? "M M?½ M|BX
 óæ´B #ªQ M?B m iMv M;QÆB- +?B i K°i MY H" çQÊ+Xô
 GQM; >¢Q h?¬M + 'i ç M /QÊ+- i` M Kti iQÆB +QìBX GB T K æQ" M b® K°i + 'T bo
 ;B M- iMv i?2Q ?B m #B i b•m ?ÆM- K¼B M;QìB /-M /mM; ?ÊT- +| i? iU HQ p` i`Q
 F?¬M; M;WM; i,M; H MX
 ó>¢Q h?¬M- +€+ M;QìB i?2Q i H M i?"M?5ô
 æ M; H9+ +ª #¼M i`Á +?mv M- # M M;Q" B ç°i M?B M p M; iB M; ;¼B ; 'T ;€T +O *
 J¼B M;QìB p°B p" M; ` M;Q" BX \*?d i?'v \* Q M? EB i p Kti M;?B K i`¼M; # v iÈB
 pmM; i vX
 óæB i?2Q i Xô :½ M|B tQM; tQ v M;QìB çB M; vX
 GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; /€K +?"K +?¢T- /šM +?9M; #¢M #QÊ+ i?2Q b mX hmv F?
 M?QM; `ä`" M; F?¬M; TªB çB m i®iX
 E?Sm ;B€+ +O h?ªB L?B ç½ ?²B T?K+- çQÆM; M?B M i?2Q GQM; >¢Q h?¬M +MM
 M;QìB çB i?2Q * Q M? EB i K m +?| M; H2Q H M ç-m iQìM;X
 E?B ?¼ ç M ç-m iQìM;- GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+ T?€i ?B M iQ" M #° iQìM; i?"
 FBM? M;QìBX
 *?QM GB T K æQ" M F?€+ +kM; çSM; i` M ç-m iQìM;- T?K i`€+? T?ÁM; M;U K°i çQ
 i`,K KûiX L?bM i?'v ç€K GQM; >¢Q h?¬M iÈB- i?U+ iU M?B M i`€M? ` F?m pU+ ?
 GQM; >¢Q h?¬M [m M b€i +?®+ H€i H" T iS+ T?€i ?B M- +?QM GB T K æQ" M p Kti
 bQÆM; p" i`-K´M- i?B m M|M; MªvX >B M M?B M M,K KQÆB M; "v i?Y i?€+? +?Q
 [m€ i`bM? /mM; ?ÊT +kM; pQÊit GB T K æQ" M b® K°i + 'T boX
 * Q M? EB i çSM; # M M;QìB GQM; >¢Q h?¬M- +?d ?QÈM; ç^M; i`QÊ+- i`-K ;B¼M
 ó*€+ M;QìB t2KXô
 GQM; >¢Q h?¬M ç2K €M? K„i +?mv M ?QÈM; # M M;Q" B iQìM; i?"M?- +?Êi FBM?

u M i o M ? F ? ¬ M ; + ? d + | E ? m J [m M - # M M ; Q ¯ B + k M ; p ¬ + M M ; v M i o M ? X L ? Q M
[m • M K i ° + ` 9 i H m B - M ; Q Ê + H ¢ B ¢ ¢ B [ m • M K i ° + + ? d M ? i b „ T i ` M i ` Q Ê + E ? m J
F ? Q F ? ´ M ; H² F ? ¬ M ; M ; W M ; ¢ € M ? ? Q Ê M ; E ? m J [m M X

h ` M ? b M ? K i ° + ? ¬ K M v + ? d M ? i ¢ M F ? ¬ M ; M ; ì X æ ^ M ; i ` Q Ê + H ¯ K Q Ì B T ? Q Æ M
[m K ¶ B T ? Q Æ M ; i ` M Q i M ? ´ i ? Æ M M , K M ; ¯ M + Q M a Q M ; æ Q J X

a m T ? Q Æ M ; i ` M a Q M ; æ Q J H ¯ K Q Ì B T ? Q Æ M ; i ` M J L ? ½ M h ? m " i a o ; ² K M , K i ` ,
J B M i ° + — M > b M ? : B ^ X * ¯ M ; p b m # B M ? + ? O M ; K i ° + + ¯ M ; + Q Ì M ; X æ M ? ¯ M ; + m
i ? ´ v ? Æ M K Q Ì B b B M ? p " i F ? ´ M ; H² i o M ? H † M ; ¢ S M ; X * ? Q / M Î E ? m J [m M M ? b M T
?² i ? ´ v i ? • M i ? K i ° + + Q Ì M ; ¢ ¢ B F B + ? d b Ê / ¯ B ? Æ M M , K K Q Æ B K û i X

J i ° + i " T F i F ? ¬ M ; + ? d i ` M K † i ¢ ´ i - + Á M + | i ` M F ? ¬ M ; i ` m M ; X

" - m i ` Ì B i K i " T b ® H È M F ? ¬ M ; [m • M K i ° + i U M ? Q K • v ¢ 2 M + ? 2 F Q M K † i ¢ ´ i X L ? Q
` i v M i o M ? X J G U + æ B m - J h ? S m - a Q M ; æ - m J h ? S m - " ® B h ? € T S ? B J p ¯ + €
´ v b ¢ E M i ` M ? b M ? i ? 2 Q i ° + + O K b M ? X . Q Ì M ; M ? Q i M v i ? Ì B + ? Ì ¢ Ê B K M ? H M ? t

* ? Q M ? ; B [K i ° + F ? ¬ M ; [m • M + | K Q Ì B b B M ? p " i F ? ´ M ; H² / ¯ B ? Æ M K Q Ì B K û i - H ¢ B
L ? b M ¢ M i b M ? + ^ M ? M ¯ v - M ? | K G Q M ; > ¢ Q h ? - M ? Q i M ; K K F ? Q H ¢ M ? X J i ° + K m
H U + H Q Ê M ; \ h ` ¼ M ; v m H ¯ + | K ° i Q i K i ° + + Q Ì M ; ¢ ¢ B ? ¼ + ? Q i W M ; i ? ´ v i ` M + ? B
i ° + ¢ ½ i " T ? Ê T + ? O H U + + ? • M + ? Q M ? X

E ? ¬ M ; F ? Q F ? ~ M i ` Q Î M ; [m M ? [m ~ M ¢ - m i Q Ì M ; E ? m J [m M X h Á ? M M ; [m M M ¯ v
M ; ¯ M M , K X L ? Q M ; i ` M i ? ¢ ¢ B [ m • M K i ° + K ¢ M ? ? Æ M i ` Q Ê + M ? B m X J ° i F ? B T ? €
M ? ´ i ¢ ` M ? T ? € i b B M ? i ` M ? m v i + ? B M X J ¶ B M ; Q Ì B ¢ m b B i + ? † i p k F ? Q - i ` - K i
; - M X

E ? ¬ M ; F ? Q F ? ~ M i ` Q Æ M ; F ? ¬ M ; + ? d i ` M i Q Ì M ; i ? ¯ M ? - i ` Q M ; i ? ¯ M ? H • m + Q M ? ´ i
h ? € M ? G B M ? h • K ¢ ½ ? Q ¯ M i Q ¯ M ?² B T ? K + i ` Q M ? Ê - ¢ S M ; + ? Q M ? ; B [M ? b M K i ° +
H ¯ + € + i Q Ê M ; H o M ? E ? m J [m M X J ¼ B M ; Q Ì B b „ + K † i M ; ? B K i 9 + X æ ¢ B [m • M K
? B M M ? B M H - M M ¯ v K i ° + F ? ¬ M ; + ? d ¢ i B m ? Q b ® H Q Ê M ; + ? O M ; i ° + X

h ? € M ? G B M ? h • K i ` Q M ; K „ i ? B M i B F B M ? M ; ¢ + X

ó J i ° + T ? € i ¢ B M b Q \ h ¢ B b Q ¢ ° i M ? B M i ` B m i " T ¢ ¢ B [m • M i B M ¢ M X L ; v + ^ i ?
J h ? - M > Q ¯ M ; + k M ; i Ê B X * ? Š M ; H) + ? 9 M ; K m ® M H B m K b M ? T ? € [m M \ ô
æ 9 M ; H 9 + M ¯ v - K ° i i ? M ? • K ; B ¯ M m i W b m H Q M ; h ? € M ? G B M ? h • K p M ; H M X

ó J i ° + H ¯ K p " v + ? d + | ? B F ? ^ M , M ; X h ? S M ? ´ i H ¯ M ? Q M ; Q Æ B ¢ ½ M | B - K i ° + ¢ ` M
J [m M X L m M ? Q p " v + S ¢ + ? 9 M ; i Ê B ¢ B X E ? m J [m M + | i ? + ® i ? O K ´ v M ; ¯ M M ,
æ B M + ? 9 M ; i b B M ? ` K ´ v M ; ¯ M M , K - F ? ¬ M ; / € K M | B + | i ? M ; , M + ^ M i ? + ¬ M ; + O
F ? B M + ? 9 M ; i ` ^ + € B ; B € + U + ¢ „ i X ô

> B T : B ^ h ? € M ? L ; m v i + ? " K ` ½ B i B M H M ¢ B i Ê B # M + ¢ M ? h ? € M ? G B M ? h • K X h
i Q Ì M ; + € + i Q Ê M ; H Q M ? p K † i + , M ; + S M ; + ? Ê i i ? ^ H Ä M ; X * | + Q Ì M ; ; B ^ + Y m ; B B i
p Ê B i Q Ê M ; H o M ? p ¯ + ? B M b o X

h ? € M ? G B M ? h • K F ? ¬ M ; ? ¯ M ? H p Ê B ¬ M ; M ° B - ? B M i ¢ B v H ¯ [m M + ? d ? m v [m • M
+ ¬ M ; X

ó o " v F ? ^ M , M ; i ? S ? B H ¯ \ ô h ? € M ? G B M ? h • K ? Ä B X

h ? € M ? L ; m v i M | B X

ó E ? ^ M , M ; i ? S ? B H ¯ K i ° + i Ê B ¢ ¢ B M ? • M p " i X E ? B K i ° + + | p B + [m M i ` ¼ M ; + M M
´ v ` # ° / € M ; M ? Q p " v - H ´ v p k H U + m v ? B T ; B i , M ; t € + b m ´ i i ? ¯ M ? + ¬ M ; ¢ ¯ K T ? € K
L ; ? 2 ¬ M ; M ° B M | B M ? Q p " v - h ? € M ? G B M ? h • K + | + ? 9 i # b M ? i o M ? X

óL|B p"v F?ª M,M; i?S ? B HÈM ?ÆM +?9iX *,M +S çB m i` +?Q iÈB M v- M°B #° K
#BM?X L m i?"i bU iQ"M /B M i'M; i'M +¬M;- T?€i ç°M; i?€M? +?B M- M?Q p"v b) I
J [m M K" i?¬BXô

h?€M? L;mv i F?2M M;ÊB ;"i ç-mX

óE?¬M; b B- H" M?Q p"v ç'vX *?d F?¬M; #B i H-M M"v K i°+ ` v m b€+? ;bX "BM
+?„M- +S ç +?9M; iÈB ç•v çBX L?QM; F?¬M; #B i H-M M"v K i°+ T?€B B ç MX
i?-M çSM; KQÌB ?çM; ç-mX L m F?¬M; +kM; +?ŠM; +-M #°v #® i`"M HÈM M?Q p"v

h?€M? GBM? h•K ?ÄBX

ó>B T :Bª ççB M?•M- # M h?Q+? E?€+? h?€M? æB M ô

h?€M? L;mv i ;"i ç-m M|BX

óu M i•K- ç½ +?m~M #` i®iX L m +?9M; i?"i bU iQ"M HU+ iB M +¬M;- h?Q+? E?€+?
T?ªB ,M +? v i?¬BXô

h?€M? GBM? h•K +?Q ç M #•v ;BÌ KÈB i?"i bU i?ª HÄM; +Æ K†iX

ó>B M içB +?9M; i +?d +| i? +?Ì çÊBXô

h`QM; F?B ? B ¬M; +?€m i`Á +?mv M- ç°i M?B M T?Q +m®B çQ"M [m•M K i°+- #
+ QX Zm M; K M; M²M; ç"K K M; i?2Q HBM? HU+ KçM? K) #MM; M´X .M +?Q +€+?
t -i` M i?"M? M?Q +k +| i? `ä`"M; +ªK ;B€+ çQÊ+X æ| H" ?"Q [m M; +O h`K J h

ó: ` QQQQ : ` QQQQ : ` QQQQ555555ô

J i°+ K°i ;B•v i`QÈ+ +ÁM ioM? H†M;- F?B # h`K J h?-M tm'i ?B M- F?QªM? F?„-
i`BX

æ•v +?QM? H" ?ÆM KQÌB pçM ççB [m•M K i°+ ç²M; i?ÌB T?€i` iB M; ;-KX a|M; •
J [m M tm'i ?B M +ªK ;B€+ +?'M ç°M; ç'i`mM; M9B +?mv MX

*?Q /M H" iQÈM; bo i`ªB [m +?B M i`QÌM; i`,K i`"M- ç®B K†i F?Q i? M;"T i`ÌB FB
#¼M ?¼ F?€+ pÈB M;QÌB i?QÌM; H"- M;QÌB #bM? i?QÌM; F?B ;†T ibM? ?m®M; M
i` M ç'iX J" +?B M bo i?b M„K +?†i pk F?Q- K€m i`QM; i?•M i? ç M; b¬B i`"Q /QÈ
F ç`+?X

" h`K J h?-M +?QM? H" h`K J h?-M i?S M,K KQÆB ? B >Ä .B K aQ J M Gç+ h
i?S b€m KQÆB K®i .U+ L;Qm *m²M; J h€B °M;- +MM; pÈB h`K J h?-M i?S #ªv KC
> L?oX

G9+ i`QÈ+ i K ççB K i?-M iWM; ç`M? M; ,M +?†M Zm M; .B m h?B M aS F} bo çQ
M?B M pW M?bM HB M M?"M` +?9M;X

h?"i F?¬M; ?´ H" K i?-M- F?Q i? +| i? F?B M ?ÆM KQÌB pçM ççB [m•M K i°+ bk

æ•v H" bmv M;?o +O GQM; >çQ h?-MX L?QM; i` M i?"M? H•m >B T :Bª h?€M? L;

óE?¬M; i®i- +?ŠM; H)- +?ŠM; H) H" ?„M ç M ç•v Xô

#B;HQP2

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kyNX *?QÆM; ed, J h?-M >Q"M;

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`QM; F?B h?€M? L;mv i #B M b„+ K†i- ç²M; i?ÌB T?Q b m # +•v h`K J h?–M ç b€M; ç2M p`M;X

•M? b€M; ç2M p`M; FB i?“i bU [m€ KS+ F?´M; H²X \*°i b€M; çQÌM; FQM? ?ÆM i`, M;mv M #ªM i`ÌB b€M; #¶M; #B M i®B ç2MX :B•v T?9i +°i b€M; /•M; H M- K†i i`ÌB

>ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•M K i°+ T?€i` iB M; ;–K iU M?Q ç°i M?B M #`#|T +´- i G9+ ç°M; H9+ ioM? i? M`v ?B M` bU [m, /`X æ¢B [m•M K i°+ imv F?–M; ;“Q i +?9M; M| ç m #B M i?“M? K`m çÄ K€mX hW v m Èi aQM; æ Q J ç M +QÌM; ç¢B >„+ F?OM; #®X .QÌM; M?Q F?B +°i b€M; ç| tm`i ?B M- #¼M +?9M; iB M M?“T i`¢M; i?

h`QÈ+ K†i +°i b€M; ç2M p`M;- >Ä .B K aQ J M G¢+ hB M i K p`K i?–M /•M; H M?Q Hm²M; F?|B M? F?–M; ;•v +?9 w- K`+ª # ç m +mM; FQM? [m€ K°i +?•M tm® b€M; ç2M p`M; F?´M; H² FB X

æ•v- ç•v `®i +m°+ H` +€B ;b

Zm€ `mM; ç°M;X J¼B i?S tªv` [m€ ç°i M?B M +kM; [m€ FBM? F?OM;X

GQM; >¢Q h?–M iWM; i?´v [m +ªM? iQÈM; ?mv ?Q`M;- +kM; +?QM? H` F?B T?K i?€M? çB M .QÆM; >¢Q >`K T?|M; ` h?–M ´M pQÆM; i¼ X L?QM; bQ b€M? pÈB +° ?B M M?B M ? B M;QÌB i?m t - `´i t X

*°i b€M; ç2M p`M; ?Q`M i?“M? HB M iB T;B[#-m i`ÌB p` K†i ç´iX smM; [m M? ç M| T?€i` €M? b€M; p`M; FBK KÈB +?Q i? ;BÈB M`v K°i iB b€M;X “ÌB p”v- #B M +`M; `ä `M;X

L| i?“i bU [m€ HÈM- iW t M?bM H¢B +kM; +| i? i?´v `ä ?bM? /¢M;X \*°i b€M; M`v ? /`X Zm M i`¼M; H`- T?Q i` M +°i b€M; M^K K°i +QM `²M; iQ`M i?•M K`m ç2M p`M; E?–M; B M?bM` çQÈ+ i?•M i? +QM `²M; M`v iQ +Ð M`Q- mv M?B T FBM? F?OM ç´- F?B M #-m i`ÌB p†M p QX

æ•v- `®i +m°+ ç•v H` bU i²M i¢B M?Q i? M`Q5

æ°i M?B M- [m M? +°i b€M; p`M; ç2M #„i ç–m tm`i ?B M iWM; ç¢Q b´K bûi K`m t b€M; F?B M +QM `²M; T?Q i` M F?2 F?) /B ç°M;X

*`M; F€ [m€B H`- ?ÆM KQÌB p¢M ç¢B [m•M K i°+ `ÆB p`Q [m M; p, M p†M p Q FB K„i M?•M HQ¢BX E?–M;- M|B +?QM? t€+ ?ÆM- i?b +?„+ H` i`M; ?bM?X

G9+ M`v i` M K†i >B T :Bª h?€M? L;mv i ç½ F?–M; +ÁM ;B¼i K€mX *?d H` ?ÆB i i°+ `M ?bM?- +ÁM +| +°i b€M; F?´M; H² ç2M p`M;- ç m +?SM; KBM? K°i pB +X J° i?´vX

óG` ?„MX L?´i ç`M? H` ?„MX J i°+ #ªv KQÆB ? B h`K J h?–M p` i`Q çSM; ç–m- h?B M J GQM; >Q`M; S?QM; h9X >„M- ?„M H¢B iU KbM? iÈB ç•vXô

L;?2 h?€M? L;mv i M|B` +•m M`v- +€+ iQÈM; HoM? i` M ç–m iQÌM; +kM; FBM? ?Q i? HQ¢M; +?Q¢M;- imv +„M +?†i` ,M; M?QM; K|M; i v ç m +„K p`Q HÁM; #`M i vX

h`K J h?–M çSM; ç–m J h?–M >Q`M;- M;mv M i®Q J½ hB M- / M? ?B m M`v poM p`K i°+X J°i p` i?®M; i` `ªv KQÆB ? B h`K J h?–M p` i`i +ª K i°+X

h` M h?€M? J ç¢B HK+- M?•M HQ¢B Hm–M Îp` i`Q v m i? - M;mv M M?•M +?O v m F?–M; i? +?B M i?“M;- ç¢B #B m +?Q p– ç`+?- ç¢B #B m K i°+ + Q F?–M; i? pÈ

u +?QM? H` S?QM; h9X \*| K°i +€B i M i? M? i9 M?QM; H¢B K` J h?–M >Q`M; +Q FBK iU i?€T K i°+X L;?2 M|B çÌB i?S M?“i J h?–M >Q`M; i?®M; HoM? #ªv KQÆB tm®M; h?€M? J ç¢B HK+- v p®M F?–M; F m i M M`vX L?QM; b m F?B ?Ov /B i T +?Q KbM? +€B i M ;B®M; M?•M HQ¢BX a m ç| K¶B çÌB J h?–M >Q`M; ç m iB T i` ç M ?–K M vX

hW J h? - M > Q" M; çlB i? S M? 'i + ? Q ç M p` i` QÊ + K„i M"v- H" J h? - M > Q" M; çlB i?
 H½ M? ç¢Q + Q + 'T K i° + - bBM? K M? v / "B i` M M; "M M, KX
 h`QM; H` + ? bY M? • M HQ¢B- M; Q¢B i` W tm' i ? B M Gm • M >² B F? B M J h? - M > Q" M
 h? - M > Q" M; F? € + ç m H" i? ¼ K M? ç½ i" M i` Q [mv M + ? Q ?" m M? • MX
 . M H" p` J h? - M > Q" M; #` Gm • M >² B ; B i + ? i- + kM; + ? d #îB pb im´ B [m€ ; B"- i? ì
 h? - M > Q" M; - i` M h? € M? J ç¢B HK + iQÊ M; i`QM; + ? Q p- ç` + ? X u H" F i? ® M; i` K
 #° K i° + X * ? d + - M + | v K° i M; "v- M? • M HQ¢B F? - M; / € K / / " M; T?ª M + - M; X
 o` J h? - M > Q" M; M"v ç½ ?Æ M #ª v i`, K im´ B- + kM; + ? Q M? H" i? ìB F€ çdM? + O J
 ç M v H¢B F? - M; + ? 9i #€ Q i` QÊ + tm' i ? B M î E? m J [m MX
 E? | i` € + ? K i° + #` v` ç¢B i` " M- F? | i` € + ? ç¢B [m • M K i° + + ? dM? i M; v M; „MX L;
 ? Q" M; ç po ç¢B + O + ? 9M; ç M; M? bMX
 óL? • M HQ¢B E? m J [m M M; ? 2 ç • v- çQ ` + € + K i? 9 # ç - m + € + M; QìB + | çQÊ + -
 h? M? • K K i B- i? " K + ? Q M? Q `² M; M; • K î i` M F? - M; i`mM; p M; p¼ M; X h`QM; +
 # | M; / € M; iW iW çB ` X
 u #QÊ + i` M F? - M; F? Q- i® + ç° pW T?ª B- #QÊ + ` iWM; #QÊ + iU M? Q ç M; ç¢T ç
 L; QìB M"v M? bM [m ? bM? / € M; F? - M; + Q HÈ M # Q M? B m- F? Qª M; K° i Kûi + ? Q M
 b m HQM; # v # M? #² M; M? Q Hm • M #` MX h`QìM; #` Q ç2 M ? Q H `k tm® M; - Kti i
 . i? `i v + | + ? 9i i€ B M? Êi- ç - B K„it M? iU M? Q € M? b Q H | 2 b€ M; i`QM; pk i`KX
 u çB iWM; #QÊ + - F? - M; + | / • M; H M F? Q i? - tmM; [m M? v K¼ B i? S v M ioM? X L?
 #` b Q #, M; ; B€ M; tm® M; ç" Ti M- F? - M; B M´ B H M w + ? Q + ? B M ç' mX
 S? - M mv M? B T M"v ç M iW M° B i • K K¶ B M; QìBX æ® B / B M J h? - M > Q" M; - i' i +ª
 M; WM; i, M; H MX
 u i? " i bU [m € K¢M? X J¢M? ç M M¶ B K¶ B M; QìB F? - M; + € + ? M" Q T? € i bBM? w + ? Q
 L; mv i + QìM; ; Bª + 'T + ? Q M + kM; ; B® M; M? Q i? X
 " M + ¢M? GQM; > ¢Q h? - M- h?ª B L? B ç M; F` + ? HB i + ? 'M ç° M; - b€ i w [m M? [m` M
 GQM; > ¢Q h? - M bmv M; ? o K° i + ? 9i HB M #B i- + ? „ + H" F? Q i? + O J h? - M > Q" M
 i`QM; M; QìB h?ª B L? BX
 L m J h? - M > Q" M; T? € i ? B M Gm • M >² B i² M i¢B- b Q h?ª B L? B + | i? ç® B ç - m M´
 h`QM; HÁ M; + kM; `i bÊ- M? Q M; H9 + M"v GQM; > ¢Q h? - M F? - M; i? ìB ; B M [m M
 M; U + KbM? - ¬ K + ? ti M" M; - T? | M; ` M° B HBM? HU + - +® ; „ M; # Q #¼ + i? • M i? h?
 L | B + kM; F€ [m € B- +ª K ; B€ + bÊ ?½ B i`QM; HÁ M; GQM; > ¢Q h? - M M? ?Æ M M; Qì
 > Q" M; iWM; #QÊ + ç¢T F? - M; F? Q çB- HÁ M; ? „ M bÊ i? b Qi K" iÁ KÁ i? b M? B mX
 ; B½ v / K F? - M; ç KbM? M; ½ [m]- ? „ M H¢B + | i? ¬ K h?ª B L? B- ; B9 T M" M; + ? ® M; ;
 E? m - M Kti S? Q M; h9 `i ç T- ç T F? - M; + | K° i i€ p i M" QX L? Q M; v çB M i` B F? -
 h? - MX o` J h? - M > Q" M; M"v ç T K M; i? 2Q FB m M; ¢Q çSM; çdM? + Q- K M; i? 2C
 K M; i? 2Q mv M; ? B K F? - M; ç + ? Q K¢Q T? ¢KX
 óJ h? - M > Q" M; ; B€ H • K E? m J [m M- i? " i F? B M #ª M i? " M? pBM? / UXô h? € M? L;
 K° i + € B M; QìB ç½ î i` M F? - M; i`mM; X J† + / M i`QM; HÁ M; ¬ M; + kM; i` " M M; "T b
 [m M- + | i? çSM; ` + kM; + ? d + | ¬ M; X
 a m HQM; J h? - M > Q" M; - h`K J h? - M ?Æ M i`, K Kûi F?´ M; H² H´ T H€ M? ?` Q [m
 + ? Q M? H" # | M; / € M; + O vX
 óL; QÆB H" çB M + ? O ? B M M v + O h? Q + ? E? € + ? h? € M? æB M \ô S? Q M; h9 i? M?
 F? - M; + ? 9i iS + ; B" MX

óE?¬M; b BX "´M i¼ H¨ h?€M? L;mv iXô a m HQM; >B T :Bª h?€M? L;mv i- K°i i?
 +?Êi H|2- F?Q i? H½M? HB i #°+ T?€i- M; ,M +ªM F?Q i? J h?¬M >Q¨M; T?€i` X
 L?QM; M;QìB +| K„i ç m M?bM` çQÊ+X h?€M? L;mv i #°+ T?€i F?Q i? +?d +| i?
 M;QìBX *? M? H +? ;B[¬M; p¨ J h?¬M >Q¨M; [m€ `ä`¨M;X
 óGìB #´M ?Q¨M; M;QÆB +kM; ç½ M;?2X *| ?Ov /B i M?•M HQ¢B +€+ M;QÆB ? v F?
 æ®B pÈB #´M ?Q¨M; - +€+ M;QÆB +?ŠM; [m H¨ b9+ p¨i #´M ?Q¨M; Mm¬B /QÐM;X
 ?Q¨M; ibK çQÊ+ i?S +¬M- p¨v +| i? HQ H„M; #Ä [m E?m J [m M +O +€+ M;QÆB
 h?€M? L;mv i i`QM; K„i / Q ç°M; - ¬M; iU #B i +? M? H +? ;B[KbM? p¨ J h?¬M >Q
 H9+ M¨v i?“i +| i? i?Ä ?B T b Q\
 h` M ç¬m iQìM; - Qi M?“i +| ?ÆM KQìB €M? K„i i”T i`mM; p¨Q M;QìB GQM; >¢Q h?-
 J i?9 i K ç¬m\ *?ŠM; H) ç M; M|B i¼ F} K i?9 +O GQM; >¢Q h?¬M\ L?QM; M| +
 i?9 +’T b€m5 a Q +| i? F?B M J h?¬M >Q¨M; +?9 w çQÊ+\
 h` M K†i J h?¬M >Q¨M; tm’i ?B M MK +QìB i” K`X
 ó”´M ?Q¨M; +?Q M;QÆB KQìB ;B•vX JQìB ;B•v b m M;QÆB T?ªB çQ ` +•m i`ª H
 ?Q¨M; b) b M #^M; E?m J [m MXô
 óJQìB ô
 J°i ;B¼i K² ?¬B `ÆB tm®M; iW i`€M h?€M? L;mv iX «M; #B i- M m KbM? i?Ä ?B T
 i? i?ŠM; b®M; HQM; i`QM; HB M KBM? i?€M? çB MX L?QM; M m F?¬M; i?Ä ?B T
 M;?B T h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +| H) b) #` ?Ov ?Q¢B +?d i`QM; +?®+ H€iX
 Zmv i ç`M? p¬ +MM; F?| F?,MX E?Q i? H½M? HB i h?€M? L;mv i T?|M; ` ç M; /
 ó*?QM ô
 æ°i M?B M- p M; H M K°i iB M; +QìB F?)X
 ó” ?¢ i?“i +| `ªM? ;BªB i`QX L?QM; Km®M ?Ov /B i E?m J [m M +O +?9M; i - +?c
 h? M? •K ç°i M;°i tm’i ?B M M;?2` +| +?9i ;B¨ Mm - M?QM; K M; i?2Q K’v T?¬M M
 K„i- b€m ç¢Q €M? b€M; F?¬M; +?9i #€Q i`QÊ+ #¶M; #MM; T?€i i`QÊ+ E?m J [m M
 h`QM; b€m €M? b€M; i?b +| ? B H¨ b„+ p¨M; - K°i K¨m t M? iQK- K°i K¨m i`„M; - +A
 K°i çÄX a€m €M? b€M; i` M F?¬M; i`mM; +?B m `¼B- imv F?¬M; FBM? F?OM; M?
 >Q¨M;X L?QM; F?B b€m €M? b€M; T?|M; H M+ Q- ç¬m iQìM; E?m J [m M +?`m m
 K’iX h` M ç¬m iQìM; - K¶B M;QìB i?Î ?´M ? MX
 E?¬M; #B i F?B M¨Q i?b # M /QÈB E?m J [m M +| b€m M;QìBX a€m M;QìB M?ì €
 H M F?¬M; i`mM; - ç®B /B M J h?¬M >Q¨M;X
 L?bM i?“v ?¼ tm’i ?B M- J h?¬M >Q¨M; p +?ÆB çM +kM; #B M K’i- b„+ K†i i`Î M
 óJ’v H½Q ;B¨ +€+ M;QìB i?“i H¨ •K ?²M F?¬M; i€MX *€+ M;QÆB M;?o #´M ?Q¨M; F?
 J h?¬M >Q¨M; H¢M? HMM; M|BX
 h? M? •K ;B¨ Mm H9+ i`QÊ+ H¢B p M; H MX
 óæQÆM; M?B M # ?¢ /€K +?SX " ?¢ H¨ +QìM; ;Bª ç M?“i i?B M ?¢- +| ;b F?¬M; /
 im´B i€+ i?b +?9M; i b Q #^M; # ?¢- +?[H½Q ;B¨ i?“i F?¬M; /€K M?“MXô
 G9+ M¨v- i?•M ?bM? b€m M;QìB ç½ # v H M ç¬m iQìM;X J h?¬M >Q¨M; mv M?B T
 ?¼ M; ,M +?†MX *€+ iQÈM; bo i` M ç¬m iQìM; E?m J [m M +kM; +| i? M?bM`ä ?¼
 E} bo K†+ ;B€T + K ?mv M H çSM; i`QÊ+ M?“iX o`F} bo M¨v /€M; M;QìB + Q iQ +Q
 iQ¨M i?•M +?2 FQM ;B€T i`KX h v i`€B H¨ i’K i?mšM iQ K¨m + K- i v T?ªB H¨ K°i
 K†i i`ìBX h? M? FB K iQ +| H’T H€M? +?QM Hm²M; ?¨Q [m M; - iU M?Q +?QM K†i

E?B M M;QìB`mM;ç°M;H`i¼ F}/QÈB i?•M vX æ|`ä`M;H`K°i+QM>²M;GQM;-
GQM;/`B?ÆM M,K KQÆB Kûi- tmM;[m M?H`T H€M?€M?b€M;çÄ+O?Ä M;mv
>²M;GQM;H¢B?Ä?ÊT i?`M?K°i pÈB F}bo K†+;B€T+ KX

" M+¢M?F}bo H`K°i+?B M bo/€M;M;QìB+ÁM iQ?ÆM+ª vX o`+?B M bo M`v iQ
T?O iQ`M i?•MX:½+Q?ÆM?B Kûi?B KQÆB-#ª p B+U+`°M;-+?Q/M;B€T i
+ªK;B€+çQÊ+HU+HQÊM;FBM?F?OM;+| i? iMv H9+tû`€+?i`ìB ç'iX

ok F?Q+O;½+kM;`i H¢X h v i`€B H`+•v #9 HÈM K`m K€m- i v T?ªB H`+?Mv
M;QìB i?bM?/mM;;½i?b i?Q+? ?ÊT?B+?[,?mM;?½MX

" MFB+O F}bo H`K°i #|M;ç2M KÆ?² iU H`M F?|B- t2K F?¬M;`ä?bM?/€M;;
#ûMFB-+?mM;[m M?+°i b€M;ç2M- F?¬M;F?Q F?¬M;M;WM;?B M p i MSi ç2M

a€m M;QìB# i`QÈ+ # b mX J†i b m # M;QìB ç m H`M[X hW [m-M €Q+| i? i?'v
T?€T- F?¬M;i? M?bM`F?m¬M K†iX

h`QM;ç|+|K°i M;QìB K†+ç²i`„M;- b m HQM;+|ç²€M S?QM;L?` .U+>Q`M;h?B
L;QìB ç| K†+€Q+?Q`M;ç¢B #B m+?Q ç` p`KK+ bQ+ Q M?'i- h?€M?:Bª i`QìM;
+kM;+?d K†+HQ¢B i`M;T?K+M`v K`i?¬BX aQ pÈB p`h?€M?:Bª M`v i?b :B€Q
KB M p` [mv M i`QÊM;X

h`QM;i v h?€M?:Bª M„K K°i [mv M i`QÊM;/`B?ÆM# KûiX L?bM [m T?€T i`QÊ
K B- M?QM;H¢B H`+•v K`iBM?F?B i i`„M;Xh` M T?€T i`QÊM;+ÁM i`2Q?B i`€

" M i`€B h?€M?:Bª H`K°i M;QìB M[K†+€Q+?Q`M;K T?€T p`M;X smM;[m M?€
M;mv M i® M²M;ç"K ç M KS+i" M+MM;X*?d?`Q [m M;i`M M;QìB+¬çO+?B m b€
M;QìB FBM?M;¢+H`-+¬iªM`€M?b€M;imv i F?¬M;+?|B K„i- tm i M bÊ?½B i`
+ªK;B€+'K €TX S?€T i`QÊM;i`QM;i v+¬i?Q¢i M?bM F?€ #bM?i?QìM;X*MM;H
i`QÊM;+| b€m pB M #ªQ i?¢+?i`QM;bm®i iQ+Ð M„K i vX

hmv i`M M;QìB+¬F?¬M;?B M?B M`ä- M?QM;B M?bM+kM;çQ€M çQÊ+- ç•v M?
i?¬M+'T5

" MFB+O h?€M?:Bª- pšM H`M[ iQM?- i`M M;QìB K†+€Q+?Q`M;K T?€T K`m
H|2 iB b€M;t M?•K mX smM;[m M?+¬F?¬M;M;WM;iÄ iWM;çQ`M €M?b€M;H

h?¬M;GBM?:Bª- H`h?¬M;GBM?:Bª+| i? HB M i?¬M;p¬b®X a m F?B ç¢i ç M
GK+æ¢B h?€M?æB M-+QìM;;Bª çdM?+Q F?¬M;i? T?€M çQ€MX

L?ªv H M F?¬M;i`mM;+MM;J h?¬M>Q`M;ç®B/B M- H¢B H`b€m p`+QìM;;Bª
#`€T+?;¬M M?Q F?¬M;i? ?Q i i?Î#`i+?Êi i,M;H M F?Q i?X

>B T:Bª h?€M?L;mv i# v ÎK°i# M- i`QM;K„i tm'i?B M iB M;?B?Q†+X

ó*€+-+€+M;QìB H`J h?¬M\*?B ošMX h?b` i`mv M i?mv i H`i?"i-+€+M;QìB+Á

h?¬M;GBM?:Bª K†+€Q+?Q`M;T?€T bQ K`m t M?[m v ç-m HB+h?€M?L;mv i K

ó*"m i? M?MB M- M m+?9M;i ç½+? i`²B- b Q J h?¬M>Q`M;# ?¢+| i? BK H†
J h?¬M>Q`M;?W H¢M?K°i iB M;X

ó>¬K M v+€+M;QÆB [mv i i•K ç®B F?€M;#´M?Q`M;\\ô

h? M?•K;B`Mm T?€i` iW p`F}bo- v M?¢i;B¼M;M|BX

ó.o M?B M+?9M;i F?¬M;?v p¼M;M?Q p`vX .M b Q-+?9M;i F?¬M;M„K+?„+ +|
?¢ M M?B m`ä-+?9M;i+|?B KQÆB T?¬M i`,K M„K+?„+ +MM;# +? i+?mM;-
iQîM;+| i? H`K# ?¢ i`¼M;i?QÆM;X L m# ?¢ Km®M/B i E?m J [m M+?9M;i
M,K iQ+?;|T F?¬M;M;¢B+MM;K i°+ KÎ i`M;i?€M?+?B MX*?Q+?„+ K i°+
çQÊ+i?„M;HÈBXô

> B K Q Æ B T ? - M i ` , K + ? „ + + ? „ M + M M ; J h ? - M > Q `` M ; + ? i + ? m M ; \ \* • m M `` v M ; ? 2 [p `` Q i B + € + i Q È M ; b o E ? m J [ m M H ¢ B i `` M M ; " T ` m M ; ¸ ° M ; X

J h ? - M > Q `` M ; H `` + € B ; b \ G `` p ¬ ¸ ` + ? F ? ¬ M ; i ? ¸ € M ? # ¢ B X a € m p ` + Q ì M ; ; B <sup>a</sup> M ? • M v + ? i + ? m M ; - ¸ • v H `` H Q ¢ B i m p B + Ð M `` Q 5

J h ? - M > Q `` M ; + ? Ê i i ` - K K † + - F ? m ¬ M K † i M ? i m ' M i `` K ` t m ' i ? B M p b m v i Q X h W ¸ ® B p È B b € m M ; Q Ì B M `` v - v + † + ? 9 i F B M ; F } X > B K Q Æ B T ? - M i ` , K + M M ; + ? i X L i ° + H `` ¸ ^a F Q + ? F ? ¬ M ; ; b b € M ? F ` T X

: - M M ; `` M M , K M v - G K + æ ¢ B h ? € M ? æ B M + O M ? • M H Q ¢ B i ® + ¸ ° T ? € i i ` B M `` i M ¸ ' m p È B M ? • M H Q ¢ B ¸ ¢ i ¸ Q Ê + Q m i ? X æ † + # B i H `` M ? • M H Q ¢ B + † b ® H È M p k F ? C p È B K i ° + X

h ` M # b M ? M ; m v M - i m v M ? • M H Q ¢ B M ? Q + k F ? ¬ M ; + € + ? M `` Q + ? ® M ; + U K i ° + X L ? + ? i K ° i F Q + ? - / Q È B i b M ? ? m ® M ; ¸ † - K i ° + F ? † + ? B K ¸ Q Ê + Q m i ? X > Æ M M [ K F ? B J h ? - M > Q `` M ; + ? i - M ? Q p " v i ` Q È + F ? B J h ? - M > Q `` M ; F ? € + H È M H M - K i °

;ϕi ϕQÊ+ J h?-M >Q"M;- +?Q +?„+ iQÆM; H B +kM; H`K ϕQÊ+X L?•M HQϕB + -M
ó>¬K M v i ;†T +€+ M;QÌB- K°i H` ϕ F?Q+? H - +ÁM +| K°i #Q K"i Km®M +?Q +€+
óJ i°+ +QÌM; ϕϕB- b€m M;`M M,K [m - M?•M HQϕB +?9M; i /®+ bS+ i`QÎM; i?`M?
M?Q +k F?¬M; i? +MM; K i°+ ϕ®B F?€M;X L;mv M M?•M H` iϕB #ªv KQÆB ? B h`K
#ÎB pb +?9M; KϕM? M M +?9M; i pšM v M T?"M Î K°i ;|+ M`vX >ÆM M[ ϕ•v H` +|b
ϕQÊ+ J h?-M >Q"M;X J°i M;`v +?9M; i +? i`²B- M m J h?-M >Q"M; ;B M?"T p`
HQϕB- M?Q p"v b) F?¬M; +ÁM +•M #^M;Xô

ó" i`,K M,K [m - +?9M; i`QÊ+ b m ;B i +? i # KQÆB +?QM p`K i?-MX h`QM; ϕ| i
J h?-M i?S #®MX L?QM; +?9M; F?¬M; ? #`M i•K iB T iK+ i`mv M i?W X *?Q ϕ M
#ªv KQÆB ? B K i?-M- K°i +€B ϕ m F?¬M; i?B mX *€+ M;QÌB +| #B i H` pb +€B ;b

L?|K GQM; >ϕQ h?-M ϕ m i?¬M; KBM? mv M #€+- +| +?9i?B m #B i K i°+X >`M o

óG` #ÎB pb h`K J h?-MXô

h`-M *m²M; ;"i ϕ-m- M|BX

óE?¬M; b B- +?QM? H` pb h`K J h?-MX æ®B pÈB K i°+ i?b h`K J h?-M +?QM? i
KQÆB ? B K i?-M +| #ªv KQÆB ? B i?-M F?QX *?d + -M +ÁM h`K J h?-M- /M K i?
iK+ i`mv M i?W X "ÎB p"v Km®M i?"i bU ;B i +? i K i?-M- +?d +| K°i +€+? ?Ov /E
?Ov h`K J h?-M +O +?9M;Xô

óL?QM; K i?-M ϕ½ +| i?-M F?Q- b Q +| i? / /`M; T?€ ?Ov\ E?B +?9M; i T?€i ?
iWM; H`K ` M?B m i?Q M;?B K- M?QM; pšM F?¬M; K°i H-M i?"M? +¬M;X hmv M?
K°i T?-M FBM? M;?B KX Jm®M ?Ov /B i h`K J h?-M- ϕ-m iB M T?ªB ?Q`M iQ`M
+ -M T?ªB ?Q`M i?"M? i`QM; pÁM; K°i iB M; ϕ²M; ?²;B i +? i K i?-MX *?9M; i iW
#ÎB pb KQÌB K'v K i?-M +?ϕv iÈB K` i?'i #ϕBX hW ϕ| p b m- K i°+ +`M; i? K +`M
h?-M- ?ÆM M[ϕ€K K i?-M F?¬M; +MM; h`K J h?-M K°i +?¶- ;BªK +Æ ?°B +?9M

GQM; >ϕQ h?-M ?ÄBX

óhB M #®B- h`K J h?-M M m H` i?-M F?Q +O K i°+- p"v T?ªB + -M i` M; #` M`Q K
F?Q QÌô

h`-M *m²M; H„+ ϕ-m M|BX

óªv KQÆB ? B h`K J h?-M ;¼B +?mM; H` i?-M F?Q K i°+- M?QM; +,M +S i?S ?ϕ
;B®M; M?Q K i?-M- mv HU+ F?€+ M? mX L m Km®M ?Ov h`K J h?-M +`T i?'T- +
bY i?B H` ϕQÊ+X "ÎB p"v +QM ϕQÌM; +€+ M;QÌB ϕB +ÁM /`BX *ª ϕÌB i - iB + Mm®
h?-M 'M pQÆM; i¼ X hm`B i` M;ϕQ KϕM- ?v bBM? +Æ ?°BX L;`v M`Q ϕ| F?B im pE
ϕQÊ+ h?-M 'M pQÆM; i¼ i?W M?"M- M?'i ϕ`M? ϕWM; KÆ t pÌB- T?ªB i?2Q +?d
i ϕQÊ+ #®M pQÆM; i¼ i?W M?"M- M?QM; i F?,M; F?,M; Km®M +| ooM? >^M; p
ϕQÊ+ ;b- poM? pB M F?¬M; i? HB M ? ϕQÊ+ h?-M 'M pQÆM; i¼ X h?B M T?9 +
i`QÊ+- ϕWM; ;B®M; i +?'T K #`i M;°X "'i +S K°i h?-M 'M pQÆM; i¼ M`Q ϕ m b) '

óo•M; - +ªK ÆM iB M #®BXô

h`-M *m²M; ?Qi b•m K°i ?ÆB- €M? K„i t t,K- #m²M #½X

óªv KQÆB ? B h`K J h?-M- +kM; ϕϕB #B m p"MK v +O K i°+X J¶B ;BªK #Èi K°i
+O K i°+ v m ϕB K°i T?-M- i`mv M i?W +kM; b) bmv v mX *?d bÊ+?9M; i F?¬M;
?v p¼M; H9+ +€+ M;QÆB +ÁM b®M; - +| i? /®+ bS+ T?€ ϕQÊ+ p`B h`K J h?-MX *
>²B h?€M? L[ϕ²M; i?ÌB tm'i ?B M- `®i +m°+ +?Q +?9M; i +Æ ?°B T?ªM +¬M; - KQM
+¬M;Xô

óhB M #®BXô GQM; >ϕQ h?-M ϕ°i M?B M F m H MX

h`-M *m²M; ¬M ?Á M?bM ?¼X

GQM; >¢Q h?–M M|BX

óhB M #®B- M m +| M; ¨v +?9M; i ¸QÊ+ ¸ti i M a, M J æQ¨M- +| i? iU KbM? H¨v i
ó>¢Q h?–M5ô h?€M? L; mv i M?`M F?–M; ¸QÊ+ F?) [m€iX J h?–M *?B ošM ¸®B p
+U+ F€ p¨v K¨? „M Km®M +U imv i i¨mv M i?W [m M; pBM? M¨v\

h?¨M? pB M a, M J æQ¨M +kM; p Kti FBM? M; ¸+X

h`–M *m²M; ?QÊM; h?€M? L; mv i tm i v- M|BX

óo¨v M; QÆB ?v p¼M; b m M¨v a, M J æQ¨M +€+ M; QÆB +| +€B i M ; b\ô

GQM; >¢Q h?–M i`–K M; •K K°i H9+– +?“K `½B M; ~M; ¸–m- i`QM; K„i ? „M +| +® +?“

óh–B ?v p¼M; - a, M J æQ¨M +?9M; i–B- ;¼B H¨ Zm M; *?B h?–M Zm M; Xô

h`–M \*m²M; M; ~M ` - `²B €M? K„i b€M; H M- +QÌB M|BX

óh®i- i®i- i®i- p¨v b) F m Zm M; *?B h?–M Zm M; X E?–M; T?ªB F i?W K¨ H¨ pQÊ
Zm M; *?B h?–M Zm M; 5

"®M +?[M¨v p M; p¼M; i`QM; HÁM; #ªv i?¨M? pB M a, M J æQ¨M b® K°i +'T boX
¸ m ?B m w +O GQM; >¢Q h?–M- #'i; B€+ bB i +?ti M„K i vX

óh F?–M; i? ?¶ i`Ê +€+ M; QÆB i`QÎM; i?¨M?– pb M?Q p¨v b) ¸2K ¸ M F i [mª M;
HoM? M; ° KÊB ; B9T +€+ M; QÆB +?•M +?QM? H M iÊB ¸dM?X L?QM; M m ?–K M v
M; QÆB H p¨iX *€+ M; QÆB K v K„M H„K- H p¨i M¨v pW H9+ ¸O +?Q #ªv M; QÌBXô

h`QM; +?ÈT K„i- iQ¨M #° /Q M? i`¢B i¨¨M M; ”T ?ÆB i?Î [m M; KBM?X ªªv T?M p, M
i?Î bBM? K M? M?“T p¨Q M; U+ #ªv M; QÌB GQM; >¢Q h?–MX

J¶B M; QÌB ¸ m +ªK ; B€+ i?•M i? ¸ m `€i- M; v b m ¸| M?bM ?QÊM; M; QÌB F?€+–;
; B€+ +MM; ¸²M; #¢M K€m i?` HB M M? mX

aQÆM; KM p¨M; /•M; H M [m M? i?•M K¶B M; QÌBX *ªK ; B€+ ?mv MªQ F?B M i'i +
b®M; X

h`–M *m²M; KdK +QÌB M|BX

óæ•v H¨ i` M; #` MB M ¸¢B ¸–m >mv >Q¨M; HQm i¨mv M ¸ M M v- i¨mv M i?W +O
h€+ /KM; +O i` M; #` `i F€ /B mX L| +| i? ?Q¨M i?¨M? +°M; ?QÎM; bBM? K M? +
M|B- i`QM; +€+ M; QÆB +| +| B #` i?QÆM; - #ªv M; QÌB +MM; +°M; ?QÎM; X L| +| i M
M?B M- +€+ M; QÆB +| i? #`i +S H9+ M¨Q +?O ¸°M; +„i ¸Si HB M ? GBM? >²M sB
GBM? >²M sB M; sQ+?ªM? ?QÎM; - +?d +–M +?O ¸°M; M®B H¢B H¨ ¸QÊ+Xô

:BªB i?Q+? ¸ÆM ; BªM F?B M #ªv M; QÌB GQM; >¢Q h?–M i` M Kti i¨¨M M; ”T p m B K
+?QM? H¨ i` M; #` +'T bY i?B ¸dM? +'T T?K i`Ê5 aBM? K M? +°M; ?QÎM; M; ?o ?ª
¸®B /B M ; B M F?| - M, M; HU+ bBM? i²M +O i¨T i? b) i, M; HÈMX L m ?¼+?B M?
FQ+? +kM; +| i? #€Q ¸°M; +?Q M; QÌB F?€+X h` M; #` M¨v iQÆM; H B b) +| i€+ /K

ó>½v +® ; „M; M¶ HU+X *€+ +– +”m #û- +| H) i F?–M; i? M?bM i?¨v M; ¨v ¸|X L?Q
*?B h?–M Zm M; pQÊi [m J h?–M *?B ošMXô

h`QM; iWM; ¸Q¨M €M? b€M; p¨M; - #|M; /€M; h`–M *m²M; #B M K'i- ?Q¨M iQ¨M #B
E?–M; +–M B M|B- #ªv M; QÌB GQM; >¢Q h?–M ¸²M; HQ¢i [m€ K°i ; ®B- #€B H¢v +
L?bM i?¨v +ªM? M¨v- i`QM; K„i h?€M? L; mv i i¨¨M ¸–v p m B KWM; p¨ FB m M; ¸QX B
M¨vX «M; F?–M; M|B ; b- #QÊ+ ` K°i #QÊ+– +kM; #B M K'i i`QM; F?–M; i¨mM; X

*?®+ H€i b m- a, M J æQ¨M b® K°i +'T bo #ªv M; QÌB i`QÊ+ b m ¸SM; H MX GQM;
¸²M; #¢MX

óh`-M iB M #®B M|B ç9M;- +?9M; i H` ç²M; #¢M- F?¬M; M M +?2 ;B'm H B H`+? p
 >¢Q h?-M- M°B HBM? HU+ #~K bBM? H` +?QM KQÆB #ªv- i? +?'i [m M; KBM?X S
 h? p` a€i S?¢i h?-M 'M pQÆM; i¼ - S?€M sùì p` h?~K S?€M h?-M 'M F} bo GQM
 +?Q #B i M°B HBM? HU+ #~K bBM? #ÎB pb Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? K` i,M; H
 J†+ /M K¼B M;QÌB ç½ çQ€M` +? +O GQM; >¢Q h?-M H` B- M?QM; M;?2 ?„M M
 +?QM KQÆB #ªv ç m +?'M FBM?- M?Q oQÆM; L;mv M L;mv M- G•K >•K- hQ J½ hB
 >`M ok p` h?ªB L?B bÈK #B i #Q K"i M`v M M F?¬M; FBM? M;¢+ H„KX
 L°B HBM? HU+ #~K bBM? +?QM KQÆB #ªv- i? +?'i [m M; KBM?X E?| i`€+? ?„M i
 p`vX E?| i`€+? ?„M i`U+ iB T F?B M Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? iB M ?| X E?| i`
 h`QM; F?B K¼B M;QÌB +?'M FBM? i?b h?ªB L?B çSM; +¢M? GQM; >¢Q h?-M M?`M
 óh M ç-v çO +O i¬B H` h?€M? h?ªB L?B- >B T :Bª h?€M? L;mv i H` ¬M; +® +O i¬
 +?QM KQÆB # - b m F?B çQÊ+ Gm•M >²B i`mv M i?W i?b M°B HBM? HU+ i,M; H
 h`W GQM; >¢Q h?-M- M,K M;QÌB FB +ÁM +?Q #B i #Q K"i M`vX J°i +€B +| M°B H
 #ªv ç½ F?B M ?¼ +?'M ç°M;X :BÌ H¢B` M;QÌB i?W F Gm•M >²BX L?'i i?ÌB i?•M
 #B;HQp2
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kRRX *?QÆM; eN, S?K+ JBM?- Gm•M >²B *O h?ªB L?BX

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

*QM i` B [m M; KBM?- Gm•M >²B h?€M? L[- KÈB M½v h`-M *m²M; +| M?„+ iÈB5 L
 b Q h`-M \*m²M; +?¼M a,M J æQ`M b® K°i +'T bo #¼M ?¼- ?ÆM M[F€ p¼M; HÈM
 F?| ;†T ç m iK i" T i`QM; ç°B ?¼X a€m p` i`mv M F€ FB imv `^M; K¢M?- M?QM;
 F?¬M; #^M; ? B M;QÌB i`QÊ+ K†iX

h? +?'i [m M; KBM? +?Q iWM; tm'i ?B M- Gm•M >²B i?b iWM; +| - F?B 'v ç½ +M
 +?mM;5 J†+ /M J h?-M >Q`M; iB M p`Q i?ÌB F€ bmv M?QÊ+- M?QM; +k H` J h?-
 > B M;QÌB M`v +MM; K°i a,M J æQ`M- iQÆM; H B i`QÎM; i?`M? +| i? M;?o
 J'v T?9i b m- pšM H` >`M ok i`QÈ+ iB M F`T T?ªM SM;- ?Qi b•m M|BX

ó«M; M°B i¬B H` E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QÎM; >`M E?B KX L°B HBM? HU
 H` b€m KQÆB +?QM- M?QM; b m F?B +MM; +?O M?•M ?Q`M i?`M? F? QÊ+ T?K i
 +? +°M; ?QÎM;- M°B HBM? HU+ #~K bBM? i,M; H M iÈB i€K KQÆB- KB M +QÐM; c

óL?Q p`v +kM; çQÊ+ \ô hQ J½ hB M çSM; +¢M? H"TiS+ M?ªv /UM; H M- b m ç| t¬M
 M„K +?†i i v ?„M M|BX óæ¢B + - çQ`M i`QÎM;- +`m +ÁM i?m S?K h`Ê F} bo F?¬M;-
 HBM? HU+ #~K bBM? +kM; H` b€m KQÆB +?QM "" M°B M|- +?d +-M K°i çB K H` ç

L°B HBM? HU+ #~K bBM? b€m KQÆB +?QM p` #ªv KQÆB H` F?QªM; +€+? K°i #Q
 iB K M,M; +'T i€K p` +'T +?QMX L°B HBM? HU+ #~K bBM? i` M #ªv KQÆB- +?d +
 M,M; ç¢i çQÊ+ +'T +?QMX L;QÊ+ H¢B i?b /M M¶ HU+ ;'T M?B m H-M- t€+ bm'i i?
 b m M`v +kM; +-M /U p`Q K v K„MX

L;QÌB +| M°B HBM? HU+ #~K bBM? i` M #ªv KQÆB [m€ Qi- çWM; M|B iÈB i€K KQÆ
 i€K KQÆB- ?-m M?Q H` +?„+ +?„M +| i? ç°i T?€ +'T +?QM- +?Q M M F?| i`€+? hQ

GQM; >¢Q h?-M +QÌB F?´ M|BX

ó*?Ì K¼B M;QÌB ;BÈB i?B m tQM; `²B M|B iB T çB- +?„+ H` F?¬M; +| p'M ç ;bXô

ó*?O M?•M- M;`B ç½ +| ? B S?K h`Ê- H¢B i? K K°i +?d bÊ ô >`M ok p°B p`M; M|BX
;B9T hQ J½ hB M- M?QM; ç-m iB M [m M i•K H`ibM? i`¢M; +O GQM; >¢Q h?-MX
GQM; >¢Q h?-M H„+ ç-m M|BX

óE?¬M; b Q- i¬B +kM; F?¬M; ç`M? F?®M; +? +€+ M; QìBX >ÆM M[iBM? i?-M +O
i?m i? K K°i S?K h`Ê +?„+ F?¬M; +| p`M ç HÈMXô

L;?2 ?„M M|B p`v- >`M ok F?¬M; ` iB M; M[ X GQM; >¢Q h?-M H` +QM i` B [m M;
ç9M; H` F?¬M; i? /MM; K„i i?QìM; M?bMX

hQ J½ hB M FQ+? ç°M; bmwi M?av +šM;- +?Q M; QìB H`K S?K h`Ê F?¬M; T?ªB pB
t2K +?O M?•M H` BX J`v M;`v M v K¼B M; QìB +`M; H9+ +`M; ?B m `ä iQM? +€+
M;mv M i® iBM? HBM? K M; ç M HÊB Q+? HÈM ç m H` #`i`K HÁM; i?QÆM; ?¢B +O
+?B #¼M ?¼ H` ç²M; #¢MX \*ÁM F?¬M; i?`v >`M ok b®M; `i i®i b QX

óh¬B +kM; iU ;BÈB i?B mX h¬B F?¬M; +| #®B +ªM? HÈM H Q ;bX S?K i?•M H` +m
æB M- Kšm i?•M H` æ¢B :B€Q \*?O +`T b€m +O JK+ aQ h?€M? æB MX G9+ i¬B +,
i`QM; +m°+ +?B M pÈB K i°+ H` M? ?MM; +O *?B M ao h?€M? æB MX h?m°+
M?QM; ç²M; i?ìB +| M,M; HU+ +m²M; ?| +O T?K i?•M- t2K M?Q ?B K +|X Jšm i?•M
M?Q T?K i?•M +? i i`"M b i`QìM;- #ìB p`v Km®M #²B /QÐM; i¬B i?`M? KK+ bQX
?¼+ çQÊ+ F„M,M; i` HB m +O KK+ bQ- M;QÊ+ H B K m +?|M; ?¼+ ;BÄB F„M,M;
ibM? ?m®M; M`vX "ìB p`v iW ç-m F?¬M; +| bQ T?K +?d çB K- K°i çQìM; iU K`v KÁ
FûK +?9iX o b m i¬B b) M¶ HU+ - +® ;„M; i`î i?`M? :BÈB Gm`i KK+ bQXô

:½ M|B çÆM ;BªM- M?QM; i?B M T?9 M°B HBM? HU+ #~K bBM? b€m KQÆB +?QM
+kM; +QB M?Q +U+ F€ Qm i9X *?d /U p`Q +?QM? KbM? iU ?¼+ ç½ ç¢i iÈB çdM?
?B M i¢B iB M p`Q +`T M,K- F?¬M; T?ªB +?mv M / /`M;X

G•K >•K p Kti #m²M #U+ M|BX

óob b Q i¬B F?¬M; +| [m M; i?m°+ iQM?5 *ÁM +| i?B M T?9 €T +? +°M; ?QîM; i®i
çB M +?O J S?€T h?€M? æB M- h?€M? J ç¢Q bQ- çQ`M i`QîM; J æ¢Q æQ`M G
F?¬M; i?Q+? i¬BX h¬B F?€+ pÈB hQ J½ hB M- ?„M F?¬M; ?¼+ çQÊ+ K T?€T i` H
T?€T +¬M; FQ+?X L?QM; p T?QÆM; /B M K /QÊ+ H` im Hmv M HBM? HU+ i?b i?
bBM? H` #ªv KQÆB #®MX L m F?¬M; T?ªB F?¬M; ?¼+ çQÊ+ K T?€T +¬M; FQ+?-
/M +?d H` + +| /QÊ+ i?b +kM; `i HÊB ?¢BXô

u M|B F?¬B ?`B F?B M K¼B M; QìB #`i +QìBX L?QM; GQM; >¢Q h?-M KÆ ?² M?`M
HìB M`v- ç€v K„it i [m iB m #m²MX GQM; >¢Q h?-M i?-K M; ?o- G•K >•K F?¬M;
+¬M; FQ+? +?d bÊ F?¬M; çÆM ;BªM M?Q hQ J½ hB MX L?QM; pB + F?B M M; QìB
h?-M b) F?¬M; ;ÄBX

oQÆM; L;mv M L;mv M M|BX

óhÈB HQÊi i¬BX h¬B F?¬M; +| /QÊ+ M?QM; +| HU+ HQÊM;X h¬B H` M; QìB i?W F
K€m +?9M; i¬B H` HU+ HQÊM; +?O ç¢Q i`QM; *?B M ao h?€M? æB MX «M; +® i¬B
b m ç| +? i /QÈB i v K i°+X «M; M°B i¬B iWM; H` çB M +?O *?B M ao h?€M? æB
i v K i?-M i?S M,KX S?K i?•M i¬B çB i?2Q ¬M; M°B +? i i`"M b i`QìM;X >B M i¢
KbM? i¬B i?W F Xô

L;?2 +¬ M|B p`v- b„+ Kti K¼B M; QìB #B M i`-K i`¼M;X «M; +®- ¬M; M°B- T?K i?•
K i°+X E?| i`€+? F?B +?B M ç`m pÈB K i°+ i?b oQÆM; L;mv M L;mv M HB m K¢
?ªB i?•K +Wm 5 hmv #•v ;Bì p Kti +¬ #bM? i?ªM- M?QM; F?¬M; +?9i +?2 ;B`m i`C
?mv iX

óh¬B FQM? M +€+ iB M #®B J h?-M *?B ošMX JK+ iB m +ª çìB i¬B H` ;B®M; M?
+MM; K i°+ iY +?B M ç M +MM;X G½Q MQÆM; M|B +?Q +€+ M; QìB #B i i`QÊ+ -
imv i F?¬M; /QM? iÈB +ªK ibM?X L;Q¢B i`W ;B i K i°+ ` F?¬M; +| KK+ iB m F?€
HQìK hQ J½ hB M ç M; i`QM; i`¢M; i?€B ?QM; T?`MX

L;?2 +¬ M|B tQM;- hQ J½ hB M M;~M M;QÌB- H"TiS+ iW i`QM; pmB KWM; çQÊ+ i?
` - dm tbm M?Qm K`v- M?QM; K m +?|M; ?²B T?K+ #bM? i?QÌM;X

óL;mv M L;mv M i,- F?¬M; i?Q+? ç`M ¬M; +kM; F?¬M; b Q- +ÁM +| i¬B K`X h¬B -
h`-M M? L?B +QÌB ?b ?bX ó"" M°B +O i¬B i?b +€+ M;QÌB i?'v`²B ç|X S?| çB M
çQÌM; +?O GBM? >mv M çQÌM;- i`B m ?Q€M bQ +'T GBM? æ h K h?OvX «M; i¬B i
æB MX "¼M ?¼M ?'i [mv i +?Q i¬B çQM? ?¬M pÈB .QÆM; o,M *?B m- M M i¬B +?
ç'm imv M +?¼M a,M J æQ`M p"M F?Q F?¬M; i X L;QçB i`W i`"M i?S M?'i i`B m
F i[mª F?¬M; B /€K +MM; i¬B M; v K†i ç®B /B MX oB + b m M`v i?b +€+ M;QÌB #
M;QÆB M;?2 M? - .QÆM; o,M *?B m H` +?€m +O KBM? +?O .QÆM; >çQ >"KX JB
+€+ M;QÌB +kM; ;†T [m `²B- çB M +?O E} ao h?€M? æB M- çQÆM; M?B K KBM?
?[m h?O >° p` hW "B h?¬M 'M pQÆM; i¼ - E} ao h?€M? æB M S?ÁM; L;U p` h?®M;
J¼B M;QÌB bÈK çQ€M çQÊ+ h`-M M? L?B tm'i i?•M F?¬M; i¬K i?QÌM;- M?QM; M
;B"i KbM?X GBM? >²M h?€M? æB M i?¬M #Q M?'i GK+ æçB h?€M? æB M- +¬ +ÁM
G•K >•K ?B m F€ ?ÄBX

óaBM? GBM? J¬M +O +¬` b Q p"v\ æ| K` K T?€T i`B m ?Q€M +'T i€K M? Xô
h`-M M? L?B #'i ç„+ /o M|BX

óL°B HBM? HU+ #~K bBM? +O i¬B F?€ F€ [m€B- #'i +S ççQ +K K T?€T M`Q ç m F
M°B M|B i¬B i`B bBM? +| i? +?'i ?¶M ç°M- H`ibM? ?m®M; ç†+ i?MX h? +?'i ?¶
F?¬M; t€+ ç`M?- i`QÊ+ +'T #ªv i?b F?| ?¼+ çQÊ+ #'i +S K T?€T i`B m ?Q€M M`Q
ç•v ç M +'T #ªv HoM? M;°` ?¶M ç°M- p"v +| i? i`QM; M?€v K„i i`B m ?Q€M K°i
>ÆM M[+| i? ç°i T?€ +'T +?QM- +ÁM +| i? iBM? i?¬M; M,M; HU+ F?€+X h? ?¶
M|B K i°+ `i bÊ HQçB i? +?'i M?Q i¬BX \*?Q M M K°i F?B +?9M; T?€i ?B M i`B
M?'i ç`M? b) tm'i` b® HÈM +QÌM; ;Bª i`mv b€iX æ| H` Hw /Q pb b Q ¬M; #` M°B M
o,M *?B mX >W- M;QÌB i KÈB F?¬M; bÊX h¬B F?¬M; +¬M .QÆM; o,M *?B m +?2 +
+¬m M;QÌBXô

h? +?'i M; v +ª K i°+ +kM; bÊ\ hmv F?¬M; #B i K i°+ bÊ +€B ;b- M?QM; F?¬M; +
F?¬M; b€M? #^M; +QM i` B [m M; KBM? p` Gm•M >²B h?€M? L[- Qi M?'i +kM; F?¬
H` i`QM; ç°B #ªv M;QÌB- ç½ tm'i ?B M # /` #~K i?B M T?9X

h`-M M? L?B ;BÈB i?B m KbM? tQM;- oQÆM; L;mv M L;mv M +QÌB F?' M|BX

óh¬B +ªK i?'v- M m +?9M; i +| i? b®M; ç M M;`v ç†i i M çQ`M- ;¼B H` çQ`M [m€B
a€M; bÈK ?¬K b m- HoM? ç°B KQÌB ç°B h•M a,M J æQ`M ` H M?- i'i +ª i?`M? pB
;?ûK ?`M? Hw- +?m~M #` i`Î p i?€M? i?`M?X

L?B K pK` M Hmv M # i?€M; #ÎB pb ççB [m•M K i°+ `9i HmB K` F i i?9+X h'M; i
i?`M? +¬M;- Qi M?'i F?¬M; a,M J æQ`M M`Q #` i'M ? Q ;b- +kM; +®M; ?B M +?Q
ç°B E?m J [m M p` h?Q+? E?€+? h?€M? æB M i?W M?"MX

h?ÌB ;B M im'B i` F?¬M; i? H½M; T?Q- çQÆM; M?B M ?¼F?¬M; i? iB TiK+ M;
` M Hmv M- +kM; ççB #B m ?`M? i`bM? +?•M +?QM? +O KQÌB ç°B h•M a,M J æQ`
imM; ?Q`M? ççB HK+ # i`,K M,K +?QM? H` KK+ iB m +?mM; +O ?¼X

h?€M? GBM? h•K p` G K L;?B M ok çQ+? i?•M çQ iB M KQÌB ç°B h•M a,M J æQ`M
t2 M;U ç½ +?m~M #` tQM;- +?d +¬M M;²B H MX

L?bM +QM; €B çSM; +çM? GQM; >çQ h?¬M- K„i G K L;?B M ok ç½ bÈK çšK H X "ÎE
GBM? G¬ T?ªM H½Q ?Q`M ç²M;- F?¬M; / +MM; +QM ;€B ?Á ?Q½M [m M ? - M?Q
K - i`QM; HÁM; i?®M; F?' +| i? ?B mX

h?€M? GBM? h•K +kM; ç²M; /çM; çSM; ç| M?bM h?ªB L?BX JB M; v KQK +?†i- v ç
;?B M?È`ä h?ªB L?B M?bM KbM? K'v H-MX

*€+ i?`M? pB M a,M J æQ`M b® K°i +'T bo ç½ i?2Q * Q M? EB i H M t2- +?d +| C
L?B +ÁM çSM; Î ç•vX

ó*?9 h?€M?- +¬ G K- +€+ M;`B ;B[bS+ F?Ä2Xô GQM; >¢Q h?–M +mM; FBM? ?QÈ
L;?B M ok ?`M? H X E?¬M; T?ªB H F} bo K` H` p½M #®B +9B +?`QX

h?€M? GBM? h•K €M? K„i +?mv M ?QÈM; i? M? MB M iWM; +MM; KBM? b®M; +? M
?„M- ;B M; ? B i v ¬K H'vX

ó>¢Q h?–M- +ªK ÆM +`mXô

æÆM ;BªM M,K +?[ç½ M|B ? i ibM? +ªKX h?€M? GBM? h•K ?B m `ä h?ªB L?B pb
+`m #û M`v- M°B i•K h?ªB L?B b) F?¬M; `°M; KÎX

J†+ /M i?ÌB ;B M +?•M +?QM? iB T t9+ `i M;„M- M?QM; GQM; >¢Q h?–M ç½ /MM;
GBM? h•KX h? M? MB M HQÆM; i?B M K` +| ç° HQÈM; M?Q p`v- M; QÌB +| i? +?'
H`K #¢M- ?¼ +ÁM +| ;b F?¬M; ?`B HÁM; \ .M im´B ?¼ +ÁM M?Ä i?b b Q +?S\

h?€M? GBM? h•K iBM iQÎM; - K†+ F H9+ M`Q i?b- GQM; >¢Q h?–M b) +® ;„M; iQ`
G K L;?B M ok +kM; i?2Q h?€M? GBM? h•K çB iÈBX h?€M? GBM? h•K ¬K GQM; >¢
i?b M?bM +?^K +?^K h?ªB L?B- i? M? •K #` +| +?9i `mM `v M;? M M;`QX

óh?ªB L?B- K - K +| i? ¬K +QM F?¬M; \ô

h` M K†i h?ªB L?B M?Q +k #bM? ioM?- M?QM; GQM; >¢Q h?–M +ªK ;B€+ M?¢v #û
i?•M i? M`M; ç M; `mMX >B M M?B M +ªK t9+ +O M`M; F?¬M; #bM? ioM? M?Q p
h?ªB L?B M? W K°i iB M;X

h`QM; +?ÈT K„i- G K L;?B M ok i`Q MQÈ+ K„i- #QÈ+ H M ¬K +?–K h?ªB L?B- HÈ
h`QM; ;B•v T?9i M`v- h?ªB L?B +ªK i?'v HÁM; KbM? +| ;b ç| pÐ M€iX :¬M; tB M;
+m°+ pÐX Gm²M; M,M; HQÈM; F€ /` i`QM; +Æ i? #¶M; /•M; H MX h` M i`€M M`M;-
T?M p,M ç2MX

PM;

.QÈB €M? K„i +?'M FBM? +O GQM; >¢Q h?–M p` h?€M? GBM? h•K- ;`v i`9+ i`QM
ç'iX E?Q HQm t€K p¬ ?bM? #¶M; i?U+ +?'i ?| X L; v b m ç|- ç¬B K„i p¬ i?–M #¶M
i?ŠK- /QÌM; M?Q +| p¬ b® ?`Q [m M; /•M; H MX

h?ªB L?B +SM; M;„+ K†+ F Kšm i?•M ¬K- ? B i v +?`K `½B M•M; H M- M? ¬K K X
ç2M /–M b€M; H M- +€+ HQ¢B K`m b„+ KÆ ?² #B M `ä `M;X

æ9M; p`v- F?QªM? F?„+ h?ªB L?B M?“M Kšm i?•M ¬K- ;¬M; tB M; Gm•M >²B GBM?
+m°+ KÎ` - M`M; +m®B +MM; +?•M +?QM? +| çQÈ+ mv HU+ +O Gm•M >²B GBM?
i?` ;B€+X

hW ;BÌ F?„+ M`v i`Î çB- M`M; F?¬M; +ÁM H` +¬ ;€B KM- K` H` +?•M +?QM? Gm•M
HU +?¼M K'i HK+ +ªKX

>bM?ªM? # M M;QÌB `ä `M;- h?ªB L?B #` Kšm i?•M ¬K- M M +?d +| i? M?bM # M
+kM; M?bM i?'v T?K i?•MX :B•v T?9i ç|- h?ªB L?B €M? K„i M;`M` - M;mv M #ªM ?
MQÈ+Xô

óJ ô

ó*? ô

#B;HQp2

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kRkX *?QÆM; dy, *?9M; h G" o- æ`+?

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

JQÌB M;`v b m- i?€M? i?`M?X S?ÁM; ?°B M;?` h?€M? JBM?X

a€m KQÆB K®i i?`M? pB M KQÌB ç°B h•M a,M J æQ`M M;²B i?2Q p`i`Q çQ`M +O

aQ pÈB H9+ ç-m`ÌB F?ÄB i?€M? i?`M?- ?B M i¢B #¼M ?¼ #B M ç´B`ä` iX hQM?
i?€M;X h`QM; # i?€M; M`v- i` M K†i ?¼ i?B m p`B T?-M i` +QM- M?B m K`v
bQÆM;X

"¼M ?¼ ç K ?-K [m ç M i?€M? i?`M?- b€M; bÈK ?-K M v #` F m iÈB ç•v iK i"TX

>Q`M i?`M? ` M Hmv M # i?€M;- +kM; +† M;?o H` F i i?9+ i`i +^a i?B ç'm imv M +
M v t2K M?Q +m®B +MM; K°i H-M iK ?ÊTX a m M`v çQÌM; B M`v çB- #„i ç-m ?`M?

JQÌB HoM? ç°B h•M a,M J æQ`M M®B çm- B M? m p`Q Kû T?ÁM; ?°B M;?`- b m HQ
h?€M? æB M i`9 ç†M; i¢B i?€M? i?`M?X

E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QÎM; >`M E?B K- h?Q+? E?€+? h?€M? æB M çQÌ
©M? hMv S?QM;- *?B M ao h?€M? æB M çQÌM; +?O *m²M; *?B M çQÌM; L?•K L;½
æB M çB M +?O h hQ çB M L?QÊ+ h?Ov- J S?€T h?€M? æB M çQ`M i`QÎM; J æΦ
pÈB GBM? h?€M? æB M çQÌM; +?O GBM? >mv M æQÌM; h K h?OvX

G9+ M`v b€m p`T?† çB M +?O GK+ æΦB h?€M? æB M b„+ K†i`i -M ?Á -i`QÊ+ b
i`W \* Q M? EB i` - +ÁM H¢B +?QM M;QÌB ç m M;²B T?Q b m ?¼X

* Q M? EB i çSM; Î T?Q i`QÊ+ ç`B +?O i`+?- +?† b€m p`T?† çB M +?O ç m M;²B t
F} bo iB m +?m`M KÎ K`M i`"M ?°B M;?` M`vX

>`M E?B K ?QÈM; ;½ ;"i ç-m X

* Q M? EB i i`-K ;B¼M; M†BX

óGoM? ç°B a,M J æQ`M b® K°i +`T bo * Q M? EB i T?KM; K M? #€Q +€QX JQÌB
M?B K pK` M Hmv M pB M K½M ?Q`M i?`M?- ç†i çQÊ+ iQ`M #° [m•M ç°B E?m J [
+ QX "B m ?B M +O +€+ h•M a,M J æQ`M Qm i9- çQÊ+ T?ûT ?Q`M i?`M? i?Y i?€
>`M E?B K ;"i ç-m M†BX

óJQÌB p`HoM? ç°B p`i p^a- KÌB i`Î p Xô

* Q M? EB i i v T?ªB ç†i H M M;U+- H-M M[?`M? H F} bo KÈB M;²B ?`M; ;? i?S

>`M E?B K KdK +QÌB M?bM # M /QÈB b€m KQÆB K®i i?`M? pB M h•M a,M J æQ`

óh`i pW HÁM;X \*€+ M;QÆB /MM; M,M; HU+ p` ?`M? ç°M; ?QÈM; h?€M? JBM?
M;QÆBX *€+ M;QÆB H` MB KFB m ?½M? +O HB M KBM?- H` MB KFB m M;ΦQ +C
iQ+? +€+ M;QÆB +† çQÊ+- i +`M; pmB KWM; H` +† i? M?bM i?'v +€+ M;QÆB H`M

óG-M M`v F i i?9+ i?Y i?€+?- +kM; +† M;?o H` +€+ M;QÆB ç½ ?Q`M i?`M? iQ`M
+?¼M a,M J æQ`MX "B m ?B M +O +€+ M;QÆB ç m`i Qm i9X ob [m•M +-M; i`
ç`M?- #ÎB p`v HB M KBM? [mv i ç`M?- H`v i`M; b® +-M; ?m•M +O K†B ç°B a,M J
[m HoM? ç°B +O +€+ M;QÌB ç½ #€Q H M ;B€i` +-M; ?m•M a,M J æQ`MX hB Ti
+ QXô

óa,M J æQ`M b® i€K +`T bo- i`M; ;B€i` +-M; ?m•M çQ`M ç°B H` K°i M;`M ? B i`,K
b® +?QM +`T bo- +-M; ?m•M çQ`M ç°B i`M; ;B€i` H` K°i M;`M # i`,K #®M KQÆ
+`T bo- i`M; ;B€i` +-M; ?m•M çQ`M ç°B H` K°i M;`M #®M i`,K M,K KQÆBX a,M J
;B€i` +-M; ?m•M çQ`M ç°B H` ? B M;`M H #®M KQÆB K®iX a,M J æQ`M b® # +
çQ`M ç°B H` ? B M;`M H b€m KQÆB K®iXô

>"M E?B K M|B ç M ç•v içK /WM; K°i +?9iX «M; ç½ ç¼+ i´M; ;B€ i` +¬M; ?m•M çQ`MX

h`QÊ+ ?¬K M v- +€+ h•M a,M J æQ`M ç m F?¬M; #B i+¬M; ?m•M ç°B F?€+ ççi iÊ M;?2 a,M J æQ`M b® # +´T bo +O KbM? +?d H` ?çM; #®M- F?¬M; iB M p`Q # ? Kti #B M F?| +QBX E?¬M; p`Q # ?çM; ç-m- M;?o H` F?¬M; i?QÎM; çQ`M ç°BX

G9+ M`v- +ÁM +?Q çQÊ+ ç¼+ i M +?d +| a,M J æQ`M b® K°i- ? B p` #®MX

>"M E?B K M?bM # M /QÊB #ªv a,M J æQ`M /€M; p ?ÆB MªM HÁM;- M|BX

ó" ?çM; ç-m ;B€ i` +¬M; ?m•M #€K b€i M? m- imv i?QÎM; çQ`M ç°B `i M?B m M M`v +?ŠM; [m H` H¬M; i`•m K` i?¬BX hB TiK+- a,M J æQ`M b® ? B- i´M; ;B€ i` i`,K KQìB H,K- ççi çQÊ+ ?çM; # - K¶B M;QìB i?QÎM; +?Q # i`,K +¬M; ?m•MXô

L;?2 >"M E?B K imv M #®- +QM M;QÆB .QÆM; o,M *?B m +Q `9i- ? B i v bB i +? i?m - ?ÆM M[ H-M M`v +?d çQÊ+ ?çM; # X •M? K„i ;½ p¬ i?S+ M?bM # M +çM? G G`K b Q +| i? - ?¼ ?ÆM M,K KQÆB M;`v F?¬M; +| H`K M?B K pK5

:Bì F?„+ M`v- F?~M i`QÆM; M?`i H` a,M J æQ`M b® K°i p` b® #®MX G`K çQ`M i`C GK+ >B iU ;B€+ M;²B i?ŠM; M;QìBX

óa,M J æQ`M b® #®M- i´M; ;B€ i` +¬M; ?m•M ? B M;`M K°i i`,K M,K KQÆB i€KX +?Q M,K i`,K +¬M; ?m•MXô

L;?2 tQM; imv M #®- GK+ >B ?¬m M?Q H` M;²B bKT i` M ;? X :½ +?´M FBM? ?ÆM b B- bQ p M,M; HU+ çQ`M i`QÎM; - ;½ iU #B i F?¬M; #^M; æQçM R+ p` .QÆM; o, M;?B Ti`QM; a,M J æQ`M ç m +•M ç®B- ?¼ /®+ ? i bS+ HU+ +m®B +MM; ççi çQ >¼ +?B M i?„M; b® ? B p` b® # - M?QM; pšM i?m X

h` M Kti >"M E?B K ?B M w +QìB M|BX

ó*m®B +MM; çSM; ç-m- çQÆM; M?B M i?m°+ p a,M J æQ`M b® K°i +´T boX h?"i b® #®M- +€+ M;QÆB +?d FûK ? B çB K +¬M; ?m•M K` i?¬BX a,M J æQ`M b® K°i M;`M K°i i`,K b€m KQÆBX J¶B M;QìB ?¼ b) çQÊ+ i?QÎM; K°i M;`M çB K +¬M; ?m• ;²K S?K h`Ê F} boXô

óE} bo i`QÎM; ççB M?•MXô GK+ >B çSM; /"vX hmv ;½ +ªK i?`v H9+ M`v ?ÆB KbM? >"M E?B K ?`M? H X

>"M E?B K KdK +QìB M|BX

óGK+ >B- M;QÆB +| p´M ç ;b\ô

GK+ >B ?Qi b•m- KB M +QĐM; #bM? T?K+ i•K ibM?- HB + K„i GQM; >çQ h?¬M M;²

óh?€M? F} bo i`QÎM; ççB M?•M- i¬B çQ+? i?U+ +| ? B +•m ?ÄBXô

óL|B ` çBXô >"M E?B K #B m ibM? #bM? i?ªM- iQÆB +QìB M|BX

GK+ >B b„+ Kti #îB pb FQ+? ç°M; K` +| +?9i ?²M;- HÈM iB M; M|BX

óh?€M? F} bo i`QÎM; ççB M?•M- çÊi` M Hmv M H-M M`v-K i¬B p` +?9M; #çM ÎE?m M;WM; M¶ HU+- i`QM; i?ìB ;B M ?ÆM ? B i?€M; ççi çQÊ+ i´M; ;B€ i` +¬M; ?m•M H i€K çB KX •m ?ÄB i?S M?`i H`- imv a,M J æQ`M b® K°i +´T bo F?€ ;BÁB- i?"K + i¬B M?B mX L?QM; #¼M ?¼ i`¼M p M #®M KQÆB M;`v F?¬M; i? K ;B #´i +S M?B çQÊ+ i´M; ;B€ i` +¬M; ?m•M ? B M;`M K°i i`,K b€m KQÆB\ h¬B iBM iQÎM; ç•v +k +€+ a,M J æQ`M M;²B Î ç•vXô

:½ pW M|B ` - ç b® çQ`M i`QÎM; a,M J æQ`M ç m ;"i ç-m- i`W .QÆM; o,M \*?B r +kM; i?m - M?QM; bQ pÈB ç a,M J æQ`M b® #®M ççi çQÊ+ [m€M [m•M- +`M; ? h?€M? æB M GQM; >çQ h?¬M /šM i?2Q a,M J æQ`M b® K°i +´T bo ççi çQÊ+ pBM? H` GQM; >çQ h?¬M îi?B ç´m +€ M?•M +kM; i?„M; HÈBX

óo'M ç i?S ? B ç M iW S?K h`Ê F} bo +O GQM; >¢Q h?—MX h?€M? F} bo i`QÎM; ç¢
 HB M KBM?- +¬M; ?m•M S?K h`Ê F} bo F?¬M; i? çQ p`Q i`M; ;B€i` +¬M; ?m•M
 H¢B +| i? +,M +S p`Q w M;mv M +€M?•M i?¬M; [m H M? #`B +¬M; ?m•M i`mv M i
 çªK S?K h`Ê F} bo +O GQM; >¢Q h?—M F?¬M; ç2K +¬M; ?m•M i`mv M +?Q GQM; >
 ? B çB K +¬M; ?m•M +?Q GQM; >¢Q h?—M- +kM; çO i? v ç´B F i [mª +?mM; F i çQ
 L|B ç M ç•v- `ä`M; +ªK t9+ GK+ >B ?ÆB FQ+? ç°M; X æ M?'i p` ç M?'- +?d i`M;
 # M;`M +¬M; ?m•M5 >m®M; +?B [m M i`¼M; H` pBM? /UX
 G9+ M`v +?Q /M H` Gw >BM? [m M ? i®i pÈB GQM; >¢Q h?—M +kM; F?¬M; M; ,M +ª
 GK+ >B H` bmv M;?o pb çQ`M ç°B- F?¬M; ? iQ i•KX
 G•K >•K M;?2 GK+ >B M|B p`v- ;"i ç—m #ªQX
 óJìB çQ`M i`QÎM; GK+ >B M;²BX L?Q M;QÆB ç½ M|B- i?B ç'm imv M +?¼M Hm¬M
 M;mv M i„+X L m ç½ +| +?'i p'i- HB M KBM? b) ;BªB ç€T +?Q K¼B M;QìBX GoM?
 +O çQ`M i`QÎM; GK+ >B- M;QÆB ?½v ;BªB i?Q+?Xô
 * Q M? EB i çSM; /"v- H¢B iW +?¶ M;²B çB ç M ç`M; i`QÈ+X
 :½ ?QÈM; b€m M;QìB M;²B ;? +?O i`+? ?`M? H - KÈB i`—K ;B¼M; M|BX
 óh¬B H'v / M? /U F} bo tBM i? - K¶B K°i +•m i¬B M|B ç m H` bU i?"iXô
 a€m p` T?| çB M +?O ç²M; i?ÌB ?QÈM; ;½ ;"i ç—mX
 h`QM; E} ao h?€M? æB M- \* Q M? EB i H` M?•M p`i +U+ F€ M´B / M?X L,K tQ ;½ +
 a,M J æQ`M- +MM; T?K i?•M +O +¬ ;€B aY >B m hmv i +?mM; K°i ç°BX h`QM; K
 ;†T K i°+K B T?K+X * Q M? EB i /®+ ? i bS+ Km®M i`Ê ;B9T ç²M; #¢M H Q` pÁ
 K°i p` K i?—M H`K i?®M; HoM?- i?U+ HU+ pQÊ i t ?¼X * Q M? EB i /MM; Zm M;
 K M?- /MM; F„ M,M; ?v bBM?- i? K p`Q +? K aY >B m hmv i iU i?B m ç®i bBM?
 #¢M F?€+ i`®M i?Q€iX
 o®M * Q M? EB i +? i +?„+ `²B- ç M; H9+ K i°+ ç`M? ç¢T H M ði?B i? ö ?„M i?b
 ç¢B F?€+ #B i iBM iÈB- `®i +m°+ FûQ ;½ i`Î p iW` M? ;BÈB iY pQM; X a m F?B i`
 H¶B pÈB +€B +? i +O +? K aY >B m hmv i- F?¬M; +?`m H"Ta,M J æQ`M M[X *
 M,K b m /—M ?²B T?K+X :½ pb ç²M; #¢M F?¬M; iB + ?v bBM? +?QM? KbM? ç½ çQÈ
 H B +| F?ª M,M; i`Î i?`M? K°i EBK hÁ F} boX
 "ÎB p`v- +?Q /M H` b€m p` T?| çB M +?O +kM; i? ?B M i¬M i`¼M; ;½X
 * Q M? EB i tQ v M;QìB M?bM GK+ >B- i`—K ;B¼M; M|BX
 óh¬B i`QÈ+ iB M ;BªB i?Q+? +•m ?ÄB i?S M?'i +O + "mX aî /o +¬M; ?m•M +O a,M
 M;`M- +ª i?U+ HU+ p` K v K„M ç m`i [m M i`¼M; X GQM; >¢Q h?—M iWM; M?"M K
 [m•M bU E?m J [m M h?€M? GBM? h•K- K°i KbM? tm'i i?"M? i? K ;B i`"M +?B M
 i¼ F} +O „M T?|M; ` \*?•M •+ L?½M- KÈB i`€M? +?Q Zm M; .B m h?B M aS F} bo
 çQ`M /B iXô
 óæ²M; i?ÌB K M; p i`M; i`QÎM; [m•M bU h?€M? GBM? h•K bY /KM; æ²M; Zmv GBM
 M`v- ?„M M M +| çQÈ+ b® HÈM # M i?QÎM; X L?QM; #ÎB pb [m•M ç°B F?¬M; i?¬M; #
 +?9M; i - +?Q M M t2K M?Q GQM; >¢Q h?—M H'v +¬M; +?m°+ i°B- imv i F?¬M; +|
 K°i #° T?"M i` M +?B M i`QÎM; ;B i ç`+?Xô
 óh?S ? B- F?B KQìB ç°B h•M a,M J æQ`M +MM; +?'T ?`M? M?B K pK- +?„+ +€+ M
 +MM; +O GQM; >¢Q h?—M p` h?ªB L?BX \*?d bÊ +€+ M;QìB F?¬M; i?'v `ä F ç`+? +
 H`K +?d ?mv M?B K pK H—M M`v- ?„M /šM i?2Q a,M J æQ`M b® K°i +?T bo +O K
 "Q+? GK+ aQM; æ Q J p` J L?½M h?m"i ao i€K K„iX .U p`Q HU+ HQÈM; çQ`M ç°
 i`QM; +?B +t2 K i°+ +?T + Q #ªQ p - H¢B tm'i ?B M M;Q`B w Km®MX h`QM; t2`M
 h•v • hQ h?` >mv i"®B h?€TX \*kM; +?QM? H` F i?O ?° Zm M; M;mv M i® iBM? HE
 ç½ i?'vX æQ`M i`QÎM; p` T?| çQ`M i`QÎM; a,M J æQ`M b® K°i +?T bo- GQM; >¢Q

bU ?¶ i`Ê +O #¢M # - T?€i ¸°M; M,M; HU+ ¸†+ i?M pQÊi i-K FB K bQ€i- `®i +m°
h?€T +`T #ªvX L?QM; #ªM i?•M ?¼ +kM; #` i`¼M; i?QÆM;Xô

óa m M?B K pK H-M M`v- ¸Q`M ¸°B ?¼ ¸¢i ¸QÊ+ [m•M ¸°B i?QÎM; +?Q #ªv i`,K +
h?`>mv i"®B h?€T +`T #ªv ¸QÊ+ ;B€i` +¬M; ?m•M i`ÁM K°i M;`M- ¸°v H` M;mv M
+¬M; ?m•MX æ²M; i?ÎB ¸! +kM; H` Hw /Q b m ¸! ?¼ F?¬M; ;B M?"T M?B K pK M`Q
GQM; >¢Q h?-M #B m ?B M i`QM; M?B K pK +! i? M!B H` ?Q`M K„X :€M? p€+ M?
;B Q Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? +?Q [m•M ¸°B E?m J [m MX G`K HoM? ¸°B- i-
FB m M;¢QXô

h? M?•K * Q M?EB i+U+ p M; /°BX L;?2 ;½ M!B- ¸°B pB M a,M J æQ`M b® K°i +
M;U+ `X æ9M; p"v- ?¼ F?¬M; i? M pÊB HÁM;X >ÆM ? B M;`M +¬M; ?m•M H` ?¼ H
i? M pÊB BX

L;?2 * Q M?EB i M!B p"v- b„+ K†i GK+ >B +kM; +?"K `½B #bM? ioM?X L?Ê H¢B K
p®M F?¬M; T?K+ +kM; ¸ m BK H†M;X >¬K 'v +?B M ¸'m ?¼ F?¬M; ;†T F ¸`+? [m€
J æQ`M b® K°i +`T bo H¢B ¸®B ¸-m +QÎM; ¸`+? M?Q p"vX

•M? K„i * Q M?EB i [mûi [m +€+ i?"M? pB M a,M J æQ`MX

óo +•m ?ÄB i?S ? B +O ¸Q`M i`QÎM; GK+ >B- i¬B tBM M!B K°i +•mX *¬M; ?m•M +
bo H` T?•M +?B ¸ mX >B M i¢B K¶B M;Q!B +¬M; ?m•M H` ;`T # - # Q ;²K +ª >`M o
+?OX "ÎB p"v M m iQM? iQ€M +ª ;B€i` +¬M; ?m•M +O >`M ok- ?B M i¢B i`M; ;B€
? B M;`M M,K i`,K ? B KQÆBXô

L!B tQM; +•m ¸!- ;½ tQ v M;Q!B H-M M[?`M? H ?QÈM; b€m p` T?! ¸B M +?O- `²E

L;?2 ;½ ;BªB i?Q+? +•m ?ÄB i?S ? B +O GK+ >B- +?Q /M H` b€m p` T?! ¸B M +?O
¸°B +?Q ¸B K- M m ?B M i¢B H` K°i iQ i?•K a,M J æQ`M i?b ?¼ b) F?¬M; i?'v +! ;b
b® K°i +`T bo +?ŠM; [m H` K°i h•M a,M J æQ`M- M; v +ª S?K h`Ê F} bo ¸ m +?B
¸ M!B\

æ9M; p"v- a,M J æQ`M b® K°i +`T bo ¸¢i ¸QÊ+ [m€M [m•M i?„M; `i ?B K- M?QM;
F?¬M; +! ;b ¸ +?'i p'MX

a„+ K†i GK+ >B +?mv M #B M +U+ HÈM- +?"K `½B ¸SM; /"v F?QK M;Q!B M!BX

óªK ÆM * Q HoM? ¸°B ;BªB i?Q+?- +?9M; i¬B i?m i•K T?K+ F?~m T?K+X h¬B p
KWM; a,M J æQ`M b® K°i +`T bo ¸¢i ¸QÊ+ p¬ ¸`+?Xô

GQM; >¢Q h?-M p°B p`M; ¸SM; /"v- ?„M ¸ m v M H†M; M?bM K¼B +?mv M tªv ` -
?ÊT H†M; BK M[X

óªK ÆM ¸Q`M i`QÎM; GK+ >B- i¬B +kM; +ªK FQ+? K¶B K°i ¸°B h•M a,M J æQ`M
p`Q a,M J æQ`M ¸¢B ;B ¸bM? M`v- K¼B M;Q!B H` ¸²M; +?Q- ¸²M; #¢MX >v p¼M
+€+ p` +?'T ?`M? M?B K pKXô

hB T ¸ M H` M;?B i?S+ i` Q ;BªBX a,M J æQ`M b® K°i +`T bo i`W >`M ok` - K¶B
M;`M ¸B K +¬M; ?m•MX L?QM; F?B i`Î p ¸°B- F?¬M; +¬M GQM; >¢Q h?-M M!B +€
K°i i`,K #®M KQÆB ? B ¸B K +¬M; ?m•M +?Q >`M ok- M?Q +k+?B ¸ m +¬M; ?m•M
+¬M; ?m•M +O a,M J æQ`M b® K°i +`T bo ¸¢i ¸ M i€K M;`M M,K i`,K ? B KQÆB-
+¬M; ?m•M +?d FûK ? B M;`MX

L m Km®M M!B ¸B m ;b M[- i?b H` i` M ¸Q!M; i`Î p - h`-M M? L?B M?! p`Q i?B
`®i +m°+ i?"M? +¬M; ¸°i T?€ +`T M,KX >B M i¢B a,M J æQ`M b® K°i +`T bo +€+?
+¬M; ?m•M K` i?¬BX

h`QM; i?€M? i?"M? +! F?¬M; Qi +`K ¸` - i`QM; ¸!- ;¬M i?€T M?B K pK a,M J æQ`M
F?¬M; M?ÄX

LÆB M`v H` /Q +•v t M? p` #KB +•v pÁM; i?"M? F?m pU+X \*?Q /M H` +€+ M?•M p`i
;b ¸ m b) F?¬M; iMv iB M ¸B p`QX

LÆB M"v +?QM? H" M?" +O a,M J æQ"MX

h`QM; +•v t M? p" #KB +•v H" iWM; iÁ M?" ? B i-M; X hÁ M?" ?bM? /çM; F?¬M; F
Kç+X J¶B iÁ M?" ç m +| i? #B +O KbM?- i`W M"v` i?b F?¬M; +| ;b F?€+ #B iX

hÁ M?" ? B i-M; M"v çQÊ+ b•M # Q [m M?X a•M F?¬M; M?Ä- Qi M?'i ?ÆM M,K i
i?ªK i?U+ p"i- p" K°i +QM çQÌM; M?Ä /Q ç€ T?¬ i?"M?X >Q +Ä +?BK +?| + F?B M

J¶B iÁ M?" ç m i?m°+ p K°i a,M J æQ"MX h`W T?B a,M J æQ"M #` ;ç+? #Ä- M m
M?" +O ?¼X oQ /K F?m pU+ i`mM; i•K iÁ M?" i?m°+ p J h?-M *?B ošM- ?¼ ç½
M,KX

JQÌB h•M a,M J æQ"M i?"M? +¬M; i?¬M; [m ` M Hmv M- çQÆM; M?B M +| iQ +€+
p KbM?X

G9+ M"v- #ªv M;QÌB a,M J æQ"M b® K°i +'T bo iK i"TiçB ççB bªM? i-M; K°iX

hÁ M?" +| ? B i-M; X h-M; K°i +| ççB bªM? ?bM? i`ÁM + Q b€m KûiX S?ÁM; # T?/
T?ÁM; M;OX h-M; ? B i?b +| M,K T?ÁM; M;O- K¶B T?ÁM; +| #m²M; p bBM? `B M;X
KQÆB Kûi pm¬M;X

h`W ? B i-M; ` - iÁ M?" +ÁM +| i-M; ?-K +U+ HÈM- # M i`QM; +| ?-K `QÊm +?mv
+?mv M K¬M T?K+ pK a,M J æQ"M F?B i?m /¼M MÆB ç•v +ÁM pb ?-K `QÊm #´ b m

hQ"M i?•M /U p"Q ;? / i`„M; K K KçB- h`-M M? L?B i?Ä K½M M|BX

óLÆB M"v i?"i i®iXô

G•K >•K t|i i`m°i M|BX

óh?QªB K€B i?b i?QªB K€B- M?QM; +¬M; ?m•M [m€ ç„i5 L,K i?S M?'i K°i M;"M +¬
i,M; H M K°i M;"M- b Q HB M KBM? F?¬M; ,M +QÊT +?Q `²B\ô

* Q M? EB iKdK +QÌB M|BX

ó*¬M; ?m•M M"v F?¬M; TªB iB M i?m - K" H" +?B iB m i'v m /mv i`b iQ +€+? a,M
H" i?O çQçM t9+ iB M +€+ a,M J æQ"M ?Q"M i?"M? M?B K pKX L m F?¬M; - a,M
bmM; bQÊM;- HB M KBM? /U p"Q +€B ;b pmM ç„T p"i iQ +?Q +€+ M;QÌB\ô

" M +çM? * Q M? EB iM;²B aY >B m hmv iX *¬ ç M; M;²B +MM; h`-M M? L?B- `'
i`QM; ççB bªM?X \*¬ çQÊ+ ç†+ #B i +'T +?Q +Q M;K Î ç•vX h`QM; F?m #B i i?U a,
K¬M pMM; ç'i +?Q +¬ M?B K'i +? K i`QM; a,M J æQ"MX

hQ J½ hB M +ªK i?€M M|BX

óo®M ?ÆM i€K M;"M +¬M; ?m•M F?¬M; iQM? Qi- M?QM; ;Bì t2K ` +ÁM FûK t 5ô

* Q M? EB iM|BX

óæ•v H" H-M +m®B +MM; i¬B ?°B ?ÊT pÈB +€+ M;QÌBX h¬B ç½ ?Q"M i?"M? M?B
H" HoM? ç°B +O +€+ M;QÌB M[X G-M M"v `ìB çB- F?¬M; +ÁM iQ +€+? iB M p"Q
+€+ M;QÌB çBX >çQ h?-MXô

"` * Q M? EB içB K / M?- GQM; >çQ h?-M çSM; /"v M|BX

óGoM? ç°B- M;"B F?¬M; i? HçB ?QÈM; /šM +?9M; i¬B i? K çQçM i?ìB ;B M Q\ô J
+U+ F€F?•K T?K+ * Q M? EB iX *| i? M|B ;½ /®+ ? i bS+ +?B M /šM ?¼X *| ;½- a
bo #Èi çB `i M?B m çQÌM; pÁM;X

* Q M? EB iKdK +QÌB M|BX

óh` M çìB F?¬M; +| #m´B iB + M"Q F?¬M; i"MX L m i¬B +S çB i?2Q +€+ M;QÌB- M;C
i`B MX >½v M|B w M;?o +O +€+ M;QÌB çB- i¬B b) F?¬M; Î HçB ç•v [m€ H•mXô

GQM; >çQ h?-M ;"i ç-m M|BX

óGoM? ç°B- pÈB +?9M; i¬B i?b +| ? B +QM çQ`M; imv M +?¼MX h`QÊ+ K„i +?9M
+¬M; ?m•M +?d FûK K°i M;¨M H¨ H M iÈB K°i p¢MX LÆB M¨v K¶B M,K T?ªB ;B Q iE
+?¼M ç M?'i H¨ +® ;„M; ;QK çQÊ+ ?ÆM K°i M;¨M +¬M; ?m•M- i`QÊ+ i?,M; H M +'`
G•K >•K p K†i ç m F?' M|BX
óL?QM; M m p¨v i?b +?9M; i b) #B M i?¨M? F?® `€+? €Q ¬KX h?,M; +'T a,M J æ`
+¬M; ?m•M- +kM; F?¬M; T?ªB +?Q i`mM; i•K +'T M?B K pK M?bM K°i +€B K¨ i?¬BX
Qi ç M /QÊ+ ?Q†+ i?S F?€+Xô
GQM; >¢Q h?¬M M|BX
ó*ÁM +€+? i?S ? B +?QM? H¨ i`U+ iB T HoM? M;?B K pK- ?ÆM M[i?¬M; [m +¬M;
[m ?Q¨M i?¨M? M?B K pK FB K ;B€ i`` +¬M; ?m•M- F?¬M; i?,M; H M +'T ?B mXô
* Q M? EB i ;¨i ç¬m M|BX
ó_ 'i i®i- +€+ M;Q`B bmv M;?o ``i `ä ``M;X o¨v +¨m M;?B M; p ?QÈM; M¨Q\ô
GQM; >¢Q h?¬M KdK +Q`B M|BX
óo¨v T?ªB t2K M;¨B ?QÈM; /šM +?9M; i¬B ç½X h¬B Km®M #B i H¨- M m +?9M; i¬B

L?•M pB M +¬M; i€+ î ç•v ç m ``i +| i`€+? M?B KX L m ?¼ M?"M ç`M? çQ`M ç°B
 i?"M? M?B K pK- +| i? iW +?®B F?¬M; imv M #® M?B m pKX h'i +ª ç m H` pb #ªQ
 L?"M M?B K pK- ç€K GQM; >¢Q h?¬M +kM; ç¢i çQÊ+ M?B K pK p"i T?~K- #ªQ i?¢+
 "ªQ i?¢+? M`v i? iQ+? F?¬M; HÈM- H¢B +| çQÊ+ Fw S+- FQ+? ?Q¢i HBM? HU+ `²
 tmM; [m M?- HQm i`[X "ªQ i?¢+? i`mv i-K ;B€ F?€+ Q- +¬M K°i M;"M çB K +¬M; ?
 h`QM; F?B i` tûi M?B K pK i?b +| i? KB M T?Q +?Q KQÊM- M?QM; M m M?Q K'i i
 L?"M tQM; M?B K pK- ç€K GQM; >¢Q h?¬M ?QM; T?'M `ìB F?ÄB i?€T M?B K pK GB
 pK i?S M?'i +O ?¼- T?ªB H`K i®i +?m`M #` `²B KÈB tm'i T?€iX
 æ•v +?QM? H` ? B p¢M +¬M; ?m•M M? 5
 L,K M;"v b mX
 h?€T M?B K pK GB T K æQ`M i¬M; ? BX
 J°i H½Q ;Bª i|+ ?Q `•K p°B p½ çB ?QÈM; [m¬v M?B K pK i`BM? b€iX >¬K M v +?¶
 i`mM; MB MX
 óGw hoM? +?'T bU- H¢B +| M?B K pK\ô >B M M?B M M;QìB b m [m¬v [m²M #B i¬
 L?|K +?'T bU i?€T M?B K GB T K æQ`M +?QM? H` +?mv M K¬M T?K i`€+? +€+ M
 ¬M; +| +?9i p°B p`M;X
 óE?¬M; T?ªB- i iÈB i?O iB m M?B K pKX h?O iB m M?B K pK i`BM? b€i EBM? E?C
 i çQ X *,M +S iBM iS+- i`QM; EBM? E?OM; "B E?B m æ°M; +| F?ª M,M; i²M i¢B K
 h?"K +?Q +| F?ª M,M; i²M i¢B K°i Qi /B iQ+? i?QÊM; +`X L?B K pK F?| F?,M i,M; p
 H M iÈB ? B KQÆB p¢M +¬M; ?m•M- ç²M; i?ìB T?|M; # M M?B K pK +`T pQÆM;Xô
 ó*€B ;b\ô L;QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M FBM? M;¢+X óL?B K pK +`T pQÆM;\ô
 .U i?2Q i?S iU GB T K æQ`M- b m +`T bo H` iÈB +`T ?B m- iB T ç| H` +`T bm'i- iB
 pK +`T pQÆM; t²K M?Q H` + Q +`T M?'iX h,M; ? B +`T- ?ÆM M[T?¬M i?QìM; ç°i i
 M`v `i Qi tm'i ?B MX
 Gw hoM? +QìB F?´ M|BX
 óEBM? E?OM; "B E?B m æ°M; p®M H` K°i ç°B GB T K æQ`M +`T ?B m +?9M; i T
 ?Q`M i?"M? M?B K F?€+- ç°B pB M +| ? B M;QìB i`¼M; i?QÆM;- +?Q çB p`Q i`B
 ibM? ?m®M; i`QM; ç°M;X :-M M?'i +| K°i ç°B GB T K æQ`M +`T ?B m çB M; M; c
 t€+X h`QM; ç°B +| +QìM; ç¢B HBM? HU+ / Q ç°M;- +| F?ª M,M; tm'i ?B M K i?9 +
 +kM; ç½ T?€B M;QìB #„i ç¬m iB M ?`M? i`BM? b€iX *?Q M M M?B K pK F?| F?,M
 GB T K æQ`M +`T pQÆM; ` i v- i`BM? b€i MÆB ç| +?„+ F?¬M; +| p'M ç Xô
 L;QìB ç`M ¬M; i`mM; MB M b m [m¬v +QìB F?´ M|BX
 óL?QM; K`- M?B K pK M`v ç½ #` M?"M `²BXô
 ó*€B ;b\ `` M?"M\ô Gw hoM? FBM? M;¢+X ó`` GB T K æQ`M +`T ?B m M?"M\ æ•v
 M?"T M°B #°K i°+ ?ÆM ? B M;"M /†K- KÈB K'v M;"v ç½ #` M?"M\ô
 óæ9M; p`v5 E?B ?¼ M|B +MM; K°i GB T K æQ`M F?€+ +MM; +?mM; M?B K pK- i ç
 H`K b Q ç•v\ *?d bÊ ?¼ ç½ tm'i T?€iXô
 Gw hoM? b„+ K†i #B M F?| +QBX ``i +S K°i ç°B GB T K æQ`M M`Q ç®B pÈB HB M
 ;B€X
 óæm´B i?2Q ç½ F?¬M; +ÁM F`TX G`K GB T K æQ`M +`T ?B m- Qi M?'i ?¼ M M #
 F?€+ H¢i?b +?„+ b) [m v H¢BX >m®M; +?B ? B ç°B ?ÊT i€+- ?v p¼M; ?¼ +| i? ç
 `9i HmBX G¬M M`v H` +?9M; i b B b|i- F?B ?¼ [m v H¢B +kM; i?QìM; +?Q K°i p¢M

L;QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M b m [m-v ?ÆB +?-M +?ì- `®i+m°+ pšM F?¬M; M|B ` ç;
h•M GB TK æQ`MX h`QM; K„i; ½ i?b +| GB TK æQ`M +’T ?B m F?€+ /šM /„i- F?B
ç°M; i`QM; EBM? E?OM; "B E?B m æ°M; b) #B i F?| K` HmBi?¬BX

æ€K GQM; >¢Q h?¬M çQ+? i?U+ ç½ tm’i T?€iX a m F?B M?“M M?B K pK- ?„Mi`QÈ
#®M +’T bo #B i M°B /mM; M?B K pKX Zm ? B M;`v +?m`M #`- #¼M ?¼ `ìB F?ÄB
M?B K pK +’T +?Q- i?ŠM; ?QÈM; T?Q ç¬M; M KX E?B M GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB iB
[m M im Hmv M- F?¬M; i? ;†T K°i K†iX h?2Q HìB >`M E?B Ki?bi®+ ç°i,M; iB M
hU M?Q M9B HY #`ç MûM `’i H•m M v #MM; M’X

L m M|B h?€M? J ç¢B HK+ H` ?bM? pm¬M;- M?Q p`v HB M KBM? i?€M? çB M iU
J` /B M iQ+? # T?¬M iQ F?€+ i?b i`QM; pÁM; F?®M; +? +O K i°+X

a m F?B iB M M?“T i?ìB ç¢B ?„+ €K- K i°+ ç2K i’i +ª F?m pU+ [mªM Hw +?B i?“M
J¶B ?`M? idM? +| K°i p`K i?¬M i`M ;B[X *ÁM +€+ K i?¬M F?€+ i?B T?•M i€M +€

E?m i`mM; i•K K i°+ tQM; H` ?`M? idM? i`mM; QÆM; K i°+- i¼ H¢+ i¢B ;|+ ç¬M;
K i°+- H` MÆB HÈM M?’i i`QM; ? B KQÆB #®M ?`M? idM?X J >Q`M; +mM; +O J

GB TK æQ`M b® ? B KQÆB K®i +’T ?B m p` GB TK æQ`M b® #®M +’T bo M;`v
i€K M;`v çB iÈB #B M +ªM? ç¬M; M K HB M KBM? i?€M? çB MX

GQM; >¢Q h?¬M p` h?ªB L?B +MM; M;²B i` M HQM; >¢Q L;mv iX Gw >BM? i?b +Q
+O KbM?X J’v M;QìB F?€+ i?b +QÐB M;U X

" M;`v F?¬M; M;WM; +?¢v çB F?B M ?¼ M?bM +| +?9i T?QM; i`¬M K i KÄBX

*€B ?¬K ç¢B M?•M p”i i`mv M F€ h`¬M *m²M; `ìB çB- >¢Q L;mv i ç½ idM? H¢BX >
?ÆM M,K Kûi- + Q ;¬M ? B KûiX æ†+ #B i €M? K„i b„+ #ûM +?Q M;QìB F?€+ +ªK;
M v- /QìM; M?Q M| H¢B ?Q`M i?“M? K°i H¬M iB M ?| - iW HK+ +’T bÆ i?,M; H M H
i®+ ç°+Ð M`v i?“i +?Q iWM; M;?2 M|BX

GQM; >¢Q h?¬M F?B M >¢Q L;mv i /WM; H¢B- M?bM T?QÆM; t K°i iÁ i?“M? i?“
M?šM J¢+ oQM; L;½ H’v ` ç` ç²X

óæ^M; i`QÈ+ +?“+ H` hBM? h¬K i?“M?X Zm hBM? h¬K i?“M? çB iÈB # i`,K /†K H`
h?€M? æB M Î T?ªB #B M ;BÈB ç¬M; M KX *?9M; i M;?d M;ÆB i`QM; hBM? h¬K h
M K`²B KÈB M;?d M;ÆB\ô

LÆB M`v ç½ H` T?¢K pB i? HU+ +O *?B M ao h?€M? æB M- F?B ?„M M|B ` +•m
M;QìB oQÆM; L;mv M L;mv MX

oQÆM; L;mv M L;mv M H„+ ç¬m M|BX

óh F?¬M; +| w FB MXô

óo”v M;?d i`QM; hBM? h¬K i?“M? çBXô G9+ M`v i`QM; çQ`M GB TK æQ`M b® #®M

GQM; >¢Q h?¬M [m v ç¬m H¢B- i?’v M;QìB M|B +?mv M H` *?B M h¬M M;k ;B B æ
#®M +’T boX G9+ i`QÈ+ i?“M? iQ+? +O ;½ i?m JK+ LBM? +O h?Q+? E?€+? h?
+QìM;X

Gw >BM? M?Qm K`v M?bM æB M u M- ?ÄBX

óæB M u M ?mvM? +| w FB M M`Q b Q\ô L`M; ?¬i?ŠM; i M- ?B M M?B M H` +| +?
GB TK æQ`M +O GQM; >¢Q h?¬M H`K +?OX hmv Gw >BM? H•K i?ìB i`î i?“M? ç
b® #®M +’T bo- M?QM; M`M; +| M|B +?Q ç²M; #¢M `^M; i’i +ª /U i?2Q H M? +O G
ç°B +?d +| i? +| K°i H½M? ç¢Q- M m F?¬M; `’i / bBM? ` K•m i?mšMX

æB M u M M|BX

ó*?9M; i M;?d M;ÆB Î hBM? h¬K i?“M?- M|B F?¬M; +?WM; +| i? +¬M; F? B p`Q H

ó \sBM æB M ?mvM? M|B `ä +?9iXô GQM; >¢Q h?¬M /`Q /¢i ?SM; i?9 ?ÄBX

æB M u M M|BX

óh`QM; K°i Qi i?`M? i?` #B M +<sup>a</sup>M? +O HB M KBM? +?9M; i - +| K°i ç€K i?QÆM; i?QÆM; M?•M /m HvX L?[M; i?QÆM; M?•M /m Hv M; ?B M; M;<sup>a</sup>; B[ M?•M HQ¢B p` #€MX L?QM; F?¬M; i? F?¬M; M|B- ?¼ +| `i M?B m i`B M; mv M i`¼M; v m- ç®B p` H` M?Q p`vXô

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

kR8X *?QÆM; dR, h?QÆM; æQ`M L;mv i .¢ UkV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

óoQ /K M?Q i`QM; T?ÁM; ç'm ;B€ h?€M? JBM?- ç b® p`i T?~K H` ç M iW i?QÆM; M ç² p`i ?¼ H'v iW # M K i°+X æ²M; /¢M; - K i°+ +kM; +¬M K°i Qi i`B M;mv M iW # M i?QÆM; M?•M /m Hv Í;B[ ? B i? HU+ HÈM M?•M HQ¢B p` K i°+- /m Hv # M M;Q` i•K bU i²M i¢B +O ?¼X æQÆM; M?B M +| i? i`Í i?`M? i?QÆM; M?•M /m Hv ç m F? M?•M HQ¢B +?9M; i - i?"K +?Q +| K°i Qi K i°+ + Q +'TXô

L;?2 ?„M ;B^aB i?Q+? M?Q p`v- GQM; >¢Q h?¬M +?Êi ?B m ` X

óv +O æB M ?mvM? H` +?9M; M M iB T t9+ pÈB i?QÆM; M?•M /m Hv- i` M? i?O M?"T K i°+\\ô

æB M u M ;"i ç¬m- M|BX

óh?QÆM; M?•M /m Hv F?¬M; bBM? ?Q¢i i¢B #B M +^aM?- ç®B pÈB #¼M ?¼ i?b F? i`QM; hBM? h¬K i?`M?- +?Q M M +| i? F?ŠM; ç`M?- MÆB M`v +| i?QÆM; M?•M /m F?m pU+ i`mM; i•K i°+- +¬M i`^aB [m #®M ?`M? idM? K i°+- t¬M; i?ŠM; i?b F?¬M +<sup>a</sup>M? K i°+ FB K i` `i M; ?B K- +?9M; i +| iÈB KQÌB K'v M;QÌB- KK+ iB m F?¬M;

GQM; >¢Q h?¬M pšv i v M|BX

ó^aK ÆM æB M ?mvM? ç9M; H9+ M?„+ M?ÎX h?2Q HÌB M;QÆB- +?9M; i ç M hBM? #´ bmM; i?U+ p`i MQÈ+ m®M; - ç²M; i?ÌB HB M H¢+ i?QÆM; M?•M /m HvXô

GK+ >B çSM; +¢M? æB M u M KdK +QÌB pÈB ;½- HûM ;BÆ H M M;|M +€BX

h€K M;`v K°i çQÌM; çB iÈB- ? B GB T K æQ`M t2K M?Q [m2M i?m°+- M?QM; p¬ ? ošM +ÁM i²M i¢B bQ F X æB M u M pW ç M; ?` ?QÈM; çB- +?Q GB T K æQ`M b® KBM? #¼M F?¬M; ? p¬ /KM;X GB T K æQ`M b® #®M +'T bo +MM; çB ç²M; i?ÌB F M`vX

GQM; >¢Q h?¬M FûQ h?^aB L?B M?^av tm®M; HQM; >¢Q L;mv i- M|BX

ó*?9M; i M m ç½ +¬M i?QÆM; M?•M /m Hv ;B9T çÐ- p`v T?<sup>a</sup>B +?2 ;B'm i?•M T?" [m¬M €Q +kM; i? v K°+ K¢+ K°i Qi- b m ç| p`Q i?`M?Xô

Gw >BM? M|BX

óL?[M; i¼ F} M`v i?b H`K b Q ç•v\\ô

"^av +QM M;U H'v F?¬M; Qi iB M- M`M; H` F} bo +| +?9i çSi `m°iX

æB M u M +QÌB M|BX

óæ i tY Hw +?QX *€+ M;QÌB p`Q i?`M? i`QÈ+- i b) ibK ç M b mX S?Q M K i?`M? J¶ F?¬M; i H„KXô

JQÌB # M;QÌB i? v ç²- ç H¢B æB M u M tY Hw i¼ F}- K'v M;QÌB F?€+ i?b H†M; H

GQM; >¢Q h?–M +~M i?"M +kM; H" ¸QÆM; M?B M- M m MÆB M"v +| i?QÆM; M?•
i?QÆM; M?•M /m Hv K i°+X *~M; +~M i?"M i?b +~M; M iQ" M ?ÆMX

æB M u M H"K pB +?B m bm'i bQ pÈB GQM; >¢Q h?–M iQÎM; iQÊM; +ÁM + QX E?
[mv K¬ #"+ i`mM; +?Q iÈB ? B iB M; ¸²M; ?²- æB M u M ¸½ i`Î H¢B- ?ÆM M[K M

æ| H" H½Q ;Bª /€M; M;QÌB + Q iQ- iBM? i?–M [m„i i?QÈ+X

J'v M;QÌB F?€+ ¸ m i`Î p T?ÁM; M;?d M;ÆB- æB M u M i`U+ iB T K M; H½Q ;Bª p
h?ªB L?BX

hm v GQM; >¢Q h?–M p" h?ªB L?B +?Q iÈB ;Bì ¸ m +?d +U+ ?¢M i?•M K"i M?Q M?
i? K i`?B K- i`U+ iB T Î +?mM; X "ÎB pb GQM; >¢Q h?–M poM? pB M F?¬M; [m M
i`¢B E?m J [m M t•v M?" M?ÄX æQÆM; M?B M- im v ?¼ Î +?mM; K°i ;B M T?ÁM; -

óGQM; ?mvM? ¸ - p` M"v H" #€+ +O i - æB M >mv M- [mªM bU FB K ?° p i`QÎM; +
"€+ M; ?2 M|B +?9M; i Km®M FB K +¬M; i€+ i?m M?"T + Q- +® w iÈB ¸•vXô

æB M u M pW M|B pW M?€v K„i` ?B m pÈB GQM; >¢Q h?–MX

GQM; >¢Q h?–M +mM; FQM? ?QÈM; H½Q ;Bª F?QK M;QÌB- M|BX

ó*?"Q M;¬BXô

æB M >mv M M?bM i?'v GQM; >¢Q h?–M p" h?ªB L?B im´B M?Ä M?Q p"v i?b M;~M
óL; ?2 M|B +€+ M;QÌB +| KQÌB K'v M;QÌB\ô

óo•M;- iQM? +ª æB M u M i?b +?9M; i +| i´M; +°M; KQÌB # M;QÌB- i€K M K M,K
+?B m +®Xô GQM; >¢Q h?–M K†i K"v im'M i9- im´B H¢B M?Ä- H9+ M"v +mM; FQ
æWM; M|B H" æB M >mv M- M; v +ª æB M u M i?'v ?„M M?Q p"v ¸ m +| +?9i K K
¸Q" M i`QÎM; GB T K æQ" M\

æB M >mv M i`–K ;B¼M; M|BX

óh?QÆM; ¸Q" M +?9M; i +–M p" B i¢T pKX *€+ M;QÌB T?K i`€+? i`¬M; +?WM; t2 ?
#¢+X L m i`i +ª #bM? M- F?B i`Î p b) T?€i i? K +?Q K¶B M;QÌB K°i FBK i Xô

GQM; >¢Q h?–M T?®B ?ÊT K†i H° pmB bQÈM; M|BX

óo"v i?"i i®i [m€X *ªK ÆM M;¬B- [mªM bU ¸¢B M?•MXô >„M pW M|B H–M M[?"M?
æB M >mv M ¸€v K„i t i [m iB b€M; F?¬M; / T?€i ?B M- M?"M M?¢i M|BX

óh®i H„K- +S M?Q p"vX h?QÆM; ¸Q" M +| ?"M; ?| # M;¬v b m +?Ìtm'i T?€iX æB M
+€+ M;QÌB +MM; iÈBX æB M u M- +QM +MM; i i`Î H¢B H'v i` M; T?K+ i¢T pK +?Q

óo•M;Xô æB M u M F m K°i iB M;- HB + GQM; >¢Q h?–M K°i +€B- i?2Q æB M >mv
GQM; >¢Q h?–M /šM h?ªB L?B ¸Q ?¼ ¸ M i" M +Y [m€M KÈB [m v p T?ÁM;X

ó>¢Q h?–M- +| T?ªB [m€ [m HQ F?¬M; \ô æ|M; +Y H¢B- h?ªB L?B M?Ä ;B¼M; ?
+O M" M; bQ pÈB i`QÈ+ ¸•v ¸½ ¬M ?Á `i M?B m- ¸QÆM; M?B M- KB M H" F?B F?

h?'v GQM; >¢Q h?–M ¸¬B K„i b€M; M;ÌB- GQM; >¢Q h?–M FûQ M" M; p"Q HÁM; M
i?ÆK M;€i +?Q +ªK ;B€+ v m i?Q+? F?¬M; #m¬M; i vX

óo` æB M [mªM bU M"v +?„+ H" #B i i?•M T?"M +O +?9M; i X JÈB `²B +?d H" +MM;
>¢Q h?–M KdK +QÌB M|BX

h?ªB L?B M;~M ` - F?m¬M K†i M?Ä M?„M p®M iU p"Q M;U+ ?„M M v M•M; H MX

ó<M; i #B i i?•M T?"M +?9M; i \ *?d H–M ¸–m ;†T- +?9M; i +| i? iBM iQÎM; ¬M; i
GQM; >¢Q h?–M KdK +QÌBX

ó*?QM? pb M?Q i? KÈB +M; +M iBM iQÎM;X L`M; +kM; #B i- K¶B K°i M;QìB +?C
K æQ`M- h?€M? JBM? ç mid Kd M;?B K F?„+ çB m i` X *?QM? H` M|B i?•M T?“M
h +| i? M;?B M;ì p` æB M [mªM bU M`v- M?QM; imv i F?¬M; M;?B M;ì æB M u M
`ä- M?QM; +kM; K`T Kì +?Q i #B i GB T K æQ`M i?¬M; [m i?QÆM; M?•M /m Hv i
F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB MX hU M?Q K i°+ +kM; b) T?€B ;B€M çB T bY /KM; +€
*?ŠM; [m t2K /MM; +€+? M`Q +?2 ;B`m K`i?¬BX h iBM iQÎM; æB M u M F?¬M; +
i?•M T?“M +O +?9M; i - æB M >mv M +kM; b) F?¬M; ?ÄB- ç•v iU M?Q [mv i„+ M
K i°+ H`K +?mv M ;b i?b F?¬M; HB M [m M ç M ?¼Xô

h?ªB L?B +| +?9i M;?B ?Q†+ M|BX

óh pšM F?¬M; `ä H„KX \*?ŠM; H) i?QÆM; çQ`M L;mv i .ç F?¬M; bÊ +?9M; i ç2K ç
GQM; >çQ h?¬M H„+ ç-mX

ó*| ;b T?B M T?S+ \ *| i? / /`M; M?“M KQìB K`v M;QìB +?9M; i H`K içT pK- [mv K
+?“M F?¬M; M?ÄX h?QÆM; M?•M /m Hv ç½ +| i? i²M içB- çQÆM; M?B M +| +€+?
u M i`î p b) ibK +?9M; i #`M #ç+Xô

h?ªB L?B i?`v i` M K†i ?„M i`M M;`T MK +QìB b€M; bO - i`QM; HÁM; i?¬K M;?o- M
im`B ç½ i?¬M; KBM? M?Q p`vX *?ŠM; H) H` pb i? +?`i [m M; KBM? K M; ç M i€+ /

hW F?B ;†T HçB GQM; >çQ h?¬M ç M ?B M içB- i`QÈ+ b m F?¬M; ç M MY M,K- M
+ªK ;B€+ ` GQM; >çQ h?¬M H`v i®+ ç° FBM? M;QìB #B M ç`BX E?¬M; +?d i?U+
+?`i- ç m ç M; #B M ?| X æ†+ #B i H`i`î p b m çÊi` M Hmv M M`v- i` M M;QìB ?
E?¬M; +?d H`K`HU+ ?`T /šM M;QìB- +ÁM +| i`-K`M p` +Æ i`Q F?B M M;QìB iQM
H½M? ççQX P iM?`i i`QM; ? B KQÆB K®i GB T K æQ`M +`T ?B m- F?¬M; B +?9 i

æ9M; M?Q GQM; >çQ h?¬M M|B- F?¬M; H•m H„K- æB M u M ç½ i`î p - H-M M[;ä
p`Q T?ÁM;X

óGQM; çQ`M i`QÎM;- pW `²B +| +?9i ;`T ;€T- ;B`i iQìM; i`M ;BÈB i?B m +?Q +`m i
L;mv i .çX h?QÆM; çQ`M L;mv i .ç H` K°i i`QM; K`v i?QÆM; çQ`M HÈM i`QM; i?C
i?QÆM; çQ`M F?¬M; +?d +| M?•M HQçB- ç²M; i?ìB +| K i°+ + Q +`TX `¼M ?¼ F?¬
çQ`M pB M- i?“K +?Q F?¬M; +`M i?“M çB m i` X æ•v +kM; H` [mv i„+ M;-K +O i?C
K°i çB m FB M H`- i`W i?“M? pB M MÁM; +®i +O ?¼ ` - i`i +ªM;QìB imv M p`Q i
;B BX æ•v +kM; H` M;mv M M?•M HÈM ç ?¼ +| i? [m HçB ;B[i? ;BÈB M?•M HQ
+ªM?- ? B # M ç m çB m i` pB + M`vX J°i F?B T?€i ?B M +QìM; ;Bª pQÊi [m HK
b) #` M?®i HçBX > B çQ`M +?9M; i F?¬M; +| +QìM; ;Bª HK+ ;B B- +?Q M M i`QÈ
i?QÆM; M?•M /m Hv iB M p`Q #B M +ªM? K i°+Xô

GQM; >çQ h?¬M T?~v i v M|BX

óæB M ?mvM?- H9+ i`QÈ+ î M;Q`B i?“M? b Q M;QÆB F?¬M; M|B iQìM; i`M K°i QiV
æB M u M M;~M ` M?QM; b„+ K†i ?²B T?K+ #bM? i?QìM;X

óG9+ ç| i [m M- ?ÆM M[/M ;b bU pB + +ÁM +?Q ç`M? çQç iX >B M içB ç½ +| i?
M?B M i T?ªB #€Q +€Q ibM? ?m®M; +?Q GQM; çQ`M i`QÎM;Xô

GQM; >çQ h?¬M M|BX

óªK ÆM æB M ?mvM?- p`v +?9M; i iU +?m`M #` çB- ç M H9+ ç| +MM; tm`i T?€iXô
æB M u M F?¬M; î HçB H•m- €M? K„i i?•K i`-K M?bM GQM; >çQ h?¬M K°i +€B `²
F?¬M; #B i- €M? K„i GQM; >çQ h?¬M M?bM #|M; HQM; ;½ +kM; H|2 iB b€M; •K i`
_ìB F?ÄB T?ÁM; GQM; >çQ h?¬M- æB M u M F?¬M; i`î HçB +?¶ M;?d M;ÆB K`çB
GK+ >B ç M; M;²B m®M; MQÈ+- i?`v ;½ iB M p`Q i?b +?d ?QÈM; ;? /`B i`QÈ+ K†i
óL;²B M|B çBX h? M`Q `²B\ô

æB M u M M|BX

óáU pB + ç½ ´M i?Ä X h?QÆM; çQ¨M #€+ i ?¨M? i`bM? çB [m ?¨M? idM? i`mM; Q i`€M? +?Q b® HÈM T?B M T?S+X h?QÆM; çQ¨M b) M;WM; H¢B Î ?¨M? idM? i`mM; p¨ Km p¨Q ?¨M; ?| X æ M H9+ 'v- +?9M; i +| i? i?2Q i?QÆM; çQ¨M +MM; i`Î p - i?'T M?'iXô

óGQM; >¢Q h?-M +| T?ªM SM; ;b\ô hB b€M; i`QM; K„i GK+ >B +?Êi H|2X

æB M u M ç€v K„i t i [m iB F?BM? i?QÌM;X

ó*?ŠM; [m H¨ i¨ +QM K¨ i?-BX >„M KÈB # Q M?B m\ .M i?U+ HU+ +€ M?•M +QÌM pK F?-M; +?d /U p¨Q i?U+ HU+X L?QM; ?„M +kM; +?`m T?®B ?ÊT H¨ i®i`²BXô

GK+ >B i`-K b„+ K†iX

ó*?9M; i +| i? /-MªM? ?QÎM; [mv M mv +O GQM; >¢Q h?-M i`QM; çQ¨M- M?QM K†iX .M b Q [m M ? ;B[+?9M; i H¨ ?ÊT i€+X JK+ çQ+? +m®B +MM; H¨ pb çQ¨M i *?Q M M +¨m T?ªB +?9 w M?B m ?ÆMXô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kReX *?QÆM; dR, h?QÆM; æQ¨M L;mv i .¢ UjV

.¨+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

æB M u M ;¨i ç-m- M|BX

óu M i•K çB- M m M; v +ª çS #û +ÁM F?-M; SM; T?| çQÊ+ i?b i F?-M; +-M H,M F?B M ?„M K'i ? i mv iQM- +?O ç°M; M?QÌM; p¨ i`QX æ M H9+ ç| [mv M T?•M T?® ç´BXô

" M;¨v b mX

hBM? h-K i?¨M?- ç¢B i?QÆM; ç°B L;mv i .¢ iW +Y i?¨M? M K tm'i T?€i- ?QÈM; #

h?QÆM; çQ¨M L;mv i .¢ F?-M; m´M; H¨ HÈM M?'i i`QM; +€+ i?QÆM; M?•M /m Hv ?| ?ÆM ? B i`,K +?B + t2- tm'i ç°M; ;-M ? B M;¨M M;QÌBX *kM; pb çB m M¨v æB KQÌB K'v M;QÌB GQM; >¢Q h?-MX

hmv +?d H¨ i¢T pK T?K i`€+? t2 ?¨M;- M?QM; ç€K GQM; >¢Q h?-M +kM; +| ? B # K°i #° €Q F?Q€+ /¨vX æ½ p¨Q ç-m ç-M;- hBM? h-K i?¨M? Î p¨ i`Q i`mM; QÆM; ç¢ T?QÆM; #„+- M?QM; b m F?B p¨Q H½M? ç` K i°+ H¢B T?ªB H†M H°B çQÌM; t - i?ÌB ;B M /¨BX

> B GB T K æQ¨M KQÌB # i¢T pK H¨K M?B K pK `i çÆM ;BªM- p¨M +?mv M p¨ i` F?-M; +-M ç€M? t2- +| M;QÌB +?mv M K¬MX J¶B +?B + t2 ?¨M; ç m +| #®M +QM i?QÆM; ç°B `i M?B m M?QM; M #¨B +| i`¨i iUX

_ F?ÄB hBM? h-K i?¨M? +?¢v ?QÈM; ç¬M; M K- i?¨K +?Q +¬M; F? B p¨Q #B M ;B +?9i- F?-M; #B i i?QÆM; çQ¨M L;mv i .¢ /MM; i?O çQ¢M; b- i®B M;¨v i?S ? B i?Q K i°+X *?d /U p¨Q çB K M¨v çO F?B M ç€K GQM; >¢Q h?-M i`ÁM K„i- +¨M; i? K ? HvX

æ K i oM? H†M;- HY i?QÆM; ç°B iU M?Q +QM `²M; FûQ /¨B K°i F?QªM; ?Q M; bA

GB T K æQ¨M b® #®M +'T bo K T?€T bQ .¨+? Zm•M /QÌM; M?Q p¬ ibM? ?ÄBX

ó*€+ M;QÌB M|B- i?QÆM; çQ¨M L;mv i .¢ pb b Q çQÊ+ i`¢K ç¬M; M K +?Q çBX s2K çQ¨M H¨ ç9M; `²B- çÐ F?-M; Qi T?B M T?S+Xô

GK+ >B +QÌB M?¢i- #bM? ioM? M|BX

óæQÆM; M?B M H" ? B +?[HÊB Q+?X .M ;B[M?•M HQ¢B p" K i°+ K•m i?mšM F
çQ"ML;mv i .¢ +?Q M?•M HQ¢B HÊB Q+? ``i HÈM- çQÆM; M?B M HB M KBM? b) i
F?B i?QÆM; çQ"MiÈB # M K i°+ +kM; +| ç½B M;° ;B®M; p"vXô

L|B tQM; K'v HÌB M"v- ;½ H"K M?Q iMv w [mûi [m M;QÌB ç°B pB M GB T K æQ" M
ç†+ #B i H" t2K T?ªM SM; +O GQM; >¢Q h?-MX

.M +?d K†+ pªB i?¬ €Q #¬M; - GQM; >¢Q h?-M M?Q +k ç T i` B H| K„iX h?ªB L?B
çB F?m¬M K†i ç°M; HÁM; M;QÌBX

L;?2 GK+ >B M|B- GQM; >¢Q h?-M F?) +QÌBX

óGK+ çQ"Mi`QÎM; M|B ç9M;Xô

GK+ >B +QÌB M|BX

óLÆB M"v +?d bÊ i HÈM M?'i- çQÆM; M?B M FBM? M;?B K b) M?B m +?9iXô

J†+ /M i`QM; ;B¼M; ;½ ~M; B'm ``i FQM- M?QM; M;QÌB b€M; bm®i pšM H" M;?2 ` `i
H"- /QÌM; M?Q # M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +T ?B m F?¬M; B +?9 w M;?

*?d H" F?B GQM; >¢Q h?-M ?QÈM; ;½ ;"i ç-m- h?ªB L?B # M +¢M? GQM; >¢Q h?
;½ K°i +€BX •M? K„i b„+ #ûM M?Q ç Q F?B M GK+ >B ç€M? `MM; KbM?- ?"M w i" M
a€i F?Q [m€ K¢M?X GK+ >B `MM; KbM?- M;"K KB M; F?¬M; M|BX

h`QM; GB T K æQ" M b® #®M +T bo- æB M u M p" .`+? Zm•M +| [m M ? i®i M?'i p
i?Q+? F?€+? +kM; +QB M?Q /U p"Q T?Q ;½X L?QM; H-M ?"M? ç°M; M"v >"M æ¢
M?•M ``i çÆM; BªM- +| h?ªB L?BX

*ÁM p "¢+? >B m J¢+- #ÎB pb i`QM; # i?€M; ` M Hmv M +| H-M #` Gw >BM? +Sm
pÈB ?¼ i?b +`M; i?•M +`M M`M; ?ÆMX

L;mv M #ªM GK+ >B +| F ?Q¢+? H" KQÊM i?•M T?"M GB T K æQ" M +T ?B m- ?Q
+ QX G-M ç| ;½ T?€i ?B M GQM; >¢Q h?-M [m HQ [mv i ç`M? bU pB +i`¼M; v
`^M; [m M ? ç°B GQM; >¢Q h?-M F?¬M; ?Á ?ÊTX \*?Q M M ;½ p¼M; iQÎM; +| i? i`
#B M p` i`Q +?O ç¢Q ;B[? B # MX

æQÆM; M?B M- ç•v +?O v m H" F?B ?Q"Mi?"M? M?B K pK i?b KÈB F?B M çQ" M ç

æQ¢M; B[i?QÆM; ç°B +| +?B + t2 t ?Q /Q i€K +QM M;U FûQX *?B + t2 M;U M
F?¬M; +?d `°M; `½Q +ÁM + Q HÈMX s2 i`M; +°M; +| i€K #€M? HÈM- K¶B i' ? B +€
bQÌM HB M iB T pÈB ç¢M ?Q" M; F?'M; H² ç ;BªK i?B m +?'M ç°M;X æ•v KÈB +?
i` M +MM; t2 +| K°i i-M; [m M; K M; t M? M?¢i- i?b` H" S?B m S?M h?m"iX æ•v
i?B i`B M K" +® ç`M? t2- +?QM? H" M|B- #ªM i?•M t2 M;U H" K°i i` M; #` K T?€T

L•M; H M K°i +?B + t2 M;U HÈM M?Q p"v- F?¬M; TªB K°i ? v ? B +€B S?B m S
>ÆM M[+¬M F?¬M; M;WM; iB m ? Q K iBM?X æQÆM; M?B M +?¶ i®i +kM; `ä`
M"v- +?B + t2 iU M?Q i` M ç'i #^M; F?¬M; +?9i +?'M ç°M;X

" M i`QM; t2 +| #`M- +| ;? - +ÁM +| ;? M^K K K K¢B i?QªB K€BX h` M ;? M^K +| ?
M^K- i?dM? i?QªM; H'v [mª HQM; M?½M i`QM; /o i?Ov iBM? çQ p"Q i`QM; KB M;

aQ pÈB # M M;Q`B H¢M? H)Q- i`QM; t2 M;U `K €T M?Q KM tm•MX > B i?B m M[M

h?B m M[# M i`€B K†+ p€v i`„M; - i` M; M?½- + Q [mw- ? iM?Q K†i M`M; ¬M M?m i
F?B iX JkB + Q- ç†+ #B i H" ç¬B K„i ç2M FB - i?Q¢i M?bM F?¬M; T?®B ?ÊT F?Q

h?B m M[F?€+ i?b K†+ p€v /`B çÄ `U+X aQ b€M? pÈB i?•M ?bM? +•M tSM; +O i?
M`M; +`M; #®+ HY ?ÆMX L`M; MY M^K i` M ;? - H°` +†T M;U+ iQ F?Q i`QÆM
[m, /€M; M;QÌB H¢B T?®B ?ÊT F?m¬M K†i im`Bi` M?bM [m p¬+MM; i?m¬M F?B
M?OX

óL;mv i i,- ?B M iϕB +| i? H'v` K ç²M;`²B çBX æ2Q i?S M`v i?"i F?¬M; i?QªB K
;B" M /¶B M|BX

h?B m M[p€v i`„M; KdK +Q|BX

óG'v` çB- /M; b ç½` F?ÄB H½M? ç` M?•M HQϕBXô L|B tQM; i v M`M; t i [m i`Q
#¶M; #B M ç´B- i?"M? K`m iQK ?9i ?²M M;Q|BX

J`m iQK M`v i?m-M i`M?- + Q [mw HϕB K M; p`B T?-M v m K` /K ?Q†+- +MM; pÈ
M;Q|B +¬- iϕQ` bU ç°+ ç€QX

h?B m M[p€v çÄ +kM; H`K ç°M; i€+ iQÆM; iUX omM; i v K°i +€B- K„i ç2M #B M i
K†i i?B M bS i? K p`B T?-M v m /B KX

óL;mv i i,- çÊi ?"M; ?| H-M M`v +?„+ +| i? FB K F?¬M; Qi M?d\ô h?B m M[p€v çÄ

h?B m M[p€v i`„M; i?Î` K°i iB M; - M|BX

óh?¬B çB- M m çQÊ+ p"v i?b /`²BX >"M; ?| +?O v m H` ?QÆM; HB m- /-m KÐ- p
HQϕB- ;¶ [mw ?B K- p•M p•M p` p•M p•MX h`¼M; v m H` +| b® HÈM i?U+ p"iX æ°
+?QM? +¬M p" M +?mv M Î ç•v M`vXô L`M; pW M|B pW ?QÈM; i?B m M[p€v çÄ H„
i` M i v T?ªBX

h?B m M[p€v çÄ F?| ?B m M|BX

óæ®B pÈB K i°+ +?9M; i ç•v F?¬M; T?ªB pB +i®i b Q\ E?¬M; TªB +?9M; i i?B

h?B m M[p€v i`„M; M|BX

óh?b #ÎB p"v KÈB T?B M iQ€BX h?B m HQÆM; i?U+ F?¬M; TªB K°i ? v ? B i°+X
b) çQÊ+ i` M? çQϕi M; vX L;QÆB +?Q`^M; - +€+ i°+ b) ;B[[mv +O- K†+ F i p" M
idM? i`mM; QÆM; \ J h?-M >Q`M; b) F?¬M; [mªM Hw K'v pB + M`vX h` M çQìM; +?
;?ûi H` +?9M; i F?¬M; i? bY /KM; i?O p i` M HK+ ;B BXô

h?B m M[p€v çÄ FBM? bÊ M|BX

óL;mv i i,- w i, H` b) +| #° i°+ iÈB +QÈT #|+ \ >¼ /€K5 L;mv i i,- i, +?QM? H` +¬M;
L;mv i .ϕ J L[H-M M`v- H'v L;mv i .ϕ H`K i MX "¼M ?¼ F?¬M; bÊ L;mv i J i°+ i`ª

h?B m M[p€v i`„M; L;mv i .ϕ F?) +Q|BX

óJm°B Km°B M;®+ +O i X L;QÆB +?Q`^M; i°+ M?•M +?9M; i b) +| HQϕB +ªK t9+
>¼ F?¬M; +| çO i?U+ p"i i?b b) +| i°+ M?•M ç|B +? i- bQ pÈB M| i?b bU i`ª i?M +O
H`T iS+ i?U+ ?B MX L, K M v KM i?m; B2Q i`²M; F?¬M; i?m" M HÈB- i?B m i?U+ p
?m®M; M`v- i?QÆM; ç°B +O i iU M?Q F?®B i?`i KÐ5 æWM; M|B i H` L;mv i .ϕ
T?"M G½M? hB m- #¼M ?¼ ç m +QB M?Q ;B| i?QªM; # M i BXô

h?B m M[p€v çÄ G½M? hB m #om ç¬B K¬B M?Ä M?„M M|BX

óL?Q p"v H`K b Q ç•v\ *?ŠM; H) ç K†+ +?9M; +QÈT çB\ô

L;mv i .ϕ K„i H|2 [m M; K M; HϕM?X

óæ•m / M?Q p"vX h ç½ i?¬M; #€Q i°+ M?•M ç M iB T SM;X h? K M,K M;`v M[- M
iϕB i +?d ?v p¼M; +€+ ;°+ ;¬M #B M +ªM? çWM; +| TªM SM; ;b H` i®i`²BX

G½M? hB m M; ?B ?Q†+ M|BX

óob b Q +?9M; i F?¬M; +?"K K'v M;`v ?½v tm'i T?€i\ô

L;mv i .ϕ KdK +Q|B M|BX

óL?•M HQϕB +kM; b) M; ?B K M;†i i?2Q /äB #B M +ªM?X L m +?9M; i ç M?•M HQ
ç½ +| +QìM; çϕB K i°+ iB T SM; - #¼M ?¼ b) M; ?o i? M`Q\ h +ÁM Km®M Km #€M

G½M? hB m +Q|B ?b ?b M|BX

óL;mv i i,- t2K` H-M M`v i +MM; i, çB` M;Q`B` M Hmv M H` ç9M; `²B- +| i? ?¼
 LK+Q`B i` M K†i L;mv i .ç ç°i M?B M #B M K'i- #¶M; M;²B /"v M|BX
 óæ M ç9M; H9+Xô
 G½M? hB m b„+ K†i +kM; #B M ç´BX
 óa Q HçB M?Q p"v- F?¬M; H) ?¼ ç½ bÈK +?m~M #` T?K+ FQ+? +?9M; i Xô
 L;mv i .ç K„i H|2 [m M; K M; HçM?X
 ó:BªB i?Q+? /mv M?'i +?QM? H` + Q i-M; i?QÆM; ?°B +| M°B ;B MX L;QÆB î i`QM
 HwXô L|B tQM; M`M; +?Êi #B M K'i- ç½` M;Q`BX
 G9+ M`v GQM; >çQ h?-M iW ç°B M;k ç^M; i`QÈ+ iB M H M +kM; ç°i M?B M M;~M
 i`QM; ç K i®BX
 ó*| F ç`+?- K¼B M;Q`B +?m~M #` SM; #B MX *® ;„M; çWM; /MM; M,M; HU+ #Q K"
 çB K #'i ç„+ /o- KK+ bQ F?¬M; +¬M i`` HB mX J¼B M;Q`B +kM; çWM; T?|M; M;Qç
 p Xô
 J°i +?m¶B K M? H M? p M; # M i B +€+ i?`M? pB M ? B GB T K æQ`MX
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kRdX *?QÆM; dk, hmv i *ªM?- *'K *?9 URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

óE ç`+? iÈB|ô

L;?2 GQM; >çQ h?-M` H M?- GB T K æQ`M b® #®M +'T bo K¼B M;Q`B +| +?9i M
 æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m i?b i?2Q H M? GQM; >çQ h?-M +?m~M #` bÆM

GQM; >çQ h?-M- oQÆM; L;mv M L;mv M p` hQ J½ hB M ç^M; i`QÈ+- G•K >•K- h`-
 ok +?†M ?"mX h?ªB L?B i?b ~M p`Q ?„+ €KX

óG`K i?2Q H M? GQM; >çQ h?-MXô Gw >BM? `9i` K°i i? M? FB K i?QÆM; ç°B T
 ç m çQÈ+ T?€i K°i i? M? iBM? +QÆM; FB K #bM? i?Q`M;X

æ9M; H9+ M`v- ç°i M?B M T?Q ç-m i?QÆM; ç°B- K°i Hm²M; b€M; i`„M; T?|M; H M
 i?`M? [m M; K M; F?´M; H² F?m +? i€M i` M F?¬M; i`mM;X

Zm M; K M; i`„M; tm'i ?B M H`K +ª i?QÆM; ç°B F?~M i`QÆM;- i'i +ª M;Q`B ç€M?
 p`Q p` i`Q F?€+ M? mX

>B M M?B M +€+ ç€M? t2 ç m +| i`ªB [m ?m'M Hmv M ç†+ #B i- iWM; +?B + ?`M
 i`,K +?B +t2 M;S #® i`b i?`M? ?bM? i`ÁM iQ HÈMX

æ°B ?° p F?QªM; M,K i`,K M;Q`B K†+ ;B€T tm'i ?B M [m M? ç°B t2X E?B M M;Q`B
 iªM` [m M; K M; K T?€T- Qi M?'i H` i` M; #` +'T K T?€TX

E?¬M; +¬M M;?B M;| H`B +O GQM; >çQ h?-M ç½ çQÈ+ +?SM; KBM?X hçT pK #¼

J†i ç'i M? +?'M ç°M;- i? M? •K F?¬M; M;WM; #B M HÈM- +?ŠM; K'v +?®+ ?| i?
 h`B `i i®B- +?Q /M K„i M?bM T?Q t +kM; +?d M?| p`Q +?9i €M? i`,M; i?'v çQ`M
 KªM? i®B ç2M- ç M; # v iÈB ;¬M ?¼X

L;mv i .ç çSM; i` M KmB t2- €M? K„i #,M; H½M?X o€v i`„M; +O M`M; #„i K„i i`QM

L?' + i v H M- çQ`M b€M; i`„M; HçB T?|M; H M + QX G¬M M`v [m M; K M; i`„M; #
 tQM;- ?| i?`M? p¬M; i`,M; F?mv i K`m i`„M;X

L?QM; #|M; ç2M T?QÆM; t /QÌM; M?Q F?¬M; M?bM i?'v Fw ?B m i?QÆM; çQ" M L
F?¬M; +?9i ;B^K #ÈiX

óJ i°+- H" K i°+5ô oQÆM; L;mv M L;mv M F?) [m€iX

GQM; >çQ h?¬M M?bM M" M; K°i +€B- i`-K ;B¼M; M|BX

óJ¼B M;QÌB çWM; ?"M? ç°M; i?B m bmv M;?oX h`W F?B #` /²M p"Q çQÌM; +MM; - M

G9+ M"v- ççB [m•M K i°+ T?QÆM; t +"M; H9+ + "M; ;-MX æ€K ?° p # M i?QÆM;
/MM; K„i T?€M çQ€M ç½ i?'v b® HQÊM; ççB [m•M K i°+ F?¬M; /QÈB K°i pçMX æ
M; "M aQM; æ Q J - /QÈB bU /šM /„i +O KQÌB +QM "Q+? GK+ aQM; æ Q J +?çv M
H" æ` JB M i°+ —M >bM? :B^X E?¬M; +¬M M|B- +?9M; +| HU+ mv ?B T`"i HÈM p
iW K†i ç'i +?mB H M t2 i`"M T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- i' M i?'i +| i? M; ?oX

æ€M; bÊ H"- i`W ? B +?OM; i°+ M"v` - ç^M; b m HÌKÌ +ÁM +| b® HÈM K i°+ F?€
F?¬M; [m•MX "ÎB i`B [m€i®B M M F?¬M; i? i?'v`äX

æçB [m•M K i°+ F?¬M; w ç`M? /•v /Q - i`U +iB T çKM; - i`U +iB T tmM; T?QM; HB
ç†+ ?¶M ?ÊT KMB i M? "T ç MX

GQM; >çQ h?¬M Hm¬M [m M b€i i?B m M[p€v i`„M; çSM; i` M KmB t2X J„i i?'v çç
;¬M- i`QM; i v i?B m M[ p€v i`„M; ç°i M?B M tm'i ?B M ç¬B H€ +ìX G€ +ì K°i i`„M;
imM; # vX

o®M M,K i`,K ?° p H Q` /QÈB H€ +ì +?d ?mv HçB [m v p i`QM; t2 i`"MX L; v b m
K°i +?m¶B iB M; H2M; F2M; X J¶B K°i ç€M? t2 ç m # "M `°MX

s2 M;U M;?B M; ?QÈM; M;Q" B- H"i KÎ +Y ;¶- iWM; çQ" M KkBi M •K H½M? ?"M [m
ç€K GQM; >çQ h?¬M `i M?çv #ûM- K¶B M;QÌB +QM M;QÆB +Q`9iX "ÎB pb ?¼ T
M?"M M?çi ?ÆB i?ÎK T?€T- F?¬M; M;ì H"i M K T?€TX

L M #B i +?Q /M H" KkBi M i? K p"Q K T?€T #bM? i?QÌM; ;B€i` +kM; T?^B ? B
M"v H" p"i T?~K iB m ? Q K°i H-MX L?B m t2 M;U M?Q p"v- bÊ`^M; K°i çÊi +¬M; F
i X h?"i H" ` i v [m€ HÈM5

L;mv i .ç ioM? H†M; çSM; i` M t2 M;U - F?m¬M K†i /mM; ?ÊT ;B[i?€M? F?B i p"
F?QX æ¬B K„i iQK H'T H|2 [m M; K M; HçM?X *ì i`„M; ?ç- ;BÆ + Q +ì çÄ [m çdM
[m•M K i°+ M; "v + "M; ;¬MX

L;mv i .ç +| i? i`î i?"M? ççB i?QÆM; M?•M /m Hv- çQÆM; M?B M +| +€+? iU #^Q
+QÌM; ;B^HK+ ;B B i`î H M H" K†i v m i? +O ?¼- M?QM; +| i? M?ÌT?QÆM; i?S+
i` M; #`X

sQ i5

*ì çÄ i`QM; i v L;mv i .ç iW ;BÆ + Q #B M i?"M? +?d ?QÈM; i`QÈ+- i`QM; +?ÊT
tm'i ?B MX

*MM; pÈB K°i +?m¶B p +?çK p" KkBi M pM pM # vX J'v M; "M iB +?ÊT T?|M; ` .
F?¬M; ;B®M; M? mX J¶B +?B +t2 M;U T?|M; ` KkBi M ç m H" KQÌB K°i +•v- KQ
F?„+ +?9M; tm'i ?B M- GQM; >çQ h?¬M H"TiS+ +^K; B€+ ` - ç•v F?¬M; +?d H"i M
ç m F K K T?€TX >ÆM M[M? [M; i M K T?€T M"v F?¬M; T?^B HQçB p"i iB m ? Q
M| i^M` / Q ç°M; K T?€T`i KçM?- çO b€M? #^M; K T?€T +¬M; FQ+? ? B- # +'
+?B m /"B ?ÆM K°i Kûi- i?¬ +Ð i v +QM MQiX E?Q^M? F?„+ #„M` - i?"K +?Q +| i
[m v [m M?X

L m iW i` M i`B M?bM tm®M; - t2 i`"M i?QÆM; çQ" M L;mv i .ç +?Q M;QÌB i +^K
Zm•M iB M T?QM; ççB [m•M K i°+ +€+? M,K i`,K Kûi- M?QM; `i M?B m i M K T?€

hbM? +^M? +U+ F€ ç² b°X Zm•M iB M T?QM; ççB [m•M K i°+- +S M?Q p"v #` ç•K i

J†+ F H" aQM; æ Q J #bM? i?QlM; ? v "Q+? GK+ aQM; æ Q J - /QÈB i`"M KQ iF
M?Q #MM ç'i- i v +?•M +Ki- K€m i?`i imM; i|2X æ•v H" ;B| H®+ iW b„i i?ûT p" K
F?OM; #® iW FBK iB M ç9+ ` X \*?Q /M H" +QlM; ;Bª i?`i; B B- ç®B K†i `i M?B m i
Mm®i ?"M K" +? iX

s2 i`"M /Q iQ" M #° t2 M;U H"K i?"M? /QÈB bU i?9+ ç~v +O ç€M? t2 #„i ç-m /Bç
+?mv M iÈB +?QM? /B M- H"TiS+ KQlB K°i i M K T?€T #„M `X

hbM? +ªM? M?Q p"v i?"i bU [m€ ç² b°X hmv ç€K GQM; >¢Q h?-M +| i? +?mv M ç°M
KbM? i?O ?°- M?QM; K¶B M; QlB ç m +ªK; B€+ iQ" M i?•M H½M? H)QX

>ÆM p¢M ç¢B [m•M K i°+- b m F?B t2 i`"M +?mv M K°i pÁM;- F?-M; +ÁM H¢B K°
S?Q b m æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª +?Êi i?`v +| #B M- p°B p" M; +?mB tm®M; ç'i K
K i°+ i` M F?-M; i`mM; p" T?Q b m K i°+ F?-M; i?2Q F`T- +MM; †T T?ªB çª FÇ
K€m i?`i imM; i|2 F?-M; +?9i; BªK #ÈiX JMB K€m i M? ç"K ç†+ i?2Q; B| ç K i?`B
#m²M M¬MX

*?d /mv M?`i K°i +?B + t2 F?-M; /B ç°M;- +?QM? H" +?B + L;mv i .¢ çSM; X G€ -
M;WM; ?mv pk- ç®B /B M T?QÆM; t K i°+ F?-M; M;WM; #` tû M€i- M" M; F?-M; Kª
#B i F?B M"Q i?b M" M; ç½ K M; H M K ç²M;- ç¬B K„i H¢B i`Î p K"m ç2MX L?QM;
B ç w +?B iB i M?Ä M"v\

G€ +l`k tm®M;- t2 i`"M M;WM; tQ v i`ÁMX GQM; >¢Q h?-M +~M i?"M [m M b€i- T?
t2 F?-M; T?ªB p¬ ?¢MX J¶B t2 ?"M; +?d +| M,M; HU+ +?mv M +?WM; ? B pÁM; X L
i?"i H" K'v i`,K pk F?Q K T?€T +QlM; ç¢BX .M +?d +| ? B pÁM;- M?QM; KkB i M i
çO F?B M ç¢B [m•M K i°+ i?"M? i?`i M€iX

L; v H9+ M"v- L;mv i .¢ çSM; i` M KkB t2 M•M; H M i v T?ªBX J°i [mv M i`K+ i`„M; i
"¶M; +?®+ Hm²M; b€M; i`„M; T?|M; H M + Q- H¢B H-M M[ +?B m`¼B iQ" M #° t2 i
F?m +? i€M- # Q T?O iQ" M #° ç°B t2X Zm M; K M; `ÆB tm®M; ç'i- F?QªM? F?„+ ç
#B M i?"M? K"m i`„M; X

G€ +l`çÄ i`QM; i v L;mv i .¢ +?o ?QÈM; K†i ç'i- GQM; >¢Q h?-M M; ?2 ç€M? t2 #
ó.MM; pk F?Q +O +€+ M;QÆB ç•K tm®M; ç'i- ;B i +? i æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª

GQM; >¢Q h?-M ç½ bÈK +ªK; B€+ ` +| æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª iB T + "MX h?B
+?d ?mv i?QM; /QM; SM; T?|X Zmv M i`K+ imv H" K"m i`„M; M?QM; F?-M; T?ªB
pB T?ÁM; M;U p" HU+ T?ÁM; M;U +U+ F€ FBM? F?OM; X J†+ F /QÈB ç'i æ` JB M
i? M"Q ç m F?-M; i? M; ,M +ªM [m M; K M; i`„M; X E?B ç€K GQM; >¢Q h?-M ç•K i
F?-M; +?`m +?9i HU+ +ªMX

*Æ ?°B M?Q i? çQÆM; M?B M? B GB T K æQ" M b) F?-M; #Ä [m X "¼M ?¼ i`U+
ibK ç9M; p`i`Q æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª - F?-M; M;WM; ç•K- M°B HBM? HU+ T
T?€ ?Q¢B i,M; +`T KQlBX æ` JB M i°+ —M >bM? :Bª # M #¼M ?¼ ç m #` [mûi bç+
S?Q t ç¢B [m•M K i°+ +ÁM /Q F?-M; iÈB K°i T?-M # X J i°+ # v i` M i`lB +ÁM
"¼M +?9M; i¢K /WM; tmM; T?QM;- +?-M +?lX h?U+ ?B M M?B M- +?9M; F?-M; M
.¢ T?ªM FQ+? /[/°B M?Q p"vX

J i°+ +kM; +| bU b®M; X J„i i?`v i°+ M?•M +? i i?ªK M?Q p"v- +?9M; +| +?9i M?€i
+ÁM b®M; b|i F?-M; ? `9i HmB- K" H" /WM; Î M; Q" B M; "M Kûi- MÆB i M K T?€T F

L;mv i .¢ çSM; i` M t2 ?ÆB M?Qm K"vX .M b Q i?QÆM; ç°B +O M" M; F?-M; T?ªB
+?B + t2 M;U ç½ T?€i ?mv; -M ? i- F?-M; +ÁM H¢B # Q M?B m i M K T?€TX L m
bÊ i?QÆM; ç°B b) +| i`M i?`iX E?-M; +?d i`M i?`i FBK iB M K" +ª K¢M; M;QlBX

J°i #|M; /€M; çÄ `U+ H†M; H) M?ªv H M KmB t2- çB iÈB # M +¢M? L;mv i .¢X

óL;mv i i,- +| +?mv M; b\ æ€K t'm t ç| +ÁM +?Q `9i çB\ó

G½M? hB m p" L;mv i .¢ ;B®M; M? m- +kM; K M; H M K ¢²M; i? v ¢´B K"m K„iX
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

kR3X *?QÆM; dk, hmv i *ªM?- *'K *?9 UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

L;mv i .¢ i`-K ;B¼M; M¡BX

óh +¡ +ªK ;B€+ F?¬M; i®i- H-M M"v +?d bÊ +?9M; i +¡ T?B M T?S+ HÈMX G9+ i`
T?¡ +?9M; i +kM; b) i` Q ¢´B i`QÈ+ ¢½- ¢¬B F?B +?Q +?9i ¢² i®i i?b b) #Ä [m X L
T?€i ¢°M; +¬M; FQ+?- ¢B m ¢°M; [m•M ¢°B p¢M M;QìBX h`QM; ?"M? idM? L¢T Gw
H`K ¢QÈ+X L m ?¼ ¢½ T?€B ¢¢B [m•M ¢®B T?¡ +?9M; i - p"v +?„+ H" bU pB + ¢½
tY tQM; ¢Êi M"v- +?d bÊ F?¬M; +?„M M´B ¢Êi b mXô

G½M? hB m +¡ +?9i b®i `m°i M¡BX

óo"v +?9M; i T?ªB H`K b Q ¢•v\ æ€K t'm t M"v- pB T?¢K K M? H M? +QÐM; #S+ +
b) F?¬M; i? +?Q ?¼5ô

L;mv i .¢ F?¬M; ¢ w G½M? hB m T?šM M°- i`-K ;B¼M; M¡BX

ó>B M i¢B +?9M; i +?d +ÁM +€+? +?O ¢°M; tm'i +?B m i`QÈ+ F?B i K ¢¢B #° i°+
¢`+? i`QÈ+ K†i- M?†i i M K T?€T i` M; #` H¢B b m ¢¡ HmB p HB M KBM? i?€M? ¢
i K ¢¢B #° i°+ `²B H¢B tm'i T?€iXô

hQM? +€+? M" M; [mv i ¢Q€M- M;Q`B KB M; M¡B tQM; - i`QM; i v H€ +ì ¢½ ¢°M; X s
+ì K m +?¡M; H`K ` T?ªM SM; X "B M i?"M? i`"M ?bM? pm¬M; +?"K `½B t¬M; ?QÈM

æ®B pÈB i?QÆM; ¢Q`M L;mv i .¢ +?O ¢°M; ` i v- GQM; >¢Q h?¬M +ªK i?'v F€ [m
Km®M H`K +€B ;b\ L?QM; b m ¢¡- b„+ K†i +O ?„M p` h?ªB L?B +MM; #B M ¢´BX
i`QM; K„i ¢®B T?QÆM; M¶B bÊX

óJ¼B M;QìB i? v ¢´B i` M; #`- +?9M; i +?m`M #` T?€ pÁM; p•v5ô GQM; >¢Q h?¬
FB KX Zm M; K M; i`„M; H`T H€M?- /QÈB €M? K„i FBM? M;¢+ +O ¢€M? t2 +îB `
h?€M? GBM? ;B€TX

æB M u M ;B" M /[X

óGQM; >¢Q h?¬M- +"m H`K +€B ;b\ L?Q p"v b) #¢B H° +?9M; i 5ô

GQM; >¢Q h?¬M H¢M? HMM; HB + ;½X

óL m M;QÆB Km®M +? i î ¢•v i?b +S iB T iK+ HQ H„M; €M? K„i M;QìB F?€+Xô L¡
pmM; i vX

æ®B pÈB K M? H M? +O GQM; >¢Q h?¬M- ¢°B pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB M
+?9i T?ªM F?€M; X J¶B M;QìB K m +?¡M; i? v ¢´B i` M; #`- ¢²M; i?ìB ;B[i`"M ?bM

Gw >BM? M?bM æB M u M- +¡ +?9i /Q /UX .M b Q M" M; F?¬M; T?ªB H½M? ¢¢Q +?
#®M +'T bo- €M? K„i M?bM ?QÈM; GK+ >BX

G9+ M"v GK+ >B p¬ +MM; `®B `„K- H" T iS+ ?ûiX

óªÁM +?ì +€B ;b\ E?¬M; M;?2 i?'v K M? H M? +O GQM; ¢Q`M i`QîM; b Q\ J m i?

>B M i¢B ¢°B t2 ¢½ iB M H M p`B i`,K Kûi- p`Q KªM? ¢'i i`"M ¢-v i?B i? K i°+X G€
H M i M K T?€T /QÈB ¢'i- ¢ÆM ;BªM H m tQM; #Ä H¢B t2 M;U - ¢¡ H" bS+ +?B M ¢

E?B M L;mv i .¢ ;B"i KbM? H` ¢¢B [m•M K i°+ b¡M; b¡i i?'v ¢°B t2 ¢B iÈB- H¢B ;B[
p - F?¬M; +¡ w ¢`M? M;? M? ¢¡M +¬M; FQ+?X

:B•v H€i b m - b„+ K†i L;mv i .¢ #B M ç´BX

*-K J iW i` M i`iB ;B€M;tm®M; /®+ ? i bS+- #` h?-M L;U h?mšM +O GQM; >¢Q h? FQ+? i¢Q i?`M? HU+ T?ªM tmM; #¶M; +?®+ H`K i?•M i? M| /WM; H¢BX G K ok- Z h?B K æB M h?S H`K b Q M| +| i? +ªM J Q iB /ÁM; K€m iW b m HQM; *-K J #„M tmM; FQ+? #„M ` M;Q`BX

>B M i¢B GQM; >¢Q h?-M ç½ +| i?U+ HU+ M;k ;B B #"+ b€m- i`QM; iQ`M ç°B- M m +`T i?-M F?Q +O h?ªB L?B- ?„M `i K¢M?X G`v M;k ;B B ç®B iS ;B B- H¢B i? K p K°i \*-K J b Q +| i? H` ç®B i?O +O ?„MX

*MM; H` F} bo- # M FB Gw >BM? +kM; H° ` i?U+ HU+ +Q iM; ¢¢BX J°i ç-B ?Ä /B p`Q K†i ç'iX "¶M; +?®+ #¢Q T?€i h?,M; h?B M h`"M- +QDM; #S+ +?†M H¢B K°i * h?B K æB M h?S T?®B ?ÊT h?"T hU h`ªK- +?ûK +? i K°i *-K J X

h`QM; H9+ +"M +?B M #¢Q T?€i- bS+ +?B M ç'm +O ? B GB T K æQ`M ?Q`M iQ`M " M GB T K æQ`M b® #®M +`T bo- h?mšM +?B M bo æB M u M T?K+ i`€+? i?O ?° G J¢+- tmM; [m M? K¼+ ` /•v K•v #KB ; B +kM; +| i€+ /KM; #ªQ ?°X : B M?¼M b„+ # F?-M; i`mM; T?mM ` - M; ,M +?†M F ç`+?X h?Q+? F?€+? >`M æ¢Q i?b +?¢v pÁM; ç2M M?Q`M M?Q ?B MX \*-M; FQ+? +O ;½ `i tªQ /B m- +?mv M K-M FB K *-K J h?Q iM; i?Q iM; ç•K i`9M; +?¶ ?B K- K°i FQ+? K`i K¢M;X Gw >BM? î M;Q`B pW # ?Q`M iQ`M #°+ T?€i bS+ +?B M ç'm +O h`WM; :BÊB F} boX L?QM; M`M; F?-M; ? :B€+ h?9 +O KbM?X

h`QM; t2 i`"M b) ?¢M +? bS+ +?B M ç'm +O J B E?-B æ°+ :B€+ h?9- ç²M; i?iB ç pÁM; p•v i?b +| i€+ /KM; HÈM- iU M?Q GQM; >¢Q h?-M F?-M; i`B m ?Q€M ` >¢Q " M GB T K æQ`M b® #®M +`T bo HU+ b€i i?QÆM; HÈM M?`i pšM H` "¢+? >B m M; ?B T K T?€T bQX "¢+? >B m J¢+ i`B m ?Q€M i?U+ p"i HU+ b€i i?QÆM; F?-M +? F ç`+?X h`QM; bQÆM; KM p`M; +| i?U+ p"i ç†+ i?M F?-M; M;WM; #„M H M F /M H` HU+ +¬M; FQ+? ? v i®+ ç° ç m ;BªK K¢M?X E?B M M; v +ª # M GQM; >¢Q h .`+? Zm•M H` K T?€T bQ F?-M; ;B M- +¬M; FQ+? F?€ H` ç°+ ç€QX h` M #-m i` K M; #¢+ [m€B /`- F?QªM? F?„+ +?Êi H|2- \*-K J # v [m b) #` [m`v M?B m [m„iQ+ FûQX L m i?•M i? iB T t9+ [m M; K M; #¢+- i`QM; M?€v K„i b) bBM? ` ?B m [mª M?B M F?B .`+? Zm•M #°+ T?€i KªM; HÈM [m M; K M; #¢+- +| i? M?bM i?`v *-K J K2 imM; i|2- tQÆM; +®i F?-M; +ÁMX

h? +¬M; i`QM; ç`i i`®M; poM? pB M H` ?[m ?B m î +?B M i` M?X h?€M? Zm M; GB L;mv i .¢ t2 i`"M ?-m M?Q i`QM; M?€v K„i `ÆB p`Q i bM? +ªM? #` ç°M;X " M M;Q` J i`MM; FQ+?X L?QM; i` M i`iB ;B€M; tm®M; *-K J - H¢B +| aQM; æ-m J h?Sm T?|X

L?|K GQM; >¢Q h?-M SM; ç®B +QB M?Q i?ªM? i?ÆB- M;Q iB i`QM; i?QÆM; ç°B i t ç¢B #° T?"M i¢T pK +?d H` i?Q iM; /•M +¬K pk F?Q K` i?-BX æ®B K†i K i°+ iS iQ`M H` #` ç² b€iX L m F?-M; +| K`v +?K+ K T?€T bQ î F?m pU+ i`mM; i•K HB M iK +?d bÊ i`QM; ;B•v H€i # M i`QM; t2 i`"M ç½ #B M i?"M? b¬M; K€m M9B t€+X

ós¬M; H M5ô GQM; >¢Q h?-M ?ûi HÈM K°i iB M; - ç-m i`m ;QÆM; Kšm- i`U+ iB T h?ªB L?B çSM; p[M; i` M ç-m p B ?„MX J†+ F i` M i`iB ;B€M; tm®M; H` +¬M; FQ ? v *-K J - F?-M; K°i +€B +| i? mv ?B T ç M GQM; >¢Q h?-MX

s2 i`"M /QÈB bU i`M +¬M; +O *-K J - `ä `M; F?| i? +?®M; +UX *® ;„M; i" T i`m M?Ä +?QM? ;B[ - ç +| i? FûQ /`B H•m ?ÆMX

hWM; pÁM; [m M; K M; p`M; iW M;Q iB >`M ok F?m +? i€MX o`i`Q +O v pW H9+ J T?€T [m M; ? M`v F?-M; +?d HQ ç M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m i?"M? pB M GB T K æQ`M b® #®M +`T boX .M b Q # M b® #®M +`T bo F?-M; +| h > B GB T K æQ`M H` H-M ç-m iB M ?ÊT i€+ i` M +?B M i`Q iM;X "¢+? >B m J¢+ i? K >`M ok F„ M,M; [m M; ?Q`M- F?B M [m M? ;B[? B çQ`M i? #B M +`M; +?†i

GK+ >B H"K KK+ bQ- K T?€T i` HB m +O ;½ ç½ +?m~M #` tQM; - +?d + -M # M M i` M; vX L?QM; iW F?B +?B M ç'm KÈB #„i ç-m- ç€K #¢M i`QM; i`¢M; i?€B çdM? M? M?`M; M?'i- +| i?ÌB ;B M [m M b€i i? +K+ +?B M i`QÌM;X

•M? K„i GK+ >B ?-m M?Q i?2Q b€i GQM; >¢Q h?-MX L?bM #B m ?B M +O GB T K ?B m- i`QM; HÁM; ;½ i?-K F?2M M;ÊBX Zmª M?B M M' B iB M; F?-M; T?ªB i?MM h?-M Î T?Q i`QÈ+ #º+ T?€i` bS+ +?B M ç'm imv i ç®B H" GB T K æQ`M b® #® #^M; çQÈ+X

G9+ M`v- h?ªB L?B ç½ çB tm®M; - M9T b m HQM; GQM; >¢Q h?-MX GQM; >¢Q h oQÆM; L;mv M L;mv M p` hQ J½ hB M Kºi i`€B Kºi T?ªB- \*U GBM? h?-M h?mšM p` GQM; >¢Q h?-M ?Q`M K„ #ªQ p ? B # MX E?B M GQM; >¢Q h?-M i`QM; i`¢M; i? /®+ ? i bS+ +-M; FQ+?X

.MM; i?` HU+ +O GK+ >B +kM; +?d i`-M; i?'v bQM; FB K i`QM; i v GQM; >¢Q h [m M; K M; - ç^M; i`QÈ+ *-K J i?b K€m i?'i imM; i|2- M?QM; F?-M; +QM M`Q +| i çB iÈB +O ?„MX h®+ çº çB ?QÈM; +?B + t2 F?-M; ? i? v ç'BX

S?ÁM; M;U F?-M; i`mM; `ÆB p`Q M;QÌB G•K >•K- iWM; i-M; ?Ä M;mv M i® H€+? >Ä >Q`M F?-M; M;WM; #„M ?QÈM; i` M i`ÌBX *-K J T?|M; tm®M; +QM M`Q +kM; ok i?b i?QM; i?ª T?|M; ` p` /mv i`b F„ M,M; [m M; ?Q`MX hQ`M çºB iU M?Q i? I T?ÁM; M?'i i? K m +?|M; t-M; H MX hmv #¼M ?¼T?®B ?ÊT +ÁM +?Q iQM? ,M w ?B M b B H-KX h`QM; ç| /mv M?'i F?-M; ?`M? çºM; - +?QM? H` h`-M M? L?B i`QM v mX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kkRX *?QÆM; dj, JmB s2- oä æ`B *O GQM; >¢Q h?-M UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

" M GQM; >¢Q h?-M ibM? ?bM? +?B M ç'm F`+? HB i- M?QM; ibM? i`¢M; i?ªK F?® .¢X

Zm M +?d ?mv ç¢B [m•M K iº+ F?-M; M;®+X L;mv i.¢ H"K ` çºM; ioM? HÈM M? M`M; T?ªB i?B i`B M K T?€T +QÌM; ç¢BX "ÌB p`v- K†+ F H" +-M; FQ+? +O aQM; ç m i"Ti`mM; # M M`vX

G½M? hB m çSM; Î ç|- T?€T i`QÈM; i`QM; i v ;BÆ + Q çdM? ç-m- iWM; Hm²M; b€ iW #ªQ i?¢+? i` M çdM? i`QÈM; #„M ` X

J¶B Kºi Hm²M; ?mv i [m M; F?B çKM; p`Q \*-K J - i?b \*-K J H"TiS+ #B M i?`M? F?QªM? F?„+ #B M K'iX E?m-M K†i G½M? hB m tm'i ?B M +?9i b„+ ?²M;X

"•v ;B|+€+ K T?€T bQ i?QÆM; çºB ç m i"Ti`mM; [m M? t2 M;U - ?¼HÈB /KM; K hB m- Qi M?'i i`QM; i?ÌB ;B M M; „M +ÁM +| i? +?®M; çÐX

æ9M; H9+ M`v- i` M F?-M; i`mM; p M; H M KQÌB iB M; F m i? HQÆM;X L; v b m ç M?Q b Q #,M; iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;X

G½M? hB m i` M t2 M;U b„+ K†i #B M ç'B- T?€T i`QÈM; i`QM; i v HB M iK+ ;ä- K M; ? M? ç|MX

L?QM; M?[M; #|M; /€M; t M? çºi M?B M ;B€M; tm®M; M`v F?-M; / ç®B T?| M?Q \*?9M; Î i` M F?-M; i`mM; i`€M? Mû- i?dM? i?QªM; #º+ T?€i [m M; K M; t M? +?| çÁM +-M; FQ+? +O G½M? hB mX

oW H9+ ç€K GQM; >¢Q h?–M ç½ +€+? t2 M;U KQÌB Kûi- i?'v `ä `M; #|M; /€M; iV
æ| +kM; H` \*–K J - M?QM; H` *–K J i?•M ?bM? ç†+ #B i HÈM- K¶B +QM + Q ?ÆM
?MM; i`€M; - +Æ #„T +m²M +m°MX *ª M; QÌB H'T H€M? K°ii–M; b|M; ;ÈM t M? M?Q
i?QÆM; bQ pÈB *–K J #bM? i?QÌM; i?b i?– ?ÆM M?B mX JK+ iB m +?QM? H` G½
GQ¢B *–K J M`v bQ pÈB \*–K J #bM? i?QÌM; - i` M / M? ?B m +?d i? K +?[òç¢Bö
M?QM; bS+ +?B M ç'm ç½ H` HK+ ;B BX h`QM; E?´ Gv i°+ - ç` p` +?9M; M| ;B®M
î h`¢+? G•K i°+ aQM; æ Q J #bM? i?QÌM; - H` iBM? M?m +?•M +?QM? i`QM; i°+X
HQÈM; i?Q i?Èi- +| M,M; HU+ F?®M; +? iB +?ÈTX
JQÌB ? B +QM æ¢B *–K J im pB HK+ ;B B ç²M; i?ÌB +–M; FQ+? KmB t2- F?| i`€+? Q
#B i- im pB +?•M +?QM? +O M`M; +?d H` çdM? M;k ;B B K` i?–B- +ÁM +?Q iÈB
i? M`Q i?–M; [m FB K i` T?Q HB M KBM? i?€M? çB MX
ó*€+ M;QÆB +| + M çªK /€K ç°M; i?O pÈB i `ò G½M? hB m ;–K H M K°iiB M;X
æ°i M?B M- K°i ç–B +€M? ç2M iW b m HQM; M`M; pQÆM ` - F?Q i? K¢M? K) M?€v
i` M ç–m M`M; #B M i?`M? K°i KªM? çÄ K€mX > B K„i K`m T?'M ?²M; /QÌM; M?Q K
i`QÈM; i`QM; i v- M; M; M?B M # v H M M; ? M? ?QÈM; KQÌB ? B æ¢B *–K J X
J°i +?m¶B i? M? •K M; •K tQÈM; T?mM ` iW KB M; +–X S?€T i`QÈM; i`QM; i v ?m
[m M; p,MX a€m T?M p,M çÄ M?Q K€m iQ HÈM F?m +? i€M- M²M; ç"K ?mv i [m M;
•K `–K555
ó*'K@E?–M;5ô
h` M #–m i`ÌB- p M; iB M; #¢Q +?'M F`+? HB iX J°i pÁM; [m M; K M; çÄ K€m H'v
M?€v K„i F?m +? i€M ` M;Q`BX
>mv i [m M; çB ` - p–Hm" M H` æ¢B *–K J ? v *–K J #bM? i?QÌM; - +€B +€M? K'i
p"i # v iªB [m ?mv i [m M; i?b +€M? ç m K'i i€+ /KM; - iU M?Q KQ `ÆB tm®M; K
h?Q¢i M?bM G½M? hB m +kM; F?–M; i?Q€i F?ÄB *'K E?–M; ?¢M +? - +kM; `ÆB tr
*–K J #bM? i?QÌM; i`U+ iB T ç" T tm®M; ç'i- F?–M; +? i +kM; #` i?QÆM; X L?QM;
;B B- p®M +?9M; M| +€+? K†i ç'i F?–M; [m€ t - î i` M F?–M; i`mM; H,M K°i pÁM; - ç
bûi H'T H|2- F?–M; M;WM; #B M ç' B T?QÆM; ?QÈM; i?•M i? ?| ;BªB HU+ tmM; F
F ?Q¢+? ç`M? p•v +–M; iW F?–M; i`mM; ç½ i?'i #¢BX
æ€K æ¢B *–K J €M? K„i M?bM G½M? hB m +| p`B T?–M FBM? bÊX L?QM; F?B +
M?€v K„i H¢B #„M M;QÌB H M- /U p`Q bS+ #"i FBM? M;QÌB M?"Q iÈB KmB t2X
G9+ M`v- ç€K GQM; >¢Q h?–M `®i +m°+ t–M; iÈB # M +¢M? t2X GQM; >¢Q h?–M
óh?ªB L?B +MM; i çB H M- M?[M; M;QÌB F?€+ iU #ªQ p KbM?Xô
L|B tQM; ?„M M?9M KkB +?•M- /MM; bS+ #"i H M # v ?QÈM; KmB t2X
hmv +?B +t2 M;U M`v `i HÈM- M?QM; # M i` M ç½ +| G½M? hB m p`L;mv i .¢- F
+ª ç°B GQM; >¢Q h?–M çSM; i` M ç| +?B M ç'mX *?Q /M +| çSM; ? i i?b F?–M; +|
HU+X
G½M? hB m pW KÈB `Èi tm®M; KmB t2- ç9M; H9+ i?'v K°i i? M? MB M iW T?Q /O
F?–M; ? /Q /U ?mv T?€T i`QÈM; - K°i çQ`M ?mv i [m M; #„M ?QÈM; GQM; >¢Q h?
óh iÈB ;B9T +–5ô GQM; >¢Q h?–M ?ûi HÈM K°iiB M; - ç²M; i?ÌB [m M; K M; p`M; i
M;ÌB- M²M; ç"K ?ÆB i?î i?–M i?€M? #¶M; M?B M Mî `°- iU M?Q €M? K†i i`ÌB i` M
`„M ?Ä ;BªB [m M; +–m çÄX æQ+? i?' H` .B m L?"i hªKX
GQM; >¢Q h?–M ç m [m M b€i i?'v +–M; FQ+? H9+ i`QÈ+ +O G½M? hB m- imv ?,
çÄ M`v H` +€B ;b- M?QM; F?–M; /€K F?BM? i?QÌM;X

>QÈM; G½M? hB m M|B tQM; +•m ç| - GQM; >¢Q h? -M H'v KkB +?•M i`€B H"K i`m
bQM; FB K pmM; ` +?ûK Zm M; h`ªK EB K ?QÈM; ? B æ¢B *-K J X >„M ç M; /MM; ' hB m +?SM; KBM? [m M ? ç`+? i X

E?QªM? F?„+ .B m L?"i h`ªK H'T H€M? - G½M? hB m #'i; B€+ M?Qm K"vX L`M; `i;
[m M; KBM?- M?QM; +kM; K m +?|M; M?"M i?•M T?"M GQM; >¢Q h?-MX Zm M; i?
+'K F}- F?-M; K i°+ M"Q +| çQÊ+ [m M; i?m°+ iQM?X L?•M HQ¢B i` im' B M"v +|

h?"i ç T i` BX :B•v T?9i GQM; >¢Q h?-M tQ v M; Q|B b M; +?¶ F?€+- ç€v K„i G½M

J°i #|M; ç2M ?QªQM; v H9+ ç| tm'i ?B M b m HQM; GQM; >¢Q h?-MX •M? K„i M" M
hB mX G½M? hB m +Q| M; ç¢B p" i`QM; /ÁM; K€m i¬M [m,- +MM; €M? K„i #,M; H½
çQÊ+ `MM; KbM?X

> B æ¢B *-K J #` GQM; >¢Q h?-M M?„K i`9M;- ? B i v ?mv pki`Q| M; i?QÆM;- ? B
M' M€i Zm M; h`ªK EB K +O GQM; >¢Q h?-MX h? M?"Q iÈB F?-M; i? v ç' B- M?Q
h?-MX

h€+ /KM; *'K E?-M; /Q| M; M?Q ç½ #B M K'iX > B +€M? b m HQM; +?9M; H¢B KÎ`
#ªM i?•MX

E?B iB M; M' p M; H M- GQM; >¢Q h?-M çSM; i` M KmB t2 F?-M; +?9i HMB H¢B-
æ¢B *-K J - +ÁM H"K +?9M; #„M M; QÊ+ ` X *MM; H9+ ç| - [m M; K M; +?|B K„i +O
H'T H€M? [m M? i?•M GQM; >¢Q h?-MX

J°i çQ" M [m M; K M; p" M; iW M; U+ GQM; >¢Q h?-M #„M ` - #®M +€M? ;B M; `°M
` b mX L| # v # M? #²M; b m HQM; GQM; >¢Q h?-M- #®M ç¬B +€M? M? p¶- ;B [
i? M? •K M; •K tQÈM; M?Q ç" m #„M K m +?|M; p M; H MX

Zm M; iBM? HBM?- L?½ æbM?X

L?½ æbM? # v Î# M ?¬M; T?Q b m GQM; >¢Q h?-M- ? B K„i i?-M i?€M? K" + Q
K M; p" M; M?m ?Á F?B M i` M M; Q|B GQM; >¢Q h?-M M?B K K°i i-M; K"m p" M; X

L M #B i- L?½ æbM? F?-M; ;B®M; M;mv M i® iBM? HBM? +?Q iB M ?| +O >Q" M
GQM; >¢Q h?-M /mM; ?ÊT- M;mv M i® iBM? HBM? M"v ç½ +| ? B H-M iB M ?| X

L;mv M i® iBM? HBM? K¶B H-M #B M ?| ç m +?Q +?O M?•M Q+? HÊB HÈMX E?-M
i`QM; +?B M ç'm M,M; HU+ T?K i`Ê +kM; K¢M? p¬ +MM;X hW ;|+ ç° HBM? H¬ ç M
HBM? H¬ T?K i`ÊX

"|B p"v- F?QªM? F?„+ L?½ æbM? # v b m HQM; GQM; >¢Q h?-MX >„M H"TiS+ +ª
M?'i; 'T ç¬BX E„M,M; KbM? bY /KM; i?b [m M; M;mv M i® iU bªM bBM? ` i`bM? ç°
i? ?„M KÆ ?² /•M; H M K°i i-M; Zm M; JBM? >Ä X J†+ F HU+ +¬M; ? v T?ÁM; ç m
ç i?U+ ?B M F„M,M; +kM; ;BªK #Êi K°i T?-M # X

æ•v H" H-M ç-m iB M i`QM; +?B M ç'm GQM; >¢Q h?-M p" L?½ æbM? T?®B ?ÊT-
F?-M; M;?o iÈB L?½ æbM? +?Q i`Ê ;B9T HÈM ç M p"vX L?QM; ?„M +?QM? H" [m
i?-M HU+ F?€+ pÈB M; Q|B i?Q| M;- / /"M; i?Q+? SM; i?•M i? #B M ç' BX

> B æ¢B *-K J #` GQM; >¢Q h?-M /MM; h?-M L;U h?mšM i? K p"Q h`b hK+ h?-M
ç~v HMBX L; v b m ç| GQM; >¢Q h?-M T?€i` h?"T hU h`ªK- /U p"Q Zm M; "€Q h
i® iBM? HBM? #¶M; +?®+ i,M; T?9+- mv HU+ K°i FQ+? FB HÈM FBM? M; Q|B- H¢
i`mM; ç~v HMB ?ÆM KQ|B KûiX

>B M i¢B GQM; >¢Q h?-M F?-M; +-M HQ #ªQ ?° ç²M; #¢M- ?„M +| i? ?Q" M iQ" M
KbM?X > B Hm²M; b€M; i`„M; iW M; U+ ?„M #„M ` - +QÐM; #S+ ç2K ? B æ¢B *-K J
FûQ H¢B ç•v- ç| H" mv HU+ +O h?€M? .šM GBM? G¬X *MM; H9+ ç| - h?€M? GBM?
h?-M #¶M; #B M i?"M? Hm²M; b€M; i`„M; ç"K ç†+- h?m'M S?€i h?€M? EB KX

.M +| L?½ æbM? i`Ê ;B9T- ?„M F?-M; i? i?m'M T?€i HQ¢B F„M,M; +¬M; FQ+? +O
FB KX L?QM; çWM; [m M GQM; >¢Q h?-M +ÁM +| #Q F„+O h?Q+? E?€+? h?€M?

h?€M? FB K +?ûK M; M;- Zm M; h`ªK EB KX
h`QM; H9+ GQM; >¢Q h?-M ?Q`M i?`M? Zm M; h`ªK EB K- b m HQM; L?½ æbM? ç
M?'iX h?€M? FB K +?ûK ` Zm M; h`ªK EB K p®M H` K`m i`„M; +U+ F€i?€M? F?B
ç°i M?B M i?2Q b€iX "¶M; +?®+ Zm M; h`ªK EB K +kM; M?B K K°i i-M; ?Ä /B K
.QÆM; >Ä X
L m H` i`QÈ+ ç•v- GQM; >¢Q h?-M +kM; +| i? i?B i`B M M,M; HU+ ç|X L?QM; +-
HÈM ?ÆM M[T?ªB M„K ;B[?Q`M K„ i?ìB ;B M- +Æ ?°BX >B M i¢B i?U+ HU+ ?„M
L?½ æbM? ?¶ i`È- +S i? iMv w pmM; i v ç½ +¬M; FQ+? ` K°i +?B m M?Q p"vX
P`M?- Q`M?555
> B æ¢B *-K J i`QÈ+ K†i [m M; K M; i?-M i?€M? /`v ç†+- K†+ /M +?9M; M! +| im
F?-M; i`€M? F?ÄB #` #„M # v çBX >ÆM M[bQ pÈB ç²M; #¢M i?b ? B +QM M`v i?
` ?ÆM ? B KQÆB Kûi- K` +ÁM /QM? T?ªB +?9i h?€B .QÆM; >Ä X *?9M; i? HQÆ
i„i HY - i¢K i?ìB F?-M; i? mv ?B T KmB t2X
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

kkkX *?QÆM; dj, JmB s2- oä æ`B *O GQM; >¢Q h?-M UjV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?-M ?B m `i`à p` i`Q +O KbM?X >B M i¢B pB + ?„M +-M H`K F?-M;
F ç`+? ;B i+? iL;mv i .¢- +?Q L;mv i .¢ i` M? i?O i?ìB ;B M ?Q`M i?`M? K T?€T
æ¢B *-K J - ?„M F?-M; ? i¢K /WM; i? +-M;X h?€M? .šM GBM? G¬ M?€v K„i +?m
iB T ? B æ¢B *-K J M?`Q ?QÈM; G½M? hB mX

J¼B +?mv M M!B i?b +?“K M?QM; tªv ` +?d p`B H-M ?Qi i?îX hmv GQM; >¢Q h?-
p`Q HU+ #ªM i?•M- +SM; `„M FB K +? b€m +QM æ¢B *-K J X L M #B i- ç•v H` b€
#îB pb i?m° +iQM? iQÆM; F?„+ bmv v m æ¢B *-K J F?€ M?B m- +?9M; +kM; F?-
M?QM; - ç•v H` b€m æ¢B \*-K J 5 GQM; >¢Q h?-M K°i F} bo M;k ;B B H¢B +| i? H`
K¼B M;QìB `Èi K„i M?bMX

*kM; #îB pb #B m ?B M K¢M? K) +O GQM; >¢Q h?-M- G½M? hB m +?`m çUM; €T
çQ`M ?mv i b„+ [m M; +-m iQ HÈM +?„M +ÁM H¢B K'v +QM æ¢B *-K J - KB M +QDM
+O +?9M;X

"¼M ?¼ # M M`v imv i¢K i?ìB ´M ç`M?- M?QM; iQ`M #° i?QÆM; ç°B b„T i M `½X

hW i` M i`ìB ;B€M; tm®M; ç¢B [m•M *-K J - /QÈB bU i`È ;B9T +O aQM; æ-m J h?
HoM? M°B #° t2 i`"M- ç M; +MM; \*m²M; J # M M;Q`B ;B€T +¬M;X G-M M`v- ?° p
+UX

hB M; F m i? HQÆM; HB M iK+ p M; H M- i?QÆM; ç°B F?€M; +U M;`v +`M; v m È
J i°+ i`M M?šM- ? K ;B i+?|+- M; v F?QªM? F?„+ M`v #B m i?` `ä ``M;X E?-M; +
HQ¢B ;B[?Q`M +?dM?X E?B M M;QìB Km®M MSi ?®+ K„i H`- *m²M; J - *-K J b m
#Ä [m - H¢B +„M t€+ ?¼X L; v +ª i` M F?-M; i`mM; aQM; æ-m J h?Sm +kM; p°B ;
i?B i? M?•M HQ¢B H`K i?U+ p"iX

GB T K ;Bª +O ? B GB T K æQ`M b„+ K†i #B M i€B M?ÊiX hmv ?¼ iWM; i? K /U
iB M +?SM; FB M ibM? +ªM? M`vX æ•v ç½ F?-M; i? /MM; +?[ i`M M?šM ?bM? /mM
K„i /-M M´B H M K`m çÄX L;mv M #ªM i?U+ HU+ €T +? #ªQ i²M +| +?9i F?| FB K +

h` M KmB t2- GQM; >¢Q h?–M +?®M; ¢Đ M;`v +`M; F?| F?,MX JQÌB ? B æ¢B *-K
? B +QÌM; ;Bª HK+ ;B BX a m F?B HB M iK+ #` M; ,M +ªM i? +¬M; - KQÌB ? B +QM
HYM; F?¬M; i`mM; - T?€i ¢°M; +¬M; FQ+? [m–M i? X

Zm M; K M; t M? iQK ¢"K ¢†+ i`ªB `°M; iQ`M i?•M- t` ¢B M /B ¢°M; i` M / i?`i- +?i
iÊMX JQÌB ? B æ¢B *-K J ¢²M; i?ÌB +?o i`QÌM; K•m ?QÈM; KmB t2- +MM; T?€i ¢

hB M; F m +?|B i B ¢2K KmB t2 ?Q`M iQ`M M?B K i?`M? K`m iQK ¢2M- b'K bûi M'
i M? i` M M; QÌB *-K J - ¢B M +m²M; p¼i iÊBX

L?QM; M; v H9+ M`v- GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +?9i ?QªM; bÊ- M; QÊ+ H¢B i`–K io
#QÊ+ - ¢²M; i?ÌB [m€i pÊB G½M? hB m ¢SM; F?¬M; t X

ó: B Q +?Q i 5ô

Zm M; K M; iQK i` M i`€M +?ÊT H|2- +?QM Hm²M; b€M; H'T H€M?- K°i i?•M ?bM?

o®M KmB t2 +QB M?Q `°M; `½B- i? K M| p`Q HB M #B M +?"i +?°BX L?QM; ?B M M
p` i`Q M| tm'i ?B M- F?¬M; ªM? ?QÎM; ¢ M G½M? hB m p` L; mv i .¢ M?Q +k ¢ M; M

"®M Hm²M; b€M; iQK F€ /` ?–m M?Q i`QM; M?€v K„i # v ` - +?B M? m `ÆB i` M K
L?B- G½M? hB m p` L; mv i .¢ X

GQM; >¢Q h?–M p` h?ªB L?B F?¬M; +| T?ªM SM; ;b- M?QM; i?•M i? G½M? hB m
+?9 M; [+O L; mv i .¢ bmwi #` „i ¢SiX

*kM; i`QM; F?QªM? F?„+ ¢| - K°i K`M i?–M F€ tm'i ?B MX

oBm

J°i iB M; ;B|`Qi [m€B /` p M; i`QM; T?¢K pB KmB t2X L; v b m ¢| - # [m M; K M; ¢
[m M; i`K F?`M; H² T?|M; H M + QX

h K a„+ Zm M; h`K /•M; H M i?U+ tªQ /B m- pW H9+ i`QM; F?QªM? F?„+ KQÌB ? B
KmB t2X

GQM; >¢Q h?–M i?•M ?bM? +?Êi H|2- ¢½ +?„M i`QÈ+ K†i L; mv i .¢X aQM; FB K; B
K°i +?B m +?†M +¬M; FQ+? +O # æ¢B *-K J X

h`QM; KB M; L?½ æbM? Zm M; M; mv M i® iBM? HBM? +?Q iWM; M; WM; K T?€T i
>¢Q h?–M Qi M?'i +| #ªv i–M; b€M; p`M; X "ÎB p"v- +?Q /M H` # æ¢B *-K J - ¢®B /B
i`¢M; i?€B M`v- ¢WM; M; ?o `°M; +| i? T?€ pĐ h?–M L; U h?mšMX

hB M; F m i?ªK #¶M; #MM; T?€i- ?ÆM M[¢²M; i?ÌB T?€i` iW KB M; KQÌB ? B æ

E?¬M; +–M M|B- i?•M ?bM? iQ HÈM #¶M; tm'i ?B M i` M KmB t2 +?QM? H` >¢Q L;
+?B m M| iWM; bY /KM; - ?¶M HQ¢M M; mv M i® #€+ HvX

æ¢B *-K J +kM; +| i?m°+ iQM? K T?€T- ?ÆM M[+?9M; M| +?d H` HK+ ;B B- F
>mv i "®B h?€TX G9+ 'v +QB M?Q H` h?` >mv i "®B h?€T ¢ m #` K°i FQ+? FB H`
æ¢B *-K J +'T #"+ F?¬M; #^M; F T?€i` ?¶M HQ¢M M; mv M i® #€+ HvX

>–m M?Q i`QM; +?ÊT K„i- H`M / KQÌB ? B æ¢B *-K J ¢ m tm'i ?B M p iMSiX Zm
+?ÊT [m M? M; QÌB ¢ m i€M HQ¢M- ¢B M +m²M; tû`€+? i?•M i? +?9M; - F`+? HB i

L?QM; /M; b æ¢B *-K J H` +QÌM; ;Bª HK+ ;B B- /QÈB ibM? ?m®M; iQM? K M? #` m
i`®M T?¢K pB [m M; i`KX

L M #B i- H9+ ¢| >¢Q L; mv i Î# M M; Q`B E?m J [m M bY /KM; F„ M, M; M`v- T?¢K
FQM? M, K KQÆB KûiX >B M; B| +?d p•v [m M? KmB t2- mv HU+ F„ M, M; ;B i, M; ?
+O æ¢B *-K J +ÁM F?¬M; #^M; "Q+? GK+ aQM; æ Q J M; k ;B B- #ªM i?•M H¢B
T? - +QB M?Q Km®M i`®M +kM; F?¬M; +€+? M`Q # v H MX

h?ªB L?B Hm¬M M9T b m HQM; GQM; >¢Q h?–M H9+ M`v `®i +m°+ ¢°M; X

"|M; /€M; ?Q^aQ i` M F?¬M; i`mM; ?| i?"M? iB +?ÈT ç2MX æ¢B *-K J H" ?bM? M F?€+ ;b M?•M HQ¢BX

"|M; ç2M +?Êi H|2- # æ¢B *-K J ;B[i`€M tm'i ?B M H¶ K€mX

*Æ ?°B i®i M?Q p"v- /o M?B M GQM; >¢Q h?-M p" G½M? hB m b) F?¬M; #Ä [m X ;B9T bS+ +O L?½ æbM?- i`QM; i v ?„M h?€M? GBM? FB K p" G K ok- Zm M; S?M . i?€M? FB KX h?•M i? M?Q b'K +?ÈT T?|M; ` - i? M? `²M; M;•K p M; H MX h?,M +m®M çB ? B æ¢B *-K J - bQM; FB K ç•K p"Q +´ ?¼M; +?9M;X

h`QM; +?ÈT K„i- T?€i ç°M; F„ M,M; E?B M .šM +O h?€M? .šM GBM? G¬- ç2K ? B i`®M FûQ H¢BX h?,M; GQM; EQ+? i` M F?¬M; i`mM; i`U+ iB T +?mv M ?Q€M i?"M F?B M F?¬M; i`mM; K€m i?`i iSimM;X

G½M? hB m Hm¬M bY /KM; K T?€T +¬M; FQ+?- ?B M i¢B +kM; H° ` K†i F?€+X \*€ i? i` M F?¬M; i`mM; ?mv M ?| ` #|M; /€M; çÄX L`M; F?¬M; /MM; T?€T i`QÊM; + i?•M i? KbM?X

J°i [mv M K°i +QÊ+ ç€M? ` - i` M F?¬M; i`mM; K M; i?2Q •K i? M? -K -KX h`QÊ+ i`U+ iB T #` M`M; ç€M? +? iX

h?ªB L?B tY Hw tQM; # æ¢B *-K J - i?•M ?bM? +?Êi H|2- ?| i?"M? #|M; /€M; pK i? •K J X æ¢B *-K J ç-m #¶M; `Êi ` - ?mv it M? ç"KiW +´ ?¼M; #„M ` M;Q`BX

æ^M; b m K°i +QM æ¢B *-K J b„Ti`®M i?Q€i T?¢K pB +O ?¶M HQ¢M M;mv M i® T?|M; H M + Q i`QM; # i? M? iB i i'm + Q- i`mM; - i?'TiB M; ; -K- #¶M; M?B M i?r ?QÊM; K¢M? çKM; HQM; M|X "¶M; +?®+ i?•M i? M| ?Q`MiQ`M #` tmv M [m - i?"K KQìB *-K J - i'i +ª #B M K'iX

aQ b€M? pÈB H-M i`QÊ+ i?B i`B M ?¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv- H-M M`v ibM? ?| " ç-m b€m +QM K„i imv `„M; iB b€M; M?Q +k ?ÆBªK ç¢K- M?QM; M;mv M i® / Q ç ;BªK M?B m QiX >B M M?B M i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M`v H" pbiB M ?| ç2K ç M

G½M? hB m ?ÆB +?'M FBM? HB + >¢Q L;mv i- H¢B M?bM GQM; >¢Q h?-MX L`M ibM? ?m®M; M?Q i? ;B i +? i b€m æ¢B *-K J X

æ9M; H9+ M`v- T?Q /QÈB iWM; çQ`M [m M; K M; ?Ä ?²M; # v ` - ç2K i?B i? æ¢B ;B[H¢B FûQ [m - H€i b m #B M K'iX _ i v /o M?B M H" G•K >•KX

.M H" +€+ ç°B pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m +kM; F?¬M; #B i i +m° +HÈM +Ð M`QX " ` v i?m p"Q F?¬M; +?d H" æ¢B *-K J - +QB M?Q H" i?B i? *r i?m p"Q F?¬M; QiX

h`-M M? L?B +QìB F?) M|BX

ó*| /QÊ+ + - + i?"i H" iB M i`B K i•K5ô

G•K >•K ;B" M /¶B ?W K°i iB M; - M|BX

óE?¬M; çB +?Ê F?¬M; #B i +OB ;¢Q ç„i- ç•v ç m H" i`B HB m i®iX \*?d +?Q T?ûT i F?¬M; +?Q +?9M; i HÈB /KM; T? p"i`lô

*?B M ç'm i` M KmB t2 `®i +m° + i¢K M;WM;X L?½ æbM? i" M i`mM; +?S+ i`€+? T? i`Ê ;B9T GQM; >¢Q h?-M K m +?|M; ?²B T?K+ HBM? HU+X

L| bY /KM; hK GBM? [m M; ?Q`M i?"K +?Q pQÊi [m #ªM i?•M GQM; >¢Q h?-MX h iB T ç2K [m M; M;mv M i® iW `i M?B m M;mv M i® K T?€T i`QM; ?¶M HQ¢M #€+ >¢Q h?-MX E?B M GQM; >¢Q h?-M +| i? +ªK M?"M çQÊ+ .`+? h?€B GBM? GU+ F GBM? G¬ i`Q ` M;Q`B- #´ bmM; iB m ? Q F?¬M; iQM? [m€ HÈMX

æ€M; iB +- >¢Q L;mv i F?¬M; ?QîM; çQÊ+ ?B m [mª [m M; ?Q`MX Zm M; M;mv M T?€T i,M; T?9+ +O M| +?d +| i€+ /KM; i` M M;QìB GQM; >¢Q h?-MX

óJ T?€T+O M" M; 'v +ÁM +—M # Q H•m KÈB tQM; \ô J†+ /M i¢K i?ÌB ;BªB i`W M;r
GQM; >¢Q h?—M çSM; [m M b€i tmM; [m M?- ?Qi K°i M;KK F?Q H¢M?X æ¢B [m•M
+m®B çB M +m²M; i`"M p"Q i`mM; i•K +?¶ ?¼ çSM;X

G½M? hB m #` GQM; >¢Q h?—M ?ÄB M;~M ` - M?QM; F?¬M; +?9i /Q /U M|BX

ó*ÁM +—M M,K T?9i ç²M; ç²Xô

óGQ KmB t25ô GQM; >¢Q h?—M F?) [m€i K°i iB M;- +MM; h?ªB L?B T?|M; tm®M; h
i` M KmB t2X E?¬M; #B i ?„M M|B +•m M"v H" ç®B pÈB G½M? hB m ? v >¢Q L;mv

óhB i FB K HBM? HU+5ô GQM; >¢Q h?—M ?ûi HÈM K°i iB M;- [m M; K M; p" M; +?¶
` hK GBM? [m M; ?Q" M- ç2K ? B GB T K æQ" M KQÌB # M;QÆB # Q T?O # M i`Q

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kkjX *?QÆM; d9, >mv i *?B M- *?•M *?QM? h`¼M; u m URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

hK GBM? [m M; ?Q" M i?b i`QM; ? B ç°B +?d KbM? GQM; >¢Q h?—M #B i- ç| H" #C
çQ" M ç°BX

h` M KmB t2 i¢K i?ÌB ?| ;BªB M;mv +ÆX >„M F?¬M; i? F?¬M; +?¢v p ç°B ç +?
`"M;- K†+ F H" GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m- ? v GB T K æQ" M b®

GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m +ÁM çÐ +?9i- Qi M? 'i oQÆM; L;mv M
*U GBM? h?—M h?mšMX hQ J½ hB M +kM; F?„+ +? F?¬M; +m²M; ?| X L?QM; # M
bo- # Q ;²K +ª Gw >BM? ç m ç½ /®+ bS+ ç€M?X >"Q [m M; ?mv M H F?¬M; M;WM
+?|+ K i°+X

"¢+? >B m J¢+ M" M; #û M"v K„i çÄ `U+- iWM; i? M? +?9 M;[F?¬M; M;WM; M;•K
+m²M; ?QÈM; ` M;Q`B bBM? i`QÌM;- [m M? M;QÌB M" M; T?Ki ` K'v i?U+ p"i ç-v
F?B M M;QÌB +?"K +?¢T- +| F?QªM; #ªv- i€K +€BX E?m¬M K†i M?Ä M?„M +O M"
p"v- +?Q iWM; M;WM; MB K +?9 M;[X E?¬M; +—M M;?B M;ì- ?B M i¢B M" M; ç M; i
iB m ? Q +?QM? H" bBM? K M?X

GQM; >¢Q h?—M iW i` M t2 M;U M?ªv tm®M;- H„+ KbM? K°i +€B t¬M; iÈB # M +¢M
#ªB p B +¬- M?€v K„i ç€M? çQ¢M +?9 M;[X

óL;QÆB H"K +€B ;b\ô "¢+? >B m J¢+ [m v M;QÌB H¢B- ?mM; /[?ûi GQM; >¢Q h?—

GQM; >¢Q h?—M iS+ ;B" M M|BX

óL" M; ç½ [m M i /†M /Á\ hB i FB K HBM? HU+- +| M?B m K i°+ M?Q p"v- M" M; ;B
KbM? H" v m +—m +Æ #ªM +O +?9M; i Xô

ó*9i- M;QÆB +| [mv M ;b [mªM i 5 L;QÆB +| #B i ? v F?¬M;- +? K i +? i i`QM; i
M"vX *9i t +?9i- #´M M" M;MQÆM; F?¬M; +—M M;QÆB HQ5ô

"®T5

GQM; >¢Q h?—M M•M; i v i€i "¢+? >B m J¢+ iû i` M K†i ç' iX

óE?®M FB T5 L" M; +?Q `^M; K¢M; H" +O K°i KbM? +¬\ J¢M; M" M; i?m°+ p çQ" M
+?šM; H) Km®M HB M HKv ç²M; #¢M +MM; +? i\ „i ç-m iW ;BÌ F?¬M; çQÊ+ T?|M
ç€M? M" M; M; 'i tdm5ô

hB M; ; -K +O GQM; >¢Q h? -M i`"M M;"T mv M; ?B K F? -M; +?Q F?€M; +UX oSi t
M; WM; H¢B- i?•M ?bM? +?Êi H|2 t-M; H M T?Q i`QÊ+X J°i +QÊ+ ¢¢T æB M u M
#QÊ+ - ¢²M; i?İB i v i`€B h?€M? GBM? FB K +?ûK M; M; - HQÐB FB K +?¢K p"Q h?
L; mv M- T?€i` iB M; p M; i?"i HÈMX

óæ m`9i H¢B i`"M ?bM? +?Q i - +€+ M; QİB Km®M +? i\ô L|B tQM; i` M i?•M GQM
T?€i p-M; b€M; p" M; +?|B K„iX aQM; i`¼M; FB K +?ûK` - ? B ¢¢Q Zm M; h`ªK EB
iBM? HBM? L?½ æbM? i,M; T?9+ ?| i?"M? h?€M? EB K h`ªKX "av- i€K \*m²M; J #`
i?İB h?€B .QÆM; >Ä T?|M; H M + Q- ¢€M? HmB *-K J iW i` M i`İB M?"Q tm®M; -
K æQ" M i` M? i?O i?İB ;B M M; „M M; OB i?Î /®+X

h`QÊ+ b m +?ûK ;B i +?d F?QªM; KQİB T?9iX L?QM; +?Q iÈB H9+ M"v- K¶B M; Q
K¶B M; QİB F? -M; #` i?QÆM; - M?QM; pW KÈB iQ" M HU+ ¢€M? F?B M ?¼ iB m ?

GQM; >¢Q h? -M [m v M; QİB H¢B- H¢M? HMM; [mûi K„i K¼B M; QİB K°i +€BX

ó"„i ¢-m iW #•v ;Bİ- B pB T?¢K K M? H M? +O i - H"TiS+ F? B i`W F?ÄB GB T K

hWM; ¢Q" M ?Ä +-m #¢Q HB i?ÆM MY Kûi iW i` M i`İB ;B€M; tm®M; `ÆB i`QÊ+
#¢Q i¢+ ¢€M? # v K i°+ i'M + -M; X

>Ä +-m H" /Q >¢Q L; mv i i` M KmB t2 #„M` X E?B GQM; >¢Q h? -M H-M M[tQ
G K ok- Zm M; S?M .mM; i`QM; i v ?„M +kM; ¢½ i?m ?²B- ¢´B i?"M? h?€M? GBM? p
b€Q i` M; F K h?€M? GBM? [m M; ?Q" M T?|M; ` - F?B M i` M KbM? K¶B M; QİB i
G¢B i? K hK GBM? [m M; ?Q" M ¢2K ¢ M ?B m [mªX > B GB T K æQ" M ?ÆM KQİB
T?"Q M? M?äKX

óGw >BM? - .`+? Zm•M- +€+ M; QİB T?K i`€+? T?ÁM; M; U F? -M; i`mM; X G•K >•K- F
?B m i?b /®+ bS+ T?|M; i?Q+? S?ÁM; L; U >Ä >Q" MX æB M u M- +MM; i b|M; p E
L; mv M- hQ J½ hB M- +€+ M; QİB #ªQ p ? B # M ¢°B- h?ªB L?B- >"M æ¢Q- +€+ M
i`ÉXô æ•v ¢QÆM; M?B M H" +?d iQ" M i? ? B GB T K æQ" MX

:Bİ F?„+ M"v- GQM; >¢Q h? -M +?•M +?QM? ;€M? p€+ M?B K pK +?d ?mv ? B ¢Q" M
¢®B HİB ?„MX J¼B M; QİB GB T K æQ" M b® #®M + 'T bo +kM; ;B®M; p"vX

J¼B M; QİB ¢ m i?'v i?U+ HU+ +QİM; ¢¢B GQM; >¢Q h? -M H°` i` M KmB t2- GB T
+ 'T bo `mM; ¢°M; T?€i ?B M- GQM; >¢Q h? -M bQ pÈB ?¼ iQÎM; iQÊM; + "M; K¢M?X
*-K J #` tY Hw- T? -M `mM; ¢°M; ¢| F? -M; +| M; -M M; [M"Q iªtB iX

E?B GQM; >¢Q h? -M M?ªv tm®M; t2 M; U - [m v H¢B +?B M i`"M`®M; ; -K- i?"K +
KbM? - F?B M K¼B M; QİB i`QM; ?,M; ?€B +?B M ¢'m #WM; iD M? H¢B ¢•vX

æ9M; p"v5 >B M i¢B F? -M; T?ªB H9+ bQ ¢'m b® HQÊM; ;B i ¢`+? - i`QÊ+ iB M`İB

JÈB ¢-m- K¼B M; QİB GB T K æQ" M b® #®M + 'T bo ¢®B pÈB K M? H M? +O GQ
#^M; HÁM; X *| M?B m K i°+ Î i`QÊ+ K„i- i'i +ª ¢ m H" + -M; ?m•M5 G¢B i? K K¶B
i°+ +| i?•K +Wm ¢¢B ?"M- K i°+ ,M i?'i M; QİB ¢2K ¢ M i€+ /KM; T?K- ¢QÆM; M?B
i? K ¢ w ?"m [mªX

GQM; >¢Q h? -M iW i` M i`İB ;B€M; tm®M; - #m -M; #Ä HU+ + -M; FQ+? K¢M? K)- M
boX J†+ F H" h?€M? GBM? i?mšM ? v hK GBM? [m M; ?Q" M ¢ mªM? ?QÊM; iÈB K

a€i w i`QM; HÁM; K m +?|M; HMB H¢B- M; ?2 GQM; >¢Q h? -M`®M; H M F? -M; ¢ -
H"K i?2Q HİB ?„MX

P" M?5

h?€M? GBM? pÁM; #ªQ ?° [mûi M; M; - ¢€M? # v ? B *m²M; J X GQM; >¢Q h? -M i
+ -M; FQ+? - K†+ F H" h?€M? GBM? pÁM; #ªQ ?° ? v h?€M? GBM? FB K ¢ m /MM;
#ªM i?•M- ¢~v HMB i'i +ª F ¢`+?X

æ€K #¢M ç½ iB m ? Q bS+ +?B M ç'm ``i HÈM- ?¼ + -M i?ìB ;B M M ;?d M ;ÆB ?²B T
M[b Q T?€ çQÊ+ pÁM ; p•v\ "îB p"v- H9+ M"v ?„M +?d +| i? +® ? i bS+ /MM ; HU+
#¢M i` M? i?O i?ìB ;B MX

æSM ; î T?Q b m- +| i? `ä ``M ; i?'v /QÈB +?•M GQM ; >¢Q h? -M #ªQ i`b #QÊ+ çt
?B m- i`¼M ; v m H" +•M #^M ; X \*ªM ; QìB ?„M iU M?Q #S+ iQìM ; - i`QM ; T?¢K pB?
ç`+? H" +| ?„M tm'i ?B MX Zm M ; K M ; p" M ; +O h? -M L ; U h?mšM F?¬M ; M ; WM ; t
*?d F?B b„+ p" M ; +?|B ç M KS+ i" M +MM ; - ?„M b) M ; šm M?B M +?ûK ` K°i Zm M ;
K M? K i°+X æ²M ; i?ìB hK GBM? [m M ; ?Q" M Hm¬M # Q T?O K¶B M ; QìB- +| i? M
#°+ H° ` ?Q" M iQ" M H" +ªM? ; BÈB æ¢B æ` F} bo +O h?O >° F} boX

h`QÊ+ K°i F?„+ - H9+ ?„M +ÁM i` M KmB t2- pšM H" K°i p` h`WM ; :BÈB F} bo +QìM

h€+ /KM ; K°i p` +QìM ; ;Bª i`QM ; çQ" M ç°B F?¬M ; T?ªB çt+ #B i [m M i`¼M ; X M?Q
H¢B H" i`K +°i p" HBM? ?²M iQ" M ç°BX GQM ; >¢Q h? -M /MM ; ?" M? ç°M ; +?SM ; K
i? M"QX JQìB ? B M ; QìB F?€+ ç m H" im' B i` M' B #°i i`QM ; HB M KBM? i?€M? ç
K„i ?¼- GQM ; >¢Q h? -M i`î i?¬M? +'T #"+ F?¬M ; i? pQÆM iÈBX *?Q /M H" h?ªB L

*| H)- /U p"Q Gm•M >²B GBM? G¬- HU+ +¬M ; FQ+? +O h?ªB L?B +| i? pQÊit G
F H" +€B M?bM ç¢B +K+ ? v M,M ; HU+ +?d ?mv- M" M ; iU ?ÄB HÁM ; F?¬M ; i? b€
?Q" M iQ" M F?¬M ; HB M [m M +ªK iB M? M" M ; ç®B pÈB ?„M- K" H" T?€M çQ€M bU i

h?ªB L?B ç°i M?B M M ; ?o- /M KbM? p" GQM ; >¢Q h? -M F?¬M ; +| [m M ? i?•M K"i
K°i ç°B- +m®B +MM ; çQ" M i`QìM ; pšM H" ?„MX h®+ ç°i`QìM ; i?¬M? +O ?„M i?"i [

h` M KmB t2- ç²M ; /¢M ; [m M b€i GQM ; >¢Q h? -M +ÁM +| G½M? hB mX JQìB ? B a
i?ìB ;B M ç-v çO- *-K J #bM? i?QìM ; iW F?¬M ; i`mM ; ç€T tm®M ; F?¬M ; ? i¢Q i?

L ; QìB i? M? MB M FB `®i +m°+ H" B\ h?QÆM ; ç°B +O i, i, F?B M"Q i?b +| M?•M
+?d +| M ; k ; B B\ *ÁM +|- i K ç-m K i?9 M"v `®i +m°+ H" +€B ; b\ ob b Q iW M ; QìB
ç" T M? M?X >ÆM M[H" ç M iW €T +? ?mv i K¢+? \ E?¬M ; - çB m M"v F?¬M ; +| F
KbM? + Q [mw- /M H" +QìM ; ;Bª çdM? +'T +O M?•M HQ¢B- +kM ; F?¬M ; +| F?ª M,
pQÊi [m KbM?5

L ; mv i .¢ Hm¬M v M H†M ; M ; ²B i` M KmB t2X > B K„i M" M ; iW ç-m iÈB +m®B +?,
i`QÊ+ K„iX .QìM ; M?Q i'i +ª pB + tªv ` # M M ; Q" B ç m F?¬M ; HB M [m M KbM?X

J"m iQK ç"K ç M ; çB M +m²M ; /•M ; H MX h` M i`ìB iY M ; mv i +kM ; +"M ; `ä ``M ; X
tQÈM ; M ; "v +"M ; +?"K- +kM ; M ; "v +"M ; i`-K i`¼M ; X h`QM ; F?¬M ; F?Q /QìM ; M?Q
+?'i /QM? ç| H" M ; mv M i® K T?€T M ; QM ; iKX

Zm M ; K M ; iY M ; mv i /-M #B M i?"M? ç2M- +?•M i`ìB b€M ; M ; ìB +kM ; /-M i®B i, K
J°i iB M ; F m i? HQÆM ; p M ; i` M F?¬M ; i`mM ; X a m ç|- iB +?ÈT iW i` M i`ìB ; B€
.¢X

G½M? hB m FBM? M ; ¢+ - i?•M ?bM? +?Êi H|2- +?„M i`QÊ+ K†i L ; mv i .¢X S?€T i`
[m M ; M²M ; ç"K ?| i?¬M? ?° i?mšM M ; ,M +ªM [m M ; K M ; p" M ; X

J°i iB M ; p M ; +U+ HÈM- iB +?ÈT +?B iS i€MX >° i?mšM +O G½M? hB m +S M?
M" M ; +kM ; /QM? p" B çB M [m M ; X hQ" M i?•M`mM `~v- ? B +?•M M" M ; M?kM ` - bn

h` M #-m i`ìB- i?•M ?bM? K"m p" M ; iU M?Q ; B| H®+ ç€T tm®M ; X æ| /o M?B M H
i?•M b€M ; H¢M K"m p" M ; - i`QM ; i v i`QìM ; K•m +kM ; H" ?bM? iB +?ÈT p" M ; X

L| + Q F?QªM ; ? B Kûi- b m HQM ; ç¬B +€M? p" M ; p¢+? T?€ F?¬M ; i`mM ; - K M ; i?2
H p" M ; - ?QÈM ; G½M? hB m H Q tm®M ; X

>Q" M ; EBK *-K J - i`QM ; iQ" M i°+ \*-K J - >Q" M ; EBK \*-K J F?¬M ; pQÊi [m # p`X
+?QM? H" i°+ i`QìM ; +O +?9M ; X >Q" M ; EBK \*-K J i`QÊ+ K„i M"v imv F?¬M ; +| i
+kM ; çSM ; p` i`Q çdM? i?'i ; B BX h?•M M?"T iB +?ÈT- M? M? M?Q +?ÈT- +QìM ;
ç¢BX

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

kk9X *?QÆM; d9, >mv i *?B M- *?•M *?QM? h`¼M; u m UkV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

ó: ` QQQ5555ô GQM; >¢Q h?-M ç°i M?B M M;Y ç-m T?€i` iB M; `²M; M;•KX æ•
h?mšM HU+ T?ÁM; ;'T# - i? K Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? p` >`M ok T?K i`É F, M
+^aMX

G•K >•K K m +?;M; H`K ` [mv i ç`M?- F?-M; T?;M; S?ÁM; L;U >Ä >Q`M M[X J°
+?„M `ÆB i` M M;QìB GQM; >¢Q h?-MX h?€M? Zm M; H€+?„M +O GK+ >B +kM; i
M;„M +^aM çÁM i?S #®M +O sQ+? >mv i *m²M; J - F?-M; #` ç~v HMB ` b mX

E?B M M;QìB +^aK ç°M; H`- ç®B /B M +QìM; ç`+? M?Q p`v- GQM; >¢Q h?-M +?šM
.šM GBM? G¬X J°i Hm²M; b€M; i`„M; ç2K ?„M p` sQ+? >mv i *m²M; J½ Gw M iB T

h?U+ `ä ``M;- sQ+? >mv i *m²M; J p` iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; >Q`M; EBK *-K J
ç m H`i?®M; bQ€B +?•M +?QM? +O ç¢B [m•M K i°+X *| i? F?B M GQM; >¢Q h?-
K` pšM F?; M;„M +<sup>a</sup>M- çO +?SM; KBM? i`QÈ+ K„i sQ+? >mv i *m²M; J i?U+ HU+
K„M M| +?d H` bÆ i?'i ;B B- HBM? HU+ F?Q^aM; K°i p¢MX L m F?-M; GQM; >¢Q h
T?^aB +?mv M / X

sQ+? >mv i *m²M; J bÎ /o çQÈ+ tQM; H` tQ+? ?mv i F?-M; T?^aB pb +| K€m çÄX L
K i°+- F?-M; B +| K€m K`m çÄX sQ+? >mv i \*m²M; J F?B +¬M; FQ+?- iQ`M i?•M
ç†+- K°i ç¬B +?•M i`QÈ+ ; B M?¼M #B M çÄ M?Q K€m- #ÎB p`v çQÈ+ +€B i M M`v

GU+ tmv M i?'m +O M| `i K¢M?X .QÈB iB M? ?m®M; +| h?€M? GBM? i?mšM p` h?
F?-M; +€+? M`Q i`B i iB m i?QÆM; i`M H M h?mšM ``BX

GQM; >¢Q h?-M `i ç m HÁM; h?mšM ``B +O KbM?- M?QM; ?B M i¢B ?„M F?-M; -
GB T K æQ`M KQìB ? B M;QìB- F?-M; B +| i? i`U+ /B M +?†M H¢B K i°+ i?'i ;B
i? HMB- +?d +| i? /®+ ? i bS+ M;„M +^aMX

æ®B /B M +QìM; ç`+?- GQM; >¢Q h?-M ç ûT HU+ HQÊM; M v ?Q`M iQ`M H° ` X s2
h?€M? Zm M; h?'K h?mšM ``B p` h?-M L;U h?mšMX L?QM;- i?U+ HU+ ?„M ?B M `
b€M? #^M; \

o®M #QÈ+ +?•M ?Q ^aQ #¶M; #B M p[M; p`M;X J¶B K°i #QÈ+ - i` M K†i ç'i ?^M p i +

h®+ ç°- HU+ HQÊM; +O sQ+? >mv i *m²M; J ç m i¢B +?•M M|X L?QM; H¢B i?"i
p`Q h?-M L;U h?mšM F?-M; M;WM; +<sup>a</sup>M çQìM; çB- F?-M; +€+? M`Q iB M i? K K°i
pÁM; [m H` F?-M; i? M`QX G¢B i? K ?B m [m^a +O h?€M? .šM GBM? G¬- i`QÈ+ F
K i°+ +QìM; ç¢B i?'i ;B B M`v F?-M; i? H`K ;b M;QìB F?€+ çQÈ+X

GQM; >¢Q h?-M bY /KM; #° T?€T H` GQM; hBM? ok i`mv M +?QX *?QM? H` M|B-
h?O >° F} bo- M?QM; H¢B /MM; #QÈ+ çB +O h`WM; ;BÈB F} boX

"° T?€T M`v H` GQM; hBM? ok iU b€M; +? - GQM; >¢Q h?-M K`v M,K M`v F i ?ÊT
#B M ç¬B +?9i- i M H` *Ym GQM; "°X

E m H` \*Ym GQM; "° F€i?"i H` +?QM #° T?€T- i?Q+? ?ÊT +€+ HQ¢B +?B M ç'm F?
>¢Q h?-M ç®B ç-m F ç`+? b® M?B m- ?„M bY /KM; H` HBM? ?Q¢i- i?Q+? ?ÊT [m
M`v ç®B /B M +QìM; ç`+?- ?„M bY /KM; HQ¢B i`-K `M- p[M; +?„+ h`'M GQM; "°X

hmv i ç®B çWM; +QB i?QìM; #° T?€T- +| #° T?€T i®i +U+ F€ [m M i`¼M; i`QM; +
i? i,M; +QìM; +?QM? KbM?- bmv v m +¬M; FQ+? +O F ç`+?- M;QìB i?B i`B M F?

L m F ç`+? +?d +| K°i KbM? M?Q sQ+? >mv i \*m²M; J - M?Q p"v i`QM; H9+ GQM; >
+ªM ç®B i?O- KQÌB ? B M;QÌB p•v +¬M;- M|B F?¬M; +?WM; +| i? F?B M sQ+? >mv

æ€M; iB +- ?B M i¢B ?¼ ç®B K†i H" ç¢B [m•M K i°+ M?Q b|M; +²MX hmv GQM; >¢
>mv i *m²M; J - M?QM; +kM; #` sQ+? >mv i *m²M; J F?®M; +? X *m²M; J - *-K J
ç ?¼ iU +?®M; çÐX

æB M u M H" h?mšM +?B M bo- h?mšM ""B i`QM; i v ;½ bQ pÈB h?€M? GBM? i?mš
`'i M?B mX L?QM; H9+ M"v ?B M ` `ä `M; +? M? H +? ;B[;½ p" GQM; >¢Q h?¬M

h`QÈ+ F?B sQ+? >mv i *m²M; J tm'i ?B M- iU GQM; >¢Q h?¬M iQ"M #° M; ,M +?†
?ÆM KQÌB KûiX J" H9+ M"v æB M u M +| i? M; ,M +?†M +?d F?QªM; # Kûi i`QÈ-
H" +?B M bo M;k ;B BX L; ,M +?†M K°i çQ¢M # Kûi ç½ H" /®+ ? i bS+X .B M iQ+?
M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +?Q ç²M; #¢MX

" M GB T K æQ"M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m- F?B GQM; >¢Q h?¬M M; ,M +ªM sQ
t¬M; H M i`QÈ+- h?mšM ""B M†M; M pmM; M; M; #ªQ p +?QM? /B M # M i X .M; b
K" +?B M- F?¬M; HQ ç€M? HûMX

J°i i¬M; b|M; p†M p Q iW çdM? ç¬m >"M ok F?m +? i€MX æ^M; i`QÈ+ ?ÆM KQÌB *
M;OB M;~M M;ÆX h`¼M; FB K Î i v T?ªB >"M ok +?ûK M; M;- H'T H€M? .`+? h?€B
EB K M?€v K„i +„i pÐ +´ ?¼M; *m²M; J X L?QM; +?9M; F?¬M; M;½ tm®M; ç'i K" +ªM
J X

•M? i` ,M; #€M FQM? ; -M K°i M; "M Kûi- i`QM; T?¢K pB M"v F?¬M; +| K°i M; QÌB b
? v /QÈB ç'i ç m M?Q p"vX

L, K p¢M ç¢B [m•M K i°+- b m F?B #` + 'K +?9 Q M? FQ+?- +ÁM b®M; b|i +?d ?ÆM
€M? b€M; iQK- +?9M; F?¬M; +| +?9i /kM; F?Q i'M +¬M; X

óhB m hB m- M; QÆB ç€M? t2- i'i +ª K T?€T bQ ç m H M t2- + "M +?B M çB i?2Q
L; mv i .¢ H¢B tm'i ?B M i` M KmB t2- b„ + K†i i` „M; # +? F?¬M; +?9i K€m- i?•M i?
K†i i` „M; +?ªv ç-v K€m- K†+ F F?m¬M K†i p®M +| +O +¬ ç T iÈB ç•m- ; BÌ M?bM

L?QM; /M H" i`QM; H9+ M"v- i?•M i? i?®M; F?´ M?Q b„T MSi` - +¬ pšM +| i? H½
: B®M; M?Q GQM; >¢Q h?-M ç½ çQ€M- + 'K +?9 KÈB +? 'K /Si H" i?ÌB +Æ T?€ pÁM;
i°+ ç M; i`QM; F?OM; ?QªM; - b® HÈM ?"M; ?| +kM; #Ä H¢B ç•v- +Æ ?°B +?¢v i`®

GQM; >¢Q h?-M €M? K„i` ?B m +?Q ç²M; #¢M- #¼M ?¼ F?¬M; +?9i /Q /U +?mB
i`QM; +U+ F€`°M; `½B- +?S ? B KQÆB M; QÌB ç m F?¬M; i?"M? p'M ç X EûQ t2 F
K" H" K i?9 + 'T ? B- h?B i h¬M; J½X GQ¢B K i?9 M"v F?¬M; +| M, M; HU+ +¬M; F
/ Q / B- ç†+ #B i i?Q+? SM; +€+ HQ¢B ç` ?bM?X L m i`QM; b K¢+ i?b bQ pÈB H
?MM; i`€M; i?"K +?Q + Q ?ÆM M; U #bM? i?QÌM; K°i KûiX

*?B + t2 M; U +O L; mv i .¢ H" /Q ?ÆM KQÌB h?B i h¬M; J½ FûQX S?Q i`QÈ+ +?B
M?QM; h?B i h¬M; J½ çQÊ+ M?|K K T?€T bQ #ªQ p i®i- ç•v +kM; H" K M? H M?
h¬M; J½ +?QM? H" ?v p¼M; T?€ pÁM; p•v b m M"v5

E?¬M; +| M; QÌB +MM; ? B a, M J æQ" M i` M?X GK+ >B- .`+? Zm•M- "¢+? >B m J
h¬M M? L?B- M, K M; QÌB /šM ç-m H M t2X L m T?ªB M|B i?b M m F?¬M; +| #B m
J æQ" M- K T?€T bQ i?m°+ i?QÆM; ç°B +, M #ªM F?¬M; i? +?®M; ç M?B M i¢BX
T?QM; i?€B [m M KmB? pb M; QÌB p" i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B- F?B M M?|K K T?€T b

*?S+ M; ?B T + "M +?B M F?¬M; H M t2 K" H" pÁM; [m M? t2 M; U X GQM; >¢Q h?-M
M|BX

óh, - +?9M; i ç M T?Q i`QÈ+- H Q` X L?[M; + "M +?B M F?€+ i?b ç m H M KmB t2
>B M i¢B + "M +?B M +ÁM b|i H¢B ç m i?m°+ p ? B a, M J æQ" M- ç®B pÈB K M? H
M?B M F?¬M; F?€M; M; ?`X

>¢Q L; mv i # ç-m b€m +QM K„i # M i`QM; ?B M` +?9i QiªK ç¢KX h`QÈ+ F?B #`
>¢Q h?-M ç½ i?¬M; [m HB M ? i•K HBM? F?B M >¢Q L; mv i +?m~M #` ?¶M HQ¢M
M| b Q +| i? KÈB #` i`mv M i®M; ç½ #°+ T?€i F„ M, M; +QÌM; ç¢B\

aY /KM; F„ M, M; pQÊi + 'T i? K p"Q /mM; ?ÊT pÈB GQM; >¢Q h?-M- imv çQÊ+ i`
iB m ? Q F?¬M; M?ÄX J v K„M >¢Q L; mv i ç½ iB M ?| - i'M; i? i?U+ HU+ i, M; + C
+ÁM ; B[çQÊ+ bS+ +?B M ç'mX

G½M? hB m çÐ L; mv i .¢ M?ªv H M + "M; t2- +¬ F?¬M; ; BÄB ç€M? t2 H„K- M?QM; i
?Q M; /½ iW M; QÌB +¬5 omM; `QB K°i +€B- h?B i h¬M; J½ HB M`i M; ?2 HÈB +?¢v
M; "T ?mv i iBM?- F?¬M; i? K HQ H„M; T?•M #B i T?QÆM; ?QÈM; - i`QÈ+ +?¢v F?

L; mv i .¢ iU p"Q M; QÌB G½M? hB m- €M? K„i +¬ Hm¬M M?bM GQM; >¢Q h?-M +Q
ç-m T?Q i`QÈ+X

h?ªB L?B F?¬M; H M- M" M; çSM; # M +¢M? L; mv i .¢ X L m GQM; >¢Q h?-M ; †T T
M? 'i ç`M? i`QÈ+ iB M` i vX

GK+ >B iW +Y b' pQÆM` - F?¬M; M|B K°i HÌB- M?QM; T?€T i`QÈM; i`QM; i v F?
i` „M; - #ªQ T?O GQM; >¢Q h?-M p" >¢Q L; mv iX

æ•v H" H-M ç-m iB M GQM; >¢Q h?-M ?QÌM; i?K K°i KK+ bQ + 'T M, K iQ" M HU+ i`
>B i?B i`B M F„ M, M; ; b- M?QM; +| GK+ >B i` HB m- iB m ? Q`i HÈM ç M; H'v i®
H" F„ M, M; ?v bBM? iB m ? Q iB K M, M; +kM; ç M; ?²B T?K+ H¢BX

*?Q /M >"M ok ?¼+ i"TM?B m F,, M,M; i` HB m- v`®i+m°+ pšM H" K°i h?O >° F} b
+?•M +?QM?X J°i +QÌM; ç¢B KK+ bQ i€+ /KM; i`QM; çQ" M ç°B H" F?¬M; i? i? v i
G½M? hB m M?bM iWM; ç¢Q K T?€T i` HB m t i[m M; QÌB KbM?- K"v M?Qm H¢B
ó"¼M ?¼ H" ?° p i, KÌB\ô
L;mv i.¢ H,,+ ç-m- ç€v K,,i ?B M iB F€ /`X
E?¬M; i? F?¬M; M|B- [m•M ç°B K i°+ i" M /Q ç½ #` + 'K +?9 mv M?B T /¼ M; Æ M
[m•M K i°+ +ÁM ?ÆM K°i p¢M- ?ÆM M[ç M; # Q p•v pÁM; i`ÁMX æ€K GQM; >¢
i?€B ?B M i¢B- Km®M H Q` F?¬M; T?ªB / X æ€M? M? m H" F?¬M; i? i`€M? F?Ä
ó M? L?B5ô J,,i i?'v ç^M; i`QÈ+ ç¢B [m•M K i°+ ?QªM; HQ¢M +?d +€+? i`,K Kûi- G
HQM; >¢Q L;mv i ç°i M?B M ?ûi HÈM K°i iB M; X
óL;?2 `äXô h`-M M? L?B MkM; M`m ç€TX
L;?2 i? M? •K +O +- - L;mv i.¢- G½M? hB m p" K T?€T bQ i?QÆM; ç°B F?¬M; -
L?QM; ? B a,M J æQ" M ç m FBM? M;¢+ M?bM M[i`B m ?Q€M bQ ç½ iÈB ; -M +Y
;BÌ- h`-M M? L?B ç m M;Q M M;Q½M Î # M +¢M? G•K >•KX hbM? ?bM? +?B M ç'm
? ` i v H-M M"QX
" M a,M J æQ" M b® #®M + 'T b o M?B m Qi +| +?9i ?B m +- - #B i +- ;€B M"v i`B m
K'v [m M i•KX L?QM; a,M J æQ" M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m i?b ?B m `ä`"M; - h`
i`B m ?Q€M i?9 EQM? hQÊM; "ªQ h?-M h`Q- F?¬M; v m Èi M?Q p"vX >ÆM M[?¼ +
GQM; >¢Q h?-M iWM; M?Ä ;B¼M; /tM h`-M M? L?B p" B +•mX o®M iQÎM; H" F?B
? Q K iBM?- M?QM; ?B M i¢B t2K` - /QÌM; M?Q F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"v5 L m F
p•v M"v- b m GQM; >¢Q h?-M ç†+ #B i F m +- \
h`-M M? L?B M?ûi K iBM? +O K i?9 + 'T M,K p"Q KB M; EQM? hQÊM; "ªQ h?-M
EQM? hQÊM; "ªQ h?-M h`Q +MM; tm'i ?B M i-M; b€M; #¢+ F€ /`X
J`m #¢+ M"v F?€+ pÈB €M? b€M; F?B E?¬M; ;B M ? K T?€T bQ T?|M; ` X J T?€
T?|M; ` H" iBM? i?m-M K"m #¢+X Zm M? i?•M h`-M M? L?B p" EQM? hQÊM; "ªQ
b€M; #¢+- M?bM [m +| p" B T?-M ?mv MªQX EQM? hQÊM; "ªQ h?-M h`Q J¢+? æ
M? L?B- b m F?B Mm®i K iBM? i?b ç°i M?B M T?'M +?'MX *| ç®K b€M; #¢+ H"K
M? #²M; i`QM; i?MM; t2X
h`-M M? L?B i`QM; KB M; F?¬M; #B i i?b i?-K +€B ;b- €M? b€M; #¢+ HB M iB T
h?-M h`Q F?¬M; çSi çQ¢MX > B K,,i h`-M M? L?B M?Q M;¬B b Q`U+ `Ð H| K,,i X
;B€+ ` tmM; [m M? +- / Q ç°M; iBM? i?-M +QÌM; ç¢BX hmv ç¢B [m•M K i°+ ?Q
HQÊM; `i M?B mX aÊ ?½B i`QM; HÁM; #ÎB pb + 'K +?9 #B M K'i K" /-M ?¢i?'TX h`
+?B M FQ+? ç°M; - bS+ +?B M ç'm +O +?9M; +| H) b) ?²B T?K+X Jm®M T?€ pÁM
h?-M ç½ FB i[m i?b F?¬M; TªB / /"M; X
G½M? hB m p" L;mv i.¢ K"v M?Qm +?†iX "¼M ?¼ ç½ p,,i FB i bS+ HU+- H9+ M"v
M?Q+? /M +?d K°i +?9iX hBM? i?-M HU+ #` iB m ? Q KªM; HÈM F?B M +- iMv H9+
h` HB m +O GK+ >B F?¬M; ? `ÆB i` M M;QÌB +-X \*?Q /M ç²M; w i` HB m i?b +-
H" L;mv i.¢ ? v G½M? hB m- i?m°+ iQM? ç m H" ?,,+ €K H"K +?O- #` KK+ bQ [m M
TªB H" iU ibK +? i\
G½M? hB m F?®M; +? h?B i h¬M; J½- iBM? i?-M +,M; i?ŠM; X J T?€T bQ i?QÆ
+kM; HB m K¢M; ûT ` F?¬M; +ÁM /Q M?B m HBM? HU+- +?m~M #` iMv H9+ T?|M;
J,,i i?'v ç^M; i`QÈ+ GQM; >¢Q h?-M p" Gw >BM? b,,T p +?¢K K i°+X æ°i M?B M K
`ä +?Êi p M; H MX
h`QM; ç K i®B- #|M; ç2M F?¬M; `ä`"M; - M?QM; iB M; `²M; ; -K ç m ?'T /ŠM €M? K

o^av /^ˈv- çdM? ç-m +| ? B bWM; p†M p Q i?ˊM? ?bM? tQ„M ®+- ? B +€M? FBM? F?
*ÁM +| ç-B K„i çÄ b”K i^aM` ?ÆB i?Î FBM? F?B T- i?Î ?<sup>2</sup>M; ?°+- `ä`ˊM; Hˊ K°i >„+
+O M| ç°i M?B M p¶- i?•M ?bM? iU M?Q M9B + Q # v i?ŠM; iËB ç¢B [m•M K i°+
?QÈM; iËB [mv i„+ K¢M? çQÊ+ v m i?m - M; ?B K F?„+ T?•M +’T #”+X Jˊ +’T #”+
+?QM? Hˊ J h?–M >QˊM; X

J h?–M >QˊM; +| #° i°+ ?mv i K¢+? +O KbM?- +kM; +?QM? Hˊ L; ?`+? h?B M J C
i?•M v +kM; çQÊ+ tQM; Hˊ L; ?`+? h?B M J GQM; ?QˊM; X L; ?`+? h?B M J GQM; H
M?•M HQ¢B i?b +?Q +?9M; +€B i M çÆM ;B^aM, >„+ GQM; X

J h?–M >QˊM; +| i? ´M ç`M? i?®M; iˊ` iQˊM #° K i°+- F?–M; +?d #ÎB pb #^aM i?•M
çQÊ+ #° i°+ +QÌM; ç¢B +kM; ç2K ç M i€+ /KM; [m M i`¼M; X

h°+ M?•M +O L; ?`+? h?B M J GQM; i°+ F?–M; M?B mX h?ÌB F€ çdM? + Q +kM;
L?QM; /M Hˊ >„+ GQM; KÈB bBM? ` - çŠM; +’T #ˊK bBM? ç½ Hˊ +’T #^av +QÌM; ç¢
i?ˊM? MB M Hˊ F?OM; #® +’T i€KX *ŠM #^aM F?–M; +–M [m € i`bM? i`QÎM; i?ˊM?
i?ˊM? ç M +’T +?QM- +?QM? Hˊ i?•M p +O J h?–M >QˊM; S?QM; h9- ; ¼B +?mM;

#B; HQp2

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

kk3X *?QÆM; d8, *’K *?9- L; mv i J h?–M :B€M; G•KX (j)

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

h°+ L; ?`+? h?B M J GQM; bBM? b<sup>a</sup>M +U+ +?“K- K¶B i`, K M, K +| K°i H–M +Æ ?°B
i? bBM? ` K°i ?”m ç¢BX *| H) #ÎB pb Hˊ K i°+- MÆB >„+ GQM; bBM? b^aM F?€+ pÈ
T?^aB ç i`SM; Kˊ Hˊ i? B M?BX æ•v +kM; Hˊ Hw /Q [m M i`¼M; pb b Q L; ?`+? h?B M
ç-m +QÌM; ç¢BX J¶B H–M bBM? b^aM- L; ?`+? h?B M J GQM; ç m +?d +| i? bBM?
iWM; tm’i ?B M i bM? ?m®M; bQM; #ˊQ i? B /M +?d K°i H–MX

h?U+ HU+ >„+ GQM; +| i? M?bM` iW ?bM? i? HÈM M?ÄX .ˊB /QÈB ? B KQÆB K
? B KQÆB ç M M, K KQÆB Kûi Hˊ F€ i?ˊM? MB M- +kM; +?QM? Hˊ F?Q^aM; +’T i€KX
Hˊ i?•M p +O J GQM; >QˊM; X h`QM; ç| - i?O ?¢ +O J GQM; >QˊM; S?QM; h9 +
i?•M ?bM? /ˊB ?ÆM i€K KQÆB Kûi- M; ?2 M|B HBM? HU+ ç m i` M # KQÆB p¢MX
J GQM; K¢M? +Ð MˊQX

L m F?–M; T?^aB J h?–M *?B ošM +| M?B m i` M; #` K¢M?- +?d #ˊM; HU+ HQÊM; #
mv ?B T çQÊ+ J GQM; >QˊM; X h?•M ?bM? F?ˊM; H² i` M #-m i`ÌB H¢B /ˊB ?ÆM
M; •K ?’T /šM i’i +^a €M? K„i- K°i Hm²M; b€M; iQK M?¢i iW M; QÌB M| T?€i` X

E?–M; +| F?Q i? F?OM; #®- M?QM; i?•M ?bM? F?ˊM; H² Mˊv #¶M; tm’i ?B M i` M
[m•M K i°+ i•K T?ÁM; `®i +m°+ #` T?€X

>„+ GQM; Mˊv `ä`ˊM; Hˊ +’T #”+ [m•M i?•M p >„+ GQM; +O J h?–M >QˊM; X Zm•
E?„+ ?ˊM? idM? M?€v K„i i M pÐ- #®M T?Q +?¢v i`®MX

h`QM; HÁM; K i°+- +QÌM; ;B^a M?•M HQ¢B +| H) F?–M; F?B M +?9M; bÊ- M?QM; ç
F?B M +?9M; +U+ F€ F?OM; ?Q^aM; X

aU F?OM; ?Q^aM; Mˊv F?–M; i? F?„+ +? - Hˊ +, M M; mv M bÊ ?½B T?€i` iW ?mv i
L; mv i.¢ pˊ i`W GQM; >¢Q h?–M- h`–M M? L?B ` - K¼B M; QÌB ç m M; Æ M; ~M M?b
M; M; i`QÊ+ K†i ?¼ ç½ #B M K’iX

óJ m i, M; i®+5ô GQM; >¢Q h?–M ?ûi HÈM K°i iB M; X >¢Q L; mv i /QÈB i?•M ç°i M
E?–B æ°+ :B€+ h?9 +O Gw >BM? t–M; iËB i`QÊ+X

G½M? hB m #ªM M,M; /®+ bS+ i?9+ ç~v h?B i h¬M; J½- FûQ t2 M;U çQÊ+ ;B i,M
i?2Q GQM; >¢Q h?¬MX

>„+ GQM; iQ HÈM i` M #-m i`ÌB KÎ çQÌM; +?Q ?¼X LÆB çB [m ç¢B [m•M K i°+ i
i°+ +| /kM; F?Q i'M +¬M; M|X

L;mv i .¢ F?2 F?) ?ÄB # M +¢M? G½M? hB mX

óG` i?O p +O M;QÆB\ô

G½M? hB m M;Æ M;~M H„+ ç¬mX

óG¬M M`v i HûM +?¢v` - H`K ;b +| i?O p \ \*€B ç|¬ +€B ç| H` ;Bª- i` M M;QÌB M| F

ó:Bª\ô L;mv i .¢ M;•v M;~M- M?QM; #° |+ i?¬M; KBM?- +¬ H`T iS+ M?È iÈB H9+ i
H M h`¬M M? L?BX \*¬ M?bM M;QÌB i? M? MB M F} bo M;²B i` M HQM; >¢Q L;mv i
K„i #B M KÆ ?²X >„M `®i +m°+ H` B\ h M?bM i?'v- i?`i bU H` im´B i?`i +O ?„M\

*?¢v M?Q çB M #^M; i®+ ç° + Q M?'i- KQÌB T?9i çO +?¢v iÈB M;`M KûiX

æ¢B [m•M K i°+ ç½ #` #Ä H¢B T?Q b m- H9+ M`v +?Q /M +?9M; +| Km®M çm´B i?

>„+ GQM; i` M #-m i`ÌB ;¬M M?Q mv M?B T iQ`M i`QÌM; ç°i M?B M #B M K'iX æ²
b€M; #¢+ i`QM; K„i h`¬M M? L?B M;²B i`QM; t2 M;U X

EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q H¬M M[ tm'i ?B M i`QM; M;U+ h`¬M M? L?BX .QÌM;
ç¬B K„i i?B T M;OX L?QM; H`M / K K K¢B +O M| /¬M F?m +? i€M €M? b€M; #¢+
#B M ?| X

*€+? i?,M; +'T +O EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q F?€+ pÈB K i?9X L| i?m¬M i9v H`
iB M ?| - +?d +| i? HQm i`[ K°i Qi M,M; HQÊM; i`QM; i?•M i? X *?d +| i?¬M; [mª
?½B +O ç`+? M?•M- b) t9+ iB M M,M; HQÊM; ç| +?mv M ?| i?`M? +| HÈB +?Q Kb
?| `i T?S+ i¢TX L?QM; `ä`M; pW KÈB i'i +ªH` ç°M; HU+ t9+ iB M M|iB M ?| X
H•m ?Q`M i?`M? i?,M; +'T- p"v F?| M|BX

h`¬M M? L?B +kM; H°` ?ÆB K i- F?Q M? +?•M i`QM; t2 M;U ?²B T?K+ HBM? HU

•M? K„i K¼B M;QÌB M?bM +¬ ç½ i? v ç´BX >¼ i" M K„i i?'v >„+ GQM; M;QM; F i K
?2Q +QM M?bM p¬ ?¢B M`vX

o®Mª,M J æQ`M b® #®M +'T bo +ÁM iQÎM; M[ i`B m ?Q€M bQ H` p¬ /KM; #•v ;B|
i`QM; HÁM; ?¼ K°i +?9i +ªK ;B€+ Qm pB i ç½ F?¬M; +ÁM b|i H¢B +?9i ;bX

EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q +| i? K¬ T?ÄM; i'i +ªK i?9 iWM; i?'v- +?d +¬M iB m
çQÊ+X oW M½v M| +kM; bY /KM; M,M; HU+ K¬ T?ÄM; - F?¬M; TªB FQM? iQÊM; T
M`v- bÆ ?Î F€i?"i `i HÈM- i` M M;QÌB M| F?¬M; ? +| ?ÆB i?Î ?„+ GQM; X >„+ GQM
tm'i ?B M i` M ç¬m iQÌM; E?m J [m M- M| iWM; i?'v [m X

L?QM; ç¢B [m•M K i°+ L¢T Gw E?„+ ?`M? idM? i`QÊ+ ç| ç½ #` +'K +?9 ?M /¼ -
M?B M i?'v M?•M p"i +'T + Q tm'i ?B M- i•K Hw T?ÁM; imv M b Q +| i? F?¬M; i M
#bM? ioM? +ªK ;B€+ ` ?ÆB i?Î >„+ GQM; \ *?9M; M| +| K'v +€B iWM; +ªK M?"M [m
+?QM? \

*?ŠM; [m +?d K¬ T?ÄM; # M;Q`B >„+ GQM; +kM; iB m ? Q HBM? HU+ F?€ M?B r
ç½ ?ÁM; K'iX æ•v H` M,M; HQÊM; EQM? hQÊM; "ªQ h?¬M h`Q TªB #´bmM; - M n
+?B m` ?mv MªM? iQ M?Q p"vX æ| +?QM? H` >„+ GQM; +'T +?QM 5

L;QÌB F?€+ M?bM i?'v +| H) H` h`¬M M? L?B p` #`M K M? i`B m ?Q€M i?9 M,M; H
K'v M;QÌB b€M; bm®i M?bM ç M H` i`B M,M; #® +K+ +O GQM; >¢Q h?¬MX

G9+ i`QÊ+ F?B i?O ?° t2 M;U - /M `i ;B M F?´ M?QM; ?„M F?¬M; +?Q h`¬M M? L
tm'i ?B M- M?`i ç`M? +| i? i` M? i?O F?¬M; Qi i?ÌB ;B MX Jf+ /M +| H) b) #` p¢+
t2 b) #B M / /`M;X

L?QM; M m M?Q h`-M M? L?B i?"i bU` i v H9+ ç|- ?B M iϕB ?¼+ÁM +| i? mM; /
 M,M; HU+ ^aQ ;B€+ M`v i?QÌM; +?d +| H-M ç-m bY /KM; ?B m [m^a KÈB HÈM- F?-M
 +MM; K°i ç`+? i?O bY /KM; M?B m H-M- ç| +?ŠM; [m H` HÌB +?¼+ +QÌBX
 a•m i`-K M?bM GQM; >ϕQ h?-M- L;mv i .ϕ +?"K`½B K K M^K i`QM; M;U+ G½M? h
 J°i çQÌM; F?-M; M;WM; HϕB K m +?|M; +?ϕv çB i`ÁM #®M iB M; ç²M; ?²X L;mv ?
 /šM /„i +O GQM; >ϕQ h?-M- #¼M ?¼+ +?ϕv M?Q çB M ?QÈM; K°i MÆBX hmv h?B i
 b m F?B HB M iK+ +?ϕv #®M iB M; ç²M; ?² i?b i®+ ç°`ä`M; ;B^aK b9iX
 " M i`QM; t2 M;U - K¶B M;QÌB ç m i` M? i?O i?ÌB ;B M M;?d M;ÆBX B +kM; F?-M
 ç½`ÌB t X
 GK+ >B i?dM? i?Q^aM; T?|M; K T?€T ?²B T?K+ +?Q GQM; >ϕQ h?-M- Gw >BM? p` i
 M?B M +ÁM +?Q T?^aB H9+ M;?d M;ÆBX
 _®i+m°+ F?B M?bM ç M +€M?`WM; /B M iQ+? F?-M; M?Ä- GQM; >ϕQ h?-M F?B M
 ī?2Q t2 M;U +?mB p`QX
 >ϕQ L;mv i M;WM; #QÈ+- ç^M; b m h?B i h-M; J½ i?Î T?b T?b +kM; M;WM; HϕBX
 i®i- M?QM; i`<sup>a</sup>B [m i`"M çϕB +?B M HϕB HB M iK+ +?ϕv i`®M +kM; ç½ K i KÄB`
 ?'M ? MX
 óJ¼B M;QÌB M;?d M;ÆB- ? B iB M; ç²M; ?² b m +?9M; i iB T iK+ H M çQÌM;X J¼B
 .ϕ ç½ ?-M K - ?„M M;?B K M?B M i`Î i?"M? +?d ?mv K¼B M;QÌBX
 E?-M; +-M GQM; >ϕQ h?-M b B #^aQ- a,M J æQ`M b® ? B KQÆB K®i +?T ?B m p`
 +€+ i?"M? pB M ? B a,M J æQ`M ç½`ÌB F?ÄB t2 M;U - iK i" T # M M;QÌB GQM; >ϕ
 •M? K„i GQM; >ϕQ h?-M ç^aQ [m M;QÌB ?¼X
 óJ¼B M;QÌB ?²B T?K+ b Q`²B\ô
 h'i +^a ?QÈM; ?„M ;"i ç-mX hmv i`QM; t2 M;U +| ?ÆB +?"i M?QM; p[M; p`M;X "®
 F?B M M;QÌB i`QM; t2 M;U ç½ M;?d M;ÆB ç-v çOX S?Q i`QÈ+ i`QM; +?B M ç'm
 M?B m H„K H` #` i?QÆM; M? X *| GK+ >B p`>"M ok +?[ i`- ç½ ;-M M?Q H`M? Ht
 GQM; >ϕQ h?-M €M? K„i`ÆB i` M M;QÌB æB M u M- M?bM #B i?QÆM; i`QM; K„i;
 óLûM #B i?QÆM;Xô
 "€+ +O æB M u M H` æB M >mv M H`K ?° p i`QÎM; +O i?QÆM; ç°B- F?-M; +-M
 +? iX G9+ ç| #` p•v F?®M i`MM; i`MM;- F?-M; B +| M,M; HU+ +Sm -M;X
 æB M u M F?-M; ?û`,M;- +?d +9B ç-m- ç€v K„i i`"M M;"T ?"M i?M p` +€B ;b F?€+
 hQ J½ hB M çSM; # M +ϕM? ;½- M•M; H M #`M i v iQ p¶ p B ?„MX .`v ç†+ ?"M i?M
 a,M J æQ`MX "¼M ?¼+ | [m€ M?B m M;QÌB +| M;QÌB i?•M +? i i`QM; +?B M i` M?
 óGQM; çQ`M i`QÎM;- + "m i?b b Q\ G9+ +?B M ç'm + "m iB m ? Q [m€ M?B m- +?d
 i? ?²B T?K+Xô GK+ >B ?ÆB HQ H„M; ?ÄB GQM; >ϕQ h?-MX
 GQM; >ϕQ h?-M KdK +QÌB M|BX
 ó*ÁM +| i? +?`m çUM;- +<sup>a</sup>K ÆM GK+ çQ`M i`QÎM; i` HB mX
 GK+ >B M? H„+ ç-m- M|BX
 óæWM; F m i-B H` çQ`M i`QÎM;X "„i ç-m iW #•v ;BÌ- +?d +| K°i ç°B- +?QM? H` a,
 +?T ?B m +€+ M;QÌB- +?9M; i-B M;mv M w T?K i?m°+X h-B pW KÈB #`M #ϕ+ pÈ
 +?9M; i-B iW #Ä i`i +^a i?m HÈB +MM; pÈB +-M; ?m•M ç½ +?Q +€+ M;QÌB KQÈMXô
 GQM; >ϕQ h?-M M;~M` X
 óGK+ çQ`M i`QÎM;- M? ô

GK+ >B +Q`B F?` M|BX

ó*~m H¢B F m i¬B K°i iB M; çQ~M i`QÎM;- +?9M; i¬B F?¬M; +| K†i KkB Î H¢B M[X
/m Hv p~Q H½M? ç` K i°+ H~ +?9M; i¬B ç ` X S?¬M i`€+? M?B K M~v +?9M; i¬B
HU+ +?d ?mv p~ i?U+ HU+ +€ M?•M +O GQM; çQ~M i`QÎM; +?9M; i¬B ç m t2K i`Q
+€+ M; Q`B +?`T ?~M? M?B K pK- +QB M?Q i,M; i`QÎM; FBM? M; ?B K- b Q +ÁM /€H

J°i i`~M ç¢B +?B M- +?Q GK+ >B p~ +€+ i?~M? pB M a,M J æQ~M b® #®M +`T bo+
?¼ +ÁM +| i? bQ b€M? pÊB K'v M; Q`B F?€+ i`QM; a,M J æQ~M b® ? B KQÆB K®
h?¬M- i`QM; HÁM; ?¼ p¬ +MM; FQM? M p` çQ~M i`QÎM; M~vX

h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kkNX *?QÆM; de, *¬M; *?9 L;mv i .¢ URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

E?B ç®B ç`+?- GQM; >¢Q h?¬M ç®B ç¬m F ç`+? K¢M?- F?B +?d ?mv- ?„M +| i?
b•m t X æ2K iQ~M ç°B iW +K+ /B M T?ªB +? i K M; ` M;Q~B- F?¬M; +| K°i i?QÆM
i`Q im - i`B H½M? ç¢Q- ?„M ç m +?Q GK+ >B i?`v K°i H½M? ç¢Q +?•M +?QM?X

.QÊB bU +?d ?mv +O GQM; >¢Q h?¬M- GB T K æQ~M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B r
i`bM? ç° + Q M?`i- ç²M; i?`B +ÁM ;B[H¢B bS+ K¢M?X J~ GB T K æQ~M b® #®M +
*?d K°i KbM? GQM; >¢Q h?¬M ç½ çO b€M? #^M; +ª ç°B ?¼ H~KX >ÆM M[GK+ >B
bQ Km®M +?d ?mv çQ~M ç°B i€+ +?B M H~ F?| F?,MX hmv KK+ bQ +kM; +| bS+ +?
i`T i`mM; pb çQ~M ç°B i` HB mX E?B H•K i`~M +?d ?mv i?b i?m t F} bo tmM; T?C

E} bo bÎ /o çQÆM; tQM; H~ +°i i`K p[M; p~M; +O GB T K æQ~M- +?QM? H~ #ÎB
i`Q`M;X

L?bM €M? K„i GK+ >B +?•M i?~M?- GQM; >¢Q h?¬M KdK +Q`B M|BX

óGK+ >B- M;QÆB F?¬M; +¬M iU +QB M? KbM?X *?9M; i ç½ M|B +?mv M b) F?¬M
+?9M; i M?`i ç`M? H~K çQÊ+X "ªM i?•M +?9M; i +| #ªv KQÆB T?¬M i`,K i?m HÊB
H~K K°i QiXô

óGQM; çQ~M i`QÎM; ô GK+ >B +ÁM Km®M M|B +€B ;b- H¢B #` GQM; >¢Q h?¬M M•
GQM; >¢Q h?¬M b„+ K†i #B M M; ?B K i9+X

ó>B M i¢B F?¬M; T?ªB i?ªQ Hm~M p'M ç M~v- #•v ;B`i +?d Km®M M|B ? B çB mX
M[- F?B +?B M ç'm- K¼B M; Q`B T?ªB ;B[F, Hm~i M; ?B K M; †iX "ÎB pb /M +?d K°i
F?ª M,M; /šM ç M iQ~M ç°B #` /B iX E?¬M; b B- K i°+ H~ iY ç`+? +O +?9M; i - K¶
;B i +?9M;X L?QM; pb iQM? F H•m /~B- t9+ ç°M; +| i? F?B M +?9M; i i?~M? K
i°+ pb ç²M; #~Q i`ª i?O- çB m ç¬m iB M +?9M; i +¬M H~K H~ +® ;„M; #ªQ p +?QM
;b p bU +?d ?mv +O i - +| ç FB M M; ?`i`QM; H9+ F?¬M; +?B M ç'm- +?9M; i +M
+O i F?¬M; çO ç +?d ?mv iQ~M ç°B- i b) i?Q€B p` M?Q`M; ?B M i`BX L?QM; K
i ?v p¼M; b) F?¬M; tm'i ?B M ibM? ?m®M; H9+ i`QÊ+ M[ X L m B H¢B tªv ` p'M
?QÎM; i²M pQM; +O iQ~M ç°B- çWM; i`€+? i p¬ ibM? ç€` F?ÄB ç°BXô Ua? `2 #v

óo•M;5ô JQ`B ? B M;Q`B +MM; H M iB M;- # Q ;²K +ª æB M u M HÁM; i`~M M;`T #
GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óoB +i?S ? B +?QM? H~ ?~M? ç°M; F iB TX G9+ +?¢v i`®M i +| t2K tûi ç` ç²- Hm
*?9M; i ç½ F?¬M; +| çQ`M; HmB- b m HQM; H~K i°+ L¢T Gw E?„+ ?~M? idM?X J
+O L;mv i .¢ i?QÆM; ç°B- çQÆM; M?B M b) ;B i M;Q`B /B i F?~mX *?Q M M +?9M

?B M iϕB ç½ t•K M?"T p"Q K i°+ ?ÆM #®M i`,K /†KX LϕT Gw E?„+ ?"M? idM? çϕ
 i'M; i? F?¬M; HÈM- i? K b€m iB M; ç²M; ?² H" +| i? H Q` T?ϕK pB ?"M? idM?X L
 ÎHϕB K i°+ - p"v ? B +?[M iQ" M b) F?¬M; i²M iϕBX *?Q M M- tBM K¼B M; QÌB i?ÎE
 M|B bmv M; ?o +O K¼B M; QÌB p b m M"v çBX *?9M; i tmv M [m LϕT Gw E?„+ ?"
 ç M KK+ iB m M?B K pK- ? v pÁM; p HB M KBM? \ôUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; X m
 oW i`^B [m K°i i`"M +?B M- K¶B M; QÌB b•m b„+ +^K ;B€+ çQÊ+ Î iϕB K i°+ `i M;
 FB M #` çϕB [m•M K i°+ # Q p•v t€+ bm'i F?¬M; HÈMX L?QM; /M ;b MÆB M"v H" i
 v K ?°- çQÌM; çB F iB T b) F?¬M; #^M; T?ŠM; X
 h?¬M; [m i`"M +?B M i`QÊ+ - GQM; >ϕQ h?¬M ç½ FB M H" T mv p¼M; i`QM; ç°B- M
 ç°+ çQ€M [mv i ç`M? ?QÈM; çB çQ" M ç°B- K" F?B M K¼B M; QÌB M m w FB MX *?d
 +`M; F?•K T?K+X :½ iU ?ÄB- +MM; K°i i bM? ?m®M; - +?QM? KbM? H"K F?¬M; çQÊ
 óhB T iK+ çB iÈB çBX " ` çϕB [m•M K i°+ p•v F?®M t€+ bm'i F?¬M; HÈMX *?d + -M
 i°+ pQÊi [m i?`i ;B B- iU #^Q p KbM? pšM H" F?¬M; p'M ç ;bX *?9M; i +?d +| K
 F?¬M; [m€ HÈMX h`QM; K i°+ imv `^M; M; mv ?B K- M?QM; T?B m HQm p" +Æ ?°
 i`QÎM; i?`M? T?^B iB M ?"M? i`QM; [m€ i`bM? HB T K Xô GK+ >B M|B ` w M; ?o +
 GÌB M|B +O ;½ çQÊ+ ç b® M; QÌB i€M ç²M; X
 h`"M +?B M pÈB çϕB [m•M K i°+ LϕT Gw E?„+ ?"M? idM?- M?[M; HB T K ;B^ ç m
 i`QM; HB M KBM? i?€M? çB M- K¶B M; QÌB ?¼ i`^B [m bU F?^Q b€i M; ?B K F?„+ +
 i`mM; i?`M? p" iQM MB K ;B iK i°+ `i FB M ç`M?X >m®M; ;b +| GQM; >ϕQ h?¬M
 +kM; #^Q i`b bS+ +?B M ç'm ?Q" M +?dM?- b Q +| i? +S M?Q p"v HMB HϕBX
 h?'v K¼B M; QÌB w FB M i?®M; M?'i- GQM; >ϕQ h?¬M ;"i ç-m- M|BX
 óh®i- M m ç½ M?Q p"v- +?9M; i H" T iS+ ;B^B [mv i p'M ç i`QÊ+ K„iXô oW M|B- €
 L; mv i .ϕ i`^B [m #®M iB M; M; ?d M; ÆB- ç½ i?S+ idM?- imv b„+ K†i pšM i€B M?Êi
 idM? i€QX •M K°i Qi ç M /QÊ+ - M" M; ç M; +MM; G½M? hB m M; ²B Î +`M; t2 M|B M
 L; ?d M; ÆB ? B iB M; ç²M; ?² ç½ H'v HϕB bS+ - HB T K ;B^ +O ? B GB T K æQ" M
 t2 M; U X L?QM; G½M? hB m p" L; mv i .ϕ M?Q +k M; ²B i` M +`M; t2 # M M; Q" B i?M
 Gw >BM? F?¬M; +MM; GQM; >ϕQ h?¬M çB T?Q i`QÊ+ K" +kM; H M t2 M; U - +?d +
 L?B çB ?QÈM; L; mv i .ϕ p" G½M? hB m X
 h?'v ?¼ çB iÈB- L; mv i .ϕ M? +QÌB M|BX
 óh M; ?o +€+ M; QÆB Km®M +MM; i M|B +?mv M- ç9M; F?¬M; \ L?QM; i`QÊ+ ç| - i
 KϕM; çQÊ+ F?¬M; \ h i`QÊ+ iU ;BÈB i?B m- i i M L; mv i .ϕ- H" M; QÌB +?'T +?QÌ
 M" M; F m G½M? hB m- #ϕM +O i XôUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; X mbV
 GQM; >ϕQ h?¬M i`QM; K„i ?B M iB FBM? M; ϕ+ M?QM; HϕB ?²B T?K+ #bM? i?QÌM
 ósBM +?`Q- L; mv i .ϕ ?°B i`QÎM; - i i M GQM; >ϕQ h?¬M Xô
 óGQM; >ϕQ h?¬M Xô .QÌM; M?Q L; mv i .ϕ M? B HϕB i M ?„M K°i H-M- M?bM F?m-
 h?¬M- KdK +QÌB M|BX óh `i Km®M #B i i m' B +O M; QÆB- +| çQÊ+ F?¬M; \ô
 GQM; >ϕQ h?¬M H„+ ç-m- M|BX
 óoB + M"v +?d bÊ F?¬M; i? Xô
 L; mv i .ϕ M? i?Î /`BX
 óL m i?QÆM; ?°B +O i +| +QÌM; ;B^ i m' B i` Qm i9 M?Q M; QÆB- i b) F?¬M; K
 M; QÆB F?¬M; i?m°+ p i?QÆM; ç°B +O i X h`QM; Fw S+ i F?¬M; M?Ê+ | i M GQ
 F} bo +| çQÊ+ h?€M? .šM GBM? G¬X L; QÆB ç½ +Sm +?9M; i - M?Q p"v M; QÆB Kr
 GQM; >ϕQ h?¬M M?Qm K"v- i?Î /`B K°i iB M; X

óGU +?¼M M"v F€i?"i`i;B M M M- L;mv i.¢ ?°B i`QÎM;Xô :BÌ F?„+ M"v- ç€v K„
+ÁM +| +?9i b€i F?QX

óL;QÆB Km®M H"K +€B ;b\ô G½M? hB m /B ç°M; +?„M M; M; i`QÊ+ K†i L;mv i.¢
?²- ibM? ?m®M; i?•M i? M" M; ç½ ?²B T?K+ F?¬M; QiX

h?ªB L?B iW iW çB iÈB i`QÊ+- Hm²M; b€i F?Q H½M? HB i M?„K i`9M; G½M? hB m
L; v H9+ M"v- ibM? +ªM? F?B M GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; i? iQÎM; iQÊ+ çQÊ+ tm'i
"®T5

J°i #`M i v i`„M; MäM- iW ç^M; b m +?†i p`i`Q ;B[+´ p`p BX G½M? hB m K K M?H
i`QM; M;U+ L;mv i.¢X

L;mv i.¢ M? ç†i G½M? hB m î# M +¢M? KbM?- F?B M M" M; /U p`Q i?MM; t2- KÊ
>¢Q h?¬M p`h?ªB L?B- F?) M¡BXUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV

óh M;?o- ?B M i¢B +?9M; i +| i? M¡B +?mv MXô

GQM; >¢Q h?¬M M„K i v h?ªB L?B- w #ªQ M" M; F?¬M; +-M tmM; ç°M;- M?`M M?ç i

óL;mv i.¢ ?°B i`QÎM; +?„+ ?ŠM çQ€M çQÊ+ i Km®M H"K ;bXô

L;mv i.¢ F?) i?Î /`BX

ó*ÁM F?¬M; T?ªB ;B®M; ç€K F?®M L¢T Gw E?„+ ?`M? idM?- ;B i M;QÌB /B i F?~m
im´B i` çQ`M i`QÎM;Xô

GQM; >¢Q h?¬M +QM M;QÆB +Q `9iX

óL;mv i.¢ ?°B i`QÎM; i?"i i?¬M; KBM?Xô

L;mv i.¢ +QÌB F?´ M¡BX

óL m i i?"i i?¬M; KBM?- H-M M"v F?¬M; M M K M; i?QÆM; ç°B çB ` K¢Q ?B KX h
F?¬M; H•m- M?QM; +kM; çB [m i?QÆM; H° M"v ?ÆM KQÌB H-MX *QÎM; ;Bª im´B
æQ`M +O HB M KBM? i?€M? çB M- i F?¬M; M;?o` F?ª M,M; F?€+X L m i F?¬M
H M? K°i iB M;- i?m°+ ?¢i`QM; t2+O i b) +? i? iX æ€M; iB +- imv i çQ€M` i
M?QM; F?¬M; M;?o iÈB +€+ M;QÆB b)` i vX G'v i?U+ HU+ i´M; i? +O GB T K a
i?`M? mv ?B T +?S\ô

GQM; >¢Q h?¬M KdK +QÌB M¡BX

óL;QÌB i?¬M; KBM? F?¬M; M¡B iB M; H¡M;- M m i F?¬M; çQ€M b B- ?ŠM H` L;mv
>ÆM M[+?d bÊ i?U+ HU+ pB M [m•M +ÁM F?€ K¢M?Xô

L;mv i.¢ M;•v M;~M- M?QM; M" M; F?¬M; +| ç`M? +?2 ;B'm- +?d H` `i iÁ KÁ ?ÄBX

óa Q M;QÆB çQ€M çQÊ+\\ô

GQM; >¢Q h?¬M M¡BX

óhmv i?U+ HU+ +O L;mv i.¢ ?°B i`QÎM; F?¬M; [m€ K¢M?- M?QM; +| i? H'v` [mv
+O L;mv i J i°+- i`B m ?Q€M L;mv i J h?¬M ;B€M; H•K- +?d bÊ ç` p` +O M" M
F?¬M; i?'TX L;mv i J h?¬M H` çSM; i?S ? B i`QM; #ªv KQÆB ? B h`K J h?¬M- `i
Gw E?„+ ?`M? idM? +| ; M K¢Q T?¢K +- i F?¬M; iBM M" M; F?¬M; +?m~M #` +?9i
+QÌM; ;Bª i°+ L;mv i J +?„+ F?¬M; H•m b m b) çm´B iÈB- i F?¬M; M¡B b B +?S\
F?¬M; T?ªB GB T K æQ`M M?Á #û M?Q +?9M; i +?®M; +U çQÊ+X "ÎB p"v- pb +?
+?9M; i - F?¬M; i? F?¬M; ` i v pÈB +-X .M i çQ€M b B- +kM; F?¬M; i? F?B M ç
#v , JhZ @ " MHQM;XmbV

L;mv i.¢ M?bM +?,K +?9 GQM; >¢Q h?¬M- ç°i M?B M +QÌBX E?¬M; i? F?¬M; M¡
pÈB h?ªB L?B- ?ÆM M[ç¬B K„i iQK +O M" M; i? K K'v T?¬M K` ?Q†+ p` + Q [mwX

óL;QÆB H" F} bo Qm i9 M?'i i iWM; i?'vX L m i H" M;QÌB +—K [mv M +O K i°+—
p"v i²M i¢B- M?'i ç`M? b) /MM; K¼B i?O çQ¢M ;B i +? i M;QÆBX L m F?¬M;- iQÆ
i?"M? mv ?B T HÈM M?'i +O K i°+Xô

GQM; >¢Q h?—M FBM? M;¢+ M?bM +¬X

ó*?ŠM; H) M" M; F?¬M; T?ªB K i°+ \ J"m K„i ç½ #€M çSM; +¬- L;mv i J i°+ iB m i?
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kjyX *?QÆM; de, *¬M; *?9 L;mv i .¢ UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L;mv i .¢ M•M; ? B i v H M- K‡M; i v T?ªB +„i +´ i v i`€B- #¶M; +?®+— K€m iQÆB ç,
+´ i v i`„M; i` Q`ÆB iQ i€+?X

L?bM i?'v +´ i v M" M; +?ªv ` K€m iQÆB- K†+ F H" GQM; >¢Q h?—M ? v h?ªB L?B
* Q çŠM; K i°+ +‡ ?bM? /¢M; +U+ ;B®M; M?•M HQ¢B- +?d +‡ K°i Qi ç†+ çB K ?Æ
M?'i +‡ i? +?„+ +?„M T?•M #B i;B[M?•M HQ¢B p" K i°+— +?QM? H" K€mX h`QM
ç m F?¬M; +‡ K€m K"m ?²M;X *‡ iQK- t M?- t M? ç2M- ç2M- p•M p" p•M p•M- M?Q
çÄX

L;mv i .¢ /MM; ?"M? ç°M; ;BªB i?Q+? i?•M T?"MX L" M; +‡ K€m çÄ- F?¬M; T?ªB K
h v T?ªB t i[m KB M; p i i?QÆM;- K€m M;WM; +?ªv- L;mv i .¢ ?QÈM; GQM; >¢Q
óL‡B +?QM? t€+ ?ÆM- i H" +QM H B;B[M?•M HQ¢B p" K i°+X Jšm i?•M +O i H
K°i T?—M +O T?K i?•M- +kM; F i?W ?mv i K¢+? +O Kšm i?•MX "ÎB p"v i +kM; L
bÊ M‡B +?Q +€+ M;QÌB #B i- T?K i?•M +O i - +?QM? H" çQÆM; FBK L;mv i J h?-
K¢+? M?•M HQ¢B- F?¬M; iQ +€+? F i?W L;mv i J h?—M- +?Q M M KÈB i?"M? ?°
?°BXô

L‡B ç M ç•v- M" M; ç°i M?B M F?) +QÌBX L?QM; M?bM MK +QÌB M?¢i M"v F?B M M
óh H" K°i i?QÆM; M?•M /m Hv ?ÊT +€+?— i`QM; HÁM; i - F?¬M; +‡ T?•M +?B ;B[
M M i F?¬M; i`Ê ;B9T M?•M HQ¢B ç®B T?‡ K i°+— +kM; F?¬M; ;B9T K i°+ ç®B
M;QÆB i?b F?€+— M m +€+ M;QÆB F?¬M; ç9M; H9+tm'i ?B M- #•v ;B‡i ç½ H" K°i
` i v pb KK+ çQ+? ;b- F i[mª b) F?¬M; i? v ç´BX *?Q M M i Km®M M‡B H"- ç i
+€+ M;QÆB ?ÆMXôUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV

L‡B ç M ç•v- L;mv i .¢ ?ÆB M;WM; H¢B- €M? K„i b•m H„M; M?bM +?,K +?9 GQM; >
óGQM; çQ" M i`QÎM;- M;QÆB H" M;QÌB i?¬M; KBM?X G"K +QM ;€B L;mv i J h?—M
K†+ /M i F?¬M; +‡ [mv M F i?W L;mv i J h?—M- M?QM; ç` p` i`QM; K i°+ pšM
+€+ M;QÆB F?¬M; çQÊ+ #'i +S +¬M; ?m•M M"QX J" ;B[H¢B i - ç®B pÈB M?B K p
K i°+ +‡ i`Ê ;B9TX *€+ M;QÆB H" •M M?•M +Sm K¢M; +O i - çB K M"v i poM? p
M‡B F?¬M; #^M; +?SM; +?d bÊ +€+ M;QÆB F?‡ iBM iQÎM; i X *€+ M;QÆB H" GB T
+? - +S /MM; i` M M;QÌB i H" çQÊ+X .M H" ç b®M; b‡i ? v pb #€Q •M- i F?¬M; +‡
i +—m tBM +€+ M;QÆB- çWM; i?QÆM; i`M G½M? hB mX L" M; H" #¢M +O i - M" M;
ç M i?QÆM; ç°B FB K i +?ÆB çM K" i?¬BX h ç€M? M;'i M" M;- H" ?v p¼M; M" M
b®M; b‡i ô

L?bM L;mv i .¢- i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?—M ç°i M?B M bBM? ` +ªK ;B€+ bÊ ?½BX
? v F?¬M;- M" M; ;€B M"v [m€ i?¬M; KBM?X *‡ i? M‡B- M" M; M„K +?„+ i•K Hw ç€
K¶B K°i +•m ç m pW ç9M;X

L?2Q K„i- GQM; >¢Q h?–M i`–K ;B¼M; M|BX
 óL m i F?–M; ;B i+– M“M; +| i? ;B9T +?9M; i ¢B m ;b\ô
 L;mv i .¢ KdK +QÌB- M“M; #B i- GQM; >¢Q h?–M ¢½ #` i?mv i T?K+X
 óE?–M; B bQ pÈB i?QÆM; M?•M /m Hv +“M; ;BÄB ¢2K M?•M HQ¢B ?Q†+ K i°+ K
 #B i- +€+ p` M?`i ¢`M? F?–M; Km®M Î H¢B +?Ì ¢¢B pB M [m•M L;mv i J i°+ +O i
 i? v ¢´B #° /€M; +€+ M;QÆB- F?B M +€+ M;QÆB #B M i?“M? [mw i°+ K i°+X G¢B
 Qi iQM p”i i`i v m- +€+ M;QÆB +?d +–M K°i ¢QÌM; iB M H M i?“M? i?“ +| i? M? M
 KK+ ¢Q+? +O +€+ M;QÆBXôUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV
 GQM; >¢Q h?–M /Q /UX hbM? ?m®M; i`QÈ+ K„i- F?–M; +–M M|B- ¢2K L;mv i .¢ p
 KÈB +?2 ;B`m ¢QÈ+ ibM? ?m®M; ? B GB T K æQ“M t•K M?“T M°B #° K i°+X L?
 FB M; F} M,M; HU+ L;mv i .¢X B #B i i` M M;QÌB M“M; i +ÁM K M; i?2Q [mv M i
 M“Q\ *?Q /M H“ ?„M p` h?ªB L?B +kM; F?–M; M„K +?“ +| i? ¢€M? +? i ¢®B T?QÆ
 >m®M; +?B- L;mv i .¢ F?–M; TªB K i°+ i?m–M +?OM;X L m +| i? ¢QÈ+ M“M; i?
 iQÆM; H B T?€i i`B M +O GB T K æQ“M `i +| HÊBX P+? HÊB M?Q p”v- b Q F?–M
 ó>¢Q h?–M- i Km®M +MM; M“M; i M|B +?mv M `B M;Xô h?ªB L?B ¢SM; +¢M? GQ
 hmv GQM; >¢Q h?–M +| +?9i FBM? M;¢+ M?QM; pšM ;”i ¢–mX
 óæQÈ+Xô
 hªB L?B ?QÈM; L;mv i .¢ pšv i vX
 óL“M; ¢B i?2Q i Xô
 h?“v ? B K„i hªB L?B i`QM; bm®i F?–M; +ªK t9+- L;mv i .¢ M;mv M #ªM iU iBM ¢
 #¶M; +ªK i?“v i?B m M[+?2 K†i ¢SM; +¢M? GQM; >¢Q h?–M +“M; M;mv ?B K ?ÆM
 GQM; >¢Q h?–M imv `^M; K¢M?– i`“M M;”T i`Q im - M?QM; +ÁM +| i? i?mv i T?K+
 ¢| iU M?Q HQÐB / Q #,M; H¢M? F?–M; +?9i +ªK ibM?– iMv i?ÌB b) ¢•K p”Q iBK
 " MHQM;XmbV
 L;mv i .¢ HB + GQM; >¢Q h?–M K°i +€B- i?“v ?„M F?–M; TªM SM;– i`QM; HÁM; +
 i?2Q hªB L?B ¢B ?QÈM; K°i # MX
 hªB L?B K M; M“M; ¢B F?–M; t - F?QªM; ? B KQÆB #QÈ+ ¢½ /WM; H¢B- tQ v M;
 ó“ÎB pb M“M; +| ?mv i i?®M; M?•M HQ¢B- +?9M; i +?Q M“M; +Æ ?°B M“vX L?QM;
 ;b- b) F?–M; ?[m /KM;– +?d F?B M bBM? K M? M“M; +¢M FB iXô
 L|B tQM;– i v i`€B hªB L?B ¢°i M?B M ¢°M;– # v i?ŠM; iÈB M;U+ L;mv i .¢X
 L;mv i .¢ ;B”i KbM?– #ªM M,M; Km®M Mû i`€M?X L?QM; i`QÈ+ K†i hªB L?B ¢°i M?
 ¢|– L;mv i .¢ +?d +ªK i?“v tmM; [m M? KbM? K¼B i?S #B M K`i- +?d +ÁM H¢B p–+
 æ•v H“ M,M; HU+ ;b\ L;mv i .¢ i`QM; HÁM; FBM? ?½B- b€i F?Q H¢M? ¢ M i”M tQA
 i?•M #,M; H½M?X smM; [m M? #B M i?“M? K”m t€K- iB T i?2Q- K°i #”M i v M?Ä H¢
 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV
 hU M?Q #` HQÐB FB K b„+ #ûM ¢•K tmv M iBKX L;mv i .¢ ?ûi i?ªK K°i iB M;– i?•
 tm®M; ¢`iX
 a€i F?Q ¢ M- ¢BX J”m t€K i?m H¢BX hªB L?B tm`i ?B M i`QÈ+ K†i +–X hU M?Q
 L;mv i .¢ M;Æ M;~M M?bM i?B m M[¢² ¢2M i`QÈ+ K†iX >B M i¢B M“M; ¢ M; M;?o-
 ¢–v bS+ K¢M?– +| i? i`€M? K°i +?QÌM; FB \
 æ€T €M H“ F?–M;X *| H) +U Hv t i?b +ÁM +| p”B T?–M +Æ ?°BX *U Hv M?Q p”v- +
 +kM; F?–M; +€+? M”Q i`€M? +–M; FQ+? +O M“M;X h?Q+? F?€+? [m € K¢M?– F?| i
 EBK *–K J +kM; #` M“M; ¢•KX h?U+ HU+ +O M“M; +?d bÊ F?–M; i?m ;b GQM; >

tûi- +^aK i?K #B M ?| i`QM; i?•M i? - L;mv i .ç b„+ K†i ççB #B MX "ÎB pb M`M; ?
iBK KbM? +| K°i +•v FBK- K°i +•v FBK M?Ä iQ`M i?•M K`m t€KX *•v FBK M`v F b€
`M; /Q HBM? HU+ M;QM; F i K`i?`M?X L| F?¬M; +?9i H v ç°M;- M;QçB i`W +^aK
ç M #,M; H½M?- /QÌM; M?Q F?¬M; i`M i?QÆM; ç M i?•M i? +¬XUa? `2 #v , JhZ @
h?U+ `ä `M;- ç•v +?d H` ?B M iQÊM; # M;Q`BX h`€B iBK KBM? i? K K°i p"i- b Q
a„+ K†i L;mv i .ç ?ÆB F?| +QBX E?¬M; i? F?¬M; M|B- M`M; `i i?¬M; KBM?X hW
M`M; +| i? M?bM` F} bo im`B i` M`v M?•M iWX \*?Q M M F?B ç M;?`GQM; >çQ
KbM?- +¬ M?B m Qi KQM; p`B T?¬M K v K„MX L?QM; t2K` #•v ;BÌ F?¬M; i? +¬m
h?^aB L?B HçM? M?ç i M|BX
ó*?Q M`M; HÌB F?mv M- çWM; M;?o iÈB ;B<sup>a</sup>B i`W +'K +? i ç HçB i` M M;QÌB +¬X
i +| i? iB m i`W M|X .M H` J h?¬M >Q`M; +kM; F?¬M; i? F?B M M| #B M K'i- i`v
K°i +€B t€+Xô
L;mv i .ç M;?2` ç| F?¬M; T?<sup>a</sup>B mv ?B TX h? M?•K h?<sup>a</sup>B L?B `i #bM? i?^aM- ?Q`M
>ÆM M[+QB M?Q M`M; ?B m `°M; #B i M?B m- +kM; +?Q iWM; i?`v [m +'K +?
h?^aB L?B tQ v M;QÌB i`Î p # M +çM? GQM; >çQ h?¬MX L;mv i .ç +kM; çSM; H M-
i?Î ?'M ? M pW M?bM h?^aB L?B- €M? K„i K'v T?¬M FBM? bÊX
h?^aB L?B ?QÈM; GQM; >çQ h?¬M ;"i ç¬m- M?Ä ;B¼M; M|B +•m ;b- GQM; >çQ h?¬M
M|BX
ó*?9M; i ç²M; w çB m FB M +O +¬X >B M içB +| i? H'v ` ?¶ i`Ê- i b) ç HçB KçM
L;mv i .ç b„+ K†i i€B M?ÊiX
óo"v +'K +? F?B M`Q +| i? ;B<sup>a</sup>B i`W\ô
h?^aB L?B M?`M M?ç i M|BX
ó*?d +¬M K¶B M,K M`M; ;†T i K°i H¬M H` +| i? #bM? M b®M;- +'K +? M`v poM?
Km®M ?Q`M iQ`M ;B^aB i`W +'K +? - +?d +| K°i F?<sup>a</sup>M,M;- i?b H` M;`v K i°+ #` ?Ov
óL;QÆB5ô h`QM; K„i L;mv i .ç- `®i +m°+ #„M` ;B" M /[X
h?^aB L?B HçM? HMM; HB + +¬X
óL`M; +| iQ +€+? ;b M|B çB m FB M pÈB +?9M; i \ô
L;mv i .ç ?Qi b•m- pm®i HY ;B" M i`QM; HÁM;X æQÆM; M?B M M`M; F?¬M; Km®M
B ç m i`•M i`¼M; bBM? K M?X
óh ?B m `äXô L|B tQM;- M?šM ?²M; M;¼+ i` M i v L;mv i .ç H'T H€M? [m M; K M
i`QM; T?|M; `X L`M; ;B<sup>a</sup>B i?Q+? +?Q GQM; >çQ h?¬M p` h?^aB L?B i€+ /KM; +O
" MHQM;XmbV
*?®+ H€i b m- GQM; >çQ h?¬M ç½ i?m tQM; ? i p"i T?~K L;mv i .ç +mM; +'TX
ó^aK ÆM M`M; ;B9T çÐX L m M`M; K°i HÁM; M;?B M; ?QÈM; M?•M HQçB- iBM iQÎ
i®iX E?¬M; +¬M HQ H„M; +'K +? i` M M;QÌB- M m +| M;`v ç +?9M; i i?`v i`mM;
HQçB- +?9M; i b) ;B^aB i`W M|X LÆB M`v F?¬M; M iQ`M- +?9M; i T?^aB çBXô
L;mv i .ç ;"i ç¬m- M?bM GQM; >çQ h?¬M- HçB M?bM h?^aB L?B- K„i / Q ç°M; iB
T?¬M #m²M #½- +?Q M;QÌB +^aK ;B€+ ç€M; i?QÆM;X
óh`QÈ+ F?B çB- +| i? ;B9T i K°i pB + F?¬M;\ô L;mv i .ç M?Ä ;B¼M; F?~M +¬mX
h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

kjRX *?QÆM; de, *¬M; *?9 L;mv i .¢ UjV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L?bM +¬- GQM; >¢Q h?¬M K K HÁM;X .M b Q ?„M +?d H¨i?B m MB M- +'K +? L;m Qi +| €v M€vX h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M¨v- L;mv i .¢ H'v ` p¨B i?S FB ¸O +?SM ;BÎ i?O ¸Q¢MX

óL¨M; M|B ¸BXô h? M? •K +O GQM; >¢Q h?¬M M?m ?Á +?9iX

L;mv i .¢ M|BX

óS?B M iQ€B +€+ M;QÆB ¸€M? M;'i i?mº+ ?¢ i X h +| K T?€T iB m i`W Fw S+- T +€+ M;QÆB KÈB M iQ¨MXô

óh®iXô GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; /Q /U ¸²M; w M; v- ?QÈM; t2 M;U #„M Kºi +€BX "¶M Kºi +?m¶B iB M; ¸€M?X

h?mº+ ?¢ +ÁM b®M; b|i +O L;mv i .¢ ¸ m H¨ K T?€T bQ- ¸®B pÈB ¸€K +¨M +?B F?€M;\

h?¨M? pB M ? B GB T K æQ¨M M®B ¸m¬B M? m ¸B iÈB +¢M? GQM; >¢Q h?¬MX

GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB €v M€v M|B pÈB L;mv i .¢X

ó*?9M; i +| +QM ¸QÌM; `i /¨B T?ªB ¸B- +¬M KQÊM p¨B h?B i h¬M; J½ +O +¬X JQ +?Q +¬X *€+ M;QÌB M;À ? ¸

i²M iϕB i?S ;b ç|X >B M iϕB ç½ T?€B ç°B iB M T?QM; p"Q ç| ibK FB KX *?9M; i M
 +O ç°B iB M T?QM;- ç M; iÈB iB T pB MXô
 hm v M| `ä `M; bÊ ?½B i?•M T?"M +O GQM; >ϕQ h?–M- M?QM; M|B K'v HìB M"v i
 i`Q "B E?B m æ°M;- +QÌM; çB m M|B J h?–M >Q" M; ç½ #B i•+ J i°+ ç M; i` tûi ç
 GQM; >ϕQ h?–M ?W HϕM? K°i iB M; X
 óL m i F?–M; çQ€M b B- M; QÆB M|B "B E?B m æ°M; H" Î +?¶ FB +?S ;bXô
 •+ J i?®M; HoM? b„+ K†i çϕB #B M- #° K†i ?mM; iÊM +"M; i`Î M M / [/ ^M- #ªM M, M
 óa Q- b Q M; "B #B i\ô
 GQM; >ϕQ h?–M M; ϕQ KϕM M|BX
 óh` M i? ;BÈB M"v- +| ;b K" i`Q im L; mv i J i°+ F?–M; #B i\ L; QÆB +S v M i•K- +
 +?Q p"Q K„i #ªM i°+- +€+ M; QÌB +S pB + çB +Sm pB MX *9iXô
 E?B ?„M M|B ` K'v HìB M"v- i v T?ªB Î b m HQM; ` ?B m +?Q ç²M; #ϕMXUa? `2 #
 LÆB M"v H" +?•M M9B- +MM; +?¶ F?€+ i`QM; K i°+ F?–M; +| ;b HϕX h`QÈ+ F?B
 +| i? M|B F?–M; i²M iϕB #'i +S bBM? p"i M"QX
 •+ J i?®M; HoM? M?Q çQÊ+ çϕB t€- H–M M[?QÈM; GQM; >ϕQ h?–M F?QK M; QÌ
 J J½ J°M; u K- pmM; i v H M- /šM i?2Q M, K KQÆB F} #BM? æϕB •+ J çB iÈB i`Q
 ç` i? +| p #^M; T?^M; - H'v M, M; HU+ J°M; u K J +| i? M? M? "M; i`2Q H MX
 L m H" çB iÈB i`QÈ+ - çQÆM; M?B M +?9M; b) T?ªB çB M; M; [m ç€K GQM; >ϕQ h
 çB M; M; [m K¼B M; QÌB K°i T?–M # i?b GQM; >ϕQ h?–M #¶M; [m €iX
 ó_ i v5ô
 J°i i?•M ?bM? F?'M; H² #¶M; /QM; tm'i ?B M i`QÈ+ K†i ?„MX L; v b m ç| - KQÌB K
 M; QÌB i?"M? pB M ? B GB T K æQ"MX h K a„+ Zm M; h`K ?ÉT i?"M? M, M; HQÈM
 F?„+ #MM; M' - F?m +? i€MX
 G9+ i`QÈ+ GQM; >ϕQ h?–M H"K ç°M; i€+ i v +| ? B w M; ?o - +?m~M #` +?B M ç'm
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kjjX *?QÆM; d3, h`ªK J URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

ó_ i v5ô

GQM; >ϕQ h?–M [m €i HÈM K°i iB M; F?B M ibM? +ªM? p¶M ?Á #bM? #¶M; +?®+ #
 h?•M ?bM? F?'M; H² +O GQM; >ϕQ h?–M tm'i ?B M M?€v K„i- ?¶M HQϕM M; mv M
 çQÊ+ M| T?|M; ` çB K b€M; `ÆB i` M M; QÌB KÈB F?–M; #`ªM? ?QÌM; X
 E?B F} #BM? æϕB •+ J tm'i ?B M- GQM; >ϕQ h?–M ç½ bÆM b" M; +?m~M #` +?B
 +?B M- GQM; >ϕQ h?–M +| HB M ? pÈB >ϕQ L; mv iX >ϕQ L; mv i +?Q ?„M #B i- #
 +?T bY /KM; ?¶M HQϕM M; mv M i® #€+ Hv iB m ? Q F?QªM; +?WM; i€K T?–M HBM
 #°X
 E?B GQM; >ϕQ h?–M t•K M?"T b•m p"Q K i°+- F?–M; i? F?–M; #Ä h?B i h–M; J½
 ç°+ çB FB K ,MX .M; b M| Î # M +ϕM? GQM; >ϕQ h?–M [m € #„i K„iX >ÆM M[+| ?m
 HU+- GQM; >ϕQ h?–M F?–M; +-M HQH„M; M M; mv +O M|X

L?bM i?'v M?;K F} #BM? æƒB •+ J - GQM; >ƒQ h?–M F?B M >ƒQ L;mv i +?m~M #` ?
 E?B ƒ| ?„M +ÁM +?Q [mv i ƒ`M? +| M M +MM; æƒB •+ J +?B M ƒ'm ? v F?–M;- M?
 hmv >ƒQ L;mv i F„iB m ? Q HÈM- b m F?B iB m ? Q HBM? HU+ - M?B m M?'i +–M ?
 HƒBX L?QM; K°i F?B #„i ƒ–m +?B M ƒ'm- ?¶M HQƒM M;mv M i® #€+ Hv +| i€+ /KM
 " M ƒ–m M m F?–M; +| F„M,M; M`v i`Ê ;B9T- bÊ `M; F?B ?ÆM KQìB +QM æƒB *-
 h?–M p` G½M? hB m F?–M; i? +?®M; ƒDX
 L?QM; Km®M pW i`mv M i®M; ƒ½ T?€i K T?€T- M`v F?–M; T?ªB B ƒ m H`K ƒQÊ+
 i`mv M i®M;- ƒ²M; i?ìB i?•M i? >ƒQ L;mv i ƒ†+i?M- i`QM; H9+ #` i`mv M i®M; #ª
 ƒQƒMX > B ƒB K M`v- M; v +ª K T?€T ? i`B m ?Q€M +kM; F?–M; H`K ƒQÊ+X
 " [m M; K M; +O ?¶M HQƒM M;mv M i® #€+ Hv M?€v K„i F?m +? i€MX G–M M`v
 KQÆB Kùì- ƒ2K M,K KQÆB F} #BM? æƒB •+ J # Q T?O # M i`QM;X
 "¶M; +?®+ +| i? i?'v `ä- K†+ F H` æƒB •+ J ? v /QÈB i?•M J°M; u K- ƒ m +| /`v ƒ†
 hB M; F m i?ªK i?B i- M?€v K„i F} #BM? æƒB •+ J tm'i ?B M ?¶M HQƒMX
 æƒB •+ J +?O v m +?B M ƒ'm- M?QM; ƒ b® K i°+ +QìM; ƒƒB ƒ m +?¼M K F?Q ?É
 M?Q p`v- L;?`+? h?B M J GQM; i°+ M?Q p`v- •+ J i°+ +kM; p`vX
 "'i +S •+ J ƒŠM; +T + Q M`Q HU+ HQÊM; ƒ m H` HBM? HU+ ?„+ €KX *?9M; +| i?
 i`QM; F?–M; F?Q- i?–M; [m iB m ?| M•M; + Q impB +O KbM?- /–M /–M iB M ?|
 "îB p`v F?B æƒB •+ J +?B M ƒ'm- HU+ +–M; FQ+? Hm–M F K ?„+ €K i?m°+ iQM?-
 ƒ²M; /ƒM;- i?•M i? +?9M; i`M M;"T ?„+ €K i?m°+ iQM?X
 *?Q /M H` ƒÆM i?m–M +QìM; ;Bª +M +?B M- î i`QM; ?¶M HQƒM M;mv M i® #€+ H
 i® K T?€T t•K M?"T- ?m®M; +?B H` i`QM; +Æ i? æƒB •+ J +| €K M;mv M i® i²M
 " MHQM;XmbV
 G`M F?;B ƒ2M pW T?€i ` +?QM? €K M;mv M i® i`QM; i?•M i? +?9M; i?Q€i ` X E?
 ?¶M HQƒM M;mv M i® #€+ Hv H` ;B M?"T K T?€T +?OM; HQƒB +`M; M?B m- mv H
 HB i- mv HU+ K T?€T +`M; +QìM;X
 >ƒQ L;mv i T?;M; i?Q+? ` # M;mv M i® i?b +| +ª [m M; M;mv M i®X Zm M; ;†T T?
 ?Ä F`+? HB iX h`QM; M?€v K„i F} #BM? æƒB •+ J #„M H M- K°i +?m¶B iB M; M`
 Pi M?'i K°i T?–M # æƒB •+ J iW i` M HQM; J J½ J°M; u K H,M tm®M; ƒ'iX GU+ T
 J imv KƒM? +?9i- M?QM; +| i? i?'v i?•M i? ƒÄ ƒ2M +O M| tm'i ?B M p–b® p i`
 ?Ä /B K i?B m ƒ®i #„M `X
 _ i v ƒQÆM; M?B M F?–M; +?d +| >ƒQ L;mv i- HB T K ;Bª M?bM i?'v GQM; >ƒQ h
 i®iX E?B ?¶M HQƒM M;mv M i® #€+ Hv #ƒQ T?€i- h?ªB L?B +€+? b m HQM; GQM
 K'iX *-M; FQ+? +O M;QìB F?€+ +kM; ?Q`M iQ`M #°+ T?€iX
 æ€M? M? M? i?„M; M? M?- M;?o H` /®+ bS+ SM; T?;X LÆB M`v H` ?`M? idM? i`m
 iMv i?ìB ;†T +QìM; ;Bª K i°+X S?ªB i`QM; i?ìB ;B M M;„M ;BªB [mv i tQM; i`M +
 *U GBM? h?–M h?mšM i`QM; i v oQÆM; L;mv M L;mv M b€M; HƒM K`m #ƒ+ +?ûK
 #ªQ i?ƒ+? ƒ½ F?ªK tQM;X
 hQ`M h?mšM GB i E?–M; FQ+?5
 ok F?Q +O F} #BM? æƒB •+ J ƒ m H` i`QìM; K•mX *?9M; ƒ M; i`QM; +–M; FQ+?
 M;mv M i® #€+ Hv- +?d +| i? KB M +QĐM; /UM; i?ŠM; i`QìM; K•m- ƒ`M? M;„M +ª
 +?9M; J J½ J°M; u K ƒ M; ƒB M +m²M; ;B½v /K - Km®M H Q ` M;Q`B- b Q +| i? ;
 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV
 J°i +?m¶B iB M; ;–K p M; H M- F} #BM? æƒB •+ J F?–M; #` ?¶M HQƒM M;mv M i®
 i?b +| M,K #` hQ`M h?mšM GB i E?–M; EP+? ƒ" T # TX

*U GBM? h?-M h?mšM mv HU+ M; v +^a GQM; >¢Q h?-M +ÁM F?-M; /€K p +?¢K +? L;mv M L;mv M M; k ;B B- i?U+ HU+ ¸O ¸ # T æ¢B •+ J iS ;B BX

L,K F?®B i?B i? #` MûK # v- `ÆB i?`M? i`Q #KBX

æ²M; /¢M; ;B^aB [mv i M,K æ¢B •+ J +ÁM +| hQ J½ hB MX S?€T i`QÊM; +?d ?QÊM [m M; ¸¢M iQ M?Q ¸-m M;QÌB K`m i`„M; M;`„M` - K M; i?2Q ?ÆB i?Î [m M; M; n M,K æ¢B •+ J X

h?€M? æ¢M >`M; L;k5

æ•v H` K°i F„ M,M; hQ J½ hB M ?¼+ ¸QÊ+X G9+ M`v ;½ +| +?9i ;B®M; KK+ bQX L KK+ bQ- M?QM; iU i?•M [m M; M;mv M i® M²M; ¸° F?-M; i?m GK+ >BX hmv i ¸®B h`Ê +?Q GQM; >¢Q h?-M- p` KK+ bQ ¸-m i`¼+ M`v M°B HBM? HU+ #~K bBM? ¸½ i, [m M; M;mv M i®- mv HU+ +| i? M;?oX

h?€M? æ¢M >`M; L;k HU+ +-M; FQ+? F?€ K¢M?- ?-m M?Q `9i K'i # T?-M HBM? H KBM? F?„+ +? ?„+ €K- ?m®M; +?Q ?„+ €K i?m°+ iQM? +O æ¢B •+ J ¸½ #` i€+? ` €K t•K i?U+- b Q +| i? +^aM M`B mv HU+ +QÌM; ¸¢B +O h?€M? æ¢M\

hmv F?-M; F?OM; #® M?Q oQÆM; L;mv M L;mv M i`U+ iB T +?ûK ;B i- M,K æ¢B •+ i`¼M; i?QÆM; M†M;X

G K ok- Zm M; S?M .mM; p` h?€M? GBM? FB K ¸²M; i?ÌB tm'i ?B M i`QM; i v GQM;

h?m-M "¢+? L?šM- æ°i EQ+?- h?B K æB M h?S- h?,M; h?B M h`"M- .B m L?"i h`^aK h`<sup>a</sup>K EB K- `i M?B m F„ M,M; +O h`WM; :BÊB F} bo Î i`QM; i v GQM; >¢Q h?-M M `°` X J¢M? K) .`+? h?€B GBM? GU+ ¸2K ? B i? M? i`¼M; FB K i`QM; i v M?B K T?€i ¸°M; +-M; FQ+?- Qi M?i +| ¸-m æ¢B •+ J ?Q†+ J J½ J°M; u K `ÆB tm®M; " MHQM;XmbV

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? # v b m HQM; GQM; >¢Q h?-M- F?-M; M;WM; M;•K t T?€T [m M; ? F?-M; M;WM; `ÆB i` M M;QÌB GQM; >¢Q h?-MX

L?½ æbM? i`Î i?`M? HBM? H- +O GQM; >¢Q h?-M- +| i? M|B H` F i?ÊT ?Q`M K +?i [m M; KBM?- L?½ æbM? ¸½ ?Q`M i?`M? ? B H-M iB M ?| X G9+ i`QÊ+ b m i iB m ? Q HÈM M?QM; +?d /MM; i?ÌB ;B M ? B M;`v ¸½ ?²B T?K+ ¸ M i`¢M; i?€B + h?-M +?mM; K°i +?¶- i€+ ¸°M; ¸®B pÊB [m M; M;mv M i® i,M; p- b® H-MX >ÆM M T?K+ M°B HBM? HU+ bQ pÊB M;QÌB i?QÌM; ;'T ¸-B- tmM; [m M? M;QÌB #®+ +?€v

G9+ ?¼` i v- H` +?QM? ;B[¸Q`M F} #BM? æ¢B •+ J X JQÌB # HB T K ;B^a ¸²M; i +QÌM; ¸¢B- ?-m M?Q M;„M M;OB K'v H-M ?- ?'T ¸½ T?€ ?Ov F} #BM? æ¢B •+ J X

S?Q i`QÊ+ +?d +| #<sup>a</sup>v i€K æ¢B •+ J # Q ;²K +<sup>a</sup>•+ J i?®M; HoM?- F?B ;†T +-M; F i® #€+ Hv i?b MQÆM; i? H Q ` T?¢K pB K T?€T- iB T i?2Q F} #BM? æ¢B •+ J # T?¢K pB K T?€TX

óh?^aB L?B5ô

GQM; >¢Q h?-M +?ûK tQM; ? B J°M; u K- ¸°i M?B M ?ûi HÈMX

hbM? +^aM? F€ [m€B tm'i ?B MX *€+? K†i ¸'i F?Q^aM; # Kûi- K°i #|M; ¸2M i`®M; ` ¸|- Hm²M; b€M; i`„M; iW M;QÌB GQM; >¢Q h?-M #„M` X æ²M; i?ÌB i`QM; # +€B ¸- #„M S?B m S?M h?m"i`ÆB i` M M;QÌB ?„MX hb T i?2Q GQM; >¢Q h?-M M?Ì HU+ K m +?|M; # v ?QÊM; h?^aB L?BX

E ¸`+? T?Q b m `ÆB p`Q T?¢K pB ?¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv ¸½ F?-M; i?`M ¸O ¸®B T?|- M?QM; imv i F?-M; i? ¸ T?Q i`QÊ+ •+ J i?®M; HoM? +?¢vX E„M, .šM GBM? G- /QÊB bU ,M w ;B[ GQM; >¢Q h?-M p` h?^aB L?B- b^aM bBM? bU T?®B JhZ @ " MHQM;XmbV

E?B •+ J i?®M; HoM? T?€i?B M +| F€ [m†+ i?b ?¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv ç½ + F H" +?OM; i°+ ;b- ç°i M?B M ;†Ti"TFQ+?- çB m ç-m iB M H"K H" #ªQ K M?- çB i
 "ÎB p"v- F?B J J½ J°M; u K K M; M| H Q ` F?ÄB T?¢K pB ?¶M HQ¢M M;mv M i® #
 i`QÊ+ iB M H" M;Q€B ç-m M?bMX E} #BM? æ¢B •+ J +MM; M| +?¢v i?Q€i+kM; H
 *?9M; M?bM i?'v- H" ç^M; b m ?¶M HQ¢M- +ÁM +| F} #BM? æ¢B •+ J #` ç² b€i i?ª
 L; v H9+ ç|- GQM; >¢Q h?-M p" h?ªB L?B ç½ çm´B iÈBX
 GQM; >¢Q h?-M #` h?ªB L?B H-B FûQ- ?„M -K H'v i?•M i? K K K¢B +O M" M;- i
 ç°i M?B M tQ v i`ÁM K°i pÁM;- H¢B ? i bS+ [m,M; M" M; ` X
 "iM; ç2M î i` M F?-M; i`mM; iU M?Q pB M M;¼+ ç2M M?"Q ?QÈM; •+ J i?®M; H
 ?B m [mª S?B m S?M h?m"i +ÁM +?Q #B M K'i- H-M M[/MM; E?B M .šM- ç F?Q
 L?B i`mv ?QÈM; •+ J i?®M; HoM?X
 >"M; M;"M [m M; K M; i`„M; iW i?•M i? h?ªB L?B #„M ` - çSM; KkB +?`m b"Q ? B
 i¼ F} +MM; #B M i?"M? t€+ +? iX *?9M; +?d H" iS ;B B- +? M? H +? HU+ T?ÁM; M
 æ Q J F?-M; M?ÄX
 æ†+ çB K +O F} #BM? æ¢B •+ J H" i`¼M; +-M; F?-M; i`¼M; i?OX hmv i?•M i? -
 F?-M; i? bQ #b pÈB K i°+ +| ;B€T t€+ T?ÁM; M;UXUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;X
 hB T i?2Q GQM; >¢Q h?-M +kM; ç½ iÈBX > B i v ;BÆ H M- bQM; .B m L?"i h`ªK ç²
 h?®M; GoM?X
 G9+ M"v •+ J i?®M; HoM? +| i? M|B H" pW FBM? pW M°X *?Q /M +| M;®+ iÈB ç
 +?€v M?Q €M? K†i i`ÎB +O GQM; >¢Q h?-M +kM; çQ€M çQÊ+ M?[M; M;Q`B M"v F?
 i`Q`M; K•m pmM; H MX h`QM; iB M; +?'M ç°M; M;„M +?†M bQM; FB K GQM; >¢Q
 u K /QÊB i?•M M|i?b HB M iB THMB ` b m p" B #QÊ+X
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kj9X *?QÆM; d3, h`ªK J UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

oQÊi +'T F?B m +?B M î h?€M? J ç¢B HK+ H" `i F?| H"K- #ÎB pb K¶B +'T ç m +| +
 ç•v F?-M; T?ªB GQM; >¢Q h?-M H-M ç-m pQÊi +'TX >„M +| `i M?B m Qm i? M;Q
 L m î i`¢M; i?€B #bM? i?Q`M;- GQM; >¢Q h?-M F?-M; +| >¢Q L;mv i i`Ê ;B9T K
 J i?®M; HoM? +QÐB J°M; u K M;k ;B B M"v F?-M; T?ªB +?mv M / - M?'i ç`M? b)
 i?„M;- +kM; H" i?„M; i?ªKX

L?QM; •+ J i?®M; HoM? KÈB #` ?¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv +-M; FQ+?X hm pB
 iÈB çdM? HK+ ;B BX "ÎB p"v M| ?Q" M iQ" M +?`m mv HU+ K T?€T- €K M;mv M i®
 i´M i?QÆM;X oB + M"v F?B M i?U+ HU+ •+ J i?®M; HoM? v m çB T?-M HÈMX

>m®M; +?B ?B M i¢B GQM; >¢Q h?-M H" h`WM; :BÈB F} bo- K ?B m #¢Q T?€i h`C
 *Q`M; ç¢B HU+ T?ªM +?'M #„M GQM; >¢Q h?-M # v H M i`ÎB- M?QM; b m ç|i?•M i?
 æ'm am'i hQ" M oB K EB K5

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM? # v ç M p` i`Q F?€ t - F?-M; M;WM; M;•
 FB K +O GQM; >¢Q h?-M p +?¢K i`Q`M; K•m •+ J i?®M; HoM?- M²M; ç"K i?€M?
 •+ J i?®M; HoM? /®+ bS+ SM; T?|- i`Q`M; K•m i`QM; i v #` +?ûK ?äK K°i H¶X J°M
 +SM; çÆ- i` M K†i ç'i ç H¢B K'v /'m +?•M b•m ?Q„KX

h?€M? FB K- L?½ æbM? T?€i?mv iQ" M HU+ i?€M? [m M;- GQM; >¢Q h?-M ç€M?
 J J½ J°M; u K i¢B H9+ M"v i? ?B M` bS+ +?B M ç'mX
 J°i i-M; [m M; K M; ç2M M?¢i iW M; QìB M! +?mB` - H¢B +?mB p"Q i`QM; +Æ i? •
 M! Kî KB M; /QìM; M?Q Km®M T?mM` +€B ;b- MY M;"v b m +?d T?mM` p" B Hm?
 *€+? +?B M ç'm +O æ¢B •+ J H" + "M +?B M- K" J J½ J°M; u K i?b /U p"Q €K M; r
 # v- ?ÆM MY K ?B m +¬M; FQ+? ?„+ €K K T?€TXUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; X m
 *kM; #îB p"v- H9+ i`Q Ê+ M! #` ?¶M HQ¢M M; mv M i® #€+ Hvi?QîM; i' M M?B m ?A
 J½ J°M; u K M; k ;B B M"v #` i€+? ` b® HÈM €K M; mv M i®- +?d +! i? KB M +QÐM
 J i?®M; HoM?- +?S F?¬M; +€+? M"Q i`U+ iB T T?€i ç°M; ?„+ €K K T?€T +¬M; FQ
 P" M? çMM; çMM; 5
 æ'm am'i hQ" M oB K EB K FQ+? i?S KQìB # - H-M M[#°+ T?€i mv HU+ i?€M? [m M
 i v i`QìM; K•m çSi ;½vX
 L?QM; •+ J i?®M; HoM? +kM; F?€ K¢M?- K°i ç¬B K!M; pm®i iQ F?¬M; M; WM; ç€M
 +ÄB +?®M; +¬M; FQ+? +O æ'm am'i hQ" M oB K EB KX J¶B H-M K!M; pm®i b„+ #
 oB K EB K- ç m # v H M Hm²M; F?!B ç2M- ç•v H" [m M; KBM? ,M KÁM ?„+ €KX L?C
 H"- +?d ç H¢B /'m p i M?Êi M?¢i i` M K!M; pm®i K" i?¬BX
 æ€M; iB + +?d /U p"Q M?Q p"v Km®M M; ,M +ªM æ'm am'i hQ" M oB K EB K i?ìB ;
 HU+ + "M; HÈM- M!B / ?ÆM H"KX
 •+ J i?®M; HoM? `®i +m°+ +?`m F?¬M; M' BX
 sQ i
 æ-m M; !M; B[K!M; pm®i #` +„i çSi- •+ K i?®M; HoM? ?ûi i?ªK K°i iB M; X *MM;
 M?B M M; ?B M; b M; # MX
 E?¬M; T?ªB /Q #` +?ûK K" H" +?O ç°M; M; ?B M; M; QìBX
 æQÆM; M?B M æ'm am'i hQ" M oB K EB K çm' B i?2Q M; vX J„i i?'v •+ J i?®M; Ho
 M?B M FûQ J J½ J°M; u K- i?•M i? HQÊi M; M;- H¢B /MM; J J½ J°M; u K +?„M i
 J J½ J°M; u K ç½ /®+ ? i bS+ T?K i`Ê M!- #ªM i?•M i?U+ HU+ F?¬M; çO +ÁM #` ?
 Hv bmv v m- ?m®M; +?B #` ç²M; #¢M T?ªM #°B- b Q +! i? +?†M çÁM ç€M? +O GC
 hB M; tû`€+? +?!B i B p M; H MX J J½ J°M; u K + Q iQ iU M?Q ;B `€+? #` +Qì
 oB K EB K tû- K€m i?`i imM; i!2XUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; XmbV
 •+ J i?®M; HoM? F?¬M; M?•M +Æ ?°B i' M +¬M; GQM; >¢Q h?-M- K" H" K m +?!M;
 F?B M #ªM i?•M +! M, M; HU+ M?ªv K¢M?- H M tm®M; K°i +€B ç½ #„M ` t ?ÆM KC
 GQM; >¢Q h?-M ?Qi b•m- G K ok- Zm M; S?M .mM; ?"Q [m M; Mî`°X > B K"m t M
 i`mM; ?! i?"M? +¬m p²M; ?mv M H i`mv çm' B •+ J i?®M; HoM?- çQ+? i?` H" Zm
 LQÊ+ F?¬M; MÆB M"Q F?¬M; p"Q çQÊ+- [m M; K M; tmv M i?'mX
 >B M M?B M •+ J i?®M; HoM? +ªK ;B€+ ` M; mv +Æ b m HQM; - #¶M; tQ v M; QìB
 M; U+X L²M; ç"K K"m ç2M iW M; U+ #„M ` ?! i?"M? K°i çQ" M K" M; ç2MX
 æ°+ L?'i L?'iX
 h?•M i? F?'M; H²+O •+ J i?®M; HoM? #` HU+ +¬M; FQ+? F?OM; #®+O Zm M; o
 ` t - ç¬B i v pÐ M€iX L?QM; F?B M M; QìB ;B"i KbM? H" M! M?Q +k +?Q +? i- ?A
 H-M M[+?¢v M?Q çB M- Km®M i`®MX *MM; H9+ ç!- K°i Hm²M; b€M; ç2M iW M; Q
 aBM? K M? HU+ i?"i K¢M?X GQM; >¢Q h?-M FBM? M; ¢+- ?„M F?¬M; M; ?o iÈB M
 h?S +kM; F?¬M; i? +„i çSi bBM? K M? ç®B i?OX J" H9+ M"v ?„M ç½ iB m ? Q [m€
 T?K i`Ê +kM; F?¬M; çm' B i?2Q çQÊ+X

L; v H9+ M"v- K°i Hm²M; b€M; çÄ î i` M F?¬M; i`mM; iU M?Q €M; K•v ?²M; pKi [T?|M; H M + Q i`QM; M?€v K„i #` M; ,M +?†MX *MM; H9+ ç| - i?•M ?bM? çÄ `U+ iU K¢M? çKM; p"Q •+ J i?®M; HoM? ç½ K'i çB ? B i vX
 L|M; `U+ €M? HY - i` M F?¬M; i`mM; ?bM? i?"M? >Ä .B K æ Q /"B ?ÆM M,K Kûi- i"Mi¢ +O •+ J i?®M; HoM?X
 :B[iB M; F m; "Q i? HQÆM; - •+ K i?®M; HoM? `®i +m°+ M; ½ tm®M; ç'i- F?¬M; # Zm M; K M; i?m H¢B- Gw >BM? +QÐB J B E?¬B æ°+ :B€+ i?9 ?B M ` - +| +?9i €v M *¬M; ?m•M GB T K æQ" M; ?B M?È H" çÁM +m®B +MM; ;B i +? i K i°+ - +?QM? H" HoM? i?m°+ p Gw >BM?X
 GQM; >¢Q h?¬M M?bM tmM; [m M?- +?B M ç'm ç½ ?Q" MiQ" M F i i?9+X .QÈB i€+ M; mv M i® #€+ Hv- i`"M +?B M bQ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; +`M; / ;BªB [mv iX h` M +?B M i`QÎM; F} #BM? æ¢B •+ J çQ+? i?U+ tmM; T?QM; K¢M? K)- /U p"Q J +?9M; i?"K +?Q +| M,M; HU+ KB M +QÐM; ç®B F?€M; pÈB Zm M; .B m h?B M aS F H" F?B ç| b® HQÊM; F} #BM? æ¢B •+ J M?B m; 'T # H¬M Zm M; .B m h?B M aS F æ€M; iB + ?¬K M v +?9M; ;†T T?ªB ç®B i?O [m€ ;B M tªQX æ°i M?B M i"TFQ+? F?OM; #®- i`î i?"M? €+ K°M; +O F} #BM? æ¢B •+ J XUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; "` ?¶M HQ¢M M; mv M i® i`MM; FQ+?- ç M T?Q b m J J½ J°M; u K ç m K'i ? i bS >m®M; +?B ? B GB T K æQ" M ç°i M?B M #°+ T?€i- K†+ F H" HU+ +¬M; FQ+? ?Q J'v æ¢B •+ J p" i¼ F} çB i?2Q •+ J i?®M; HoM? i`®M i?Q€i- /QÈB bU +¬M; FQ+? Gw >BM? FûQ i?B i? •+ J i?¬M; HoM? çB iÈB i`QÈ+ K†i GQM; >¢Q h?¬M- €v M€v ósBM H¶B- >¢Q h?¬MX E?¬M; T?ªB i, +® w +QÈT +¬M; ?m•M +O ç X æÊB H€i M +mM; +'T M?B m Qi +¬M; ?m•M- i, b) i`ª H¢B +?Q ç Xô
 GQM; >¢Q h?¬M M?QÈM; K"vX
 óh,- F?B M"Q i?b #B M F?€+? b€Q M?Q p"vX >m®M; +?B M?î +| i, ` i v- KÈB KB iS+X *¬M; ?m•M M"v p®M H" i, M M çQÊ+5ô
 óL?QM; K" ô Gw >BM? +ÁM Km®M M¡B +€B ;b- H¢B #` GQM; >¢Q h?¬M iB M H M M @ " MHQM; XmbV
 óh,- K†+ F i?U+ HU+ +O ç M?Q i? M"Q- ç ç m H" 2K i` B +O i,5 h`QM; HÁM; ç ç Xô
 æ9M; p"v- ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ Gw >BM? #B M ?| +ªK t9+X "ÎB pb GQM; >¢Q h?¬M [m M; K M; M; "v +`M; +?|B K„iX Gw >BM? M; "v +`M; M?bM F?¬M; i?'m M; QÎB 2K i M"vX L`M; i?"K +?Q +| i? +ªK ;B€+ ` mv M; ?B K iW M; QÎB GQM; >¢Q h?¬M KQÎ +O KbM? ç†+ i?M- M" M; i?"K +?Q `i Qi +MM; GQM; >¢Q h?¬M M¡B +?mv M- bÊ K ;b +?Q ?„MX
 L?QM; H9+ M"v GQM; >¢Q h?¬M HÎB M¡B ¬M ?Á F?B M Gw >BM? F?¬M; i? F?®M ¬K H'v ?„M- +?ªv ` MQÊ+ K„iX
 h?ªB L?B çB iÈB # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- v M ioM? çSM; ç| - K„i iQ +?ÈT +?ÈT ;?2M i}X
 h?ªB L?B H" M; QÎB bÎ ?[m Gm•M >²B GBM? G¬- HU+ +ªK M?"M +ÁM ?ÆM +ª GQM; ;B€+ çQÊ+ ibM? +ªK Gw >BM? ç®B GQM; >¢Q h?¬M ?Q" MiQ" M F?€+ pÈB ibM? +ª L;QÊ+ H¢B Gw >BM? M?bM i?'v h?ªB L?B- p°B p" M; #m¬M; i v ¬K GQM; >¢Q h?¬ L?BX
 óh?ªB L?B- çWM; ?B m H¬K5 h ô

h?ªB L?B i`QM; K„i F?| çQÊ+ ?B M w +Q`BX
 óob b Q i T?ªB ?B m H–K\ô
 GQM; >¢Q h?–M FûQ #`M i v M?Ä M?„M +O h?ªB L?B- ? B M;Q`B M?bM M? m- +ª
 i`QM; HÁM; ?„M #'i ;B€+ i?'v 'K €T i?QªB K€BX
 óh,- ;B`F?¬M; T?ªB H9+ M|B +?mv M- +?9M; i K m i?m /¼M +?B M i`Q`M;- `lB F?
 h?m /¼M +?B M i`Q`M; çQÆM; M?B M H` #`M `°M- #`M M?'i /o M?B M H` i?–M ;B[
 G•K >•K ?`M? ç°M; i?"i F?B M M;Q`B #m²M +Q`BX E?¬M; ;B M i`[p"i +O v `®i +m
 M†M;- +?S ç–vX L?QM; v pšM +|+€+?- i?B i? *m²M; J - *-K J #` [m,M; ` - M?ûi p
 J°M; u KX h` M K†i v H` p ç m çÊM +„i i?`iX
 GB T K æQ`M b® #®M +'T bo +kM; ?¼+ F?¬M- F?¬M; ? F?€+? b€Q /MM; K F?Q
 +'i i?B i? X L?QM; i?B i? æ¢B •+ J p` J J½ J°M; u K [m€ +?B K ç` T?QÆM;- F
 G•K >•K +| i`[p"i /mM; HQÊM; HÊM p"vX _®i +m°+- ð+?B M HÊB T?~Kö ?¼+| i? H
 Gw >BM? M?"M çQÊ+ +-M; ?m•M •+ J i?®M; HoM?- FB M [mv i iW #Ä i?B i? M| #
 æ®B pÈB i?B i? + Q çŠM; K i°+- çQÆM; M?B M G•K >•K b) F?¬M; #Ä [m - i?"K
 J°M; u K +kM; #` i?m M?†iX
 Gw >BM? M?"M F?¬M; çQÊ+ M?Ä ;B¼M; M|B pÈB GQM; >¢Q h?–MX
 óL;Q`B M`v M,M; HU+ +?B M ç'm F?¬M; i®i H„K- M?QM; i?"i i? K H K5ô
 iBM?n p•M
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kj8X *?QÆM; d3, h`ªK J UjV

.`+? ;Bª, hBM? otM
 L;m²M,K2i`mv2MX+QK
 a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb
 GQM; >¢Q h?–M KdK +Q`B M|BX
 óh,- çWM; +| i?"M? FB M pÈB ?„MX h`QM; ç°B ç B ç m +| i€+ /KM; +U+ F€ [m M i`
 G•K >•K +kM; M?Q p"vXô
 Gw >BM? +?'M ç°M;- ç°i M?B M M;?o iÈB +€B ;b- +m®M; [mwi F?) M|BX
 ósBM H¶B M? ç ç - F?¬M; T?ªB i, Km®M Hv ;B€M [m M ? ç°B +O ç Xô
 GQM; >¢Q h?–M H„+ ç–m M|BX
 óh,- ç M|B H` HlB i?"i- i, +S çÊB K` t2KX L m i`QM; aÊ >½B "B E?B m æ°M; i?"i
 G•K >•K b) T?€i ?mv i€+ /KM;Xô
 *?Q ç M #•v ;B`- i`W GQM; >¢Q h?–M /MM; K°i pB M >²B GBM? æ M ` - M;Q`B F?
 /QÊ+ v çQ X h`–M M? L?B +kM; +?d /MM; ? i K°i pB M K iBM?X h`QM; i`"M +?B
 ç| H` H€ #`B ç ç°i T?€ pÁM; p•vX æ•v ç m H` i`B M;mv M [mw ;B€- F?¬M; ç M #'i ç
 ? QX
 óæ¢B + - K M; F?¬M; çB i?b ?Ov i?B /B i iQ+? ?ª\ô hQ J½ hB M + Q ;B¼M; ?ÄB ?
 GQM; >¢Q h?–M M;šK M;?o M|BX
 óE?¬M; +-M- ç`Q K iBM? ` - i?B i? +?'i K°i +?¶ b m ç|i–B b) ç >¢Q L;mv i T?|M

G•K >•K H'v` i?B i? *-K J p" *m²M; J +?Q ?„M HBM? +ªKX J i°+ L¢T Gw E?„+ ?
i?QÆM; ¢Q"ML;mv i .¢ ¢½ H" i°B HÈM- +?Q +?9M; i? K i°B +kM; F?¬M; b QX *ÁM
M?B M H" +?2 ;B' m p i iQ+? +?B M ¢'mX a, M K ;Bª HQm H¢B /'m p i +MM; *-K J -
M? mX æ½ i?B m ?Ov`²B- B +| i? M?bM` \

"ÎB pb æ¢B •+ J F?¬M; +| i`mv M` iBM iS+- +?Q M M i?ÎB ;B M i?m /¼M +?B M
h` L?½M +O >"M ok Î i` M F?¬M; i`BM? b€i i bM? ?bM? +?mM; [m M?- H¢B i? K *?
+O GK+ >B- F?¬M; bÊ #` K i°+ i"TFQ+?X

J°i iB M; ¢²M; ?² b m- F?B €M? HY #MM; +?€v- GQM; >¢Q h?¬M /šM i?2Q +?9M; ;

G-M M"v GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ¢ >¢Q L;mv i`ÎB ¢BX a„T iB T + "M aÊ >½B "B E?
i?b GQM; >¢Q h?¬M ;B i, M; KªM; HÈM i?U+ HU+X >¢Q L;mv i F?¬M; +?d +| i? i?
#€+ Hv- [m M i`¼M; H" ,M w ;B[M| p" GQM; >¢Q h?¬MX •M w ¢| ¢ M iW ?mv i K¢+?
F?¬M; b€M? #^M; X

h`QM; [m€ i`bM? H2Q M9B- ? B a, M J æQ" M +| +?9i ?QM; T?'MX J°i i`"M +?B M p
pb i€+ /KM; +O ?¶M HQ¢M M;mv M i® #€+ Hv K" F?¬M; iQM? [m€ ;B M M M- H¢B ¢
/M H" a, M J æQ" M b® #®M + 'T b o ¢ m +| F?¬M; Qi K iBM?X "¼M ?¼ F?¬M; /MM;
¢'B H'v +¬M; ?m•MX

E} #BM? æ¢B •+ J p" J½ J J°M; u K i m v ¢ m H" + 'T #®M- M?QM; F} #BM? ?ÊT i?
K¢M? ?ÆM "Q+? GK+ aQM; æ Q J X "ÎB p"v ¢€M? +? i K°i F} #BM? æ¢B •+ J p" K
¢QÊ+ ¢ M i´M; b® KQÎB H, K ¢B KX G¢B i? K •+ J i?®M; HoM? + 'T b €m p" i¼ F}
+?Q ? B ¢°B i?m ¢QÊ+ i´M; ;B€ i` iÊB +ª M; "M +¬M; ?m•MX

>ÆM M[iMv i?2Q b® H-M +?B M ¢'m ;B i, M; - K†+ F H" ?ÊT i€+ ,M w ;B[¢Q" M
+€ M?•M- ¢ m F?B M i?U+ HU+ i´M; i? +ª ? B ¢Q" M HB M iK+ i, M; H MX

* Q i-M; HB M KBM? i?€M? ¢B M ?¬m M?Q ¢ m iWM; i`QM; a, M J æQ" M` M Hmv
+?Q ?¼ / /"M; i`QÎM; i?"M?X æQÆM; M?B M b® HQÊM; i?QÆM; pQM; +O a, M J
KQÎB a, M J æQ" M- +| i? pQÊi [m i` M ? B KQÆB M, K i?QÎM; i?QÎM; F?¬M; [m€
J æQ" M; BªK [m•M b® H" T iS+ TªB ;BªB i€M- /Q HB M KBM? b„T ¢†i +?S+ p` F?€

"¬m i`ÎB •K m- iW F?B iB M p"Q H½M? ¢` K i°+- HQ¢B F?¬M; F?Q KM K`i M"v Hm-
H" +?•M +?QM? i?'v €M? K†i i`ÎBX

> B a, M J æQ" M i` Q H M M; ¼M M9B F?¬M; + Q H„K- F?QªM; #ªv- i€K i`, K KûiX J
[mw i°+ L;mv i J X

E?¬M; ¢ M K°i iB M; ¢²M; ?² #¼M ¢½ ¢SM; i` M ¢dM? M9BX

hW ¢dM? M9B p¼M; H¢B- t t iWM; KªM? bÆM K¢+?- ;B®M; ? i ¢` ¢² p)X aÆM K
M9B- /M H" M9B +kM; F?¬M; + Q H„KX *| H) H½M? ¢` K i°+ i?®M; i` Qi €M? M„M
¢²B M9B- i?ªK i?U+ p"i ¢ m`i QiX >B M i¢B H" KM ¢¬M; - ?B M` i`KB HOB- +?Q
HQÆM; X

GQM; >¢Q h?¬M H-M M[KÎ` ¢` ¢²- bQ b€M? ¢` ?bM? i` M #ªM ¢²X G9+ M?"M M
¢²X J°i +€B H" ¢¢B F?€B p` i`Q ¢°M; - +€B i?S ? B H" id Kd bÆM K¢+?X h` M #ªM
¢€M? /'m p` i`Q ¢°M; X

J'v M; QÎB F?€+ ¢SM; +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- ;B9T ?„M +?2 ;B| M9B ¢ i` tûi ¢` ¢

óJÈB M½v •+ J i?®M; HoM? M|B "B E?B m æ°M; +?„+ H" aÊ >½B "B E?B m æ°M; M
i X *?9M; i + „i ¢Si pB M [m•M K i°+- F?¬M; ¢ +?9M; T?¶M; ` iBM iS+- i`QM; pÁM
+| pB M [m•M K i°+X *, M +S i?U+ HU+ pB M [m•M K` K i°+ i`QM; ¢°M; +¬m +Sm-
+ÁM b|i H¢B F?¬M; ¢€M; HQX >B M i¢B mv ?B T HÈM M?'i +?QM? H" #ªM i?•M ¢°

L m F?¬M; TªB MÆB F} #BM? æ¢B •+ J ¢ M H" aÊ >½B "B E?B m æ°M; - GQM; >
#¢M K¢Q ?B K` i vX L?QM; t€+ M?"M ¢®B T?QÆM; Km®M iB T + "M ¢°M; - ?„M F?¬
+?B M ¢'mX æ•v +?QM? H" [mv i ¢Q€MX J°i F?B ¢ F} #BM? æ¢B •+ J iB M p"Q a

?¼ H¢B iÈB ç|- M?'i ç`M? b) F?B M ç®B T?QÆM; ?Q`B M;?B- F?¬M; i? #`i +?Êi
M K i°+ ?°B ?ÊT- +?B M ç'm b) i,M; + Q ç° F?|X h`QÊ+ ? i ;BªB [mv i pB M [m
Ua? `2 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV

ó*?„+ +?QM? H` +?¶ ç|Xô GQM; >¢Q h?¬M +?d i v ?QÈM; bQ`M M9B # M FB X " M
M?bM F?¬M; `ä H„KX L?QM; /U i?2Q ç` ç² +?d /šM i?b +?QM? H` +?¶ ç|X

æ9M; H9+ M`v- ç°i M?B M K°i iB M; F m iQ #¶M; +?®+ p M; H MX

ó>9 9 95555ô

hB M; ;B| `Qi çB + i B [m M? [m~M i`QM; [m-M M9B- iU M?Q [m, F?|+ b|B i`m Fô
;B€+ /UM; i|+ ;€vX

E?¬M; +?d K°i iB M; F m iQ- K°i iB M; H¢B K°i iB M; F?¬M; M;WM; [m M? [m~M i
M;`v +`M; bK+ b¬B- +MM; pÈB iB M; ç°M; T?|M; ç¢B- /Q`M; M?Q +ª [m-M M9B ç
HB i i?"K +?Q F?B M K°i b® ?ÁM ç€ `ÆB tm®M; - T?€i ` iB M; p ç"TFBM? ?²MX

J¼B M;Q`B #`i ;B€+ #`i i BX GQ¢B i? M? •K F?B M M;Q`B ?QªM; HQ¢M M v M; ?2 M
+ªK ;B€+ +U+ F€ bÊ ?½BX J'v +¬ ;€B b„+ K†i +| +?9i i`„M;X

hB M; F m iQ /mv i`b F?QªM; KQ`B H,K T?9i KÈB /¬M i€M çBX hmv F?¬M; +| HU+
i`QM; M9B M`v i?b ç€M; bÊ iU i?B M mvX

óæ•v +?„+ H` iW aÊ >½B "B E?B m æ°M; i`mv M iÈBX L m i`QM; ç°M; +| i? M? •K H
i ç m #` +?'M çB +Xô GK+ >B b„+ K†i F?| +QB M|BX

a,M J æQ`M b® #®M +`T bo E?¬M; ;B M K T?€T bQ .`+? Zm•M M|BX

óæ•v ç9M; H` p'M ç - K T?€T F?¬M; ;B M +O i¬B +| i? M; ,M +€+? •K i? M? M?Q
HBM? HU+- +?d bÊ F?¬M; i? FûQ /`BX h¬B +| i? +?®M; çÐ M,K T?9i ç²M; ?²X L
bS+ HU+ i?b i¬B +| i? FB M i`b F?QªM; KQ`B T?9iXô

GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç¬m M|BX

ó*ÁM B +| M,M; HU+ M; ,M +€+? i? M? •K\ô

J'v M;Q`B F?€+ i`WM; M? m MY M;`v- `®i +m°+- KÎ KB M; H¢B H` h`¬M M? L?BX

óh¬B +| ? B K iBM? i?m°+ iQM? F?¬M; ;B M- +| i? F?B M J¢+? æ•m #B M ?| i?"
b€m- ?šM H` T?ÁM; ?° çQÊ+ K°i çQ¢M i?`B ;B MX L?QM; i¬B M; ?o +?d +| i? /mv
+MM; L?½ æbM? T?®B ?ÊT- +| i? i'M; i? /mv i`b KQ`B H,K T?9iX o'M ç H`- +?d

GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç¬m X

óæB i?¬B- +?9M; i i`QÊ+ ibK ` ç°M; `²B M|B b mX h`QÊ+ F?B F?¬M; ;BªB [mv i
b) F?¬M; iB M p`QXô

sm®M; M9B bQ pÈB H2Q M9B i?b çQÆM; M?B M M? M? +?9iX G¢B K°i iB M; ç²M
bQ`M iÁ M9B F?€+X

L?QM; ?¼ M?Q +k F?¬M; M?bM i?'v M;¼M M9B FB X

æ M; H9+ ?¼ ibK aÊ >½B "B E?B m æ°M; i?b i? M? F m iQ H¢B tm'i ?B MX

"ÎB pb F?QªM; +€+? ;¬M- F?QªM? F?„+ i? M? •K tm'i ?B M- K¼B M;Q`B +ªK ;B€+ ç
i" T i`mM; H¢B iU i?9+ ç~v HBM? HU+ #ªQ p H¶ i B- +® ;„M; M; ,M +€+? b|M; •K F?

L?QM; ?B M M?B M F?¬M; / M; ,M +ªM iB M; F m iQX *Q`M; ç¢B b|M; •K F?¬M; +?
M?"T p`Q- +ÁM i`U+ iB T F?B M i?•M i? ?¼ F`+? HB i`mM H M- H`K HBM? HU+ i`
iB m ? QX Ua? `2 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV

a|M; •K `ä ``M; K¢M? M?QM; +ÁM F?¬M; ç M KS+ F?¬M; i? +?`m çUM;X .M b Q i
[m-M M9BX

æ9M; H9+ M"v- iW F?®B M? K i?¢+? +€+? ?¼ M,K KQÆB Kûi ç°i M?B M +?mB` p
J¶B +€B +?mB` p°B p" M; M?Q ç M; +?¢v i`®MX
ó•+ J \ô
æ-m iB M +?mB` `ä`"M; H" K°i æ¢B •+ J - b m HQM; M| +ÁM +| ? B •+ J h?m"i a
K†+ €Q +?Q" M; /"B +-K T?€T i`QÊM; ç2MX S?Q b m M[çB i?2Q M,K- b€m hB m
hB m •+ J #° /¢M; `i i? i?ªK- KB M; KkB- F?|2 K„i ç m +?ªv` K€m ç2M- ?B M M
+QÌM; ç¢B b|M; •K iW aÊ >½B "B E?B m æ°M;X
GQM; >¢Q h?-M p m M; i v ?QÈM; ç^M; i`QÊ+- a, M J æQ" M b® #®M +`T b o i?Q+? F
M; Q" B- ç²M; i?ÌB t m' i ?B M +ÁM +| K" M; #¢+ HÈM i`" M M; "T F?-M; ;B M / Q ç°M;X
L?[M; •+ J ç m `i v m Èi- GQM; >¢Q h?-M F?-M; i`-M; +?ì iW KB M; +?9M; çQÊ-
[mv iX
GK+ >B i?b i?"Q MB K p" B +•m +?9 M;[- T?€T i`QÊM; ;BÆ + Q- K°i i-M; €M? b€M
K¼B M; QÌBX "¶M; +?®+ +ªK ;B€+ M|M; Mªv /Q iB M; F m iQ ;•v` ;BªK #Èi `i M?F
+?9+O KK+ bQX Ua? `2 #v , JhZ @ " MHQM;XmbV
hB M; F m /mv i`b F?QªM; KQÌB H,K T?9i i?b #B M K'iX > B a, M J æQ" M KQÌB #
i`9i çQÊ+ ;€M? M†M;X \*€+? + "M; ; -M- mv HU+ iB M; F m +kM; K¢M? `i M?B mX L
i?•M M; ,M +ªM- +QB M?Q KB M +QÐM; +?`m çUM; çQÊ+X
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kjeX *?QÆM; dN, Zm M; *?B æ½M; .¢M; URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h?m" M i?2Q p` i`Q •+ J t m' i ?B M çB i bK- GQM; >¢Q h?-M p" ç€K #¢M`®i +m°+ i b
E?B m æ°M;X

L|B H" ç°M;- F?-M; #^M; M|B H" F?2 ?ÎX

E?2 ?Î`°M; +?WM; # Kûi- + Q b€m- #ªv Kûi- # M i`QM; i®B QK- F?-M; #B i b•m #
p"Q +| `i M?B m +?¶ M Si- ?B M M?B M H" #` b|M; •K F?OM; #® +?'M ç°M;X

o" M /KM; HBM? HU+ /Á tûi- +| i? +ªK ;B€+ ç M M? K i?¢+? Î ç•v +U+ F€ +SM; `„M
a m F?B [m M b€i i bM? ?bM? MÆB ç•v- €M? K„i K¼B M; QÌB i" T i`m M; T?Q GQM;

G•K >•K #U+ KbM? M|BX

óL?B K pK HB M KBM? çQ +?Q i?" i F?-M; i®i- F?-M; M|B `ä`"M; MÆB M"v iB M; F
i F?-M; +| #'i +S +?m" M #` M"Q +ªXô

GQM; >¢Q h?-M M; šK M; ?o- M|BX

óh çQ€M i`QM; pÁM; # M; "v K i°+ b) F?-M; T?€B pB M [m•M iÈBX L?Q p"v- +€
i?¢+? ç°M;- Î i`QM; ç|M; ?d M;ÆBX L; Q" B +Y ç´ K°i Qi ç€- p"v +| i? ;BªK #Èi M;
i`QÊ+ +Y ç°M; i?Y +QÌM; ç°•K i? M? # M i`QM;- ç t2K /U p"Q M,M; HU+ +?9M;
H•mXô

GK+ >B M|BX

óæQ" M i`QÎM;- + "m H" H½M? iK iQ" M ç°B- b Q +| i? iU KbM? K¢Q ?B K\ æ i iÈB
i +| i? +?`m çUM; çQÊ+ i?b +?„+ K¼B M; QÌB F?-M; b QXô

GQM; >ϕQ h?–M H„+ ϕ–m- M|BX

óE?¬M; ϕQÊ+- F?¬M; B #B i i`QM; ϕ°M; +| +€B ;bX M;QÆB F?¬M; +| HU+ T?ÁM;
i?b H`K b Q\ J¼B M;QÌB ϕWM; M|B M[ - i ϕSM; Î+Y ϕ°M;- b) F?¬M; iB M b•m p`C
M´B M[b) ϕB` X G•K >•K- M;QÆB +?m~M #` K°i Qi ϕ²+| i? M?ûi p`Q i B- +?9M; i
i?U+- +| H) +?`m i´M i?QÆM; M?Ä ?ÆM +?9iXô

óæQÊ+Xô

*€B ;b H` H½M? ϕϕQ +?•M +?QM? \ G½M? ϕϕQ i?U+ bU H` T?ªB ;€M? p€+ M?B K pK
M?•M i`¼M; v m GQM; >ϕQ h?–M ϕQÊ+ K¼B M;QÌB i?W M?“MX

GQM; >ϕQ h?–M #|T #|T i v h?ªB L?B- w #ªQ KbM? b) F?¬M; +| +?mv M ;b- iB M p

æ°M; `i i®B- ϕQÆM; M?B M ϕ®B pÈB GQM; >ϕQ h?–M i?b F?¬M; i?“M? p´M ϕ X Z
æbM? # v T?Q i`QÊ+X Zm M; K M; p`M; iW i?•M i? id H ?Q`M K„ MÎ`°- [m M; M
b€M; tmM; [m M?X

æB p`Q ϕ°M; +?d ?ÆM KQÌB Kûi- ? B i?B i? hB m •+ J ϕ`T p`Q K„i GQM; >ϕQ h?–
+?9M;- GQM; >ϕQ h?–M iB TiK+ t•K M?“TXUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

V

>„M ϕQÆM; M?B M F?¬M; +| F?ª M,M; ϕSM; Î+Y ϕ°M; i?W M?“M i? M?•KX S?ªB
+| i? i?“i bU +ªK M?“M +QÌM; ϕ°•K i? M?X

E?Q HQm HϕM? H)Q [m M? [m~M i`QM; ϕ°M;- bQ pÈB # M M;Q`B i?b HϕM? ?ÆM M
GQM; >ϕQ h?–M i®+ ϕ°iB M iÈB F?¬M; K m- pW ϕB pW +~M i?“M [m M b€i p€+?

>„M T?€i ?B M- p€+? ϕ€ F?¬M; +| /´m p i M;QÌB ϕ`Q- ?Q`M iQ`M H` /Q i` M M9B iU
ç€ ;B®M; M?Q +€B Î+Y ϕ°M;- F?“T MÆB ϕ m +| p i`ϕM ϕ` +?“MX

.QÈB +?•M F?¬M; +| ϕQÌM;- iQ`M H` ϕ€ HÎK +?ÎK- #ÎB p`v `i F?| ϕBX h`QM; ϕ°M
?ÆM M[M9B iU MSi` +U+ #´i [mv i„+- MÆB MÆB # +QM; F?B M L?½ æbM? iªM
+?Q GQM; >ϕQ h?–M M?bM F?QªM; +€+? F?¬M; iÈB KQÌB KûiX

GQM; >ϕQ h?–M pW ϕB pW ϕ K +U Hv KbM? iB M H MX

E?B ?„M ϕB F?QªM; ? B i`,K Kûi i?b T?Q i`QÊ+ #Qi ϕQÌM;X J°i F?2 ?Î+U+ HÈM
E?2 ?ÎM`v /¼+ tm®M; /QÈB- K` # M /QÈB H` pU+ b•m F?¬M; i?´v ç€vX

h?€M? GBM? ?mv ϕ°M;- K°i Zm M; h`ªK EB K +?ûK ?QÈM; # M i`QM; F?2 ?ÎX Zn
i?2Q [m M; K M; +?B m`¼B- GQM; >ϕQ h?–M M?bM i?´v # M /QÈB F?QªM; K´v +?

>Qi K°i M;KK F?Q HϕM?- i` M F?m¬M K†i M;QÆB im´M +O GQM; >ϕQ h?–M i`M M

h`QM; F?2 MÆB MÆB ϕ m H` ϕ€ F?¬M; ϕ²M; ϕ m- +| +?¶ ϕ KQÊM HU+- M?QM; F?–
M`v`®i+m°+ b•m # Q M?B mX >ÆM M[?„M`ä`M; +ªK ;B€+ ` - M?“M M?ϕi HBM
i?2Q ;B| # v`X

GBM? HU+ imv`^M; `i M?ϕi M?QM; +| ?ÆB i?Î?mM; €+- iU M?Q [m€B p`i,M i?´i
? B hB m •+ J - GQM; >ϕQ h?–M F?¬M; +| M?bM i?´v i?B i? K i°+ F?€+X *| H) K
i`QM; M?QM; F?¬M; H2Q H MX \_®i+m°+ i`QM; +€B F?2 +| i?S ;b\

hmv +€B F?2 F?€`°M; M?QM; # M i`QM; +?¶ M`Q +kM; b„+ M?¼M- M? K i?ϕ+? b„+
F?B ;†T T?ªB +QÌM; ϕ`+? i?b F?¬M; i? T?€i ?mv M,M; HU+X >„M #´i ;B€+ M?Qm

*QM ϕQÌM; T?Q i`QÊ+ F?¬M; +| H®B`)- +?QM? H` M|B ϕB p`Q F?2 ?Îi`QÊ+ K„i H
i? M?•K FB +?d bÈ H` iW F?2 ?ÎM`v K``X

E?¬M; H¶ K½M; p`Q ϕ°M;- GQM; >ϕQ h?–M HMB HϕB K´v #QÊ+- FB K MÆB #^M;
M;²B tm®M;- ϕB m ?| ?ÆB i?Î H†M; H) +?| ϕÊBX

L m aÊ >½B "B E?B m æ°M; i`"M M;"T M;mv ?B K F?¬M; #B i- p"v T?ªB /MM; +€+?
 +ª M;mv ?B K ûT iÊB KS+ +| i? F?®M; +? X
 E?¬M; T?ªB +?| çÊB [m€ H•m- iB M; ;B|`Qi H-M i?S # tm'i ?B MX GQM; >¢Q h?-
 `X L;mv M M?•M F?B M ?„M i?Î T?`Q F?¬M; T?ªB pb iB M; F m mv HU+ v m çB- K
 " çÊi tm'i ?B M F?QªM; +€+? ?-m M?Q ;B®M; M? m- i`QM; iB M? ?m®M; M`v- Qi M
 #`p` /U çQ€MX L m iB M; F m iQ F?¬M; t€+ ç`M? i?ÎB ;B M- T?B M T?S+ b) ``i HÊ
 L?QM; GQM; >¢Q h?-M i?ª HÄM; +?d /mv i`b i`QM; F?QªM? F?„+ - M?Q ?„M ç½ çQ
 mv HU+ HÊM ?ÆM M?B mX
 hB M; ;B|`Qi +?|B i B F?B M +ª ç°M; F`+? HB i`mM `~vX L?½ æbM? ç½ i`QÊ+ iB M
 h?€M? Zm M; h`€QX GQM; >¢Q h?-M T?|M; i?Q+? ` F„ M,M; +® ;„M; M;„M +€+? i
 i?ÎB M;QM; i?-M p"M +?mv M .`+? h?€B GBM? GU+ i`ªB `°M; iQ`M i?•M- /®+ bS+
 t•K M?"TX
 " M M;Q`B M;?2 i? M? •K M`v i?b i?'v i? HQÆM;- Î i`QM; ç°M; i?b GQM; >¢Q h?
 `M;X
 h? M? •K i? HQÆM; +| i,M; F?¬M; ;BªK- #ÎB pb H`i`QM; ç°M; M M i? K M;QM; iK
 HB i +?'M ç°M; /QÌM; M?Q Km®M tû M€i i?•M i? GQM; >¢Q h?-MX h?€M? Zm M
 F?OM; #® M`v- F?¬M; M;Ì K m +?|M; tm'i ?B M p i M Si- i M pÐX
 h®+ ç° b|M; •K +?'M ç°M; i?"i bU [m€ K mX GQM; >¢Q h?-M iBM? i?-M +MM; h?
 i?¬M;X E?QªM? F?„+ h?€M? Zm M; h`€Q pÐ i M- ?„M +kM; F m ` M K°i iB M;- M?Q
 t i [m iB b€M;X
 GQM; >¢Q h?-M ;B[iQ i? H9+ i`QÊ+ - F?¬M; ç°M; ç"v- M; v +ª p"M +?mv M HBM?
 i?€B ;B®M; H9+ ç-m- h?€M? Zm M; h`€Q i?S ? B H-M M[ T?|M; `X
 GBM? +ªK Î`i M?B m H9+ tm'i ?B M +U+ F€ M;„M M;OBX GQM; >¢Q h?-M +® ;„M
 pb F?¬M; ç T?-M HBM? +ªK M`v #B M K'iX
 *?®+ H€i b m- h?€M? Zm M; h`€Q i?S ? B i M pÐX
 h`QM; ç°M; iB M; F m iQ imv +QÌM;- M?QM; GQM; >¢Q h?-M /M ;b +kM; H`+QÌM;
 J +ÁM +| i? KB M +QÐM; +?®M; çÐ iB M; F m- b Q ?„M F?¬M; H`K çQÊ+ +?S\ .Q
 F€ /`FB - GQM; >¢Q h?-M imv i F?¬M; #ÎB pb iB M; F m iQ bBM? ` +ªK t9+ M|M;
 M;QÊ+ H¢B M;`v +`M; b€M; M;ÌBX
 h?€M? Zm M; h`€Q +?ŠM; [m H`F„ M,M; i K ;B B +O h?O >° F} bo- H'v im pB H
 >¢Q h?-M- T?|M; i`K +€B ç m F?¬M; i?"M? p'M ç X >m®M; +?B +ÁM +| Zm M; M;n
 ?¶ i`ÊX
 h?€M? Zm M; h`€Q K°i +€B H¢B K°i +€B i M pÐ- GQM; >¢Q h?-M F?¬M; ? /B ç°M
 +?d +?†i +?) #„i H'v T?-M HBM? +ªK FB - F?¬M; ç M| +?¢v K'i- i`-K ioM? +ªK ;B
 h`QM; HÁM; ?„M /-M im¬M ` +ªK ;B€+ ?QM; T?'M K½M? HB i- +MM; pÈB HBM? +ª
 F?¬M; M;WM; /•M; H MX
 GQM; >¢Q h?-M M°B HBM? HU+ #~K bBM? + Q iÈB +?QM KQÆB +?QM- +| i? M|
 F} bo +| M;° iQM? K¢M? M?'iX G¢B i? K iBM? i?-M HU+ #~K bBM? ç½ F?€+ i?QÌM
 M;QÌB i?QÌM;X h`W h?ªB L?B ` - Î ? B T?QÆM; /B M +ªK ;B€+ p` HoM? M;° - F?¬M
 E€ M;° poM? pB M ç +?Q M;QÌB +| +?m`M #`X E?B ?B m ` K°i pB +- i` M K†i GQM
 E?B i? M? F m iQ #B M K'i- GQM; >¢Q h?-M M;QÊ+ H¢B +| +ªK ;B€+ iB + Mm®B-
 F?¬M; +?¢v i?Q€i çQÊ+X "ÎB pb M|i`B i ç #B M i?"M? HoM? M;° +O GQM; >¢Q h
 Zm M; K M; iQK M?ç i tm'i ?B M i` M i`€M GQM; >¢Q h?-M- ;B•v iB T i?2Q ?„M ç½
 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

V

Zm M; K M; iQK +?Êi H|2- GQM; >¢Q h?–M tm'i ?B M # M +¢M? >¢Q L;mv iX G9+
? B GB T K æQ" M- K°i ? M; ¸°M; ;BªM /` ¸½ ¸"Q tQM;X

GQM; >¢Q h?–M ¸°i M?B M tm'i ?B M ?M /¼ K¼B M;QÌB- bmwi M[H"K ibM? ?m®
óG" i ¸•vXô GQM; >¢Q h?–M p°B p" M; M¡BX

J¼B M;QÌB i?'v ?„M ¸ m i`ÊM iQ K„i- M; v +ª h?ªB L?B +kM; F?–M; M;Q¢B H X "ÎB
F€ [m€B- ?„M +?QM? H" F} bo5 *?S F?–M; T?ªB i?Q+? F?€+? K ?B m ~M M9TX

GQM; >¢Q h?–M KdK +QÌB M¡BX

óJ¼B M;QÌB ¸ m H" M;QÌB KbM?- i +kM; F?–M; ;B'm /B KX h p" >¢Q L;mv i H" ?
K¢+? HB M M? m- +?9M; i +| i? M?€v K„i i`mv M i®M; ¸ M pÈB M? mX *?Q M M K
?B K; b- +?d +–M >¢Q L;mv i Î# M M;Q" B- i M„K +?„+ +| i? i?Q€i i?•MXô

h?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m +ÁM ¸Ð- b€m M;QÌB GB T
Gw >BM? ` - M,K M;QÌB FB +| +ªK ;B€+ M?Q ¸ M; ;†T [m,X

"¼M ?¼ i?"K +?Q #m²M #U+- pb b Q KbM? F?–M; +MM; GQM; >¢Q h?–M +?mM; K°
GQM; >¢Q h?–M M¡BX

óhU M?Q +?9M; i /U ¸Q€M- i`QM; ¸°M; iB M; F m iQ +"M; K¢M?- +ÁM +| +QÌM; H
pÈB HBM? HU+ i?b i`MM; FQ+? `i HÈMX L?QM; i i?–M; [m i?Q M;?B K- +| i? +
QÊ+ +?WM; iB m ? Q ? B T?–M HBM? HU+X J¼B M;QÌB i?U+ HU+ F?€+ M? m- i ¸
HBM? HU+Xô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kjdX *?QÆM; dN, Zm M; *?B æ½M; .¢M; UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

óL m +?9M; i T?®B ?ÊT HšM M? m- H¢B M?Ì F„ M,M; T?ÁM; M;U [m–M i? - iB m
i`QM; pÁM; K°i T?–MX o"Q ¸°M; F?–M; i?"M? p'M ¸ - M?QM; b•m i`QM; ¸°M; - i T?
tm®M; /QÈB- b•m F?–M; ¸€vX hB M; F m iQ H" iW +?† ¸| i`mv M ` X *?9M; i F?–M
M?QM; i +| i? +ªK i?K ¸QÊ+ HBM? HU+ i`"M M;"T €+ w / Q ¸°M;X *| F?ª M,M; H"
?B K F?–M; #B iX J¼B M;QÌB +kM; i?'v M,M; HU+ iU #ªQ p +O i `²B- +?Q M M i
ibK FB K- H–M M"v b) /MM; #ªQ i?¢+? i`mv i–K ¸ ;?B M?ÈXô

óh ¸B +MM; M;QÆB M?û\ô h?ªB L?B M¡B pÈB GQM; >¢Q h?–MX

GQM; >¢Q h?–M H„+ ¸–mX

óJ°i KbM? i ¸B i®i ?ÆMX *| >¢Q L;mv i Î ¸•v- i iMv i?ÌB +| i? i`mv M i®M; ` M;Q

h?ªB L?B i?m" M i?2Q ;"i ¸–m- ¸Q+? i?"i H'v i?U+ HU+ ?B M ;BÌ+O GQM; >¢Q h?
¸°i M?B M tm'i ?B M ;B i M; v- i?b F?–M; +–M HQ H„M; +?Q ?„MX

L?QM; Km®M ;B i +? i ?„M M; v M¡B / ?ÆM H"KX æWM; [m M i` M M;QÌB ?„M +| O

æ•v`®i+m°+H`+€B;b\hÁ i?€T+QFB i?"i`H`i?S;b\

J†+ /Mi`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?–Mi`MM;"Ti?„+K„+–M?QM; H9+M`v?„MF?–M
+| i? i"Ti`mM; iBM? HU+ +?®M; +UiB M; F m F?OM; #®+?Q iWM; +|X GQM; >¢
F?–M; HoM? M; °Zm M; *?B æ½M; .¢M; – +?QM? KbM? Î ¢•v +?d bÊ K°i T?9i ¢²M; ?
F?OM; H`Ki HB iX L m Km®M FB Mi`bi`QM; iB M; F miQ M`v- /QÈB iBM? ?m®M
;B B KÈB H`K ¢QÊ+X

G–M M`v iB M; F miQ ¢®B pÈB GQM; >¢Q h?–M ¢†+ #B i +?"K- F?B`®i+m°+M
?QªM; bÊ T?€i ?B M ?ÆM K°i MY HBM? HU+ #B M K`iX

G`K ¢Q`Mi`QÎM; GB TK æQ`M- GQM; >¢Q h?–M` T?€M ¢Q€Mi?S M?'i +?QM? H
T?ªB ? B GB TK æQ`MM?Q ?¼+| i? ?Q`Mi?"M?X

h` tûi aÊ >½B "B E?B m æ°M; ¢QÆM; M?B M +kM; # Q ;²Ki?, K /Á # Mi`QM; i?€T
im pBM?Q ?¼- +| i? ¢B mi` # Mi`QM; F?–M;\

*| i? Î +?¶ b•m /QÈB HÁM; ¢'i t•v M M K°i iÁ i?€T + Q- T?ªBM?Q i? M`Q KÈB H
+QîM; ¢¢BM?Q J h?–M >Q`M; – Qi M?'i +kM; T?ªB H` +QîM; ;Bª + 'T +?QMX

Zmv i F?–M; i? ¢ ¢²M; #¢MiÈB ¢•vX h`QM; KQÌB ? B M; QÌB +?d bÊ K¶B KbM? h
iB M; F m- M; QÌB F?€+ imv i ¢®B F?–M; +| F?ª M,M; bBM? i²Mi`QM; b|M; •K +?'M

*Sp`v`9i HmB\ GQM; >¢Q h?–Mi?"i F?–M; + K HÁM; – F?–M; / /`M; ¢ M ¢QÊ+ ¢•v
K†+ F` b Q +kM; T?ªB p`Q i`QM; i?€T M?bM K°i +€BX

>Qi b•m- GQM; >¢Q h?–M pW ¢B m ¢°M; h?€M? .šM GBM? G– ?²B T?K+ HBM? H
F? ;B[KbM? p` >¢Q L; mv iXUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; XmbV

GB M ? M?Q +k +?†i +?)X æ9M; `²B5 *?Q /M >¢Q L; mv i Î F?–M; ;B M F?€+ +kM
F? HB M ? ?„M- ?B Mi¢B +?šM; [m H` F?QªM; +€+?K`i?–BX

E?B GQM; >¢Q h?–M H–M M[M; ~M; ¢–m M?bM ?QÈM; i?€T + Q- ?„M T?€i ?B M M
¢°M; [m"i ¢ M; +?"K`½B iB T + "Mi?€T + QX

s2K` +?9M; M| pšM H` Km®M /€M p`Q i?€T + Q- iU M?Q H9+ i`QÈ+– b m ¢| iB
?B M- F?–M; M; WM; im–M ?Q`M [m€ i`bM?X

h?, K /Á- GQM; >¢Q h?–M #QÈ+ ` p`B #QÈ+X >„M F?–M; i? ?Q`MiQ`M F?šM; ¢
i`„M; # M? #²M; i` M F?–M; i`mM; +| ?¢B pÈB ?„M ? v F?–M; – +?Q M M T?ªB +`M i

E?B M ?„M imv i p¼M; H`- ¢€T €M H` F?šM; ¢`M?X

E?B GQM; >¢Q h?–M #QÈ+ +?•M p`Q ¢°M; [m"i ?bM? i`Mv #QÈ+ ¢–m iB M- tmM;
HQÊM; HBM? ?²M H"TiS+ T?€i ?B M` ?„M- +?šM; +?9i /Q /U ¢B M +m²M; M?"Q i

E?QªM; +€+? ;–M- GQM; >¢Q h?–M +| i? i?'v`ä iWM; ¢Q`M HBM? ?²M t€K i`„M; c
hmv H` M,M; HQÊM; HBM? ?²M M; QM; iK- +kM; ?B M` M M? €+X

æQ`M Q€M HBM? i?S M?'i K¢M? p p`Q h?€M? Zm M; h`€QX GQM; >¢Q h?–M ¢½ H
HBM? ?²M +?šM; [m H` ?bM? i?€B K°i HQ¢B M,M; HQÊM; X >ÆM M[M?[M; Q€M
?šM b) #` [m M; i?m°+ iQM? +O KbM? F?„+ +? – +?Q M M ?„M F?–M; [m€ HQ H„M
mb V

L?QM; F?B Q€M HBM? i?"i bU p +?¢K h?€M? Zm M; h`€Q- GQM; >¢Q h?–M FBM?

P`M? ¢MM; ¢MM; 555

h?€M? Zm M; h`€Q M?€v K„i M`imM; X GQM; >¢Q h?–M +?d +ªKi?'v| + KbM? M?Q
M,M; HQÊM; #, M; H½M? F?OM; #® i`MM;"TiY pQM; H¢B +?mb i?šM; p`Q HBM?
¢Q¢i i?•M i? ?„MX h` €+- M,M; HQÊM; HBM? ?²M #, M; H½M? +U+ F€ K¢M?X *?
i`MM; FQ+?- i?İB; B M M; „Mi`QM; ¢–m tm'i ?B M +?¶ i`®M; X \*?Q /M H` Zm M; M;
M?QM; ¢ m #` €T +? i`QM; i?•M i? GQM; >¢Q h?–M- ¢®B /B M Q€M HBM? +QîM;

æ-m | + i`®M; `¶M; F?B M GQM; >¢Q h?-M F?-M; +| M,M; HU+ HB M ? >¢Q L;mv i
i?"i [m€ KS+ FBM? F?OM;X L| +?d H" K°i T?-M i`QM; ?"M; i`,K Q€M HBM?- +?d K
M?bM F?-M; ? #„i K„i- ¢½ F?B M GQM; >¢Q h?-M M; v +ª +Æ ?°B +?¢v i`®M +kM
h`QM; H9+ p¬ +MM; M;mv +`T M`v- ¢°i M?B M- K°i iB b€M; iQK tm'i ?B M Î ¢€v K
i`€M ?„M- +?QM [m M; p,M iQK H-M M[tm'i ?B MX
J°i p-M; b€M; iQK K¬M; HmM; iW i`QM; M;Q`B GQM; >¢Q h?-M iªM ` X J†+ F H" ¢
p`Q GQM; >¢Q h?-M ? v KQ`B ¢Q`M Q€M HBM? ; -M ¢|- F?B #` iB b€M; iQK i`MM;
HQÆM; +?| B i B- # v M? M? +?¢v i`®MX
Zm M; K M; iQK +?B m i`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?-M- i?•M i? iQ HÈM +O >¢Q L;mv
>¢Q h?-MX J`m iQK ¢"K F?-M; M;WM; iW i?•M i? M| F?m +? i€MX hB m Zm M; - h
¢-m b€m +QM K„i ¢-m #B M i?"M? K`m iQKX
P€M HBM? i`QÊ+ ¢| p¬ +MM; K¢M? F?B M GQM; >¢Q h?-M F?-M; i? M; ,M +ªM- M
K M; iQK >¢Q L;mv i T?| M; ` X h`QM; K°i +?m¶B iB M; ; B| `Qi b„+ M?¼M- #^M; i®-
M?Q H" Q€M HBM? Î t M?`i +kM; F?-M; /€K t¬M; iÈB M[X
>¢Q L;mv i T?| M; ` HQ¢B K`m iQK M`v GQM; >¢Q h?-M F?-M; +?d K°i H-M i`¬M;
?„M KÈB +`M; +ªK M?"M `ä ``M;X
GU+ HQÊM; HBM? ?²M- ¢| H" HU+ HQÊM; ¢ M iW HBM? ?²M >¢Q L;mv iX J„i i?'v
H M- GQM; >¢Q h?-M M?`M F?-M; ¢QÊ+ i?Î T?`Q K°i ?ÆBX oW M½v ?„M i?"i bU
+QÊT ¢BX
>¢Q L;mv i p` GQM; >¢Q h?-M i•K HBM? iQÆM; i?¬M; - ¢QÊ+ M| /šM /„i- GQM; >¢Q
¢½ M;²B i` M HQM; >¢Q L;mv iX *MM; M| K°i +?¶- GQM; >¢Q h?-M +?Êi +| +ªK ;B
ó>¢Q L;mv i- +?9M; i i`Î p i?-BXô GQM; >¢Q h?-M F?-M; + K HÁM; HB + K„i i?€
>¢Q L;mv i # ¢-m ¢ m M;Q€B M?bM GQM; >¢Q h?-MX GQM; >¢Q h?-M FBM? M;¢
K`m iQK H`T H€M? [m M; K M; +´ pkX
" +€B ¢-m +MM; H„+ HQ ?QÈM; GQM; >¢Q h?-M- >¢Q L;mv i i`mv M iÈB w MB KX
MÆB M`v i¢K i?`B F?-M; +| M;mv ?B KX hmv i`QM; i?€T +| M;mv +Æ M?QM; b) F?
i?`B ? B M;Q`B +ÁM +| i? SM; T?| ¢QÊ+- FB M M;?` GQM; >¢Q h?-M iB M p`Q i-
*?Q M M M|B iÁ KÁ ?¢B +? iKB m- GQM; >¢Q h?-M H-M M`v ,M ¢ m F?´ ``²BX >¢Q
M? - /K GQM; >¢Q h?-M H`K +?mv M t`mX

#B;HQp2

h€+ ;Bª, æQ`iM; :B h K h?B m

k9yX *?QÆM; 3y, h`Q`iM; JB M ooM? >^M; UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?-M p®M H" +| +?9i F?-M; + K HÁM; - ¢ M; ?` +O >¢Q L;mv i H`K ?„
M?'i i?2Q i`QÊ+ K„i t2K ` - >¢Q L;mv i +| i? F?„+ +? Q€M HBM? M;Q`B i?€T- +?c
i`QM; i?€T- +?„+ H" b) F?-M; +| M;mv ?B K ;b ¢•m\

óh®i- p"v +?9M; i ¢B M?bM t2KXô

ó: ` Q- ; ` Q- ; ` Q5ô " iB M; `®M; ¢²M; i?`B T?€i ` iW # +€B ¢-m >¢Q L;mv i- #®
iQ HÈM +äM; GQM; >¢Q h?-M i?ŠM; ?QÈM; i?€T + QX

>¢Q L;mv i T?|M; ` K`m iQK ?`Q HBM? ?²M [m M; mv ?B T- b® HÈM Q€M HBM? #
` - F?¬M; K°i +€B /€K iB T +`MX >¢Q L;mv i M;~M; + Q ¸-m- +| K'v T?-M imM; ?
Hv p`B i`,K Kûi >¢Q L;mv i +?d +?¢v ;B•v H€i ¸½ iÈBX G9+ i`QÈ+ GQM; >¢Q h?-M
M?bM i?'v +Y +?QM? iÁ i?€T + QX "¼M ?¼ pÁM; [m # M +¢M?- K°i +€M? +Y +
K†i K°i M;QÌB K°i i?9X

L?bM ¸ M +€M? +Y iQ M`v- ¸-m iB M ¸2K ¸ M +ªK ;B€+ +?Q GQM; >¢Q h?-M +?Q M
HQ¢B t•v tUM;X

*€M? +Y K`m t€K i`„M;- F?¬M; +| ¸B m F?„+ ?Q p,M ;b- +?d K°i ¸B K M`v ¸½ F?
¸ŠM; hBM? GBM? i°+X >ÆM M[i` M ;|+ +Y - +| K°i T?B M ¸€iQ- # M i` M +| M,K

GQ¢B p,M iU M`v `i ;B®M; ?B M ;BÌM?•M HQ¢B bY /KM; p,M iU- +?d H` F i+'m +
h?-M KÆ ?² +| i? M?"M ` # M i` M pB iH` h`QÌM; JB M ooM? >^M;X

J†+ /M +€M? +Y M`v p¬ +MM; ¸ÆM ;BªM- F?¬M; [m€ + Q- M?QM; ¸SM; i`QÈ+ M|
HÈMX hU M?Q +| K°i iÁ M9B + Q p¢M Kûi M;¢Q M;? ¸SM; i?ŠM;X

>¢Q L;mv i # ¸-m b€m K„i H'T HÈM? iB b€M; H| K„i- i?•M ?bM? M;?B M; [m -
+Y K` +?¢v b M; +¢M? +Y X hB m h? M? ?€ KB M; ` - K°i ¸Q`M ;B| H®+ ¸~v ?QÈ
€M? b€M; t M? M`v- >¢Q L;mv i ¸°i M?B M +?¢v M; M; F b€i Kûi ?€T- ?Q`M iQ`M
+Y XUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmbv

P`M? Fûi Fûi5

*Y KÎ F?¬M; / /`M;- M;QÈ+ H¢B M?ÌM;mv M i® ;B| i?9+ ¸~v- M| H†M; v M F?¬M;

L?QM; F?QªM? F?„+ M| KÎ ` - K°i ¸Q`M F?Q K`m t€K ¸2M iW i`QM; i?€T T?Ki` X æ
F€ i?m-M i`M?- M?QM; #'i +S bBM? p"i M`Q ¸ m F?¬M; Km®M iB T t9+- #ÌB pb M|

" M M;Q`B ¸€K Q€M HBM? ¸ M; /-M /U p`Q i?€T + Q- /QÌM; M?Q T?€i ?B M i?S ¸
iS T?Q X o®M iB M; F m iQ F?¬M; M M tm'i ?B M H9+ M`v #¶M; T?€i` X

GQM; >¢Q h?-M p°B p`M; T?|M; i?Q+? h?€M? Zm M; h`€Q- # Q T?O KbM? p` >¢Q
+?®M; +U iB M; F m K M; ¸ M b|M; •K FBM? F?OM;X

E?Q HQm K`m t€K ¸2M iW i`QM; i?€T im¬M ` - Î i`QM; F?¬M; F?Q F?m +? i€MX *|
+ Q- ¸°M; i€+ pb ?ÆB +?"K +?9i ¸KM; T?ªB M| - H"TiS+ #B M i?"M? K`m t€K i`„M
i?ŠM; ?QÈM; i?€T + Q- ;B•v H€i b m #B M K'i F?¬M; i?'vX >B M M?B M Q€M HBM
iY pQM; iBM? i?m-M M`vX æ®B pÈB +?9M; M| i?b ?ÆB i?Î +O i?€T + Q +`M; H`H

h`QM; H9+ GQM; >¢Q h?-M p"M +?mv M ¸-m |+- T?€M ¸Q€M ibM? ?bM? tmM; [m
i?•M ?bM? +?Èi H|2- ¸½ +?mB p`Q i`QM; i?€T + QX

hbM? +ªM? F€ [m€B tm'i ?B MX :B•v T?9i >¢Q L;mv i K°i +?•M #QÈ+ p`Q i?€T +
¸°i M?B M M;WM; #†i- F?¬M; ;•vªM? ?QÌM; iÈB GQM; >¢Q h?-M M[X L?QM; iB M
F?B M H¶ +?•M H¬M; iQ`M i?•M GQM; >¢Q h?-M /UM; i?ŠM;XUa? `2 #v , JhZ @ "

sm'i ?B M i`QÈ+ K„i ?„M H` K°i ¸¢B bªM? `°M; HÈM- F?¬M; i®B ¸2M M?Q i`QM; i
M?bM i?Q€M; ¸½M;- ?Q`M iQ`M H` K`m t€K i`„M;- ?ÆM M[ `°M; HÈM ?ÆM bQ pÈM

*| #®M KQÆB i€K +°i i`K +?®M; ¸Ð F?mM; ¸dM? + Q ;-M KQÌB KûiX h'i +ª K`m t€K
GQM; >¢Q h?-M F?¬M; i? i?'v `ä ibM? ?m®M; i?U+ i X "®M KQÆB i€K +°i i`K M;
bªM?- # M i`QM; H` +€B ;b i?b M?bM F?¬M; `äXUa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmbv

>ÆB i?Î iQK HBM? ?²M i` M M;QÌB >¢Q L;mv i K m +?|M; i?m H¢B- M| p¬ +MM; +
K°i iÈB i`QÈ+X

GQM; >¢Q h?-M M„K +?†i h?€M? GBM? FB K- HÀM; #`M i v M„K i'K i?mŠM ¸´ K² ?
i`M M;"T ?ÆB i?Î iY pQM; M`v- ?„M +kM; +ªK ;B€+ #ªM i?•M #B M ?| +U+ HÈMX
M°B HBM? HU+ i`QM; M;QÌB- bQ pÈB M;Q`B i?€T i,M; p¼i K'v H-MX L;?o H`M,M

pÈB # M M;Q`B +`M; /²B /`QX æ²M; i?`B Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM?
GQM; >¢Q h?–M- /Q`M; M?Q +| i?S; b ç| F?B M M| +U+ F€ bÊ ?½BX

ó>Q M M;? M? iÈB h`Q`M; JB M oom? >^M;Xô

æ M; H9+ GQM; >¢Q h?–M T?€M çQ€M ibM? ?bM? i`QM; i?€T- ç°i M?B M K°i i? M

GQM; >¢Q h?–M `MM; KbM? K°i +€B- >¢Q L;mv i +kM; iMv i?2Q /WM; #QÊ+X

h? M? •K iW #®M T?QÆM; i€K ?QÊM; i`mv M ç MX

ó*| i? iB M p`Q i?€T h`Q`M; JB M oom? >^M; +O i - +?SM; KBM? M;QÆB H` K°i
i?U+ HU+ Qi M?`i +kM; ççi iÈB +`T b€mX >`B iY- M;QÆB i?"i K v K„M- +| i? çB iÈ
i?m°+ p +?9M; i Xô

óh`Q`M; JB M oom? >^M; H` i`Q im F i iBM? M;`M M,K bBM? K M? +O i X *?d +–
i?–M; [m M†M; M F?ªQ M;?B K- `²B b) iÈB H9+ H M çdM? + Q M?`i- M;QÆB b) ?
?B M M?•M ;B M- F?B M ç€K /®B i`ª; B€Q çbM? >mv >Q`M; iY pQM; i`QM; i`Q`M;

ó.kM; +ªK çB iÈB çB- ?`B iY +O i X L;QÆB H` hY GBM? T?€T bQ i?S M?`i çB p`
M;Q`B i?W F /mv M?`i +O i X L;QÆB ç®B K†i M;mv ?B K p` F?ªQ M;?B K- b) F?
çQÆM; M?B M M m ç| H` F?B M;QÆB ç½ i?–M; [m i–M; i?S M?`iX L m F?–M; M;
i X *?d +–M M;QÆB +| i? i?–M; [m F?ªQ M;?B K- +QM çQ`M; M`v poM? pB M pb
K½B #ªQ p M;QÆB- +?Q ç M F?B M;QÆB +?•M +?QM? çB iÈB i`QÊ+ K†i i Xô

ó>B M i¢B M;QÆB M;?2 i?`v H`i i`QÊ+ F?B i`Q`M; KB M HQm H¢B i? M? •KX E?B
JB M oom? >^M; b) pb M;QÆB K` ç|M; H¢B- iU i`mv M i®M; iÈB MÆB i ç†i ç`M?X
+O i KÊB +| i? iB M p`QX h î çdM? i?€T +?î çÊB M;QÆB ç M- iB T M?"M i`mv
h?–M- h`Q`M; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQXô

" M M;Q`B aÊ >½B "B E?B m æ°M;X

L;Æ M;`M M?bM +?,K +?9 p` i`Q >¢Q L;mv i #B M K'i- +€+ i?"M? pB M ? B a,M J

Gw >BM? ;B"i KbM? M|BX

óa Q GQM; >¢Q h?–M F?–M; i`î p - M;QÊ+ H¢B >¢Q L;mv i #B M K'i\ô G`B +O +O
HÁM; K¼B M;Q`BX

hW iB M M?"T H½M? ç` K i°+- GQM; >¢Q h?–M +?QM? H` MÁM; +®i iQ`M ç°BX *
;B€+ K½M? HB i H„K- M?QM; F?B >¢Q L;mv i #B M K'i- M?|K iBM? M? i` im´B M?
+| +?9i F?OM; ?QªM;X

G•K >•K M?Qm +?†i K`vX

óGQM; >¢Q h?–M ç½ M|B +`m i F?B ;†T M;mv ?B K +| i? i`mv M i®M; ç M # M M;
H` >¢Q L;mv i i`mv M i®M; çB- p`v +?d +| K°i;BªB i?Q+?- +`m i ;†T M;mv ?B K- ?
+| +ª+Æ ?°B i`mv M i®M;X E?–M; çQÊ+- +?9M; i T?ªB H`T iS+ +Sm pB M çQ`M i`
+€B F?2- F?–M; +?d KbM? v- oQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M ç€K M;Q`B +kM

L?QM; p`Q H9+ M`v- K°i #|M; M;Q`B +?†T M M; M; +Y ç°M; +ª #¼MX

óæWM; ?QªM; HQ¢M- B +kM; F?–M; çQÊ+ ` M;Q`BXô h? M? •K #,M; H½M? +O
ç m M;`M `X

L m ç´B H` M;Q`B F?€+ H`K ?`M? ç°M; M?Q p`v- bÊ `^M; i`QÊ+ iB M #` +€+ i?"M
KQÆB K®i +`T ?B m p•v +–M;- M?QM; M;Q`B M`v H` h?ªB L?B- p`v ?Q`M iQ`M H`
æ•v +?QM? H` ?²M; M? M i`B F, +O GQM; >¢Q h?–M5 GQM; >¢Q h?–M;†T M;mv
`m°i\

h?ªB L?B H½M? ioM? M?bM K¼B M;Q`B b®i `m°i- i`–K ;B¼M; M|BX

ó"„i ç–m iW #•v ;B|– i–B i¢K i?`B iB T M?"M p` i`Q çQ`M i`Q`M; +O >¢Q h?–MX h`
+ª ?`M? ç°M; M;?2 i–B +?d ?mvX B +| w FB M\ô

GK+ >B i`-K ;B¼M; M|BX

óh?ªB L?B- ?B M i¢B F?¬M; T?ªB p'M ç B +?d ?mv- K" H" M M;mv +O GQM; >¢ F?¬M; çB +SmpB M *"m 'v b Q\ô

J°i çQÌM; çB iÈB- ;½ +?•M +?QM? T?K+ GQM; >¢Q h?-MX >ÆM M[;½ `i `ä `M; i? /šM /„i i' i +ª #bM? M [m v p - p"v M;QÌB ç| +?d +| i? H" GQM; >¢Q h?-MX

h?ªB L?B H½M? HMM; HB + ;½ K°i +€BX

óh¬B +ÁM F?¬M; ?QªM; - +€+ M;QÌB HQ +€B ;b\ :B[>¢Q h?-M p" >¢Q L;mv i H" ? ?¼ iU M?Q K°i i? X *?Q /M >¢Q h?-M K'i M,M; HU+ i`mv M i®M; - K°i F?B +ªK ;B€ >¢Q L;mv i +kM; +| i? +QÐM; #S+ i`mv M i®M; M? 'v i`Î p X L?QM; >¢Q L;mv i F? H¢B +?O ç°M; i`mv M i®M; ç M # M M? 'v- w M;?o ` b Q\ v M;?o >¢Q L;mv i M; ;†T M;mv ?B K M^K i`QM; i-K FB K bQ€i +O M| - M| +| i? ;B9T GQM; >¢Q h?-M ?

ó>m®M; +?B GQM; >¢Q h?-M ç½ çB K'v iB M; ç²M; ?²- iB M; F m iQ ç°i M?B M #B H" M? 'v ç½ ç M p` i`Q i`mM; i•K aÊ >½B "B E?B m æ°M;X M? 'v +¬M i?ÌB ;B M +?9M; i H¢B +¬M # Q M?B m H•m KÈB iÈB MÆB\ L m Î i` M çQÌM; +?9M; i tªv ` +?ŠM; T?ªB M;mv `²B\ >B M i¢B +?9M; i +¬M H`K- +?QM? H" M; ,M +?†M K¼B ? F?¬M; T?ªB iU `®B HQ¢MX *?Q M M iB T iK+ Î H¢B ç•v M;?d M;ÆB- +?Ì M? 'v i`Î +O +?9M; i - p"v M M imv i ç®B iBM iQÎM; M? 'vX hBM iQÎM; M? 'v M? 'i ç`M? #b

*| i? M|B h?ªB L?B M|B ` M?[M; HÌB M`v H"TiS+ F?B M iQ`M ç°B #bM? ioM? H¢B

*?Q ç M M v GQM; >¢Q h?-M ç m H" M;QÌB /šM /„i çQ`M ç°B- H" i`mM; i•K +kM; F?„+ M`v F?¬M; +| ?„M- h?ªB L?B ?B m `ä ?„MM? 'i ç½ çSM; H MX aQ b€M? pÈB G +| mv M;?B K- F?¬M; ç T?ªM F?€M;X h? M? •K #,M; H½M? +O M`M; +?Q K¼B M M?B MX

G`K M;QÌB bÎ ?[m i?B M T?9 çdM? + Q- K†+ F H" GQM; >¢Q h?-M ? v h?ªB L?B- i`X X *?ŠM; [m K½B ç M M v h?ªB L?B + K M;mv M H`K M M +?Q GQM; >¢Q h?-M>

GK+ >B ç°i M?B M M?bM ?QÈM; hQ J½ hB M- i`QM; K„i #B m H° ?•K K° i" M ç€v H w M;?o- M m KbM? +| i? H`K KK+ bQ i`QM; a,M J æQ`M +| ? B i`K +°i M`v i?b i®i

E?B M;?2 çQÊ+ #®M +?[ç| - i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?-M `mM; ç°M; F?¬M; ;b b€M bÊ ç½ ?ÆM p¢M M,K F?¬M; ? tm'i ?B M Î h?€M? J ç¢B HK+X

æ²M; i?ÌB #®M +?[M`v ;ÊB H M ?²B S+- ç| H" +•m +?mv M T?K i?•M ?„M F - K°i - T?€+?X

L?•M HQ¢B Î K°i p¢M # M;`M M,K i`QÈ+- iW i?ÌB F€ oB M *´ iB M M?"T MB M ç¢B > ç M #ªv M;`M M,K i?ÌB F€ + Q i®+ T?€i i`B MX *?QM? H" #ªv M;`M M,K M`v t€+ H" HQ¢B i¢B h?€M? J ç¢B HK+X E?B ç| - M?•M HQ¢B +| # [m®+ ;B - K¶B +€B ç m p t ?B M i¢B HB M KBM? i?€M? çB M +| çQÊ+ p¬ b® +QÌM; ;BªX

L?QM; pb b Q #ªv M;`M M,K b m- F?B #ªv KQÆB ? B h`K J h?-M ?`M; H•K- M?•M T?ªM F?€M; - bmwi M[ #`K i°+ /B i i°+- ?ÆM M[iB M M?"T MB M ç¢B >„+ •K\

GQM; hBM? ok +?Q GQM; >¢Q h?-M #B i- ç| H" #ÎB pb i`QM; MB M ç¢B >mv >Q`M ç¬m bÄ K M; ç M i B M¢M ç| - +?QM? H" hY GBM? T?€T bQX

h`"M i B M¢M M`v /šM ç M # ç¢B ç [m®+ M?•M HQ¢B i`¼M; i?QÆM; M†M; - i?"K +O +QÌM; ;Bª çSi çQ¢M- i¢Q i?"M? K i?¬M ?`M; H•- i?b M?•M HQ¢B F?¬M; çO bS KBM? i?€M? çB M ?B M ;BÌ- iWM; #QÈ+ ´M ç`M? H¢BX

#B;HQP2

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k9RX *?QÆM; 3y, h`QÌM; JB M ooM? >^M; UjV

.`+? ;Bª , hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h`"M i B M¢M ç½ ; -M p¢M M,K i`QÈ+ - hY GBM? T?€T bQ H` +?S+ M;?B T ;B Q iB
T?ªB ?„+ €K T?€T bQ- ?¼ i?¬M; [m ;B Q iB T pÈB pQM; HBM? ç¢i çQÊ+ M,M; HU
i`QM; M?•M HQ¢B +?•M +?QM? + -K [mv M M;Q`B ?Q`M; i?`i # ç¢B ç [m®+ ` - +
K`i? M?•K FB KÈB ç + "TX

" ç¢B ç [m®+ i?®M; i` M?•M HQ¢B - >mv >Q`M; ;B€Q çbM? i?b i?®M; i` i`QÌM
ç b® +QÌM; ;Bª M?•M HQ¢B ç m /Q >mv >Q`M; ;B€Q çbM? i?®M; i` - i?"K +?Q +
>Q`M; H` /Q ;B€Q çbM?X *| i? M;?o F?B `v >mv >Q`M; ;B€Q çbM? K¢M? +Ð M`QX

æ¢B +?B M ;B[hY GBM? T?€T bQ p` >mv >Q`M; ;B€Q çbM? iW Hw /Q ;b- ç M M v
+?Q /M H` p¢M M,K b m- pšM F?B M M;QÌB ;?B M?È i`"M +?B M i?ªK F?®+ `vX *| i
bQ ?B M` i?U+ HU+ i?"K +?Q F?¬M; i?m #ªv KQÆB ? B h`K J h?¬M #•v ;BÌX *?
F?¬M; i? bQ b€M? pÈB M;QÌB F?B ç|X

_®i +m° +M?•M HQ¢B ç¢i çQÊ+ +?B M i?„M; - ç2K hY GBM? T?€T bQ ?mv i K¢+?
M;`v M v F?¬M; +ÁM M;?2 M|B +| hY GBM? T?€T bQ tm`i ?B MX

L?QM; M?•M HQ¢B +kM; i`ª +€B ;B€ +U+ HÈMX h?®M; i` >mv >Q`M; ;B€Q çbM?
i?"K +?Q i`mv M i?W +kM; i?2Q ç| çSi çQ¢MX >mv >Q`M; ;B€Q çbM? i`i +ª +QÌM
i` ,K +? i i`QM; i`"M i?€M? +?B M ç|X

h`"M ç¢B +?B M b m ç|- +?QM? H` :B€Q >Q`M; # ?¢ p` i?O HoM? hY GBM? T?€T b
p`Q F?¬M; ;B M F?€+ - ç i`€M? i? ;BÈB M?•M HQ¢B i`B i ç i M pÐX

E i [mª +m®B +MM; F?¬M; B `ä- +?d #B i b m i`"M +?B M `v- :B€Q >Q`M; # ?¢
bQ F?¬M; +ÁM tm`i ?B MX hY GBM? T?€T bQ b®M; b|i M?Q `„M K`i ç -m- `®i +m°
L?QM; ?¼ K M; ç M i B M¢M ;BªK K°i MY M?•M b® iQ`M M?•M HQ¢B- +QÌM; ;Bª
i`mv M i?W i`QM; MB M ç¢B >mv >Q`M; +S M?Q p`v #` ;B€M çQ¢MX obi? iB M
ç M F?B MB M ç¢B >„+ •K ;B€M; tm®M;X

*| i? M|B- F?¬M; +| hY GBM? T?€T bQ K M; ç M i B M¢M- i?b H9+ #ªv KQÆB ? B
+?9M; +?Q +?„+ +| i? çSM; p[M; ;|i +?•M i` M h?€M? J ç¢B HK+X L m >mv >Q`M
b Q +| i? F?B M K i°+ +QÌM; ç¢B M?Q p`v\

æ€M; iB +- ðM m M?Qö F?¬M; i? i? v ç´B bU i?"i ç½ tªv `X >mv >Q`M; M?•M H
T?€T bQ p` #ªv KQÆB ? B h`K J h?¬M K` bmv bKTX L?QM; p,M KBM? M?•M HQ¢
i` M?X Pi M?`i i?2Q i`QÈ+ K„i i?b #ªv KQÆB h`K J h?¬M Km®M i`B i ç ?Ov /B
F?¬M; T?ªB +?mv M / X

a m ; -M p¢M M,K bmv bKT- M?•M HQ¢B `®i +m° + çSM; /`vX *QM i` B [m M; KBM?
h?€M? L[h?ªB L?B- +?QM? H` bBM? ` ç9M; i?ÌB çB KX

GQM; >¢Q h?¬M iW Fw S+ idM? H¢B- M?QM; +QM M;QÆB p`M; M?Q +k i`"M M; "T

hÁ i?€T + Q M`v- H¢B H` hY GBM? T?€T bQ HQm H¢B p,M KBM?- iBM iS+ M`v `n
`v >mv >Q`M; ;B€Q çbM? ç¢i çQÊ+ i?„M; HÈB +m®B +MM; i`QM; i?€M? +?B M- i`
M;¼M b|M; i`B i ç ?Ov /B i p,M KBM? hY GBM? T?€T bQ- /mv i`b i?ÌB ;B M iÈB i`

h`i +ª i`mv M i?W hY GBM? T?€T bQ- iQ HB m p` ;?B +?ûT- ç m #` iB m /B i i`B i
tQM; ?¬ hY GBM? T?€T bQX

hY GBM? h?€M? h?¬M- h`QÌM; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQ- ç•v H` +€B i M #
GQM; >¢Q h?¬M ?¬m M?Q +| i? F?ŠM; ç`M? - +?O M?•M h`QÌM; JB M ooM? >^M; -
+?B M M?`i ç`M? ;B[p` i`Q ? i bS+ [m M i`¼M;X .M F?¬M; T?ªB H` i?O HoM? hY G

;B€Q çbM? +? i +?mM;- i?b +kM; H" i?®M; bQ€BX B M;?o iÈB- K°i hY GBM? T?€
p"v H€B #ªQ i²M çQÊ+X L m i`mv M iBM iS+ M"v +?Q HB M KBM? i?€M? çB M- F?-
"bM? ioM?- ?B M i€B KbM? T?ªB #bM? ioM? ç½X GQM; >¢Q h?-M F?-M; M;WM; F
FQ+? ç°M; /-M #bM? T?K+X

h`Q M?È +O ?„M`'i i®i- ç†+ #B i H" H9+ iBM? i?-M F?~M i`QÆM; i?b +`M; i,M; ;'
ç! F?„+ b•m i`QM; ç-m ?„M- H9+ M"v +~M i?"M bmv M;?o- iW ç! ?„M +! i? ibK iÁB
æ-m iB M- iÁ i?€T+ Q M"v ?ŠM H" F i[mª HQm H€B iW i?ìB F€ >mv >Q" M; p¢M M
H" F i iBM? i`Q im +O hY GBM? T?€T bQX

hY GBM? T?€T bQ b m F?B i?m i?€M? +?B M- h`QìM; JB M ooM? >^M; pMB b•m
M;QìB T?€i ?B M- +?Q ç M ç'i M Si` F?2 ?î+MM; # M M;Q" B HB M iB T- F?B M G
hªB [m ?ÆM p¢M M,K- iÁ i?€T+ Q M"v +?ŠM; M?[M; F?-M; #` #'i +S i'M ?¢B M
M,M; HQÊM; iY pQM; +QìM; ç¢BX >B M M?B M # M M;Q" B Q€M HBM? H" +?O M?•
HQm; B[X *?O i?€T M;?o +?d +! hY GBM? T?€T bQ KÈB +! i? çB [m Q€M HBM?- F
i²M i€B- /MM; F?Q i? HBM? ?²M +QìM; ç¢B +O M! +?'M i`K Q€M HBM?- K M; KbM
+! i? /MM; ði`MM; ?ÊTö ç ?bM? /mM;X

G" +QM i` B [m M; KBM?- GQM; >¢Q h?-M çQÆM; M?B M F?-M; F?ª M,M; F i?W
L?QM; F?B HìB M!B p M; H M- +€M? +Y b m HQM; ?„M ç½ ç! M; H€BX G'v i`Q im
T?€ +Y ` H" F?-M; i? M"QX

L?Q p"v- Km®M`ìB F?ÄB ç•v- pB + ç-m iB M GQM; >¢Q h?-M +-M H"K H" i?-M; [m
çQÊ+ ç M iQM p"i +O h`QìM; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQX

>ÆM M[i?2Q HìB h`QìM; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQ- F?-M; F?! T?€i ?B M`
ç¢B M"v M?"M ç`M? +?d +! hY GBM? T?€T bQ +'T b€m ç M çQÊ+ ç•v- +kM; H" M!B
i?€T+ Q M"v- H" +?m~M #` /"M? +?Q hY GBM? T?€T bQ +'T b€mX

L;?o tQM; K'v i?S M"v- i` M K†i GQM; >¢Q h?-M tm'i ?B M MK +QìB F?´X E?-M; +
i?S M?i imv i F?-M; çÆM; BªMX æ®B pÈB KbM? K" M!B- +! i? b®M; b!i i`Î` ? v
i€B +?d +! i? /®+ ? i bS+- +®; „M; #„i H'v +Æ ?°B` M;Q"BX

æ M; H9+ ?„M bmv iQ M M H"K b Q ç®B K†i M;mv ?B K +?Q #B i- i?b i? M?•K +
u G B E?„+ hQ H€B p M; H M- K" H-M M"v F?B M GQM; >¢Q h?-M M?Q`ÆB tm®M

óL?Q p"v- iB T i?2Q ç i FB K i` i?m°+ iQM? +O M;QÆB H" +€B ;b- ç t2K M;QÆ
M"QXô

h`„+ M;?B K i?m°+ iQM? \ sQM; `²BX GQM; >¢Q h?-M i`QM; ç-m +?Êi i`®M; `¶M;
hY GBM? T?€T bQ H" ?„+ €K FûQ /"B- K†+ F H" i?m°+ iQM? M"Q +kM; imv i F?-M
L m i?m°+ iQM? +O KbM? #` p¢+? i`-M- H'v bU +QìM; ç¢B +O h`QìM; JB M h?B M
;b ç•v\

ó>¢Q L;mv i- çKM; +Y 5ô GQM; >¢Q h?-M i`QM; HÁM; p°B` H M? >¢Q L;mv iX
`^M; +Æ ?°B t pìB- M?QM; bÊ`^M; +?d +! +€+? M"vX

L?QM; F?B GQM; >¢Q h?-M` H M? i?b i?•M i? >¢Q L;mv i ç°i M?B M F`+? HB i
F?-M; +?9i ç T?ÁM; #` MûK # vX >¢Q L;mv i i?b HMB` b m K'v #QÊ+- i`€M? p` i
>¢Q L;mv i #m-M; #Ä KbM? \ E?-M; i? M"QX

*ª M;QìB GQM; >¢Q h?-M`ÆB p"Q FBM? bÊ F?! ?B m- +MM; H9+ ç!- K°i €M? b€M
tm®M;- +?QM? t€+ # Q T?O M;QìB ?„MX

h`QM; €M? b€M; t€K i`„M; i`" M M;"T F?Q i? F?OM; #® F?-M; +?Q T?ªM F?€M;X
i?´v iQ" M i?•M H€M? H)Q- ?ÆB i?î iY pQM; F?-M; i? ?bM? /mM; #^M; HìB- F?B M
#` ç! M; #„M;X

h`i +<sup>a</sup> .`+? h?€B GBM? GU+ [m M; i?m°+ iQM? iQ`M #° #` ûT i`Î p h?€M? .šM GBM
ç`v /M +?d K°i +•v M; !M i vX

*^aK t9+ imv i p¼M; H-M ç-m iB M tm'i ?B M i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?-MX G9+ i`
i?-M ?„M +ÁM +! /kM; F?Q ç'm i` M?- M?QM; ?B M i¢B +€B ;b +kM; H`K F?-M; çQ

*?ŠM; H) KbM? poM? pB M Î H¢B MÆB M`v b Q\ h`Î i?`M? K°i #° T?`M Q€M HBM?

GQM; >¢Q h?-M #` €M? b€M; t€K i`„M; +?B m i`¼B +?`K `½B iW +?¶ #` >¢Q L; m
ç¢T ç'iX hB b€M; F?B M ?„M imv i p¼M; F?-M; +! +¬M; FQ+? M?Q i`QM; iQÎM; i
+?Q GQM; >¢Q h?-M +kM; #B M K'iX

óG` i?`i b m\ GÌB /B M;¬M +O i i?`i bU #` FQ+? T?€i\ L m i?`i bU M?Q p`v- p`v
s2K ` - ¬M; i`ÌB ç€M; ;?ûi F?-M; ?Q`M iQ`M pSi #Ä i X æ² ç i?•M K M- i M;?o- i
M?Q i? X h imv i F?-M; +?Q T?ûT i`QÊ+ F?B M; QÆB F i?W i b) +? iX "ÎB pb M
;B®M; M?Q i +! i?m°+ iQM? [m M; KBM?- hY GBM? h?€M? T?€T bQX > ? - ç•v M
?Q`M K„ M?'i5 h?-M # M T?9+- F?-M; M; !H` [m M; KBM? i?-M # M T?9+- ? ? 5ô

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

k9kX *?QÆM; 3R, :B B æB m ooM? >^M; URV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

ó*€B ;b\ô GQM; >¢Q h?-M FBM? ?¬- i`i +<sup>a</sup> w i?S+ #B M i?`M? i`„M; t! X

hY GBM? h?€M? T?€T bQ\ E? ! i`€+?- F? ! i`€+? h`QÌM; JB M h?B M h B u G B E?„
hY GBM? h?€M? h?-M K` F?-M; T?<sup>a</sup>B hY GBM? h?-MX \*?[ i?€M? /o M?B M H` i?€
Zm M; JBM? h?-M h?€M?X

L; mv M H B hY GBM? T?€T bQ +kM; +! i?m°+ iQM? [m M; KBM?X æB m M`v b Q +
bQ F?-M; T?^aB H` M M +kM; i?B i? p` iY pQM; ;B Q iB T- çB i`QM; •K m- i` €+ \

*! i? M!B- u G B E?„+ hQ M!B +•m M`v ç2K ç M +?Q GQM; >¢Q h?-M `mM; ç°M; ?Æ
H` ç^aQ çB M [m M MB KX

Zm M; K M; t€K i`„M; H¢B ?B M ` X L?QM; H-M M`v +?d #Ä H¢B K°i i?S HÆ HYM;

æ! H` K°i +€B pÁM; +´X oÁM; +´ H` K°i +?m¶B pB M #^aQ i?¢+? i`„M; i`QM; bm®i
` [m M; K M; i`„M; - ?ÆB i?Î [m M; KBM? M?m ?Á +?Q M; QÌB +^aK ;B€+ 'K €T i`M
F?-M; ;B M +?d +! ?ÆB i?Î pQM; - ?-m M?Q #ÎB pb M! tm'i ?B M K` ?Q`M iQ`M #B
M; mv M i® M²M; ç`K ç M +! +?9i /QM? i`QM; M?€v K„i F?B M GQM; >¢Q h?-M i?-
G¬ #´ bmM; HBM? HU+ iB m ? QX

h` M pÁM; +´ +ÁM +! K†i /•v F?-M; HÈM- F?Q<sup>a</sup>M; K!M; i v +€B- +kM; H` K`m i`„M; -
K„i M?'T M?€v ?Ä /B K FBK b„+- [m M; M; mv M i® /QM? ç†+ H`v M! H`K i`mM; i•K

óæ² ç v m [mw- ç•v H` iQM p`i +O i - K v K„M M; QÆB F?-M; T?^aB ?„+ €K hY GB
F?-M; - i +?d +! i? iW #Ä M; QÆBX oÁM; +´ M`v çB i?2Q i i€K i`, K +?QM KQÆB
i i`-K KB M KÈB M; WM; H¢BX - M; QÆB T?^aB ;?B M?È- imv i ç®B çWM; ç M; QÌB
i?'v M!- #ÎB pb i`B HB m +? i€+ H` ç-m H•m :B€Q >Q`M; çÌB i?S M?'i >mv >Q`M;
iQÎM; iQÊM; ç€K i?-M +¬M F?B #B i T?-M K° +O :B€Q >Q`M; çÌB i?S M?'i #` i F
#!M +^aM, K ç! H`K i +<sup>a</sup>K i?'v ?QM; T?'M p¬ +MM; X oÁM; +´ i M H` :B B æB m ooM?
i - +kM; H` +?b F? ! KÎ` h`QÌM; JB M ooM? >^M; X L m b m M`v M; QÆB +! ç²M; #
i? K M; ?¼ iÈB ç•v [m M b€i K°i T?2MX æQÆM; M?B M KB M H` i`QM; ç! F?-M;
#~M- H`K i +?€M ;?ûiX L; QÆB K M; ?¼ iÈB- M m +! B i`QM; HÁM; Km®M ?¢B M;

b) F?B M ? „M p o M? p B M i`Q i M; K B M X „i ç-m i W #•v ; B i - M; Q Æ B +? Q M? H` M; Q h`Q i M; J B M o o M? >^M; X ô a? `2 # v , J h Z @ " M H Q M; X m b

G Q M; >ç Q h?-M +, M #^M F?-M; +| M, M; H U+ i W +?® B X h B M; M| B p W /S i- [m M i`M +M M; i U M? Q +?`i H Ä M; M? € v K „i M p`Q i`Q M; M; Q i B ? „M X o Á M; +´ : B B æ ? B M i`M +´ ? „M- +€ B ç-m i U M? Q i? O v i B M? i`Q M; b m ® i M ^ K p`i`Q M; U + ? „M X

"¶ M; +?®+ G Q M; >ç Q h?-M +^K ; B €+ i Q`M i?•M`K € T i U M? Q M; •K i`Q M; M Q È+ M K`m p`M; X h U M? Q i`ç M; i? € B M?`T p`Q i? +?`i [m M; K B M? X L^M; ç`K [m M; M; i?•M i? ? „M- F?-M; M; W M; p m ® i p 2 X

G K o k- Z m M; S? M .m M; p`h? € M? .š M G B M? G - - # Q ; ^K +^Z m M; M; m v M i® i B M i`Q M; M; U + ? „M ?ç M? T?9+ `M`d X .`+? h? € B G B M? G U+ ; -M M? Q H`H`v i®+ ç° +?| M; i, M; i`Q i M; X h`M ç M M, K i`, K ç B K i? b i®+ ç° i, M; T?9+ K È B ; B^K t m ® M; X i? i i? -M i? € M? +k M; /€ M +?† i M; U+ G Q M; >ç Q h?-M X a? `2 # v , J h Z @ " M H Q M; X

ó h B M i È B ç B - ?`B i Y X „i ç-m i W #•v ; B i - M Æ B M`v i`i +^ç m i? m°+ p M; Q Æ B X M; ? B K M`Q- M; Q Æ B +k M; +| i? i M v i? i B `i B F? Ä B ç•v X J Q M; +? i M; Q Æ B +| i? b i X ô

L| B t Q M; +•m +m® B +M M; - h`Q i M; J B M h? B M h B u G B E? „+ h Q i? M? •K /-M T M? Q +k K° i K^M? t € K i`„M; ? Æ B i? i i Y p Q M; - M? Q M; G Q M; >ç Q h?-M ç 2 Q : B B æ B i`i B- i W M; Q i B ? „M F?-M; M; W M; T?| M; ` [m M; K M; p`M; ç`K ç†+X E € [m € B H` T?® B ? È T p È B ? Æ B i? i i Y p Q M; - F?-M; ? t m`i ? B M t m M; ç° i X

*€ M? +Y b m H Q M; G Q M; >ç Q h?-M K i` - M; ? o H` ? „M F?-M; + -M i? -M; [m #`i i? i B ç m +| i? `i B ç B M Æ B M`v X J`#•v ; B i ? „M ç S M; #`i ç° M; i ç| - # i B p b p - b® i E ? „M- i`i i?`M? K° i T?-M F w S+X L? [M; i B M i S+ M`v ç M i W : B B æ B m o o M? >^M; X

h B M i S+ # Q ; ^K +^+€+? F?® M; +? : B B æ B m o o M? >^M; - +Á M +| F? € M? B m i E T? Q M; `M- ç b® H` h`Q i M; J B M h? B M h B u G B E? „+ h Q ç® B p È B h Y G B M? T? H m v M X S?-M i B M i S+ M`v i?`i b U [m € F?`M; H^2 p` [m M i`¼ M; - K†+ F G Q M; >ç i?`M? h Y G B M? h? € M? T? € T b Q - M? Q M; i B M i S+ M? Q +k F?-M; #`+^M i`i F? „+ b•r F?-M; i? [m M X

>ç Q L; m v i M^K i b m H Q M; G Q M; >ç Q h?-M H† M; H) M? b M ? „M- # ç-m b € m +Q M ? Á - M; š m M? B M H B + M? b M b•m i`Q M; çç B b^M?- i`Q M; K „i # B m H° p`B T?-M ? T?-M K i K`i X

G Q M; >ç Q h?-M ç S M; ç| F? Q^M; K° i i B M; ç^2 M; ?^2 K È B /-M i? M? i d M? X G Q È M; ç-m ç½ F? „+ i`Q M; F w S+ ? „M- K`H 9+ M`v b„+ K† i G Q M; >ç Q h?-M i m v i F?-M; /

.M +? Q h`Q i M; J B M h? B M h B u G B E? „+ h Q H`h Y G B M? T? € T b Q i? m°+ i Q M? [r -M; i p š M H`h Y G B M? T? € T b Q 5 G`i? O T?ç K K° i pç M M, K i`Q È+ F? B M M?•M H h?-M b Q +| i? ç^2 M; w i`i i?`M? M; Q i B i? W F +O -M; i \ > „M F?-M; # Q ; B i +?`r K T? € T M`Q X

G Q M; >ç Q h?-M ç° i M? B M t Q v M; Q i B - € M? K „i b € M; `U+ M? b M >ç Q L; m v i X ó >ç Q L; m v i - M; Q Æ B b È K # B i M Æ B M`v H`+€ B ; b- ç 9 M; ? v F?-M; \ ô

G Q M; >ç Q h?-M +| +?9 i i S+ ; B`M- M m >ç Q L; m v i +| i? # € Q +? Q ? „M # B i i`Q È+ H U +?¼ M i B M p`Q X J†+ /M : B B æ B m o o M? >^M; +? Q ? „M +U+ H È M i, M; T?9+ M? Q M; ? „M F?-M; K m ® M M?`M M? [M; i? S M`v X E? B ç½ ç 2 Q H M : B B æ B m o o M? t m ® M; X

ó P- Q ô >ç Q L; m v i # ç-m b € m +Q M K „i i``M M;`T p - i° B- +? È T K „i- i`m v M i B M i S *^K i? K M| i`m v M ç M i B M i S+ - G Q M; >ç Q h?-M b„+ K† i /-M # B M ç´B- i W T? š M M

ó æç B .U L; -M h? m`i \ h? B M T?9 F „M, M; +O M; Q Æ B \ ô G Q M; >ç Q h?-M i`È M i`Á M K† i i``M M;`T F?| i B M X

>¢Q L;mv i H¢B +?Q ?„M #B i M| +| M,M; HU+ æ¢B .U L;¬M h?m"i- Î K°i T?QÆM; /
 iQÆM; H B t^{av} ` K°i b® pB +X J" iB M M?"T iÁ i?€T M"v +?QM? H" iB M i`B +O
 i?K `ä `M; H„K- +?d #B i MÆB M"v b) ç2K ç M F€ M;° +?Q GQM; >¢Q h?-M p" F?-
 *?Q M M KÊB FB M i`b ç GQM; >¢Q h?-M p"Q ç•vX
 J†i ?B M MK +Q`B F?´- GQM; >¢Q h?-M çB iÊB i`QÊ+ K„i >¢Q L;mv i- ¬K H'v +€B
 óSBM H¶B- H" i F?¬M; i®i- i F?¬M; M M M;?B M;`M;QÆBX \*?d H" K¼B i?S t<sup>av</sup> `
 /QM; i`Î i?"M? M;Q`B i?W F +O hY GBM? h?€M? T?€T bQ- ç•v i?"i H" ô
 hB m Zm M;- hB m >Ä p" hB m h? M? ç m M?Q+? H¢B ;¬M /KB p"Q M;Q`B ?„MX
 ó>¢Q L;mv i- M;QÆB M|B i T?ªB H"K b Q ç•v\ *?9M; i +S p"v `B çB- +QB M?Q
 çQÊ+ F?¬M; \ æÊB i `B çB `²B- h`Q`M; JB M ooM? >^M; M"v b) iB M p"Q MÆB F?
 >¢Q L;mv i i K ç-m ;"i ;"i H¢B H„+ H„+X
 GQM; >¢Q h?-M M;?B ?Q†+ M|BX
 óL;QÆB H" M|B ç•v +kM; H" F€ M;°- F?¬M; +-M T?ªB ?¼+ i"TiY HBM? K T?€T- Î
 >¢Q L;mv i ;"i ç-m HB M iK+X
 GQM; >¢Q h?-M M?Qm +?†i H¬M; K"v- +?bK ç„K i`QM; bmv M;?oX \*| i? M|B i`Q
 h`Q`M; JB M ooM? >^M; +?Q ?„M i`MM; FQ+? `i HÊM- ç†+ #B i H" iY HBM? K T?†
 J†+ F ?„M +U+ F€ F?¬M; Km®M- F?¬M; i? [m,M; #Ä M?[M; Fw S+X :B B æB m o
 ?„M çQÊ+ ç M HÊB Q+?X
 GQM; >¢Q h?-M M; v iW ç-m F?¬M; T?ªB M;Q`B i? K H K- M;QÊ+ H¢B M;Q`B F?€
 i`ª H¢B KQ`B T?-MX J†+ F ?„M +Ð M"Q F?¬M; Km®M- bU i?"i H" ?„M çQÊ+ h`Q`M
 hQ +?Q Q+? HÊB- ?ÆM M[H" HÊB Q+? F?¬M; +| +?¶ ?ÄM;- çB m M"v H"K ?„M F?
 J°i H€i b m- GQM; >¢Q h?-M +?"K `½B M;~M; ç-m H M- i?Î /`B K°i iB M; M|BX
 ó*| H) M;QÆB M|B ç9M;- M?QM; i F?¬M; i? iU [mv i ç`M?X *| ? v F?¬M; M?•M ç•
 FB M ç²M; #¢M ç½X L?QM; ?B M i¢B +?9M; i M M i?Y t2K F?ªQ M;?B K `®i +m°+
 M m ç²M; #¢M +MM; i iÊB ç•v- +| i? M iQ" M `B çBXô
 J°i i-M; b€M; p" M; K¬M; HmM; çQÊ+ GQM; >¢Q h?-M /šM /„i #„M ` F?ÄB M;U+
 L;mv i- #¶M; +?®+ +?Q #¢M i®i;B i,M; K°i i-M; [m M; K M; p" M;X h?Qçi M?bM >
 +kM; i?"M? K"m p" M;X
 æ•v H" i€+ /KM; +O :B B æB m ooM? >^M;X .U i?2Q Fw S+ M| +?Q GQM; >¢Q h?-
 F?¬M; T?ªB i`Î i?"M? F ç`+? +O h`Q`M; JB M ooM? >^M;- +?d +| :B B æB m ooM
 KÊB çQÊ+X
 sQ v M;Q`B- GQM; >¢Q h?-M i?m ?²B i v i`€B h?€M? GBM? i?mšM- iW i`QM; M;
 Zm M; S?M .mM;X
 E?QªM? F?„+ G K ok- Zm M; S?M .mM; tm'i ?B M- GQM; >¢Q h?-M M;Æ M;~MX "Î
 ?B M- i? M? pk F?Q +¬M; FQ+? +Q`M; ç¢B +O KbM? #B M ?| +| +?9i F€ /`X
 " M;Q`B M| F?¬M; +| ;b #B M ç´B- M?QM; [m M; K M; iÄ ` i?b F?€+ ?šMX L„K G
 i`QM; i v- +?Êi +?Q GQM; >¢Q h?-M +ªK ;B€+ çQÊ+ MQÊ+ ¬K H'v- i?•M i? i`M M
 iÄ ` [m M; K M; p" M; K¬M; HmM;- +?m~M t€+ K" M|B H" F?|B p" M;- +| +?9i K`i K
 i?Î [m M; p" MQÊ+X
 E?|B p" M; i`M M; "T Î KkB FB K i`QM; T?¢K pB K°i Kûi- # M? #²M; # vX E?B GQM
 p"Q i`QM; ç|- M?€v K„i F?|B p" M; M;QM; F i H¢B- Î KkB FB K i?"M? FB K [m M; /
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

k9jX *?QÆM; 3R, :B B æB m ooM? >^M; UkV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

hB M ?| \ GQM; >¢Q h?–M +ÁM M?È `ä çB M +?O E} ao h?€M? æB M- KBM? +?O h
iWM; M|B- ç†+ çB K HÈM M?'i+O G K ok- Zm M; S?M .mM; H`iB M ?| X *?ŠM; H,
+| h?€M? .šM GBM? G¬¬M /QÐM;- M| ç½ ?Q`M i?`M? K°i H–M iB M ?| \

L?bM G K ok- Zm M; S?M .mM; T?€i` [m M; M;mv Mi® / Q ç°M;- GQM; >¢Q h?–M
i? M? i`QÌM; FB K F€ /` M`v Qi M?'i H` pk F?Q çŠM; +'T >mv >Q`M;X h?"K +?Q
+?WM;X

aQ pÈB # M i v T?ªB h?€M? GBM? +?d iªM` [m M; K M; i`„M; M?¢i- GQM; >¢Q h
i`¼M; FB Ki`QM; ? Bi v- ç2K G K ok- Zm M; S?M .mM; M„K Îi v T?ªBX >`M? ç°M
?„M +?¼M iW #Ä i€+ /KM; h?€M? GBM? b€Qi` M;X G K ok- Zm M; S?M .mM; i`Îi
?„M- /MM; i? K h?€M? GBM? FB K +?d ç T?®B ?ÊT K`i?–BX

hmv M +?¼M M?Q p`v- ?B M M?B M H` #ÎB pbi€+ /KM; G K ok- Zm M; S?M .mM; ç
GBM? b€Qi` M;X

:B B æB m ooM? >^M; K M; ç M``i M?B m Fw S+ +?Q GQM; >¢Q h?–M- M?QM; ç
h`QÌM; JB M ooM? >^M; i?b +?d /šM +?d +| K°i- ?QÈM; iÈB i`QÈ+5

E?¬M; +| +QÐB i` M >¢Q L;mv i- ? Bi v GQM; >¢Q h?–M M„Ki`¼M; FB K çB iÈB
p[M; +?„+ iQ`M i•K +ªK ;B€+ tmM; [m M? iMvi?ìB tm'i ?B M M;mv ?B KX

J°i #QÈ+- ? B #QÈ+- # #QÈ+

E?B ?„M H`K i?2Q :B B æB m ooM? >^M; +?d /šM çB iÈB #QÈ+ i?S iQ i?b ç°i M?
#QÈ+- ? Bi v ;BÆ i`QÈ+ M;U+- +ªM? ;B€+ M?bM ?QÈM; ç^M; i`QÈ+X

> B Hm²M; b€M; i`„M; F?¬M; +?9i #€Qi`QÈ+ H| b€M; +€+? ?„M M,K KûiX > Bi?
+?mB H MX

> Bi?•M ?bM? M`v H`tQÆM; F?¬ +U+ HÈM- i`„M; ? m M?QM; i``M M;”T ?ÆBi?Îi

> B tQÆM; F?¬ ?bM? M;QìB + Q ? B Kûi M,K- /QÈB +?•M +| # ç¢Q FBK b„+ [m M
LB K [m M; ?Q`M- \*QìM; EQ+? [m M; ?Q`M- .kM; E?Q [m M; ?Q`M K` GQM; >¢Q h`
T?ªB +®i i?mšM- i v i`€B +®i ç QX o`i`Q ?®+ K„i i?B m ç®i €M? HY FBK b„+ ;B®
+?ŠM; [m €M? HY F?¬M; iBM? i?m–M M?Q :B B æB m ooM? >^M;X

P`M?- Q`M?- Q`M?

> B tQÆM; F?¬ #QÈ+ +?•M i`–K i`¼M; p¼i i?ŠM; iÈB GQM; >¢Q h?–M- H½M? HB
+?9M; M|i?Bi`B M H¢B ;B®M; F„ M,M; tmM; T?QM; +O M?•M HQ¢BX

GQM; >¢Q h?–M +?•M ç¢T *Ym GQM; ° K m +?|M; M?ªv ?QÈM; # M i`€B- Qi M?'
? B T?QÆM; ?QÈM; +¬M; FQ+? tQÆM; F?¬X

h v i`€B h?€M? GBM? FB K +?ûK M; M;- h?–M L;[h?mšMX

æBM? ç M;5

h`QM; iB M; ;–K `9 K½M? HB i- GQM; >¢Q h?–M Îi`¢M; i?€B h?–M L;U h?mšM p`v
KB M +QÐM; çSM; p[M;X

J¢M? [m€X

hmv GQM; >¢Q h?–M F?¬M; #B i+K i? M°B HBM? HU+ ç½ iÈB i`bM? ç° M`Q- M?Q
æB m ooM? >^M; `²B- M°B HBM? HU+ +kM; i` M # M;`M M,K i`,KX .QÈB ibM? ?m®

+| i? i?'v F?¬ H•m i?U+ HU+ iQÆM; çQÆM; pÈB M°B HBM? HU+ #ªv- i€K M;¨MX
>^M; +?Q ?„M F?ªQ M;?B K i?S M?'i5
J°i F?¬ H•m F?€+ F?¬M; i'M +¬M; GQM; >¢Q h?¬M- K¨ H¨ # v i?ŠM; ?QÈM; >¢Q L;

æ°i M?B M GQM; >¢Q h?-M K¢M? ;B"i KbM?- b`i?„i HQM; +| ;B„i #ªQ i? M? i`mv i
+QBx "ÎB pb i?€T ooM? >^M; ¸2K ¸ M`mM; ¸°M; [m€ HÈM- ?„M H¢B [m M ¸|M; #ª
i?S i`QM; i?€T ooM? >^M; ¸ m #` ;?B H¢B- M?Q p"v b m F?B` M; Q`B KbM? M M;
æQ`M b® #®M +`T bo\ E?B i`Î p T?ªB #€Q +€Q M?B K pK H`K b Q ¸·v\

>„M F?¬M; bÊ ¸2K #Q K"i i?€T ooM? >^M; #€Q H M HB M KBM? i?€M? ¸B M- M?Q
ooM? >^M; - +?b F?| p`Q i?€T ooM? >^M; /QÌM; M?Q /mM; M?"T p`Q i?·M i? ?„M
+?Q ?„M T?B M T?S+ +U+ HÈMX

«K i·K Hw K v K„M- ?„M `|i HBM? HU+ p`Q #ªQ i?¢+? i`mv i-K- t2K tûi M°B /mM; M
J°i Hm²M; b€M; iW #ªQ i?¢+? i`mv i-K #„M` - ?| i?`M? ¸QÌM; FQM? ?bM? i`ÁM +
h?-MX >bM?ªM? #„i ¸-m F?B ?„M p`Q F?2 ?Î- GQM; >¢Q h?-M F?®M; +? HBM? H
#ªQ i?¢+? i`mv i-KX

"ÎB pb #ªQ i?¢+? i`mv i-K; B„i Î i?„i HQM; GQM; >¢Q h?-M- ¸QÆM; M?B M F?¬M
HoM? M; °Zm M; *?B æ½M; .¢M; X *?d +| i? ;?B H¢B [m€ i`bM? K¶B H-M GQM; >¢
.-M /-M- /QÈB bU ¸B m +?dM? +O GQM; >¢Q h?-M- ?bM?ªM? `®i +m°+ iÈB +m
HBM? t¬M; ?QÈM; ?„MX æ M ¸·v- ?bM?ªM? ¸°i M?B M #B M KÆ ?²- b m ¸| #B M H
E?¬M; +ÁM\ GQM; >¢Q h?-M FBM? M; ¸+ M?bM #ªQ i?¢+? i`mv i-K- H¢B H-M M[
E i [mª ;B®M; M?Q H-M i`QÈ+ - ?bM?ªM? +m®B +MM; /WM; H¢B Î F?QªM? F?„+ C
FQ+?X

h?€T ooM? >^M; +| M,M; HU+ +?2 +?„M #ªQ i?¢+? i`mv i-K ;?B +?ûT\

h`QM; H9+ GQM; >¢Q h?-M F?¬M; M; WM; FB K i` #ªQ i?¢+? i`mv i-K- ¸½ iÈB H®
M i` M F?¬M; #bM? ioM?X

ó*| M; QÌB iÈBXô >`M æ¢Q T?K i`€+? + M? ;€+ # M M; Q`B ¸°i M?B M M?ªv p`Q i`Q
*€B ¸°M; M`v H` ?¼ iU ¸`Q` - M9B +SM; `„M- #ÎB pb ¸`Q F?¬M; b·m- pW ¸O +?Q
>¢Q L; mv i ¸B`²B- F?¬M; ;B M i`QM; ¸°M; HÈM F?¬M; QiX

G9+ M`v # M M; Q`B M?Q +k K°i KªM? i®B ¸2M- +€+? #bM? KBM? +ÁM K°i ¸Q¢M i?
óG`·+ J i°+ - i F?¬M; /€K iB T +`M- F?QªM; # KQÆB +€BX .šM ¸-m H` K°i·+ J
HoM? +?9M; i +?†M ;B i +ÁM K¢M?X "¼M +?9M; KÈB iW M; ¼M M9B ¸®B /B M tm®
M?Q ¸½ #` M| T?€i ?B MXô

>`M æ¢Q +| K°i M,M; HU+ ¸†+ i?M- +| i? i`QM; ¸ K i,M; +QÌM; i?` HU+- +?Q M M
M9B ¸®B /B MX

ó*?m`M #` M; ? M? +?B MX GK+ >B- i F?¬M; iWM; +?d ?mv ¸Q`M +?B M- M; QÆE
+?9M; i T?ªB FB M i`b ¸ M F?B >¢Q h?-M i`Î H¢BXô h?ªB L?B M?Ä ;B¼M; M|BX

"¼M ?¼ F?¬M; B M; ?o iÈB·+ J i°+ ¸ M M? M? M?Q p"vX L?QM; K†+ F·+ J i°+
i? M`Q- i`QÈ+ F?B GQM; >¢Q h?-M i`Î p - #¼M ?¼ M?'i ¸`M? T?ªB M; ? M? +?B M
J p`Q i`QM; ¸°M; - +?šM; T?ªB b) ¸KM; ¸° GQM; >¢Q h?-M\

J°i·+ J +QÌM; ¸¢B ?ÆM +ª·+ J i?®M; HoM?- ?B M M?B M F?¬M; / ¸®B T?|X h
M?Q €M? b Q i` M #-m i`B- H'T H€M? iB b€M; - i?"K +?Q +| K'v T?-M [mv i imv i
GQM; >¢Q h?-M ¸B i?B ;B M /`B M?Q p"v +ÁM +?Q i`Î p - M`M; # M M; Q`B #bM
`m°i ?ÆM B ? iX J v K„M +| GBM? >²M sB M; sQ+? i²M i¢B- +?Q M`M; F?šM; ¸`M?
iQM? K M? M; mv ?B K- M m F?¬M; +?d bÊ M`M; ¸½ bÊK ¸B ibK ?„MX

GK+ >B #B i ?B M i¢B F?¬M; T?ªB H9+ F?€+? b€Q- ;"i ¸-m M|BX

ó>¢Q h?-M F?¬M; Î- +?9M; i F?mv i i?B m i`K +°i h?O >° F} boX *?Î H€i M[+?B
¸°M; +® i?OX h`QÈ+ ?'T /šM +?9M; H¢B ¸·vX \*?S+ M; ?B T ? K T?€T ¸ m Î i`QM

+?B M #^aQ p +Y ç°M;X h?^aB L?B- M" M; p" >"M æ¢Q Î # M M;Q" B [m'v`-v F ç`+
M M;Q" B- /U p" Q M,M; HU+ # v +O J B E?¬B æ°+ :B€+ h?9 ?¶ i`Ê +?9M; i Xô
L,M; HU+ +?d ?mv +O GK+ >B F?¬M; i - +| H) ;½ F?¬M; +| +€B M?bM ç¢B +K+ p" /
h?¬M- M?QM; +?d ?mv K°i i`"M +?B M ç'm i?b i m v i ç®B ç9M; [mv +OX
>"M ok- æB M u M- oQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M ç m çB ` ç°M;X æ€K >"M
;B[- K m +?| M; K†+ p" Q i` M; #`X h?^aB L?B p" >"M æ¢Q i?b ~M p" Q ;|+ •K m X
Gw >BM? H" h`WM; :BÊB F} bo- M" M; F?¬M; ;BÄB T?ÁM; M;UX *?Q M M GK+ >B K
?ÊT i€+ +?B M- T?€i ?mv Q m i? +O J B E?¬B æ°+ :B€+ h?9X
*?ŠM; [m p b F?¬M; #¢B H° +?QM? K b M? [m€ b ÈK- M" M; +?¼M H2Q H M i`QÈ+ +
?Q€M J B E?¬B æ°+ :B€+ h?9X .M b Q •+ J i°+ F?¬M; #B i #¼M ?¼ +| # Q M?B m
> B i v >"M æ¢Q M„K ? B i? M? / Q ;,K ç2MX :½ i m v M +?¼M MÆB ~M i?•M +U+ t^aQ
i?¢+? Î +Y ç°M; aÊ >½ B "B E?B m æ°M;X L?QM; +MM; H9+ ç|- ;½ T?€i ?B M h?^aE
h`QM; HÁM; i?¬K i? M- ç•v +?QM? H" +? M? H +?5 :½ +?Q iWM; M;?o H'v h?^aB
H9+ F?¬M; i?'v çQÌM; ç½ HÊB ?¢B M?Q p"v- çWM; M|B #•v ;BÌ M" M; ?²B T?K+ i?` H
E?€+? h?€M? æB M- ;½ +kM; +?d KÆ ?? #B i H9+ i`QÈ+ h?^aB L?B H" ?¢i iY i?B m
i m H m v M `i ç†+ #B i X
.mM; M?"T •K m- h?^aB L?B F?¬M; Î ;¬M ç°M; ?mv i- K" H" H†M; H) çB t m®M; M9B X
F€i?U+ i€+ /KM; i?Q+? F?€+? +| ?¢MX i?Q+? F?€+? K ?B m pŠM H" ç€M? HûM- H
+~M; i?Q+? ?ÊT M" M;X æÆM ç°+ ?"M? ç°M; F?¬M; +-M H Q H„M; M M;mv +O ç°E
HU+ +¬M; FQ+? iQ" M /B M X
h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

k9eX *?QÆM; 3k, •+ J GoM? *?O h?'i :B B UkV

.`+? ;B^a , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

•+ J i°+ ç M `i M? M?- h?^aB L?B pW t m®M; M9B HB M i?'v +?9M; ç½ Î /QÈB +?•
H M # M M"vX

:B®M; M?Q •+ J i°+ #¼M ?¼ iWM; tY Hw- ç€K pB M [m•M •+ J i°+ M"v +kM; H" F}
u K Î /QÈB i?•M æ¢B •+ J iÄ ` [m M; K M; çÄ b"KX L m F?¬M; +| iB m +?Q #„i K„
F?^a M,M; iW t ç½ i?'v +?9M;X

" KQÆB i M- h?^aB L?B pW iB T +~M pW ç K `ä `~M; b® HQÊM; F ç`+?X Zm^a M?
M|B- /šM ç-m H" K°i æ¢B •+ J ç†+ #B i K¢M?X

L| bQ pÈB •+ J i?®M; HoM? +~M; +QÌM; i`€M; M?B m- [m M i`¼M; H" b m HQM; M
J J½ J°M; u K /QÈB i?•M M| +QÐB #®M p| ç¢T HY - i?•M i? ç2M i?mB i?dM? i?Q^a
iU M?Q i? M HY ç®i +?€vX *QM M"v Qi M?'i H" K i?9 HK+ ;B BX •+ J HoM? +?O
iÈB i?'i ;B BX

h?^aB L?B p" GQM; >¢Q h?¬M +kM; iWM; tY Hw [m h?` >mv i "®B h?€T bÆ i?'i ;B B
H" K v K„MX G¢B i? K Zm M; ok S?M .mM; h?S +O GQM; >¢Q h?¬M p" Gm•M >²B
#°+ T?€iX

Gm" M i?U+ HU+ +?•M +?QM?- M" M; p" GQM; >¢Q h?¬M i m v `~M; i?B M T?9 /` #~K
ç° pÈB K i°+ ;B[HK+ ;B B K" i?¬BX

•+ J i?'i ;B B ç½ F?¬M; T?^aB H" •+ J i?®M; HoM?- K" H" •+ J HoM? +?OX a B K°
p" ç'iX

•+ J HoM? +?O +—K i`QM; i v K°i i? M? FB K çÄ b"K- i`QM; ? B K„i H'T H€M? [m F?¬M; +?9i M; ?B M; ì bU +QìM; çCB +O M|X

h® +?`i [m M i`¼M; M?`i +O i?Q+? F?€+? H" H½M? ioM?X J†+ F F?B M"Q- ?¼ #,M;X

h?ªB L?B K°i KbM? tm®M; /QÈB- KK+ çQ+? `i çÆM ;BªM- +® ;„M; b€i i?QÆM; ç®B çdM? M9BX

h?ªB L?B M9T i`QM; +?¶ i®B- /QìM; M?Q +MM; M9B ?ÊT i?`M? K°i i? - F?¬M; T? J†+ /M i?Q+? F?€+? im pB KçM? ?ÆM M" M; +kM; +?Q +?„+ ççi iÈB +ªM? ;BÈB —

S?Q i`QÈ+ •+ J HoM? +?O K m +?|M; t¬M; ç M- h?ªB L?B F?¬M; p°B p" M; ?`M? #BM? æCB •+ J t i [m M; QìB- K½B ç M K°i F} #BM? æCB •+ J +m®B +MM; çB [m Hm²M; F?|B # v K'iX

J J½ J°M; u K +ªK ;B€+ F?€ M?çv #ûM- M?QM; ;Bì F?„+ M"v F?¬M; #B i h?ªB L?B

hB K >"M? h?m"i F?¬M; TªB i" M; ?bM? - K" H" HÈB /KM; i`i +ª ?Q" M +ªM? ç +?2 ; F?„+ M"v h?ªB L?B ~M i`QM; +€B #|M; F} #BM? æCB •+ J +m®B +MM;X J†+ /M ?Q i`ìB M?B m Qi +| [m M; K M; i`,M; b QX h?ªB L?B F?¬M; M|M; HÁM; ` i v- K" H" v •+ J +?m~M #` H2Q H M M9BX

•+ J HoM? +?O +QÐB J°M; u K iQ HÈM /šM ç—m H2Q H M M9B +| aÊ >½B "B E?B +kM; i?2Q b mX *?9M; ?—m M?Q F?¬M; F?€+ ;b F} #BM? M?•M HQCB- +?dM? +?m ` [m€ M?B m i? M?•KX

E?B K°i F} #BM? æCB •+ J +m®B +MM; +QÐB J J½ J°M; u K H2Q H M M9B- h?ªB +m°+ ` i vX

æ°i M?B M i,M; i®+ F?¬M; #€Q i`QÈ+ - +?Q /M F?QªM? F?„+ M" M; H2Q H M HQM; #` T?€i ?B MX G9+ M"v- M" M; iU M?Q m HBM?- HBM? HU+ i`QM; +?ÊT K„i #°+ T?

G'v im pB ?B M iCB +O h?ªB L?B i" T FQ+? K°i æCB •+ J iS ;B B b Q F?¬M; i?`M? p"Q b m |i æCB •+ J - ç²M; i?ìB HQÐB / Q t i tm®M; - M?€v K„i +„i çSii`mM; F?m i ç—m æCB •+ J X

h?ªB L?B €K b€i +| i? /MM; ?Q" M K„ ç ?bM? /mM;X æCB •+ J M; v +ª K°i iB M; ?Q T?€i ` - +?d ` M K°i iB M; ç½ M; ½ tm®M;X

h?ªB L?B F?¬M; M;WM; HCB- F?B æCB •+ J iû tm®M; ç'i- J J½ J°M; u K +?Êi +| T i?`M? +?QîM; ç" T p"Q M; QìB æCB •+ J - ç2K i?•M i? M|M?Q ççM T?€Q #„M T?Q ;,K €K FBK # M i v TªB M?€v K„i ç•K p"Q HQM; J J½ J°M; u KX

L?€i / Q M"v [m€ +?QM? t€+ - pW H9+ î F?2 ?î ? B F?®B tQÆM; +°i b®M; +O J KçM? K) #MM; M' - J J½ J°M; u K T?€i ` iB M; ;"Q i? HQÆM; - M; v b m ç| i?•M i?

h?ªB L?B F?¬M; +| ç•K i? K K°i M?€i p"Q J J½ J°M; u K ç½ K'i bS+ +?B M ç'm- K" •+ J # v ` v K ?° KbM?- M?€v K„i M?" T p"Q i`QM; #|M; ç K F?¬M; i?`v /'m p iX

J°i FQ+? HB M HMB- imv i F?¬M; ?B m +?B M- K°i i?Q+? F?€+? Qm i9 TªB H"K ç

æ°i M?B M #` i" T FQ+?- F} #BM? æCB •+ J #¶M; +?®+ `®B HQçMX .šM ç—m •+ J M; QìB ;—K `®M; K°i iB M; - T?mM ` M;¬M M; [•+ J X a m ç| K°i i—M; b€M; K"m çÄ F?m +? i€M- M?€v K„i ç2K i`i +ª F} #BM? æCB •+ J ç m # Q T?O # M i`QM;X J¶B /QÈB +?•M ç m +| [m M; ?Q" M çÄ b"K çQìM; FQM? ?ÆM ? B KûiX

E?¬M; m' M; H" •+ J +'T HoM? +?O- ç•v `ä `M; H" F„ M,M; i,M; T?9+ [m—M i? X * M?Q K€m +O •+ J HoM? +?O #„M ` ? B Hm²M; b€M; çÄ- [mûi ?QÈM; h?ªB L?B pV çÄ `U+ i`QM; i v +kM; H|2 [m M; K M; +?|B K„iX

J"m çÄ i`QM; K„i •+ J HoM? +?O çQÆM; M?B M H" F„ M,M; i` tûiX æ€M; iB + M KQM; Km®MX h?ªB L?B iU M?Q ç½ #B M K'i i` M +äB çìBX

æ€v K„i •+ J HoM? +?O t i [m iB i`M F?®+- [m€i K°i iB M;- ç€K F} #BM? æ¢B •+ J
[m H-M M`v •+ J HoM? +?O F?¬M; çB T?€B i`QÊ+ K` H` Î; B[ç°B- /Q F} #BM? æ¢
iB M H M i`QÊ+- i®+ ç°+kM; ;BªK #Èi p`B T?¬MX

æ¬B K„i ?mM; / [+O M| i?dM? i?QªM; [mûi ?QÈM; +?mM; [m M?- iB K FB K K M? K
æQÆM; M?B M h?ªB L?B F?¬M; ? `ìB çB- M`M; M?Q +k M'T i`QM; #|M; i®B- +?ŠM
T?€i ?B MX J°i F} #BM? æ¢B •+ J iY pQM; - imv i F?¬M; F?B M ç°B M; k €+ K tm'
H¢B +`M; i,M; K¢M? T?ÁM; M; UX h?ªB L?B T?€i ?B M- i`W •+ J HoM? +?O Î+?QM
J +ÁM +| ? B •+ J i?®M; HoM? HK+ ;B BX G9+ M`v +?9M; K°i i`QÊ+ K°i b m #ªQ
i,M; F?| F?,M `i HÈM +?Q h?ªB L?B M m Km®M i`T FQ+?X

•+ J HoM? +?O p¬+MM; T?ŠM M°- M| i?"K +?Q F?¬M; K M? H M? i?m°+ ?¢ çB ;Q
F?¬M; ç w J J½ J°M; u K i`¼M; i?QÆM; M†M; - K†i KkB ?mM; iÈM i`QM; H9+ ;B"
L| F?¬M; M;WM; i,M; +QÌM; i`U+ ;B€+ iB K FB K i mM; iQ+? h?ªB L?BX

æ9M; H9+ M`v- ç°i M?B M Kû ç^M; i`QÊ+ ç°B M; k tm'i ?B M iB M; F2M; X •+ J H
J i?®M; HoM? T?ªM SM; `i M? M?- ?¬m M?Q H` ç²M; i?ìB p¼i M; QìB ` X

æ†+ #B i H` •+ J HoM? +?O i?'i; B BX L| #¶M; M?B M #MM; M´- iU M?Q ?mv i b
F?ÄB KbM? J J½ J°M; u K- M?' + i`¼M; FB K t i ?QÈM; T?€i ` •K i? M?X h?•M i?
FB K çÄ ç½ +?ûK ` X *?|B K„i ?mv i [m M; K M; i?2Q KMB K€m i M? #¶M; #°+ T?€
pB # Q T?O ?ÆM KQìB KûiX L| iÈB ç•m i?b ç€ M9B +SM; `„M T?€i ` i? M?•K T?"
Q T?O- M? K i?¢+? ?Á i M- iU M?Q `ÆB p`Q ç` M; K+ /mM; M? KX

æ€M; iB +- K†+ F •+ J HoM? +?O +QÌM; ç¢B +Ð M`Q- +¬M; FQ+? +O M| T?ªB i`
M| K°i FB K F?Q i? ?MM; /kM; [mûi b¢+? KªM; HÈM M? K i?¢+?- iB M; F m i?ªK i

•+ J HoM? +?O #¶M; tQ v H¢B- pW H9+ i?'v K°i #|M; ç2M ~M p`Q +?¶ i®B- T?Q
K°i •+ J i?®M; HoM? HK+ ;B B `ÆB p`Q +?¶ i`®M; X G¢B H` K°i F} #BM? æ¢B •+ J
u K `ÆB tm®M; - K„i i?'v F?¬M; b®M; M´BX

ó: ` Q; ` Q; ` Q555ô G-M M`v- •+ J HoM? +?O i?"i bU #` +?¼+ ;B"M- M; Y K†i H M
;-KX

L; v b m ç| H` K°i +?m¶B +?9M; [ K m +?|M; T?mM ` - ?mv i [m M; çÄ `U+ H`v M|
i€M- ?| i?"M? K`M ?`Q [m M; /`v çÄ M?Q K€m # Q T?O iQ`M #° F} #BM? æ¢B •+ J
L?B Km®M i`T FQ+? M[ - M?' i ç`M? T?ªB T?€T?ÁM; M; U+O M|X

h?ªB L?B i?-K i? M- F?¬M; m´M; H` +QÌM; ;Bª i?'i; B B- i`QM; i?ìB ;B M M; „M H
L m •+ J HoM? +?O F?¬M; /MM; K T?€T T?ÁM; M; U [m-M i? - M`M; +ÁM +| +€+?

S?|M; i?Q+? K T?€T T?ÁM; M; U [m-M i? tQM; - •+ J HoM? +?O /šM i?2Q F} #BM
K m +?|M; H2Q H M M9BX J J½ J°M; u K +?¢v M?Q # v i?ŠM; ?QÈM; aÊ >½B "B E

E?¬M; i? i`T FQ+? M[ imv i F?¬M; F?B M h?ªB L?B b®i `m°i- M`M; M?Q +k #bM?
+?Q iÈB H9+ /®+ bS+ ç®B T?|X

h®+ ç°+O J J½ J°M; u K ç9M; H` M? M?X L9B F?¬M; iQM? + Q H„K- K„i i?'v +?
;-M p` i`Q aÊ >½B "B E?B m æ°M; X

æ^M; i`QÊ+ ç°i M?B M tm'i ?B M K°i KªM? #KB ; BX "KB ; B + Q ?ÆM K°i Kûi- +U
J F?¬M; i? F?¬M; /MM; i`QÌM; K•m KÎ çQÌM; - i®+ ç°; BªK #Èi p`B T?¬MX

•+ J HoM? +?O çB ;B[i`QM; K„i H|2 iB b€M; çÄ- [m€i K'v +•m ;b ç|X •+J i?®M;
i`QÊ+ +?Êi ?`M? ç°M; X :BÆ + Q i`QÌM; K•m i`QM; i v- K°i KªM? HY çÄ `U+ [mûi [r
K†iX

E?B #KB ; B #®+ +?€v- ç°i M?B M K°i Hm²M; b|M; M,M; HQÈM; [m€B /` tm'i ?B M
•+ J X L; v b m ç|- K°i Hm²M; b€M; i`„M; F?´M; H² iW ;B[ç°B F} #bM? #°+ T?€iX

E?¬M; ;B M M;mv M i® H½M? HB i i`M M;"T HU+ tû`€+?X J J½ J°M; u K çSM; H /UM;- i?•M i? H'T H|2 [m M; K M; çÄ- H¢B i? K •+ J HoM? +?O T?|M; ` F„ M,M; K i? - KÈB F?¬M; #` tû`€+? iWM; KªM?X

•+ J HoM? +?O iS+ ;B"M ?W K°i iB M;- J J½ J°M; u K /QÈB i?•M M| pQÆM ç¬B K| K†i ç'iX Zm M; K M; i`M M;"T ?„+ €K p` K`m HY çÄ #¶M; +?®+ F?m +? i€M- H¢B [m M; K M; #¢+ FB X

L?QM; [m M; K M; #¢+ F?¬M; T?ªB ?Q`M iQ`M F?¬M; +| i€+ /KM;X Pi M?'i H9+ i` ` F„ M,M; K T?€T T?ÁM; M;U [m-M i? ç½ #` T?€ ?ÄM;X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k9dX *?QÆM; 3k, •+ J GoM? *?O h?'i :B B UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

.`+? Zm•M`M i`QM; ç°M; K†i K`v i€B M?ÊiX E?¬M; ;B M K T?€T M`v ç®B pÈB ;½ :½ F?¬M; M;?o b) / /`M; #` •+ J HoM? +?O M;,M +?†M- i?"K +?Q F?¬M; ? i¢Q ` i°+X

æ9M; H9+ M`v- +¬M; FQ+? +O ? B ç°B GB T K æQ`M ç½ iQ`M /B M i`B M F? BX JQÌB +•v ; B ?²M; tm'i ?B M F?B F„ M,M; T?ÁM; M;U [m-M i? +O HB M KBM? i?€ i? M? •K +?|B i BX

G9+ ç-m .QÆM; o,M *?B m ç®B K†i +¬M; FQ+? ; B M?¼M M`v +U+ F€ ç m ç-m- K T?|M; ` iÈB KQÌB +€BX *| i? i?'v çQÊ+ HU+ HQÊM; +O M`M; i`QM; ?`M? i`bM? +QÌM;X

•+ J HoM? +?O ç^M; i`QÈ+ imv ç½ iQ`M HU+ M;,M H¢B- M?QM; `®i +m°+ pšM +?o i?¬BX "¢+? >B m J¢+ #® i`Q ç€K i?U+ p"i; B +U+ tªQ [mv i- ç m #„M ` iW T?QÆM

æ€K F} #BM? æ¢B •+ J çQÆM; M?B M +kM; +?®M; +U- M?QM; +?9M; Km®M ?Q`M >B m J¢+ i?b F?¬M; / +?9i M`QX Pi M?'i +| M,K i M æ¢B •+ J #` p i i?QÆM; F?€ i|2 i`QM; F?¬M; F?QX

æ•v +?d H` KÈB #„i ç-m- b® HÈM ?¢i ç"m t M? iW F?¬M; i`mM; `ÆB tm®M;X æ€K #BM? æ¢B •+ J çSM;X

•+ J HoM? +?O KÈB ç`M?` i v tY Hw ç€K ç"m- ç°i M?B M +| Hm²M; b€i F?Q H½M? #® iU M?Q b€i i?¬M; B€M; tm®M; M?®i +?†i i?•M i? M|X

•+ J HoM? +?O H` +QÌM; ;Bª i?'i;B B p`v K` #` iÄ ç`M?- i?•M i? #¶M; +?'M ç°M; i`mM; T?|M; F„ M,M; +kM; pb i? i¢K /WM;X G'v im pB +O M| - ?Q`M iQ`M +| i? + # M M`Q M†M;X J'v ?¢i ç"m F?¬M; ? ç2K ç M +ªK ;B€+ M;mv ?B K- M?QM; b€i F mv ?B T bBM? K M? M|5

æ^M; b m •+ J i?®M; HoM? +kM; Km®M T?|M; ` F„ M,M; [m-M i? ç +?¶M; çÐ ç€ ;B€M; tm®M;X æ€M; iB + F?B M| +?m`M #` T?|M; F„ M,M;- K°i ç¢Q [m M; K M; H¢

•+ J i?®M; HoM? HK+ ;B B T?ªM SM; F?¬M; i X h`QÌM; K•m [mûi M; M;- /QÈB i?• i?ÌB #„M ` K°i pÁM; €M? HY çÄ b"KX

"|M; ç2M +?Êi H|2 #B M K'i- +¬M; FQ+? `Ki H¢B- F?¬M; i?"i bU `ÆB p`Q M;QÌB M ç"m iW F?¬M; i`mM; ç½ `ÆB p`Q i`"M F} #BM? æ¢B •+ J X

hWM; ?ϕi ϕ"m M' imM; - +? 'i HÄM; /QM? ϕ†+ M?B K ϕ-v M; QìB æϕB •+ J p" J J½
 *aK ;B€+ /QM? /QM? M"v imv i F?¬M; / +?`mX L?QM; ϕ€K æϕB •+ J p" J J½ J°M
 i?m°+ iQM? - ?„+ €K p" ?Ä /B KX L,M; HU+ +O +?9M; #` ;¼B H" æ` L;K+ >Ä .B I
 i?U+ p"i "ϕ+? >B m Jϕ+ ;¼BX *?9M; p°B p" M; T?|M; ?Ä /B K- ϕ®i+?€v +? 'i HÄM;
 EB K +? •+ J HoM? +?O /o M?B M H" h?ªB L?BX *ÁM ϕ^M; b m •+ J i?®M; HoM?
 +O i?Q+? F?€+? i M H" >"M æϕQX hmv >"M æϕQ t F?¬M; KϕM? #^M; h?ªB L?B-
 iB M p"Q b€m KQÆB i?Q bBM? i?B ϕ'm imv M +?¼M GB T K æQ" M b Q i-K i?QìM
 *?B M ϕ' m +?•M +?QM? ϕQÆM; M?B M ;½ ϕ€M? F?¬M; HϕB •+ J i?®M; HoM?- M?
 F?QªM; i?ìB ;B M M; „M ϕ½ ϕO `²BX
 E?B T?Q b m ?¶M HQϕM- +?B M ϕ' m T?Q i`QÈ+ tm'i ?B M #B M ?| X
 S?Q i`QÈ+ •+ J i?®M; HoM? HK+ ;B B ϕ€M? # v # +•v ; B- H" T iS+ ϕ2K €M? K„i
 K æQ" MX L?QM; F?¬M; ϕÈB M| H Q ` - K°i #|M; /€M; ϕÄ `U+ #¶M; tm'i ?B M M; ,M
 h?•M ?bM? `i + Q HÈM- b m HQM; ? B +€M? /ÆB Kî ` - H° #° /€M; /[iÈM- ϕ| +?Š
 b Q\
 h? ;BÈB •+ J T?•M `ä + 'T #"+X L?bM i? 'v b T +?„M i`QÈ+ K†i- •+ J i?®M; HoM?
 #¶M; M; •v ` - pb p"v K" M; WM; HϕB ?"M? ϕ°M; X •+ J HoM? +?O i`QÈ+ K†i M| F?¬
 K|M; T?ªB +?d ?QÈM; b m HQM; M|X
 •+ J HoM? +?O i?2Q w +?d M; Q€B ϕ-m M?bMX h`QM; ;B•v T?9i M| [m v M; QìB- b
 i?¬M F€X h`QÈ+ ϕ| pšM H" i?•M ?bM? iQ HÈM •+ J HoM? +?O i? 'i; B B i`QM; M?€
 M; î#B M i?"M? æϕB *-K J b m HQM; +| ? B +€M?X
 J" M F€ /` i`QM; +?ÈT K„i M"v- ϕWM; M|B H" F} #BM? æϕB •+ J - +QB M?Q H" GB T
 + 'T ?B m- p" GB T K æQ" M b® #®M + 'T bo i`QM; K„i ϕ m i" M M; "T `mM; ϕ°M; X
 h`QìM; K•m p" M; ?bM? iB +?ÈT KϕM? ϕ•K p"Q HQM; •+ J i?®M; HoM?- +?|B K„i
 •+ J i?®M; HoM? iQ" M i?•M +Q ;B" i i? HQÆM; ?ûi i?ªKX
 L m H" K†i ϕ®B K†i; B Q ϕ' m- +MM; H" HK+ ;B B æϕB *-K J ϕ®B ϕ-m •+ J i?®M;
 i? ?ÆMX æϕB *-K J +?B K Qm i? i` M F?¬M; i`mM; - •+ J i?®M; HoM? i?b +| i½
 ?¶ i`ÈX L?QM; M m H" ϕ€M? HûM i?b F?ÄB M|B M[X
 •+ J i?®M; HoM? ϕQÆM; M?B M b) F?¬M; +?9i ϕ T?ÁM; •+ J HoM? +?O- b Q M|
 #šv i`Q KϕM; \
 *?ŠM; [m /QÈB i?•M M| J J½ J°M; u K H" K i°+ M; k; B BX J„i i? 'v F} bo +O Kb
 iS+ b' M iÈB i`QÈ+ ϕ`M? ϕKM; # v æϕB *-K J X
 æϕB *-K J T?ªM SM; `i K m- ? B +€M? b m HQM; p¶ ϕ" T- ϕ²M; i?ìB i`QìM; K•m i
 +ª M; QìB # v M; M; H M i`MX *QìM; ϕϕB HBM? HU+ b' K bûi iQ" M /B M #°+ T?€i-
 #` i?QÆM; M†M; T?€i ` KMB F?ûi X J J½ J°M; u K /QÈB i?•M M| +kM; ?ûi FBM? ?
 æϕB *-K J F?¬M; #Ä [m - i`QìM; K•m pmM; - ϕ2K •+ J HoM? +?O #` M| ϕB M i`¼M
 M?•M +Æ ?°B J J½ J°M; u K iQ" M i?•M i HB i- i`QìM; K•m H-M M[KϕM? ϕ•K p"Q
 +QìM; ϕϕB- F i i?9+ bBM? K M? J J½ J°M; u K M; k; B BX
 S?€T i`QÈM; i?¬iQ #¶M; tm'i ?B M i` M ϕ-m •+ J i?®M; HoM?- iU M?Q /Q ?'m
 +?®+ +? 'i HÄM; ϕO K" m #„M i` M F?¬M; i`mM; - K„i i? 'v •+ J i?®M; HoM? HK+ ;B
 æϕB *-K J F?¬M; `ªM? `¶B- tY Hw •+ J i?®M; HoM? tQM; H" T iS+ p¶ ? B +€M?-
 t¬M; ?QÈM; i" M F} #BM? æϕB •+ J X
 o®M ϕ°B F} #BM? æϕB •+ J +| K°i i`QÈ+ K°i b m ? B •+ J i?®M; HoM? i?O ?°- +?
 HoM? +?O i`'M; B[- i`" M imv M ?Q" M +?dM? K" p[M; +?„+X L?QM; ϕ^M; i`QÈ+ i`K
 æϕB •+ J imv i?U+ HU+ F?¬M; i-K i?QìM; +kM; #B M ?QªM; HQϕMX h`QM; #¼M -
 [mv i tQM; +? 'i / +? ?ϕi ϕ"m K" i?¬BX

h?U+ p"i iU M?Q b M ?- K"m p"m; +O "¢+? >B m J¢+ ¢•m +?d T?mM ; B K°i H-M
 iÊB- ¢²M; i?ÌB KQÌB ; B M?¼M #„M` - [mª ¢"m +kM; pmM; K°i ¢®M; ¢"m M?Ä`ÆB
 h?mšM ""B iQ HÈM pmM; M; M;- K M; i?2Q iB M; F m i? HQÆM; [mûi b¢+? # - #
 M;U X
 " M FB hQ J½ hB M i v + -K T?€T i`QÊM; mv T?QM; pmM;- H-M M"v ; ½ i`U+ iB T T
 S?€T i`QÊM; M? M? +?|M; ?mv ¢°M;- h?€M? æ¢M >"M; L;k T?®B ?ÊT HU+ +¬M;
 b€i *U GBM? h?-M h?mšM +QÌM; ¢¢B +O oQÆM; L;mv M L;mv M- t¬M; p"Q i`"M
 i`€+? #„i +€ H¼i HQÊB- ¢€M? +? i J J½ J°M; u K ¢½ K'i ¢B æ¢B •+ J F?®M; +? X
 oQÆM; L;mv M L;mv M p" hQ J½ hB M ;B i ¢B` - æB M u M p" >"M ok i?b ;B[Î +
 M;?B T F?¬M; T?ªB + "M +?B M +ÁM + -M #¼M ?¼ #ªQ p X
 a m F?B .`+? Zm•M T?|M; ` K°i ¢¢B K T?€T- H¢B K°i E?¬M; ;B M K T?€T F?€+
 i`mM;- +U+ HU+ OM; ?° +?Q +?B M bo T?Q i`QÊ+X
 J„i i?'v ibM? ?bM? +?mv M #B M i®i- M?QM; i¢B H9+ M"v- +QÌM; ¢¢B •+ J HoM?
 L m F?¬M; #` h?ªB L?B FB K +? - F} #BM? æ¢B •+ J +| •+ J HoM? +?O i?®M; bQ€
 L?QM; K„i i?'v •+ J i?®M; HoM? #` ;B i- i?m°+ ?¢ F} #BM? æ¢B •+ J M?Q #` + „i
 •+ J HoM? +?O K'i FB M M?šMX _®i +m°+ M| F?¬M; T?ªB M?•M HQ¢B- b) F?¬M;
 ¢Ä i`QM; i v +?ûK M; M;- J J½ J°M; u K /QÊB i?•M #¶M; M?ªv H M- ?-m M?Q i`QM
 ?B M i`QÊ+ Kti •+ J i?®M; HoM? #` ¢€M? +?iX
 æ¢B *-K J pW KÊB i?"M? +¬M; ¢2K K°i F} #BM? æ¢B •+ J p" i¼ F} J J½ J°M; u
 M;Î F?¬M; F`T ¢ T?ÁM; #„M` b m- i`QÌM; K•m iB +?ÊT [mûi M; M; T?|M; ` K°i
 •+ J HoM? +?O ?"M +? i æ¢B *-K J - i`¼M; FB K ?mv i b„ + +?ûK K¢M? - +€B K" M
 tm'i ?B M K¢M? +?ûK T?Q i` M i`QÌM; K•m +O æ¢B *-K J X
 *? M? H +? + 'T #"+ i¢B F?QªM? F?„ + M"v #B m ?B M F?¬M; i? M;?B M;ÌX æ¢B *
 i`QÌM; K•m iB +?ÊT M?€v K„i ; ½v M; M;- HU+ tmM; FQ+? +QÌM; ¢¢B p +?¢K K¢M
 h?mšM ""B iQ HÈM M,M; HQÊM; K"m ¢Ä b"K /UM; i?šM; b m HQM; •+ J HoM? +?O-
 i`„M; #„M b m HQM; M|- ¢²M; i?ÌB tQ v M;QÌB [mûi i`¼M; FB K ¢Ä- [m M; K M; ¢Ä
 MÎ`°X
 Zm M; K M; ¢Ä b"K iW #®M T?QÆM; i€K ?QÈM; F?ûT H¢B- €T #€+? h?ªB L?B ¢ M
 G¬- ûT M"m; ¢€M? #W X
 Zm M; K M; +?Êi H|2- i?•M i? h?ªB L?B i?2Q iB M; pĐ M€iX æQÆM; M?B M ¢| +
 L?B Î M;Q" B K'v KûiX .M M?Q p"v- HU+ +¬M; FQ+? K¢M? K) +O •+ J HoM? +?O pš
 p" B pÁM;- i?•M ?bM? +?Êi H|2 ~M i`QM; #|M; ¢ KX
 h?ªB L?B b) F?¬M; iMv iB M T?€i ¢°M; Gm•M >²B GBM? G¬X "ÎB pb M| F?¬M; +?d
 ¢²M; i?ÌB +kM; `9i K'i iQ" M #° HBM? HU+ +O M"m;X æ| H" +?B m +m®B +MM; ¢²M
 •+ J HoM? +?O K°i FQ+? #S+ HmB h?ªB L?B M?QM; F?¬M; i`mv FQ+? iB T- M;Y
 F} #BM? æ¢B •+ J p" •+ J i?®M; HoM? F?€+ K m +?|M; +?¢v ?QÊM; M|X
 óh`Î H¢B ? i ¢BXô h? M? •K +O GK+ >B p M; H MX
 æ¢B *-K J ¢½ # v i`Î p +Y ¢°M;X \*| i? i?'v `ä +?¶ M;U+ #KM; M| FûQ /`B p i K€
 T?ªM SM; +?"K +?9i i?b K°i FQ+? FB ¢O +?ûK M| H"K ? BX
 æ•v +?QM? H" i?U+ HU+ i?'i;B BX >ÆM M[?B M M?B M •+ J HoM? +?O F?¬M;
 H" im pB i?'i;B B #"+ #®M- M,KX
 oQÆM; L;mv M L;mv M p" hQ J½ hB M F?¬M; ?B m +?B M- p°B p"m; HMB H¢B +Y
 +kM; +?B M? m iW ? B # M pÁM; [m X
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k93X *?QÆM; 3j, GK+ æ¢Q Gm•M >²B URV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

•+ J HoM? +?O F?¬M; +| b®i`m°i i`mv FQ+?- i`QM; KB M; F?¬M; M;WM; /MM; M; +?9 M;[X "¶M; M?B M # Q p9i- #¶M; M?B M i`-K i?'T- M?QM; i`"M M;"T i` /`X Z M;Q`B M| +kM; #B M M;"v +`M; M²M;- tmM; [m M? /QÈB +?•M F} #BM? æ¢B •+ J +Q`M; HB iX h`Q`M; K•m i`QM; i v +?9M; +?d ?QÈM; T?Q i`QÈ+- ç²M; /¢M; T?€i .QÈB i?•M J J½ J°M; u K +kM; iªM` iWM; i-M; b€M; çÄ i,M; +Q`M; ç M i` M M;Q •+ J X

*| i? M|B pW M½v ? B ç°B GB T K æQ`M +¬M; FQ+? i?"M? [mª +?O v m Î +?¶ ç€ æ¢Q +| HÈB FB K +? - H¢B M?Î ç` ?bM?- KÈB i¢Q i?"M? +?B M [mª i®i M?Q p"vX

æ²M; /¢M; H` F} #BM? æ¢B •+ J - i?®M; bQ€B F?€+- i?U+ HU+ +kM; F?€+X hmv i ç ?¼ / /`M; i?„M; M,K KQÆB F} #BM? æ¢B •+ J i?b +?Q`^M; +Q`M; ;Bª •+ J i°+ / +| i? iQ`M #° iB m /B i F ç`+?- +?O v m H` M?Î ?¶M HQ¢M M;mv Mi® #€+ Hv +O ?¶M ?ÊT +Q`M; ç¢B mv HU+ Qi M?'i bmv v m F} #BM? æ¢B •+ J ;'T ç¬BX >ÆM M| i`K +°i p[M; p`M; i²M i¢BX

J` H-M M`v imv b® HQÈM; F} #BM? æ¢B •+ J +?d +| # KQÆB- M?QM; H¢B +| K°i `B M; +?9M; i?¬B ç½ H`K ? B ç°B GB T K æQ`M F?| ç®B T?|X "ÎB p"v +?B M ç'm ç-mX hU M?Q H9+ i`QÈ+ GK+ >B ç`M? ` +?B Mi?m"i- +® i?O KÈB H` M #`B +?E

ó:` Q Q ¬5ô •+ J HoM? +?O ?ûi HÈM K°i iB M;- ç€K F} #BM? æ¢B •+ J ç²M; HQ¢ i?®M; HoM? H`K KkB M?¼M- i' i?"M? i`"M ?bM? i`Mv i`MM; FQ+? i?ŠM; ç M ? M; çSM;X

•+ J HoM? +?O M;QÈ+ H¢B F?¬M; ;B M?"T i`"M ?bM? K` ÎT?Q b m- F?B M; i`¼ +QÐB J J½ J°M; u K iQ #U i?2Q b mX L?bM [m iU M?Q ç°+ +?B M- i?U+ i M| H ;B€+ +O M|- +?•M +?QM? +| i? mv ?B T M| +?d +| KbM? h?ªB L?B K" i?¬BX

æ¢B *-K J #` i?QÆM; +?mB p`Q ç°M;- çB i?ŠM; iÈB # M +¢M? h`-M M? L?B- ¬ ¬ K'v T?-M ç€M; i?QÆM;X

L?bM p i i?QÆM; i` M M;Q`B M|- h`-M M? L?B +kM; i?"i ç m HÁM;X L?QM; ?B M HB m +?Q M|X "ÎB pb i` M M;Q`B M| +| i?m°+ iQM? ?„+ €K p` iB +?ÊT- K°i F?B [m #` T?ªM ?B m [mªX

E?¬M; +-M M;?B M;Î- æ¢B *-K J H" T +¬M; M`v +?QM? H` EQM? hQÈM; "ªQ h?-M M| #B M ?| i?"M? #° /¢M; •+ J HoM? +?O K ?Q†+ F ç`+?- b m ç| Mm®i p`Q K iB iB M? ?bM? M`vX hmv`^M; iB m ? Q K°i K iBM? HK+ ;B B- M?QM; F?¬M; +-M M|B ? B ç°B GB T K æQ`M ;BªK #Èi +U+ HÈM €T HU+X

æ¢B *-K J ?W ?W ? B iB M; b m- +?¢v M? M? iÈB +Y ç°M;X HBM? HU+ iB +?ÊT M|- ? B i v H`K i`¢M; i?€B ¬K M;U+- K°i pB M çB M [m M; +-m K`m p`M; +| F?Q H

*?Q iÈB KQ`B T?9i- M| +ÁM +| F?¬M; Qi HBM? HU+ ç M iW K iBM?- çQÆM; M?B

*¬M; FQ+? +O F} #BM? æ¢B •+ J `®i +m°+ #„i ç-mX .QÈB bU /ŠM /„i +O •+ J i i`QM; i v +?9M; T?€i` [m M; K M; çÄ b"K- tmM; T?QM;- i`Q`M; K•m +?dT?Q i` M;[i¢K /WM;- iWM; Hm²M; b€M; çÄ K€m # v i?ŠM; iÈB +Y ç°M;X æ€M; bÊ H` [m +-M; FQ+? +O •+ J i?®M; HoM? ?ÊT i?"M? K°i i? - M;QM; F i i?"M? K°i ç¢Q +Q` ç°M;X Iv HU+ +Q`M; ç¢B ç M +| i? H`K HB T K ;Bª i`QM; ç°M; b„+ K†i #B M ç`BX F} #BM? æ¢B •+ J K°i F?B T?€i ?mv bS+ +?B M ç'm +?•M +?QM? i?b K¢M? +Ð M`

Pm i? HÈM M?'i+O F} #BM? H" +MM; tmM; T?QM;X J†+ /M i`QÈ+ K„i H" pMM; MS
M,M; HU+ H2Q H M F?B M i? tmM; T?QM; +O F} #BM? F?¬M; ?¢ i?'TX

æ®B /B M [m M; K M; çÄ H½M? HB i FB - >"M ok F?¬M; +?9i /Q /U +?†M i`QÈ+ K†
M; M; i`QÈ+ M; QÌBX h?€M? Zm M; h`€Q iQ+? iK ç½ H•m +MM; pÈB h?€M? Zm M;
T?|M; i?Q+?X

GB M iB T? B?Ä M;mv M i® H€ +?„M `ÆB i` M M; QÌB v- ç²M; i?ÌB K°i Hm²M; b€M
[m M; K M; çÄ b"K- bmv v m HU+ +¬M; FQ+? +O M|X

P`M?5

GU+ +¬M; FQ+? K¢M? K) ;¬M M?Q H" M?€v K„i tû M€i? B i¬M; ?Ä M;mv M i® H€ -
b m ç| K¢M? çKM; p`Q h?mšM ""B F K i?2Q h?€M? Zm M; h?'K h?mšM ""BX

h?mšM ""B >"M E?B K +?Q +?€m KbM? h?mšM ""B F?¬M; T?ªB pk F?Q K¢M? ;b- +
K T?€T K" i?¬BX

h`QM; iB M; çKM; F`+? HB i- i` M M; QÌB >"M ok H'T H|2 [m M; K M; p`M;- çQ+? i?
H" b m F?B v i`mv M i?W >"M E?B K i?b ?¼+ F„ M,M; M`vX *?d #ÎB pb i`QM; ç°B
`i Qi bY /KM; K" i?¬BX

h`QM; K„i K¼B M; QÌB- +| h?¬M L; U h?mšM- >"M ok ?ŠM H" +| i? M? M?"M; +?†M
L?QM; bU i?"i H" /QÈB K°i FQ+? FB - >"M ok F m` M K°i iB M;- h?mšM ""B K¢M? c
KÈB çSM; p[M; i?•M ?bM?X æ²M; i?ÌB i` M M; QÌB GB T K æQ`M b®? B KQÆB K®
GBM? >²M sB M; sQ+? T?|M; i?Q+? i€+ /KM; bBM? K M? +MM; +?mM;- +?B b >"

óS?Ki ô >"M ok T?mM ` K°i #9M; K€m- Hm²M; b€M; p`M; H9+ M`v Î i`QM; ç°M; F
i'i +ªX

GK+ >B M„K +?„+ i?ÌB +Æ T?|M; i`` HB m [m¬M i? +U+ ç9M; H9+X E?¬M; +?d i`
+kM; ÎM; v i`QÈ+ ç|- J¢+? æ•m æ¢B \*-K J ç~v` i?B K çB M +¬m tQM; #B M i`Î p
"ªQ h?¬M h`Q- GK+ >B i`` HB m pW H9+ i€+ /KM; i` M KbM? K¶B M; QÌBX

>"M ok +?d +ªK i?'v M; U+ F?| +?`m- ç²M; i?ÌB •K i?¬K i?Î /"BX *?Q ç M M v ç m H"
T?Q i`QÈ+- ?¬K M v ç´B i?"M? v- KÈB i?"i bU ?B m`ä €T HU+ GQM; >¢Q h?¬M +?
M[GQM; >¢Q h?¬M #bM? i?QÌM; /U p`Q h?€M? .šM GBM? G¬ ?'T /šM +QÌM; ç`+

>"M ok #d ç~v HmB- æB M u M i? v i? p`i`Q v- iQM? +ª i€+ /KM; K°i FQ+? +O E
h`QM; iB M; ;¬K`9 F`+? HB i- H¢B H" ? B F} #BM? æ¢B •+ J #`M´ # vX h®+ ç°i
+ª•+ J HoM? +?O +kM; F?¬M; F`T +Sm pB MX

L?QM; çB m M`v F?¬M; ªM? ?QÎM; ç¢B +K+- +¬M; FQ+? i?S? B H¢B iÈB M[ `²BX

L?Q +k H" i? +¬M; tmM; T?QM; i`¼M; çB TX a m H¬M +¬M; FQ+? M`v- F} #BM?
ç°M;X

hbM? ?m®M; +O æB M u M t F?¬M; #`M; >"M okX hm pB +O ;½ i?'T ?ÆM >"M ok
? B?Ä M;mv M i® H€ +?„M T?K i`Ê- KÈB +?`m çQÈ+ K°i FQ+? FB X h?•M i? ;½ +
?ÆM M[h?mšM ""B ?| i?"M? #°i T?'M- K€m iQÆB T?mM `Q ¢i- ç½ H" i`¼M; i?QA

æ€K HB T K ;Bª GB T K æQ`M b® #®M +'T bo F?¬M; +| ç²M; #¢M pb ?¼ +?B b
GK+ >B ç9M; H9+ i`` HB m- +?d`B M; H¬M M`v çO F?B M æB M u M K'i K¢M;X *?
M;„M ;½ F?¬M; +| HU+ +?B M ç'mX > B i v +¬K h?mšM ""B ç½ ;½v tQÆM;X

•+ J i?®M; HoM? HK+ ;B B ç½ t¬M; iÈB i`QÈ+ K†i- i`"M ?bM? F} #BM? æ¢B •+ J
L;mv M #ªM i`"M ?bM? i`Mv #B M i?"M? p¢+? M; M;- •+ J HoM? +?O Î ç^M; i`QÈ-
Î T?Q b m /"M ?"M; /¼+X J¶B F} #BM? æ¢B •+ J i`QÌM; K•m +?d T?Q i`QÈ+- HE
i?"M? i?"M? K°i bÈB /•v`|i p`Q +Æ i? •+ J i?®M; HoM?X

G9+ M`v M m +?9 w b) T?€i ?B M- KQÌB i M æ¢B •+ J H`K p"v b) +| # æ¢B •+ J
M?B M i?•M i? •+ J i?®M; HoM? i?W M?"M +| ?¢MX

GBM? HU+ HK+ ;B B iB m +?m~M H" i` M #®M M;`MX GQ¢B HBM? HU+ HB M i? +
 HU+ F i?W M?"M i,M; H M ¢ M ¢dM? + 'T #"+- F?¬M; i? bªM bBM? ?B m [mª ¢°i T
 *?QM? H" M|B- HBM? HU+ •+ J i?®M; HoM? +?d +| i? i,M; iÈB K°i p¢M- F?¬M; i
 H" p"v- ¢®B pÈB ? B ¢°B GB T K æQ" M ¢½ +| i? H" i B M¢MX h`W GQM; >¢Q h?-
 F?¬M; +| K°i ¢°i T?€ # M;`M- H"K b Q M; ,M +ªM ¢QÊ+ •+ J i?®M; HoM? +| HBM?
 óh i?S M?'i- oQÆM; L;mv M L;mv M i?S ? B- hQ J½ hB M i?S # 5ô >"M ok ¢°i M?
 M?ªv ` M;Q" B- F?Q i? i` M M;Q`B v ¢°i M?B M i,M; ;'T K'v H-MX h?mšM ""B pm
 M²M; ¢"K iU M?Q ¢| ?Q MÎ`°- [m M; KBM? HBM? HU+ ; -M M?Q i?U+ +?'i M; M
 i?®M; HoM? t¬M; iÈBX
 h`QM; iB M; M´- F?B M M;Q`B `mM; ¢°M; H" H-M M"v >"M ok F?¬M; HMB MY #Q
 M;QÊ+ H¢B +ÁM ¢•K K°i FB K- +S M?Q p"v +SM; ¢®B +SM; pÈB •+ J i?®M; HoM?
 G¢ i?Q`M; H" oQÆM; L;mv M L;mv M p" hQ J½ hB M F?¬M; iB M H M ?¶ i`Ê- M;Q
 #ªQ p +Y ¢°M;X
 G•K >•K F?¬M; M;WM; T?|M; ` iWM; +€B ?Ä M;mv M i® H€ +?„M ?¶ i`Ê >"M okX
 M;WM; T?|M; E?¬M; ;B M K T?€T T?€i ¢°M; +¬M; FQ+?X GK+ >B F?¬M; M;WM; T
 i,M; T?9+ FûQ /`BX h? K" H¢B F€ iQ+? ?¶ i`Ê >"M ok M; ,M +?†M +¬M; FQ+? +O •+
 J¢+ i`B m ?Q€M i?U+ p"i H9+ M"v F?¬M; +| i€+ /KM; HÈMX h` M M;Q`B ¢€K F} #B
 ?Ä /B K ¢Ä b"K- +ÁM +| •+ J HoM? +?O T?Q b m M?Q ?´`bM? K¬BX G9+ i`QÊ+ M
 T?€T ¢½ iQ" M #° #B M K'i- Km®M ` M;Q" B #´bmM; H¢B i?b /o M?B M H" F?¬M; i
 æ•v F?¬M; i?"i bU H" F€ iQ+?- +kM; F?¬M; TªB >"M ok +| ¢°i T?€X u ¢°i M?B M #
 FQ+? +O •+ J i?®M; HoM?- M;mv M M?•M +?d +| K°i- m®M; i?m®+X
 "¢Q GBM? æ M p" h?` >mv i æ M ?B m [mª ;B Q M? m F?B M i?U+ HU+ v M?€v K,
 ? Q +U+ HÈM- M?QM; F?¬M; +¬M M|B- i€+ /KM; ¢O K¢M?X *| ¢²M; #¢M i`Ê ;B9T- i
 +ªM +¬M; FQ+? +O F ¢`+?X
 >"M ok `i`ä `M;- /M oQÆM; L;mv M L;mv M p" hQ J½ hB M +kM; Mm®i p"Q ¢ M /
 ;B®M; M?Q KbM?- +?QM? /B M M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O •+ J i?®M; HoM?X "ÎB
 h?¬M L;U h?mšM i,M; +Q`M; T?ÁM; M;UX \*?Q M M v [mv i ¢`M?- K†+ F ` b Q +kM
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

k9NX *?QÆM; 3j, GK+ æ¢Q Gm•M >²B UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

oQÆM; L;mv M L;mv M ¢½ +?m~M #`i®i iMv i?`B i? v i? - M?QM; H9+ M"v i? M?•K
 H MX

óL;mv M L;mv M- H€i M[i b) H" M;Q`B i?S ? BXô

oQÆM; L;mv M L;mv M M;~M ` - #ªM M,M; M?bM ;½X hQ J½ hB M b„+ K†i i`-K i`½
 oQÆM; L;mv M L;mv M M?bM M? m K°i +€BX

óh H" ¢`M ¬M;Xô

oQÆM; L;mv M L;mv M F?¬M; M|B ;b M?B m- +?d H" ?QÈM; ;½ ;BÆ M;|M +€BX

h`QM; H9+ M"v- i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m F?¬M; ? M
 h?¬MX L m M?Q +| ?„M- +| H) K¼B i?S b) #B M F?€+ ¢BX >„M M?'i ¢`M? +| i? F?-
 FQ+? +O F ¢BX

æQ`M ç°B K'i çB i`K +°i- i?U+ HU+ i'M; i? M?'i ç`M? #`i?QÆM; M†M;X

a€i w #,M; H½M? H-M M[tm'i ?B M- H-M M`v i?"K +?Q bQ pÈB i`QÈ+ ç! +`M; H½
L?B iW iW çB `X L`M; F?¬M; ~M M9T M[K`iW #QÈ+ K°i çB ?QÈM; •+ J HoM? +?

•+ J i?®M; HoM? +¬M; FQ+?- # M ç°M; ?mv i içK i?ÌB +! i? +ªMX L?QM; •+ J Ho
+! M;mv +Æ çQ ?¼ p`Q +?¶ +? iX

h?ªB L?B ç½ F?¬M; +! HU +?¼M M`Q F?€+X

J¶B K°i #QÈ+ iB M H M- F?Q HQm t€K [m M? i?•M h?ªB L?B +`M; #B M M²M; K'v
+?'i îb m HQM; M`M; /-M M;QM; F i i?"M? HQÐB / QX h v T?ªB h?ªB L?B M„K / Q
ç'i- i v i`€B i?b 'M M;QÈ+X L`M; çB `i +?"K- M?QM; •+ J HoM? +?O HçB #B M F?
i? M? i`¼M; FB K çÄ M?Q K€m- ççT ç'i çSM; #'i ç°M;- M?QM; [m M; K M; çÄ b`K t
i,M; +QìM;X

G-M M`v- h?ªB L?B ç°M; i?"iX L m F?¬M; i? +?„+ +?„M b€i i?QÆM; F ç`+?- M?Q
?¼ ç m M^K tm®M; +?¶ M`vX GQM; >çQ h?-M F?B M`Q i?b i`îp - M`M; F?¬M; #B
çQ`M i`QîM; içK i?ÌBX J¶B M;QìB ç m pb GQM; >çQ h?-M +! i? #bM? M i`îp - F?
æ°M; #`•+ J +¬M; FQ+?- ç½ î HçB ç•vX G`K #çM; €B +O GQM; >çQ h?-M- M`M;
/MM; bS+ KçM? +O KbM? ç K¼B M;QìB b®M; b!iX

h?ªB L?B ? B K„i #'i ;B€+ #B M i?"M? K€m t€K- b€i F?Q b m HQM; M`M; M;QM; i
?B M `b€m ç² €M F?€+ M? mX

L?[M; ç² €M M`v `i ç†+ #B i- F?¬M; i?m°+ p p,M iU i°+ M`QX L?QM; F?B +?9M; t
HçB HMB `b m MY #QÈ+X L; v +ª F?B >`M æçQ pÁM; [m T?Q b m +¬M; FQ+? F
+! T?ªM SM;X E?m¬M K†i /[iÈM +O M! i?"K +?Q tm'i ?B M FBM? ?Q`M;X

óh M?½M iS+ M;QÆB M?½M- GK+ æçQ Gm•M >²B i?S+ i?S M?'i- Gm•M >²B L?½M

h?ªB L?B ç°M;- i'i +ª b€i F?Q H½M? HB i i`QM; F?QªM? F?„+ #B M K'i ? iX h v i`
çQªM FB K ç2M M?Q KU+ H'T H€M? [m M; K M; €K iYX a m HQM; M`M;- i`QM; b€r
ç°i M?B M T?!M; ççB- [m v [m M? M;QìB M`M;X

:Bì T?9i M`v h?ªB L?B /QìM; M?Q F?¬M; +ÁM H`M;mv M #ªM M`M;- i`QM; K„i •+ J
b€i i?-M ;B€M; tm®M;X

>mv i [m M; #çQ #„M- +ª M;QìB •+ J HoM? +?O iU M?Q ?mv i b„+ [m M; +-m F
[m M; #¶M; iW M;QìB M! #„M ` - ç`M? /®+ bS+ M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O h?ªB L?B
L?B ;B i®+- M! ?QªM; bÉ T?€i ?B M- b€i F?Q F?B M KbM? bîM i!+ ;€v ç°i M?B M
M?"M p h?ªB L?BX

Zm M; K M; €K iY ;B Q M? m- i`QM; +?ÈT K„i- h?ªB L?B ç½ tm'i ?B M îKQìB Kûi b

J°i iB M; F m i? HQÆM; #¶M; T?€i ` iW KB M; •+ J HoM? +?O- i`¼M; FB K çÄ i`
X Zm M i`¼M; H`- ? B K„i M! im¬M i`Q K€m ç2M- ç½ ?Q`M iQ`M KMX "ª p B i`
i?QÆM; b•m i?'v tQÆM;X J J½ J°M; u K /QÈB i?•M iS +?B pmM; ççT- ;`Q i?ªK i?

> B K„i h?ªB L?B iU M?Q K„i M! KM- ç²M; i?ÌB K'i çB iB b€M;X

óh M?o iS+ M;QÆB M?o- GK+ æçQ Gm•M >²B i?S+ i?S ? B- L?o Gm•M >²BXô

h?ªB L?B F?¬M; içK /WM;- ç2M M?Q KU+- + Q [mw M?Q iQK- Gm•M >²B FB K K M;
M[tm'i FQ+?X h?•M i? M`M; HçB #B M K'i i`QM; ?„+ €K- F?¬M; i`mM; +?d HQM

hW F?B i m i?"M? Gm•M >²B GBM? G¬- ç•v H` h?ªB L?B H-M ç-m iB M iQ`M HU+ i?
?B M i?ÌB i`QM; K„i M?•M HQçB- mv HU+ +O M! F?¬M; +! #'i +S HBM? H¬ M`Q b€

æQÆM; M?B M •+ J HoM? +?O b) F?¬M; #! i v +?`m +? iX h`QM; iB M; +m²M; `®M
i?"M? K`m çÄ b`K- î i`QM; M;QìB i?"K +?Q p M; iB M; #çQ iç+X G9+ M`v M! iU M?
[m M; KBM? i? X *-K i`QM; i v i? M? FB K ;½v- M! ç°i M?B M iW HQM; J J½ J°M;

p"v î i` M F?¬M; i`mM; iU +QM [m v M? M? tQ v i`ÁMX GBM? HU+ F?OM; #® / Q q
i?"M? HB i /B K ç` M; K+X L? K i?¢+? +SM; `„M /QÈB ç'i #` ?Á i M- H¢B K M; i?2

S?"T5

E?B H-M M[tm'i ?B M- h?^aB L?B ç^½ çSM; # M +¢M? •+ J HoM? +?OX •+ J HoM?
M; WM; tQ v i`ÁMX L; mv M +€M? i v T?^aB +O M| ?| i?"M? bQÆM; KM K€m #B MK
i B T?mM K€m ç2M- ;B[iB M; ;"Q i? i?^aK- i?•M i? F?'M; H² M; ½ H, M ` ç'iX *Á
h?^aB L?B- çB M +m²M; ç€M? K°i [mv MX

J°i çQ" M b€M; çÄ b"K #¶M; M?B M iW M„K i v M| #„M ` X h`QM; çQ" M [m M; K M;
+¢M? K"m çÄX

J iBM?X •+ J HoM? +?O i`QM; +U+ ç° bÊ ?½B p" i?®M; F?'- F?¬M; M; Ì H'v K iBM
h?^aB L?B T?€i ç°M; K°i FQ+? i`Q K M?X .M +?Q M| K°i FQ+? FB i?"M? +¬M; ;B
i?•M M| +kM; F?| b®M; b|iX

óh p` iS+ M; QÆB p`- GK+ æ¢Q Gm•M >²B i?S+ i?S # - GQÐB Gm•M >²BXô

*kM; F?| i`€+? Gw >BM? ;B" M M?Q p"vX G9+ i`QÊ+ M" M; t2K `ä`" M; ibM? ?m®M; i
+?¢v i`Î p +Sm pB MX G•K >•K Î i?ÎB F?„+ +m®B +MM; +?d i?B i`B M S?ÁM; L; U
+?¼+ iS+ p` h`WM; :BÊB F} bo iQM? +€+? K¢M? K) M"vX

E?B K¼B M; QÎB ¢ m /®+ ? i bS+ HU+ - +?d +| G•K >•K F?¬M; T?€i` +¬M; FQ+?X C
+| i? HB M iK+ T?€i` K'v K T?€T ?Ä ? +QÎM; ¢¢B- M|B F?¬M; +?WM; +| i? i`¼
HoM?X

G•K >•K b„+ K†i +| +?9i i`„M; - F?¬M; M|B HÎB M"Q M; ?2 Gw >BM? T?šM M° +?d i`

ó*"m M|B ¢B5 *| T?ªB H" ¢"M ¬M; F?¬M; ?ª\ *"m F?®M; +? K HU+ ;BÄB p"v- H" K
F?¬M; #B i K°i K T?€T +¬M; FQ+? M"Q\ h i?"i ?®B ?"M- F?B ¢| F?¬M; ? i bS+ M

óæO `²B- Gw >BM?Xô >"M ok KB M +QÐM; ;QÊM; ¢SM; /"vX oQÆM; L; mv M L; mv
L?B ¢ m iK i" T # M +¢M? vX

óGw >BM? - M" M; M M #B i- G•K >•K H" K°i J .QÊ+ aQX L" M; M; ?o`" M; K'v M; QÎE
?ÆM æB M u M- FB M i`b i?ÎB ;B M /"B M?Q p"v\ æ| H" #ÎB pb +?9M; i /MM; ¢ M
G•K >•K ¢9M; H" F?¬M; #B i +¬M; FQ+? - M?QM; F?¬M; +| M; QÆB i - +?9M; i +,
F?B >¢Q h?¬M i`Î p X G•K >•K H" K°i T?¬M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +'T
i`ª ;B€ +?9M; i ¢ m M?bM i?`v- M; QÆB `v H" #° T?"M F?¬M; i? i?B m i`QM; ¢Q" M
F?mv i ¢B K- pb b Q M; QÆB i F?¬M; i? \ô

Gw >BM? iS+ ;B" M M|BX

óæ9M; - K†B M; QÎB ¢ m +| F?mv i ¢B KX L?QM; K"- +¬M; FQ+? H" #ªM +?S+ +O K
?Ä ? +'T+ Q- p"v K" >Ä *-m h?m"i +Æ #ªM M?`i +kM; F?¬M; #B i- pb +€B ;b +?S
i K°i Hw /Q i?mv i T?K+X L m M?Q +| K°i M; "v- M; v +ª >¢Q h?¬M +kM; F?¬M; M
+O F ¢`+? - +m®B +MM; T?ªB M?Î p"Q ?„M ¢ M ;BªB [mv i ¢®B i?O- p"v H" K b Q ¢
pb b Q v m ¢m®B M?Q p"v\ h F?¬M; ?v p¼M; +| K°i M; "v ¢ ¢ imv i p¼M; M?bM ?;

óæQÊ+ - i +?Q M" M; #B i5ô G•K >•K ;¬M M?Q ;"Q i?ûi M|BX

u #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - ¢B iÈB i`QÊ+ K†i >"M ok- i?•M i? F`+? HB i`mM `~v- M; mv
YM; ¢ÄX

óh F?¬M; #B i K T?€T +¬M; FQ+? - K°i +€B ¢ m F?¬M; #B iX L" M; M|B ¢9M; - ibM
hQ J½ hB MX M; QÆB i H" #ÎB pb F?¬M; ?¼+ ¢QÊ+ K T?€T i` HB m- K" i F?¬M;
+¬M i Km®M- +| i? ?¼+ #`i +S K T?€T ?Ä ? M"Q i`QM; F?ª M, M; X L?QM; K"- i
?¼+Xô

>ÆB i¢K /WM; K°i +?9i- G•K >•K i`QM; K„i i`" M M; "T MQÊ+X

ó*? K i - M, K ¢| Î J S?€T h?€M? æB M Qm i9 ?ÆM i M?B mX "¼M ?¼ /MM; ;¬M
HÊB ¢°i T?€HK+ ;B B- iB M [m•M iÈB i?`i ;B B- ¢QÊ+ iB M; H" M?•M p"i ¢¬m HoM
?B m H" +€+ HQ¢B K T?€T +¬M; FQ+? - pb M; ?B M +Sm K T?€T ?Ä ? +QÎM; ¢¢B
¬M; `v F?¬M; ` M; Q" B M[X «M; b B b|i FQ+? T?€i ?Ä M; mv M i® F?`M; H² K" K
i?•M K M; i ¢B ibK ¬M; X ob #ªQ p i - K /MM; i?•M i? KbM? +?„M HU+ #¢Q i¢+
+? i i?ªK i`QM; i`"M i B M¢M ¢|X J°i M, K FB imv i +?d KÊB M, K im`B- M?QM; F?
bªM bBM? bS+ #¢Q i¢+ F?OM; #®- i poM? pB M F?¬M; i? [m MX L m F?¬M; i¢B
¢B T?K i?•M\ L m F?¬M; +| K T?€T +¬M; FQ+? - i +ÁM +| ;B ¢bM? ?¢M? T?9+Xô

óh F?¬M; ?¼+ K T?€T +¬M; FQ+? - +?QM? H" F?¬M; Km®M M®B ;|i ?¼X h F?¬M
#¢M p" +?QM? i +? i /QÈB K T?€T +O KbM?X hW ¢| p b m- K†+ F ¬M; M°B ûT #
?¼+ i" T #`i +S K T?€T +¬M; FQ+? M"Q- +?Q ¢ M ?B M i¢BX L?QM; i F?¬M; T?ª
M, M; HU+ i`Ê ;B9T ¢Q" M ¢°BX L m +| K°i M; `v ibM? ?m®M; M" M; M|B tªv ` - M?C
M; QÎB- /MM; i?B i? KbM? +?SM; KBM? HÎB M|B ?¬K M v +O i Xô

L|B tQM; +•m ¢| - G•K >•K ¢½ F?| + F?¬M; i?"M? iB M; X >"M ok i?Î /"B K°i iB M; - M
Gw >BM? M|BX

óh +| i? ?B m i•K i bM? +O +¬- M?QM; M`M; i°B i bM? ;b T?ªB tû p i b Q i`QM; HÁI
+| M;mv M M?•M ç†+ #B i- b Q M;QÆB i +| i? F?¬M; ?¼+ K T?€T +¬M; FQ+? \
T?ªB p b i`QM; HÁM; F?¬M; +| M;?B ?Q†+- M?QM; +?9M; i +?¼M iBM iQÎM; ç²M; #
>•K +kM; b) K½B K½B H` K°i T?¬M i`QM; GB T K æQ`M +?9M; i Xô

h€+ ;Bª, æQÎM; :B h K h?B m

k8kX *?QÆM; 38, L° a€i URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?¬M çSM; i` M HQM; >¢Q L;mv i M?bM +?,K +?9 F} #BM? æ¢B •+ J /
HB i +?Q iWM; +| +`M; H9+ +`M; K¢M?X *ªK ;B€+ b m HQM; i?•M i? h?ªB L?B K
>„M +?Q iWM; ;B®M; M?Q #•v ;BÌ ?"M +€B ;b ç M p"vX L?QM; ç®B pÈB ç€K F} #
i"M +MM;X

ob KbM?- H¢B H` p b KbM? K` h?ªB L?B #` i?QÆM; i`-K i`¼M; M?Q p"vX *?Q /M +?
imv i ç®B F?¬M; ç +?9M; i?QÆM; i`M h?ªB L?B K°i +?9iX JbM? T?ªB ;B i +?9M;-

E ç`+? +`M; H9+ +`M; ;¬MX hmv GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ` F„ M,M; i,M; +QÎM; i?
?„M Hm¬M`i i®i- ?B M i¢B +| i? T?•M #B i F ç`+? K¢M? v mX

" KQÆB F} #BM? æ¢B •+ J - b® HQÊM; ;B®M; M?Q i`QÈ+X .šM ç°B H` K°i •+ J i?
+QÎM; ;Bª •+ J i°+ F?€+X >B M M?B M # KQÆB F} #BM? æ¢B •+ J H` /U #` +?Q
SM; p` SM; #B M- çQÊ+ iQM ?B m +O •+ J HoM? +?O M M iÈB ç•vX

Gm²M; F?|B p`M; #„i ç¬m tm'i ?B M [m M? M;QÌB GQM; >¢Q h?¬MX "¶M; M?B M H
i`QM; ç K i®B +?|B K„iX

>B M M?B M ç€K F} #BM? æ¢B •+ J +kM; i`¬M; i?'vX GQ¢B [m M; K M; p`M; i`M
ç®B pÈB +?9M; K` M|B iU M?Q GQM; >¢Q h?¬M M?bM ç M HBM? HU+ ?„+ €KX

a9+ h? X

GQM; >¢Q h?¬M +| i? `ä`M; +ªK ;B€+ çQÊ+ .`+? h?€B GBM? GU+ i`QM; M;QÌB ç
b9+X h v i`€B h?€M? GBM? FB K +„K K†i ç'i # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- ? B i v +
S?M .mM;X *ª M;QÌB ?„M iB M M?"T i`¢M; i?€B F€ /B mX

hm pB i,M; H M- a9+ h? +kM; K¢M? ?ÆM i`QÈ+X GBM? HU+ +QÎM; ç¢B F?¬M; M
?„M çB M +m²M; `|i p`Q G K ok- Zm M; S?M .mM;X

>¢Q L;mv i # +€B ç¬m iQ +kM; #„i ç¬m M;•K tQÈM;X J¶B ç¬m M;•K tQÈM; K°i +?
imv i F?¬M; ªM? ?QÎM; GQM; >¢Q h?¬M ç M; a9+ h? - M;QÊ+ H¢B ç2K ç M +ªK ;B

G9+ M`v +€B ç°M; b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M ç½ ?²B T?K+ #bM? ioM?X \*?d H` Gv
K„i F?¬M; M;WM; #B M +?mv M- +| ?®B ?"M- €v M€vX L?QM; ? B i v M`M; M?Q +k

h`QM; ç°M;- €M? K„i K¼B M;QÌB ç m i"Ti`mM; p`Q GQM; >¢Q h?¬M- M?bM i?•M ?
?¼+ªK ;B€+ F?Q i? M?'i iQÈM; +¬M; i?`M? p¢M +®i F?¬X

J†+ /M ÎM;Q`B M;? M? ç`+? +?d +| K°i KbM? GQM; >¢Q h?¬M- M?QM; F€ H¢ H`-
? B KQÆB K®i +'T ?B m ? v H` GB T K æQ`M b® #®M +'T bo- ç m +| +ªK ;B€+ v
GQM; >¢Q h?¬M +| K†i- b) F?¬M; B i?QÆM; i`M ?¼ çQÊ+X

J¶B M;QÌB ç m ç M; M¶ HU+ ?²B T?K+ HBM? HU+ +O KbM?X GK+ >B +?d +¬M ?²B
K°i K T?€Ti`HB mX L,M; HU+ i`HB m +?O v m i"Ti`mM; p`Q æB M u M ç M; ?
F?€M;?B K i`¼M;X *?QM? /B M i?W M?"M K°i FQ+? ;¬M p¢M HBM? HU+ +O •+ J

iU M?Q i?•M i? çKM; M9B + QX h?mšM "B pĐ F?¬M; M|B- tQÆM; ? B i v ç m ;½v
tQÆM; bQìM ç m #` i´M i?QÆM;- M°B içM; b B H +?X L m F?¬M; T?ªB H9+ 'v GK+
ç½ #` pĐ M°B içM; +? i M; v `²BX

óGQM; >çQ h?¬M- +~M i?"M- #¼M +?9M; +| F„ M,M; HBM? HU+ HB M i? 5ô Gw >BM

"¼M ?¼ ç½ i`QÈ+ b m ? B H-M ç®B K†i F} #BM? æçB •+ J X G-M ç-m iB M H`>
M;mv M i® #€+ Hv- F} #BM? æçB •+ J F?¬M; F`T T?€i ?mvi?U+ HU+X J` H-M i?S
L?B +QìM; ççB- [m'v `¬v +¬M; FQ+? +O F} #BM? æçB •+ J - p` tY Hw i`K +°i p[M
HoM? +?OX

L m F?B 'v F?¬M; T?ªB •+ J HoM? +?O 2 bÊ b€i F?Q b„+ #ûM h?ªB L?B T?|M; ` - ç
HBM? HU+ HB M i? - +,M #ªM F?¬M; K°i B +?„M çQÈ+ K°i +?B mX

J` ;Bì F?„+ M`v- #¼M ?¼ H-M i?S # ç®B K†i F} #BM? æçB •+ J - F?¬M; +ÁM h?ªB
+| >çQ L;mv i T?|M; K T?€TX æ®B ç-m ç€K F} #BM? æçB •+ J +?d +| K¶B KbM? C
+| i? +?B M i?„M; +?9M; F?¬M;\

a m HQM; •+ J i?®M; HoM? +| ?ÆM KQìB F} #BM? æçB •+ J #`v i`"M +?dM? i - H
HU+ HB M i? X *ÁM HçB ? B KQÆB F} #BM? æçB •+ J i?b +?B i?`M? ? B ç°B- iW
K†i ?ÊT HçBX GU+ €T #€+? +QìM; ççB F?¬M; M;WM; /•M; H MX h?'v b Q i?b
F?¬M; +| F?ª M,M; +?QM? /B M M;„M +ªMX

æ9M; H9+ M`v- >çQ L;mv i ç°M;X h?•M i? iQ HÈM K M; i?2Q GQM; >çQ h?¬M +
T?|M; iÈB •+ J i?®M; HoM? ç M; i`QM; i`çM; i?€B HBM? HU+ HB M i? X

•+ J i?®M; HoM? H` +QìM; ;Bª HK+ ;B B K i°+- t2K M?Q ?B m `°M; #B i M?B mX
h?¬M /•M; H M +QìM; ç° HBM? HU+ [m M; M;mv M i®- M| ç½ T?€M çQ€M ` HBM?
#^M; +?QM? KbM?X >m®M; +?B M| ç M; i`QM; i`çM; i?€B HBM? HU+ HB M i? X

L?2 `„M; +QìB K°i iB M;- •+ J i?®M; HoM? +QĐB J J½ J°M; u K i?ŠM; i„T t¬M;
a m HQM; M| KQìB F} #BM? æçB •+ J ç m +?o i`QìM; K•m ` i`QÈ+- HBM? HU+ ç
M;QìB çB i?2Q •+ J i?®M; HoM? t¬M; H MX

L M #B i ç€K F} #BM? æçB •+ J +?QM? H` iBM? M?m i`QM; iBM? M?m +O •+ J
Hmv M ç†i içB +?B M i`QìM;- +?QM? H` i`bM? ç° ç²M; +`T pÈB Zm M; .B m h?B M
.U p`Q F„ M,M; HBM? HU+ HB M i? - +?9M; iWM; F?B M HB M KBM? i?€M? çB M ,
i` M +?B M i`QìM; çKM; ç° +?9M;- HB M KBM? i?€M? çB M +?d +| +€+? +?¼M HU

GQM; >çQ h?¬M +?d +| K°i KbM?- ?„M +?d +QĐB >çQ L;mv i- ?ÆM M[+ÁM H` ç
æ®B /B M •+ J i?®M; HoM? €M? HY çÄ b"K çB M +m²M; /•M; H M- ?¬m M?Q +?B
pm¬M;X aQ b€M? i? M? i? ? B # M i?b GQM; >çQ h?¬M `ä ``M; v m ?ÆM M?B m
tmM; T?QM; - i`M M;"T +QìM; i? X JB M; M| ç½ /WM; MB K +?9- M?QM; M m +~M
M`v >çQ L;mv i # ç-m b€m +QM K„i ç½ ?Q`M iQ`M #B M i?`M? K`m iQKX oªv i`M
i¬M; K`m iQK / Q ç°M;X

E?QªM; +€+? ? B # M M;`v +`M; ;¬M- iW K°i i`,K Kûi FûQ ç M M,K KQÆB Kûi- Hç
KQÆB Kûi- KQìB Kûi- K„i i?'v ç½ iB M p`Q +U Hv +¬M; FQ+? +O M? mX

æ9+ H9+ M`v- >çQ L;mv i i K ç-m ç²M; i?ìB `®M; K°i iB M; çBM? i B M?S+ | +X *| i
b€M; iQK ç"K #¶M; iW # +€B ç-m #„M ` X

>bM?ªM? `mM; ç°M; iQ`M i`QìM; tm'i ?B MX

E?B >çQ L;mv i `®M; ;¬K- •+ J i?®M; HoM? M;mv M #ªM i?•M i? €M? HY çÄ +U+
HU+ F?`M; H² [m M? i?•M +S M?Q p`v #B M K'iX J` b m HQM; M| ç€K F} #BM? æç
u K iU M?Q m®M; `QÈm b v- M;½ i`€B M;½ T?€B- M`Q +| #° /€M; HBM? HU+ HB M

Zm M; K M; p`M; M?€v K„i pç+? T?€ F?¬M; i`mM;X E?¬M; F?Q €T b9+ tm'i ?B M iB
ç| /WM; î #KM; J J½ J°M; u K /QÈB i?•M •+ J i?®M; HoM?X J°i Hm²M; b€M; p`M;
F?¬M; i`mM;X

óæi5555ô GQM; >¢Q h?–M M´B ;B”M ;–K H M K°i iB M;X

>¢Q L;mv i K¢M? ¢KM; •+ J i?®M; HoM?X Zm€B /` H” •+ J i?®M; HoM? i?•M i? i
#’i ¢°M;X J½B ¢ M F?B >¢Q L;mv i ¢€M? iÊB- i`QÌM; K•m i`QM; i v M| p” +ª i?•M
#¶M; M?B M #` ¢KM; H v ¢°M; - iU M?Q •+ J i?®M; HoM? iWM; +? i i`QM; i v GQ
+?ûK H”K ? BX

L m M|B •+ J i?®M; HoM? i`QÊ+ ¢| +? i i`QM; i v GQM; >¢Q h?–M +| i? M|B H” #
`’i M?B m- i? K K T?€T ?¢M +? +O .`+? Zm•M +MM; pÊB S?ÁM; L;U >Ä >Q”M +
/šM ¢ M GQM; >¢Q h?–M i”T FQ+? i?”M? +¬M;X L?Q p”v H–M M”v F?¬M; +| K v K,
;B iX •+ J i?®M; HoM? i`¢M; i?€B /²B /”Q ?ÆM M[+| HBM? HU+ HB M i? - p”v K”
>¢Q h?–M +kM; F?¬M; i? ¢ÐX

B ¢ m F?¬M; #B i >¢Q L;mv i`®M; ` K°i iB M; H” M,M; HU+ ;b- M?QM; F?B M| +äM
F} #BM? æ¢B •+ J b m HQM; •+ J i?®M; HoM?- ¢ H¢B H” ¢–v ¢’i i?B i? - # Q ;²
i?”K +?Q K°i F?®B i?B i? ¢–v ¢O ¢ m F?¬M; +|X æ€K F} #BM? æ¢B •+ J i?”K+?
F?€M;X

>¢Q L;mv i`®M; tQM; K°i iB M;- ?Q”M iQ”M i?m H¢B ?ÆB i?Î- K”m K„i ?²B T?K+
T?|M; ` K T?€T ;b M[ - H° ` KÄB K iX L?QM; M| ?”M? ¢°M; ¢½ ¢O `²BX

h`Ê ;B9T GQM; >¢Q h?–M ;B€M ¢Q¢M HBM? HU+ HB M i? +O •+ J i?®M; HoM?-
M”vX

` >¢Q L;mv iªM? ?QÎM;- •+ J i?®M; HoM? i?”K +?Q K°i +€B F„ M,M; ¢ m F?¬M;
i?–M bÊ i2Q iBK #` hm G i`ªK +?ûK H”K ? BX

Zm€ i`bM? F iB T H” ¢² b€iX GQM; >¢Q h?–M bY /KM; F„ M,M; +?d +| p”B +€B- tm
æB M h?S- h?”T hU h`ªKX

J’v F„ M,M; +’T i?’T h`WM; :BÈB F} bo Î i`QM; i v ?„M tm’i ` mv HU+ +QÌM; ¢¢B
iBM? HBM? L?½ æbM? b m HQM; /mv i`b- bY /KM; F„ M,M; Qi iB m ? Q HBM? HU+
?ªM? ?QÎM; ;bX a9+ h? hm G i`ªK F?B M ?„M +?d +ÁM K’v i`,K HBM? HU+- i®-
M? M?- ¢®B T?| F ¢`+? +ÁM H¢B +kM; ¢O `²BX hmv i ¢®B ¢WM; [m M- im pB ?B M
iÊB ;–M HK+ ;B BX

J¼B M;QÌB i`QM; ¢°M; M?bM i?’v ?bM?ªM? ?Q K„i K b vX h?•MªM? p”M; imM; ?
[m M; H’T H|2- K€m i?’i F ¢`+? p,M; iS imM;- ?ÆM M[b m HQM; ?„M +ÁM +äM; h

J°i M;QÌB- ?„M +?d +| K°i M;QÌB- +| i¼ F} i`Ê ;B9T- H¢B ¢² b€i F} #BM? æ¢B •+ J
HoM? HK+ ;B B +?d i`QM; M?€v K„i ¢½ #` +?ûK +? iX æ•v ?Q”M iQ”M i?Q€i F?ÄB

*ªK i?K ¢QÊ+ b€i F?Q b„+ #ûM iW M;QÌB GQM; >¢Q h?–M- i?”M? pB M GB T K æQ
¢ m ?QM; T?’MX GB T K æQ”M b® #®M +’T bo i?b ¢ b® ?’i? MX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k8jX *?QÆM; 38, L° æi UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h?ÌB ;B M iB T t9++”M; H•m- GB T K æQ”M b® #®M +’T bo +”M; +ªK ;B€+ `ä`”M;
b® ? B KQÆB K®i +’T ?B mX GQM; >¢Q h?–M p” h?ªB L?B ¢¬B iB M? M?•M M”v H”
K°i ¢`+? M;”MX h?”M? pB M F?€+ +kM; +| M,M; HU+ K¢M?- [m M i`¼M; H” ?¼ ¢Q”

Zm€ i`bM? i”M b€i +?d K’i KQÌB T?9iX GQM; >¢Q h?–M F?¬M; ¢ K°i i M +?¢v i?
+m®B +MM; #` ?„M [m,M; +?Q h?€M? GBM? FB K L”M; *?9 L?’i h``+?- ¢½ +? iX

J` M?bM i?b GQM; >¢Q h?–M M?Q +k +| bS+ HU+- Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? ;B9T ?„M ?²B T?K+X

GQM; >¢Q h?–M F?–M; ¢ h?ªB L?B tm®M; - pmM; ;B¼i K€m +m®B +MM; i` M i?•M i`Î H¢B +Y ¢°M;X

GQM; >¢Q h?–M F?–M; +| K T?€T i` HB m [m–M i? - M?QM; F?–M; +| M;?o H` > F„M,M; h?€M? Zm M; S?´ *?B m i`MM;”TK¶B ;|+ i`QM; ¢°M;X

óJ¼B M;QÌB +?m~M #` ¢B- i i?m /¼M +?B M i`QÌM;- +?9M; i T?ªB `ÌB F?ÄB ¢•vXó +?9i F?“M F?“MX L|B tQM; +•m ¢| ?„MtQ v M;QÌB ¢B ` M;Q`B- ¢2K iWM; i?B i? J½ J°M; u K i?m p`Q :B B æB m ooM? >^M;X

E?–M; b B- #ªM i?•M :B B æB m ooM? >^M; H`K F?Q i`[p`iX \*ÁM p M| +| F?–M GQM; >¢Q h?–M H'v iBM? i?–M HU+ ?B M i¢B +kM; F?–M; +ªK ;B€+ ` X

h?–M; [m i`M ;B i +?|+ M`v- GQM; >¢Q h?–M +`M; i? K +ªK ;B€+ `ä `M;X J¶B F #BM? æ¢B •+ J - HBM? ?²M ¢®B T?QÆM; H”T iS+ #` :B B æB m ooM? >^M; ?9i ¢ HB M? ?²M +`M; ¢”K ?ÆM bQ pÈB i?B i? # M ¢–m KÈB #` GQM; >¢Q h?–M ?’T i?m> ?„M +?d +| i? t2K M?Q +?Q tªv ` +?mv M ;bX GB M [m M p M,M; HQÊM; HBM? ? ? iX

.U p`Q :B B æB m ooM? >^M;- GQM; >¢Q h?–M i?m /¼M +?B M i`QÌM; i®+ ¢°`i p i`QÊ+ Kti ¢²M; #¢M- i`W æB M u M M?Q +k ?–M K - M;QÌB F?€+ Qi M?’i ¢½ ?²B

G•K >•K /QÌM; M?Q ¢½ i?Q€i F?ÄB +ªK t9+ FQ+? ¢°M;- M?bM i?’v GQM; >¢Q h?– +?B M i`QÌM;- +ÁM i?m ? i i?B i? i`QÊ+ b m ? B ¢Q`M F} #BM? æ¢B •+ J p`J J½ K„i- tQ v HQM; pÈB M;QÌB F?€+- ?QÊM; GQM; >¢Q h?–M H`K ¢°M; i€+ i vX

GQM; >¢Q h?–M HB + v K°i +€B- i`–K K†+ ;”i ¢–mX

óhbM? ?m®M; K¼B M;QÌB i? M`Q\ô GQM; >¢Q h?–M ?ÄBX

>`M ok M|BX

óh`W æB M u M i`¼M; i?QÆM; ` - M;QÌB F?€+ ¢ m F?–M; +| p`M ¢ - M?QM; Km®M i F?,MX h p`oQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M ¢ m ¢½ ,M h?` >mv i æ M- "¢Q G ¢Q¢M v m Èi M?’iX >2Q +QM J¢+? æ•m +O h`–M M? L?B +kM; #` i?QÆM; F?–M; F?–M; i? ?’T i?m K iBM? ;B M?”T +?B M ¢’mXô

GK+ >B M|BX

óhbM? ?m®M; # M i i®i ?ÆM +?9iX >`M æ¢Q p`Gw >BM? +ÁM +| bS+ i€B +?B M- . ¢½ `ÆB p`Q ?–M K iMv HBM? HU+ ?²B T?K+X h +–M i? K b€m iB M; M[KÈB +| i Qi M?’i ¢QÊ+ i i` HB m #ªv M;`v b m KÈB +| i? KB M +QÐM; ` i`M ¢QÊ+X "¢+? +kM; +–M b€m iB M; ?²B T?K+ HBM? HU+Xô

J°i i`M +?B M M`v- imv ? B ¢°B GB T K æQ`M F?–M; B +? i- M?QM; +| i? M|B +?QM? +ÁM bS+ +?B M ¢’m +?d +| GQM; >¢Q h?–M- Gw >BM? p` >`M æ¢Q # M;Q i?QÆM; bQ pÈB æB M u M +`M; i?ªK- K’i ¢B iS +ªK T?ªB #ªv i?€M; b m KÈB i®i ¢C

GQM; >¢Q h?–M ;”i ¢–m- bmv M;?o K°i +?9i KÈB M|BX

óh b) ¢ >¢Q L;mv i +äM; æB M u M p` .`+? Zm•M- +?9M; i H”T iS+ tm’i T?€i- tm p`QX E?–M; +| aÊ >½B "B E?B m æ°M; KK+ iB m `ä `M; M`v- i`QM; M9B +?9M; i K¼B M;QÌB ?²B T?K+ M,M; HU+ `²B b) i?Y [m v p Xô

GK+ >B ;”i ¢–m- €M? K„i M?bM GQM; >¢Q h?–M +| iB +?–M +?ìX

GQM; >¢Q h?–M #B i; ½ ¢ M; M;?o +€B ;bX

óZm€ i`bM? i Î i`QM; aÊ >½B "B E?B m æ°M; ¢½ ;?B ?bM? ? i`²B- MÆB M`v F?–M iQ`M i bK FB KX æÊB /`M t T tQM; `²B- i b) ¢2K #ªQ i?¢+? i`mv i–K ` +?Q K¼B M

"^aQ i?¢+? i`mv i-K ;?B ¢QÊ+ ?bM? <sup>a</sup>M? F?¬M; i? ;B<sup>a</sup> K¢QX Pi M?`i i`QM; b® ?¼
+¬M T?^aB +| +QÌM; ¢¢B Hmv M FBK i?m"i KÈB ¢QÊ+X

L;?2 GQM; >¢Q h?¬M M|B M?Q p"v- GK+ >B #¶M; +?®+ +| +?9i M;QÊM; M;MM;- ?Q
GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óæB M; v ¢B- KÈB M½v i i?m i?B i? F ¢`+?- # T?¬M K iBM? i?m°+ p +€+ M;QÌB
GK+ >B +„i M; M;X

óE?¬M; +¬M- +?9M; i F?¬M; +| ` +¬M; bS+ ;b ? iXô

GQM; >¢Q h?¬M H„+ ¢¬m- ;B¼M; ¢B m ?„M +SM; `„M K'v T?¬MX

ó>B M i¢B +?9M; i H" K°i ¢°B- i'i +^aT?•M T?®B /U i?2Q HÌB ¢½ ¢`M? i`QÊ+X E?
+O i +kM; b) F?¬M; +?®M; ¢QÊ+ ¢ M H9+ i i`Î H¢BX *S M?Q p"v- ¢B i?¬BXô

h?^aB L?B #` HBM? H¬ T?^aM T? /šM ¢ M GQM; >¢Q h?¬M i•K ibM? +U+ M|M; M^{av}-
M?B m K'v T?¬M #€ ¢¢QX L?QM; i?U+ HU+ p" M,M; HU+ +O ?„M #`v ` ¢| - HÌB ?„L
;B€+ ¢| H" ¢QÆM; M?B M- i?"K +?Q F?B M GB T K æQ" M b® #®M +`T bo i?¬K +^a
u K p" F} #BM? æ¢B •+ J M?Q p"v- K iBM? K°i T?¬M # +kM; T?^aB b® HQÊM; M?Ä

J¼B M;QÌB H¬M M[H M ¢QÌM;X hmv #¼M ?¼ ¢ b® +ÁM `i v m- H¢B +| i?QÆM;
;B^a- i?•M i? ¢° +SM; pQÊi t M;QÌB i?QÌM;X .QÈB [m M; K M; #bM? KBM?- KQÌB
bÆM K¢+? M"v- M;QÊ+ H¢B i?2Q GQM; >¢Q h?¬M ?QÊM; /šM +`M; t•K M?"T `WM
iÁ M9B KÈB /WM; H¢B Î MÆB K¼+ +?9i Qi #KB +•vX

æ•v H" bÆM +®+¬ +| F?2 ?Î p€+? ¢€ i?B M M?B M- pW H9+ ¢ ?¼ i`9 ¢| M;X *?Ì ?¼
b€M; iÄX

GK+ >B i`Î i?"M? M;QÌB #"M `°M M?"i- pW HB M iK+ ?²B T?K+ HBM? HU+ pW pb
E?B M i•K ibM? GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB i?^aHÄM; +?9i H" h?^aB L?B /¬M +| i? +Y ¢
p€+? ¢€ +€+? F?2 ?Î H®B p"Q F?¬M; t - ¢ h?^aB L?B iU p"Q M;QÌB KbM?X

h?^aB L?B `i v M i oM?- K„i F?¬M; i?'v- KB M; F?¬M; i? M|B- i B F?¬M; i? M;?2- K
M" M; /QÌM; M?Q F?¬M; i? K ¢ w- +?d `9+ p"Q M;U+ GQM; >¢Q h?¬MX

J'v M;QÌB F?€+ ¢ m ¢ M; M;?d M;ÆB- >"M æ¢Q T?K i`€+? + M? ;€+X GQM; >¢Q h
/MM; M;|M i v +?"K `½B pB i +?[ i`QM; HÁM; #`M i v M" M;X >„M F ` iQ" M #° [m
E?B m æ°M;- F?¬M; #Ä b|i K°i +?[X

h?^aB L?B F?¬M; i? M;?2 M?QM; +| +^aK ;B€+X L" M; /QÌM; M?Q `i ?QÎM; i?K HQ
GQM; >¢Q h?¬M Î i`QM; HÁM; #`M i v KbM? ;½B- iU p"Q M;U+ ?„MX L" M; iU M?Q
M;U+ h`¬M M? L?BX

óG•K >•K- +`m H¢B ¢•v +?9i- i +| HÌB Km®M M|BXô Gw >BM? ¢°i M?B M ?QÈM; C
i?2Q KbM?X

G•K >•K M;~M ` - M?Qm K"v- M?QM; pšM ¢B i?2Q Gw >BM? p"Q b•m i`QM; F?2X G
HB + ?¼ K°i +€B- F?¬M; M|B +€B ;bX Í i`QM; HÁM; ?„M- Gw >BM? imv i ¢®B H" M
F€ ?B m `ä iQM? +€+? p` i, i, M"vX >ÆM M[?„M F?¬M; #B i pB +t^av ` i`QM; ¢°M
#`M i v h?^aB L?BX

J'v M;QÌB F?€+ ¢ m ¢ M; im Hmv M- F?¬M; +?9 w ibM? ?bM? # M M"vX

*€B F?2 `i b•m- FûQ /`B ?QÈM; # M i`QM; M9B ?ÆM ? B i`,K Kûi- iW F?¬M; i`mM;
M?Q bÈB +?dX

Gw >BM? +S ¢B iÈB i`QÊ+- K½B ¢ M i?•M ?bM? M;QÌB F?€+ #` p€+? M9B +?2 F?m

G•K >•K b„+ Kti H¢M? M?¢i ¢SM; b m HQM; +¬- /MM; i v pm®i K€B i|+ /`B K"m t M?
#QK i|+¬ iU M;QÌB p"Q p€+? ¢€- M|BX

óE m i ç M H"K ; b\ Jm®M ; B i M ; QìB / B i F?~m\ô
 Gw >BM? +€m FdM? M|BX
 ó*"m H" ç" M ¬M ; - ç i|+ /"B p"v H"K ; b- +ÁM i?„i #QK- M?bM # M bQìM i?b bQ pÈB
 G•K >•K #om K¬B M|BX
 óæ•v H" ç T i` B #B i F?¬M ; ?ª\ E?¬M ; ?B m çWM ; M|B HmM ; imM ; Xô
 Gw >BM? F?BM? i?QìM ; X
 óæ T i` B +€B ç-m- F?B M"Q + "m HÈM H M ç T +Ð GQM ; >¢Q h?¬M KÈB M|B çB5ô
 G•K >•K +Æ K†i +Q ; B"iX
 óL" M ; F m i iÈB +?d pb Km®M çª FQ+? \ æQ" M i`QîM ; ç9M ; H" bQ pÈB i ç T- M?Q
 pÈB i +ÁM ; B®M ; +QM ; €B çB\ô
 Gw >BM? çºi M?B M i`-K K†+ - M?bM G•K >•K i?"i H•m- F?¬M ; M|B HìB M"QX
 G•K >•K +ªK ; B€+ F?¬M ; F?Q +| +?9i [m€B- M ; ?B ?Q†+ M?bM +¬X
 ósBM H¶BXô Gw >BM? ?ÆB +9B ç-mX óG9+ i`QÈ+ i b B`²B- i F?¬M ; M M F?¬M
 + "m- F?¬M ; M M ; ÊB H M [m€ F?S ç m t|i +O + "mXô
 h?•M ?bM? G•K >•K ?ÆB +?'M çºM ; - ç€v K„i t i [m ç m t|i F?¬M ; i? t| M?Á X u +K
 #QK i|+ ?'i` b mX
 óE?¬M ; +| ; b-`²B b) +| M ; QìB ?ÄB i?¬B- M|B` - i•K Hw +O i +kM ; i?QªB K€B +?S
 Gw >BM? +?"K`½B #QÈ+ ç M # M +¢M? vX
 óG"K b B M M +?`m i`WM ; T?¢i- M m F?¬M ; - + "m K„M ; i çB- ?Q†+ H" ç€M? i X h
 M" M ; M ; ?B K i9+- çSM ; i`QÈ+ K†i G•K >•K- F?m¬M K†i im'M i9 Hº p M ; ?o F?Q ?
 G•K >•K F?|2 KB M ; +Q ; B"iX
 óæ¢B i,- çWM ; [m"v M[çQÈ+ F?¬M ; X h ç€M? i?„M ; M" M ; M´B b Q\ô
 óh b) F?¬M ; ç€M? H¢B5ô Gw >BM? pºB p" M ; M?'M K¢M?X
 ó*?d M?Q p"v\ h çB ç•vXô G•K >•K #U+ KbM? M|BX L|B tQM ; v tQ v M ; QìB çB M ; Q
 Gw >BM? ; B"K +?•MX
 óh ; ?ûi +ªK ; B€+ K„+ MÊ M ; QìB i X * "m F?¬M ; i`ª H¢B- b Q i +| i? ç®B K†i ç²M ;
 óæO`²B5ô G•K >•K K¢M? tQ v M ; QìB- T?šM Mº M|BX óh ç€M? K„M ; M" M ; i?b +| H
 b B- i H" M ; QìB M?m M?QÈ+- i F?¬M ; +| + M çªK ?¼+ i" T K T?€T +¬M ; FQ+?X *
 +?šM ; H) i•K # M? +O i - ç m t|i i`QM ; HÁM ; i +| i? ; BªK #Èi b Q\ P ô
 G•K >•K M ; WM ; M|B- ç¬B K„i p®M ç½iQ M v + "M ; i`ÁMX
 L m +| M ; QìB î ç•v- M?Q p"v b) i`¬M ; i?'v Kºi +ªM? iQÈM ; +U+ F€ [m€B /`X
 Jºi F} bo im'M i9 H9+ M"v i v 'M b m ; €v K T?€T bQ- ç i?•M i? v çKM ; p"Q p€+?
 ?¬M K¬B vX
 •+?- Gw >BM? ç¢B i, mv pk +9B ç-m
 h€+ ; Bª, æQìM ; :B h K h?B m

k89X *?QÆM; 38, L° a€i UjV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h`QM; |+ G•K >•K `®B HQ¢MX Gw >BM? ¢¬B K¬B M‡M; #ÄM; iU M?Q /mM; M? K?A
i`QM; HÁM; vX G9+ M`v v +?d +ªK i?'v iQ`M i?•M K K M?kM- i`QÊ+ K„i i`„M; t‡ - +
iU M?Q #B M i?`M? #S+ iQÊM;X

E?m¬M K†i M`M; ¢½ ¢Ä #WM; - ? i M?Q +QM J B E?¬B æ°+ :B€+ h?9X hmv M`M; F
#° M;U+ i`ÁM F?¬M; M;WM; T?"T T?²M; - +‡ i? i?'v i•K iB M? M`M; H9+ M`v F?¬M;

óL?Q p"v ¢QÊ+ `²B +?S\ô Gw >BM? ?mM; /[M‡B- M?QM; M?bM b Q +kM; +‡ +ªK ;B

ó*"m F?¬M; +?`m ¢€M? +?YB i`Î p - H½Q MQÆM; H¢B F?¬M; +‡ iB M M?Q + "m- +k
o"v ¢QÊ+ `²B ¢B- i F?¬M; i?B m + "m5ô L‡B tQM; +•m ¢‡ M`M; HªQ ¢ªQ ¢B i`Î p -
/QÌM; M?Q bU+ M?Ê +€B ;b- [m v M;Q‡B HB + G•K >•K ¢SM; M?Q T?Q iQÊM; - iS-
H`K #° /¢M; M?Q KbM? +‡ ?¢B H„K- ¢•v H` MK ?¬M ¢¬m iB M +O H½Q MQÆM; ¢‡X

L‡B tQM; M`M; +ÁM M„K ?ÁM ¢€ M?Ä [m,M; ?QÊM; G•K >•K- ¢"T i`9M; +?•M v- b m

G•K >•K +SM; M;„+ M;?B M; ¢¬m- M?bM #‡M; HQM; Gw >BM? F?m'it - b„+ K†i i€E

óJbM?- KbM? #` +QÌM; ?¬M\ô u b‡ K¬B- MÆB ¢‡ +ªK ;B€+ M‡M; #ÄM; M?Q pšM +Á

E?¬M; #B i [m # Q H•m- v p`M p€+? ¢€ ¢B ` # M M;Q`B- #QÊ+ +?•M +‡ +?9i HmM

oW H9+ h`¬M M? L?B ¢B iÈB- p K†i M;?B ?Q†+ M?bM vX

ó*‡ /QÊ+ + H`K b Q p"v\ \*?„+ F?¬M; T?ªB #` b®i +?S\ J†i ?²M; [m€ p"v\ô

óh F?¬M; ‡ pB + ;bXô G•K >•K b‡ K†i KbM? MQM; M‡M; - #B m iB M? M;Æ M;€+ FB
M?bM M?QM; F?¬M; i?'v #‡M; Gw >BM?X

h`ÁM # M;`v ? B ¢°B GB T K æQ`M ¢½ ;¬M ?²B T?K+ bS+ +?B M ¢'m- ¢QÆM; M?
æB M u M p` .`+? Zm•MX > B M;Q‡B- K°i iB m ? Q +U+ HÈM +¬M F?¬M; M;WM; ¢B
i?QÆM; +?Q H`M?X L?QM; +kM; +QB M?Q +‡ i? +Y ¢°M; - +?d H` F?¬M; i? M;?

> B M;`v M`v ;B[Gw >BM? p` G•K >•K ;B[ F?QªM; +€+? M?'i ¢`M?- M?QM; +kM; M
M?bM i`°K ¢®B T?QÆM;X L;Q‡B F?€+ F?¬M; KM- ¢QÆM; M?B M +‡ i? +ªK ;B€+ `M;
M;Q‡BX *?ŠM; [m ?B M Î MÆB M;mv ?B K- K‡B M;Q‡B ¢ M; M‡ HU+ ?²B T?K+ b
[m M i•KX

>¼ +?d M;?o `^M; Gw >BM? ¢½ K„M; G•K >•K M M [m M ? ? B M;Q‡B +SM; +?9i-
b€i b) T?€i ?B M- G•K >•K i?QÌM; +?ŠM; #B i p b b Q K†i ¢ÄX

óJ¼B M;Q‡B ¢ m H¢B ¢•v ¢BXô GQM; >¢Q h?¬M ¢SM; # M +¢M? h?ªB L?B- + Q ;B

J¼B M;Q‡B H"TiS+ M?bM ?„M- iK i"T tmM; [m M? ?„MX

ó" M;`v M v i`W h?ªB L?B- æB M u M p` .`+? Zm•M ` - K'v M;Q‡B F?€+ ¢½ i¢K i?Ì
K¼B M;Q‡B ¢ m ``i iÁ KÁ i Î aÊ >½B "B E?B m æ°M; M?bM i?'v +€B ;b- i`QM; ¢°M
+?Q K¼B M;Q‡B t2KXô

h`QM; HÁM; +‡ +?9i ?´M i? M?QM; GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; i? M`Q ¢2K #Q K"i h`Q
`X L m ?„M H`K p"v- +?Q +?„+ H` +?mv M i®i +?Q ¢²M; #¢MX L‡B F?¬M; +?WM;
T?S+ HÈMX

L;?2 GQM; >¢Q h?¬M M‡B p"v- K¼B M;Q‡B iÁ KÁ M?bM ?„M- ¢²M; i?‡B +ÁM +‡ p`B

G`K ¢Q`M i`QÌM; GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +?T ?B m- H` M;Q‡B /mv M?'i i
M‡B- M m GQM; >¢Q h?¬M Km®M +?2 ;B'm i?S KbM? T?€i ?B M- +€+ i?`M? pB M

+ ,M #^aM F?¬M; i? M|B +€B ;bX E?¬M; +| GQM; >¢Q h?¬M- #¼M ?¼ bÈK M; v +^aK
GQM; >¢Q h?¬M H¢B p¬ iQ i?ŠM; i?„M- Km®M ç2K i?S KbM? ibK FB K #˘v` X oB
? M; ?o Mm®i i`¼M +¬M; ?m•M M?B K pKX

E?B GQM; >¢Q h?¬M `|i p`Q HBM? HU+- #^aQ i?¢+? i`mv i-K T?|M; ` ?bM? ^aM?X
JB M ooM? >^M; ?B M ` i`QM; K„i K¼B M; Q|BX

E?¬M; i? F?¬M; M|B #^aQ i?¢+? i`mv i-K H` #^aQ #®B ?B K +|X h?S M˘v ;?B +?ûT
+^ai? M? •K +kM; ;?B H¢BX

J„i i?'v GQM; >¢Q h?¬M tm'i ?B M- #„i ç-m çB m i` ibM? ?m®M; aÊ >½B "B E?B
"ÎB pb iQ`M #° ?bM? <sup>a</sup>M? `i /`B- M M ?„M /MM; HBM? HU+ F?®M; +? tQM; +kM; ;

E?B GQM; >¢Q h?¬M #„i ç-m +?`m iB M; F m iQ t•K M?"T i?b +^aM? p"i tmM; [m M
/ Q ç°M; HBM? HU+X J¼B M; Q|B ?Qi M; KK F?Q H¢M?X hmv `^M; ?¼ F?¬M; +?•M
i? iQÎM; iQÊM; ` GQM; >¢Q h?¬M +?`m HU+ €T #€+? HÊM # Q M?B mX

" M i`QM; GQM; >¢Q h?¬M T?|M; ` h?€M? Zm M; h`€Q- i¢B H9+ M˘v- ?„M ç°i M?B
.QÈB €M? K„i M; ¢+ M?B M +O K¼B M; Q|B- ?„M i`-K ;B¼M; M|BX

ó*| i? M|B F i [m^a ibK FB K F?¬M; Hw iQÎM; X h +kM; F?¬M; #B i?bM? ^aM? M˘v +
i çQÊ+ ç M ç€M? ;B€ ?Q`M i?`M? M?B K pK ? v F?¬M; X L?QM; i Î i`QM; aÊ >½B
iB M; F m iQ i?b HoM? M; ° K°i F„ M,M; X L m +?9M; i ç½ +MM; iÈB ç•v- M¶ HU+ tr
M?B K pK- i M; mv M w ç2K F„ M,M; M˘v +°M; ?QÎM; +?Q K¼B M; Q|B ?¼+ i" T- t2K
+¬M; çB +?mv M M˘vX *ÁM p +| i? HoM? M; ° ? v F?¬M; i?b T?^aB t2K +Æ /mv M K

GQM; >¢Q h?¬M M|B ` +•m M˘v K M; ç M `mM; ç°M; +| i? M; ?o- ç†+ #B i H` b€m M
+ 'T bo- €M? K„i M?bM ?„M ?Q`M iQ`M i? v ç´BX

GK+ >B ?¬m M?Q F?¬M; +?¬M +?Ì M|BX

óGQM; çQ`M i`QÎM; - F?¬M; +-M M?Q p˘vX E„ M,M; iU +? F?¬M; +-M +°M; ?QÎM; p
p KbM? +˘m5ô

L m ç´B H¢B ibM? ?bM? F?€+- +| H) GQM; >¢Q h?¬M +kM; b) F?¬M; Km®M +°M; ?
/`M; HoM? M; °X L?QM; #ÎB pb #Q K"i +O h`QÎM; JB M ooM? >^M; - ?„M +| p`B T?¬
b® #®M + 'T bo- i`QM; HÁM; ;|+ i?B M HQÆM; F?B M ?„M H`K ?`M? ç°M; #²B i?QÎ

GQM; >¢Q h?¬M KdK +Q|B M|BX

óh HoM? M; ° M,M; HU+ M˘v +kM; F?¬M; T?^aB B +| i? ?¼+X hQÆM; ç®B i?Q+? ?
çQ`M i`QÎM; F?¬M; +-M iW +?®B- i ç½ M|B ` - /o M?B M b) H`K çQÊ+X hB T i?2Q
iQ`M #° [m€ i`bM? HoM? M; ° M|B ` - K¼B M; Q|B +| i? ?¼+ ? v F?¬M; i?b T?^aB t2
M,M; M˘v H` Zm M; *?B æ½M; .¢M; Xô

L|B tQM; K°i h?€M? Zm M; h`€Q iW i?•M i? GQM; >¢Q h?¬M T?|M; ` - ?„M M|B pÈ

óh,- +¬M; FQ+? h?€M? Zm M; h`€Q çB- H`K +?"K +?9i- ç K¼B M; Q|B t2K `ä `˘M; X

Gw >BM? +| +?9i +^aK i?€M HB + GQM; >¢Q h?¬M- ç¢B F?mv i çB K +O ç ç +?d b
F„ M,M; iU +? 5

L?QM; M˘M; pšM H`K i?2Q H|B GQM; >¢Q h?¬MX h`QM; K„i +¬- F?Q +?'i H½M? ç
+˘M; K¢M?X L m ?„M ç½ Km®M H`K p˘v çQÆM; M?B M +| Hw /QX

h`¼M; FB K ?Ä ?<sup>2</sup>M; ç H M h?€M? Zm M; h`€QX Gw >BM? i?9+ ç˘v HBM? HU+- ç
h?€M? Zm M; h`€QX

E?B i`¼M; FB K KÈB +?¢K iÈB h?€M? Zm M; h`€Q- ç°i M?B M p M; H M iB M; pM p
G€i b m- i`¼M; FB K F?¬M; M; Î i`QÊi ` - + ,M #<sup>a</sup>M F?¬M; i? +„i p`Q i`QM; h?€M? Z
h?¬MX

J¼B M;QÌB ç m i"Ti`mM; M?bM- ?¼i?'v`ä`"M;X E?B HBM? HU+ +O Gw >BM? t•K
iQ"M #° h?€M? Zm M; h`€Q ?B M` +ªK ;B€+ F`+? HB i+?'M ç°M;X EB Ki`QM; [m
` - ç•v ç½ ?Q"M iQ"M pQÊi [m HU+ T?ÁM; M;U +O h?€M? Zm M; h`€QX

GQM; >¢Q h?–M M|BX

óE„ M,M; Zm M; *?B æ½M; .¢M; M`v H`i î iB M; F m i`QM; aÊ >½B "B E?B m æ°M
F m pb b Q +?Q +?9M; i K M; ç M i`MM; FQ+? K¢M? p"v\ G` #îB pb b|M; •K + Q i
M?Q +?9M; i +| i? /MM; HBM? HU+ K¬ T?ÁM; + Q i–M; +?'M ç°M; i?b b Q\ ob p
tm'i ?B MX L| +| i? ç²M; i?ìB i€+ /KM; ? B F„ M,M; +¬M; FQ+? p` T?ÁM; M;UX E?
çQÆM; i?b +| i? i,M; K¢M? M,M; HU+ +¬M; T?ÁM; +O i ô

hB T ç M- GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +?9i ;B'm /B K M|B` Hw ;BªB +O KbM? pÈB Z
M[?„ M M?B m H–M T?|M; i?Q+?- H°` mv HU+ Zm M; *?B æ½M; .¢M; +?Q K¼B M

:B®M; M?Q GQM; >¢Q h?–M ç½ M|B- Zm M; *?B æ½M; .¢M; F?¬M; T?ªB i?Q+? ?ÊT
+”M +?B M KÈB bY /KM; çQÊ+X J¶B M;QÌB ç m`ä`"M; M?“M #B i F„ M,M; M`v K
>”M æ¢Q +ªK ;B€+` +| Zm M; *?B æ½M; .¢M; F Ki?2Q b) bªM bBM? HU+ +¬M; F
h?mšM +?B M bo i?b +ªK i?K çQÊ+ +?¶ i®i ç + Q HU+ T?ÁM; M;UX

"ªQ i?¢+? i`mv i–K T?|M; ? i?bM? ªM?- GQM; >¢Q h?–M ;BªB i?Q+? +ªK ;B€+ +O
h`QÌM; JB M ooM? >^M; tm'i ?B M- K½B ç M +| Q€M HBM? M?“Q ?QÈM; GQM; >¢Q

óE?B ç| i +?d i?'v i`QM; |+ #` ç•K- /QÌM; M?Q Q€M HBM? Km®M t•K +?B Ki?•M i
L;mv i+?¢v iÈB- /U p`Q HBM? ?²M i`MM; FQ+? çm´B çB ? B Q€M HBM?X hB T ç
H¢B i?b iÁ i?€T ç½ #B M K'iX hW ç–m ç M +m®B- i F?¬M; ?B m çQÊ+ M|`®i+m
+O #ªQ i?¢+? i`mv i–K ?bM? M?Q +kM; #`ªM? ?QÎM; - F?¬M; +| ;?B H¢B bU pB
i +| i? F?ŠM; ç`M?- +?Q /M iÁ i?€T + Q +ÁM i²M i¢B- +kM; F?¬M; T?ªB HQ¢B i
K†iXô

æQ¢M M|B M`v GQM; >¢Q h?–M ç½ bÈK M;?o i®i- H9+ M`v M|B` imv HÁM; +| +?S
GBM? T?€T bQ ç2K iÈB çª FQ+? K¢M? ç®B pÈB M?•M HQ¢B- ?„ M pšM H` +SM; `„ M

L;?2 ?„ M M|B tQM; - F€ H¢ H` F?¬M; B +?'i p'MX >bM? ªM? tm'i ?B M mv HU+ +O
F?¬M; F?ª M,M; iÈB ç€v ç°M; - F?¬M; F?ª M,M; H`K i®i M?Q GQM; >¢Q h?–MX L?E
p"vX

>”M æ¢Q ?ÆB M;QÈM; M;MM; M|BX

óGQM; çQ`M i`QÎM; - M m ç½ p"v- F?B +?9M; i ;B Q ?bM? ªM?` +kM; +QB M?Q ?
o"v M M F„ M,M; +O +”m +| i? ? v F?¬M; ô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k88X *?QÆM; 3e, J æ¬ h•K h?“M? URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

>B M M?B M >”M æ¢Q ç½ M|B` iB M; HÁM; +O +€+ +”M +?B MX L?bM K'v €M? K
KdK +QÌB ;”i ç–mX

óh®i- ?B M i¢B i b) ?QÈM; /šM K¼B M;QÌB im Hmv M- H¢B M;?d M;ÆB ?²B T?K+
i`î H¢B HB M KBM?Xô

"¶M; +?®+- i'i +ª ç m i"Ti`mM; iBM? i?–M ?¼+ F„ M,M; Zm M; *?B æ½M; .¢M; X S?
>¢Q h?–M- +kM; +?¬M b•m p`Q HÁM; K¼B M;QÌBX

h"Ti? ¼+ #Q F„- pšM H" #Q F„ +€ M?•M HoM? M;°` - i`QM; H`+? bY HB M KBM? B MX

o`Qi?İB çB K M`v- M;° iQM? +€ M?•M ?Q`MiQ`M ?B M` X

Zm K°iM;`v- >`M ok /šM HoM? M;° aQ /B m +O Zm M; *?B æ½M; .çM;- M;QİB i?S hQ J½ hB M H" KK+ bQ M?QM; ;½ H" #çQ HU+ KK+ bQX :½ ;-M M?Q H" +MM; >`M /B m +O Zm M; \*?B æ½M; .çM;X GçB MİB ;½ H"K KK+ bQ- HoM? M;° F„ M,M; +O F?,M ?ÆM >`M ok M?B m- M?QM; ;½ +?d +?"K ?ÆM >`M ok K°i +?9iX

GQM; >çQ h?-M M?bM i?'v p"v F?¬M; F?ÄB #"i +QİBX J°i M;QİB F?B K'i çB p`B hQ J½ hB M ?¼+ F?¬M; çQÊ+ K T?€Ti` HB m- F?B ?¼+ i"TT?QÆM; /B M +¬M;

h`€B HçB # M GB T K æQ`M b® #®M +`T bo- # M;QİB +`M +?B M +?S+ M;?B T - >BM? +kM; H" M?Q p"vX

GQM; >çQ h?-M M;Q`B KB M; F?¬M; MİB- i`QM; HÁM; HçB ?B m`äX L;° iQM?K bBM? p`i?m°+ iQM? +İ [m M ? `i HÈMX hQ J½ hB M p" >`M ok bİ /o +İ i? HoM? M #~K bBM? +O ?¼ çQÊ+ i?B MT?9 €T +? +°M; ?QİM; H M + Q iÈB i€K KQÆB- ?Æ i?m°+ iQM?X GoM? M;° +O KbM? ç m FB M H" T /QÈB çB m FB M [m M; i?m°+ iQ ?ÆM M;QİB F?€+ M?B mX

GB MiB T # M;`v- æB M u M p" >`M æçQ i`QÈ+ b m bmv bKTiW #Ä HoM? M;° Zm p" oQÆM; L;mv M L;mv M imv M?Q +k F?¬M; i? ?B mi?'m- M?QM; ? B M`M; ;€B #Ä- KİB M;`v ç m` M Hmv MX

"¼M ?¼ i`mv +¬m H" i€+ /KM; +¬M; FQ+? HÈM +O F„ M,M; Zm M; \*?B æ½M; .çM; ç½ /®+ i9B i`mv M /çv- ?¼ ç m [mv i i•K- K†+ F i? M"Q +kM; F?¬M; iW #ÄX

æQÆM; M?B M FB M i`b F?¬M; i? ?Q`MiQ`M #M ç„T +? M? H +? M;° iQM?X \*m M,M; M`v ? v F?¬M; i?b `i F?İ MİBX L?QM; Mİ HU+ i?b +İ ?v p¼M;X

GK+ >B H½M? K„i #`M; [m M- i`aB [m M?B m +?mv M M?Q p"v- ;½ i?-K +aK i?€M #®M +`T bo +O KbM? H"K b Q +kM; F?¬M; i? i?2Q F`T ç€K GQM; >çQ h?-MX

h`W T?B p b m +İ +€B ;b F€M;° - +İ H) +ÁM +?9i +Æ ?°BX

hÈB ç•v M;?d M;ÆB ç½ #a v M;`vX >`M æçQ iWM; H†M; H) /Á tûi T?Q i`QÈ+- # M ççB [m•M •+ J i°+ i`B i ç F?®M; +? X :½ F?¬M; /€K iB T +`M [m€ b•m- M?QM; i` M;QİB #B i- aÊ >½B "B E?B m æ°M; Qi M?'itm'i ?B M # p`•+ J HoM? +?O- ?ÆM i?S +ÁM KçM? ?ÆM •+ J HoM? +?OX h?U+ ?B M M?B M- i`QÈ+ b m i`M i?'i i`,K •+ J h°+ ;B"Mi?"iX >ÆM M[+?9M; +kM; [mv i +İ aÊ >½B "B E?B m æ°M;X

GK+ >B K°i KbM? ibK ç M GQM; >çQ h?-MX

óGQM; çQ`Mi`QİM;- ?B MiçB # M M;Q`B +İ ççB [m•M •+ J i°+- M?QM; ?ŠM H" F æB M u M p" .`+? Zm•M ç½ ?²B T?K+ ;¬M ?Q`M ?aQ `²BX h`Wi`M i?'i i` M; #` - ? içB +Æ #aM #aQ i`b i`çM; i?€B bmm; i9+- T?aB +?,M; M Mi`Î HçB\ô

GQM; >çQ h?-M ;"i ç-m- MİBX

óE?¬M; b B- MÆB M`v F?¬M; M M ÎH•mX L?QM; i, i, p`L;mv M L;mv M +ÁM ç M; .çM;X L m ?B MiçB ç€M? çQçM +?d bÊ b m M`v ?¼ F?¬M; +İ +Æ ?°B HoM? M;° X HB M KBM?- i®i M?'i H" ;B®M; H9+ ç M- çB H° imv M L;mv i J i°+Xô

GK+ >B M;~M` X

óv +`m H" çB ibK ?°B i`QİM; i?QÆM; çQ`M L;mv i .ç\ô

GQM; >çQ h?-M ;"i ç-mX

óæ9M; p"v- M`M; i ç½ #` h?aB L?B ?ç +`K +? - F?¬M; bÊ #`v i`Á ;bX L m +İ M`M; i? iB i FB K `i M?B m bS+ HU+ i`Î p HB M KBM?Xô

GK+ >B M|BX

óL?QM; M m M?Q p"v pšM +| M;mv ?B KX GĐ L;mv i .¢ F?¬M; i? K ç w [mv i #¢B
H" ô

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óæB K M"v i +kM; M;?o ç M- imv F?^a M,M; +U+ M?Ä M?QM; F?¬M; i? F?¬M; ç T
L;mv i J i°+- L;mv i .¢ iWM; +?Q i ç` +?d- L;mv i J +mM; # M +¢M? J h?¬M +m
i`mM; QÆM;X h çB ibK M" M; i i?€K i?QM? i?Y- M m K¼B +?mv M #bM? i?QîM; i
M?Q p"v +kM; M iQ" M ?ÆMX G¢B i? K >¢Q L;mv i p" i +| ?mv i F? i`mv M i®M;
i +?¢v i?Q€i F?¬M; i?"M? p'M ç Xô

GK+ >B b•m i?ŠK M?bM GQM; >¢Q h?¬M- +QîB F?´ M|BX

óaQ pÈB çQ" M i`QîM; M?Q +"m- i i?"i H" T? p"iXô

GQM; >¢Q h?¬M p¶ p B ;½- M|BX

óGK+ çQ" M i`QîM; - çWM; M|B M?Q p"vX L m F?¬M; T?^aB +| M;QÆB- +?9M; i +kM;

smM; [m M? `K`ϕTi?U+ p"i- iÁ i~K +mM; M"v bQ pÈB +mM; ϕB M F?€+ i? K K'v
óæSM; HϕB- F?¬M; #B i ϕ•v H" i~K +mM; +O +¬M; +?9 b Q\ .€K t¬M; HQϕM\ô > B
L;mv i J i°+ +ªM ϕQÌM; GQM; >ϕQ h?¬MX
GB + K„i M?bM [m - GQM; >ϕQ h?¬M ?Qi M;KK F?Q HϕM?X > B M" M; ;€B L;mv i J
? B KQÆB im' B K" im pB ϕ½ Î HK+ ;B BX
æ•v +?QM? H" i?B M T?9 b Q\ GQM; >ϕQ h?¬M i`QM; HÁM; +QÌB F?'X J†+ /M ?„
bBM?- im Hmv M b m M"v i?b K i°+ +ÁM F?¬M; #^M; M?•M HQϕB- M?QM; M?'M F?
ósBM ϕ2K H M? #B M"v ;B Q +?Q +¬M; +?9 Xô GQM; >ϕQ h?¬M ϕQ iÈB H M? #
b m ϕ! HmB` ? B #QÈ+ - M;ϕQ M;? ϕSM;X
L?bM i?'v H M? #B- b„+ K†i ? B M" M; ;€B L;mv i J i°+ #B M M?m ?Á ?ÆMX
ósBM hQÈ+ ϕϕB M?•M +?ì +?9iXô
oW M!B tQM; K°i M;QÌB +?Êi #B M K'iX GQM; >ϕQ h?¬M +?d i?'v i-K K„i KbM? H!
i`QM; +?ÊT K„i M" M; ;€B ϕ½ #B M K'iX
h?ÌB ;B M F?¬M; H•m H„K- F?B €M? i`„M; HϕB H!2 H M- M" M; ;€B FB ϕ½ tm'i ?B
óhQÈ+ ϕϕB M?•M- +¬M; +?9 ϕB M ?ϕ +?Q KìBXô
óVKXô GQM; >ϕQ h?¬M M? ;"i ϕ-m- #QÈ+ M? M? ϕB p"QX
> B M" M; ;€B i?O p L;mv i J i°+ M?bM M? m- i`QM; ϕ! K°i M;QÌB F?) M!BX
óQ - ϕ Ti` B [m€5 G-M ϕ-m iB M i ;†T hQÈ+ ϕϕB M?•M M;QÆB im'M M?Q i? X *?
+O +mM; +?O +?9M; i \ô
J°i M" M; ;€B F?€+ ?•K K° M!BX
ó*! H)X *?d +! i°+ M?•M +QÌM; ϕϕB M;QÆB im'M M?Q p"v KÈB +! i? tSM; ϕ¬B +¬M
F?m¬M K†i ?„M- ;¬M M?Q ?Q" M K„ p¬ F?mv iX h?2Q i i?'v ?„M Qi M?'i H" +QÌM; ;B
Q H•m +?„+ b) ϕϕi iÈB +T +?QMX *?„+ +?„M ?„M +?Q [m€ M,K KQÆB im'BXô
L;mv i J i°+ im' B i`mM; #bM? H" M,K i`„K- M,K KQÆB im' B ϕ®B pÈB ?¼ ϕ½ `i i`
;B®M; M?Q L;?`+? h?B M J GQM; i°+ - M,M; HU+ bBM? bªM ?"m ϕϕB `i v mX
h` tûi M°B HBM? HU+ i`QM; i?•M i? - GQM; >ϕQ h?¬M t€+ ϕ`M? HB M ? ;B[KbM
H9+ M"v KÈB ϕB p"Q +mM; ϕB M i`QÈ+ K†iX
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k83X *?QÆM; 3d, hmv i a„+ h?` L[URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h~K +mM; L;mv i .ϕ +?QM? H" FB M i`9+ iÁ +mM; ϕB M ? B i¬M; - bQ b€M? pÈB +m
+mM; `°M; `½B M;mv M; - +?¶ +O M" M; F?¬M; #„i K„iX L?QM; +! i? Î i`QM; L;m
+mM; ϕB M- ϕO +?SM; KBM? ϕ` p` +O M" M; iϕB ϕ•vX

L;mv i .ϕ ϕSM; i`QM; T?ÁM; F?€+?X >¬K M v M" M; K†+ p€v /"B iQK M?ϕi- K€B i!+
K†i imv i K„ F?¬M; i¬ bQM T?'M- K†i K"v +! p i?m¬M F?B i- €M? K„i M?m ?Á M?
M M;Q" B ϕB iÈBX

ó*¬M; +?9 ϕB M ?ϕXô GQM; >ϕQ h?¬M M?bM i?'v +¬- i`QM; HÁM; +kM; +?'M ϕ°M;
pÈB H9+ ϕ-m ;†T ;Ð +?"i p"i- i? K F?Q +?'i i? M? i?Q€iX

L;mv i .¢ pšv i v M|BX

ó*€+ M;QÆB ¸ m HmB ` Xô

"®M i?` M[ ¸SM; # M +¢M? HMB ` - iQ`M #° ¸¢B bªM? `°M; `½B +?d +ÁM H¢B ? B M
.¢X

óE?¬M; M;?o iÈB M;QÆB b) ¸ MXô L;mv i .¢ KdK +QÌB- H`K ¸°M; i€+ KÌB- /šM GQ
hÈB +?O p` M`M; iU M;²B tm®M;- b m ¸| w #ªQ GQM; >¢Q h?¬M M;²B ;? T?Q /QÈ

óh?"i +| H¶B [m'v `¬v +¬M; +?9 ¸B M ?¢Xô GQM; >¢Q h?¬M KdK +QÌBX æ½ iÈB i
/QM; F?¬M; #B m H°` F?~M i`QÆM;X

L;mv i .¢ M?bM F?m¬M K†i M;QÆB im'M- K K ;B¼M; M|BX

óL?Q p"v- GQM; ¸Q`M i`QÎM; ¸½ ?Q`M i?`M? M?B K pK\ô

GQM; >¢Q h?¬M ¸€v K„i t i [m iB b€M; H¢M?- K°i +?9i b„+ #ûMX LÆB M`v ¸®B
? M; ?`X

L;mv i .¢ ¸QÆM; M?B M ?B m w ?„M- KdK +QÌB M|BX

óGQM; ¸Q`M i`QÎM; F?¬M; +-M HQ H„M;- +| i? Î+¢M? i ¸ m H`i?•M iQM- b) F?¬

GQM; >¢Q h?¬M b„+ K†i iÎ H¢B #bM? i?QÌM;- M?`M M?¢i M|BX

óæ9M; i?"i5 G'v M,M; HU+ +O ?°B i`QÎM; L;mv i .¢- b Q +| i? ¸ M;QÌB # M +¢M?

L;mv i .¢ F?m¬M K†i iQÆB +QÌB #B M M;mv ?B KX

óL;QÆB ¸ M; Kd K B i \ô

óE?¬M; /€K- +?d H` ¸ M; M|B +?mv MX L?B K pK +O +?9M; i F?¬M; iQM? ?Q`M i?
i?B i iB T iK+ M[X *?9M; i ¸`M? iÎ H¢B HB M KBM?- +¬M; +?9 +| +€+? M`Q F?
¸`M? +MM; M`M; /•v /Q - M|B i?ŠM;X

L;mv i .¢ M?Qm +?•M K`v i? M? i9X

óoB + M`v F?¬M; F?|X \*?mv M H¬M i`QÈ+ i ¸½ #€Q +?Q T?K i?•M- T?K i?•M iS+
?`M? idM? ¸½ F?®M ¸®MX J h?¬M >Q`M; # ?¢` H M? i` `ä pB + M`v- # M ¸| ¸| M
M|B ¸½ #` J h?¬M >Q`M; # ?¢` H M? [m v H¢B h•K i?`M? +?`m i` tûi- ?ÆM M[
i?m°+ +O ?¼X L?QM; i i¢K i?ÌB +?Q i? `ÌB F?ÄB L;mv i J +mM;- +ÁM +| p`B +
M;QÌB Km®M iÎ p - i +| i? M #`B K°i i?QÆM; ¸Q`M- +S H'v +ì ?B m i?QÆM; ¸Q
i`QÈ+ ¸|- b) F?¬M; B /€K` i v pÈB i?QÆM; ¸Q`M +O i M[X sBM M?È F„+?Q- +
iÎ p HB M KBM? i?€M? ¸B MXô

GQM; >¢Q h?¬M ;"i ¸¬m- M|BX

óL?Q p"v i?b +ªK ÆMX E?B M`Q +| i? ` ¸B\ô

L;mv i .¢ #U+ KbM? M|BX

óh F?¬M; T?ªB i?¬M- M;QÆB T?ªB +?Q i i?ÌB ;B M tY Hw +?mv M M`v +?SX P i i?
b) M #`B i®iX

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óo"v ¸ M F?B ¸| H`K b Q +¬M; +?9 ¸B M ?¢ #€Q i #B i\ô

L;mv i .¢ M|BX

ó"B M T?€T i®i M?'i H` M;QÆB Î H¢B ¸•v- +?ì i +| i?ÌB ;B M +?QM? t€+ M #`B `²
+| i? Î H¢B- F?¬M; B /€K iU iB M t¬M; p`QXô

óL`M; Km®M i Î H¢B\ô GQM; >¢Q h?¬M +ªM? ;B€+X

L;mv i .¢ #"i +QÌB M|BX

óGQM; çQ`M i`QÎM; i?¬M; KBM? M?Q p"v- b Q ?ÄB +•m M;®+ i? X *?ŠM; H) M;QÆ
i Km®M H`K p"v- b) F?¬M; ç M;QÆB ;†T i X "'i [m€- i?O çQ¢M +O ?²M; M? M i
i i?Y +€+ HQ¢B #B M T?€T ç m F?¬M; i? ;BªB i`W +'K +? i`QM; M;QÌB- M;QÊ+
Km®M b®M;X æ•v H` i?€B ç° +€+ M;QÆB ç2K i H`K M;QÌB ?ÊT i€+\\ô

GQM; >¢Q h?¬M b„+ K†i ?²B T?K+ #bM? i?QÌM;- #bM? ioM? M|BX

óL;QÌB ?ÊT i€+\\ L`M; H` +¬M; +?9 K i°+- +?9M; i +?d H` [m M ? HÊB /KM; HŠM
iÈB ?ÊT i€+X L m i F?¬M; çQ€M b B- i`B M;mv M #[ i`QÊ+ +?QM? H` p¢M +?mv i
i?"i bU ;B[i`mM; H`T\\ô

L;mv i .¢ F?¬M; +?9i /Q /U ;"i ç¬mX

óæQÆM; M?B M- i?QÆM; M?•M /m Hv +?9M; i iQM çB m i?S M?'i +?QM? H` i`mM
ç² +?Q K i°+- H¢B F?¬M; i?'v i K M; +?Q M?•M HQ¢B i?S ;bX G¬M M`v M;QÆB ç
p HB M KBM? i?€M? çB M- i b) +?Q M;QÆB M?bM ç MXô

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óo"v i?b i®iXô

L;mv i .¢ €M? K„i b€M; `U+ M?bM ?„M- ç°i M?B M çSM; /"v çB iÈB i`QÊ+ K†i GQM

óo"v F?B M`QM;QÆB ç p` ?²M; M? M i`B F, M?" M;QÆB ;BªB i`W +'K +? +?Q i \\ h
?ÊT i€+X L?QM; i`QM; M;QÌB +| i?S FB - H`K i çSM; M;²B F?¬M; v M- i?"i bU [m

L|B tQM; +ª M;QÌB M`M; K K M?kM M;½ ?QÈM; GQM; >¢Q h?¬MX

GQM; >¢Q h?¬M iÈB ç•v i?b Hm¬M #ªQ i`b + Q ç° +ªM? ;B€+- T?ªM SM; çQÆM; i
+?Êi H|2- ?„M ç½ `ÌB F?ÄB +?¶ M;²BX L;mv i .¢ i?•M i? K K K¢B i`M M;"T +Q /½
+?9i- tQM; M;²B p`Q +€B ;? ?„M pW M;²BX

óh ç€M; bÊ M?Q p"v Q\\ô L;mv i .¢ B Q€M M|BX

GQM; >¢Q h?¬M b„+ K†i H¢M? HMM;X

ó*¬M; +?9 çB M ?¢- tBM iU i`¼M;X hBM iQÎM; H`v M,M; HU+ +O +¬- +?Q i ibK +
F?¬M; F?|X *?Ì M`M; M #`B tQM; i?QÆM; çQ`M `²B H¢B b B M;QÌB i?¬M; #€Q +?

L;mv i .¢ M?Qm +?•M K`v i? M? i9X

óL;QÆB i?"i H` +SM; ç¬mX h i?m ?²M; M? M i`B F, M?" M;QÆB +?¶ M`Q\\ô

GQM; >¢Q h?¬M M?¢i ;B¼M; M|BX

óJ„ p` +| i`•M [mw i? M`Q +kM; F?¬M; H`K M;QÌB MQ #KM; i? K ,MXô

L;mv i .¢ €M? K„i #B M ç´BX

óh?"i bU M?Q p"v b Q\\ L?QM; i?2Q i #B i- K†+ F H` M?•M HQ¢B ? v H` M K iQM
ç m H` HÁM; i? K F?¬M; ç€vX S?K i?•M i +| ?`M; i`,K i? i?B T- i`QM; ç| F?¬M; i?
+ÁM # Q ;²K K„ M[+€+ K i°+X L;?2 M|B i? i?B T+O J h?¬M >Q`M; # ?¢ ?ÆM K
#¼M ?¼ ,M F?¬M; çO MQ\\ô

>ÆB i¢K /WM; K°i +?9i- L;mv i .¢ +| +?9i F?B m F?Q+? M?bM ?„MX

ó> v H` M;QÆB Î T?QÆM; /B M FB F?¬M; çQÊ+\\ô

æ€M; iB + M`M; F?Q+? iQÈM; M?¬K M;QÌB- GQM; >¢Q h?¬M M;`M ` X

óS?QÆM; /B M FB F?¬M; çQÊ+\\ S?QÆM; /B M ;b\\ô

h?'v €M? K„i ?„M i`QM; bm®i- L;mv i .¢ #¶M; +| +?9i t'm ?´- M?`M F?¬M; çQÊ+ ?Ä

óL,K M v M;QÆB # Q M?B m i m´B\\ô

GQM; >¢Q h?–M imv /€M; M;QÌB M;˘v +˘M; + Q iQ- F?Q +?˘i +kM; +˘M; i˘–K ´M- M?
 K†i +‡ p˘B T?–M i˘ +QMX
 óE?–M; +?Q M˘M; #B iXô >„M +SM; ˘„M F?–M; i˘ª HÌB +•m ?ÄB +O L;mv i .¢X
 L;mv i .¢ ?W K°i iB M;X
 óE?–M; M‡B i?b i?–B- M;QÆB t2K +€B M˘v- +?„+ H˘ #B i +?S\ô L‡B tQM; i˘QM; i v
 K°i +•v ;˘v b„i /˘B F?QªM; K°i Kûi- ;B Q +?Q GQM; >¢Q h?–MX
 GQM; >¢Q h?–M +–K [m - M°B HBM? HU+ i˘QM; M;QÌB ?„M F?) ¸°M;X Zm M; K M;
 b€M; iQK iW +?¶ F?€+ T?mM ˘ - i˘ M F?–M; i˘mM; M;QM; F i? B +?[X
 L?bM i?˘v ? B +?[M˘v- GQM; >¢Q h?–M p˘ L;mv i .¢ ¸ m M;˘M ˘ X
 óJQÌB H,KXô
 óL˘M; HW i 5ô GQM; >¢Q h?–M iS+ ;B˘M M‡BX
 h?U+ ?B M M?B M +•v ;˘v b„i M˘v +‡ i€+ /KM; ibK FB K im´B M;QÌB- ?„M #˘ ;˘B #š
 L;mv i .¢ M;Æ M;˘M M?bM ?„MX
 óL;QÆB- M;QÆB KQÌB H,K im´BX h˘ÌB ¢5 æ•v F?–M; T?ªB bU i?“i5ô
 GQM; >¢Q h?–M ?W H¢M? K°i iB M;X
 ó*ÁM FûK K°i i?€M;X L˘M; HW i - i?S M˘v #˘ i˘+? i?mXô L‡B tQM; i˘QÊ+ M;U+ ?
 +–M; F? B ¸2K ;˘v b„i i?m p˘Q :B B æB m ooM? >^M; i˘QÊ+ M;U+ KbM?X
 ó 5 h?S M˘v [mw H„K- +ÁM ?B K M[5ô L;mv i .¢ pQÆM i v Km®M H˘v H¢BX
 GQM; >¢Q h?–M F?–M; i? K ¸ w +–- tQ v M;QÌB ?QÈM; M;Q˘B +Y X
 óhBM iQÎM; H˘v i?•M T?“M +O +–- ¸B m i˘ i M;K Î ¸•m F?–M; F?‡- i iU KbM? FB
 iBM iS+ +?Q i - M m F?–M; ¸WM; i˘€+? i F?–M; F?€+? b€QX h ¸½ /€K ¸ M ¸•v i
 >„M F?–M; Km®M +MM; M˘M; ;€B M˘v /•v /[M[X
 óæQÊ+ ˘2B- ¸QÊ+ ˘2B- i M #˘B +?¶ Î +?Q M;QÆB H˘ ¸QÊ+ +?S ;bX L;QÆB iU ¸B i
 .¢ B Q€M M‡BX E?–M; B #B i- H9+ M˘v i˘QM; HÁM; M˘M; ˘mM; ¸°M; F?–M; ;b b€
 æ®B pÈB GQM; >¢Q h?–M- M˘M; Hm–M ˘˘i Á KÁX æQÆM; M?B M M˘M; +‡ i? M?b
 ? B KQÆB im´B- M?QM; F?–M; M;?o ¸ M ?„M M?Ä M?Q p˘v- KÈB KQÌB H,K im´BX
 *QÎM; ;Bª K i°+ ¸ b® i˘ÌB bBM? ¸½ +‡ M,M; HU+ +QÎM; ¸¢B- M?QM; b m M˘v Km®
 *?d b® Qi K˘v +?OM; i°+ K¢M? H˘ +‡ i?B M T?O im Hmv M i®i +?9iX *?OM; i°+ F?€
 i?–M- Km®M i,M; iB M ¸ m p–+MM; F?‡ F?,MX
 L?•M HQ¢B i?b F?€+X L?•M HQ¢B #˘K bBM? ?–m M?Q F?–M; +‡ M,M; HU+ ;bX L?
 ;–M M?Q p– ?¢MX hmv +kM; #˘ i?B M T?9ªM? ?QÎM;- M?QM; bS+ b€M; i¢Q p˘ i˘Q
 /M H˘ K i°+ +QÎM; ¸¢B +kM; F?–M; i? b€M? #^M;X L m F?–M;- /QÈB bU i˘M +–M;
 HQ¢B +ÁM +‡ i? FB M i˘b M?B m M,K bWM; b[M; F?–M; M;½ b Q\
 JQÌB H,K im´B M;k ;B B- Qi M?˘i i˘QÊ+ M;˘v ?–K M v i?b L;mv i .¢ +?Q iWM; M;?
 >¢Q h?–M ¸½ H˘ ¸Q˘M i˘QÎM; K°i ¸°B GB T K æQ˘MX L;mv i .¢ ˘˘i i?–M; KBM?–
 i?B M T?9+O GQM; >¢Q h?–M- i˘QM; M?•M HQ¢B +?„+ H˘ ¸SM; Î ¸dM? + QX L m
 iQÆM; H B b) i˘Î i?“M? +QÎM; ¸˘+?+O K i°+X
 L?QM; +‡ K°i ¸B K M˘M; F?–M; ;¢i GQM; >¢Q h?–M- ¸‡ H˘ F?mvM? ?QÈM;- /M ¸®B
 M˘M; ¸ m F?–M; +‡ +ªK ibM? b•m b„+X h˘QM; HÁM; +–- HÈB Q+? p˘ bS+ K¢M? K
 M˘M; T?€i ?B M GQM; >¢Q h?–M +‡ iB K HU+ FBM? F?OM;- M?QM; F?–M; M;?o M
 [m M ? i®i pÈB +?˘M; i˘ B M˘vX
 æ9M; H9+ M˘v- K°i i?˘ M[¸°i M?B M iW # M M;Q˘B p°B p½ p¼i iÈBX

ó*-M; +?9 çB M ?¢- J h?-M >Q`M; # ?¢ iÈB5 h?•M pQÆM; ç¢B M?•M ` H M? i' +MM; ` M;? M? ç|M5ô

ó*€B ;b\ô L;mv i .¢ FBM? M;¢+- b„+ K†i +?Êi #B MX

GQM; >¢Q h?-M i?-K ;B"i KbM?- #ªM M,M; bB i +?†i M„K i vX

óL;QÆB tm®M; i`QÊ+ çB- i i? v i` M; T?K+Xô a m M;„M M;OB +?'M FBM?- L;mv i HmB ` X

GQM; >¢Q h?-M i?"i H` /B K T?9+ /B K T?9+ ;?2M i}

L;mv i .¢- iQÎM; i?-M; KBM? H„K +?S- ?| ` +?d H` M`M; #û i?-B- M;•v i?ÆX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k8NX *?QÆM; 3d, hmv i a„+ h?` L[UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

óG`K b Q #•v ;B\ô GQM; >¢Q h?-M #bM? ioM? M?bM L;mv i .¢X a m F?B +?'M i`QÆM;- #ÎB pb ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ªM? ?QÎM; +O ?mv i F? +ÂM ç M;- iMv i?lB ç M;QÊ+ H¢B Km®M t2K L;mv i .¢ +¬M; +?9 H`K b Q SM; T?| +K+ /B M M`vX hW ç K'v T?-M i?"i HÂM; Km®M +MM; ?ÊT i€+X

L;mv i .¢ K m +?|M; M|BX

óJ h?-M >Q`M; iU ç M ibK T?K i?•M i - M?'i ç`M? +| +?mv M [m M i`¼M; +¬M #`M i`¼M; M iQ`M +O #ªM i?•M- #ÎB p"v K¶B H-M iB M ç M ç m K M? H M? i'i +ªM; Q ç|M X h?•M p >„+ GQM; +| #Q i?m"i i`BM? b€i çQÊ+ ?ÆB i?Î bU b®M; i`QM; T?¢K i?b +| F?ªM,M; H` i?Q+? F?€+?X h`QÊ+ F?B J h?-M >Q`M; # ?¢ `lB çB- K¼B M;C F?m pU+Xô

GQM; >¢Q h?-M H¢M? M?¢i M|BX

óv H` i T?ªB +?QM? /B M çKM; ç° J h?-M >Q`M; \ô

L;mv i .¢ +QlB F?´ K°i iB M;X

ó*?d bÊ H` p"vX E?¬M; M;?o ç M # ?¢ iÈB F?¬M; ç9M; H9+X >B M i¢B M;QÆB Kr tmM; [m M? L;mv i J +mM; +?„+ +?„M ç½ ;BÈB M;?B KX o"v ;B\ H`K b Q ç•v\ *? F?¬M; +| ç`M ¬M;X L m M;QÆB +MM; i ` M;Q`B b) #` M;?B M;lX G`K b Q ç•v- H

L`M; i?¬M; KBM? M?Q p"v H9+ M`v ç°i M?B M ?ÆB ?QªM; HQ¢MX *kM; F?| i`€+?- #B i M`M; +| [m M? pÊB GB T K æQ`M- +?Q /M T?K i?•M M`M; H` L;mv i J h°+ + +¬X J h?-M >Q`M; i?®M; ?"M M?'i +?QM? H` GB T K æQ`M HB M KBM? i?€M? ç

æ°i M?B M F?B M;~M; ç-m HB + GQM; >¢Q h?-M- L;mv i .¢ K„i b€M; `ÐX

ó*| +€+?X L?QM; K"- GQM; çQ`M i`QÎM;- F?B M M;QÆB +?`m m'i S+ `²BXô

GQM; >¢Q h?-M M;?B ?Q†+ M|BX

óS?ªB H`K b Q\ô

L;mv i .¢ tQ+? H¢B ;¬M ?„M- M|B F?) K'v +•mX GQM; >¢Q h?-M b„+ K†i +?Êi #B M

óE?¬M; çQÊ+- imv i ç®B F?¬M; çQÊ+5ô

L;mv i .¢ p`M? K„i #¶M; çÄ ?²M;- H`K M?Q b„T F?|+X

óL m F?¬M; H"K p"v- K°i F?B #`T?€i?B Mi?bi +kM; +? i Hm¬MX L; QìB i imv HÈ
 +?Q ç M ? B KQÆB- M; QÆB M?šM i•K t2K i +MM; M; QÆB +?¬M +MM; \ h +ÁM
 M; QÆB çQÊ+ F?¬M; - +?`m m'i S+ +?9ii?¬BX æÊB J h?¬M >Q" M; çB `²B i?b F?¬
 ó*¬ ô L?bM M" M; M?Q p"v- GQM; >¢Q h?¬M i`QM; HÁM; M? M? +?¡M; iQM? iQ€MX
 /QìM; M?Q i?"i bU +¡ +?9ii?"M? wX hmv +?O w +O M" M; F?¬M; ? v +?9i M"Q- M?Q
 i?"M? +¬M; X >ÆM M[M m +?QM? KbM? i`mv Mi®M; çB `²B- +¬M Qi M?"i K°i ?B
 'v F?¬M; #B i b) tªv ` +?mv M; bX
 óJ m H M5 E?¬M; i? +?"K i` 5 J M? +O i ç m i`QM; i v M; QÆB- +?ŠM; H) M; Q
 L; mv i .¢ i?"i bU b®i`m°i- K„i ç T çÀ `U+- çQM; ç-v MQÊ+ K„i b„Ti`M` X
 GQM; >¢Q h?¬M K"v M?Qm +?†i- +m®B +MM; ;"i ç-mX
 *Y L; mv i J +mM; KÎ`°M; -L; mv i J h?¬M :B G¬B hQ /šM i?2Q [mw i°+ L; mv i J
 M; ? M?X *MM; H9+ ç¡- i'i +ª M; QìB i`QM; M°B +mM; ;²K +ª ?¢ M?•M M?Q i?` M[-
 HÈM i`QÊ+ M°B +mM; X
 L; mv i J h?¬M :B G¬B hQ i?•M + Q ? B Kûi- K†+ €Q +?Q" M; /"B çQìM; #B M i?
 b m HQM; /MM; K°i /•v +°i ¡!+ +°i H¢B- K„i KkB M?Q p)- /B M K¢Q im'M K„i U M[
 iB b€M; p" M; - ;B[i`€M +¡ K p, M iU M?Q p-M; i`, M; X
 *?d M¡B p K†i K"v i?b :B G¬B hQ H" K„M K ç M?"i K i°+- F?¬M; i?m J h?¬M
 +?d H" F?Q +?"i F?¬M; ;B®M; M? m K" i?¬BX u çSM; ç¡ i?U + iU M?B M i`î i?"M? i`
 [m M; +O K¼B M; QìB tmM; [m M? ç m #` v H'M €iX
 h`QM; K i°+- J h?¬M >Q" M; iU tQM; H" ?Q" M; - /QÈB v i?b [mw i°+ +T i?•M pQÆ
 K°i p` +?QM? H" L; mv i J h?¬M :B G¬B hQX o`F?€+ i?b H" iB M i`B +O K i°+
 bB m M?B M- æ¢B .U L; ¬M aQ- hBM? J h?¬M o bb ;QX " M M; QìB :B G¬B hQ ç
 M?bM v M ioM?- /€M; M; QìB + Q `€Q +¡ i? tQM; H" ?Q" M K„- imv i b„+ /mM; M?
 i`QM; b€M; - i?m-M F?B i- i?"K +¡ p" B T?¬M ç T i?Q€i iK+X
 E?B M M; QìB +?'M FBM? H"- M" M; H¢B +¡ ç¬B K„i ç2M i?m°+ p M?•M HQ¢BX E?
 M?"i i¢B ç•v- +?d +¡ M" M; KÈB tSM; ç¬B L; mv i J h?¬M :B G¬B hQ M; QÆB im'M
 a m :B G¬B hQ çSM; KQìB M; QìBX *€+? v ;¬M M?"i H" #®M M; QìB ç" M ¬M; i`mM;
 /†K KÈB ;†T K°iX "®M p` î i`QM; L; mv i J i°+ çQÊ+ ;¼B H" hS æ¢B h?B M oQÆM
 HU+ L; mv i J h?¬M :B G¬B hQ M i`¼M; X
 a m HQM; ?¼ +ÁM +¡ ?ÆM KQìB p` i`mM; MB M L; mv i J i°+X h` M M; QìB K¶B M
 ç-K H-vX a m #¼M ?¼ H" K°i ç€K M[- ç m H" imv i b„+ -
 h`QM; ç€K M" M; ;€B ç¡ +¡ +¬M; +?9 L; mv i .¢X L" M; K M; i?2Q i?` M[çSM; î p`
 h`QM; ç¡ K°i i?` M[çSM; ;¬M M" M; M?"i Hm¬M +9B ç-mX J€B i!+ ç2M /"B iªM` F?
 `ä F?m¬M K†iX
 L; mv i .¢ p K†i ?ÆB F€ [m€B- M" M; +® ;„M; F?¬M; HB + M?bM M; QìB # M +¢M?-
 ?B M i•K i bM? F?¬M; #bM? ioM?X
 æ9M; p"v- M" M; F?¬M; #bM? ioM?X G9+ M"v i`QM; HÁM; M" M; i`" M M; "T +ªK ;B€+
 æ®B pÈB M[iQM?- ç†+ #B i H" imv i b„+ K„M [- iU iBM HÈM M?"i H" +€B ;b\ hmv
 bS+ K¢M?- ç†+ #B i i`QM; +?OM; i°+ L; mv i J i°+ H'v b„+ ç T H" K ç-mX E?m¬M
 M?"iX E?¬M; i?'v pQÆM; T?B # M +¢M? L; mv i J h°+ H" K°i K„M [M?"•M HQ¢B b Ç
 b„+ ç T +?BM? T?K+ i°+ L; mv i J i°+X L" M; +kM; H" K +O L; mv i .¢X J†+ /M +Q
 F i?W ç` p` L; mv i J h?¬M :B G¬B hQ- M?QM; +?d +¬M M" M; +ÁM H" K pQÆM
 F?¬M; B +¡ i? +QÈT çQ¢iX
 L?QM; - K'v T?9ii`QÊ+- L; mv i .¢ i M pÐ bU iU iBM p b„+ ç TX
 G"K +¬M; +?9 L; mv i J i°+- ?¬m ?¢ L; mv i .¢ ç m H" M[iQM?- M m M" M; K M; ç
 F?B M M; QìB M; ?B M; ì KÈB H" F€X "îB p"v M" M; +?Êi Mªv` b€M; FB M- M; ?o iÈB

ç ?„M ;B^a H^ˆK i?` M[+O KbM?X

GQM; >¢Q h?–M pšM H^ˆ i?B m MB M- i?•M i? +?Q ?Q^ˆM iQ^ˆM T?€i /K+- F?–M; F?m–M K†i Qm i? imv i ç®B- ;B^a M[F?–M; [m€ T?B M T?S+X

æ•v +kM; H^ˆ M;mv M M?•M pb b Q i`QÊ+ ç! GQM; >¢Q h?–M F?–M; +?`m ç²M; wL M?QM; M?Q +k +! +?9i F?–M; + K HÁM;X

L;mv i .¢ ?! i` M; +?Q GQM; >¢Q h?–M `i çÆM ;B^aM- K†+ T?K+ bS+ i?` M[- +?2 ; K<sup>ˆ</sup>v `”K ?ÆB K^aM? +?9iX hQ^ˆM #° [m€ i`bM? ?Q<sup>ˆ</sup>M i?“M? i`QÊ+ b m +?d K^ˆi KQÌB

L?QM; K^ˆ- F?B K¼B +?mv M ?Q^ˆM i?“M?- M;QÌB i?S M?’i M;•v M;®+ H¢B H^ˆ #^aM i? i’i +^aX

Zm€ ç T- i?“i bU [m€ ç TX h`QM; HÁM; L;mv i .¢- M<sup>ˆ</sup>M; pšM +?Q `^M; K„ M[ç T M? +kM; +?QM? H^ˆ pQÆM; T?B L;mv i J h?–MX J^ˆ M^ˆM; #ÎB pb im´B i€+- i?B m F?Q HÁM; M;QÌB ;B®M; Kšm i?•M- +?d ?ÆB i?m +?9i Qi i?–BX L?QM; F?B M^ˆM; ?! i? F?Q^aM? F?“+ GQM; >¢Q h?–M M;~M; ç–m- iU iBM +O +–- M€iX

L^ˆM; i?“K +?Q F?–M; i? /MM; iW ðç Tð ç ?bM? /mM; GQM; >¢Q h?–MX . i?“i i„ KkB + Q çoM? K^ˆ F?–M; [m€- ? B K„i M?m ?Á i`QM; bm®i F?–M; +?9i i¢T +?’iX J^ˆ F?–M; i€ p iX E?B K¼B çB K M;QM; iK +MM; K^ˆi +?¶- i?;M; ?Q ;’T K^ˆv H–MX

>Q^ˆM K„- ç9M; p”v- /B M K¢Q ?B M i¢B +O ?„M +?d +! i? /MM; iW ð?Q^ˆM K„ð ç H ç² i?“ M[- M?QM; i’i +^a #^aQ i?¢+? b€M; H¢M ?”Q ?Q i`QM; M^ˆB +mM; çB M- ç m F? +O ?„MX

L;mv i .¢ iBM iQÎM;- M m GQM; >¢Q h?–M H^ˆv tm®M; K ç²M;- H^ˆ ` K<sup>ˆ</sup>m K„i p<sup>ˆ</sup>M; b) +”M; ç T ?ÆMX E?B ç!- ?„M b) +! ?bM? iQÊM; M?Q K†i i`ÌB ;B€M; tm®M;- p ç

*?QM? GQM; >¢Q h?–M i?b F?–M; +^aK i?’v #° /€M; +O KbM? +! #B M ?! ;b- +?d K^ˆ i?–BX J v K„M +?d ;B^a K^ˆi H9+- ?„M ç^ˆM? +9B ç–m i?ŠM; i„Ti ?2Q b m L;mv i .

L;mv i .¢ M? M„K p¢i €Q- i`QM; M<sup>ˆ</sup>B i•K i?“i bU F?–M; #bM? ioM?X L<sup>ˆ</sup>M; #„i ç–n i~K +mM; p”B H–M /†M /Á- #<sup>a</sup>Q ?„M M?’i ç`M? F?–M; çQÊ+ M;~M; ç–mX >„M ç T M? Kšm i?•MX L m #` [mw i°+ L;mv i J i°+ M?bM i?’v- b) ç2K ç M T?B M iQ€B HÈMX +?d bÊ b) F?–M; +?Q ?„M çBX

oW M;?o iÈB ç•v- L;mv i .¢ i•K ibM? F?–M; F?ÄB #B M F€ [m€BX aÈK #B i M?Q p H^ˆv i?•M T?“M L;mv i J hQÊ+ +?¢v [m ?”M; M KX G¢B M!B- #^aM i?•M ?„M i?“i F?– i` M; +?S X

ó” ?¢ ;B€ H•K5ð J°i iB M; [m€i + Q p9i p M; H MX Zm^aM; i`QÌM; L;mv i J +mM; #

hmv GQM; >¢Q h?–M +9B ç–m M?QM; M?Q +k +! i? +^aK ;B€+ ` - F?–M; F?Q `ä`” HÁM; ?„M b Q F?–M; F?~M i`QÆM; +?Q çQÊ+ \ Í +?¶ M^ˆv +?QM? H^ˆ ? B p` K i?–M K<sup>ˆ</sup>i i`QM; b® ?¼ M?’+ i v K^ˆi +€B çO ç # T KbM? `²BX

>„M F?–M; +! ?Q^ˆM iQ^ˆM M;?2 HÌB L;mv i .¢ /†M- ç½ i`QÊ+ HûM [m M b€i L;mv i hmv +?d i?Q€M; M?bM M?QM; #`M; p”Q i`Q M?Ê bB m T?“K- ç½ M?Ê `ä M?B m i? b) ç®B ç–m- ?B M i¢B ?B m `ä Qi M?’i ;?B M?Ê i?•M T?“M +?9M;- b m M^ˆv ç®B K†

æ†+ #B i H^ˆ ?bM? /¢M; L;mv i J h?–M :B G–B hQ- GQM; >¢Q h?–M +~M i?“M ;?

hB M; #QÊ+ +?•M p M; H MX L;QÌB iB M p”Q F?–M; i H„K- Qi M?’i T?€M çQ€M iW

ó :B G–B hQ i? K FB M # ?¢5ð L;mv i J h?–M :B G–B hQ ?ÆB F?QK M;QÌB ? HQM; v iQ^ˆM #° [m€ tm®M; ç’iX

æ•v +?QM? H^ˆ L;mv i J i°+ + Q [mw- ç´B H¢B +?OM; i°+ F?€+ M?’i ç`M? /”T ç–m :BÌ KÈB T?€i ?B M- GB T K æQ<sup>ˆ</sup>M b® ? B KQÆB K®i +’T ?B m H<sup>ˆ</sup> MÆB ` ðK„ M?•

GQM; >¢Q h?–M T?B M #ªM M[Km®M +QB ?bM? [m€5 *| F?B M¨Q #` J h?–M >Q`
M?d\ +QÌB i¨ €+

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

keyX *?QÆM; 3d, hmv i a„+ h?` L[UjV

.`+? ;Bª , hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

J h?–M >Q`M; S?QM; h9 +| i? M|B H¨ K°i i?•M M? M?`M;- b m HQM; v çB i?2Q
+?Q`M; /¨B K¨m ç2M- iMv iMM; F?–M; M?B mX æQÆM; M?B M ç•v H¨ +?d b® HQÊ
+ÁM +| # Q M?B m M;QÌB i?b +?d KbM? # ?¢ iU #B iX

>¬K M v J h?–M >Q`M; F?–M; +| mv i? M?Q H9+ ÎE?m J [m MX •Q +?Q`M; ç2M
M;QÌB i?Q¢i M?bM F?–M; +?9i F?Q i? - iU M?Q K°i i? M? MB M ç T i` B i–K i?QÌ

u M? T?`i i v K°i +€B- çÐ H'v L;mv i J h?–M :B G¬B hQ ?QÈM; KbM? #€B H X

ó>B M ç - ;B[+?9M; i +ÁM +–M /MM; H iB i M?B m p"v\ô

:B G¬B hQ KdK +QÌB M|BX

óh¬M iB +| i`"i iU- H F?–M; i? #Ä5 " ?¢5ô h`QM; HÁM; i?b i?–K M;?o, M m i i?
M;QÆB i?"i bU b) F?–M; ç w\ æQÆM; M?B M v +?d /€K Q€M i?–K K¨ i?–BX æWM
i?–M i?S ? B- M?QM; i`QÊ+ K†i J h?–M >Q`M;- +MM; K i?–M F?€+ F?–M; +| F?€
+ Q p¬i?QÊM; +O J h?–M >Q`M; F?–M; TªB v +| i? / Q ç°M;X .o M?B M v F?–M

J h?–M >Q`M; ;"i ç–m- i?2Q :B G¬B hQ çB ?QÈM; +mM; çB MX æ9M; H9+ M¨v-
i¢K /WM; +?•M- €M? K„i M?bM ?QÈM; K°i MÆBX

s2K K°i +€B- H'v i?•M T?"M p¨im pB +O J h?–M >Q`M; H¢B ?ÆB +?'M ç°M;- i`QM
iBMX

"B m ?B M M¨v +O v F?B M :B G¬B hQ ;B"i KbM?- +kM; i?2Q €M? K„i M?bM H¢
;€B KbM? v m i?QÆM;- L;mv i .¢X

ó" ?¢- M;¨B ô :B G¬B hQ i`QM; HÁM; ?ÆB F?~M i`QÆM;X u i?"i F?–M; Km®M p
;€B #ªQ #®BX *?Q iÈB M v- imv J h?–M >Q`M; +QÌM; ç¢B- ç®B pÈB ç€K i?m°+ ?
+?mv M i´M i?QÆM; +ªK ibM? pÈB M? mX L?QM; K†i F?€+- M m J h?–M >Q`M; Kr
G¬B hQ +| i? M;;M +ªM b Q\

J h?–M >Q`M; H¨K M?Q p¬ibM? M|BX

óE?–M; +| ;b- +?9M; i çB i?¬BXô L|B tQM; +•m ç| v +ÁM M?Ä ;B¼M; H–K #–K +€B

:B G¬B hQ ``i i B i?QM?- KÆ ?² M;?2 ` J h?–M >Q`M; /QÌM; M?Q ç M; M|B, h?

:B G¬B hQ ;B"i KbM?- F?–M; #B i +| M;QÌB ç½ F?~M i`QÆM; bmwi çSM; iBKX

E?B J h?–M >Q`M; HB + ?QÈM; KbM?- L;mv i .¢ +?d +ªK i?'v K€m b„T ç–M; H¢B-
i?•M i? +SM; M;;+ M?Q ç€X L¨M; +,M #ªM F?–M; /€K ç°M; ç"v- i`QM; HÁM; F?–M;

L¨M; H¨ çQÆM; bU- çQÆM; M?B M +ªK ;B€+ ` J h?–M >Q`M; +€B M?bM FB F?–
M?bM GQM; >¢Q h?–M # M +¢M? +¬5

E?B J h?–M >Q`M; çB iÈB- GQM; >¢Q h?–M M?`M F?–M; çQÊ+ M;~M; ç–mX *?QM
p"v- H¢B F?B M J h?–M >Q`M; +?9 wX oW H9+ J h?–M >Q`M; M?bM i?Q€M; [m
M;~M; ç–m H MX

GQM; >¢Q h?–M +ªK ;B€+ ;–M M?Q ;B®M; ? i L;mv i .¢- i`QM; !+ ?„M T?9i +?®+ +
F?„+ J h?–M >Q`M; €M? K„i +MM; ?„M +?¢K M? m- ?„M H`T iS+ +ªK ;B€+ M,M; H
i`M +MM; M?®i +?†i KbM?- ?ÆM M[M; ,M +€+? i'i +ªHB M ? ;B[?„M pÈB # M M;
K„i ç!- /M ?„M Km®M i?–M; [m F? QÈ+ i`mv M i®M; iÈB >¢Q L;mv i +kM; H`K F?

GQM; >¢Q h?–M `i ?®B ?”M- F?–M; M M M; ~M; ç–m M?bMX >„M iBM iQÎM; H`v im
ç`M? +! i? T?€i ?B M i?m°+ iQM? M°B HBM? HU+ i`QM; M; QÌB KbM?X *?ŠM; H)-

L?QM; bU pB + b m ç! H`K ?„M FBM? M; ¢+ `Èi i`ÁM; K„iX J h?–M >Q`M; H¢B +S
h?–M :B G–B hQ çB [m - iB M p`Q +mM; çB M- imv i F?–M; +! ç®B ?„M H`K ?”M
+kM; p”vX

ob b Q v #Ä [m KbM?\ E?–M; +! T?€i ?B M i?m°+ iQM? [m M; KBM? +O KbM? b
F?–M; i? M`QX

GQM; >¢Q h?–M i`”M M; ”T M; ?B ?Q†+– M?QM; ç²M; i?ìB pmB KWM; +U+ F€X >„M
ç`M? i`mv M i®M; `ìB çB- +m®B +MM; pšM H`FB K +? X L m ?„M çB i`QÈ+ K†i M
H`K b Q ;BªB i?Q+? pÈB +€+ i°+ M?•M ç•v\

J h?–M >Q`M; i?2Q L;mv i J h?–M /šM /„i `®i +m°+ #B M K’i F?ÄB i–K K„i K¼B M
J i°+ ç m çSM; H MX h`QM; [m€ i`bM? çSM; /”v- K°i #”M i v M?Ä M?„M KÁ iÈB #
M?ûQ K°i Q i i?`i ?„M- /MM; bS+ +?mv M pÁM; X

GQM; >¢Q h?–M #` ç m- i?•M i? `mM H M- H¢B H¢ i?QÌM; F?–M; +! T?ªM F?€M; X
M€v5 L m F?–M; T?ªB J h?–M >Q`M; iU /QM; F?–M; ` i v- ?„M p`L;mv i .¢ ç m iE

ósBM H¶BXô GQM; >¢Q h?–M M?Ä ;B¼M; M¶BX

L;mv i .¢ F?–M; i? K ç w ?„M- b„+ K†i M?Q +k F?† t2KX •Q i`QM; +O M`M; ç m C
J h?–M >Q`M; çB i?2Q T?K i?•M `ìB F?ÄB- M`M; +ªK ;B€+ M?Q FB i bS+– i?B m +
çQ¢M +O J h?–M >Q`M;– M`M; +”M; ?B m `ä ?ÆM GQM; >¢Q h?–M- #ÎB p”v i`QM
T?–M bÈ ?½B M`v `ìB F?ÄB- i`QM; +Æ i? M`M; +! ? B +ªK ;B€+ F?€+ #B i- FB i b

oB + M`v F?B M b„+ K†i M`M; +U+ F€ i€B M?Êi- K v K„M #•v ;Bì F?–M; B +?9 w +
i` M M; QÌB J h?–M >Q`M; X

*?QM? çB M L;mv i J +mM; X

L;mv i J h°+ ç M; i?dM? J h?–M >Q`M; M;²B p`Q +?O p`X

ó” ?¢- b Q M;”B çQ+? i?•M iÈB ç•v- F?B M M; QÌB F m K°i iB M; i çB [m H`çQÈ
M¶BX

S?QM; h9 T?’i i vX u K M; ç M #®M i?m°+ ?¢ p” ç€K M; QÌB ?–m +O L;mv i J h?–
HmB ` M; Q`BX h`QM; +?QM? çB M +?d +ÁM ? B ç¢B K i?–MX hW +?B iB i çÆM
S?QM; h9 i`QM; K i°+ FBM? F?OM; +Ð M`QX .M H`i°+ M?•M L;mv i J i°+– ç®B
F?–M; /€K H`K i`€BX

ó>B M i¢B F?–M; +! B- M; QÆB H`?mvM? ç - F?–M; +–M F?€+? b€Q M?Q p”vX h
+! w Km®M ç M ;†T M; QÆBX >mvM? ç i ç½ H•m `²B F?–M; +MM; K°i +?¶- #bM? i?
H€i M[M; QÆB +MM; i i`ìp - ?–K M v +?9M; i m®M; K°i #[ M?Q i? M`Q\ L;mv
p `QÈm M; QM +O M?•M HQ¢B- i +ÁM iB + F?–M; m®M; ç•vXô

:B G–B hQ KdK +QÌB M¶BX

óo”v i F?–M; F?€+? b€Q- ç½ H•m `²B F?–M; +MM; ç¢B + m®M; `QÈmX L; QÆB F?
ç m F?–M; +?Q i ç H¢B +€B M`Q- ç b® ç m çQ +?Q M; QÆB- i H`K T?K i?•M +Á

S?QM; h9 KdK +QÌB M¶BX

óoB + M`v +! ;b T?ªB ;?2M i}- Km®M m®M; +S i bK i H`çQÈ+X *! i? F m i K°i iB
H½Q h K K`i?–BX ” ?mvM? ç +?9M; i +?ŠM; H) +ÁM T?•M #B i b Q\ô

:B G-B hQ F?) i?Î /`BX

óG½Q h K im´B M?Ä- +S ? v M;?B M +Sm #|B iQ€M +€B ;b- i ? B H-M çB ibK ?„M L;?2 :B G-B hQ M|B +•m M`v- b„+ K†i S?QM; h9 ?B M ` K'v T?-M i`-K i`¼M;X

óG-M M`v H½Q h K # [m M ç9M; H` ?ÆB H•mX >„M H` æ¢B .U L;¬M aQ +O +?9M; iB M i`B ;†T T?B M iQ€B ;bX oB + M`v i?“i F?¬M; i®i- ?v p¼M; ?„M F?¬M; K M; ç

:B G-B hQ +| +?9i F?¬M; ç²M; w M|BX

ó*| i? +| iBM t'm ;b\ L?•M HQ¢B b Q\ .M #¼M ?¼ K'v M,K M v K¢M? +?9i- M?QM; F?ÄB t€+ `M X L m F?¬M; T?ªB ç¢B + Km®M +?,M Mm¬B #¼M ?¼- +?9M; i +MM +?®M; çÐ\ô

S?QM; h9 H„+ ç-m M|BX

óL?` ç - F?¬M; i? [m HQ X L?•M HQ¢B /M b Q Î ç¢B HK+ M`v +| [m€ i`bM? p¢M M /`M; ?Ov /B iX L m +?9M; i i?“i bU /®+ bS+ ç®B T?| ?¼- M?Q p"v F i [mª +| H) H` hmv +?9M; i +| T?-M i?“M; HÈM +?9i- M?QM; +K+ /B M ?¶M HQ¢M M m ?'T /šM # 'v HQÐM; #¢B +•m i?QÆM; - +?9M; i +ÁM +| i? SM; ç®B i? M`Q\ hmv i +kM; F? K„i- M?QM; +kM; F?¬M; i? ?"M? ç°M; i?B m bmv M;?oX >½v çÊB i?ÌB +Æ iÈBXô

:B G-B hQ i`-K K†+ i?'v H•m KÈB M|B pÈB S?QM; h9X

óæ¢B + - +?Q iÈB M v i pšM Hm¬M Km®M ?ÄBX L;QÆB M|B i?ÌB +Æ `®i +m°+ H +| i? i´M; +-M; FQ+? M?•M HQ¢B\ J†+ F #¼M +?9M; T?€i i`B M +kM; F?¬M; çQÉ ç9M; H` F?¬M; i? t2K i?QÌM;Xô

æ€v K„i S?QM; h9 t i [m iB F€ /`X

óh?ÌB +Æ M`v ç M iW +?9M; i X h +-M +€+ i°+ iB T M?“M bU i²M i¢B +O M?•M H i?“M? K°i T?-M i`QM; i°+X æ M H9+ ç| +?9M; i b) ` i v ç®B T?| HB M KBM? i?€ T?ªB ?Ov /B i- K` H` ç²M; ?| X L m F?¬M; iQÆM; H B +?9M; i F?¬M; i? T?€i i`B M,M; +O M?•M HQ¢BXô

:B G-B hQ ;B"i KbM?X

óæ¢B + - w M;QÆB H`- +?9M; i T?ªB ?Q`M iQ`M M?“M M?•M HQ¢B\ô

S?QM; h9 ;"i ç-mX

óL?•M HQ¢B +| `i M?B m Qm çB K- H¢B +| i`K +°i b•m t X J'v M,K M v i # M #® K pb +MM; M?•M HQ¢B ç²M; ?| X h`QÉ+ iB M ?Q`M i?“M? [m€ i`bM? ç²M; ?| M?•M b m ç| H M ` M;Q`BX J°i M;`v M`Q ç| +?9M; i b) F?B M M?•M HQ¢B i`Î i?“M? K° ç| - K i°+ +?9M; i b) +`M; K¢M?X JK+ iB m +O i imv i F?¬M; +U+ ?¢M i`QM; i? +ÁM b®M; +| i? ;B®M; M?Q i´ iB M- T?€i ç°M; +?B M i` M? i? ;BÈB F?€+Xô

óL?` ç - M m ç M;QÆB i`mv M ç` p`K i?-M +?Q L;mv i .¢ i?b b Q\ æ M`M; #û i M;QÆBXô S?QM; h9 ç°i M?B M M|BX

:B G-B hQ #B M b„+ K†iX

óæ¢B + - b Q +| i? çQÉ+- +€+ i°+ M?•M b) F?¬M; ç²M; w5ô

S?QM; h9 #bM? ioM? M|BX

ó*?d +-M +| i OM; ?°- B /€K F?¬M; M;?2\ L m +-M i`B i ç /mM; ?ÉT M?•M HQ¢B +?9M; i X L;QÆB çWM; M?bM ?B M i¢B L;mv i .¢ iB M #° +?“K- M m M`M; #û i`mv i?“M? iUm iQÆM; H B F?¬M; /QÈB M;QÆB ç•mX æ•v H` Qm i? iB K M,M; +O M?• L?È iÈB H9+ i`QÉ+ J h?-M >Q`M; M?bM L;mv i .¢- :B G-B hQ i`QM; HÁM; #'i ; # ?¢ Km®M Mm®i i`¼M L;mv i J i°+ +O i \ E?¬M; ç9M;5 G'v i?U+ HU+ +O ?„M- p"vX >ÆM M[L;?`+? h?B M J GQM; i°+ Hm¬M ;B[?mv i i?®M; i?m-M +?OM;X

S?QM; h9 K„i H|2 iB b€M;- M|BX

óh +?d H` i?m" M KB M; M|B- M; QÆB +S bmv M; ?o- i i¬M i`¼M; w FB M +O M; Q
i?¬B çBX >ÆM M[M; QÆB +ÁM i` - F?¬M; p°B i`QM; M?'i i?ìBXô

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

keRX *?QÆM; 33, h`Î o - L?B K oK >Q" M h?"M?\ URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

óVKXô :B G¬B hQ F?¬M; i? +?Q` ç€T €M +?QM? t€+- +?d +| i? H'T HYM; W K
S?QM; h9 M|BX

óG-M M`v i ibK M; QÆB H` +| ? B pB +- •+ J i°+ T?€i ?B M "B E?B m ç°M;- M; QÆ
:B G¬B hQ ;"i ç-m M|BX

ó*| M; ?2 M|B- M?QM; # M ç| H` H½M? ç` K i°+- i F?¬M; iB M ibK FB KX
S?QM; h9 ?ÆB F?BM? i?QìM; M|BX

óh€i J *Æ L¢T i M M; ®+ FB Î +?¶ ç| ? Q i`M i`, K i M- H¢B Km®M ;B'm pB + M`vX
;¢i çQÊ+ i \ô

:B G¬B hQ i`-K M; •K M|BX

óæ¢B + - w M; QÆB H` Km®M i M?9M; i v\ô

S?QM; h9 H„+ ç-mX

óE?¬M; +-MX a m F?B M; ?2 M|B- i /MM; iBM? i?¬M HU+ ibK FB K aÊ >½B "B E?B
?B M` +€B ;b- +?„+ H` F?¬M; +| i?S ;b ç€M; ;B€X h€i J *Æ L¢T +?d iU`QÊ+ M?K
+O ?„M- +?Q +?„+ H` #` /B iÎ i`QM; ç°M;- F?¬M; +?WM; ;†T T?ªB GB T K æQ" M

L; ?2 ç M # +?[GB T K æQ" M- b„+ K†i :B G¬B hQ #¶M; +?®+ F?| +QBX *?d +-
F?¬M; +, K i?M GB T K æQ" MX æ€K +QìM; ;Bª M?•M HQ¢B tm'i [m, M?"T i?¬M M`
i?"M?+QìM; ç`+?X \*?d`B M; :B G¬B hQ ç½ ;†T €K b€i ?ÆM KQìB H-M iW GB T
+?Q F?B M v i`¼M; i?QÆM; X

S?QM; h9 +?•M K`v ?ÆB M?Qm H¢BX

ó*?mv M M`v F?¬M; iQM? +€B ;b- +?d H` i`QÊ+ ç| F?¬M; H•m- i H¢B +ªK ;B€+ `°
:B G¬B hQ i`QM; HÁM; +?'M ç°M; X

óh M M`Q\ G` M; QìB ?¬K i`QÊ+ ô

S?QM; h9 ;"i ç-mX

óh?B M h`m- M G¢+ hB M çSM; ?"M; M,K KQÆB ? B iWM; #€Q +€Q pÈB i - i çQ+
+?mv M- F?¬M; +| i?m ?Q¢+?X L?QM; H-M M`v i +?•M +?QM? +ªK i?K çQÊ+ ?ÆB
?ÆB i?Î FB F?¬M; HšM p`Q ç•m çQÊ+X h?B M h`m`'i +| i? ç½ çB p`Q i? ;BÈB M
F€'m bBM?- pšM +?Q çO K¢M?Xô

:B G¬B hQ ?Qi M; KK F?Q H¢M?X

óæ¢B + - imv i F?¬M; i? ç h?B M h`m +QìM; ç¢B i`Î H¢B- M m F?¬M; - H` i B M¢M
+?9M; i HB M ?ÊT +MM; K°i +?¶ KÈB KB M +QÐM; T?QM; 'M M| - M?QM; M?Q +k

+?9M; i F?¬M; i? F?¬M; #„i #m°+ KÎ F?¬M; ;B M çB iÈB i? ;BÈB M˘vX J°i H–M ç
+? i`²B\ a Q +| i? ç M ô

S?QM; h9 H„+ ç–m- M|BX

ó*?mv M M˘v F€ i?“i +€+ M; QÆB F?¬M; #B i`ä +?•M iQÈM; - ibM? ?m®M; F?B 'v +
+kM; F?¬M; T?ªB +?9M; i KÎ` X G9+ 'v impB +O +€+ iB M #®B +ÁM +?Q çOX *
+| h?B M h`m K` i?¬BX *ÁM p [m€ i`bM? +K i? - M; QÆB F?¬M; #B i KÈB i®iXô
:B G¬B hQ ;”i ç–mX

óæçB + - M; QÆB +S M|B çB- Km®M i H`K b Q i?b i ç m M; ?2 i?2QXô

S?QM; h9 M|BX

óS?€B i'i +ª +QìM; ;Bª i`QM; i°+ M; QÆB` M; Q`B- i T?ªB ibK iÁB K°i H–M i`QM
+ì?B m i`mv ;B i GB T K æQ`M M?•M HQçB- F€ i?“i H` ibK h?B M h`mX hmv h?B
F?¬M; / ç®B T?|- K°i F?B T?€i?B M +kM; çWM; ?`M? ç°M; i?B m bmv M; ?oX h'i -
i v- KÈB i`B i ç ?Ov /B i M|X \*?mv M M˘v M; QÆB T?ªB ;B[ #Q K”i- i`W # ?mvM?
J *Æ LçT +kM; F?¬M; çQÊ+ M|B- ç i`€M? F?B M M; QìB # M /QÈB F?OM; ?QªM; X

óo•M; Xô

S?QM; h9 çSM; /”v- M|BX

óæB- iÈB +?¶ i m®M; K°i Hv- i?ª HÄM; Xô

:B G¬B hQ +QìB F?` M|BX

ó> v H` i?¬B çBX L; ?2 iÈB ? B +?[ h?B M h`m H` i +ªK i?`v çSM; M;²B F?¬M; v M
#`B ibK iÁB M| ç½- ççB + - +kM; M M +?Q i T?QÆM; ?QÈM; ibK +?SXô

S?QM; h9 ;”i ç–m- M|BX

óE?B i +ªK i?K ?ÆB i?Î+O M| i?b H` Î# M ”B E?B m ç°M; X L?QM; H–M M[ i` t
K'i- iU M?Q F?¬M; iWM; i²M içBX J M? K®B +?d +| M?B m ç|X L; QÆB i?®M; Ho
+?mv M M˘v ;B Q +?Q M; QÆBX h`QM; pÁM; # i?€M; i T?ªB M; ?2 çQÊ+ #€Q +€QX

óh b) +® ? i bS+Xô

S?QM; h9 €M? K„i #B M H½M?X

óE?¬M; T?ªB +® ? i bS+ K` H` M?“i ç`M? H`K çQÊ+X oB + M˘v HB M [m M ç M bB
hmv +?9M; i F?¬M; +?•M +?QM? i?“v [m h?B M h`m- M?QM; +| i? #S+ ûT +€+ iB
i?“v F?OM; #® +Ð M`QXô

GQM; >çQ h?–M +?ì i?“i`'i p'i pª- +S +9B ç–m imv i F?¬M; T?ªB +?mv M i?QªB K

J h?–M >Q`M; `®i +m°+ çB`²B- ?„M F?¬M; +ÁM +ªK i?K ç M €M? K„i FBM? F?OM
J i°+ çSM; T?Q i`QÊ+ #` :B G¬B hQ F m H M ççB çB M- ?„M çB i?2Q L; mv i .ç

GQM; >çQ h?–M pW p`Q i`K +mM; - L; mv i .ç F?B M #¼M i?“ M[HmB` X L`M; p`
FB i bS+ F?m}m tm®M; ç'i- €T HU+ iBM? i?–M [m€ HÈMX

ó”B i F?¬M; \ G9+ ç| i i?“i Km®M ;B i M; QÆBXô L; mv i .ç T?šM M° M|BX

GQM; >çQ h?–M +QìB F?` M|BX

óG` i F?¬M; ç9M; - i F?¬M; M M M; ~M; ç–m HB + K„i K°i +€BX E?¬M; M; ìiBM? i?–
b„+ #ûM ç M i? Xô

óE?¬M; M; ì\ô :B¼M; L; mv i .ç #¶M; /QM; +’i + QX óL; QÆB +| #B i? v F?¬M; - K°
H`K i K'i KçM; X >W- M; QÆB K m çB çB- Î +?¶ i ç½ M|B F?B M½vX h b) +® ;„M
M; QìBXô

óVK- p"v i çB ç•vXô GQM; >¢Q h?–M i? v ç´B i` M; T?K+ M[- i`Î H¢B M;mv M #ªM-
#QÊ+ çBX

L?bM #!M; HQM; ?„M `ÌB çB- L;mv i .¢ `®i +m°+ ?Q`M iQ`M i`–K ioM? H¢BX L?Q
#bM? v M K` H` bmv iQX

ó*?„+ # ?¢ ç½ T?€i ?B M ` ?„MX L?QM; pb b Q # ?¢ F?–M; ` i v\ *?ŠM; H) H`
L?QM; ç•v ?Q`M iQ`M F?–M; +–M i?B i5ô

E?–M; #B i +! T?ªB pb ç€K GQM; >¢Q h?–M i²M i¢B mv ?B T ç M M iQ`M +O L;mv
.¢ ç½ i`mv M iÈB iBM iS+X h?QÆM; çQ`M ç M; iK i" T- ? B M;`v b m tm'i T?€i iÈB
GQM; >¢Q h?–M ?½v +?m`M #` +?Q i®iX

G9+ ç M p" M tmB p` ;B M M M i`„+ i`Î- H–M M`v M[i?–M K v K„M `®i +m°+ ;B€M; t
J h?–M >Q`M; S?QM; h9 ` K M? H M? F?B M :B G–B hQ ibK iÁB iQ`M #° H½M
K M? H M? hY GBM? h?–M h€i J *Æ L¢T- B b) çB çB m i` ç°B t2 +O +QM ;€B v
+?S\

>m®M; +?B i?QÆM; çQ`M L;mv i .¢ F?–M; H•m i`ªB [m i?ªK €M L¢T Gw E?„+ ?`M
;B`M /[ T?¢i M†M; L¢T Gw E?„+ ?`M? idM?- ç½ bÊK H M i`mv M F?„T MÆBX h?“K
i?`i +?Q i?QÆM; çQ`M L;mv i .¢X

*€+ M;mv M M?•M i´M; ?ÊT H¢B- +?Q M M K†+ /M K i°+ çB m i` iQ`M #° H½M? ç`
+k #bM? M i`Î H¢B HB M KBM? i?€M? çB MX

L;mv i .¢ F?–M; çB i?2Q i?QÆM; çQ`M- +?d ç H¢B +?Q GQM; >¢Q h?–M +€+? H
L?B +ÁM ;BªB +'K +? +?Q +–X æB i?2Q i?QÆM; çQ`M L;mv i .¢ iB M p`Q #B M +
K æQ`M F?–M; M;WM; H¢B- K` H` /QÈB bU /šM /„i +O GQM; >¢Q h?–M i`U+ iB
F?–M; t hBM? h–K i?`M?X E?QªM? F?„+ iB M p`Q M?“ i`¼- K¼B M;QÌB KÈB i?ªH

"¼M ?¼ çÆM ;BªM Î H¢B ç•v- M;K F?QªM; # M;`v- F?–M; ? M K` +kM; M;O K b m®

J i KÄB F?–M; +?d i?•M i? K` +ÁM +ª iBM? i?–M p` i•K HwX hW M;`v ?¼ `ÌB F?ÄB
ç–m H`K M?B K pK- iBM? i?–M Hm–M Î i`¢M; i?€B + Q ç°+ ,M; i?ŠM;X h`QÊ+ b m
bBM? iY- +m®B +MM; pšM F?–M; i? ?Q`M i?`M? M?B K pKX

h`Î H¢B HB M KBM? i?€M? çB M- +ªK ;B€+ i?S M?`i +O ?¼ +?QM? H` i`Î p M?“X
K æQ`M +?`T ?`M? M?B K pK- ?¼ +ÁM +?Q ?Q`M iQ`M i?Q+? SM; HQ¢B bBM? ?
i¢B ?¼ +–M i?ªHÄM;X

hªB [m # M;`v M;?d M;ÆB- iBM? i?–M p` +ªK t9+ +O K¼B M;QÌB ?²B T?K+ F?€
i?ŠM; ?QÈM; i?€M? i?`M?X > B ç°B ç m +–M M;?d M;ÆB p` ?²B bS+X G–M M`v im
pK- M?QM; i?m ?Q¢+? +U+ HÈMX "ªM i?•M ` M Hmv M- i?U+ HU+ i,M; + Q- +ÁM
Q+? i`QÊ+ ;BÌ +?Q iWM; +!X

h` M çQÌM; i`Î p ?¼ +® w i?m t2 M;U - i®+ ç° F?–M; M? M?- /MM; KQÌB H,K M;
JQÌB H,K M;`v M`v +kM; H` i?ÌB ;B M ?¼ i´M; F i FBM? M;?B K p` i?m ?Q¢+?X

GQM; >¢Q h?–M i?m i?“T +–M; ?m•M +O +?9M; #¢M +?mM; K°i +?¶- `mM; ç°M; T
?¼ ç¢i çQÊ+ i´M; +–M; ?m•M + Q iÈB ?B p¢MX >„M F?–M; ? M;?o iÈB +QM b® M
çQÊ+ M?B m +–M; ?m•M M?Q p"v- i?“i F?B M ?„M #`i M;ìX

E€i?“i çQÊ+ M?B m p"v- +?O v m #ÎB pb GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B
/KM; +?O ç¢QX æ†+ #B i H` ;B i +?!+ +QÌM; ;Bª K i°+– HK+ ;B B- i?`i ;B B F ç`
i`QM; i v ?¼X h? M M +–M; ?m•M M?B m F?–M; +! ;b F€X

h?m ?Q¢+? # M GB T K æQ`M b® #®M +`T bo i?b F?–M; M?B m M?Q p"vX h´M; +

GQM; >ϕQ h?−M +? 'M ϕ°M; - i`QÊ+ F?B ϕ M ϕ½ ϕQ€M ϕQÊ+ KK+ ϕQ+? >`M E?B K i
i' K` T?ªB M|B /®B- HQϕB +ªK ;B€+ M`v imv i F?¬M; i®i +?9i M`QX

ó +?ì +QM iW ?¬M K idM? HϕB- iÁ i?€T + Q ϕ½ #B M K'i- iB M; F m +kM; F?¬M;
+m°+ H` +€B ;b\ô

>`M E?B K M?Qm +?†i +?•M K`v- iW b m #`M +¬M; i€+ ϕB [m ϕB HϕBX

ó>B M iϕB +ÁM F?¬M; i? M|B ϕQÊ+ ;bX L?QM; iW ?bM? ªM? ;?B HϕB Q€M HBM?
pϕM M,K i`QÊ+ tm'i ?B M hY GBM? T?€T bQX L m H` /B iQ+? +O hY GBM?- p`v i
ϕQÊ+ ô

GQM; >ϕQ h?−M ϕSM; /"v- M|BX

óaQ i' - +¬M +QM H`K ;b b Q\ô

>`M E?B K H„+ ϕ−mX

ó*?mv M M`v /WM; iϕB ϕ•v- M;QÆB i`î p /†M /Á M?[M; M;QìB ϕ|- F?¬M; ϕQÊ+ M|B
ϕ i`€M? iϕQ i?`M? T?B M T?S+ F?¬M; +¬M i?B iXô

óo•M;Xô GQM; >ϕQ h?−M ?ÆB /Q /U K°i +?9i- M?QM; pšM H` ?ÄBX óaQ i' - p`v +
i?`M? M?B K pK\ô

>`M E?B K HB + ?„M- ϕ°i M?B M #`i +QìBX

óh?"i +| #° /€M; ϕQ`M i`QÎM;X L;QìB +O i?€T M?B K pK M;`v K B b) ϕB ibK +€+ M
+€+ M;QÆB +?S- t2K M?Q HB M KBM? +?Q +€+ M;QÆB #²B i?QìM; ô

óªK ÆM bQ i' ô L;?2 HìB M`v- i•K ibM? GQM; >ϕQ h?−M i®i ?ÆM M?B mX

*| >`M E?B K #ªQ ϕªK- H−M M`v ?¼ ϕϕi +¬M; ?m•M F?¬M; +?d H` ? B pϕM- +| H) Q
L;QìB i?€T M?B K pK ϕQ+? i?U+ M;`v i?S ? B ϕ½ ϕ MX L?QM; F?¬M; ;B®M; M?Q G
pb- ?¼ ϕ2K ϕ M iBM iS+ H`- M?B K pK ?Q`M i?`M?5 >ÆM M[ H` M?B K pK i?QÎM;
E?B ϕQÊ+ ϕ M iBM iS+ M`v- i'i +ª i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'
óS?€i i`B5555ô G•K >•K iB M; i`m [m M? [m`M i`QM; iÁ M?`X

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

ke9X *?QÆM; 3N, G•K >•K L;?`+? h" T URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

E?B GK+ >B /šM i?2Q i?`M? pB M GB T K æQ`M b® #®M +'T bo ϕB iÈB M?` GB T
?B m- b€m M;QìB +QM K„i +| +?9i ϕÄX

L;m v M M?•M `i ϕÆM ;BªM- F?B GQM; >ϕQ h?−M ϕ >`M ok KìB #¼M ?¼ +?d M|B
i?`M?- +?B +¬M; ?m•MX

L?B K pK ?Q`M i?`M?5

L;?2 ϕ M #®M +?[M`v- K†+ F H` Gw >BM?- GK+ >B ? v æB M u M- .`+? Zm•M- "ϕ
b€m M;QìB #¶M; +?®+ M;•v M;~MX

GK+ >B i?"K +?Q Mm®i MQÈ+ #¼i F? M M?Q bÊ MQÈ+ i`M ` - ?ÄB >`M okX

ó> B pϕM ? v ? B KQÆB pϕM\ô

>`M ok ϕ€T HϕB +kM; F?¬ F? MX

ó> B KQÆB ô

E i [m^a- F?B b€m M;QÌB GK+ >B çB iÈB M?" GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i+'T
H9+ ç®B /B M K i°+ ;B i çÄ K„iX

æB p"Q M?"- i`W h?ªB L?B p" GQM; >¢Q h?-M- i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B
K†i- #B m ibM? +O ?¼ bQ pÈB ç€K GK+ >B +M; F?OM; F?B TX æ†+ #B i H" G•H
/`B- i`QM; i v H v ç°M; i?S ;b ;B®M; #`M iQM?- H€+? + H€+? +€+?- i?dM? i?QªM
KB M;X

ó*?"Q K¼B M;QÌB- GQM; >¢Q h?-M ç•m\ô GK+ >B H-M M[Mm®i MQÈ+ KB M;X
Kbm?- i?"i F?-M; +! ?bM? iQÈM;- M?QM;- F?-M; +! i?b F M! çBX

> B KQÆB p¢M- # KQÆB T?-M i`,K- i?b ?ŠM H" b€m p" M +M; ?m•M5 L"v w M;?o
?¼ +! i? çQÈ+ ç M K°i K°i pB M ç M /QÈ+ /MM; K°i H-M i,M; H M K°i M;`M HBM?
i?,M; H M +'T ?B m- +! i? M?"M M?B K pK F?! F?,M- +?d bÊ /M ?Q" M i?"M? M?B
M,K +kM; +?Q +?„+ #^M; çQÈ+5 æ²M; i?ÌB +kM; w M;?o #¼M ?¼ +! i? M;~M; ç-
h•M GB T K æQ" M- çSM; b m GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i+'T ?B m- +ÁM F?-
F`TX

B ç m F?-M; #bM? ioM?X

óæ¢B + çB H½M? +M; ?m•M- +?„+ b„T i`Î p X \*€+ M;QÌB M;²B çB- i v i +! +?9i`n
J½ hB M F?- F? M M!BX

*?B ` b€m p¢M +M; ?m•M- M!B i`„M; ` H" GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i+'T
F?-M; + K HÁM;X L?QM; GQM; >¢Q h?-M FB M ç`M? M!B, M;QÌB F?-M; +! iQM M;
[m€ i`bM? H`K M?B K pK ?¼ +! i€+ /KM; +?O v m- M?QM; M m F?-M; +! GB T K æ
?¼ +kM; F?-M; i? #bM? M i`Î p X

GQM; >¢Q h?-M /U p"Q M,M; HU+ +€+ T?QÆM; /B M ç½ ?Q" M iQ" M M„K ;B[çQ" M
pB + +S i? [m v i ç`M?X

óGK+ çQ" M i`QÎM; ç½ ç MXô

h? M?•K p M; H M b m HQM;- GK+ >B K m +?!M; [m v M;QÌB H¢BX *?d i?'v GQM;
çB ç MX *QM M;QÆB i`QM; bm®i b„+ p" M; +kM; i?B m ç®i M;¼M HY FQ+? ç°M;X

óGQM; çQ" M i`QÎM; ô E m ` # iB M; M"v- GK+ >B ç°i M?B M +ªK i?'v v i?-m #` M
GQM; >¢Q h?-M +QÌB M!BX

óæQÈ+ `²B- +€B ;b +kM; çWM; M!B- i i`QÈ+ ? i +?B +M; ?m•M +?Q M;QÆB- çÐ
?„M FûQ H M i v €Q +€M? i v i`€BX

h`QÈ+ €M? M?bM +?,K +?9 +O KQÌB M;QÌB ? B ç°B GB T K æQ" M- GK+ >B `mM
K†i GQM; >¢Q h?-M- MQÈ+ K„i F?-M; i? FB K +? `Èitm®M;X

ó>¢Q h?-M- i b) F?-M; M!B M?B mX a m M"v M m +! pB + +M- b€m +€B K¢M; GB
i ç m i?m°+ p +`mXô

GQM; >¢Q h?-M FûQ +€M? i v i`€B +O ;½- F?B M H M? #`B ? B # M +?¢K M? mX

ó*?9M; i H" ç²M; #¢M- ç²M; +?QX *?ŠM; [m HQ¢B M?B K pK ?² ç² i? M"v- b m M"v
h`m v M tQM; +M; ?m•M- GB T K æQ" M b® #®M +'T bo #¶M; +?®+ i? K b€m p¢M
GK+ >B /MM; i v €Q tQ MQÈ+ K„iX

ó>¢Q h?-M- ?B M i¢B i +! t9+ ç°M; iB m T?Q K°i T?2MX *?9M; i +MM; çB i`mM; i
Í i-M; K°i- ? B- +QB M?Q +?9M; i +kM; H" F +! iB MXô

GQM; >¢Q h?-M KdK +QÌB M!BX

óh®i- +?9M; i +kM; +M Km p`B i?S #´ bmM;X \*ÁM +! p`B i?S +M #€M- +MM; çB

æ9M; H9+ M"v- ç°i M?B M +| K°i i? M? •K [m€B /` p M; H MX
óæÊB +?9i i +| +?mv M Km®M M|BXô
æ°i M?B M KÎ KB M; H¢B H" Hm¬M Hm¬M +9B ç-m G•K >•KX
u +?"K `½B çSM; /"v- i`QÊ+ /MM; i v €Q H m MQÊ+ Î F?|2 KB M;- b m ç| ? B i v pm
M;U+- `²B KÊB +?-K +?"K #QÊ+ iÊBX
"QÊ+ +?•M +O v +| +?9i i`-K i`¼M;- b„+ K†i +kM; M;?B K i9+- i`QM; €M? K„i i?"K
•M? K„i K¼B M;QÌB ç²M; HQ¢i i"Ti`mM; p"Q M;QÌB vX E?¬M; +| #€Q i`QÊ+ ;b ? i-
;b- +?d H" M?bM p K†i v- +?„+ tªv ` +?mv M HÊMX
G•K >•K çB ç M i`QÊ+ K†i Gw >BM?- /WM; #QÊ+ H¢B- M?QM; v ç®B /B M H¢B H"
óG•K >•K- M;QÆB H"K b Q p"v\ô GQM; >¢Q h?-M M;?B ?Q†+ ?ÄBX
G•K >•K i`-K ;B¼M; M|BX
óh`QÊ+ F?B çB i`mM; i•K ;B Q /`+?- i +| +?mv M Km®M M|BX oB + M"v `i [m M i
i`QÎM; p" K¼B M;QÌB H"K +?SM; +?Q i Xô
GQM; >¢Q h?-M i`QM; HÁM; K'T K€v- /QÌM; M?Q M;?o ç M +€B ;b M?QM; F?¬M; +
v ;"i ç-mX
ó M? +S M|BXô
G•K >•K KQK K¬B- ç°i M?B M tQ v M;QÌB ç®B K†i Gw >BM?X u ç°M; i€+ `i M? M
#ûM p" K€B i|+ t M? /"B T?B m #²M;- p" +ª €M? M?bM +?,K +?9 +O K¼B M;QÌB- F
MY #QÊ+- #U+ #°B M|BX
ó*"m H"K +€B [m, ;b\ô
Gw >BM? HmB ` b m /QÌM; M?Q +?Q G•K >•K + M çªK- v ç°i M?B M iB M H M K°i
Gw >BM?- i`-K ;B¼M; M|BX
óh ç½ bmv M;?o F„- K'v M;"v M v i Hm¬M €T HU+ +?QM? KbM?- F?B i`Î p i `®i +
pÊB i T?K i`€+?- TªB5ô
Gw >BM? #` v ç°i M?B M #B m ?B M +QÌM; i? €T #S+ F?B M M;Æ M;~M- H¢B i?
Km®M `9i i v H¢B M?QM; #` G•K >•K M„K +?†iX
ó*"m H"K +€B ;b- #m¬M; ` - i +| +ªB ;b TªB T?K i`€+? +?S\ô Gw >BM? t'm ?' [m€
G•K >•K #¶M; +?®+ i`ÊM iQ K„i- ç€v K„i +~M; #MM; H M #B T?šMX
ó*€B ;b\ L" M; H"K tQM; F?¬M; i?W M?"M\ æ•v +?QM? H" H-M ç-m iB M +O i 5 a
p` çQ" M i`QÎM; p" +€+ #¢M- +€+ M;QÌB TªB i? v i H"K +?O5ô
L|B tQM; i M M"v çQÊ+ K°i i'+ iB M K°i #QÊ+- ¬K H'v pÁM; 2Q KªM? FªM? +O G
Gw >BM? /€M; M;QÌB +U+ + Q- G•K >•K i?•M + Q #^M; M" M; K" i?¬BX L m H" M;QÌ
?m®M; +| +?m~M #`- /o M?B M M" M; b) F?¬M; ç ç®B T?QÆM; iB T+"MX
L?QM; K'v M;"v M v- i`QM; HÁM; Gw >BM? +kM; +| +?9i #B M ç´B- i? K p"Q G•K >•
h M M"v ç½ F?¬M; i? /MM; ? B +?[p¬ bd ?bM? /mM;- M;QÊ+ H¢B F?B M Gw >BM?
> B ç°B GB T K æQ" M ç m +?'M FBM?X æ•v H" iB M? ?m®M; ;b- +€B ;b H-M ç-m
|+ `®B HQ¢MX
?*d +| GQM; >¢Q h?-M #B i bÆ K°i Qi +?•M iQÈM;- H¢B H" /Î F?|+ /Î +QÌBX G•K >
M?QM;- H"K +kM; ?ÆB [m€ çB
Gw >BM? i?'i i?-M `i M;„M M;OB- +?l M" M; TªM SM; H¢B ç•v- /M ;b #ªM i?•M H"
>•K +| i? bQ #b p bS+ K¢M?X > B i v FûQ ` ç~v G•K >•K- F?m¬M K†i çÄ #WM;- M

ó*"m- + "m M!B M?ªK +€B ;b5 *€B ;b H-M ç-m iB M- + "m H" ç² H,M; M?,M; T?QM; H
æ•v `ä ``M; H" H-M ç-m iB M +O i KÊB ç9M;5ô

Gw >BM? +•m ;BªB i?Q+? M"v F?B M GQM; >¢Q h?-M i`U+ iB T M•M; i v H M +?2
Zmª M?B M- €M? K„i K¼B M;Q!B + "M; FBM? M;¢+- F?¬M; ? M K" +MM; HmB ` b m
+?Q ? B M;Q!BX

Gw >BM? ç°i M?B M i"TFQ+?- M?QM; G•K >•K ç½ bÊK +| +?m~M #`- H"TiS+ ç¢B
M!BX

ó B M!B i H,M; M?,M;\ L" M; i?'v `²B b Q\ L" M; i?'v i H,M; M?,M; ?²B M"Q\ h +?Q
K„i?B m MB M F?¬M; M?B K ?¢i #KB i`-M- M;Q!B +?²M; ç€M; iBMX h@i- M m ç½
b) T?K i`€+?X h? ç½ çQÊ+ +?Q Xô

óæQÊ+ XçQÊ+ +€B ç-m €5ô Gw >BM? pW i? M pW ;B" M- M•M; +?•M H M ç¢T G•
L" M; F?¬M; /MM; #'i +S F„ M,M; ? v HBM? HU+ ;b- +?d M?Q M;Q!B i?Q!M; imM; +?
Mû i?b M?'i ç`M? +| i? i`€M? i?Q€iX L?QM; i M G•K >•K M"v H¢B tQ v M;Q!B /MM
ç| T?€i` iB M; ?ûitû i`!B `¢+? ç'i- i`U+ iB T çKM; p"Q ;? /"B Î K°i # MX

ó B m- ç m +? i K'i5ô

Gw >BM? p®M Km®M ç€M? v iB T- M?QM; +ªK ;B€+ F?¬M; F?Q i`QM; M?" #B M [n
i?'v €M? K„i ?¼ [m€B /`- +?'M FBM?X J†i M" M; #¶M; i`Î M M t'm ?´ çÄ ;B®M; J B
KbM?X

óE?¬M; T?ªB M?Q +€+ M;Q!B iQ!M; iQÊM; - i - +?9M; i F?¬M; +| ô

G9+ M"v G•K >•K ç½ #Á /"v- p K†i +?QM? M;?o #B M K'i- +ÁM H¢B H" +?•M i?"M

óæ€M? H" i?QÆM; - K„M; H" v m- ç€ K°i +QÊ+ F?¬M; b Q- i +ÁM +| i? +?`mXô

ó*?`m +€B [m€B ;b- i ;B i + "m5ô Gw >BM? i? M [m€- i v H"i` `9i i`¼M; FB K b m
>•KX

GB T K æQ" M b® #®M + 'T bo çSM; +¢M? GQM; >¢Q h?-M Km®M ` i v- H¢B #` G
+ªMX

GQM; >¢Q h?-M `i ?B m #B i i, i, +O KbM?- H'v ibM? ?m®M; i`QÊ+ K„i M" M; b)
M;Q!BX >„M +kM; Km®M t2K`®i +m°+ G•K >•K ç`M? H"K ;bX u pW M!B çQ¢M H!B
Gw >BM?- `ä ``M; H" Km®M F?B M M" M; H9M; i9M;5 GQM; >¢Q h?-M +kM; F?€ ?B
#bM? i?Q!M; ç€M; ç€M? +?9i- iU F, +?9i- M?QM; M°B i•K F?€ çÆM i?m-M- b) F?-
H"K M?[M; pB + M"v- M?'i ç`M? H'v /kM; F?Q `i HÊMX

h€+ ;Bª, æQ!M; :B h K h?B m

ke8X *?QÆM; 3N, G•K >•K L;?`+? h" T Ukv

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

G•K >•K M?„K i`i K„iX

óæ M ç•v çB- M m M" M; tm®M; i v çQÊ+ i?b ;B i i Hm¬M +?Q `²B5ô

ó*"m 5ô Gw >BM? Î i`QÊ+ K„i # Q M;Q!B +| +?9i Hm®M; +m®M;X L" M; ?Q" M iQ" M
HÁM; KbM? H" +ªK ;B€+ ;b- +?d i?'v +€B i M M"v i?"i ç€M; ;?ûi- b m M"v KbM? H"

L?QM; M" M; i?"i bU +| i? ç•K ` K°i FB K M"v\ æQÆM; M?B M H" F?¬M; - /M +?Q
F?¬M; +| K" T K!i?b +kM; F?¬M; i? H"K +?mv M M?Q p"vX

æBM?5 K°i iB M;- Gw >BM? [m,M; i`¼M; FB K tm®M; ç'i- tQ v M;QìB Km®M +?¢
GQM; >¢Q h?-M p°B M;,M +ªM Gw >BM?X

óh, ô

Gw >BM? iS+ ;B"MM¡BX

óa Q ?ª\ L; v +ª ç +kM; Km®M ?M pÈB ?„M F?B / i,\ô

GQM; >¢Q h?-M M;?B Ki9+ H„+ ç-mX

óæQÆM; M?B M F?¬M; TªBX h, H" i, i, +O ç - imv +?9M; i F?¬M; +¡ [m M ? ?m
t2Ki, M?Qi, i, `m°iX oB + G•K >•K H"K p" M¡B i`QÊ+ ç¡ ç F?¬M; #B i; b ? iX L?Q
p"v- M m F?¬M; ;BªB i?Q+? +?Qi, - ç H"K 2Ki` B +kM; imv i F?¬M; i? ?„M5ô

GQM; >¢Q h?-M M¡B K'v HìB M"v /äM; /¢+ iU iBM- +ÁM K M; i?2Q ;B"MM /[- Qi` H
?„MM¡B p"v- b„+ K†i Gw >BM? /`m #Èi- +QB M?Q +ÁM +¡ M; QìB M¡B ;B9T KbM?X
K„i i?"i +?•M i?"M?- F?¬M; +¡ [m€B /`M?Q K'v M; QìB F?€+X

Gw >BM? ç°i M?B M tQ v M; QìB- p" M? K„i YM; ?²M; X

óh®i- i F?¬M; çBX G•K >•K- +"m M¡B `ä +?Qi - Km®M ;b ç•v5ô

G•K >•K iB M H M p" B #QÊ+- çSM; Î ç¡ v +¡ +?9i +K+ t9+ #'i MX

óGw >BM?- i?"i tBM H¶B- i #B i H"K M?Qi? F?B M M" M; H9M; i9M; X L?QM; K'
i? K ç wi - i F?¬M; #B i M M H"K b Q ç M" M; M; ?2 i M¡B K'v HìB i" M ç€v HÁM; X
M; QìB- i M?'i ç`M? TªB M¡B ` ? i HìB i`QM; HÁM; Xô

G9+ M"v i` M K†i v F?¬M; +ÁM #B m iB M? +® w ;Bª i` M; - ç¬B K„i H" +Y b' i•K H
K†i v +¡ +?9i ?²M; - €M? K„i +¡ p" B T?-M #'i M- +"M; M?B m H" FQ+? ç°M; X

Gw >BM? ç°i M?B M T?€i ?B M- KbM? +¡ +?9i F?¬M; /€K M?bM i?ŠM; K„i v- M; ?B

óL¡B çBXô

G•K >•K €M? K„i [mûi [m K¼B M; QìB- M¡BX

óh`QÊ+ iB M i tBM i? M? KBM?- çQ¢M M¡B +?mv M F?B M½v +¡ H) F?B M K¼B M
F?¬M; TªB M?Q K¼B M; QìB iQîM; iQÊM; X *ÁM M?Ê H9+ +?9M; i Î aÊ >½B "B E?
>BM? #ÎB pb i F?¬M; #B i +¬M; FQ+? K" i`€+? K„M; - b m ç¡ K¼B M; QìB ;B9T i ;
i?'v K„+ MÊ i +€B ;b- b m ç¡ H9+ Î i`QM; bÆM b®+ M; ?d M; ÆB- M" M; 'v Km®M i`
?¬M i X æ¡ H" MK ?¬M ç-m +O M" M; 'vX h i? pÈB i`ìB- ç¡ +kM; H" MK ?¬M ç-m i

G•K >•K M¡B `i M; ?B Ki9+- +?Q M M K¼B M; QìB Km®M +QìB K" F?¬M; /€KX Gv
#WM; - M?QM; H-M M"v M" M; F?¬M; #€+ #Ä HìB G•K >•KX "ÎB pb v M¡B ç m H" bU
Km®B +€B ;bX

ó"i +S M; QìB M"Q ç m b) ;?B M?È F?„+ b•m H-M ç-m iB M- i +kM; p"vX a m H-M
?B M K°i Qi #B M ç' BX h KÆ ?² #B i- +ªK ;B€+ ç¡ +?„+ H" i?Q+?X L?QM; i +kM;
ç M # QH•mX J¶B M; "v i ç m #ÎB pb bmv M; ?o K" ;B½v /K - M?QM; i ç9M; H" v m
pÈB M" M; +€B ;b- bÊ #` M" M; iW +?®BX >ÆM M[ i F?¬M; /€K F?ŠM; ç`M?- +ªK ;
iB M? v m M K M[? v F?¬M; Xô

G•K >•K M¡B tQM; H¢B iB M H M ? B #QÊ+- H9+ M"v v +€+? Gw >BM? F?¬M; iÈB
?'T M? M? ?ÆM- K†i +kM; çÄ YM; X

>"M? ç°M; +O v F?B M Gw >BM? pW t'm ?' pW F?¬M; #B i H"K b QX u H"K M; Q
F?¬M; +?`m €T HU+\

ó*?9M; i `®i +m°+ i`îp - `®i +m°+ M iQ" M- K¼B M; QìB ç m #bM? ioM? H¢BX :B
K æQ" M +kM; i€+? `X \*?9M; i +MM; ç¢i çQÊ+ +¬M; ?m•M `i M?B mX h`QM; HÁ
K" ?QM; T?'M- M?QM; pšM Hm¬M i?'v M†M; M X h ç°i M?B M T?€i ?B M- K¶B M; "

i i?'v F?' bÎ- M?È M?mM;X E?¬M; M?bM i?'v K†i +¬- i +| +ªK ;B€+ #m²M #½ M|B
` - KbM? i?"i bU ô

G¢B iB M i? K K°i #QÈ+- v ¸B iÈB i`QÈ+ K†i Gw >BM?- +?"K `½B M•M; i v H M #,
i?ŠM; p`Q K„i +¬X

óh i?"i bU ¸½ v m +¬Xô

L;?2 v M|B tQM; +•m M`v- iQ`M i?•M Gw >BM? K¢M? +?'M ¸°M;- i` M K†i +?d +| t'

óh F?¬M; Km®M M?`M M[- i?¬K K M i?"i bU [m€ i?®M; F?'X h?' H° i'K HÁM; pÈB
MY +Æ ?°BX *?Q M M i HU +?¼M ?B M i¢BX "ÎB pb +| H) F?¬M; H•m b m- ? B
?"M? M?B K pK +O KbM?- +| H) b m M`v Km®M ;†T M`M; b) F?| M?Q H M i`ÎB- +|
pK +?9M; i F?¬M; i? i`ÎH¢B ¸•vX h F?¬M; Km®M K M; i?2Q iB + Mm®B ¸®B K†i

óJ M; ¸ M +?Q M`M; bU T?B M HÁM;- i `i tBM H¶BX L?QM; i i?"i HÁM;- ?v p¼M
?°BXô L|B tQM; ? B i v v M„K #ª p B Gw >BM? /¬M i`QÈi tm®M;- #„i H'v ¸¬B i v +¬

L²M; ¸"K ?Ä M;mv M i® #¶M; /•M; H M- Î b m HQM; G•K >•K M;QM; F i i?"M? K°i
K„i iU M?Q ?²M; M;¼+ ¸B m F?„+ K` i?"M?X

Gw >BM? ?Q`M iQ`M M;•v M;~M- H9+ M`v | + M`M; i`®M; `¶M;X L,K M v M`M; ¸½
K°i M`M; ;€B #bM? i?QìM; +| H) ¸½ F i ?¬M- M?QM; M`M; +?Q iWM; +| FBM? M;?

JQìB K'v im´B- M`M; iWM; +MM; #¢M i®i i?Q+? K°i M;QìB M KX L?QM; M;QìB 'v
J` H9+ M`v G•K >•K [m€ ;®B i`QÈ+ K†i +¬- bQ pÈB M;QìB ¸| K¢M? ?ÆM M?B mX
HQ¢M- `®B HQ¢MX J'v M;`v M v- G•K >•K i`QM; HÁM; `®B `„K- K` M`M; +kM; ;B®

G•K >•K M|B K'v HìB +| K°i +•m ¸€M? ¸°M; +¬- +?QM? H` +•m F?¬M; Km®M K M; i
pQM;X

J¼B M;QìB F?¬M; M|B HìB M`Q- i?2Q GQM; >¢Q h?¬M ` /'m- H†M; H) ¸B ` iÁ M?
+?Q ? B M;QìB- M? M?"M; pb #¼M ?¼ ¸|M; +Y H¢BX

G•K >•K [m€ K°i ;®B tm®M;- b m HQM; imv /•M; H M ?Ä M;mv M i®- F?¬M; M;WM
?Q ?²M; HY ¸Ä- M?QM; ¸¬B i v v p¬ +MM; H¢M?- i?"K +?Q F?¬M; M;WM; i?'K K²

óh HÈM ?ÆM +°mXô Gw >BM? M;? M MY M;`v- ¸°i M?B M M|B M?Q p"vX

G•K >•K p°B p`M; M|BX

óE?¬M; b Q- M[HÈM ?ÆM # ¬K p`M;- M[ HÈM ?ÆM M,K H` K - M`M; F?¬M; HÈM
iÈB M,K im´B +?S\ô

Gw >BM? +QìB K„M;X

ó B H` K +°m +?S- H,M ¸B H MXô L|B tQM; M`M; H"i i v M„K ? B i v G•K >•K- FûQ

G•K >•K KWM; `ÐX

ó*¬- M`M; ¸²M; w `²B\ô

Gw >BM? ?W K°i iB M;X

óh +?Q ¸²M; wXô L`M; HB + K„i ?Q ?²M; HY ¸Ä tmM; [m M? KbM?X óJ°i +?9i i?"
tQM; +•m ¸| M`M; K¢M? ¸~v G•K >•K- tQ v M;QìB ¸B ` M;Q`BX

>Q ?²M; HY ¸Ä ?| i?"M? iWM; +?MK b€M; ¸Ä #B M K'i i` M F?¬M; i`mM;X G•K >
b m ¸| M„K +?†i i v TªB pmM; K°i +?9i- K€B i| + /`B t M? b m HQM; # v #´M;X

óh?"M? +¬M;5ô

Eûi Fûi

Gw >BM? tm'i ?B M Î +Y - H¬M M[M;? M? ¸|M €M? K„i K¼B M;QìB- M`M; #U+ #°B

óL?bM +€B ;b- +€+ M;QÌB +MM; i M ç€M;;?ûi FB ç9M; H" +€ K K°i HS X h i`Î H
i`mM; i•K ;B Q /`+?Xô L|B tQM; M" M; +?¢v M?Q # vX

GQM; >¢Q h?-M M;?B ?Q†+ +MM; GK+ >B M?bM M? m- H~K #~KX

óæ•v H" i?"M? `²B ? v H" F?¬M; \ô

GK+ >B +QÌB ?b ?bX

óæQÆM; M?B M H" +| F`+? p mB5 GQM; çQ" M i`QÎM;- T?QÆM; /B M M"v + "m F?¬
:½ M|B tQM; ç°i M?B M M?bM ç M h?ªB L?B Î i`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?-M- BK KB

G•K >•K iW # M i`QM; çB ` - M?bM v #° K†i KWM; `Ð- ?MM; /kM; Q B p - F?Q T?€
ç m #B i ? B M;QÌB FB +| ;b `²BX

hQ J½ hB M p K†i ; M? i} i9K G•K >•KX

ó*| /QÊ+ + - KÌB F?€+?Xô

>"M ok Î# M FB F T G•K >•KX

óhB + HÈM KÈB çQÊ+Xô

G•K >•K ? ? +QÌBX

óJÌB- + KÌB +€+ M;QÌB m®M; i?m®+ M?ûXô

óæB +? i çB5ô

GQM; >¢Q h?-M M?bM +?^K +?^K G•K >•K- F?¬M; M|B +€B ;b- M?QM; €M? K„i ?„
M?B m çB mX

óæB- çB i`mM; i•K ;B Q /`+?- i T?ªB Km H p"i +?Q >BM? M?BXô G•K >•K bªB #Q
h`-M M? L?B H€m HdM? H"K K†i [m,X

óh?"i F?¬M; #B i t'm ?´- M;QÌB i +| ç²M; w `²B b Q\ æ½ F m >BM? M?B- >BM? M?
G•K >•K tQ v M;QÌB H¢B- ç„+ w M|BX

óa Q F?¬M; ç²M; w çQÊ+ \ h H" i?"i HÁM;- b m M"v >BM? M?B H" K¢M; +O i - bQ p
GQM; >¢Q h?-M çB M; M; [m G•K >•KX

óæB i?¬B- ç M i`mM; i•K ;B Q /`+?Xô

J'v M;QÌB i`QM; GB T K æQ" M b® #®M + 'T bo M;QÊ+ H¢B F?¬M; M|B +€B ;bX Gw
K°i +?¶- +kM; H" pB + i®iX .M b Q ç•v b) i,M; +QÌM; [m M ? ;B[? B ç°B GB T K
K æQ" M b® #®M + 'T bo i?'v `ä i?U+ HU+ GQM; >¢Q h?-M- ?ÆM M[ i`QM; [m€ i`
t2K M?Q i`ªB [m /mM; ?ÊT ç¬B +?9iX G¢B i? K çQÊ+ ç M HÉB Q+? HÈM- M m b
M?B K pK- ç®B pÈB bU i`QÎM; i?"M? +O GB T K æQ" M b® #®M + 'T bo +U+ F€ +|

h`mM; i•K ;B Q /`+? GB T K æQ" M F?¬M; T?ªB `i M€Q M?B iX J'v i?S FB imv `
M;QÌB Km #€M imv i F?¬M; M?B mX .M b Q- iQ" M #° HB M KBM? i?€M? çB M +?
æQ" M- ç b® Î# M M;Q" B +?'T ?"M? M?B K pK- Î H¢B ç•v M;d M;ÆB +?d H" b® Q
?ŠM H" HB T K ;Bª- ?Q†+ +?QM? H" M;QÌB +O i`mM; i•K ;B Q /`+?X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

keeX *?QÆM; 3N, G•K >•K L;?`+? h" T UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

G9+ M"v +Y i`mM; i•K ;B Q /`+? GB T K æQ" M çSM; K'v M; Q`B i? M? MB M M K ç M; i`Á +?mv M pÈB M? mX

óG½Q L; k- +?9M; i +ÁM FûK K°i pçM +¬M; ?m•M H" +| i? i?,M; +'T bm'iX G½Q ç M; "v M v F?¬M; +?'T ?"M? M?B K pK- +| M M #€M Qi i` M; #` FB K K°i pçM F?¬M; /€M; M; Q`B + Q ; -v- K†+ €Q +?Q" M; T?QM; ? K T?€T M|BX

"` ; ½ ; ¼B H½Q L; k H" K°i M; Q`B +Q`M; i`€M; - ?bM? /€M; ç¬ +QM- + Q ?ÆM ? B K i` M; T?K+ pä bo- iQ" M i?•M +Æ #„T +m²M +m°MX L?QM; F€ Hç H" +| ç¬B K„i ? T t i [m iB b€M; X

óæ•m +| / /"M; M?Q p"v- ç•v +?QM? H" K°i pçM +¬M; ?m•MX h`QÊ+ F?B H½Q ççB # ;†T T?ªB i` M; #` i®i ? v /QÊ+ T?~K i?b +| i? iMv ibM? ?bM? K" Km X J¼B M; Q`B bm'i- M?QM; ?ÆM K°i pçM çB K i?b M M #€M # Q M?B m i` M; #` \ L?'i ç`M? b) b ç M F?B 'v /M iB M p"Q +'T bm'i- i?U+ HU+ v m `²B b Q ?Q" M i?"M? M?B K pK\ G½

"¼M ?¼ i`M; +°M; +| # M; Q`B- i`QM; ç| K°i M; Q`B M[K†+ €Q +?Q" M; iQÊM; i`QM KdK +Q`B M|BX

ó*kM; F?¬M; TªB F?¬M; +| +Æ ?°BX aÈK M; "v i?,M; +'T bm'i- i?U+ HU+ +?9M; i M, K i`QÊ+ +?9M; i +| KQ`B ç°B h•M GB T K æQ" M- ?B M içB +?d +ÁM b€m- M, K ;Bì +?d +ÁM HçB +?9M; i Xô

"` M; Q`B F m H½Q L; k +Q`M; i`€M; +?B M bo M?Ä ;B¼M; ?ÄBX

óGK+ Km°B- +?ŠM; H) +| +€+? \ô

L" M; ;€B #° /€M; i`mM; #bM? M?QM; ç¬B K„i +U+ HBM? ç°M; - F?) M|BX

óæQÆM; M?B M H" +| `²BX \*€+ M; Q`B +ÁM M?È H9+ ç¬m +?9M; i i`îi?"M? h•M GB ` pB + ;b F?¬M; \ L m F?¬M; TªB H¬M ç| - +?9M; i H"K ;b ç M M¶B ?B M içB F?¬ i ç•m i?m ;b BXô

G½Q L; k +€m FdM? M|BX

óæWM; M|B M[- +ÁM F?¬M; TªB H" i M F?®M ;Bª M B ç| HW çB K +O +?9M; i X ç°M; - F?¬M; +?d #` HW çB K +ÁM / Q ç°M; i•K ibM?- ç M ?B M içB M?Q +k #²B ? i? ç°i T?€Xô

L" M; ;€B #` ; ¼B H" GK+ M|BX

óL, K ç| GB T K æQ" M HW +?9M; i ç½ M|B- ç•v H" K°i #`B ?¼+ +?Q +?9M; i - ç *?9M; i çB HB M KBM? F?B m MçB çQÊ+ ç€T €M +kM; ;B®M; M? mX L m M; v +ª ?¼ H"K çQÊ+ i?b +?ŠM; H) +?9M; i F?¬M; i? H"K b Q\ô

G½Q L; k K„i b€M; M; ìBX

óv Km°B H" ô

L" M; ;€B ;"i ç¬mX

óJ°i ç€K GB T K æQ" M KÈB ç½ +?QM? i?S+ #„i ç¬m iB M ?"M? M?B K pK- M; ?2 M i`î p X L|B F?¬M; +?WM; +?9M; i +| +Æ ?°B- +?d +¬M H'v çO +¬M; ?m•M- M; QÆB ççB tm'i [m M `²B- +?9M; i H"TiS+ i?,M; H M +'T bm'iXô

G½Q h K M?Qm +?†i K"vX

óo"v F?¬M; i®i H„KX G"K M; Q`B F?¬M; i? i? M pÈB HÁM; - +?9M; i H"K M?Q i? + L" M; ;€B KdK +Q`B M|BX

óh K + - M; QÆB M|B b B `²BX æ•v F?¬M; TªB H"K pB +t'm- i`ªB [m H¬M çª FQ+? pK ç m `i +~M i`¼M; X M; QÆB çWM; [m M- K'v GB T K æQ" M tm'i ?B M i?QÆM; F?¬M; i?m +?9M; i - M?QM; FB M i`b iÈB i" M ç•v HçB H" +?9M; i X *?Q M M +?9M

G½Q L;k +QìB M|BX

óE?¬M; b B- GK+ Km°B M|B [m€ ç9M;- +?9M; i ç•v H¨ H¨K pB + i®i- ;B9T h•M GB T K æQ¨M\ô

L¨M; ;€B #om K¬B ?QÈM; K°i +?¶- +QìB F?) M|BX

ós2K- +?ŠM; T?ªB ç M`²B\ô

G½Q L;k M;~M; ç-m M?bM H¢B- [mª M?B M +| KQìB K'v M;QìB çB ?QÈM; i`mM; i•H
#B i +€B ;b- M?bM im´B ç€K M;QìB çO +?SM; KBM? i'i +ªX J°i M K K°i M[çB T?Q
? B KQÆB im´B- ?ÆM M[i? M? MB M +ÁM ¬K M¨M; #û FB X

óL;k + - iÈB H9+ i`ª H¢B `²BX L,K ç| ç€K FB ç®B T?| +?9M; i ` b Q- i?b M;QÆB
ç|Xô

G½Q L;k K„i b€M; M;ìB M|BX

óh®i- i çB ç•v- +€+ M;QÆB +S +?ì iBM i®iXô

L|B tQM; H½Q L;k M;~M; ç-m çB ?QÈM; KQìB i? M? MB M M K M[X

"` M;QìB M?„K i`9M; F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H¨ GB T K æQ¨M b® ? B KQÆ
æQ¨M b® #®M +`T b oX

GQM; >¢Q h?¬M +MM; ç€K #¢M K„i i?'v b„T iÈB i`mM; i•K ;B Q /`+?- ç°i M?B M K°
çQìM; ?¼X

ó*?9 2K- tBM +?¨QX *€+ M;QìB H¨ h•M GB T K æQ¨M ç9M; F?¬M;\ô G½Q L;k +?t
+QìB ?QT K„i M|BX

GQM; >¢Q h?¬M #ªM M,M; ;"i ç-mX hmv ?¼ ç½ H¨ +`T ?B m- M?QM; M m M|B H¨ h•
+| ;b b BX

G½Q L;k KdK +QìB M|BX

óo"v i?b ç9M; `²BX G¨ M?Q p"v- # M i?€T M?B K pK F m i ç M ibK +€+ M;QìB- +|
æQ¨MXô

ó*?¨Q iB M #®B- +?9M; i KÈB +?'T ?¨M? M?B K pK i`î p - b Q H¢B +| M?B K pK M
M;ì M|BX

G½Q L;k +QìB M|BX

óæWM; F?¨M i`QÆM;- t2K- +€+ M;QìB i`QM; H9+ H¨K M?B K pK ;†T T?B M iQ€B F
H-M M¨v F?¬M; +| ;b M;mv ?B K- H¨ M?B K pK M°B #°- +kM; H¨ F?ªQ M?B K ç®B p

> B ç°B GB T K æQ¨M ç m M;WM; H¢BX >¼ +| +?9i M;?B M;ì HìB +O H½Q L;kX L
;B Q /`+? F?¬M; T?ªB B ç m +| i? ç MX h?€T M?B K pK p¨iÁ M?¨ GB T K æQ¨M
pU+- # M M;Q¨B +| +QìM; ;Bª + M? ;€+X E?¬M; +| i?•M T?"M HB T K ;Bª- Km®M i
/ /¨M;X

G½Q L;k M|B tQM; pûM i v €Q +€M? i v i`€B- H°` H M? #¨B +¬M; ?m•MX

óæ•v H¨ H M? #¨B +¬M; ?m•M +O i - i H¨ +?B M bo GB T K æQ¨M b® i€K +`T ?B r
L;k- +€+ M;QìB +kM; +| i? ;¼B i M?Q p"vXô

L?bM i?'v H M? #¨B +¬M; ?m•M- ç€K GQM; >¢Q h?¬M M?'i i?ìB ;BªK M;?B M;ìX a
M;QìB H¨ ç²M; +?Q- çQÆM; M?B M #Èi ç T?ÁM;X

óhB M #®B- i?€T M?B K pK +?Q +?9M; i H¨K ;b\ô GQM; >¢Q h?¬M ?ÄBX

G½Q L;k M|BX

óL?B K pK `¨i çÆM ;BªM- ç®B iQÊM; M?B K pK +O +€+ M;QìB +?QM? H¨ i X sùi i
i?€T M?B K pK +`T ` M?B K pK M°B #°X L?B K pK M¨v +kM; +| i? M|B H¨ M?B K

M;Q`iB +| i? ?Q`M i?`M? b) ççi çQÊ+ b® HÈM +¬M; ?m•MX \*€+ M;Q`iB +| i? tm'i
+QÊ+- iB T ç| +?¼M ` K°i M;Q`iB ?QÈM; i F?B m +?B MX *?d +¬M i?„M; i - H"Ti
+¬M; ?m•M ;'T KQ`iBXô

L;?2 ;½ M|B p"v- ç€K #çM # M +çM? GQM; >çQ h?¬M ç m t9+ ç°M; Km®M i?YX æ•
KQ`iB M? 5 >ÆM M[ #¼M ?¼`'i iBM iQÎM; bS+ KçM? +O GQM; >çQ h?¬MX

L?QM; GQM; >çQ h?¬M F?¬M; +| ?'T i'T ç²M; w- +?d H T?ûT M|BX

óhB M #®B- M?B K pK M"v +?„+ H" +?9M; i +| i? HU +?¼M iB T M?"M ? v F?¬M
pB M GB T K æQ`M b® i€K +'T ?B m- +?9M; i H" ?"m #®B b Q H" ç®B i?O +O M;
i +,M #ªM F?¬M; +| +Æ ?°B ççi çQÊ+ T?¬M i?QÎM;Xô

L?bM GQM; >çQ h?¬M ç¬B K„i i`QM; bm®i- H½Q L;k i`QM; HÁM; +| +?9i ?' i? MX
æQ`M b) i,M; H M +'T bm'i- HB M [m,M; çB €v M€v- K†i M;?B K i9+ M|BX

ó*€+ M;Q`iB +S v M i•K- i?€T M?B K pK b) F?¬M; +?Q` M?B K pK F?¬M; i? ?Q`M i
pB M GB T K æQ`M b® i€K +'T ?B m- M?QM; H" M;Q`iB v m M?'i i`QM; ç°B- im pB
HK+ ;B B- M?Q p"v +€+ M;Q`iB +ÁM +| +Æ ?°BX >ÆM M[ i`QM; [m€ i`bM? bQ ç'm-
M?B M +€+ M;Q`iB +kM; +| i? +?¼M F?¬M; M?"M M?B K pKX *Æ ?°B +?d +| K°i H-

óæçB + - +MM; M;Q`iB i ç'm çBX >„M +?d KÈB M;k ;B B- +?9M; i +ÁM +| +Æ ?°B
i?¬K # M i B GQM; >çQ h?¬MX

GK+ >B #bM? ioM? M|BX

óo` iB M #®B M"v- M;`B H"K b Q +?SM; KBM? +?d +| im pB M;k ;B B\ L;`B +| K M;
G½Q L;k KdK +Q`iB M|BX

óæQÆM; M?B M +|X L?QM; /U i?2Q [mv ç`M? M?B K pK- +€+ M;Q`iB H"v ` +¬M; ?
?ÆM K°i M;`MX L m i i?„M;- p"v +?QM? H"i ç M +?'T ?`M? M?B K pK #€Q i?MX
b) F?¬M; ` K†iX h`QM; [m€ i`bM? bQ ç'm- i?U+ HU+ M;k ;B B+O i p" +¬M; ?m•M
+QÊ+ +| i? çB # M b•M h?€M? JBM? iB M ?`M? +¬M; +?SM;X hB T i?2Q +?9M; i
M;Q`iB i?"i +`M i?"M [m€- bÊ i HW +€B ;b `lô

GK+ >B KdK +Q`iB M|BX

óhB M #®B- M;`B çWM; ?B m H¬K- +?9M; i FB K +¬M; ?m•M F?¬M; / /`M;- çQÆM
o"v ;B| +?9M; i #`M #ç+ `²B KÈB [mv i ç`M? +| M?"M M?B K pK ? v F?¬M;- çQÊ+
G½Q L;k ;"i ç¬m- M|BX

óæQÆM; M?B M +| i? - i Î# M FB - +€+ M;Q`iB M;?o tQM; +S iÈB ibK i Xô L|B tQ
F?¬M; /WM; HçB K°i ;B•vX

G½Q L;k pW çB- G•K >•K H"TiS+ FQ+? ç°M; M?Ä ;B¼M; M|B pÈB GQM; >çQ h?¬M

óæçB + - +Æ ?°B i®i5 *¬M; ?m•M ;'T KQ`iB M? X *?9M; i +?d +¬M ç†i +QÊ+ ? i -
i`,K pçM +¬M; ?m•M `²B5ô

GQM; >çQ h?¬M #U+ KbM? M|BX

ó M? M^K KÆ +?„+ \ G`K ;b +| +?mv M iB M iW i` M i`iB `Èi tm®M;X o` iB M #®B H
F€ [m€BX L m M?Q H" M?B K pK +O i?€T M?B K pK- p"v M M +| M?•M pB M +O
ç9M;X L?QM; ?„M HçB i`U+ iB TibK +?9M; i - ?ÆM M[M;QÆB bmv M;?o F?¬M; ç
GB T K æQ`M +'T ?B m- M m +| i`,K pçM +¬M; ?m•M- +?d /U p"Q +¬M; ?m•M çO i
iÈB ç•v +?'T ?`M? M?B K pK H`K ;b\ô

ó>çQ h?¬M- +`m [mª M?B M i?¬M; KBM?X h M ç| +?QM? H" HW ;çi +¬M; ?m•MXô

ó:b\ô GQM; >çQ h?¬M M;?B ?Q†+ M?bM GK+ >BX

GK+ >B M?Ä ;B¼M; M|BX

ól v i Q M H • m M , K G B T K æ Q " M F ? B / h • M G B T K æ Q " M - H B M K B M ? b) F ? ¬ M ; H
i Q M ? + ^a M ? ; B € + + ? Q h • M G B T K æ Q " M - F € i ? " i F „ i ? m " i H W ; ¢ i i m v i F ? ¬ M ; + Q
G B T K æ Q " M K Ê B i ^a B [m M ? B K p K ; B M M M - # B i + ¬ M ; ? m • M i ^a • M [m w K " M | B
[m € H Ê M X " Î B p " v h • M G B T K æ Q " M # ` / K p " Q i ^a M ; F ? ¬ M ; T ? ^a B b ® Q i X h + | i ^a Q
G B T K æ Q " M - i W M ; # ` H W X ô

G • K > • K i ^a Ê M K „ i ? € ? ® + K ² K X

ó h ? " i # ` H W \ * ? Š M ; H) F ? ¬ M ; b Ê + ? 9 M ; i ¸ B i ® + € Q \ ô

G K + > B M ? 9 M p B M | B X

ó h ® + € Q + | i € + / K M ; ; b \ æ | H " i Q Æ M ; F i U F - + ? B M b o M ; k ; B B H " i ? " i b U X ô
h € + ; B ^a , æ Q Ì M ; : B h K h ? B m

ked X * ? Q Æ M ; N y , R M ; * ? B M U R V

. ^a + ? ; B ^a , h B M ? o t M

L ; m ² M , K 2 i ^a m v 2 M X + Q K

a ? ^a 2 # v , J h Z @ " M H Q M ; X m b

h m v G Q M ; > ¢ Q h ? - M H Q Æ M ; i ? B M M ? Q M ; F ? ¬ M ; + S M ; M ; „ + - M ; Q Ì B i ¸ ¹/₂ F ? B / ¸

ó h F ? ¬ M ; + | M „ K + ? „ + i m v i ¸ ® B - # Î B p b b) + | F ? ^a M , M ; t m ' i ? B M # B M ? | X æ ® B
i m p B ? Š M + k M ; H " ¸ d M ? M ; k ; B B - ? Æ M M [F B M ? M ; ? B K + ? B M ¸ ' m i m v i F ? ¬ M
b M ? i ? ^a M M | B X

o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M M | B X

ó æ Q " M i ^a Q Î M ; - p " v + " m + | K ' v T ? - M M „ K + ? „ + \ ô

G Q M ; > ¢ Q h ? - M + Q Ì B - M K + Q Ì B b € M ; b O F ? B M o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M M ? b M M ;

ó * ? Q M T ? - M X ô

ó * ? Q M T ? - M \ ô G K + > B i ^a W M ; ? Q K „ i M ? b M G Q M ; > ¢ Q h ? - M X ó > ¢ Q h ? - M - i + | i ?
? B M i ¢ B + " m M ; k ; B B # " + K ' v \ ô G K + > B i B M i Q Î M ; G Q M ; > ¢ Q h ? - M + ? O v m Î + ?
> ¢ Q L ; m v i - Z m M ; M ; m v M i ® i B M ? H B M ? L ? ¹/₂ æ b M ? X

G Q M ; > ¢ Q h ? - M € M ? K „ i M ? b M G ¹/₂ Q L ; k ¸ S M ; Î + Y i ^a m M ; i • K ; B Q / ^a + ? X

ó * ? „ + H " i Q Æ M ; ¸ Q Æ M ; p Ê B ? „ M X ô

ó æ d M ? M ; k ; B B \ ô G K + > B ? Q i M ; K K F ? Q H ¢ M ? X

æ W M ; M | B H " ; ¹/₂ - M ; v + ^a i ? " M ? p B M G B T K æ Q " M b ® ? B K Q Æ B K ® i + ' T ? B m
> ¢ Q h ? - M X J Ê B ¸ - m ? ¹/₄ + ? ' T ? " M ? M ? B K p K a Ê > ¹/₂ B " B E ? B m æ ° M ; - M ° B H B M ?
M ; " M - + € + ? M ; k ; B B # " + + ? Q M + Á M ` ' i t X o " v K " i ? Ì B ; B M M ; „ M M ; O B - ? „ M - ? ,
M ; k ; B B \ © Q i ? m " i M " v # B M ? | M ? Q i ? M " Q \

h Q J ¹/₂ h B M t Q i v - ¸ - m i ^a ¹/₄ + / U p " Q G Q M ; > ¢ Q h ? - M X

ó æ ¢ B + - p " v + Á M + ? Î + € B ; b \ * | M ; Q Ì B ¸ Q ¸ ¢ B H - M M ; Q K K ° i K Ê ¸ B X * ¬ M ; ? m •
M , M ; - M ? Q M ; M m ¸ ¹/₂ H " G B T K æ Q " M i Q i ? • K + ' T ? B m - i M ; ? o ; B Ê B i m v M + O
? m • M X * ? 9 M ; i + ? d + - M € T K ° i p ¢ M + ¬ M ; ? m • M H " ¸ O - + Q B M ? Q i ? m + k M ; + ? Š M

ó h ? m + € B ¸ - m ¬ M ; - ¸ ¢ B + b Q i ? m ¸ Q Ê + \ : ¢ i i Ê B + ? ¶ + ? 9 M ; i - M ; Q Ê + + ? i ? „ M

G 9 + M " v v ¸ M ; i ^a Q M ; i ^a ¢ M ; i ? € B T ? ' M F ? Î B - + ? Q M M M ; m v M # ^a M i U F , + " M ; i ? K

G Q M ; > ¢ Q h ? - M + ? È T K „ i X

ó*¬M; ?m•M ;'T KQÌB- ç9M; H" +! çB K + Q [m€- p"v F?¬M; i®iX G•K >•K- i b) i`QÊ
 +?Q M; QÆB- i ;B[HçB K°i pçM +¬M; ?m•M H" çQÊ+Xô
 G"K M; QÌB T?K i`€+? i" B pK iQ" M ç°B- çQÆM; M?B M +¬M; ?m•M p i v G•K >•KX
 iB M- ?ÆM M[H" i?¬M; B[+O - i" B i`ª; B€ +kM; F?¬M; i²B- ``i i?Q+? ?ÊT H" K i?-
 h`-M M? L?B # "i +QÌBX
 óæQ" M i`QÎM; - M; QÆB +kM; ?¼+ t'm `²BXô
 GQM; >çQ h?¬M ç½ M!B; B[HçB K°i pçM +¬M; ?m•M- /o M?B M H" b) çB M?"M i`"I
 G•K >•K çªQ i`ÁM K„i- i?¬K iQM? F - i?m ?ÆM KQÌB pçM +¬M; ?m•M `²B- #B m ibM
 ;B M tªQX
 GQM; >çQ h?¬M #QÊ+ M? M? iÈB +Y i`mM; i•K ;B Q /`+?- çB i?ŠM; iÈB i`QÊ+ Kt
 >„M +,M #ªM F?¬M; +¬M ;Bª #° +€B ;b- F?m¬M Kti MQM MÈi çO i?mv i T?K+X *?Q
 p" H½Q GK+ ` ç M; ?` t'm ç m i?-K v Mi•KX J°i i?^M; M? !+ M?Ä p"v i?b im pB M?
 b„+ +Đ M"Q- +MM; H„K H" pW ç°i T?€M; k ;B BX J" H½Q L; k ç½ i`Î i?"M? HB T K
 # Q M?B m H-M ibK çQÌM; b®M; i`QM; +?¶ +? iX
 óG½Q L; k iB M #®B- i ç²M; w ?Q" M i?"M? M?B K pK +O i?€T M?B K pKX L; "B t2K
 KÈB i?Q+? ?ÊT\ô GQM; >çQ h?¬M `i H" +mM; FQM? M!BX
 G½Q L; k KdK +QÌB M!BX
 óhMv iB M- t2K +€+ M; QÌB +! # Q M?B m +¬M; ?m•MXô
 GQM; >çQ h?¬M +! +?9i /Q /U M!BX
 óæ°B i pW KÈB ?Q" M i?"M? M?B K pK- +ÁM +! H9+ i`QÊ+ ` M Hmv M H'v ç M +¬
 pçM- i +! i? çti ? i F?¬M; \ô L!B tQM; ?„M ?ÆB M; QÊM; M; MM; +9B ç-mX
 J v K„M i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +T ?B m- p" GB T K æQ" M b
 L m F?¬M; ?¼ ç®B pÈB GQM; >çQ h?¬M 'M iQÊM; b) i? v ç´B ``i M?B mX GQÆM;
 T?€+- i?U+ ?B M M?B M- ?B M içB ?„M ``i F?¬M; i?"M? i?"iX
 G½Q L; k K„i b€M; M; ÌB- M?QM; +! +?9i +ªM? ;B€+- #ªM M,M; HB + ?QÊM; H½Q G
 L" M; ;€B H½Q GK+ ?QÊM; H½Q L; k ;"i M? ç-m- ` ?B mX
 G½Q L; k i`QM; HÁM; M i•K- t9+ ç°M; M!BX
 óh®i- K°i pçM i?b K°i pçMX L m + "m i?„M; - +?9M; i b) i? M? iQ€M KQÌB pçM +¬M
 # M b•M HÈM +?Ì- +?9M; i b) i, i?Q i`QM; b•M +?B M boXô
 GQM; >çQ h?¬M H„+ ç-m M!BX
 óa•M +?B M bo F?¬M; çQÊ+- i [m2M b•M F} bo ?ÆMXô
 G½Q L; k M; ~M ` - # "i +QÌB M!BX
 óh? M"Q\ *ÁM bÊ i HW + "m\ h®i- b•M F} bo +kM; çQÊ+Xô
 óªK ÆM iB M #®BXô GQM; >çQ h?¬M HçB H-M M[?"M? H tQM; tQ v M; QÌB çBX
 M? +? H MX
 L?bM #!M; /€M; ?„M `ÌB çB- H½Q h K M?`M F?¬M; çQÊ+ M!BX
 óG½Q L; k- i?^M; #û ç! +?d bÊ F?¬M; çÆM ;BªMX J°i pçM +¬M; ?m•M- ç®B pÈB h•
 L, K ç! +?9M; i +?d i?m M, K M; "M +¬M; ?m•M ç½ F?B M iQ" M ç°B bmwi i M pĐX >„
 M? 'i ç`M? +! M„K +?„+- +?9M; i +! M M ?ÄB i?, K ?„M H" ç°B M"Q F?¬M; \ô
 G½Q L; k M; çQ M; ? M!BX

óh K + - M; QÆB + "M; Î H•m i`QM; ; B M; ?² i?b H€; M + "M; M?ÄX *?ŠM; H) ?„M +
 H'v` Xô L|B tQM; ; ½ pQÆM i v ?QÈM; H½ Q GK+X
 L" M; ; €B H"i i v- K°i #S+ iQÈM; çB m F?„+ iBM? tªQ iªM` K HU+ / Q ç°M; M²M; ç
 ; ½X
 G½ Q L; k HmM; H v i`QÈ+ K†i H½ Q h KX
 ó*| i?S M"v`²B F?¬M; H) i b) i?m \ æB i?¬B h K + - +?9M; i çB KQÈM +¬M; ?m•M
 +¬M; ?m•M`²B M|B iB TXô
 GQM; >¢Q h?¬M M|B +?Q ç²M; #¢M ç` çB K QÈ+ +?B MX
 óæB i?¬B- +?9M; i [m ç| +?Ì ?¼ i`QÈ+Xô
 G•K >•K +QÌB ; B M M|BX
 óæ¢B + - +€+ M; QÌB çB i`QÈ+ çB- i p" GK+ >B çQ" M i`QÎM; /¢Q K°i pÁM; i`mM; i•
 GQM; >¢Q h?¬M +?d +?Q H" v Km®M Km H p"i +?Q Gw >BM?- iMv iB M ç²M; w- /
 boX
 G•K >•K p" GK+ >B HB + M? m K°i +€B- ? B M; QÌB T?|M; p"Q i`QM; i`mM; i•K ; B
 i¬M; i?S M?'i p" i?S ? B i`mM; i•K ; B Q /`+? H M i`mv M iBM ç²MX *| h•M GB T K
 H½ Q L; k +O GB T K æQ" M b® i€K + 'T ?B mX
 hBM iS+ M"v KÈB ç¬m i`mv M` +ÁM K`i KÌ- M?QM; F?B M HB T K ; Bª #`v ?"M; Î
 ; B Q /`+? ç m #B iX >ÆM M[M; ?2 M|B +| M; QÌB +?mv M K¬M KÎ +€ +QÈ+X
 GQM; >¢Q h?¬M çB iÈB b•M F} bo M|B w ç`M? tQM; - M?•M pB M +¬M; i€+ €M? K
 æQÆM; M?B M M?•M pB M b) F?¬M; M|B +€B ; b- ç•v H" pB + ; B[HB T K ; Bª- F
 p"QX
 >"M ok F?) M|BX
 ó*?O M?•M- K¼B pB + T?ªB +~M i?"MX .M b Q H" HB T K ; Bª i`ªB [m F?¬M; Qi M
 ç'm F?¬M; v mXô
 GQM; >¢Q h?¬M ; "i ç¬mXô
 óh ?B mXô
 hQ J½ hB M M? "M M? ½ M|BX
 ó>b ?b- H½ Q ok- çWM; F?~M i`QÆM; - +?9M; i +?Ì i?m +¬M; ?m•M i?¬BX G¬M M"v
 F?¬M; H"K M?B K pK- çÈB T?| çQ" M i`QÎM; ?²B T?K+`²B iQM? iB TXô
 hQ J½ hB M p" >"M ok ; B®M; M? m- ?B M i¢B i? "M? i•K iQM T?K+ GQM; >¢Q h?
 E?¬M; M|B F?€+- +?d`B M; i, M; H M M°B HBM? HU+ #~K bBM? tQM; - i®+ ç°im Hn
 F?B M hQ J½ hB M i`QM; HÁM; i`"M M; "T FQM? M GQM; >¢Q h?¬MX L M #B i; ½
 GQM; >¢Q h?¬M- ?„M T?ªB K¢Q ?B K F?€ HÈMX
 æ€K GQM; >¢Q h?¬M M; ²B Î F?m M; ?d M; ÆB +?Ì çÈBX L?QM; K°i H€i b m- H½ Q L;
 Qi M; QÌB iW # M M; Q`B iB M p"QX L?[M; M; QÌB M"v im`B F?¬M; HÈM- M?B m M?
 çB p"Q b•M i`U+ iB T i bK +?¶ M; ²BX h`QM; ç€K M; QÌB GQM; >¢Q h?¬M i?"K +?Q
 i?m°+- pQ /K .QÆM; o, M *?B m /ŠM ç¬m GB T K æQ" M b® ? B + 'T boX æQ¢M S+
 bo- K M; i?2Q +€+ ç°B pB M +MM; ç MX
 > B p` çQ" M i`QÎM; çB i?ŠM; iÈB # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- M; ²B tm®M; X
 óGQM; ?mvM? ç - M; ?2 M|B H¬M M"v +€+ M; QÌB ; •v` +?mv M F?¬M; M?Ä5ô .QA
 L?B M; ²B F?¬M; t - #B m i bM? +| +?9i # 'i ç„+ /o M?Ä ; B¼M; M|BX
 GQM; >¢Q h?¬M çQÆM; M?B M #B i; ½ M|B +€B ; b- M?9M p B M|BX

óh?€T M?B K pK tm'i ?B M b B b|i HÈM M?Q p"v- [m M ? ç M F?¬M; +?d H" ç°B +?
 .QÆM; o,M *?B m ç²M; w ;"i ;MX
 óGB M KBM? tY Hw bU ibM? +QB M?Q ç9M; H9+- M m F?¬M; b) F?B M i'i +ª GB T
 b Q +"m FB K ç M GB T K æQ" M b® i€K +'T ?B m p"v\ æ•v +?QM? H" •K KQm- ç
 ?m•M h•M GB T K æQ" M +?9M; i X G9+ i`QÊ+ +?9M; i +kM; ;†T T?ªB- M?QM; i
 +?„+ F?¬M;\ô
 GQM; >¢Q h?¬M KdK +Q`B M|BX
 óhmv i ç®B M „K +?„+ i?b F?¬M; - M?QM; M;Q`B +?9M; i F?¬M; i? +S #`F F?€+ F
 +kM; +?ŠM; b Q- +?9M; i H" +?B i€K K°i- i ç†i +?d H" K°i +?9i +¬M; ?m•M K" i?
 .QÆM; o,M *?B m FBM? M;¢+X
 óo"v +kM; i®i- t2K M?Q ` M Hmv M bS+ +?B M ç'mX E?¬M; M|B M[X *?9M; i H" ç
 ?° +€+ M;Q`BX " M # M FB i ç½ ç†i K°i i`,K +¬M; ?m•M T?Q +€+ M;Q`BXô
 ó*€ +QÊ+\ô GQM; >¢Q h?¬M p K†i i` M M;"T M;?B ?Q†+X
 .QÆM; o,M *?B m FBM? M;¢+ M|BX
 ó" M ç| F?¬M; TªB M;Q`B +O +"m KÎ b Q\ G•K >•K ç|5 *ÁM +| GK+ >B GB T K æQ
 `²B- G•K >•K p` GK+ >B b Q çB +?mM; p"vX hmv ?„M KÎ +€+QÊ+ i, H HÈM- M?QM;
 F?¬M; M?Ä +¬M; ?m•M `Xô
 GQM; >¢Q h?¬M /Î F?|+ /Î +Q`B M|BX
 óh M ?€K iB M M"v- i +ÁM M|B b Q ?„M +?¢v çB i`mM; i•K ;B Q /\ +?X \*€+ M;Q`B +
 .QÆM; o,M *?B m +Q`B ?b ?b M|BX
 ó*?ŠM; M?[M; M;?2 ?„M +ÁM T?K i`€+? ;B9T imM; iBMX æ€K ;" ;B" +'T ?B m Hm-
 +?mv M H-M M"v `²B- /M +?9M; i F?¬M; F?€M; M;?` pÊB HB M KBM?- +€+ çQ" M
 iS+- çÐ TªB b m M"v #` HW X \*"m v M i•K- G•K >•K +U+ ;B M i`€- ?„M KÎ +€+QÊ+
 H" M|B- M m +"m i?m - ç†i # KQÆB +¬M; ?m•M +| i? i?„M; K°i +¬M; ?m•MX *?Q M
 H¶ [m€ M?B mXô
 h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

ke3X *?QÆM; Ny, RM; *?B M UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?¬M #bM? ioM? M|BX

ó*| # Q M?B m M;Q`B ç†i +QÊ+\ô

.QÆM; o,M *?B m M|BX

óE?¬M; QiX J'v M;Q`B +?Q ;†T +"m i?b ç b® ç†i +QÊ+ H½Q L;k GB T K æQ" M
 ç M;KQÊM +¬M; ?m•M- +?„+ H€i M[b) H¢B ç•vX æ M i°i +MM; +"m ç†i # Q M?B m
 çB KQÊM\ô

GQM; >¢Q h?¬M KdK +Q`B H° ?"K `,M; i`„M;X

óJ°i p¢MXô

ó*€B ;b\ô E?¬M; +?d .QÆM; o,M *?B m- # M FB i`-K ´M æQ¢M R+ +kM; M?`M F?-

L?QM; +|`i M?B m pB + F?¬M; M?Q KQM; Km®MX J°i Hm²M; b€M; p" M; iW i` M
 K M; Kti i`lB +?|B K„i FB iU M?Q #` F?®M; +? - i'i +ª K"m t M? #` Hm²M; b€M;
 K M; +?|B H¼B +?ûK tm®M; Kti ç'i i`QÊ+ K„i H½Q L; k- T?€i` iB M; p M; i?"i HÊ
 M' - H½Q L; k i m pB M?Q p"v K" F?¬M; i? ; B½v /K i`QÊ+ HBM? HU+ [m M; KBM? b
 # v t ?ÆM KQlB Kûi M; ½ i` M ç'iX
 Zm M; K M; p" M; i?m H¢B- H°` #° /€M; M; mv M #ªM +O GQM; >¢Q h?¬MX h?Q¢i
 Kti +kM; i€B M?Êi- M?QM; L?½ æbM? ç M; ?¶ i`Ê HBM? HU+ K m +?|M; ?²B T?K+
 a m F?B i?Y M; ?B K- GQM; >¢Q h?¬M T?€i ?B M +?B M bo M"v F?¬M; T?ªB H" ç®
 L; k i?m-M i9v H" S?O +?B M bo T?QM; i?m° + iQM?X *?Q /M b m F?B +m²M; ?| - M
 F?¬M; i? ç°i T?€i B m +?m~M HK+ ;B BX
 E?B GQM; >¢Q h?¬M ç®B ç-m +QlM; ;Bª HK+ ;B B K i° + ç m F?¬M; iWM; HMB #Q
 HK+ ;B BX .QÊB ibM? ?m®M; F?¬M; +| i` M; #` ç†+ #B i +QlM; ç¢B- ç®B i?O H¢B
 HBM? M?Q GQM; >¢Q h?¬M- ;½ F?¬M; +| K°i +?9i +Æ ?°BX *ÁM p +QM`®B b„i i
 T?ªB M; QlB i?"iX L| F?¬M; #B i #B M +?mv M- +?d i?m-M i9v /MM; bS+ K¢M? +¬
 h?€B .QÆM; >Ä T?®B ?ÊT pÊB h?,M; GQM; EQ+?- i`QÊ+ F?B M| #° + T?€i` iQ" M
 hB Ti?2Q b Q M| +| i? +?`m çQÊ+ i`MM; FQ+? +O h?,M; GQM; EQ+?X
 J" GQM; >¢Q h?¬M` çÁM b m- çQÆM; M?B M H" hm G i`ªK ? Q T?Q iÊB K°i M; ;
 +| a9+ h? - M?QM; HU+ +¬M; FQ+? F?OM; F?B T +O hm G i`ªK M?Q +k K¢M? K)X
 h?¬M MQÆM; i v- i?•M i? H½Q L; k ç½ +?B ? B çQ¢MX
 æBM?- çBM?- çBM?- çBM?
 aQM; T?O M†M; M `Èi tm®M; ç'iX hm G i`ªK mv HU+ i? K p"Q G K ok- Zm M; S?M
 i` M; #` +†T K T?€T b Q +| i? M; ,M +?†M M' BX
 GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; iB TiK+ i`mv FQ+?- +?d M?bM H½Q L; k #` p,M; ` ç M; +?
 G½Q L; k ?bM? /¢M; ?B Mi¢B i?"i bU +| +?9i +?"i p"iX •Q; B€T ç½ pÐ M€i /QÊB bU
 p" hm G i`ªK- H¢B K'i çB pk F?QX L?QM; ;½ +ÁM i`QM; i`¢M; i?€B +m²M; ?| - ? B
 K°i iB M; - t¬M; ?QÊM; GQM; >¢Q h?¬MX
 G½Q h K p" H½Q GK+ b„ + Kti i€B M?Êi çSM; Î F?m M; ?d M; ÆB- ç-m |+ #¼M ?¼ ç½
 h?m ?²B G K ok- Zm M; S?M .mM; ç'Bi?"M? h?€M? GBM? i?mšM- GQM; >¢Q h?¬M
 GBM? i?mšM +?QM? /B M +SM; `„M +?®M; - h?mšM æ€M; S?ªM h`MM; X h`QM; iB
 t¬M; iÊB #` ç~v HMB` b m # #QÊ+- K" +?QM? ?„M +kM; HMB K°i #QÊ+X G½Q L;
 +?Q /M F?¬M; /MM; #'i +S F„ M,M; ;b- HU+ HQÊM; F?€ H" ?mM; K½M?X
 aÎ /o ;½ i?m - F?¬M; T?ªB Î FBM? M; ?B K +?B M ç'm- K" H" i?m T?QÆM; /B M F?
 E„ M,M; GQM; >¢Q h?¬M iU b€M; +? i? K p"Q hm G i`ªK- +| i? M|B H" #Q F„ çdM
 [m M; KBM? +?B iY- +| Zm M; M; mv Mi® iBM? HBM? ?¶ i`ÊX .QÊB ibM? ?m®M; im
 b Q H½Q L; k +| +Æ ?°B\
 G9+ M"v H½Q L; k ;¬M M?Q çB M +m²M; - i`QM; KB M; ?¬iQ óE?¬M; i? i?m - i F?
 i?b ;½ H"TiS+ t¬M; H M- i?"K +?Q ç€M? #W X
 æ®B T?| H½Q L; k i?¬M i`Q F?¬M; i? M? idM?- GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; T?Q +?9i
 h?€M? GBM? FB Ki`U+ iB T ç"Tp"Q b m ;€vX G½Q L; k` M K°i iB M; - M; ½ b'T tm
 hQ"Mi`QlM; H†M; M; „i M?Q ilX hW H9+ #„i ç-m i`"M +?B M M"v ç M F?B F i i?9+
 #° [m€ i`bM? çÆM ;BªM`ä`"M; X GQM; >¢Q h?¬M ?Q"MiQ"MH" i?„M; €T çªQ- F?
 h? K ;B ç†i +QÊ+ p" ç M t2K- ?¬m M?Q ç m H" i?"M? pB M GB T K æQ" M +†T b
 h?¬M H'v i?•M T?"M h•M HB T K ;Bª H¢B ç€M? #¢B HB T K ;Bª çÊi i?Bi`QÊ+X æ•
 M?bM i?lB ;B M +? M? H +? M,K M,KX

E?¬M; +?d H" i?„M; çQÊ+ +¬M; ?m•MX GQM; >çQ h?¬M K°i i`"M +?B M M"v F?B
?B m M?"M #B i KbM?X

GB TK æQ" Mb® i€K + 'T ?B m H½Q h K- H½Q GK+ çB p"Q i`QM; b•M- M•M; /"v M`
?¼ F?¬M; +| ;B" M /[- M?QM; i` M K†i i`"M M; "T + v ç„M; X JQÌB pçM- ç•v H" KQÌB
F?¬M; T?ªB + O ?¼- +| K°i b® H" KQÊM ç MX *| i? M|B- çª FQ+? H¬M M"vªM? ?QÎ
pÁM; #ªv M, K çWM; KÆ t¬M; H M + 'T bm' iX >ÆM M[pB + H¬M M"v H" # M; QÌB iU
M; QÌB i`QM; ç°B ç•v5

E} ao h?€M? æB M çB ç M # M M; QÌB GQM; >çQ h?¬M- çQ H M? #`B +¬M; ?m•M i
óhmv i H„KX hB m ?mvM? ç i?U+ HU+ F?¬M; i¬K i?QÌM; - + "m H" ç°B GB TK æQ
GQM; >çQ h?¬M M|BX

óa® ? B KQÆB K®i + 'T ?B mX *ªK ÆM iB M #®B ç½ H" K i`¼M; i`BXô JQÌB K°i pçM
iQ" M #° `| i p"Q H M? #`B +¬M; ?m•M + O GQM; >çQ h?¬MX

L|B tQM; ?„M M?bM i? 'v p K†i + O H½Q h K- H½Q GK+ - HB M K K HÁM; X >„M i? "H
ç½ i?„M; çQÊ+ X L?QM; +m®B +MM; pšM H" M?`MX E?¬M; T?ªB ?„M #Ä F?¬M; çQ
pb F?¬M; i? + ' pk bU i? K H K + O GB TK æQ" Mb® i€K + 'T ?B mX

L m #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB pb Km®M i?„M; +¬M; ?m•M + O KbM? b Q +| i? H" K M?Q
+| +?¶ ç€M; ;B" M- #¼M ?¼ i?m +kM; H" K°i #`B ?¼+X >ÆM M[M m ?B M içB Kb
;Bª ç†i +QÊ+ b) i? 'v M?Q i? M"Q\ *| ? v F?¬M; +?Q `M; #¼M ?¼ iQ ` "T HW ;ç i

óæQ" M i`QÎM; pçM im 5ô h?`M? pB M GB TK æQ" Mb® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m-
ç m M iÊB- t¬M; p"Q b•MX GQM; >çQ h?¬M #` +ª ç€K ?QM; T?'M [m, M; H M i`ÌBX

G½Q h K p" H½Q GK+ K M; i?2Q H½Q L; k `ÌB çBX a® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m- K
?B m- #¼M ?¼ HçB H" + 'T ?B m- ?ÆM M[F} bo im`B i` F?¬M; M; Ì H" çQ" M i`QÎM

G•K >•K p" GK+ >B iQM? iQ€M HÊB Q+? i?m çQÊ+- ?ÆM M[ç2K iB M ç†i +QÊ+ +
p"Q GQM; >çQ h?¬M- çQÆM; M?B M ç•v +?d H" b® QiX

æQçM R+ p" .QÆM; o, M *?B m b„+ K†i +| +?9i F?| +QBX "¼M ?¼ K¶B M; QÌB /QÈB
H'v HçB # M; "M +¬M; ?m•MX L?QM; M?Q +k K' i #ªv M; "M +¬M; ?m•MX o®M iQÎM;
i?`M? i?ªK #çBX > B M; QÌB F?¬M; Î HçB H•m- t€K t`i çB `²BX

G•K >•K p" GK+ >B i?®M; F b® iU ` X

G¬M M"v i`M; b® ç†i +QÊ+ H" ? B KQÆB # pçM +¬M; ?m•M- i`ª # pçM +?Q M; QÌB
KQÆB pçM +¬M; ?m•MX

o®M HB M; H" GK+ >B p" G•K >•K H'v +¬M; ?m•M çQ" M ç°B ` X "ÌB pbi, H ? B #
>çQ h?¬M H" M; QÌB çQÆM; bU- GK+ >B +?di?m ? B T?¬M HÊB M?m"MX *?Q /M p"
?m•MX G•K >•K i?b +?Q GB TK æQ" Mb® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m FB Ki`B bªM H
ç½ pQÊi [m # KQÆB pçMX

æWM; M|B H" GB TK æQ" M + 'T ?B m- +QB M?Q H" GB TK æQ" M + 'T bm' i- M m
F?¬M; F?ª M, M; ç²M; i?ÌB +| M?B m +¬M; ?m•M M?Q p"v5

óS?€i i`B- H¬M M"v i?"i bU T?€i i`B- Q ? ? - Q ? ? ? ? 5ô G•K >•K ?QM; T?'
K€B i|+ /`B K"m t M? pmM; pšv iU M?Q ç M; F?B m pkX

óæB i?¬B- +?9M; i i`Î p - ?¬K M v F?¬M; i?Q+? ?ÊT çB i`mM; i•K ;B Q /`+?Xô G
h?ªB L?B- K M; i?2Q K¼B M; QÌB i`Î p M?"X JÊB i?„M; çQÊ+ M?B m +¬M; ?m•M
i`mM; i•K ;B Q /`+? F?¬M; T?ªB i?ÌB +Æ i®iX

æ€K GK+ >B pmB KWM; çB `²B- H¬M M"v +`M; FB M ç`M? w iQÎM; ¬K çMB M?|K G
æ€K GQM; >çQ h?¬M i`Î p iÁ M?"- M?bM G•K >•K ç M; T?'M F?ÎB- GQM; >çQ h?

óhW ?¬K M v i`Î çB- K¼B M; QÌB F?¬M; çQÊ+ `ÌB F?ÄB M?"- i"Ti? ioM? im KQÌB M

G•K >•K M;~M` - M|BX

óæ¢B + - F?¬M; M;?B K i`¼M; M?Q p"v +?S\ô

GQM; >¢Q h?¬M H¢M? HMM; HB + v K°i +€BX

óL m M;QÆB F?¬M; KÎ #`M +€ +QÊ+ i?b F?¬M; M;?B K i`¼M; M?Q p"vXô

>`M ok M|BX

óæ†i +QÊ+ ç m H` GB T K æQ`M +`T bo p` +`T ?B m- +?9M; i ?¬m M?Q i?„M; i`i
i?`K +?Q H` K°i p¢M +¬M; ?m•M F?¬M; T?ªB b® HQÊM; M?ÄX :B[GB T K æQ`M
T?ªB ç`+? i?OX æ„+ i°B [m€ M?B m- +?d bÊ b) #` M`M; H`TXô

h`¬M M? L?B #'i #bM? M|BX

ó*?ŠM; H) +?d ç ?¼ i?„M; +?9M; i - F?¬M; +?Q +?9M; i i?„M; H¢B\ô

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

ó*•v iQ ç|M; B| HÈMX hmv ibM? ?m®M; GB T K æQ`M +?9M; i F?¬M; M;?B K i`¼
;•v +?9 w KÈB i®iX L m F?¬M; +ªK ;B€+ #` M`M; H`T F?¬M; / +?`mX æÆM ;BªM M
F?¬M; #€M M`v M¼ +?Q +?9M; i - M?Q p"v +| T?ªB b) ;•vªM? ?QÎM; pÈB +?9M; i

h`¬M M? L?B #om K¬B F?¬M; M|BX

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óh´M; b® +¬M; ?m•M +O +?9M; i ç½ pQÊi [m # KQÆB p¢MX *?QM? H` M|B +?9
?| - i?`K +?Q i,M; H M iÈB +`T bm`iX hbM? ?m®M; +O h?ªB L?B i?b +€+ M; QìB +
M`M; `v F?Ä2 K¢M?- i F?¬M; Km®M iB T M?`M M?B K pKX h`QM; MY M,K M`v- i
+QìM; ?| #ªM i?•M- i` M? i?O ç°i T?€ HK+ ;B BX L m +| i? H`K çQÊ+- iB T i?2Q
i`U+ iB T H M iÈB çŠM; +`T GB T K æQ`M +`T bm`iXô

óGK+ ;B B\ô h`W h?ªB L?B F?¬M; M;?2 çQÊ+ i? M?•K` - M,K M;QìB M?bM +?`K -

G•K >•K H`K #`KX

óæ¢B + - pB + M`v b Q +| i? X >B M i¢B +?9M; i +?d KÈB H`M;k ;B B #`+ ? B- #
;B B- +?d bÊ +`m p` T?| çQ`M i`QÎM; KÈB H`K çQÊ+X h?ìB ;B M MY M,K çWM; M
M?Q H` F?B M +?9M; i çQÊ+ #®M M;`M HBM? HU+ ç H M iÈB HK+ ;B B +kM; H`

hmv GQM; >¢Q h?¬M Î i`QM; ç°B ç½ i¢Q /UM; çQÊ+ mv iQM- M?QM; HìB ?„M M|B
iBMX L;k ;B B iÈB HK+ ;B B # v H M H` +ª [m€ i`bM? #B M +?`iX

•M? K„i GQM; >¢Q h?¬M [mûi [m K¼B M;QìB- M|BX

óh? K p`Q h?€M? GBM? æ M i?b b Q\ >B M i¢B +?9M; i +| # KQÆB p¢M +¬M; ?r
p¢M +¬M; ?m•M K°i pB M- K¶B M;QìB +?9M; i +| +Æ ?°B /MM; K°i H¬MX æ M /QÊ
+`M; HÈM- pW H9+ i?Q+? ?ÊT ibM? ?bM? ?B M i¢B +O +?9M; i Xô

G•K >•K +QìB F?´ M|BX

óæ¢B + - i ?B m w +`mX h KÈB M|B ç½ iQM? iQ€M +ª h?€M? GBM? æ MX h?€M?
+?9M; i i,M; H M i` M # M;`M- M?QM; MY M,K i?ìB ;B M Km®M ç¢i iÈB #®M M;`
+?B- i M;?2 M|B #bM? +ªM? M;k ;B B t¬M; H M HK+ ;B B bQ pÈB iS;B B H M M;k
M;QìB Hm`M [m`M Î çdM? M;k ;B B p`B M,K ç m F?¬M; i? ç°i T?€X \*?9M; i i?`i +

GQM; >¢Q h?¬M i`¬K K†+- /QìM; M?Q ç M; bmv M;?o +€B ;bX

J¼B M;QìB +?Q H` ?„M #` HìB G•K >•K çª FQ+?X hQ J½ hB M +?†M H¢B M|BX

óæ¢B + - +?9M; i ioM? im MY M,K F?¬M; p`M ç - +| i? ç°i T?€ iÈB ç•m i?b ? v i
+¬M; ?m•M M?Q p"v- çÈB T?| çQ`M i`QÎM; ?²B T?K+ H¢B iB T M?B K pKXô

GQM; >¢Q h?¬M H„+ ç¬m M|BX

óh +| #^av KQÆB T?–M i`,K M„K +?„+ - +?9M; i +| i? i`QM; pÁM; MY M,K ç°i T?€
 M?B m H–M- +m®B +MM; [mv i ç`M? ç2K +?mv M M`v M|B +?Q K¼B M; QÌBX L?QM
 #Q K"i M`vX L m F?–M; K°i F?B i`mv M` - b) /šM ç M T?B M T?S+ HÈM- i?"K +?C
 GB T K æQ`M +?9M; i F?–M; i? i²M iϕB M[Xô
 oW M|B ` HÌB M|B- K¼B M; QÌB ç m #B M b„+ K†iX GQM; >ϕQ h?–M Hm–M M|B K
 M|B M; ?B K i`¼M; i?b çQ+? i?U+ H` M; ?B K i`¼M; X
 hQ J½ hB M iQM? ibM? M|M; M^av- M?`M F?–M; çQÊ+ ?ÄBX
 óæϕB + - `®i +m°+ t<sup>a</sup>v ` +?mv M ;b\ô
 L½v ;BÌF?–M; H M iB M; oQÆM; L;mv M L;mv M ç°i M?B M M;~M; ç–mX
 ó*?ŠM; H) +| HB M [m M aÊ >½B "B E?B m æ°M; - iÁ i?€T ç|\ô
 GQM; >ϕQ h?–M ;"i ç–mX
 >`M ok ?Qi M;KK F?Q HϕM?X
 óæϕB + - i M; ?2 –M; M°B M|B- i?€T ç| ;B®M; ô L|B ç M ç•v ;½ +?Êi M;WM; - b m
 óh tBM i? - ?–K M v M?[M; HÌB +?O M?•M M|B imv i F?–M; iB i H° ` M;Q`B- M m
 çÌB F?–M; bB m bBM?Xô
 J'v M;QÌB F?€+ +kM; ?B m çQÊ+ - i`W h?ªB L?B ` B +kM; i? i?®iX "¼M ?¼ ç m
 ç²M; i?ÌB +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ +Æ ?°B iW +•m M|B +O GQM; >ϕQ h?–MX
 L?bM K¼B M; QÌB- GQM; >ϕQ h?–M i`–K ;B¼M; M|BX
 óL;mv M L;mv M çQ€M ç9M; - i b„T M|B +?QM? H`p iÁ i?€T + Q ç|X aU i?"i H`i
 >B p` HB M KBM?X \*| >ϕQ L;mv i i`Ê ;B9T- i iB M p`Q iÁ i?€T- ?ÆM M[T?€i ?
 i?€T M`v- ;¼B H` h`QÌM; JB M ooM? >^M; Xô
 L|B tQM; ? B i v ?„M M•M; H M KÎpϕi €Q- H° ` :B B æB m ooM? >^M; i`QÊ+ M;U+
 óh`QÌM; JB M ooM? >^M; ? v ;¼B H` i?€T ooM? >^M; - H` /Q K°i pϕM M,K i`QÊ+ h
 JB M h?B M h B u G B E?„+ hQ ç HϕBX o` hY GBM? T?€T bQ M`v iU tQM; H` hY C
 JB M h?B M h BX h`QM; i?€T ooM? >^M; i`"M M;"T ?ÆB i?ÎiY pQM; Xô
 :B®M; M?Q i?€M? F} bo >`M E?B K ç½ M|B- ç°B #¼M ?¼ +| i? M|B H` i?B M i`B- #
 ?ÆM +?S+ M; ?B T ;Bª F?€+ M?B mX
 E?B GQM; >ϕQ h?–M M|B ` #®M +?[hY GBM? T?€T bQ- b„+ K†i K¼B M; QÌB ç m
 ç²M; i?ÌB M?ÊiÈB i`mv M i?mv i T?O #KB FB X
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kdRX *?QÆM; Nk, h" T h? " Zm M URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

"®M +?[hY GBM? T?€T bQ +?Q i?"M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?
 M; QÌB ?–m M?Q H° ` FBM? ?½BX

GQM; >ϕQ h?–M T?|M; ` K°i i–M; GBM? Zm M; h`€Q- M; ,M +ªM i? M? •K # M M; C
 i`ªB [m i`QM; i?€T ooM? >^M; F iQÌM; i"MX L m ?„M ç½ ` [mv i ç`M? - p"v b) F?–

hQ`M #° [m€ i`bM? F?–M; T?S+ iϕT- GQM; >ϕQ h?–M /MM; F?–M; iÈB K°i iB M; ç²
 +€+ +?B iB i id KdX

h`QM; M?` v M i o M? ç M KS+ +?d M; ?2 iB M; ?Qi i?ÎX GQM; >çQ h?-M F +?mv M
 ç°M; - +kM; #B M ç´B [m M MB K +O ?¼X *?d K¶B pB + hY GBM? h?€M? h?-M u
 KBM? i?m°+ iQM?- çO F?B M M; QìB `mM; ç°M; F?-M; +€+? M`Q ?²B T?K+X
 hY GBM? T?€T bQ b Q +| i? H` i?m°+ iQM? [m M; KBM? çQÊ+ \
 GQM; >çQ h?-M F tQM; ? i i?b BK KB M; F?-M; M|B i? KX >„M #B i ç²M; #çM + -M
 KbM?X
 E?QªM; K'v T?9i b m- G•K >•K F?- F? M M|BX
 óæçB + - p"v + "m Km®M F i?W hY GBM? T?€T bQ b Q\ô
 GQM; >çQ h?-M H„+ ç-m M|BX
 óæQÆM; M?B M H` F?-M; X J†+ F hY GBM? T?€T bQ H` i?m°+ iQM? ; b- ?„M `®i +
 iWM; ç2K ç M i B MçM HÈM +?Q M?•M HQçBX L m F?-M; T?ªB içB ?¼- +?9M; i F
 i°+X a Q i +| i? ?¼+ i"TM, M; HU+ +O hY GBM? T?€T bQ\ô
 óæçB + - i +ªK i?´v + "m M|B F?-M; ç9M; Xô hQ J½ hB M M|BX óa B H` i•K iQM?
 M, M; HU+X *?ŠM; H) M, M; HU+ +?9M; i ç M; /MM; ç ; B i M; QìB b) F?-M; H` b B
 / M? iB M; €+- M?QM; M, M; HU+ +O ?¼ M m /MM; p`Q +?QM? ççQ- ç®B T?| K i°
 ; bX hY GBM? h?€M? h?-M M m ç½ +?¼M + "m H`K M; QìB i?W F - i +ªK i?´v + "m F
 *?d + -M +?9M; i HÈB /KM; M| ç®B T?| K i°+ H` çQÊ+ `²BXô
 óE?-M; i? Xô >`M ok +m®M; [mwi M|BX óhQ J½- çWM; ç M; ?` #`v #çX hmv M; QÆ
 GBM? K T?€T #` HB M KBM? #`B tQ+? H` M?•M HQçB +?9M; i +?`m i?B i?çB HÈ
 K T?€T- i?b b) F?-M; ?ÊT pÈB HB M KBM?X æQ`M i`QÎM; H` [m M; KBM? +?B i
 +?9M; i +?QM? H` ?v p¼M; iQÆM; H B- b m M`v b) i`Î i?`M? h?-M 'M F} bo- +?ŠM
 GBM? T?€T bQ b Q\ô
 h`-M M? L?B #om K¬B M|BX
 óE?-M; ç HB M KBM? #B i H` çQÊ+ `²BX *| i? K M, M; HU+ i?b +| ; b F?-M; i®i\ô
 oQÆM; L; mv M L; mv M F?| çQÊ+ TªM ç®B w FB M +O +¬X
 óh ç²M; w HìB >`M okX .M b Q +?9M; i bBM? ?Qç i i`QM; HB M KBM?- çQ`M i`QÎM
 ?¼+ hY GBM? K T?€T +kM; b) F?-M; ªM? ?QÎM; bU T?€i i`B M- çWM; M M KçQ ?
 > B ç®B ? B- €M? K„i #®M M; QìB +MM; `ÆB i` M KbM? G•K >•KX
 óæWM; M?bM i - i F?-M; +| w FB M; b `X æQ`M i`QÎM; ` [mv i ç`M? ; b i?b i OM
 i v p K†i #bM? iªMX
 GQM; >çQ h?-M Hm¬M H„M; M; ?2 HìB ç²M; #çM- i?-K ; "i ç-mX hmv +| ç²M; w +|
 T?çK pB +| ?¼+ hY GBM? K T?€T ? v F?-M; - imv i F?-M; tm'i ?B M +U+ çQ M +?
 óJ¼B M; QìB çWM; ; 'TX :B®M; M?Q >`M ok ç½ M|B- i +kM; M; ?o `^M; M m iQÆM
 bo- +?Q +?„+ b) i?m FûK hY GBM? K T?€TX h F?-M; ç`M? ?¼+ M| - bÎ /o i M|E
 >^M; - H` Km®M M|B +?Q +€+ M; QìB K†+ F +| ?¼+ hY GBM? K T?€T ? v F?-M; -
 Hmv M i®i M?´iX h +?ûK +? i •+ J HoM? +?O p` ç€M? #çB H½Q L; k- K°i FQ+? ç
 i?€T ooM? >^M; H-M ç-m ` M Hmv M- ?¼+ çQÊ+ F„ M, M; iW F?- H•mX >ÆM M[Î
 +?Q +?9M; i i, M; HBM? HU+X L m p`M /KM; ç9M; i?€T ooM? >^M; - b) +?Q +?9M;
 L; ?2 ?„M M|B +•m M`v- M, K M; QìB M?bM M? m- K†i M; Q`B +ªK ç°M; F?-M; + -M M
 ç°M; X
 h?€T ooM? >^M; HB M [m M ç M hY GBM? T?€T bQ- H` HQçB pB + `´i KšM +ªKX Í i
 i, M; i?U+ HU+- ç´B H`K M; QìB F?€+- i?`K +?Q +?QM? ?¼- b) ç2K #Q K"i M`v M|B
 i? +?Q ` ç€T €M F?ŠM; ç`M?X L?QM; GQM; >çQ h?-M ç½ F ` #Q K"i +MM; +?
 F?-M; F?B M ?¼ +ªK ç°M; +?Q çQÊ+ \

hQ J½ hB M iQM? +€+? M; v i?ŠM;- HìB M|B +kM; i`U+ iB TX

óæ¢B + - +| çQ`M i`QÎM; M?Q +`m H` K v K„M +O +?9M; i X *`m v M i•K- #Q K`i
+?¬M i`QM; HÁM; +?9M; i - imv i F?¬M; i`mv M ` M; Q`BX *?Q /M H` M; QÌB i?•M
M|BXô

"®M M; QÌB F?€+ +kM; FB M ç`M? ;`i ç-mX h?€T ooM? >^M; ?B M i¢B i`î i?`M? #Q
KŠM +ªK- #Q K`i M`v b) +?d i?m°+ p ?¼X

GQM; >¢Q h?-M KdK +QÌB M|BX

óh®i- M m ç½ p`v- iB M p`Q i?€T ooM? >^M; ` M Hmv M H` KK+ iB m b® K°i i`QM;
K¼B M; QÌB +ÁM +¬M i, M; + Q i?U+ HU+X h-M; i?S M?`i i?€T ooM? >^M; ç½ i?B i
+?9M; i H` K°i ç°B- M?QM; b m F?B iB M p`Q ;†T T?ªB F?ªQ M; ?B K ` b Q i?b F?
i T?ªB iB M #° i?U+ HU+Xô

óL; mv M L; mv M- KQÌB M; `v b m M`M; çB i`mM; i•K ;B Q /`+? Km #ªv pB M h?€M
K°i M; `M HBM? HU+X \*€+ M; QÌB ç m /MM; X a m ç| K°i çQ¢M i?ÌB ;B M- i`i +ªT?ªB
i, M; H M M`v- ç2K M| i`î i?`M? HU+ HQÊM; i?`i bU +O KbM?X *?9M; i ç½ çO +¬M
M M i, M; ? B i` M; #` +`T >mv >Q`M; X hWM; #QÊ+ ?Q`M i?B M i` M; #` tQM; - +?
ooM? >^M; ` M Hmv MX s2K ?B m [mª +O çÊi ?m`M Hmv M `²B KÊB [mv i ç`M? ?`

G•K >•K K†i F?´ [m M|BX

óæ¢B + - i` M; #` >mv >Q`M; +| K„+ [m€ F?¬M; X \*€B #bM? i?QÌM; +kM; ç½ K`i M, H

GQM; >¢Q h?-M +QÌB M|BX

óæ² i? K iB M- imv i` M; #` +`T >mv >Q`M; ;B€ ç„i M?QM; i€+ /KM; K¢M? ?ÆM i`
L m +?9M; i H M iÊB HK+ ;B B- i` M; #` +`T HBM? K i`Ê ;B9T i`QM; pB + i, M; iB
i?b +| i? +?Q +?9M; i /MM; ç M i?`i; B BX hmv FBM? i F?¬M; ç +?9M; i iQ`M /
M; QÌB +| K°i ? B +€B i?b pŠM çQÊ+X >Ã o•M hBM? +O M; QÆB çO K¢M? `²B- M?
i`mM; i•K ;B Q /`+? +| Hmv M FBK bQ + Q +`T +O HB M KBM?- H-M M`v +kM; T?ª

G•K >•K i?î /`B K°i iB M; X

ós2K ` +¬M; ?m•M +O +?9M; i F?¬M; +ÁM H¢B # Q M?B mX

oQÆM; L; mv M L; mv M #U+ #°B M|BX

ó M? i?`i ç9M; H` i?-M ;B[+O X *?9M; i H` GB T K æQ`M- FB K çQÊ+ +¬M; ?m•M
KbM?X *?d +| ç`B i?`M? +?B M HU+ i?b ;B€ i` +¬M; ?m•M KÊB +| w M; ?o X J m-

h?€M? GBM? æ M F?¬M; T?ªB K°i H-M i?b +| çOX GQ¢B ç M /QÊ+ +QÌM; ç¢B M`
i`[b® HQÊM; # pB M- M?QM; +| i? ç†i Km X æ-m iB M ?QÎM; i?K ç M ç M /QÊ+ i
M? L?B- hQ J½ hB M- p` K`i çB iS +ªK i?Q+? ?ÊT im Hmv M HBM? HU+ h?ªB L?BX

.MM; tQM; h?€M? GBM? æ M `²B- # M; QÌB i`U+ iB T p`Q i`¢M; i?€B # [m M im Hr
im pB +O KbM?X

"bM? i?QÌM; ?`T i?m /QÊ+ HU+ +O h?€M? GBM? æ M +¬M #ªv M; `vX J` GQM; >¢Q
[m M MY i?€M; - +® ;„M; HoM? M; ° HBM? HU+ i, M; + Q p` im pBX hB T ç M K°i i?€
GBM? æ M +kM; i`QÊ+ b m ç M MÆBX L; Q`B iÁ M?` i`2Q #ªM; , ç M; # [m M- tB
GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m i`W GQM; >¢Q h?-M ` - i`i +ª ç m iB M

GQM; >¢Q h?-M +kM; # [m M- M?QM; ?„M F?¬M; /MM; h?€M? GBM? æ MX L; mv
HU+ +O ?„M i`QM; i?ÌB ;B M M`v ç½ iÊB çdM? M; k ;B B- +| i? i`MM; FQ+? #bM? -
æ M M`v T?ªB çÊB ?„M ç°i T?€ `²B KÊB /MM; X

h?2Q i?ÌB ;B M iB T t9+ M?B m- GQM; >¢Q h?-M +`M; T?€i ?B M :B B æB m ooM
ç M #•v ;Bì- ?„M +?d +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ i€+ /KM; M`K Î T?K i`ÊX L?QM; ?„M K
#ÎB pb im pB +O KbM? F?¬M; çO- F?¬M; i? ?Q`M iQ`M F?€K T?€ M, M; HU+ :B B

*?Q /M H" p"v- ?B m [m^a +O :B B æB m ooM? >^M; M?Q +k bB m KϕM?X *| i` M;
M;mv M i® tmM; [m M? i?•M i? GQM; >ϕQ h?–M Hm–M #^aQ i`b ϕ° M²M; ;'T # H–
ooM? >^M; b) i`U+ iB T +?B itm'i [m M; M;mv M i®- F?B M GQM; >ϕQ h?–M im Hm
i? K Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM? i,M; T?9+- ?„M +| i? F?ŠM; ϕ`M?– i
M?'i M? M? ;'T # F} bo #bM? i?QìM;X L m F?–M; - ?„M b) F?–M; i`QM; i?ìB ;B M
ϕ2K M°B HBM? HU+ iW # M;`M #<sup>a</sup>v i,M; H M iÈB #®M M;`MX >ÆM M[H–M M`v #„
;B BX

hϕK i?ìB F?–M; Km i` M; #`- #îB pb +ÁM +?Q iÈB H9+ /MM; - i`QÊ+ i,M; im pB +
K`v H–M; B M M M +?B M ϕ`m- i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?
h?^B L?B F?B /MM; h?€M? GBM? æ M`<sup>2</sup>B- M°B HBM? HU+ ϕ½ i,M; H M iÈB # M;`M
i? ;B®M; M?Q GQM; >ϕQ h?–M- i`MM; FQ+? #bM? +<sup>a</sup>M?X \*?Q /M v m M?Q h`–M
i`Ê ;B9T- M°B HBM? HU+ +kM; F?Q<sup>a</sup>M; #`M M;`M ? B i`,KX *–M; ?m•M +?¶ i®i H–
h•M GB T K æQ`M ;B®M; M?Q ?¼ +| i? Km ϕQÊ+ #^av pB M h?€M? GBM? æ M i?
?B M iϕB +ÁM +| K°i- ϕ| H` GB T K æQ`M b® #®M +`T bo –K ϕMB p– +MM; i?`M? +
E?B ϕ€K GQM; >ϕQ h?–M ϕ†i Km h?€M? GBM? æ M i?b ? B i?€M; b m ?¼ +kM; ϕ†
?B M iϕB ?¼ F?–M; T?^B H` b® #®M +`T bo- K` H` GB T K æQ`M b® ? B KQÆB ?

o®M K`v M;QìB î impBiS ;B B- i?–M; [m M?B K pK aÊ >½B "B E?B m æ°M; - i?U+
i`QM; H9+ # [m M t–M; H M M;k ;B B #" + K°i- b m ϕ| HϕB /MM; h?€M? GBM? æ M
HU+ +O GB T K æQ`M b® ? B KQÆB ? B +`T ?B m KϕM? ?ÆM M?B mX *?d iQM?
GQM; >ϕQ h?–MX

h€+ ;B^a, æQìM; :B h K h?B m

kdkX *?QÆM; Nk, h"Th? " Zm M UkV

.`+? ;B^a, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L?€v K„i ϕ½ i`–B [m # i?€M;X h?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T
tm'i [m MX GBM? HU+ #¼M ?¼ ϕ m ϕϕi ϕ M i`bM? ϕ° + QX

a m # i?€M; # [m M- M°B HBM? HU+ +O h?^B L?B i,M; H M iÈB # M;`M i€Ki`,K M
b€m i`,K #<sup>a</sup>v KQÆB- hQ J½ hB M /U p`Q Qm i? M°B HBM? HU+ #~K bBM? i€K KQ
F?–M; M;ì ϕϕi iÈB # M;`M M,K i`,KX oQÆM; L;mv M L;mv M bQ pÈB hQ J½ hB M
M,K i`,K b€m KQÆBX G•K >•K # M;`M b€m i`,K b€m KQÆBX h`–M M? L?B +kM; i
? B KQÆBX h`QM; ϕ°B ϕ m ϕϕi iÈB i` M M;k ;B B #" + #^avX

L?QM; i`QM; # i?€M; - GQM; >ϕQ h?–M M?Q +k F?–M; i? ϕ°i T?€T HK+ ;B B- [m
æQÆM; M?B M ϕ•v F?–M; T?^B iϕB ?„M F?–M; M¶ HU+- K` H` #îB pb i`QM; # i?€
i€MX J¶B F?B GQM; >ϕQ h?–M iB M M?"T i`ϕM; i?€B im Hmv M- Fw S+ ?„M iB Ti?
M?B M ?B M` i`QM; ϕ–m- #S+ #€+? ?„M ϕB HoM? M;°i?S ?„M F?–M; Km®MX L m
+€+? M`Q ioM? i•K im Hmv MX

GQM; >ϕQ h?–M ϕQÆM; M?B M F?–M; Km®M ?¼+ i"ThY GBM? K T?€T- #îB p"v
?„M ;–M M?Q H` ϕ`m i` M? pÈB Fw S+ +O KbM?X

_®i+m°+ ?„M pŠM H` F?m'i T?K+X "îB pb M m ?„M F?–M; HoM? M;°hY GBM? K
F?–M; +€+? M`Q i`MM; FQ+? #bM? +^aM?X æ°i T?€ #bM? +^aM? +–M i"Ti`mM; ? i b
+| i? i"Ti`mM; iBM? i?–M\

E?–M; +ÁM +€+? M`Q F?€+- GQM; >ϕQ h?–M +?d +| i? KB M +QĐM; M?"M ?B M
ooM? >^M; F?–M; ûT ?„M [m€ ϕ€M; - +?d +–M ?„M HoM? M;°K°i F„M,M; ?Q†+ K°i
tm'i ?B M K°i ϕQϕM i?ìB ;B MX s2K` H` Km®M ?„M iU HoM? M;°X GQM; >ϕQ h?–M

Fw S+ +O KbM? i`î i?`M? K°i p` H½Q bQ M;?B K F?„+X L?QM; ?„M +| #B M T?€
 F?€M;- +?d ç`M? M?“MX
 h?€M; i?S ? B ?„M +| i? FB M M?šM i`MM; FQ+? #bM? +aM?X L?QM; M;k ;B B ç°
 H`FBM? F?OM;X h`QM; h?€M? .šM GBM? G- - +aK ;B€+ HBM? F?B m ; -M ?bM? i?
 GQM; >¢Q h?-M +?d +| i? F?-M; M;WM; iQ+? ;|T- i`MM; FQ+?- H¢B iQ+? ;|T- H¢B
 +aM? F?-M; i? ç°i T?€X
 æ M i?€M; i?S # - HBM? F?B m +ÁM +?Q ?bM? i?“M?- M?QM; h?€M? .šM GBM?
 M?Q b„TiB M ?| - F?B Mi`QM; i?•Mi? ?„M tm'i ?B M ?¶M HQ¢M K°i çQ¢Mi?îB ;E
 G- +€+? iB M ?| +?d FûK K°i #QÊ+- ?B M M?B M + -M ?„M ç°i T?€HK+ ;B B KÊB
 *| i? M|B K'v M;`v M v GQM; >¢Q h?-M #`H,M [m H,M H¢B- M?QM; +kM; F?-M; i
 h®+ ç°i,M; im pB +O ?„M ç9M; H`K m- M?QM; +kM; +?QM? pb p"v- F?-M; çO p[
 [m M- HBM? HU+ #aM i?•M ç½ ?Q`M iQ`M ´M ç`M?- HBM? HU+ +`M; +OM; +®- +€+
 çQÊ+ çB m +?dM? ç9M; KS+X
 E?-M; T?aB M|B im pB iÈB #bM? +aM? i?b F?-M; i? iB TiK+ i,M; H MX L m F?-M
 Hmv M ç M HBM? HU+ b) iU ç°M; i€M çBX L?QM; ç®B pÈB GQM; >¢Q h?-M i?b F?
 i?m çQÊ+- F?-M; +| M;?o H`i`QM; M;QìB Zm M; M;mv Mi®iBM? HBM?- G K ok-
 i?m5 *?Q M M # i?€M; M`v t2K M?Q +?9M; M| çQÊ+ HÈBX L?QM; ?B M M?B M ?
 M[F?-M; T?aB i`QM; K°i bÈK K°i +?B mX
 GQM; >¢Q h?-M ç M; im Hmv M- >¢Q L;mv i i?b iB M p`Q M;O b vX L| ,M F?-M;
 F?®M; +? +?S F?-M; iB m ?| ?'Ti?mX >B Mi¢B +| i?îB ;B M M;?d M;ÆB- çQÆM
 +TX
 L?QM; +MM; H9+ ç| - ?¼ F?-M; i? F?-M; F i i?9+ # [m MX h?€T M?B K pK GB T
 iS+ F?~M +'T- +QÐM; +? M?B K pK +?B Mi`M?X h'i +a GB T K æQ`M îH¢B i?€
 +? i? K ;B X L m F?-M; i? K ;B - GB T K æQ`M +'T ?B m #`F?'m i`W K¶B M;QìB
 i`WM; T?¢iX GB T K æQ`M +`M; + Q +'Ti?b #`i`W + -M; ?m•M +`M; M?B mX
 L?B K pK +?B Mi`M? F?~M +'T M?Q p"v `i Qi tm'i ?B MX *?d +| F?B HB M KBM
 M?B K pK KÊB imv M #® M?B K pK +QÐM; +? K¢M? M?Q p"v- M m F?-M; i? K ;B
 æ€K GQM; >¢Q h?-M imv ?B Mi¢B +| ç-v çO F?QaM ç|M; T?¢i- M?QM; ç•v H`+ -M
 hmv F?-M; iQM? S?K h`Ê F} bo >`M ok # Mi`QM; - M?QM; #¼M ?¼ imv i F?-M; Km
 a m F?B +MM; ç²M; #¢M i?aQ Hm" M- GQM; >¢Q h?-M ç M i?€T M?B K pK M?“M M
 +?Q i'i +a GB T K æQ`M # M;`v M;?d M;ÆB ?²B T?K+X *K i? M°B /mM; M?B K p
 +?Q i'i +aX
 "av M;QìB GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m ç m iK i"Ti`QM; ç¢B baM? iA
 hQ J½ hB M M?2 `,M; +QìB M|BX
 óL?B K pK +?B Mi`M? i?"i i®iX G½Q iY im pB KÈB i,M; F?-M; Qi- pW H9+ ç2K ç
 L|B tQM; ;½ +ÁM H`K ç°M; i€+ F?Q2 +Æ #„TX
 GQM; >¢Q h?-M M|BX
 óJ¼B M;QìB ç m ç M çO- p"v +?9M; i HB M tm'i T?€iX G•K >•K- i`QÊ+ K„i i´M; b®
 H`# Q M?B mîô
 G•K >•K F?-M; + -Mi` tûi- i`U+ iB T M|BX
 ó*ÁM +| ? B KQÆB b€m p¢M #®M M;`Mi€K i`,K ? B KQÆB # X h ç2K K°i Qi K iBM
 i F?-M; + -M #€M çB- +?Q M M H¢B i,M; K°i Qi + -M; ?m•MXô
 GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-mX

óh@i- +?9M; i çB i`mM; i•K ;B Q /`+?X S?ªB +?'T ?`M? F?~M + 'T M?B K pK +?B M
 ?B K F?¬M; +? M? H +? bQ pÈB M?B K pK aÊ >½B "B E?B m æ°M; # Q M?B mX J
 iB M- +?9M; i +?d +¬M ç HçB KQìB pçM +¬M; ?m•M ç i,M; + 'T GB T K æQ`M H
 +¬M; ?m•M- ?¬K M v i` M? i?O t`B ? i çBX æ M i`mM; i•K ;B Q /`+? `²B- +€+ M; Qì
 +?d ;BÈB ?çM + 'T >mv >Q`M; - QM; w +€B M`Q i?b H"TiS+ #€Q G•K >•K- F?¬M; +
 G•K >•K- M; QÆB T?K i`€+? FB K bQ€i- Qi M?'i T?ªB F?B M K¶B M; QìB +| i? ;B
 >Q`M; - i`QM; H9+ M`v F?¬M; i? iB i FB KX \*?QM? M; QÆB +kM; +¬M Km - `ä `²B
 óo•M; - çQ`M i`QîM; 5ô h`W h?ªB L?B ` - M, K M; QìB FB ç²M; i?ìB + Q ;B¼M; M|BX
 Jm +QìM; ççB i` M; #` B F?¬M; Km®M5 JQìB b€m pçM +¬M; ?m•M- +QB M?Q H`
 çO Km KQìB iBM? T?~KX æ•v +?QM? H` +?¶ i®i +O +¬M; ?m•MX
 L?"M M?B K pK `²B- GQM; >çQ h?¬M [mv i ç`M? i`QÈ+ çB Km i` M; #` H` HU +?ª
 ?B M M?B M F?¬M; +?d +| GB T K æQ`M #¼M ?¼- ç°B F?€+ +kM; M?'i ç`M? i`QÈ
 +?QM? KbM?X æB bÈK i?b +| i? +?¼M i?S i?Q+? ?ÊT +?QM? KbM?X
 oW çB ?QÈM; i`mM; i•K ;B Q /`+? GQM; >çQ h?¬M pW ?ÄB G•K >•KX
 óæ M /QÈ+ HQm i`[ i? M`Q\ô
 G•K >•K +QìB ?b ?b M|BX
 óo¬ +MM; bmM; i9+X æçB >²B GBM? æ M +| #®M KQÆB ? B pB M- h?` >mv i æ M
 KQÆBH, KX *ÂM +| H9+ i`QÈ+ i +? ` ? B HQçB ç M /QÈ+ - K°i +€B H` æçB GU+
 i /MM; K iBM? æçB •+ J H`KM; mv M HB m +?O v m- H`K` GB M h? h, M; GBM?
 æ M +| i? F?B M M; QìB /MM; HBM? HU+ i`QM; M?€v K„i HB M iB T +MM; K°i +?¶
 +?Q M? m- K m +?|M; +?mv M ?| i?"M? i?m°+ iQM? +O M; QìB T?|M; HBM? HU+X
 +O F} #BM? æçB •+ J X L?QM; i?ìB ;B M FûQ /`B F?¬M; [m€ # KQÆB ;B•v- ?ÆM
 Hmv M çQÈ+ ? B #°- K¶B +€B #ªv pB M- +| i? +?Q +?9M; i SM; #B M ? B H-MX
 +?9M; i - #ªv M; QìB HB M i? ?ÊT HU+ - HBM? HU+ +?„+ ?ÆM ? B pçM- +| i? çKM
 GQM; >çQ h?¬M M; ?B ?Q†+ M|BX
 óL?QM; b m F?B /MM; GB M h? h, M; GBM? æ M- M; QìB T?|M; i?Q+? HBM? HU+ M
 HU+ i`MM; FQ+? i?b b Q\ô
 G•K >•K ç„+ w M|BX
 óoB + M`v i ç½M; ?o [m - +?Q /M H` p'M ç •+ J i°+ F?¬M; i? ;BªB [mv i- i +| i?
 tQM; X oB + M`v HB M [m M ç M HB M ?ÊT /MM; /QÈ+ X L; QìB T?K i`€+? T?|M; HB
 GBM? æ M ç²M; i?ìB +ÂM +¬M /MM; K°i æçB GU+ æ M- ç2K i?•M i? #B M +QìM; i`
 FQ+? HBM? HU+ çQÆM; M?B M +kM; KçM? ?ÆMX GçB i? K GB M h? h, M; GBM?
 M; QìB iQ`M #° iK i" T ç M K°i M; QìBX S?K i`€+? T?|M; F„M, M; +| i? /U i?2Q ibM
 ç`M? iB T i?m M?B m QiX oQ /K H'v M, M; HU+ +O ççB + - /MM; æçB GU+ æ M+
 F?QªM; K°i pçM HBM? HU+X æ®B T?| #€i; B B H` i M|B #ªv #ç- M?QM; çKM; ç° i
 L?bM v ç„+ w- GQM; >çQ h?¬M +kM; #°i +QìBX
 ós2K ` M; QÆB iU F, H` +| M; mv M M?•MX hmv i F?¬M; Km®M F?2M- M?QM; F?¬
 H` i?B M i`BXô
 óP ? ? - ç| H` çQÆM; M?B MXô Zmª M?B M- +| M; QìB çQÈ+ ç M F?Q+? H HB M
 hQ J½ hB M +„K p`Q M|BX
 ó*| /QÈ+ + - +?9 w ?bM? iQÈM; - Gw >BM? ç MXô
 ó \>BM? M?B- >BM? M?B ç•m\ô G•K >•K H"TiS+ i?m HB K- H9+ i`QÈ+ ?m M? ?Q
 #B M i?"M? M; Q M M; Q½M M; ?2 HìBX GûM H HûM H9i M?bM tmM; [m M?- ibK ?b
 GçB M|B- [m M ? ;B[G•K >•K p`Gw >BM? [m K'v i?€M; +QB M?Q ç½ t€+ ç`M? `²
 ç m çB # [m M- i?ìB ;B M ;†T K†i F?¬M; M?B mX L?QM; G•K >•K /U p`Q i`€B F?¬

/˘v- i?¬M +¬M; +QÌM; ç¢B ð+? B K†ið- +m®B +MM; F?B M Gw >BM? i?W M?"M i?
ç2K ç M +?Q G•K >•K K°i +?SM; # M?- bÊ pÊ5 :†T T?ªB Gw >BM?- v iU M?Q +?m
+| T?ªB H˘ /B +?SM; #` Gw >BM? +QÌM; ?¬MX L?QM; +| i? F?ŠM; ç`M? H˘ v`˘i i®
Gw >BM? F?¬M; Qi ç M /QÊ+X L?QM; Gw >BM? F?¬M; Km®M HÊB /KM; v- K¶B H-
óh b€i5 G½Q i`¼+ - /€K ;¢i i - +QB +?WM; +| M;˘v H½Q iY +?Q ¬M; ,M i?m®+ ;Bª5
Gw >BM?- M´B ;B" M [m€i hQ J½ hB MX
hQ J½ hB M +QÌB ;B M M|BX
óhMv +˘m- B- i +| M;?2 Gw >BM? M|B- M" M; 'v ;?ûi M?'i M;QÌB F?¬M; ?B m M?
MB M ;B®M; çQ" M i`QÎM; +?9M; i - i•K HQÆM; i?B M- M°B i•K [m M; KBM?- H˘K M
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kdjX *?QÆM; Nk, h" T h? " Zm M UjV

.˘+? ;Bª, hBM? o†M
L;m²M,K2i`mv2MX+QK
a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb
G•K >•K ?W ? B iB M;X
óæ| +?ŠM; T?ªB H˘ ç M; M|B i b Q\ô
hQ J½ hB M M|BX
óL?QM; +˘m +| iWM; M;?2- +| +•m ;¼B H˘ KB M; M;QÌB çÌB i`,K HÌB M|BX L m +˘m
M|B F?¬M; +?WM; i +?d +| i? çB ibK Gw >BM? i`Á +?mv MX L?bM #° /€M; +˘m ?
i +ªB #B M` +˘m +| K'v #¢M ;€B +k- Gw >BM? +| iBM ? v F?¬M;\ô
ó«M; h®i- +QB M?Q ¬M; ;BÄB- + i?m Xô G•K >•K p K†i #B T?ŠM M;?B M; ç-m- F?
M[X
J'v M;QÌB F?€+ i?'v v M?Q p"v- ç m #"i +QÌBX
óG¢B M|B- ç¢B + - ?¬K i`QÈ+ GK+ >B M;?2 i #ªQ +| i? Hmv M GB M h? h,M; GB
#°- ` ;B€ K°i M;˘M +¬M; ?m•M- i" B HB m iU +?m" M #`X *˘m t2K- i M M ç²M; w ? v
GQM; >¢Q h?¬M M|BX
ó M? Hmv M ç M /QÊ+ M˘v +¬M i?ÌB ;B M # Q H•m\ô
G•K >•K M|BX
óE?QªM; KQÌB M;˘vX *?9M; i iW i?€M? i?"M? çB iB M imv M +?„+ H˘ M;²B t2 M;U
F?¬M; çªK #ªQ i?"M? +¬M;Xô
GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç-m- M|BX
óo"v +S i?Y çBXô
h` M +?B M i`QÌM; HU+ HQÊM; +€ M?•M `˘i M?Ä #ûX h? K K°i ç°B [m2M i?m°+ +
M? m- p"v b) ;B i,M; bBM? i²M +O ? B ç°BX >ÆM M[M?|K GK+ >B [m # i?€M;
#° HÊMX hmv F?¬M; i? bQ pÈB ç€K GQM; >¢Q h?¬M- M?QM; tûi i?'v # M GQM; >
T?€ HK+ ;B B- +?Q M M i` M i?U+ i +? M? H +? ;B[? B ç°B FûQ H¢B ;¬M K°i Qi
GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; Km i` M; #`X
h`QM; H9+ ?¼ M|B +?mv M ç½ ç M i`mM; i•K ;B Q /`+?X o"Q +Y `²B- #ªv M;QÌB i
K°i imv +kM; +| i` M; #` >mv >Q" M; M?QM; b® HQÊM; [m€ QiX h`QM; i¬M; ? B Qi
ç m H˘ +˘T >mv >Q" M;X *?d H˘ b® iB M i¬M; ? B M?B m ?ÆM i¬M; K°iX

.U p"Q H M? #`B + 'T ?B m- #<sup>a</sup>v M; Q`B i?¬M; [m i?O p i-M; ? BX ob iB i FB K i? i
` i b K i` M; #` i?Q+? ?ÊT K b M?X "ÎB p b K ¶B M; Q`B + -M #` b m M; i M; #` F?¬M; ; B
+ -M i` M; #` H` h` -M M? L?B X h W + | #` M K ¶M; i`B m ?Q € M i?9 J ¶+? æ•m`²B- M; ,
ç M i W J ¶+? æ•m X J` K m @M i, M; i?m°+ i Q M? b O M; p"i- M`M; +k M; F?¬M; + -M H`H
#^aM i?•M X "ÎB p"v- M`M; +?d + -M i b K i` M; #` + | i? i, M; + Q H B M? H U + - `M ç`M? i
H U + T?ÁM; M; U X

J` + -M #` b m M; i` M; #` i?b H` o Q Æ M; L; m v M L; m v M p` h Q J½ h B M X h Q J½ h B
i € + /K M; ?Q`M i Q`M H` H Q ¶B ?b M? +?B M b o- i m v ?B M i ¶B + ÁM K † + € Q +?Q`M;
+k M; +?Q i W M; K † + ; B € T- i` M; #` +?•M +?Q M? +k M; +?d + | *U G B M? h?¬M h?m
o k p` G•K >•K v m + -m i` M; #` F?¬M; [m € + Q- + | i?Q+? ?ÊT i?b H'v- F?¬M; + | +k

>Ä o•M h B M? +O G•K >•K ç½ K`B ç ¶B b Q H m v M F B K +?m v M K¬M i B M ?`M? +^aB
?Ä i?m°+ i Q M? + 'T ç d M? >m v >Q`M; X u + | i B M ?Æ M i`Q Ê + - € Q +?Q`M; i` M M; Q

*M M; ç²M; # ¶M i € +? ` - G Q M; > ¶Q h?¬M ¬K h?<sup>a</sup>B L?B ç B / ¶Q i -M; ? B X h`m M; i•K
+?B H`K ? B #° T?"M X :<sup>2</sup>K +?Q M? i`m M; i•K ; B Q /` +? # € M i` M; #` - p"i T?~K- p` i
#` - p"i T?~K X

G Q M; > ¶Q h?¬M i`Q Ê + M?b M i?Q Æ M; T?~K /Q i`m M; i•K ; B Q /` +? # € M ` X >„M ç` i
K°i M°B ; B € T X

o k F?Q +O h?^aB L?B F?¬M; + -M ç`B- / Q ; , K € K F B K + | M, M; H U + T?€ ; B € T- #^a
+ 'T >m v >Q`M; X h v i`€ B i?b i M v i?`B + | i? /M M; G m•M >²B F B K- i M v w K m @M ; F
L?Q M; T?Q Æ M; /B M T?ÁM; M; U H` ç B K v m +O h?^aB L?B X

h?'v ?„M ç B i È B [m -v- H" T i S + + | M?•M p B M +¬M; i € + +O i`m M; i•K ; B Q /` +? ç | M

ó*?"Q M; `B- t B M ?Ä B + | i? ; B 9 T ; b +?Q M; `B \ ó

G Q M; > ¶Q h?¬M M; š K M; ?o- M | B X

ó h K m @M K m M°B ; B € T + 'T >m v >Q`M; /`M? +?Q i?Q+? F?€+? - p` H Q ¶B i` M; b S

L?•M p B M +¬M; i € + ; "i ç -m- M | B X

ó s B M M; `B +?`i +?9 i X ó

L | B t Q M; ; ½ t Q v M; Q`B p"Q i`Q M; - H € i b m ç 2 K ` [m v M b ` X

ó h¬M F Q M? H B T K ; B^a- i p W K È B i` t Q M; - i -M; M`v + | M°B ; B € T T?M ?ÊT v m
@M + € B- i` M; b S + + | # + € B X J`B M; `B i m v M +?¼ M X ó

:½ p W M | B p W K Î ` [m v M b ` - H"i ç M i` M; + @ ç`M? - # M i`Q M; + | ; B È B i?B m i
b S + X

G Q M; > ¶Q h?¬M M„K i v h?^aB L?B- p W t 2 K ; B È B i?B m p W p B i i`Q M; H Á M; #`M

" @M M°B ; B € T + | ç † + ç B K `B M; - T?Q Æ M; /B M i`¼ M; ç B K F?¬M; ; B @M; M? m X
H`K +?O- M?Q M; i?Q+? ?ÊT i?Q+? F?€+? + | ?Ä i?m°+ i Q M?X " M i` M F?^aK #^aQ i

h?m°+ i Q M? +O h?^aB L?B `i ç † + # B i X L`M; F?¬M; T?^aB i?m°+ i Q M? M; m v M i @
i?b ?Š M H` i?m°+ i Q M? b € i /B i- i?"K +?Q H` i?m°+ i Q M? i Y p Q M; X æ•v +?„+ H` G
*?Q M M M°B ; B € T ?Ä i?m°+ i Q M? F?¬M; i?Q+? ?ÊT M`M; X

h`Q M; # + € B i?b +k M; + | K°i ; B @M; p"v- i`U + i B T #` i W #Ä X

*ÁM H ¶B ? B + € B- K°i H`i, M; +Q`M; T?ÁM; M; U- + | i? T?`M; ` H B M? H U + ?° i? -
M; m v M i @ ?° i?m š M X >Æ M M [+ ÁM F K i?2 Q K°i F„M, M; i M F B M + @- M°B ; B € T
v m ? ¶B- ç O i?W M?"M # ç Ê i +¬M; F Q +? +O +Q`M; ; B<sup>a</sup> H K + ; B B K` F?¬M; ç M K

*ÁM + € B F?€+ i?b M; ?B M; p i Q M? +¬M; F Q +? +O i?Q+? F?€+? - + | ?B m [m^a +Q`
i?m°+ i Q M? +?d + | + € B M`v- M?Q M; + | i? i`Î i?"M? i` M; #` >m v >Q`M; - + | i? i?"
i K H B M?X P i M?"i + | i? ; B 9 T i?Q+? F?€+? i, M; H U + +¬M; F Q +? ; 'T ? B- # X

GQM; >¢Q h?–M ¢2K i€+ /KM; ? B i` M; #` M|B +?Q h?ªB L?B tQM;- ? B M;Q|B w
h?–M ¢QÆM; M?B M M;?B M; p #°;B€T T?ÁM; M;U F?–M; b B- h?ªB L?B i?b +?½
"ÎB pb h?ªB L?B F?–M; i? M;?2 +kM; F?–M; i? M|B- ;B[? B M;Q|B ;B Q HQm +
+?[i`QM; i vX æ M; H9+ ?¼ i` M? Hm"Mi?b ¢°i M?B M b m HQM; p M; H M i? M?
óSBM ?ÄB- H" GQM; >¢Q h?–M ¢Q`M i`QÎM; T?ªB F?–M; \ô
GQM; >¢Q h?–M #ªM M,M; tQ v M;Q|B- +?d i?'v b m HQM; KbM? H" K°i i? M? MB
M"v HÈM im´B ?ÆM ?„M M?B m- i?Q¢i M?bM F?QªM; ? B KQÆB #ªv- ? B KQÆB i€
h? M? MB M /€M; M;Q|B + Q iQ- + Q ?ÆM GQM; >¢Q h?–M K°i +€B ¢–mX hmv ?E
?Q`M iQ`M T?€i /K+- M?QM; i?•M + Q +kM; ;–M K°i Kûi i€KX *?QM? H" M|B i? M
hB MX
L?QM; v F?–M; +| F?Q i? ?MM; ?´ M?Q hQ J½ hB MX o B `°M; HQM; /"B- b®M; HQ
?ÆB i?Î –M ?Á M?Q M?½X
*MM; GQM; >¢Q h?–M ¢SM; +?mM; K°i +?¶- Km®M M; M; #^M; #° /€M; ¢ T i` B +
M?QM; p` M"v imv i ¢®B +| i? M|B /€M; p ?B M H" M?X E?m–M K†i ?ÆB i`ÁM- €M
+?Q M;Q|B F?€+ +ªK ;B€+ +?•M +?'iX
ó*?"Q- M;QÆB H" \ô GQM; >¢Q h?–M M;?B ?Q†+ ?ÄBX
h?"M? MB M +?•M i?"M? M|BX
óh H" ¢Q`M i`QÎM; GB T K æQ`M b® i€K +'T ?B m- i i M h`QÆM; S?|M; S?|M;X
i`QÎM;- +| i? +MM; + "m M|B K'v +•m F?–M; \ô
L;?2 ¢ M +?[b® i€K +'T ?B m- GQM; >¢Q h?–M #ªM M,M; M?Qm K"vX aU pB + ¢½
?–K M v p` M"v ¢ M ibK T?B M T?S+\ L?QM; +kM; F?| i`€+?– /M b Q H" KQ|B p¢M
+kM; F?–M; i`M ¢`M? ¢QÊ+X
óh?b` H" h`QÆM; ¢Q`M i`QÎM;- +?"Q M;QÆB- i H" GQM; >¢Q h?–MX sBM +S M|B
HÁM; ?ÆB ¢Q€M ¢QÊ+ M?QM; i?€B ¢° H T?ûTX J†+ F ;B[? B # M +| ?B K F?Q
GB T K æQ`MX
h`QÆM; S?|M; S?|M; M|BX
ó>–K M v i ¢ M H" ¢ tBM H¶B GQM; ¢Q`M i`QÎM;X *€+ M;Q|B +ÁM +?Q iÈB5ô
*•m +m®B H" F m M;Q|B b m HQM; vX h`QM; +?ÈT K„i- F?m–M K†i +?'i T?€+ +| p`
> B M;Q|B +| +?9i F?–M; + K HÁM; ¢B iÈB i`QÊ+ K†i h`QÆM; S?|M; S?|M;X L?bM
M;Q|B M"v b„+ K†i #B M F?| +QBX æ| +?ŠM; TªB H" H½Q L;k- H½Q GK+ +O GB
h`QÆM; S?|M; S?|M; /MM; €M? K„i` ?B m- ? B M;Q|B F?QK HQM; ?"M? H pÈB
+Q|B F?´ M|BX
óSBM H¶B- GQM; ¢Q`M i`QÎM;- +?9M; i F?–M; M M HW ;¢iX *?9M; i b B `²B- tB
+?mv M M?Q p"v M[- tBM + "m i? i?S +?QXô
GQM; >¢Q h?–M H„+ ¢–m- M|BX
óaU pB + ¢½ [m X >ÆM M[H" +€+ M;Q|B +?"m i?B i i?ÁB- b Q +| i? ¢ ? B p` ¢ M
h`QÆM; S?|M; S?|M; M|BX
óE?–M;- M?'i ¢`M? TªB tBM H¶BX o®M ¢½ Km®M ¢ M [m'v `–v GQM; ¢Q`M i`QÎM
M?" +€+ M;Q|B i`2Q #B M # [m M- +?Q M M KÈB +?ìiÈB #•v ;B|X *ÁM p ?¼ i?m
¢9M; i°BX L?QM; +kM; H¶B i¢B i - F?–M; [mªM Hw i®i #¼M ?¼X G`K ¢Q`M i`QÎM
i`€+? M?B KX G–M M[ ?QÈM; GQM; ¢Q`M i`QÎM; i¢ H¶BXô L|B tQM; v +kM; i?'T M
H½Q L;k- H½Q GK+ M;?B K i9+ ?ÆM M?B m- +9B ¢–m +?QM KQÆB ¢°X

h?€B ç° #°v` - i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?-M 'M iQÊM; GB T K æQ" M b® i€K +'T ?
>„M p°B p" M; iB M H M çÐ H'v h`QÆM; S?|M; S?|M; M|BX

óh`QÆM; çQ" M i`QÎM; - M; QÆB çWM; H"K p"v- K¼B +?mv M ç½ [m Xô

h`QÆM; S?|M; S?|M; i?ŠM; b®M; HQM; - i?Î /°B K°i iB M; - M|BX

óL|B` F?-M; bÊ GQM; çQ" M i`QÎM; +QÌB- ç°B GB T K æQ" M +?9M; i +?d bÊ +Q
æQ" M tmB t Q M?'iX " M ç-m H9+ +?9M; i KÊB H" T çQ" M F?-M; H•m- ;†T T?ªB iB
iU M?Q ? B M; QÌB FB iWM; H"K- bmwi F?B M çQ" M i M pÐX a m ç|`'i F?-M; /
tªv` +?mv M H-M M°vX L|B i?"i- +| K'v H-M i Km®MiW #Ä p`i`Q çQ" M i`QÎM; M
Î +?mM; i?ÌB ;B M H•m- K¼B M; QÌB ç m +| +ªK ibM?- b Q +| i? M|B #Ä H" #Ä\ :B|
?M i?2Q M; QÌB- i ç½ /¢v /¶ H¢B #¼M ?¼Xô

GQM; >¢Q h?-M FBM? M; ¢+X h?b` ?¼ +kM; iWM; #` HW X hmv ?„M 'M iQÊM; F?

*MM; #®M KQÆB ? B ç°B GB T K æQ" M ?" M? ç°M; - +ÁM +| K°i ç€K iBM? M?m i çB M- i' M; b' +?d F?Q^aM; M,K M;"M- i?m°+ GK+ æ¢B h?€M? æB M- M?QM; i?U+ M; ÌX h`QM; ç| pB M [m•M E} ao h?€M? æB M T?€B ` H" K¢M? M?'i- /Q i?€M? F} i iB T i?®M; bQ€B ç°B F} bo K°i i`, K M; QÌB- iQ" M #° /Q E} ao h?€M? æB M i?'i; B B E} ao h?€M? æB M i`QM; ç°B M"v iQ" M #° ç m H" "Q L; •M *Æ hÁ F} boX "¼M ?¼M +?QM? +O E} ao h?€M? æB MX hW ç| +| i? i?'v ç M h`M L K [m M M; mv +Æ HÈM E} ao h?€M? æB M i?€M? F} bo i`QÎM; >"M E?B K +kM; H" i' M; +?d ?mv H-M ?"M ç°B GB T K æQ" M- M,K M;"M pB M [m•M iBM? M?m iW GK+ æ¢B h?€M? æB M iQ GQM; >¢Q h?-M p" ç²M; #¢M H M t2 +| b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B mX >¼M ?"M çQ i?2Q ç¢B ç°B ?QÈM; h`M L K [m M- +K i? M?B K pK +?B M i` M? i?b iÈB h`M L T?•M T?®BX

"ÎB pb i?€M? i?"M? Î i`mM; #° HB M KBM? i?€M? çB M- #ÎB p"v iW i?€M? i?"M? +€+? F?-M; F?€+ #B i K'vX .QÈB iBM? ?m®M; ?"M? [m•M ;'T- F?-M; K'v M;"v ç¢ +€+? h`M L K [m M F?Q^aM; M;"M /†KX

L?QM; +?d iÈB ç•v i?-B- iQ" M ç°B pB M [m•M F?-M; F?Q #¶M; #B M i`-K i`¼M; > /†K- ?¼+| i? M?bM ç M T?QÆM; t /•M; H M F?|B bQÆM; - ?QÈM; ç| +?QM? H" h` h?€M? F} bo i`QÎM; >"M E?B K T?ªM SM; `i M? M?- H'T iS+ ` H M? ?"M? [m•M K iU KbM? /šM çQ" M E} ao h?€M? æB M- p" #®M GB T K æQ" M + 'T pQÆM; çB i`QÈ+ # +?B +t2 F?-M; #B i H" i?"M? pB M GB T K æQ" M + 'T K'v t-M; ?QÈM; h`M L K æ€K GQM; >¢Q h?-M iW +Y b' t2 M?bM ` - T?Q i`QÈ+ i`QM; #ªv +?B +t2- T?|M h®+ ç° M?Q çB M t i- Qi M?'i im pB i` M i?'i; B BX h`QM; ç| b€m M; QÌB # M i`QM +?d i?'v #|M; /€M; t M?X

óL m T?ªB ç€M? M? m- #|T +? i Hk K i°+ M?½B +QM5ô hQ J½ hB M p K†i ?QM; T i M ?B m +?B M +?QM? ?B mX

J°i çQÌM; çB iÈB- #ÎB pb ?"M? [m•M p°B p½- M M K¼B M; QÌB ç b® Î i` M t2 M; U - #B i H" hQ J½ hB M KÈB +| çQÈ+ Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q" M- bÈK F?-M; i? FB K *?B æ¢B GU+ >Q" M i?Y M; ?B K mv HU+ K°i H-MX æ®B iQÈM; i?U+ M; ?B K çQÆM

L M M|B b Q ç•vX E?B hQ J½ hB M M„K tB M; tQ+?- mv HU+ +O Zm M; *?B æ¢B G ` i?b- GQM; >¢Q h?-M /U p"Q F„ M,M; M,M; T?K h?€M? h?mšM h?m"i +O >mv > H¢B i? K p"Q h?-M L; U h?mšM +O KbM?- KÈB KB M +QÐM; +?†M H¢B çQÈ+- M? bmwi M[ M; ½ [m}- ? B i v i ` -MX

æQÆM; M?B M b m K°i FQ+? FB - hQ J½ hB M Km®M T?€i ` + -M; FQ+? mv HU+ M

aÎ /o +| i? T?€i ?mv ` mv HU+ HÈM M?Q p"v- i?"i bU H" /Q Zm M; \*?B æ¢B GU+ M| +| F„ M,M; T?K S?'M hQ€B bS+ # "i bB m K¢M?X >ÆM M[ F„ M,M; M"v poM? pB æ¢B GU+ >Q" M- # M i`QM; Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q" M i?-M; [m K iBM? +| i? iU i`QM; F?-M; F?QX *?Q M M F„ M,M; S?'M hQ€B M"v i?"K +?Q F?-M; + -M iB m ? C

æ€M; bÊ H"- F„ M,M; S?'M hQ€B p" Zm M; *?B æ½M; .¢M; /Q GQM; >¢Q h?-M b€ i`MM; çB TX \*| i? M|B H" HY MQÆM; ;B| i?'B- mv HU+ i`MM; çB T- M; v +ª GQ F?-M; M'BX

a m H-M i?Q M; ?B K ç| - hQ J½ hB M bÈK M-M M Q- Km®M ç2K K i°+ ç M i?Y pk v m +? i Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q" MX L m F?-M; TªB F?-M; ;B M i`QM; t2 +| ?¢M #®B b„i i?ûT M"vX

>"M ok M|B pÈB GQM; >¢Q h?-MX

óæQ" M i`QÎM; - + "m M|B t2K # +?B +t2 M; U T?Q i`QÈ+ H" GB T K æQ" M + 'T K' GQM; >¢Q h?-M M|BX

ó*?„+ H¨ + 'T ç Xô

>¨M ok +| +?9i ?QM; T?'M M|BX

óo"v +| ? v F?¬M; + 'T / M? ?B m\ :B®M; M?Q H9+ i`QÊ+ +?9M; i ÎE?m J [m M ;†T
F€FB \ô

GQM; >¢Q h?¬M H„+ ç¬m M|BX

óE?ª M,M; F?¬M; HÈMXô

G•K >•K ÎK°i # M M|BX

ó>ŠM H¨ F?¬M; +| F?ª M,M; KÈB ç9M;X GB TK æQ¨M + 'T / M? ?B m F?¬M; iB T
KBM?X "¼M ?¼ ç m H¨ M;QÆB ?MM; +?•M +?QM? +O HB M KBM?- +kM; b) F?¬M
GB TK æQ¨M + 'T / M? ?B m M?'i ç`M? H¨ im pB + 'T +?QM- M?QM; im pB +Ym ;B
GB TK æQ¨M + 'T / M? ?B mX h?2Q i i?'v- i`QM; # +?B + t2 M;U +?„+ H¨ GB
[m i?U+ HU+ F?€+ M? m K¨ i?¬BX *?B + t2 M;U ç^M; i`QÊ+ `i +| i? H¨ b€mp` +
GB TK æQ¨M +QÎM; ç¢BXô

oQÆM; L;mv M L;mv M ;"i ç¬m M|BX

ó*| /QÊ+ + M|B F?¬M; b BX G'v i?U+ HU+ M?Q +?9M; i - +?Q +?„+ H¨K çQÊ+ +?C
+`pk i?¬BX \*| i? ;B i M?B m Qi i?bi®i`²BXô

L¨M; ;€B ?B m +?B M M¨v5 J°i +?9i +kM; F?¬M; i?m hQ J½ hB MX

> B iB M; ç²M; ?² b m- F?B pB M [m•M `®i +m°+ ç M h¨`M L K [m M- ç€K GQM; >¢
b Q HB M KBM? F?¨M + 'T ` M?B K pK +?B M i` M?X

>¶M ?ÊT F?|B ç†+ p¨ KMB K€m iQÆB i`QM; iB M; +?ûK ;B i "T p¨Q K†iX *?d KÈB tr
>¢Q h?¬M #B M i`¬K i`¼M;X "ÎB pb ?„M FBM? ?½B M?bM ç M- i´M; +°M; +| KQÏB
+ QX "av KQÆB ? B h`K J h?¬M +O K i°+ F?¬M; M;ÏiÈB KQÏB ? B p`\
E?|B ç†+ iW h¨`M L K [m M /•M; H M- iB M; +?ûK ;B i çBM? i B M?S+ |+X E?¬M;
h¨`M L K [m M- t2K ` iÁ ?MM; [m M M¨v F?¬M; i? i?O M´BX

Zm M +?d ?mv i¢K i? v i? >¨M E?B K +?d ?mv pB M [m•M H"TiS+ ` H M?- i'i +ª
M?"T +?B M ç'mX oB M [m•M GK+ æ¢B h?€M? æB M i?b /Q [m M +?d ?mv K¶B i?€
h¨`M L K [m MX

*| H) #ÎB pb H9+ i`QÊ+ >¨M E?B K K M; K°i ç€K pB M [m M çm´B iÈB h¨`M L K [m
KÎ`°M;X GQM; >¢Q h?¬M KÈB +?m¨M #` K M; çQ¨M ç°B p¨Q i?"M? ç½ #` ;¼B H¢B

ó>¢Q h?¬M5ô GK+ >B- Gw >BM? p¨ i?"M? pB M GB TK æQ¨M b® ? B KQÆB ? B +
GQM; >¢Q h?¬M iK ?ÊTX

E?¬M; +?d +| ?¼- .QÆM; o,M *?B m /šM i?2Q GB TK æQ¨M b® ? B + 'T bo- p¨ æ
b® # + 'T bo +kM; p•v [m M? H¢B ç•vX

GK+ >B K m +?|M; çB iÈB i`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?¬MX

ó>¢Q h?¬M- +?9M; i H9+ i`QÊ+ ç½ ?ÊT i€+ [m2M i?m°+- H¬M M¨v +kM; +MM; çB +
+"m +?d ?mv- imv i ç®B H¨K i?2Q K M? H M? +O +"mXô

:½ M|B i? M? •K F?¬M; HÈM- M?QM; HÏB `i FB M ç`M?- +?ûK çBM? +?†i b„i- i?€B
.QÆM; o,M *?B m p¨ æQ¢M R+ +kM; K m +?|M; çB iÈBX .QÆM; o,M *?B m M|BX

ó>¢Q h?¬M- #®M ç°B +?9M; i ç m H¨ h•M GB TK æQ¨MX hbM? ?m®M; +O h¨`M
M?QM; `i +| i? b) ;†T T?ªB +QÎM; ç`+?¬ +MM; M? m ?¨M? ç°M; M?ûô

æQ¢M R+ ;"i ç¬m- #B m i?` ç²M; w HÏB .QÆM; o,M *?B mX

"¼M ?¼ ç m H" F} bo Qm i9 +O E} ao h?€M? æB M- çQÆM; M?B M`'i i?¬M; KBM?>
>¢Q h?¬M H¬M ç¬m H"K M?B K pK i`^B [m +€B ;bX L?QM; .QÆM; o,M *?B m H'v
+?O HB M KBM? i?€M? çB M- ?ÄB i?,K GB T K æQ" M çB i?2Q ç€K GQM; >¢Q h?¬
p`M ç M"v imv i F?¬M; F?| F?,MX

E?B ?¼ i?'v GB T K æQ" M b® #®M +`T bo H2Q H M t2 M;U ç€M? b® ? B KQÆB
*?B m p" æQ¢M R+ +U+ F€`mM; ç°M;X

æ•v H" +| +?mv M ;b\ æ€K GQM; >¢Q h?¬M H9+ ` M Hmv M +| b® HÈM +¬M; ?m•M
o,M *?B m i?"K +?Q M;?2 çQÊ+ M?|K GK+ >B ç†i Km K°i ç€K h?€M? GBM? æ M i,
.QÈB ibM? ?m®M; M"v- M m .QÆM; o,M *?B m p" æQ¢M R+ F?¬M; T?€i ?B M +?n
>¢Q h?¬M i?b H" ç² M;m`²BX G¢B i? K H9+ ç¬m M?B K pK` M Hmv M- GQM; >¢Q
H Qm i9- i`QÊ+ K„i ibM? ?bM? h`M L K [m M F?¬M; `ä`M;- ? B M;QìB iQM? F K
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

kddX *?QÆM; N9, >mv i *?B M h`'M L K Zm M URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a?`2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GK+ >B M?Qm K"v M|BX

ó> B p`- M?Q p"v F?¬M; i®i H„KX L m #®M GB T K æQ" M +?9M; i +MM; K°i +?¶
M?Q p"v KK+ iB m +kM; HÈM- `i / ?`T /šM +QìM; ç`+?5ô

.QÆM; o,M *?B m KdK +QìBX

óGK+ ?mvM? M|B b B`²B- +?9M; i i" T i`mM; ?"M? ç°M; F?¬M; M;?o H" /€M b€i M
+?WM; ;BMK H" çQÊ+ ô

GQM; >¢Q h?¬M i?'v K'v GB T K æQ" M F?€+ ç½ p"Q i?"M?- +„i M; M; M|BX

óL m ç½ p"v i?b K¼B M;QìB +MM; p"Q i?"M? çBX E?B ;†T T?ªB M;mv ?B K- ?ûi /`E
æ`B i` M; #` ô " +?[b m H" ?„M M|B pÈB ç²M; #¢MX

E iB T- /QÈB €M? K„i Km®M`Èi i`ÁM; +O # ç°B GB T K æQ" M- M;mv M #ªM i`
? B KQÆB K®i +`T ?B m #ªv M;QìB ?Q H tQ v M;QìBX hWM; #° i` M; #` +`T >mv >
HU+ / Q ç°M; i`QÊ+ b m K†+ i` M M;QìBX

h`QM; ç| F?B M M;QìB +?'M ç°M; M?'i çQÆM; M?B M H" GQM; >¢Q h?¬MX >mv >Q
>Q" M; h?€M? h?mšM""B- H¢B i? K G K ok- Zm M; S?M .mM; H'T H€M? [m M; K M
>Q" M; K†+ p"Q M;QìB- F?B M M;QìB i`mM; ç°M; F?¬M; ;b b€M? #^M;X æ†+ #B
p" >mv >Q" M; h?€M? h?mšM""B +MM; i` M; #`- iªM` K°i i¬M; b€M; €K FBK M?B
L,M; HU+ b€Q i` M; , >mv >Q" M;- ç½ i?"M? ?bM?X

>ÆM M[GQM; >¢Q h?¬M [m,M; Zm M; S?¢i +?Q >"M okX J°i KbM? ?„M ç½ H'v` #
>Q" M;X

a€m M;QìB GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m- i`W h`¬M M? L?B ¬K ?2Q
i` M; #`;b- +ÁM H¢B K¶B M;QìB Qi M?'i +| K°i #° +`T >mv >Q" M;X

*MM; tm'i i?•M H" h•M GB T K æQ" M- K„i i?'v ç€K GQM; >¢Q h?¬M K†+ i` M; #`
K„i\ .QÆM; o,M *?B m ?•K K° Mm®i MQÊ+ KB M;- ç²M; i?ìB i`QM; HÁM; i?¬K ;"Q
+¬M; ?m•M ?¬K #[i?„M; çQÊ+X *? i iB iX G¶i Q5

GQM; >¢Q h?–M +kM; #B i #¼M ?¼ #B m ?B M ?ÆB ;•v +?9 w- M?QM; b„T ¢®B K†i
F?–M; `ä- +K+ /B M ?¶M HQ¢MX "¼M ?¼ +–M H`K F?–M; T?ªB ;B i M?B m Qi F
i`QÌM; `®B HQ¢M M`vX .QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; ¢| - b Q +| i? ;B'm /B K i?U+ HU+

óæB i?–B- p`Q i?`M?Xô

"®M ¢°B iB M p`Q i?`M?- imv .QÆM; o,M *?B m p` æQ¢M R+ F?–M; iÄ `ä i?€B ¢°
+?¼M i?2Q GQM; >¢Q h?–M- +?ŠM; [m ?¼ F?–M; #B m ?B M ` `ä `M; M?Q GK+

> B ¢°B GB TK æQ`M +O .QÆM; o,M \*?B m p` æQ¢M R+ Qi M?'i +ÁM #ªQ i`b i`
GK+ >B H¢B F?B M GB TK æQ`M b® ? B KQÆB ? B +'T ?B m +O KbM? i`U+ iB
p`Q ¢°B GB TK æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B mX

h?mšM +?B M bo æB M u M ¢B i`QÈ+ - i?ŠM; iÈB # M +¢M? GQM; >¢Q h?–M- Gw
"¢+? >B m J¢+- .`+? Zm•M # M; QÌB F?–M; 2 / +?mB p`Q ;B[¢°BX *| Gw >BM? p`
?bM? F?–M; ;B M /mM; M¢T +kM; #B M HÈMX i?Q+? F?€+? >`M æ¢Q i?b`M i?•M
+?QM? H`b) T?®B ?ÊT >`M ok iB M ?`M? T?ÁM; M; UX

GQM; >¢Q h?–M ¢B T?Q i`QÈ+ - +äM; h?ªB L?B i` M HQM; X o®M GQM; >¢Q h?–M
i`QM; >mv >Q`M; h?€M? ;B€T- M?QM; h?ªB L?B F`+? HB i iW +?®B- +?d ¢²M; w
HQM; X hmv M`M; ¢½ K'i iS +ªK- H`K Gm•M >²B h?€M? L[- #` Gm•M >²B GBM? G– ?
?Q`M iQ`M K'i ¢B bS+ +?B M ¢'m5

G9+ M`v h?ªB L?B H†M; v M /U p`Q HQM; GQM; >¢Q h?–M- M`M; iU M?Q F?–M;
[m v [m M? ?–M; GQM; >¢Q h?–M- ? B i v –K +´ ?„M- +® ;„M; F?–M; ¢ KbM? ªM
¢°M; +O GQM; >¢Q h?–MX

E} bo p` i?Q+? F?€+? T?®B ?ÊT imv `^M; F?–M; Qi- M?QM; ` +?B M i`QÌM; iU
F?€+ H–M ¢–m iB M ;†TX L?QM; F?–M; B ?ÄB +€B ;bX "¼M ?¼ ¢ m i?'v i?U+ HU
M`M; `9i HmB- [m€M [m•M i?B ¢'m imv M +?¼M GB TK æQ`M H` B i?b`'i F?| M|

hB M p`Q h`'M L K [m M `²B- GQM; >¢Q h?–M #ªM M,M; M; ~M; ¢–m M?bM F?–M; i`

G9+ M`v #–m i`ìB tm'i ?B M K°i ?bM? ªM? F€ /B mX *€+ HQ¢B [m M; K M; î i` M
¢°M; - iU M?Q H` p– b® T?€Q ?Q i` M #–m i`ìB t M?X

æ| ¢QÆM; M?B M F?–M; T?ªB T?€Q ?Q - K` H` MÆB F`+? +?B M /[ /°B M?'i i`QM
+'T +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? ¢ m i¢B ¢|X hmv F?–M; t2K `ä ibM? ?bM? i` M i`ìB- M
+ªK ;B€+ ` - ¢€K >`M E?B K ¢9M; H9+ +?¢v iÈB- +K+ /B M i` M ¢| +?„+ H` i¢K i?ìB
F?QªM; i?ìB ;B M M; „M- # M HB M KBM? i?€M? ¢B M +| i? +?®M; ¢QÈ+X

"¼M ?¼ /M b Q H` iW ?"m T?QÆM; iB M p`Q h`'M L K [m M- K i°+ +ÁM F?–M; ;B i
i?` +?Q M; QÌB i +ªK ;B€+ •K H½M?- iB m ¢B mX h` M ¢QÌM; F?–M; +| K°i M; QÌB i
?¼ pW KÈB p`Q i?`M?X S?Q t - +| F?–M; Qi T?ÁM; ®+ ¢ M; i?B m ¢®i ?WM; ?U+
K€m i M? "T p`Q K†i- F?B M M; QÌB #m²M M–MX

.QÆM; o,M *?B m p` æQ¢M R+ K M; ¢Q`M ¢°B iB M p`Q i?`M? `²B- H"TiS+ +?B
+MM; ¢°B GQM; >¢Q h?–M ;B[i? i K ;B€+X G9+ M`v i`QM; HÁM; ?¼ +| +?9i M; ?
GK+ >B ¢½ i? ,M; H M +'T ?B m- M?QM; GK+ >B ?Q`M iQ`M + K M; mv M ¢2K ¢°B K
>¢Q h?–MX *?QM? H` M|B- ;½ ?Q`M iQ`M ;B Q [mv M ¢B m ¢°M; ¢Q`M ¢°BX h?"K +
i?m°+ +O GB TK æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B mX æ•v F?–M; +?d H` ? B +?|

GQM; >¢Q h?–M ;¼B ` >¢Q L; mv i- F?B M M| ¢SM; î +?QM? ;B[ ¢°BX h`–M M?
M?B M M; ²B i` M HQM; >¢Q L; mv iX *ÁM p ¢€K GK+ >B i?b F?–M; +| Qm ¢½B M?C
M +¢M? >¢Q L; mv iX

J¼B M; QÌB iB TiK+ iB M H M i`QÈ+ - KMB K€m i`QM; F?–M; F?Q +`M; #B M M²M;
ibM? ?m®M; i` M +?B M i`QÌM; - i`QM; HÁM; F?) `mM; ¢°M; X æ•v F?–M; T?ªB bÈ
HBM? ?²MX

h?"i bU [m€ i?ªKX

"i+S+?B M i` M? M`Q iB M p`Q ;B B çQçM ç'm i` M T?® t€ ç m H` ;B M M M p` i
 # M F?¬M; +| F?ª M,M; ?`M; T?K+- b) ç€M? ç M F?B +?d +ÁM HçB K°i M; QÌBX
 æçB [m•M K i°+ +?B K Qm i? ?ÆM- K†+ F H` i` M i`ÌB ? v /QÈB ç'i- +?9M; Qi M?
 hQ`M #° T?çK pB h`M L K [m M ç m i`M M; "T ççB [m•M K i°+X
 GB M KBM? i?€M? çB M +€+ +?B M bo b® HQÊM; i?B m i?®M M?B m- M?QM; #½
 i?"K +?Q H` ,M;- +SM; `„M +?®M; ççB [m•M K i°+ t•K M?"TX
 J€m ç"K ç†+ M?B K çÄ +?B M i`QÌM;- K†+ F H` i` M i`ÌB ?Q†+ /QÈB ç'i- i?"K +?Q
 ç M +ªK ;B€+ QÈi €iX
 L²M; ç"K HBM? HU+ / Q ç°M; F?B M T?çK pB +?B M i`QÌM; M`v +€+ M; mv M i® K
 hMv i?ÌB +| i? i?'v i v +?•M +K i i` M F?¬M; i`mM; iS i€M- iB M; ;"Q i?ûi- iB M; ?û
 `d b„T +? i- i?S M`Q +kM; F?B M M; QÌB +?'M ç°M; X
 h`QM; F?¬M; F?Q p` ibM? +ªM? M?Q p`vX J†+ F H` i`-K´M M?Q GQM; >çQ h?¬M
 J½ hB M- K„i K¶B M; QÌB /¬M #B M i?"M? çÄX h'i +ª bÊ ?½B ç m #ÎB pb i`QM; i?•M
 +m²M; K`tm i MX
 " ç-m- ç´K €m i,M; i? K b€i F?QX J` H9+ M`v- F?¬M; +-M M|B- T?¬M b€i F?Q ç½
 óG M5ô GQM; >çQ h?¬M +?Êi [m€i K°i iB M;- /šM ç-m bªB #QÈ+ t¬M; ` M; Q`BX
 M?Q +k ;B[HçB Hw i`QX óJ¼B M; QÌB ;B[ i`"M ?bM?Xô
 G9+ M`v ?„M +| F?ª M,M; T?•M T?| +kM; +?d +| M?Q p`vX
 S?"T
 h?•M i? K°i +?B M bo M?•M HQçB #` K°i h?` >mv i *m²M; J tû M€iX J€m iQÆB
 S?ÁM; imv M +O M?•M HQçB +kM; #ÎB p`v K`tm'i ?B M H¶ M?Ä tQmX L,K L° " i
 M?•M +Æ ?°B M`v t¬M; H MX
 GQM; >çQ h?¬M imv M +?¼M +?¶ M?"T +?B M i`QÌM; +kM; +?QM? H` ç•vX "ì ç K`
 #` F ç`+? T?€ i M i`"M ?bM?- +| F?ª M,M; b) F?¬M; i? +Sm HçB çQÈ+X
 J°i pÁM; [m M; ?Q`M p`M; iW /QÈB +?•M GQM; >çQ h?¬M F?m +? i€MX hQM LB i
 hS- *QÌM; EQ+? [m M; ?Q`MX " ççB [m M; ?Q`M +| i? M?€v K„i # Q T?O iQ`M ç
 KQÆB ? B +'T ?B m # M i`QM; X
 h?` >mv i \*m²M; J Î i`QM; K i°+ H` +?OM; i°+ +?B M ç'm çB M +m²M; M?'iX *QM
 pW tû M€i +?B M bo M?•M HQçB K„i i?'v GQM; >çQ h?¬M H Q ç M- `®M; H M K°i
 i?ŠM; ?QÈM; GQM; >çQ h?¬MX
 P`M?5
 S?€i ç°M; h?mšM ""B F K i?2Q F„ M,M; h?€M? h?mšM h?m"i- ç²M; i?ÌB +ÁM T?€i
 h`MM; +O GQM; >çQ h?¬MX h` M; #` +'T >mv >Q`M; #¶M; +?®+ H|2 b€M; M; ÎBX
 J°i i-M; b€M; i`„M; tm'i ?B M i`QÈ+ h?mšM ""B- ?| i?"M? ç² €M ?bM? i?QB b€m
 GQM; >çQ h?¬M i? tmM; T?QM; #¶M; #B M i?"M? æ°i EQ+?X h`QM; iB M; -K p i
 /B M p +?çKX
 *m²M; J i?•M i? iQ HÈM p`v K` #` ?„M çKM; # v` X S?Q b m K°i +QM *m²M; J H
 G K ok- Zm M; S?M .mM; i`QM; i v T?ªB +O GQM; >çQ h?¬M H|2 iB b€M; ?mv M H
 T?O *m²M; J X .B i J h?B KX
 hB M; +?|B i B T?"T T?"T - .B i J h?B K pb Zm M; *?B æ½M; .çM; K` +| HU+ tm
 æ€K *m²M; J b Q +| i? Mû i`€M? +¬M; FQ+? M? M? M?Q p`vX hWM; +€B i?•M i?
 h?B K tB M H'vX J€m iQÆB iW i?•M i? +?9M; #„M `X
 æWM; [m M- GQM; >çQ h?¬M F?¬M; T?ªB K°i KbM? +?B M ç'm5

EBK ?²M; b„+ ;B Q M? m- h?"T hU h`ªK tm'i ?B M5 Gw >BM? im pB ç½ p"Q M;k ;B
h?9 æ` L;K+ J B E?¬B T?€i mvX æ¬B i`¼M; FB K ?Ä /B K +O Gw >BM? +| HBM
#º+ T?€i bS+ +?B M ç'm K¢M? K)X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kd3X *?QÆM; N9, >mv i *?B M h`'M L K Zm M UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

G9+ ç-m GQM; >¢Q h?-M i`mv M /¢v Zm M; *?B æ½M; .¢M;- Gw >BM? p" oQÆM; L
;B M M MX L?QM; #¼M ?¼ i?"i bU FB M i`b çB iÈB- F?¬M; ;B®M; æB M u M p" >"
i?ìB ;B M GQM; >¢Q h?-M çB L;mv i J +mM;- ? B M" M; ;€B ç m ?¼+ çQÊ+ F„ M,
J" F„ M,M; ç| +O GQM; >¢Q h?-M +?Q ?¼ çQÊ+ HÈB +ª çìBX

G9+ M"v Gw >BM? T?€i ` h?"T hU h`ªK +?QM? H" #¢Q T?€i /QÈB i€+ /KM; +O Zm
H" h`WM; :BÈB F} bo5 *¬M; FQ+? +O M" M; +?QM? H" iQ" M #°X

Jºi +QM h?` >mv i \*m²M; J #` h?"T hU h`ªK +?ûK i?"M? #®M F?®BX Zm M; *?B a
+¬M; FQ+? +O Gw >BM? i,M; H M Qi M?'i ;'T ç¬BX >m®M; +?B ?B M i¢B M" M; F
M[/MM; h?€M? GBM? æ M- im pB MºB HBM? HU+ + Q iÈB # M;"M- bQ pÈB H9+
E?B m æºM; i?b i,M; p¼i M?B mX

æ²M; i?ìB +¬M; FQ+? F?¬M; +?d +| KbM? +¬X hQ J½ hB M ç½ bÈK FB K F?¬M; çKM;
v *m²M; J - Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q" M +O ;½ # v ` M;Q" BX

Zm M; K M; €K FBK +?|B K„i î i` M F?¬M; i`mM; H'T H€M?X E?B [mª +¬m b„i iQ HÈ
+O GQM; >¢Q h?-M +kM; #` M| +?2 H'TX

E iB T +ªM? iQÊM; iU M?Q [m,M; #QrHBM;- +ÁM H¢B #®M +QM h?` >mv i *m²M; J
vX

æSM; KkB +?`m b"Q H" Kºi h?` >mv i *m²M; J - M| i î i?"M? i T?~K +O Zm M; *?B
i? #` i¢+ i?"M? i?"i M€i- M; v +ª Kºi F?®B tQÆM; +®i ?Q" M +?dM? ç m F?¬M; i?
J F?€+ +kM; #` i?QÊM; M†M;- #` .`+? Zm•M T?€i ` p" B ç¢Q E?¬M; ;B M K T?€T
i`mM;X

hQ J½ hB M +QìB iQ Kºi iB M;X

ó*-m b„i çKM; pB M i?`iXô

h`QM; iº+ Lº " - çŠM; +'T i?2Q i?S iU H" \*m²M; J - h?` >mv i *m²M; J - sQ+? >mv
>mv i *m²M; J K†+ /M HU+ HQÊM; F?¬M; b€M? #^M; h?` >mv i *m²M; J - M?QM;
M?•M HQ¢B +?B M bo M;k ;B BX "®M- M,K h?` >mv i *m²M; J +MM; Kºi +?¶- HU+

L?QM; i`QÈ+ K†i çºB KQìB # M;QìB +O GQM; >¢Q h?-M- i?"K +?Q +?d +| #®M M
/ M?Q i`î #^M i v ;BªB [mv i i' i +ªX \*QìM; ç¢B F} bo +?QM? /B M M; ,M ç`+? - bS+
:BÈB F} bo p" KK+ bQ- H¢B i? K K T?€T bQ E?¬M; ;B MX :B®M; M?Q GK+ >B ç½
[m - çQÆM; M?B M H" +| ,M wX

J¶B M;QìB GB T K æQ" M b® ? B KQÆB ? B +'T ?B m ç m çSM; ç9M; p` i`Q +O K
K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m- imv i F?¬M; i?QîM; +¬M;- ? i bS+ ?¶ i`ÊX
>¢Q h?-M çB m F?B MX

sY Hw h?` >mv i \*m²M; J - i` M K†i GQM; >¢Q h?-M F?¬M; +| +?9i pmB bQÈM;X
F?¬M; F?B M ?„M #B M çB M +m²M;- M;QÊ+ H¢B +^M; i`-K 'MX G¢B H" Kºi F„ M,

+?¶ ?´M; #` i¬M; KÎ- i v T?ªB G K ok- Zm M; S?M .mM; .B i J h?B K MÎ`°X h?"i
[m•M K i°+ t¬M; ?QÊM; # M M"vX

G9+ i`QÊ+ p" B +€B h?` >mv i *m²M; J t¬M; iÈB i`QÊ+ H" +QÌM; ;Bª K i°+- T?Q
J #bM? i?QÌM;X h`QÊ+ K†i .B i J h?B K +O GQM; >¢Q h?¬M- *m²M; J #bM? i?
J°i .B i J h?B K Qi M?'i tY Hw ?ÆM KQÌB +QM *m²M; J - F?B M €T HU+ iB M T?Q

ó"B M i`"M ?bM? T?ÁM; M;UX "'i +S B ç m F?¬M; çQÊ+ H"K HB m 5ô GQM; >¢Q

h`"M ?bM? ç°B M;?2 i?2Q H M? ?„M T?€i bBM? #B M ?| X Gw >BM? p" oQÆM; L;r
>¢Q h?¬MX hQ J½ hB M p" æB M u M Î# M T?ªB GQM; >¢Q h?¬MX L,K M;QÌB /"; ?
iQÌM; +?„M i`QÊ+ K†i ç¢B [m•M K i°+X æ^M; b m +?S+ M;?B T K T?€T #„i ç¬m M

G•K >•K i`Îi? "M? M;QÌB # "M `°M M?'iX æWM; t2K v F?¬M; #B i +¬M; FQ+?- M?QM
?[m /KM;X hWM; ç¢Q ?Ä M;mv M i® H€ +?„M `ÆB i` M KbM? M,K M;QÌBX

hW H9+ i? K ?Ä M;mv M i® H€ +?„M i?S M?'i ç M F i i?9+ +€B i?S M,K- F?¬M; M;
M;OB K" i?¬BX æWM; M|B H" M;k;B B- +QB M?Q H" K T?€T bQ ?Ä ? HK+;B B +

S?€T i`QÊM; >Ä o•M hBM? i`QM; i v G•K >•K ?Q" M iQ" M #B M /¢M;X >B M i¢B #`
imv v F?¬M; i?W M?"M KbM? ç†i i M M?Q p"v #ÎB pb HQÌBX

hQ" M i?•M i`QÊM; K"m #¢+- M;mv M #ªM >Ä o•M hBM? ?Q" M iQ" M #` # Q #¼+ # M
F?QªM; ?ÆM i?QÊ+X hBM? K„K p,M F?„+ [m M? i`QÊM;X æ¢B bQ +? i€+ F?¬M;
hBM?- bY /KM; #Q M;•M ?¶M ?ÊT K°i Qi ç†+ i?M b„i i?ûT +? i¢Q ` M| - # Q T?O T
i`QM;- ç²M; i?ÌB F?„+ # K T?€T +® ç`M? H M i?•M i`QÊM;X

h`B HB m [mw ;B€ H" F?¬M; i? i?B m ç +? i€+ ` +QÌM; ç¢B i` M; #`X S?~K +?
>•K i?"i i®i [m€- çO ç /mv i`b # K T?€T +® ç`M?X

h`QM; # K T?€T- F?B M G•K >•K pW HÁM; M?'i +?QM? H" ?Ä ? K T?€T;BªK T
tQÊM;- #` ;¼B H" >Ä *?9 h?m"iX *ÁM ? B +€B FB i?b ç #M ç„T v F?¬M; +| +¬M;
mv HU+ +¬M; FQ+?X L?QM; K¶B M;`v bY /KM; #` ?¢M +? b® H¬M- v b) F?¬M; / /
K T?€T ?Ä ? i?'i;B BX "ÎB p"v >Ä hBM? h`QÊM; M"v ;¬M M?Q H" i` M; #` +'T i`

G9+ M"v- /U p"Q >Ä *?9 h?m"i F K i`QM; >Ä hBM? h`QÊM;- v i?B i`B M` ?Ä M;
i`Î# "M i vX "ªM i?•M v F?®M; +? ?Ä M;mv M i® F?¬M; i-K i?QÌM;- +| T?€T i`QÊM
iWM; +€B iMv w pmM; ` - iQ" M i?•M T?O K°i i¬M; ?Ä /B K çÄ `U+- i`QM; +?S+ M
K„iX

h`¬M M? L?B i?b i`€B M;QÊ+ ?ŠM pÈB `U+ `Đ G•K >•KX L" M; ;€B M"v M;²B i` M
M„K i v M?Ä- ?¬ HÈMX

ó*® H M- +® H M- ç€M? +? i +?9M; 5ô

VK- ç9M; p"v- M" M; +?d H"K M?Q i? X *kM; F?¬M; TªB M" M; F?¬M; Km®M i? K
ç` p` i`QM; ç°BX J¢+? æ•m T?€i mv FB M H" T i` M +Æ bÎ iB m ? Q K iBM?X >Æ
poM? pB M ç m +| i? +?B M ç'mX J°i F?B M| #` i?QÆM;- +?Q /M ,M M?B m K iBM
"ÎB p"v- HQ¢B bS+ K¢M? iB m ? Q M"v #` t2K H" HU+ HQÊM; +m®B +MM; i`QM; ç°
K'm +?®iX h? +?Q M M ?B M i¢B h¬M M? L?B #` #ªQ p Î i`mM; i•K ç°B- +?B +|

æ°B .QÆM; o,M *?B m p" æQ¢M R+ +kM; iU +?B ` ? B # M- ibK +Æ °°B ;B M?"T

*| i? K #®M ç°B GB T K æQ" M- #¶M; +?®+ F?B M ibM? ?bM? +?B M i`QÌM; # M M
H" K'v p` K T?€T bQ i`QM; ç°B T?|M; ` K'v K T?€T +QÌM; ç¢B- +?Q M;mv M #ªM
;B M tmM; T?QM;X

L?QM; K i°+ iB M +¬M; +U+ F€ K½M? HB i- +?ŠM; M?[M; b® HQÊM; `i M?B m-
i°+ i`mM;- + Q çŠM;X E?¬M; M;| K°i +QM aQM; æ Q J ç m F?¬M; tm'i ?B MX *"M
i`mM;- # T?QÆM; /B M T?®B ?ÊT #S+ #€+?- T?ÁM; imv M +O M?•M HQ¢B M?Q

æ€K GQM; >¢Q h?–M # M M"v pb´M ç`M? T?ÁM; M;U- H`K i`K +°i +O ç°B- GQM; >
h?€M? h?mšM ""B i`QÈ+ K†i- F?¬M; +?9i HÁM; i? K- T?ÁM; M;U H" +?QM?X æ€K
M^K i`QM; i–K HQ H„M; +O ?„M- # M +¢M? hQ J½ hB M +| i? ;BªB [mv iX E?¬M;
? B #° i` M; #` >mv >Q`M; i?Q+? ?ÊT `²B- i€+ /KM; +O hQ J½ hB M i`QM; ç°B +| i
Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q`M i?"i [m€ i?Q+? ?ÊT ;½- S?'M hQ€B ç®B /B M K i°+ çŠM
çÐX J¶B H–M tm'i FQ+?- Qi M?'i K M; çB p`B bBM? K M? +O K i°+- ?ÆM M[F?
J i°+ +kM; +| i`Q im X \*QB M?Q H`K i°+ çŠM; +'T i?'T +kM; +| #ªM M,M; bBM? i
J½ hB M mv HU+ i?"i bU [m€ K¢M?- +?Q M M ç€K K i°+ +'T i?'T #ªM M,M; i`€M? ç
?¼ T?ÁM; M;U i?b M? M?"M; M?B mX
L?QM; K" +kM; +?QM? pb #¼M ?¼ #B m ?B M K¢M? K)- F?B M +Q`M; ;BªK i°+ tn
J°i #|M; /€M; iQ HÈM çÄ M?Q K€m #¶M; iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - KK+ iB m i`U
ªM? M"v i®+ ç°+U+ M? M?X hQ J½ hB M ç M; ;B i bQÈM; i v- ç°i M?B M +ªK ;B€+
?mv i iBM? p" ?"M w H¢M? H)Q "T ç MX hmv Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q`M +O ;½ mv
F?mv i çB KX "ÎB pb #ªM i?•M i`¼M; HQÈM; F?OM; #®- #ÎB p"v H9+ p"M /KM; i?i
?B M i¢B ;½ Km®M T?ÁM; M;U- +| i? ç2K Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q`M ;BÆ H M çdM
L?QM; hQ J½ hB M /Q`M; M?Q F?¬M; +ªK ;B€+ M;mv +Æ i` M ç–m- Zm M; *?B æ¢B
ç2K p`B ç–m +?B M bo K i°+ M´ M€iX
Zm M; K M; i`„M; H'T H€M?- [m M; K M; çÄ +€+? hQ J½ hB M +?Q iÈB M,K Kûi i
L;mv M #ªM +¬M; FQ+? hQ J½ hB M H¢B ;†T T?ªB h?mšM ""B [m M; K M; i`„M; ?b
>mv >Q`M; h?€M? h?mšM ""B- h?€M? h?mšM h?m"i- h?–M L;U h?mšM5
hQ J½ hB M çQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB F?¬M; #B i +¬M; FQ+? i` M F?¬M; i`mM; +
ç®B K†i mv ?B T H¢B +| i? #bM? ioM?- H" ç M iW iBM iQÎM;X
GQM; >¢Q h?–M /o M?B M b) F?¬M; F?B M ç²M; #¢M i?'i p¼M;X S?€i ç°M; h?€M
FQ+? i` M F?¬M; i`mM; FûQ iÈB M;Q`B KbM?X
h`QM; iB M; ;–K `9 +?|B i B- GQM; >¢Q h?–M ?ÆB HMB ` b m MY #QÈ+X h` M
p`M;- i v T?ªB G K ok- Zm M; S?M .mM; i?m"Mi? +?ûK ` X J°i FB K M"v F?¬M; ?
/U p`Q .B >Q hB T J°+ HQm i`[i?€M? FB K- T?€i ç°M; +¬M; FQ+? H` .B m L?"i
HU+ +O Zm M; *?B æ½M; .¢M;X
" F„ M,M; ?ÊT M?'i- çQÆM; M?B M F?¬M; m´M; T?QX h?¬M; [m +Q`M; ç° +¬M; F
h?–M +| i? çQ€M ` i?U+ HU+ +O ç®B T?QÆM;X
L; ,M +ªM K°i FQ+? +O F ç`+?- h?€M? h?mšM h?m"i i` M >mv >Q`M; h?€M? h?mšM
L;U h?mšM +kM; F?¬M; ?Q`M iQ`M ;BªK #Èi HU+- +ÁM F?B M GQM; >¢Q h?–M Hr
E?¬M; +| im pB i?'i; B B b Q +| i? ûT GQM; >¢Q h?–M ç M i" M ç•v\
h?•M ?bM? çÄ M; v H9+ M"v ?B M ` X "° /€M; +O M| - GB TK æQ`M b® ? B KQÆB
b® ? B KQÆB ? B +'T ?B m ç m `i [m2Mi?m°+X \*?QM? H` F ç`+? +?O v m F?B ?
"B E?B m æ°M;- •+ J X >ÆM M[•+ J M"v /o M?B M H" •+ J h?®M; GoM? i?'i; B
i?O T?¢K F?B M h?ªB L?B `ÆB p`Q i?B m iS +ªKX
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kdNX *?QÆM; N9, >mv i *?B M h`'M L K Zm M UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h`QM; i v •+ J GoM? \*?O H`i? M? i`¼M; FB K ?mv i b„+X L! #`h?–M L; U h?mšM +
 tm®M; - ? B +€M? Î b m HQM; F?®M; +? +•M #^M; - +MM; H9+ ç! G K ok- Zm M; S?
 E?–M; +?d M?Q p"v- Gw >BM? Î # M +¢M? GQM; >¢Q h?–M +kM; ` i vX \*MM; H`
 H'T H€M? h?€B .QÆM; >Ä F K i?2Q Zm M; *?B æ½M; .¢M; .B m L?"i h`aKX
 æ–B FB K ?Ä /B K +O Gw >BM? F?–M; T?ªB p"i i–K i?QÌM; - imv F?–M; T?ªB i` M
 +kM; iÈB +'T HBM? K - H`pW KÈB ç´B F?–M; H•mX G¢B i? K i?U+ HU+ pQÊi #
 h?€B .QÆM; >Ä K m; 'T ç–B bQ pÈB F} bo #bM? i?QÌM; X
 •+ J GoM? *?O #ªM M,M; HmB ` b m MY #QÊ+- i? M? FB K çÄ ;BÆ i`QÊ+ K†iX
 GQM; >¢Q h?–M +–M; FQ+? K m ?ÆM K°i #QÊ+- i`QÊ+ iB M ç½ iÈB `²BX G K ok-
 ?! b„+ #ûM- H¢B i? K p`Q Zm M; *?B æ½M; .¢M; - mv HU+ i?€M? FB K ;BÌT?9i M
 h`QM; [m M; K M; +?!B K„i +O .B m L?"i h`aK- i? M? FB K çÄ i`QM; i v •+ J GoM
 hmv GQM; >¢Q h?–M +kM; #` HU+ T?ªM +?'M iQ HÈM HmB ` b m MY #QÊ+- F?–M
 .B m L?"i h`aK +O Gw >BM? ç½ +?ûK p`Q M; QÌB •+ J GoM? *?OX
 •+ J GoM? *?O ?ûi i?ªK K°i iB M; - i` M M; QÌB iÄ ` [m M; K M; çÄ b"K #„M Gw >E
 p B i`€B iÈB M; U+ ç H¢B KB M; p i i?QÆM; FBM? F?OM; - ?ÆM M[[m M; M; mv M
 M! +! i€+ /KM; ,M KÁM +U+ K¢M? - +ÁM #®+ H M bQÆM; F?!B t Q t QX
 " K T?€T ?–m M?Q +MM; K°i H9+ `ÆB i` M M; QÌB •+ J GoM? *?O- ?ÆM M[F?–M
 +–M; FQ+?X
 S?QM; ? S?QM; S?QÊ+ h?m"i- ?Ä ? >Ä .B K hM GmM; - p` [m M; ? Zm M; S?Q
 " F„ M,M; i€+ /KM; +?d +! K°i- ç! H` FB K +? •+ J GoM? *?OX
 " F„ M,M; M`v +'T #"+ F?–M; + Q H„K- M?QM; H` # ? HB M [m M M? m- ?ÆM M[
 [m M; ? ç®B pÈB •+ J GoM? *?O i?m°+ iQM? +! i€+ /KM; €T +? X .M +! i`€M? i?
 J GoM? *?O +–M i?ÌB ;B M K°i ;B•vX
 h`QM; F?QªM? F?„+ ç!- •+ J GoM? *?O ç°i M?B M +ªK ;B€+ +QÌM; HB i M; mv +Æ
 i?ÁB ÎT?–M i` M; #`X *?Q /M H`i?U+ HU+ i?i; B B- i` M M; QÌB M! i`W i? M? FB
 #` F?€+ F K i?2QX h`QM; M?€v K„i M`v- i?B M T?9 +?B M ç´m +QÌM; ç¢B +O •+ J
 HU +?¼M +?QM? t€+X
 E?–M; HMB H¢B- i?"K +?Q F?–M; i`€M? i?Q€i # ? K T?€T ?¢M +? - K` H` iQ`M i
 h` M M; QÌB •+ J GoM? \*?O iÄ ` [m M; K M; çÄ F?B M i?•M i? #` M?B K çÄ- ç†+
 iU M?Q F?®B ?²M; M; ¼+X æ•v H`i? M; mv M i®i?i; B B- K†+ F H` M?•M HQ¢B
 +?®i M,M; HU+ +! i? i`QM; +?ÈT K„i i,M; +QÌM; M,M; HU+ +–M; T?ÁM; X
 G9+ M`v •+ J GoM? \*?O imv M +?¼M H` ;B i,M; T?ÁM; M; UX h`QM; iB M; ç€M? çB
 M?Q #9 HÈM p` K°i [mª +–m b„i F?´M; H² ç²M; i?ÌB "T ç MX
 L?Ì +! i? M; mv M i®i,M; T?9+- ? B M„K i v •+ J GoM? *?O ç€M? p`Q ? B pk F?Q
 > B iB M; F m` M ç²M; i?ÌB p M; H MX oQÆM; L; mv M L; mv M p` hQ J½ hB M HmE
 i` M M; QÌB #ªv i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m H!2 [m M;
 sQ+? bBM? K M? +MM; +?mM; ç½ +?B b i?QÆM; i´M ? B M; QÌB i?W M?"MX
 L?QM; •+ J GoM? *?O +kM; +?`m F?–M; M´B- #` p,M; ` - ? B i v ç m ç½ M€iX oQA
 i`ªB [m h?€M? GBM? æ M i,M; T?9+- M°B HBM? HU+ bÈK pQÊi # M; `M M,K i`,K
 GBM? h?–M h?mšM i,M; ;'T KQÌBX >ÆM M[M`M; p` hQ J½ hB M F?–M; ? M K` +M
 .¢M; X G¢B i? K ?B m [mª S?'M hQ€B +O Zm M; *?B æ½M; .¢M; X *?Q /M H` •+ J
 i? iU #ªQ p KbM? - F?–M; +€+? M`Q T?ªM FQ+?X
 L?QM; +MM; H9+ ç!- F?m–M K†i /[iÈM +O •+ J GoM? *?O tm'i ?B M #B m H° F
 p`M; +?!B K„i iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - iU M?Q T?€i`ÌB `¢+? ç'i +?ûK tm®M; X æ
 +€+? M`Q i`€M? i?Q€i # K T?€T i`!B #m°+- F?–M; F?Q bBM? ` +ªK ;B€+ €T #€+

*^aK ;B€+ €T #€+? F`+? HB i F?B M •+ J GoM? \*?O Km®M i?Q€i K` F?¬M; i? X
ó. 555555ô •+ J GoM? *?O T?€i` iB M; i?ûi +?|B i B- [m M; K M; çÄ M²M; ç"K #
ç¬B i v #` i´M i?QÆM;X J°i FQ+? FB - +| i? M|B H` M| /MM; ? i bS+ HU+- #ÎB pb
b€M; p`M; K M; ç M mv ?B T i`Q K¢M;X
L?QM; F?B M M| ?Q^aM; bÊ H`- ? B i v ç€M?` [m M; K M; çÄ- i?b [m M; K M; p`M
i?`M? ? B- b„+ #ûM F?¬M; ;b b€M? F`T- i`U+ iB T +?ûK H M ? B i v X
•+ J GoM? *?O /M ;b +kM; H` im pB i?`i ;B BX aBM? iY i`QÊ+ K„i- ? B +€M? b m
i?•M i? iU M?Q +QM i`MM; m®M ûQ- ? B i v mv HU+ i? M;mv M i® #¢Q T?€i +U+
S?`T
J€m iQÆB #„M` - i?`i M€i- i v +?•M +Ki- +?`i HÄM; K€m ç2M # v iS i€MX
.QÊB K°i FQ+? K¢M? K) FB - ? B i v •+ J GoM? *?O ?Q`M iQ`M i?`M? #KB T?`M
+€M? i v- +m®B +MM; M| M?†i p K°i +€B K¢M;X
*€B bWM; M?¼M i` M ç-m #` +?ûK çSi K°i +€B- K M; i?2Q K°i F?®B ç-m H•m # v`
v- MY i?•M i? / i?`i K M; i?2Q K€m`ÆB i` M F?¬M; i`mM;X
*| i? b^aM bBM? K°i FQ+? F?OM; #® M?Q p`v- çQÆM; M?B M H` GQM; >¢Q h?¬M
h`<sup>a</sup>K T?<sup>a</sup>B ? Q iÊB K°i M;`M HBM? HU+X >ÆM M[+ÁM H` hm G h`^aK F K i?2Q Zm
" K T?€T i`|B #m°+ H9+ i`QÊ+- +?QM? H` T?®B ?ÊT ,M w ;B[ >¢Q L;mv i p` GQM
oQÆM; L;mv M L;mv M +¬M; FQ+? +?d H` i` M ;`K i? m ?Q X hm G h`^aK +O GQ
FQ+? i`Q K M?X
•+ J GoM? *?O tm`i ?B M- F?B M GQM; >¢Q h?¬M M;mv M #^aM +QM K„i #bM? io
>„M /Q`M; M?Q H¢B M?bM ç M i?O T?¢K ?¢B h?<sup>a</sup>B L?B K`i iS +^aKX E?B +?ûK` h
?„M ?Q`M K„ F i ?ÊT iBM? i?¬M p` b€i F?Q M²M; ç"K- #°+ T?€i` +¬M; FQ+? K¢M
+|X
Í i?ÎB çB K M`v KÊB i?`v ? i i-K [m M i`¼M; +O i` M; #` pk F?QX L m M|B p b® H
+ÁM H•m KÊB #`M; K i°+X ob +€B ;b ?¼+ | i? +MM; K i°+ ç®B F?€M; b€m M;`M
?Ov /B i i`B i ç - M;QÊ+ H¢B /¬M iQ+? ;|T i?U+ HU+ +| +Æ ?°B T?^aM +¬M;\
æ| H` #ÎB pb i` M; #` pk F?Q ?Q`M K„X L?•M HQ¢B +| J æ¢Q ç¢B T?€Q- +| +€+ H
i?QÊM; +´ HQm i`mv MX \*ÁM K i°+\\ J i°+ M; v +<sup>a</sup>p`M ç ,M +ÆK ç m F?| F?,M- +¬
iB m ? Q M?•M F?~mX
*| i? M|B- b€m M;`M M,K [m - i´M; i? i?U+ HU+ +O K i°+ F?¬M; i,M; [m€ HÈM- +
iB M #°X
•+ J GoM? *?O i?U+ HU+ i?`i ;B B H` +Q`M; ç¢B- M m +| i? T?®B ?ÊT i` M; #` +
>¢Q h?¬M i`T i`mM; HU+ HQÊM; KQ`B # M;Q`B +?d bÊ +?Q +?„+ i?„M; çQÊ+X L?
p` F„ M,M; +Q`M; ç¢B +O GQM; >¢Q h?¬M- M| ç½ i`¼M; i?QÆM;X
J°i #|M; ç2M M? M? M?Q +?ÊT iW b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M # v` - iU M?Q çB
GoM? *?O #` i?QÆM; M†M; ç M; M;½X
h®+ ç° +O M`M; i?`i bU H` [m€ K m- +?Q M M b m HQM; K M; i?2Q K°i +?m¶B +€B
•+ J GoM? *?O #^aM M,M; M•M; H M +€M? i v +Ki- KB M +QÐM; M;QM; iK HBM? HU
#|M; ç2M i`QÊ+ K†i M| #¶M; #B M ?Q^aQX
hW p` i`Q M?|K GQM; >¢Q h?¬M +| i? M?bM i?`v- #|M; ç2M i` M F?¬M; i`mM; ç°i M
Hm²M; b€M; ç2M tm`i ?B M b m ç-m •+ J GoM? *?OX
L m M?Q •+ J GoM? *?O ÎH9+ ?Q`M iQ`M F?Ä2 K¢M?- /U p`Q i? M;mv M i® i?b
L?QM; i? M;mv M i® +O M| i`QÊ+ ç| ç½ #` hm G h`^aK +?ûK T?€- ;B| +| i? T?€i

HQÊM;\ E?B M M;QÌB +?'M ç°M; H"- #|M; ç2M ?mv MªQ #`•+ J GoM? \*?O ç€M? iU M?Q i?2Q +€M? i v•+ J GoM? \*?O K m +?|M; ?QÈM; H M i` MX

> B #|M; ç2M Î i` M F?¬M; i`mM; M?€v K„i /mM; ?ÊTX L m +€+? t +?9i +| i? i?'v- ç-m•+ J GoM? *?O #¶M; #B M i?"M? çB K ç2MX •+ J GoM? *?O i?•M i? HMB` i v T?ªB M•M; H M p¬ HU+ `k tm®M; - ?ÆB i?Î bBM? K M? ç½ K'i çBX

"|M; ç2M Î ç-m p B M| M?9M +?•M K°i +€B- ;BšK •+ J GoM? *?O `ÆB tm®M; ç'i- K [m v i`Î H çBX

GQM; >çQ h?-M K m +?|M; M•M; H M i v i`ªB- H|2 K°i çQ`M b€M; p`M;X G9+ i`QÈ içK i?ÌB i?m ??2B >mv >Q`M; h?€M? h?mšM ""B- H9+ M`v FB K +?mv M b M; i v T?`¶BX

"|M; ç2M `ÆB p`Q i v T?ªB ?„M- K°i #`M i v i`„M; MäM M?Ä M?„M +?çK i v ?„MX +€B- #|M; ç2M ~M p`Q b m HQM; ?„M- +?d +| ç¬B +?•M i?QM /`B H çB tm'i ?B M Î i

E?¬M; +-M M|B- +?Q •+ J GoM? *?O K°i FQ+? +m®B +MM; +?QM? H` h?ªB L?B F?¬M; +| M;?o H` h?ªB L?B K'i çB bS+ +?B M ç'mX L;QÊ+ H çB- i`QM; K'v i?€M; >çQ h?-M # M +çM? K`M`M; imv i F?¬M; i?'v M`M; çÆMX L°B i•K #ÎB pb i?Ä K½ +| ç°i T?€X oW KÊBªM? T?•M i?•M bQ pÈB H9+ # M ç-m bS+ KçM? F?€+ t - HU+

GQM; >çQ h?-M ?B M içB F?¬M; i?ÌB ;B M i`€+? K|+ h?ªB L?BX h?ªB L?B` i v ç i v i`€B T?|M; ` [m M; M;mv M i®- i€+ /KM; iU M?Q ?ªB ç,M; +?Q h?ªB L?B +?d +

•+ J GoM? *?O +? i- F?B M K i°+ t¬M; ?QÈM; ?¼ #` FBM? ?½BX æ•v +?QM? H` i`QM; i v GQM; >çQ h?-M i?b +?d FB M i`b p`B T?9iX •T HU+ ;BªK #Èi- ç€K GQM ç®B i?OX

*?B M i` M? pšM ç M; iB M ?`M?- çB M +m²M; ;B i +?|+ F?¬M; #ÎB pb +| ?¼ ;B M M;`v +`M; M;?B K i`¼M;X " M M`v i?„M; K°i i`"M- ;B M?"T /o M?B M F?¬M; +?d #¼M ?¼X GB T K æQ`M iB T pB M iW +€+ T?QÆM; ?QÈM; F?€+ M? m ;B M?"T ç m /Q iBM? M;QÆB HB M KBM? ?ÊT i?"M?X "¼M ?¼ i? K ;B - #¶M; +?®+ #B M +? i?2Q ?QÈM; +•M #^M;X >ÆM M[pB M [m•M GK+ æçB h?€M? æB M M,K M;`M M; +?B M +m°+X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k3yX *?QÆM; N8, E? M? a€i h?'i :B B URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

o¬b® [m M; K M; i`` HB m i` M F?¬M; i`mM; ;B2Q `„+- H` i`` HB m i"Ti? X E?B M h`'M L K [m M i,M; KçM? F?Q i? X "¶M; +?®+ K i°+ F?¬M; i? iB M i? K K°i #QÈ+

óG½Q ççB- +?9M; i tmM; T?QM; HB m +? i K°i T?2M çB5ô æ°i M?B M K'i çB ç®B K€m T?|M; ` K½M? HB i F?¬M; + K HÁM;X

GQM; >çQ h?-M bmv iQ K°i +?9i- M|BX

óæB iÈB # KQÆB Kûi- i`"M ?bM? i?QBXô L|B tQM; ?„M H çB T?|M; ` >mv >Q`M; ç²M; #çM t¬M; H M i`QÈ+X

E?QªM; +€+? # KQÆB Kûi- ?¼ +ÁM +| i? ç9M; H9+ `9i p X >B M içB i` M +?B M i M?QM; i? +¬M; +O K i°+ pšM KçM? K) M?Q i`QÈ+X L m ?¼ ;B M?"T +?B M i`QÌ +?Q ç°B #çMX æB iÈB # KQÆB Kûi- ?¼ M?'i ç`M? b) #` K¼B M;QÌB +?d i`Q+?- M +¬M; - €T HU+ ç°B #çM b) ;BªK +?9i QiX

JQÌB # M;QÌB- iU M?Q HQÐB FB K b„+ #ûM- i?m”M i?2Q +QM çQÌM; `°M; `½B t
M T?ªB GQM; >¢Q h?–M- Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q”M +O` ;½ i`îi?”M? pk F?Q iB
+QÌM; ç¢B i? ”Q ¢i KÎ çQÌM;- K i°+ +’T i?’T F?¬M; i? +ªM i`î?¼X

GQM; >¢Q h?–M M?•M +Æ ?°B M”v T?|M; ` hK GBM? [m M; ?Q”M- ;B9T ç²M; #¢M
ç’m +O KQÌB # M;QÌB F?B t¬M; p”Q i`”M ç` K i°+ i?b iQ”M HU+ #°+ T?€iX

>”M ok î?”m T?QÆM; `’i p[M; +?„+- /U p”Q Zm M; *?B S?ªM s¢ p” GQM; >¢Q h?–M

+?9i +?'M ç°M; M?QM; #`i?QÆM; `i M? X *| GK+ >B i` HB m [m-M i? - t2K M?Q
p iB m ? Q HBM? HU+- ?„M +| :B B æB m ooM? >^M; - Zm M; M;mv Mi® iBM? HBM
æ M i?İB çB K +-M i?B i- >¢Q L;mv i i?\"K +?Q +| i? /MM; Zm M; .B m h?B M æ`
HU+X aQ p M,M; HU+ +?B M ç'm FûQ /`B- i`QM; ç€K #¼M ?¼F?¬M; B +| i? bQ
L;mv M M?•M +?•M +?QM? ?„M +?\"K +?¢T H` pb i?®M; F?´X >„M ç M; i?W M?\"M
i? F?¬M; /WM; #QÊ+- ç +?QM? KbM? +| i? i\"T i`mM; iBM? i?-M ?| ;BªB T?-M i
h?®M; F?´ ç M iW :B B æB m ooM? >^M;X
E?B #QÊ+ ç-m iB M p`Q +?B M i`QÌM; - :B B æB m ooM? >^M; i`QÊ+ M; U+ GQM; >
iU M?Q K i?9i? K ,M- Mm®i? i M,M; HQÊM; HBM? ?²M i`QM; F?¬M; F?Q K` M;Q
GQM; >¢Q h?-M +ªK ;B€+ iBM? i?-M pQÊi t M; QÌB i?QÌM; - ?m®M; +?B p¬ b® M,
?QÊM; ?„M- +ªK ;B€+ M`v imv i F?¬M; i®iX >ÆM M[iMv i?2Q M,M; HQÊM; HBM?
>^M; F?¬M; M;WM; #°+ T?€i ?ÆB i?Î M|M; #ÄM;X *ªK ;B€+ i?B m ç®i Hm¬MªM? ¹
GQM; >¢Q h?-M +| w +?Q HU+ FBM? M; QÌB- b) F?¬M; +?`m çUM; çQÊ+ iÈB #•v ;B
>„M +| i? +ªK M?\"M çQÊ+- M,M; HQÊM; HBM? ?²M b m F?B iB M p`Q :B B æB m o
K'i- M?QM; +ªK ;B€+ M|M; `U+ i,M; + Q K'v H-MX >„M +| i? +ªK ;B€+ ` - :B B æB
iQ`M M,M;X L| ?'T /šM HBM? ?²M ç¢B F?€B çQÌM; FQM? F?QªM; ? B i`,K Kûi- pQ
F?¬M; i? M`Q ?'T i?mX
*?Q M M ?„M +?\"K #QÊ+ H` pb ç :B B æB m ooM? >^M; i®+ ç° ?'T i?m +?\"K +?9i
HBM? ?²M #` ?9i p`QX L m F?¬M; +ªK ;B€+ M|M; #ÄM; F?B M ?„M i?'v M?Q b„T i?
b Q +| i? +?B M ç'm\
L?QM; T?-M M|M; `U+ M`v F?¬M; TªB ?Q`M iQ`M F?¬M; +| HÊBX h`QM; +?€v #
+ªK ;B€+ ` .`+? h?€B GBM? GU+ [m v [m M? h?€M? .šM GBM? G¬ i®+ ç° #¶M; ;B
?QÊM; p`Q i`QM; €T b9+X hmv :B B æB m ooM? >^M; M|M; +?€v F?B M ?„M +| +
M?QM; ç²M; i?İB +kM; +ªK ;B€+ b„T #„i çQÊ+ HBM? +ªKX
æ€M; iB + iBM? ?m®M; ?B M i¢B H`K ?„M F?¬M; i? i¼ i?B M im Hmv M- M m F?
ç½ #„i çQÊ+ HBM? +ªK i?b b) +| i?m ?Q¢+?X
:B B æB m ooM? >^M; ç2K ç M +ªK ;B€+ M|M; #ÄM; #ÎB pb GQM; >¢Q h?-M +?\"K
M?B i ç°- ?„M ?ÆB i?Î` X >„M imv i F?¬M; KQM; Km®M :B B æB m ooM? >^M; ?
æ•v ?B M M?B M H` +| HÊB +?Q i?€T ooM? >^M; - M?QM; ç®B pÈB i?S hY GBM? T
+ªKX
L;QÌB F?€+ +kM; M?•M +Æ ?°B GQM; >¢Q h?-M T?|M; ` hK GBM? [m M; ?Q`M ?²E
i¢B ?¼` +?B M i`QÌM; i®+ ç° +?\"K +?9i- M?QM; #B m ?B M H9+ i`QÊ+ çO çQÊ+ ´
` ç°i T?€- FûQ i?2Q iQ`M HU+ T?€i ç°M; KÊB +| i`M TªM +-M; M`vX
óhbM? ?m®M; K¼B M; QÌB i? M`Q\ô GQM; >¢Q h?-M [m v ç-m M?bM GK+ >BX hn
+?O v m H` ?ÄB i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB ? B +'T ?B mXªv M; Qİ
sB M; sQ+?-` p'M ç i?b K¼B M; QÌB +MM; M? m ;€M?X
GK+ >B M|BX
óE?¬M; +| ;b- +ÁM +| i? i€B +?B MXô
GQM; >¢Q h?-M ;\"i ç-m- M|BX
óæBXô
ªK ;B€+ +?€v #ÄM; Î M; U+ ç½ ;BªK #Èi- M?QM; i?B i? T?Q i`QÊ+ +`M; M?B mX
+| i? K°i KbM? +?`m çUM; - F?¬M; i? M`Q p`Q H9+ M`v bÊ ?½B t¬M; H M +?S\
SªM +-M; F?B M +€+ +?B M bo HB M KBM? i?€M? çB M i,M; p¼i bo F?QX *| [m•
#¶M; +?®+ H¢B +| i? €T +? ç€K K i°+ ç€M? p`Q h`'M L K [m MX >ÆM M[iW iW
ç'i #` K'iX

æ€K GQM; >¢Q h?–M H–M M[tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM;- H"TiS+ i`î i?"M? K
ç`+?X GQM; >¢Q h?–M tmM; T?QM; T?Q i`QÈ+ - >¢Q L;mv i- .`+? Zm•M v K ?°X "
i?U+ p"i î # M M;Q`B ç°B bBM? ` iWM; i–M; #KB ; B- i,M; +QÌM; HU+ T?ÁM; M;U i
i? M? i? `Q`ç i M?Q +? i`2X

JQÌB # M;QÌB T?®B ?ÊT M;`v +`M; ,M wX *?Q /M H` K i°+ HK+ ;B B ç m F?–M; i
*ÁM p i?'i ;B B- /M b Q +?d H` b® QiX "¼M ?¼ i`QÈ+ b m +?ûK ;B i ? B +QM- +k
t Q çKM; i`9M; +?S\

GQM; >¢Q h?–M i`î i?"M? M;QÌB #`M`°MX >„M F?–M; +?d T?ªB +?d ?mv- ;B i ç`+
p`Q :B B æB m ooM? >^M; i?m çB i?B i? K i°+X æQÆM; M?B M ?B M içB GQM;
/QÈB M;k ;B B i?b #Ä ? i- i` M M;k ;B B iQ`M #° H'vX h`QÈ+ F?–M; M|B ;B€ i`î i?
K i°+ ç½ H` b® i`B bªM F?–M; M?ÄX

G9+ M`v i? ?B M` iQM? F, Hm"i çQ`M ç°BX h`W GQM; >¢Q h?–M` - K†+ F H` bç
b® ? B KQÆB ? B- +€+ i?"M? pB M ç m +?d HQ ;B i ç`+? - T?ÁM; M;U- ?¶ i`Ê- F?–
/M GQM; >¢Q h?–M #Ä [m - F?–M; M;QÌB M`Q ?`M? ç°M; +ªX

J°i ç°B Qm i9 M m #ÎB pb HÊB Q+? K`ªM? ?QÎM; çQ`M ç°B ?ÊT i€+ - M?Q p"v b Q
çQÈ+ \

GQM; >¢Q h?–M +?d M|B K°i +•m- +?B M HÊB T?~K iW ?„M H'v- b m F?B +?B M ç`
HB M M;Q M M;Q½M M;?2 H M?X hW ç–m iÈB ;B| - GQM; >¢Q h?–M Î i`QM; ç°B H
iQ- K¼B M;QÌB ç m t2K i`QM; K„iX >„M i?W M?"M F?| F?,M i`QM; M?B K pK- i`QM
M;QÆB +€+ ç çB i?€M? çB M M;mv M #ªM + Q M;¢Q # Q M?B m- ?B M içB ç®B pÈ

h`K +°i ç°B +QÌM; ççB F?–M; +?d +–M bS+ +?B M ç'm KçM? - T?ªB ?Q`M i?"M? M
ç| - ?„M T?ªB +| bS+ M;QM; iK ç°B +O KbM? - T?€i ?mv i€+ /KM; K¶B ç°B pB MX

*ªK ;B€+ +?€v #ÄM; p` ;B i +?|+ HçB tm'i ?B M Î M;U+ GQM; >¢Q h?–MX E?B M G
H–M M`v ?„M +| M?B m bS+ ç F?€M; +ªK ;B€+ +?€v #ÄM; :B B æB m ooM? >^M; K
F?–M; `ä- /M b Q H` +?mv M i®iX

Zm M i`¼M; H`- HBM? +ªK H9+ i`QÈ+ HçB tm'i ?B MX h`QM; M;QÌB ?„M M°B HBM
i€+ /KM; +O +ªK ;B€+ M|M; `U+- +?Q /M ?„M F?–M; M;WM; bY /KM; F„M,M; - M°B
i?'v ;BªK #ÈiX .QÌM; M?Q H` :B B æB m ooM? >^M; K M; ç M M,M; HU+ ç†+ i?M; b

*?ŠM; H) :B B æB m ooM? >^M; ?'T i?m HU+ HQÈM; HBM? ?²M +kM; +| i? ?²B T?
h`QM; HÁM; KÈB Mªv bBM? w MB K M`v- GQM; >¢Q h?–M F?–M; F`T FB K i` ibM?
J°i Hm²M; b€M; ç2M iW i` M i`lB ;B€M; tm®M;X J°i iB M; –K p M; - i`U+ iB T ç" T t
+O HB M KBM? i?€M? çB MX hB M; M´F`+? HB i- iWM; #QM; #|M; iQK ç2M ?QÈ
KQÌB +?B M bo GK+ æçB h?€M? æB M F?–M; F`T Mû i`€M? - i M`½ i`QM; #QM; #|
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k3jX *?QÆM; Ne, L;mv i J "€i :B B o" >¢Q h?–M >mv >Q`M; URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

J°i M;QÌB ç`M –M; im'M i9 +S M?Q p"v tm'i ?B M Î i`mM; i•K #¢Q iç+X E?–M; b B-
M?•M HQçB- F?€+ #B i /mv M?'i H` v +| ç–B K„i iQKX J°i i?•M i` M; T?K+ ç2M ?B
i` M +| M?B m €K iY b„+ p,M H°- +´ €Q /UM; i?ŠM; +?2 ç"v +€B +´X

. v `i i`„M;- /B M K¢Q ç T i` BX J°i ç¬B i v i? M? KªM? i`„M; i` Q Î? B # M i?•M
çQ`M iY ?¢i b„+ [m M; K M; iW M;|M i v i?m¬M /`B FB #„M` - M?“T p`Q ç€K M;Q
#°+ T?€i iY ?¢i b„+ [m M; K M;X

æ€K GQM; >¢Q h?¬M +€+? M;Q`B ç`M ¬M; im´M i9 ç|`i;¬M- çQÆM; M?B M +kM;
+¬m iQK ç2M +?B m +®X :BÆ M; M; h?mšM ``B- h?€M? h?mšM h?m”i- GQM; >¢Q
+¬m iQK ç2M #¢Q T?€iX

L?QM; M;Q`B €Q ç2M i` im´B [m€ K¢M?X *?d H` [m M; +¬m iQK ç2M #û tQm- bmw
h?¬M p,M; ` X >mv >Q`M; h?€M? h?mšM ``B h?€M? h?mšM h?m”i +?šM; M?[M; #`
ç m v m çBX

æ•v H` HQ¢B i?U+ HU+ i? M`Q\ J¼B M;Q`B FBM? bÊ- p°B p`M; #`v tQM; i`”M ?bM
i` M M;Q`B GQM; >¢Q h?¬MX

L;Q`B F?€+ F?¬M; #B i M;Q`B ç`M ¬M; €Q ç2M i?Q¢i M?bM F?¬M; F?€+ M?•M HQ
b Q GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; #B i çQÊ+ \ J†+ F H` #° /€M; - +€+? ,M K†+- ç•v ç m
h°+ +?QM? +®M;- #€i ;B BX

h` M +?B M i`Q`M;- ç•v +kM; H` H¬M ç¬m iB M #¼M ?¼ ç®B /B M F ç`+? #€i ;B B

L?bM ç M v- GQM; >¢Q h?¬M HÁM; i`¬K tm®M;X \*Q`M; ;Bª #€i ;B B M?Q L;mv i J
i`mM;X h? M? MB M €Q ç2M i`QÊ+ K„i M`v +| i? `ªM? `¶B ;B M?“T +?B M ç'm /Q
i`mM; K i°+ +ÁM /²B /`Q bS+ HU+X æ•v ç®B pÊB HB M KBM? i?€M? çB M p` h`M
T?ªB +?mv M i®iX

h? M? MB M L;mv i J i`QM; K„i #B m H° F?BM? i?Q`M;X u çSM; #'i ç°M;- i v #„M
F?¬M; M;WM; +„i çSi bBM? K M? M?•M HQ¢BX

L?•M HQ¢B K T?€T bQ +¬M; FQ+? F?¬M; Qi`ÆB i` M M;Q`B v- M?QM; ç m #` v
M; ,M +ªM # M M;Q`B- F?¬M; i? bBM? ` i€+ /KM; i?QÆM; i´M M`QX

*?d +?®+ H€i- v ç½ ;B i;¬M i`,K M?•M HQ¢BX

GQM; >¢Q h?¬M ç°i M?B M tQ v M;Q`B- M?bM ?QÈM; ç²M; #¢MX J¶B M;Q`B ç m
+?S FB M ç`M? p` [mv i imv iX

ó>`M ok- KQ`B ç¢B +?m`M i„+ +O F} bo H` ;b\ô GQM; >¢Q h?¬M ç°i M?B M HÈM i
>`M ok +?šM; +?9i /Q /U + Q ;B¼M; ç€TX

óE?B K i®M- i?“M? i?U+- i?QÆM; ?¢B- M;QÆB /kM;- +¬M; +?QM?- ?v bBM?- pE
M;?o ô

GQM; >¢Q h?¬M +„M +?†i ?`K ` ,M;X

ó*MM; i t¬M; H M5ô

L|B tQM; ?„M ç½ M?ûi p`Q KB M; ? B pB M ç M /QÊ+- K M; i?2Q F?Q i? +?Q iWM
#€i ;B BX

E?B GQM; >¢Q h?¬M #QÈ+ ` #QÈ+ ç¬m iB M- b m HQM; ?„M KQ`B ? B M;Q`B- #
i` M HQM;- ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ T?¬M [mv i imv i i`QM; i•K GQM; >¢Q h?¬MX ``¼M
GQM; >¢Q h?¬M H` K°i F} bo +?•M +?QM?5

h¢B H9+ M`v- i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; +| pBM? M?K+- F?¬M; +| HÊB
M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O L;mv i J - F?B M +`M; M?B m +?B M bo HB M KBM? i?€
E?¬M; ?ÆMX

>„M F?¬M; T?ªB H` t¬M; ?QÈM; F?| F?,M- K` H` i?`v +? i F?¬M; b`MX J¶B ` K°i #
GQM; >¢Q h?¬M #B M K¢M? p`B T?¬MX >B m [mª +O h?` >mv i æ M p` `¢Q GBM
[m M; K M; p`M; ç`K ç†+ F?¬M; M;WM; iW i`QM; M;Q`B ?„M #„M` X a m K°i ;B•v-

`U+ i`QÈ+ M;U+ GQM; >¢Q h?–M /•M; ¢ M ¢dM? ¢B K- M; v b m ¢!- +ªK ;B€+ M!M;
iQ`M i?•MX

h`QM; M;U+- /Q!M; M?Q h?€M? .šM GBM? G¬ #B M K'i- :B B æB m ooM? >^M; +kM
tm'i ?B M K°i ?® ¢2M- ¢B M +m²M; ?'T i?m [m M; M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?QX

L,M; HQÊM; i?–M i?€M? #`M? i`QÈM; iU M?Q M9B HY #°+ T?€i iW i`QM; M;Q!B
h?€B .QÆM; >Ä M!M; #ÄM; /•M; H MX æ¬B +€M? p`M; F?¬M; +?9i #€Q i`QÈ+ iW

GBM? HU+ ?! +€M?- ¢9M; p`v- +?QM? H` ¢¢B #B m +?Q >mv .B m F} bo- HBM? H
B +! i? M;?o iÈB- GQM; >¢Q h?–M H¢B i`QM; F?QªM? M`v ¢°i T?€X >„M ¢°i T?€
HU+ +O h?` >mv i æ M p` "¢Q GBM? æ M- K` H` +?'T MB K i`QM; HÁM; p` :B B æ
GBM? G¬ +MM; M? m #°+ T?€iX

>„M iB M ¢B K ?¢M +m®B ¢½ K'v i?€M; - K'v i?€M; M v im Hmv M +! i? M!B H` ¢ M
;QK ;!T- iQ+? Hkv HU+ HQÊM;X L; v F?QªM? F?„+ M`v- F?B +?'T MB K i`QM; HÁ
L;mv i J #€i ;B B K M; ¢ M €T HU+ iQ HÈM i?b imv M +?¼M ¢QÆM; ¢–m F?! F?„
+kM; #!B pb T?–M +?'T M?'i M`v K` #°+ T?€i- `®i +m°+ T?€i M #bM? +ªM? HK+ ;E
F?ª M,M; +?`m +? i- F?B M im pB +O ?„M H M iÈB HK+ ;B B >mv .B mX

Zm M; KBM? +?B iY iB K HU+ F?¬M; +?d H` M;° iQM?- ¢²M; i?!B +ÁM H` w +?Q p` i
GBM? +€M? +O GQM; >¢Q h?–M /`B F?QªM; K°i Kûi M,K- î b m HQM; ;BQÆM; `
HQÊM; - +?Q M M F?¬M; ªM? ?Q!M; ¢ M h?ªB L?BX

*MM; H` HK+ ;B B- HBM? +€M? +O K!B M;Q!B +! F?€+ M? mX GBM? +€M? +O G
+[m M; K M; H¢M- /Q!M; M?Q +! p¬ b® K†i i`!B M?Ä ¢ M; H'T H€M?X J!B K°i H¬
`ä ``M;X E?B ?„M ;B M; `°M; ? B +€M?- [m M; M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q /Q!M
¢B M +m²M; ?QÈM; ?„M iK i"TX > B +€M? `U+ `Ð H! K„i Qi M?'i +?B m b€M; T?¢
#` M;Q!B +?9 w +kM; F?!X Zm•M ¢°B #¢M i`QM; T?¢K pB M`v- ¢ m +ªK ;B€+ HBM?
;BªK #ÈiX

•M? K„i GQM; >¢Q h?–M H'T H€M? [m M; K M;- K€B i!+ ¢2M H¢B #B M i?`M? K`m
+?'i ¢°+ ¢€QX .Q!M; M?Q +?d +–M +! ?„M- i'i +ª ?„+ €K b) #` ¢m´B ¢BX

L;mv i J i`QÈ+ iB M +ªK ;B€+ ` GQM; >¢Q h?–M- #ªM M,M; tQ v M;Q!B H¢BX E?B
>¢Q h?–M MÎ`° ¢¬B +[m M; K M; p`M; - i`QM; K„i #B m H° K½M? HB i +?€M ;?ûiX
GQM; >¢Q h?–M ?Q F?¬M; pmM; K°i [mv MX J°i Hm²M; b€M; iQK ¢2M #€M FQM?
p`Q K†i GQM; >¢Q h?–MX

GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +! Mû i`€M?X æQÊ+ "¢Q GBM? æ M p` h?` >mv i æ M i,M;
+ªM? ;BÈB >mv .B m F} boX h`QM; F?QªM? F?„+ M`v- ?„M +?d +ªK i?'v +?QM? Kb
HBM? HU+X >mv >Q`M; h?€M? h?mšM ``B i`QM; i v ¢°i M?B M #B M K'i- M;? M?
J - H` ? B i v +–K FB K +?ûK` hm G h`ªKX E?¬M; M;!H` H'v +¬M; ¢®B +¬M;X

J°i iB b€M; p`M; #!M; tm'i ?B M i` M F?¬M; i`mM;X EB K [m M; p`M; H M i`M ?A
b€i +?!B i B iU M?Q iB M; F m iQ i`QM; aÊ >½B "B E?B m æ°M; - i? M? •K +?'M iC

hY ?¢i b„+ [m M; K M; FB F?¬M; M;!Î i`QÈ+ K†i hm G h`ªK #` +?ûK i?`M? ? B MY
>¢Q h?–M #°+ T?€i iB M; ¢€M? ¢BM? i BX L! ¢®i +?€v` ?® b•m ¢Q!M; FQM? ?ÆM

ó !ò L;mv i J +! +?9i FBM? M;¢+ M?bM GQM; >¢Q h?–M- imv `^M; ? B +€M? +O G
+U+ K¢M?- M?QM; H'v im pB +O v +! i? i? `ä ``M; +ªK ;B€+ ` - ¢•v +?šM; [m H
K` i?¬BX \*?d H` HK+ ;B B- b Q ?„M +! i? ¢!M ¢QÊ+ +¬M; FQ+? +O KbM?\

>mv >Q`M; h?€M? h?mšM ``B H¢B tm'i ?B M i`QM; i v i`€B GQM; >¢Q h?–MX *M
#¢+? iW M;U+ ?„M im¬M` X L;mv i J Km®M Mû i`€M?- M?QM; T?€i ?B M +?QM? K
M;•M #¢+? FB ¢½ `ÆB p`Q M;Q!B ?„M- iU M?Q +•v +–m- ¢2K ? B M;Q!B HB M iB

h?€M? .šM GBM? G¬- ?ÆM M[+ÁM H` h?€M? .šM GBM? G¬ ¢½ iB M ?! X E?B im
T?€ HK+ ;B B- H9+ 'v h?€M? .šM GBM? G¬ +O ?„M +kM; iMv i?2Q ?Q`M i?`M? H-

smM; [m M? +€+ +QÌM; ;Bª HB M KBM? i?€M? çB M KÈB #` ç ûT #°+ T?€i` iB M
L;mv i J #€i ;B B ç M- ç2K iÈB +?Q ?¼ F?| F?,MX J` içB H9+ ç|- K°i M?•M HQçB
tm'i ?B M i` M +?B M i`QÌM;- M;,M +ªM +¬M; FQ+? +O L;mv i J - ?ÆM M[T?|M
æ•v +| M;?o H` L;mv i J içK i?ìB F?¬M; i? ?QÈM; ?¼ T?€i ç°M; +¬M; FQ+? M[
i°+ T?ªM +¬M; iB T iK+ i`B M F? B- F?Q i? F?¬M; ;BªK T?ªM i,M;- çB M +m²M; t
ó>WXô *QM K„i iQK +O L;mv i J i`M M;”T #,M; H½M?- i?•M ?bM? +?Èi H|2- F?-
?B M iB +?ÈT iQK- M?€v K„i ç½ iÈB i`QÈ+ K†i GQM; >çQ h?-MX L?Q +k H` i v F?
?QÈM; GQM; >çQ h?-MX
J°i +?m¶B iB M; ;-K`9 iW M„K i v v T?€i` X h`QM; i?ìB ;B M M;„M M;OB- i`QÈ+
?B M i€K i-M; K T?€T T?ÁM; M;U- ?ÆM M[K¶B K°i i-M; ç m H` M;k;B BX æ| H`
>•K- GK+ >B p` .`+? Zm•M- M,K M;QìB +?mM; i v T?|M; ` X
"€i ;B B +?QM? H` #€i ;B B- +? M? H +? +`T #`+ `i HÈMX *?Q /M impB i,M; H M i
h?-M /MM; ? B HQçB ç M /QÈ+ M?€v K„i FQ+? T?€i iB K HU+- M?Q +k #` ç€M? H
sB M; sQ+? +| ?B m [mª- +?d bÈ K°i FQ+? FB ?„M ç½ #` i?QÆM; M†M;X
L?Q p”v imv i ç®B F?¬M; çQÈ+- M;,M F?¬M; çQÈ+ +¬M; FQ+? +O vX
E?B GQM; >çQ h?-M i?•M i? #` ç`v HmB- G K ok- Zm M; S?M .mM; +kM; # v i` M
[m M; p,M- ç²M; i?ìB .B i J h?B K #°+ T?€i- ?mv M ?| ` M;”M pçM [m M; K M; M
L;mv i J X
L?bM ç M [m M; p,M- oQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M- >”M ok- h`-M M? L?B
ç²M; i?ìB Mm®i K°i pB M ç M /QÈ+X h?ªB L?B b m HQM; GQM; >çQ h?-M +kM; F
+MM; ç°M; i€+X GQM; >çQ h?-M i?b i`U+ iB T [m,M; ç M /QÈ+ p”Q KB M;X æçB G
æ M X
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m
k39X *?QÆM; Ne, L;mv i J "€i :B B o” >çQ h?-M >mv >Q”M; UkV
.`+? ;Bª, hBM? o†M
L;m²M,K2i`mv2MX+QK
a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb
L|M; +?€v ?Ä /B K p”M; #¶M; iW i`QM; M;QìB GQM; >çQ h?-M #°+ T?€iX L²M; ç”K
L;mv i J M;WM; HçBX u FBM? M;ç+ T?€i ?B M- imv i`QÈ+ K„i F} bo M?•M HQçB
L?QM; ?„M T?|M; ` [m M; M;mv M i® bQ pÈB KbM? im Hmv M €K M;mv M i® +”M;
*?QM? KbM? H` + Q [mw L;mv i J h°+5
aªM bBM? [m M; /B K F?¬M; +?d K°i KbM? GQM; >çQ h?-M- b€m ç²M; #çM +O ?„
[m M; /B K K”m b„+ F?€+ M? mX
Zm M; /B K i` M M;QìB h?ªB L?B H` K”m t€K- G•K >•K K”m ?²M;- hQ J½ hB M p” >
oQÆM; L;mv M L;mv M K”m #ç+- h`-M M? L?B i?b K”m i`„M; ?ÆB i`QM; bm®iX
a€m [m M; /B K iU M?Q çQÈ+ ;B|i?´B- M?€v K„i HB M iB T K°i +?¶tQM; `|i p”Q M
*MM; H9+ ç|- K°i #|M; iQK ç°i M?B M iW # M +çM? M?ªv p”Q M;QìB GQM; >çQ h?-
T?€i` iW M;QìB GQM; >çQ h?-MX h`QM; +?ÈT K„i #MM; T?€i F?Q i? - F?B M M
+kM; T?ªB HMB` b m K°i #QÈ+- +| +?9i M;?B M;ì M?bM GQM; >çQ h?-M iQ”M i?
æ•v H` +| +?mv M ;b\ ob b Q KbM? HçB +ªK i?’v M;mv ?B K T?€i` iW M;QìB ?„M-
+U+ KçM?X
GB M h? h,M; GBM? æ M- +| i? ç2K HBM? HU+ M;QìB bY /KM; iQ”M #°i”T i`mM;
v m H` iBM? ?ç+? +O æçB •+ J X >ÆM M[K¶B K°i pB M GB M h? h,M; GBM? æ M

iBM? ?¢+? æ¢B •+ J - H¢B i? K `i M?B m i`B HB m [mw #€m KÈB +? i€+ i?`M?X
GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m +kM; +?d +! ? B #° K` i?¬BX G9+ M`v
i€+ /KM; i` M +?B M i`QìM;X

æ®B /B M L;mv i J #€i ;B B- GQM; >¢Q h?¬M +,M #°M F?¬M; +! +Æ ?°B ¢®B F?€
H) b m M`v b) F?¬M; +! +Æ ?°B bY /KM;X

"•v ;Bì GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; +?d ¢QÊ+ ¢ M GB M h? h,M; GBM? æ M i,M; T?9+
L;mv i /mM; ?ÊTX

E?B GB M h? h,M; GBM? æ M K M; ¢ M HBM? HU+ iW b€m M;QìB b m HQM; M?"T
h?¬M +?d +°K i?'v pW KÈB M;QM; iK i?"M? ?bM? HBM? F?B m bmwi #` HBM? HU+
+! æ¢B GU+ æ M i,M; +QìM; M;Q¢B HBM? HU+ - i?•M i? +O ?„M i?B m +?9i +?`n
?„M i`M; +°M; /MM; #®M pB M ¢ M /QÊ+- H¢B KÈB ¢°i T?€im pB HK+ ;B B- i`i +°
i`QM; M;QìB i`MM; FQ+?- bmwi M[iU i M pÐX .M b Q GB M h? h,M; GBM? æ M +
pb [m€ [mw ;B€- +?Q iWM; bY /KM; i`QM; +?B M ¢'mX

J` p`Q H9+ M;mv ?B K i? M`v- K°i M,M; HQÊM; +°K ;B€+ i?•M i?B i i`M p`Q +Æ i
>¢Q h?¬M +?d i?'v iQ`M i?•M 'K €T- M,M; HQÊM; i?•M i?B i M`v #¶M; +?®+ ;QK +
K°i +?¶- ?ÆM M[/mM; M?"TX GBM? HU+ M?Q +k H M i`M M?QM; F?¬M; +m²M; H
i? #` ?„M F?®M; +? X

E?¬M; +-M M!B- M,M; HQÊM; i?•M i?B i M`v ¢ M iW >¢Q L;mv iX G` M! /mM; M?"
i? +?•M +?QM? F?®M; +? Hm²M; HBM? HU+FBM? F?OM; M`vX

*€+ i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m HBM? HU+ ¢ m ¢°i T?€
h?¬M ¢°i T?€ HBM? HU+ i` M #®M M;`M- i`M; b® HBM? HU+ ¢½ + Q iÈB ? B p¢M
HU+ +O #€i ;B B5

æ€M; iB + H`- /M b Q GQM; >¢Q h?¬M +?d +! im pB HK+ ;B B- ?„M +ÁM +?Q i?¬M
p`v- b m F?B +MM; >¢Q L;mv i /mM; ?ÊT- ?„M pšM ¢¢i ¢QÊ+ i?U+ HU+ ¢dM? i?'i ;B
#¢Q i,M; - ¢½ iB T +`M # p¢MX

G9+ M`v ? B +€M? b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M i,M; ;'T ¢¬BX J¶B K°i H¬M; +?BK ¢
` - H¬M; +?BK bBM? ¢°M; M?Q i?"i- +! iWM; ¢¢Q FBK b„+ ?Q p,M M?ÄX Zm M; K
¢¬B +€M? iU M?Q i?•M i? ?„M- ¢ m #B M i`QM; bm®iX æ•v H` h? Zm M; .B m +
;B B KÈB +! ¢QÊ+X >ÆM M[H` h? Zm M; .B m îi`¢M; i?€B + Q M?'i- H M i`M iC

h` M i`€M- +?QM [m M; p,M iQK `U+ `Ð H! K„i- M; v +°H¬M; +?BK i` M HBM? +€M
M?B M H` i€+ /KM; b m F?B +MM; >¢Q L;mv iX

ó>`M ok- FB K5ô GQM; >¢Q h?¬M ?ûi HÈM K°i iB M;- +MM; H9+ ¢! #QÊ+ ` K°i #QÊ
M?Q tm'i ?B M iB +?ÊT p`M;X h?•M i? +?!B b€M; +O ?„M ¢½ ¢ M i`QÊ+ K†i L;m

a m HQM;- K°i Hm²M; b€M; p`M; H'T H€M?- i?S ;b ¢! `ÆB p`Q i v GQM; >¢Q h?¬M

*!i? M!B ?B M ;Bì GQM; >¢Q h?¬M ¢½ H`i ? i #`B i`v i`QM; ¢°BX GB M h? h,M; G
+?d +! # KQÆB ;B•vX G'v HBM? HU+ ?B M i¢B i?b ?„M +°M +¬M; FQ+? L;mv i J i
i?`M? p'M ¢ X L?QM; # KQÆB ;B•v b m i?b b Q\ "îB p`v- ?B M i¢B ?„M F?¬M; +Á
bo- K` ?„M ?! i?•M i?`M? h`WM; :BÈBX

aQM; FB K i`QM; i v- .B i J h?B K #°+ T?€i- K M; i?2Q F?Q ?mv ?Q`M;- GQM; >
M;"T [mv i imv i p` b€i wX

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM? # v b m HQM; ?„M- i? M? •K M;•K tQÈM;
F?¬M; T?!M; ` F„M,M; ?¶i`Ê M`Q M[ - K` H` i,M; K T?€T +¬M; FQ+? p`Q M;QìB

G K ok- Zm M; S?M .mM; ?mv M ?! ` M;`M p¢M [m M; K M; p` MQÊ+ H!M; H€M?
i?`M? K`m ?²M; i`QM; bm®i- + Q ¢° €T b9+ h?€B .QÆM; >Ä X h`¼M; FB K F?€+
h?B K- iB M; F m +?!B i B iU M?Q îaÊ >½B "B E?B m æ°M;X

æ®B K†i T?ªM +¬M; K½M? HB i+O GQM; >¢Q h?¬M- L;mv i J #€i;B B F?¬M; /€H
i`QÊ+ M;QÌB ?mv M ?| ` iWM; i¬M; [m M; p,M iQK ç2M ?mv MªQ- M;QM; iK i?¬M
+¬M; FQ+? +O .B i J h?B KX

L?QM; +MM; pÈB Zm M; S?¢i i,M; i?m°+ iQM?- .B i J h?B K+O GQM; >¢Q h?¬M-
iÈB +Ð M`QX h`QM; iB M; F m iQ- /QÈB €M? M?bM `mM; ¸°M; +O L;mv i J - T?Á
?B M H¶ ?´M; M?ÄX E?Q i? b„+ #ûM H”T iS+ +¬M; FQ+? i?•M i? v- T?€i ` K°i+?

óJm®M +? i5ô L;mv i J ;¬K H M- i?•M ?bM? +?Êi H|2- ç½ #B M i?“M? K`m iQK ç2
J - ?B m [mª iQÆM; iU h? Zm M; .B m- +?d F?€+ H` H9+ T?€i ¸°M; i?b i?QM; i?ª
> B i v +?„T i`QÊ+ M;U+- b m HQM; p¬M; i`,M; F?mv i iQK ç2M ?B M ` X h`QÊ+ K
+?B M b€M; M;ÌB- H`K bQM; FB K .B i J h?B K+O GQM; >¢Q h?¬M pÐ M€iX

L?QM; +MM; H9+ ¸|- K°i Hm²M; b€M; çÄ #¶M; `ÆB i` M M;QÌB v- F?B M L;mv i J
K`m çÄX E„ M,M; +O h`WM; :BÈB F} bo- hÄ æ`M?X

L; v b m ¸|- i?•M i? GQM; >¢Q h?¬M iU M?Q ;B| H®+- K m +?|M; [m v pÁM; - i` M
iB b€M; +?|B K„iX G K ok- Zm M; S?M .mM; i`QM; i v T?ªB T?|M; ` M?Q çB M t i
h? M? FB K +| ? B i?m°+ iQM? [m M; - i?Ov M`v `ìB F?ÄB i v- F?¬M; i`mM; i?“K +
M;•K iQ `äX L;mv i J M?bM ç M +kM; H` ? B pm®i `²M; ¸”T p`Q K†iX

" KQÆB ;B•v [m€ M;„M M;OB- GQM; >¢Q h?¬M HU +?¼M çB M +m²M; - çB M +m²
*?d +| M?Q p”v- KÈB T?€i ?mv ? i i€+ /KM; +O GB M h? h,M; GBM? æ MX

hÄ æ`M?- ?v bBM?- L`M; *?9 L?’i h``+?- Zm M; ok S?M .mM; h?SX "®M F„ M,M; H
J†+ /M ?B M i¢B GQM; >¢Q h?¬M +| im pB çdM? i?’i;B B- M?QM; +€+ HQ¢B M,M;
i?€B + Q M?’i+O M;k;B BX J†+ F H` F„ M,M; HK+ ;B B ? v i?’i;B B- ?„M ç m +
çQÆM; M?B M F?¬M; bY /KM; çQÊ+X *?Q M M ?„M +?d +| i? /MM; i?S KbM? ?B
aY /KM; M?[M; F„ M,M; F?¬M; #` ;B B +’T ?¢M +? - i?U+ HU+ +¬M; + Q i?b mv HU
o€+? iQÌM; iQK ç2M K p,M î i`QÊ+ K†i Zm M; ok S?M .mM; h?S ?ÊT M?’i #®M F„ M
J°i FQ+? FB - GQM; >¢Q h?¬M ç½ /MM; iÈB ?ÆM p¢M HBM? HU+X æ•v pšM H` #ÎB
+?d +| #®M M;¬M- /MM; L`M; *?9 L?’i h``+? p` ?v bBM? /šM ¸°M; HBM? HU+ F?¬M
J°i p¢M HBM? HU+ F i?ÊT pÈB Zm M; ok S?M .mM; h?S HU+ +¬M; FQ+? F?OM; #
h?¬M +ÁM F?| iQÎM; iQÊM; ` X

G K ok- Zm M; S?M .mM; #B M i?“M? ? B +QM `²M; M?Ä- K M; i?2Q i? +¬M; F?-
T?ÁM; M;U+O L;mv i J - +MM; bQM; [mv M çKM; K¢M?X

hB M; `²M; M;•K- iB M; i?ûi- ?¶M ?ÊT p M; H MX L;mv i J #€i;B B b m HQM; p-
/[/°B- #|M; i`„M; t i [m - +SM; `„M +?†i çSi ? B +QM `²M; /Q Zm M; ok S?M .mM; H
L?QM; L;mv i J +kM; pb p”v b„+ K†i #B M i€B M?Êi- ?ÆM M[? B +QM `²M; #` +
K` H` [m`M [mw i i?•M i? vX aQÆM; F?|B M²M; ¸”K +MM; pÈB iB M; ?ûi i?ªK +O L
Zm M; M;mv M i® +| i€+ /KM; „M KÁM +U+ K¢M? pÈB ?„+ €K- ?m®M; +?B +ÁM +|
S?M .mM; h?S +| çO HBM? HU+ `| i p`Q- ?| i?•M i?“M? Zm M; ok aQM; GQM; .šMX
FQ+? +QÌM; ç¢B- +ÁM K M; M,M; HU+ ?¢M +? +U+ K¢M?X *?Q /M H` L;mv i J i?
+?®+ F?¬M; i? i`®M i`€M?- #` ç`M? i¢B +?¶X

aU pB + +?d T?€i bBM? i`QM; ;B•v H€i- +Æ ?°B M?Q p”v- b Q GQM; >¢Q h?¬M #Ä
> B i v M„K H’v Zm M; S?¢i- ;BÆ + Q [m€ ç¬m- M?QM; GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; p°
ç”K bQÆM; KM p`M; M?Q b|M; MQÊ+ /”T /ÌM [m M? M;QÌB ?„M- a9+ h? 5

GBM? HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M- GB M h? h,M; GBM? æ M- HBM? HU+ +O >¢Q
K M; ç M [m M; M;mv M i® p` Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM? ?°B iK H¢
H`K K°i- H’v i®+ ¸° çB M +m²M; /•M; i`¬M p`Q Zm M; S?¢i i`QM; i v GQM; >¢Q h?¬

L m ç´B H¢B H¨ h?€M? GBM? FB K i`QÊ+ ç•v- +?d bÊ ç½ #` HBM? HU+ F?OM; #®
i`B HB m +SM; +ÄB ?ÆM i?S #bM? i?QÌM;- #B M ?| +?d +| [m M; K M; M| T?|M;`
h?-M T?|M;` [m M; K M; p`M;- +?Q /M H¨ î i` M + Q ? v # M /QÊB ç¢B +?B M ?
+kM; +| i? i`QÊ+ iB M i`¬M; i?'vX *| i? i?'v çQÊ+ ?B M i¢B ?„M #°+ T?€i HU+ +-

EB K p`M; #` HBM? HU+ çB M +m²M; `|i p`Q- F?¬M; M;ì T?€i bBM? p†M p Q / Q
+?QM? i? M? FB K p†M p Q K¨ H¨ HBM? HU+X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

k38X *?QÆM; Ne, L;mv i J "€i :B B o" >¢Q h?-M >mv >Q`M; UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

Zm M; S?¢i iªM K€i` mv M;?B K i?-M i?€M?- i`QM; ?ÆB i?î M²M; ç"K [m M; KBM
i? +ªK ;B€+ çQÊ+ M| - ç m bBM? ` bÊ ?½BX

S?-M mv ?B T M`v M; v +ª ç€K GQM; >¢Q h?-M ç m F?¬M; M;ì iÈBX E?¬M; M;?o ç
F?´M; H²- i? M? i`¼M; FB K +'T >mv >Q`M; +ÁM +| HQ¢B ?B m [mª ç|X > B i v G
S?¢i `i p[M; p`M;- M?QM; i?•M i? ?„M ç M; `mMX >„M +| i? F?ŠM; ç`M?- M m F?
M?"T F?B M ?„M i,M; bS+ +?`m çUM;- p"v b) F?¬M; +€+? M`Q´M ç`M? a9+ h? X

L?QM; K†+ F i?•M i? ?„M +?`m çUM; # Q M?B m i?®M; F?´- i`QM; K„i M?Q +k FB
>„M H¢M? HMM; M?bM L;mv i J #€i ;B B +€+? t p`B KûiX

hW F?B +QÌM; ç¢B L;mv i J tm'i ?B M- H-M ç-m iB M v bBM? ` +ªK t9+ F?OM;
Zm M; ok aQM; GQM; .šM #` v i`B i iB m ?ÆM T?•M MY - +?d #` i?QÆM; M? X L
?ÊT i?Ov ? p` [m M; ? H¢B bªM bBM? ?B m [mª i`|B #m°+- K¨ +ÁM ,M KÁM i?•M i

"îB pb +?®M; +U HB M iB T ? B çÁM i'M +-M; +O GQM; >¢Q h?-M- v KÈB /MM; K°
;B M ?²B T?K+- i`QM; H9+ M?'i i?ìB F?¬M; i? T?€i M ?¢M +? +O Zm M; ok aQM
FBM? ?Q`M; H¨ i? M? MB M ç M; a9+ h? i`QÊ+ K†iX hmv K°i FB K M`v +ÁM +?Q
i?•M FB K iªM K€i` H½M? HB i b„+ #ûM F?B M v i?'v ?ÆB ç mX

GQM; >¢Q h?-M i?"i bU /®+ iQ`M HU+- F?¬M; ;B[ H¢B +?9i M`QX a m F?B ç€M? `
çB bS+ +?B M ç`mX \*?Q /M H¨ p"v- ?„M F?¬M; H°` K°i +?9i ?QªM; HQ¢MX *?Q /M
T?€i ç°M; K°i FQ+? +m®B +MM; M`vX

"ªM i?•M Zm M; S?¢i +| F K F„ M,M; i?€M? FB K- #B M +`M; i? K i`QM; bm®i- bQ
T?ªM t¢` p¬ b® H,M; ;B€+ [m M; KBM?X

GQM; >¢Q h?-M ç M; +?| - ?„M +?| F?QªM? F?„+ L;mv i J i`€M? i?Q€i Zm M; ok a
i?ìB ;B M GB M h? h,M; GBM? æ M ç½ iÈBX *?Q /M +?d +| i? iQ+? b9+ bS+ HU+
bS+X

GBM? F?B m pW KÈB M;QM; iK i?`M?- #îB pb #ªM i?•M ?„M HBM? HU+ [m€ M?B
[m M; M;mv M i® # M M;Q`BX L?QM; L?½ æbM? ;B[ +?S+ i`€+? F?¬M; M;WM; ç2k
Zm M; S?¢iX

L;mv i J i`QM; HÁM; F?OM; ?QªM; +MM; pÈB [m M; K M; p Q i` M Zm M; S?¢i ;E
E?¬M; i? +?| çÊB i? K- M?•M HQ¢B M`v i?"i +| i? mv ?B T ç M bBM? K M? +O K

æ¬B K„i iQK +O L;mv i J ç°i M?B M #B M b€M; M;ìB- iU M?Q i?Ov iBM? b€M; i
i`,M; iQK ç2M #îB pb Zm M; ok aQM; GQM; .šM +-M; FQ+? K¨ #B M ?QªQ- M v K¢M
iQK i` M M;QìB v ç°i M?B M #`M? i`QÈM;- #¶M; T?mM ` K°i M;KK K€m iQK ç2MX
i`mM; K m +?|M; #B MªQ i?`M? T?M p,M K`m iQK ç2MX o-M; i`,M; F?mv i b m HC
b m ç| K°i Hm²M; b€M; #¶M; T?€i ` iW M;U+ L;mv i J - +SM; `„M ç€M? i M Zm M;

S?€i ç°M; H-M ;B½v /K M"v ?B M M?B M K M; ç M i?QÆM; i' M M†M; +?Q vX E? ok aQM; GQM; .šM- iB b€M; iQK i`QM; K„i #B M ^K ç¢KX

h`QM; +?ÈT K„i M"v- GQM; >¢Q h?—M ç°M; X Zm M; S?¢i K M; i?2Q i? M? •K F?; i`ÌB ;B€M; tm®M; X h`QM; T?9i +?®+- [m M; K M; iÈB ç•m i?b i` M #-m i`ÌB #` +? ;B M i¢B K°i FB K FB #` tû`€+?- HU+ ?'T /šM K¢M? K) F?B M i?B i? i` M K†i ç` F?2 MSi F?¬M; ;B M i®B i,K FB X

a„+ #ûM- b„+ #ûM F?¬M; ;b b€M? F`TX J¼B M; QÌB tmM; [m M? ç m +^K M?“M çQÊ M€i- HQ¢B +^K ;B€+ M"v i?“i H" [m€ ç€M; bÊ- /QÌM; M?Q i? ;B M F?¬M; HU+ HQ +?ûK` X

L;mv i J çQÆM; M?B M F?¬M; F?Q M? i v +?`m +? iX E?B v T?€i` [m M; K M; aQM; GQM; .šM i?b i v T?^B ç½ pÁM; ` b m HQM; - F?¬M; M; Ì #„i H'v p-M; i,M; F? H M i` M- H`K ç°M; i€+ pmM; H MX

L m H" +?B M ç'm i`QM; ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; - +QB M?Q H" GQM; >¢Q h?—M Î +? X *? M? H +? ;B[i?'i; B B p" #€i; B B- bQ pÈB M; k; B B p" HK+ ;B B HÈM ?ÆM

æ€M; iB +i•K ibM? F?€+ #B i [mv i ç`M? i? +¬M; i?O +O ? B # MX GQM; >¢Q h? HB m K¢M; X E?B ?„M çB ?QÊM; L;mv i J - i?b F?¬M; M; ?o KbM? +; i? b®M; i`Î p ;B^ #€i; B B- H" K°i i`QM; b® [mw i°+ im'Bi` M?'i i`QM; L;mv i J h°+X æQÆM; M F?¬M; ç2K GQM; >¢Q h?—M M?“T p"Q K„iX

*?Q M M #` GQM; >¢Q h?—M i? +¬M; çB M +m²M; F?¬M; ç w ?"m [m^ #S+ #€+? ç

a9+ h? i? K p"Q hm G h`^K- GQM; >¢Q h?—M K°i FQ+? FB +?d ;²K ? B F„ M,M; M" H² ç½ pQÊi i-K i v ?„M- M; v +^ Zm M; *?B æ½M; .¢M; +kM; F?¬M; bY /KM; X

L?QM; +?QM? H" ? B F„ M,M; M"v i`MM; çB T- mv HU+ F?¬M; v m ?ÆM Zm M; ok L`M; *?9 L?'i h`+?- i?“K +?Q T?QÆM; /B M +¬M; FQ+? +ÁM pQÊi i`°BX

E?¬M; M;B F?Q iQÆM; - +QB M?Q H" F} bo i?'i; B B- HoM? M; ° F„ M,M; a9+ h? + h?—MX GQM; >¢Q h?—M H" +?mv M K¬M /U p"Q F„ M,M; M"v im Hmv M K°i i?ÌB ;B M; k; B BX

h`QM; i?ÌB ;B M M; „M M; OB- K°i FB K hm G h`^K ;—M M?Q M; QM; iK ?ÆM p¢M HB €T b9+ T?;M; ` hm G h`^K- mv HU+ +; i? M; ?oX

s i5

E?¬M; +; iB M; çBM? i B p +?¢K- +?d +; •K i? M? F€ /`- tû`€+? F?¬M; ;B M /WM; ç2MX GQM; >¢Q h?—M p" L;mv i J i`QM; ;B•v T?9i M"v iU M?Q #` ç¬M; H¢BX

L?QM; L;mv i J b„+ K†i #B M p¬ +MM; i€B M?Êi- K€m iQK ç2M ?—m M?Q +MM; H F?B M F?m¬M K†i p®M p¬ +MM; im'M i9 #¶M; #B M /[iÊMX

æBM?5 J°i iB M; ;BÁM p M; - p-M; i`,M; F?mv i /Q M,M; HQÊM; ?bM? i?“M? tm'i iU M?Q #` i`mv M M?B K- p i MSi K m +?;M; H M ` X _®i`m°+- #MK K°i iB M; - i¢+X

Zm M; K M; p" M; iMv i?2Q ?¢ tm®M; - ç•K b•m p"Q #^p B L;mv i J X

h`QM; +?ÈT K„i M"v- GQM; >¢Q h?—M p" L;mv i J ;B[ p[M; i`¢M; i?€B v MioM? F€ i?'v- [m M; K M; p" M; i` M M; QÌB GQM; >¢Q h?—M p" HBM? +€M? b m HQM; `9i H +O GB M h? h,M; GBM? æ M ç½ T?€i ?mv ç M +U+ ?¢M- +ÁM +?Q iÈB # KQÆB

a„+ K†i GQM; >¢Q h?—M i`„M; # +? M?Q iÌ; B'vX a m HQM; ?„M- b€m ç²M; #¢M +k ?¼ ç½ +¢M FB iX >ÆM M[ ?„M ç½ bY /KM; F„ M,M; ?v bBM? p" L`M; *?9 L?'i h`+? >¢Q L;mv i +kM; #` #„M` F?ÁB M; QÌB ?„M- v m Êi M^K Î K°i # MX

ó 5ô h`QM; KB M; L;mv i J #¶M; T?€i` iB M; ?ûi i?^KX

hW F?B bBM? ` ç M M v- v +?Q iWM; ,M i?B i i?ÁB HÈM ç M p"vX Zm M; S?ç i ç •
M;U+ T?ªB- v b m w i #` +?û K H`K ? BX GQÊM; HÈM K€m iQK ç 2M ç B M +m²M; im-
i?QÆM; M†M; p"v b) F?¬M; b®M; ç QÊ+X

L; m v i J F?¬M; HMB- ç¬B K„i iQK t m' i ?B M K°i i-M; K`m ç Ä KÄM; K M?X h` M K†
b U T?š M M° +U+ F€- i v i`€B +O v- F?¬M; M; ì pš M +| i? M; QM; F i` iY ?ç i b„+ |
p`Q M; U+ GQM; >ç Q h?¬MX u ?"M +? i i? M? MB M M?•M H Qç B M`v- +kM; M?b M
È i X

L?QM; ;B•v T?9i ç|- K°i H m²M; b€M; ç Ä M?Q ?Q ?²M; t m' i ?B M +?„M i`QÈ+ K†i G
h`QM; i B M; M´- #|M; /€M; ç Ä #„M` - K M; i?2Q i¼ F}- i û b M; # M- +?QM? H` Gw

G9+ i`QÈ+ +?B M ç'm iQ`M H` GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m` HU+ -
G9+ M`v i` M M; QìB GQM; >ç Q h?¬M #B M ?| - ç QÆM; M?B M GB T K æQ`M b® ?
` - Gw >BM? H` M; QìB i?S M? 'i t¬M; H MX

óæWM; ,M GB M h? h, M; GBM? æ M 5ô GQM; >ç Q h?¬M ?û i HÈM- i? M? •K +| +?9i
pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB ? B + 'T ?B mX \*MM; H9+ ç|- ?„M ç°i M?B M H`
F?| ?B mX „T HQM; ç°i M?B M +, M; +SM; - F?¬M; M; ì ç 2K h?ªB L?B ç€M? # v`
L; m v MX *MM; H9+ ç|- K¼B M; QìB i? 'v i` M i?•M ?„M +?È i H| 2 i B b€M; p`M; - b m
S?ç i X

E?B H m²M; b€M; p`M; H| 2` - i` M K b M? b€m M; QìB GB T K æQ`M b® ? B KQÆB
E?€+ #B i H` [m M; K M; p`M; i` M b€m M; QìB ç m +ÁM ç M; - M?QM; [m M; K M; i`
ç½ #B M K' i X

J†+ /M i?•M i? ç½ +U+ F€ v m Èi- M?QM; H9+ M`v i•K i`Q GQM; >ç Q h?¬M`'i i? M

L; m v i J #` i?QÆM; M†M; F?¬M; ç`M? i`®MX u ç½ ?"M +? i +?QM? K b M?- F?¬M;
i?`M? KK+ iB m +¬M; FQ+? +O vX E?QªM; +€+? ;¬M M?Q p"v- H'v i b M? i`ç M; i`Q
b Q +| i? i`®M ç ÁM i' M +¬M; HB m Kç M; +O L; m v i J \ \*?Q M M ?„M i`QÈ+ iB M
#S+ +„i ç Si HB M ? GBM? >²M sB M; sQ+?X L m F?¬M; - H'v HU+ +¬M; FQ+? +O
?¼ +?d b Ê K°i +€B +kM; F?¬M; b®M; ç QÊ+X

æ•v +ÁM T?ªB +ªK ÆM Gw >BM?- F?¬M; +| Gw >BM? M; ,M +ªM K°i +?B m- GQM; >
+Æ ?°B +„i ç Si HB M ? GBM? >²M sB M; sQ+?X >ÆM M[- /M b Q L; m v i J #` i?Q
F?B M Gw >BM? T?m M K€m #` i?QÆM; - M?QM; F?¬M; M; m v ?B K ç M i QM? Kç M;

_9i` Zm M; S?ç i- K€m iQK ç 2M +m²M; T?m MX aBM? K M? HU+ +O L; m v i J / B
?ç i b„+ [m M; K M; t m' i ?B M i W +?¶ p i i?QÆM; +?ªv K€m- #ªQ p F?¬M; F?B M
+?QM? v i?b K°i +QÈ+ ç€ ?QÈM; GQM; >ç Q h?¬MX

J°i i?•M ?b M? iQ HÈM +?„M i`QÈ+ K†i GQM; >ç Q h?¬MX *MM; pÈB iB M; F m- >
iQ`M i?•M #°+ T?€i H m²M; b€M; iQK ç 2MX \*| i? M?b M i? 'v`ä- pªv +O M| #` K`m

ó>ç Q L; m v i 5ô GQM; >ç Q h?¬M +QM K„i K m®M M Si` X

L; v H9+ M`v- ?„M ç½ F?¬M; M; ?o b) b®M; iB T- /MM; i' i +ª HU+ H QÊM; - ç°i M?B M
>ç Q L; m v i- M; ,M Hç B K°i FQ+? iB T i?2Q +O L; m v i J X

"®T #°T #°T 5

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

k3eX *?QÆM; Nd, M? >MM; URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`m v 2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

L„K i v +O L ;mv i J K¢M? ç€M? p¨Q HQM; GQM; >¢Q h?–MX >„M F?¬M; `|i HBM?
T?€i ç°M; h?€M? GBM? >° h? X *| i? i?'v `ä- >mv >Q¨M; ;B€T /QÈB i v L;mv i J
K v M| H¨ i` M; #`+'T >mv >Q¨M; - F?¬M; #` ç€M? M€iX L?QM; GQM; >¢Q h?–M v
F?OM; #® FB F?¬M; \

GB T K æQ¨M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m- GB T K æQ¨M b® ? B KQÆB ? B +'T
MQM i?ÎX

E?B h?ªB L?B #` GQM; >¢Q h?–M ç€M? # v ` - i`QM; HÁM; KÌK`iX J'i çB iS +ªK-
+ªK ;B€+ p¨ t9+ ;B€+ çB +ªK i?K i? ;BÈBX L?QM; KÌK`i +?d ;B[p¨B ;B•v- HÁM;
L¨M; ?B m `ä GQM; >¢Q h?–MX h¢B /QÈB iB M? ?m®M; M¨Q GQM; >¢Q h?–M KÈB
?„M F?¬M; +€+? M¨Q #ªQ p M¨M; KÈB H¨K ` HU +?¼M M?Q p¨v5 L; v b m ç| GQM
GBM? >²M sB M; sQ+?- F?B M h?ªB L?B ?B m çQÊ+ KbM? ç½ çQ€M ç9M; X

LQÈ+ K„i #¶M; +?®+ i¨M ` F?ÄB #ìKB- M¨M; #ªM M,M; Km®M #´M?¨Q ` M; Q¨B
ç¬B i v K¢M? K) ¬K +?†i i?•M i? M¨M; X

G¨ oQÆM; L;mv M L;mv MX

hmv #B i `ä h?ªB L?B F?¬M; M; ?2 çQÊ+- M?QM; oQÆM; L;mv M L;mv M pšM H¨ M
óæWM; ?v bBM? m´M; +¬M; 5ô

"¼M ?¼ ç½ F?¬M; F`T +Sm pB M GQM; >¢Q h?–MX GQM; >¢Q h?–M çQ h?ªB L?B
iQÎM; +¬X a Q M¨M; +| i? ç h?ªB L?B H Q ` - ?v bBM? m´M; T?QX

a m ç| - M; v H9+ K¼B M; QìB ç m M; ?o GQM; >¢Q h?–M +? i +?„+ `²B- ç°i M?B M
K„i #¶M; iW M; U+ GQM; >¢Q h?–M i¨M ` X JÆ ?²i?Q€M; ?B M ?ÆB i?ÎFBM? F?O
J #` i?QÆM; M†M; #` F?´M; H² [m M; K M; ç€M? # v ` M; Q¨B- i`U+ iB T p,M; t p

óh?–M F?Q5ô L;mv i J Îi` M F?¬M; i`mM; +m²M; `®M; K°i iB M; - b m HQM; ç¬B +
+?9i M; WM; H¢B çB M +m²M; +?çv i`®MX

h'i +ªT?€i bBM? [m€K m- iW hm G hªK GQM; >¢Q h?–M #` i?QÆM; M,M; L;mv i
#°+ T?€i [m M; K M; p¨M; ç~v HMB L;mv i J - i`QÊ+ b m +?d K'v H–M +?ÈT K„iX L;
i?ìB i?¨M? pB M GB T K æQ¨M b® ? B KQÆB ? B +'T ?B m t¬M; iÈB # M +¢M? G
h?–M F m ` M ` iB M; - i HB i M^K i` M M; QìB >¢Q L;mv iX

E?QªM? F?„+ ?¬M K - ?„M KÆ ?²M; ?2 i?'v i? M? •K mv M; ?B KX

ó B /€K i´M i?QÆM; i`mv M M?•M +O h`QÎM; JB M h?B M h Bìô

*ªK ;B€+ M|M; +?€v i`QÈ+ M; U+ i,M; ;'T KQìBX hQ¨M #° HBM? ?²M +? i i`QM; h`
FBM? M; QìB iK i" T # M :B B æB m ooM? >^M; X

G9+ i`QÊ+ GQM; >¢Q h?–M +ªK i?K çQÊ+ M| +?d +| i? ?'T i?m HBM? ?²M i`QM; #€
pb i?•M i? ?„M +?d +?`m çQÊ+ +Ð ç|X J¨ H9+ M¨v ç•v- :B B æB m ooM? >^M; ?Q
>¢Q h?–M i?•M i? #` i?QÆM; - H¢B i? K ?„M KÈB ç°i T?€HK+ ;B BX :B B æB m o
T?QÆM; T?€T ¬M ?Á K¨ FûQ /¨B ?'T i?m HBM? ?²M i`QM; F?¬M; F?QX æ²M; i?ì
+?mv M ?| i?¨M? M,M; HQÊM; [m M; i?m°+ iQM? K¨ GQM; >¢Q h?–M +| i? ?'T i?
F?¬M; X

GK+ >B iU M?Q #` çB M- HB m K¢M; ç2K i'i +ªK T?€T i¨ HB m `ÆB i` M M; QìB
+kM; K m +?| M; +?çv iÈB- ç2K GQM; >¢Q h?–M p•v [m M?X

h?ªB L?B i`€M? F?ÄB i v oQÆM; L;mv M L;mv M FB K; B[- /U p¨Q +ªK ;B€+ ç®B p
M; QìB i?S M?´i ç M # M +¢M? ?„MX

h?•M i? h?ªB L?B ?ÆB +SM; H¢B- M¨M; /QìM; M?Q +ªK ;B€+ ` +€B ;b- b m ç| K
+O GQM; >¢Q h?–M- b„+ K†i i¨M; # +? ?ÆB ?B M b„+ ?²M; X L¨M; H¨ M; QìB /mv
M,M; HQÊM; HBM? ?²M F?´M; H² ç M; iK i" T ?QÈM; GQM; >¢Q h?–M- ç²M; i?ìB-
çQÊ+ bS+ b®M; +O GQM; >¢Q h?–MX

*MM; pÈB HU+ HQÊM; HBM? ?²M M;QM; iK- h?ªB L?B FBM? M;¢+ T?€i ?B M- Gm•
> B ¸°B GB T K æQ¨M p•v [m M? GQM; >¢Q h?–MX "¼M ?¼ F?¬M; #`K i°+ i'M +
i?¨M? +¬M; FB K +? - i`¼M; i?QÆM; M†M; L;mv i J #€i ;B B- ¸2K ¸ M +K+ /B M ·

h?ªB L?B H"K b Q p"v\ GQM; >¢Q h?-M i`QM; HÁM; ;B"i KbM?- p°B p" M; Km®M ;B®M; M?Q pW `²B- h?ªB L?B #Ä i v ?„M ` - ?ÆM M[ H-M M"v ¸SM; /"v ¸B ¸ M H >¢Q h?-M- i` M M; QìB iªM ` bU H¢M? HMM;X

GQM; >¢Q h?-M M;~M M;ÆX h?ªB L?B ;B" M\ *?d +| i bM? i`¢M; M"v M" M; KÈB F?-M M" M; ;B" M +€B ;b\

Ew S+ /-M i`Î H¢B- GQM; >¢Q h?-M +kM; ?B m ` Hw /Q h?ªB L?B ;B"MX a„+ K†i KdK +QìB iB M iÈB ;-M h?ªB L?BX h?ªB L?B Km®M i`€M?- M?QM; /M b Q HK+ +ªK F?-M; ;B M H¢B M?Ä ? T- +?Q M M #` GQM; >¢Q h?-M iW T?Q b m ¬K H'v pÁM; 2

h?ªB L?B +?ÈT K„i- +€B K¬M; i`ÁM +¼ i` M M; QìB GQM; >¢Q h?-MX hmv GQM; >¢ +kM; H" i`QîM; i?"M? `²B- ?ÆM M[im´B i` K€m bK+ b¬B- +?Q /M ?„M F?-M; ?B SM;5

æ°i M?B M +ªK ;B€+ GQM; >¢Q h?-M +| +?9i +SM; - h?ªB L?B i¢K #'i ¸°M;X æQÆM h?-M +ªK ;B€+ F?-M; ;B®M; M? m- M" M; iQîM; H" ¸½ +?¢K p"Q p i i?QÆM; +O ?

GQM; >¢Q h?-M ?ÆB M?Q+? M; QìB ` K°i +?9i- ¸ i`€M? iB T t9+ M[i?b H9M; i9M M?Ä- +€+? im´B KQìB H,K +ÁM i?B m +?9iX hmv GQM; >¢Q h?-M /-M ?B m K°i Q M; QìB ¸ m M?Ä p"v- ?B M i¢B ?B M M?B M F?-M; T?ªB H9+ ?QîM; i?K M?[M; pB -

>„M pQÆM ` K°i i v i`U+ iB T pB i i` M HQM; h?ªB L?BX >„M pB i `i ¸ÆM ;BªM- :

h?ªB L?B i?•M i? ?ÆB `mM `~v- ¸°i M?B M tQ v M; QìB H¢B- ¸¬B i v M?Ä M?„M ¸"T i¢B M" M; F?-M; M?bM i?'v- +kM; F?-M; i? M¡B- M; ?2 F?-M; ¸QÊ+- M?QM; MQÊ+

GQM; >¢Q h?-M +?d i?'v HÁM; KbM? M?Q #` M; QìB i¡K +?†i- +ªK ;B€+ ¸ m ¸ÈM F? L?B ¸½ K'i ¸B iS +ªK F?¡+ F?-M; ` iB M; ¸®B pÈB ?„M K" M¡B- +"M; i?®M; F?' ? L;mv i J X

«K +?†i M" M; p"Q HÁM; - GQM; >¢Q h?-M F?-M; #B i M M M¡B ;b pÈB M" M;X h`QM i" M M; "T i`bm K MX >„M +?d #B i tBM H¶B h?ªB L?B- M?QM; F?-M; i? #ªQ ¸ªK ?m®M; M?Q p"v- KbM? b) H"K i? M"QX

aU i?"i H" ?„M +,M #ªM F?-M; i? ?S ? M pÈB h?ªB L?BX

"ÍB pb ?„M pšM b) H"K imv M +?¼M M?Q i? X a Q ?„M +| i? ¸ h?ªB L?B +MM; Kb

E?B ¸¡ F?-M; i? i`QM; ;B•v H€i ¸€M? +? i L;mv i J - GQM; >¢Q h?-M +ªK ;B€+ K #ªM F?-M; +| bS+ K¢M? TªªM F?€M;X GB M h? h,M; GBM? æ M K M; i?2Q HBM ? Q ?-m M?Q F?-M; +ÁMX >„M +| i? H"K b Q ¸•v\ \*?d +| i? HB m K¢M; FûQ /`B +„i ¸Si ?B m [mª GBM? >²M sB M; sQ+? bBM? K M? +MM; +?mM;X >„M iBM iQîM ? B +'T ?B m b) #ªQ p ¸²M; #¢M KbM?X >„M F?-M; i? HMB H¢B- #ÍB pb i?M ?"M i`mM; p"Q ?„MX *?d +| ?„M +? i KÈB ¸ ¸²M; #¢M M iQ"MX J" L;mv i J /M b Q # F?ª M,M; b®M; H•mX

h?ªB L?B ;B½v /K /-M #B M i?"M? MS+ MÎ- ¸¬B i v M" M; iW /QÈB M€+? pQÆM ` - °M;X L" M; ¬K +?†i- i?"i +?†iX

L;~v ?¬K ¸¡- F?QªM? F?„+ GQM; >¢Q h?-M [m,M; M" M; ?QÈM; oQÆM; L;mv M L;m H¢B ?B M ` X " [m,M; ` - h?ªB L?B +?d +ªK ;B€+ i•K KbM? b„T ¸¡M; #,M;X sQM; M;QÆB 'v- M;QÆB 'v b„T +? iX

*ªK ;B€+ ¸¡ ?Q" M iQ" M F?-M; i? /MM; M;¬M M;[¸ ?bM? /mM;X h?ªB L?B +?d + GQM; >¢Q h?-M K" ¸BX *?Q /M b m ¸¡ #B i GQM; >¢Q h?-M +?Q +? i- ¸ m ¸ÈM i` ?B M i¢BX L" M; i?"i bÈ- bÈ i bM? ?m®M; iQÆM; iU H¢B tm'i ?B M H-M M[ - bÈ G KbM? ` ¸BX

h€+ ;Bª, æQîM; :B h K h?B m

k3NX *?QÆM; N3, L;QÌB h?W E .mv L?'i

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L m F?¬M; T?ªB [m€ [mw i`¼M; i?b b Q +| i? i?®M; F?' M?Q p"v\ h?ªB L?B b Q -
ç| \ L?QM; K†+ F M" M; Q€M +Ð M"Q F?B 'v GQM; >¢Q h?¬M `ÌB #Ä KbM?- F?QªM
HÁM;- i'i +ª Q€M- i'i +ª ?"M ç m #B M i? "M? p¬ i" M €BX E?B MQÊ+ K„i i`QM; K„i M
` - M" M; ç½ F?¬M; i? i`€M? i?Q€i pÁM; i v GQM; >¢Q h?¬M X > B M; QÌB +S M?Q
M"QX GQM; >¢Q h?¬M +| i? +ªK i?K çQÊ+ i•K ibM? +O h?ªB L?B- ?„M F?¬M; M
pB i # +?[X h?ªB L?B i?b F?¬M; ç°M; ç"v- +?d F?¬M; M;WM; `ÆB H X «K M" M; M
GQM; >¢Q h?¬M +9B ç-m ibK K¬B M" M;- /MM; 'K €T # Q T?O i`€B iBK ç M; `mM`
;ä+Y M? p M; H MX

óæQ" M i`QÎM; - + "m idM? `²B\ô " M M; Q" B i`mv M ç M i? M? •K +O hQ J½ hB MX
M;~M; ç-m H M- î b m HQM; h?ªB L?B M? pB i p" B +?[X

hmv i`QM; HÁM; +U+ F€ F?¬M; + K HÁM; - M?QM; h?ªB L?B pšM H" #m¬M; i vX L; Q
+?†i M" M;- K M; M" M; +MM; çB iÈB +Y X "B i?QÆM; i`QM; HÁM; h?ªB L?B b m K°
M?B m- i?•M i? K K K¢B F?) `mM`~v- F?m¬M K†i pMB p"Q ?äK p B GQM; >¢Q h?¬
M?bM /€M; p F?| + H| + +O KbM?X

GQM; >¢Q h?¬M KÎ +Y - ç" T p"Q K„i H" +€B ç-m i`¼+ #| M; HQ€M; X

óhQ J½Xô

L?bM i?'v GQM; >¢Q h?¬M- hQ J½ hB M #¶M; pmB KWM; p¬ +MM; - KÎ` ? B i v Kr
ç| ; ½ M?bM i?'v h?ªB L?B î i`QM; M;U+ GQM; >¢Q h?¬M- HB M iW #Ä w ç`M?- M; Q

óæ¢B + - + "m b Q `²B\ F?¬M; +| pB + ; b +?S\ æ M /QÊ+ +O +| /QÊ+ + +| i€+ /KM

"¼M ?¼ ç m F?¬M; M;®+- F?B GQM; >¢Q h?¬M ?ûi` F?¬M; ç GB T K æQ" M b®
/KM; GB M h? h,M; GBM? æ M- ?¼ ç½ çQ€M` ç M /QÊ+ +| p'M ç - HQ H„M; +kM;

GQM; >¢Q h?¬M H„+ ç-m- M|BX

óh F?¬M; +| pB + ; b- +?d H" i?•M i? +ÁM +¬M K'v M; "v KÈB ?²B T?K+X EBM? K¢
` - M?QM; +?¶ #` i' M i?QÆM; ç½ im #'- i?Q+? SM; K'v M; "v H" i®i`²BXô

hQ J½ hB M i?Î` - M|BX

óæ¢B + - GB M h? h,M; GBM? æ M +| p'M ç ; b F?¬M; \ô

GQM; >¢Q h?¬M +QÌB F?' M|BX

óG" +| +?9i p'M ç - imv F?¬M; ç M M¶B HÈM H„K- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB +?S+
/KM; X G€i M[M; QÆB M|B ; BMK GK+ >B çQ" M i`QÎM; - M m Km®M /MM; GB M h?
iÈB HK+ ; B B `²B KÈB iQM?- +ÁM +¬M /MM; T?®B ?ÊT æ¢B GU+ æ MXô L; šK M; ?
; B B `²B ?½v /MM; X .QÊ+ HU+ +O GB M h? h,M; GBM? æ M K¢M? p¬ +MM; - HB
F?| F?®M; +? Xô

hQ J½ hB M +€m FdM? M|BX

óh HB M #B i +| /QÊ+ + H" K` i?b +| +?mv M K"X >W ?W- b m M"v b) FB K ?„M i C

GQM; >¢Q h?¬M KdK +QÌB- H„+ ç-m M|BX

ó*kM; F?¬M; i? M|B p"vX G¬M M"v M m F?¬M; +| GB M h? h,M; GBM? æ M- +?d
b®M; iÈB #•v ; BÌX h?U+ HU+ L;mv i J çQ+? i?"i +QÎM; ç¢B- +?9M; i i +ÁM H•m
ç M ç•v- ?„M M?`M F?¬M; çQÊ+ M?È iÈB L;mv i .¢- +kM; M?È FBM? M; ?B K Î L; m

;†T T?ªB +?d KÈB H" L;mv i J im´B i` i?¬BX L?QM; H9+ î L;mv i J +mM;- ç m ;
L;mv i J h°+- # Q ;²K +ª L;mv i J h?¬MX

J°i L;mv i J #bM? i?QÌM; ç m ç½ K¢M? M?Q p"vX L;mv i J h?¬M?¢M; M?b i`QM;
h?¬M i?b +ÁM iÈB i`bM? ç° M"Q\ oW M;?o ç M M?[M; çB m M"v- K„i GQM; >¢Q h?¬
im´B i€+ ?B M i¢B- ?„M +| im pB M?Q p"v ç½ H" ¬M; i`ÌB Qm €BX L?QM; ?„M imv
H" F?€+ M? m ;B[M;QÌB pÈB M;QÌB- €M? K„i ?„M Hm¬M M?bM iÈB i`QÈ+X

óhQ J½- M;QÆB iÈB ibK i +ÁM +| pB + ;b\ô GQM; >¢Q h?¬M î MÆB M"v ç M; M
i•K iQ M|B M?B m pÈB hQ J½ hB MX >ÆM M[?B M ;Bì +?B M i` M? i¢K i?ÌB F i i?
hQ J½ hB M KÈB ;B"i KbM? M?È ç MX

ó*| +?mv M- +| +?mv MX h?€M? F} bo i`QÎM; F m i iÈB +?Q +”m #B i- M m ç½ idM
ó>¼T\ >¼T +€B ;b\ô GQM; >¢Q h?¬M M;?B ?Q†+ M?bM hQ J½ hB MX

hQ J½ hB M M?9M p B M|BX

óh +kM; F?¬M; #B i- +?d M|B ç +”m çB T?ÁM; ?¼T HÈM +O JK+ aQ h?€M? æB
æ9M; `²B- +ÁM +¬M K M; T?| çQ" M i`QÎM; +MM; çBXô

GQM; >¢Q h?¬M ;”i ç¬m- M|BX

óæQÊ+ `²B- i #B i`²BX G"TiS+ [m M; vXô G9+ i`QÈ+ ?„M im Hmv M +?d H" K†+
ç½X

hQ J½ hB M M?bM GQM; >¢Q h?¬M- H¢B M?bM h?ªB L?B- +QÌB ;B M M|BX

ó_ä `²B- i ?B m `äX æ¢B + - p"v i çB p i`QÈ+Xô L|B tQM; i M M"v #Ä +?¢v K'i /€
GQM; >¢Q h?¬M +| +?9i #’i ç„+ /o ç|M; +Y H¢B- ?„M +kM; F?¬M; bÊ +| M;QÌB ?B
L?B ç½ i?•M K"i M?Q p"vX

>„M i`QÈ+ iB M ç2K pB + >"M E?B K F m KbM? çB ?¼T M|B +?Q h?ªB L?B- b m d
M?•M H9+ M"v çB m +?dM? +ªK t9+- pW KÈB F?|+ tQM; - +€B KkB M?Ä M?„M +| +?
?QÎM; iÈB p ç T +O M" M; - M;QÊ+ H¢B i? K T?¬M M;•v i?Æ F?B M M;QÌB v m i?Q
h?ªB L?B K M; H M F?,M +?2 K†iX GQM; >¢Q h?¬M ¬K i?„i HQM; KªM? F?ªM? +O
h´M; çB M JK+ aQ h?€M? æB M `’i HÈM- M?QM; Km®M ibK ç M T?ÁM; ?¼T HÈM +
/QÈB +€B KkB H" KB M; - iMv iB M ?ÄB +?9i H" M;?2 ` çQÊ+ M; vX G9+ M"v F?¬M;
i?"i i`¬K i`¼M; - M;QÌB ç M M;QÌB çB M®B HB M F?¬M; /SiX hW i` M; T?K+ ç M t
æ¢B h?€M? æB MX LÆB M"v F?¬M; +?d H" i´M; çB M JK+ aQ h?€M? æB M- +kM;
i¢K i?ÌB +O h`M L K [m MX h’i +ª bU pB + ç m T?ªB i`ªB [m # M M"v tY Hw- F?¬
GQM; >¢Q h?¬M iÈB +?¶ T?ÁM; ?°B M;?` HÈM- i?b M;Q`B +Y çSM; ? B i?O p X J
h?ªB L?B çB iÈB ;¬M- H"TiS+ M•M; i v H M M; ,M +ªM ? B M;QÌBX

óG" B\ LÆB M"v H" F?m i`¼M; ç` ?°B M;?`- F?¬M; çQÊ+ iÈB ;¬MX G½M? ç¢Q ç
GQM; >¢Q h?¬M ¬M ?Á M|BX

óh i M GQM; >¢Q h?¬M- H" i?€M? F} bo i`QÎM; >"M E?B K Km®M +?9M; i ç M ç•v
óGQM; >¢Q h?¬M\ô L;?2 iÈB # +?[FB - ? B i?O p ç²M; i?ÌB +?’M ç°M; M?bM M
#B M i?“M? F?| iBMX

h?O p # M i`€B M|BX

óL;QÆB- M;QÆB i?“i H" GQM; >¢Q h?¬M\ G" M? >MM; ?¬K ç| +Sm ?"M; M;¬M ç²M
GQM; >¢Q h?¬M KdK +QÌB M|BX

ó M? ?MM; i?b F?¬M; /€K M?“M- M?QM; i ç9M; H" GQM; >¢Q h?¬MXô

h?O p # M T?ªB p K†i F?¬M; iBM M|BX

óE?¬M; ç9M;- ?„M M?`i ç`M? H` ;BªX >„M KÈB # Q M?B m im´B\ a Q H` M? >MM; ;B B\ E?¬M; +?WM; H` ;Bª KΦQXô
 L|B tQM; p` i?O p M`v iB M H M +?°T ?QÈM; #ª p B GQM; >ΦQ h?¬MX :½ M|B Hw çÆM ;BªM- i`QM; HÁM; ?¼ GQM; >ΦQ h?¬M M? >MM; H` M?•M p`i ;b\ æ•v +?QM? K æQ`M ;B i p`Q i`M ç` ç`+?- ?ÆM M[M ;M +ªM i? +¬M; +O L;mv i J #€i ;B B #€i ;B B- H` i?U+ HU+ i? M`Q\ .M +| ç²M; ç°B ?¶ i`Ê- Qi M?`i T?ªB i` M HK+ ;B BX ? B KQÆB im´B +?Q \ GQM; >ΦQ h?¬M #ÎB pb i?ÎB ;B M p°B p`M; - +?d K†+ ç° ç² +`m 2K ?`M; t|K- M`Q +| #° /€M; M? >MM;X
 æ®B T?QÆM; i`U+ iB T` i v F?B M GQM; >ΦQ h?¬M i`QM; HÁM; ?ÆB #`i K½M- # i`€B pmM; ç`T ?QÈM; i v T?ªB +O ç®B T?QÆM;X æ²M; i?ÎB i?•M i? MY +?mv i b M; # M- ç F?¬M; #` ç®B T?QÆM; ç€M? i`9M;X
 > B # M M„K i v M? mX æ°M; i€+ +O i?O p F?€M? M?- i`U+ iB T #„i H`v i v GQM K°i Hm²M; b€M; #¶M; H|2 H M i` M i v i`€B GQM; >ΦQ h?¬MX h`QM; [m M; K M; `mM i v K°i +€BX h?O p KÈB +?°T i v ?„M iU M?Q çKM; i`9M; çB M #` #„M` - i?• #QÊ+X
 >B M iΦB H` i?ÎB ;B M +?B M i` M?- K¼B i?S ç m çQÊ+ i`M /KM;X > B ?° p M`v + i?ÎB çB m ç°M; HΦB ç•vX GQM; >ΦQ h?¬M K°i i v M? M?`M; #„M` i?O p - ? B i M ç´BX
 *| i? iMv iB M #„M` +?B M bo M;k ;B B- +?ŠM; H) ?„M ç9M; i?`i H`\ E?¬M; +| iB T iK+ ` i vX h?O p H9+ i`QÊ+ ?ÄB GQM; >ΦQ h?¬M M v KÎKB M;X
 óL;`B i?`i H` GQM; >ΦQ h?¬M\ æ9M; `²B- M;`B ?ŠM H` çQ`M i`QÎM; GB T K æQ`M +| i? ç +?9M; i FB K i` H M? #`B +O M;`B F?¬M; \ô GQM; >ΦQ h?¬M #`i ç„+ /o M|BX
 óaÈK H`K p`v +| T?ªB i®i ?ÆM F?¬M; \ô L|B tQM; ?„M H`v ` H M? #`BX
 G¬M M`v b„+ K†i ? B i?O p i?`i bU #B M ç´B- ç†+ #B i H` i?O p KÈB ` i v pÈB GQ #QÊ+¬ +mM; FQM? i`ª HΦB H M? #`B +?Q GQM; >ΦQ h?¬M- F?m¬M K†i çÄ`U+X
 óJÎB HQM; çQ`M i`QÎM; p`QXô > B i?O p i`€M? ` - KÎB GQM; >ΦQ h?¬M p` h?ªB L GQM; >ΦQ h?¬M çQÆM; M?B M b) F?¬M; +MM; ?¼ bQ çQ +€B ;b- M; QÎB i +kM; + +?¬K +?`K p`Q T?ÁM; ?¼T- ?„M #ªM M,M; /WM; #QÊ+X
 *Y T?ÁM; ?¼T ÎKû # M- iB M p`Q +Y HÈM `²B H` K°i #bM? T?QM; HÈMX "bM? T ?QÈM; T?Q iQÊM; çB m F?„+ +9M; #€B- #S+ iQÊM; ç| H` Zm M; JBM? L[h?¬MX
 æB ç M # M +ΦM? #bM? T?QM; M?bM p`Q i`QM; - T?ÁM; ?¼T HÈM +O i´M; çB M J i?`i- [mª i?`i M?Q K°i iÁ çΦB çB M F?´M; H²X
 hW # M M`v M?bM [m - iQ`M #° T?ÁM; ?ÊT i?`M? ?bM? +?[ M?`iX ædM? F?mM; + i`2Q ?Q H ç M i?Ov iBM?X " M i`QM; +| ;? M K /`B i?QªB K€B- T?Q i`QÊ+ +| Kûi M,KX G9+ M`v i` M #K+ K°i ç€K M; QÎB ç M; p•v [m M? #`M /`B M|B +?mv M- ? æ€K M; QÎB M`v Qi M?`i pQÊi [m # KQÆB M; QÎBX GQM; >ΦQ h?¬M HB +K„i HB M ?„M ;B`i KbM? H`- i?•M T?`M M?Q >`M E?B K HΦB +?d M;²B K°i # M K` F?¬M; T? +?Q p` i`Q i?S ? B ç m F?¬M; T?ªBX
 L;²B Î;? +?O i`+? H` K°i H½Q ;Bª i|+ i`„M;- i` M M; QÎB K†+ €Q +?Q`M; K`m i`„M M;?B T ;bX L?QM; ¬M; +?d M;²B Î ç| - iU M?B M i`Î i?`M? i`mM; i•K iQ`M i`QÎM;X /QÎM; M?Q F?¬M; B b) #Ä [m bU i²M iΦB +O ¬M;- i?dM? i?QªM; +mM; FQM? M?b o` M`v M?`i ç`M? H` i?€M? ;Bª çΦB M?•M +O JK+ aQ h?€M? æB M\ GQM; >ΦQ h? >„M p` h?ªB L?B # M M`v +€+? ç`B +?O i`+? `i t - ç M; H9+ ?„M bmv M;?o i?b ?Q •KX

óE?¬M; T?ªB M|B F?¬M; +?Q T?ûT [m'v`-v +?9M; i ?¼T b Q\ô h? M? •K i?m°+ p
 p" M; X o` KK+ bQ M"v i?Qç i M?bM`'i i` - /QìM; M?Q +?d F?QªM; #®M KQÆB im' B
 ;B" M / [X
 GQM; >çQ h?¬M p°B p" M; ¬K h?ªB L?B iW b m #bM? T?QM; #QÈ+ ` - imv F?QªM;
 ?QÈM; ç" B +?O i`+? ?" M? H - M|BX
 óæQ" M i`QîM; GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m GQM; >çQ h?¬M iB M ç
 i`QîM; ççB M?•M F m i ç M ?¼TXô
 L; ?2 iÈB # +?[GQM; >çQ h?¬M- K¼B M; QìB î i` M ç" B €M? K„i ç m M?bM ?QÈM;
 H½Q ;Bª i|+ #ç+X
 E?¬M; +¬M ?ÄB- K'v M; QìB M"v imv i ç®B H" + Q i¬M; i`QM; h`'M L K [m M- €M
 h?¬M +kM; F?€+ #B iX *| FBM? M; ç+- +| +ªK i?€M- +" M; M?B m H" i€M i?QîM; X
 GQM; >çQ h?¬M- H9+ M"v i" M K„i i`¬M; i? 'v- FBM? M; ç+ im' B +O ?„MX
 G½Q ;Bª i|+ i`„M; KdK +QìB ?QÈM; GQM; >çQ h?¬M ;"i ç¬mX •M? K„i ¬M ?Á +O
 M?Q ;B| K€i i?'B- ?ÆM M[H" 'K €T i?U+ +?'iX *ªK ;B€+ 'K €T i?QªB K€B i?'K +?
 +ªK ;B€+ /QìM; M?Q i?•M i? #Èi ç m M?S+X
 >" M E?B K +QìB- çSM; /"v ?QÈM; GQM; >çQ h?¬M p" h?ªB L?B pšv i v M|BX
 óhÈB ç•v çBXô
 óo•M; Xô GQM; >çQ h?¬M ç€T K°i iB M; - p°B p" M; K M; h?ªB L?B çB [m - pW +?ç
 ç' B HB M iK+X >°B M; ?` [m M i`¼M; M?Q p"v- bQ i' F m +?9M; i iÈB ç•v H" K ;b\ .
 +€+? i? K /U HQçB ?°B M; ?` M?Q p"v5 E?¬M; +¬M ?ÄB +kM; +| i? çQ€M` - #¼M
 h`'M L K [m M ç®B T?| K i°+ M?Q i? M"QX
 >" M E?B K çSM; /"v- çÈB GQM; >çQ h?¬M p" h?ªB L?B H M ç" B +?O i`+?¬M; iW b
 çSM; H M +ÁM +| M; QìB GQM; >çQ h?¬M p" h?ªB L?B [m2M #B i- +?QM? H" T?| ç
 æB M ©M? hMv S?QM; X G¬M M"v pB M [m•M +?QM? H" ¬M; p" >" M E?B K +MM; H
 >" M E?B K i`QÈ+ iB M F?QK M; QìB ?" M? H pÈB H½Q ;Bª €Q i`„M; - b m ç| KdK +Q
 óG, M; H½Q- +€+ p`- i +?Q +€+ M; QìB ;BÈB i?B m +?9i- ?„M +?QM? H" GQM; >ç
 i`QM; H¬M ççB +?B M M"vX >çQ h?¬M- p i i?QÆM; +O M; QÆB i? M"Q`²B\ô
 GQM; >çQ h?¬M p°B p" M; ?QÈM; K¼B M; QìB ?" M? H F} bo ç9M; iB m +?m~M- +?9
 ç°M; i€+ M?B m Qi +| +?9i [m€B- +mM; FQM? M|BX
 óh?€M? F} bo i`QîM; ççB M?•M- p i i?QÆM; +O i ç½ F?¬M; +| pB + ;bXô
 >" M E?B K i?î /"B K°i iB M; - M|BX
 óh?^M; #û M"v5 h TªB M|B M; QÆB` b Q ç•vX hW ;|+ ç° F} bo ç M t2K- M; QÆB H
 HK+ iQ" M #° HB M KBM? ç M t2K- M; QÆB [m€ H¶ K½M; X *€+ p`- imv GQM; >çQ
 ç½ +| p` i`Q ? i bS+ [m M i`¼M; î E} ao h?€M? æB M +?9M; i X ob #²B /QðM; ?"m #
 ;¼B ?„M iÈB M; ?2 ?°B M; ?`- i ?QÈM; K¼B M; QìB tBM H¶BXô
 JK+ bQ i`mM; MB M H9+ i`QÈ+ [m€i ?ÄB b„+ Kti i`¬K tm®M; - M|BX
 óG½Q >" M- ç•v /QìM; M?Q F?¬M; ?ÉT [mv +OX *®M; ?B M +O p` iB m ?mvM? ç
 M?QM; H¬M M"v ?°B M; ?` M"v`'i [m M i`¼M; Xô
 >" M E?B K M?bM i?ŠM; M; QìB M"v- M; ?B K Kti M|BX
 óG, M; ?mvM?¬ >çQ h?¬M F?¬M; +?d H" çQ" M i`QîM; GB T K æQ" M +'T ?B m- ç²M;
 M?'i +?Q çìB çB M +?O iB Ti?2Q +O E} ao h?€M? æB M +?9M; i X *?d +¬M ?„M +
 +?O E} ao h?€M? æB M çìB iB Ti?2Q M?'i ç" M? H" ?„M- F?¬M; +| M; QìB F?€+ M
 >" M E?B K pW M|B` HìB M"v- K¼B M; QìB ç m ?Qi M; KK F?Q HçM?X æ•v H" F?
 imv M\ *"m #û M"v KÈB # Q M?B m im' B\

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

kNyX *?QÆM; NN, J°M; >mv M h?B M æQÌM; URV

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h`QM; GK+ æ¢B h?€M? æB M- ç m +| M?•Mimv M +?Q +?S+ çB M +?OX *kM; +?QM
+?Q +€+ ç¢B i?€M? çB MX *?d +| M?[M; +QÌM; ;B^a i`B i`Q- ?ÆM M[+| i?`M? iU
[m M; M`vX L?QM; i`QM; H`+? bY- +| i? i`Î i?`M? M?•Mimv M çB M +?O GK+ æ¢
H`im pB i?'i; B BX >ÆM M[ imv i F?¬M; +?d +| K°i M; QÌBX h`QÊ+ F?¬M; M|B M
i`QM; +?B M i` M?- i•K iQM? +O ?„M +kM; +¬M i?ÌB ;B M F?ªQ M; ?B KX oB + M
æ¢B h?€M? æB M- i?`K +?Q H` GB M JBM? h?€M? æB MX "i +S iÁ i?€M? çB M
[mv i ç`M?X

L?•Mimv M i` im´B ;B®M; M; QÌB i`QÊ+ K„i M`v- K¼B M; QÌB +?Q iWM; M; ?2 M|B
imv M /mv M?`iX "¶M; +?®+ K¼B M; QÌB +| +?9i F?| iB T M?"MX

J` M; v H9+ M`v- ©M? hMv S?QM; +kM; KÎ KB M;X

óL`M; ;€B h?ªB L?B # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- +kM; H` M?•Mimv M /mv M?`i +?Q
h?Q +? E?€+? h?€M? æB M +?9M; i X hbM? ?m®M; iQÆM; iU GQM; >¢Q h?¬MX L
pK GB T K æQ`M i`QÊ+ ç| K` bY /KM; M,M; HU+ +`K F}- #ÎB p`v i¢K i?ÌB K`i çB i?`
p` F?Sm ;B€+- +?Q M M F?¬M; i? ?QÈM; +€+ p` ?`M? H - tBM i? i?S +?QXô

GÌB M|B +O >`M E?B K p` ©M? hMv S?QM; F?¬M; i? M; ?B M; Ì?M /¼ K`v p` M`v
h?¬M FBM? bÊ i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²KX GB M JBM? h?€M? æB M i´M; +°M; +?d H` G
i? M?QM; +| ? B ç¢B i?€M? çB M #B m i?` çÌB çB M i?O iB T i?2Q- +?d +| /mv M?
i?Q¢i M?bM i?b ? B M; QÌB M`v +?d H` +QM MQi K` i?¬B5 L; QÌB +O i?€M? çB M
M´B bmv M; ?o +O E} ao h?€M? æB M- h?Q +? E?€+? h?€M? æB MX h`QÊ+ F?¬M;
M`v M?Q i? M`Q- ? B ç¢B i?€M? çB M +| i? F?ŠM; ç`M? #¼M ?¼ b®M; iÈB H9+ F
?B M i¢B ?¼ +ÁM +?Q iÈB ? B KQÆB im´B- ?ÆM M[+ÁM H` i?`M? pB M GB T K
iBM? M; QÆB i´i?`M?- M?QM; H9+ +?`T ?`M? M?B K pK ç®B K†i M; mv ?B K +kM;

o` KK+ bQ #` >`M E?B K ;¼B H` G,M; ?mvM? H M iB M;X

óL m ç½ p`v- +S KÌB ? B #¢M M?Ä M; ?2 çBX L?QM; K`- H½Q >`M- ¬M; K M; ç M i
çB5 h`mv M M?•M /mv M?`i- +€+ M; QÌB Km®M H`K +€B ;b\ô

>`M E?B K KdK +QÌB- #Q ?B K M|BX

ó*?mv M M`v ?v p¼M; +€+ p` ;B[#Q K`i ;BMKX L; QÌB KbM? #B i i?b F?¬M; b Q- M
iQXô

G½Q ;B^a i|+ i`„M; M; ²B Î +?O p` ;"i ç¬m M|BX

ó>`M E?B K M|B ç9M; - +€+ M; QÌB B` M; Q`B F?¬M; çQÊ+ M|B #`vX > B #¢M M?Ä
©M? hMv S?QM; - ? B ç¢B i?€M? çB M +€+ M; QÌB i?"i bU M?†i çQÊ+ #ªQ5ô

æ®B /B M H½Q ;B^a i|+ i`„M; M`v- >`M E?B K F?QK M; QÌB ?`M? H p½M #®B- +mM

óªK ÆM i?€M? ;B^a ç¢B M?•M +| HÌB F?2MXô

G½Q ;B^a i|+ i`„M; KdK +QÌB- ;"i ç¬m- €M? K„i H¬M M[t i[m M; QÌB GQM; >¢Q h?

óæ€M; iB +- ç€M; iB +Xô

>`M E?B K +QÌB ?b ?bX æQÆM; M?B M ¬M; #B i H½Q ;B<sup>a</sup> i|+ i`„M; M|B ç€M; iB +
iB + GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; TªB i?m°+ p JK+ aQ h?€M? æB MX h?U+ ?B M M?

>¢Q h?–M- M m î i¢B JK+ aQ h?€M? æB M- M? 'i ç`M? +kM; i`î i?`M? KK+ bQ im´B i
M?•M /mv M? 'i F?¬M; i?Q€i çQÊ+X æQÆM; M?B M HQ¢B ibM? ?m®M; M`v F?¬M;
+O GQM; >¢Q h?–M H` BX

JK+ bQ ?¼ G,M; M¡BX

ó*?9M; i iB TiK+ KÎ ?°B çBXô

>`M E?B K ;"i ç–m- M?Ä ;B¼M; M¡B pÈB GQM; >¢Q h?–MX

ó>¢Q h?–M- p` M`v +?QM? H` G,M; hB m ;B ;B - H€i M[F i i?9+ ?¼T- M; QÆB T
ç`M; ?Q`M; X o i i?QÆM; +O M; QÆB ?ÆM K°i MY H` /Q ¬M; 'v +?[F?ÄBXô

L¡B tQM; +•m ç¡- >`M E?B K M;²B i`î H¢B p` i`Q +k- iB TiK+ ?¼TX

GQM; >¢Q h?–M F?¬M; M; ?o iÈB p` KK+ bQ M; ?B K F?„+ M?Q i? H¢B H` M; QÌB
?¬M K ç½ ? B M; `v- M?QM; ?„M pšM +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; HBM? HU+ 'K €T ç
EBM? K¢+? #` i´M ?¢B /QÌM; M?Q çQÊ+ HBM? HU+ 'K €T im bY ?²B T?K+X E?¬
KK+ bQ ç¢B M?•M M`vX

J†+ €Q +?Q`M; /`B K`m p`M; - ç¢B #B m +kM; iÈB #"+ i?€M? ;Bª çBX L m ç½ p`v-
#"+ ;b\ L?bM [m ç` p` +O ¬M; i¢B ç•v F?¬M; B b€M? #^M; - /QÌM; M?Q K¼B M; Q

G,M; hB m M¡BX

óh iB TiK+ #€Q +€Q +?Q +€+ p` ibM? ?m®M; i`QÈ+ K„iX *?9M; i ç½ [mûi /¼M t
h`'M L K [m M +¡ i? M¡B H` i´M i? 'i i?ªK i`¼M; X G`K [m M +?'T +?QM? h`'M L K [m
#° i`€+? M?B KX *?d ?mv F?¬M; i®i- i b) ?QÈM; HB M KBM? FB K çB KXô

>`M E?B K i?î /`B K°i iB M; X

óG,M; ?mvM? - F?¬M; i? M¡B M?Q p`v- +?mv M M`v b Q +¡ i? i`€+? M; QÆB\ E ç`
JQÌB ? B K i?–M +MM; ç M- ?ÆM M[+¡ K°i MY H` K i?–M çSM; ?¢M; i`QÈ+ #` K
p`v- bÊ H` #'i +S iÁ ?MM; [m M M`Q ç m F?¬M; i? M; ,M +ªMX J i°+ H–M M`v F?¬
F?¬M; T?ªB +¡ H½Q G,M; î ç¡- +?Q /M +?9M; i +?¢v iÈB i?b +?d bÊ m´M; +¬M; Xô

J„i G,M; hB m +¡ +?9iªK ç¢K- i?î /`B K°i iB M; - M¡BX

óhmv`^M; F?¬M; #B i pb b Q K i°+ H`K M?Q p`v- M?QM; H–M M`v +?9M; i i´M i? 'i
? B KQÆB p¢M ç¡M; i¢B h`'M L K [m M- i`QÈ+ K„i +?d +ÁM /Q ?ÆM M, K p¢M- i`QM
J æ¢Q ç¢B T?€Q +O h`'M L K [m M iQ`M #° T?€ ?OvX JK+ aQ æQ`M +O i´M; çB
+?9M; i - +¡ K°i T?–M #` +? i- i` M #€i; B B- KK+ bQ +'T >²M; u :B€Q *?O +? i ?Æ

L¡B ç M ç•v ¬M; M?`M F?¬M; çQÊ+ M[ - #`M i v ç†i i` M #`M- i`QM; K„i i`M M; "T

G½Q ;Bª i¡+ #¢+ M?Qm K`v- M¡BX

óG,M; hB m- #bM? ioM? K°i +?9i- ?B M i¢B M; QÆB H` M; QÌB +?d ?mv JK+ aQ h?¢
M?Q p`v\ô

G,M; hB m +mM; FQM? ?QÈM; H½Q ;Bª i¡+ #¢+ +9B ç–m- M¡BX

óo•M; - ¬M; M°BXô

> B +?[¬M; M°B pW ` - GQM; >¢Q h?–M +?'M ç°M; X o` M`v +?QM? H` i?€M? ;Bª
+?d bÊ im´B +O H½Q ;Bª ?ÆM ? B i`, K`²BX æ•v H` M; Q`B GB T K æQ`M i`mv M
M; QÌB HÈM im´BX >ÆM M[H½Q ;Bª M`v i` M M; QÌB iªM ` F?Q i? bQ pÈB b€m p`
E?®M; +? +ªK t9+- G,M; hB m iB TiK+ M¡BX

óh`M ç¢B +?B M M`v- h`'M L K [m M iB m ? Q iQ`M #°- +¡ i? M¡B H` i`î H¢B +, M
?mvM? p` ©M? ?mvM? /šM pB M [m•M ç9M; H9+ çm´B iÈB- F i [mª +m®B +MM; +?d
/B iX L?QM; K` +?9M; i +kM; ç²M; /¢M; K M; ç M i´M i? 'i iQ HÈM +?Q F ç`+?Xô

óJ i°+ i'M +¬M; #„i ç-m iW MY i?€M; i`QÈ+ - i`QÈ+ F?B 'v F?¬M; +?9i /'m ?B m
içB K i°+ F?¬M; M; Ì K°i +?9i iBM iS+ ç m F?¬M; +|X G-M M`v K i°+ +?ŠM; M?[M
i?¬M- çB m F?B M ; -M i` ,K pçM ççB [m•M M; `v ç K F?¬M; M; WM; K½M? HB i i'M +
L K [m M i`9 ç|M; - imv b m HçB #` +¬M; T?€- M?QM; [m•M b® K i°+ ; BªK #Èi Qi
i?QÆM; p¬ b® F X hmv `^M; KQÌB ? B K i?¬M F?¬M; +? i- M?QM; i`QM; ç| Qi M?
M†M; - i`QM; i?ÌB ; B M M; „M F?¬M; i? i? K ; B +?B M ç'mX L?[M; +QÌM; ; BªiW i?
K i°+ +? i i`"M M?B m ; 'T # +?9M; i Xô

h? M?•K +O G,M; hB m `®i +m°+ +| +?9i FQ+? ç°M; X æ9M; p"v5 L m iQM? ` i?b
[m M M`v- F?¬M; iQM? H" GB M JBM? h?€M? æB M i?m X hmv bmwi M[ #` +¬M; T
i'M i?i +?Q K i°+ +kM; iQ HÈMX

hmv K i°+ M?•M b® M?B m- H½M? ç` +kM; ; 'T # GB M JBM? h?€M? æB M- M?
/QĐM; - b® HQÈM; +QÌM; ; Bª +?•M +?QM? i?b +| ?çMX æWM; M?bM +QÌM; ççB K
bBM? +| i?U+ HU+ +U+ KçM?- M?QM; M,M; HU+ bBM? bªM H" p'M ç `i HÈM- M m
i`b ç M ?B M M v\

J°i i`"M +?B M M`v- h`'M L K [m M ? Q #BM? i'M iQÈM; - K i°+ +kM; ; B®M; p"vX
F?¬M; i? ; B[HçB p`B K i?¬MX

>"M E?B K M|BX

óG,M; ?mvM? v M i•K çB- +?9M; i H" pB M [m•M M?|K ç-m iB M iÈBX E?B M?"M ç
M; QÌB- HB M KBM? bÈK H`K` ?"M? ç°M; - i"TF i ççB [m•M iB M ç M +?B pB MX H
?ÆM M,K KQÆB pçM ççB [m•M b) i`QÈ+ b m çm`B iÈB- M; ?2 i?2Q h`'M L K [m M ç

GB M JBM? h?€M? æB M +| i? +® i?O H½M? i?´ K'v M; "M M,K imv i F?¬M; TªB M
KBM? +| i`¼M #° T?QÆM; €M SM; ç®B +?B M i` M?X

*?¶ ; B Q ; BÈB ; B[GB M JBM? h?€M? æB M p`K i°+ +| `i M?B m ç` ?bM? ; B®M
h`'M L K [m M ç` i? +kM; `i T?S+ içT- imv F?¬M; ; B®M; M?Q E?m J [m M iWM; i
M?QM; # M i`€B h`'M L K [m M H" ?² HÈM K M? K¬M; - i`QÈ+ K†i p" # M TªB H" çª
i°+ F?¬M; i? p•v i?"M? - +?d +| i? iW +?QM? /B M ?Q†+ Kû # M i'M +¬M; X

GB M JBM? h?€M? æB M Î #B M +ªM? K¶B K°i i`¼M; i`'M ç m i`9 ç|M; i`¼M; #BM?
` ç|M; ; B[ b€m iÁ ?MM; [m M i`¼M; v mX h`W M`v` - ççB [m•M +?O HU+ +O GB
; -M i?€M? i?"M? - K°i F?B # M M"Q tªv` p'M ç - H"TiS+ i`B m i"TpB M [m•M ç M
b Q p` i`Q +O i?€M? i?"M? Î i`mM; i•K GB M JBM? h?€M? æB MX

G½M? ç` +O GB M JBM? h?€M? æB M F?¬M; `°M; HÈM #^M; K i°+ - M?QM; +MM
iÁ ?MM; [m M +?d +¬M i?ÌB ; B M KQÌB M; `v- ?"M? [m•M ; 'T H" çQÈ+X *?Q M M
+?"KX G-M M`v h`'M L K [m M bmwi K'i- # M i?€M? i?"M? çQÆM; M?B M b) K m +

G,M; hB m ; "i ç-m M|BX

óo"v i?b i®iX h ç½` H M? +?Q +¬M; iQÈM; - Hmv M FBK # M i?"M? i?` F?€+ iÈB
bY TªÁM; i?O i?"M? T?®- imv i F?¬M; i? ç F ç`+? +| +Æ ?°B H M p"QXô

>"M E?B K M|BX

óG,M; ?mvM? - #B i K i°+ H-M M`v pb +€B ; b ç°i M?B M T?€i ç°M; +¬M; FQ+? K½
K'v M,K [m +?Q iWM; tm'i ?B M iB M? ?m®M; i? M`v- #¼M ?¼M ?i ç`M? +| •K KQ

G,M; hB m +QÌB F?´ M|BX

ó*?9M; i +kM; H" b m F?B K i°+ i'M +¬M; KÈB ?B m çQÈ+ Hw /QX *ÁM F?¬M; Tª
æQÌM; Xô

L; ?2 iÈB #®M +?[J°M; >mv M h?B M æQÌM; - >"M E?B K i` M K†i H° p ; B"i KbM?)

óv G,M; ?mvM? H" J°M; >mv M h?B M æQÌM; HçB H-M M[KÎ` \ô

G,M; hB m ; "i ç-m- M|BX

ó*?Q /M H"¬M; M°B- +kM; H";-M K'v M;"v M v KÊB +ªK M?"M çQÊ+ M;mv M i® / Q
h?B M æQìM;X h`QM; K°i i?€M;- J°M; >mv M h?B M æQìM; b) H¢B H-M M[ KÎ`X
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

kNRX *?QÆM; NN, J°M; >mv M h?B M æQìM; UkV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

>"M E?B K p K†i M;?B ?Q†+ M|BX

óo"v K i°+ H"K b Q #B i çQÊ+\ J°M; >mv M h?B M æQìM; î#B M +ªM? +?9M; i -K
iÊB ;-M ibK FB KX >ÆM M[M; v +ª G,M; H½Q M;"v ;-M ç•v KÊB T?€i ?B MXô
G½Q ;Bª i|+ i`„M; i?Î /"B K°i iB M;X

ó>ŠM H" hBM? J h?-M M?9M; i v p"QX G"K æ¢B .U L;¬M aQ +O K i°+- M,M; HU+
M?'i p¬ M?' ?B M M v- M?'i ç`M? H" ?„M +ªK ;B€+ çQÊ+ #B M ç°M; # M M"vXô
>"M E?B K i?Î` M|BX

óo"v +kM; F?| i`€+?X Jm®M ;¢i i?€K iY +?9M; i i`B m i"TM?B m #BM? K½ +¬M;
h?-M >Q" M; ` M;?B K H M?X L m ç½ p"v- i T?ªB K m +?|M; #€Q +€Q +?Q HB M K
pB M [m•MXô

G½Q ;Bª i|+ i`„M; ;"i ç-m- M|BX

óJ°M; >mv M h?B M æQìM; +U+ F€ [m M i`¼M;- K¶B i`,K M,K F?¬M; ç`M? F€ KÎ
i? ç K i°+ +| çQÊ+X J v K„M +| K'v H½Q ;B" J h?-M *?B oŠM mv ?B T J h?-M >
J°M; >mv M h?B M æQìM;- J h?-M >Q" M; `i +| i? b) çQ+? i?•M iÊBXô

>"M E?B K M?Qm +?†i K"vX

óhBM? J h?-M +| M,M; HU+ iB M i`B F?B M +?9M; i [m€ #` ç°M;- G,M; H½Q- M;"
G½Q ;Bª i|+ #¢+ bmv iQ K°i H€i KÊB M|BX

óhmv J°M; >mv M h?B M æQìM; i`"M M;"TF€ M;°- M?QM; +kM; ç-v `šv M;mv ?B KX
iB M p"Q ç| +?B +?€+ K°i T?-MX h`QÊ+ K„i +?9M; i i?QÆM; pQM; i?"i [m€ M;?
i?b bÊ H" h`'M L K [m M i`B i ç T?€ ?OvX æQÆM; M?B M- M m ç M H9+ ç|- K i°+
M?•MXô

L|B ç M ç•v- H½Q ;Bª i|+ #¢+ M;mv M #ªM ?ÆB i?Î ?Á #bM? #¶M; #B M K¢M? K)- i
/QìM; M?Q i`QM; M?€v K„i #` ç MûMX

óJ i°+ F?¬M; T?ªB Km®M p"Q J°M; >mv M h?B M æQìM; M?bM t2K b Q\ "¼M +?9M
+| i? ç®B F?€M; pÊB +?9M; +?QM? H" #ÎB pb +| J°M; >mv M h?B M æQìM;X L m ç
çBX hmv J°M; >mv M h?B M æQìM; F?€ i®i- M?QM; +?9M; i ç•m +| M?ì p"Q M| #B

L;?2 H½Q ;Bª i|+ #¢+ M|B +•m M"v- >"M E?B K- ©M? hMv S?QM; b„+ K†i ç¢B #B M

óE?¬M; i? 555ô

G½Q ;Bª i|+ #¢+ KdK +QìB M|BX

ó*€+ M;QÆB M;?2 H½Q T?m M|B ? i HìBXô

óJ¼B M;QìB +kM; #B i- M m M?Q i?" H"K M;¼+ M€i- +?9M; i +?d +¬M +QÐM; #S+ ç
ç M F?B ç|- +?9M; b) F?¬M; çQÊ+ ç M +€B ;bX >ÆM M[h`'M L K [m M iW # M M;C
FQ+? imv i F?¬M; F?|X *?Q /M +?9M; i`QM; i?ìB ;B M M;„M +?B K HoM? MÆB M

ç¢B [m•M- i?b +?9M; pšM b) #` çm´B` X *?Q M M M m +?9M; i +?Q p¨B i M K i
æQÌM;- M?Q p¨v`i HÈM F?ª M,M; +?9M; b) ç²M; wXô

>¨M E?B K p°B H H MX

óL?QM; K¨- G,M; H½Q- J°M; >mv M h?B M æQÌM; ç®B pÈB +?9M; i [m€ [m M i½
t•K M?"T\ô

G½Q ;Bª i|+ i`„M; T?~v i v- M|BX

óE?¬M; B bQ pÈB i ?B m`ä ibM? ?bM? J°M; >mv M h?B M æQÌM;- i i`QÈ+ b m
>mv M h?B M æQÌM;- M;mv ?B K p¨ F€ M;° H¨ bQM; ?¨M?X L?QM; +| K°i çB m H
M;?B M; p [m M; i?m°+ iQM?- ?ÆM M[b® HQÈM; bªM tm'i K¶B i`,K M,K +?Q iW
çÆM;BªM H¨- J°M; >mv M h?B M æQÌM; ç®B pÈB +?9M; i +| w M;?o ?ÆM t i?U
ç¢B #B m K¢M? ?ÆM- i iBM iQÌM; +?9M; +?d +| i? ç¢i iÈB #®M T?-M i?m ?Q¢+?
+€B M¨v ç M ;BªK #Èi ?¨M; p¢M [m•M /•M i?QÆM; pQM;- H½Q T?m M?"M i?'v H¨ ç
+?9M; i ç K i°+ iU iB M p¨Q b Q\ L;mv M M?•M +?O v m H¨ +?9M; Km®M p¨Q t2K
+| #Q K"i +?9M; i Km®M #B iX h` Q ç´B ç²M; ;B€- +?Q +?„+ B +?`m i?B iXô

h`QM; K„i H½Q ;Bª H|2 iB b€M; i`Q im - ;B¼M; +O ¬M; F?B M K¼B M;QìB`ÆB p
ç€v K„i H½Q ;Bª t i [m iB t'm ?´X

«M; ç tm'i FB M M;?` çQÆM; M?B M H¨ i®i- M?QM; +kM; +| Q+? F,`B M;X L m K
ç„i çB M +m²M; i'M +¬M; h`M L K [m M- +m®B +MM; ?Ov /B i F?¬M; +?d H¨ iÁ ?
h?€M? æB MX

h`QM; h`M L K [m M- +?QM? H¨ i´M; çB M JK+ aQ h?€M? æB M5 *| i? M|B- i?U+
i€K T?-M M^K Î ç•vX J°i F?B h`M L K [m M #` ?Ov /B i- JK+ aQ h?€M? æB M b) H
iB M M?B K JK+ aQ h?€M? æB M- T?| KBM? +?O GB M JBM? h?€M? æB M- G,M;
i?'v ibM? ?m®M; M?Q p¨v tm'i ?B MX æQÆM; M?B M ¬M; F?¬M; +?d pb JK+ aQ h?
HB M KBM?X

E?) i?Î /¬B- G,M; H½Q M|B iB TX

ó*?mv M M¨v- +S +QB M?Q H½Q T?m +?mv M [mv M ç°+ çQ€M K°i H-M çBX " M H
pÈB KBM? +?OX GÈB Q+? H'v iW K i°+- JK+ aQ h?€M? æB M +?9M; i b) F?¬M;
HB M KBM? T?•M T?®BXô

>¨M E?B K HQ¢B M¨Q ;WM; ;B¨- F?B G,M; H½Q` w FB M M¨v`²B- ¬M; ?B m`^M;
¬M; F?¬M; +€+? M¨Q T?ªM #€+X ob ç®B F?€M; K i°+- h`M L K [m M p¨ JK+ aQ h?
M?B mX L m h`M L K [m M i?"i bU #` ?Ov- HB M KBM? b) HmM; H v +?•M +°iX

h`-K M;•K K°i H€i- >¨M E?B K +| +?9i;B M M M ;"i ç-m- M|BX

óæQÈ+`²B- M m G,M; H½Q ç½ [mv i ç`M?- i p¬ çB m FB M T?®B ?ÊTX L?QM; +?
H M HB M KBM?- tBM G,M; H½Q i?S H¶B +?QXô

G,M; H½Q KdK +QìB- M|BX

óæ•v H¨ çQÆM; M?B MX G,M; hB m- T?€B bS ;Bª HB M ? pÈB K i°+- KìB +?9M; i

óo•M;- ¬M; M°BXô

GQM; >¢Q h?-M Hm¬M #¨M; [m M; t2K- H'v i?•M T?"M +O ?„M- +| iQ +€+? M;²B Î
H¨ pBM? ?¢M? +U+ HÈMX

*€B i M J°M; >mv M h?B M æQÌM; H¨ H-M ç-m iB M ?„M M;?2 çQÈ+X s2K w +€+
i`QM; +| #ªQ p¨i;b ;? ;ÈK H„KX æ²M; i?ìB- ?„M +kM; +?9 w iÈB G,M; H½Q Î ç•v
i` M K†i¬M; H¨ +QìB ?QT K„i- M?QM; p`i?€M? ;B€ +QÌM; ç¢B mv iQM H•m M,K +|
` [mv i ç`M?- M; v +ª >¨M E?B K p¨ ©M? hMv S?QM; ç¢B #B m h?€M? JBM? ç m F
M m ¬M; /€K F m K'v p` +QÌM; ;Bª i`mv M F€ GB T K æQ¨M J h?-M *?B ošM H¨ H½
+MM; i?ìB pÈB +QÌM; ;Bª i`mv M F€ J h?-M *?B ošMX

>°B M;?`iB T iK+ iB M ?"M?- #¼M ?¼ #`M #¢+ M M H`K b Q ?²B T?K+ h`'M L K [m
F?-M; i?b +?Q #B i- M M +?m~M #` ? B +€+?X

> B iB M; ¢²M; ?² b m- G,M; hB m m m v M #® F i i?9+ ?°B M;?`X

G,M; H½Q H` M;Q`iB i?S M?'i ¢SM; /"v- M?QM; €M? K„i -M; H¢B M?bM ?QÈM; GQM
T?Q b m- KdK +Q`iB M|BX

óJ°M; >m v M h?B M æQ`iM; +?QM? H` ¢¢B +Æ /m v M i`,K M,K KÎ` K°i H-MX L m
im´B i` +O E} a o h?€M? æB M p` h?Q+? E?€+? h?€M? æB M i`QM; iQÆM; H B- p
M;QÆB- ?v p¼M; +€+ M;QÆB +| i? Î i`QM; J°M; >m v M h?B M æQ`iM; ¢QÊ+ ¢ M i`

L|B tQM;- F?-M; #B i G,M; H½Q H`K +€B ;b- ? B Hm²M; b€M; i`„M; ¢½ # v ¢ M i`
h?ªB L?BX

GQM; >¢Q h?-M #ªM M,M; M?'+ i v H M- +?d i?'v ? B pB M M;¼+ i`QM; b m®i K`m
i v KbM?X E?B M ?„M FBM? M;¢+ H`- ?ÆB i?Î ? B pB M M;¼+ T?€i` H¢B H` i?m°
+?d HÈM +Ð ¢®i M;|M i v- i`QM; M;¼+ ;B®M; M?Q +| b[ ;ÈM b|M;- M?bM [m `i [r

óªK ÆM iB M #®BXô GQM; >¢Q h?-M p°B K M; hªB L?B ¢SM; H M- +mM; FQM?`

>"M E?B K p` ©M? hMv S?QM; i` M K†i #B m H° bÊ ?½B HšM p m B KWM;X

G,M; H½Q T?~v i v- tQ v M;Q`iB ¢BX \*€+ + Q i-M; i`QM; h`'M L K [m M p` pB M [m•
h?-M- hªB L?B ¢ m H°` ?•K K°X

J¼B M;Q`iB H-M HQÊi`iB F?ÄB T?ÁM; ?¼T- >"M E?B K ?QÈM; GQM; >¢Q h?-M p
¢WM; ¢BX

GQM; >¢Q h?-M ¬K 2Q hªB L?B ¢B iÈB ;-M >"M E?B KX >"M E?B K- ©M? hMv S?
+O JK+ aQ h?€M? æB M G,M; hB m- # M;Q`iB ¢SM; +?mM; K°i +?¶- ¢ m M?bM ?„

GQM; >¢Q h?-M M?È iÈB H9+ M½v >"M E?B K iWM; M|B- i`QÈ+ iB M ?QÈM; G,M;

óªK ÆM G,M; ;B ;B ¢½ i` HB m +?QXô

L;?2 ¢ M iB M; G,M; ;B ;B - G,M; hB m M;m v M #ªM p K†i M;?B K i9+ +kM; ?B M

óªK ÆM +€B ;b- i +?[i?QÆM; +?Q M;QÆB i?b M;QÆB +ªK ÆM i - +?ŠM; H) i +
iQM? K¢M; ?"M; M;"M iQÈM; b o b Q\ *?9M; i +?d H` H`K i?2Q i`€+? M?B K K` i?-

>"M E?B K Î K°i # M #U+ #°B M|BX

óG½Q G,M;- t2K` +ª ¢iB ¬M; F?-M; i? +?[ # M? ¢°+ KB M;`²BX h•K K K K` KB

G,M; hB m ?W K°i iB M;- M|BX

ó.M b Q i ¢½ ¢°i T?€ ¢ M +'T +?QM- B ¢| +ÁM Î H¢B #€i ;B B F? Q F?€i M?bMXô

>"M E?B K +?Q H M iB M; i?b ©M? hMv S?QM; ¢SM; # M +¢M? ¢½ F?-M; M?'M ¢

ó - H½Q G,M;- ¢WM; ¢•K / Q p`Q KB M; p i i?QÆM; M;Q`iB i +?S- ¢ª FQ+? [m€ HÈ

G,M; hB m `®i +m°+ #°i +Q`iBX

ó B /"- [m M K'i H½Q ;B` ¬M; +kM; F?-M; ¢°i T?€Xô

>"M E?B K T?®B ?ÊT ,M w M|B pÈB ©M? hMv S?QM;X

ó>„M +® w ¢|Xô

©M? hMv S?QM; F?-M; K„+ KQm- M?9M p B M|BX

óE?-M; +ÁM +€+? M`Q- ?„M +'T +?QM- i ¢€M? F?-M; H¢B ?„M- i M?'MXô

G,M; hB m +Q`iB K„M;X

óæQÊ+`²B- ? B M; QÌB ; B" K" F?¬M; M M M i- Km®M ç ç€K +QM MQi +QÌB +? b Q
i bQ pÈB +€+ M; QÆB i?'i #¢B M?B mXô

E?m¬M K†i ?ÆB ?B M w +QÌB #ÎB pb M|B ` +•m M"v K" H"TiS+ •K i`-KX

>"M E?B K p¶ p B ¬M; - M|BX

óæ½ M?B m M, K M?Q p"v- M; QÆB +ÁM +?Q #m¬M; çQÊ+ b Q5 h M M M|B +€B ; b
G, M; ; B imv i?"m\ô

G, M; hB m +QÌB i?ªK M|BX

ó*?S H"K b Q #•v ; BÌ\ h`QM; HÁM; i - +?ŠM; H) +ÁM +| i? +?S B F?€+ \ æWM; M
[m M M" M; Xô

>"M E?B K ç°i M?B M iS+ ; B" M M|BX

óL m F?¬M; #m¬M; çQÊ+- p"v b Q M; QÆB F?¬M; çB ibK M" M; \ L; QÆB #Ä F?¬M; ç
+?O JK+ aQ h?€M? æB M\ô

G, M; hB m H„ + ç-m- M|BX

óh F?¬M; +| K†i KkB çB ibK M" M; 5 h` M i? ; BÈB M"v- i ?"M M?'i H" .¢ o` PÆM;
h ç½ F?¬M; M; ?o ç M +-m tBM M" M; i? i?S- i•K M; mv M +ª çÌB i +?QM? H" +MM;
+? iXô

GQM; >¢Q h?-M çSM; K°i # M ç-m | + KÌ K`i M; ?2- +?d KÆ ?² +ªK ; B€+ ç M ç•v /Q
+Wm +O i? ? i`QÊ+X \*ÁM p i`QM; KB M; G, M; hB m ç + "TiÈB .¢ o` PÆM; i?b
[m X

>"M E?B K- ©M? hMv S?QM; K"v M?Qm +?†i- M?QM; H¢ H" F?¬M; +| F?mv M G, M

G, M; hB m M|BX

óæQÊ+`²B- F?¬M; M|B K'v pK M"v- M|B +?QM? bU çBX G½Q >"M- H½Q ; B ç2K i
M; ?o b Q\ æ•v H" +Æ ?°B i`, K M, K KÈB +|Xô

h€+ ; Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kNkX *?QÆM; NN, J°M; >mv M h?B M æQÌM; UjV

.`+? ; Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

>"M E?B K /Q /U K°i +?9i- M|BX

óæQ+? i?U+ H" +Æ ?°B i®i- M?QM; i F?¬M; v M i•K ç€K M?| + M"vX æ®B K†i L; mv
t¬M; H M- H-M M"v H¢B +| M; QÌB K i°+ iB M p"Q- i ?ÆB HQ H„M; Xô

G, M; hB m M; ¢+ M?B M M|BX

ós2K ` M; QÆB M|B i?"i "- ? B çS M?| + M"v H" M; QÌB i?W F ? B ç¢B i?€M? çB
i?^M; #û >¢Q h?-M M"v +ÁM +?Q iÈB ? B KQÆB im´B çB- H¢B ç°i T?€HK+ ; B B-
F?| çQÊ+Xô

>"M E?B K M; ?B K K†i M|BX

óG½Q G, M; - ç®B pÈB F?¬M; ; B M +O J°M; >mv M- +?d +| M; QÌB JK+ aQ h?€M? æ
+?d +?Q i K°i +QM çQÌM; b€M; çBX æ M i°i +MM; +| # Q M?B m M; mv ?B K\ô

G, M; hB m KdK +QÌB M|BX

ó o"v M;QÆB +kM; T?ªB M|B i?"i- ? B çS #û M"v p b b Q +| i? i`î i?"M? i`mv M M?
K°i +?mv M- M?QM; ? B ç¢B i?€M? çB M +€+ M;QÌB +?d +| /mv M?'i K°i M?•M imv
+?„M +ÁM +| M;mv M M?•M F?€+X "¼M ?¼ +—M i`QÎM; i?"M?- /M i®+ ç° K m +Ð M"
*€+ M?B K pK GB T K æQ"M +?ŠM; H) F?¬M; M;mv ?B K b Q\ô

>"M E?B K p" ©M? hMv S?QM; HB + M? m K°i +€BX ©M? hMv S?QM; M|BX

ó æQÊ+ `²B- K¼B M;QÌB ç m H" M;QÆB 2K tm'i bBM? M?"T iY- M;QÆB H¢B H" çE
M;QÆB #B i +kM; F?¬M; b QX G,M; H½Q M?"M ç`M? +kM; +QB M?Q çQ€M i`9M; K

>"M E?B K p m M; i v H M- K°i Hm²M; b€M; p" M; #ªQ T?O M,K M;QÌB # M i`QM; - w :

ó *?Q ?„M #B i +€+ M;QÆB M,K M v # Q M?B m im´BXô

GQM; >¢Q h?—M M|BX

ó o½M #®B M,K M v KQÌB H,K im´B- h?ªB L?B i?b i?B m +?9i H" çO KQÌB H,KXô

.M G,M; hB m H" i?€M? ;Bª i?b +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ ?€ iQ KB M;X

ó JQÌB H,K im´B\ L;QÆB KÈB KQÌB H,K im´B ç½ ç°i T?€ M;k ;B B\ h`ÌB ¢5 L m F?
F„ M"Q- p"v M°B HBM? HU+ #~K bBM? +O M;QÆB H" # Q M?B m\ô

GK+ æ¢B h?€M? æB M +| K°i b® i?B M i" B- M?QM; F?B im pB i,M; H M `²B `i F?|

>"M E?B K M|BX

ó *QB M?Q M;QÆB ?ÄB iÈB çB K K'm +?®iX L°B HBM? HU+ #~K bBM? +O >¢Q h?—

>ÆB i?î iY pQM; ç€M? p"Q h?€M? Zm M; h`€Q- :B B æB m ooM? >^M; i`QÊ+ M; U
ç°M;- K°i ?ÆB i?î i`M M;"T mv M;?B K iW M;QìB GQM; >¢Q h?-M F?m +? i€MX
F?-M; /€K çKM; p"Q h?€M? Zm M; h`€Q +O ?„M M[X

h`QM; Fw S+ h`QìM; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQ +?Q GQM; >¢Q h?-M- +| +^ ?
#¢M iÊB ç•vX _'i çÆM ;B^M- /MM; F„ M,M; T?¢K pB # Q T?O ç²M; #¢M ?„M H` çQÊ
M"Q ç m çQÊ+ ? i- #îB pb +?d +-M /MM; F„ M,M; b) #` M,M; HQÊM; iY pQM; i'M +
?ÆB i?î :B B æB m ooM? >^M;X

G9+ M"v- #^v M;QìB çSM; H` i`QM; K°i +€B ç°M;- ibM? ?m®M; +?mM; [m M? ;B®M
H9+ 'v GQM; >¢Q h?-M iB M p"QX L?QM; K¼B M;QìB ç m `ä`M; #B i +?¶ M"v F
æ°M;- i?"K +?Q `i +| i? ?¼ F?-M; T?^B î h?€M? J ç¢B HK+X

h` M F?-M; i`mM;- p¬ b® Q€M HBM? +?"K`½B # v H M- M;mv M #^M F?B +^K M?"M
Q€M HBM? +| /K+ p¼M; i'M +-M;X L?QM; F?B :B B æB m ooM? >^M; i^M` mv M;?
bÊ i`®M iS i€M` t - i?"K +?Q i¢K i?îB F?-M; /€K iÊB ; -M i?€T ooM? >^M;X

L;QìB F?€+ H` H-M ç-m iB M i?'v i?€T ooM? >^M;- F?-M; ? M K` +MM; T?€i` iB
?¼ M?bM i?'v ç€K Q€M HBM?- bÊ ?½B i`QM; HÁM; +kM; iMv i?2Q b•m i? K p`B T?

*?ŠM; [m ?¼ ç m H` iBM? M;QÆB +O GB M JBM? h?€M? æB M- H¢B +| GQM; >¢Q
H¢BX

E€i?"i- FBM? M;¢+ F?-M; +?d +| ?¼- GQM; >¢Q h?-M +kM; +?'M FBM? +U+ F€X "
K†i ?„M T?€i bBM? #B M ?! - F?€+ pÊB H-M i`QÊ+ ?„M M?bM i?'vX

G9+ i`QÊ+ M?bM ç M i?€T ooM? >^M; i?b M! pšM i^M` [m M; K M; t€K- ç€K Q€M H
L?QM; H-M M"v GQM; >¢Q h?-M ;B"i KbM? T?€i ?B M- i?€T ooM? >^M; H¢B #B M
K†+ F H` #^M i? ? v [m M; K M; M! i^M` ç m H` K`m i`„M;X L?QM; K`m i`„M; M
i?m°+ iQM?- K` H` M,M; HQÊM; iY pQM; iBM? i?m-MX L; v +^ ç€K Q€M HBM? ç m
HQÊM; `i M?B m- ?ÆM ;'T ? BX

*?ŠM; H) i?€T ooM? >^M; iB M ?! \ GQM; >¢Q h?-M i?-K M^v` M;?B M;ìX æ®B
?„M F?-M; i? F?-M; ibK iÁB i`QM; Fw S+ #` KbM? MB K T?QM;X

"îB pb +?Q ç M M v M°B i•K #`B tQ+?- ?„M +® w F?-M; çB bmv M;?o i`QM; i?€T oo
;b- M?Q p"v ?„M b) F?-M; M;?o iÊB ?¬K ç! Fw S+ F?„+ p"Q i`QM; ç-m F?-M; i? i`

G-M M"v /QÊB i€+ /KM; i•K Hw- ?„M i?"i bU ibK çQÊ+ ç€T €MX æ9M; M?Q ?„M ç½
?! i` M i?U+ i H` /Q +?B M i` M? î h`M L K [m MX

h?€T ooM? >^M; i²M i¢B p" p" M +?mv M +-M b® HQÊM; Q€M HBM? F?´M; H² H`K
ooM? >^M; F?-M; #B i #` h`QìM; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQ /MM; T?QÆM; T?
?`M; M;`M HBM? ?²M- +| H) +| +^ HBM? ?²M +O +?QM? ¬M;X J` #^M i?•M M,M; H
K¢M?X L?QM; i`^B [m ?ÆM p¢M M,K i?îB ;B M K Hmv M- i?€T ooM? >^M; imv +k
HQÊM; HBM? ?²M # M M;Q`B- M?QM; ?'T i?m`i +| ?¢MX æ†+ #B i H` iW F?B #
HQÊM; HBM? ?²M +O M! i?"K +?Q i?'i i?Q€iX

L?QM; F?B GQM; >¢Q h?-M ç M h`'M L K [m M`²B- p¬ b® M?•M HQ¢B p" K i°+ +?
æB m ooM? >^M; i`QÊ+ M;U+ GQM; >¢Q h?-M /B +?mv M ç M ç•v- iW ç! i`B i ç i?
pb M! #´ bmM; M,M; HQÊM;X

h`QM; Fw S+- +| K°i i?S`i F?„+ b•m K` GQM; >¢Q h?-M F?-M; +€+? M"Q ?B m çQ
#` T?QM; 'M- /QìM; M?Q H` i?U+ HU+ +O ?„M F?-M; çO t2K tûiX L?QM; ?„M M?C
?„M +| i•K Hw`i K•m i?mšM ç®B pÊB hY GBM? T?€T bQ- M?QM; F?-M; i? F?-M;
h?-M h`QìM; JB M h?B M h B u G B E?„+ hQ imv i ç®B H` i?B M i`BX

Ew S+ +?Q ?„M #B i- u G B E?„+ hQ H9+ +ÁM b®M; bU pB + ç„+ w M?'i H` p" M /KM
/KM; M"v #` u G B E?„+ hQ ;¼B H` HBM? ?²M im-M ?Q`MX \*kM; +?QM? H` M!B- +
?²M- ¬M; +| i? i?-M; [m +€+? ç†+ i?M- F?B M M,M; HQÊM; HBM? ?²M iU im-M
M,M; HQÊM; HBM? ?²MX hU M?Q M K p` M[ +MM; K°i +?¶ bBM? ` iQM? K¢M;X

æ•v+kM; H" M;mv M M?•M [m M i`¼M; F?B i`ªB [m p¢M M,K H•m- i?€T ooM? >^M
G9+ M"v çQÊ+ ç M ?"M; M;"M M,M; HQÊM; HBM? ?²M `|i p"Q- i?€T ooM? >^M; t2K
+| çQÊ+ mv HU+ i?U+ bUX

ó*€+ M;Q`B +| +ªK ;B€+ ;b F?¬M;\ô hQ J½ hB M M?Ä ;B¼M; ?ÄB M;Q`B F?€+X

oQÆM; L;mv M L;mv M H9+ M"v pšM +?bK ç„K i`QM; HoM? M;° ç®B pÈB [mv i„+
KB M;X

>"M ok Hm¬M i`-K ´M H¢B H" # "i i?®iX

óL?Ä #û- î i`QÈ+ K†i i?€T ooM? >^M;- i +ªK i?´v +?QM? KbM? i?"i M?Ä #ûXô

G`B v çQÊ+ K¼B M;Q`B ç²M; wX G•K >•K F?¬M; +?9i M;?o M;ÊB M|BX

óh +kM; p"vX hW +ªK ;B€+ i?b MÆB M"v K°i Q€M HBM?- i i?"K +?Q F?¬M; K¢M? #
bÊX *| i? iQÎM; iQÊM; hY GBM? h?€M? h?-M F?B +ÁM b®M; +| # Q M?B m F?OM

GQM; >¢Q h?-M H9+ M"v ç½ ?²B T?K+ iBM? i?-M- [m v ç-m M|B pÈB ç²M; #¢MX

óJ¼B M;Q`B i?2Q b€i i - imv i ç®B çWM; `lB F?ÄB T?¢K pB h?€M? Zm M; h`€QX *
J¼B M;Q`B ;"i ç-mX *| i? M|B- b m F?B iÈB i? ;BÈB t H¢M"v- GQM; >¢Q h?-M

GQM; >¢Q h?-M ¬K +?†i h?ªB L?B- FBM? M;¢+ T?€i ?B M M?B i ç° +Æi? M" M; ?A
#"M i v M" M; pB i +?[?ÄBX

E?B M GQM; >¢Q h?-M #'i M;`l H"- h?ªB L?B +?Q ?„M ç€T €M H¢B H",

ôh `´i i?Q+? MÆB M"vX Gm•M >²B GBM? G¬p" Gm•M >²B FB K +O i +kM; i?Q+?
Hmv M +O i b) i,M; HÊMXö

æ€T €M M"v F?B M GQM; >¢Q h?-M ;B"i KbM?- M?QM; /M ;b ?„M H" M;Q`B i?¬M;
K®BX

h?m°+ iQM? +O h?ªB L?B H" ;b\ h`QM; HÁM; K¼B M;Q`B ç m H" /´m +?'K ?ÄB- GQ
M" M;- M" M; i?b +?Q # Q ;B`M|B ` X

L m M" M; î ç•v +ªK i?´v i?QªB K€B- i?•M i?B iX L?Q p"v F?¬M; +-M ?ÄB- i?m°+
i?Q+? ?ÊT M,M; HQÊM; iY pQM;- +| F?ª M,M; i?m°+ iQM? +O M" M; H" iY pQM; ?Q
pb b Q M" M; F?¬M; Km®M M|B ` X

EBM? M;¢+ `´i M? M? [m çB- GQM; >¢Q h?-M K M; i?2Q K¼B M;Q`B +?"K `½B çB
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

kN8X *?QÆM; Ryy, h?€T ooM? >^M; "B M >| UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L?bM tmM; [m M? ç€K Q€M HBM? K m +?|M; i`€M? Mû- i?"M? pB M GB T K æQ"l
i`QM; HÁM; bÊ ?½B `9i çB- +ÁM H¢B H" ?QM; T?'M p" iÁ KÁ ç®B pÈB +?mv M H¢X

*Y i?€T ooM? >^M; KÎ `°M;- çQÆM; M?B M H" pb GQM; >¢Q h?-M KÎ ` X

*ÁM p ?¼ çB iÈB i? ;BÈB M"v- +| M;Q`B i?2Q ç M ç•v ? v F?¬M; i?b F?ÄB HQ- Q€
M?'iX Jm®M +?®M; çÐ +-M; FQ+? +O M| iB M p"Q i?€T ooM? >^M;- i`W T?B +| >

J°i +?•M #QÈ+ p"Q +Y i?€T ooM? >^M;- M,M; HQÊM; iY pQM; tmM; [m M? #¶M; +?
H9+ M"v GQM; >¢Q h?-M H¢B iW #Ä h?€M? Zm M; h`€QX

hB M p"Q i?€T ooM? >^M;- ç½ iB m i`W mv ?B T bBM? K M?X J" #¼M ?¼M m ç½
 #¢M +O ?„M M?i ç`M? T?^B i?Q+? SM; iB M? ?m®M; i`QM; i?€T ooM? >^M;- M m F
 h?•M i? K¼B M; QÌB `mM `~v- +?Q /M H" h?^B L?B +kM; F?¬M; F?€+ #B iX L?QM; C
 +| i? +^K ;B€+ çQÊ+ - M" M; `mM `~v H" pb ?QM; T?'M- ?ÆM M[H" #^M M,M; iW i?
 h?^B L?B i?"K +?Q +| +?9i t9+ ç°M; FûQ i v GQM; >¢Q h?¬M- pB i +?[i`QM; i v ?„
 õh T?^B im Hmv M +?9i- i +| +^K ;B€+ ?B m ` +€B ;bXö
 L|B tQM; +•m ç| - M" M; i`U+ iB T M; ^B tm®M; ç'i- ? B i v çti î ç-m ;®B- HÁM; #`M i
 T?€T [mv i F€ /`X
 óh?^B L?B F?¬M; +| pB + ;b- M" M; T?^B Î ç•v im Hmv M K°i +?9iX J¼B M; QÌB ç m
 ;„M; i?Q+? SM; ?ÆB i?Î iY pQM; Î ç•vX *| K°i çB m T?^B M?Ê F„- imv i ç®B çWM; #
 iÊB- +?9M; i b) #„i ç-m F?^Q M; ?B K- b) `i F?| +?®M; çÐXô
 L,M; HQÊM; iY pQM; i`QM; i?€T ooM? >^M; F€ i?"i F?¬M; K¢M? #^M; # M M; Q`B-
 HQÊM; iY pQM; iB M? i?m-M F?¬M; +?9i i¢T +?i- #^M i?•M F?¬M; +| iQM? +¬M; F
 ç M +?Q K¼B M; QÌB +^K ;B€+ €T #€+?X Zm M i`¼M; H"- +?¶ M`v i`W GQM; >¢Q h?
 ;B€+ ` M; mv M i® +O KbM? - +kM; +?QM? H" M|B- ?¼F?¬M; çQÊ+ HBM? HU+ ?
 F?¬M; # Q ;^K h?^B L?B M; ^B i` M Kti ç'iX hY Kti K`v M?m ?Á +O M" M; +| i? i?'
 ?Q`M +^M? MÆB ç•vX
 GQM; >¢Q h?¬M M|B pÈB ç²M; #¢MX
 óLÆB M`v iB M? ?m®M; `i ç†+ #B i- +?ì K°i +?9i i b) F ` +?9M; i ` M Hmv M i?S
 F?¬M; +€+? M"Q ?²B T?K+- +?Q M M +?9M; i ç•v Hmv M i" T +?9i- b m ç| [m v H
 M; QÌB ?²B T?K+ HBM? HU+- b m ç| i`î p ç•vX \*€+ M; QÌB `ä`"M; +?Q \ô
 L|B tQM; ?„M M•M; H M i v T?^B- [m M; K M; p" M; t M? H'T H€M?X G K ok- Zm M
 i`QM; i v ?„MX
 h v i`€B >mv >Q`M; h?€M? h?mšM "B +?„M i`QÊ+ M; QÌB- GQM; >¢Q h?¬M p[M; #
 #QÊ+ M`v pW H9+ çB iÊB p` i`Q H-M ç-m ?„M ` M Hmv MX
 "¶M; +?®+ ? B Hm²M; b€M; i`„M; iU M?Q +Æ [m M #` T?€i ç°M; iW Kti ç'i +?mB H
 HÊM- i`€B i?mšM T?^B ç Q- /QÊB +?•M ç¢T .kM; E?Q- hQM LB K- *QÌM; EQ+? - #
 ?QÊM; GQM; >¢Q h?¬MX
 G-M M`v GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; +| >¢Q L; mv i i`Ê ;B9T- M?QM; ?„M F?¬M; T?^B
 iB M ç M MÆB ç•vX
 *^K i?K çQÊ+ ?ÆB i?Î K¢M? K) iW F?¬H•m T?€i ` - >"M ok- hQ J½ hB M ç€K M; QÌ
 ;B B- ç•v `ä`"M; H" HK+ ;B B5 JÊB p"Q i?€T ` M Hmv M ç½ H" ç®B i?O HK+ ;B B-
 F?¬M; i? ?"M? ç°M; i?B m bmv M; ?oX >ÆB i?Î [m M; KBM? i?m°+ iQM? i` M M; Q
 GQM; >¢Q h?¬M bÈK +| +?m`M #`- [m M; K M; p" M; ç"K M?Q +?i HÄM; M?€v K„i
 +€M? H'T H€M? [m M; K M; Kti i`ÌB H¢B tm'i ?B MX HBM? HU+ ?| +€M? - iQÊM; i
 L?QM; ç•v +?d H" HBM? HU+ ?| +€M? iQÊM; i`QM; - #ÎB pb F?B GQM; >¢Q h?¬M
 KbM? F?¬M; i? # v H MX
 h€+ /KM; +O HBM? +€M? çQÆM; M?B M b) F?¬M; +?d çÆM; B^M M?Q # v- ç²M; i?
 p"Q i`QÊ+ M; U+ :B B æB m ooM? >^M; p" HBM? F?B m- ?B M i¢B i®+ ç° ?²B T?K-
 F?OM; ç ?bM? /mM; X
 L?QM; i`QM; i?€T ooM? >^M; M`v- Zm M; M; mv M i® iB M? HBM? L?½ æbM? pšM
 M?Q H" #` i?€T ooM? >^M; €T +? X
 E?¬M; +| >¢Q L; mv i FB K +? - ? B F?¬H•m +MM; H9+ H Q iÊB GQM; >¢Q h?¬M-
 +| T?®B ?ÊTX h`QM; ç| K°i F?¬H•m K„i H'T H€M? ? B M; ¼M HY p" M; - +®i ç Q i`
 p" M; X J" K°i F?¬H•m F?€+ i?b i?šM; çKM; p"Q GQM; >¢Q h?¬M- +®i ç Q M†M; M

E?¬M; M; Ì #¼M +?9M; #B i T?®B ?ÊT\ E?¬ H•m +| +®i ç Q #B M K"m p" M; ?B M h`aKX

.QÈB ibM? ?m®M; M"v- b Q GQM; >¢Q h?¬M ç M| i?U+ ?B M çQÊ+X Zm M; K M; p H M i`QM; i v T?aB- #¶M; +?®+ p M; H M ? B iB M; `²M; M; •KX J°i iB M; + Q p9i iªM K€i` +?'M ç°M; F€ [m€BX J°i p" M; K°i t M?- ? B +QM `²M; M?Ä iB +?ÊT T?| M F?¬ H•m ç M; b9+ i? ç T?€i ç°M; hm G h`aKX

h`QM; iB M; çBM? i B M?S+ |+- F?¬ H•m ç`M? /MM; +®i i?mšM M; ,M +ªM p" +®i ç M; U+ +kM; pĐ K°i KªM?X L?QM; M| pšM t¬M; H M- ç€M; iB + G K ok- Zm M; S?M T?aB M| +| i? ç®B F?€M; X Zm M; GQM; p" h?Ov GQM; €T HU+ i`U+ iB T /"T M€i i i`„M; +kM; iMv i?2Q M?"T p"Q M; U+ GQM; >¢Q h?¬MX G¢B H¬M M[bY /KM; Zm M >¢Q h?¬M T?€i ?B M F„ M, M; M"v b m F?B iB M ?| - ç†+ çB K HÈM M?'i F?¬M; T? L|B +?QM? t€+ ?ÆM i?b M| +?d i, M; HU+ +¬M; FQ+? ç¬B +?9i- ç®B /B M F?¬ H• +€+? M"Q i`U+ iB T çQ¢i K M?X Zm M i`¼M; H" M| iB M ?| +?Q` M, M; HU+ FBK çB K +O GQM; >¢Q h?¬M- #ÎB p"v pB + M"v ç®B pÈB ?„M F?¬M; i? M; ?B M; ÌH" i >¢Q h?¬M F?¬M; M; ?o ç M b m F?B F?®M; +? F ç`+- HU+ HQÊM; i?m b9+ +O Z K¢M? M?Q p"vX .M b Q- ç•v H" H¬M i?S ? B ?„M bY /KM; iB M ?| Zm M; ok S?M .r

E?B T?€i` Zm M; ok S?M .mM; h?S- ç²M; i?ÌB K°i F?¬ H•m F?€+ i`M +¬M; ç½ iÈB S?€i ç°M; >mv >Q" M; h?€M? h?mšM ""B F K i?2Q h?€M? h?mšM h?m"i- h?¬M L; U æBM?- Q" M?5

J°i iB M; p M; i?"i HÈM- GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; +?9i ç°M; ç"v- M; QÊ+ H¢B +®i ç `X >B M i¢B GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; / #`„M ?B T- ?„M ç½ H" HK+ ;B B- ?m®M; >Q" M; - >mv >Q" M; h?€M? h?mšM ""BX

Zm M; ok S?M .mM; h?S ?ÊT i?ÌB i`Îp - iB T ç M +?QM? H" i?ÌB ;B M #B m /B M + .B i J h?B K #°+ T?€i- p¬ b® çB K b€M; #B M i?"M? p¬M; b€M; ?mv M H M?Q KQ +| +®i i?mšM- M?QM; F?mv i çB K HÈM M?'i +O M| H" i` M; #`v m FûK- HU+ T?Á .QÈB bU +¬M; FQ+? +O .B i J h?B K- M| +, M #ªM F?¬M; i? T?| M; `F„ M, M; +QÌM

a m .B i J h?B K- GQM; >¢Q h?¬M H¢B T?| M; `h?€M? Zm M; h`€Q ç½ [m .B > h`QM; iB M; `²M; M; •K- i?€M? FB K #ªM h?, M; GQM; EQ+? #¢Q T?€iX

h`U+ iB T M; ?B M M€i i?•M i? F?¬ H•mX

G¬M M"v- [m M; K M; p" M; ç¢B #B m T?QÆM; T?€T im Hmv M hm G h`aK F?¬M; t b€M; i`„M; pšM p"Q i`QM; M; QÌB GQM; >¢Q h?¬MX F?¬M; +¬M M|B- ç•v +?QM? H" [m GQM; >¢Q h?¬M çQÆM; M?B M b) F?¬M; ?'T i?m M| i`QM; H9+ M"v- H½M; T?C

h`QÊ+ b m tY Hw ? B F?¬ H•m +?d K'v H¬M ?¬ ?'TX hW F?B im pB iB M ç M HK+; >¢Q h?¬M `ä`"M; i, M; HÈMX æ†+ #B i H" bS+ +?B M ç'm +€ M?•M- /M F?¬M; +| >¢ i?m" M HÈB tY Hw ? B F?¬ H•mX

L?QM; +MM; H9+ ç| - ?„M imv i F?¬M; / /"M; X "ÎB pb F?¬M; +| HQ H„M; çB m ;b- T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X Zm M; ok S?M .mM; h?S p" .B >Q hB T J°+- ? B H€ #`B i`v M"v KÈB F?¬M; ç ? B F?¬ H•m #°+ T?€i` HU+ +¬M; FQ+? K¢M? K)X

L?QM; +QB M?Q H" p"v- i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m pš +O F?¬ H•mX

o`M ç ?B M i¢B +O GQM; >¢Q h?¬M H" F„ M, M; HK+ ;B BX hmv ?„M +| M?šM i`mv #ÎB pb KÈB ç°i T?€ HK+ ;B B- K°i b® F„ M, M; HK+ ;B B +ÁM +?Q F`T HoM? M; °X E M|B iÈBX o"v T?aB i`Îp E} ao h?€M? æB M ?¼+ i" T- çQÆM; M?B M- ?„M F?¬M; i +?m`M #`K'v M; "v M v FB K >"M E?B K p`bQ i` M"v ?¼+ i" T F„ M, M; X "Q F„ F?¬M; M?QM; F„ M, M; HK+ ;B B #bM? i?QÌM; +?„+ +| i? X

óJ¼B M;QìB ç m M?bM`ä`²B +?S\ô GQM; >¢Q h?–M +?mv M ?QÈM; ç²M; #¢M- ?Æ
 [m M; K M; i`„M;X
 J°i çQ`M b€M; +| i? i,M; iÈB KQìB çB K HBM? HU+5 æ®B pÈB GQM; >¢Q h?–M K
 F?–M; M; „M- M;QìB F?€+ +`M; çWM; M|BX "¼M ?¼ ç•m +| i? +?'i [m M; KBM?X
 h?Q+? SM; M,M; HQÈM; iY pQM; imv i F?–M; F?| - /M b Q M| F?–M; +| iQM? +–M,
 i? ?²B T?K+ F?B M K¼B M;QìB ?ÆB F?| +?`m K`i?–BX
 a m F?B ç²M; #¢M ç m #B m ?B M F?–M; i?`M? p'M ç - GQM; >¢Q h?–M ;"i ç–m M
 óhB T ç M b„T bY ç®B K†i F?ªQ M;?B K K¢M? +Ð M`Q +?QM? i +kM; F?–M; #B i-
 #ªQ p K¼B M;QìBX L m F?–M; i? M`Q ç®B F?€M; i?b K m +?|M; HMB` b mX *?d
 F?– H•m b) F?–M; iB T iK+ T?€i ç°M; +–M; FQ+?X >ÆM M[K¶B H–M +?9M; i `ì
 M;?B K +kM; b) #„i ç–m iW ? B F?– H•mXô
 hQ J½ hB M çmM; çQ Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q`M +O KbM?- M|BX
 óæ¢B + - #„i ç–m çB- i +?ì F?–M; M´B M[5ô
 GQM; >¢Q h?–M ;"i ç–m- pW M|B pW çB î ç`M; i`QÈ+– M,K M;QìB ;B[i`"M ?bM?
 H M i`QÈ+X
 GQM; >¢Q h?–M i®+ ç°`'i +?"KX EªQ M;?B K H` iWM; +€B T?€i ç°M;- M m F?–M
 M?B m- ç®B pÈB K¼B M;QìB ç m [m€ F?| F?,MX
 hB T iK+ iB M iÈB- çB`²B F?QªM; M,K #QÈ+– i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?–M ç°i M?B
 ;BÆ M; M; h?mšM ""B i`QM; i vX *?d M;?2 p M; H M K°i iB M; M?Ä tQm çBM? - K
 tmv M [m T?ÁM; M;U +O >mv >Q`M; h?€M? h?mšM ""BX J v K„M h?€M? h?mšM
 +O GQM; >¢Q h?–M #`FQ+? T?€i- KÈB +?®M; çÐ çQÈ+ +–M; FQ+?X
 J°i +€B #|M; ?QªQ pKi [m - GQM; >¢Q h?–M i?–K FBM? ?½BX >ûi HÈM K°i iB M;
 S?M .mM; T?|M; ` .B i J h?B KX
 *kM; ç9M; H9+ M`v- b m HQM; GQM; >¢Q h?–M T?€i` K°i iB M; ` M`dX oQÆM; i
 €Q ;B€T tm'i ?B M p i i`–v F?€ b•mX
 h?Q+? F?€+?– F?–M; M;ì H¢B H`i?Q+? F?€+?X E?–M; +?d K°i +€BX
 .B i J h?B K +?ûK ?KiX S?¢K pB # Q T?O`°M; HÈM p"v K`F?–M; i? ç€M? i`9M;
 h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

kNeX *?QÆM; RyR, h´M; h? h,M; h`QîM; h?U+ GU+ URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a?`2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

*| i? M|B- ?B M i¢B ç€K GQM; >¢Q h?–M i´ ?ÊT bÊ M?'i +?QM? H`i?Q+? F?€+?–
 +| K°i KK+ bQ +?•M +?QM? T?|M; i?Q+? *?•M •+ L?½M- çQÆM; M?B M b) F?–M; i
 F?€+?X E?–M; +| >¢Q L;mv i- #¼M ?¼ +,M #ªM F?–M; i? T?€ çQÈ+ i?m"i`M i?•M
 GQM; >¢Q h?–M p°B p`M; T?|M; ` h?€M? Zm M; h`€Q- # Q T?O i'i +ª ç²M; #¢M p`
 G–M ç–m iB M ?„M p`Q MÆB M`v- +?d KÆ ?² ?B m F?ªQ M;?B K b) F?–M; i?QÆM;
 ?„M K M; p`Q ç²M; #¢M- +| +ÁM Qm ç½B M`v F?–M; i?b F?| M|BX GQM; >¢Q h?–M
 iB T i?2Q b) ;B i,M; b® HQÈM; F?– H•m- B K`M;ì çQÈ+ H¢B H`i?Q+? F?€+?X

óªQ p i®i G•K >•K p` M? L?BXô GQM; >¢Q h?–M ?ûi HÈM K°i iB M;X

*MM; H9+ ç| h?€M? Zm M; h`€Q ?„M T?|M; ` iU M?Q F?Q +–m #` ç•K i?OM;- / /"

æ€K GQM; >¢Q h?–M +| bî i`QlM; `i M?B m- M?QM; F?mv i çB K +kM; +|X J°i ç
+?•M +?QM?- K°i çB K F?€+ H` F?–M; +| +–M; FQ+? T?¢K pB HÈMX G•K >•K K T
T?ÁM; M;U5

J°i i–M; b€M; çÄ iW i`QM; i v G•K >•K F?m +? i€M` - F?–M; M;ì v HB M iK+ i?B i
H€ +?„M p•v [m M? KbM? p` h`–M M? L?B Î# M i`QM;X GB M iB T p M; H M ? B iE
>`M ok +kM; i`QÈ+ b m #` +–M; FQ+?X

hQ J½ hB M +ÁM çÐ +?9i- ;½ ç´B €Q ;B€T F?€ +SM;- M?QM; >`M ok i?b F?–M; K
M;mv M M?Q +k- KB M +QÐM; t2K M?Q +`T HBM? K X "¶M; +?®+ #` i?Q+? F?€+
K€m iQÆB iW i`QÈ+ M;U+ #„M` X J°i FQ+? FB +U+ F€ b„+ #ûMX >`M ok F m` M
M;Y X J v K„M +ÁM +| GBM? >²M sB M; sQ+? - K¼B M;QìB +| i? +MM; ;€M? p€+ m

J¼B M;QìB çQÆM; M?B M b) F?–M; M;²B +?ì +? i- p°B p`M; HQM; iU p`Q M? m-
F„ M,M;- ç`M? #S+ HmB F ç`+?X

J` ? B i M i?Q+? F?€+? F?–M; M?bM iÈB i?b H¢B H–M M[ #B M K`iX

óGBM? HU+ i?“i K¢M?- i`T i`mM; p`Q K°i çB KXô >`M ok i? M? •K +| +?9i F?“MX

GBM? HU+ b„+ #ûM iU M?Q +?•K ç²M; î i`QM; i?•M i? v +?mB ç M +?mB çBX *?Q
bBM? K M? +MM; +?mM; ;€M? p€+ ;BMK v- i?®M; F?´ v i?W M?“M pšM p– +MM; H
i`€M ç½ çšK K² ?–B H¢M?X

G`K b Q ç•v\ h`QM; HÁM; K¶B M;QìB ç²M; i?ìB ?B M` # +?[ M`vX "¼M ?¼+ ,M #ª
? B i?Q+? F?€+? ç®B F?€M;X æ M p–ªM?- çB p–imM;X L,M; HU+ Mû i`€M? i?b
h?B K +O GQM; >¢Q h?–M ç m F?–M; i? çKM; i`9M; i?•M i? ?¼X :BªB i?Q+? /m
i M i?Q+? F?€+? M`v +kM; i` M HK+ ;B BX

æ M; H9+ GQM; >¢Q h?–M ç`M? [m€i #ªQ HmB` b m i?b ç°i M?B M- K°i #|M; ç2M
æBM?5 J°i iB M; p M; M?ÄX "|M; ç2M tm`i ?B M # M +¢M? GQM; >¢Q h?–MX L;
i`„M; iW i?•M i? #|M; ç2M im–M` X E?–M; ;B M i`QÈ+ Kfi #¶M; tm`i ?B M K°i ?bM
M`v /QìM; M?Q F?–M; +| i?U+ i? - ?ÆB ;B®M; Q€M HBM? # M M;Q`B- M?QM; #° /
*Æ ?°B i®i M?Q p`v GQM; >¢Q h?–M b Q +| i? #Ä [m X Zm M; K M; i`„M; +?Êi H
ç½ ç2K ?„M p` ç®B i?O HB M iB T +MM; K°i +?¶- ç²M; i?ìB T?€i ç°M; E?B M .šM-
KbM?X

"|M; ç2M ç°i M?B M tm`i ?B M i?•M ?bM? H¢B H!2 H M- H–M M`v H` ?B M` i`QÈ+
i`„M; T?mM` - i?•M ?bM? K°i i?Q+? F?€+? F?€+ ?B M` X

"|M; ç2M ç9M; H9+ tm`i ?B M çQÆM; M?B M H` h?ªB L?BX

G9+ i`QÈ+ M`M; ç M; im Hmv M Î H®B p`Q- ç°i M?B M +ªK ;B€+` M;mv +Æ # M M
hmv ç½ K`i çB iS +ªK- M?QM; h?ªB L?B iW M?Ä ç½ im Hmv M i`QM; i`¢M; i?€B im–
p`v t9+ ;B€+- +ªK ;B€+ +O M`M; ç m +U+ M?¢v #ûMX E?–M; +ÁM iS +ªK- H¢B i,
M`M;- F?B b„T tªv` i B M¢M- M;„M +?†M +–M; FQ+? +O ? B i M i?Q+? F?€+?X

hmv +?Q ç M M`v H½M? ç¢Q çQ`M ç°B H` GQM; >¢Q h?–M- i`i +ª [m M; K M; ç m
L?QM; H`K Gm•M >²B h?€M? L[ +MM; +`T #"+ i?B M T?9 M?Q ?„M- b Q FûK i?–M
;B`m ?`Q [m M; T?Q b m GQM; >¢Q h?–M F?–M; ç¢B #B m h?ªB L?B F?–M; i?–M
ªªK ;B€+` ç²M; #¢M; †T M;mv- M`M; çQ€M çQÈ+ ç²M; #¢M; †T F ç`+?` b QX >
H` ?B M ?bM? T?`M i?Q+? F?€+? ç®B i?Q+? F?€+?X E€ i?“i ç| H` HQ¢B #°i T?`M
?bM? +O i?Q+? F?€+?X h`QM; H9+ M`v ç½ +| +–M; /KM;X

" M GQM; >¢Q h?–M H–B FûQ K°i +€B- +?QM? H` i?Q+? F?€+? i?S ? B KÈB ?B M
+–M; FQ+?X

>"M ok #îB pb KÈB #`i'M +¬M; - i?•M i? F?¬M; i?QªB K€B- v #ªM M,M; HMB H¢B K
K†iX *U GBM? h?¬M h?mšM +O oQÆM; L;mv M L;mv M K M; i?2Q iB M; `Qi +?|
>Q" M +O hQ J½ hB M +kM; i?2Q ç MX

G¬M M"v- ?¼ `®i +m°+ +| i? i?'v `ä ?"M? ç°M; +O i?Q+? F?€+?X æ®B /B M ? E
i?Q+? F?€+? FB ç°i M?B M M? M? M?Q +?ÊT HMB ` b mX æ°M; i€+ M| `i M? M
+| i`¼M; HQÊM; X h`QÊ+ F?B hQ J½ hB M p" h?ªB L?B +¬M; FQ+? iÊB i?b ç½ i`€M
i`mM; `i iU M?B M #B M +?mv M- M?"Q p T?Q h?ªB L?BX

*¬M; FQ+? i?2Q F?¬M; F`T i®+ ç° Mû i`€M?- ç•v H" ibM? ?m®M; ;b\

P€M HBM? i?Q+? F?€+? tm'i ?B M i`QM; i?€T ooM? >^M; F?¬M; T?ªB / /"M; ç®B
+| H) F?¬M; +¬M; FQ+? çQÊ+- M?QM; çWM; [m M +ÁM +| GQM; >¢Q h?¬MX

P€M HBM? çQ+? i?U+ F?¬M; +| i`¼M; HQÊM; - ç®B pÈB +¬M; FQ+? p"i Hw +| HU+
pÈB E?B M .šM +O h?€M? .šM GBM? G¬- +?9M; M| b) #` ?¢M +? HÈMX G?¬M; +|
i?"M? F?mv i çB K +O +?9M; X

P€M HBM? i`9M; E?B M .šM T?€i ` iB M; i?ûi- #` +QÐM; +? FûQ ?QÈM; GQM; >
M"Q F?€+- M| +?d +| i? i?m" M i? i'M +¬M; GQM; >¢Q h?¬MX > B i v M| iU M?Q
KQìB çB K b€M; # Q T?O i?•M i? GQM; >¢Q h?¬MX J" M; ? M? ç|M M| - +?QM? H"
+O GQM; >¢Q h?¬MX

G K ok- Zm M; S?M .mM; #°+ T?€i hm G h`aKX

h`QM; iB M; F m iQ +?|B i B- hm G h`aK T?€i ` - [m M; M;mv M i® M²M; ç"K i` M
HQÐB FB K iQX æ•v F?¬M; +?d H" +¬M; FQ+? p"i Hw- K" H" G K ok- Zm M; S?M .
/mM; ?ÊT- K F?Q K°i FQ+?X

E?¬M; +?9i #`i M; Ì- Q€M HBM? i?Q+? F?€+? M?€v K„i #` +?ûK i?"M? ? B MY - .`+
i`U+ iB T M; ?B M M€i i?•M i? M|X

J" GQM; >¢Q h?¬M pW H9+ ?Q" M i?"M? H¬M T?|M; h?€M? .šM GBM? G¬ i?S ? B-
F?€+? F?€+ M?"Q ?QÈM; h?ªB L?BX

h?•M i? #` +QÐM; #S+ FûQ- b m ç| Q€M HBM? i?Q+? F?€+? ç®B /B M- +?QM? H"
` .B m L?"i h`aKX

aU i?"i +?SM; KBM?- hm G h`aK H" /Q i?W X *?Q /M H" ? B +?B m HB M iB T +O
h?B K- HQ¢B Q€M HBM? i?Q+? F?€+? M"v +kM; i?W M?"M F?¬M; çQÊ+- i`U+ iB
#B M i?"M? ?Q p¬X

æQÆM; M?B M- ? B Q€M HBM? i?Q+? F?€+? +? i- +kM; +?Q GQM; >¢Q h?¬M ? B
M?Q +k F?¬M; tm'i ?B M çQ" M [m M; K M; p" M; X

hm v ç½ ;BªB [mv i ? B Q€M HBM? i?Q+? F?€+? - M?QM; b m HQM; K†B M; QìB ç m
H" >"M okX u i?"i F?¬M; / /"M; tm i M HBM? HU+ b„+ #ûM t•K M?"T i`QM; M; Qì
[m M; K M; p" M; GBM? >²M sB M; sQ+? bBM? K M? +MM; +?mM; i` M KbM? #ªv M

*?QM? H" M|B K¼B M; QìB ç m ;B9T v i?W M?"M M,M; HU+ b„+ #ûM FûQ /"B i?QÆ

>"M ok HÁM; bÊ ?½B M|BX

óL m F?¬M; +| GBM? >²M sB M; sQ+? - K°i FQ+? FB +?d bÊ i K'i çB M,M; HU+ +?E
b) +? i M; vX GU+ +¬M; FQ+? i?"i K¢M?Xô

GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç¬mX

óGQ¢B Q€M HBM? i?Q+? F?€+? M"v ;B®M; M?Q F?¬ H•m i`QÊ+ ç| - ç m H" HU+ +¬
P€M HBM? i?Q+? F?€+? ç†+ çB K HÈM M?'i +?„+ H" i®+ ç°X L m M?Q F?¬M; +| E?
G¬- +?d bÊ b) `i F?| ç®B T?|Xô

hQ J½ hB M pm®i ç¬m i`¼+X

óL m F?¬M; - i`î p i i?Y +® ; „M; ?¼+ *?•M •+ L?½M\ô
 •M? K„i K¼B M; QÌB M?bM ; ½ #¶M; #B M F€ [m€BX
 G•K >•K p¶ HQM; ; ½- M|BX
 ó - M m ¬M; ?¼+ çQÊ+ - +ÁM +¬M +?ì iÈB #•v ; Bì\ *?ŠM; H) iÈB ; Bì ¬M; KÈB #B i
 L?½M\ô
 hQ J½ hB M p K†i ç m F?´ M|BX
 óE?¬M; ?¼+ çQÊ+ F?¬M; T?ªB H¶B +O i - i?B M T?9- ç•v H¨ /Q i?B M T?9Xô
 GQM; >¢Q h?¬M M?bM ç²M; #¢M- M|BX
 ó*ÁM Km®M iB T iK+ iB M H M F?¬M; \ô
 a„+ K†i K¼B M; QÌB ?ÆB #B M ç´B- i?U+ `ä`¨M; - M m F?¬M; +| GQM; >¢Q h?¬M p
 /B M ? B Q€M HBM? i?Q+? F?€+? b) +? i M; v H¨T iS+X E?¬M; +¬M M; ?B M; Ì- ç•
 ?B M i¢B #¼M ?¼ F?¬M; M?bM iÈB i¨M +MM; i¬M; K°i i?€T oom? >^M; H¨ +€B ; bX
 b9iX
 ó*?d H¨ M?Q p¨v ç½ F?B M K¼B M; QÌB K'i iBM iQÎM; \ o¨v +€+ M; QÌB çWM; çB J°M
 >¢Q h?¬M i¬K ; B¼M; M|BX óÍ MÆB ç•v- Qi M?´i +?9M; i +ÁM +| i? F?®M; +? ç®
 +ÁM +| i? HmB ` M; Q¨BX L?QM; i`QM; J°M; >mv M h?¬M æB M- +?9M; i ç®B /B
 *?9M; i F?¬M; F?ª M, M; poM? pB M ç®B K†i F ç`+? v m ?ÆM KbM?X *?d +| M; ?
 KÈB +| i? i`î i?¨M? +QìM; ; Bª +?•M +?QM?Xô
 óhB T iK+ çB- ç¢B + X *MM; H„K H¨ bQ B +SM; ç¬m ?ÆM i?¬B- +| GBM? >²M sB M
 H¬M M[iBM? i?¬M +?´M ?QM; M•M; H M Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q¨M +O ; ½X
 •M? K„i M; QÌB F?€+ +kM; #B M FB M ç`M?X \*ÁM p hªB L?B- H9+ M¨v ç½ i`î H¢
 L¨M; F?¬M; M; ?2 çQÊ+ ç²M; #¢M ç M; M|B +€B ; b- M?QM; ?¨M? ç°M; ç½ +?SM; KB
 >¢Q h?¬M- ? B +?•M [m v [m M? i?„i HQM; ?„MX "¼M ?¼ ç•v H¨ +?•M +?QM? E} h
 GQM; >¢Q h?¬M ?Qi b•m- M|BX
 óE?ªQ M; ?B K i¬M; i?S M?´i M m ç½ ç m H¨ F ç`+? HK+ ; B B- M?Q p¨v +?9M; i b„
 +?OM; HQ¢B p¨ b® HQÊM; bBM? p¨i iY HBM?- K¼B M; QÌB F?¬M; +¬M HQ H„M; X
 GBM? >²M sB M; sQ+? +MM; +?mM; bBM? K M?- bÊ +€B ; b\ hB T iK+ iB M H M i?
 L|B tQM; ?„M K M; i?2Q ç²M; #¢M #QÊ+ H M # #QÊ+X E?¬M; +| TªM SM; X G¢B
 G¢B tm´i ?B M #|M; M; QÌBX > B #|M; /€M; H†M; v M F?¬M; iB M; ç°M; tm´i ?B M
 H•m- M?QM; bQ pÊB H9+ ç¬m ; †T i?b F?€+ #B i- #ÎB pb +?9M; +| i¼ F}X
 h€+ ; Bª, æQìM; :B h K h?B m

kNdX *?QÆM; RyR, h´M; h? h,M; h`QÎM; h?U+ GU+ UkV

.`+? ; Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

E?¬ G•m E} aoX

> B F?¬ H•m i?•M /QÈB +QÐB M; U F?¬ H•mX ok F?Q i`QM; i v +?9M; +kM; F?¬M
 H¨ i`QìM; K•m- +kM; +?d +| i`QìM; K•mX

hB M; p| M; U i¬K i`¼M; #¶M; p M; H MX > B E?¬ G•m E} ao iU çB M t i t¬M; i?
 >¢Q h?¬MX

E?¬ G•m E} ao i?Qϕi M?bM imv`^M; KϕM?- M?QM; K¼B M;QÌB ϕ m i?Î` X Pi M?'i
?ÆM- /M b Q ϕ®B i?O ?B M` i`QÊ+ K†iX

GQM; >ϕQ h?¬M ϕSM; M;mv M iϕB +?¶ F?¬M; ϕ°M; ϕ"v- #ÎB pb ?„M bÊ +?QM? KbM
F?ªQM;?B K T?Q b mX

G K ok- Zm M; S?M .mM; pmM; ?QÈM; i`QÊ+- Zm M; h`ªK EB KX

Zm M; h`ªK EB K +| Zm M; *?B æ½M; .ϕM;- HU+ +¬M; FQ+? F?¬M; i? M;?B M;Ì
GQÐB FB K [m M; K M; p`M; i` M F?¬M; i`mM; ?mv M ?| ` ? B ϕϕQ- +?B M? m
E} aoX

G`v im pB ?B M iϕB +O GQM; >ϕQ h?¬M- bY /KM; Zm M; h`ªK EB K F?¬M; +-M +?
Zm M; *?B æ½M; .ϕM; i?b +kM; ;B®M; M? mX

h`QM; K„i E?¬ G•m E} ao ϕ m H|2 iB b€M; p`M;X h`QÌM; K•m i`QM; i v +MM; +?o
ªM? F€ /` tm'i ?B MX JkB M?¼M i`QÌM; K•m #„M` iÆ p`M; /`B +?WM; # Kûi- pW
i•K HQÐB FB K Zm M; h`ªK EB KX

h`QM; iB M; F m +?|B i B- ? B Zm M; h`ªK EB K +O GQM; >ϕQ h?¬M F?¬M; M;ì #
H9+ M`v ϕ½ iÈB ;¬M GQM; >ϕQ h?¬MX L?QM; +?9M; F?¬M; +MM; H9+ iÈBX J„i
GQM; >ϕQ h?¬M- K°i F} bo i®+ ϕ° ϕ°i M?B M ;BªK #Èi- K°i F} bo t¬M; H M ϕ²M; i?Ì
F?¬M; M;ì +?2 ;B`m i?•M ?bM? F} bo i`QÊ+ ϕ|- #B M i?`M? iQ i? ? B M;QÌB i`QÊ-

æ^M; b m GQM; >ϕQ h?¬M H` ϕ²M; #ϕM- ϕQÆM; M?B M ?„M F?¬M; i? i`€M?X om
""B- h?€M? h?mšM h?m"i- h?€M? Zm M; h?'K H€ +?„M- h?¬M L;U h?mšM- +MM; H9
i® H€ +?„M +O G•K >•K +kM; K m +?|M; T?|M; ` X

EQiiii

E?¬M; T?ªB iB M; ϕ€M? F`+? HB i K` H` iB M; K b€i +?|B i BX

E?¬ G•m E} ao t¬M; iÈB ;¬M GQM; >ϕQ h?¬M- F?¬M; M;ì HQÈi [m M;QÌB ?„M- i`QÌ
h?€M? h?mšM ""BX L; v H9+ M`v- i`QÌM; K•m +O E?¬ G•m E} ao i?S ? B`M T?Q

*MM; F} bo i?S M?'i F?€+ #B i- E?¬ G•m E} ao i`QM; i v i`QÌM; K•m ?Q`M iQ`M #B
HϕM- H9+ i`QÊ+ iB b€M; /`B # Kûi HϕB #B M i?`M? i?U+ +?'iX G?¬M; F?Q F`+? i
+ªK i?'v i?•M i? KbM? #` HU+ HQÈM; KϕM? p¬ +MM; +QÐM; #S+ i`|B #m°+- M?'i ϕ
K°i FQ+? FB KÈB ϕQÊ+X

GQM; >ϕQ h?¬M +ªK ;B€+ bQ pÈB M;QÌB #bM? i?QÌM; i?b KϕM? ?ÆM M?B mX >
>„M i`QÊ+ iB M +ªK ;B€+ ` - K°i FQ+? M`v /M +| /MM; >mv >Q`M; h?€M? h?mšM
h?mšM +kM; F?¬M; M; ,M ϕQÊ+X

E?¬ G•m E} ao +?Q ?„M +ªK ;B€+ p¬ +MM; +?'M ϕ°M; - i?•M i? M| p` /QÈB i?•M M
i`QM; i v /QÌM; M?Q ϕ½ ?ÊT M?'i i?`M? K°iX hQ`M i?•M i` M /QÈB HU+ +¬M; FQ+?
K•m- HU+ +¬M; FQ+? KϕM? K) imv i F?¬M; i? /MM; ibM? ?m®M; #bM? i?QÌM; ϕ i

.QÈB ibM? ?m®M; M`v- M,M; HU+ SM; #B M +O GQM; >ϕQ h?¬M #B m ?B M `ä`i
`|i i` M M;QÌB ?„M pšM +ÁM- M?QM; ?„M HϕB ;B"i` >mv >Q`M; h?€M? h?mšM ""
M|B- i`U+ iB T #m¬M; i v- K†+ F >mv >Q`M; h?€M? h?mšM ""B`ÆB i` M ϕ'iX *M
G K ok- Zm M; S?M .mM; - hm G h`ªK #¶M; #°+ T?€iX

G K ok- Zm M; S?M .mM; iªM` iB M; M M [m€B /`- [m M; K M; p`M; M²M; ϕ"K iU
bS+ +?B M ϕ'm F?OM; #® T?|M; ` X

JkB FB K p` KkB i`QÌM; K•m i` M F?¬M; i`mM; ?Q`M i?`M? K°i H¬M iB T t9+ ?Q H
J°i iB M; M' iU M?Q F?¬M; ;B M #` tû`€+? #¶M; p M; H MX h? M? •K F?B M M;QÌ
i Km®M #`i i B HϕBX

GQM; >ϕQ h?–M +?d +^aK i?'v +?QM? KbM? /QÌM; M?Q #` M;¼M M9B ç" T p"Q M;Q
b m- ç²M; i?ÌB ?°+ ` K°i M;KK K€mX Zm M; K M; p" M; +?| B K„i MÎ`° i` M KbM? ;
ç m F m` M HMB` b m # #QÊ+X

oQÆM; L;mv M L;mv M T?ªM SM; `i M? M?X E?QªM? F?„+ GQM; >ϕQ h?–M #` ç€
HQM; GQM; >ϕQ h?–M- *U GBM? h?–M h?mšM i`U+ iB T +?„M i` M M;QÌB h?ªB L
L?QM; HU+ tmM; FQ+? KϕM? K) pšM H" F?B M # M;QÌB i`U+ iB T çKM; T?ªB ?Ä
T?|M; ` X

GQM; >ϕQ h?–M H9+ M"v +?d +^aK i?'v ? B i v KbM? ?Q"MiQ"Mi HB i- +€M? i v
+?Q M; v +^a[m M; K M; G K ok- Zm M; S?M .mM; +kM; ^aK çϕK M?B mX E„ M,M; h?
>mv >Q" M; h?€M? ;B€T ç m #` K°i FQ+? M"v +?'M ?OvX

hmv GQM; >ϕQ h?–M +| +?9i F?| +?`m- M?QM; ç®B i?O +O ?„M +kM; F?¬M; i®i
i v E?¬ G•m E} ao #B M i?"M? #°i T?'M i` M F?¬M; i`mM; # v H M- M; v +^aç–m M;U
hªK +O GQM; >ϕQ h?–M M' M€iX E?¬ G•m E} ao `ÆB i` M ç'i- H,M K°i pÁM; KÊB
L?QM; M| F?¬M; +| +Æ ?°B ` i v H–M M[X J°i çQ" M b€M; p" M; +U+ HÈM iU M?C
bS+ #°i F?OM; #® i`¼M; i?QÆM; bBM? K M? M|X

S?'M hQ€B i? K p"Q Zm M; *?B æ½M; .ϕM;- Zm M; *?B æϕB GU+ >Q" M +MM; E?¬
i?"M? iB T t9+ i?•M K"iX

E ç`+? tm'i ?B M i`QM; F?ªQ M;?B K i?€T ooM? >^M; ç m +| K°i F?mv i çB K +?m
+U+ FûKX GQM; >ϕQ h?–M imv #` HU+ +¬M; FQ+? +QÌM; çϕB +O ç®B T?QÆM; ç
G•m E} ao F?¬M; +?d i`QÌM; K•m #` T?€ ?Ov- i?"K +?Q i?•M i? +kM; +| M?B m p
çÁM i'M +¬M; FBM? F?OM; +O Zm M; *?B æϕB GU+ >Q" M\ L| i`U+ iB T #` ç" T i
çQ" M b€M; p" M; GQM; >ϕQ h?–M KQM; çÊB ç½ H•m `®i +m°+ tm'i ?B M- +MM; çQ
hQ J½ hB M- /mM; M?"T p"Q i?•M i? ;½X

*?ŠM; [m M;mv ?B K +ÁM +?Q ? i- F} bo i?S M?'i HQÈi [m M;QÌB GQM; >ϕQ h?
+¬M; FQ+? pW KÊB ç€M? p,M; GQM; >ϕQ h?–M M v HϕB tm'i ?B MX Zm M; K M
M;QM; iK Î KkB i`QÌM; K•mX

h`QM; +?ÈT K„i M"v- K¼B M;QÌB ç m +| +^aK ;B€+ M;WM; ?¬ ?'TX GQM; >ϕQ h?–M
+¬M; T?€ i`MM; FQ+? K°i E?¬ G•m E} ao- K" F?B çÁM M"v HϕB H–M M[ #°v ` - i`Q
+^aMX >B M iϕB GQM; >ϕQ h?–M i?"K +?Q M; v +^a+€M? i v +kM; F?¬M; M•M; H M

h`QM; H9+ M;mv +'T- K°i #|M; /€M; F?¬M; +?9i /Q /U #QÈ+ M? M? ` +?„M i`QÈ-
K M; p" M; ç"K #°+ T?€iX æ¬B i v KϕM? K) ç²M; i?ÌB M„K H'v h?mšM "B +?„M i`QF
.'M i?•M p"Q M;mv ?B K F?¬M; T?ªB B F?€+- +?QM? H" S?K h`Ê F} bo +O GQM
i`QM; ç°B- >"M okX

hmv HU+ T?ÁM; M;U +O v F?¬M; #^M; GQM; >ϕQ h?–M- M?QM; i`QM; ç°B F?¬M; i
"•v ;BÌ +?d +| v çSM; ` KÊB çQÊ+X

GU+ M;QM; iK iQ" M ç°B ;B•v T?9i M"v i? ?B M ` X æ®B /B M i? +¬M; `Q `ϕi- F?
HQϕM- K¶B M;QÌB i`QM; K„i ç m H'T H€M? iB b€M; FB M ç`M? p" [mv i i•KX

oQÆM; L;mv M L;mv M i?•M ?bM? +?Êi H|2- ç½ çSM; +ϕM? >"M ok- i`QM; i v M" M
F?ªK p"Q # pB M #ªQ i?ϕ+? #°+ T?€i Hm²M; b€M; #ϕ+- GB i E?¬M; S?€QX

E?B F} bo t¬M; H M- ?¼ +kM; T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

>"M? ç°M; çQÆM; M?B M F?¬M; +?d K°i KbM? +¬X G•K >•K +kM; ;BÆ + Q >Ä hB
#¶M; T?|M; H M + Q- i` M F?¬M; i`mM; #B M i?"M? #° /ϕM; M;¼M HY ç–m H•m- r
pQÊi [m +^aGB i E?¬M; S?€Q /Q *U GBM? h?–M h?mšM T?€i` X

E?B T?|M; ` F„ M,M; M"v `²B- G•K >•K b„+ Kfi +?Êi #B M i€B M?Êi- `ä`"M; H" #ÎE
HÈMX

>Ä *?9 h?m"i- F,, M,M; T?K +O >Ä hBM? h`QÊM;X
 *?QM? v F?¬M; #B i K T?€T +¬M; FQ+?- M?QM; imv i F?¬M; i`Î M; ¢B v /MM; F,, M
 >Ä *?9 h?m"i M"v F?€ F€ H¢X "ÎB pb #ªM i?•M >Ä hBM? h`QÊM; T?~K +?'i +U+ +
 >Ä *?9 h?m"i- i` M T?€T i`QÊM; +ÁM F K M,M; HU+ ;B®M; F,, M,M; a9+ h? +O G
 "ªM i?•M >Ä *?9 h?m"i H" F,, M,M; +¬M; FQ+? M;k ;B B- M?QM; i?¬M; [m F,, M,M;
 K T?€T +MM; #"+X æQÆM; M?B M [m M i`¼M; H" T?ªB `|i HBM? HU+ ç O M?B mX
 æ®B /B M ibM? ?m®M; M;mv ?B K i`QÊ+ K†i- G•K >•K çQÆM; M?B M F?¬M; /€K
 HBM? HU+ p"Q i`QM; >Ä hBM? h`QÊM;X h€+ /KM; +O >Ä hBM? h`QÊM; ?Q"MiQ
 /B M`°M; i,M; +QÌM; +¬M; FQ+? HBM? HU+- +ÁM +|i? i`QM; i?ÌB ;B M M; „M ?'T
 # M; "MX >Ä *?9 h?m"i M"v i`U+ iB T #°+ T?€i mv HU+ K T?€T HK+ ;B BX
 GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; `ªM? `¶B- imv ?„M i¢K i?ÌB F?¬M; i? +¬M; FQ+?- T?ÁM; M
 /KM; F,, M,M; ?¶ i`ÊX hB M; M; •K tQÊM; p°B p" M; p M; H M- iWM; pÁM; [m M; ?Q"i
 i€M ` - i"Ti? i,M; T?9+ +?Q ç²M; #¢MX
 hQ J½ hB M b,,+ K†i M; ?B K i9+ tm'i ?B M K°i # M F?€+ +O >"M ok- M?QM; Zm
 i`QM; i v ;½ F?¬M; ;'T `9i MûK ` M; Q"BX Zm M; K M; p" M; ç"K K m +?|M; M;QM; i
 GU+ >Q"MiQ HÊM +O ;½- imv i F?¬M; +?d H" mv HU+ +O Zm M; *?B æ½M; .¢M;
 GB T K æQ" M H" K°i i? - imv i?U+ HU+ GQM; >¢Q h?¬M +QÌM; ¢¢B- M?QM; çQ"
 i`¬M; +?|p"Q K°i KbM? ?„MX h`QM; H9+ K'm +?®i M"v- i€+ /KM; +O M; QÌB F?€+
 > B iB M; F`+? HB i +?'M ç°M; +MM; T?€i ` i` M M; QÌB E?¬ G•m E} aoX
 GB i E?¬M; S?€Q +O oQÆM; L;mv M L;mv M H" i?m°+ iQM? F?¬M; ;B M- F?B M|
 H¢B tm'i ?B M ?bM?ªM? [m€B /`X L²M; ç"K [m M; K M; #¢+ F?¬M; M; | #B M i?"M?
 K" M|B H" K" M ?"Q [m M; ?bM? i`MvX F?¬M; p +?¢K p"Q E?¬ G•m E} ao- i`QÊ+ i?
 iU ç°M; i€M HQ¢MX
 h?"i H" F,, M,M; tmM; T?QM; [m€ K¢M?5 L?bM ç M ibM? ?bM? M"v- i`QM; HÁM; B
 L?QM; M; v H9+ M"v- G•K >•K H° ` i?U+ HU+X >Ä *?9 h?m"i "T iÈB- F?QªM? F?
 +O E?¬ G•m E} ao- +kM; tm'i ?B M HQ¢B K" M ?"Q [m M; i€M HQ¢MX L?QM; G•K
 h`QÊM;X hB M; ; -K `9 i?2Q ç| p M; H M- >Ä *?9 h?m"i #` v FQ+? T?€i- iU M?Q #
 h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

kN3X *?QÆM; RyR, h´M; h? h,M; h`QÎM; h?U+ GU+ UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GU+ T?ÁM; M;U v m Èi +O E?¬ G•m E} ao H9+ M"v i`Î i?"M? p'M ç HÈMX h`QÊ+ K
 K¢M?- M| F?¬M; +€+? M"Q T?ªM F?€M; - i?•M i? p" /QÈB i?•M M;U F?¬ H•m i`U+

L?QM; ç•v F?¬M; +| M; ?o H" +¬M; FQ+? +O M| +?'K /SiX E?QªM? F?„+ i`QÊ+ F?
 ç2K i`QÌM; K•m i`QM; i v #„M ` M; Q" B- i?ŠM; ç M i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ?

>"M ok ?ûi HÈM K°i iB M; - +?•M T?ªB K¢M? ;BŠK K†i ç'i- i?•M i? pW H9+ /B +?M
 i`QÌM; K•mX Zm M; \*?B S?ªM s¢ h?mšM "B #¶M; ç~v H M i`QÊ+- h?¬M L;U h?mšM

*MM; H9+ ç| - hQ J½ hB M çSM; +¢M? v +kM; ç°M;X Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q" M ç€
 çB M i`„M;X

Zm M; M;mv M i® ?bM? i?B K çB M T?€i ç°M; F,, M,M; +¬M; FQ+? +?d +| K°i- ç| ?
 +¬M; FQ+? `B M; +O KK+ bQX

J†+ /M hQ J½ hB M bY /KM; +?d H¨ h¨B Zmv i + 'T i? 'T- M?QM; +kM; H¨ F„ M,M; M;
"¨ h¨B Zmv i ªM? ?QÎM; - i`QÎM; K•m # v M? M? #¶M; +?®+ #B M +?"K- M; v b m ç!
GU+ >Q¨M- `²B KÊB K¢M? çKM; p¨Q h?mšM "¨B +O >¨M okX

P¨M? çMM; çMM;5

Zm M; K M; p¨M; +?¡B K„i ç²M; i?ìB H'T H€M? i` M i?•M #ªv M;QìBX >¨M ok #` MûK
h?–M i` M F?¬M; i`mM; çÐ H'vX

E?¬M; +! #ªM i? E?¬ G•m E} ao- mv HU+ +?B m ç! v m `i M?B m- H¢B i? K hQ J½
h` M i?U+ i >¨M ok +?`m +¬M; FQ+? +?d #^M; GQM; >¢Q h?–M M?"M K°i T?–M # X
;B€+ ç¬B i v bmwi #` ç€M? ;½vX *! i? iQÎM; iQÊM; mv HU+ K°i FQ+? M¨v FBM? F

J°i pÁM; hQM LB K [m M; ?Q¨M iW M;QìB >¨M ok H M ` - i€+ /KM; i` M M;QìB ç²
M? m i?W M?"M ? B H–M +¬M; FQ+?- H–M i'M +¬M; M¨v F?¬M; [m€ i?QªB K€BX L

óE?†+ F?†+ F?†+- i +! `²B- i +! `²B5ô

E?B >¨M ok +?`m +¬M; FQ+?- +MM; H9+ ç! K°i Hm²M; b€M; i`„M; p¨ Hm²M; b€M; p¨
ç€M? +? i E?¬ G•m E} ao ç½ çQÊ+ i?QÎM; - b Q F?¬M; F?B M v KWM; M?Q çB M\ >
M?"M çQÊ+ +?¶i®i +O K T?€T +¬M; FQ+?X

GQM; >¢Q h?–M +€M? i v i /¢B ç M; /–M ²²B T?K+- ?„M M¡B pÈB hQ J½ hB MX

óhQ J½- M;QÆB t2K i?Y [m M; K M; p¨M; ç! H¨ F„ M,M; ;b- i?S M¨v +! i? ?¼+ i"TX

óVXô hQ J½ hB M M?„K K„i H¢B- p°B p¨M; Km®M ibK ç€T €MX

hm G h?S- i€+ /KM; ?ÆB ;B®M; hm G h`ªK- K°i F?B iB M p¨Q T?¢K pB M?'i ç`M
i`€M?X hm G h`ªK +¬M; FQ+? H¨ K°i çQÎM; i?ŠM; - K¨ hm G h?S +¬M; FQ+? i?b M
+¬M; FQ+? bQ pÈB hm G h`ªK +¨M; K¢M?X L?QM; hm G h?S iB m ? Q HBM? HU+
M;¨M- +ÁM +! i? i?¬M; [m F„ M,M; a9+ h? i,M; +QÎM; mv HU+X

E?B M GQM; >¢Q h?–M FBM? M;¢+ H¨- F?B #€Q ` F„ M,M; M¨v `²B- M;U+ hQ J½
b€M; p®M M?"T p¨Q i?•M i? ;½ H¢B # v ` M;Q¨BX

E?¬M; +?d H¨ ;½- ibM? ?m®M; G•K >•K +kM; ;B®M; M? m- çQ¨M b€M; i`„M; iU ç°
#²M; i`QÊ+ K†iX

ó*! +?mv M ;b\ô GQM; >¢Q h?–M FBM? M;¢+ ?ÄBX

hQ J½ hB M p¨ G•K >•K KìK`i H„+ ç–mX hQ J½ hB M M¡BX

óh +kM; F?¬M; #B i H¨ +?mv M ;bX E?B i ibK FB K M¡ i?b ?bM? M?Q M¡ bBM? `
iU çB ` Xô

L; v H9+ 'v- Hm²M; b€M; p¨M; +! tm ?QÈM; # v i€M HQ¢MX

GQM; >¢Q h?–M HÁM; F?) ç°M; - çB iÈB i`QÊ+ K†i hQ J½ hB M- M•M; H M i v T?ªE
+?®+ Hm²M; b€M; iU M?Q b!M; ;ÊM K m +?!M; /mM; M?"T p¨Q i?•M i? ?„M- #B M

ó>¨M ok- M;QÆB /mM; ?ÊT çQ¨M b€M; i`QÊ+ K†i G•K >•K çBX .QÎM; M?Q F„ M,M;

> B +Y #®M p" M,K i?€T ooM? >^M; K¶B M; "v +| i? +mM; M?` ;B B KQÆB +€B ç Q
M|B- ? B M; Q|B ?¼ K¶B M; "v +| i? i,M; ? B i`,K HBM? HU+X

> B M; "v b m- F?B hQ J½ hB M p" h`-M M? L?B +kM; çfi iÈB #bM? +^M? iS ;B B
M?Q ç M; M^K KÆXU9` ""M GQM; >°BV

h`QÈ+ F?B iÈB ç•v- ç•m +| B M; ?o ç M K m M?Q p"v çfi iÈB çdM? M;k ;B BX *?
i?"M? +Q|M; ;B^a HK+ ;B BX

>B M içB i`W GQM; >çQ h?-M` - HBM? HU+ +O M; Q|B F?€+ ç½ iÈB #bM? +^M?>
+?B M ç'm- çQ" M b€M; HBM? HU+ çQÆM; M?B M ç m i?m°+ p GQM; >çQ h?-MX
L?QM; `i M? M?- GQM; >çQ h?-M M|B +?Q K¼B M; Q|B iBM iS+ #'i ?çM?- çQ" M b
hbM? ?m®M; M"v F?B M i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m Hm
K m +?|M; i,M; + Q- ;B| ç°i M?B M i`Î p i`QÈ+ FB - HQçB +^K ;B€+ M"v imv iF?~
óa Q +| i? M?Q p"v\ *?ŠM; H) HBM? HU+ +?d +| i? i,M; H M iÈB M,K M; "M H" i" M
[mwi ?ÄBX

GQM; >çQ h?-M F?~M; KÎ KB M; - `ÆB p"Q i`-K iQX J°i H9+ b m- ?„M i`-K ;B¼M;
óæ•v +| H) H" ?çM +? +O i?€T ooM? >^M; X .M b Q ?B M içB i®+ ç° im Hmv M +O
i?2Q HQçB i®+ ç° M"v im Hmv M- i`QM; i?|B ;B M K°i M,K +?d bÊ +?9M; i ç m +|
*?m~M #` i?Y +Y i?S b€m çBX L m çQ" M b€M; HBM? HU+ +Y i?S b€m M?Q +k F?-
M; ?o H" i-M; i?S M?'i i?€T ooM? >^M; - +U+ ?çM i,M; HBM? HU+ H" M,K M; "M çB
L; ?2 GQM; >çQ h?-M M|B # +?[i-M; i?S M?'i- K¼B M; Q|B p Kti iW b®i `m°i #B
>B M içB ?¼ +?d KÈB çSM; Î i-M; i?S M?'iX h?€T ooM? >^M; i'M; +°M; +| #^v i-M
HQçB M"Q ;B®M; çQ" M b€M; HBM? HU+ F?~M; \

>"M ok i?Î /"B K°i iB M; - M|BX

ó*?9M; i M M i?'v çOX *| i? H'v i®+ ç° K m M?Q p"v i,M; H M iÈB çdM? M;k ;B B
+?S\ a m F?B ç°i T?€ HK+ ;B B `²B- K¼B M; Q|B ç m +| çQÈ+ HBM? F?B m- ç M F
Î ç•v im Hmv M / /"M; +?Q +?„+ H" i®i pÈB +?9M; i Xô

oQÆM; L; mv M L; mv M ;"i ç-m- M|BX

ó>"M ok M|B +| HwX L m K¼B i?S ç M [m€ / /"M; - M; ?o H" F?~M; p[M; +?„+X h
+?9M; i i,M; HBM? HU+ [m€ M? M?- +?d bÊ ç°i T?€ HK+ ;B B b) T?B M T?S+ M?B
GQM; >çQ h?-M ç°i M?B M #"i +Q|BX

óo"v +kM; F?~M; M?'i ç`M?5 Jm®M ç°i T?€ #bM? +^M?- +~M +| €T HU+ çO HÈMX J
F?~M; i?B m i?®M M?'i +?QM? H" €T HU+X *?9M; i iB TiK+ F?B m +?B M +Y i?
>B M içB i`W ?„M` - M; Q|B F?€+ ç m H" im pB çdM? M;k ;B BX s~M; [m +Y ^B i
?¼ ç½ ;B^a K #Êi `i M?B mX

*Y i?S b€m b) +| +€B ;b\ .U i?2Q i`QÈ+ K„i F?Q^M; +€+? i?b i-M; i?S M?'i +| H)
J¶B +Y b) +~M; F?| F?,MX •T HU+ b) i?B m b Q\ *?Q /M Î ç•v F?~M; i? i,M; H M H
€T HU+ iW ç•v H" çO `²BX h`QM; H9+ +| GBM? >²M sB M; sQ+? bBM? K M? +MM;
/M Î ç•v ` M Hmv M #` ;B i +? i- GQM; >çQ h?-M +| M„K +?„+ i`QM; im-M ?Q" M #^a
Jm®M ç°i T?€ #bM? +^M?- M?Q p"v €T HU+ +~M; HÈM i?b i€+ /KM; +~M; HÈMX GQ
H•m i`QÈ+ ç•v /QÈB €T HU+ +O L; mv iJ #€i ;B B ç½ ç°i T?€ ç| b Q\

h`"M ?bM? ç½ i?"M? H" T- /QÈB bU /šM /„i +O GQM; >çQ h?-M- +^ ç€K iB M H M X
+?B M +Y i?S b€mX

G-M M"v ?¼ çB ` KQ|B #QÈ+- ç^M; i`QÈ+ KÈB ç°i M?B M tm'i ?B M #B M ?| X

J°i Hm²M; b€M; i`„M; iW i` M i`lB ;B€M; tm®M;X F?¬M; ;B®M; iY HBM? bBM? p`
K M; +?Êi H|2 HB M ?B M ?bM?X Gm²M; b€M; i`„M; M`v ?bM? i?“M? [m M; i`K M;
L; v b m ç|- çdM? [m M; i`K- K°i çQ`M b€M; çÄ #¶M; tm`i ?B M- # M /QÈB i?b ?B
?¼+?Q iWM; ;†T [m X

æQ`M b€M; çÄ `ä ``M; H` K°i Q€M HBM?- H-M ç-m iB M ç€K GQM; >¢Q h?-M i?V
Q€M HBM? çÄ iW iW ?¢ tm®M;- `ÆB ?QÈM; E?¬ G•m E} aoX

GQM; >¢Q h?-M i?Y T?€i ` K°i Zm M; h`ªK EB KX L?QM; F?B HQÐB ç Q iB T t9+
ç°M; #B M K`iX \*| M; ?o H` F?¬M; i? M; ,M+ªM iB T t9+ ;B[Q€M HBM? çÄ p` F?¬

*~M i?“M [m M b€i- GQM; >¢Q h?-M T?€i ?B M- Q€M HBM? iW i` M i`lB `ÆB tm®M
;b Q€M HBM? i`QÈ+- M?QM; +?•M i?U+ M?B mX *| i? M|B Q€M HBM? F?€+ i?•M
i?U+ +?`i- M?bM t2K iU M?Q K°i çQ`M M,M; HQÈM; +?•M i?U+X

h?“K +?Q F?¬M; çÈB ?„M i bK iÁB Fw S+ F?„+ i`QM; ç-m- / M? tQM; +O HQ¢B Q€
ç-m ?„MX

*QìM; ;Bª *?B >²MX *?d +| +QìM; ;Bª H9+ +ÁM b®M; i?B M T?9 +U+ i®i- b m F?B +
HU+ M;mv M #ªM +O KbM?X L m +?9M; M| i`î i?“M? +?•M +?QM? iY HBM? bBM? p`
iY HBM? bBM? p`i F?¬M; +| w i?S+X

óJ¼B M;QìB +~M i?“M- Q€M HBM? çÄ ç| H` *QìM; ;Bª *?B >²M- +| H) +?ŠM; M?[M;
+ÁM +| F„ tªQ p` ?Ä i?m°+ iQM?X G•K >•K- çWM; /MM; >Ä \*?9 h?m`i- ? i bS+ i`
?“M? T?ÁM; M;UXô

J T?€T +MM; ? F?B T?ÁM; M;U i?b +| M,M; HU+ ?¢ i?'T i?m°+ iQM? ç2K ç M i?Q
FQ+? i?b b) bmv v m ?ÆM M?B mX

h`QM; H9+ GQM; >¢Q h?-M M|B +?mv M i?b K`m çÄ *QìM; ;Bª *?B >²M ç½ +MM;
?ÊT i?“M? K°iX E?¬ G•m E} ao M;mv M #ªM F?¬M; +?9i bS+ b®M; +?“K `½B M;~M;
Hm²M; b€M; çÄ ç`KX sQÆM; +®i F m H€+? +€+? F?B M M;QìB M?S+ `„M; K m +?|
E?¬ G•m E} ao + Q K°i Kûi #B M i?“M? # KûiX

h€+ ;Bª, æQìM; ;B h K h?B m

jyRX *?QÆM; Ryk, *QìM; ;Bª *?B >²M UjV

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

*®i ç Q p` h?mšM ``B i`QM; i v M| ç m #B M i?“M? K`m çÄ +?|B K„iX hQ`M i?•M /
FBM? M;QìB- K¢M? ?ÆM i`i +ª ç®B i?O ç€K GQM; >¢Q h?-M ;†T çQÈ+X

*MM; H` HK+ ;B B- M?QM; M| ç2K ç M +?Q ç€K GQM; >¢Q h?-M +ªK ;B€+ ?Q`M i
H†M; H) #B M K`i- K°i iB M; `®M; /QìM; M?Q `i p mB i?Q+? T?€i ` iW E?¬ G•m >
+?|M; tmM; T?QM; - ç¬B K„i H'T H€M? HY çÄ M?bM M?|K GQM; >¢Q h?-MX

h`QM; ç¬B K„i H`T HÁ2 M;¼M HY - GQM; >¢Q h?-M ;B`i KbM? M?bM ç M HBM? i`
+| w i?S+- +?ŠM; H) +| +ª i`Q im \ hY GBM? K T?€T [mª M?B M H`ªQ /B m p¬ +M

E?¬ G•m >mv i a„+ +`i #QÈ+- ;BÆ H M +®i ç Q- +?“K `½B çB ?QÈM; M?|K GQM;
F?¬M; M? M?- M?QM; K¶B K°i #QÈ+ ç¢T ç`i +?Q M;QìB i +ªK ;B€+ p[M; p`M;X

;BÆ H M G K ok- Zm M; S?M .mM; - i`QM; K„i GQM; >¢Q h?-M i```M M;`T iB b€M; -
>mv i a„+X æ°M; i€+ +O ?„M +kM; F?¬M; M? M?- M?QM; H`K i?2Q iB i i`m +O Kb
?Q`M F„ M,M; i,M; T?9+ ç²M; #¢M ç½ T?€i ` X

E?¬ G•m >mv i a„+ K„i +?Êi H|2 b€M;X E?Q^aM; +€+? ;B[M| p¨ GQM; >¢Q h?¬M p
 çB iÊB i?b +¨M; K m +?|M; iB T +¨M- K„i i? 'v ? B # M +MM; iB M p¨Q T?¢K pB M, K
 ç°i M?B M #QÊ+ ` K°i #QÊ+ /¨B- ?ÆB i?Î M|M; `U+ ¨T p¨Q K†iX
 GQM; >¢Q h?¬M HmB ` b m MY #QÊ+- M•M; H M >mv >Q¨M; h?€M? h?mšM ¨¨BX
 L; v H9+ M¨v- +®i ç Q +O E?¬ G•m >mv i a„+ ç½ +?ûK tm®M;X hbM? +^aM? F?B
 h'i +^aM;¼M HY i¨ M M;QÌB E?¬ G•m >mv i a„+ #¶M; +?®+ M;QM; iK i¨ M +®i ç Q
 ç Q çÄ i¨¬M; ;B®M; M?Q i?¨iX
 >ÆB i?Î M|M; +?€v F?B M F?¬M; F?Q tmM; [m M? GQM; >¢Q h?¬M #B M p†M p Q
 ?B M `X
 hm G h^aKX *?QM? t€+ ?ÆM i?b ?ŠM H¨ >Ä .B K hm G h^aKX E?¬ G•m >mv i a„+
 imv i F?¬M; ç°i M;°i- M?QM; F?B M M;QÌB +^aK ;B€+ ¨M +?S HU+ HQÊM;X
 GQM; >¢Q h?¬M +kM; H¨K çQÊ+ hm G h^aK- M?QM; ?„M T?€i ?B M- KbM? bQb€
 H9+ p¨M /KM; F„ M,M; i?b F?¬M; çO [m2M i?m°+X E?¬ G•m >mv i a„+ i?Qçi M?bM
 H¢B M?Q i^aB [m i¨,K M;¨M H-M ` M Hmv MX
 >mv >Q¨M; h?€M? h?mšM ¨¨B- h?¬M L;U h?mšMX > B h?€M? h?mšM h?m¨i ç²M; i
 H MX J°i +€B H¨ F„ M,M; F K i?2Q h?mšM ¨¨B- K°i +€B F?€+ H¨ F„ M,M; +Æ #^aM H
 ?¼+ tQM;X
 P¨M?5
 GU+ +?'M ç°M; K¢M? F?B M GQM; >¢Q h?¬M M;½ ` b m p¨B #QÊ+- +MM; H9+ ç|
 i¨QÊ+ K†i ?„MX
 >Q¨M iQ¨M H¨ T?^aM SM; #^aM M,M;- GQM; >¢Q h?¬M #¶M; tQ v M;QÌB ?QÊM; # M
 .mM; /MM; ç²M; /¢M; H¨ hm G h^aK +?ûK `X
 hB M; ç€M? H-M M[tm'i ?B MX E?B M GQM; >¢Q h?¬M +?'M ç°M; H¨- +®i ç Q i¨
 +ÁM ;B[HQÐB ç Q çÄ # Kûi hm G h^aK H9+ i¨QÊ+ i?B i¨B MX hm G h^aK M;QM; i
 L; v b m ç| - i¨QM; H9+ ;'T `9i F?¬M; i? bY /KM; h?¬M L;U h?mšM- ?„M #` ç€M? p
 > B i v i `¬M- +| +<sup>a</sup>K ;B€+ M•M; H M F?¬M; M´BX L?QM; F?B #` ç€M? # v- GQM;
 K°i HQçi ç°M; i€+ iB T i?2Q +O F?¬ H•mX
 h?¨i H¨ HB M K¢+? HQm HQ€iX
 J°i ç Q ç€M? # v GQM; >¢Q h?¬M- M| imv i F?¬M; i¨mv FQ+? iB TX "ÎB pb +¬M; F
 æQ¨M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m ç½ iÊB `²BX
 E?¬ G•m >mv i a„+ ç°i M?B M H¨K ç°M; i€+ i?•M i? M;½ ?QÊM; i¨QÊ+X L| + Q #
 M? MX *U GBM? h?¬M h?mšM +O oQÆM; L;mv M L;mv M T?€i ç°M; GB i E?¬M;
 çdM? ç-m M| - F?¬M; i? ç€M? i`9M; KK+ iB mX
 E?B M;?B M; p i¨QÊ+- E?¬ G•m >mv i a„+ ç°i M?B M p†M M;QÌB- +®i ç Q M? M?
 K°i +€B- i`9M; Kû # M Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q¨M +O hQ J½ hB MX *^aM;QÌB M| i
 ;¬M M?Q H¨ HQÊi[m i? iQ+? iQ HÊM +O Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q¨MX *?d K°i #QÊ
 L;mv M L;mv M p¨ hQ J½ hB MX
 E?Q^aM? F?„+ ç| - GQM; >¢Q h?¬M +?d +^aK i?'v K€m i¨QM; M;QÌB ç¬M; H¢BX Zm
 .šM GBM? G¬ #¶M; M?B M #MM; M´- #„M ?QÊM; E?¬ G•m >mv i a„+ - ç`M? ç2K +¬
 L?QM; h?€M? .šM GBM? G¬ +?Q iWM; i?'i #¢B M v K'i çB ?B m HU+X
 E?¬ G•m >mv i a„+ iU M?Q b m HQM; +| +QM K„i- i?•M i? ?Q^aQ M?Q+? ç°M;- #
 *€B i`9M; h?€M? .šM GBM? G¬ #B M i?¨M? ?Q^aQ- K¨ i?"i i? i?b ç½ iÊB b m HQM
 sQM; `²B- ç•v H¨ w M;?o /mv M?'i i¨QM; HÁM; GQM; >¢Q h?¬MX >„M F?¬M; # Q ;B
 a„+ +| *QÌM; :B^a *?B >²M H¢B K¢M? iÊB M?Q p¨vX

J¼B M;QÌB ç m ?"M? ç°M;X E?B GQM; >¢Q h?–M i?'v hQ J½ hB M ;†T M;mv ?B K-
M? L?B- >"M ok çQÆM; M?B M +kM; i`¬M; i?'vX

L?QM; ?¼ F?¬M; i? M; ,M +ªM K°i FQ+? +O E?¬ G•m >mv i a„+X

E?¬ G•m >mv i a„+ i` M M;QÌB #¶M; T?€i` K°i K"M ?"Q [m M; K`m çÄ p`M;- F?¬
hBM? h?–M h`MM; EQ+? +O h` L?½MX >"M ok æ°i EQ+? F?¬M; çQÊ+- G•K >•K +?
J½ hB M # Q i`MK K°i i–M; ?Ä M;mv M i® H€ +?„MX \*ÁM p h`–M M? L?B- M`M;
+€B ;bX G–M M`v iB M p`Q i?€T ooM? >^M;- M`M; i`B m ?Q€M` K i?9`i v m- H9
+?Q J¢+? æ•m Mm®i p`Q K iBM? +kM; F?¬M; F`TX

h'i +ª M¡B i?b +?"K i` M i?U+ i tªv` i`QM; +?ÈT K„iX E?¬ G•m >mv i a„+ ç M b
ç²M; i?ÌB +®i ç Q ç½ +?ûK` X .QÌM; M?Q M¡ H`K K¶B K°i ç°M; i€+ ç m H` pb +?m`
+! ?"M? ç°M; M`Q /Q i?W X

hQ J½ hB M +ÁM ç M; i?m ?²B Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q`M- i?"K +?Q F?¬M; +! MÜ
iQÎM; h?€M? .šM GBM? G¬ +O GQM; >¢Q h?–M- K„i i?'v [m M; K M; i`„M; ç½`A
>mv i a„+X

óhQ J½5ô GQM; >¢Q h?–M imv i p¼M; ?ûi HÈMX

S?"T

sQM; `²BX æ–m GQM; >¢Q h?–M i`®M; `¶M;X G'v bS+ K¢M? +O E?¬ G•m >mv i
hB M F?¬M; +! F?ª M,M; b®M; b¡iX

L?QM; b m K°i ;B•v- K„i ?„M KÎ iQX

hQ J½ hB M ç½ +? i`²B b Q\ E?¬M; +!X

E?QªM? F?„+ +®i ç Q +O E?¬ G•m >mv i a„+ +?ûK p`Q +´ ;½ i?b ç°i M?B M i¢K /W
i?'v b m ;€v M¡M; H M- M; v b m ç¡- +®i ç Q +O E?¬ G•m >mv i a„+ ç°i M?B M +?
HQM;- ç€M? ;½ p,M; ` M;Q`BX h` M i?•M #ªv M;QÌB GQM; >¢Q h?–M ç²M; i?ÌB H
ç m +ªK ;B€+ b m HQM; ç m t¡iX

L; v H9+ M`v- GQM; >¢Q h?–M `®i +m°+ t¬M; i`Î p X \*QÐM; #S+ `¡i HBM? HU+ p
S?M .mM; T?€i ç°M; .B i J h?B KX

L?QM; E?¬ G•m >mv i a„+ M?Q +k F?¬M; i? K ç w ç M ?„M- #¶M; M?B M ?QÈM; #
/`B- F?¬M; M; !i i`U+ iB T H Q` T?¢K pB .B i J h?B K # Q i`MKX

.B i J h?B K HU+ +¬M; FQ+? p` T?¢K pB # Q T?O ç m K¢M? K)- M?QM; +! K°i F?
+€+? +¬M; FQ+?X hmv G K ok- Zm M; S?M .mM; +! i? T?¡M; ` [m M; K M; HBM? I
FQ+? +?d +! i? /`B F?QªM; ? B KûiX J` E?¬ G•m >mv i a„+ #QÊ+` K°i #QÊ+ M`v
KûiX

h?€M? .šM GBM? G¬ +O GQM; >¢Q h?–M H–M M[T?€i ç°M;- i?•M i? F?¬ H•m
K`M ?"Q [m M; çÄ H¢B M?Q+? K°i +€B- M?Q +k ?QªQ Mû i`€M? h?€M? .šM GBM?

*"M; H`K GQM; >¢Q h?–M `mM; ç°M; H`- H–M M`v ?„M i`QÊ+ b m T?¡M; ` #®M H-
+? M? H +? K°i F?QªM? F?„+X L?QM; #ªM i? E?¬ G•m >mv i a„+ H¢B K m +?¡M; #
K'v H–M- +m®B +MM;- mv HU+ +O h?€M? .šM GBM? G¬ +?d +! i€+ /KM; i` M #¡M;

hB T ç M- +?QM? H` i?ÌB ;B M E?¬ G•m >mv i a„+ #B m /B MX .U p`Q F„ tªQ FE
+QÌM; ç¢B +O +®i ç Q- M¡ i?"K +?Q F?¬M; bY /KM; h?mšM "`B- M; „M M; OB KQÌ
K¼B M;QÌBX .M +! i` M; #` +QÌM; ç¢B M?Q GBM? >²M sB M; sQ+? - +¬M; FQ+? Fû
GQM; >¢Q h?–M i?®M; F?´ F?¬M; Km®M b®M;X æ•v +,M #ªM H` K°i i`"M M;QÊ+ ç

*?Q /M H` +?QM? GQM; >¢Q h?–M- +kM; +?d +?®M; çÐ çQÊ+ E?¬ G•m >mv i a„+ M
M; v M;U+- K M; i?2Q h?ªB L?B # v` M;Q`BX h?ªB L?B +kM; T?€i ç°M; T?ªM FQ
;†T T?ªB +®i ç Q +O E?¬ G•m >mv i a„+X h?Q¢i M?bM i?b i®+ ç° E?¬ G•m >mv i a

+^a +¬M; FQ+? +O h?^aB L?B Îi`QÊ+ K†i M| F?¬M; K°i +?9i i€+ /KM; X "i +S F,, t^aQ
M| çQ€M i`QÊ+X \*m®B +MM; F i [m<sup>a</sup> pšM H" #` ç€M? # vX

h'i +^a ç m M^K i` M ç'i- GBM? >²M sB M; sQ+? +?d +| i? ;B9T ?¼ +?B b i?QÆM
i?®M; F?'X a m HQM; K‡B M; QÌB ç m i`9M; ç QX \*<sup>a</sup>K ;B€+ M|M; +?€v p" F`+? HE
/QÌM; M?Q F?¬M; T?^aB +?QM? KbM?- +QÌM; HB i +?€v #ÄM; F?B M ?¼ M; ? i i?ÎX

L?QM; F?B ?¼ ç m M^K i` M ç'ii?b E?¬ G•m >mv i a,, + F?¬M; +¬M; FQ+? M[- +?d
`²B tQ v M; QÌB çBX .QÌM; M?Q M| ``i F?BM? i?QÌM; ?¼- M?QM; F?¬M; i'M +¬M;
çSM; - F?¬M; ç°M; ç"v- +?d +| i` M M; QÌB M?'T M?€v HY çÄ #B m ?B M M| +ÁM b

omB bQÈM; - i`QM; HÁM; #^av M; QÌB GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i +'T ?B m +?
M; Î- M m E?¬ G•m >mv i a,, + Km®M ;B i +? i ?¼- M?Q p"v ?B M içB iQ" M [m•M ç½
`ÌB F?ÄB ç•vX

hQ J½ hB M i`QÊ+ iB M #` ç€M? # v p K†i ç m F?' M|BX

óG½Q ççB- ?"M; M"v i?"i bU +?d +| HK+ ;B B\ Zm€ ç€M; bÊ- b Q +?9M; i F?¬M; +
p"vÎô

GQM; >çQ h?¬M +"M; #m²M #U+ ?ÆM ;½- +QÌB F?' M|BX

óh +kM; F?¬M; #B iX L?QM; HBM? HU+ +O M| /mv i`b Î +^aM? ;BÈB HK+ ;B B- ?Æ
i M?B m H,, KX L?QM; +?9M; i HçB F?¬M; +€+? M"Q M; ,M +^aM +¬M; FQ+? +O M
*€+ M; QÌB +| +?9 w F?¬M; - +¬M; FQ+? +O M| ``i / M?bMX GQm HQ€i HB M Kç+?
H9+ F i i?9+ - iQ" M #° [m€ i`bM? F?¬M; +?9i M; WM; HçBXô

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

jykX *?QÆM; Ryj, oä *¬M; hW h?ÌB oB M *' URV

.`+? ;B^a , hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

oQÆM; L; mv M L; mv M ;"i ç-mX

óE?¬M; b B- +?,, + H" F,, t^aQX L m i?U+ HU+ +O M| +?d Î HK+ ;B B- p"v +?9M; i F?
;B^a i?'i; B B- +?9M; i ç m i?,, M; çQÊ+5 a Q +| i? i?m HK+ ;B BX *?ŠM; H) H" F
iW i?ÌB pB M +' pçM M, K i`QÊ+ \ \*?d H" ç M ?B M içB i?b ç½ i?'i i`mv MXô

>"M ok M|BX

ó_ 'i +| F?^a M, M; X *kM; +?d M?Q p"v KÈB ;B^aB i?Q+? çQÊ+X L?QM; F,, t^aQ +O E?
KçM?- ç†+ #B i H" M, M; HU+ T?•M i?•MX L; v +^a imv i +?B m +O çQ" M i`QÎM; +k

E?¬M; b B- GQM; >çQ h?¬M çQ+? i?U+ ç½ ` imv i +?B mX E?¬M; +?d h?€M? .š
i?•M +O E?¬ G•m >mv i a,, + i`B i iB m- M; v +^a F?B ?,, M T?€i ç°M; Zm M; ok S?M
M?Q p"vX h?"K +?Q H" F,, M, M; hÄ æ`M? +kM; #` M, M; HU+ T?•M i?•M +O M| FB
M, M; ç|- bS+ +?B M ç'm +O E?¬ G•m >mv i a,, + T?€i ?mv ç M +U+ ç°- F?B M ?¼ i

GQM; >çQ h?¬M M|BX

ó*?,, + H" p"vX oQ /K +?9M; i ?¼+ F,, M, M; hm G h`^aK p" hm G h?S- +€+ M; QÌB +
F?¬M; \ >Q†+ +| iWM; i?'v i`QM; h?€M? JBM? i" M; #^aQ +€+ \ô

J¼B M; QÌB ç m H,, + ç-mX

GQM; >çQ h?¬M M|BX

óL?Q p"v- +?9M; i iW MÆB M"v ?¼+ F,, M,M;- ``i +| i? H" pä +¬M; i`mv M iW i?ÌB p
 h?S ç m H" p"vX JÈB M½v E?¬ G•m >mv i a,, + +| çQÊ+ *QÌM; ;Bª *?B >²M +€+? +?E
 i? X E,, M,M; i?b +| i? ?¼+ i" T- M?QM; F,, tªQ +?B M ç'm i?b TªB iU KbM? ðKÁÖ
 i TªB Î HçB +?¶ iB M #®B E?¬ G•m >mv i a,, + M"v K°i i?ÌB ;B MX hW ;B i i`Î çB- #
 M? L?B- +?9M; i TªB çÆM ç°+ F?B m +?B M p` iB M #®B M"v- F?¬M; bY /KM; +
 ó \ô h`W hªB L?B F?¬M; i? KÎ KB M;- F?¬M; M; ?2 çQÊ+ i? M? •K- K'v M; QÌB F?
 K²K M?bM GQM; >çQ h?-MX
 G9+ i`QÊ+ #ªv M; QÌB +?mM; bS+ ç m F?¬M; TªB H" ç®B i?O E?¬ G•m >mv i a,,
 Km®M #¼M ?¼ K°i KbM? t¬M; H M- ?¼ +| i? +?®M; +U p" B ;B•v\
 GQM; >çQ h?-M M?`M M?ç i M|BX
 óoB + M"v +| ;b Hç ç•mX *?ŠM; H) +€+ M; QÌB M; ?o `^M; F?¬M; i`ªB [m çO HU+ €T
 i? / M?Q i`Î #`M i v ç°i T?€ HK+ ;B B `²B b Q\ :B®M; M?Q H9+ i`QÊ+ +€+ M; QÌB
 HU+ [m€ / /`M; X L?Q p"v F?B ;†T #bM? +ªM?- Km®M ç°i T?€ +`M; i? K F?| F?, M
 H-M HQÊi çB H M i?dM? ;B€QX o` iB M #®B E?¬ G•m >mv i a,, + M"v imv i F?¬M; i
 H½Q bQ i®i p"v F?¬M; / /`M; i bK ` 5 æ†+ #B i H" +?S+ M; ?B T +`M +?B M M?Q +?
 +€M? ç€M? HB M Kç+? HQm HQÊi ç| - i?U+ HU+ +| i? i,M; H M iÈB # Q M?B m\ *?
 2 M; çB ç®B i?O ?ÆM K°i +`TXô
 >`M ok ;"i ç-m M|BX
 óæQ`M i`QÎM; M|B ç9M; X >ÆM M[H9+ +?9M; i i?¬M; [m +Y i?S #®M- FªQ M;
 K'iX L?Q p"v F?B +?9M; i i?¬M; [m ? B +Y i?S #®M- M, K `²B pb b Q F?¬M; #B
 M; "v +| i? +mM; +`T +?Q +?9M; K'v i`, K HBM? HU+X a m F?B +?9M; i ç°i T?€ H
 i`QÎM; i,M; H M iÈB M, K M; `M HBM? HU+X *?9M; i +kM; F?¬M; #B i b m M"v +Á
 M?QM; ?B M içB M?`i ç`M? F?¬M; i? #m¬M; #ÄX J¼B M; QÌB ?½v +® H M çBXô
 hB T ç M KQÌB M; "v b m- ?¼ #` E?¬ G•m >mv i a,, + M; QÊ+ ç m +kM; F?Q€B M?ç+
 E?Q€B M?ç+ ? B +?[+?d i?Q+? ?ÊT K°i KbM? GQM; >çQ h?-MX
 .M b Q K†+ F H" H9+ çB i?2Q GQM; hBM? ok im Hmv M- ? v H" i?2Q .ç >Q im H
 ?m'M Hmv M ;B M F?` M?Q ç` M; K+X "ÎB p"v- imv K¶B M; "v ?„ M i bK iÈB E?¬ G•m
 M?QM; ?„ M HçB H" M; QÌB FB M ç`M? M?`iX
 hªB L?B +kM; F?¬M; iWM; F m F?` - M`M; +, M #ªM F?¬M; i? M|B- b Q F m F?` çQ
 *ÁM p M; QÌB F?€+- pB + pmB i?b M?B m- iWM; +€B #` ?`M? ?çX
 hB M M?`i M?Q +k H" G•K >•KX J¶B H-M #` E?¬ G•m >mv i a,, + ç€ # v- v +ÁM F m
 ç| HçB M^K i` M K†i ç`i` M ?W ?WX
 L?QM; i`QM; H9+ ?`M? ?ç- #¼M ?¼ iB M #° +kM; ``i `ä ``M; X æ•v çQÆM; M?B MF
 HU+- K` H" F,, tªQ +?B M ç'm M[X
 J¶B M; "v #` F?¬ H•m +| F,, tªQ +?B M ç'm ; -M M?Q ?Q`M K,, ?`M? ?ç- Km®M F?¬M
 içB ?¼ bQ çQ H" t2K B +| i? /QÈB i v E?¬ G•m >mv i a,, + +?`m çUM; / B +?9iX
 oQ /K G•K >•K- iW # M ç-m # ;B•v ?B M içB i?`M? ?ÆM KQÌB ;B•v- #B M ?| F?€
 çUM; M; „M M?`i M?Q +k H" h`-M M? L?BX L`M; +kM; H" p¬ i°B M?`i- K¶B H-M t¬
 æ•m ç½ ,M K iBM?X L?QM; b m F?B M| #` ?`M? ?ç `²B- +m®B +MM; h`-M M? L?B
 iÈB #•v ;B i- i`QM; [m€ i`bM? Jç+? æ•m ;B Q ç'm pÈB E?¬ G•m >mv i a,, + - M`M; +?
 M; •K tQÈM; aBM? GBM? J¬MX L?QM; Jç+? æ•m p`M /KM; +€+ HQçB F,, M,M; +?B
 h?ÌB ;B M +?`m çUM; /`B M?`i M?Q +k H" GQM; >çQ h?-MX h`QÊ+ bU +¬M; FQ+?
 içB ?„ M ç½ /-M FûQ /`B iÈB K°i T?9i ç²M; ?²X >ÆM M[F,, tªQ +?B M ç'm +O ?„
 M; "v +`M; HQm HQÊiX

JQÌB M; "v b m- GQM; >¢Q h? -M p" ç€K #¢M i?ªQ Hm" M- [mv i ç`M? i¢K i?ÌB M; ?d
 iK+ +?`m M; QÊ+X J°i H" #ÎB pb ?¼ + -M i?ÌB ; B M H„M; ç¼M; i?m ?Q¢+? i?S ç½ ?
 iÊB ; -M H9+ J°M; >mv M h?B M æQÌM; b„T KÎ` X hMv i?ÌB b) +| M; QÌB ç M FB K
 +MM; M"v- GQM; >¢Q h? -M `®i+m°+ /MM; pB M h?€M? GBM? æ M- ç2K HBM? HU
 L; "v M; "v im Hmv M imv `^M; F?¬ F? M M?QM; +kM; F?€ #bM? ioM?X æ†+ #B i H"
 F?¬M; M; WM; i, M; + Q- # M M; QÌB H¢B +| h?ªB L?B H`K #¢M- GQM; >¢Q h? -M F?
 *| i? M|B- ; -M K°i M, K M v- H" M; "v i?€M; ?„M i, M; im pB K m M? 'i- i? "K +?Q bQ p
 H¢B +`M; M?B mX
 *? - K - +?Ì +QM- +QM b) K m +?| M; çB ibK +? K X
 *? "K ½B KÎ` ç¬B K„i- i`QM; T?ÁM; K°i KªM? v M ioM?X GQM; >¢Q h? -M M?bM
 M" M; +kM; ç M; im Hmv MX E?¬M; +| p"Q i?€T ooM? >^M; M[- K'v M; "v M v h?ªB
 GQM; >¢Q h? -M ; B Q HQm- iQ" M i•K M? "Q p"Q i`QM; im Hmv MX GQM; >¢Q h? -M
 h?ªB L?B +€+? ç°i T?€ F?¬M; +ÁM t X
 ó>¢Q h? -M- +| ç| F?¬M; \ô " M M; Q`B ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; ; ä+Y M? M?"
 óVK\ô GQM; >¢Q h? -M F?) F?"M; #QÊ+ tm®M; ç'i- +® ; „M; F?¬M; T?€i` i? M? •
 +Y H€+?` M; Q`BX
 L; QÌB ç M F?¬M; M; Ì H" >"M E?B KX
 óaQ i'- b Q M; "B iU ç M ç•v\ h?ªB L?B ç M; im Hmv M- M M +QM b) F?¬M; KÌB M;
 K†i €v €v M|BX
 >"M E?B K KdK +QÌBX
 óE?¬M; b Q- im Hmv M H" [m M i`¼M; M? 'iX VK- t2K #° /€M; +O M; QÆB- /QÌM; M
 +| iB M #°Xô
 L?bM ç² i¬M i`QÊ+ K†i KbM? - >"M E?B K F?¬M; +?2 ; B'm çQÊ+ bU FBM? M; ¢+X
 GQM; >¢Q h? -M /QÌM; M?Q H¢B + Q K°i +?9iX L, K M v ?„M KQÌB H, K im´B- i?•M
 .€M; M; QÌB F?¬M; #B M ?| `ä`M; - i? v ç´B M?B m M? 'i H" F?Q +? 'i p" €M? K„iX
 >„M pšM H" im'M i9 F?B M T?€B M[T?ªB ; ?2M i)- M?QM; Qi p`B T? -M +QM MQi-
 h v /`B HQM; QM; - K€B i|+ ç2M `k i` M p BX L m +?d M?bM €M? K„i- >"M E?B K
 M"v KÊB +| KQÌB H, K im´BX > B K„i GQM; >¢Q h? -M M?Q +k i`QM; bm®i- +QM M; C
 K°i +?9i i¢T +? 'iX L?QM; €M? K„i ?„M ` 'i i` -K´M- M°B HB K- +ªK ; B€+ iU M?Q M;
 M°B HB K- >"M E?B K F?¬M; +€+? M"Q #B i çQÊ+ ?B M i¢B im pB +O ?„M ç¢i iÊB
 `M; +ªK ; B€+ çQÊ+ - bQ pÊB ? B KQÆB M; "v i`QÊ+ - ç² i¬M +O KbM? H¢B +| #QÊ
 Zm M; KBM? +?B iY- F?¬M; m´M; H" [m M; KBM? +?B iY5 æS i` M"v ç½ HK+ ; B
 ç M # KQÆB im´B ç¢i iÊB im pB +O KbM?X
 G`K [m M; KBM? +?B iY /mv M? 'i +O E} ao h?€M? æB M- ?„M M? 'i ç`M? b) b€M; i¢
 E} ao h?€M? æB M i?b h? -M 'M F} bo i` im´B M? 'i H" # KQÆB #ªv im´BX h?U+ ?
 b) F?¬M; /MM; i?ÌB ; B M H•m M?Q p"vX
 ó>¢Q h? -M- H-M M"v i ibK M; QÆB H" pb +| i? v ç´B p pB + iB M p"Q J°M; >mv M
 ó \ô GQM; >¢Q h? -M +? 'M FBM?X L M #B i K'v M; "v M v ?„M p" ç²M; #¢M +?m`M
 J°M; >mv M h?B M æQÌM; X æ°i M?B M M|B +| #B M- F?B M ?„M F?| i? +? 'T M? "M
 >"M E?B K i` -K ; B¼M; M|BX
 óL; QÆB çWM; ; 'T- #B M ?| +?O v m H" #ÎB pb M; QÌB M?B m K" i?`i Qi5 G-M M"v
 +°M; +| #®M KQÆB ? B ç°B GB TK æQ"MX h`W ç°B GB TK æQ" M + 'T ç p" + 'T p
 bm' i p" /QÊB + 'T bm' iX æ b® GB TK æQ" M + 'T bm' i ç m H" im pB HK+ ; B BX "ÎB
 p"Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; i?b tm' i ?B M p' M ç Xô

ó.M b Q ç•v H" +Æ ?°B i`,K M,K F?| ;†T K°i H-M- B ç m Km®M i` M? i?O iB M M?
+°M; +?d +| KQÌBX *| i? i? K /U +¢M? i` M? H¢B pQÊi [m i`,K M;QÌBX *?Q M M
M;QÌB p` h?ªB L?B- +?d bÊ +| p'M ç Xô

L;?2 >"M E?B K M|B- GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-mX

óæ9M; H" p"v- M?Q i? ç®B pÈB M;QÌB F?€+ H" F?-M; +¬M; #bM?X aQ i'- p"v #•v
b Q T?•M T?®B KQÌB / M? M;¢+?\\ô

>"M E?B K M|BX

óE?-M; +| #B M T?€T- pb ç +¬M; #bM?- +?d +| i? H'v +€+? i?B ç'm imv M +?¼MX
#'i ç„+ /oX hmv H-M M"v ¬M; ç¢B #B m h?€M? JBM? K` ç M- M?QM; GB M JBM? h
iB M; F?„T MÆB- `i M?B m +?mv M F?-M; TªB iW ¬M; [mv i ç`M?X >m®M; +?B
M;QÌB +O i'M; çB M JK+ aQ h?€M? æB M h`M L K [m M M?bMX o®M ç½ [mv i ç`
tªv` p'M ç X

óaQ i'- M;"B çWM; ;'TX *?9M; +QM i? K ;B i?B ç'm imv M +?¼M H" çQÊ+- +QM +|
>¢Q h?-M M O B >"M E?B K X

>"M E?B K +QÌB F?` M|BX

óL;®+- ç•m +| +?mv M / /¬M; M?Q p"v5 *| i? i`îi?"M? GB T K æQ" M +'T bm'i- B
M;QÌB #Å` X >ÆM M[iB M p"Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; ?¢M KS+ + Q M?'i H" K
KÈB ç°i T?€HK+ ;B B- i`QM; GB T K æQ" M +'T bm'i- F?-M; i?B m M?|+ +QM çdM
GQM; >¢Q h?-M +QÌB M|BX

óaQ i'- ç m +| b® T?"M- F?-M; i?Y b Q #B i çQÊ+X G-M M"v i?B ç'm imv M +?¼M
F?-M; ¢\\ô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jy jX *?QÆM; Ryj, oä *¬M; hW h?ÌB oB M *´ UkV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

>"M E?B K H„+ ç-m- M|BX

óG" imv M +?¼M i`U+ iB T iW GB T K æQ"MX *S M°B HBM? HU+ F?-M; iÈB K°i p
iB M p"Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; +ÁM +| M,K M;"v- M;"v K B #„i ç-m i?B ç'm imv
;'T ;€T M M /MM; ç'm HQ¢B i`U+ iB TX \_'i çÆM ;BªM- M?QM; +kM; i`M F?®+Xô

GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-mX

óaQ i'- p"v +QM i`QÈ+ +MM; M;"B #€Q / M?X hQ" M i?"M? pB M GB T K æQ" M b®
i? K ;B i?BX *?Q /M F?-M; i? çQ¢i çQÊ+ #ªv / M? M;¢+? i?b +kM; t2K M?Q K°i H

>"M E?B K p¶ #ª p B ?„M- M|BX

óh?^M; #û M?Q M;QÆB Hm¬M F?B M M;QÌB v M i•KX aQ i' +kM; F?-M; i?m i?B i
+€+ M;QÆB F?-M; i? iB M p"Q KQÌB ?¢M; ç-m- i?b bQ i' +kM; M;?o #B M T?€T iV
+€+ M;QÆB +?9i #²B i?QÌM;Xô

h`QM; H9+ ?¼ M|B +?mv M- ç°i M?B M K°i Hm²M; HBM? HU+ +U+ ç"K iW +,M T?
i`mv M` X L; v b m ç|- Hm²M; b€i F?Q +U+ H½M? HB i #¶M; +?®+ #MM; T?€iX J
>"M E?B K- i`QM; M?€v K„i M"v +?d i?'v / ç-m i i`-M- ç€v HÁM; /•M; i`"M H¢M?

> B ¬M; +?€m M?bM M? m- i` M K†i ç m H° p +?'M FBM?X

>"M E?B K i?b i?"QX

óæ•v- ç•v H" ô

GQM; >¢Q h?-M M;„M M;OB +?'M FBM? b m #`pmB bQÈM; i? v i? X

óh?ªB L?B- H" h?ªB L?B- M" M; ç½ ç°i T?€5ô L|B tQM; ?„M H"TiS+ KÎ+Y T?ÁM;

*Y KÈB #`KÎ` - b€i F?Q +""M; i? K b„+ #ûM ç€M? p"Q GQM; >¢Q h?-M- F?B M ?„
F?| çBX L?QM; ?„M p" h?ªB L?B H" [m M ? ;b- ç| imv i ç®B H" iQM M?B KX æQÆ
L?B i?QÆM; i'M KbM?- M?Q +k F?-M; ? /Q /U iB M p"QX

h` M ;BQÌM;- h?ªB L?B F?Q M? +?•M M;²B- ? B i v T?|M; i` M ç-m ;®B- HÁM; #""M
KÆ ?? i?'v Hm²M; b€M; t€K H'T H|2X a m HQM; M" M;- K°i ç-B +€M? ç2M HÈM ;B

æ9M; p"v- HBM? +€M? +O h?ªB L?B H" K"m ç2MX hQÆM; T?ªM pÈB +O GQM; >¢
M?Q +?B m b€M; i'i +ª- ç-B HBM? +€M? ç2M +O M" M; /QÌM; M?Q Km®M Mm®i ?
p" >"M E?B K KÈB p"Q +Y - H"TiS+ +ªK ;B€+ çQÈ+ ç-B +€M? ç2M +O h?ªB L?B M

>"M E?B K `mM; ç°M; F?-M; i? ??B T?K+ H¢BX E?-M; M;`h?ªB L?B ç½ ç°i T?€ i
im`B i` i?"i F?-M; i? bmv çQ€M i?2Q H) i?QÌM;5 .U i?2Q i®+ ç° M"v- M" M;- ?b
>¢Q h?-M iB M p"Q HK+ ;B B i?b im`B +""M; M?ÄX >B M i¢B M" M; +ÁM i?B m +?9i

h`QM; H9+ >"M E?B K +?'M FBM?- ç²M; i?`B h?ªB L?B +?"K `½B M;~M; ç-m H M-
æ-B K„i M;mv M #ªM K"m t€K F?-M; iB b€M; M?QM; H¢B H-M M[iÄ ` [m M; K M
F?B T M;QÌBX E?B €M? K„i M" M; +?¢K K„i GQM; >¢Q h?-M- i`QM; b€i F?Q M;"T
+QÌBX

LK +QÌB M"v +?d i?m°+ p GQM; >¢Q h?-MX L" M; /QÌM; M?Q F?-M; M?bM i?'v >"
L?bM ç-B K„i M" M; H'T H€M?- GQM; >¢Q h?-M +,M #ªM F?-M; i? FB K +? ibM?
+?ªv ` X

óh?ªB L?B- h?ªB L?B ô

>"M E?B K F?-M; Î H¢B M[- H†M; H) HmB ` M;Q" B- ç2K +,M T?ÁM; i`"M M;"T b€
H¢B +?Q ? B M;QÌB i? M? MB MX «M; +kM; T?ªB K m #€Q iBM i®i +?Q ©M? hMv
>¢Q h?-M ç°i T?€ HK+ ;B B- F?-M; #B i ©M? hMv S?QM; HªB M?ªB # Q M?B m H-

L?bM h?ªB L?B- i`QM; M²M; ç"K b€i F?Q- GQM; >¢Q h?-M iWM; #QÈ+ K°i çB ?QÈ
#ÎB pb HBM? +€M? +O h?ªB L?B FQ+? ç°M;- b m HQM; GQM; >¢Q h?-M [m M; K
p" M; iQ HÈM +kM; T?|M; ` X J"m ç2M p" p" M;- Î i`QM; T?ÁM; [m M; K M; ;B Q M?
/ Q ç°M; F?B M ?¼ ;B®M; M?Q M;•K i`QM; bm®B MQÈ+ M|M;X

> B +€M? b m HQM; M? p¶- h?ªB L?B ç½ KdK +QÌB çSM; i` M K†i ç'iX

a„T b€m i?€M;- b€m i?€M;5 GQM; >¢Q h?-M Hm-M +?d +| i? pB i +?[i`QM; i v
i?'v #B M ?| i`QM; K„i M" M;- ?„M #B i- h?ªB L?B ç½ i`Î H¢B- iS +ªK +O h?ªB L?B

J¢M? #QÈ+ H M K°i #QÈ+- F?-M; i? K [m M i•K [m M? i?•M h?ªB L?B i`"M M;"T b
ç2K M" M; FûQ p"Q HÁM; KbM?- ¬K +?†iX LQÈ+ K„i F?-M; i? F?®M; +? iB TiK+
ç½ K'i çB M" M;X

h?ªB L?B ç K†+ ?„M ¬K- H"i i v M? ¬K H¢B ?„M- i?b i?-KX

óh M M;®+Xô

GQM; >¢Q h?-M M;~M; ç-m H M- M?bM +?,K +?9 ç-B K„i M?m ?Á ;-M i`QM; ; M;

óG¢B F m K°i H-M M[- i i?Q+? M;?2 M" M; ;¼B i i M M;®+Xô

óL;®+Xô h?ªB L?B ? B K„i +| +?9i K Hv- H¢B H-M M[F?) ;¼BX

L; v b m ç|- ç-B K-B M|M; #ÄM; +O GQM; >¢Q h?-M ç½ ç†i H M #Ì K-B H¢M? +O
 iWM; +| t'K +?B K H'v iQ"Mi?•M M" M; X
 > B +€M? K"m p" M; p" K"m ç2M i`îi? "M? #bM? T?QM; i®i M?'iX æ9M; p"v- h?ªB L?
 >²B h?€M? L[`®i +m° + ?²B T?K + H¢B iQ" M #° M, M; HU+X h?ªB L?B +O GQM; >¢
 i`QM; HÁM; ?„M `®i +m° + iB m i MX
 J-B `ìB M? m- ? B M; Q`ìB i?î ?²M; ?°+X LK ?-M FûQ /`B i?"i [m€ H•mX LK ?-M M
 i`QM; HÁM; ?„MX L?bM ç-B K„i h?ªB L?B H'T H€M?- ?„M t2K i? M"Q ç m i?'v F?-
 h?ªB L?B /`m /`M; ;B9T ?„M H m çB MQÈ+ K„i i` M K†iX æ-B K-B #` ?-M YM; çÄ F
 óh M M; ®+- +?ŠM; T?ªB i F?-M; +| pB + ; b b Q\ô
 >„M M„K H'v ç-B i v M?Ä M?„MX
 óæ m i¢B i - F?B 'v M m i bÈK +?9i i`î p ô
 h?ªB L?B H„+ ç-mX
 óæWM; M|B M; ®+ i? - `i M?B m +?mv M F?-M; T?ªB +?9M; i +| i? F?®M; +? X c
 M?Q p"v- M m F?-M; - M; v +ª +Æ ?°B ; †T M; QÆB +kM; b) F?-M; +| X G¢B M|B iB T
 +?9M; i çB i?€T ooM? >^M; X E€ [m€B H"- /QÌM; M?Q Gm•M >²B GBM? G- +O i +
 pQM; +O i?€T ooM? >^M; ç iB M ?| X *?Q M M i?ìB ;B M K'i çB iS +ªK +kM; ;BªK
 ó \ L|B p"v H"- +?ŠM; T?ªB M" M; M M Hm-M Hm-M î i`QM; 'v im Hmv M\ L m Gm•
 ?| - b) tm'i ?B M ?B m [mª ; b\ô
 h?ªB L?B M|BX
 óh`W mv HU+ i, M; H M ` - +ÁM +| i, M; +QÌM; K†i F?€+- M?QM; +K i? H" +€B ; b i
 L?QM; i +| i? F?ŠM; ç`M? H"- M, M; HQÈM; iY pQM; i`QM; i?€T ooM? >^M; +| i? #
 G-X Gm•M >²B GBM? G- H" i? -M; [m i?•M i? i ?'T i?m M, M; HQÈM; # M M; Q`B
 /QÌM; M?Q H" M, M; HQÈM; iY pQM; X "bM? i?QÌM; +?9M; i iB T t9+ M, M; HQÈM; i
 HQÈM; iY pQM; iBM? i?m-M ;B®M; i`QM; i?€T ooM? >^M; X *?Q M M F?B bY /KM;
 HBM? H- T?ªM T? - ?'T i?m HU+ HQÈM; HK+ +ªK ç bY /KM; mv HU+X L m +| i? #
 iY pQM; i`QM; i?€T ooM? >^M; - +| F?ª M, M; b) ;BªK #Èi F?B i i?B i`B M Gm•M >²
 GQM; >¢Q h?-M [m€ p m B KWM; X
 óh?"i bU\ L m M?Q H" p"v i?b [m€ i®i `²BX Gm•M >²B GBM? G- +O M" M; ç9M; H"
 HÈB ?¢BX J'v i?€M; M v- K¶B M; "v i ç m HQ H„M; iBM? ?m®M; +O +-X L" M; #B
 M" M; i?"i i®i [m€Xô
 h?ªB L?B KdK +Q`ìB- M|BX
 óh M M; ®+- F€ i?"i ?B M i¢B i F?-M; bÈ K'i çB HK+ +ªK- #îB pb +| M; QÆB î # M
 +ªK- #îB pb +| M; QÆB +MM; i - i b) FB M +QÌM; çÈB iÈB M; "v ?²B T?K +Xô
 GQM; >¢Q h?-M tQ ç-m M" M; X
 óæWM; M|B M?Q p"v- K'i çB HK+ +ªK i?b M" M; b) +? iX a m M"v i`W T?B #'i ç„+ /
 Gm•M >²B GBM? G-X G-M M"v +?9M; i iB M p"Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; - M?'i
 HBM? H- i®i KÈB çQÈ+X *S M?ì p"Q Gm•M >²B GBM? G- i?b [m€ M; mv ?B KXô
 a€i F?Q i`QM; F?-M; F?Q i?m #Èi M?B m- ç-B HBM? +€M? ç2M +O h?ªB L?B +kM
 M; U+ GQM; >¢Q h?-MX
 óE?-M; +-M HQ H„M; - +?d +-M +?9M; i +MM; K°i +?¶- +QB M?Q +? i +kM; F?-M;
 GQM; >¢Q h?-M +| +?9i F?-M; MÐ p`M p B M" M; - ç M" M; M; ²B i?ŠM; M; Q`ìB- M|B
 óJÈB M½v bQ i' iÈB i bK i - M|B K°i pB + `i [m M i`¼M; X h T?ªB H" T iS + i`B m i" T
 J°M; >mv M h?B M æQÌM; imv i F?-M; i?m" M HÈB M?Q p"v ô

L|B ç M ç•v- ç€v K„i ?„M t i [m iB HçM? H)QX h?B ç'm imv M +?¼M b Q\ o"v +S ç

"ÎB pb HB M [m M ç M #Q K"i J°M; >mv M h?B M æQìM;- #ÎB p"v M;QìB #B i +?mv
æQ"MX æ` çB K i?B ç'm imv M +?¼M KQìB / M? M;ç+? iB M p"Q J°M; >mv M h?
M? 'i- # M /QÈB i' M; çB M JK+ aQ h?€M? æB MX

LÆB M"v çQÆM; M?B M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB b•M HÈM î h?€M? JBM?- M?QM; ·
tmM; [m M? +?¶ M;²B çO +?S K°i M;"M M;QìBX

GBM? HU+ HU+ ?'T /šM i?"i bU [m€ HÈM- #®M KQÆB ? B ç°B GB T K æQ"MM;Q
i' M; +°M; KÈB ? B i`,K KQìB K°i M;QìBX L?QM; F?B #€Q / M? HçB iÈB K°i i`,K M
+?Q #€Q / M? H" KK+ bQ i`QM; ç°B- +MM; pÈB HB T K ;BªGB T K æQ"MM+'T bo i
+'T ?B m im pB /QÈB M;k ;B BX *S pQÊi [m M;k ;B B H" ?-m M?Q ç m iÈB #€Q /

h?b +¬m K v K"- HÐ ç•m K v K„M iB M p"Q KQìB ?çM; ç¬m i?b b Q\

J°i i`,K M,K KQÆB M;QìB- M?bM [m i?b M?B m M?QM; iQM? ` +?d +¬M HB M iK
KQìB ?çM; ç¬mX L m çO K v K„M- K¶B H¬M ç m ;†T ç®B i?O M;k ;B B i?U+ HU+ F
+?WM; +| F?ª M,M; i?,M; +'TX

GQM; >çQ h?¬M /šM i?2Q ç²M; #çM ç½ bÈK p"Q b•M ç'm HÈMX "ÎB pb ?¼ p®M î T?
t X

L;"v ?¬K [m GQM; >çQ h?¬M ç2K ibM? ?m®M; i?B ç'm imv M +?¼M +?Q ç²M; #ç
+ªK ;B€+ ?€Q ?S+X hmv `^M; i`W h?ªB L?B ` - K'v M;QìB F?€+ ç m /WM; HçB î çd
i?ìB ;B M M"v- ` M Hmv M î i?€T ooM? >^M; F?¬M; T?ªB m' M; T?QX

>¬K [m GQM; >çQ h?¬M +® w K M; h?ªB L?B iB M p"Q i?€T ooM? >^M; H¬M M[- ;
i?S M,KX >ÆM M[F?B iS +ªK ?²B T?K+¬ im pB i,M; H M iÈB HK+ ;B B- HçB H¬M
a„+X

E i [mª F?B M M;QìB pmB KWM; H"- h?ªB L?B /U p"Q i®+ ç° m HBM?- /QÈB bU +
a„+- i?ìB ;B M FB M i`b +ÁM /"B ?ÆM +ª GQM; >çQ h?¬MX

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

jy9X *?QÆM; Ryj, oä *¬M; hW h?ìB oB M *' UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

.M ;b M" M; F?¬M; +¬M ;B®M; GQM; >çQ h?¬M +MM; E?¬ G•m >mv i a„+ ç'm +?QM
h?ªB L?B #„i i v i?Y K'v H¬M- ? B M;QìB T?®B ?ÊT ,M w- F?¬M; M;ì+| i? FB M i`

hmv M,K T?9i ç®B pÈB #¼M ?¼ H" iB m ? Q p" €T HU+ F?€ HÈMX L?QM; çWM; [m
i`QM; i?€T ooM? >^M;X >ÆM M[€T HU+ +"M; HÈM- i€+ /KM; +kM; +"M; M?B mX
` b€i +?B m- GQM; >çQ h?¬M ç'm ?ÆM KQìB ?B T- F?B +ªK ;B€+ i?•M i? b„T `€+
i®M; i`î p M;?d M;ÆBX

h`QM; b•M ç'm F?¬M; +| HQçB ç" B ð+?O i`+?öX h`'M L K [m M p" H½M? ççQ HB M
h?'v M;QìB ç M ç¬M; çO `²B- çB M +?O JK+ aQ h?€M? æB M G,M; hB m çB p"Q i`C

ó*€+ p` HB T K ;Bª+O GB T K æQ"MM- K¼B M;QìB ç m ç½ #B i bU pB +- i b) F?
KçM? K°i çB m- +€+ M;QÆB ç®B pÈB h`'M L K [m M H" +Sm iBM?X *€+ M;QÆB p
i`"M ççB +?B MX J°i i?€M; M"v +"M; i`î i?"M? i`K +®i p[M; p" M; +O h`'M L K [m M
h?€M? æB M p" h`'M L K [m M +ªK ÆM +€+ M;QÆBXð

æWM; M?bM G,M; hB m K†i K"v F?´ [m - M?QM; ¬M; H'v i?•M T?"M +Q`iM; ;B^a +Y
h?€M? æB M- H¢B ?"M? H ?QÈM; HB T K ;B^a + Q M?'i +?ŠM; [m iÈB + 'T bm'i-
+?'M ç°M;X

GB T K ;B^a çQÆM; M?B M F?¬M; i? M; † HÆ- iQ" M #° çSM; /"v i`^a H G,M; hB mX
G,M; hB m i`-K ;B¼M; M †BX

óh`"M ç¢B +?B M i`QÈ+ bmwi F?B M h`"M L K [m M ?Ov /B iX *€+ M;QÆB H" +Sm
;B[+€+ M;QÆB ç•m\ G" +€B ;b\ G" ç²M; +?Q- H" +?B M ?[mX GB T K æQ"Mi, I
+?QM? +€+ M;QÆB `ä`"M;X G-M M"v HBM? H¬ i`QM; J°M; >mv M h?B M æQ`iM;
HU+ ?'T /ŠM i`Q K¢M;X L?QM; /M b Q H" p"i M;Q`B i?•MX >¬K M v i?B ç'm imv M
F?¬M; T?ªB ç +€+ M;QÆB ç'm +? i ç'm b®M;X h i`"M? i`¼M; F?mv M #ªQ +€+ M;Q
+?Q T?ûT tm'i ?B M ibM? ?m®M; ;B i +? i ç®B i?O- +kM; F?¬M; +?Q T?ûT i?QÆM;
i`€+? #´M i¼ p¬ ibM?X h b) i`bM? H M HB M KBM?- ç M;?` F M†M; i v pÈB ç²M
GB T K æQ"MXô

L †B +•m +m®B- imv ¬M; H" KK+ bQ M?QM; i`QM; K„i H †2 iB b€M; H¢M? H)Q- mv
;B B €T #€+? ?ÆM i`,K M;Q`B i`QM; b•M H†M; M;„i M?Q i`X

h`-K K†+ ;B•v H€i- G,M; hB m M †BX

ó*ÁM + † K°i M°B [mv- +?QM? H" F?¬M; çQÊ+ # vX h`QM; J°M; >mv M h?B M æQ`iM
M"v +?9M; i i?B ç'm imv M +?¼M- v m +¬m +€+ i?Q bBM? F?¬M; çQÊ+ HÊB /KM;
"„i ç-m`9i i?,KXô \*?d i?'v i v ¬M; pmM; H M- M;?o H" +?QM? i?S+ #„i ç-m i?B ç`

L;?B i?S+ `9i i?,K `i çÆM;BªMX L•M; p"Q b•M K°i i?MM; ;¶- # M i`QM; + † i? b®
H¢B ç #ªQ çªK +¬M; #bM?X

J°i i`,K M,K KQÆB M;Q`B i? K /U`9i i?,K- +QB M?Q F?€ ç² b°X G9+ #ªv M;Q`B G
çB ` - ç m M?`M F?¬M; çQÊ+ M?È iÈB H9+ i?B ç'm Î b•M HÈM h?€M? JBM?X

Zm€ i`bM? `9i i?,K +?d K'i KQ`B T?9i- i?B ç'm +kM; i?2Q ç † #„i ç-mX G"K i`¼M;
bo #€i;B BX `i`ä`"M;- imv H9+ i`QÊ+ G,M; hB m + † M?„+ M?Î F„+`"M;- M?QM; /
M;mv M [mw;B€+O HB M KBM?- #ÎB p"v pŠM H" F?B M +Q`iM; ;Bª #€i;B B H"K i`
?B M ibM? ?m®M; i`M i"i ? v +? i +? †+X

æ€K GQM; >¢Q h?¬M`9i i?,K pÁM; i?S M?'i +QB M?Q ? M- Qi M?'i #ªv M;Q`B F?
F?ÄB #B F`+? i v +?•M iQÆM; i`MX

h`"M i?B ç'm i?S M?'i`i M? M? ç½ #„i ç-mX

æ•v H" i?B ç'm ;B[HB T K ;Bª- F?¬M; TªB H9+ ç-m i?B ç'm imv M +?¼M GB T
M; v iW ç-m ç½ `i F`+? HB iX æ b® HB T K ;Bª /U i?B ç m H" +Q`iM; ;Bª HK+ ;B

hmv `^M; ?¼ F?¬M; # v- M?QM; +?B M ç'm pŠM `i F`+? HB iX GBM? HU+ M²M; ç"K
bo #€i;B B F?¬M; i? F?¬M; T †M; ` h? Zm M; .B m- H"K +?m`M #`iMv H9+ M?9

h?B ç'm iB M ?"M? `i M? M?- +? M? H +? i?U+ HU+ /o M?B M H" K'm +?®i i?„M; #
i?U+ HU+ M; M; #^M; KbM? `i ?B K + †X

h`QM; +€+ b® +O i?"M? pB M GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m i?b h`-
çQÆM; M?B M M" M; +kM; i`Î i?"M? M;Q`B i?S M?'i p"Q b•MX

óa® # KQÆB H,K- # KQÆB b€m- p"Q b•M ç'mXô

a® # KQÆB b€m +?QM? H" h`-M M? L?BX

G•K >•K ?'i i †+¬ M?bM h`-M M? L?B- M †BX

óL m F?¬M; çQÊ+ i?b +S M?"M i?m - çWM; H½M; T?Q K iBM?X æ®B i?O +O M" M

ósb- b Q i TªB M?"M i?m \ *? † +QB çBXô h`-M M? L?B i`WM; v- ¬K ?2Q +QM J¢

G9+ i`QÈ+ ` i`"M imv +kM; +| i?"M? pB M GB T K æQ"M- M?QM; +?B M i?„M; ?-
;B B GB T K æQ"M +'T bm'iX G9+ M"v h`-M M? L?B M"M; ;€B M?Ä M?„M ç€M; '
F?B M +€+ HB T K ;B^a;B"i KbM?X
L"M; #û M"v +| iÈB im' B ? B KQÆB ? v +?Q \ E?¬M; T?^aB H" çB M?-K`²B +?S\ L
+'T boX

E?¬M; T?ªB M|B p` F} bo M`v F?¬M; M; ,M çQÊ+ +¬M; FQ+? +O hQ J½ hB M- i?"i
:½ #` ç€M? # v- +´ i v`€+? - M; U+ F?| +?`m- bmwi T?mM M; KK K€mX \*`M; [m M i
M?QM; sQ+? :B€T æ` GQM; +ÁM ÎH¢B MÆB ç|X

J„i i?'v Zm M; *?B æ¢B GU+ >Q`M tQ v i`ÁM MûK ?QÈM; sQ+? :B€T æ` GQM; - p`
+ÁM +€+? ?¬ +?`m i?m X

h?B ç'm pÁM; i?S M?'i iB M ?`M? `i M? M?X "ªv M; QìB GB T K æQ`M +O GQM;
i - ç m F?¬M; ;†T T?ªB HB T K ;Bª iQ i?•K +O +`T bm'iX h'i +ª ç m i?m"MHÊB i?

h?B ç'm K°i pÁM; ç€M? ?ÆM #ªv KQÆB i`"M- ç½ H` ;B[i`Q X G,M; hB m imv M
i?S ? B- i`QÊ+ ,M +ÆK i`Q X

E?¬M; #B i+| T?ªB H` p"MK v /MM; ? iX E i [mª `9i i?,K #m´B +?B m- F?¬M; M; Ì
J½ hB M- h`-M M? L?B `9i i`9M; h?ªB L?BX

E i [mª +`M; +| ?v p¼M; hQ J½ hB M p` h?ªB L?B i?m"MHÊB i?,M; +`TX GQM; >¢
L;mv M p` >`M ok+kM; +?B M i?„M; ç®B i?OX *-M T?ªB M?„+ iÈB oQÆM; L;mv M
i`"MF?´ +?B M KÈB KB M +QÐM; +?B M i?„M; - ?ÆM M[ +ÁMH` /U p`Q *UGBM?
hªK #´i M; Ì ç€M? i?„M; X

aQ pÈB pÁM; i?S M?'i- çÊi i?S ? B ?B M M?B M ;B M M M ?ÆM M?B mX L?QM; i`
b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m M?Q +k; B[ H¢B M,K M; QìB- ç½ H` F?€ ç€M; ;ìKX >B M
+?d +| # KQÆB i€K M; QìB K` i?¬BX h`W oQÆM; L;mv M L;mv M- hQ J½ hB M p` >
+`T F?€+ ç m H` HK+ ;B BX

oÁM; i?S # #„i ç-m M; `v i?S ? B- +¢M? i` M? K°i pÁM; +`M; #B M F`+? HB i i? KX
;†T T?ªB oQÆM; L;mv M L;mv M- H) /o M?B M ?„MH`K çQ`M i`QÎM; i?,M; +`T `²E
ç m i?m X >`M ok;†T i`B m ?Q€M bQ +QìM; ç¢B HK+ ;B B- /QÈB +¬M; FQ+? +O
K) `®i +m°+ Mm®i ?"MX hQ J½ hB M i?b +`M; F?¬M; K v- ;†T T?ªB K T?€T bQ ç
+U Hv- ;½ F?¬M; i? iB T +`M- +m®B +MM; ¬K ?"M `ìB b•MX a m pÁM; M`v- i?,M;
GQM; >¢Q h?¬M p` h?ªB L?BX

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

jydX *?QÆM; Ry9, h?B æ'm hmv M *?¼M UjV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

"m´B +?B m b„T +Y ?`M? +?mM; F i i`"M +m®B- i´M; +°M; +| KQìB +?QM M; QìB iB
i`"M i`QÈ+ - M; QìB #B m ?B M i®i M?'i +kM; iB M p`Q ? B KQÆB çSM; ç-mX *?d H
i`ªB [m M?B m i`"M- Km®M i?„M; F?¬M; T?ªB +?mv M / /`M; X

hmv `^M; ç€M? i?m - M?QM; bo F?Q +O GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B n
?¼ pšM H` GB T K æQ`M +`T ?B m- i?m HB T K ;Bª +`T bm'i F?¬M; K'i Kfi +?9
[m M p'M ç i?m°+ iQM? iQÆM; F?„+X

h?¬M; [m i`"M ç'm H-M M`v- #¼M ?¼ ç°i M?B M +| HQ¢B +ªK ;B€+ v m E?¬ G•m >
? v K T?€T bQ- i` M +?B M i`QìM; M„K +?„+ i?ìB +Æ p` F„tªQ +?B M ç'm ç m `ä `"
H` K +k +`T bm'i- M m +?d M?bM F„tªQ i?b F?¬M; K¢M? #^M; ?¼X

*ÆK i`Q X

óæQ`M i`QÎM; - #m´B +?B m +€+ M; QìB M?'i ç`M? T?ªB i?„M; 5ô hQ J½ hB M `i F
p` F?mv i çB K +O ;½ `i `ä ``M; X Pm çB K çQÆM; M?B M H` K¢M? K) p` M,M; HU
i?O HK+ ;B B i?b ;½ F?¬M; +?`m i?B iX L?QM; p'M ç H`- i®+ ç° +O ;½ imv i F?¬

bQ +¬M; FQ+? iW t i?b F?¬M; +| +€+? ;bX >ÆM M[;½ bÊ M?'i H" HQ¢B K T?€T
+?¢TX "'i ?¢M? H" pÁM; ¢'m i?S iQ ;½ ¢KM; T?ªB K°i p` M?Q p"vX

GQM; >¢Q h?¬M +QÌB M|BX

óhQ J½- ¢WM; MªM HÁM;X J°i i`"M ¢'m imv i F?¬M; +?SM; KBM? ¢QÊ+ ;bXô

h?ªB L?B M?bM GQM; >¢Q h?¬M- +QÌB +QÌB M|BX

óh?"i ?v p¼M; #m´B +?B m`9i i`9M; M;QÆBXô

GQM; >¢Q h?¬M pm®i i|+ M" M; - #ªM M,M; ¬K pÁM; 2Q KªM? F?ªM?X hmv h?ªB L?B
?„M ¢½ ¬K [m2MX h?„i HQM; K K K¢B M?Ä tQm F?B M ?„M Km®M M;WM; K" F?¬M

æQÆM; M?B M ?„M ?B m ¢QÊ+ v +O h?ªB L?BX h`QM; ¢°B M m #ªQ B +?„+ +?„M
+?QM? H" ?„MX "ÎB pb ?„M +| i? F?®M; +? iB M p"Q h?€T ooM? >^M;X *?d +| ?„M
¢²M; #¢M p"Q J°M; >mv M h?¬M æB M i`QM; J°M; >mv M h?B M æQÌM;X

>"M ok ¢2K Zm M; S?¢i +?Q GQM; >¢Q h?¬MX

óæQ" M i`QÎM; - >¢Q L;mv i +ÁM +?Q iB M ?| tQM; b Q\ô

æ€K HB T K ;Bª ¢9M; H" F?€K¢M?X hmpB +O >"M ok imv i F?¬M; v m- H¢B i? K
i?'i ;B B- p"v K" +m®B +MM; pšM i?m X

GQM; >¢Q h?¬M H„+ ¢¬m- M|BX

óG¬M M"v >¢Q L;mv i M;O b v i?ÌB ;B M `i /"B- i M;?o M| i?,M; + 'T `²B +?„+ b) +
i•K ¢B- /M F?¬M; +| M| - i +kM; +| HÁM; iBMXô

G9+ ¢®B ¢¬m L;mv i J #€i ;B B i?b- +| i? b®M; b|i ¢®B pÈB ?„M K" M|B H" ;€M? M
¢®B /B M ¢®B i?O ?ÆM ? B p¢M HBM? HU+- +MM; + 'T ¢®B i?O i?"i F?| ¢2K ¢ M €
i?•M ?„M +| ? B +€B HBM? H¬- ¢•v H" Qm i? +O ?„MX *?Q /M F?¬M; +| >¢Q L;mv
M´B #"i i`QM; HK+ ;B BX hmv i ¢®B ¢WM; [m M- iQM? +ª Zm M; S?¢i- ?„M ?¬m M
+ 'T >mv >Q" M;5

a•M ¢'mX

hmv ¢ b® M;QÌB ¢½ ¢'m tQM; - M?QM; ?¼ pšM iB M ¢ M M?bM i`"M +?mM; F i+m®
p"Q KQÌB ?¢M; ¢¬mX

GB M [m M ¢ M +| i? iB M p"Q J°M; >mv M h?¬M æB M ? v F?¬M; - H9+ M"v F?¬M;
i¬K i`¼M;X æ†+ #B i H" ? B KQÆB i?B bBM? b„Ti? K ;B i?B ¢'mX

L;?B i?S+ `9i i?,K #„i ¢¬mX \_'i M? M?- i`QM; i v ? B KQÆB M;QÌB ¢ m +| i? #`BX
L?B M?bM M? m- ?¼ F?¬M; ¢KM; ¢°X h?ªB L?B H" b® ? B- GQM; >¢Q h?¬M H" b®
L?B ¢'m i`"M ¢¬mX

"m´B +?B m ¢´B i`¼M; i`BX E?B M M;QÌB +?'M FBM? H"- ¢B M +?O JK+ aQ h?€M
¢SM; i`QM; b•MX

aÎ /o +?Q G,M; hB m iU H"K i`¼M; i`B- M;mv M M?•M `i ¢ÆM ;BªM- #ÎB pb mv M
+MM; - [mv i ¢`M? M;QÌB b) iB M p"Q J°M; >mv M h?¬M æB MX J¶B K°i HB T K ;
G,M; hB m imv i F?¬M; Km®M M?bM i?'v Î JK+ aQ h?€M? æB M tm'i ?B M HB T K
i"i ? v +? i +?|+X "'i +S HB T K ;Bª M"Q ¢ m H" i`B M;mv M [mw ;B€ +O HB M KB
iBM iQÎM; F?¬M; B /€K M†M; i vX >ÆM M[- +QB M?Q tªv ` p'M ¢ - H'v M,M; HU
+Ym ;B B +kM; +| i? ¢9M; H9+ +?[i`X

óoÁM; i?B ¢'m +m®B +MM; - i?Q bBM? b® K°i- b® ? B p"Q b•MXô h? M? •K G,M; hB
p¼M; K¶B ;|+ i`QM; b•MX lv M?B T p¬ ?bM? #¶M; +?®+ F?B M HB T K ;Bª i`QM;

h?ªB L?B M;²B # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬M ¢SM; H M- #QÊ+ +?"K `½B ?QÈM; b•M
+?2- iW iW ¢B p"Q b•MX

h?Q bBM? H'v ç M b® K°i H" F} bo /€M; M;Q`B + Q iQ- i?Qç i M?bM im' B ?ÆM # K
+O Kbm? H" h?ªB L?B- ç€v Kf i t i [m iB p m B KWM;X hmv i F?¬M; +?d #ÎB pb h?
HÈM- +ÁM H" #ÎB pb +?S+ M;?B T ? B # MX

o` M"v H" K°i h?O >° F} boX h?O >° F} bo F?¬M; bÊ M?'i +?QM? H" i?Q+? F?€+?
M;U KçM? K) +MM; pÈB i¼ F} ?¶ i`Ê- ;½ imv i ç®B +| iU iBM +?B M i?„M; M" M;
;½ F?¬M; +| #ÎB pb h?ªB L?B im' B M?Ä K" #'i +~MX *| i? iB M p"Q pÁM; ç'm +m®
+?mv M- M" M; #û M"v +?d bÊ F?¬M; T?ªB / ç®B T?|X

•M? K„i G,M; hB m +® w M;WM; HçB i` M M;Q`B h?ªB L?B i?"i H•mX oÁM; M"v H"
t2K M" M; ;€B çQÊ+ ©M? hMv S?QM; M?"M ç`M? H" çB M +?O h?Q+? E?€+? h?€M?
HU+ i? M"QX L" M; +?QM? H" +| i? +?'i Gm•M >²B h?€M? L[M? 5

óh?Q+? F?€+? ç'm F} bo- ? B # M FûQ ` F?QªM; +€+? # KQÆB KûiX "„i ç-m i?B
M|B tQM; +•m +m®B- K°i Hm²M; b€M; pç i iW /QÈB +?•M ¬M; t i [m - b m ç| M;Q`B

a€i w #,M; H½M? ?-m M?Q H" F?QªM? F?„+ iW M;Q`B h?ªB L?B #°+ T?€i ` X h`QM
p" FB M [mv iX *MM; pÈB iB M; #„i ç-m i?B ç'm- M" M; iU M?Q iB +?ÈT ç2M p¼i
/B MX h` M F?¬M; i`mM; ç¬B +€M? ç2M #„i K„i ;B M; `°M; ` X

E?B h?ªB L?B T?|M; ` HBM? +€M?- iQ" M #° b•M ç'm ç m i®B HçB- /Q`M; M?Q [m
K' iX h`QM; F?¬M; F?Q- b€i F?Q #,M; H½M? ;-M M?Q /QM? ç†+ M?€v K„i /•M; H M
M;ÆB `ä `M; +ªK ;B€+ çQÊ+ i?•M Kbm? HçM? H)QX

æ•v H" HBM? +€M? ;b\ a Q H" K"m ç2M çQÊ+ \

GBM? +€M? K"m ç2M +?d tm'i ?B M /QÈB K°i iB M? ?m®M;- +?QM? H" i?m°+ iQM?
?-m M?Q F?¬M; i²M içB +?S+ M;?B T ;Bª i?m°+ iQM? ?„+ €K5 *?ŠM; H) M" M; #û h
HçB ;B®M; M?Q K i°+- +| i?m°+ iQM? ?„+ €K\

*?d +| M;Q`B i`QM; +m°+ i?b F?¬M; +?Q H" p"vX E?QªM? F?„+ h?ªB L?B T?|M; ` MB M +kM; #` +?'M ç°M;X :½ +ªK M?"M `ä `M; M?'i- b€i F?Q •K H½M? iU M?Q i?
i? ;½X " |M; /€M; h?ªB L?B i`QM; i-K K„i i?„M #¶M; #B M ?ÆB K`ªQX

*€M? ç2M /MM; bS+ p¶- h?ªB L?B ç½ H'v i®+ ç° +U+ M? M? i,M; i®+X "ÎB pb i®+ ç
F?¬M; F?Q K M; ç M iB M; F m iQ- ç HçB K°i +?m¶B i" MªM?X " KQÆB Kûi ?-m

h®+ ç° +O h?ªB L?B ç½ çç i iÈB i`bM? ç° M"Q `²B\ L?bM t2K ç®B i?O +O M" M; i?
iÈB # KQÆB Kûi5 L?QM; ;½ HçB F?¬M; +| i?ÎB ;B M i`B m ?Q€M ` ç²M; #çM i¼

E} bo K°i i?•M ;B€T ç2M- i v i`€B h?mšM "B p" M;- i v TªB FB K HÈM K"m p" M;X
;-M- ;½ ?ûi HÈM K°i iB M;- +?•M i`€B #QÊ+ H M i`QÊ+ K°i #QÊ+- h?mšM "B [m 0
ç| - iW M;Q`B ;½ iªM ` K°i i-M; h?€M? Zm M; h`€QX

h?€M? Zm M; h`€Q +O ;½ F?¬M; TªB /MM; +?Q T?ÁM; M;U- K" H" +?mv M K¬M /

h?Q+? F?€+? ç†+ çB K HÈM M?'i +?QM? H" M? M?X .MM; F„ M,M; iQ" M /B M T?ÁM
+| i? i`QM; i?ÎB ;B M M;„M M?'i +ªK ;B€+ M" M; +¬M; FQ+? T?QÆM; M"Q ç SM; T

o` F} bo M"v +kM; H" i`K +°i i`QM; ç°B- ç®B T?| i?Q+? F?€+? /o M?B M F?¬M; Tª

L?QM; h?ªB L?B F?¬M; ;B®M; ;½ iQ`M; iQÊM; ç€M? pÁM; M;Q`BX Zm M; K M; €
M?Ä tBM? ?ÆB p†M p Q- ?-m M?Q H" HQÈi [m Kû h?mšM "B- çQªM FB K i`U+ +?

E} bo TªM SM; +kM; `i M? M?X hW M;Q`B ;½ #°+ T?€i iB M; `²M; M;•KX h?,M; C
T?€i ` - M?QM; i?•M i? F?¬M; /U i?2Q +€+? +¬M; FQ+? +O h?,M; GQM; EQ+? H
[m M; K M; p" M;- HBM? HU+ pªv `²M; K"m p" M; / Q ç°M;- F?m +? i€M- M; ,M +ªM +
i?ÎB i`¼M; FB K p" M; MÍ `° [m M; K M;- .B m L?"i h`ªKX

E?¬M; TªB M|B +Q`M; ;Bª +'T + Q i?b TªB /MM; F„ M,M; + Q +'TX Í `i M?B m i?
bQ pÈB F„ M,M; +'T + Q +M; i? K [m M i`¼M;X "ÎB pb F„ M,M; +'T i?'T w M;?o H
i?B i`B M +kM; `i M? M?X

æBM? K°i iB M; p M; M?ÄX . Q ;,K €K FBK +O h?ªB L?B ç•K i`9M; ;B€T F} boX
M`M; M?Ì HU+ T?ªM +?'M p Q K°i +€B HmB ` b mX

E} bo ç•m / #m¬M; i? - i`¼M; FB K +?d T?Q i`QÊ+- +S M?Q p"v K M; i?2Q .B m L?
æB M h?SX

hbM? +ªM? [m€B /`tm'i ?B MX æ-v i`lB t i[m M; K M; p`M;- h?B K æB M h?S K¶B
K†i i`lB M?ÄX

æ•v H` .B m L?"i h`ªK T?®B ?ÊT pÈB h?B K æB M h?SX L?l p`Q i®+ ç° h?B K æB
t€+ bm'i +?ûK i`9M; i,M; HÈMX hmv F?¬M; i? K¶B FB K ç m i`9M; çQ+?- M?QM;
GU+ T?ÁM; M;U +O i?Q+? F?€+? Hm¬M F?¬M; çQÊ+ i®i +?Q H„KX

h?Qç i M?bM p` h?O >° F} bo M`v ç½ ?Q`M iQ`M +?B K Qm i? X L?QM; i?U+ i +?
i?B iX

o` F} bo M`v p®M iQÎM; h?,M; GQM; EQ+? T?®B ?ÊT F„ tªQ +?B M ç'm +| i? +?t
L?BX L?QM; i` M i?U+ i - +¬M; FQ+? +O h?ªB L?B +?ŠM; M?[M; K m +?|M;- ?ÆM
ç°+ t` i? HQÐB- iW F?2 ?Î+?mB p`Q- / Q ;,K €K FBK ç•K p`Q €Q ;B€TX

:B€T +O ;½ F?¬M; F K i?2Q #'i +S F„ M,M; ;bX L?QM; H` i` M; #` +'T >mv >Q`M
ªM i?•M HU+ T?ÁM; M;U +U+ FBM? F?OM;- K†+ F H` ç° +SM;- ç° / Q ç m pQÊit
pW KÈB K°i FB K +O h?ªB L?B HçB F?B M ;½ +| +ªK ;B€+ çSM; iBKX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jy3X *?QÆM; Ry8, >Q`M J„ EQ+? a€i

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h?ªB L?B K°i +?B m FB - çQ+? i?U+ F?¬M; i? tmv M i?'m €Q ;B€T +O F} bo i`m
b B #B i H„KX E} bo i`mM; MB M `ä ``M; +ªK ;B€+ çQÊ+- Hm²M; b€i F?Q p` HçM?

L m F?¬M; T?ªB ;½ H"TiS+ bY /KM; HBM? HU+ T?QM; FQM FBM? Kç+? +?¶ ç|- +?
+O ;½X

>ÆB i?Î i` M M;QlB h?ªB L?B ç2K ç M €T HU+ `i HÈM +?Q ;½X :½ +?Q iWM; i?'v
+€+ i?Q+? F?€+? ;B®M; M?Q p"vX "ÎB p"v ;½ H"TiS+ bY /KM; F„ M,M; KbM? ``M?

æ®B /B M h?B K æB M h?S iWM; çQ`M iU M?Q K†i i`lB M?Ä- h?ªB L?B F?¬M; HM
F?|B- i?•M i? /QlM; M?Q F?¬M; +| i`¼M; HQÊM;- /QÈB +¬M; FQ+? +O h?B K æ
h?B K æB M h?S i®+ ç° K m M?Q p"v- M?QM; F?¬M; +€+? M`Q ç•K i`9M; i?•M i?

L m +| M;QlB +ÁM M?È #B m ?B M H9+ i`QÊ+ +O ?2Q +QM Jç+? æ•m- p"v b) T?€
i?•M T?€T F?€ ;B®M; H9+ ?2Q +QM i`®M i`€M? ",M; ok h?m"iX *?ŠM; [m ç°M; i€
M? M? p` M? M?`M;X

E} bo i`mM; MB M i?"K +?Q +?d +ªK i?'v K„i ?Q - i?•M ?bM? h?ªB L?B ç½ H¬M M
.B m L?"i h`ªK h?B K æB M h?S +O ;½ ?Q`M iQ`M ç€M? F?¬M; i`9M; KK+ iB mX

h?€M? h?mšM h?m"i- h?mšM æ€M; SªM smM;X E} bo i`mM; MB M ?ûi HÈM K°i i
T?€i `|i p`Q h?mšM ``B i`QM; i vX h?mšM ``B +'T >mv >Q`M; F„ M,M; T?K T?€i ç°M
h?mšM h?m"i HÈM ;'T # bQ pÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QlM;- ?Q`M iQ`M #ªQ p +?C

L?QM; +MM; H9+ ç|- #|M; /€M; h?ªB L?B #B M K'iX E?¬M; b B- +?QM? H` #B M K

—M h?•MX

—M h?•M h?m"i H" F„ M,M; [m M i`¼M; M?'i +O i?Q+? F?€+? HK+ ;B BX h?ªB L?E
M?B M +ÁM +?Q F`T im Hmv MX hmv M" M; +| M?šM i`mv M i?W +O ¬M; +®- M?C
KÈB çQÊ+X G9+ M"v M" M; T?€i ç°M; - H" F„ M,M; T?K i` M pÁM; +´ +O KbM?X
a m HQM; ç°i M?B M HçM?X L; v b m ç| - +ªK ;B€+ ç m M?S+ F`+? HB i #¶M; i`mv
E} bo i`mM; MB M K m +?|M; tQ v M; QÌB- Km®M SM; T?| M?QM; ç½ F?¬M; F`T M
J°i FQ+? i`9M; KK+ iB mX h?•M ?bM? h?ªB L?B ?B M` - iB T i?2Q +?QM? H" i?Ì
i€+ +O M" M; - i`" M M;"T +ªK ;B€+ M; ? i?m"i K9 X *| HBM? +€M? b m HQM; FûQ-
K°i +?m¶B iB M; b„i i?ûT K b€i +?|B i B
. Q ;,K €K FBK F„ M,M; T?K tmv M i?'m #° + T?€i mv HU+ KçM? K)X J†+ /M F} bo
T?ÁM; M;U- M?QM; i`QÊ+ i?•M ?bM? M?Q m HBM? +O h?ªB L?B- ;½ F?¬M; +€+?
;½ F?¬M; +| +ª +Æ ?°B i`B m ?Q€M` ç²M; #çM i¼ F}X
óæO`²B- /WM; i v çBXô h? M?•K G,M; hB m ç9M; H9+ p M; H MX
"|M; ç2M +?Êi H|2- h?ªB L?B ç½ ÎM; Q`B KQÌB Kûi- / Q ;,K i`QM; i v +kM; #B M K'i
i?ªM- b€i F?Q [m M? i?•M i?m HçBX
E} bo i`mM; MB M iU M?Q m®M; `QÊm b v- HmM; H v ? B pÁM; KÈB KB M +QÐM;
Zm M; K M; p" M; +?Êi H|2- G,M; hB m tm'i ?B M; B[? B M; QÌB- M?bM ?QÈM; F}
óoW`²B M" M; +| Qi M?'i #ªv H-M +Æ ?°B ;B i +? i M; QÆBX h`"M M"v- M; QÆB i?m
E} bo i?Î ?²M; ?°+ M|BX
óG`K- H`K b Q M" M; i +| i? K m M?Q p"v\ô
:½ iU ?ÄB HÁM; im pB KbM? F?¬M; i - HBM? HU+ + Q iÈB #ªv M;"M M,K i`,KX L
h?ªB L?B- +| +ªK ;B€+ F?¬M; i? bY /KM; HU+ HQÊM; X G9+ KÈB #„i ç-m ;½ +ÁM i
M?QM; i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - ;½ +?d +| i? i?'v #|M; ç2M tQ v i`ÁM [m M? KbM
G,M; hB m M?"M M?çi M|BX
ó*?"M; i`B- M; QÆB i?m F?¬M; m' M; X \*?ŠM; H) M; QÆB F?¬M; M?bM` M; QÌB i i
M,M; +¬M; FQ+? +QÌM; ççB M"Q b Q\ G`K i?Q+? F?€+? HK+ ;B B- +?ŠM; H) M" M;
E} bo i?Î /`B K°i iB M; - M?QM; M?Q +k çSM; i?ŠM; M; QÌB- ?QÈM; h?ªB L?B ?"M?
h?ªB L?B +kM; i`Î i?"M? M; QÌB i?S M?'i +| i? iB M p"Q J°M; >mv M h?-M æB MX
G,M; hB m M?bM h?ªB L?B- i`QM; K„i i`"M M;"T [m€ /`X «M; `i i`ä`"M; - h?ªB L?
M,M; p" im pB- K" H" F„ tªQX h?ªB L?B H9+ +¬M; FQ+? iU M?Q MQÊ+ +?ªv- HB M
i?2Q /ÁM; - F?B M M; QÌB F?| T?ÁM; #`X >ÆM M[+¬M; FQ+? +O M" M; b„+ #ûM M?
M;U #ªQ p iQ`M i?•M- Î i`QÊ+ K†i M" M; +kM; F?¬M; FB M i`b çQÊ+ H•mX E?¬M; r
hB T iK+ i?B ç'mX GçB iB M ?"M? ? B i`"M b m H" ç M T?B M GQM; >çQ h?-M` i
*MM; h?ªB L?B M;²B +çM? M?bM M? m K°i +€B- GQM; >çQ h?-M +?"K`½B çSM; /"
?„M +ÁM T?ªB +ªK i?€M- +€+? i'M +¬M; HB M KB M F?¬M; /Si +O M" M; H" HoM?
M;WM; pÈB E?¬ G•m >mv i a„+X >ÆM M[+,M +S iB M? ?m®M; #ªM i?•M #B M ?|
*MM; H" H½Q bQ- /çv` ç² ç M,M; HU+ b) +| +? M? H +?- ç•v H" #B M ?| +O M;°
æ®B pÈB pÈB pä +¬M; i?ÌB pB M +´- HoM? M;° b•m b„+ M?'i +?QM? H" ? B M; QÌB
æ®B i?O +O GQM; >çQ h?-M H" K°i M[i`B m ?Q€M bQ- i?Qç i M?bM im´B F?¬M;
h?-M` i`"M- K„i G,M; hB m b€M; M;ÌB- # M FB >"M E?B K +kM; M;²B M; v M;„M
çO /MM; iW ðimv i pÌBö ç ?bM? /mM; - M?Q p"v GQM; >çQ h?-M i?b b Q\
L[i`B m ?Q€M bQ #° /€M; #bM? i?QÌM; - i?'v ç®B i?O +O KbM? H" +?"M; ç T i` B
K„i b€M; M;ÌB- KdK +QÌB M|BX

ó M? ç T i` B- T?ªB i?O ?¢ HQm ibM? M? Xô
 GQM; >¢Q h?—M M„K i v T?ªB ç'K M;U+ i`€B- +?QM? i?S+ ?"M? H F} boX
 ósBM +?d ;B€Q +?QXô
 h`B m ?Q€M bQ ç®B pÈB F} bo- ? B # M +€+? M? m M,K KQÆB KûiX
 ó"„i ç—m i?B ç'm5ô
 hmv i` M Kti M[ i`B m ?Q€M bQ Hm¬M iQÆB +QìB- M?QM; ` i v F?¬M; +?9i M?Q
 i`QÈM; /"B K`m t M? M?¢i- M?Ä ;B¼M; M;•K tQÈM; p`B +•m +?9 M;[- i?Ov iBM? +
 #„M` ?"Q [m M; iS T?Q X a Q b€m +€M? K`m #¢+ K m +?|M; tm'i ?B M i`QÈ+ Kti
 ó: ` Q555ô h`QM; iB M; ;—K ;W- K°i +QM #€Q iQ`M i?•M imv i i`„M; tm'i ?B M i`QÈ
 ç M[i`B m ?Q€M bQ +QÐB H M- ç²M; i?ìB €M? K„i M?bM +?,K +?9 GQM; >¢Q h?
 ç²M; #¢M i¼ F} H` +€B ;bX
 L?QM; F?B M M`M; M;Q`B w Km®M H`- GQM; >¢Q h?—M imv i F?¬M; i`B m ?Q€M
 ?QÈM; +¬X
 E?¬M; i`B m ?Q€M i¼ F}\ h`QM; K„i M[i`B m ?Q€M bQ H°` iB FBM? M;¢+- #€Q
 T?|M; çBX
 "€Q i`„M; M`v i®+ ç° +U+ M? M?- #¶M; M?B M p¼i H M- iU M?Q iB +?ÈT i`„M;X
 M;"T M?`T çB m +O M[ i`B m ?Q€M bQ +kM; p M; H MX
 h?'v i®+ ç° +O #€Q i`„M;— GQM; >¢Q h?—M F?¬M; tmM; T?QM; iB TX >„M ?B m`ä
 æ°i EQ+? +O Kbm? H` F?¬M; çm´B F`T ç®B T?QÆM; çQÈ+- +?Q M M M;WM; H¢E
 H9+ ç|- [m M; K M; p`M; +?Êi H|2- Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbm? ?B M
 FBM? ?¬F?2 F?) +O ç€K HB T K ;BªX
 L?½ æbm? iB M ?| ? B H—M F?¬M; TªB M;mv M i® iBM? HBM? #bm? i?QìM; +| i?
 Î b m HQM; GQM; >¢Q h?—M- +?Q ?„M K M; ç M p`B T?—M mv i? X
 L[i`B m ?Q€M bQ ç½ ?Q`M i?`M? K T?€T i`B m ?Q€M i?S ? BX *MM; pÈB iB M;
 i?•M H'T H€M? HY çÄ çB ` iW T?€T i`M i`B m ?Q€M X h`QM; iB M; ;—K ;W- t¬M;
 GB i >Ä J >MM;— HU+ HQÈM; K¢M? M?'i i`QM; K i?9 HK+ ;B BX hmv K i?9 HK
 +?S+ M;?B T ;Bª M;k ;B B- M?QM; HU+ HQÈM; i M M`v +| i? bQ b€M? pÈB +?B M
 S?|M; i?Q+? ` K°i +QM GB i >Ä J >MM; `²B- M[i`B m ?Q€M bQ `ä`M; i?Î T?`Q
 i? K p`Q GB i >Ä J >MM;— Qi M?'i M`M; F?¬M; +—M HQ H„M; #` GQM; >¢Q h?—M
 GQM; >¢Q h?—M çSM; i¢B +?¶ F?¬M; ç°M; ç"v- i v TªB Zm M; ok- G K S?M .mM;
 bQM; FB K +?o tûQ Kti ç'i- i`—K K†+ M?bM GB i >Ä J >MM; t¬M; ?QÈM; +?QM?
 h?•M i? F?'M; H² +O GB i >Ä J >MM; ?ÆM # Kûi- K„i i?'v b„T ç M i`QÈ+ Kti G
 ç¬B i v ;'m iQ HÈM pmM; H MX :—K K°i iB M;— iQ`M HU+ p¶ ?QÈM; GQM; >¢Q h?—
 E?¬M; m´M; H` K i?9 HK+ ;B B bS+ HU+ HÈM M?'iX æ¬B i v ;'m F?¬M; M;ì i`QM
 ;B|X
 L; v ;B•v T?9i ç|- GQM; >¢Q h?—M ç°M;X h?•M i? ?„M ?ÆB M;²B t´K tm®M;— +?•
 ?QÈM; Kû TªB K m +?|M; H Q` - i?•M i? iU M?Q K Q M? M?`M; M?ªv ` M;Q`B
 æ°M; i€+ +O ?„M i?Q¢i M?bM F?¬M; M? M? H„K- M?QM; ?—m M?Q Î F?QªM? F?„-
 ;'m +O GB i >Ä J >MM; HQÈi` X
 *kM; #îB pb i®+ ç° +O ?„M F?¬M; K m- M M GB i >Ä J >MM; ç€M? tm®M; +`M; i
 —K K°i iB M;— ç¬B i v ;'m K¢M? ç" T Kti ç'iX J` H9+ M`v GQM; >¢Q h?—M ç½ M?
 i? M|X B +kM; F?¬M; M?bM `ä F?B M`Q i?b GQM; >¢Q h?—M +?mv M i v M„K Zm

>MM; +ÁM +?Q i?ŠM; M; QÌB H M i?b Zm M; S?¢i ¸½ iW b m HQM; M! K¢M? ¸•K p
h?–M i v p" M bS+- i?•M i? # v H M i` M- Zm M; ok- G K S?M .mM; iÄ [m M; K M;
Zm M; K M; FB ?Q" M iQ" M i" T i`mM; i` M Kk B FB K- i?Q¢i M?bM `i M? M?"M; [
>MM; X

GB i >Ä J >MM; #ÎB pb #` Zm M; S?¢i ¸•K p" Q b m i?„i HQM; - F`+? HB i i?®M;
¸–m `®M; ; B" M pW H9+ ¸2K +´ KbM? ¸Q ¸ M HQÐB FB K Zm M; ok- G K S?M .mM;
; –K ?Q" M iQ" M F i i`QM; v i?–mX

JkB +?•M M? ¸¢T i` M HQM; GB i >Ä J >MM; - GQM; >¢Q h?–M M? M?"M; # v `
; BÌ F?„+ ¸!- i?•M i? F?´M; H² +O GB i >Ä J >MM; KÈB iU M?Q M; ¼M M9B M; ½
; `m iQ HÈM K m +?¡M; H, M t X

J°i +?ÈT K„i M"v- iQ" M i`QÌM; H†M; M; „i M?Q iÌ- K¼B M; QÌB ¸ m i`ÈM i`ÁM K„i M?

L m #ªQ H9+ i`QÈ+ h?ªB L?B i`M +¬M; #ÎB pb i®+ ¸° [m € K m K" F?B M ?¼F?¬M;
M"v- +¬M; FQ+? +O GQM; >¢Q h?–M ¸2K ¸ M +?Q ?¼`mM; ¸°M; i`U+ iB T M?"iX

E?¬M; +! K°i ¸°M; i€+ H½M; T?Q M"QX hW F?B ?„M #„i ¸–m M?ªv ` ¸ M H9+ F i i?
i? M!B H" ?Q" M K„- ¸ M F?B ?Q" M i?"M? ¸°M; i€+ +m®B +MM; - K°i K i?9 HK+ ; B
i?"K +?Q +ÁM M? M? ?ÆM M[i`B m ?Q€M bQ bY /KM; K T?€T i`B m ?Q€MX

L m TªB ?bM? /mM; +?B M ¸'m pW `²B +O ?„M- M?Q p"v +?d +! i? /MM; ¸ M ? B
hªB L?B +¬M; FQ+?- H" MQÈ+ +?ªv tm¬B /ÁM; X L?Q p"v GQM; >¢Q h?–M +¬M; F
HU+ +ªMX

æ•v +?QM? H" F„tªQ- F„tªQ +?B M ¸'m ¸ M iW i?ÌB F€ pB M +´X L; ° iQM? +O GQ
M"Q- ?„M HoM? M; ° +€+? +?B M ¸'m +O E?¬ G•m >mv i a„+ ?ÆM t hªB L?BX E
M; ° iQM? F?¬M; #^M; ?„M- K" #ÎB pb +€+? +?B M ¸'m +O E?¬ G•m >mv i a„+ +
TªB i?Q+? F?€+?X " Q ;²K K°i FB K +m®B +MM; FB - GQM; >¢Q h?–M ¸2K .B m
?ŠM H" #°+ T?€i` M; Q" B ?Q" M iQ" M €T b9+ i`QM; Zm M; ok- G K S?M .mM; - ¸•v
a„+X L m F?¬M; - H'v i?•M i? +QÌM; i`€M; +O GB i >Ä J >MM; - /M /MM; iÈB Zm
F?¬M; / /"M; +„i ¸SiX

óL" M; M?"M i?m ¸BXô GQM; >¢Q h?–M ?QÈM; M[i`B m ?Q€M bQ ¸SM; F?¬M; t #Ì
K" +?9 M; [?¶M HQ¢M- F?¬M; i? i?Q+? ?ÈT T?¡M; ` K T?€T i`B m ?Q€M i?S ? B

óa Q +! i? M?Q p"v\ô L[i`B m ?Q€M bQ M; ÆM; €+ M?bM GQM; >¢Q h?–M- i`QM;
GB i >Ä J >MM; H" K i?9 M" M; #bM? i?QÌM; ? v i`B m ?Q€MX h?U+ HU+ M! ` b
L?QM; i`QÈ+ K†i F} bo i? M? MB M b€M; bO M"v +?d FB M i`b ? B ; B•vX *?QM?
; B i +? i M! +?d /MM; ? B ; B•vX

æ•v ?Q" M iQ" M pQÊi t ?B m #B i +O M[i`B m ?Q€M bQX E„tªQ +?B M ¸'m +O
p"vX >ÆM M[M" M; +, M #ªM F?¬M; M?bM `ä GQM; >¢Q h?–M bY /KM; F„M, M; ; bX

óE?¬M; - i imv i ¸®B F?¬M; i?m X *?Q /M i F?¬M; i?„M; ¸QÊ+ + "m- + "m +kM; b)
i +MM; H„K H" M; M; i v i?¬BXô L[i`B m ?Q€M bQ #QÈM; #dM? M!BX

GQM; >¢Q h?–M i?–K i?Î /"B- ?„M i?"i bU F?¬M; ¸m´B F`T M" M; b Q\ L m H" i`QÈ+
?Q€M bQ +ÁM ¸9M; - M?QM; ?B M ; BÌ

Zm M; K M; p" M; `U+ `Ð MÎ`° iW b m HQM; GQM; >¢Q h?–MX GBM? +€M? H'T H€M
KÎ` X L; v b m ¸!- HBM? +€M? p¶ ¸"T- i?•M i? GQM; >¢Q h?–M ¸½ M?Q iB +?ÈT
bQX

hªB L?B +! i? M?Ì HBM? +€M? i, M; i®+- b Q GQM; >¢Q h?–M F?¬M; H" K ¸QÊ+ +
*?ŠM; [m - M[i`B m ?Q€M bQ ¸9M; H" +SM; ¸–mX .QÌM; M?Q M" M; M; ?o ¸ M GQ
HBM? +€M? i, M; i®+X E?B ?„M T?¡M; ` HBM? +€M? - F?¬M; M; Ì M[ i`B m ?Q€M bQ

i`„M;X GBM? +€M? ?-m M?Q H` +MM; GQM; >¢Q h?-M ¢²M; i?ÌB p¶ ¢”T- ;B9T #€C
¢°- M?ªv ¢ M # M +¢M?X

L?QM; M`M; imv i F?-M; #B i H`- GQM; >¢Q h?-M F?-M; +-M t-M; iÈB i`QÈ+ K†i

Zm M; K M; i`„M; M²M; ¢”K #¶M; /•M; i`”M- M[i`B m ?Q€M bQ +?d +ªK i?’v K°i HU
?B M i` M M;QÌB KbM?- #¶M; +?®+ F?-M; i? M;²B p[M; i` M HQM; #€Q i`„M;X L`
M;Q`B- M;? M? ¢¶M ¢QÆM; M?B M H` bQM; FB K +O GQM; >¢Q h?-MX

L,M; HU+ E?B M .šM +O h?€M? .šM GBM? G¬ +kM; iB M ?¶ H-M ? B- i,M; H M iÈ
MÆB `°M; `½B- +¶ H) M[K T?€T bQ +ÁM +¶ i? FB M i`b ¢¬B +?9iX L?QM; MÆB M
>¢Q h?-M Km®M iB T +”M M`M; i`QM; T?¢K pB M,K KQÆB Kûi H` `i / /`M;X

aQM; FB K M? p¶ p B +¬- i`QÌM; #”Q F?) FûQ- GQM; >¢Q h?-M K M; i?2Q M[ i`B
óSBM H¶B- i ¢½ i?„M;Xô

L[i`B m ?Q€M bQ M;?B M `„M; M?bM GQM; >¢Q h?-M- M?QM; ¢€v K„i H¢B H° ` i
E} bo im´B i` M`v i?”i bU +?d +¶ HK+ ;B B i?-B b Q\ h?U+ HU+ +O ?„M +kM; K¢M

L M #B i HBM? HU+ +O M[i`B m ?Q€M bQ ¢½ pQÊi [m i€K M;”M- M?QM; M`M; F
?Q€M i?9 K¢M? M?’i +O KbM? i?b ¢½ i?m K’iX

GQM; >¢Q h?-M ¢QÆM; M?B M b) F?-M; +¶ i•K iQ ¢B M;?B M +Sm M`M; ¢ M; M;’
M;?o +?d +¶ #®M +?[, J°M; >mv M h?B M æQÌM;X

L„K +?†i bQM; FB K- GQM; >¢Q h?-M M?bM ?QÈM; ¢²M; #¢M i` M F?€M ¢`B- HÁM
óJ°M; >mv M h?B M æQÌM;- i ¢ M ¢•vXô

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jyNX *?QÆM; Rye, J°M; >mv M h?-M æB M URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ ” MHQM;Xmb

>ÆM MY i?€M; M;?d M;ÆB- F?B M h`’M L K [m M ?²B T?K+ H¢B bS+ b®M;- M?Q
i`-v tQÈ+ M?„+ M?Î K¼B M;QÌB- F?-M; H•m i`QÈ+ ¢•v MÆB M`v iWM; +¶ K°i i`”M

G9+ M`v- F?-M; F?Q # M M;Q`B h`’M L K [m M +¶ +?9i i`-K i`¼M;X \*¶ i? M¶B i`QM
iBM? M?m X E} bo ¢Q`M E} ao h?€M? æB M- GB T K æQ`M # ¢°B +’T ¢ - #®M ¢
i`,K+QÌM; ;Bª GK+ æ¢B h?€M? æB M- i’i +ª ¢ m ¢SM; # M M;Q`B h`’M L K [m MX

J°i i?€M; M v- M?¶K pB M [m•M i?S ? B +O HB M KBM? ¢½ ¢ M h`’M L K [m M- +?
;b+kM; +¶ i? SM; ¢®BX J æ¢Q ¢¢B T?€Q #` i’M ?¢B K°i MY ¢½ im bY - #` ?Q i`
¢QÆM; M?B M pB + M`v +-M i?ÌB;B MX

æB M +?O JK+ aQ h?€M? æB M G,M; hB m +MM; T?¶ ¢B M +?O E} ao h?€M? æB M
;B[¢°B M?bM T?QÆM; t X a m HQM; ?¼ H` KQÌB ? B i? M? MB M K†+ M?mM; i`
L?B ¢SM; i`QM; KQÌB M;QÌB M`vX

æ½ F i i?9+ i?B ¢’m imv M +?¼M- GQM; >¢Q h?-M p` h?ªB L?B H’v #B m ?B M im
J°M; >mv M h?B M æQÌM; ibK FB K J°M; >mv M h?-M æB MX >¬K M v M;`v ¢½ iÈB
#QX

óæ MXô >”M E?B K M?Ä ;B¼M; M¶B K°i +•mX

S?QÆM; t - K°i +ªK ;B€+ €T #€+? p¬ ?bM? +?”K `½B tm’i ?B MX L; v b m ¢¶- K¼B
K•v ¢2M K m +?¶M; # v ?QÈM; K¼B M;QÌBX

GQM; >¢Q h?–M /äB K„i i`–M; p T?Q t - M?`M F?–M; ¢QÊ+ ?9i M;KK F?Q H¢M?–
;b5 J` H` K`v +QM `²M; ¢2M ;B M; +€M? # v i` M F?–M; i`mM;X E?–M; M;ì +`K p [n
iU KbM? ¢ M\ >ÆM M[b® HQÊM; F?–M; Qi5

J•v ¢2M /–MiB MiÈB- +?“K `½B H Q tm®M; - +€+? HB M KBM? i?€M? ¢B M K°i +•v
#v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?–M ?ÆB iQM? iQ€M +?9i- F?–M; M;ì iÈB # KQÆB +QM >„+ GQM;X h
/`B ?ÆM #®M KQÆB KûiX h` M HQM; +?9M; +ÁM M;²B KQÌB K i°+X *| i? ¢ +`K p
M?B M F?–M; T?ªB K i°+ i–K i?QÌM;X

" KQÆB >„+ GQM; `ÆB tm®M; ¢'i- ?ÆB i?Î ?„+ €K M²M; ¢"K "T p`Q KtiX h?•Mi?
H`T H€M? K m +?|M; i?m M?Ä- M?€v K„i #B Mi?`M? M?•M HQ¢B #° /€M; + Q iQ-
HB M KBM? i?€M? ¢B MX

æB ¢^M; i`QÈ+ M?'i H` K°i M;QÌB i`mM; MB M- /€M; M;QÌB + Q HÈM- K`v `”K K„i
+QM >„+ GQM; iQ M?'i #B MªQ i?`M?X L?bM ;½- b„+ Kti G,M; hB m ?ÆB #B M ¢'

E€ H¢ H`- ? B M;QÌB ¢B i?2Q +¢M? ;½ F?–M; i?m°+ +`K p [m•M >„+ GQM;X J` H`
K„i iQK- /B M K¢Q +U+ F€ M;QÆB im'MX

> B M;QÌB M`v GQM; >¢Q h?–M iWM; ;†T- +kM; +?QM? H` #ÎB pb ;†T `²B- i`QM;
KbM?X æ| +?QM? H` ? B i`QM; iS ¢¢B K pQÆM; +O L;mv i J +mM;X "¼M ?¼+
L;mv i J h?–M5 h`QM; L;mv i J i°+ +| i? M|B H` /QÈB K°i M;QÌB i` M p¢M M;QÌB

a m # i M M`v KÈB H` +`K p [m•M >„+ GQM; p` +QÌM; ;BªL;mv i J i°+X *ÁM +| KQ
+ K #° /¢M; F€ [m€BX " M;Q`B H` M?•M HQ¢B- M?QM; ?¼+?Q M;QÌB i +ªK ;B€+

hBM? J h°+- ¢•v H` hBM? J h°+X L?bM #° /€M; +O +?9M; - GQM; >¢Q h?–M ¢½
[m€B M?•M M`vX hBM? J h?–M H` æ¢B .U L;–M aQ +O K i°+- K` i°+ +O v H` K
K i°+X "¼M ?¼H` K pk bQM; im ?B K i?'v M?'i i`QM; ¢€K K i°+ + Q ¢ŠM;X L?QM
T?€T +O +?9M; KÈB +`M; FBM? F?OM;Xa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

B ¢ m F?–M; M;?o iÈB- pb J°M; >mv M h?B M æQÌM; H–M M`v- # ¢¢B +?OM; i°+
¢°M; +QÌM; ;Bª- H`v i`”Mi? i`QÈ+ K„i- M m Km®M +SM; `„M T?€ h`”M L K [m M-
+| +Æ ?°B5

h`QM; ¢€K +QÌM; ;BªK i°+ M`v- +ÁM +| KQÌB K i°+ #° /€M; i? M? MB MX s2K K`n
+MM; K°i i°+X "ÎB pb F?QªM; +€+? +ÁM t - H¢B #`K i°+ ¢^M; i`QÈ+ +?2 +?„M- i¢
_`i M? M?- ¢€K +QÌM; ;BªK i°+ ¢B iÈB i`QÈ+ Kti HB M KBM? i?€M? ¢B MX æ–m
i`–K ;B¼M; M|BX

óh H` i¼ F} +O J h?–M >Q`M; - i?®M; HoM? +`K p [m•M >„+ GQM; - >Q`M; h?Q
H`K +?O- #QÈ+ ` M|B +?mv MXô

G,M; hB m ?W H¢M? K°i iB M;X

óæB M +?O JK+ aQ h?€M? æB M G,M; hB mX a Q ?ª\ >–K M v +ªK°i p`K i?–M ¢
+QM +?| b,M\ô

J†+ /M F ¢`+? i? HU+ +QÌM; ¢¢B- M?QM; H`K M;QÌB +?QÎM; [mªM K°i i`QM; GK+
i?€M? ¢B M- b Q –M; `ÆB p`Q i? v m ¢QÊ+\

E?–M; b B- K i°+ H–M M`v ¢Q+? i?U+ F?–M; iÈB K°i K i?–M M`QX L?QM; i`QÈ+
?–m M?Q +| i? b€M? #^M; i?U+ HU+ +O K i?–M # KQÆB b€m ?¢M; T?Q b mX
GQM; +O J h?–M >Q`M; ¢ MiÈB K°i T?–M KQÌB5 æ•v +?QM? H` i?U+ HU+ +,M #ª

>Q`M; h?QÈ+ i?®M; HoM? +`K p [m•M >„+ GQM; #bM? ioM? M|BX

ó•M M|B HÈB ?¢B F?–M; +| w M;?o ;b- /U i?2Q QÈ+ ¢`M?- H`K +?QM? bU ¢BX "
+€+ M;QÆB i?b +?9M; i ¢½ H`K `²BX >B Mi¢B iÈB HQÊi +€+ M;QÆBXô

G,M; hB m i m v i F?¬M; #ÎB p b ç®B T?QÆM; F?¬M; iB T +?B m K" #Ä +ªM? ;B€+- i h?®M; HoM? +'K p [m•M >„+ GQM; i`-K ´M M?Q p"v- F?¬M; T?ªB HQ¢B / ç®B T?|X

óæB i?2Q +?9M; i Xô L|B tQM; G,M; hB m ?QÈM; T?Q b m ?m v i v X

"¶M; +?®+- K°i i?•M ?bM? K"m t M? F?´M; H² iW Kû # M #QÈ+ +?¬K +?"K iÈB- i?+?•M +O +?9M; +U+ F€ i`-K i`¼M; X

h? M? "ˆM; - K i?9 i?'i; B B X L,M; HU+ +¬M; T?ÁM; +O M| F?¬M; K¢M?- +QÌM; ç>bM? i? +O +?9M; i?"K +?Q +ÁM HÈM ?ÆM >Q" M; h?QÈ+ i?®M; HoM? +'K p [n # v çQÌM; /`B p" +?`m iªB p"i M†M; X h`QM; GK+ æ¢B h?€M? æB M- +?d +| JK+ aQ HQ¢B K i?9 M"v X .M b Q i?•M i? KK+ bQ v m Èi- M m M?Q H" +?çv çQÌM; /`B F?- b) K i KÄB ?ÆM M?B m X

h´M; +°M; +| KQÌB h? M? "ˆM; çB iÈB- M^K b'T i` M K†i ç'i X .QÈB bU ?QÈM; /šM + ;Bª M?•M HQ¢B H2Q H M b m HQM; h? M? "ˆM; X h? M? "ˆM; ;B M; +€M?- # v i?Š

*'K p [m•M ?„+ HQM; +kM; #B M i`Î p #ªM i? >„+ GQM; - +äM; +€+ +QÌM; ;Bª K +€+? b m h? M? "ˆM; K°i +•v b®X

" M M"v HB M KBM? +?¼M KQÌB M; QÌB- i`W GQM; >¢Q h?-M p" h?ªB L?B ` - +ÁM #B iX *?QM? H" çQ" M i`QÎM; GB T K æQ" M b® i€K +'T ?B m- h`QÆM; S?|M; S?|M HU+ çdM? HK+ ;B B- K°i çQÌM; ;B i ?QÈM; +?mM; F i- +m®B +MM; H'v çQÈ+ / M?

G9+ M"v GQM; >¢Q h?-M i•K i bM? i m v i F?¬M; #bM? i oM?X JÈB `²B G,M; hB m p ?„M M?bM ç M ? B F?m¬M K†i [m2M i?m°+X >„M F?ŠM; ç`M? ç®B T?QÆM; +kM; M .¢ p" G½M? hB m X

E?¬M; M; ì #¼M ?¼ Î i`QM; H-M ?"M? ç°M; M"v +O K i°+- ?ÆM M[GQM; >¢Q h?- Hw /Q ç| i?b ?¼ +kM; iB M p"Q J°M; >m v M h?B M æQÌM; X

GQM; >¢Q h?-M #B i i?•M T?"M +O L; m v i .¢- i?•M T?"M G½M? hB m i?b GQM; ? B- +?d H" F?¬M; M; ?o iÈB G½M? hB m i`QM; K i°+ ç` p` iQÆM; çQÆM; F?¬M; G½M? hB m +ÁM çÐ- H" F ç`+?¬ +? i b®M; +MM; ?¼ F?¬M; [m M ? ;bX L?QM; L; n i? M|B- M m F?¬M; T?ªB L; m v i .¢- F?ª M,M; ?¼ ?Q" M i?"M? M?B K pK aÊ >½B " i?'T ?ÆM K°i M Y X æ†+ #B i H9+ i`Î p - +?QM? L; m v i .¢ i`Ê ;B9T i?b ?¼ KÈB i? bBM? #B M ?| ;bX h`QM; K i°+ +| M; QÌB ?ÊT i€+ M?Q p"v- ç®B pÈB GB T K æQ K" M|B- H" K°i pB +i®iX hQÆM; H B +ÁM +| M?B m +Æ ?°B ?ÊT i€+X

hbM? ?m®M; i`QM; J°M; >m v M h?B M æQÌM; F?¬M; i m v i /B m M?Q i M M|X J½ hB m KÈB i`M? i`¼M; F +?Q ç€K M; QÌB i? K /U ?"M? ç°M; H-M M"v- K'v çB K K'm h?B M æQÌM; X J'v çB K M"v +?QM? H" /MM; p¬ b® bBM? K¢M; ç´B H'v5

h?ªB L?B M?Ä ;B¼M; M|B X

ó>¢Q h?-M- F?¬M; +-M HQ H„M; X *?9M; i ç M H9+ ç| ;B9T M" M; i K°i T?2M H" ç

ó: b\ô GQM; >¢Q h?-M FBM? M; ¢+ M?bM h?ªB L?B X

h?ªB L?B #bM? i?ªM M|B X

óh`QM; +Æ i? M" M; 'v +| +'K +? +O Gm•M >²B FB K i /MM; G•m >²B GBM? G¬i? i M^K i`QM; HÁM; #`M i v i X E?¬M; bÊ M" M; i #`v i`ÁX æ®B pÈB ?"M? ç°M; i`Q M" M; ;€B M"v `i [m M i`¼M; - F?¬M; i? ç M" M; i +? i çQÈ+Xô

GÌB +O h?ªB L?B ;B9T GQM; >¢Q h?-M ç†i [m v i i•K- ?ÆB ;"i ç-m pÈB M" M; X

J°M; >m v M h?-M æB M M^K Î`WM; +•v +€+? T?QÆM; #„+ h`M L K [m M K°i i`,K ? H" h? M? "ˆM; ? v >„+ GQM; - K°i i`,K ? B KQÆB Kûi ç®B pÈB ?¼ +?d i`QM; ;B•v H

S?QÆM; t - `WM; `”K M; mv M i?Ov `”K `¢T ç½ tm'i ?B M i`QM; i-K K„iX hW i` M i`
p”i i`QM; `WM; - ç m +| i? +ªK M?”M çQÊ+ +?9M; iQ HÈMX _WM; M; mv M i?Ov [m
i`ªB [m K'v M; ”M M, K bBM? b-B KÈB çQÊ+ M?Q i? X

G, M; hB m ` ?B m- h? M? ”^M; iW iW `ÆB tm®M; M; Q”B `WM; X J¼B M; QÌB H2Q tn
K i°+ +kM; i? X

>Q”M; h?QÊ+ K M; i?2Q ? B K pQÆM; L; mv i J i°+ çB iÈB- i`-K ; B¼M; ?ÄBX

óa Q F?¬M; i`U+ iB T # v p”Q\ô

G, M; hB m ?W H¢M? K°i iB M; X

óL; QÆB +| i? i?YX LÆB M”v H” KªM? ç'i J°M; >mv M h?-M æB M- J°M; >mv M h?
L?B M L[h?-M ç H¢BX _WM; `”K M”v +kM; çQÊ+ hU L?B M L[h?-M +?2 +?ÎX J
L; QÆB +ÁM +?Q çQÊ+ ç•m- çQ+? i?•M J h?-M >Q”M; iÈB i?b +ÁM +| i? Xô

>Q”M; h?QÊ+ M?”M M?¢i M|BX

óo”v çB çBXô

> B # M K M; i?2Q M; QÌB +O KbM?- çB ?QÈM; `WM; J°M; >mv M i`QÊ+ KtiX

oW p”Q `WM; - F?¬M; F?Q #¶M; #B M ç´B- imv i F?¬M; çÆM; BªM H” iQÆB K€i i
p”Q `m°i; M /QÌM; M?Q i~v i`W i•K HBM?- +ªK ; B€+ #bM? M F?| ?bM? /mM; F?B

*¬M i`MM; F m p M; - iB M; +?BK ç†+ #B i`ä ”M; X L; mv M i® K T?€T i?Ov ? - i?
F€ M²M; ç”KX

GQM; >¢Q h?-M +ªK i?K K¢M? M?’iX J°i +?•M #QÊ+ p”Q `WM; J°M; >mv M `²B- ?
€T M?Q i`Î p M?”X .QÌM; M?Q i'i +ªi`QM; M”v ç m imv i ç T- ç m i?•M i?B iX hW
KdK +QÌB pÈB ?„MX Zm M; M; mv M i® M?m ?Á [m v [m M? ?„M- i?Ov M; mv M i®
pm®i p2 i?•M i? ?„MX

h`QM; +ªK ; B€+ imv i pÌB M”v- GQM; >¢Q h?-M +?d i?’v i•K HBM? KbM? ç M; çQÊ
p” HQ H„M; ç m #B M K'iX G”M / ?„M M´B H M K°i i-M; p”M; M?¢i i`QM; bm®iX h?
+ªK i?’v i?•M i? M? M?”M; X

h€+ ; Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jRyX *?QÆM; Rye, J°M; >mv M h?-M æB M UkV

.`+? ; Bª, hBM? otM

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ ” MHQM; Xmb

h?ªB L?B Î # M +¢M? GQM; >¢Q h?-M- H”T iS+ +ªK ; B€+ ` #B M ?| i` M M; QÌB ?,
iQÆM; iU- M?QM; bQ pÈB GQM; >¢Q h?-M i?b F?€+ #B i`i M?B mX

GQM; >¢Q h?-M +?QM? H” i? +?’i [m M; KBM? +?B iY- #’i +S i?U+ p”i M”Q ç b
F?¬M; +| [m M; KBM?X æQÆM; M?B M F m ; ¼B F?¬M; T?ªB H” HÌB M|B F?¬M; - K
*?ŠM; [m M|H” HQ¢B K T?€T ¬M ?Á M?’iX h?m°+ iQM? i?Q+? ?ÊT M| i?b çQÊ+
b) #` bmv v mX

G9+ M”v GQM; >¢Q h?-M iU M?Q h?ªB L?B H9+ iB M p”Q h?€T ooM? >^M; - +?d
K” H” i? M? i~vX h? M? i~v iQ”M i?•M- K†+ F H” +Æi? ? v HBM? HU+- /QÌM; M?Q
; ¼B i~v `Y - #B M +”M; i? K iBM? i?m-MX h'i +ªi¢T +?’i ç m #B M K'i i`QM; ?¬?’

*MM; ?¼ bQ b€M?- # M K i°+ i?b F?¬M; / +?’m M?Q p”vX *| i? i?’v- ç€K K i°+ i
H M iWM; i-M; K F?Q K”m ç2M- +?®M; çÐ ?ÆB i?Î iU M?B M t•K HQÊ+- K¶B i M ç
>Q”M; h?QÊ+ ?¢M +? - +?9M; ç½ ` i v ?Ov /B i i?U+ p”i tmM; [m M?X

h?B M M?B M H" i? ;BÈB i" M M;"T bBM? K M?- ?„+ €K i?b H¢B H" i" M M;"T ioM
F?Q^aM; +€+? F?€+ M? m H" i' i M?B MXa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

>Q" M; h?QÈ+ M|B pÈB G,M; hB mX

óæB K m H M +?9iX h p" i°+ M?•M +O i ç m F?¬M; i?Q+? MÆB M"vX L m i?lB ;B
ç^aK FB K +? çQÈ+ ?¼Xô

G,M; hB m #bM? ioM? M|BX

óo"v M;QÆB +S i?Y çBX hmv +?9M; i +?d i¢K i?lB ?ÊT i€+- M?QM; +€+ M;QÆB ç
`²B- +?9M; i +kM; b) F?¬M; H"K i?O çQ¢M ;bX h H†T H¢B K°i H-M M[- ç•v H" M
+Q M;K- M m +€+ M;QÆB ?"M? ç°M; i?B m bmv M;?o T?€?Q ?Q" M +^aM? iU M?B M
iB M p"Q hU L?B M h?-M æB M- ç| F?¬M; T?^aB /Q +?9M; i i?'i ?S Xô

>Q" M; h?QÈ+ M?Qm +?†i K"v- M?QM; `i M? M? ?²B T?K+ #bM? i?QlM;- ;"i ç-m- l

æQlM; i`QM; `WM; J°M; >mv M ;"T ;? M? F?| çB- M?QM; imv i F?¬M; ^aM? ?QlM;
G,M; hB m i`QÈ+ F?B tm'i T?€i ç½ /†M /Á M;QlB # M HB M KBM? i?€M? çB M- K
?Ov ?Q¢B i?U+ p"i î ç•v- M m F?¬M; b) #`WM; J°M; >mv M t2K` F ç`+?X

*"M; iB M p"Q i`QM; i?b ?ÆB i?î iU M?B M +"M; /"v ç†+X æ´B H"K K i°+ #bM? i?Q
i? M"v b) M?`M F?¬M; çQÈ+ ç°M; i?OX L?QM; H-M M"v iB M ç M- +| i? M|B ç m
+?9M; çQÆM; M?B M +| #B M T?€T +O KbM?X Pi` i?b i¢K i?lB F?¬M; tm'i ?B M

G,M; hB m F?¬M; +| w ç`M? H"K +€B ;b i`QM; `WM; J°M; >mv MX J°i H" pb ?S ?
J†+ /M K i°+ p" M?•M HQ¢B H" iY ç`+?- M?QM; i`QM; H`+? bY- ? B # M /QÈB ibM
iB M ?"M? ;B Q /`+?- Qi M?'i i?b +?Q iÈB #•v ;Bì F?¬M; +| # M M"Q i?'i ?S X J°

GQM; >¢Q h?–M ? i bS+ p mB KWM; - K'v #QÊ+ ç½ +?¢v p"Q i`QM; h?€T o oM? >^M;
#¼M ?¼ ç m H" i`QM; i`¢M; i?€B i®i M?'i iB M p"QX Í MÆB i`"M M;"T ?ÆB i?Î iY
M; QÌB bÊK +| +?9i M|M; p°BX h?'v GQM; >¢Q h?–M t m'i ?B M- çQÆM; M?B M H"
óæ¢B + - i?"M? \ô hQ J½ hB M p°B p" M; ?ÄBX
GQM; >¢Q h?–M ;"i ç–m- M|BX
ó*?„+ H" F?–M; +| p'M ç - +?d H" i`QM; H9+ i`mv M i®M; +–M i iB m ? Q F?–M;
M; QÌB iB M ?"M? i`mv M i®M; - +| H) b) + "M; iB m ? Q M?B m i? KX h i`QÊ+ iB M
i H"TiS+ [m ç|Xô
h?ÌB ;B M F?–M; çÊB M; QÌBX *?„+ H" ç€K M; QÌB i`QM; J°M; >mv M h?B M æQÌM;
ç°M; - F?–M; K m +?9i- +?d bÊ b) +?"K i vX .M b Q HBM? H– +?d +| M?B m ç|– F?
HB M i?Ä K½M `²BX
E?Q M? +?•M M;²B t m®M; - GQM; >¢Q h?–M KÎ ? i iBM? i?–M HU+ - K m +?| M; ?²
M?Q H" H'v i m pB +O ?„M- F?–M; +| L?½ æbM? i`Ê ;B9T- T?ªB K'i K°i iB M; ç²M; i
iB m ? QX
óhÈB ç•v- G•K >•K- ç2K æ¢B >²B GBM? æ M çQ i K°i QiX h F?–M; #B i K M; +€-
iB m ? Q M?B m Qi HBM? HU+Xô
L?"M H'v æ¢B >²B GBM? æ M G•K >•K çQ - GQM; >¢Q h?–M /šM i?2Q ç²M; #¢M çB
iS+ T?€i ç°M; i`mv M i®M; X
æ9M; M?Q ?„M ç½ /U çQ€M- Km®M i`mv M i®M; i`Î H¢B +kM; F?| F?, M M?Q p"v- i
/MM; b€m pB M æ¢B >²B GBM? æ M- ?ÆM M[iB m ? Q HBM? HU+ ;–M M?Q +¢M
[m M; K M; p" M; # Q T?O i`mv M i®M; çBX
Zm M; K M; +?Êi H|2- F?–M; F?Q M²M; ç"K K" K€i K +?Êi "T p"Q K†i- F?B M K†B
ç°M; X
óLÆB M"v +?QM? H" J°M; >mv M h?B M æQÌM; \ h?"i ç T [m€5ô h`–M M? L?B p K
GQM; >¢Q h?–M M|BX
óæB i?2Q i - +?9M; i T?ªB H"TiS+ çB i bK HBM? H– ?B M i¢B ?ÆB Km°M +?9i- ?
L|B tQM; - ?„M i?"K +?Q F?–M; M; ?d M; ÆB ?²B T?K+ HBM? HU+ - H"TiS+ /šM i?2Q
?QÊM; K m +?®M; iB M iÊBX *MM; H9+ ç|– Zm M; M; mv M i® iBM? HBM? L?½ æb
?„M ?²B HBM? HU+X
h`QM; ?Q" M +ªM? J°M; >mv M h?B M æQÌM; - i®+ ç° ?²B T?K+ HBM? HU+ +O ?„M
+ "M; M?B mX +| :B B æB m o oM? >^M; p" L?½ æbM? i€+ /KM; - i? K p"Q HBM? F?
+–M M; ?d M; ÆBX .M b Q ?„M +?d iB m ? Q HBM? HU+ - iBM? i?–M M?Q +k /²B /"Q
GQM; >¢Q h?–M +?¼M T?QÆM; ?QÊM; M"v H" ç½ iQM? iQ€M i d KdX "ÎB p b H9+ i`C
F?„+ ;?B M?Ê i?m°+ iQM? +O M?B m HBM? H– M?Q p"v H" F?–M; i? M"QX L?QM
çB +O ç b® HBM? H–X G9+ M"v ?„M i m v M +?¼M +?QM? H" MÆB HBM? H– # v
F?QªM; +€+? F?–M; HÈM- F?B M ?¼ +| F?ª M, M; i bK FB K + "M; M?B m HBM? H–X
GQM; >¢Q h?–M T?€i ?B M- F?B ç²M; #¢M i?2Q KbM? iÊB ç•v- K†B M; QÌB ?¼ #
[m M; +–m t M?X h?U+ ?B M M?B M- M m Í ç•v çQÊ+ ç M HBM? H– Km®M /MM;
K¼B M; QÌB çB H" F?–M; i? M"QX
G, M; hB m iWM; M|B +?Q ?„M- M m i?"i ;†T T?ªB M; mv ?B K- +| i? /U p"Q J°M; >
L?QM; M m H" Î# M i`QM; çQÊ+ ç M HBM? H– `²B- J°M; >mv M #ªQ i?¢+? K'i çB ?
ç M HBM? H– iQÆM; çQÆM; pÊB ?Q" M i?"M? HB M i?–M; +MM; J°M; >mv M h?–
M?"M F?ªQ M; ?B K +O J°M; >mv M h?–M æB M KÊB +| i? `ÌB çB MÆB M"vX
GQM; >¢Q h?–M +kM; iWM; bmv M; ?o p'M ç M"vX L m +m®B +MM; K¼B M; QÌB ç
F?ªQ M; ?B K- M?Q p"v i`QÊ+ F?B `ÌB F?ÄB J°M; >mv M h?–M æB M b) i`mv M i®

L;Q`B K i°+ +| +Q`M; ;B^ HB M KBM? i?€M? çB M i`¬M; +?WM;- +?9M; F?¬M; /€
>mv M h?¬M æB MX .U i?2Q G,M; hB m; B ;B ç½ M|B- J°M; >mv M h?¬M æB M
F?€ M; ?B K F?„+X L,K ç| iWM; +| K°i +Q`M; ;B^ +Ym ;B B b m w i M[ +? i i`QM; M`
F?¬M; ç9M; pW H9+ `B F?ÄBX

hmv H9+ M`v F?¬M; +| h?^B L?B # M +¢M?- M?QM; b€m M; Q`B M?Q +k ;B[p[M; i`M`
GQM; >¢Q h?¬M ç^M; i`QÊ+- hQ J½ hB M- oQÆM; L;mv M L;mv M Î? B # MX G•K
+?QM? ;B[- >`M ok çQ¢M ?`mX

J°M; >mv M h?B M æQ`M; i?`i +| i? M|B H` i?B M çQ`M; M?•M ;B MX æB [m +?`
HQ¢B i?U+ p`i [mw ?B KX G•K >•K i?dM? i?Q^M; F m K¼B M; Q`B /WM; #QÊ+- M;„i
v M?“M #B iX L?bM v K†i K`v ?ÈM ?Î- ?B M M?B M i?m ?Q¢+? pW HÁM; ç T wX

GQM; >¢Q h?¬M i m v i F?¬M; i?9+ ;BK+ vX æ®B pÈB ç²M; #¢M K` M|B- H¬M M`v
æQ`M; çB m i?S M?`i +?QM? H` #^Q ç^K K¼B M; Q`B #bM? M i`Î p - +| i`K +°i M`v
çQÊ+ K°i Qi HÊB Q+?X æ€K i?^Q /QÊ+ H` +| i? i`U+ iB T ç¢i çQÊ+- /o M?B M T?^
H¬- +€B ç| T?^B t2K p`M F?QX

J¼B M; Q`B +S i? çB çB M; WM; M; WM; - M?„K i`9M; K°i T?QÆM; ?QÈM; - iB T iK+

h`QM; J°M; >mv M h?B M æQ`M; [m^ i?“i F?¬M; i? # vX *?Q /M H` L?½ æbM? +| i?
?Q`M +^M? i`QM; M`v- # v + Q M?`i +?d iÈB M,K Kûi i?b #` i`|B #m°+ `ÆB t m®M; X

L?QM; +| M| i²M i¢B i`Ê ;B9T `i HÈM +?Q GQM; >¢Q h?¬MX a m F?B iÈB ç•v- M,M
+Q`M; ?| ç¬B +?9iX Pi M?`i i?b hK GBM? [m M; ?Q`M bQ pÈB #bM? i?Q`M; ?B m
KQ`B T?9i- GQM; >¢Q h?¬M iB m ? Q HBM? HU+ ç½ #` b m M; i`Î H¢B ? iX

>ÆM M[i?¬M; [m L?½ æbM?- GQM; >¢Q h?¬M +^K ;B€+ i,M; ;'T K'v H¬M- +| i?
HU+ / Q ç°M; i`QM; T?¢K pB çQ`M; FQM? p`B +•v b®X

h?U+ p`i F€ /` i`•M [mw- +ÁM +| K°i /ÁM; b m®B M?Ä K€i H¢M? t m v M [m i`QM; `W
?ÆB MQÊ+- +?Q K¼B M; Q`B +^K ;B€+ K¬M; HmM; tBM? ç TX >ÆB MQÊ+ ç| F?¬M
K` H` +?•M +?QM? M;mv M i® i? HÄM; i?m¬M i`M?X >ÆB MQÊ+ [m M; ? H` p`M; i
+| i?Ov ? H` K`m t M? #B + M?¢i- i?´ ? H` +? M? M?¢iX L;šm M?B M +ÁM +| i? i
+€+ i?m°+ iQM?X hU M?Q ^Q K°M; - ? i bS+ ç°M; HÁM; M; Q`BX

h€+ ;B^, æQ`M; :B h K h?B m

jRjX *?QÆM; Ryd, J°M; >mv M h?B M æQ`M; UkV

.`+? ;B^, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

>ÆM M[M m çB p`Q ?ÆB MQÊ+ +| i?m°+ iQM? ;B®M; KbM?- M?Q p`v b) +^K ;B€+
HBM? HU+ F`+? HB i / Q ç°M; - i?“K +?Q +ÁM +| ?B m [m^ i,M; + QX E?B M M; Q`B
Hmv MX

æ€M; iB +- ?ÆB MQÊ+ H` b) # v- Km®M M;²B t m®M; ?'T i?m b) `i F?| F?,MX

*?d +| GQM; >¢Q h?¬M H` M;Q¢B H - #ÎB p b ?„M +,M #^M F?¬M; +-M iU ?'T i?m +
MQÊ+ K`m p`M; M?¢i [m M; i?m°+ iQM? i`U+ iB T ?'T i?mX L| ç½ ?'T i?m # çQ`M ?
#^M i?•M i? ;¬M i?U+ +?`i ?| [m M; K M; p`M; `U+ `Ð M²M; ç`K iQ+? b9+- [m M;
F?¬M; M;WM; i?¬M; [m M| p` F? QÊ+ pÈB GQM; >¢Q h?¬M i`mv M p`Q M; Q`B ?„M
T?€i ?B M- /QÈB i b M? ?m®M; M?Q p`v- HBM? HU+ +O KbM? M?QM; H¢B i?`B i?`
iQM? `i M? M? M?QM; bQ pÈB i m Hmv M #bM? i?Q`M; i?b K m `i M?B mX

æ€M; iB +- J°M; >mv M h?B M æQÌM; i` ,K M ,K KÎ` K°i H-M- i?ÎB ;B M KÎ` +?d +
+| i? im Hmv M i`QM; ?Q`M +aM? M`v- iBM iQÌM; F?¬M; iÈB K°i M ,K ? „M b) i`MM
JhZ @ " MHQM; Xmb

hB TiK+ iB M H M i`QÈ+ - i` M çQÌM; - i•K iB M? K¼B M; QÌB /-M #bM? ioM? i`Î HçB
+a oQÆM; L; mv M L; mv M iQM? ç`M ¬M; +kM; M?`M F?¬M; çQÈ+ F?2M M; ÈB, M m
i? iB M ?`M? i`QM; ?Q`M +aM? M`v- +, M #aM F?¬M; +-M M; ?d M; ÆBX

*€+ K`m ?ÆB MQÈ+ Km¬M ?²M; M; ?bM iQ /QÈB bU T?K i`Ê +O i?U+ p`i [mw ?B K
i? M?bM t - M?QM; +aK ;B€+ i?QaB K€B HçB F?B M M; QÌB Km®M Î HçB ç•v K½B
L?QM; GQM; >çQ h?-M ?B M M?B M F?¬M; +| [mv i ç`M? M`v- F?¬M; T?aB ? „M F?
K`H` #ÎB pb i`QM; HÁM; ? „M +`M; HQ H „M; h?aB L?BX h?aB L?B F?¬M; +MM; ? „M
+| +?9i p „M; p X

æ°i M?B M- GQM; >çQ h?-M içK /WM; #QÈ+ - ` ?B m pÈB ç²M; #çM- K „i M?2Q H
i?K +€B ;b ç|X

óS?Q i`QÈ+ # M i`€B +| HBM? HU+ M²M; ç`K / Q ç°M; - /QÌM; M?Q +| M; QÌB ç M;
i?Y- K¼B M; QÌB +?9 w `M M'T i?•M ?bM? - H`K i?2Q H M? i Xô L|B ç M ç•v- ç€v K
b€i F?Q #, M; H½M?X

æ²M; #çM +O ? „M /U p`Q h?€T ooM? >^M; K`p`Q- K i°+ imv i F?¬M; ? v #B i- +?
; „M; F?¬M; ç +?9M; #B iX L m F?¬M; +?d bÊb) HçB ;ÈB H M +?B M i` M? ;B[HE

"ÎB p`v i`QÈ+ F?B tm'i T?€i- ? „M ç½ M|B pÈB ç²M; #çMX J°i F?B #`K i°+ T?€i ?B
i?O- i?`K +?Q T?aB i`QÈ+ F?B H`v çQÈ+ HBM? H¬Xa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

oQÆM; L; mv M L; mv M çB T?Q i`QÈ+ T?|M; ` K°i Qi HBM? HU+ F?¬M; ;B M M; ,M
>`M ok ç½ i`B m ?Q€M ` h` L?½MX

GQM; >çQ h?-M +aK ;B€+ ` HBM? HU+ v m Èi +| K°i M; `M Kûi- i`çM; i?€B +?B M
HU+- ? „M Qi M?`i +aK ;B€+ çQÈ+ iÈB ? B M; `M KûiX

*`M; iB M iÈB i`QÈ+ i?b +•v +®B +`M; #B M ``K `çT- /-M /-M- i? M?•K +?B M ç'm

GQM; >çQ h?-M H9+ M`v HçB M; WM; #QÈ+ - ` ?B m ç²M; #çM M9T içB +?¶ +?Î H
T?|M; ` Zm M; ok- G K S?M .mM; - HçB +-K H M Zm M; S?çi- ? B i v ? B i? M? F
T?€i ` i? M?•KX hmv ? „M F?¬M; T?aB i?Q+? F?€+?- pšM +| i? H`K çQÈ+ F?®M;
;B'm ?ÆB i?Î +O KbM?X

*`M; iÈB ; -M i?b +aK ;B€+ +O ? „M +`M; `ä `M; - H` Î T?Q i`QÈ+X

h?•M ?bM? +?Êi H|2- GQM; >çQ h?-M K m +?|M; i` Q H M K°i +•v ççB i?KX h`QM;
?B M- +?Q /M H` ç M; H2Q +•v- pQÊi [m M ,K Kûi `²B- i`QM; F?¬M; F?Q ç m +| H
HBM? HU+ +O ? „M HB M iK+ iB m ? QX

*?ŠM; [m ?B M içB ? „M F?¬M; i? [m M i•K M?B m M?Q p`vX æ M M; ¼M +•v i?b M
? „M `®i +m°+ M?bM ç M ? B # M +?B M ç'm H` BX

J°i # M- +?QM? H` i? M? MB M K i°+ #° /€M; /[ iÊM- +| i? M|B H` i`QM; b® KQÌ
;B M #° /€M; F?| t2K M?`iX L?QM; +kM; H` /€M; M; QÌB + Q iQ M?`iX

h?•M + Q ?ÆM # Kûi- b m HQM; +| ç¬B +€M? ç2M- K†i KkB ?mM; /[- + -K K°i i? M
t M?X E?¬M; +-M ?ÄB- p` M`v M?`i ç`M? H` M?•M p`i i`¼M; v m +O •+ J i°+- H-
i°+ iÈB ç•vX

J` ç®B i?O +O ;½- F?¬M; T?aB H` +QÌM; ;Ba M?•M HQçB GB M JBM? h?€M? æB M

J i?9 M`v +kM; + Q iQ +QÌM; i`€M; - F?¬M; M; Ì H` K°i +QM ççB iBM? iBM?X . H
M; QÌB +QÌM; i`€M; ?ÆM +a •+ J - iQ`M i?•M iªM ` [m M; K M; p`M; ç`K- K¶B H-M
i`-K i`¼M; X G9+ i`QÈ+ GQM; >çQ h?-M +aK i?K çQÈ+ HBM? HU+ / Q ç°M; +?O v

G9+ M"v M| iQ" M HU+ KÎ` i?•M ?bM?- /•v /Q pÈB i? M? MB M •+ J F?| T?•M i?„M
" MHQM;Xmb

L?bM [m i?b i?U+ HU+ ? B # M F?¬M; +€+? #B i H„K- i®+ ç° ç m F?¬M; [m € M? M
`i ?mM; ?½M- ?¬m M?Q H" iQ" M ç€M? #W X ok F?Q +O ç¢B iBM? iBM? +?QM? H
+SM; ç®B +SM;X J¶B H¬M p +?¢K ç m T?€i` iB M; b„i i?ûT çKM; M? mX

L?QM; K" /M b Q i?•M i? M| F?¬M; T?ªB pk F?Q +?•M +?QM?- h? M? MB M •+ J p
H¬M +¬M; FQ+? ç m ç H¢B p i i?QÆM; i` M +€M? i v ç¢B iBM? iBM?X

GQM; >¢Q h?¬M M?bM ?Q" M +ªM? tmM; [m M? ?¼- +?Êi ?B m `ä M;mv M M?•M tª
+| K°i Hm²M; b€M; i`„M; M?m ?Á # v i` M F?¬M; i`mM;X æQ" M b€M; M"v HÈM +Ð
bÊ iÆ- KÆ ?² +| i? i?'v i`QM; Hm²M; b€M; +| #®M +€B +?•M M?Ä- [m M; K M; i`„
T?€i` X

GBM? H¬- ?ÆM M[H" HBM? H¬ p¬ i?m°+ iQM? +U+ F€ ?B K i?'vX

*€B ;b H" HBM? H¬ p¬ i?m°+ iQM?\ *?Q pQ /K çÆM ;BªM- h?€M? .šM GBM? G¬ +C
ç|X GBM? H¬ p¬ i?m°+ iQM? H" i`QM; +€+ HBM? H¬ iQM? +?'i ?Á #bM? M?'iX *?
iQM? M"Q ç m +| i? ?'T i?m M|X h?U+ ?B M M?B M- K i°+ H" b m F?B i?'v HBM
iBM? iBM? i?b H" M;QìB i?O ?° HBM? H¬ K" G,M; hB m iWM; M?„+ iÈBX J¶B K°i H
ç€M? +? i?Q†+ çQÊ+ i?O ?° ç²M; w i?b KÈB H'v çB HBM? H¬X >B M M?B M p"MF
i²B- KÈB K°i +?9i ç½ ;†T T?ªB HBM? H¬ KbM? +| i? bY /KM;X æQÆM; M?B M- +
K v- #ÎB pb i¢B ç•v çKM; T?ªB GQM; >¢Q h?¬MX

E?¬M; i`U+ iB T` i v- GQM; >¢Q h?¬M M;QÊ+ H¢B i?Ki HMB- i`Î p +?¶ H9+ i`QÈ
/†M K'v +•m- H¢B [m v p ç¢B i?K FB X

E?¬M; +¬M M|B +€B ;b- ?„M p` L?½ æbM? i•K HBM? iQÆM; i?¬M;X hW KB M; L?
iB M; F?) M; •K tQÈM;X Zm M; K M; p`M; M?m ?Á tmM; [m M? F?¬M; M;WM; F?m
>¢Q h?¬MX

æ•v H" æ¢B >²B S?K+ h?m"i K" +?QM? GQM; >¢Q h?¬M +kM; F?¬M; #B i- H" K T?
?„M F?¬M; +¬M ?¼+ - +?d +¬M L?½ æbM? #B i i?B i`B M H" i®i`²BX

>QÈM; L?½ æbM? ;BÆ M;|M +€B- GQM; >¢Q h?¬M i?•M ?bM? +?Êi H|₂- `®i +m°+

æ°i M?B M i? K K°i M;QìB- K†+ F H" +QìM; i`€M; ç¢B iBM? iBM? ? v H" h? M? M
ç°M; i€+ +¬M; FQ+?X

L; v H9+ ç| - K°i Hm²M; b€M; p`M; H'T H€M? `ÆB i` M M;QìB ç¢B iBM? iBM?X *?Q
L?½ æbM? ç½ ;B9T ?„M +?m`M #` bÆMX

_`i M?B m H9+ - ?`M? ç°M; [m M i`¼M; ?ÆM t HìB M|BX GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; #
HìB KbM? M|B ? v F?¬M; - M?QM; ?„M +| i? /MM; ?`M? ç°M; #B m ç¢i i?•M T?"M ç

æ¢B >²B S?K+ h?m"i `ÆB i` M M;QìB ç¢B iBM? iBM?- #¶M; +?®+ F?B M ç¬B i v
+?|M; F?ûT H¢BX 'K €T K" i?m¬M i`M? [m M; M;mv M i®- F?B M ç¢B iBM? iBM? ç
>¢Q h?¬M #B M M?m ?Á M?B mX

*MM; H9+ ç| - GQM; >¢Q h?¬M p¼i iÈB h? M? MB M •+ J - ç²K b m HQM; KbM? ;B

L;¬M M;[iS +?B ?B M` ?„M iBM iQÎM; ç¢B iBM? iBM?X >„M +kM; iBM `^M; - K i?9
h?B M æQìM; i?O ?° HBM? H¬ b) +| i`Q im - Qi M?'i +?„+ H" #B i KbM? ç M; i`Ê; E

h? M? MB M •+ J F?) ;¬K K°i iB M; - F?¬M; M|B HìB M"Q- [m M; K M; t M? i`¼M; F
i?šM; ?QÈM; GQM; >¢Q h?¬MX

E?Q HQm M|M; +?€v F?B M F?¬M; F?Q tm'i ?B M b|M; ;ÊM p†M p QX GQM; >¢Q h
FB K ;BÆ H M- h?¬M L;U h?mšMX

æBM?5

J°i iB M; -K p M;- [m M; K M; p" M; H' T H€M?- GQM; >¢Q h?-M M?QM; H¢B HMB
?„M i?¬M; [m K°i FQ+? FB +ªK i?K çQÊ+ i?U+ HU+ ç®B i?OX ædM? HK+ ;B BX J
p¢M HBM? HU+X

L?QM; K" ç•v ç®B pÈB GQM; >¢Q h?-M imv i F?¬M; i?"M? p' M ç X GBM? HU+ +?
tªQ p" i?U+ HU+ F?€+ #M ç„TX

Zm M; "€Q h?M H' T H€M? [m M; K M; p" M;X *?•M i`€B GQM; >¢Q h?-M K m +?¡M
+?•M #¶M; ;BŠK K¢M?- +ªM;QÌB iU M?Q KkB i M p¼i ?QÈM; h? M? MB M •+ J X
S?M .mM; ?mv M ?¡ ` i` ,K M;"M çB K b€M; p" M; # Q T?O ç®B T?QÆM;X æQ+? i?
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jR9X *?QÆM; Ryd, J°M; >mv M h?B M æQÌM; UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

Zm M; K M; p" M; +?¡B K„i ?Q" M iQ" M ~M i`QM; Zm M; S?¢i- [m M; K M; +?Êi H¡2-
+?®+ +?B i?"M? ? B- t i [m ? B # M ?„MX L; v b m ç¡- i` M M;QÌB GQM; >¢Q h?
[m M; K M; p" M;- ? B +€M? p" M; b m HQM; #¶M; /MM; bS+ ç" T K°i +€BX "ÎB pb i®
?„M i` M F?¬M; i`mM; +¡ +?9i ?QªQX

h? M? MB M •+ J F?B #` GQM; >¢Q h?-M T?€ ?Ov K°i FQ+? FB i?b`®i +m°+ ?B
F?¬M; TªB / ç®B T?¡- i`QM; iB M; `®M; ;-K- i`¼M; FB K HY t M? ;B®M; M?Q H
S?¢i+O GQM; >¢Q h?-MX

L?QM; H-M M"v ;½ F?¬M; TªB ç`M? M; ,M +?†M +¬M; FQ+? +O Zm M; S?¢i K" H"
*?B m /`B i`¼M; FB K ;-M b€m i?QÈ+- K" Zm M; S?¢i+O GQM; >¢Q h?-M F?¬M;
` - i?U+ ?B M M?B M GQM; >¢Q h?-M b) i`9M; +?B m i`QÈ+X h? M? MB M •+ J ç
KbM? ç°i M?B M v m i? - ;½ H"K` imv M +?¼M +U+ F€ +?QM? t€+X

aU i?U+ H" ;½ F?¬M; i? F?¬M; H"K M?Q p"v- #ÎB pb pW `²B hm G h`ªK GQM; >¢Q
HB i- F?B M ;½ +ªK i?K çQÊ+ M;mv +Æ +U+ HÈMX >ÆM M[GQM; >¢Q h?-M +?ûK
+?Q M M ;½ F?¬M; i? H"K` TªM SM; ;bX

L m M?Q GQM; >¢Q h?-M i`€M? Mû- p"v +¬M; FQ+? +O ?„M b) #` bmv v mX L?QM
i? i?b i`¼M; FB K t M? b) tmv M i?'m [m i?•M i? ?„MX G'v im pB +O h? M? MB
FB K +'T >mv >Q" M;- >mv >Q" M; h?€M? ;B€T F?¬M; i? +?†M çQÊ+X

L?QM; i`QM; K„i GQM; >¢Q h?-M w; B i ç`+? F?¬M; +?9i bmv ;BªKX G Q iÈB i`QÈ
M? M?9M- +ªM;QÌB # v H M F?¬M; bBM? ` ç° H +? M?Ä- iU M?Q K' i çB i`¼M; i
t¬M; +?QM? /B M H¢B #B M i?"M? M; ?B M;X

*?d çÆM ;BªM K°i #B M ?¡ M"v- ç½ F?B M ?„M HQÈi [m KkB FB KX æ°M; i€+ M
i?"M? i`QM; i?ÌB F?„+ K'm +?®iX h? M? i`¼M; FB K +?d t i [m >mv >Q" M; h?€M
b€i- T?€i` K°i +?m¶B i? M? •K +?¡B i BX

S?"T5

"ÎB pb i?•M ?bM? H +? b M; # M- F?B M K°i FB K +O GQM; >¢Q h?-M i`U+ +?d H
#B M ç¬B +?9iX æ•K; B[p` i`Q M;U+ i`€B p" p B i`€BX Zm M; M;mv M i® M²M; ç-
b„+ #ûM M?€v K„i +?mB p"Q i?•M i? ç®B i?OX

ó:` Q55555ô h? M? MB M •+ J `®M; HÈM K°i iB M;- M; v b m ç¡ p` i`Q p B i`€B T
#„M M' H¶ K€m M?Ä +Ð ç-m M;QÌB- M?QM; ;½ +kM; i?W /`T HªQ çªQ HmB ` b m
ç" T- F b€i K†i ç' i HQÈi` t X

"¢Q i¢+ i` M p B ;½ F?¬M; T?ªB /Q GQM; >¢Q h?¬M H"K- K" H" ;½ iU /šM ¸°M; HBM iQM? i`QM; M; QÌBXa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

L;mv M M?•M `i ¸ÆM ;BªMX hm G h?S +O GQM; >¢Q h?¬M ¸•K p"Q +Æ i? ;½- F?¬M; i? M; ,M +ªMX hmv +?d ¸•K i`9M; +?QM? ;B[M;U+ p" #ª p B- M?QM; M m ¸ i€M- Km®M +?¢v i`®M +kM; F?¬M; i? X

*?Q M M- h? M? MB M •+ J ¸®B +?QM? KbM? ¸O i`M M?šMX h?ìB F?„+ K'm +?® i?•M- M' i¢+ p i i?QÆM; - ¸2K HBM? HU+ b„+ #ûM +O hm G h?S ¸~v ` M; Q`B p i ;½ K'i K€m [m€ M?B m- #` i?QÆM; M†M; X L?QM; i`QM; F?QªM; i?ìB ;B M M; „M M?`i i`QÊ+ +?¢v F?ÄB ¸•v `²B iQM? iB TX GBM? H¬ i®i +Ð M"Q +kM; T?ªB +| K¢M

GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ¸m`B i?2Q- F?¬M; T?ªB F?¬M; Km®M K" H" i`mv F?¬M; ¸Q

J°i +?ûK K°i ¸•K- M?bM [m HB M K¢+? ¸ÆM ;BªM- H¢B H" +¬M; FQ+? K¢M? M?`i G h`aK i? K p"Q hm G h?S- iB m ? Q ? i K°i MY HBM? HU+5 J†+ F ?„M +| i?B M ?m®M; M?Q p"v +¬M +| i?ìB ;B M ;BªK t|+ - ¸B m iS+ M°B HBM? HU+ KÊB ¸QÊ+X Z L?½ æbM? ¸½ /U p"Q Zm M; .B m h?B M æ` K m +?|M; i`mv M p"Q i?•M i? ?„M M?Ä tBM? M"v # v # M? #²M; - ? B i v H"K ¸°M; i€+ ¬K M;U+ - K°i Hm²M; b€M; p" M; >¢Q h?¬MXa? `2 #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

aî /o pW ¸®B K†i ¸½ H"K ` imv M +?¼M M?Q p"v- H" GQM; >¢Q h?¬M i`ªB [m bm ` [mv i ¸`M?X h?U+ HU+ h? M? MB M •+ J F?€ H" K¢M?- im pB ¸dM? HK+ ;B BX I GQM; >¢Q h?¬M Km®M i?„M; imv i F?¬M; / /`M; X "îB pb ¸®B T?QÆM; F?¬M; ¸Æ #B m •+ J i°+ ¸ M ¸•v- +| i? i?`v ¸QÊ+ ¸` p` ;½ i`QM; •+ J i°+ - imv i F?¬M; i? #bM? i?QìM; X J°i F?B +MM; ¸®B T?QÆM; i`U+ +?B M +?QM? /B M- GQM; >¢Q h?

L?QM; HB M iK+ bY /KM; hm G h`aK- hm G h?S i?b F?€+X GQM; >¢Q h?¬M ¸°i M F?¬M; +?9i i¢K /WM; T?€i ¸°M; +¬M; FQ+? K¢M? M?`iX S?ªM SM; +O ¸®B T?QÆ K°i FQ+? i`9M; ¸Q+?- i`U+ iB T i`M i?QÆM; ¸®B i?OX

G9+ M"v i`QM; HÁM; h? M? MB M •+ J +U+ F€ #m²M #U+ - ;½ i?"K +?Q F?¬M; `ä p"Q i v GQM; >¢Q h?¬MX

S?•M ©M? EQ+? +O ;½ H" F„ M,M; +¬M; FQ+? F?€ K¢M?- +| i? M|B H" +¬M; T?Á #` hm G h`aK T?€ ?OvX a m ¸| hm G h?S F?B M; ½ i`€M? +kM; i`®M F?¬M; i?Q€i H +O GQM; >¢Q h?¬M- K°i +?B m H"K ;½ #` i?QÆM; X

:½ ``i iS+ ;B" M- M?QM; i`QM; HÁM; pšM i? M? idM?- b m F?B i`¼M; i?QÆM; - i`Q ?"M M"v T?ªB +ÁM b®M; KÊB #€Q ¸QÊ+X

J„i i?`v h? M? MB M •+ J b„T ~M p"Q i`QM; `WM; - M; v H9+ ¸| - ;½ +?d +ªK i?`v K° K†iX J°i ¸Q" M [m M; +¬m iQ HÈM H'T H€M? [m M; K M; p" M; +?|B K„i # v ¸ MX

*¬M; FQ+? ¸ M [m€ ¸°i M?B M- ?ÆM M[i? F?¬M; i? ¸ÐX

E?QªM? F?„+ b®M; +ÁM- h? M? MB M •+ J +kM; #°+ T?€i ` i`i +ª iB K M,M; - ? B ;B M; `°M; ¸ M KS+ i" M +MM; - M?ì HU+ +ªM F?¬M; F?Q ;B9T KbM? ;BªK #Èi i? t- T?ªB M?9M i` M [m M; +¬m- KQÈM HU+ MûX

S? M?5

J°i iB M; i`-K ¸K+ p M; H M- [m M; +¬m i?2Q iB M; `ÆB tm®M; ¸`iX L?QM; i?•M i tûQ +kM; F`+? HB i`mM H M- ¸MB T?ªB +O ;½ #¶M; +?®+ K'i ¸B +ªK ;B€+X S?`M >Q" M i? K p"Q Zm M; *?B æ½M; .¢M; - H" / /`M; M; ,M +ªM b Q\ >m®M; +?B ;½ +Á

J°i ¸Q" M b€M; #¢+ M²M; ¸"K ;¬M M?Q H" ¸€M? ?QÈM; i?•M i? ;½X G¬M M"v ;½ F? :½ +„M +?†i` ,M; - i`¼M; FB K i`QM; i v +?ûK ` - ¸²M; i?ìB K°i M; KK K€m ¸2M T?m t M? i` M i? M? FB K +`M; #MM; +?€v- +SM; `„M +?ûK [m M; K M; #¢+- M?QM; K" iû tm®M; ¸`iX

hmv i F?¬M; i? M; WM; - M m F?¬M; b) +? i +? „+X h? M? MB M •+ J i`QM; HÁM; - F? „+ b„T`ÆB tm®M; ç'i- M; QÌB ; ½ tQ v M; QÊ+ - +? •M i`€B K¢M? ç¢T K†i ç'i- i?9+ : -M M?Q H` p†M M; QÌB- ? B +€M? b m HQM; iQ`M HU+ p¶- HBM? HU+ i`QM; M; Q`ÎB pb /MM; bS+ [m€ K¢M?- p i i?QÆM; HÈM i` M p B i`Q` K€m ç2M +m²M +m°M i?ÌB ;B M M; ?o M?B mX

S?Ki

h` M F?¬M; i`mM; - h? M? MB M •+ J H¢B T?mM` K°i #9M; K€m ç2M- i?•M i? ; ½ #B M ?| X æ¬B K„i #¶M; #B M K`m çÄ K€m- +Æ #„T iQ`M i?•M #¶M; T?bM? H M- p FBM? M; QÌB F?ûT H¢BX L; mv M #ªM ; ½ +| p +¢M FB i bS+ HU+ H¢B #¶M; /QM; # i, M; + QX

J h?¬M :BªB h? æ¢B S?€TX E„ M, M; ?mv i K¢+? +O K i°+X

J°i çQ`M ?Ä /B K F?¬H •m iQ HÈM #¶M; +?®+ tm'i ?B M- K°i FQ+? iQ+? b9+ ç½ H #®M M; „MX J¢M? p +?¢K p`Q i?•M i? h? M? MB M •+ J X

hB M; ; -K`9 +?|B i B H`K J°M; >mv M h?B M æQÌM; ?ÆB +?`M ç°M; X >bM?ªM? æQ`M b®? B KQÆB K®i +`T ?B m`mM; ç°M; tm'i ?B MX E?¬M; M; ìh? M? MB M •*?9 h?m"i G•K >•K T?€i` - i®+ ç°i?•M i? F?¬M; ;BªK M; QÊ+ H¢B i, M; M? M?- t i #v , JhZ @ " MHQM; Xmb

J h?¬M :BªB h? æ¢B S?€T +| i? i`QM; M?€v K„i ûT F?¬iB K HU+ M; QÌB bY /KM bS+ b®M; p` HBM? ?²M- i¢K i?ÌB #MM; M´ HU+ HQÊM; +QÌM; ç¢BX

E?B #` i`¼M; i?QÆM; - H¢B ç®B /B M M?B m +QÌM; ç`+? M?Q p"v- h? M? MB M •+ M[ X ob Km®M b®M; - ; ½ i?`^`M; bY /KM; J h?¬M :BªB h? æ¢B S?€T- b m ç| b) L M #B i- K°i H-M bY /KM; F„ M, M; M`v- Qi M?'i K'i # M, K KÊB ?²B T?K+ M; mv M h? æ¢B S?€T M`v- i`QM; K i°+ +kM; +?d +| M; QÌB i?W F ?mv i K¢+? i`U+ ? +O h?¬M KÊB +| çQÊ+X h?•M T?"M +O h? M? MB M •+ J ç½ ?ûH°X

J°i #|M; M; QÌB H'T H€M? €M? p`M; FB M [mv i +?†M çQÌM; ; ½X h?€M? Zm M; h h?mšMX

*MM; H9+ ç| - ? B iB M; `²M; M; •K iQ`ä p M; b m HQM; h? M? MB M •+ J X h`¼M; H M- M?QM; +| HU+ HQÊM; ç†+ #B i F?B M ; ½ F?¬M; i? tQ v M; QÌB- i?•M i? F? S?ªM s¢ h?mšM ""B +O >"M okX

_ -K5

>"M ok bY /KM; h?¬M L; U h?mšM M?QM; pšM #` ç€M? p, M; X \*MM; H9+ ç| - M, M; p`M; p` t M? K¢M? çKM; p`Q M; QÌB h? M? MB M •+ J X

>ûi i?ªK K°i iB M; - i`QM; K„i h? M? MB M •+ J tm'i ?B M imv i p¼M; X \*kM; F?Q +O ; ½ H`v i®+ ç° FBM? M; QÌB i, M; p¼i- i`QM; ;B•v H€i ç½ ç°i T?€i +U+ ?¢M K°i M; mv M #ªM +O ; ½ F?¬M; çÆM ;BªM H` çdM? HK+ ;B B- F?B iÊB ç•v ç½ +® w €T

L?QM; H9+ HBM? HU+ ; ½ ç°i T?€ K°i p¢M- Km®M i`€M? i?Q€i i`|B #m°+ +O Zm J°M; >mv M h?B M æQÌM; ç°i M?B M tm'i ?B M F?Q i? +U+ F€ mv M; ?B KX L; v HÈM #¶M; iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M; - ç" T p`Q M; QÌB ; ½X

•K` -K5

h? M? MB M •+ J i?•M i? #` ç" T tm®M; ç'i- M; v b m ç| iB M; ç€M? ;B| H®+ #½ Q M; QÌB ; ½X hB M; tQÆM; MSi ; ½v p` K€m #„M imM; i|2- +ªM? iQÊM; +U+ F€ K€m K

h?•M ?bM? #¶M; M?B M`ÆB tm®M; FB +?QM? H` ç¢B iBM? iBM? H9+ i`QÊ+ +MM M`v M| tm'i ?B M #B M ?| FBM? M; QÌBX *| i? i?`v`ä`M; - i`QM; F?¬M; F?Q bQ K`m p`M; ?ÆB MQÊ+ `| i p`Q M; QÌB M|X L; mv M #ªM i?•M i? M| ç½ ``i iQ HÈM- M i`QÎM; - i`QM; +?ÊT K„i ç½ #B M i?"M? + Q iÊB KQÌB KûiX J` /QÊB +?•M M| - h? M iB M; ç°M; X

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

jR8X *?QÆM; Ry3, oQÆM; JB M h`mv M h?W o` h? h?•M GBM? G

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?–M p` ç²M; #¢M iK i" T H¢B- ç½ F?¬M; +–M ?¼ ` i v M[X JÈB `²B i?
i`®M i?Q€i- GQM; >¢Q h?–M /MM; h?€M? .šM GBM? G¬ H¬B FûQ +¬M; FQ+? +O ;
>"M ok- ç²M; i?ÌB T?†M; i?Q+? ` Zm M; ok aQM; GQM; .šMX

J„i i?`v h? M? MB M •+ J F?¬M; i? i`€M? i?Q€i- i`QM; H9+ p°B p`M; ç½ T?€ i M T
i? KbM?X GBM? HU+ ;½ i,M; p¼i /šM ç M ç¢B iBM? iBM? #¢Q T?€iX

æ²M; #¢M çSM; # M +¢M? GQM; >¢Q h?–M- G•K >•K ç€ H¬M; M?2Q K°i +€B- M?b
b[F?¬M; t X

GQM; >¢Q h?–M M? H„+ ç–m- w #ªQ ç²M; #¢M çWM; ?`M? ç°M; i?B m bmv M; ?oX
H` K°i +?mv M- Km®M H`v ç M HBM? H¬ H¢B H` +?mv M F?€+X G9+ M`v ç¢B iBM
+`T ?¼ F?¬M; i? ç®B F?€M; X G9+ M`v çB çKM; HBM? H¬ F?¬M; T?ªB w ? vX

>"M ok M?Ä ;B¼M; M†BX

ós2K ` i M K i°+ ç† H` €T+? im pB #ªM i?•M KÈB iB M p`Q MÆB M`v çQÊ+X :½ iQ
J°M; >mv M h?B M æQÌM; - KÈB /šM ç M i`"M #B M ?† M`vX h?U+ HU+ ç¢B iBM? i

GQM; >¢Q h?–M M†BX

óJ h?–M :BªB h? æ¢B S?€T- bÊ `^M; h? M? MB M •+ J M`v H` M; QÌB i?W F +O
J Zm•M *?O- h€i J *Æ L¢T J h?–MX E?¬M; M; ?o ç M- H–M M`v +?9M; i çQÊ+ H
" MHQM;Xmb

G•K >•K p K†i ?®B iB + M†BX

óæ€M; iB + +m®B +MM; ç€M? +? i F?¬M; T?ªB +?9M; i X L m i M?È F?¬M; H–K
i?–M- çQÊ+ i?QÌM; iÈB KQÌB p¢M +¬M; ?m•M5ô

oQÆM; L;mv M L;mv M M†BX

óh?Ä K½M çB +? - M m +† çQÊ+ HBM? H¬- K` F?¬M; +?d K°i +€B- i?b KQÌB p¢M
ç¢B iBM? iBM? F?¬M; / ç®B T?†- +?9M; i +† M M +?¢v F?¬M; \ô

GQM; >¢Q h?–M H„+ ç–m- M†BX

óE?¬M; +–M- çÊB t2KX *?d +–M +?9M; i F?¬M; +† ?`M? ç°M; - Qi ` M† b) F?¬M; i
ªK ;B€+ +O ?„M `i HBM? KšM- ?m®M; +?B i`QM; F?¬M; ;B M J°M; >mv M +ÁM
G9+ i`QÊ+ F?B ?„M +¬M; FQ+? h? M? MB M •+ J - Hm¬M +ªK i?K b m HQM; ç¢B i
>²B S?K+ h?m"i +?[i`- ç¢B iBM? iBM? i?€B ç°`i ¬M ?Á pÈB ?„M- F?¬M; +† ç`+
æ¢B iBM? iBM? ç€M? K`v T?9i ç²M; ?² KÈB +?"K `½B M; WM; H¢BX E?B M† `ÌB F?
•+ J ç½ F?¬M; i?`M? ?bM? /¢M; X

"M i v iQ +O ç¢B iBM? iBM? [m`v i`QM; ç®M; i?`i- /QÌM; M?Q #„i i`9M; +€B ;b- b
ç€K GQM; >¢Q h?–MX

E?¬M; i? F?¬M; M†B- H9+ M`v i?•M i? M† i?"i [m€ iQ HÈMX æ€K GQM; >¢Q h?–M
i`Î i?"M? M'K HMMX

Pi M?`i iQÆM; çQÆM; pÈB +QÌM; ;Bª #€i ;B B5 >ÆM M[ +† H) H` i`bM? ç° çdM? #
T?€ ?Ov [mv i„+- ç¢B iBM? iBM? F?¬M; M; Ì #B M K¢M? M?Q p"vX

æ®B /B M K°i K i?9 M?Q i? - M|B F?¬M; F?~M i`QÆM; H` F?¬M; i? M`QX L?QM;
#QÊ+- M; QÊ+ H¢B iB M iÊB ¢¢B iBM? iBM?X Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æ
i` M p B GQM; >¢Q h?¬MX F?¬M; i? F?¬M; M|B- i`QM; J°M; >mv M h?B M æQìM
MQÊ+X h`QM; i?ìB ;B M M;„M M;OB- GQM; >¢Q h?¬M iB m ? Q HBM? HU+ ¢½ ?Q`
F?OM; +Ð M`Q\

æ¢B iBM? iBM? +?“K`½B F?QK M; QìB- ? B +?B i`QÊ+ iQ F?Ä2 ¢KM; Kti ¢'i- i`Q
?B M`Xa?`2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L; v H9+ M`v- L?½ æbM? ¢°i M?B M # v H M ¢SM; i¢B KkB ¢¢B iBM? iBM?X >bM?
iBM? iBM? #ÎB pb Km®M i`¬M; i?'v M| K`i`ÁM; K„i HB +tm®M;X > B +QM M;QÆB
;B[- M?bM +| +?9i iS+ +QìBX

h`QM; KB M; L?½ æbM? T?€i` K°i +?m¶B i? M? •K i? M? i?9v- ¢| H` M;¬M M;[i?
>B M M?B M ¢¢B iBM? iBM? #ÎB pb ? B K„i M?bM K°i ¢B K K` +| +?9i F?¬M; i?QªB
iMv i?2Q # v H MX

*MM; H9+ ¢| - i?•M i? F?´M; H² +O ¢¢B iBM? iBM? #„i ¢¬m i?m M?Ä H¢BX >ÆB M
` - +?d +?®+ H€i b m M| ¢½ #B M i`Î H¢B FQ+? +Ð H9+ i`QÊ+- €T HU+ ¢2K ¢ M +?
¢| ;BªK #ÊiX

L| +?“K`½B ¢B iÊB i`QÊ+ Kti GQM; >¢Q h?¬M- ? B i v M? #9M;- K°i ¢Q`M t M? ¢
h?¬MX

GQM; >¢Q h?¬M #ªM M,M; M•M; H M #„i H`v- FBM? M;¢+ T?€i ?B M- ¢| H` F?®B K
E?®B K iBM? M`v ?bM? /¢M; `i F€ [m€B- ?bM? pQÆM; KB MX hQ`M i?•M K`m ¢2
HY t M?X >B M M?B M ¢•v +?QM? H` ¢¢B iBM? iBM? iW i`QM; i?•M i? h? M? MB
óæ•v H` ô GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+ M?bM K iBM? i`QM; i vX

G•K >•K ¢½ #QÊ+ p°B iÊB # M +¢M? ?„MX u ?B m #B i K`v i?S [mw ?B K F€ H¢M?
óoQÆM; KB M i`mv M i?W X E?¬M; b B- i M M`v M?`i ¢`M? H` M;QìB i?W F +O •
L¢TX *?d +| b m F?B K i?¬M +? i- KÊB tm'i ?B M HQ¢B K iBM? ¢†+ #B i pQÆM
M;QìB i?W F K i?¬M +kM; b) +| H9+ tm'i ?B MX >mv i i?®M; +`M; i?m¬M F?B
+`M; + Q- F?ª M,M; +| pQÆM; KB M i`mv M i?W +kM; +`M; + QX *?9M; i M?ti ¢C
M`v i?¬B- F?¬M; +?d H` KQìB p¢M +¬M; ?m•M5 L;?2 M|B /MM; pQÆM; KB M i`mv
i` M; #`pk F?Q- +| i? i,M; mv HU+ K°i +`TX æ€M; iB +- ¢¢B + F?¬M; /MM; ¢QÊ+
+O K i°+ +?d M;QìB F?¬M; +| i?m°+ iQM? [m M; KBM? KÊB bY /KM; ¢QÊ+X L m F
b) #`T?ªM i€+ /KM;Xô

GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB bmv M;?o K°i H9+- M|BX

óh?S M`v +?Q M;QÆB- /MM; i` M >Ä hBM? h`QÊM; +O M;QÆB ¢BX G€i i`Î p +?9
ó \ô G•K >•K M;~M`X óæ¢B + - i? M`v F?¬M; i®i H„K ¢•m- pšM H` i`Î H¢B ¢`B +-
GQM; >¢Q h?¬M #`i +QìB M|BX

óa Q M;QÆB F?¬M; iQM? iQ€M t2K- M;QÆB H` i?¬M i`B ¢°B +?9M; i - +?9M; i F
*ÁM F?¬M; T?ªB H` i,M; + Q i?U+ HU+\ h?S M`v M m ¢½ H` #ªQ #®B [mw ?B K- +| i
i - i?b ¢`B +-M; ?m•M H`K +€B ;bX h`QM; ¢°B +?9M; i - ¢QÊ+ ¢ M ¢² i®i i?Q+? ?Ê
[mv i„+ +Æ #ªM M?`iXô

L|B tQM; +•m ¢| - ?„M +?mv M ?QîM; ¢¢B iBM? iBM?- ?ÆB F?QK M;QìB M|BX

óªK i¢ M;QÆB- M;QìB #¢M i`QM; `WM;Xô

æ¢B iBM? iBM? ?QÊM; GQM; >¢Q h?¬M T?€i` iB M; ;¬K- ¢°i M?B M M•M; i v H
i`QÊ+ Kti GQM; >¢Q h?¬MX

GQM; >ϕQ h?–M M;~M` - F?¬M; #B i M| ϕ`M? H`K ;bX L?½ æbM? HϕB # v iÈB- ϕ;
h?–M ϕ†i p`Q M;|M i v ϕϕB iBM? iBM?X

"¶M; +?®+ K°i Hm²M; HBM? HU+ [m€B /` iW M;|M i v iQ +O ϕϕB iBM? iBM? i`mv M
h` M M;QìB GQM; >ϕQ h?–M iªM` K°i i–M; b€M; p`M; K¬M; HmM;- K` M;QìB ϕϕB
[m M; K M; p`M; +? M?X

*?®+ H€i b m- +QM M;QÆB ϕϕB iBM? iBM? /–M ?B M` p`B T?–M FBM? M;ϕ+X *?
#QÊ+ ϕ°i M?B M ϕSM; i?ŠM; H M- ? B i v ϕ`K H²M; M;U+- T?€i` iB M; `®M; ?MM
HBM? H¬i`„M; b[ i`2Q H M +?ϕ+ +•v F?¬M; t - KÎKB M; T?mM K°i p–M; b€M; p`M
GBM? H¬ # v ?QÈM; GQM; >ϕQ h?–M- M;WM; HϕB i`QÊ+ K†i ?„MX

æϕB iBM? iBM? ϕ°i M?B M tQ v M;QìB- +?ϕv ?QÈM; t t,KX *´ ?¼M; M| F?¬M; M;W
F?¬M; i? X

óL| ϕ2K HBM? H¬ +?Q +?9M; i \ô hQ J½ hB M ;B”i KbM? ?ÄBX

GQM; >ϕQ h?–M ;”i ϕ–mX

ó*?„+ H` p”vX G,M; ;B ;B iWM; M|B- H–M ϕ–m iB M F?ªQ M;?B K i`QM; J°M; >m
HBM? H¬ i?b +| ? B HQϕBX J°i HQϕB H` ;B®M; ?B M ;Bì- K i?9 i?O ?° + K i•K ib
HBM? H¬X GQϕB F?€+ i?b /U p`Q ;B i +?|+X > B +€+? M`v imv ϕ m +| i? ϕϕi ϕQÊ
H`v i`QM; ?Á #bM?- b) ϕQÊ+ F?¬M; ;B M J°M; >mv M +?B m +®- F?B`ìB ϕB ;†T F
J` H`v +€+? ;B i +?|+ ϕQÊ+ HBM? H¬- b) #` F?ªQ M;?B K F?| F?,M ?ÆM M?B m- #
+kM; H` M?Q i? Xô

hQ J½ hB M ;”i ϕ–mX

óæϕB + - p”v +”m K m /mM; ?ÊT`²B ϕB iB TX *?9M; i HϕB ibK t2K +ÁM +| +€B F?
J`v M;QìB F?€+ ϕQÆM; M?B M ϕ m ϕ²M; wX GQM; >ϕQ h?–M Î i`QM; ϕ°B H` i`K +°
H` p¬ i?m°+ iQM?- ?„M +| i? i`U+ iB T bY /KM;- ϕQÆM; M?B M T?ªB Qm iB M ?„M
GQM; >ϕQ h?–M H„+ ϕ–m M|BX

óJÈB`²B i ϕ½ M|B- #ªQ p”i i?Q+? ?ÊT T?ªB ϕQ +?Q M;QìB +-M M|X E?¬M; b B-
L?QM; i F?¬M; T?ªB M;QìB i?Q+? ?ÊT M| M?`iX M? L?B- M`M; ϕ M ϕB- ?`T i?m M
óh \ô h`–M M? L?B +?d KkB KbM?- p K†i F?| ?B m M?bM GQM; >ϕQ h?–MX L`M
HBM? H¬ i?S M?`i K¼B M;QìB ϕQÊ+ ϕ M- GQM; >ϕQ h?–M HϕB ϕQ +?Q +¬X

h`–M M? L?B +?ŠM; M?[M; F?¬M; pmB KWM;- M;QÊ+ HϕB +| +?9i F?¬M; + K HÁM
óæQ`M i`QÎM;- +| T?ªB M;QÆB +ªK i?`v i p¬ /KM; M?`i i`QM; ϕ°B- KÈB Km®M i,
i`QÊ+ìô

GQM; >ϕQ h?–M #”i +QìB M|BX

óL`M; M|B HìB M;®+ ;b i? 5 J m ?`T i?m ϕB- ϕ•v H` K M? H M?X h?U+ HU+ +O M
ϕ½ iB M ?|`²B +?SX >¬K ϕ| i +| i?`v M| H†M; H) ?Q`M i?`M? [m€ i`bM? K i?9 H
*?d +–M +| K iBM? i?Q+? ?ÊT- H` M| +| i? T?€i ?mv` +ª i?U+ HU+ K i?9 #€i ;B
GBM? H¬ M`v i?Q+? ?ÊT M`M; M?`i- K m ?`T i?m ϕBX L`M; ?`T i?m tQM; i b) M|E
i?Q+? ?ÊT M`M; M?`iXô

h? M`v h`–M M? L?B KÈB pmB p M?ªv M?| i +?ϕv ϕ M # M +ϕM? GQM; >ϕQ h?–M
hWM; ϕB K b€M; i`„M; iW ? B i v M`M; # v H M- `| i p`Q i`QM; i?Ov iBM? +-mX "¶M
`ϕM; `ÐX smM; [m M? M;QìB h`–M M? L?B +kM; #„i ϕ–m tm`i ?B M K°i Qi HBM? H
ϕ°M;X

h?Ov iBM? +-m +?Êi H|2 [m M; K M;- [m M; K M; i`„M; F?m +? i€M # Q T?O HBM?
M? L?BX

h`-M M? L?B F?m¬M K†i M?Ä tBM? b€M; bO #¶M; +?®+ #B M M;?B K i9+X L`M;
K°i ;B¼i K€m M?Ä i` M HBM? H¬X

"¶M; +?®+ [m M; K M; i`„M; `U+ `Ð #¶M; #MM; M´- # Q T?O +ªM;Q`B h`-M M? L?
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

jReX *?QÆM; Ry3, oQÆM; JB M h`mv M h?W o` h? h?•M GBM? G

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

Zm M; K M; i`„M; imv i F?¬M; K½M? HB i M?QM; `’i ç"K- /QM? ç†+- iU M?Q #,|M
M? L?BX

hQ J½ hB M M;?B M;ì ?ÄBX

óæ¢B + - ç•v H` HBM? H¬ ;b p"v\ E +?Q +?9M; i M;?2 çB5ô

J¶B M;Q`B ç m #B i HBM? H¬- M?[M; F?¬M; TªB B ?B m `ä i’i +ª HBM? H¬X L|B
+?d ?B m p`B HQ¢B HBM? H¬ K` +?S+ M;?B T+O Kbm? +| i? ?’T i?m- p"v H` çO

GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; ;B®M; p"vX >„M iW M?Ä ç½ çB i?2Q T?K i?•M im Hmv M- C
+?Q ?„M M;?2 `’i M?B m çB m HB M [m M HBM? H¬X GQM; >¢Q h?¬M ?¬m M?Q #
ok i?"K +?Q +?mv M K¬M p) i` M? ç ?„M T?•M #B i`äX

E?B M GQM; >¢Q h?¬M ?¼+ i`B i?S+ p M?B m HBM? H¬ H` pb GQM; hBM? ok +| €

h?2Q ¬M; i?b +QM i` B Kbm? imv i F?¬M; çÆM ;BªM +?d ç¢i çQÊ+ p`B +€B HBM?
H¬ /mM; ?ÊTX *?•M +?QM? +Q`M; ç¢B HBM? H¬ F?¬M; çÆM ;BªM H` K°i HQ¢B- K
?ÊT `’i F?| - F?| p¬+MM; - M?QM; K°i F?B i?“M? +¬M; H` +| i? b€M; i¢Q ` HBM? H
mv HU+ +`M; F?¬M; i? T?ÄM; çQ€MX

L m pQ /K çÆM ;BªM- i`QM; b® HBM? H¬ ç½ #B i- K¢M? M?’i çQÆM; M?B M H` C
L?QM; ç•v +?d H` K°i HBM? H¬ K` i?¬BX L m +| M;Q`B +| çQÊ+ HBM? H¬ /mM; ?Ê
Gm•M >²B GBM? G¬X

æQÆM; M?B M ç•v +?d H` pQ /K- bQ b€M? i?b +QB M?Q H` HBM? H¬ /mM; ?ÊT- +
FQ+? pQÊi [m Gm•M >²B GBM? G¬X L m F?¬M; M,K ç| i`mv M i?mv i +QM i` B G
M?Q p"vX

L?QM; +| i? [m ç•v i?’v çQÊ+- HBM? H¬ /mM; ?ÊT i?b K¢M? ?ÆM HBM? H¬ #bM
" MHQM;Xmb

E?B iB M ?`M? /mM; ?ÊT HBM? H¬- F?¬M; TªB +?d +| i? /mM; ?ÊT HQ¢B i?m°+
HQ¢B ?ÆM p¢M M,K F?¬M; M;WM; i?Q M;?B K- ç H¢B K°i b® FBM? M;?B K /mM;
tSM; ç¬B- p` +ªM;Q`B +| çQÊ+ HBM? H¬ TªB +| bS+ K¢M? +Q`M; ç¢B- i? K p`Q k

E?¬M; B /€K M|B Kbm? M?’i ç`M? i?“M? +¬M; /mM; ?ÊT HBM? H¬X L?QM; K†+ F
HBM? H¬ H` +| +Æ ?°B /mM; ?ÊTX

GQM; hBM? ok /¢v +?Q +QM i` B i’i +ª i`B i?S+ HBM? H¬- +?QM? H` ç iQÆM; H B
#` iB M ?`M? /mM; ?ÊT HBM? H¬X

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óGBM? H¬ M`v i M H` h? h?•M GBM? G¬- i?S ?¢M; + Q ?ÆM h?€M? .šM GBM? G¬
+| ?[m ?¢MX "’i +S +?S+ M;B T M`Q ç m +| i? ?’T i?mX a m F?B T?|M; ` h? h?•M
bÎ ?[m #` +¬M; FQ+?- b) pb M;Q`B ç| iQ`M /B M M; ,M +ªM +¬M; FQ+? K°i H¬MX >¢
M;Q`B bÎ ?[mX h? h?•M GBM? G¬+ +| i? iB M ?| i®B ç ? B H¬MX hB M ?| `²E

HU+ +-M; FQ+? ; 'T #®M ?Q†+ ; 'T M,KX M? L?B H"K i`B m ?Q€M bQ- HU+ T?ÁM,
i`QM; +?9M; i - #ªM i?•M H¢B F?-M; #B i K T?€T T?ÁM; M;U M"QX >B M i¢B i¢K
/KM; K T?€T i`B m ?Q€M- +?Q M M i KÈB M|B HBM? H- i?Q+? ?ÉT M" M; 'v M?'i-
i²M i` M +?B M i`QÌM; +O +-Xô

ó>ÆM M[iQM? +?'i h? h?•M GBM? G- M?m ?Á - +?Ì +?9M; i `ÌB F?ÄB ç•v- M|F
K'v F?| F?,MX Zm M i`¼M; H"- h? h?•M GBM? G- +ÁM +| i€+ /KM; F?€+X L m F?
pB- i?b F?B /MM; M| +| i? T?K+ +? F„ M,M; M;QÌB bY /KM; KÈB T?€i ç°M; [m K
H-M `²B- i`QM; K°i M;`v h? h?•M GBM? G- b) K'i çB i€+ /KM;X aBM? GBM? J-M -
i?9 H" iMv +Æ- +| çQÊ+ h? h?•M GBM? G- `²B- iQÆM; çQÆM; pÈB +| çQÊ+ HBM?
?Q€M H" ;'T ? BX E?ª M,M; i`B m ?Q€M ` K i?9 +QÌM; ç¢B b) i,M; M?B mX æÈB
F?®M; +? çQÊ+ aBM? GBM? J-M- +?9M; i Î i` M +?B M i`QÌM; T?ªB /U p`Q F„ M
>"M ok M|BX

óL?QM; K"- M m HBM? H- M"v +?Q +?O M?•M i?b ?B m [mª +kM; ` 'i i®i5 J†+ F H
M,M;- ç m i,M; +QÌM; M,M; HU+ +?B M ç'm +?Q +?O M?•MX >ÆM M[? B M,M; HU+
bS+ [m M i`¼M;Xô

GQM; >¢Q h?-M +QÌB M|BXa? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

óE?-M; b B- i +kM; +| i? /MM;X L?QM; i +ÁM +?Q M|B ? iX h€+ /KM; +O h? h
M?Ä- M?QM; pb b Q i?S ?¢M; F?-M; + Q\ L;mv M M?•M ` 'i çÆM ;BªM- i?ÌB ;B M
Jm®M T?€i ç°M; M,M; HU+ i? i?•M +-M Qi M?'i KQÌB ;B•vX S?€i ç°M; T?K+ +? i
;B i,M; M,K KQÆB T?-M i`,KX L m i /mM; ?ÉT M|- ç®B pÈB i K" M|B F?-M; Q+?
ç°B i Î p` i`Q F?-M; +-M HQ H„M; i?ÌB ;B M bY /KM; HBM? H- M?'iX *?Q M M i K
i?mXô

L;?2 GQM; >¢Q h?-M ;BªB i?Q+?- K¼B M;QÌB ç m i•K T?K+ F?~m T?K+X E?-M; b
?ÉT h`-M M? L?B M?'iX

hQ J½ hB M +QÌB ?b ?b M|BX

óæ¢B + - F?B M"Q ;†T HBM? H- #¢Q HU+ M?'i i?b +?W +?Q i X h i?Q+? M?'i #¢
GQM; >¢Q h?-M +QÌB ? ? M|BX

óo"v T?ªB t2K p"M K v +O +?9M; i X hBM iQÎM; ?B M i¢B ç b® HBM? H- #` M;QÌ
i +| i? çQÊ+ K°i HBM? H- M"v ç½ H" F?-M; m´M; +-M; çBX L m H¢B +| i?m ?Q¢+

GQM; >¢Q h?-M i•K ibM? ` 'i i®iX >„M ç½ +| çQÊ+ ? B HBM? H- - H-M M"v K M; ç²
h?B M æQÌM;- F€ i?U+ +?QM? H" Km®M i,M; bS+ K¢M? +?Q ç²M; #¢MX *?Q /M h

bQÆM; KM p̄M; i"Ti`mM; ?QÈM; GQM; >¢Q h?–M- F?¬M; +| ?²B T?K+ HBM? HU+
p"Q i?•Mi? ?„M #B Mi?"M? HU+ HQÈM; iQ+? b9+ hm G h?SX

h M M"v H" F çB MX æ•v H" w MB K /mv M?"i i`QM; HÁM; "ªQX

hW F?B GQM; >¢Q h?–M T?€i ç°M; hm G h`ªK- +¬M; FQ+? HB MiK+ F?¬M; ? i¢
K¶B H–M +¬M; FQ+?- ç m H'v i?•Mi? +| F?ª M,M; i?W M?"M +U+ ?¢M T?|M; `X
/®+ MY T?–MX *| i? M|B- iW Zm M; ok aQM; GQM; .šM #„i ç–m- ?„M ç M; /MM;
>ÆM M[H" i`U+ iB T i?QÆM; i' M #ªM i?•M- +?Q /M +| M,M; HU+ GBM? >²M sB M;
ç m F?¬M; i? +?B b +€+? +?B M ç'm iU M; QÈ+ M?Q p"vX

E?¬M; +?d i? - K°i çQ" M b€M; çÄ tm'i ?B Mi` M M; QÌB "ªQ- +?QM? H" F„ M,M; hÄ
boX Zm M; K M; çÄ iQÆM; iU +kM; tm'i ?B Mi` M M; QÌB GQM; >¢Q h?–M- F„ M,M;
#v , JhZ @ " MHQM; Xmb

GB m K¢M; 5 L?QM; ç•v +kM; H" ?„M ibK ç Mi?ÌB +Æ i®i M?"i ç HB m K¢M; X

*?Q /M H'v i?U+ HU+ M?Q "ªQ- ç m M?"M F?¬M; çQÈ+ pb GQM; >¢Q h?–M i`¢M;
GQ¢B +¬M; FQ+? çB M +m²M; F?¬M; [m Mi•K ?"m [mª- i?"i +| i? i`¼M; i?QÆM; v

L; v H9+ M"v- "ªQ F?¬M; HQm ;B[i?U+ HU+ M[X E?Q i? €T #€+? i`"M M;"T T?ÆB
M'X L; mv M #ªM v T?|M; `HBM? HU+ ç2Mi?b ;BÌ #B M K"m iQK ç2M- M; v +ª ? B
iQK ç2MX

J°i ç¬B +€M? `²M; ç2MiW b m HQM; v ;B½M ` - H" M / i`„M; i`"M ç•v pªv `²M; iQK
FûQ- M; M; M?B M T?€ ?ÄM; i`|B #m°+ +O Zm M; ok aQM; GQM; .šMX

h`QM; F?B v H¬B FûQ- i?b hm G h?S GQM; >¢Q h?–M iQ+? b9+ +MM; H9+ T?€i ç°

hB M; F m iQ +?|B i B- F?¬M; F?Q tmM; [m M? F`+? HB i p†M p QX .QÈB i€+ /KM
>¢Q h?–M K°i FQ+? FB i`U+ iB T tû `€+? F?¬M; F?QX *"M; i? K [m€B /`H"- tmM;
çB HBM? HU+ / Q ç°M; X h`QM; M?€v K„i M"v i'i +ª bBM? ` +ªK ;B€+ [m€B /`X

GBM? HU+ FB K +? - ?Q" MiQ" Mi"Ti`mM; p"Q K°i çB KX a? `2 #v , JhZ @ " MHQ

"ªQ b„+ K†i i`–K i`¼M; +`M; i? K #B M F?| +QBX h v T?ªB H"i` - K°i i? M? FB K
v- KkB FB K +?d ?QÈM; i`QÈ+- i`U+ iB T M; ? M? ?QÈM; hm G h?S +O GQM; >¢Q

æBM?5

h`QM; iB M; M' çB + i B- "ªQ H–M M[ F m ` MX u`®i +m°+ T?mM ` M; KK K€m i
iB b€M; iQK- /QÈB bU +¬M; FQ+? +O GQM; >¢Q h?–M- M?QM; H¢B i`U+ iB T # v
/`B i`QM; i v MSi`¢M- +S M?Q p"v pÐ M€iX

L?QM; GQM; >¢Q h?–M ?Q" Mi? "M? K°i FQ+? FB - +kM; `ÆB tm®M; ç'i- i?Î ?²M; ?
K°i pB M æ¢B >²B GBM? æ M- F?Q i? iQ" Mi?•M H'v i®+ ç° FBM? M; QÌB `9i HmB

J„i "ªQ ç½ i?B m ç®i HY ;B"MX " ` i?QÆM; - +?QM? KbM? H¢B i`QÈ+ b m ? B H–
t t F?¬M; #^M; KbM?X L m ?„M H" M; QÌB çB M- p"v +S ç ?„M çB M +m²M; çB +?

h?•Mi? "ªQ #¶M; #B M +QÌM; i`€M; - ? B i v ?Q" MiQ" M #B Mi?"M? pm®i `²M; X
ç2M [m M? [m~M tmM; [m M? M; QÌB vX

L?QM; +kM; i`QM; F?QªM? F?„+ M"v- K°i Hm²M; b€i w #,M; H½M? #¶M; +?®+ tm'i
[m M? iMv i?2Q #B MªK ç¢K- /QÌM; M?Q i`QM; M?€v K„i M"v- J°M; >mv M h?B M
i?"M? K"m t€KX

J°i #|M; ç2M H†M; v M F?¬M; iB M; ç°M; tm'i ?B M # M M; QÌB GQM; >¢Q h?–M-
F?¬M; t X h v i`€B M" M; +?"K `½B M•M; H M- b m HQM; M" M; - [m M; K M; t€K iQ H
H" ?bM? /€M; i? M? FB K- b€i w çB M +m²M; #¶M; +?®+ i,M; H M ç M çdM?X

ó*! H)- i F?¬M; i? +?B M i?„M; M;QÆB- M?QM; i +! i? FûQ M;QÆB +MM; +? i
 #,M; H½M? Î i`QM; F?¬M; F?Q [m M? [m~MX L`M; F?¬M; M?bM GQM; >¢Q h?¬M-
 i`¢M; i?€B + Q M?'iX
 Gm•M >²B GBM? G¬ p` Gm•M >²B FB K #°+ T?€i` b€i F?Q +?Q M;QÌB +ªK ;B€+ ?
 GQM; >¢Q h?¬M +kM; `ä`M; +ªK ;B€+ ¸QÊ+ Gm•M >²B GBM? G¬ +O h?ªB L?B ?S
 F?Q bQ pÈB H9+ i`QÊ+ +`M; i? K i?U+ +?'iX
 L;mv M #ªM b€i F?Q Gm•M >²B GBM? G¬ iS i€M tmM; [m M?- M?QM; H-M M`v H¢
 "ªQ- +kM; +?d i"Ti`mM; K°i KbM? vX
 óªQ + - +~M i?"M- ¸! H` Gm•M >²B GBM? G¬ p` Gm•M >²B FB K5ô L;mv i .¢ ?ûi H
 +MM; pÈB ? B +QÌM; ;BªK i°+ K m +?!M; tm'i ?B M b m HQM; "ªQX
 h`QM; #®M M;QÌB- K T?€T bQ K`m + K H9+ i`QÊ+ +U+ F€ FB m M;¢Q H9+ M`v b
 i`¼M; i?QÆM; M†M;X J°i M;QÌB F?€+ iB M p`Q MÆB M`v i`U+ iB T tm'i ?B M b
 M;QÌB ¸SM; i?S ? B i`QM; KQÌB K i°+ p`Q ¸•vX æ! H`K°i i? M? MB M K†+ €Q +?Q
 ;½` i v- ¸€M? +? i K°i K T?€T bQ GB T K ;Bª- bmwi M[+ªB #B M ibM? i? X
 h?ªB L?B tm'i ?B M- +MM; H9+ b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M ?B M` +€+ i?"M? pB
 K®i +`T ?B mX \*MM; ?¼ +ÁM +! h`QÆM; S?!M; S?!M;X L?QM; F?¬M; ?ÆMX
 *?QM? H` M!B- K°i +?B M bo GB T K ;Bª F?€+ ¸½ +? i i`QM; i`"M +?B M ¸!X
 GQM; >¢Q h?¬M p` "ªQ +?B M ¸'m #°+ T?€i` HBM? HU+ K¢M? +Ð M`Q- ¸€K K
 i?b ¸QÆM; M?B M h?ªB L?B +kM; T?€i ?B MX
 GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m ¸9M; H9+ ¸ M- KÈB i`¼M; i?QÆM; K
 i? v ¸´B ibM? i? X .U p`Q M,M; HU+ T?®B ?ÊT +U+ K¢M?- +?Q h`QÆM; S?!M; S?
 p®M +! +O GQM; >¢Q h?¬MX "¼M ?¼ i?"i bU ¸€M? HMB ¸®B i?O- ?°B ?ÊT T?Q
 hbM? ?m®M; # M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m +ÁM ¸Ð +?9i- GQM; >
 ¸®B i?O +O ?„M +?„+ +?„M F?¬M; v mX
 L?QM; +ªK ;B€+ T?Q K i°+ i?b ?Q`M iQ`M F?€+X "¼M ?¼ ¸ m `i`ä`M; "ªQ i?
 h? K`v H¢B #` i?QÆM; p`Q i v GQM; >¢Q h?¬MX
 L;mv i .¢ ¸QÆM; M?B M H` `mM; ¸°M; K¢M? M?'iX *¬ iW M?Ä ¸½ [m2M #B i "ªQ
 i`QM; ¸€K M;QÌB i` im´B +¬ bMM; #€B B M?'i- p"v "ªQ M?'i ¸`M? H` t T ?¢M; M
 >ÆM M[+¬ `i`ä`M; im pB GQM; >¢Q h?¬M H` +`T #"+ ;bX h?2Q +¬ i?'v i?b ? B
 bQ b€M?X
 L?QM; ibM? ?m®M; ?B M i¢B ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB i`QM; iQÎM; iQÊM; +O +¬X
 hmv GQM; >¢Q h?¬M FB i bS+- M?QM; "ªQ H¢B #` i?QÆM;- #` i?QÆM; p`Q i v G
 ibM? ?m®M; K°i ¸®B K°i\
 s2K iW M?•M b® i?b # M GQM; >¢Q h?¬M +! ?ÆM i€K M;QÌB- K` # M K i°+ +kM; +
 ¸! K°i +€B #` i?QÆM;- "ªQ +kM; +?`m i?QÆM;X L?QM; t2K i´M; i? i?b i?U+ HU
 M?B m H„K- `i +! F?ª M,M; K i°+ pšM +?B K +?9i Qm i? X
 •M? K„i ?Q p¬ +O "ªQ H9+ M`v #B M M;QM; iK- M?bM ¸¬B +€M? ¸2M /¬M KÎ`°M
 i?K bU H½M? HB i F?¬M; ;b b€M? ¸QÊ+- b€i F?Q F?OM; #® iMv i?ÌB #°+ T?€iX æ
 T?€i` iB M; `®T`®T [m€B /`X
 ó*?9M; i ¸BXô "ªQ M?`M M?¢i M!BX
 óªQ + 5ô G½M? hB m F?¬M; + K HÁM; F m H MX
 "ªQ H¢M? HMM; HB + +¬ K°i +€B- b m HQM; ? B +€M? ;B M; ` - M? p¶ ¸"T- /€M
 J´v M;QÌB F?€+ F?¬M; /€K M!B ;b M[X L;mv i .¢ b•m H„M; M?bM GQM; >¢Q h?¬
 ¸m´B i?2Q b m "ªQX

a€i F?Q #¶M; +?®+ i€M çB- H9+ M"v GQM; >¢Q h?-M +?"K`½B çSM; /"v- b„+ Kti i
`lB çB K" i?ªHÄM;- M;QÊ+ H¢B i? K i`-K i`¼M;X

óL m MÆB M"v F?¬M; T?ªB H" J°M; >mv M h?B M æQlM;- +?d bÊ +?9M; i ç½ iB m
MlB K°i +•mX

hQ J½ hB M i?'T ;B¼M; ?ÄBX

óæ¢B + - i M çl K¢M? M?Q p"v\ô

h€+ ;Bª, æQlM; :B h K h?B m

jkyX *?QÆM; RyN, " *€B GBM? G¬ UjV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a?`2#v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-m- MlBX

ó_ 'i K¢M?- H-M M"v K i°+ +?„+ H" €T +? i?U+ HU+ ç iB M p"Q ç•vX "ªM i?•M " i€K i?"K +?Q H" +?T +?QMX L;Q¢B HBM? HU+ +O ?„M + Q ç M ? B p¢MX E„ M,M; G h?S` - ?-m M?Q F?¬M; i? T?€T?ÁM; M;U i?•M i? +O ?„MX \*?„+ ?„M bÊ Gm L?BX L;QlB +Q çQÊ+ ;B½M çQÊ+ - imv i F?¬M; ?"M? ç°M; i?2Q +ªK ibM?- p b m M[ ?„M +l F?ªM,M; H" K°i i`QM; M;QlB F p`J h?-M >Q" M;Xô

GlB pW MlB` - K¼B M;QlB ç m #B M b„+X L;QlB i?W F +O J h?-M >Q" M; H" h`-M M? L?B +l +?9i F?¬M; T?K+ MlBX

óh?b b Q +?S\ *ÁM F?¬M; T?ªB #` +?9M; i çm´B çB\ô

h?ªB L?B #bM? i?ªM MlBX

ó>„M +l i? #` GQM; >¢Q h?-M i´M i?QÆM;- #` +?9M; i çm´B çB- H" pb ?„M bÊ +? i?W F J h?-M >Q" M;- M;QlB i?®M; i` iQÆM; H B +O K i°+ - ?„M F?¬M; Km®i ?¬K M v +?9M; i +l H) iQ" M #° +? i i¢B ç•vX .M +l /MM; ? i HU+ HQÊM; Gm•M >? T?-M M„K +?„+ +MM; ?„M +? i +?mM;X *?9M; i ç®B /B M ?„M- iU M?Q H9+ çl b€ ošM ç®B /B M J h?-M >Q" M; p"vXô

h`QÆM; S?lM; S?lM; çB iÈB i`QÈ+ Kti GQM; >¢Q h?-M- p Kti +ªK FQ+? MlBX

óJ v K„M +€+ M;QlB ç9M; H9+ çm´B iÈB- M m F?¬M; ?¬K M v +?9M; i ç m +? i i¢B t2K i?QlM; M;QlB K i°+ H-M M"v iB M p"QX h?2Q i #B i- i`W ? B M;QlB pW`²B +l # ç½ +? i i"MX HBM? H¬ K i°+ i?m p"Q ?ÆM #ªv +€BXô

u imv i F?¬M; ?ÄB pb b Q i?"M? pB M M?lK GQM; >¢Q h?-M tm'i ?B M i`QM; J°M; MlB` iBM iS+ KbM? #B iX a?`2#v , JhZ @ " MHQM;Xmb

GQM; >¢Q h?-M M?Qm K"v- MlBX

óæB i?¬B- +?9M; i`QÈ+ i?m H'v # HBM? H¬- +?¬M i?B i? K i?9 ç½`²B ?½v MlB i J¼B M;QlB [m v H¢B +?B M i`QlM; H9+ i`QÈ+ - GB TK ;BªK T?€T bQ p" +?B M b h?-M i?m i?B i? ?¼ p"Q :B B æB m ooM? >^M;- +?m`M #` b m F?B`lB F?ÄB ç•v K°i GB TK ;Bª+? i H" çª FQ+? i`Q K¢M; +?Q çQ" M ç°B- +l F?ªM,M; ç°B GB TK a i€MX >m®M; +?B H-M M"v iB M p"Q ?-m M?Q iQ" M H" i`K +°i i`QM; ç°BX J i°+ ;t +?9i MQÆM; i v ?¢ b€i i?O- M;QÊ+ H¢B +kM; ;B®M; p"vX

L?QM; t2K ibM? ?bM? ?B M i¢B- ?B M M?B M H" M?lK GB TK ;Bª`ÆB p"Q i? v

L?QM; ?B M iϕB +| M|B ;b ϕ m ϕ½ Km°MX B M ;?o iÈB K i°+ ϕti iB M +QÊ+ HÈM p
K'v p`K i?-M ϕSM; i®T ϕ-m i`QM; #av KQÆB ? B h`K J h?-M- ?ÆM M[/MM; #Q
iB M p`QX h`mv M ϕQÊ+ +?B b #ÎB /B M ϕ`M #`M HQM; ?°B5555

oMB H'T i?B i? p`B K i?9 ϕ½ +? i- i?"K +?Q F?-M; ϕKM; p`Q K iBM? +O +?9M;X
KÈB K M; ϕ²M; #ϕM ϕB iÈB # iÁ HBM? H-X

hbM? +aM? F€ /`tm'i ?B M- +?d i?'v L?½ æbM? iW iW # v H M M; M; #^M; # +€B
+•m +?9 M;[X Zm M; K M; p`M; M?ϕi [m'M H'v # HBM? H-- #¶M; +?®+- iQ`M i?•M
M?m ?Á - ϕB i?2Q L?½ æbM? iÈB i`QÊ+ Kti GQM; >ϕQ h?-MX

æ®B /B M # HBM? H-- €M? K„i K¼B M;QÌB ϕ°i M?B M #B M M|M; #ÄM;X GQM; >
S?|M; S?|M; - M|BX

óh`QÆM; ?mvM?- M? i`QÊ+ +?¼M K°i +€B ϕBXô

ó \ h \ô h`QÆM; S?|M; S?|M; ;B"i KbM? M?bM GQM; >ϕQ h?-MX

L m M|B v F?-M; KÆ QÊ+ # +€B HBM? H- M`v i?b H`F?-M; i? M`Q- M?QM; i`Q
i`M ϕ€v HÁM;X L;QÌB i GQM; >ϕQ h?-M i?-M i?-M; [maM; ϕϕB +| i? ϕ2K iQ`M ϕ°
p'M ϕ i?U+ HU+ K`H` +| #Q`MX >ÆM M[ M m F?-M; T?aB M;QÌB GB T K æQ`M
ϕ•v- +?QM? KbM? +?d bÊ Km®M b®M; ϕ m F?| F?,MX æQÆM; M?B M v b) F?-M; /€
M½v- v i`M K„i i?'v i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m T?®B
K)X hmv i`W GQM; >ϕQ h?-M p`h?aB L?B` - +ÁM HϕB +?Q ϕ°i T?€ + 'T b€m- M?
KϕM? p- +MM;X u imv i F?-M; M; Ì iÈB- GQM; >ϕQ h?-M HϕB ϕ v i`QÊ+ iB M +?¼

GQM; >ϕQ h?-M M|BX

óGBM? H- H` /Q h`QÆM; ?mvM? T?€i ?B M i`QÊ+X L m F?-M; +| h`QÆM; ?mvM?-
ϕB ϕ€K K i°+X h`QÆM; ?mvM? F?-M; M M F?€+? b€Q- KÌBXô

h`QÆM; S?|M; S?|M; ?Qi b•m- #aM M,M; M?bM K'v M;QÌB ϕSM; +ϕM? GQM; >ϕQ h
h?-M- F?-M; B H M iB M; T?aM ϕ®B- i?"K +?Q p # 'i K½M ϕ m F?-M; +|X

a m F?B ;B½v /K M°B i•K i`QM; +?®+ H€i- b„+ Kti h`QÆM; S?|M; S?|M; i`Î HϕB #

óGQM; ?mvM? ϕ - +aK ÆMX L?QM; K`- i F?-M; i? M?"MX h F?-M; T?O M?"M- i
H-X L?QM; KÈB `²B i`"M +?B M M`v M m F?-M; T?aB +| +€+ M;QÌB ;B M?"T- i F?
H`•M M?•M +Sm KϕM; +O i - H9+ M`v b Q i +| i? H'v HBM? H- +€+ M;QÌB p'i pª

óh`QÆM; ?mvM? ô GQM; >ϕQ h?-M +ÁM Km®M M|B +€B ;b ϕ½ #` h`QÆM; S?|M; S
u M; ?B K Kti M|BX

óGQM; ?mvM?- i M|B i? M`v ϕQÊ+ F?-M; - i +?d +| K°i v m +-m M?Ä- ?v p¼M; +|
+MM; +€+ M;QÌB K°i +?¶X L m +?9M; i K v K„M +| i? iÈB HBM? H- M[- i?b +?Q i
F?-M; +-MXô

GÌB M`v pW M|B ` - i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m M?bM
T?-M FBM? M;ϕ+ p`F?•K T?K+X æ®B /B M bS+ ?'T /šM +O HBM? H-- F?-M; T?
+kM; +| ϕ M; ?`b m ϕ| ;†T HBM? H- i?b iW v H'v- M?QM; B +| i? #aQ ϕªK +ÁM +|

GQM; >ϕQ h?-M F?-M; T?aB HQϕB M;QÌB ;B` K²K +½B H€Q- ?ÆM M[i?ÌB ;B M F
+?9i- ?„M M|BX

óæQÊ+ `²B- M m ϕ½ p`v i?b i F?-M; F?€+? b€QX G•K >•K- HBM? H- ϕÄ i?m°+ p
M?bM [m M; K M; ` 'i +m²M; #ϕQ p M?X L;mv M L;mv M- + - ?'T i?m HBM? H- #ϕ+
b) ;B9T +€+ M;QÌB i?O ?°Xô

*€+ i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i + 'T ?B m ϕ®B pÈB K M? H M? +
H`iBM iQÎM; - +`M; M?B m H`iQM T?K+X a m F?B M; ?2tQM; - F?-M; B M?B m H
?'T i?m # HBM? H-X

"ÎB pb H" iϕK i?ÎB ?'T i?m- F?¬M; i? i`U+ iB T bY /KM;X "ÎB p"v +?d i`QM; +?®+ i?"M? /mM; ?ÊTX

G•K >•K p" oQÆM; L;mv M L;mv M +ÁM çÐ +?9i- p K†i pmB KWM;X hQ J½ hB M p tQM;- M?"MF?¬M; çQÊ+ F m K°i iB M;X

óaqÈM; [m€5 :B"i +? i5ô

GQM; >ϕQ h?¬M KdK +QÌB M|BX

óGBM? H¬ G•K >•K /mM; ?ÊT i M H" h•K .B K- H" K°i ?Ä /B K +| M?B i ç° +U+ + C ;B9TK T?€T bQ im Hmv M HBM? HU+- +kM; F?¬M; F K i?2Q #'i +S F„ M,M; ;bX L T?€T bQ T?|M; ` ?Ä /B K çϕi ç M i`bM? ç° T?~K +?'i +U+ + QX L?B i ç° +kM; `i F GBM? G¬ i?Qϕi M?bM i€+ /KM; F?¬M; [m€ HÈM- M?QM; iW p` i`Q M,K ?ϕM; ç-m i +| i? ?'T i?m- i?b i?'v çQÊ+ i€+ /KM; i?U+ i +O M|`i KϕM?Xô

óGBM? G¬ +O L;mv M L;mv M H" HBM? H¬ i?m°+ iQM? F?¬M; ;B M ?B K i?'v- `i /KM; M?'i i`QM; b® HBM? H¬ i?m°+ iQM? F?¬M; ;B M ç½ #B iX h•K .B K +O G•K +ÁM +| F?ª M,M; Tª M T? ?Ä /B K- K" HBM? H¬ M"v i?b imv i F?¬M; +| M;mv ?B E?¬M; J¬MX L|B çÆM ;Bª M +?QM? H" i?m'M /BX L m i F?¬M; M?Ê H-K i?b h?ÎB i`QM; M;"v iMv +U Hv K" / Q ç°M;X >ÆM M[ ç®B pÈB +?B M bo F?¬M; ;B M- +| çQ M,M; F?€+ +O F?¬M; ;B M ? +| i€+ /KM; T?K i`Ê `i + QX L;mv M L;mv M p" G•K :

óæϕB + - +ÁM i \ *"m ç i ?'T i?m HBM? H¬ M"v H" pb +€B ;b\ :B"i i + Q i`Q5ô hC bQÈM;X

GQM; >ϕQ h?¬M +QÌB M|BX

óE?¬M; Tª B M? Km®M K°i HBM? H¬ #ϕQ T?€i + Q b Q\ æ•v M?Q M? KQM; Km®M +| - `i Qi i?'vX h?m°+ iQM? H" H¬B- #'i +S B ç m +| i? ?'T i?mXô L|B ç M ç•v- ?„M K°i +€BX

o®M ?„M ç`M? ç h`QÆM; S?|M; S?|M; +?¼M HBM? H¬ M"vX J" ? B HBM? H¬ + L;mv M p" G•K >•K i?b ?„M F?¬M; i? çQ `X æ†+ #B i H" +€B +O oQÆM; L;mv i iQM? F?¬M; ;B M i`bM? ç° ?B K i?'v +| i? bQ b€M? pÈB # HBM? H¬ çSM; ç-m ?B

óGBM? H¬ +O hQ J½ hB M ;¼B H" hY G¬BX E?¬M; +| F„ M,M; +?O ç°M;- M?QM; + *?d +¬M i?•M i? M? +?`m çUM; çQÊ+X EQ+? T?€i HBM? H¬ M"v `²B- i'i +ª +¬M; F çB M +U+ KϕM?X *K i? KϕM? iÈB i`bM? ç° M"Q i?b ç M H9+ ç| M? iU i?Y H" #B i M?Î M?- +?QM? H" #ÎB pb hY G¬B GBM? G¬ M"v #€ çϕQ- +?Q M M F?B M? +?•M + bÊ F?| F?,M ?ÆM- M? Tª B +?m~M #` i•K Hw +?Q i®iXô

æ¬B K„i hQ J½ hB M H|2 b€M; M;ìBX

óh®i [m€- i i?Q+?Xô

æWM; M?bM ;½ #B m ?B M ?"Q bªM;- F€i?"i i•K iQ id KdX hmv GQM; >ϕQ h?¬M F? +O hY G¬B GBM? G¬ H" +€B ;b- M?QM; ;½ +| i? çQ€M ` +?9i QiX \*?Q /M H" i`QM bS+ #"i H¬B +kM; H" KϕM? M?'iX

GB M iK+ +| #®M iÁ HBM? H¬- H9+ M"v i•K ibM? GQM; >ϕQ h?¬M i?ª HÄM; `i M? +|5 G" i?S i®i i?"i bUX \*?d `B M; #®M +€B HBM? H¬ çO F?B M ?¼ F?¬M; m'M; + +ÁM i?ÎB ;B M- ? v F?¬M; +| HBM? H¬ M"Q +?Q #` M;QÌB H'v çB i?b `i F?| M|BX

J¼B M;QÌB H¬M M[?"M? ç°M;- i? K K°i h`QÆM; S?|M; S?|M;- ?B M iϕB ?¼ +| i€K K i°+ +kM; +| bS+ ç€M? K°i T?2MX æQÆM; M?B M çB m FB M H" ç€K K i°+ F?¬M

h?ÎB ;B M /¬M i`¬B [m - K°i çQÌM; çB iÈB- ?¼ F?¬M; ;†T çQÊ+ HBM? H¬ M"Q F?€ +| +ªK ;B€+ +€B ;b- +?d ;†T [m K'v i?B i? K i?9X æ m H"K ;B®M; M?Q i`QÊ+- +

J" M ç K #m¬M; tm®M;- F?¬M; ;B M i`QM; J°M; >mv M F?¬M; F?€+ ;b # M M;Q" B- i®BX h€K M;QÌB iK i" T +MM; K°i +?¶- ibK ç M MÆB ~M F?m'i M;?d M;ÆBX

L;`v ç-m iB M ?¼ iB M p`Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; ç½ i`¬B [m - K` ç•v +?d KÈB iBM iS+ G,M; hB m +mM; +`T i?b ? B M;`v b m pšM +| +Æ ?°B- M?QM; +`M; H9+ +` h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jkRX *?QÆM; RRY, GBM? G¬ *?Q hWM; sm'i >B M URV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

h`QÊ+ F?B tm'i T?€i- G,M; hB m ;BªM; id Kd ibM? ?m®M; +| i? tm'i ?B M i`QM; +?Q KQÌB GB T K ;Bª b„T p`Q ç|X

L|B ç M i?b # M i`QM; J°M; >mv M h?B M æQÌM; +ÁM F?€ ?Á #bM?- +?d F?B ;† K i?9 i?O ?°X L?QM; +kM; b) tm'i ?B M K°i Qi ibM? ?m®M; ç†+ #B iX oQ /K M m i`M M;`T b€i F?Q [m€ M†M;- b) /šM ç M /` #B MX

J°M; >mv M h?B M æQÌM; bªM tm'i HBM? H¬ K†B H-M F?QªM; ? B KQÆB +€B- M? i?`i bU i?b ç m H` p`i p¬ +?OX \*?QM? H` M|B- +?Q /M içK i?ÌB /mM; ?ÊT HBM? H M?Q +k ?²B T?K+ iU /QX

G,M; hB m F K°i +?mv M iWM; tªv `X E?QªM; # i`,K M,K i`QÊ+ F?B J°M; >mv M M;QÌB +O HB M KBM? i?€M? çB M F?B çB p`Q #ÎB pb HBM? H¬ bªM bBM? F?€+ M +kM; /šM ç M /` #B M i`QM; J°M; >mv M h?B M æQÌM;X .` #B M #„i ç-m iW M;`v M;QÌB p`Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; +m®B +MM; +?d ? B +€B +ÁM b®M; i`Î `X

æ²M; i?ÌB G,M; hB m +kM; i? i?B i M|B +?Q ?¼- +€+? i®i M?'i ç +| HBM? H¬ i`QM H` çQÊ+ i?O ?°K i?9 i?W M?"MX G`K M?Q i? H` i®i M?'i- ?ÆM M[b) F?¬M; +?¼ æQÌM;X a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L?QM; H-M M`v ?B M M?B M F?¬M; ?Á #bM? M?Q p"vX J i°+ ;B i+?| + +?d bÊ çO æQÌM;X \*| H) +?9M; çQÊ+ ç M F?¬M; Qi HBM? H¬- M?QM; K°i F?B M;`v i?S ? B t T?B +| J°M; >mv M #ªQ i?ç+? ;B®M; GQM; >çQ h?¬M p`h?ªB L?B- M m F?¬M;- i` # - F?¬M; K°i B +| i? `ÌB çBX

GQM; >çQ h?¬M i`B m i" T ç²M; #çM # Q ;²K +ª h`QÆM; S?|M; S?|M;- F HçB K°i H ` #B M /`X

óhbM? ?bM? ?B M içB +?QM? H` M?Q p"vX h M?"M i?'v J°M; >mv M h?B M æQÌM /`X >ÆM M[K°i F?B tªv ` - +?9M; i T?ªB ç®B K†i M;mv ?B K iQ HÈMX h`QÊ+ K„i HBM? H¬X L m ?B M içB `ÌB çB- +kM; t2K M?Q i?m ?Qç+? T?QM; T?9X L?QM; F i +| H) Km®M çB ç m F?¬M; çQÊ+X \*?d +| i? çÊB ç M F i i?9+ # M;`vX æB ? v H ç`M? çBXô

óæQÆM; M?B M H` Î HçB5 æ•v H` +Æ ?°B i`,K M,K KÈB +| K°i H-M5 E?¬M; H'v i? G•K >•K F?¬M; +?9i /Q /U M|BX

hQ J½ hB M F?BM? i?QÌM; #om K¬BX

ó«M; ç9M; H` i? K iB MX L?QM; K`i +kM; +ªK i?'v M M Î HçBXô

hB T ç M w FB M +€+ i?`M? pB M GB T K æQ`M b® ? B KQÆB K®i +`T ?B m ç m + \*m®B +MM; €M? K„i K¼B M;QÌB i" T i`mM; p`Q h`QÆM; S?|M; S?|M;X

h`QÆM; S?|M; S?|M; KdK +QÌB M|BX

óL m +€+ M;QÌB ç½ [mv i ç`M? Î HçB- i +kM; +| F?ª M,M; ççi çQÊ+ K°i HBM? H¬- #²B [m•M iYX hmv i +ªK i?'v Î HçB i?b +| +?9i HB m HoM?Xô

h`QÆM; S?|M; S?|M; M; QÌB M`v çB K i®i M?'i +?QM? H` F?¬M; H`K` p X GQM;
` T?¬M M; v i?ŠM; M`v tm'i T?€i iW ç€v HÁM; - +?Q M M iW i`QÊ+ ç½ iB T M?"M
#ÎB /B M ç`M #`M HQM; ?°B5555

E?¬M; b B- HU +?¼M Î HçB imv i ç®B H` HB m HoM?- M?QM; GQM; >çQ h?¬M
L; mv M M?•M `i çÆM ; BªM- #¼M ?¼ +| çQÌM; HmBX

E?¬M; T?ªB J°M; >mv M #ªQ i?ç+? K` H` i?€T ooM? >^M; X *?d +¬M +?Q GQM; >ç
+| i? K M; i?2Q ç²M; #çM ~M i`QM; i?€T ooM? >^M; - pQÊi [m F?QªM; i?ÌB ; B M M
i?9+ i?ÌB ; B M Î i`QM; J°M; >mv M h?B M æQÌM; - ?„M p` h?ªB L?B [m v HçB i?b ç
"ÎB p"v K†+ F ; †T T?ªB M; mv ?B K ; b- #¼M ?¼ ç m +| çQÌM; HmBX

amv M; ?o K°i H€i- GQM; >çQ h?¬M H'v` J°M; >mv M #ªQ i?ç+? +O KbM? çQ +?

óh`QÆM; ?mvM?¬ +?9M; i +QB M?Q KÈB ; †T ç½ ?ÊT wX M? HÈM im´B ?ÆM M?
?B K F?Q+? K'v H¬M ?¶ i`Ê +?9M; i X \*€B M`v H` J°M; >mv M #ªQ i?ç+?- M? +¬
M; mv ?B K F?¬M; i? F?€M; +U- K†+ F J°M; >mv M h?B M æQÌM; Î i`QM; i`çM; i
/U p`Q J°M; >mv M #ªQ i?ç+? i`mv M i®M; ` M; Q`B- `ÌB t M; mv ?B KXô

h`QÆM; S?|M; S?|M; ; B"i KbM? M|BX

ó*ÁM +| i?S M?Q p"v\ *"m +?Q i `²B- +?QM? KbM? i?b b Q\ô

GQM; >çQ h?¬M +QÌB M? X

óhmv h`QÆM; ?mvM? F?¬M; ?ÄB- M?QM; i +kM; #B i i`QM; HÁM; M? +| M; ?B ?Q†
F?¬M; i? M|B +?Q M? #B iX *?d +| i? M|B- M m i ç2K ?¼ p`Q çQÊ+ i?b +kM; +|
oB M J°M; >mv M #ªQ i?ç+? M`v M? M?'i ç`M? T?ªB ; B[i®i- H9+ K'm +?®i i?b /M

h`QÆM; S?|M; S?|M; ?ÆB i`¬K M; •K K°i H9+- M|BX

óæQÊ+- HÌB F?€+? b€Q i F?¬M; M|B M?B mXô

h`QÆM; S?|M; S?|M; bªM; F?Q€B M?"M H'v J°M; >mv M #ªQ i?ç+?X

E?B ?¼ ,M HQÆM; F?¬ #„i ç¬m M; ?d M; ÆB- i?b iQ`M #° J°M; >mv M h?B M æQÌM
>ÆB MQÊ+ ?mv M H T?B m ç½M; i`QM; +€M? `WM; iQÎM; M?Q F?¬M; ; BÈB ?çM
ç¬m M; QM; iK HçB- +m®B +MM; i?`M? iWM; çB K b€M; # v çB #®M T?QÆM; i€K
>mv M h?B M æQÌM; +ªK ; B€+ K°M; ?mv M #` +?•M i?U+ i? v i? X >ÆB i?Î bBM?
ç"K- M?QM; b€i F?Q iMv i?2Q K` ç MX

"bM? KBM?X

E?B #-m i`ÌB T?QÆM; t tm'i ?B M KªM; i`„M; i?b GQM; >çQ h?¬M #` K°i iB M; FE

h®B ?¬K [m H9+ M; ?d M; ÆB- M #`B K¼B M; QÌB Hm•M HQm ; €+ ç KX >B M içB ; €
H9+ M`v ç M; M; Y ç¬m- /QÌM; M?Q i?'v K°i pB + F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´BX

hB M; H +O v +kM; F?B M K'v M; QÌB F?€+ ; B"i KbM? idM? /"vX J¼B M; QÌB i?2Q
+QM M; QÆB +Q `9i +kM; ?B M p FBM? M; ç+X

E?¬M; i? M|B ?¼ F?¬M; FBM?X h` M #-m i`ÌB- K°i çQ`M K•v #ªv K`m # v i` M F?¬
?Á / Q ç°M; i`QM; F?¬M; F?QX •M; K•v M?m ?Á K` K„ /B m- ; B[ç€K K•v- K°i çQ`
tm®M; ç'iX

.M +?Q H` €M? K†i i`ÌB- +kM; #ÎB pb €M; K•v M`v K` #B M M?m ?Á X h'i +ª bS+
h?B M æQÌM; /QÌM; M?Q ç m tQ v i`ÁM [m M? M|X

óæ| - ç| H` HBM? H¬\ô h`QÆM; S?|M; S?|M; ; B"i KbM? M|BX

Zm M; K M; #ªv K`m tm'i ?B M; B[€M; K•v HÈM ?ÆM #'i +S ? B KQÆB +€B HBM?
?¬K [m X *?d `B M; M|iÄ [m M; K M; H` +| i? i?'v HBM? H¬ F?€+ pÈB #bM? i?Q

J¼B M;Q`B #ªM M,M; M?bM ?QÈM; GQM; >¢Q h?-M- Î ¸·v +?d +| ?„M ?B m `ä HBM
L?QM; ?¼ i?'v H¢B H` MK +Q`B F?' +O GQM; >¢Q h?-MX
óGBM? H¬ M`v i +kM; F?¬M; #B iX h`QM; b® HBM? H¬ T?K i?•M iWM; /¢v i - imv
i?"i H` HBM? H¬- M?Q p"v +?d +| K°i ;BªB i?Q+?- i?b ?ŠM H` M| +?Q iWM; tm'i ?
?Q`M iQ`M KÈBXô
_mM; ¸°M; tm'i ?B M i` M K†i K¶B M;Q`BX "ÎB pb ?¼ ¸ m H` GB T K ;Bª- +`M; `ä
GB T K æQ`M +| K°i M?B K pK F?¬M; ?¢M +? + 'T #"+- +¬M; ?m•M i?QÎM; +?Q +
?B M HBM? H¬ +?Q iWM; tm'i ?B M [m X
hW F?B +| M?B K pK M`v ¸ M M v- +| M,K H-M ¸QÊ+ ?Q`M i?`M?- M?QM; M?B K p
K'iX
J°i HBM? H¬ ?Q`M iQ`M +?Q ¸QÊ+ #B i iÈB- B F?¬M; #B i M| K¢M? # Q M?B m>
>mv M h?B M æQÎM;- H¢B H'v ?bM? i?S+ ¸ÆM ¸°+ tm'i ?B M- HBM? H¬ #ªv K`m M
ó*ÁM +?Î +€B ;b\ *?9M; i tm'i T?€i ¸BXô h`-M M? L?B ?€Q ?S+ ?ÈM ?Î M|BX
óE?¬M;- ¸ÊB +?9i ¸½Xô GQM; >¢Q h?-M M; ,M +ªM K¼B M;Q`B M¬M M|M;X ó*€+
b Q\ô
ó:b\ô J¼B M;Q`B +MM; M?bM ?„MX
>`M ok i`-K ;B¼M; M|BX
óæ9M; H` ?ÆB F€X >¬K [m ¸Q`M i`QÎM; KÈB M|B J°M; >mv M h?B M æQÎM; +| F
?¬K M v ¸½ +| +ªM? iQÊM; i?-M F€ M`v tm'i ?B MX \*| H) ¸9M; H` K°i HBM? H¬- M
K²B /K F?| i? F?€M; +UXô
h`QÆM; S?|M; S?|M; ;"i ¸-mX
óh ¸²M; wX E?¬M; +| /K ?Q†+ b Q ?'T /šM +?9M; i - M?[M; M;Q`B iW # M M;Q`B i
/M J°M; >mv M h?B M æQÎM; F?¬M; M #`B #'i +S M;mv ?B K ;b- HBM? H¬ #ªv K`m
+?"K M?Q p"v- p` i`Q +`M; `ä `M;- Î ¸| +?9M; i F?¬M; +?d ;†T ¸²M; #¢M K` +kM; b
h?-M- +`m M|B M M H`K b Q ¸·v\ô
GQM; >¢Q h?-M M?bM [m M; K M; #ªv K`m /-M ?¢ tm®M;- bmv M;?o K°i H€i KÈB i
óæB i?b T?ªB ¸B `²BX \*?Q /M H` pb +Sm +€+ ¸²M; +?Q +MM; +?9M; i iB M p`Q ¸·
H-M M[M?„+ M?Î K¼B M;Q`BX L m ;†T T?ªB K i?9 +QÎM; ¸¢B- B +kM; F?¬M; ¸
+?Q +?9M; M| +?O ¸°M; +¬M; FQ+? i?b +?9M; i +kM; +?d i?K ¸°M; T?ÁM; M;UX *?
¸ m T?ªB M;?2 i?2Q i X L m F?¬M;- +| H) H9+ i`QÊ+ +?9M; i M¶ HU+ b) i?`M? FB
h?'v GQM; >¢Q h?-M M|B M;?B K i`¼M;- M;Q`B F?€+ ¸ m ;"i ¸-m- #B m ¸¢i ¸²M; v
GQM; >¢Q h?-M bmv M;?o K°i H9+- ¸ h`QÆM; S?|M; S?|M; p` >`M ok +MM; K°i +
?"m T?QÆM; +?Q ¸°B- +ÁM H¢B i`"M ?bM? F?¬M; i? v ¸´BX *| ?„M /šM ¸°B- K¼B
K M; #ªv K`m `ÆB tm®M;X
hB M H M +?Q ¸ M i`,K Kûi- GQM; >¢Q h?-M ¸°i M?B M /WM; #QÊ+ H¢BX
ó*€+ M;Q`B +| T?€i ?B M F?¬M;- bQÆM; KM ¸·m\ E?¬M; i?'v M[Xô
J¼B M;Q`B +?mv M ?QÈM; tm®M; ¸'i- [ma M?B M- M;mv M #ªM +€+ K`m bQÆM;
h?B M æQÎM; ¸ m #B M K'i ? iX h?Q¢i M?bM MÆB M`v iU M?Q +€M? `WM; #bM?
¸†+ #B i /`v ¸†+ K` i?¬BX
GQM; >¢Q h?-M i`-K ;B¼M; M|BX
ós2K ` +?9M; i F?¬M; ¸Q€M b B- [ma M?B M H` F?¬M; ;B M #B M /`Xô
óæ¢B + - ?B M i¢B M M H`K b Q ¸·v\ô hQ J½ hB M ?ÄBX

GQM; >¢Q h?–M M?' + i v H M- MûK Zm M; S?¢i +?Q >¨M ok ¢SM; ¢^M; b m- +?Q
>Q¨M; h?€M? i'K i?mšMX

óošM M M ¢B iÈB- ¢WM; [m M i KÈB M|B- B ¢ m F?–M; ¢QÊ+ +–M; FQ+? K i?9Xô

h?ªB L?B Hm–M ¢B i?2Q b m HQM; GQM; >¢Q h?–M- M?bM ?„M i`–K ´M +?d ?mv
M¨M; i?–M; KBM? p¨ HBM? +ªK F?–M; /QÈB GQM; >¢Q h?–MX L?QM; M¨M; + K M;
b m ?„MX h`W T?B GQM; >¢Q h?–M T?€M ¢Q€M +| b B H–K i` M +,M #ªM- M m F?–
+?2M HìBX lv iQM +?QM? H¨` M Hmv M F?–M; M;WM; i`QM; ?¨M? i`bM? ;B M M M

hU M?Q M?bM M9B F?–M; t K¨ +?¢v iÈB F?B M;U +? iX h?Q¢i M?bM [m M; K M
M[¢ M; iW iW `ÆB tm®M;X L?QM; i` M i?U+ i - ¢€K GQM; >¢Q h?–M +?¢v ;–M ?
F?–M; i?'v #|M; /€M; [m M; K M; #ªv K¨m i`QM; `WM; +•vX

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

jkkX *?QÆM; R Ry, GBM? G– *?Q hWM; sm'i >B M UkV

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L?QM; tmM; [m M? #B M ?| i?U+ `ä¨¨M;X "¼M ?¼ +| i? +ªK M?"M ¢QÊ+ F?–M;
æQìM; M;¨v +¨M; i`–K i`¼M;- M; v +ª ?ÆB i?î bU b®M; +kM; F?–M; +ÁM M?m ?Á

ó: ` Q5ô

J°i iB M; ;–K i`–K i?'T ¢°i M?B M p M; H M iW i`QÈ+ K†i î F?–M; t X L; v b m ¢|– K
HÈM i?ŠM; ?QÈM; GQM; >¢Q h?–MX

"|M; ¢2M M¨v iW i` M i?•M +•v M?ªv pKi tm®M;- #îB p¨v tm'i ?B M `i ¢°i M;°iX G'v
h?–M p¨v K¨ F?–M; T?€i ?B M bU i²M i¢B +O M|X

óJ¼B M;QìB ¢WM; ¢°M;5ô

GQM; >¢Q h?–M iB M H M K°i #QÈ+ - >mv >Q¨M; h?€M? i'K i?mšM i`QM; i v pmM;
h?mšMX

æBM? K°i iB M; p M; i?"i HÈMX

GQM; >¢Q h?–M HMB ` b m- ? B +?•M ¢ H¢B /'m ?^M b•m i` M K†i ¢'iX "|M; ¢2M
i` M ¢'iX

Zm M; K M; p¨M; ¢"K +O Zm M; "€Q h?M [m v [m M? GQM; >¢Q h?–M- M?QM; ?„
FQ+?- M;QÊ+ H¢B +'i ¢B G K ok- Zm M; S?M .mM;X

óæWM; F?¨M i`QÆM;- i H¨ #¢MXô GQM; >¢Q h?–M +®;„M; ¢ i? M? •K +O KbM? M
i`QÈ+ #|M; ¢2M + Q ¢ M # KûiX

"|M; /€M; 'v +?QM? H¨ K i?9 H–M ¢–m ?¼ ;†T- ?„+ iBM? iBM? iQ HÈMX

h`QM; K„i ?„+ iBM? iBM? `ä¨¨M; F?–M; i®i- M?bM +?^K +?^K GQM; >¢Q h?–M- i
`®M; ;–KX

Zm M; M;mv M i® iBM? HBM? L?½ æbM? # v ` - ?mv M i?mv M M|B pÈB ?„+ iBM?

GQM; >¢Q h?–M M;?2 F?–M; ?B m M;–M M;[i?9 p¨i- M?QM; L?½ æbM? i?b M;?2 ?

óL?½ æbM?- M;QÆB M|B +?Q M;QìB #¢M M¨v- +?9M; i F?–M; +| €+ wX *?d H¨ +ªK
#B M ?| - +ªK i?'v +€+ M;QìB +| H) ;†T T?ªB M;mv ?B K- +?Q M M ¢ M t2K +| i? ?
, JhZ @ " MHQM;Xmb

L?½ æbM? K m +?|M; T?B M /`+? HÌB GQM; >¢Q h?–M +?Q ?„+ iBM? iBM? M; ?2X
 i`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?–M- iU M?Q H–M i`QÊ+– pQÆM M; |M i v iQ ` X
 GQM; >¢Q h?–M +?ŠM; +?9i /Q /U ç†i i v p`Q i v M|– €M? K„iM; v i?ŠM; M?bM iB
 >„M KÆ ?² #B i ç¢B iBM? iBM? +| i? i?–M; [m T?QÆM; i?S+ M`v +ªK i?K i•K HBM
 GQM; >¢Q h?–M i`QM; HÁM; +,M #ªM F?–M; +| €+ w- ?ÆM M[ ?„M H` [m M; KBM?
 L m #`M p M°B i•K i?m–M F?B i- i`QM; iQ`M #° M?•M HQ¢B- +?d bÊ F?–M; K'v E
 b m- i`QM; K„i iBM? iBM? +ªM? ;B€+ p` T?šM M° /–M #B M K'i- M| `Ki i v H¢B- ?Q
 b m ç| tQ v M; QÌB çB ?QÊM; `WM; b•mX h`mv M çQÊ+ +?B b #ÎB /B M ç`M #`M H
 L?½ æbM? H`T iS+ i`mv M +?Q GQM; >¢Q h?–M iBM iS+ çB i?2Q b m M|X
 GQM; >¢Q h?–M /šM i?2Q i€K M; QÌB K m +?|M; çm`B i?2Q ç¢B iBM? iBM?- çB p`Q
 *?d iB M H M F?–M; ç M i`,K Kûi- #¼M ?¼ i?`v K°i Qi K i?9 +QÌM; ç¢B HK+ iK+ t
 KbM?X æ€K K i?9 +ªK t9+ ç m `i M|M; Mªv- i?`v ç€K GQM; >¢Q h?–M M; QÌB iW M
 ç–m iB M H` M?`Q H MX
 J v K„M +| ç¢B iBM? iBM? /šM çQÌM; – M| ;–K M? K°i iB M; F?B M +€+ K i?9 #B M
 GQM; >¢Q h?–MX
 L?bM K i?9 tmM; [m M?– GQM; >¢Q h?–M M°B i•K FBM? ?½BX æ€K K i?9 i`mM;
 i€K- imv i F?–M; +| +QM M`Q ç†+ #B iX L?QM; i?„M; Î +?¶ b® HQÊM; F?`M; H²X
 ;–M ? B KQÆB +QMX >ÆM M[ç€K K i?9 ?QÊM; çB +kM; +MM; çQÌM; pÊB #¼M ?
 #ªv K`mX
 h`QÆM; S?|M; S?|M; M?bM GQM; >¢Q h?–M çB Î T?Q i`QÊ+– HÁM; i?–K F?•K T?F
 +?SM; i?U+ H9+ i`QÊ+ GQM; >¢Q h?–M HU +?¼M H` +?QM? t€+X E?B M v FBM?
 i? ;B Q iB T +MM; K i?9 i`M M;`T iQM? +–M; FQ+? i`QM; J°M; >mv M h?B M æQ
 çQÊ+ i?W M?`MX æ•v H` v imv i ç®B F?–M; M; ?o ` X
 aU i?`i i?b Î J°M; >mv M h?B M æQÌM; +| i? H`K ;B®M; GQM; >¢Q h?–M çQÊ+ ç M
 i?W M?`M H` H–M ç–m iB M tm'i ?B MX æB m FB M ç tm'i ?B M iB M? ?m®M; M`
 +?¼M +?QM? t€+ M?`i H` pW p`Q J°M; >mv M h?B M æQÌM; i?b ;B Q HQm i®i pÊ
 [m M?– imv i F?–M; H`K +?mv M ;b T?€ ?QX G`K çQÊ+ çB m M`v Qi M?`i b) F?–M
 p çB K i?S ? B i?b +?„+ H` i? +?`i [m M; KBM? +?B iY +O GQM; >¢Q h?–MX
 S?M ?ÊT M?`i pÊB J°M; >mv M h?B M æQÌM; F€ i?`i F?–M; T?ªB H` i? +?`i [m M
 >¢Q h?–M- K` H` ;B®M; M?Q +QM +O iU M?B M +| çQÊ+ i?m°+ iQM? bBM? K M?
 E?–M; i? M; ?B M; Î- +QM +O iU M?B M F?ªM, M; tm'i ?B M +ÁM Qi ?ÆM +ª [m M
 T?ªB +?Q iWM; tm'i ?B MX *QM +O iU M?B M iWM; tm'i ?B M +?QM? H` M; QÌB
 æQÌM; – hU L?B M L[h?–MX *?Q M M #` ?ŠM H` aBM? J M? h?€M? L[X
 h`W i? +?`i ;B®M; +QM +O iU M?B M ` – +ÁM +| ? B i?m°+ iQM? HB M [m M ç M b
 > B i?m°+ iQM? M`v i–K [m M i`¼M; i` M +ª K°+ p` i?`X GQM; >¢Q h?–M H` [m M;
 +kM; çQÊ+ ç M J°M; >mv M h?B M æQÌM; +?B m +®X æ¢B iBM? iBM? F?ªQ M; ?B
 æQÌM; ç M; i?Y i?€+? ?„MX .U p`Q i? +?`i [m M; KBM? +?B iY i?–M; [m F?ªQ M;
 +?QM? i?W M?`M- /Q ç| i`U+ iB T; B M?`T # M T?2 J°M; >mv M h?B M æQÌM; X a
 >¢Q h?–M i`M; i? i?U+ HU+ v m H¢B çQÊ+ ç M J°M; >mv M h?B M æQÌM; OM; ?°
 amv çQ€M i`Î i?`M? ?B M i?U+ M?QM; F?–M; F?B M GQM; >¢Q h?–M +ªK t9+ i`–
 i? K HQ H„M; [mv i„+ +O +?QM? J°M; >mv M h?B M æQÌM; X
 h?–M; [m i?ÌB ;B M iB T t9+– ?„M T?€i ?B M- J°M; >mv M h?B M æQÌM; imv ?¢M
 M; Q`B p`Q- M?QM; +kM; ç®B pÊB #ªM i?•M +| ?¢M +? X L m F?–M; H'v HBM? HU
 >mv M h?B M æQÌM; – +?ŠM; H) F?–M; /UM; /K+ ` M`B K i?9 +`T +?QM- +`T KQÌB
 h`QÊ+ K„i b® HQÊM; K i?9 imv `^M; F?–M; Qi- M?QM; i?`i +| i? M; ,M +ªM ç€K `

"^aQ +QìM; çΦB H" GQM; >ΦQ h?–M +?QM? KbM? iU i`<sup>a</sup>B M;?B KX >„M `i`ä`"M
KbM? ç°i M?B M i'M +¬M; KÈB i'M i?QÆM; ç®B i?O çQÊ+X .QÈB ibM? ?m®M; +|
+?¼B K°i i?b #^aM i?•M ?„M K°i +?9i +Æ ?°B ç m F?¬M; +|X

*| i? M|B- /U p"Q M°B HU+ KΦM?- #^aM i?•M "^aQ i?U+ HU+ ç½ Î i` M [mv i„+ J°M
F?¬M; #` ?ΦM +? X GΦB i? K p"Q ç²M; #ΦM +O vX *| H) i'M; i? i?U+ HU+ F?¬M;
i?9- M?QM; HB m KΦM; t¬M; p"Q pÁM; p•v K i?9 ç½ çQΦi HBM? H¬ #^av K"m FB i?

.QÈB bU /šM /„i +O çΦB iBM? iBM?- #¼M ?¼ tmv M [m F?m`WM; M;`v +`M; `K
iB M; ç²M; ?²- i`QÈ+ K†i / Q ç°M; HBM? HU+ M²M; ç"K ç½ tm'i ?B M i`QM; +^aK ;
*?B M ç'm ç½ #„i ç–m- ?ÆM M[/QìM; M?Q `i F`+? HB iX L?QM; F?B M HÁM; ?;
;B€+ +O ?„M- tm'i ?B M HBM? HU+ i`W i?m°+ iQM? ?„+ €K p" bBM? K M? ` i?b F

æ•v +| w M;?o i? M"Q i?b GQM; >ΦQ h?–M `i`ä`"M;X *?d bÊ H–M M"v iB M p"Q
i`QM; KQìB +QìM; ;B<sup>a</sup> GB T K æQ" M +?d +ÁM HΦB ?„M- h?<sup>a</sup>B L?B- p" h`QÆM; S?

h?m°+ iQM? ?„+ €K /o M?B M i?m°+ p K i°+ - i?m°+ iQM? +O +€+ K i?9 i`QM; J
H" +€B ;b- ç m F K i?2Q ?ÆB i?Î bBM? K M? ç"K ç†+X hMv i?2Q +^aK ;B€+ çQÊ+ J°
;B9T- GQM; >ΦQ h?–M iBM +?„+ KbM? +^aK ;B€+ b) F?¬M; b BX

smv M [m iWM; K^aM? +•v iQ p" #KB +•v- +?B M i`QìM; tm'i ?B M i`QM; K„i GQM;

LÆB M"v F?¬M; M;ì +| iÁ ç²B M9B M?Ä- tmM; [m M? # Q p•v ?"M; i` ,K K i?9X Zm€
F?¬M; tm'i ?B M ?¶M HQΦM- M;QÊ+ +| i`"i iU T?€i ç°M; +-M; FQ+?- i?"K +?Q /Q i

E ç`+? # M FB /o M?B M H" K i°+X "<sup>a</sup>Q H–M M[ tm'i ?B M i`QM; i–K K„i GQM;
+O v ?B M M?B M ç½ H" M? H†MX L; v +^aK i°+ #` GB T K æQ" M b® ? B KQÆB K®
ç½ ?²B T?K+ HΦBX æÆM ;B^aM ç K +?9i- K i°+ +| iÈB +?QM i M Î iΦB ç•vX

*?QM? H" M|B- i`W •+ J +| HY t M? #` ç€K GQM; >ΦQ h?–M ç€M? +? i- K i°+ F?
?–K [m ç m F?¬M; #` i?QÆM; i'M ;b- +?d bÊ +?9M; ç m ç½ i?m i?"T ? i HBM? H–

óh'i +^a ç m ç½ +? i b Q\ô h`QÆM; S?|M; S?|M; Î T?Q b m +QìB F?´ K°i iB M;X

L M #B i- H–M M"v iB M p"Q ç m H" i`K +°i ç°B GB T K æQ" M +'T b m'i5 J°i H–M +
K æQ" M H" ç^a FQ+? iQÆM; çQÆM; M;?B K i`¼M;X

*K+ /B M i`QÈ+ K„i ç½ `i`ä`"M;X JK+ iB m ç€K "^aQ +?QM? H" ç²B M?Ä + Q i`,
i?b HB m KΦM; M; ,M +^aM #QÊ+ +?•M +?9M;X *?B M ç'm `i F`+? HB iX h?U+ HU+ +
K i°+- M?QM; T?®B ?ÊT +U+ F€ ,M w- +| i`"i iU M; v M;„M- iS T?Q #¼+ ç€M?- +
+QDM; #S+ M; ,M +^aM çQìM; çB +O K i°+X

æΦB iBM? iBM? T?€i ` K°i iB M; `®M; ;B" M- [m v ç–m F m K°i iB M; pÈB ç€K GQ
?QÈM; ç²B M?ÄX

GQM; >ΦQ h?–M p°B p" M; +MM; ç²M; #ΦM i?2Q b mX "ÎB pb +| iB M; `®M; +O çΦB
ç½ iB M p"Q i`ΦM; i?€B +?B M ç'm imv i F?¬M; M; ,M +^aM ?¼ çB iÈBX

h€K M;QìB GQM; >ΦQ h?–M tm'i ?B M çQÆM; M?B M +kM; ?'T /šM i–K K„i "^aQX
i?–M i®+ i?šM; iÈB ç²B M9B- i`QM; K„i "<sup>a</sup>Q i`"M M;"T [m M; K M; HΦM?X æ¬B
`²M; ç°i M?B M tû M€i K°i K i?9 i`QÈ+ K†i- /šM i?2Q i€K i M F?€+ i, M; i®+X

*MM; H9+ ç| - i` M ç²B M?Ä- p M; H M iWM; i? M? •K K i B M?Q +?BK?Q" M; M? ?
#¶M; +?®+ +`M; #B M ?mM; K½M?- +SM; `„M €T +? +?QM K i°+ çSM; v M iΦB +?

h` M ç²B M?Ä +| K°i +¬ #û i?QΦi M?bM +?d +| b€m- #^av im' BX *¬ #û T?'M çB m M;
i`„M; MäM- F?m¬M K†i M?Ä M?„M i`ÁM KkK KoK- i| + /`B H K M?Φi +m°M i?`M? ?
+O #û H„+ HQX J°i ç¬B i v i`„M; K K F?¬M; M;WM; +?d ?QÈM; T?Q /QÈBX h? M
#û T?€i ` X

*¬ #û ç M; +?d ?mv K i?9\ GQM; >ΦQ h?–M ;B" i KbM? M?bM +¬ #û M"vX >„M ç½
çdM? ç²BX

LÆB M"v ?ÆB i?Î bU b®M; +~M; i? K i?`M? pQÊM;- bS+ b®M; i`"M M;"T +ªK ;B€+
v m i` M K†i H°` T?šM M°- ç¬B K„i iQ t M? #B + iªM` iB b€M; FB M ç`M? K" [m
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

jkjX *?QÆM; RRY, GBM? G¬ *?Q hWM; sm'i >B M UjV

.`+? ;Bª , hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

æ¢B iBM? iBM? çB iÈB # M M;QìB +¬ #û- p¬ +MM; +mM; FQM? ?QÈM; +¬ +9B ç-m

L;?2 iB M; M!- +¬ #û [m v M;QìB M?bM ç€K GQM; >¢Q h?-M- €M? K„i +¬ #û i`QM
GQM; >¢Q h?-M- +QM M;QÆB t M? M;¼+ i`"M M;"T ;B"i KbM?X

óL?•M HQ¢B- M;QÆB H" [m M; KBM? +?B iY\ô L [iY KB M; M!B iB M; M;QìB- ?ÆM
GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-mX

ósBM +?`Q- iB m Km°B Km°B- +?9M; i ç M ;B9T +€+ M;QìB- +-M i H"K +€B ;b\ô
>„M F?-M; i`U+ iB T K M; ç²M; #¢M i? K ;B +?B M ç'mX "ÎB pb ?„M M?bM` çQÊ
+K+ +U+ i®iX .QÈB bU +?d ?mv +O +¬ #û- +€+ K i?9 i?QÆM; pQM; î i`bM? ç° i
[m M? K i°+ +kM; K¢M? K)X .QÈB HQ¢B iB M? ?m®M; M"v- #¼M ?¼ H¶ K½M; t¬
a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

*¬ #û +QìB ?b ?b M!BX

ó_®i +m°+ +! iBM iS+ i®iX h?"i i®i [m€- [m M; KBM? +?B iY- +€+ M;QìB î H¢B ç•
ç€K /Æ #~M M"v H"K +?`i /BM? /QÐM; +?Q h?B M æQìM; `²B M!B +?mv M iB T pÈB

óæQÊ+Xô GQM; >¢Q h?-M bªM; F?Q€B ç€T- /šM i?2Q ç²M; #¢M çSM; # M +¢M? -
ç'm T?QÆM; t X æ²M; i?ìB ?„M çÆM ;BªM #® i`Q- F?B M ç²M; #¢M K m +?!M; ?²B

óh i M GQM; >¢Q h?-M- 2K +! i? ;¼B i M i Xô GQM; >¢Q h?-M KdK +QìB M!B pÈ

*¬ #û K°i # M +?d ?mv +?B M ç'm # M /QÈB- K°i # M M;Q€B ç-m M!BX

óh i M .¢ hB m G X hmv i F?-M; i?Q+? i M M"v H„K- M?QM; H" i, i, ç†i +?Q- i F
i? ;¼B i H" hB m G Xô

L!B tQM; +•m ç!- i? M? •K +¬ #û H¢B #B M F€ /`- K°i +?m¶B K M? H M? ;'T ;€T T?
/QÈB K i°+ H-M M[#B M i`"M- i? +¬M; +~M; ;„i ; QX J" H9+ M"v- î bQìM M9B #@
+k F?-M; M;WM; +! K i?9 ;B M?"T +?B M ç'mX s2K` +?QM M;QìB K i°+ F?-M;
M[bS+ +?B M ç'm +O +?9M; /M b Q F?-M; M;WM; iB m ? Q i`QM; +?B M ç'mX
ç" M #~M HQM; ?°B555555

h`QÆM; S?!M; S?!M; çSM; K°i # M- ;B®M; M?Q M;QìB F?€+- KQK +?†i K¬B- M?QM
ç°M;X F?-M; +?d H" v- K„i M;QìB F?€+ +kM; H°` iB [m€B /`- i?dM? i?QªM; HB +

L;mv M M?•M`i çÆM ;BªM- #ÎB pb i` M M;QìB +¬ #û i M .¢ hB m G iªM` K°i i-M;
h`W +¬ #û` - i` M çdM? M9B F?-M; +! [m M; K M; #ªv K"m M"Q F?€+X

*?ŠM; H)- +¬ #û +?QM? H" Hm²M; b€M; #ªv K"m ç!\

h`QÆM; S?!M; S?!M; i`QM; HÁM; +ÁM +! M;?B ?Q†+ M[X ob b Q +¬ #û M"v tQM;
3#0B #0B

a m F?B .¢ hB m G #`æ¢B .U L;¬M h?m"i T?QM; 'M- b® HQÊM; K i?9 iW #®M T?
pB M `ä ``M; ;BªK #ÊiX æ•v H" iBM iS+ `i #i HÊBX
h?ªB L?B ¢B iÊB # M +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- M?Ä ;B¼M; ?ÄBX
óG"K F?¬M; \ô
hmv M" M; F?¬M; M¡B `ä ``M; M?QM; GQM; >¢Q h?¬M H¢B ?B m w- M? H„+ ¢¬m- M
ó*?Q T?ªB H9+Xô
h?ªB L?B ;"i ¢¬m- F?¬M; M¡B ;b i? KX
GQM; >¢Q h?¬M tQ v M; QÌB M?bM ?QÈM; >"M ok- pmM; i v ` ?B mX
>"M ok H"TiS+ ?B m w ¢B iÊB ¢SM; +¢M? GQM; >¢Q h?¬M- +?"K `½B M; •K tQÈM;
æbM? b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M +kM; #„i ¢¬m M; •K tQÈM; X
G9+ M"v- i€K i M K i°+ /¬M iB M H M /QÈB +?•M ¢²B M?Ä- +€+? ¢dM? M9B +ÁM ?
i?2Q +?9M; iB M H M- K i?9 i'M +¬M; +"M; #B M ¢B M +m²M; X .¢ hB m G îi` M
bBM? K M? +kM; imv i F?¬M; HMB #QÊ+X
J°i p¬M; b€M; p" M; M?¢i iW ¢dM? M9B F?m +? i€M tm®M; /QÈB- # Q T?O +?B M i
*! [m M; K M; p" M; ?Á ?Q½M- p i i?QÆM; i` M M; QÌB F?€+ K i?9 ¢QÊ+ +?[ i` K
i, M; K'v T?¬M mv i? X
L; v b m ¢!- [m M; K M; p" M; +"M; i? K M²M; ¢"K H M tm®M; - +"M; M?B m K i?9 ¢
?ÆMX h?bM? HbM? ¢QÊ+ ¢ M iB T pB M- F?B M #-v K i?9 J°M; >mv M h?B M a
h€K i M K i°+ i? tmM; T?QM; +kM; #B M +?"K H¢BX
> B K T?€T M"v ¢QÆM; M?B M H" GQM; >¢Q h?¬M p" >"M ok T?¡M; ` X GQM; >¢Q
i` HB m [m¬M i? - M?QM; L?½ æbM? #B i5 hmv L?½ æbM? F?¬M; i? i`U+ iB T b
i? ?Q" M i? "M? +?9 M; [- i?¬M; [m GQM; >¢Q h?¬M /MM; ¢ MX
hW F?B ?¼; †T .¢ hB m G `²B- i?b iU M?Q K°i T?¬M +O J°M; >mv M h?B M æQ
h?B M æQÌM; ? i bS+ OM; ?°X .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- i®+ ¢° K¼B M; QÌB ?²B
M?B mX
GQM; >¢Q h?¬M tQ v M; QÌB- F m h`¬M M? L?B iÊB ;¬M- M?Ä ;B¼M; /†M /Á K'v +
h`¬M M? L?B M; Æ M; €+ i`QM; +?®+ H€i pšM H" ;"i ¢¬mX •M? K„i M?bM GQM; >¢Q
hQ J½ hB M p" oQÆM; L; mv M L; mv M ¢B iÊB # M M; QÌB GQM; >¢Q h?¬M- bÆM b
i`, K Kûi M?bM i?b F?¬M; M; „M- i` M i?U+ i îi`QÊ+ K†i +QÌM; ;Bª+ ¡ H) +?d H" p
hWM; ¢¢Q K T?€T i` HB m #„i ¢¬m F?¬M; M; WM; iW ¢dM? M9B `ÆB tm®M; X *€+
M?[M; p i i?QÆM; ?²B T?K+- ¢²M; i?ÌB i•K ibM? i€M HQ¢M +kM; /¬M #bM? ioM? H
?B M iW ¢dM? M9B- +¡ M; ?o H" .¢ hB m G F?¬M; +¡ pB + ;bX *?d +¬M i`K +°i pšM
¢`+? i`QÊ+ K†iX
GQM; >¢Q h?¬M M¡B pÈB L?½ æbM?X
ó.MM; M; ¬M M; [+?9M; +¡ i? M; ?2 ?B m- M¡B +?Q +?9M; #B i .¢ hB m G +?d H"
i?ÌB ;B M idM? H¢B- Qi M?i FûQ /"B ? B iB M; ¢²M; ?²Xô
L?½ æbM? M? ;"i ¢¬m- # v iÊB i`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?¬M- ?mv M i?mv M M¡B +€
i€+ /KM; +O [m M; M; mv M i® i`mv M ` T?Q t X
L; ?2 i? M? •K +O L?½ æbM? #-v K i?9 #°+ T?€i K°i KªM? M° `®M; - /QÌM; M?Q +
hB m G #` F ¢`+? T?QM; 'M- ¢®B pÈB +?9M; K" M¡B H" bd M?K+ +U+ HÊM5 "¶M;
T?€T i` HB m i` M ¢dM? M9B ?¶ i`Ê- +€+ K i?9 +¬M; FQ+? M?Q KQ `ÆBX h`mv M
GQM; >°B55555

GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; T?ªB F?¬M; M;?o i?¬M; [m L?½ æbM? i`Ê ;B9T +?d ?mv q
?B M M?B M b) F?¬M; +| ?B m [mª i@iX "ÎB pb ?„M F?¬M; [m2M i?m°+ ç€K K i?9-
K ?B m i?S ;b- +¬M; F?¬M; ;¼B ` çQÊ+ i M +?9M;X L m +?d ?mv- #-v K i?9 +| I
M M ?„M +| i? H`K- +?QM? H` +?[i` +€+ K i?9 p`i,M; + Q bo F?QX

" M FB - +?ŠM; #B i iW # Q ;B`h`¬M M? L?B ç½ M;²B t T #^M; i` M K†i ç'iX >2Q
+?•M +¬- K°i M;Q`B K°i i?9 ç M; ;B Q HQm +€B ;bX L; v b m ç|- h`¬M M? L?B H`V
K†i ?2Q +QMX

J¢+? æ•m /Q`M; M?Q ?ÆB bÊ- M?QM; /QÊB bU F?Q+? H +O h`¬M M? L?B- M|`
ç2K pB M K iBM? `ä`¬M; H` +'T #ªv Mm@i p`Q #KM;- b m ç| M?„K K„i H¢BX

h`QÆM; S?|M; S?|M; +kM; ;B M?"T?"M; M;k i` HB mX J T?€T i` HB m +O v M|
okX .M b Q i`QM; ç°B v +| KK+ bQ +?mv M T?K i`€+?X G`K h?O >° F} bo- v F?¬M; -
/B M i` HB mX L?QM; /M ;b v +kM; H` +Q`M; ;Bª çdM? +'T b€m- pšM H` #B i çÆM
HB m [m-M i? F?¬M; çQÊ+- Qi` çÆM i? +ÁM i`K i¢KX hWM; +€B æ¢B >²B S?K+
i?9 #`i?QÆM; M†M;X S?®B ?ÊT i` HB m [m-M i? +O L?½ æbM?- >¬M ok- +?Q #

.QÊB bU i`Ê ;B9T +O ?¼ p` iBM iS+ .¢hB m G #` T?QM; 'M FQ+? ç°M;- +€+ K i?
+?•M tmM; T?QM; +O i€K i M K i°+X æ†+ #B i H` F„M,M; i` HB m [m-M i? +O
i` M ç-m K i°+ F?¬M; F?€+ ;b K T?€T +¬M; FQ+?X hmv F?¬M; i? i?"i bU i?QÆM
pšM +| ?B m [mª bmv v m F„M,M; ?„+ €K +| i? i,M; T?9+ +?Q i"Ti? ç²M; #¢M +O

GQM; >¢Q h?¬M M;Y ç-m M?bM #-m i`B- H¢B M?bM .¢hB m G # M +¢M?- i`QM
iQ`M;X

æ•v F?¬M; T?ªB H¬M ç-m iB M ?„M +?d ?mv K°i i`"M +?B M ç'm- i?"K +?Q +| i?
H¬M M`v `ä`¬M; H` M;mv ?B K M?'iX J°i F?B ç i€K M;Q`B "ªQ t¬M; iÊB- #¼M ?¼
i?b `i F?| M|BX Pi M?'i i`QÊ+ K„i ç M t2K i?b i?U+ HU+ +O ?¼ imv i F?¬M; i? +
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

jkeX *?QÆM; RRR, æ¢B .U L;¬M h?m"i UjV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L?QM; Î i` M +?B M i`Q`M; #¼M ?¼ +| M?B m K i?9 +Q`M; ç¢B i`Ê ;B9T- ç€K K i?
F ç`+?X

> B iB M; ç²M; ?²X >¼ +¬M i?B ;B M ? B iB M; ç²M; ?²X

Zm M; K M; M?¢i H'T H|2- ç€v K„i GQM; >¢Q h?¬M t i[m iB H¢M? H)QX oW H
ç-m M?bM çdM? M9B- €M? K„i ? B M;Q`B i` M F?¬M; i`mM; p +?¢K- T?€i` p¬b®

hmv i` M i?U+ HU+ i?b GQM; >¢Q h?¬M t t F?¬M; #^M; v- M?QM; Î F?Q i? i?b F
#B i H` iBM? i?¬M HU+- GQM; >¢Q h?¬M +¬M; F?¬M; i?m ç®B i?OX

"ªQ H¢M? HMM; M?bM GQM; >¢Q h?¬M i` M çdM? M9B- F€i?U+ HÁM; v +?'M FB
i`Æ K„i M?bM ç€K GQM; >¢Q h?¬M çB H M çdM? M9B- ?ÆM M[ F?¬M; #` #'i +S K
, JhZ @ " MHQM;Xmb

h?2Q v i?'v i?b ç•v H` •K KQm +O M?•M HQ¢BX GQM; >¢Q h?¬M +| i? K M; M?B
J°M; >mv M h?B M æQ`M; ç½ pQÊi[m v /U çQ€MX >ÆM M[i?Q¢i M?bM ç€K GQ
J°M; >mv M h?B M æQ`M; +| [m M ? F?¬M; ;B®M; #bM? i?Q`M;- +?ŠM; M?[M; F
çQÊ+ OM; ?°X

æ•v +kM; H" M;mv M M?•M [m M i`¼M; pb b Q "ªQ +QĐM; #S+ ûT +QÌM; ;Bª hBM
L;¬M h?m"iX æ€K GQM; >¢Q h?¬M ¸½ H M iÈB ¸dM?¬ F?B M v +| +ªK ;B€+ M;mv
hB m G `ÆB p"Q i v ?¼- i?b i'i +ª ?"M? ¸°M; +O KbM? ¸ m H" FB K +OB # M,K
KÈB F?¬M; i? F?¬M; ?v bBM? K°i ¸²M; #¢M +U+ F€ [m M i`¼M;- ?ÆM M[?S ? M
G9+ M"v +¬M; iÈB ;¬M ¸dM? M9B- "ªQ +¬M; T?€M ¸Q€M `ä`¬M; iB M? i? X s2K`
F?¬M; #B i bU [m M i`¼M; +O .¢ hB m G X >ÆM M[¸SM; # M .¢ hB m G - ?¼ +?
+ªM K" i?¬BX

S?€i ?B M ¸B m M"v- i•K iB M? "ªQ M? M?äK`'i M?B mX hmv K i?9 p•v +¬M; M?B
H M iÈB ¸dM? M9BX >¬K [m GQM; >¢Q h?¬M ¸2K ¸ M p i i?QÆM; v +ÁM M?È`äX
T?m +Q ¸QÊ+ ;B½M ¸QÊ+- i`QM; i?ÌB ¸B K K'm +?®i H"K` imv M +?¼M +?QM? t€
M;?o H" v F?¬M; ;?B ?"MX L;QÊ+ H¢B- F?¬M; #B i ¸½ # Q M,K v +?Q iWM; #`i?
p"Q i v GQM; >¢Q h?¬M- b Q v + K i•K +?Q ¸QÊ+ \

GB + M?bM ?QÈM; ¸dM? M9B- "ªQ +¬M; FQ+? +¬M; K¢M?X hmv`^M; +?"K M?QM
H M M9BX

•M? K„i L;mv i .¢ i?dM? i?QªM; HB + ¸dM? M9BX L m M|B i` M +?B M i`QÌM; M"v
¸`M?¬ i?b ¸| M?`i ¸`M? H" +¬X

E?B +¬ i`¬M; i?'v GQM; >¢Q h?¬M ;B M?"T ?"M? ¸°M; H¬M M"v- i`QM; HÁM; i?¬K
p¼M; ¸€K GQM; >¢Q h?¬M +?B M i?„M;X æ€K GQM; >¢Q h?¬M i?„M;- +?QM? Kb
L;QÊ+ H¢B- M m ¸€K GQM; >¢Q h?¬M `ÆB p"Q imv i +ªM? \ o"v ?¼ b) tY Hw KbM?
F?Q +kM; +| K†i- +¬ i +| i? iMv i?ÌB H'v K¢M; KbM?5

L m i?"i bU i'M +¬M; H M- ¸ "ªQ + ?Q" M i?"M? KK+ iB m- p"v KbM? b) +? i +?„+X

E?¬M; ¸QÊ+- M?'i ¸`M? T?ªB #„i ¸¬m ?"M? ¸°M;X h M hBM? J i°+ ¸½ +| M|B- T?Q
+O ?„M +?d +| i? /mv i`b ? B iB M; ¸²M; ?²X h T?ªB ;B9T M?|K GQM; >¢Q h?¬M
L;?o iÈB ¸•v- L;mv i .¢ +¬M; FQ+? p" +?d ?mv /¬M #B M v mX E?¬M; +?d p"v- +¬
F€ M;mv ?B KX amwi M[F?B M K°i K i?9 +QÌM; i`€M; ¸°i T?€ T?ÁM; imv M t¬M
i`"M ?bM? ?Q" M +?dM? +O i€K i M K i°+ tm'i ?B M ?¶M HQ¢MX

L;mv i .¢ ¸QÆM; M?B M #B i KbM? H"K p"v F?¬M; i?"i bU M; ,M +ªM #QÊ+ iB M
L?QM; i?¬M; KBM? M?Q +¬ H"K pB + M"v ¸QÆM; M?B M H" +| KK+ ¸Q+?X *¬ ¸ M; i
KbM? b) +® ? i bS+ i`Ê ;B9T ?¼X

óL;mv i .¢- +¬ H"K ;b ¸|\ô "ªQ H¢M? HMM; [m€i K°i iB M;- [m v ¸¬m i`WM; +¬X
T?|M; K°i ¸¢Q [m M; K M; iQK ¸2M H M M;QÌB L;mv i .¢X "¶M; +?®+ F?Q i? L;mv
#¶M; ?²B T?K+ ¸ M i`¢M; i?€B + Q M?'iX

óªK ÆM "ªQ + - i F?¬M; +| pB + ;b- v M i•K ¸BXô L;mv i .¢ +ªK FQ+? M|BX

G¢B M|B- [m M ? ;B[L;mv i .¢ p" "ªQ + `i F€ /B mX æ€M; Hw` +¬ p" "ªQ + F?
M?QM; bU pB + +S H" i`MM; ?ÊTX G'v i?•M T?"M K°i MY /ÁM; K€m M?•M HQ¢B M
M?QM; Î K°i H¬M M;Q`B w Km®M ¸KM; T?ªBX

"ªQ F?¬M; #B i +| +?mv M ;b- +| p¬ b® M;QÌB ¸ T K i°+ ¸ v +?¼M- M?QM; +?d i
*?d H" ?¬M M?•M M"v F?¬M; i? M"Q i?"M? ¸QÊ+X "ªM i?•M L;?`+? h?B M J GQM
i?m¬M F?B i +U+ + QX h`QÊ+ M v +?d +| i? i?¬M; ?¬M i`QM; i°+- +?Q /M +| F i
F?¬M; i? HB i p"Q +?QM? i? X

L m L;mv i .¢ +?d H" K°i M[iY K i°+ #bM? i?QÌM; i?b +kM; / H"KX *| i? i`î i?"M?
K†+ F +¬ i?m°+ i°+ M"Q ¸ m H" pBM? ?¢M?¬ i?"K +?Q H" [m M; pBM?X

L?QM; T?K i?•M +O L;mv i .¢ +?QM? H" K i?¬M i?S ? B +O K i°+- L;mv i J h?¬
+QM; €B L;mv i J h?¬M v m i?QÆM; M?'i- b Q +| i? +?Q "ªQ H"K i? i?B T ¸QÊ

"ÎB p"v [m M ? ;B[? B M;QÌB #B M F€ /B mX "aQ pb +?mv M M"v K" M?B m H-
*| H) #ÎB pb + "M; F?¬M; çQÊ+ i?b + "M; F?€i p¼M; - v + "M; i? K ;B[[mv i i•K +MM;
M[#B m i?` M?`i ç`M? T?ªB ç L;mv i .ç H"K +?QM? i? +O KbM?X

ob M"v K" J h?¬M >Q" M; ;B" M /[- bmwi T? #Ä ç` p` M;QÌB i?W F +O vX æ€M; i
+| K°i +QM i` B- M m #Ä iQ +€+? F i?W +O v- M?Q p"v +kM; +?d +| K¶B KbM? G1

> B +? +QM #ÎB pb +?mv M M"v K" i` M? Hm" M ;¬M ? B M ,KX

GQM; >çQ h?¬M H-M iB M çKM; iÈB L;mv i .ç- +?QM? H" G½M? hB m H"K M;QÌB
çQ +?Q L;mv i .çX

"aQ FB M [mv i /¬M ç2K ç M i€+ /KM;X u +?QM? H" i?€B iY +O L;?`+? h?B M J C
HU+ KçM? K) ?ÆM M[i?¬M; KBM? +Æ i`Q- #bM? i?QÌM; `i çQÊ+ J h?¬M >Q" M;
M?•M- ? B +? +QM +U +½B +,M; i?ŠM;- H" çB m J h?¬M >Q" M; F?¬M; Km®M i?`v

h?B M T?9 +O G½M? hB m imv `^M; F?¬M; i - M?QM; bQ pÈB "aQ i?b +ÁM +€+?
K'v M,K M v "aQ #„i ç-m #°+ H° i`B M,M;- M,M; HU+ ?mv i i?®M; +kM; /¬M #°+ T?
J GQM; mv p¼M; M;`v + "M; + QX

J i°+ F?¬M; ;B®M; M?•M HQçBX L m [m•M pQÆM; M?•M HQçB ;†T i?€B iY [m€
bm v v m i?U+ HU+ i?€B iY /Q ç| ;¬v /UM; bU i?®M; i` +O KbM? + "M; b•mX L?QM
+S M;QÌB i?®M; i` K i°+ M"Q ç m ?v p¼M; +QM i` B KbM? +| i? bÈK M;`v KçM?
+?QM? H" M| +| M,M; HU+ ;B i +? i KbM? +QÈT H'v M; B p" M;X

"ÎB p"v J h?¬M >Q" M; +m®B +MM; pšM H" #` +QM i` B i?mv i T?K+- ?¬K ç| v FE
+?mv M Km®M M|B +?QM? H" ?¬M bU ? B # MX

J h?¬M >Q" M; ç²M; w +kM; `i çÆM ;BªM- +| i? ç²M; w +QM i` B +QÈB L;mv i .ç H
i` B T?ªB imv M` ? B M;QÌB i`QM; i°+ H"K i?B T- ?ÆM M[#ªQ +?SM; pÈB i°+ M?
"aQ T?ªB Qm iB M +?¼M iW +QM +€B i?` i?B T bBM? `X

æ` p` J h?¬M >Q" M; i`QM; K i°+ HÈM +Đ M"Q- +€+? H"K +O v F?¬M; +| ;b F?¬M
#`i ç²M; +kM; `i M? M? #` ? B +? +QM #„i i v i`M €T- +?mv M M"v t2K M?Q t€+ ç

hmv J h?¬M >Q" M; i?Ä ?B T +QM i` B- M?QM; i`QM; +?mv M M"v v +kM; iQM? I
+?BKX E?¬M; M?[M; i?Ä K½M M;mv M p¼M; +O +QM i` B- ç²M; i?ÌB + "M; H"K b•
L;mv i J h?¬M- F?B M ç` p` i?®M; i` +O KbM? + "M; i? K p[M; +?„+X

*?QM? H" #ÎB pb [m M ? T?€i bBM? #B M ç´B- i`QM; H-M ?"M? ç°M; M"v- "aQ
M? m i? K /UX L m F?¬M; H'v i?U+ HU+ ?B M içB +O L;mv i .ç- i`QM; K i°+ çQÆ
i?Q+? ?ÈT ?ÆM +¬X

L;mv i .ç i?b b Q\ *¬ +| i?Q+? "aQ F?¬M;\ o'M ç M"v K†+ F H" J h?¬M >Q" M;?
F?¬M; iWM; M;?o iÈBX *?Q /M H" L;mv i J h?¬M +kM; +?Q iWM; M;?oX h?2Q #½
F?¬M; i?"M? p'M ç X h`QM; K i°+- +ÁM B +| i? bQ b€M? pÈB "aQ\

L;mv i .ç +?QM? H" /U p"Q "aQ +| +ªK iB M? b•m ç"K pÈB KbM? KÈB F?¬M; bÊ-
M?Q p"v tm'i ?B M b B H-KX æ´B H"K M;QÌB F?€+- F?¬M; +?WM; "aQ tQ v M;Q
pÈB +- i?b H" F?¬M; iB +iB m ? Q iB K M,M; H"K i` HB mX

"aQ + - M;QÆB ç®B pÈB i i?"i i®i [m€X L?QM; K"- pb b Q i F?¬M; i? v m M;QÆB
M?QM; i imv i F?¬M; v m M;QÆBX Í i`QM; HÁM; i - M;QÆB + "M; ;B®M; M?i` B

L;mv i .ç i`QM; HÁM; i?¬K M;?o- +¬ F?¬M; i? +S Hm¬M tm'i ?B M b B H-K- M?Q
#B m ?B M ç" M; ?Q" M;- K i°+ #QÈ+ iB M M?Q +kX

L?QM; M; v H9+ M"v- +| i? i?'v `ä- i€K i M K i°+ i`ªB [m i?ÌB ;B M iB m ? Q /`B-
K iX

L;mv i .ç M;~M; ç-m M?bM ?QÈM; çdM? M9B- HB M i?'v GQM; >çQ h?¬M çSM; Í ç
+?mv M +?9 M?bM "aQ- imv i F?¬M; i?'v €M? K„i L;mv i .çX

L?bM ?„M- L;mv i .¢ ? B K„i +?Êi #B M K¬M; HmM;X *¬ +kM; F?¬M; #B i KbM? ç
HQ¢B i•K ibM? i? M¨QX L?QM; Qi ` ¬¬ +| i? F?ŠM; ç`M?- i`QM; HÁM; KbM?- i?
tm'i ?B M M?B m ?ÆM "ªQX

G¨K b Q ç•v\ æ M +MM; i?b i T?ªB H¨K ;b ç•v5 L;mv i .¢ i`QM; HÁM; i?¬K i?Î /¨B
H9+ M¨v HÁM; +| +?9i `®B HQ¢MX

GQM; >¢Q h?¬M çQÆM; M?B M F?¬M; #B i i`QM; HÁM; L;mv i .¢ ç M; ;B½v /K - M
?B M i`QÊ+ ç| +O ¬¬- HB M ?B m ¬¬ +| w ;bX

E?¬M; i? ?v bBM? M[iY M¨vX GQM; >¢Q h?¬M i?¬K [mv i ç`M?X *QB M?Q H¨ ?¨
F?¬M; i? ?v bBM? L;mv i .¢X

L[iY M¨v i?"i i?¬M; KBM?- +| M°B SM; M?Q p"v i`QM; K i°+- ç®B pÈB ?¨M? ç°M; b
b® ? B KQÆB K®i +T ?B m i?"i `i [m M i`¼M;X

h?ªB L?B +kM; i?'v #B m ?B M +O L;mv i .¢- M?QM; €M? K„i M¨M; #B M #,M; H½
i?'v €M? K„i L;mv i .¢ ?ÆB m Q€M M?bM GQM; >¢Q h?¬MX

h¢B +?ÈT K„i ç| - M¨M; i?"K +?Q +| w iQÎM; T?€i ç°M; +'K +? i`QM; M; QìB L;mv i
H¨ mv ?B T +QÎM; ç¢BX o /B M K¢Q- L;mv i .¢ F?¬M; i?m h?ªB L?B # Q M?B m-
i?"M?X

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

jk dX *?QÆM; RRk, æ L?'i h`K J h?¬M

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

æ¨M #¨ KÈB ?B m `ä ç¨M #¨ M?'i- M°B i•K KŠM +ªK M?'i +kM; H¨ ç¨M #¨X h`QM; M?
i?K çQÊ+ L;mv i .¢ ç®B pÈB GQM; >¢Q h?¬M F?€+ H¢X hmv `^M; M¨M; imv i ç®B
M?QM; +ªK ;B€+ M¨v pšM F?B M HÁM; M¨M; F?¬M; i?QªB K€BX

L¨M; #ªM M,M; M?Q+? H¢B ;¬M GQM; >¢Q h?¬MX GQM; >¢Q h?¬M pW H9+ [m v ç
óh?ªB L?B- M;?2 HìB i - K†+ F ` b Q +kM; F?¬M; çQÊ+ T?€i ç°M; HU+ HQÊM; HB
i?"i bU M;mv +T- +?9M; i K¢Q ?B K /MM; :B B æB m ooM? >^M; K M; .¢ hB m G

ó \ô h?ªB L?B ?²B T?K+ iBM? i?¬M H¢B- K†i çÄ #WM;X J v K„M M¨M; ç2Q F?,M +
JbM?- KbM? ç M; ;?2M\

GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+ M|BX

óh?ªB L?B- ¬¬ H¨K b Q p"v\ô

h?ªB L?B p°B p¨M; +9B ç¬mX

óh F?¬M; +| pB + ;b- ç m M;?2 HìB M?Xô

GQM; >¢Q h?¬M iQÎM; M¨M; HQ H„M; +?Q KbM?- M? ¬K pÁM; 2Q M¨M;X

ó*?9M; i H¨K ? i bS+- K†+ F F i[mª+m®B +MM; ` b Q- Qi M?'i +?9M; ç½ +® ;„M
æQìM;Xô

óVKXô h?ªB L?B F?) W K°i iB M; - i`QM; HÁM; ;?2M im¬M; #¶M; /QM; #B M K'iX
F?¬M; +-M HQ H„M; - B +| i? +QÈT M? 'v çB çQÊ+ +?S\ M? 'v +?d H¨ +?¨M; M;®

h¨"M +?B M M;¨v +¨M; F`+? HB iX "ªQ T?€i ?B M bS+ K¢M? ç²M; #¢M /¬M +¢M FB
/WM; i? t¬M; iÈBX *S M?Q p"v- F?B M €T HU+ v m Èi i`QM; i?ìB ;B M M;„MX *M
iWM; pB M #ªQ i?¢+? K¨m iQK ç2M- +?B ` # v ?QÈM; K¶B K°i ç²M; #¢MX a? `2 #

L?[M; #^aQ i?¢+? iQK ç2M M^v /QÌM; M?Q ç®B pÈB K i°+ +U+ F€ #´ /QÐM;X J¶B M
K m +?¡M; ?²B T?K+X

G•K >•K i`ÊM iQ K„i- M¡BX

óæ¡ H[°] ç M /QÊ+ +O K i°+ \ h?“i Km®M H^v K°i +€B M;?B M +Sm ;? Xô

oQÆM; L;mv M L;mv M +€m FdM? M¡BX

óo^v ¬M; çB çB- F?¬M; B +^aM ¬M;Xô

G•K >•K +QÌB ?b ?b- M¡BX

ó*¬ i?“i €+ M? - L;mv M L;mv M- +?9M; i H[°] M;QÌB M?“- +¬ M?šM i•K M?bM i / p

oQÆM; L;mv M L;mv M #“i +QÌB- M¡BX

óæQÊ+ `<sup>2</sup>B- çWM; M¡B M?<sup>a</sup>K M[ X "<sup>¼</sup>M +?9M; M;“v +“M; ;¬M- +?m~M #` +?B M ç'm

G9+ M^v GQM; >¢Q h?¬M ç^½ ;BÆ H M >mv >Q“M; h?€M? i'K i?mšM p[°] G K ok- Zm
çQÊ+ +?B b #ÎB /B M ç“M “M GQM; >°B555

a m F?B Mm®i p[°]Q #^aQ i?¢+? iQK ç2M- i€K i M K i°+ i?U+ HU+ `ä`“M; ?²B T?K+X
`^M; pšM K¢M? K)- M?QM; iMv i?2Q iB m ? Q- +?9M; M¡F?¬M; /kM; K^½M? M?Q i
M;WM; ;B^aK #ÈiX

E?¬M; +ÁM .¢ hB m G - +?šM; M?[M; i?B m +?d ?mv K[°] +kM; i?B m pB M [m•M F?
i®+ ç° i`QÊ+ K„i- i®B ç i? K KQÌB T?9i- ç€K “^aQ +¡ i? i'M +¬M; H M çdM? M9E
[m F?¬M; iÈB K°i iB M; ç²M; ?²X *?QM? H[°] M¡B i€K M;QÌB M?¡K GQM; >¢Q h?¬M
K°i iB M; ç²M; ?²KÈB çQÊ+X oB + M^v ?B M M?B M H[°] F?¬M; i? X

.MM; Km #“M i v +?¢K M;U+ MÆB +¡ :B B æB m oom? >^M;- GQM; >¢Q h?¬M HÁM
i?“i bU M M H[°]K HU +?^¼MX

æQÆM; M?B M- ç•v H[°] H€ #“B +m®B +MM;- F?¬M; ç M +MM; çQÌM; ?„M imv i ç®B

GB + K„i # M +¢M? .¢ hB m G M?Q +k #` [m M; K M; / + K # Q T?O- GQM; >¢Q h?
M;?2 KbM? iWM; M¡B pÈB T?K i?•M K°i +•m, *QM Km®M H[°]K h?O >° F} bo- #ÎB pb
+QM Km®M #^aQ p X

L;?o ç M ç•v- GQM; >¢Q h?¬M b„+ K†i i`¬K i`^¼M; /¬M i?^aHÄM;X æ M çB- M m ç^½

hWM; +•m K M? H M? T?€i` iW KB M; ?„M- K<sup>¼</sup>B M;QÌB K m +?¡M; #“v i®i i`“M ?b

h`¬M M? L?B M;<sup>2</sup>B i`QÊ+ K†i .¢ hB m G - +¬p[°] .¢ hB m G #` ç²M; #¢M #^aQ ?° +?C
æ•m /QÌM; M?Q ç^½ M;O- ?ÆM M[M;O`i M;QMX

GQM; >¢Q h?¬M çSM; Î i`QÊ+ M?i- b m HQM; ?„M H<sup>°</sup> h`QÆM; S?¡M; S?¡M;- H¢B

" F} bo i? M?QM; çSM; i?“M? ?“M;X > B # M GQM; >¢Q h?¬M H[°] oQÆM; L;mv M
h?^aB L?B i?b ç^½ ~M Î ç•m ç¡ i`QM; F?¬M; F?QX G•K >•K Î?“M; +m®B +MM;- v #„i
+?9 M;[X J†+ /M T?¡M; i?Q+? +?9 M;[- +?“+ +?“M ç¡ F?¬M; T?^aB H[°] K T?€T +¬M;

“^aQ K¶B #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - ç m ç H¢B /'m +?•M i?“i b•m i` M çQÌM; M9BX h?•M
M?B K i?“M? çO K[°]m b„+ - M?QM; ? B K„i v pšM ;B[iB m €K p[°] ?Q p¬X .QÌM; M?C
+?¡+ ç m F?¬M; [m M ? ç M vX

hMv i?2Q ç²M; #¢M H°` K i KÄB- #<sup>a</sup>Q i?¢+? iQK ç2M +kM; +?d +¡ i? /mv i`b K°i ç
“^aQ +?O ç°M; ;€M? p€+ i`€+? M?B K M?B m i? K- M?QM; v ?B M` i?U+ HU+ +kM

o^av i` M M;QÌB v ç^½ tm'i ?B M K°i Qi i'M ?¢BX .M b Q v F?¬M; T?^aB i?•M i? iQÌM
i'M +¬M; +“M; #B M b„+ #ûMX

E?B +?9M; pQÊi [m MY bQÌM M9B- "ªQ K°i i v ;B i K i?9 b® HQÊM; çO pQÊi [H¢BX hWM; i?B i? K i?9 F?¬M; M;WM; `ÆB tm®M;- #` v MûK # vX h? M? K FB I pb ç iB i FB K HBM? HU+X

L M #B i- imv "ªQ F?¬M; +?•M +?QM? ç¢i ç M bS+ K¢M? +?T +?QM- M?QM; M°B M,K p¢MX F?¬M; M;WM; iB m ? Q i? M?QM; ç½ ? Q i´M ?ÆM T?•M MY X

æQÆM; M?B M ç•v +kM; H` #ÎB pb i`QM; J°M; >mv M h?B M æQÌM;- Î +?¶ M`v ç€ bmM; ;?T ç¬B- K` ç€K K i°+ i?b F?¬M; çQÊ+ #²B #´ +€B ;b- +?d +| i? /U p`Q ç T?K+ HBM? HU+ +O KbM?X

J†+ /M M?Q p"v- pšM F?¬M; +?9i / Q ç°M; iQM MB K i´i i?„M; +O "ªQX u ç½ ?v b +?QM? H` M;QÌB i?W F +O hBM? J i°+ p`•+ J h°+- v M?´i ç`M? T?ªB i?`M? +- çQÊ+ .¢ hB m G - M?Q p"v K†+ F H` J h?¬M >Q`M; ? v H`v- iQÆM; H B ç m +| i? i` ç¢B HK+- i?"K +?Q

*€+? çdM? ç²B ç½ F?¬M; iÈB M,K KQÆB Kûi- i`QM; K„i "ªQ ?Q p¬ /¬M #B M M;QM HQ¢B ç†+ +?´iX hU M?Q F?Q +?´i i`M M;"T [m M; KBM? iW M;QÌB GQM; >¢Q h?¬ p` F?¬M; F?m´i T?K+X

J°i F?B M?"M ç`M? KK+ iB m- v b) /®+ ? i bS+ iB M iÈB M!- imv i F?¬M; HMB #Q `ÆB ç-m +kM; b) F?¬M; i? v ç´BX

J°i F p¬ /KM;- +?Q /M H` +QM i` B J h?¬M >Q`M;- +kM; [mv i F?¬M; F?ª M,M; i [m M; F i?W h`K J h?¬M i?S M?´iX

E?QªM; +€+? M;`v +`M; ;¬M- K„i i?´v +?9M; b„T H M iÈB çdM? M9B- ç°i M?B M- #¶M; #MM; T?€iX

Zm M; K M; ç2M p`M; ç| i?"i bU [m€ F?´M; H²- [m M; i`K çQÌM; FQM? iÈB +?K+ KQ ?B M- M;mv M #ªM #-m i`ÌB b€M; #¶M; +?®+ #B M ç2MX Zm M; i`K iQ /•M; H M- #B M K´i F?¬M; i?´vX

hQ`M #° ç²B M9B #` # Q T?O i`QM; K`m ç2M p`M; M`vX hQ`M #° J°M; >mv M h?B #B M i?`M? K`m ç2M p`M;X "B M ?| ç°i M?B M- K†+ F H` K i?9 ? v i€K i M +QÌM bÊ #B M b„+X

J i?9 +?d H` +?´M FBM?- +?9M; M! M?Q +k K m +?|M; i´M +¬M;X L?QM; i€K +QÌM ç¢B #B MX \*?Q /M H` i`-K´M FB M ç`M? +® +?´T #´i F?m´i M?Q "ªQ- #´i ;B€+ HM M;"T M;?B ?Q†+X

*°i i`K K`m ç2M p`M; `´i M? M? HB M iB T i`ÌB p` ç´iX smM; [m M? ç m #B M ç2M- K M; K`m KÈB ç2K ç M +?Q i? ;BÈB M`v K°i iB b€M;X "ÎB p"v- #B M ?| i`QM; +´M; `ä `M;X

L| i?"i bU [m€ HÈM- iW T?QÆM; t M?bM H¢B +kM; +| i? i?´v `ä ?bM? /¢M;X

Zm M; i`K iQ`M i?•M K`m p`M; ç2M- F?„+ `ä `M; p¬ b® T?M p,M [m€B /`X Zm M i i`K HÈM M^K K°i +QM `²M; iQ`M i?•M K`m ç2M p`M;X

æ•v- ç•v `ä `M; H` M;QÌB i?®M; i` i®B + Q +O K i°+- i?S i?m°+ p J h?¬M >Q`M

ó" ?¢- H` # ?¢5ô G M iB M; H` K i°+ ?bM? /€M; ç` HQM; çSM; # M i`€B "ªQX +m²M; M?B i- +MM; pÈB K i°+ # M T?ªB #° /€M; ;B®M; ;½- F?¬M; ? [m M i•K K i b€i ç´iX

æ9M; p"v- ç®B pÈB K i°+ K` M!B- J h?¬M >Q`M; +?QM? H` +?9 i +O +?9M;X \* i? i?QÆM; i´M çQÊ+ +?9M; \ æ€K K i?9 M?Ä #û M`v iQM? +€B ;b\

Zm€ b€i ç´i F?¬M; +?d K°i KbM? ? B i M- +ÁM +| T?Q b m ? B K i°+ çSM; +¢M? C ;´m p` bQ iYX \*?d +| "ªQ- G½M? hB m- L;mv i .¢ p` K M[€Q çÄ i`QM; K„i ç-v M;

G9+ #®M K i°+ [m€ tm®M;- +?QM? K +€+ K i?9 +kM; i`QM; i`¢M; i?€B ;B"i KbM?
•K i?€M? i?|i +O L?½ æbM? p M; i` M F?¬M; i`mM;X L;¬M M;[iBM? HBM?- +?d +
+¬M; FQ+?5

*¬M; FQ+? +O +€+ K i?9 H¬M M[#°+ T?€iX J` H9+ M`v- #ÎB pb #®M +QÌM; ;B^a
i`"M ?bM? M;?B K +?dM? #` T?€ ?Q ?¬m M?Q F?¬M; +ÁMX

P`M?5

J°i K i?9 HÈM M?Q +QM pQB ç°i M?B M M•M; H M ç¬B K|M; i`QÊ+- K¢M? ç¢T i` M
ç` HQM;X

.M +?Q M;Q¢B HBM? HU+ +O K i°+ M`v +U+ K¢M?- M?QM; p®M i?•M i? ç½ KÄB
h`K J h?¬M i?b`mM; ç°M; p` FQ+? ç°M;- ;½ +,M #^aM F?¬M; T?ÁM; M;UX

hB M; tQÆM; pÐ pKM p M; H M- +QÌM; ;B^a K i°+ ?bM? ç` HQM; iQ`M #° H²M; M;U
F?¬M; T?^aB ?bM? M;QÌB- M?QM; +kM; +| v m çB K5 G9+ M`v M°B i¢M; M| #` ç¢T
T?€T i` HB m +`T +`K +?9- +?d bÊ +kM; F?¬M; +Sm çQÊ+ ;½X

æ¬B K„i F?¬M; iBM çQÊ+ i`ÈM i`WM; Km®M `Èi` - +m®B +MM; ;½ pšM Md MQM M
óE?¬M;- F?¬M; Xi? M`Q- # ?¢- M;`B pSi #Ä +QM /•M +O M;`B b Q ô

J°i +QÌM; ;B^a ?bM? ç` HQM; F?€+ çÐ +?9i- çQÊ+ "ªQ pW H9+ F`T T?^aM SM; +S
óæ| F?¬M; T?^aB H`J h?¬M >Q`M; # ?¢- K`H`ªQ ;B€+5 æ m çSM; H M +?B M ç`n
æ€M; iB +i? M? •K +O v ?ÆB Km°MX hmv ç°M; i€+ +Sm pÈi F`T H9+- M?QM; K i

*QÌM; ;B^a ?bM? ç` HQM; F?€+ K°i i v p` K°i +?•M #` ç¢T M€i- M;U+ p` ç¬m +kM;
+® ;„M; +Sm ç M # M M;QÌB- M?QM; ;½ H`T iS+ `ÆB p`Q i`¼M; i?QÆM; ?¬M K X

S?Q b m K i°+ iQÆM; ç®B K v K„M +?9iX G½M? hB m p`L;mv i.¢ T?<sup>a</sup>M SM; `i M
` K°i K T?€T T?ÁM; M;U `ÆB i` M M;QÌB +QM; `mX F?¬M; T?^aB +¬ F?¬M; Km®M
HU+ T?ÁM; M;U +O bQ iY F?¬M; i? bQ pÈB +QM ;`m- +Sm ;½ +?Q +?„ + ?[m /KM

E i [mª i?`i `ä`M;- K i°+ bQ iY #` +€+ K i?9 tû i?`M? iWM; KªM?X :`m çQÊ+ +S
K`i K°i i v- G½M? hB m çB M +m²M; T?<sup>a</sup>M FQ+? KÈB KB M +QÐM; `M ç`M? ç¬m i`

h`i +ª #B M ?| i?`i bU [m€ M? M?X L? M? ç M i€K i M K i°+- +?Q /M H` "ªQ +QM
ç m F?¬M; F`T T?^aM SM;X

h` M çdM? M9B- h`QÆM; S?|M; S?|M; M?bM +kM; i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²KX E?QªM?
tm`i ?B M- v ç m #` /¼ bÊ- +?S M|B +?B H`K i°+ # M /QÈBX

L?QM; K` [m M; i`K p`M; ç2M H9+ M`v K m +?|M; i?m H¢BX J h?¬M >Q`M; \ *€B #
>2Q +QM J¢+? æ•m p K†i KÄB K i +?mB p`Q M;U+ h`¬M M? L?B- `ÆB p`Q M;O b

E?¬M; b B- ç•v +?QM? H`GQM; >¢Q h?¬M #® i`QX æ J¢+? æ•m K¬ T?ÄM; ?bM? /
HQ¢M i•K i?¬M i€K +QÌM; ;B^a K i°+X

>B m [mª +m®B +MM; pQÊi [m T?€M çQ€M +O GQM; >¢Q h?¬MX J¢+? æ•m K¬ T
i?`i #¢BX .M +?Q +?d H`K¬ T?ÁM;- J h?¬M >Q`M; tm`i ?B M h`K J h?¬M F?OM;
F?| #„i +?QÊ+X hB m ?| #ªv K iBM? +`T #ªv KÈB K¬ T?ÁM; ` ç¢B F?€B- ?ÆM M
;B•v K` i?¬BX L M #B i- J¢+? æ•m K¬ T?ÁM; +?d +| i? #„i +?QÊ+ # M;Q`B- F?¬M
M?B T- Qi M?`i H`v im pB ?B M i¢B +O M| +ÁM +?Q çQÊ+X .M H`p`v i?b iB m ?

J†+ /M H`i? - +€+ +QÌM; ;B<sup>a</sup> K i°+ pšM #` HW X h?`i bU H` #ÎB pb ç` p`J h?¬M
+ QX

> B #` +? i? B #` i?QÆM;- +ÁM +| K°i +€B i`¼M; i?QÆM; ?¬M K - K°i +€B F?€+ +K
ç®B pÈB "ªQ /šM /„i iQ`M ç°B K i°+ i?b +| i? M|B H`iQM? +?`i ?Ov /B iX

o®M #QÈ+ +?•M +?9M; p[M; +?„+ çB iÈB- ;Bì i`QM; M?€v K„i;-M M?Q #` €T +? - F
E?-M; +?d M?Q p"v- +€+ K i?9 +¬M; FQ+? +¬M; K½M? HB i F?B M +?9M; +| +?B
GQM; >¢Q h?-M ? B K„i Hm¬M M?bM +?^K +?^K "aQX >„M imv i F?-M; #ÎB pb ib
K" i?ª HÄM;X *?9M; pšM ç M; M;Q M +® +?®M; +U- ?m®M; +?B +ÁM +| i?€B iY K
> B K„i "aQ p®M ?Q p¬ #¶M; #B M b•m i?ŠK p¬ +MM;X J i°+ [m2M i?m°+ v ç m
ç½ ;B" M ç M +U+ ç°X
J¬ T?ÄM; ?bM? /¢M; J h?-M >Q" M; - ç®B pÈB K i°+ H" M|B H" bd M?K+ iQ HÈMX
#` i´M i?´i ç½ H" "aQ ;€M? M†M; F?| çDX
h`QÌM; FB K iQK ç2M H¢B tm`i ?B M H-M M[- +?d #`i [m€ H-M M"v H" i`U+ iB T tn
F?€+ v T?ªB i9K ç²M; #¢M i`¼M; i?QÆM; ?¬M K - M?QM; b€i w i,M; H M +?Q iWM
;-M ç¢i iÈB çdM? K°i p¢M M°B HBM? HU+X L;Q¢B HBM? HU+ +¬M; #°+ H° iQ" M /
i` M M;QÌB v F?-M; M;WM; H`T H|2 [m M; K M;X
*| i? M|B- "aQ /U p"Q bS+ K¢M? +€ M?•M M; ,M +ªM +¬M; FQ+? +O ç b® K i?
M?B M M;Y ç-m T?€i` iB M; `²M; M;•K FûQ /`BX L;mv M #ªM i?•M i? i?QM /`B
#B M ?| M? M? +?|M;
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

jk3X *?QÆM; RRj, *?•M h?•M J GQM; URV

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

hB M; `²M; M;•K FûQ /`B `mM; ç°M; iQ" M i`QÌM;X *MM; pÈB iB M; `²M; M;•K iQ `ª
iW M;QÌB "aQ #¶M; M?B M F?m +? i€M- #S+ ûT K i?9 tmM; [m M? M;WM; +¬M;
HmB ` b mX

L?•M +Æ ?°B M"v- M,K i M K i°+ +ÁM +| bS+ +?B M ç'm K m +?|M; iK i" T K°i +?¶X
M;•K- F?B "aQ #°+ T?€i- +¬ +kM; T?€i ç°M;X

J"m iQK ç2M M²M; ç"K F?m +? i€M iW M;QÌB +?9M;- H9+ M"v +| i? i?'v +? M? H -
ç2M iW M;QÌB "aQ i?b`ä`¬M; K¢M? ?ÆM G½M? hB m M?B mX h? M? FB K /`B iQ
+ª M;QÌB v K m +?|M; #¬M? i`QÈM;- pªv #B M HÈMX "B M tQM;- M;mv M #ªM F?Q i
iKX

hmv M°B HBM? HU+ +O v / Q ç°M; i?Q¢i M?bM F?-M; K¢M? ?ÆM # Q M?B m- M
M;mv ?B KX

> B +€M? iQ HÈM KÎ` b m HQM;- #®M pm®i +?'K ç'i- #° /€M; iQ #U ?mM; /[M; M
L;Y ç-m`®M; K°i iB M; `²M; M;•K- i?•M i? "aQ H¢B #¬M? i`QÈM; p" B T?-MX hW
KQÌB KûiX a? `2 #v , JhZ @ " MHQM;Xmb

L;mv i.¢ ?ÆB +9B ç-m- B +kM; F?-M; #B i ç€v K„i +¬ t i [m +?€M ;?ûiX h`QM
K¢M? +Ð M"Q- +| ç` p` i`QM; K i°+ + Q # Q M?B m- `®i +m°+ pšM H" +| #ªM i? L;
;Bì KÈB +?•M +?QM? H" vX *ÁM L;mv i.¢ i?b t2K KbM? M?Q M?•M HQ¢B- #ªM i?
M?•M HQ¢BX æ†+ #B i H" +¬ +| ?mv i i?®M; M?•M HQ¢B- ç®B pÈB ç b® K i°+ ç

G9+ i`QÈ+ "aQ K M? H M? M;QÌB i?W F hBM? J i°+ i?B i`B M æ¢B .U L;¬M h?m
ç€v HÁM; H¢M? H)QX G9+ 'v +ªK ;B€+ +O +¬ +?QM? H"- M m +| K°i M;¬v "aQ ;†
pÊ v- KbM? +| ? v F?-M; +kM; #` v iW #Ä\ æ®B pÈB K i°+ +?d ç w HÊB Q+?- pÊ
L?QM; M m KbM? H" pÊ M;QÌB 'v i?b b Q\ >„M b) H"K i? M"Q\ amv M;?o +O ç" M
ç" M ¬M;X h` M +B M i`QÌM; F?¬M i`QÆM;- L;mv i.¢ H¢B bmv M;?o HmM; imM;- ?

b m K Q - F?¬M; M;WM; +?B K +S i•K i`Q +¬X E?B +¬ H-M M[M;~M; ç-m M?bM
 K„i +¬M; #B M i? i?B iX
 h` M bQ`iM M9B #B M ?| ``i M? M?- L;?`+? h?B M J GQM; i?•M /`B KQ`iB Kûi bQ
 [m M?- ?bM? i? +?Q +?„+ +?B K Qm i? HÈMX L?QM; M m bQ p i?U+ HU+ - +?Q
 +`T i€K +| i? b€M? #^M; X æ†+ #B i H` /QÈB i bM? ?m®M; .¢ hB m G H`K i, M; T?9
 K m +?| M; #B M K`iX
 L; Y ç-m`®M; ; -K- i? M? i`Q`iM; FB K iQK ç2M #¶M; iW i` M i`iB ;B€M; tm®M; - i`U
 i?`M? +€B bWM; /`B +^ Kûi K`m iQK ç2MX JB M; `²M; ?€` - Hm²M; F?|B iQK ç2M
 h`QM; iB M; ç°M; çB + i B- T?Q i`QÈ+ Qi M?`i +| # K i?9 ?bM? i? F?`M; H² #` M
 i`mM; K m +?| M; i M`½- i`QM; ;B•v H€i ç½ i M K`iX
 S?mM` K°i ?ÆB tQM; - +| i? KÆ ?² i?`v bWM; i` M i`€M "ªQ /Q`iM; M?Q +| i-M; ?
 i?B m ç®iX > B +€M? b m HQM; ç°i M?B M ;B M; ` - F b€i p€+? M9B t¬M; ?QÈM
 " MHQM; Xmb
 E?QªM? F?„+ t¬M; iÈB- v +ÁM M; Q€B H¢B M?bM L; mv i .¢ K°i +€B- ;"i ç-m pÈB +
 L; mv i .¢ çQÆM; M?B M ?B m w +O v- HÁM; t i [m w MB K- ?ûi HÈM K°i iB M; X
 ó*~M i?"M5ô
 > B +?[M`v p`Q i B "ªQ i?b F?€ H` / M; ?2X æQÈ+ ç M M[iY KbM? v m [m M i•K
 i`MM; p•v- +?B M w +O v +¬M; i, M; + QX
 J` M; ?2 p`Q i B GQM; >¢Q h?¬M H¢B H` +?mv M F?€+X "ÎB pb "ªQ HQM; ?QÈM;
 i?`v- F?B +¬ ?ûi` iB M; - €M? K„i H` M?bM +?^K +?^K GQM; >¢Q h?¬M5
 "ªQ #°+ T?€i- F?B ?B M` #ªM i? - i?U+ HU+ v H-M M[ i, M; p¼i- /Q`iM; M?Q i`
 E?¬M; +?d p`v- M; Q¢B HBM? HU+ +¬M; i, M; H M ç M +U+ ç°X hmv i`M; bªM HQÈM
 i?•M i? ?B M i¢B F?¬M; i? bQ pÈB H9+ ?bM? M; Q`iBX L?[M; K i?9 +?†M çQ`iM; F
 #` çKM; i?`M? KªM? pKM- ç†+ #B i H` +€B bWM; i` M i`€M v +SM; `„M p¬ +MM; X
 GQM; >¢Q h?¬M ?Qi b•m- +?"K`½B iB M H M i`QÈ+ K°i #QÈ+ - M²M; ç"K bQÆM; K
 i? - çQ+? i?` H` a9+ h? X
 E?¬M; +?d +| ?„M- bQÆM; KM p`M; F?€+ +kM; tm`i ?B M i` M M; Q`iB >`M ok p` oQ
 E„ M, M; a9+ h? M`v +?d +¬M H` +?S+ M; ?B T+`M +?B M i?b ç m +| i? ?¼+X æQ
 i?Q`iM; - +| H) b) +ªK i?`v M| [m€ i-K i?Q`iM; - M?QM; i`QM; i v GQM; >¢Q h?¬M i?b
 +€+? +?B M ç`mX
 hQ J½ hB M ?ÆB HmB` b m MY #QÈ+X :½ F?¬M; a9+ h? - M?QM; i`QM; i v Zm
 +?| M; tQ v [m M?X *?9 M; [G•K >•K M; •K tQÈM; iW M½v ç M ;B`pšM +ÁM FûQ /`B
 M; [``i F?| - i` M i`€M v i`M ç-v K² ?¬BX u KÈB ç°i T?€ im pB +`T b€m- p`v K` F?B
 M`v pšM +ÁM ``i F?| F?, MX
 h?ªB L?B M?Q +k F?¬M; i?`v #| M; /€M; X \*?9 M; [ +O h`¬M M? L?B +kM; ç½ #„i ç-
 +¬m- #„i ç-m T?| M; i?Q+? aBM? GBM? J¬MX
 h€K M; Q`iB iU HQ K¶B pB +- M?QM; i`i +ª ç m î i`QM; +?B M ç`m T?€i?mv bS+ K¢
 ?¼ T?ªB +® ? i bS+ HU+ +m®B +MM; ç M; , M +ªM +¬M; FQ+? F ç`+?X
 •M? K„i h`QÆM; S?| M; S?| M; #B M i`-K i`¼M; X E„ M, M; a9+ h? v +kM; #B i- M?C
 H` i`-K i oM? çSM; ç| - M?bM +?, K +?9 p`Q "ªQ ç M; çB M +m²M; i`M b€i K i?9 p¼
 h`QÆM; S?| M; S?| M; M?Q ç M; iB M p`Q i`¢M; i?€B F€ [m€BX Zm M; K M; p`M; C
 HÄM; i`ªB `°M; iQ`M i?•MX \*| i? i?`v `ä- i v i`€B +-K i`K i?mšM F?¬M; M; î +?"K`
 h? Zm M; .B m- ç•v H` ç†+ i`QM; +O F} bo +`T #ªvX J†+ /M ?B M i¢B i?U+ HU+ h
 ç¢i iÈB +`T #ªv- M?QM; v +| im pB çdM? +`T b€m- /U p`Q F?®M; +? p` p`M +?mv
 +`T T?€i ç°M; M, M; HU+ +Q`iM; ç¢B M`vX

: -M- "aQ + "M; H9+ + "M; ; -MX "B M i`Î p #aM i? - i`QM; b•M #'i + S K i?9 M"Q ç i
iB M +O vX B ç m #B i?B M içB v +?`m €T HU+ +U+ HÈM- M?QM; F?¬M; + -M M
hB m G - M?Q p"v ç€K GQM; >çQ h?¬M b) i?m i`„M; X

"aQ ç¬B K„i`²M; iQK ç2M i`"M M;"T #,M; H½M? p" T?šM M°X h`QM; HÁM; v i?W
GQM; >çQ h?¬MX a m HQM; v- K†+ F H`L; mv i.ç? v G½M? hB m- ç m H`v F?¬M
M"v +? i M?B m ç²M; #çM M?Q p"v- M m F?¬M; i? K M; .ç hB m G i`Î HçB- mv / M
aM? ?QÎM; +U+ HÈM- T?K i?•M +kM; b) T?ç i M†M; vX

.QÈB iB M? ?m®M; ç!- "aQ +,M #aM F?¬M; +! HU +?¼M- v +?d +! i? +® ;„M; ? i bS
KbM? +! i?U+ HU+ M"vX .U p"Q M?•M HQçB M?Q ç€K GQM; >çQ h?¬M +! i? M; ,
F?¬M; i? M"QX >B M içB i`QM; HÁM; v F?¬M; +! #€Q i?M- KK+ iB m +?d +! K¶B K

_®i +m°+ - v +€+? çdM? M9B F?¬M; ç M M,K KûiX >ÆB i?Î M†M; M i`"M M;"T ?„
GQM; >çQ h?¬MX E?B v M; ~M; ç-m H M- F?QaM? F?„+ ç! pW H9+ +?çK K„i GQM;
bQÆM; KM p"m; - v #B i M?•M HQçB ç M; H`K +€B ;bX L?QM; p"v i?b b Q +?S- +! w
M?Q p"v ç m ç½ H`K çQÊ+ - +?šM; H) +ÁM FûK #çQ T?€i T?9i +m®B b Q\

P`M? Q`M? çMM; 5

*€B bWM; i` M i`€M "aQ i?B m ç®i?Ä /B K iQK ç2M #¶M; +?®+ H M F?„T iQ`M
i? v ç m #` ?Ä /B K # Q T?OX

æ•v +?QM? H`F„M,M; ç†+ #B i +O L; ?`+? h?B M J GQM; i°+ - L; ?`+? h?B M5

.U p"Q F„M,M; M"v- v +! i? i`QM; i?ìB ;B M M; „M + "M; #°+ T?€i` bS+ +?B M ç'm
/M [mv i„+ +O J°M; >mv M h?B M æQÎM; €T +? v ;„i; Q- M?QM; F?B M; ¼M HY i
F?Q tmM; [m M? M; QìB v F`+? HB i p†M p QX F?¬M; M; ì içK i?ìB +?2 +?„M [mv i„
i`!B #m°+ vX

h?ìB ;B M M"v çQÆM; M?B M b) F?¬M; [m€ /`B- M?QM; ç®B pÈB v i?b ç½ çO`²B
F?OM; #¶M; F?m +? i€M tmM; [m M? - ç€M? # v iQ`M #°K i?9 M?`Q iÈBX > B +€
ç€M? ?QÈM; GQM; >çQ h?¬MX

J°i FQ+? M"v- GQM; >çQ h?¬M +?ì çÊB ç½ H•mX L?½ æbM? b m HQM; ?„M #ÎB pb
i? M? •K +! +?9i F?`MX Zm M; K M; p"m; [m M? M; QìB GQM; >çQ h?¬M + "M; +?!
+€M? +O ?„MX Zm M; KBM? +?B iY- ?„M H` +?•M +?QM? [m M; KBM? +?B iY5

> B i v M„K H'v i`¼M; FB K G K ok- Zm M; S?M .mM; - +?•M i`€B iB M H M K°i #Q
iÈB- ? B i v M„K +?†i- +?ûK tm®M; X

J°i FB K M"v #´` - iW M?Q ?mv M aQ- [m M; K M; p†M p Q H'T H!2 tmM; [m M? G
?„M /QÎM; M?Q iB M p"Q i`çM; i?€B +?•M F?¬M; X

:Bì F?„+ M"v- i?Qç i M?bM F?¬M; +?9i F?Q i? - H†M; H) F?¬M; iB M; ç°M; X L?QM
iB b€M; tmM; [m M? /QÎM; M?Q i®B b-K- ?bM? M?Q i'i +a [m M; M; mv M i® ç m
F?¬M; ;B M /QÎM; M?Q +?d +! [m M; K M; H'T H€M? i` M M; QìB ?„M KÈB H`K`m p

h` M #-m i`ìB- KÆ ?² K°i iB M„M; p"m; iW K†i i`ìB`ÆB tm®M; - +?B m`¼B i` M M
i`€M ?„M H°` +?QM çQÎM; p,M H° K`m iQK- i`QM; i?ìB ;B M M; „M ?Q`M iQ`M #B

J°i FB K M"v +O GQM; >çQ h?¬M- F?¬M; +?d /®+ ? i bS+ SM; T?!- +! +ÁM +aK ;B

h`QÈ+ €T HU+ +U+ HÈM- F?B M GQM; >çQ h?¬M /QÎM; M?Q iB M p"Q i`çM; i?€B
?„M ?bM? M?Q bB m i?Q€i F?ÄB [mv i„+ +O J°M; >mv M h?B M æQÎM; X

S?"T5

G K ok- Zm M; S?M .mM; p +?çK p"Q +€B bWM; i` M i`€M i?€B iY L; ?`+? h?B M J
F?Q /QÎM; M?Q ioM? H†M; i`QM; +?ÈT K„i M"vX smM; [m M? M; QìB p`K i?9 +kM

h€+ ;Bª, æQÎM; :B h K h?B m

j k N X * ? Q Æ M ; R R j , * ? • M h ? • M J G Q M ; U k V

. ` + ? ; B ^a , h B M ? o † M

L ; m ² M , K 2 i ` m v 2 M X + Q K

a ? ` 2 # v , J h Z @ " M H Q M ; X m b

E ? ¬ M ; + † p − M ; b ∈ M ; M ¨ Q F ? m + ? i ∈ M − M ? Q M ; H ¢ B + † i ? i ? ' v ` ä − [m M ; K M ; p ¨ M ; i
p ¨ ? Ä / B K i Q K ç 2 M i ? B m ç ® i i ` M M ; Q Ì B i ? € B i Y L ; ? ` + ? h ? B M J G Q M ; i ° + " ^a Q
L ; v + ^a i B b ∈ M ; i ` Q M ; K „ i ? B M ; Q Ì B + k M ; # B M ^a K ç ¢ K X

æ W M ; M † B H ¨ K i ° + − M ; v + ^a ç ² M ; # ¢ M G Q M ; > ¢ Q h ? − M ç m M ; Æ M ; ~ M X " ¼ M ? ¼ F
h ? − M H ¢ B + † i ? + ? û K ` K ° i F B K F ? B M " ^a Q i ? ' i # ¢ B X

P M ;

h ? M ? • K p M p M [m ∈ B / ` ç <sup>2</sup> M ; i ? Ì B p M ; H M − i W b W M ; i ` M i ` € M " ^a Q ç M G K o k −
i v G Q M ; > ¢ Q h ? − M X

o ¬ b ® ç B K b ∈ M ; p ¨ M ; p ¨ t M ? b ∈ M ; M ; Ì B i ` Q È + K † i G Q M ; > ¢ Q h ? − M − i ` M F ? ¬ M ; i `
b ∈ M ; F ? m + ? i ∈ M X J ¨ # M F B − i ` M ç d M ? ç − m " <sup>a</sup> Q H ¢ B i ` m v M ç M i B M ; p Ð ; B A
ç d M ? F û Q / ¨ B i È B ; ® + X

Quang mang vàng nồng đậm lần nữa phát ra, lại đẩy tay cô bé ra. Mà Long Hạo Thần luôn giữ một động tác thì thân thể tùy theo run rẩy.

Dạ Tiểu Lệ sắc mặt có chút khó coi, liếc Thái Nhi đứng bên cạnh, hừ hừ nói.

“Là quang minh chi tử nhưng lại được đến truyền thừa loại đó.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

331. Chương 114: Thể Chất Thần Quyền (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Vì an nguy của Long Hạo Thần, Thái Nhi chỉ có thể nhỏ giọng giải thích.

Dạ Tiểu Lệ không đồng ý nói.

“Ta chỉ nhìn đến sự thật. Thật chán ghét, vậy là không thể rời khỏi đây.”

Nghe lời cô bé, Thái Nhi có chút khó hiểu, nhưng vẫn là hỏi.

“Hạo Thần thể nào rồi?”

Dạ Tiểu Lệ nói.

“Hắn không có chuyện gì, chỉ là sử dụng năng lực vượt quá sức mình. Nhưng hiện tại hắn ở loại trạng thái này các người nên hâm mộ mới đúng. Đây là tầng lĩnh ngộ sâu, không liên quan thuộc tính của hắn. Tuy thân thể có nguy cơ tan vỡ, nhưng có sinh mệnh lực của ta rót vào thì không sao hết. Cứ để hắn như vậy đi. Nếu ta không đoán sai, có lẽ hắn sắp thức tỉnh rồi.”

“Thức tỉnh?” Thái Nhi giật mình nhìn Dạ Tiểu Lệ. “Cái gì là thức tỉnh?”

Dạ Tiểu Lệ cười hì hì.

“Muốn ta nói cũng được, cởi khăn che cho ta xem đi, so bì xem chúng ta ai đẹp hơn.”

Thái Nhi ngần ra, có chút dở khóc dở cười. Nàng nghe ra từ lời Dạ Tiểu Lệ thì Long Hạo Thần giữ trạng thái như vậy là chuyện tốt. Nhưng nàng vẫn là kéo xuống khăn che. Nàng hoàn toàn không hiểu về thức tỉnh, tin tức này hiển nhiên rất quan trọng đối với Long Hạo Thần. Share by:MTQ-Banlong.us

Nhìn khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của Thái Nhi, Dạ Tiểu Lệ thoáng ngáy ngẩn, có chút buồn rầu nói.

“Thật đáng ghét, ta lớn không nổi, nếu không sẽ không thua người.” Đây rõ ràng là cô bé tự nhận mình không bằng Thái Nhi. Share by:MTQ-Banlong.us

Thái Nhi nhìn cô bé nhỏ xinh đáng yêu, nhin không được nhẹ sờ đầu cô bé.

“Vậy vì sao cô không lớn được?”

Dạ Tiểu Lệ biến sắc mặt.

“Không nói cho người. Nhưng ta nói thì giữ lời. Ngay cả thức tỉnh các người đều không biết, có được thiên phú tốt vậy thật lãng phí. Người và hắn, không phải đều là có thể chất thần quyền giả sao? Không thức tỉnh sao phát huy được năng lực thể chất thần quyền giả giao cho các người?”

Thể chất thần quyền giả? Đây thật là một danh từ mới. Nếu hiện tại Long Hạo Thần có thể nghe thấy, nhất định sẽ nhớ đến mình ở trong tháp Vĩnh Hằng từng nghe Y Lai Khắc Tư lời nhắn có hai chữ thần quyền.

“Cô đang nói là nội linh lực trên chín mươi, chính là thể chất thần quyền?” Thái Nhi tò mò hỏi. Việc này không chỉ quan hệ đến Long Hạo Thần, cũng liên quan chính nàng.

Dạ Tiểu Lệ có chút mờ mịt nói.

“Cái gì là nội linh lực bẩm sinh, ta không biết. Ta có thể cảm thụ được, người và hắc đúng là có thể chất thần quyền giả. Có lẽ là cách nói khác biệt đi. Thể chất thần quyền giả tên như ý nghĩa, chính là được thần chiếu cố, nhân loại các người có thể đạt được thiên phú tốt nhất. Nhưng thể chất thần quyền giả nhất định phải thức tỉnh rồi mới phát huy được toàn bộ năng lực. Ví dụ như hắc, nếu hắc sớm quyết định thiên phú bản thân, vậy cái tên lúc trước dù một đối một chưa chắc là đối thủ của hắc. Nhưng mà cái sinh vật hắc ám dở bẩn đó buồn nôn thật, còn có tên kia có thể tạm thời xé rách không gian nơi này.” Truyện được chia sẻ từ diễn đàn BLH

Nhắc tới Ma Thần Hoàng, đáy mắt cô bé kiểm không được xẹt qua một tia kinh sợ.

Thải Nhi nói.

“Đó là Ma Thần Hoàng của ma tộc. Nếu ta và Long Hạo Thần thức tỉnh thể chất rồi, vậy sẽ có điểm tốt gì?”

Dạ Tiểu Lệ nói.

“Được lợi rất nhiều. Sau khi thức tỉnh thể chất thần quyền giả, nghĩa là các người có thể mượn lực lượng vị thần chiếu cố các người. Đương nhiên căn cứ thực lực bản thân mạnh yếu mà trình độ mượn khác biệt. Ai dè, các người thật kém hiểu biết, ta lại nói tỉ mỉ chút. Lai lịch thể chất thần quyền giả nghe nói là người thừa kế bị thần tuyển chọn. Nếu tu luyện đến mức tận cùng, các người sẽ trở thành giống như thần.”

“Thần? Thật sự có thần sao?” Thải Nhi lẩm bẩm.

Dạ Tiểu Lệ thè lưỡi, nói.

“Đương nhiên là có. Chẳng qua thành thần không có gì tốt. Thần phải cùng tồn tại với trời đất, hoàn toàn dung hợp với thuộc tính người cai quản. Còn không bằng làm người. Thần xem ra có thể cai quản tất cả, chúa tể mọi thứ, nhưng chẳng phải là không thể phá hư quy tắc sao? Nếu không thì thần cách sẽ tán loạn. Đầu có tự do như nhân loại các người, muôn màu muôn vẻ. Cho nên nói, thần xem như tồn tại, cũng có thể coi như không tồn tại. Đương nhiên cũng có một số tên bởi vì trốn tránh, không để mình triệt để trở thành thần, chỉ giữ trạng thái bán thần, ở trên thế gian tự do sinh hoạt. Chỉ là loại bán thần này sẽ bị thần đè ép, sớm muộn gì phải trở thành thần.”

“Ai dè, ta nói xong còn thấy loạn nữa là. Dù sao ta cho người biết, trở thành thần không phải việc tốt. Làm thần quyền giả, các người không nên quá lợi hại, nếu không một khi thần cách giáng xuống, còn lại chính là vô tận cô độc và tịch mịch, còn bị cường đại quy tắc hạn chế. Nói đơn giản là, bên cạnh người mỗi một loại nguyên tố kỳ thật đều là một bộ phận của thần. Thế giới chúng ta chính là do các loại thần dung hợp một chỗ xây dựng mà thành. Thực sự trở thành thần, thậm chí có lẽ mất đi ký ức nguyên bản nữa.”

Thải Nhi nói.

“Mới rồi Ma Thần Hoàng xé rách không gian cứu đi đám ma tộc có nhắc tới thần cách, cô cũng nói tới thần cách. Dường như hắc rất muốn được đến thần cách. Vì sao cô lại nói thành thần không tốt?”

Dạ Tiểu Lệ trong mắt lộ vài phần sợ hãi.

“Tên đó không giống. Hơi thở của hắc rõ ràng không thuộc về thế giới chúng ta, cũng không bị quy tắc thế giới này hạn chế. Nhưng hắc cũng sẽ không có được thần cách hàng lâm của thế giới chúng ta. Nếu thật để hắc được đến một thần cách dung hợp bản thân, khiến thực lực đột phá nữa, có lẽ thật sự trở thành chúa tể thế giới này vĩnh viễn, không ai có thể đánh bại hắc.”

Nói đến đây, ánh mắt Dạ Tiểu Lệ đột nhiên biến sâu thẳm, nhìn nhìn Thải Nhi, lại nhìn bên cạnh Long Hạo Thần, mày nhíu chặt, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Thải Nhi nhìn ra được, cô bé này hình như còn có chuyện rất quan trọng không nói ra. Nhưng đối với nàng, thần cũng được, thần cách cũng thế, đều là rất xa xôi.

“Thần cách không phải chỉ thuộc về thần sao? Vì cái gì thần cách có thể bị hắc tước đoạt?” Thải Nhi nghi ngờ hỏi.

Dạ Tiểu Lệ đột nhiên biến nóng nảy.

“Cũng có một số tình huống đặc thù. Được rồi, đừng hỏi nữa, việc nên nói thì ta đã cho người biết rồi. Dù sao sau này các người tốt nhất không cần trở thành thần. Còn về tên kia, hẳn chỉ mơ tưởng mà thôi. Muốn đoạt được thần cách đâu có dễ vậy, nếu không ta...” Nói đến đây, cô bé đột nhiên ngừng lời, cảnh giác liếc Thái Nhi, không nói nữa.

Thái Nhi không chịu bỏ qua, tiếp tục truy hỏi.

“Vậy giới hạn để thành thần là cái gì?”

Dạ Tiểu Lệ liếc cô, lần này không đáp lại.

Thái Nhi đột nhiên mỉm cười.

“Kỳ thật ta đã biết.”

Dạ Tiểu Lệ khinh thường hừ một tiếng.

“Dựa vào thực lực hiện tại của các người, làm sao biết được.”

“Trăm vạn linh lực, có đúng không?” Thái Nhi mỉm cười hỏi.

“A...” Dạ Tiểu Lệ giật mình nhìn cô, biểu tình đã nói hết suy nghĩ trong lòng.

Ngược lại Thái Nhi không hỏi thêm, đi đến bên cạnh Long Hạo Thần, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện. Nếu Long Hạo Thần không có việc gì, vậy cô cũng yên tâm.

Mấy người khác luôn lắng nghe Thái Nhi và Dạ Tiểu Lệ trò chuyện, sắc mặt liên tục biến đổi. Nhưng loại trạng thái này chỉ trong thời gian ngắn ngủi. Dù sao, thần linh cách họ quá xa xôi.

Thời gian trong Mộng Huyền Thiên Đường dần trôi qua. Dạ Tiểu Lệ dường như có chút chán ngồi một bên, tổng cộng tám cái linh lô quay quanh người cô bé, như nghe theo lệnh cô bé.

Cô bé tuyệt không có biểu hiện ra sẽ cho các thành viên Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu hấp thu đám linh lô này, cũng không thu hồi linh lô. Ai cũng không biết trong lòng cô bé đang nghĩ cái gì. Chỉ là từ ánh mắt cô bé thỉnh thoảng liếc Long Hạo Thần có thể thấy, suy nghĩ của cô bé nhất định có liên quan tới Long Hạo Thần.

Thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua. Rốt cuộc khi ánh bình minh ngày thứ ba xuất hiện ở chân trời, trên thân Long Hạo Thần xảy ra biến hóa.

Ánh bình minh, tràn ngập sự sống. Khi quang mang nhu hòa dần xuất hiện, thì thân thể Long Hạo Thần cũng sáng lên, dường như hẳn chính là một mặt trời khác dâng lên. Đôi linh cánh lóe sáng ngời mở rộng sau lưng hắn.

Đôi cánh tỏa quang mang nhu hòa hơi kéo dài, dường như lớn hơn lúc đầu một chút. Mà ánh bình minh như bị kiềm chế, chỉ rơi trên người hắn. Mặc kệ là Mộng Huyền Thiên Đường hay người khác, đều cảm giác nguyên bản chân trời sáng lên đột nhiên tối sầm, chỉ có một tia sáng vàng liên tiếp Long Hạo Thần và ánh mặt trời đang dâng lên.

Dạ Tiểu Lệ tựa như không có trọng lượng ngồi trên một cành cây. Hai mắt cô bé bởi vì biến hóa trên người Long Hạo Thần là tỏa sáng.

“Không sai, hẳn đúng thật thức tỉnh rồi.”

Tắm trong quang mang vàng, Long Hạo Thần dần thu hồi động tác chém, đứng thẳng người, hai tay mở ra hai bên thân thể. Tắm mình trong ánh nắng vàng ngày càng rực rỡ, cả người hắn cũng bị nhiễm thành màu vàng.

Quang mang vàng mông lung từ người hắn khuếch tán, dần hình thành từng vòng kim sắc lan ra ngoài.

Tư Mã Tiên và Hàn Vũ thực tự nhiên ngồi xếp bằng cách Long Hạo Thần mười mét. Trên trán họ cùng lóe một vầng vàng, hiển nhiên là bị khế ước phụ trợ ảnh hưởng, hơn nữa tuyệt đối là chuyện tốt.

Linh cánh sau lưng hai người rất nhanh giãn ra, tằm trong vàng sáng vàng nhạt Long Hạo Thần tản ra, mau chóng tiến vào trạng thái nhập định.

Thân thể Trương Phóng Phóng trên cơ bản đã hồi phục, chỉ là còn hơi suy yếu. Có Vương Nguyên Nguyên dìu, y hâm mộ nhìn ba người, cũng chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ biến hóa của quang nguyên tố trong không khí.

Giờ khắc này, y chỉ cảm thấy thân thể mình dường như ngâm trong biển quang, xung quanh có vô cùng vô tận quang nguyên tố nhu hòa vuốt ve thân thể y. Cảm giác tuyệt vời đó y chưa từng cảm nhận qua. Một tia linh ngộ cũng từ từ dâng lên trong lòng. Quang mang vàng trong suốt dần phát ra từ người y. Y vội vàng khoanh chân ngồi trên mặt đất. Đôi linh cánh lớn hơn Tư Mã Tiên và Hàn Vũ giang rộng sau lưng.

hương một trăm mười bốn: Thể chất thần quyền (2)

Trên người Long Hạo Thần dần dần hiện ra chín đạo văn lộ, đầu tiên là màu tím, nhưng rất nhanh biến thành vàng. Trên da hắc cũng tựa như tô một tầng vàng kim, thậm chí diện mạo đều không xem rõ được.

Ánh nắng ngày càng sáng ngời, hào quang vàng trên người Long Hạo Thần cũng biến càng đậm. Dưới chân hắc, dần thành hình quang hoàn vàng.

Quang hoàn này rất đặc biệt. Trong quang mang vàng hoa mỹ, văn lộ mé biên tựa như tỏa quang mang, hoa văn huyền ảo màu vàng đậm, vị trí giữa chân Long Hạo Thần thì quang mang rực rỡ.

Một luồng sáng vàng hư ảo dần hiện ra trên đỉnh đầu hắc. Bóng dáng kia hơi giống Quang nguyên tố tinh linh Nhã Đình, nhưng rất hư ảo, thấy không rõ. Cao cỡ ba mét, thân thể tản ra vàng sáng vàng nhu hòa chậm rãi giáng xuống, cùng Long Hạo Thần dung hợp làm một.

Một tiếng ngâm khê phát ra từ miệng Nhã Đình. Từ khi Long Hạo Thần tiến nhập trạng thái thức tỉnh, nó luôn bay trên không trung. Mới rồi Long Hạo Thần chính thức mở ra nghi thức thức tỉnh, trên mặt nó tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Mắt thấy quang mang vàng dung nhập vào thân thể Long Hạo Thần, trên người Nhã Đình cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa. Một giọt chất lỏng vàng tách ra khỏi người Long Hạo Thần, dung nhập vào trong Nhã Đình. Cả người nó dường như bị cải tạo lại. Kích thước không thay đổi, nhưng mất đi cảm giác hư ảo. không chỉ vậy, trong tay phải Nhã Đình có thêm một pháp trượng vàng nhỏ xíu. Hình dạng pháp trượng rất đơn giản, cao xấp xỉ Nhã Đình, trên đỉnh có một khối bảo thạch vàng hình thoi tỏa sáng.

Trừ này ra, giữa trán Nhã Đình cũng thêm một khối bảo thạch vàng. Dưới chân cũng có một quang hoàn nhỏ xíu, hình dạng giống hệt quang hoàn vàng dưới chân Long Hạo Thần. Nhưng đó không phải là biến hóa lớn nhất, trên người nó, thay đổi lớn chính là hơi thở. Nguyên bản nó chỉ có hơi thở nguyên tố, nhưng bây giờ lại tản mát ra nồng đậm hơi thở sinh mệnh. Nó không còn là một Quang nguyên tố tinh linh có trí tuệ, mà là một tinh linh chân chính, Quang Tinh Linh.

Từ đây bắt đầu, nó không còn là một linh lô hỗ trợ Long Hạo Thần, mà có thể trực tiếp công kích kẻ địch, tăng phúc cho đồng bạn, hơn nữa có được sinh mệnh thuộc về mình, tinh linh.

Đương nhiên nó vẫn là khế ước linh lô của Long Hạo Thần. Điểm này sẽ không thay đổi. Rời khỏi Long Hạo Thần, mất đi đánh giá quang minh chi tử thần quyền, chỉ sợ nó sẽ biến trở về hình dáng trước đây.

Một tiếng ngâm nga bỗng vang từ miệng Long Hạo Thần. Nhã Đình cũng ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra tiếng kêu gần như nỉ non. Ngay sau đó, một hình ảnh quái dị xuất hiện. Đầu tiên là ở trên người Nhã Đình.

Nguyên bản hai đôi cánh của nó nhưng lại thêm một đôi cánh nữa. Đôi cánh mềm mại mới sinh dần giãn ra, mà hơi thở của nó cũng biến đổi hoàn toàn khác biệt. Dáng người lần nữa cao mấy phần, đã gần một mét. Trên trán bảo thạch nhiều mấy góc cạnh, pháp trượng trong tay cũng bắt đầu xuất hiện hoa văn hoa mỹ.

Đúng vậy, có Long Hạo Thần thức tỉnh trợ giúp, Nhã Đình lần nữa tiến hóa. Đây đã là lần thứ ba nó tiến hóa từ khi đi theo Long Hạo Thần.

Biến hóa không chỉ xuất hiện trên người nó, càng thêm quái dị là sau lưng Long Hạo Thần, nguyên bản đôi cánh lớn chậm rãi nâng lên, lại một đôi cánh thò ra ở bên dưới đôi cánh cũ, cùng loại giống Nhã Đình, cũng là giương ra. Hai đôi linh cánh lông vàng biến càng rậm rạp nhẹ vỗ đập, mơ hồ có hoa văn màu vàng mỹ lệ phát tán.

Linh cánh của cường giả nhân loại không ngờ có thể biến thành hai đôi?

Cũng trong lúc này, quang trụ vàng ở sau lưng Long Hạo Thần không xa đột nhiên phóng lên cao.

Là Trương Phóng Phóng. Quang trụ vàng đậm bao phủ thân thể y từ từ bay cách mặt đất. Linh cánh vàng sau lưng bỗng biến lớn vài phần. Cả thân thể bỗng chốc biến trong suốt, sau đó chậm rãi hồi phục bình thường. Cánh tay phải của y như cũ duy trì trạng thái trong suốt, tựa như một khối thủy tinh vàng khắc thành.

Thể Quang Diệu! Đúng vậy, bị thể chất thần quyền giả thức tỉnh của Long Hạo Thần ảnh hưởng, lại thêm chính y tích góp nội lực và bị trận đại chiến kích động, Trương Phóng Phóng rốt cuộc đột phá hạn chế cấp bảy đã lâu, thành công đột phá trở thành Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy. Đây có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn.

Cùng là quang hệ, tuy Hàn Vũ và Tư Mã Tiên không đột phá cao như vậy, nhưng hơi thở quang nguyên tố xung quanh họ cũng rõ ràng biến ngưng tụ nhiều.

Quang trụ vàng thẳng tắp dần biến mất, ánh nắng lại chiếu xuống mặt đất, đem đến quang minh cho Mộng Huyền Thiên Đường.

Long Hạo Thần cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Khoảnh khắc hần mở mắt, không trung như có hai tia chớp vàng xẹt qua, nhưng rất nhanh hồi phục bình thường. Quay đầu nhìn Thái Nhi đứng bên cạnh vẻ mặt quan tâm, Long Hạo Thần áy náy nói.

“Khiến cô lo lắng.”

Thái Nhi không nói cái gì, chỉ là tĩnh lặng tựa vào vai hần, nắm chặt tay hần.

Biến hóa khiến người vui mừng này trước kia Long Hạo Thần chưa từng nghĩ đến. Mắt thấy A Bảo cố chấp tấn công đỉnh núi, cảm thụ sức sống nồng đậm trong không khí, còn có Nhã Đình hấp dẫn lại đây sương mù quang nguyên tố, khi đó hần chỉ cảm thấy kinh hoàng.

Khi hần thấy A Bảo biến hóa thành Nghịch Thiên Ma Long thì trong lòng đã muốn rút lui. Hần phải phụ trách đồng bạn của mình, cho nên đã chuẩn bị đề nghị phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng, mang theo đồng bạn và Dạ Tiểu Lệ truyền tống tới tháp Vĩnh Hằng.

Nhưng mà lúc hần tiến vào trạng thái kỳ diệu, thì đột nhiên cảm giác nếu chính mình cứ rút lui, nhất định sẽ mất đi thứ quan trọng nào đó. Dưới sự hướng dẫn của phần linh ngộ kỳ dị này, hần không lùi bước, mà mang theo đồng bạn nghênh đón khó khăn, bắt đầu phát động kỹ năng Súc Thế. Một khắc kia chém ra, hoàn toàn là dưới trạng thái cảm giác quái dị. Chớp mắt đó, hần chỉ cảm thấy tinh thần hoàn toàn dung thành một thể, tinh thần lực khác với người thường, cùng với linh lực bản thân và nhờ vào quang nguyên tố bên ngoài, triệt để dung vào một kiếm đó. Khi hần chém ra một kiếm ẩn chứa thiên địa, Long Hạo Thần thậm chí cảm thụ đến cùng thiên địa hợp nhất, nắm lấy ánh mặt trời.

Chính một kiếm mượn uy thể thiên địa này, khiến hần triệt để rơi vào lĩnh ngộ kỳ quái kia, cũng bắt đầu quá trình thức tỉnh quang minh chi tử. Vô số hình ảnh kỳ quái không ngừng xuất hiện trong đầu hần. Từng đạo linh ngộ bồi hồi trong lòng hần.

Khi hần lần nữa tỉnh lại, lực lượng quang minh chi tử tựa như vốn thuộc về hần, khắc sâu trong óc.

Quang minh chi tử chính là người Quang Minh Nữ Thần chiếu cố, là người truyền lời của thái dương. Tất cả những nơi ánh mặt trời chiếu đến, hần có thể tạm mượn lực thái dương và lực lượng Quang Minh Nữ Thần bù đắp bản thân thiếu thốn. Đây mới là truyền kỳ chân chính của quang minh chi tử. Nếu không, chỉ tu luyện mau hơn người thường một chút, cảm giác đối với quang nguyên tố mạnh chút, vậy thể chất quang minh chi tử cũng quá yếu ớt.

Khi hân chân chính thức tỉnh trở thành quang minh chi tử, nội linh lực bẩm sinh cũng tùy theo tăng lên tới đỉnh. Chân chính một trăm. Chân chính hoàn mỹ.

Long Hạo Thần rốt cuộc hiểu ra vì sao lúc đó con trai Luân Hồi có thể dựa vào tu vi linh lực không bằng Ma Thần Hoàng một phần ba, tổn thương thậm chí dẫn đến Ma Thần Hoàng tử vong. Bởi vì lúc đó con trai Luân Hồi đã thức tỉnh. Nếu nói Long Hạo Thần nhờ vào quang lực lượng, vậy con trai Luân Hồi là nhờ vào lực lượng sát phạt. Y chính là thần quyền chiến thần!

Long Hạo Thần thức tỉnh ở nơi tràn ngập quang nguyên tố và hơi thở thân thiện thiên nhiên của Mộng Huyền Thiên Đường. Mà nếu Thái Nhi làm Luân Hồi Thánh Nữ muốn thức tỉnh, như vậy, nhất định phải ở trên chiến trường tràn ngập giết chóc và máu me. Chỉ có không ngừng chiến đấu, năng mới chân chính lĩnh ngộ lực lượng Luân Hồi Thánh Nữ.

Quang mang vàng rốt cuộc hoàn toàn thu lại, hai đôi linh cánh sau lưng Long Hạo Thần cũng hơi mở ra, thân hình hân theo đó bay cách mặt đất nửa mét mới lại rơi xuống, dường như còn chưa thích ứng mình có bốn cánh.

Quang nguyên tố nồng đậm ở trong không khí lưu chuyển. Khí chất của Long Hạo Thần dường như càng biến trầm ổn, trưởng thành, hình như hân cao thêm một chút. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, ai cũng không nhận ra hân chỉ mới mười lăm tuổi. Thoạt nhìn càng giống thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Quang minh chi tử sau khi thức tỉnh, không chỉ là tuần mỹ kinh người, càng nhiều phần hấp dẫn kỳ dị. Dù ai nhìn thấy hân, đều không tự giác bị lực thân cận từ người hân hấp dẫn.

“Ê, chúng ta nói chuyện chút.” Dạ Tiểu Lệ thanh âm vang lên.

Long Hạo Thần xoay người, thu bốn cánh vào người. Quang nguyên tố tinh linh Nhã Đình thốt một tiếng rên yêu kiều tràn ngập hưng phấn nhào vào vòng tay Long Hạo Thần, trực tiếp biến mất trong ngực hân. Long Hạo Thần sau khi thức tỉnh đối với nó tựa như Quang Minh mẫu đã dựng dục ra nó vậy.

Nhìn bên cạnh Dạ Tiểu Lệ tám linh lô, Long Hạo Thần gật đầu.

“Người đi với ta.” Dạ Tiểu Lệ hướng hân vẫy tay, đi xuống sườn núi.

Long Hạo Thần làm động tác tay ý bảo đồng bạn chờ, lập tức theo sau.

Dạ Tiểu Lệ đi không quá xa, xem bộ dáng thì dường như cô có tâm sự nặng nề. Biểu tình này xuất hiện trên người cô bé chừng sáu, bảy tuổi thì có chút kỳ quái.

Dừng bước ở sườn núi, Dạ Tiểu Lệ quay người lại. Một tầng sáng xanh tràn ngập hơi thở sinh mệnh bao phủ cả cô bé và Long Hạo Thần.

“Tiểu muội muội, em muốn nói với ta điều gì?” Long Hạo Thần mỉm cười hỏi.

Dù cho Dạ Tiểu Lệ lúc này bộ dáng chỉ là cô bé sáu, bảy tuổi, nhìn nụ cười tràn ngập ánh mặt trời của hân đều kiềm không được ngơ ngác, bật thốt nói.

“Người thật đẹp, coi như là Tinh Linh tộc đều không xinh đẹp bằng người.”

Long Hạo Thần khước mắt giật giật.

“Xin đừng từ đẹp trai hình dung ta, xinh đẹp là dành cho con gái.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

332. Chương 114: Thể Chất Thần Quyền (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Trên người Long Hạo Thần tràn dần hiện ra chín đạo văn lộ, đầu tiên là màu tím, nhưng rất nhanh biến thành vàng. Trên da hắn cũng tựa như tô một tầng vàng kim, thậm chí diện mạo đều không xem rõ được.

Ánh nắng ngày càng sáng ngời, hào quang vàng trên người Long Hạo Thần cũng biến càng đậm. Dưới chân hắn, dần thành hình quang hoàn vàng.

Quang hoàn này rất đặc biệt. Trong ánh sáng vàng hoa mỹ, văn lộ mé biến tựa như tỏa ánh sáng, hoa văn huyền ảo màu vàng đậm, vị trí giữa chân Long Hạo Thần thì ánh sáng rực rỡ.Share by : MTQ - Banlong.us

Một luồng sáng vàng hư ảo dần hiện ra trên đỉnh đầu hắn. Bóng dáng kia hơi giống Quang nguyên tố tinh linh Nhã Đình, nhưng rất hư ảo, thấy không rõ. Cao cỡ ba mét, thân thể tản ra vàng sáng vàng nhu hòa chậm rãi giáng xuống, cùng Long Hạo Thần dung hợp làm một.

Một tiếng ngâm khe phát ra từ miệng Nhã Đình. Từ khi Long Hạo Thần tiến nhập trạng thái thức tỉnh, nó luôn bay trên không trung. Mới rồi Long Hạo Thần chính thức mở ra nghi thức thức tỉnh, trên mặt nó tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Mắt thấy ánh sáng vàng dung nhập vào thân thể Long Hạo Thần, trên người Nhã Đình cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa. Một giọt chất lỏng vàng tách ra khỏi người Long Hạo Thần, dung nhập vào trong Nhã Đình. Cả người nó dường như bị cải tạo lại. Kích thước không thay đổi, nhưng mất đi cảm giác hư ảo. không chỉ vậy, trong tay phải Nhã Đình có thêm một pháp trượng vàng nhỏ xíu. Hình dạng pháp trượng rất đơn giản, cao xấp xỉ Nhã Đình, trên đỉnh có một khối bảo thạch vàng hình thoi tỏa sáng.

Trừ này ra, giữa trán Nhã Đình cũng thêm một khối bảo thạch vàng. Dưới chân cũng có một quang hoàn nhỏ xíu, hình dạng giống hệt quang hoàn vàng dưới chân Long Hạo Thần. Nhưng đó không phải là biến hóa lớn nhất, trên người nó, thay đổi lớn chính là hơi thở. Nguyên bản nó chỉ có hơi thở nguyên tố, nhưng bây giờ lại tản mát ra nồng đậm hơi thở sinh mệnh. Nó không còn là một Quang nguyên tố tinh linh có trí tuệ, mà là một tinh linh chân chính, Quang Tinh Linh.Share by : MTQ - Banlong.us

Từ đây bắt đầu, nó không còn là một linh lô hỗ trợ Long Hạo Thần, mà có thể trực tiếp công kích kẻ địch, tăng phúc cho đồng bạn, hơn nữa có được sinh mệnh thuộc về mình, tinh linh.

Đương nhiên nó vẫn là kẻ ước linh lô của Long Hạo Thần. Điểm này sẽ không thay đổi. Rồi khỏi Long Hạo Thần, mất đi đánh giá con trai quang minh thần quyền, chỉ sợ nó sẽ biến trở về hình dáng trước đây.

Một tiếng ngâm nga bỗng vang từ miệng Long Hạo Thần. Nhã Đình cũng ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra tiếng kêu gần như nỉ non. Ngay sau đó, một hình ảnh quái dị xuất hiện. Đầu tiên là ở trên người Nhã Đình.

Nguyên bản hai đôi cánh của nó nhưng lại thêm một đôi cánh nữa. Đôi cánh mềm mại mới sinh dần giãn ra, mà hơi thở của nó cũng biến đổi hoàn toàn khác biệt. Dáng người lần nữa cao mấy phần, đã gần một mét. Trên trán bảo thạch nhiều mấy góc cạnh, pháp trượng trong tay cũng bắt đầu xuất hiện hoa văn hoa mỹ.

Đúng vậy, có Long Hạo Thần thức tỉnh trợ giúp, Nhã Đình lần nữa tiến hóa. Đây đã là lần thứ ba nó tiến hóa từ khi đi theo Long Hạo Thần.Share by : MTQ - Banlong.us

Biến hóa không chỉ xuất hiện trên người nó, càng thêm quái dị là sau lưng Long Hạo Thần, nguyên bản đôi cánh lớn chậm rãi nâng lên, lại một đôi cánh thò ra ở bên dưới đôi cánh cũ, cùng loại giống Nhã Đình, cũng là giương ra. Hai đôi linh cánh lông vàng biến càng rậm rạp nhẹ vỗ đập, mơ hồ có hoa văn màu vàng mỹ lệ phát tán.

Linh cánh của cường giả nhân loại không ngờ có thể biến thành hai đôi?

Cũng trong lúc này, cột sáng vàng ở sau lưng Long Hạo Thần không xa đột nhiên phóng lên cao.

Là Trương Phóng Phóng. Cột sáng vàng đậm bao phủ thân thể y từ từ bay cách mặt đất. Linh cánh vàng sau lưng bỗng biến lớn vài phần. Cả thân thể bỗng chốc biến trong suốt, sau đó chậm rãi hồi phục bình thường. Cánh tay phải của y như cũ duy trì trạng thái trong suốt, tựa như một khối thủy tinh vàng khắc thành.

Thể Quang Diệu! Đúng vậy, bị thể chất thần quyền giả thức tỉnh của Long Hạo Thần ảnh hưởng, lại thêm chính y tích góp nội lực và bị trận đại chiến kích động, Trương Phóng Phóng rốt cuộc đột phá hạn chế cấp bảy đã lâu, thành công đột phá trở thành Kỳ Sĩ Thánh Điện cấp bảy. Đây có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn.

Cùng là quang hệ, tuy Hàn Vũ và Tư Mã Tiên không đột phá cao như vậy, nhưng hơi thở quang nguyên tố xung quanh họ cũng rõ ràng biến ngừng tụ nhiều.

Cột sáng vàng trắng tập dần biến mất, ánh nắng lại chiếu xuống mặt đất, đem đến quang minh cho Mộng Huyền Thiên Đường.

Long Hạo Thần cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Khoảnh khắc hần mở mắt, không trung như có hai tia chớp vàng xẹt qua, nhưng rất nhanh hồi phục bình thường. Quay đầu nhìn Thái Nhi đứng bên cạnh vẻ mặt quan tâm, Long Hạo Thần áy náy nói.

“Khiến cô lo lắng.”

Thái Nhi không nói cái gì, chỉ là tĩnh lặng tựa vào vai hần, nắm chặt tay hần.

Biến hóa khiến người vui mừng này trước kia Long Hạo Thần chưa từng nghĩ đến. Mắt thấy A Bảo cố chấp tấn công đỉnh núi, cảm thụ sức sống nồng đậm trong không khí, còn có Nhã Đình hấp dẫn lại đây sương mù quang nguyên tố, khi đó hần chỉ cảm thấy kinh hoàng. Truyện được share bởi diễn đàn bàn long hội

Khi hần thấy A Bảo biến hóa thành Nghịch Thiên Ma Long thì trong lòng đã muốn rút lui. Hần phải phụ trách đồng bạn của mình, cho nên đã chuẩn bị đề nghị phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng, mang theo đồng bạn và Dạ Tiểu Lệ truyền tống tới tháp Vĩnh Hằng.

Nhưng mà lúc hần tiến vào trạng thái kỳ diệu, thì đột nhiên cảm giác nếu chính mình cứ rút lui, nhất định sẽ mất đi thứ quan trọng nào đó. Dưới sự hướng dẫn của phần linh ngộ kỳ dị này, hần không lùi bước, mà mang theo đồng bạn nghênh đón khó khăn, bắt đầu phát động kỹ năng Súc Thế. Một khắc kia chém ra, hoàn toàn là dưới trạng thái cảm giác quái dị. Chớp mắt đó, hần chỉ cảm thấy tinh thần hoàn toàn dung thành một thể, tinh thần lực khác với người thường, cùng với linh lực bản thân và nhờ vào quang nguyên tố bên ngoài, triệt để dung vào một kiếm đó. Khi hần chém ra một kiếm ẩn chứa thiên địa, Long Hạo Thần thậm chí cảm thụ đến cùng thiên địa hợp nhất, nắm lấy ánh mặt trời.

Chính một kiếm mượn uy thể thiên địa này, khiến hần triệt để rơi vào linh ngộ kỳ quái kia, cũng bắt đầu quá trình thức tỉnh con trai quang minh. Vô số hình ảnh kỳ quái không ngừng xuất hiện trong đầu hần. Từng đạo linh ngộ bồi hồi trong lòng hần.

Khi hần lần nữa tỉnh lại, lực lượng con trai quang minh tựa như vốn thuộc về hần, khắc sâu trong óc.

Con trai quang minh chính là người Quang Minh Nữ Thần chiếu cố, là người truyền lời của thái dương. Tất cả những nơi ánh mặt trời chiếu đến, hần có thể tạm mượn lực thái dương và lực lượng Quang Minh Nữ Thần bù đắp bản thân thiếu thốn. Đây mới là truyền kỳ chân chính của con trai quang minh. Nếu không, chỉ tu luyện mau hơn người thường một chút, cảm giác đối với quang nguyên tố mạnh chút, vậy thể chất con trai quang minh cũng quá yếu ớt.

Khi hần chân chính thức tỉnh trở thành con trai quang minh, nội linh lực bẩm sinh cũng tùy theo tăng lên tới đỉnh. Chân chính một trăm. Chân chính hoàn mỹ.

Long Hạo Thần rốt cuộc hiểu ra vì sao lúc đó con trai Luân Hồi có thể dựa vào tu vi linh lực không bằng Ma Thần Hoàng một phần ba, tổn thương thậm chí dẫn đến Ma Thần Hoàng tử vong. Bởi vì lúc đó con trai Luân Hồi đã thức tỉnh. Nếu nói Long Hạo Thần nhờ vào quang lực lượng, vậy con trai Luân Hồi là nhờ vào lực lượng sát phạt. Y chính là thần quyền chiến thần!

Long Hạo Thần thức tỉnh ở nơi tràn ngập quang nguyên tố và hơi thở thân thiện thiên nhiên của Mộng Huyền Thiên Đường. Mà nếu Thái Nhi làm Luân Hồi Thánh Nữ muốn thức tỉnh, như vậy, nhất định phải ở trên chiến trường tràn ngập giết chóc và máu me. Chỉ có không ngừng chiến đấu, nâng mới chân chính linh ngộ lực lượng Luân Hồi Thánh Nữ.

Ánh sáng vàng rót cuộc hoàn toàn thu lại, hai đôi linh cánh sau lưng Long Hạo Thần cũng hơi mở ra, thân hình hắn theo đó bay cách mặt đất nửa mét mới lại rơi xuống, dường như còn chưa thích ứng mình có bốn cánh.

Quang nguyên tố nồng đậm ở trong không khí lưu chuyển. Khí chất của Long Hạo Thần dường như càng biến trầm ổn, trưởng thành, hình như hắn cao thêm một chút. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, ai cũng không nhận ra hắn chỉ mới mười lăm tuổi. Thoạt nhìn càng giống thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Con trai quang minh sau khi thức tỉnh, không chỉ là tuần mỹ kinh người, càng nhiều phần hấp dẫn kỳ dị. Dù ai nhìn thấy hắn, đều không tự giác bị lực thân cận từ người hắn hấp dẫn.

“Ê, chúng ta nói chuyện chút.” Dạ Tiểu Lệ thanh âm vang lên.

Long Hạo Thần xoay người, thu bốn cánh vào người. Quang nguyên tố tinh linh Nhã Đình thốt một tiếng rên yêu kiều tràn ngập hưng phấn nhào vào vòng tay Long Hạo Thần, trực tiếp biến mất trong ngực hắn. Long Hạo Thần sau khi thức tỉnh đối với nó tựa như Quang Minh mẫu đã dựng dục ra nó vậy.

Nhìn bên cạnh Dạ Tiểu Lệ tám linh lô, Long Hạo Thần gật đầu.

“Người đi với ta.” Dạ Tiểu Lệ hướng hắn vẫy tay, đi xuống sườn núi.

Long Hạo Thần làm động tác tay ý bảo đồng bạn chờ, lập tức theo sau.

Dạ Tiểu Lệ đi không quá xa, xem bộ dáng thì dường như cô có tâm sự nặng nề. Biểu tình này xuất hiện trên người cô bé chừng sáu, bảy tuổi thì có chút kỳ quái.

Dừng bước ở sườn núi, Dạ Tiểu Lệ quay người lại. Một tầng sáng xanh tràn ngập hơi thở sinh mệnh bao phủ cả cô bé và Long Hạo Thần.

“Tiểu muội muội, em muốn nói với tôi điều gì?” Long Hạo Thần mỉm cười hỏi.

Dù cho Dạ Tiểu Lệ lúc này bộ dáng chỉ là cô bé sáu, bảy tuổi, nhìn nụ cười tràn ngập ánh mặt trời của hắn đều cảm thấy không được ngơ ngác, bật thốt nói.

“Người thật đẹp, coi như là Tinh Linh tộc đều không xinh đẹp bằng người.”

Long Hạo Thần khoé mắt giật giật.

“Xin đừng từ chối trai hình dung tôi, xinh đẹp là dành cho con gái.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

333. Chương 114: Thể Chất Thần Quyển (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Dạ Tiểu Lệ thè lưỡi, nói.

“Thì có sao đâu? Chẳng phải người cũng kêu ta là tiểu muội muội sao? Nếu theo cách nhân loại các người tính tuổi thì ta ít nhất hơn vạn tuổi, người ở trước mặt ta mới là thằng nhóc.”

“...” Long Hạo Thần vẻ mặt không nói nên lời nhìn cô bé.

Hắn tin tưởng cô bé này nói thật. Nhưng khiến hắn đem cô bé trở thành tiền bối viễn cổ vạn tuổi thì rõ ràng không hiện thực rồi. Bởi vì cô bé này biểu hiện không khác gì bé gái.

Nhìn hắn dáng vẻ kinh ngạc, Dạ Tiểu Lệ dường như rất hài lòng, ngay cả âm u giữa hai đầu chân mày đều tiêu tan. Nhưng rất nhanh lại nổi giận, tức mình nói.

“Người thật đáng ghét!”

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Nếu ta nhớ không lầm, dường như chúng ta mới giúp cô, sao lại đáng ghét.”

Dạ Tiểu Lệ đương nhiên nói. Share by : MTQ - Banlong.us

“Dĩ nhiên là đáng ghét. Người là quang minh chi tử, lại nhiễm hơi thở Tử Linh pháp sư, hơn nữa còn là loại Tử Linh khá mạnh. Người điên sao? Không sợ Quang Minh Tâm bị bài trừ?”

Long Hạo Thần chăm chú nhìn cô bé, nói.

“Nếu cô thật có cách giúp ta giải trừ quan hệ với ông ta, ta sẽ vô cùng cảm tạ.”

Dạ Tiểu Lệ ngẩn ra.

“Hãy nói quá trình giữa người và Tử Linh pháp sư trao đổi cho ta nghe xem.”

Sau đó Long Hạo Thần kể lại tỉ mỉ lần hắn tiến vào Sở Hải Bi Khiếu Động và sau đó ở trong tháp Vĩnh Hằng phát sinh sự việc.

Nghe lời hắn nói xong, Dạ Tiểu Lệ ngơ ngẩn nhìn hắn, thật lâu nói không nên lời.

“Này, điều này sao có thể. Tử Linh pháp sư thuộc tính quang minh. Trời ạ! Chẳng lẽ, chẳng lẽ tên đó cũng giống người, cũng là thần quyến giả của Quang Minh Nữ Thần? Này quá khó tin. Thần quyến giả của Quang Minh Nữ Thần lại tuyển chọn làm Tử Linh pháp sư, trên người hắn nhất định đã phát sinh chuyện gì đó.”

Long Hạo Thần giật mình nói.

“Chỉ có ma pháp sư quang hệ, có thể chất quang minh chi tử, mới tu luyện thành Tử Linh pháp sư quang hệ?” Truyện được share bởi 4r bàn long hội

Dạ Tiểu Lệ nghiêm túc gật đầu.

“Đúng vậy, Tử Linh pháp sư là chức nghiệp âm u, phải cùng thi thể và tử vong giao tiếp. Đối với quang minh là sự khinh nhờn cực lớn. Chỉ có thể chất quang minh chi tử thuần chính đạo nhất mới có thể không bị phần âm u đó lây nhiễm, giữ vững nội tâm tinh thuần, do đó tu luyện thành Tử Linh pháp sư hệ quang minh. Khó khăn này so với người kế thừa Quang Minh Nữ Thần càng lớn. Tên đó thật là thiên tài nhất trong nhân loại các người.”

Thần quyến giả là cái gì, chính Long Hạo Thần tự mình biết, không cần cô bé giải thích nữa. Chỉ là hắn như cũ giật mình. Chẳng lẽ Tử Linh Thánh pháp sư, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư cũng là một thần quyến giả? Thần quyến giả vạn năm trước...

Long Hạo Thần và Dạ Tiểu Lệ đều ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng tràn ngập rung động. Hai người có chung nghi ngờ, rốt cuộc là cái gì khiến Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư cũng có được thể chất quang minh chi tử lại tuyển chọn trở thành Tử Linh pháp sư?

“Ta không giúp được người.” Dạ Tiểu Lệ có chút lắp bắp mở miệng. “Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư này quá mạnh, hắn có thể để lại một tòa tháp pháp sư xé rách không gian, nghĩa là hắn đã đạt tới cấp bán thần, không phải ta có khả năng đối kháng. Cho dù tỷ tỷ ta còn ở đây, cũng không thể giải trừ quan hệ giữa người và hắn. Muốn biết rốt cuộc hắn phát sinh chuyện gì, vậy người chỉ còn cách leo lên đỉnh tháp tiếp nhận hắn chân chính truyền thừa, chắc sẽ có được một ít ký ức của hắn.”

Nói đến đây, cô bé khẽ thở dài.

“Dù cho hắn là Tử Linh pháp sư quang hệ, rốt cuộc vẫn là Tử Linh pháp sư! Tử vong đối lập sinh mệnh, ta làm thuộc tính sinh mệnh, không thể cùng người rời khỏi đây. Thật đáng tiếc, nhiều năm chờ đợi như vậy, không dễ dàng gặp phải một thần quyến giả giống người, rồi lại không thể rời đi, người nói có chán ghét hay không? Ta đã đợi hơn vạn năm nha!”

Long Hạo Thần nói không nên lời, cũng không biết trả lời cô bé ra sao, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cô bé.

Dạ Tiểu Lệ bấu môi bất mãn nhìn hắn nửa ngày, mới nói.

“Được rồi, ta cùng người làm giao dịch đi, thế nào hả?”

“Giao dịch cái gì?” Long Hạo Thần có chút đề phòng nhìn cô bé.

Đừng nhìn cô bé này bộ dáng chỉ có sáu, bảy tuổi, chỉ sợ cô bé chính là người thủ hộ Mộng Huyền Thiên Đường này.

Dạ Tiểu Lệ cúi kính nói.

“Có cần khăn trương như vậy không? Người không chút thiết thòi, chỉ có chỗ tốt nha. Nhìn thấy không?” Cô bé chỉ tám tòa linh lô bên cạnh.

Long Hạo Thần nghiêm túc gật đầu.

Dạ Tiểu Lệ nói.

“Mấy linh lô này cho các người, hơn nữa ta còn có thể trừ đi một vòng khảo nghiệm khi các người rời khỏi Thiên Đường, chỉ trực tiếp nhận khảo nghiệm cuối cùng. Như vậy chỉ cần các người không quá tham lam, đạt được linh lô quá nhiều, thì không có vấn đề gì cả. Chỗ tốt rất lớn nha.”

Nhìn cô bé biểu tình có chút khoa trương, hai tay làm hình dáng một vòng lớn, Long Hạo Thần không bị đánh động, trợn tròn mắt.

“Vậy ta cần phải làm cái gì?”

“Ê, người được không vậy? Một điểm nhiệt huyết nam nhi đều không có. Trực tiếp đồng ý ta thì chết à?” Dạ Tiểu Lệ rất bất mãn nói.

Long Hạo Thần nhún vai.

“Ta không chỉ phụ trách chính mình, càng phải chịu trách nhiệm với đồng bạn.”

Dạ Tiểu Lệ nói.

“Mới không quan hệ đến bọn họ. Chỉ một mình người mà thôi, ta muốn người cùng ta giữ liên hệ tinh thần, khi ta cần người hỗ trợ thì không được từ chối.”

“Ví dụ?” Long Hạo Thần tuyệt không thả lỏng, hỏi tiếp.

Dạ Tiểu Lệ trợn tròn mắt.

“Cái gì ví dụ?”

Long Hạo Thần nói.

“Ta hy vọng biết sẽ phát sinh kết quả tệ nhất.”

Dạ Tiểu Lệ đột nhiên vẻ mặt phần nộ nói.

“Nếu thật sự phát sinh kết quả tệ nhất, vậy chỉ có thể để người được lợi rồi, người sẽ không có tổn thất cái gì hết. Khó trách người lớn lên giống nữ, tính cách y hệt đàn bà, nhả nhả nhó nhó. Không đồng ý giao dịch thì thôi.”

“Ồ.” Long Hạo Thần lại không giận, xoay người đi hướng đỉnh núi.

“Người...!” Dạ Tiểu Lệ thật là bị hấn chọc giận. Giẫm chân, cuối cùng vẫn là chạy theo sau. “Nếu thật sự xảy ra tình hình tệ nhất, người không giúp ta, nhân loại các người sẽ tiêu đời.”

Long Hạo Thần xoay người lại, vẻ mặt tươi cười nhìn cô bé, làm động tác nguyện nghe câu chuyện dài.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, khi Long Hạo Thần và Dạ Tiểu Lệ quay lại đỉnh núi, sắc mặt hai người khá là bình tĩnh.

Tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Long Hạo Thần mỉm cười nhìn đồng bạn, bao gồm cả Trương Phóng Phóng đang tu luyện.

“Mọi người, chia linh lô.”

Nguyên bản tám linh lô bên cạnh Dạ Tiểu Lệ lúc này lại xoay quanh trên đỉnh đầu Long Hạo Thần.
Các thành viên Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu nhìn nhau, cuối cùng hoan hô một tiếng xông lên.
Long Hạo Thần quay đầu nhìn Dạ Tiểu Lệ.

“Làm phiền cô rồi.”

Dạ Tiểu Lệ cúi kính hừ một tiếng.

“Biết rồi.”

Nói xong tay cô bé liên tục gõ, từng luồng sáng xanh chia ra rơi trên mình mọi người (Truyện Thần ẩn vương tọa được chia sẻ bởi diễn đàn bàn long hội!!!!). Tất cả chỉ cảm thấy thân thể dường như rơi vào chất lỏng dính đặc, bỗng chốc không thể hành động. Ngay sau đó, bọn họ nhìn từng cái linh lô bay hướng mình.

Cũng không phải mỗi người đều được linh lô. Long Hạo Thần không có. Thái Nhi được một cái. Trong mọi người thì Vương Nguyên Nguyên không được linh lô nữa. Ngược lúc trước Hàn Vũ từng có linh lô lại được tới hai cái. Còn có hai cái dừng bên Trương Phóng Phóng.

Dạ Tiểu Lệ thấy tay nói.

“Ta dựa theo thuộc tính của các người tiến hành phân phối thích hợp, các người tự hấp thu đi, sau đó có thể rời khỏi đây.”

Thái Nhi ném cho Long Hạo Thần ánh mắt nghi hoặc, dường như đang dò hỏi cái gì. Vì sao hắn không đạt được một linh lô nào.

Long Hạo Thần mỉm cười lắc đầu với nàng, nói.

“Lần này ta có được đã đủ nhiều.”

Dạ Tiểu Lệ hừ một tiếng, nói.

“Không có thích hợp hắn mà thôi. Các người mau nắm chặt thời gian.”

Mấy người khác đã bắt đầu mau chóng hấp thu linh lô thuộc về mình. Vương Nguyên Nguyên rảnh rỗi bản năng nhìn hướng phương xa Trương Phóng Phóng đang tu luyện.

Đúng lúc này, Trương Phóng Phóng chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt tản ra quang mang vàng nhạt, vừa lúc chạm mắt cô. Vương Nguyên Nguyên vẻ mặt cứng đờ, sau đó mới gật đầu với y.

Long Hạo Thần nói.

“Trương huynh, mau hấp thu đi. Hai linh lô này là thuộc về anh.”

Trong đám linh lô, đương nhiên không phải không có linh lô thích hợp Long Hạo Thần hấp thu. linh lô quang hệ có năm cái. Từ Mã Tiên một cái, Hàn Vũ hai cái, Trương Phóng Phóng hai cái, mấy cái này Long Hạo Thần đều có thể hấp thu sử dụng. Nhưng dựa theo lời Dạ Tiểu Lệ nói, hấp thu nhiều linh lô cấp trung đẳng này, sẽ hạn chế tương lai hắn phát triển. Hơn nữa cùng với thức tỉnh thể chất thần quyền giả quang minh chi tử, Long Hạo Thần bắt đầu cảm giác đến chênh lệch giữa mình và đồng bạn. Hắn cũng muốn trợ giúp đồng bạn mau chóng lớn lên. Mọi người là một đội, nếu chênh lệch quá lớn thì sẽ bất lợi cho phát triển tương lai. Bởi vậy trước khi trở về, hắn đã biểu thị với Dạ Tiểu Lệ mình từ bỏ, hơn nữa nhờ miệng cô bé nói không có linh lô thích hợp hắn.

Bởi vì chỉ là hấp thu ban đầu, nên quá trình rất đơn giản và nhanh chóng. Mỗi người đều vẻ mặt vui mừng hoàn thành dung hợp ban đầu với linh lô.

Khi một người cuối cùng hoàn thành dung hợp linh lô mở mắt ra, Dạ Tiểu Lệ nói.

“Tốt rồi, các người có thể trở về thần điện. Tuy rằng ta có thể tiêu trừ khảo nghiệm các người phải trải qua, khiến các người tự tiến hành dung hợp cuối cùng với linh lô. Nhưng khảo nghiệm cuối của Mộng Huyền Thiên Đường tuyệt không thể thiếu. Đó chính là linh lô hợp thành. Ai có được trên hai linh lô, các người nhất định phải dùng nghị lực cực lớn hoàn thành. Một khi thất bại, kết quả tốt nhất là cùng linh lô tách ra, thậm chí có khả năng uy hiếp sinh mệnh các người.”

Đúng vậy, đây cũng là bí ẩn lớn nhất của Mộng Huyền Thiên Đường. Mặc kệ người ở chỗ này được đến nhiều ít linh lô, cuối cùng chỉ có thể hợp thành một. Đó là nguy cơ nhưng cũng là kỳ ngộ. Hợp thành linh lô rồi uy lực có thể tăng cao mảng lớn, nhưng một khi thất bại, phải trả cái giá cực đắt.

Đám ma tộc bị Ma Thần Hoàng mang đi có lẽ có thể dựa vào vài cách đặc biệt dung hợp linh lô trong người, nhưng cũng mất đi cơ hội hợp thành. Bí mật này cũng là ưu thế lớn nhất của Mục Sư Thánh Điện.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

334. Chương 115: Linh Lô Hợp Thành (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Liên Minh Thánh Điện sở dĩ dám đồng ý cho ma tộc gia nhập, không sợ chúng đạt được nhiều linh lô. Vượt qua ba cái linh lô hợp thành sẽ cực kỳ nguy hiểm. Khả năng thông qua rất nhỏ bé. Huống chi bản thân Mộng Huyền Thiên Đường bài xích thuộc tính hắc ám.

Đáng tiếc cao tăng liên minh thánh điện và Mục Sư Thánh Điện không tính đến Ma Thần Hoàng lại có thể nhúng tay vào, do đó cứu đi các cường giả ma tộc, dẫn đến kế hoạch thất bại trong gang tấc. Hơn nữa lần này cường giả ma tộc còn giết chết đa số Liệp ma giả tiến vào Mộng Huyền Thiên Đường. Nếu nói tổn thất thì hai bên đều không nhỏ. Nhưng hiển nhiên ma tộc càng lớn chút. Chết đều là người thừa kế ma thần các ma tộc.

Từng đoàn sáng lập lờ bay sau lưng mọi người. Cùng quang mang xanh lấp lánh, thân thể họ trước sau được quang mang bao phủ, biến mất. Long Hạo Thần là người cuối cùng biến mất. Share by : MTQ - Banlong.us

Dạ Tiểu Lệ hướng hấn vẫy tay, nhỏ giọng nói một câu.

“Cảm ơn.”

Sao cô bé không biết tốt xấu được? Chỉ là ngoài miệng không muốn thừa nhận mà thôi.

Cảm giác kỳ quái xuất hiện trên mình mỗi người. Ai cũng đều ở trong không gian xanh đơn độc. Trong không gian này chỉ có vô tận màu xanh, rồi lại có vô cùng tầng trời buộc, không thể rời đi, chỉ có thể khoanh chân ngồi đó, hoàn thành dung hợp các linh lô.

Mỗi người hấp thu linh lô không giống nhau, quá trình dung hợp dĩ nhiên cũng khác biệt. Quá trình khảo nghiệm này đã bị Dạ Tiểu Lệ trực tiếp tiêu trừ, nên họ bớt đi khảo nghiệm trực tiếp biến thành dung hợp với linh lô. Share by : MTQ - Banlong.us

Trong đó nhẹ nhàng nhất không thể nghi ngờ là Long Hạo Thần. Hấn không ở trong Mộng Huyền Thiên Đường đạt được bất cứ linh lô nào, chỉ ở chỗ này dừng lại giây lát. Quang mang chợt lóe, đã tiến vào một

“Nguyên Nguyên, ta không nghĩ muốn cô sẽ thích ta. Dù sao thời gian chúng ta quen biết nhau quá ngắn. Mặc kệ cô có thích ta hay không, hoặc là cô thích nam hay nữ, đều sẽ không ảnh hưởng tình cảm của ta với cô. Ta chỉ muốn cô biết như vậy mà thôi.”

Vương Nguyên Nguyên bả vai run run, không quay đầu lại, hỏi.

“Anh thích ta cái gì chứ?”

Thanh âm của cô rõ ràng mềm mại vài phần. Lúc này đây trước mặt cô như hiện ra người đàn ông hai tay tàn phế nhưng vẫn mỉm cười nói với cô, không có việc gì.

Trương Phóng Phóng nói.

“Cô tin tưởng vừa gặp đã yêu không? Nếu muốn ta trả lời thật tình, thì ta chỉ có thể nói, ta không biết. Nhưng ta rất vui mừng, duyên phận cho ta gặp cô.”

Vương Nguyên Nguyên lần nữa rơi vào im lặng. Trương Phóng Phóng không nói thêm gì nữa, sắc mặt lại thả lỏng vài phần, không đến gần, chỉ khoanh chân ngồi trên mặt đất, ngây ngốc nhìn chăm chú nữ tử trước mắt đáng người mảnh mai mà cao ráo.

Đúng lúc này, đột nhiên chợt lóe tia sáng vàng, lại một bóng người rơi ra quang mang xanh. Dáng vẻ chật vật của y còn hơn cả Trương Phóng Phóng, trực tiếp ngã sấp xuống đất.

Vương Nguyên Nguyên giật nảy mình, vội vàng đứng dậy xem, phát hiện ngã trên đất chính là Hàn Vũ.

Hàn Vũ không chỉ thở dốc, đã rơi vào hôn mê.

Không đợi Vương Nguyên Nguyên tiến lên, một luồng sáng vàng chính xác rơi trên người Hàn Vũ. Đại Hồi Phục Thuật, ma pháp trị liệu quang hệ đơn thể.

Trương Phóng Phóng bàn tay to ổn định ấn trên ngực Hàn Vũ, cảm thụ thân thể y biến hóa, một lúc sau, Trương Phóng Phóng thở ra nói.

“Anh ta không sao. Nếu ta không cảm nhận sai, chắc là anh ta cũng thành công hợp thành. Trong ngực anh ta ẩn chứa linh lực quang hệ rất nhu hòa nhưng cực kỳ cứng cỏi. Nhất định là lực lượng linh lô.”

Vương Nguyên Nguyên gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Trương Phóng Phóng.

“Vậy thì tốt.”

Ánh mắt hai người chạm nhau, kẻ trốn tránh lại là Vương Nguyên Nguyên. Cô lập tức nghiêng đầu, không dám nhìn Trương Phóng Phóng nữa. Không ngờ cô có chút sợ nhìn sự nghiêm túc trong mắt y.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Hàn Vũ dần tỉnh lại. Tựa như Trương Phóng Phóng đã nói, y thành công. Sau khi hợp thành hai linh lô, biến thành linh lô mới tinh, Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô.

Linh lô này tác dụng vô cùng mạnh. Dưới bất cứ tình huống nào sử dụng linh lô này, đều có thể làm Hàn Vũ phóng ra một vòng bảo hộ quang nguyên tố đường kính năm mét. Vòng bảo hộ này lực phòng ngự tương đương với gấp ba linh lực của y. Chính là nói cường độ phòng ngự bằng với lúc y thi triển Thần Ngự Thuẫn, đồng thời trong quá trình phát ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô, trong phạm vi trừ thuộc tính hắc ám ra, linh lực người khác đều hồi phục tốc độ gấp mười lần, cho đến khi hoàn toàn đạt tới đỉnh.

Không cần nghi ngờ, linh lô này sẽ tùy theo thực lực y tăng lên mà càng mạnh. Tiếc nuối duy nhất là Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô sau khi hợp thành dường như không thể tiến hóa thêm. Tổng thể nói thì linh lô này hơi yếu hơn Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô của Trương Phóng Phóng.

Lâm Hâm lần lượt xuất hiện sau đó. Y mới từ đi ra khỏi quang mang xanh lập tức khóc thét.

“Ê, có được ca, làm sao vậy? Hợp thành thất bại thì thôi, ông không sao là tốt rồi.” Vương Nguyên Nguyên an ủi khuyên.

Hàn Vũ cười khổ nói.

“Hợp cái này cũng khó quá chứ, lấy lực khổng chế hỏa nguyên tố như anh ta mà cũng thất bại.”

“Ai nói ta thất bại? Ta đau lòng tóc mình chứ bộ!” Nói tới đây, Lâm Hâm lại kiềm không được khóc lớn.

Tên này bộ dạng như thế thật khiến người nhìn đau lòng. Một thân áo choàng ma pháp biến thành thùng lỗ tùm lum, trên đầu đen một mảnh. Nguyên bản tóc xanh dài bồng bồng đã không có, ngay cả lông mày cũng bị đốt mất. Nhưng nhìn y như vậy so với Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng thì đỡ hơn nhiều, ít nhất không có dấu hiệu suy yếu.

Vương Nguyên Nguyên tức giận nói.

“Cứ để hấn ta khóc đi, khóc chết luôn càng tốt. Mớ tóc đó có gì đau lòng. Vậy cũng tốt, cùng Tư Mã Tiên cạo trọc đi, nhiều mấy phần khí chất đàn ông, nói không chừng Hình nhi tỷ tỷ càng thích ông hơn.”

“Thật hả?” Lâm Hâm tiếng khóc ai oán, ngẩng đầu mắt dầm nước hỏi.

Vương Nguyên Nguyên bực bội nói.

“Xạo.”

Trương Phóng Phóng mỉm cười nói.

“Nói sao thì ít nhất chúng ta đều thành công hợp thành, hy vọng bọn họ cũng thành công hết.”

Lại qua một tiếng đồng hồ, Trần Anh Nhi và Tư Mã Tiên cùng lúc xuất hiện. Chẳng qua bộ dáng hai người hoàn toàn khác biệt.

Trần Anh Nhi tóc tán loạn, mới xuất hiện đã té xỉu trong ngực Vương Nguyên Nguyên. Vạt áo đã ướt đẫm mồ hôi, cả người cực kỳ suy yếu.

Tư Mã Tiên hình dáng còn thảm hơn cô. Khi gã xuất hiện, tựa như một khối thịt trực tiếp đập xuống đất, còn mang theo nhân nhật mùi thịt khét. Làn da nhiều chỗ khô nứt, phần chân có thịt bị khét đen.

Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng dốc sức chữa trị cho họ. Coi như là nhặt về mạng Tư Mã Tiên, nhưng hai người như cũ hôn mê. Xem ra trong chốc lát sẽ không tỉnh lại được. Đặc biệt là Tư Mã Tiên, thân thể bị thương rất nghiêm trọng. Ăn đan dược của Lâm Hâm, thêm vào trị liệu, cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ cái mạng nhỏ, có để lại di chứng hay không thì rất khó nói.

Một luồng sáng vàng dường như chém quang mang xanh làm hai. Một bóng dáng màu vàng hiện ra từ quang mang vàng.

Tư Mã Tiên, Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng quang hệ đều đã ra. Lại xuất hiện quang hệ thì chỉ có Long Hạo Thần!

Nhưng sau đó, ánh mắt mọi người đều ngẩn ngơ. Bởi vì, trước tiên bước ra khỏi quang mang xanh, là một cái chân thon dài trắng nõn nà.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

337. Chương 116: Khác Biệt? Đùi... (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Quang hệ, đúng là quang hệ. Nhưng quang hệ chỉ còn lại có Long Hạo Thần. Chẳng lẽ, hấn biến tính?

Nhìn đôi chân dài đó, ánh mắt mọi người ngẩn ngơ, con người trợn to, miệng hé mở, sắp hô ra tiếng.

May mắn, đôi chân thon không có hoàn toàn lõa lồ. Từ trong quang mang xanh thò chân tới đầu gối hơn hai mươi centimet thì chiến váy màu vàng đúng lúc bao phủ vị trí trên nữa. Cho dù là vậy cũng đủ khiến người suy nghĩ mơ màng. Đang lúc mọi người ngơ ngẩn nhìn chăm chú, một người đẹp vóc dáng cao ráo bước ra.

Cô dáng người thon dài, cao khoảng hơn một mét bảy, cổ Vương Nguyên Nguyên, vẻ đẹp tràn ngập quang mang khiến người có cảm giác thần thánh không thể khinh nhờn.

Bộ chiến váy vàng liền thân bao phủ thân thể mềm mại vị trí quan trọng nhất. Nhưng cũng lộ ra hai tay, chân dài, bộ ngực, và viên bảo thạch màu trắng ngà hình thoi. Trên trán cũng có một viên bảo thạch vàng hình thoi. Share by : MTQ - Banlong.us

Diện mạo xinh đẹp thuần khiết mang theo nụ cười nhạt, trong tay phải nắm pháp trượng vàng dài hai mét. Trên đỉnh pháp trượng đính bảo thạch vàng tỏa ra quang mang nhu hòa.

Cô đẹp, là vẻ đẹp thần thánh không chút tỳ vết. Đôi trắng chân nõn không trực tiếp đạp trên đất, mà là bay bồng bồng cách mặt đất nửa mét, càng hiện ra dáng người cô cao ráo thon dài.

Cảm giác được ánh mắt ngẩn ngơ của mọi người, thiếu nữ mỉm cười.

“Không nhận ra rồi sao?”

“Cô, cô là...” Lâm Hâm giật mình nói.

Pháp trượng trong tay phải thiếu nữ lóe sáng, thân hình hơi nghiêng về trước. Thoáng chốc ba đôi cánh bông từ sau lưng cô giãn ra, tựa như cánh hoa đột nhiên nở rộ, mỗi cái cánh đều trong suốt như cánh ve nhưng lớn hơn nhiều. Khi chúng nó giãn ra một cái chớp mắt, dưới chân thiếu nữ thêm quang hoàn tỏa quang mang thái dương. Quang mang vàng nhu hòa quay quanh thân thể cô, dâng lên.

“Nhã Đình!”

Mọi người cùng kêu lên, ngẩng ngốc nhìn Nhã Đình trước mặt.

Đây, đây chính là Quang nguyên tố tinh linh mà bọn họ dưới sự chỉ huy của Long Hạo Thần đã cướp từ tay ma tộc? Đây, đây là thật sao? Share by : MTQ - Banlong.us

Cũng khó trách họ rung động như vậy, lúc này Nhã Đình thoát nhìn gần như không khác gì nhân loại. Nếu cô rơi xuống đất, lại thu đôi cánh, quả thật là thiếu nữ thực sự!

Cô đâu còn giống thể năng lượng, là người thực chất rồi.

Vương Nguyên Nguyên nhìn không được tới gần, néo tay Nhã Đình, mềm mềm, ảm ảm, mịn màng, xúc cảm thật tốt.

“Người, người biến thành người?”

“Nói chính xác là biến thành tinh linh. Hơn nữa chắc là tinh linh biến dị.” Vang lên giọng Long Hạo Thần, ngay sau đó, hắc tử trong ánh sáng đi ra.

So sánh với mấy người trước thì hắc tử gần như không biến hóa cái gì, cũng không có vẻ mỗi một. Chỉ là ánh mắt nhìn Nhã Đình có chút kỳ quái.

Lúc này Nhã Đình, có thể nói là kết quả của linh lô hợp thành. Cũng có thể nói là nhờ các kỳ ngộ biến hóa.

Mộng Huyền Thiên Đường không thể nghi ngờ là nơi thích hợp nhất cho tinh linh sinh hoạt. Cơ duyên trùng hợp, Nhã Đình hấp thu đến số lớn sức sống và quang nguyên tố, triệt để chữa khỏi vết thương của mình, hơn nữa chân chính có sinh mệnh.

Đương nhiên cô sẽ không biến thành nhân loại. Theo ý nghĩa nào đó thì lúc này cô như cũ là thể năng lượng. Chẳng qua là năng lượng ngưng tụ quá tập trung, sản sinh ra hiệu quả như thực thể. Giống như Long Hạo Thần đã nói, hiện tại cô là một tinh linh chân chính mà không phải nguyên tố tinh linh.

Thánh Dẫn Linh Lô so sánh với Nhã Đình thì yếu thế hơn nhiều. Năng lực dựng dựng của nó cũng bị Nhã Đình hấp thu, ngay cả Lam Vũ, Quang Phù Dung đã vỡ nát hiện tại cũng dung nhập vào trong Nhã Đình. Đợi sau này nó tự chữa trị xong, Long Hạo Thần muốn sử dụng cũng do Nhã Đình cung cấp.

Việc Long Hạo Thần lo lắng nhất vẫn là xảy ra, năng lực Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô tùy theo linh lô hợp thành mà bị tách ra, trở thành một phần năng lực của Nhã Đình.

Nói tổng thể thì quá trình hợp thành giúp ích cho Nhã Đình.

Đương nhiên, Nhã Đình như cũ là linh lô của Long Hạo Thần, khế ước không thay đổi, thêm một phần liên hệ tâm linh trực tiếp. Khác với lúc trước là hiện nay Nhã Đình đã là cá thể đơn độc, có suy nghĩ, có trí tuệ, hơn nữa trở thành một ma pháp sư quang hệ chân chính. Tất cả ma pháp sư quang hệ đồng cấp có thể làm cái gì thì cô cũng làm được như vậy, thậm chí càng tốt hơn. Còn về thực lực của cô tăng cỡ nào thì phải xem Long Hạo Thần.

Đối với Nhã Đình mà nói, cô rất thỏa mãn biến hóa này, cho nên ánh mắt nhìn Long Hạo Thần cũng trở nên kỳ quái. Điều này cũng làm cho Long Hạo Thần đau đầu nhất. Hắn không hy vọng bởi vì Nhã Đình biến hóa mà khiến Thái Nhi mất vui. Hắn có thể xem Nhã Đình như bạn bè, nhưng tuyệt đối không biến đổi khác đi.

“Đẹp quá, nếu không phải đã có Hình nhi thì ta đều yêu cô rồi.” Lâm Hâm chẳng hề xấu hổ nói, phối hợp hình dạng chặt vật của y, làm người ta buồn cười.

Long Hạo Thần nói với Nhã Đình.

“Biến trở về kích cỡ nguyên bản đi,”

Nhã Đình chu môi nói.

“Nhưng mà chủ nhân, như vậy sẽ suy yếu thực lực của ta.”

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Nhưng cô vẫn là biến nhỏ trở lại đi, nếu gặp lúc cần cô phát huy hết sức, cô lại biến lớn thì được rồi.”

Nhã Đình tiến hóa khiến cô có năng lực giao lưu ngôn ngữ với nhân loại.

“Được rồi.” Nhã Đình có chút bất mãn gật đầu.

Dưới ánh nhìn tiếc nuối của đám đàn ông, quang mang thu lại, rất nhanh, cô biến trở lại kích cỡ nhỏ, hơn nữa là thu nhỏ triệt để, biến trở về chỉ cao hơn thước, ngồi trên đầu vai Long Hạo Thần.

Mặc dù cô biến nhỏ, nhưng ngồi trên đầu vai Long Hạo Thần vẫn làm hắn có chút không được tự nhiên. Chẳng qua hắn vừa mới bởi vì ích kỷ mà khiến Nhã Đình làm chuyện cô không muốn, không tiện yêu cầu thêm điều gì.

Quay người lại, nhìn sương mù xanh, Long Hạo Thần ánh mắt biến khẩn trương, lăm lăm.

“Chỉ còn lại Thái Nhi.”

Đúng vậy, cho đến bây giờ, trừ Thái Nhi thì những người khác đều đã đi ra. Về tình huống của Tư Mã Tiên và Trần Anh Nhi, bởi vì bọn họ bị thương nặng, tạm thời không thể hỏi thăm. Có lẽ đã thất bại hợp thành linh lô.

Nhã Đình thì không rảnh rồi, ngồi trên đầu vai Long Hạo Thần, phóng ra từng cái ma pháp trị liệu rơi trên người Tư Mã Tiên và Trần Anh Nhi. Nói về năng lực trị liệu, cô so với Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng thì đáng tin hơn nhiều. Có thể đem ma pháp thi triển trên thân người khác, có nghĩa là Liệt ma Đoàn số hai mươi mốt cấp hiệu sau này không thiếu mục sư nữa.

Thời gian trôi qua từng phút giây, sắc mặt Long Hạo Thần biến ngày càng khó coi. Hai tay không tự giác nắm chặt, trong lòng không ngừng cầu nguyện: Thái Nhi, cô không thể có chuyện gì! Cô nhất định phải thành công!

Hiện tại hắn bắt đầu hối hận. Hối hận vì sao tặng thêm một linh lô cho Thái Nhi làm gì. Nếu chỉ là dung hợp Luân Hồi Linh Lô và Thiên Kích Linh Lô, có lẽ nàng sẽ nhẹ nhàng chút.

Đang lúc Long Hạo Thần vô cùng sốt ruột thì đột nhiên, một thanh âm yêu kiều vang lên trong đầu hắn.

“Tên ngu ngốc, lo lắng rồi chứ. Đáng đời. Ta mang ngươi đi đến chỗ nàng, nàng đã không thể đi ra, cần ngươi mang nàng.”

Đây là thanh âm của Dạ Tiểu Lệ. Long Hạo Thần thầm mừng, vội vàng gật đầu.

Quang mang xanh lấp lánh, lại vòng quanh thân thể hắn, ngay sau đó, Long Hạo Thần đã biến mất. Nhã Đình thì bị quang mang xanh bắn ra, không thể cùng Long Hạo Thần đi chung.

Khi tầm mắt hắn lại biến rõ ràng, phát hiện mình trở lại hồ xanh biếc lúc dung hợp linh lô. Trong hồ không phải nước mà là thuần túy năng lượng sinh mệnh. Mặc kệ lúc nào ngâm trong đó đều cảm thấy thoải mái vô cùng.

Dựa theo lời Dạ Tiểu Lệ, đây dĩ nhiên không phải nơi lúc trước hắn ở, mà là chỗ Thái Nhi tiến hành hợp thành linh lô. Nhưng Thái Nhi đã ở đâu chứ?

Tuy lòng Long Hạo Thần sốt ruột, nhưng coi như trầm ổn, không mù quáng lục tìm. Hắn chậm rãi khép lại đôi mắt, dựa vào tinh thần lực cường đại khuếch tán cảm giác, tìm kiếm tung tích Thái Nhi.

Không gian xanh biếc này như không có tận cùng, nhưng Long Hạo Thần tinh thần lực rất nhanh cảm giác được biên giới của nó. Ngay sau đó, một hơi thở sinh mệnh yếu ớt xuất hiện trong cảm giác của hắn.

Không chút do dự, hắn mở to mắt, theo cảm giác chỉ dẫn mau chóng đi tới nơi có hơi thở sinh mệnh.

Là Thái Nhi.

Đi tới gần đó, Long Hạo Thần liếc mắt liền nhìn thấy Thái Nhi. Lúc này thân thể nàng hoàn toàn ngâm trong chất lỏng xanh ngọc. Chỉ có khuôn mặt nổi trên mặt nước, tái nhợt dọa người. Nếu không phải có hơi thở sinh mệnh cực yếu ớt, nàng thậm chí tựa như khối thi thể trôi bèo bọt ở đó.

“Thái Nhi!” Long Hạo Thần đau lòng kêu to một tiếng, vội vàng nhào qua kéo nàng vào ngực mình.

Ôm một cái hắn lập tức ngẩn ngơ.

Trong tay là da thịt mịn màng, cho dù trong chất lỏng xanh ngọc, hắn cũng có thể rõ ràng cảm nhận được xúc cảm non mềm. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy giống như bị điện giật.

Hắn và Thái Nhi tuy cùng một chỗ thời gian không ngắn, nhưng hai người dù sao tuổi còn nhỏ, đối với chuyện nam nữ mơ mơ hồ hồ. Hơn nữa Long Hạo Thần cũng sợ thương tổn nàng, bởi vậy luôn khách khí có lễ, tối đa chỉ hôn ôm mà thôi. Chưa bao giờ chân chính đụng chạm da thịt nàng.

Giờ khắc này, mặc dù hắn chưa ôm Thái Nhi ra khỏi mặt nước, nhưng cũng có thể cảm nhận được nàng không mảnh vải che thân. Loại đối diện nhau không vật cản này là lần đầu tiên.

Chẳng qua Long Hạo Thần ngơ ngẩn chỉ trong chớp mắt. Tuy lòng hắn thấy kỳ kỳ và ngại ngùng, nhưng an nguy của Thái Nhi mới là quan trọng nhất với hắn.

Cắn mạnh đầu lưỡi, trong cảm giác đau, tinh thần thanh tỉnh đôi chút. Hắn từ từ rút linh lực quang minh nhu hòa vào thân thể Thái Nhi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

338. Chương 116: Khác Biệt? Đùi... (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Hắn rút vào linh lực rất chậm, sợ thương tổn Thái Nhi. Khi thân thể Thái Nhi không có linh lực, hắn cũng thông qua liên hệ linh lực cảm thụ được một ít trạng thái.

Tình huống của Thái Nhi khá là xấu. Mạch máu xuất hiện nhiều chỗ tổn hại trầm trọng, có vài mạch máu trực tiếp đứt, có một tia sức sống xanh nhạt kỳ dị liên tiếp mới miễn cưỡng duy trì dính với nhau.

Dùng từ thập cửu nhất sinh hình dung Thái Nhi bây giờ tuyệt không đủ. Nếu không phải ngâm trong hồ nước xanh này, chỉ sợ nàng sẽ là hương tiêu ngọc vãn.

Càng cảm giác Thái Nhi nguy hiểm bao nhiêu là lòng Long Hạo Thần càng run rẩy, nhưng hấn phát ra linh lực càng cẩn thận.

Thánh Quang Tráo nhẹ nhàng nở rộ bao trùm cả hấn và Thái Nhi.

Long Hạo Thần không phải không biết ma pháp trị liệu mạnh hơn, thật sự bởi vì tình huống của Thái Nhi quá mức yếu ớt, hấn không dám sử dụng ma pháp tiêu hao linh lực cực đại chữa trị cho nàng. Hấn chỉ dám thật cẩn thận từng điểm chữa trị thân thể nàng. Đây tuyệt đối không thể gấp gáp, nếu không, rất có khả năng sẽ phản tác dụng.

Không biết thời gian qua bao lâu, hấn rút cuộc dần chữa trị xong các mạch máu bị tổn thương. Tuy không thể nói hoàn toàn chữa khỏi, nhưng ít ra có thể đảm bảo mỗi mạch máu đều dính với nhau. Hấn thầm cảm tạ Dạ Tiểu Lệ. Trong người Thái Nhi tuy mạch máu tổn thương nghiêm trọng, nhưng có Mộng Huyền Thiên Đường chăm sóc, mạch máu bị tổn hại đều được sức sống nhu hòa miễn cưỡng giữ nguyên một chỗ. Chẳng những bảo vệ sinh mệnh Thái Nhi, đồng thời khiến hấn dễ chữa trị hơn.

Thánh Quang Tráo hòa hoãn thân thể Thái Nhi không ngừng giây phút nào. Cùng với mạch máu liền nhau, linh lực của Thái Nhi dần hồi phục, từng tia từ từ vận chuyển trong thân thể. Mạch máu cũng có thể tự hấp thu sức sống xung quanh và ma pháp trị hiệu quang hệ của Long Hạo Thần chữa trị. Thái Nhi đang mau chóng hồi phục.

“Ừm...” Một lúc sau, một tiếng rên khẽ, thân hình mềm mại run run, chậm rãi mở hai mắt ra.

Nhưng mà Long Hạo Thần lần nữa ngơ ngác. Bởi vì Thái Nhi run rẩy, trên tay xúc cảm mềm mại khiến hấn nhin không được run lên, tay phải không cẩn thận trượt xuống vòng eo nhỏ xíu, phía trên cái kia căng tròn mềm mại. Tay hơi ấn vào trong, cho dù hấn có không hiểu phương diện này thì cũng biết mình đang sờ chỗ nào! Ngay lúc này, mắt đẹp mở ra cũng đồng thời cảm giác bàn tay to nóng rực của hấn. Bốn mắt nhìn nhau, hai người ánh mắt đều ngẩn ngơ.

“Anh...” Thái Nhi thanh âm run run nhỏ xíu, một tầng sắc hồng hiện trên khuôn mặt xinh đẹp, theo khuôn mặt kéo dài tới cổ và lan xuống dưới mặt nước.

“Ta...ta...” Long Hạo Thần không biết nên giải thích làm sao. Hấn dời tay ra không được mà không dời tay cũng không được. Cảm giác co dãn khiến hấn không muốn ngừng.

Thái Nhi cắn nhẹ môi đỏ, nghiêng đầu đi, hai tay ôm thắt lưng Long Hạo Thần, khiến thân thể mình càng thêm gần hấn, không dám nhìn hấn. Nàng có thể cảm giác được tim mình đang đập nhanh, trong lòng kinh hoảng. Nhưng trừ kinh hoàng và xấu hổ ra, càng nhiều là thỏa mãn.

Thái Nhi trải qua nhiều chuyện khiến lòng nàng tràn ngập âm u và cô độc. Nhưng sau khi gặp Long Hạo Thần, tâm nàng không ngừng biến hóa. Mỗi khi nàng gặp phải nguy hiểm hay khó khăn, chàng ngốc của nàng luôn trước tiên đến bên cạnh. Theo Long Hạo Thần thì vốn nên là vậy, nhưng trong lòng Thái Nhi, đây là điều nàng hạnh phúc nhất.

Sau khi trải qua phần thống khổ hợp thành linh lô không người chịu được, từ hôn mê tỉnh dậy, nàng trước tiên nhìn thấy chính là hấn. Thân mật tiếp xúc thân thể khiến lòng nàng tràn ngập xấu hổ. Nhưng mà sau đau đớn lại trước tiên gặp người đàn ông mình yêu, còn có gì khiến người thỏa mãn hơn điều này? Cho nên trong lòng nàng một chút cũng không trách Long Hạo Thần. Hơn nữa nàng rất tin tưởng Long Hạo Thần không phải hạng người lợi dụng người ta gặp khó khăn. Trong thân thể quang nguyên tố nhu hòa còn chưa tán đi đã đầy đủ chứng minh, mới rồi hấn đang chữa trị cho nàng. Có lẽ, có lẽ anh ấy vừa lúc chữa trị ở chỗ đó...

Khi một người thật yêu một người, dù cho hấn làm sai cái gì, cũng sẽ suy nghĩ theo chiều hướng tốt.

Nhưng nàng xoay người, cho Long Hạo Thần cảm giác khác biệt. Tay từ phần trên trượt xuống bên hông, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy ý chí lực chịu khảo nghiệm còn đáng sợ hơn lần hợp thành linh lô. Cả người cương cứng. Tuyệt đối đừng quên, hấn chính là tiểu xử nam hùng hực lửa thanh xuân! Hơn nữa phát dục nhanh hơn bạn cùng lứa, cũng trưởng thành nhiều.

“Tên ngốc, còn không cho ta sờ sờ.” Thái Nhi vui mặt vào hông hấn, nhỏ giọng nói.

“A, a.” Nghe giọng Thái Nhi, Long Hạo Thần vội vàng từ Giai Diệu Vĩnh Hằng phóng ra bộ đồ của mình. Không đợi hắn buồn rầu nên làm sao cho nàng mặc quần áo, Thái Nhi đã tự nhiên từ trong nước đứng lên.

Nàng làm động tác rất nhanh, thân thể mềm mại nhẹ xoay lại, trang phục Long Hạo Thần đã bao kín thân thể mềm mại của nàng. Chẳng qua bởi vì là đồ trên, đương nhiên không tránh được lộ ra đùi đẹp. Mặc dù đã che dấu chỗ trọng yếu, nhưng như vậy càng có thần bí dụ hoặc.

Long Hạo Thần ngây ngốc nhìn nàng. Thị lực của hắn rất tốt! Tuy lúc trước Thái Nhi mặc đồ chỉ trong chớp mắt, nhưng nên nhìn, không nên nhìn, dường như hắn đều thấy hết.

Hiện tại hắn không dám động, chỉ sợ ngọn lửa trong lòng sẽ bốc lên, càng không dám có hành động thân thiết gì với Thái Nhi. Lúc này hắn tựa như củi khô ướt dầu, tùy thời bốc cháy lửa lớn.

Nhìn khuôn mặt tuần tú đỏ rực, ánh mắt ngơ ngác, Thái Nhi chỉ lén liếc hắn một cái, lập tức núp sau lưng hắn.

“Không được nhìn lên.”

“À, à.” Long Hạo Thần miễn cưỡng đồng ý, nhưng yết hầu nhúc nhích làm động tác nuốt nước bọt đã bán đứng hắn.

Thái Nhi lùi không giống Nhã Đình.

Long Hạo Thần rung động phát hiện, chính mình trong đầu xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Nhã Đình tuy rằng đẹp, đôi chân dài càng thon thẳng, bóng loáng, không có sợi lông. Nhưng so với Thái Nhi thì thua xa. Chân Thái Nhi càng thêm bóng loáng, tràn ngập mùi hương nhân loại thiếu nữ. Quan trọng là, xem chân nàng, tuy Long Hạo Thần có chút ngưỡng ngùng nhưng không có ám ảnh tâm lý.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Thanh âm mềm nhẹ của Thái Nhi vang lên sau lưng.

Long Hạo Thần có chút cứng ngắc xoay người, chợt thấy Thái Nhi đã thay đồ đen của nàng. Che đậy phong tình lúc trước, cũng đem đồ của Long Hạo Thần đưa tới trước mặt hắn.

Thở ra một hơi, Long Hạo Thần cầm lấy đồ mình. Nhưng khi hắn đụng vào đầu ngón tay Thái Nhi, ngọn lửa trong lòng khó kiềm chế, kéo nàng vào lòng, hôn lên môi nàng. Tay hắn có chút không cẩn thận lại rơi vào vị trí lúc trước, cách vãi vốc không cẩn thận nhéo hai cái.

Quang minh chi tử không phải thánh! Coi như là thánh, cũng có lúc nhịn không được! May mắn, đây chẳng phải còn cách bộ đồ sao. Phi lễ chó nhìn...

Bởi vì Thái Nhi bị thương khá nghiêm trọng, Long Hạo Thần chỉ giúp nàng tạm thời ổn định, cho nên dù lòng hắn bốc lửa cũng chỉ có thể hơi phóng túng chút, liền mang theo Thái Nhi trở lại Mộng Huyền Thần Điện.

“Nhã Đình, cô giúp Thái Nhi tiếp tục chữa trị.”

Long Hạo Thần nói với Nhã Đình bay trên không trung dường như bất mãn vì bị hắn bỏ quên.

Lúc này Thái Nhi còn rất yếu, không phát hiện Nhã Đình có gì khác lạ.

Long Hạo Thần chuyển hướng Trương Phóng Phóng nói.

“Trương huynh, làm phiền anh chờ tại đây chút, ta cần đưa đồng bạn đi đã. Cách này đối với đội chúng ta là bí mật cực lớn, xin Trương huynh đừng hỏi, cũng đừng nói ra.”

Trương Phóng Phóng gật gù đầu, mỉm cười nói.

“Yên tâm.” Vừa nói y vừa đi tới trước mặt Vương Nguyên Nguyên. “Đánh ngất ta.”

Wang Nguyên Nguyên ngây ngẩn.

Trương Phóng Phóng sâu lắng nhìn cô.

“Chỉ có cái gì đều không thấy, không nghe, không cảm giác đến, mới chân chính bảo vệ bí mật, không phải sao?”

Long Hạo Thần cản lại nói.

“Trương huynh, không cần như vậy...”

Hắn còn chưa nói hết, một bàn tay của Vương Nguyên Nguyên đã chặt cổ Trương Phóng Phóng. Trương Phóng Phóng mềm nhũn, được Vương Nguyên Nguyên diu nằm trên mặt đất.

Lâm Hâm nhin không được nói.

“Nguyên Nguyên, cô thật sự xuống tay được a!”

Vương Nguyên Nguyên lườm y một cái.

“Có muốn thử xem không?”

“Không, không cần.” Lâm Hâm vội vàng xua tay,

Vương Nguyên Nguyên liếc Trương Phóng Phóng rơi vào hôn mê, trong lòng hàm hừ nghĩ, ai kêu người quỷ rầy lòng ta, đáng đời.

Thời gian không còn sớm, Long Hạo Thần không dám chậm trễ, đem Trương Phóng Phóng, Thái Nhi, Nhã Đình để lại đây. Hắn dẫn động Giai Diệu Vĩnh Hằng, truyền tống đồng bạn đi. Tư Mã Tiên và Trần Anh Nhi thương thế đã hoàn toàn ổn định, chẳng qua còn đang ngủ say. Thực tế thì vết thương của họ không nghiêm trọng bằng Thái Nhi, chỉ cần liên tục trị liệu, cần thời gian điều dưỡng.

Quang mang vàng lấp lóe, Long Hạo Thần lại xuất hiện trong Mộng Huyền Thiên Đường. Cảm thụ được quang nguyên tố biến hóa trong không khí, đáy mắt hắn biểu lộ một tia vui mừng.

Sau khi thức tỉnh thể chất thần quyền giả, lực khống chế quang nguyên tố của hắn rõ ràng tăng nhiều. Thậm chí càng dễ dàng khống chế Giai Diệu Vĩnh Hằng. Hơn nữa hiện tại hắn đang ở Mộng Huyền Thần Điện, mà không phải Mộng Huyền Thiên Đường, bởi vậy khi truyền tống không hao phí nhiều linh lực.

Đánh thức Trương Phóng Phóng, để Nhã Đình quay về trong thân thể mình, ba người Long Hạo Thần mới đi ra ngoài Mộng Huyền Thần Điện.

Thời gian ba ngày không dài cũng không ngắn. Nhưng mặc kệ là liên minh thánh điện hay ma tộc đều chờ đợi sốt ruột. Dù sao lần này tiến nhập Mộng Huyền Thần Điện, đều là nhân vật quan trọng của hai bên.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

339. Chương 116: Khác Biệt? Đùi... (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Bên ma tộc, tiến vào là mười vị người thừa kế thực lực cường giả tuổi trẻ. Bên liên minh thánh điện cũng là mười Liệp ma giả, bao gồm cả quang minh chi tử và Luân Hồi Thánh Nữ. Cho nên hai bên không thể không khẩn trương.

Khi bọn họ thấy trong thần điện màu xanh biếc có bóng người đi ra, Lăng Tiểu và Hoàng Thuộc đều đứng bật dậy, mau chóng đi tới mép hồ. Cường giả hai bên cũng giương cung bạt kiếm đối diện nhau. Một khi xuất hiện biến hóa gì, có lẽ sẽ bộc phát chiến đấu.

Long Hạo Thần đi đằng trước nhất, thấy hắn xuất hiện, Hàn Khiếm chỉ cảm giác mình như mất hết sức lực, bản năng quay người nhìn hướng Kỳ Sĩ Thánh Điện. Rồi ông mới nhìn chằm chằm Long Hạo Thần, sẵn sàng chuẩn bị tùy thời ra tay ngăn cản ma tộc đánh bất ngờ.

Theo sau Long Hạo Thần là Thái Nhi, tiếp đó mới là Trương Phóng Phóng. Ảnh Tùy Phong và Lăng Tiểu đồng thời thở ra. Mặc kệ nói sao thì quan trọng nhất quang minh chi tử và Luân Hồi Thánh Nữ đều còn sống trở về. Hơn nữa nhìn bộ dáng của họ chắc có thu hoạch.

Nhưng mà sắc mặt Lăng Tiểu rất nhanh biến khó coi. Bởi vì đi ra khỏi Mộng Huyền Thần Điện, cũng chỉ có ba người họ.

Còn về bên ma tộc, Hoàng Thước thống lĩnh cấm vệ quân Hắc Long thì sắc mặt càng khó xem. Trước tiên đi ra là nhân loại, đối với gã mà nói không phải là tin tốt.

Rất nhanh, ba người Long Hạo Thần có Lăng Tiểu đích thân tiếp dẫn đi hướng liên minh thánh điện.

“Người khác còn chưa đi ra?” Lăng Tiểu hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần thở dài một tiếng, hơi cúi đầu. Về mặt hẳn đã nói cho Lăng Tiểu biết rất nhiều.

Sắc mặt Lăng Tiểu bỗng chốc biến xanh mét. Đây chính là Liệp ma giả Liệp ma Đoàn cấp suất! Có nghĩa là sẽ có bảy Liệp ma Đoàn có nguy cơ giải tán. Trách nhiệm này dĩ nhiên sẽ do Mục Sư Thánh Điện bọn họ gánh vác.

Long Hạo Thần lạnh lùng nhìn bên ma tộc, trầm giọng nói.

“Mười ma tộc đi vào đều là ức chế tu vi, trong đó không thiếu cường giả cấp tám, ngoại linh lực đều cao tới hai vạn. Dưới tình hình như vậy, chúng ta căn bản không phải đối thủ.”

“Cái gì?” Lăng Tiểu thất thanh kinh hô.

Hàn Khiêm kéo tay áo Long Hạo Thần, ý bảo hẳn đừng nói nữa. Không cần nghi ngờ, lần này Mục Sư Thánh Điện phải gánh vác trách nhiệm cực lớn. Lần này hợp tác với ma tộc chính là bọn họ chủ đạo.

Long Hạo Thần quay đầu nhìn Hàn Khiêm, gật đầu với sư tổ, ý bảo mình hiểu rồi.

Hơi thở Lăng Tiểu rõ ràng có chút loạn. Các cường giả nhân loại bên liên minh thánh điện cũng đều rục rịch, có khả năng tùy thời ra tay.

Bên Hoàng Thước hiển nhiên không sợ. Có Nghịch Thiên Ma Long tộc dẫn đầu, chúng tự thấy tổng thể thực lực tuyệt đối vượt qua nhân loại trước mắt, có đánh nhau cũng không sợ. Chẳng qua Hoàng Thước vẫn là cố gắng ức chế sát khí trong lòng. Bởi vì gã rõ ràng cảm giác được, mấy ngày nay có một khí thế cường đại ẩn tàng trong trận đối phương. Uy nhiếp khủng bố tùy thời trấn áp gã, dường như chỉ cần gã có động tác gì sẽ gặp đả kích hủy diệt.

Nên biết, Hoàng Thước không phải cường giả cấp chín tầm thường, thực lực của gã đã đạt cao tới đỉnh cấp chín. Tổng sản lượng linh lực tiếp cận ba mươi vạn, trong ma tộc là cường giả hiếm hoi, là phụ tá đặc lực chân chính của Ma Thần Hoàng. Ngay cả gã đều chịu áp lực cực lớn, có thể thấy thực lực vị cường giả đối phương đáng sợ cỡ nào. Có người như vậy tồn tại, một khi bộc phát chiến đấu, như vậy ma tộc nhất định tổn thất cực lớn. Hơn nữa dù sao đây là lãnh địa của nhân loại.

Long Hạo Thần lớn tiếng nói.

“Chẳng qua ma tộc cũng đồng dạng trả cái giá khá lớn. Lần này bọn họ tiến vào tuy rằng đều là cường giả, nhưng cũng có một số người thừa kế ma thần. A Bảo dẫn đầu càng là người thừa kế Ma Thần Hoàng, bọn họ cũng đồng dạng không có lợi.”

Nói xong hắn lật tay ra, một đoàn lửa xanh đen bùng cháy trong lòng bàn tay.

Ngọn lửa hiển nhiên không phải Long Hạo Thần có thuộc tính quang minh phóng ra được. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, chỉ thấy tinh thạch hình vương miện xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Chính là ma tinh Vương Miện Truyền Thừa lấy từ người Ác Ma.

Nhìn thấy ma tinh này, các cường giả bên liên minh thánh điện đều bật thốt kinh ngạc, đồng thời càng khẳng định lời Long Hạo Thần nói trước đó là sự thật.

Bên kia, sắc mặt Hoàng Thước biến vô cùng khó coi. Đương nhiên gã nhận ra được ma tinh này thuộc về ai. Lần này các cường giả ma tộc tiến vào Mộng Huyền Thiên Đường, chủ nhân viên ma tinh này tuy không phải mạnh nhất, nhưng tổng thể thực lực cũng có thể chen vào năm hạng đầu. Không ngờ chết trong tay Long Hạo Thần, điều này gã không bao giờ nghĩ tới! Nhân loại và ma tộc không giống nhau, gã liếc mắt một cái đã đoán ra đại khái tuổi của hắn.

Quang mang vàng lấp lóe, trong mắt Long Hạo Thần biểu lộ tia băng lãnh, nhìn Hoàng Thước đối diện, không chút sợ hãi.

“Ít ra chúng ta có ba người còn sống rời khỏi Mộng Huyền Thiên Đường, mà các ngươi...” Nói đến đây, hắn cố ý ngừng lại.

Dù Hoàng Thước có trầm ổn cỡ nào, lúc này gã cũng kiềm không được tinh thần hỗn loạn, ánh mắt nhìn Mộng Huyền Thần Điện phương xa, thoáng chốc sắc mặt trắng bệch.

Nên biết, lần này tiến vào đó, đều là người thừa kế của bốn vị ma thần đứng bốn hạng đầu trong ma tộc! Vì thu hoạch linh lô, đồng thời Ma Thần Hoàng còn ra mệnh lệnh bí mật. Nếu tất cả người thừa kế đều chết trong Mộng Huyền Thiên Đường, đối với ma tộc là đả kích không gì sánh bằng. Thậm chí có lẽ dao động gốc rễ ma tộc.

Trong tay Long Hạo Thần đã lấy ra một viên Vương Miện Truyền Thừa, ai có thể nói hắn không có Vương Miện Truyền Thừa khác? Hơn nữa nghe giọng hắn thì đám A Bảo trong Mộng Huyền Thiên Đường tình huống không quá tốt.

“Nói, bọn họ ra sao rồi?” Hoàng Thước gầm lên một tiếng. Khí thế lãnh liệt bỗng nhiên dâng lên. Lực áp bách khủng bố hầu như trong chớp mắt đạt tới đỉnh điểm. Ngay cả vùng đất Mộng Huyền Thiên Đường tràn ngập hơi thở thiên nhiên, tại lúc này đã bị hắc ám lan rộng.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, trong tay chợt lóe quang mang vàng, một thanh pháp trượng màu trắng ngà rơi vào lòng bàn tay. Quang mang vàng nhu hòa lan rộng, dễ dàng ngăn cản hơi thở hắc ám, hơn nữa cho bên ta một tầng quang mang mờ mịt.

Ông có chút hiểu cách làm của Long Hạo Thần, trầm mặc không lên tiếng, để Long Hạo Thần phát huy. Bên liên minh thánh điện các cường giả đã phóng ra vũ khí của mình, tùy thời chuẩn bị tiến nhập trạng thái chiến đấu.

Hoàng Thước mang đến áp lực không thể làm gì Long Hạo Thần, trên mặt hắn ngược lại lộ ra nụ cười nhạt.

“Vì sao ta phải nói cho ngươi biết?”

Hoàng Thước lạnh lùng nhìn hắn.

“Nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, chúng ta nhất định san bằng Trấn Nam quan, không tiếc trả giá cùng nhân loại các ngươi tử chiến đến cùng.” Gã nói ra câu này là chém đinh chặt sắt.

Chúng tộc khác thì gã không rõ lắm, nhưng tình huống Nghịch Thiên Ma Long tộc thì gã rất rõ ràng.

Trước mắt trong Nghịch Thiên Ma Long tộc, Ma Thần Hoàng hiện tại, Phong Tú chỉ có hai đứa con, A Bảo và Lãnh Tiêu, lần này đều tiến vào Mộng Huyền Thiên Đường. Theo gã thấy thì lấy thực lực của A Bảo, dù xảy ra chuyện gì cũng không khả năng ra vấn đề trong Mộng Huyền Thiên Đường. Không tàn sát hết đám nhân loại đã tính nương tay, nhất định sẽ có thu hoạch cực lớn trong hành động lần này. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao ma tộc chịu trả cái giá to lớn như vậy, chỉ để lấy danh ngạch tiến vào Mộng Huyền Thiên Đường.

Nhưng gã tuyệt đối không ngờ được, tình huống biến hóa quỷ dị như vậy. Nhân loại thương vong đích thực thảm thiết, vào mười người, còn sống trở ra chỉ ba cái. Hơn nữa nhìn hình dạng Thái Nhi thì dường như rất suy yếu. Nhưng quan trọng là, bên ma tộc đến tận bây giờ một cái đều không đi ra!

Ma tộc trong lần hành động này khuyết điểm lớn nhất là không biết rõ Mộng Huyền Thiên Đường. Tất cả hiểu biết chỉ là thông qua Ma Thần Hoàng tự suy đoán và Tinh Ma Thần tiên tri một ít. Mặc kệ nói thế nào, ít nhất A Bảo và Lãnh Tiêu hiện tại không trở ra, còn có con gái Nguyệt Ma Thần.

Bên Nguyệt Ma Thần còn dễ nói, Nguyệt Dạ lần này có thể nói là bởi vì liên quan A Bảo mới có thể đạt được một danh ngạch. Nhưng Nghịch Thiên Ma Long tộc thì không được! Đương kim Ma Thần Hoàng tuy chưa tới lúc tuổi già, nhưng năng lực sinh dục của y đã hạ thấp gần như không thể có được con cái nữa. Dưới tình huống như vậy, nếu Lãnh Tiêu và A Bảo đều chết trận trong Mộng Huyền Thiên Đường, đối với Nghịch Thiên Ma Long tộc mà nói chính là tai nạn hủy diệt.

Cho đến nay, tộc trưởng Nghịch Thiên Ma Long tộc đều là Ma Thần Hoàng, truyền thừa huyết mạch Nghịch Thiên Ma Long thuần khiết nhất, chưa từng xuất hiện tình huống Ma Thần Hoàng đến từ huyết mạch khác. Hơn nữa hiện tại A Bảo đã được ươm dưỡng trong Nghịch Thiên Ma Long tộc, nếu lần này họ đều chết hết, Ma Thần Hoàng nhất định sẽ cực kỳ giận dữ. Gã làm thống lĩnh dẫn đội, nếu nói không bị giận chó đánh mèo là không thể nào.

Bởi vậy lúc này con mắt Hoàng Thước đều đỏ. Tất cả trầm ổn bởi vì hiện thực tàn khốc mà tan biến. Gã đã chuẩn bị tốt từ chiến đến cùng, gã thà rằng chết tại đây cũng không muốn thừa nhận lửa giận của Ma Thần Hoàng.

Quang mang nhạt lấp lóe, đáy mắt Long Hạo Thần lộ tia băng lãnh.

“Muốn biết tin tức của họ cũng không phải không thể. Ta có thể nói cho người biết, trong bọn họ không phải đều chết hết, có còn sống. Nhưng vì sao ta phải nói rõ tình huống cho người chứ?”

Long Hạo Thần nói rất bình tĩnh, trên mặt thậm chí không dư thừa biểu tình. Nhưng sau khi nghe hắn nói ra câu này, mặc kệ là Hàn Khiêm hay Lăng Tiểu, trên mặt hiện nụ cười nhẹ.

Đứa trẻ này thật quá thông minh. Bọn họ đương nhiên nhìn ra được, nếu Hoàng Thước thật bị bức ép nhất định liều chết tại đây. Ma tộc đương nhiên sẽ thương vong thảm trọng, nhưng chẳng lẽ nhân loại sẽ nhẹ nhàng? Nên biết, đây không phải thủ vệ Trấn Nam quan, có thiên nhiên bình chương dựa dẫm. Lần này ma tộc tiến đến đa số là cường giả cấp chín. Dù chỉ mới vượt qua ngưỡng cửa cấp chín, không có bất cứ vũ khí nào phụ trợ, ma tộc cũng không phải dễ đối phó. Đây chính là lấy cấm vệ quân Hắc Long dẫn đầu!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

340. Chương 117: Mười Viên Long Ma Tinh (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Bởi vì một trận chiến này ma tộc không muốn đánh, nhân loại cũng giống vậy, nên Long Hạo Thần mới nói ra câu thoát nhìn rất đơn giản, nhưng tiết lộ một ít tình huống cho Hoàng Thước. Hắn rõ ràng nói cho Hoàng Thước rằng, người ma tộc trong Mộng Huyền Thiên Đường tuy có tổn thất nhưng không phải chết hết, chẳng qua không nói rõ tình hình trước mắt mà thôi.

Cho Hoàng Thước hy vọng, đương nhiên gã sẽ không làm cá chết lưới rách, mà không cho gã biết tình huống chân thực, đương nhiên là vì lấy được càng nhiều lợi ích từ ma tộc.

Đối với một điểm này, tuyệt đối là Lăng Tiểu và Hàn Khiêm rất muốn nhìn thấy. Lần này tổn thất bảy vị Liệp ma giả tuổi trẻ ưu tú, đối với liên minh thánh điện thì dẫu kích không thể nói là không lớn. Bảy đội Liệp ma Đoàn dù không có giải tán hết thì phải có an bài mới. Dưới tình huống như vậy, nếu không thu được ích lợi từ ma tộc, đừng nói là Mục Sư Thánh Điện phải chịu trách nhiệm, ngay cả Hàn Khiêm cũng phải gánh vác trách nhiệm. Lấy tính cách hai người, căn bản sẽ không chối bỏ cái gì.

Quả nhiên, nghe lời Long Hạo Thần nói, Hoàng Thước hơi ổn định đôi chút, nâng tay ra ý bảo thủ hạ của mình dừng hành động thiếu suy nghĩ, một mình đi hướng Long Hạo Thần, ngừng cách Lăng Tiểu hai mươi mét.

“Nói cho ta tình huống của họ, người muốn cái gì?” Hoàng Thước lạnh lùng nói.

Long Hạo Thần bình thản nói.

“Ta muốn mười viên ma tinh của Nghịch Thiên Ma Long tộc. Thứ này chắc người có không ít.”

“Người nói cái gì?” Hoàng Thước giận dữ, sát khí nồng đậm bốc lên, rồi lại lần nữa bị Lăng Tiểu cản lại.

Ma tinh của Nghịch Thiên Ma Long tộc không giống với long cao. Long cao là vật chất đặc thù Nghịch Thiên Ma Long tộc tự tiết ra, đối với nhân loại và ma tộc đều là vật cực bổ, hơi giống với hương liệu. Nhưng

ma tinh thì khác. Nghịch Thiên Ma Long mỗi một viên ma tinh đối với bản tộc không chỉ là bảo bối, càng là tượng trưng tôn nghiêm của cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc đã chết. Bất cứ một vị cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc nào bỏ mình trên chiến trường, họ sẽ tìm cách đem ma tinh kiếm trở về, hơn nữa cung phụng trong Nghịch Thiên Ma Long tộc.

Cho dù là chính Nghịch Thiên Ma Long tộc, không đến thời khắc sinh tử đều sẽ không dùng ma tinh của tộc nhân, chứ nói chi là để cho nhân loại.

Trong lịch sử ma tộc, số lượng ma tinh của Nghịch Thiên Ma Long tộc bị nhân loại lấy được cực kỳ ít ỏi, mà mỗi lần đều dẫn đến ma tộc điên cuồng phản công. Ma Thần Hoàng thậm chí bởi vậy mà ra tay.

Long Hạo Thần bình thần lập lại lần nữa, còn nhấn mạnh.

“Ta cần mười ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc. Hơn nữa muốn ngay lập tức. Mộng Huyền Thần Điện sắp chìm xuống, hiện tại đưa ta ma tinh còn kịp. Nếu không đợi Mộng Huyền Thần Điện chìm xuống rồi, cho dù ngươi muốn cho ta cũng vô dụng. Ta nhấn mạnh lần nữa, ta đạt được mười ma tinh này rồi không hy vọng thấy ma tộc có bất cứ công kích nào với ta hoặc liên minh thánh điện. Bởi vì đây là giao dịch, không phải ta cướp lấy.”

Hoàng Thước suýt phun máu. Hắn đem ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc làm cái gì? Kẹo đường chắc? Cướp lấy? Ngươi cũng phải có bản lĩnh mới được!

Gã ngoái đầu nhìn Mộng Huyền Thần Điện một cái. Quả đúng như Long Hạo Thần đã nói, Mộng Huyền Thần Điện phóng ra quang mang xanh bắt đầu dần biến yếu, dường như tùy thời đều chìm xuống đáy hồ. Lúc trước Lăng Tiểu từng nói đáy hồ có sinh hoạt một tinh linh long tồn tại mấy vạn năm. Hoàng Thước tự hỏi lòng không có bản lĩnh đối kháng với nó, coi như là Ma Thần Hoàng chưa chắc dễ dàng chiến thắng. Càng quan trọng là, đợi đến khi đó, đám A Bảo còn có thể sống sót không?

“Sao ta phải tin ngươi?” Hoàng Thước lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần. “Hơn nữa, ta không có nhiều ma tinh của tộc nhân. Ta chỉ là thống lĩnh cấm vệ quân Hắc Long, bản tộc ma tinh chỉ bệ hạ mới có quyền lực điều động.”

Long Hạo Thần nhún vai nói.

“Vậy ta hết cách. Ngươi không có ma tinh, chẳng phải nơi này còn nhiều tộc nhân sao? Vì thái tử điện hạ các ngươi, để xem các ngươi có nguyện ý giao ra sinh mệnh hay không.”

Hoàng Thước hô hấp bỗng biến trầm trọng.

Nếu lần này chỉ là Nghịch Thiên Ma Long tộc bọn họ thì còn đỡ chút, nhưng tuyệt không chỉ như thế! Còn có cường giả các tộc khác. Long Hạo Thần nói ra câu này quá đáng giận. Lời vừa ra, cường giả các tộc khác ánh mắt nhìn Hoàng Thước và cấm vệ quân Hắc Long đều biến đổi.

Đây cũng là điểm thông minh của Long Hạo Thần. Ma tộc thế lực lớn, ở chỗ này đều là cường giả các tộc. Càng quan trọng là, lần này ma tộc tiến nhập Mộng Huyền Thiên Đường là người thừa kế của các tộc.

Bởi vậy, cường giả các tộc đều rất quan tâm tin tức của Long Hạo Thần. Mà Long Hạo Thần muốn chỉ là

Hạo Nguyệt. Long Hạo Thần từ đó giờ không xem Hạo Nguyệt như tọa kỵ, nó là anh em của hắn, anh em tốt nhất!

Tin tưởng anh em khiến Long Hạo Thần trong mắt xuất hiện nghi hoặc lập tức biến kiên định. Chẳng lẽ mình tin tưởng kẻ địch mà không tin anh em sao? Tuyệt không thể.

Nghĩ tới đây, lòng hắn chợt biến bình thản, trong mắt có chiến ý mạnh mẽ. Đúng lúc này, từng bóng dáng từ xa bay lại, cùng với đại quân khô lâu đi tới, gần như hợp thành một thể xông tới trước.

Chân đạp mây đen, trong mắt lấp lánh ngọn lửa ma trời màu xanh, đó chẳng phải là Thi Vu sao? Long Hạo Thần đơn giản đếm chút, không ngờ tới mười hai Thi Vu. Hơn nữa khoảng cách gần, hắn phát hiện ra bên dưới đám khô lâu khác với lần đó hắn gặp.

Lần đó hắn gặp phải khô lâu kích cỡ bằng nhân loại bình thường, hơn nữa lực công kích, phòng ngự đều rất tệ. Mà lần này, mỗi một khô lâu đều hơn hai mét, tuy như cũ là màu đen, nhưng bộ xương to khỏe hơn, rất nhiều cánh tay nắm vũ khí giống cốt đao.

Không cần nghi ngờ, khô lâu bản tăng cường này đều dưới sự khống chế từ hơn chục Thi Vu trên bầu trời. Chỉ cần hủy diệt Thi Vu, uy hiếp đến từ khô lâu bên dưới tự nhiên tiêu trừ.

Chẳng qua Long Hạo Thần không nóng lòng hành động mà là lù vào cửa động, quang mang chợt lóe, Nhã Đình từ từ hiện ra sau lưng hắn, bay giữa không trung.

Cảm thụ hoàn cảnh xung quanh, Nhã Đình bỗng chốc nhíu mày.

“Chủ nhân, nơi này thật dơ bẩn!”

Mới rời khỏi Mộng Huyền Thiên Đường không lâu, đột nhiên tới nơi này gần như địa ngục, cô thấy dễ chịu mới kỳ.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Đây là không gian nguyên bản Hạo Nguyệt ở, nó đang trong lúc tiến hóa mấu chốt, chúng ta phải bảo hộ nó. Cô biến trở về trạng thái mạnh nhất đi, lập tức bắt đầu chiến đấu.”

“À.” Một tầng sáng vàng nhạt từ người Nhã Đình khuếch tán ra. Quang mang vàng chợt lóe, cô lại biến thành thiếu nữ cao ráo, quang mang vàng nhu hòa cùng của Long Hạo Thần hợp làm một. Ích lợi liền nhau, bỗng chốc khiến họ đều cảm nhận được cảm giác thoải mái xuyên thấu do quang minh đem đến.

Khô lâu ngày càng gần, mà mười hai Thi Vu thì bay bình bằng cách cửa động hai trăm mét, sát khí ập vào mặt.

Ngọn lửa ma trời nhấp nháy trong mắt đám Thi Vu. Chú ngữ trầm thấp không lưu loát không ngừng từ miệng chúng nó vang lên. Đừng luồng sáng đen hoặc xám từ không trung rơi trên người khô lâu. Bỗng chốc khô lâu gia tăng tốc độ, ngay cả khí thể cũng biến mạnh mẽ.

Tay trái Huy Hoàng Thánh tám thuấn, tay phải Quang Phật, Long Hạo Thần hơi tiến lên một bước, khiến mình cách cửa động một chút, lạnh lùng quét mắt nhìn mười hai Thi Vu trên không trung, đã sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu.

Rốt cuộc, khô lâu thứ nhất leo lên, có chút đông cứng mau chóng xông tới vài bước, cốt đao trong tay thẳng chém xuống đầu Long Hạo Thần.

Trải qua khảo nghiệm từ khô lâu trong tháp Vĩnh Hằng, đối diện khô lâu đen, Long Hạo Thần cảm giác không đến áp lực. Quang Phật trong tay phải chắn trên đỉnh đầu, cốt đao của khô lâu bỗng biến thành mảnh vụn. Quang Phật tùy theo chém xuống, đường cong huyền ảo màu vàng ẩn trên lồng ngực khô lâu. Thoáng chốc thân thể khô lâu bỗng tan rã.

Lúc này, càng nhiều khô lâu leo lên, bước đôi chân đông cứng nhào hướng Long Hạo Thần.

Quang Trảm Kiếm chém ngang, luồng sáng sắc bén khuếch tán ba mét, trình hình quạt. Chỗ quang mang vàng đi qua, tất cả khô lâu đen đều bị chém làm hai. Hơi thở thần thánh quang minh bỗng chốc phá hủy Hỏa Hồn của chúng.

Sau khi hoàn thành thức tỉnh thể chất thần quyền giả, Long Hạo Thần nguyên bản nội linh lực quang minh rất tinh thuần chẳng những tăng hiệu quả thần thánh, cũng càng đậm đặc. Tựa như Lâm Hâm có được Tâm Điểm Linh Lô. Quang thuộc tính của hắn đã hoàn toàn biến chất, tương khắc sinh vật vong linh thuộc tính hắc ám.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

343. Chương 118: Đại Chiến Vong Linh (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Giờ cùng là đối diện biển khô lâu, hơn nữa lần này là biển khô lâu đã tiến hóa, Long Hạo Thần đối phó lại so với lúc trước nhẹ nhàng hơn nhiều. Bởi vì thực lực của hắn thật sự tăng quá lớn.

Lần trước bảo vệ Hạo Nguyệt, hắn mới từ cấp bốn tăng lên cấp năm. Mà lần này hắn đạt tới thực lực cấp sáu bậc năm, lại thêm thức tỉnh thần quyền giả, đối mặt đám sinh vật vong linh cấp thấp dĩ nhiên không chút áp lực.

Phương xa mười hai Thi Vu thấy Long Hạo Thần nở rộ quang mang vàng rực rỡ, lửa ma trôi trong mắt nhấp nháy càng kịch liệt, hiện ra chúng nó đang dao động cảm xúc bất an.Share by : MTQ - Banlong.us

Quang nguyên tố thuần túy đến mức tận cùng nở rộ ra hơi thở thần thánh, đem đến cho chúng cảm giác nguy hiểm và bất an vô cùng.

Ngay cả Long Hạo Thần cũng kinh ngạc. Khô lâu leo lên kế tiếp có lẽ cảm thụ được quang nguyên tố nồng đậm trong không khí, không ngờ có chút sợ sệt không dám tiến lên tiếp.

Tiếng huyết sáo sắc nhọn phát ra từ miệng đám Thi Vu. Từng cây xương khô trên pháp trượng tản ra nồng đậm hơi thở tử vong. Bỗng chốc, khô lâu phía trước bắt đầu tan vỡ, mảng lớn khô lâu trong lúc leo núi bị vỡ ra, mau chóng dung hợp lại.

Lại là chiêu này? Lần trước Long Hạo Thần suýt chết dưới đòn này, là Thi Vu tổ hợp lại Khô Lâu Vương. Hơn nữa lần này mười hai Thi Vu cùng lúc khởi động, tổ hợp ra Khô Lâu Vương hoặc là càng mạnh hoặc là tăng số lượng.

Long Hạo Thần sớm không phải thuở ấy, sao có thể cho đám Thi Vu có cơ hội?

“Nhã Đình!” Long Hạo Thần quát khế.

Cùng lúc đó, quang mang vàng rực rỡ từ sau lưng hắn nổ tung ta. Bốn cánh to lớn bỗng chốc giang rộng. Chỉ vỗ một cái, thân thể hắn đã xông hướng mười hai Thi Vu.Share by : MTQ - Banlong.us

Linh cánh của Long Hạo Thần và quang cánh của Nhã Đình khác biệt. Quang cánh của Nhã Đình trong suốt tựa như cánh ve, càng thêm xinh đẹp. Mà linh cánh của Long Hạo Thần có nhiều lông tựa như cánh chim thật.

Nhã Đình sớm chuẩn bị tốt chú ngữ, vỗ đập sáu cánh, cô thay thế vị trí lúc trước của Long Hạo Thần ở cửa động. Tay giơ cao pháp trượng, sáu cánh sau lưng vỗ, nồng đậm quang nguyên tố nở rộ trên không trung, hóa thành từng đoàn quang cầu lấp lánh cỡ nắm tay bay hướng bảy khô lâu.

“Tinh Chi Vũ.”

Mặc dù nơi này không có quang nguyên tố, nhưng Nhã Đình chẳng những đã trải qua ba lần tiến hóa, hơn nữa có thể chất thần quyền giả của Long Hạo Thần trợ giúp và dung hợp Thánh Dẫn Linh Lô, hiện tại thực lực của cô đủ tương đương với ma pháp sư đỉnh cấp sáu. Ma pháp khiến cô chuẩn bị thời gian dài như vậy, đương nhiên không đơn giản là ma pháp cấp sáu, đó là một ma pháp cấp bảy cường đại.

Nhã Đình mạnh nhất ở chỗ bản thân cô là từ quang nguyên tố ngưng kết mà thành. Bởi vậy cô không hề lo lắng cạn kiệt linh lực giống ma pháp sư nhân loại. Trừ cường độ có hạn chế ra, trừ phi năng lượng nguyên tố bản thân cô tiêu hao hết, nếu không, cô luôn luôn có thể thi triển ma pháp. Đương nhiên nếu thật sự tiêu hao hết, cũng biểu thị Nhã Đình chết.

Tinh Chi Vũ, ma pháp cấp bảy, hơn nữa đó là ma pháp quang hệ cấp bảy chuyên thuộc về Tinh Linh tộc.

Từng mảnh ánh sao vàng đập hướng bảy khô lâu, càng đáng sợ là, những ánh sao tựa như có mắt, chuyên tìm vị trí chính giữa dung hợp Khô Lâu Vương.Share by : MTQ - Banlong.us

Từng đoàn sáng vàng không ngừng nổ rộ trong biển xương khô. Quang mang quét tới đâu là khô lâu lập tức biến thành tro bụi. Từng cái nguyên bản phải tổ hợp thành Khô Lâu Vương bỗng chốc tan vỡ, không thể hoàn thành tổ hợp.

Mà lúc này Long Hạo Thần đã tới trước mặt mười hai Thi Vu.

Từ khi hai cánh biến thành bốn cánh, tốc độ bay của Long Hạo Thần cũng tăng lên. Tuy hiện tại hắn chưa rành bay lượn, thiếu thời gian rèn luyện, nhưng một đường bay tới thì hắn vẫn có thể làm được. Bởi vậy mười hai Thi Vu chỉ thấy quang mang vàng chớp lóe, ngay sau đó Long Hạo Thần đã tới trước mặt chúng nó.

Kinh hãi biến sắc, mười hai Thi Vu hầu như là cùng lúc phát ra tiếng thét dài chói tai.

Đây là một kỹ năng đặc biệt của bảy Thi Vu, Sơ Hãi Tiêm Khiếu, có chút giống kỹ năng Ma Âm Xuyên Não của thích khách nhân loại. Hơn nữa càng mạnh hơn nhiều, bởi vì bản thân chúng chính là nường tựa năng lượng linh hồn.

Lần đầu đối diện Thi Vu thì Long Hạo Thần từng chịu thiệt.

Nhưng lần này Sơ Hãi Tiêm Khiếu đối với hắn hiển nhiên không có tác dụng gì. Cách Long Hạo Thần ứng phó rất đơn giản, cho mình Thánh Quang Tráo thêm vào Quang Chi Đăng Dạng.

Sơ Hãi Tiêm Khiếu của bảy Thi Vu có mạnh cỡ nào, cũng không thể so sánh với cả đám oán linh trong Sơ Hãi Bi Khiếu Động kêu to! Long Hạo Thần có thể ở đó lĩnh ngộ ra Quang Chi Đăng Dạng, sao e ngại Tiêm Khiếu nho nhỏ này?

Giữa hư không, bước ra một bước, Long Hạo Thần đã ngang nhiên xâm nhập vào đàn Thi Vu. Ngay sau đó, Quang Phật trong tay phải huyền hóa thành vô số bóng vàng, đích thị là Diệt Ma Thiểm.

Thi Vu cường đại là linh hồn, không phải thân thể chúng nó. Đối diện hơi thở thần thánh của thần quyền giả Long Hạo Thần áp chế, uy lực linh hồn của chúng nó bị hạn chế rất nhiều. Thân thể sao ngăn cản được công kích mạnh mẽ của Diệt Ma Thiểm?

Thân thể mười hai Thi Vu gần như nháy mắt bị đâm xuyên. Ngay sau đó, từng ngọn lửa vàng tự thiêu đốt thân thể chúng. Mặc kệ là người hay linh hồn, đều bị lửa vàng nuốt hết.

Năng lực thức tỉnh thần quyền giả, Quang Minh Thánh Hỏa nội uẩn.

Chính là nói, Long Hạo Thần công kích bất cứ đòn gì đều kèm hiệu quả Quang Minh Thánh Hỏa.

Kỹ năng Quang Minh Thánh Hỏa thì kỳ sĩ khác cũng có thể học, nhưng đây chính là phải đạt cấp bảy mới được. Hơn nữa một khi sử dụng Quang Minh Thánh Hỏa, linh lực tiêu hao khá lớn. Nhưng Long Hạo Thần làm thần quyền giả, lại hoàn toàn không cần lo lắng điều này.

Có thể nói, lần này thức tỉnh rồi, ưu thế thể chất quang minh chi tử của Long Hạo Thần mới bắt đầu toàn diện mở ra, khiến hắn bắt đầu hoàn toàn vượt qua kỳ sĩ cùng đẳng cấp.

Bên dưới biển xương khô mất đi Thi Vu chỉ huy, bỗng chốc bắt đầu tán loạn. Chỉ chốc lát sau, biển xương khô đen như không có tận cùng đã biến mất.

Long Hạo Thần hơi lắc đầu. Hiển nhiên hắn không vừa lòng lắm trận chiến này. Chỗ không hài lòng chủ yếu là hắn không quen thuộc năng lực sau khi thức tỉnh. Nếu hắn có thể dự đoán ra Thi Vu dễ giải quyết như vậy, hắn sẽ không để Nhã Đình phóng thích ma pháp cường đại giống Tinh Chi Vũ.

Mắt thấy khô lâu bên dưới toàn bộ biến mất hết, hân hơi thở ra, lại bay trở về cửa động. Chẳng qua bởi vì dùng sức không đều, lúc rơi xuống đất thì chân hơi lảo đảo.

“Xem ra mình thật nên luyện tập năng lực bay.” Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn nói lời này không phải nói suông. Chiến đấu giữa cường giả chân chính đa số đều là trên không trung. Bởi vì không trung có thể tránh cho thương tổn quân đội bạn, phá hư mặt đất. Cho dù là hung tàn như ma tộc, rất nhiều lúc đều không muốn cùng nhân loại quyết chiến trên mặt đất.

Nhã Đình bật cười nói.

“Chủ nhân, nhân loại các người trời sinh là không thể bay, ngài bay tẹt cũng rất bình thường.”

Long Hạo Thần ánh mắt quái quái liếc cô một cái. Từ khi Nhã Đình có thể nói ra tiếng người, hân hơi không quen. Hắn còn chưa nghĩ ra nên nói với Thái Nhi về Nhã Đình ra sao đây.

Đúng lúc này, đột nhiên sắc mặt Long Hạo Thần chợt biến. Ánh mắt nhìn phương xa, một cảm giác bất an xuất hiện trong đầu hắn. Đường như có nguy hiểm cực lớn sắp giáng xuống.

Đã giết chết mười hai Thi Vu và đại quân khô lâu, như vậy sao còn xuất hiện uy hiếp cực lớn? Rốt cuộc là cái gì?

Nhã Đình ở phương diện cảm giác thì không chút thua Long Hạo Thần. Huống chi cô và Long Hạo Thần vốn là một thể. Long Hạo Thần cảm thụ được thì dĩ nhiên cô cũng có phát hiện, kinh ngạc nhìn phương xa.

“Chủ nhân, dường như có hương vị rất khó ngửi đang tiến tới gần chúng ta. Mục tiêu dường như là chỗ chúng ta.”

Long Hạo Thần hít sâu, toàn thân tản ra một tầng sáng vàng nhu hòa. Bốn cánh sau lưng nhẹ vỗ, hấp thu quang nguyên tố ít ỏi trong không khí.

Thế giới có đen và đỏ này không phải hoàn toàn không tồn tại quang nguyên tố. Đổi làm ma pháp sư quang hệ hoặc kỵ sĩ khác ở đây thì rất khó bổ sung, nhưng hân đã là thần quyền giả, mặc dù chỗ này không có khả năng mượn lực lượng Thần Quang Minh, nhưng hấp thu và cảm ứng quang nguyên tố thì vẫn rất siêu đẳng.

“Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Mặc kệ kẻ địch ra sao, trước khi Hạo Nguyệt hoàn thành tiến hóa, chúng ta phải cố thủ cửa động.”

“Ừ.” Nhã Đình ừ một tiếng, lùi ra sau một bước, đứng mé sau lưng Long Hạo Thần.

Nhìn chủ nhân trước mặt, đôi mắt đẹp toát ra ánh nhìn dịu dàng. Cô trung thành với Long Hạo Thần không còn đơn giản là liên quan kế ước. Chính vì có Long Hạo Thần mới cho cô sinh mạng mới.

Dần dần, sự uy hiếp cường đại biến ngày càng mạnh. Long Hạo Thần đôi mắt trông về phía xa, trong lòng bất an cũng ngày càng mạnh mẽ.

Kia là cái gì? Đột nhiên, con người hân co rút, ngay sau đó, ánh mắt nhìn chăm chú một phương hướng.

Trong tầm mắt hân, xuất hiện một loại sinh vật kỳ lạ.

Thoạt nhìn thì chúng rất giống nhân loại, có bốn chân, thân thể và đầu. Nhưng cách chúng bước đi không giống nhân loại chút nào. Hai chân không ngừng nhảy, hai tay chìa thẳng trước mặt. Mỗi lần nhảy ít nhất có thể nhảy lên trước hai, ba mét, đang mau chóng tới bên này.

Mới bắt đầu chỉ xuất hiện mấy cái. Theo thời gian trôi qua, loại sinh vật quái dị này một mảng lớn xuất hiện trong tầm mắt của Long Hạo Thần và Nhã Đình.

“Cương thi, là cương thi!” Nhã Đình thất thanh hô.

Long Hạo Thần giật mình.

“Cương thi là cái gì? Là chủng loại trong sinh vật vong linh?”

Nhã Đình gật đầu, nói.

“Là loại sinh vật vong linh vô cùng cường đại. Chúng nó cấp bậc không thể so sánh với Thi Vu, nhưng mạnh hơn không lâu nhiều. Cương thi là nhân loại sau khi chết biến thành, thân thể trải qua năng lượng tử vong ăn mòn không bị thối rữa, tiếp thụ linh hồn đã bị tử linh lây nhiễm. Đa số cương thi đều chỉ có bản năng chiến đấu, thân thể chúng cứng như sắt, lực công kích và phá hoại đều vượt xa không lâu. Hơn nữa trên người còn có thi độc, chỉ cần bị chúng nó công kích trúng người, lập tức trúng kịch độc. Sao có nhiều cương thi như vậy chứ!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

344. Chương 118: Đại Chiến Vong Linh (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Chỉ trong chớp mắt, tầm mắt họ đã xuất hiện hơn ngàn cương thi.

“Chủ nhân, việc không tốt! Đám cương thi này ít nhất thực lực cỡ chiến sĩ nhân loại cấp ba, thân thể chúng chính vũ khí tốt nhất.”

“Chỉ là cấp ba?” Long Hạo Thần hỏi một câu, trong lòng tạm bình ổn. Lấy tu vi hiện tại, hắn đối diện hơn ngàn cương thi cấp ba thì chắc là còn có thể ngăn cản.

Ánh mắt Nhã Đình nghiêm túc.

“Chủ nhân, loại sinh vật cương thi này khác biệt lớn nhất với không lâu không chỉ thực lực cá thể, còn có tiềm năng phát triển. Không lâu muốn tiến hóa cực kỳ khó khăn, trừ phi có cường đại Thi Vu, thậm chí là Vu Yêu trợ giúp, chúng nó mới có khả năng tiến hóa. Mà cương thi thì thông qua không ngừng giết chóc cùng cắn nuốt, tự nhiên tiến hóa. Ngàn cương thi này không thể nào đều chỉ cấp ba, có lẽ còn có khác nữa.”

“Cương thi cũng chia đẳng cấp? Còn có thể tiến hóa?” Nghe đến đó, Long Hạo Thần kiềm không được hít ngụm khí lạnh, không còn lạc quan nữa.

Nhã Đình gật đầu, nói. Share by : MTQ - Banlong.us

“Nếu ta nhớ không lầm, hóa thi dựa theo mạnh yếu. Từ thấp đến cao phân làm cương thi bình thường, cương thi oán linh, cương thi kim cương, vân vân và vân vân. Trong đó mạnh nhất chính là cương thi kim cương, năng lực tiến hóa của chúng mạnh nhất, lực phá hoại cũng cực kỳ khủng bố. Cương thi cường đại nhất thậm chí có thể bay.”

Đang lúc cô nói chuyện, đột nhiên phát hiện ánh mắt Long Hạo Thần nhìn chăm chăm một hướng. Cô vội vàng theo tầm mắt Long Hạo Thần nhìn qua, vừa lúc thấy phương xa một cương thi to lớn lấy tốc độ kinh người bay qua bên này. Bên dưới cương thi bỗng chốc trên người xuất hiện một tầng xanh đen, tốc độ xông lên đột nhiên tăng vọt.

Cương Thi Vương, không ngờ có cả Cương Thi Vương?

Sắc mặt Nhã Đình bỗng chốc tái nhợt, hét lên một tiếng.

“Cương Thi Vương, không ngờ là chân chính Cương Thi Vương.”

Long Hạo Thần lúc này ngược lại tỉnh táo.

“Nhã Đình, Cương Thi Vương có thể mạnh tới cỡ nào?”

Nhã Đình mờ mịt lắc đầu, nói.

“Ta cũng không biết, ta chỉ nghe nói Cương Thi Vương ở trong thế giới tử vong thần là Vong Linh Quân Chủ yếu nhất. Nhưng dù có yếu cỡ nào, nó cũng là cấp bậc Quân Chủ! Chỉ sợ, chỉ sợ ít nhất trên cấp tám, thậm chí là cấp chín.”

Nghe cô nói như vậy, Long Hạo Thần hít ngậm khí lạnh, con ngươi co rút. Nhưng tay phải nắm Quang Phật lại ổn định. Hắn từng nói, mặc kệ gặp phải đối thủ mạnh cỡ nào, hắn nhất định phải bảo vệ Hạo Nguyệt, khiến nó thuận lợi tiến hóa.

Nhã Đình không có mở miệng nữa, mà bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Thanh âm của cô thánh thót êm tai, dường như chịu ảnh hưởng kiên định từ Long Hạo Thần, nỗi sợ trong lòng cô cũng biến mất.

Cương Thi Vương trên không trung bay tốc độ nhanh nhất, chớp lát sau đã đến trước sườn núi. Nó liếc mắt liền thấy Long Hạo Thần bốn cánh sau lưng mở ra, thể bay thẳng bỗng dừng lại, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc nhìn chăm chú Long Hạo Thần.

“Nhân loại, nhân loại quang minh thuộc tính? Nơi này sao có nhân loại tồn tại được?” Cương Thi Vương thanh âm như chuông đồng. Hơi thở tử vong mạnh mẽ từ người nó nổ tung ra. Tựa như Thi Vu tăng phúc cho khô lâu, có Cương Thi Vương tồn tại, thực lực cương thi bên dưới rõ ràng tăng mạnh nhiều.Share by : MTQ - Banlong.us

“Xin chào, Cương Thi Quân Chủ, không biết đến nơi đây có chuyện gì?” Long Hạo Thần bình thản nói. Cương thi không ra tay thì dĩ nhiên hắn sẽ không chủ động khiêu chiến. Hắn phải kéo dài thời gian.

Không ngờ cương thi không trực tiếp xuống tay với Long Hạo Thần. Nó bộ dạng rất hung tợn, nhìn qua thì cao khoảng ba mét năm, bay giữa không trung, sau lưng có đôi cánh rất ghê tởm. Nửa bên là lông chim xám đen, bên kia thì giống cánh dơi. Một đôi cánh không phối hợp này thấy sao đều là gấn lên.

Cương Thi Vương khuôn mặt rất đẹp trai, chẳng qua làn da hiện màu tro tàn, con ngươi trong hốc mắt thì màu xanh. Xung quanh thân hình nó mơ hồ có một tầng sương mù xanh tản ra ngoài, mùi hôi thối nồng nặc cho dù là cách Long Hạo Thần hơn trăm mét vẫn có thể mơ hồ ngửi được.

Long Hạo Thần không dám chậm trễ, vội vàng lần nữa phóng ra Thánh Quang Tráo, bảo hộ mình và Nhã Đình không bị độc tính cương thi xâm thực.

Cương Thi Vương lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần.

“Tránh ra, nhân loại. Trong động này có cái gì? Mới rồi thuộc hạ của ta truyền tin tức, chúng nó ở đây phát hiện một thứ vô cùng nguy hiểm. Ta phải tiến vào xem xét.”

Long Hạo Thần hơi ngẩn ra, dường như Cương Thi Vương không biết Hạo Nguyệt ở chỗ này. Hắn lắc đầu, nói.

“Đồng bạn của ta ở tại đây, các người không thể quấy rầy nó, mời rời khỏi đây.”

Cương Thi Vương hung dữ trợn mắt, đột nhiên, dường như nó nhớ ra cái gì.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ là nó?”

Nói xong người nó tản ra sương mù bỗng biến mạnh, ngay sau đó, một tinh thể tím đen từ miệng nó phun ra. Viên tinh thể tím đen kịch liệt run rẩy, từng tầng sáng tím khuếch tán ra ngoài.

Cương Thi Vương thì thào nói mấy câu gì đó. Bỗng chốc, tinh thể tím đen xoay tròn một vòng, chỉ hướng vị trí cái động sau lưng Long Hạo Thần.

“Trời ạ! Thật là nó.” Sắc mặt Cương Thi Vương là sẽ không biến đổi, đó là đặc điểm của cương thi.

Nhưng trong chớp mắt, sương mù xanh quanh thân nó rõ ràng biến không ổn định. Thân hình chợt lóe, không thềm nói gì với Long Hạo Thần nữa, trực tiếp nhào hướng hắn.

Long Hạo Thần ngay từ khi Cương Thi Vương phun ra tinh thể tím thì lập tức có linh cảm không tốt, đã chuẩn bị chiến đấu. Đối mặt công kích của Cương Thi Vương, hắn hơi lui ra sau nửa bước, trong mắt chợt lóe tia sáng vàng. Nồng đậm ngọn lửa đỏ bỗng chốc dâng lên quanh thân, đích thị là Thái Dương Hỏa, thuần phát.

Nóng cháy Thái Dương Hỏa bốc lên không trung, tiếng rùng ngâm cũng tùy theo vang lên. Long Hạo Thần trong tay cầm Quang Phật, phát động Thăng Long Kích hướng Cương Thi Vương từ trên trời giáng xuống.

Quang minh khắc chế hắc ám, thần thánh khắc chế tử vong. Ở phương diện thuộc tính thì Long Hạo Thần chiếm ưu thế tuyệt đối. Khi Thái Dương Hỏa đỏ vàng cùng Cương Thi Vương va chạm, sương mù xanh quanh thân nó mau chóng bốc hơi.

Cương Thi Vương không có vũ khí, nhưng đôi cánh dài vô cùng, mỗi ngón tay đều có móng tay dài tới một mét, màu xanh, chộp hướng Long Hạo Thần.

Tiếng va chạm chói tai vang trên không trung. Long Hạo Thần từ phía dưới bay lên và Cương Thi Vương từ trên trời giáng xuống mạnh đụng nhau.

Tiếng đụng độ đédec tai trên bầu trời bùng nổ một mảnh điểm sáng vàng. Khoảnh khắc va chạm, Long Hạo Thần cảm giác lực lượng khổng lồ không thể địch lại đè ép mình.

Lúc mấu chốt, rèn luyện trong tháp Vĩnh Hằng cho hắn có kỹ xảo rung động lòng người. Thân thể hơi xoay chuyển nửa mét, cùng lúc đó, Huy Hoàng Thánh tâm thuần ở tay khác phát động Thánh Thuần Thuật, từ mé biên đánh vào người Cương Thi Vương. Chính hắn cũng biết tránh nặng tìm nhẹ, né tránh vị trí công kích mạnh nhất của đối phương.

Mặc dù là vậy, thân thể Long Hạo Thần vẫn là bị đập từ trên trời xuống, mạnh đánh xuống đất. Lực xung kích to lớn khiến Long Hạo Thần tạo ra một cái hố sâu ở sườn núi. Nên biết đó đều là nham thạch!

Chẳng qua hình như Cương Thi Vương cũng không dễ chịu. Long Hạo Thần một kích ẩn chứa không chỉ là Thái Dương Hỏa, đồng thời còn có cả Quang Minh Thánh Hỏa. Hai quang minh cường đại, thần thánh hỏa diễm hầu như bùng chốc lan tràn toàn thân nó.

Cương Thi Vương thể lao xuống bị ngăn chặn, trong miệng nó phát ra tiếng hét thảm, ngay sau đó, từng ngụm dịch thể xanh đen cuồng phun ra, phun trên chính người nó, định dập tắt Quang Minh Thánh Hỏa và Thái Dương Hỏa.

Nhưng thân làm thần quyền giả, Long Hạo Thần hết sức phóng ra thần thánh hỏa diễm có thể tắt dễ dàng như vậy sao? Cương Thi Vương chỉ cảm thấy cháy bỏng không chỉ là thân thể, thậm chí còn là linh hồn. Trong chốc lát, nó không dám truy kích Long Hạo Thần nữa, mà là trực tiếp bay vọt ra sau, rơi vào bầy cương thi bắt đầu leo lên núi. Nó kéo qua hai cương thi, bùng chốc xé nát thân thể chúng, linh hồn nồng đậm, dao động cùng với dịch thể xanh rơi trên người nó, thế này mới miễn cưỡng giảm bớt hỏa diễm.

Cương Thi Vương tiếp tục làm y như vậy, liên tiếp giết chết hơn hai mươi thuộc hạ, mới coi như hoàn toàn tắt hai hỏa diễm này.

Đây chính là năng lực của thần quyền giả.

Nếu Long Hạo Thần đối diện là quang thuộc tính, hoặc đối thủ không bị quang thuộc tính khắc chế, vậy thì ưu thế thuộc tính tuy rằng tồn tại nhưng sẽ suy yếu rất nhiều. Nhưng mà hiện tại hắn đối diện là sinh vật tử vong, sợ nhất là quang minh và thần thánh.

Không sai, giống như Nhã Đình đã nói, Cương Thi Vương này thực lực ít nhất cấp tám. Chắc là chưa tới cấp chín, nhưng cũng là cường giả đỉnh cấp tám khổng lồ. Cho dù là cường giả như vậy, bị hai loại hỏa diễm của Long Hạo Thần nhấn chìm cũng đã tỏ ra sợ hãi, không ngờ không dám truy kích nữa.

Nhưng hiện tại tình huống của Long Hạo Thần đúng thực không tốt lắm. Hắn chỉ cảm thấy hai tay mình như muốn đứt gãy, toàn thân xương cốt lệch vị. Trong người, xương, mạch máu, thậm chí là nội tạng đều thống khổ kêu rên.

Lực lượng của Cương Thi Vương thật là quá đáng sợ. Mặc dù hắn đã làm ra phản ứng hay nhất, nhưng trước mặt lực lượng tuyệt đối vẫn là suýt nữa bị một kích đánh chết.

Long Hạo Thần biết rõ, lực lượng của Cương Thi Vương mạnh hơn A Bảo nhiều. Hơn nữa dường như nó vốn chính là sinh vật vong linh loại hình lực lượng thuần túy. Việc này khiến bản thân Long Hạo Thần phải chịu đựng áp lực cực lớn. Dù sao bản thân hắn không phải kỹ sư loại hình lực lượng. Tuy rằng ngoại lực không yếu, nhưng so với Cương Thi Vương trước mặt thì tựa như trứng chọi đá.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

345. Chương 118: Đại Chiến Vong Linh (3)

Dịch giả : Tinh Văn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Chẳng qua lúc này Long Hạo Thần không thể tỏ ra yếu thế. Mắt thấy Cương Thi Vương rơi vào bầy cương thi làm hành động như vậy, hắn chợt hiểu ra đối phương sợ thuộc tính của mình. Cẩn chặt rằng, không để mình lộ ra chút gì yếu ớt. Thái Dương Hỏa nồng đậm lại dâng lên, hơn nữa so với lúc trước càng thêm mãnh liệt.

Nhã Đình lúc này đã ngâm xương xong chú ngữ. Một quang hoàn đỏ vàng kỳ dị bỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Long Hạo Thần, sau đó từ từ rơi xuống, bao phủ cả người hắn. Bỗng chốc Huy Hoàng Thánh tắm thuận trên người Long Hạo Thần hoàn toàn biến thành màu đỏ vàng. Thái Dương Hỏa quanh người hắn không bốc lên nhấp nháy nữa, biến thành dịch thể đỏ vàng quanh thân thể hắn làm thành vòng quang mang.

Dịch thể vòng quang mang này tựa như con sông bảo vệ thành thị, chậm rãi xoay tròn. Quang nguyên tố quanh người Long Hạo Thần không ngờ đã đậm đến mức xung quanh vài chục mét vuông toàn bộ biến thành sắc vàng nhạt.

Cương Thi Vương hít ngậm khí lạnh, nó có thể cảm giác được, lực lượng nhân loại này thua xa chính mình. Nhưng nhân loại có thuộc tính quang minh thì nó rất ít thấy. Thật sự là quá mạnh, nó không biết, nếu đánh phải dịch thể đỏ vàng đó thì nó sẽ như thế nào? Chỉ sợ trực tiếp tổn thương linh hồn đi.

Có nhiều thuộc hạ như vậy, mặc dù Cương Thi Vương rất muốn giết chết Hạo Nguyệt, nhưng nó càng thêm quý trọng mạng mình, chốc lát không xông lên nữa, mà chỉ huy thuộc hạ cương thi xông hướng Long Hạo Thần.

Chính như Nhã Đình đã nói, cương thi so với khô lâu thì mạnh hơn nhiều lắm. Cương thi mau chóng xông lên sườn núi, mới vừa tiếp cận khí thể quang minh quanh người Long Hạo Thần thì tốc độ lập tức chậm lại. Nhưng như cũ chậm rãi nhảy hướng Long Hạo Thần, định tấn công hắn.

Thân thể Long Hạo Thần ở trạng thái gì thì Nhã Đình cảm thụ rõ ràng nhất. Cô biết Long Hạo Thần cần hồi phục. Thân hình chợt lóe, cô đã tới bên cạnh hắn, pháp trượng chỉ đằng trước, từng đạo mũi tên quang mang bình thường nhất không ngừng bay ra từ đỉnh pháp trượng. Mỗi một kích đều trúng đầu cương thi, bởi vì đó chính là nơi tụ tập linh hồn của chúng. Chốc lát từng luồng sáng vàng bay bỗng ở sườn núi, từng con cương thi không ngừng bị mũi tên quang mang của Nhã Đình tiêu diệt. Đối diện loại ma pháp quang hệ này, chúng nó căn bản không thể ngăn cản. Ánh mắt Nhã Đình nhưng vẫn dừng ở Cương Thi Vương đang ở giữa bầy cương thi chỉ huy thuộc hạ. Sở dĩ cô không dùng ma pháp quá mạnh chính là đang đề phòng Cương Thi Vương đánh bất ngờ.

Long Hạo Thần được giúp đỡ tạm thở dốc, vội vàng điều chỉnh nội linh lực. Từ khi thức tỉnh, thực lực của hắn lại tăng猛 lớn, nhưng chưa có quá trình thích ứng. Lại đụng độ thứ cường đại như Cương Thi Vương, cho nên mới chịu thiệt đôi chút.

May mắn, lần này thức tỉnh thì ngoại linh lực của hắn cũng có tiến bộ lớn. Nếu không vừa rồi một kích kia, chỉ sợ hắn đã mất sức chiến đấu.

Đơn giản hoạt động thân thể đôi chút, Long Hạo Thần cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Quang nguyên tố nồng đậm trong cơ thể mau chóng chữa trị vết thương, sức chiến đấu hồi phục khoảng tám phần.

Thân hình chợt lóe, Long Hạo Thần một bước đi ra đằng trước, Quang Phật trong tay lần nữa chém ra. Như cũ là Quang Trảm Kiếm, chẳng qua lần này là Quang Trảm Kiếm tăng thêm Quang Chi Đăng Dạng. Bỗng chốc ít nhất hơn mười cương thi dưới kiếm quang trảm bị chém thành hai nửa. Nhưng hình ảnh khủng bố cũng xuất hiện. Đám cương thi tuy thân thể bị chém đứt vẫn cử động tấn công Long Hạo Thần. Sinh mệnh lực thật mạnh. Long Hạo Thần thâm kinh ngạc.

Nhã Đình vội vàng nói.

“Yếu hại của chúng ở đầu, nơi khác không thể giết chết.”

“Biết.” Long Hạo Thần ừ một tiếng, Quang Phật lại lóe quang mang, lần này đổi thành Diệt Ma Thiểm, chính xác đâm trúng đầu cương thi, hủy diệt Hỏa Hồn chúng nó.

Lực phòng ngự của cương thi không phải đám khô lâu có thể sánh bằng. Đầu chúng cực kỳ cứng rắn. Mũi tên quang mang của Nhã Đình thậm chí so với Diệt Ma Thiểm càng thêm hữu hiệu. Bởi vì cô toàn chọn ngay mắt cương thi. Nhưng khi Long Hạo Thần ra tay, hần lập tức cảm thụ được uy hiếp cực lớn đến Cương Thi Vương, đương nhiên không dám tập trung đối phó cương thi bình thường, không thể dốc hết toàn lực. Có khi Diệt Ma Thiểm đâm trúng xương cốt cương thi nhưng không thể đâm xuyên đầu chúng, còn cần thêm một kích nữa mới được. Chẳng qua đám cương thi muốn tổn thương Long Hạo Thần là chuyện không thể nào. Nhã Đình phóng ma pháp lên người Long Hạo Thần gọi là Thái Dương Hoàn, một ma pháp quang hệ cấp sáu cường đại, công phòng một thể. Lại thêm Long Hạo Thần và Nhã Đình tự thân cường đại quang thuộc tính. Cương thi nào tiếp cận Long Hạo Thần ở phạm vi nhất định, sẽ bị Thái Dương Hoàn cháy bỏng, thân thể chúng nhanh chóng biến thành tro tàn. Mỗi một cương thi bị thiêu cháy thì quang nguyên tố trên Thái Dương Hoàn cũng sẽ yếu bớt.

Số lượng cương thi ngày càng nhiều, hơn nữa lúc trước Nhã Đình từng nói cường đại cương thi cũng dần xuất hiện.

Oán Linh Cương Thi là loại tốc độ cực nhanh, hơn nữa phát động công kích tinh thần. Chỗ đáng ghét nhất là chúng nó có trí tuệ hơn cương thi khác, chẳng chủ động công kích Long Hạo Thần và Nhã Đình, mà là tính toán vòng méo biên chui vào trong động.

Đây không thể nghi ngờ là cản trở hành động của Long Hạo Thần, khiến hần không dám rời khỏi cửa động trong giây lát.

Hơn nữa đám Oán Linh Cương Thi đi như gió. Long Hạo Thần bởi vì không thể rời khỏi cửa động, Diệt Ma Thiểm của hần có lúc khó thể đánh trúng vào người Oán Linh Cương Thi.

Trừ Oán Linh Cương Thi ra, nhóm Long Hạo Thần còn phải đối diện kẻ địch trước mắt là Kim Cương Cương Thi. Đám Kim Cương Cương Thi hình dạng rất bắt mắt, màu gỉ sét Thiết Cương Thi, màu đồng Đồng Cương Thi, màu ngân Ngân Cương Thi, cùng đáng sợ nhất Kim Cương Cương Thi.

Kim Cương Cương Thi sở dĩ đáng sợ, là bởi vì chúng nó có thể sử dụng một ít Tử Linh ma pháp. Tử Linh ma pháp nguyên bản đã không yếu, hơn nữa là từ xa, Long Hạo Thần căn bản không có tinh lực lao ra xử lý chúng.

Thiết Cương Thi ít nhất có thực lực cấp bốn, Đồng Cương Thi đạt tới cấp năm. Ngân Cương Thi là cận chiến cấp sáu. Kim Cương Cương Thi thì là cấp sáu công kích từ xa. Những cương thi cường đại này liên hợp một chỗ phát động công kích, khiến Long Hạo Thần ứng phó bắt đầu biến ngày càng khó khăn. Nhưng đám cương thi tuy rằng mạnh, Long Hạo Thần trong thoáng chốc còn có thể ngăn cản. Khiến hần chán ghét nhất là loại cương thi toàn thân màu đỏ bụng to.

Loại cương thi này tổng cộng chỉ xuất hiện hai cái, nhưng chỉ hai cái lại suýt công phá phòng ngự hần và Nhã Đình bắt tay dựng nên.

Loại cương thi này tốc độ không nhanh, cũng không trực tiếp tham dự công kích. Chúng nó thậm chí là bị Kim Cương Cương Thi quăng hướng Long Hạo Thần.

Khi công kích của Long Hạo Thần trúng cương thi đỏ, không ngờ thân thể nó bỗng nổ tung, một mớ dịch thể tím đỏ bay đầy trời.

Thái Dương Hoàn trên người Long Hạo Thần không ngờ bị dịch thể đỏ ăn mòn, biến mất. Mất đi Thái Dương Hoàn bảo hộ, Long Hạo Thần thoáng chốc gặp phải nguy hiểm cực lớn, khiến hần không thể không dùng Đấu Suất Toàn Viên Kiếm mới miễn cưỡng bức lui cương thi xung quanh.

Khi loại cương thi đỏ thứ hai bay qua thì Nhã Đình bởi vì tránh không kịp, bị vài giọt chất lỏng đỏ tím rơi trên người, kêu thảm một tiếng, quanh thân quang mang biến chói mắt, nhưng hơi thở rõ ràng yếu đi.

Không ngờ chịu vết thương không nhỏ.

Long Hạo Thần rút cuộc biết đây là Bạo Độc Cương Thi. Nhã Đình kêu ra tên này rồi, nghiêng răng lùì lại, mau chóng xua tan độc dịch trên người.

Độc dịch màu đỏ tím rất bá đạo, ngay cả nham thạch dưới đất đều bị ăn mòn thủng lỗ chỗ, cùng với mùi hương khó nghe. Càng đáng sợ là nó có thể ăn mòn cả linh lực. Thánh Quang Tráo kèm Quang Chi Đẳng Dạng của Long Hạo Thần cũng không ngăn được nó ăn mòn. Hai Bạo Độc Cương Thi xuất hiện, bên Long Hạo Thần và Nhã Đình biến nguy cơ trùng trùng.

Chẳng qua ngay lúc này, sức chiến đấu của Long Hạo Thần toàn bộ lộ ra. Tay trái Huy Hoàng Thánh tẩm thuần giơ lên ngăn cản, tay phải Quang Phật mỗi lần xuất kích đều sẽ chém chết một cương thi. Nồng đậm quang nguyên tố không ngừng từ người bắn ra, dường như linh lực hắn không bao giờ dùng hết.

Chính diện bốn con Ngân Cương Thi, đám cương thi thân thể màu xám cực kỳ cứng. Cho dù là Quang Phật thuộc tính tương khắc chém vào người chúng, cũng chỉ có thể để lại một đạo dấu vết mà thôi. Hơn nữa đám cương thi này rất tinh ranh, mỗi khi Long Hạo Thần phát động kỹ năng cường đại giống thánh kiếm, Ngân Cương Thi sẽ lập tức từ phía sau kéo qua một cương thi thay mình ngăn chặn. Chúng nó thì mau chóng lui ra sau.

Nhưng may là số lượng cương thi Kim, Ngân không nhiều. Đến bây giờ mới chỉ xuất hiện bốn con. Cho dù là vậy, Long Hạo Thần cũng đã bắt đầu ngày càng cố hết sức.

Nếu không có Hạo Nguyệt, không có Cương Thi Vương đứng từ xa chỉ huy đám cương thi tấn công, Long Hạo Thần có nắm chắc giết chết tám cương thi cường đại này. Nhưng làm gì có nếu như?

Đột Kích, xung phong, Súc Thố, những kỹ năng này hiện tại Long Hạo Thần đều không thể sử dụng. Hắn dùng tới đa chính là Thần Ngự Thuần và Trì Tục Ngự, tiếp đó là Thuần Đáng Phản Trùng, Quang Trảm Kiếm, những loại kỹ năng tiêu hao ít nhưng vô cùng thực dụng.

Cho dù là vậy, linh lực của hắn đang không ngừng tiêu hao. Long Hạo Thần thậm chí mơ hồ thấy, Cương Thi Vương đang lặng lẽ tới gần bên này, hiển nhiên là tìm cơ hội cho hắn một kích trí mạng.

Hừ lạnh một tiếng, Quang Phật trong tay phải Long Hạo Thần lần nữa huyền hóa ra mạnh mẽ Diệt Ma Thiểm. Một khi hắn phát động cùng loại công kích, đám Ngân Cương Thi đều có cách, mỗi cái trực tiếp kéo tới hai cương thi bình thường ngăn cản công kích của Long Hạo Thần. Tác dụng của Quang Minh Thánh Hỏa rất khó rơi trên người Ngân Cương Thi. Cho dù uy lực Quang Minh Thánh Hỏa có thể nhiễm lên người chúng, phía sau Kim Cương Cương Thi cũng lập tức dùng dịch thể cương thi khác giúp chúng dập lửa. Phối hợp cực kỳ ăn ý.

Bởi vậy, tuy Long Hạo Thần giết chết số lượng cương thi không ít, nhưng bản thân hắn chịu áp lực càng lúc càng lớn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

346. Chương 119: Tâm Diễm Phượng Hoàng

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Một luồng sáng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần, đó là Tử Linh ma pháp của Kim Cương Cương Thi. Kim Cương Cương Thi ma pháp chủng loại không nhiều, nhưng lực công kích đều khá mạnh. Cho nên Long Hạo Thần chỉ có thể dựa vào tay trái Huy Hoàng Thánh tẩm thuần không ngừng phát ra Thánh Thuần Thuật mới miễn cưỡng ngăn cản được.

Hạo Nguyệt, người còn mất bao lâu mới hoàn thành tiến hóa! Long Hạo Thần thàn than, nhưng ánh mắt hắn càng biến kiên định.

Chỉ đơn thuần phòng ngự, không thể phát huy toàn bộ thực lực của hắn. Nhưng hắn lại không thể rời khỏi cửa động. Làm sao đây? Đến tột cùng phải làm cách nào đây?

Đúng lúc này, Nhã Đình rút cuộc xử lý xong độc dịch của Bạo Độc Cương Thi, lại lần nữa gia nhập chiến đấu, hơn nữa lần này cô tham gia thì lập tức bộc phát một ma pháp cường đại, chính là lúc trước dùng để đối phó đại quân khô lâu, Tinh Chi Vũ.

Khủng bố ánh sao nổ rộ trên không trung, bạo tạc. Cho dù là thân thể mạnh mẽ nhưng cương thi cũng không ngăn được uy lực Tinh Chi Vũ.

Cương Thi Vương chuẩn bị đánh lên, đối diện Tinh Chi Vũ thì chỉ có thể thụ động phòng ngự, tạm thời bỏ ý nghĩ tấn công Long Hạo Thần.

Chẳng qua vài con Kim Cương Cương Thi, Ngân Cương Thi, thậm chí là Đồng Cương Thi và Thiết Cương Thi, đối mặt loại ma pháp cường đại này, cũng nghĩ cách ngăn cản là dùng thân thể đồng bạn.

Sau khi khủng bố Tinh Chi Vũ rơi xuống, ít nhất có hơn hai trăm cương thi đã chết. Nhưng chủ lực chân chính như cũ còn sống. Hơn nữa, Long Hạo Thần vừa lúc thấy có ba Bạo Độc Cương Thi màu tím đỏ đang chậm rãi leo lên sườn núi.

Không thể tiếp tục như vậy. Nếu để ba Bạo Độc Cương Thi phát huy ra uy lực, vậy mình và Nhã Đình có lẽ sẽ không ngăn cản được.

Nghĩ đến đây, Long Hạo Thần rút cuộc hành động.

Quang mang vàng đậm bỗng khuếch tán từ ngực hắn. Ngay sau đó, ba quang mang vàng bắn ra. S.h.a.r.e by : MT.Q - Banlong .us

Đám cương thi nhìn quen lực công kích mạnh mẽ của Long Hạo Thần, từng cái vội vàng tránh đi, e sợ lại là ma pháp đáng sợ nào đó. Ba bóng dáng dần hiện ra trong quang mang vàng, mau chóng chắn trước mặt Long Hạo Thần.

Đây là ba người bị truyền tống tới, chính là Vương Nguyên Nguyên, Lâm Hâm và Hàn Vũ.

“Đại ca, đây là sao?” Lâm Hâm mới xuất hiện liền nhin không được hỏi.

Long Hạo Thần trầm giọng quát.

“Trước dốc sức ngăn địch rồi nói sau!”

Nói xong hắn bước ra một bước xông tới bầy cương thi, đồng bạn mới vừa bị hắn triệu hoán đến đây, còn cần thích ứng hoàn cảnh xung quanh. Mà có họ trấn giữ cửa động, chính mình rút cuộc có thể lao ra, xung phong liều chết một phen.

Bị áp chế lâu như vậy, Long Hạo Thần lần này tựa như mãnh hổ lại như núi lửa bộc phát.

Quang Phật bị hắn rút vào toàn bộ linh lực, trọng kiếm cấp Huy Hoàng này nổ rộ quang mang thánh kiếm, kèm theo kỹ năng có sẵn.

Long Hạo Thần nhẹ nhún chân, bốn cánh sau lưng đột nhiên vỗ đập mau chóng thu sau lưng. Cả người tựa như mũi tên bắn ra.

Động tác lần này thật sự quá nhanh, nhờ bốn cánh thúc đẩy, khiến tốc độ của hắn gần như đến cực hạn. Hắn chui qua khe hở giữa hai Ngân Cương Thi, sau đó chợt thấy hai đoàn sáng chói mắt nổ rộ sau lưng hai Ngân Cương Thi.

Thánh kiếm Diệu Nhật Trảm.

Ngân Cương Thi không uống là trừ Cương Thi Vương ra lực phòng ngự mạnh nhất. Hai đại kỹ năng công kích của Long Hạo Thần không thể chém đứt chúng nó. Nhưng dù là vậy, cũng ở sau lưng chúng để lại miệng vết thương kinh khủng. Càng thêm đáng sợ là, Quang Minh Thánh Hỏa nồng đậm đường như núi lửa phun trào bùng phát trong thân thể chúng.

Ngay cả Cương Thi Vương đều sợ Quang Minh Thánh Hỏa của Long Hạo Thần. Bị hắn khoảng cách gần đánh trúng, hai Ngân Cương Thi gào thảm thiết, trên người bốc lên sương khói xanh, lưng lay lắt lui ra sau, mất thấy sức chiến đấu giảm mạnh.

Mà đây chỉ mới là bắt đầu. Long Hạo Thần chém ra hai kiếm tốc độ cực mau, nhưng thân thể hắn có bốn cánh thúc đẩy, lực xung kích như cũ xông tới trước. Chợt lóe người, đã tới sau lưng ba Bạo Độc Cương Thi. Hơn nữa trực tiếp xẹt qua chúng hơn ba mét.

Quang Phật đột nhiên ở giữa hư không liên tục gõ, ba luồng sáng trắng thoát nhìn vô cùng nhỏ bé bỗng dưng dán vào thân thể Bạo Độc Cương Thi.

Ngay sau đó, tiếng nổ kịch liệt bỗng vang lên. Thân thể ba Bạo Độc Cương Thi nổ tan, bạo tạc, từng mảng dịch thể tím đen bắn tứ tung. Mà dịch thể chúng phun ra chỉ có thể rơi xung quanh cương thi.

Thứ độc dịch này không phân dịch ta. Thoáng chốc một mảnh cương thi trong khối độc tím đen dâng lên đã ngã xuống, thậm chí bao gồm hai Thiết Cương Thi.

Long Hạo Thần như cá gặp nước hoàn thành mục tiêu, công lớn nhất có phần Tinh Chi Vũ của Nhã Đình. Ma pháp cường đại cấp bảy khiến đằng trước đa số tinh anh cương thi, cương thi bình thường không thể truy tới. Nếu không Long Hạo Thần sẽ không có không gian thi triển như vậy. S.ha.re by : MT.Q - Banlong.us

Nhưng lúc này hiển nhiên hắn không định từ bỏ. Mà lúc này Cương Thi Vương cũng động.

Cương Thi Vương luôn chờ đợi cơ hội. Tu vi nó không tầm thường, chẳng qua nó lần đầu tiên ra tay rồi không muốn tiêu hao nhiều nữa, có nhiều thuộc hạ như vậy tại sao không dùng? Lúc này, mắt thấy tình huống có chút không ổn, sau lưng nó hai cánh không đối xứng cùng nhau vỗ đập, nhào hướng Long Hạo Thần.

Trên mặt Long Hạo Thần lộ tia cười nhạt. Tuy hắn không thể hoàn toàn chế bốn cánh, nhưng vẫn có thể sử dụng một ít kỹ xảo đơn giản.

Lúc trước bốn cánh khép lại nay giãn ra, không khí lực cản tăng lớn khiến cả người xông hướng trước đột nhiên tạm dừng.

Mũi chân Long Hạo Thần đạp ngực một Ngân Cương Thi chắn trước mặt, đá hướng Cương Thi Vương. Bốn cánh của hắn lần nữa vỗ đập, chẳng qua lần này là hướng ngược lại, hắn vọt trở về.

Thân thể trong quá trình mau chóng lùi ra sau lật ngửa, Đẩu Suất Toàn Viên Kiếm lần nữa bộc phát. Đi qua chỗ nào thì lấp lánh quang mang vàng, khung bố Quang Minh Thánh Hỏa phối hợp Quang Phật tạm

Thải Nhi nhú chân mây thanh tú.

“Hạo Thần, nếu như lại có sinh vật vong linh tấn công, chúng ta ngăn không được thì làm sao đây?”

Mọi người đều biết Giai Diệu Vĩnh Hằng của hắc truyền tống cần thời gian, trong lòng cũng có cùng nghi hoặc, chẳng qua không tiện hỏi. Thải Nhi không có e ngại này, quan hệ đến hành động và an nguy của mọi người, một khi xảy ra vấn đề, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm tính mạng. Đặc biệt là hiện giờ trạng thái mọi người đều không tốt lắm.

Lâm Hâm chịu linh lô phản phệ, Long Hạo Thần chịu nhiên linh phản phệ, đã mất đi phần lớn sức chiến đấu. Chỉ nhờ vào ba người Thải Nhi, một khi lại xuất hiện cường giả như Cương Thi Vương, bọn họ nhất định sẽ diệt toàn quân. Trừ phi Thải Nhi phát huy Luân Hồi Linh Lô đến mức tận cùng.

Long Hạo Thần trầm ngâm một lúc, nói.

“Nếu thật sự lại xuất hiện sinh vật vong linh, cũng chỉ có thể trước tiên kết thúc tiến hóa của Hạo Nguyệt. Mọi người yên tâm, hiện tại ta có năng lực cường bức kích phát Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống chúng ta vào tháp Vĩnh Hằng.”

Nghe lời hắc nói mọi người đều thở ra. Có đường lui thì tốt. Đồng thời họ cũng không được càn khâm phục Long Hạo Thần cẩn thận tỉ mỉ.

Long Hạo Thần nói.

“Xem ra mọi người được linh lô đều có năng lực không tệ, mau nói cho nhau nghe một chút. Nếu không sẽ ảnh hưởng sức chiến đấu và phối hợp tập thể của chúng ta.”

“Nhã Đình tiến hóa thì mọi người đều thấy rồi. Hiện tại cô ấy có thể nói tiếng người, hơn nữa có thể đơn độc chiến đấu, tương đương với ma pháp sư quang hệ. Quan trọng là vẫn có thể hòa vào vũ khí của ta phát động công kích. Chẳng qua cần trả cái giá hy sinh vũ khí đó. Cách công kích này cũng đồng thời tiêu hao lực quang minh căn nguyên của Nhã Đình, cần một đoạn thời gian mới bổ sung lại được.”

Tác dụng lớn của Nhã Đình trên chiến trường thì Thải Nhi và mấy người khác đã thấy rồi. Tuy cô tiến hóa phần lớn là trùng hợp, đa số là nhờ Mộng Huyền Thiên Đường tăng phúc, và Long Hạo Thần thức tỉnh thể chất thần quyền giả. Nhưng bây giờ cô tuyệt đối có thể xưng là linh lô cấp một, hơn nữa là độc nhất vô nhị. Sh.are by : MT.Q - Ban long.us

Có lẽ Nhã Đình lực công kích trực tiếp và lực công kích trong chớp mắt không thể so sánh với linh lô cấp một khác, nhưng tuyệt đối đừng quên, linh lô càng mạnh thì phản phệ càng ghê gớm. Nhã Đình có phản phệ không? Đối với Long Hạo Thần mà nói, một chút phản phệ đều không có! Hơn nữa cô trưởng thành là điều không ai có thể hoài nghi, sau này nhất định sẽ theo Long Hạo Thần trưởng thành mà tiến hóa nữa.

Thải Nhi dường như đã nghĩ thông, nhìn Nhã Đình sắc mặt có chút tái nhợt đang ngồi một bên, cố gắng hấp thu một chút quang nguyên tố trong thế giới này.

Nàng chậm rãi gật đầu, nói.

“Nhã Đình tiến hóa, có tác dụng với đoàn đội chúng ta. Sau này chúng ta tương đương có một ma pháp sư và mục sư quang hệ.”

Long Hạo Thần nói.

“Vậy còn cô? Cô hợp thành linh lô rồi, tiến hóa có năng lực gì không? Khi đó cô thừa nhận nhiều thống khổ như vậy, hơn nữa phải dung hợp ba cái linh lô, chắc là thực lực tăng không ít.”

Thải Nhi vừa nghe hắc nhắc tới lúc mình hợp thành linh lô, khuôn mặt chợt đỏ, cũng không được nhớ lại hình ảnh khiến người xấu hổ. Nàng gượng liếc hắc một cái, mới nói.

“Năng lực hợp thành linh lô của ta mới rồi anh đã thấy.”

“Đã thấy?” Long Hạo Thần nghi hoặc nhìn nàng.

Thải Nhi gật đầu, nói.

“Tình huống của ta khá đặc biệt. Nói là ba cái linh lô hợp thành không bằng nói Luân Hồi Linh Lô cần nuốt hai linh lô khác, hoàn thành một lần tiến hóa. Hiện tại mỗi ngày ta có thể một lần sử dụng uy lực Luân Hồi Linh Lô mà không chịu phản phệ. Bởi vì ta ở trong Mộng Huyền Thiên Đường được đến linh lô là Chân Thực Chi Ảnh Linh Lô, có thể cho ta có lực công kích chân chính huyền ảnh. Sau khi hợp thành, mỗi ngày lần đầu tiên ta sử dụng Luân Hồi Linh Lô, thúc đẩy Luân Hồi kiếm, chỉ cần đồng thời sử dụng kỹ năng ảnh phân thân, thì tương đương với huyền ảnh thay thế ta thừa nhận linh lô phản phệ. Sau khi hợp thành, linh lô có thể cho ta mỗi ngày thông qua Luân Hồi kiếm sử dụng một lần cách tấn công của Thiên Kích Linh Lô.”

Nghe Thái Nhi giải thích, mọi người kiềm không được phát ra một chuỗi hút khí, trong đó bao gồm cả Long Hạo Thần.

Nhìn qua thì sau khi ba linh lô hợp thành, cho Thái Nhi mang đến tăng phúc không lớn, nàng vẫn là có năng lực như cũ mà thôi. Nhưng kỳ thực nàng tăng thực lực thì khá là kinh khủng.

Thử hỏi, làm đệ nhất linh lô hiện nay, không có phản phệ, thì nó khủng bố cỡ nào? Huống chi còn có Luân Hồi Kiếm tấn công theo cách Thiên Kích Linh Lô.

Chính là nói, Thái Nhi có thể dưới tình huống không chịu bất cứ phản phệ nào, mỗi ngày sử dụng hai lần Luân Hồi kiếm.

Luân Hồi kiếm là thần khí chân chính! Hơn nữa là thần khí đệ nhất của Thích Khách Thánh Điện. Trừ năm đó con trai Luân Hồi, không người có thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó.

Cho dù là Long Hạo Thần thức tỉnh trở thành thần quyền giả, cũng không dám nói mình có thể ngăn chặn Thái Nhi ra một kích của Luân Hồi kiếm.

Ở thực lực tổng thể, hiện tại Long Hạo Thần đã không sánh bằng Long Hạo Thần, nhưng lần này sau khi hợp thành ba linh lô, sức bật của nàng không thể nghi ngờ là như cũ mạnh nhất trong đội.

Khiến người kinh sợ là, sau khi Thái Nhi nói xong, không có ngồi bên cạnh Long Hạo Thần mà đi sang bên khác.

Vương Nguyên Nguyên và Lâm Hâm sắc mặt chợt biến quái dị, theo bọn họ thấy thì chắc là Thái Nhi...đang ghen.

Long Hạo Thần thì biết tuyệt không phải như vậy. Thái Nhi là tại sự việc phát sinh ở Mộng Huyền Thiên Đường hợp thành linh lô mà xấu hổ đó. Việc này hẳn cũng không có cách nào khuyên! Nghĩ tới hình ảnh mình nhìn thấy...

“Hàn Vũ, anh thì sao?” Long Hạo Thần lắc mạnh đầu, vứt bỏ suy nghĩ lung tung, chuyển đề tài.

Hàn Vũ nói.

“Hai linh lô của ta hợp thành còn khá thuận lợi. Có được một kỹ năng gọi là Quang Chi Thủ Hộ. Sau khi thi triển sẽ phóng ra một vòng quang nguyên tố bảo hộ đường kính năm mét. Lực phòng ngự của vòng bảo hộ này tương đương với linh lực bản thân gấp ba, cũng chính là tương đương với cường độ phòng ngự khi thi triển Thần Ngự Thuần. Đồng thời trong quá trình thi triển Quang Chi Thủ Hộ, trong phạm vi trừ thuộc tính hắc ám ra, linh lực của người khác lấy tốc độ gấp mười lần tiến hành hồi phục, mãi đến khi hoàn toàn hồi phục đến đỉnh điểm.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

349. Chương 120: Hạo Nguyệt Cái Đầu Thứ Bốn, Lam Hồ Điệp (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Long Hạo Thần mất sáng ngời.

“Năng lực này quá tốt.”

Vương Nguyên Nguyên cũng gật gù.

“Có năng lực này, đội chúng ta hồi phục linh lực sẽ tăng cực lớn.”

Hàn Vũ mỉm cười nói.

“Kỳ thật điểm tốt nhất ở chỗ nó không phản phê, rất thích hợp ta. Nếu không mọi người thi triển năng lực linh lô xong giống Lâm Hâm thì không được rồi.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Chỉ không biết Tư Mã và Anh Nhi dung hợp linh lô rồi năng lực là cái gì. Đáng tiếc, không thể khiến Nguyên Nguyên thêm một linh lô để tiến hành hợp thành.”

Vương Nguyên Nguyên hừ một tiếng, nói.

“Đoàn trưởng, anh thật là lòng tham không đáy. Anh có từng thấy Liệp ma Đoàn nào mọi người đều có linh lô không? Lần này chúng ta đã rất may mắn, đừng không biết chừng mực. Hơn nữa tất cả chúng ta đều tăng lên tới cấp sáu, lần này trở về, thật là có thể xin lên Liệp ma Đoàn cấp suất rồi. Chúng ta nhất định là đội dùng thời gian ngắn nhất thăng lên cấp suất.”

Hàn Vũ cười nói.

“Chắc vậy. Chúng ta đúng là may mắn. Lần này còn được đến không ít công huân. Sau khi trở về có thể nghỉ ngơi một đoạn thời gian, không cần nhận nhiệm vụ nữa. Lúc trước chúng ta ở tầng thứ nhất tháp Vĩnh Hằng, cửa thứ bốn, thứ năm đem linh lực tăng lên tới năm ngàn, tiếp theo chắc có thể thông quá cửa thứ sáu rồi.”

Kỳ thật, dựa theo thực lực tổng thể của họ, sớm có thể vượt qua cửa thứ sáu. Nhưng vì càng tốt tăng sức chiến đấu của mỗi người, bọn họ đều là đơn độc khiêu chiến Khô Lâu Đỏ trong tháp Vĩnh Hằng. Hiện tại Long Hạo Thần trở thành quyền giả, thực lực đã tăng mạnh lớn. Dưới tình huống một chọi một, muốn thắng Khô Lâu Đỏ chắc không quá khó khăn.

Đang lúc họ nói chuyện thì đột nhiên Long Hạo Thần nghiêng đầu xem hướng chân trời phương xa, sau đó không chút do dự hét lớn.

“Mau, quay lại trong động trở về bên cạnh Hạo Nguyệt. Chúng ta lập tức rời khỏi đây!”

Trong lúc hắn nói chuyện thì uy nhiếp khủng bố tới mức tận cùng từ phương xa chậm rãi truyền đến, hơn nữa lấy tốc độ kinh người tăng lên. Mạnh lớn mây đen như bão tố sắp đến.

Long Hạo Thần là người thứ nhất cảm thụ đến khí thế kinh khủng này, lập tức làm ra quyết đoán. Phải rời khỏi đây, nếu không, họ sẽ chết chắc. Chủ nhân hơi thở kinh khủng đó ít nhất cũng là cường giả cấp chín, hơn nữa mục tiêu chính là bọn họ. Cho dù khiến Hạo Nguyệt không thể hoàn thành tiến hóa thì cũng không còn cách nào khác.

Mọi người đều rầm rập nghe theo Long Hạo Thần. Thái Nhi dìu Long Hạo Thần, Hàn Vũ đỡ Lâm Hâm, năm người mau chóng chạy hướng Hạo Nguyệt ở sâu trong động.

Cùng lúc đó, quang mang thuộc về Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực Long Hạo Thần đã lóe sáng.

Cái giá cường bức sử dụng Giai Diệu Vĩnh Hằng, hắn không nói ra. Sau khi cường bức truyền tống, chính hắn sẽ chịu Giai Diệu Vĩnh Hằng phản phê. Không nói tới suy yếu thời gian dài bởi nhiên linh, bản thân hắn cũng sẽ chịu thống khổ khá lớn. Đồng thời, tháp Vĩnh Hằng cũng sẽ mất số lớn năng lượng, cần linh hồn tăng thêm.

Đương nhiên bởi vì lần ở Trấn Nam quan, trên chiến trường Giai Diệu Vĩnh Hằng đã hấp thu vô số năng lượng linh hồn, ít nhất duy trì lần này cường bức truyền tống còn không đến nỗi thương gân động cốt.

Dường như Hạo Nguyệt cũng cảm giác đến uy hiếp, thân thể kịch liệt run rẩy một chút, ngay sau đó, hình ảnh kỳ dị xuất hiện. Hai bên nó nguyên bản có hai cực u, cái bên trái đột nhiên rút xuống, cái bên phải đột nhiên tăng lớn, hơn nữa kịch liệt run rẩy.

Khi đám Long Hạo Thần xông tới gần đó thì phụt một tiếng, cục u bên phải đột nhiên bể, một cái đầu từ bên trong ló ra. Cùng lúc đó, thân thể Hạo Nguyệt run lẩy bẩy mau chóng biến lớn, nháy mắt đã dài hơn chín mét. Thật sự là khổng lồ.

Lúc này, bên ngoài động có một viên quang cầu xanh đen tựa như sao băng lấy tốc độ kinh người bay hướng hang động, càng tiếp cận thì có thể thấy thể tích của nó thật kinh khủng. Trên không trung xẹt cái đuôi xanh đen.

Cái đầu thứ bốn của Hạo Nguyệt đột phá ra. Hiện tại nó vô cùng yếu ớt, bốn cái đầu to toàn bộ gục xuống mặt đất, khép lại đôi mắt.

Hạo Nguyệt và Long Hạo Thần tâm linh liên thông, hiển nhiên là nó cảm thụ đến việc Long Hạo Thần muốn làm nên mới cường bức đột phá cái đầu thứ tư. Nhưng cục u bên kia cũng thu lại ít nhất một nửa. Cái bên đó rất có thể là cái đầu thứ năm.

Ánh vàng rực rỡ, chiếu sáng trong động. Quang mang nồng đậm bỗng chốc cuốn sạch thân thể mọi người. Cùng lúc đó, Hàn Vũ cũng phóng ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của mình, một tầng hào quang ánh vàng sáng lạn bao phủ bên ngoài cơ thể mọi người.

Quang mang vàng chợt lóe, tất cả biến mất trong động.

Ba giây sau, quang cầu xanh đen to lớn giáng xuống. Tiếng chấn điếc tai khiến thế giới đỏ và đen kịch liệt run rẩy. Không còn thấy quả núi, chỉ có hố sâu cực lớn.

Quang mang vàng lấp lóe. Đám Long Hạo Thần mang theo Hạo Nguyệt cùng xuất hiện bên ngoài tháp Vĩnh Hằng. Long Hạo Thần oa một tiếng, phun ra ngụm máu, trực tiếp té xỉu trong ngực Thái Nhi. Hạo Nguyệt cũng đồng dạng rơi vào trạng thái hôn mê.

May mắn, hiệu quả Giai Diệu Vĩnh Hằng còn nguyên, oán linh bên ngoài tháp không dám tới gần. Thái Nhi dìu Long Hạo Thần, Hàn Vũ và Vương Nguyên Nguyên kéo Hạo Nguyệt, cả đám tiến vào trong tháp Vĩnh Hằng.

Long Hạo Thần thật sự quá mệt mỏi. Từ lúc tiến vào Mộng Huyền Thiên Đường, thần kinh hắn luôn căng thẳng, sau đó liên tục ác chiến, thể chất thần quyền giả thức tỉnh, lại đại chiến Cương Thi Vương cấp tám, lần đầu tiên sử dụng năng lực nhiên linh, Quang Phật vỡ nát, cuối cùng dốc hết sức cường bức mở ra Giai Diệu Vĩnh Hằng tiến hành truyền tống.

Có thể nói, mấy ngày nay hắn chưa từng chân chính nghỉ ngơi. Lúc này thân thể đạt tới cực hạn, hôn mê đối với hắn không phải là chuyện xấu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ cạn kiệt sức sống của mình.

Tin tốt duy nhất là Trần Anh Nhi đã tỉnh dậy, đang mờ mịt chờ tại đây. Tư Mã Tiên vẫn hôn mê.

Hiệu quả Quang Chi Thủ Hộ của Hàn Vũ vẫn đang kéo dài, không ngờ chẳng bị truyền tống quấy nhiễu. Linh lực của mọi người đang lấy tốc độ kinh người hồi phục, rất nhanh hồi phục bình thường. Ngay cả vấn đề ở trong tháp Vĩnh Hằng không thể hồi phục ngoại linh lực quang thuộc tính đều không ảnh hưởng đến năng lực linh lô này. Không uống là linh lô hợp thành.

Lần này Long Hạo Thần hôn mê kéo dài tới mười hai tiếng đồng hồ mới tỉnh lại, hơn nữa như cũ rất suy yếu. Chẳng qua họ cũng không thể tiếp tục dừng tại đây, lỗ bên Mục Sư Thánh Điện có người tìm họ thì không ổn. Thời gian ngắn mất tích còn có thể giải thích là đi dạo trong thành, quá dài thì không được.

Đương nhiên muốn trở về Trấn Nam quan phải trải qua quá trình phiền phức. Long Hạo Thần nhất định phải cùng Hạo Nguyệt trở về không gian Hạo Nguyệt đã tiến hóa, rồi mới thông qua huyết khế, hai người trở về Trấn Nam quan. Hắn trở lại, mới có thể truyền tống đồng bạn ra ngoài tháp Vĩnh Hằng.

Hạo Nguyệt hồi phục rất nhanh, ít nhất mau hơn Long Hạo Thần suy yếu nhiều. Long Hạo Thần thông qua liên hệ tâm linh cũng biết tình huống xảy ra trên người Long Hạo Thần.

Thì ra Hạo Nguyệt trong thời gian này nuốt số lớn ma tinh, thúc đẩy nội linh lực trong người nó liên tục tăng lên, nhưng rất hỗn tạp.

Tuy đã đến trình độ có thể tiến hóa, nhưng linh lực hỗn tạp cần phải tiến hành chiết xuất. Quá trình chiết xuất chỉ có thể tiến hành trong không gian của nó. Đây cũng là vì sao lần này Hạo Nguyệt rời đi hơi lâu.

Trở lại không gian của nó, Hạo Nguyệt đào ra cái động tự tu luyện. Bởi vì không phải trực tiếp đột phá, nguyên bản không cần lo lắng sinh vật vong linh phát hiện. Có bài học lúc ba đầu, thực lực nó lại tăng lên, lần này Hạo Nguyệt không dám lơ đãng, chuẩn bị đợi mình chiết xuất hết linh lực, tới lúc cực kỳ tiếp cận đột phá rồi mới tiến hóa.

Nhưng có câu kế hoạch không đỡ nổi biến hóa. Khi Hạo Nguyệt liên tục chiết xuất linh lực bản thân, thần quyền giả của Long Hạo Thần đã thức tỉnh rồi.

Hắn thức tỉnh, Hạo Nguyệt có huyết khế với hắn lập tức chịu ảnh hưởng. Nếu là bình thường, ảnh hưởng này đương nhiên là chuyện tốt, có thể tăng thực lực nhất định cho Hạo Nguyệt, đặc biệt là thực lực Tiểu Quang. Nhưng bởi vì Hạo Nguyệt đang chiết xuất linh lực, bản thân lại gần tới lúc tiến hóa. Đột nhiên tăng thực lực làm Hạo Nguyệt trực tiếp tiến vào trạng thái tiến hóa nguy hiểm.

Nguyên bản Hạo Nguyệt định ức chế, bởi vì nó hiểu rõ, linh lực bản thân chưa chiết xuất xong, lúc này tiến hóa sẽ cần thời gian rất lâu. Đám sinh vật vong linh sẽ không cho nó thời gian lâu như vậy. Nhưng sau khi nó thử áp chế một đoạn thời gian, cuối cùng bởi vì tích góp linh lực trong cơ thể quá nhiều không thể ức chế, do đó bắt đầu tiến hóa. Tại lúc này, nó không thể không cầu cứu Long Hạo Thần, cũng chỉ có thể hy vọng rằng sinh vật vong linh đến chậm chút.

Cuối cùng kết quả hiển nhiên không như mong muốn. Long Hạo Thần không thể không phát động Giai Điều Vĩnh Hằng truyền tống trở về. Hạo Nguyệt đang trong quá trình tiến hóa nếu rời khỏi không gian của nó, rất có thể bị nguy hiểm tính mạng. Không còn cách nào khác, nó chỉ có thể buông bỏ toàn diện tiến hóa, lựa chọn chỉ tiến hóa một nửa, dùng linh lực đã chiết xuất tiến hóa cái đầu thứ bốn. Đồng thời toàn bộ từ bỏ linh lực hỗn tạp. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nó yếu ớt như vậy, và cục u bên kia đột nhiên áp súc.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, Hạo Nguyệt tiến hóa vẫn là hoàn thành một nửa. Long Hạo Thần đặt tên cái đầu thứ bốn của nó là Tiểu Lam.

Tùy theo lần này tiến hóa, cái đầu thứ bốn của Hạo Nguyệt hơi khác với trước. Cục u trên mỗi cái đầu đều xuất hiện một số biến hóa. Có giống sừng hưu, có giống ngư giác. Bốn cái đầu khác nhau, kỳ lạ nhất là Tiểu Lam mới sinh ra. Trên đỉnh đầu tựa như thần lẫn cục u rất giống hình dạng bướm bướm. Hơn nữa không biết có phải bởi vì cưỡng ép đột phá, ánh mắt nó thoát nhìn rất yếu đuối, tựa như không đủ dinh dưỡng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

350. Chương 121: Trăm Vạn Công Huân (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Tùy theo cường bức hoàn thành tiến hóa, vảy trên người Hạo Nguyệt càng thêm dày, ẩn ẩn lóe tia sáng tím đen. Cái đuôi thô dài cũng nhô lên hình trụ, cái đuôi lạng yên nằm đó đã đủ lực uy hiếp. Dựa theo Long Hạo Thần nhận định, hiện tại Hạo Nguyệt đã tiến vào cấp sáu, hơn nữa là cấp sáu bốn thuộc tính. Thuộc tính của Tiểu Lam là nước.

“Hạo Nguyệt, bên đó có hay không sinh vật vong linh chờ chúng ta xuất hiện?” Long Hạo Thần hỏi Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt bốn cái đầu cùng nhắm mắt lại, lát sau mở ra hướng Long Hạo Thần lắc lắc đầu. Cùng lúc đó, Long Hạo Thần cảm giác ra Hạo Nguyệt tức giận.

Cảm xúc tức giận này khá là mãnh liệt, thậm chí khiến Long Hạo Thần có một tia sợ hãi.

Hạo Nguyệt tức giận bao gồm cả khinh thường và sỉ nhục. Khinh thường sinh vật vong linh, thấy sỉ nhục vì bị chúng uy hiếp sinh mệnh.

Long Hạo Thần sờ đầu Tiểu Quang, mỉm cười nói.

“Đừng tức giận, chờ sau này chúng ta mạnh lên thì không sợ chúng nó. Lần này đều tại ta, nếu không phải ta đột nhiên thức tỉnh thể chất, sẽ không đem đến nhiều phiền phức cho người như vậy.”

Cảm xúc tức giận của Hạo Nguyệt có Long Hạo Thần khuyên nhủ lập tức bình tĩnh trở lại. Bốn cái đầu to đưa tới gần hắn, dụi vào người hắn, ánh mắt biến nhu hòa trở lại.

“Nên bên đó không có nguy hiểm, vậy chúng ta đi thôi.” Long Hạo Thần mang theo Hạo Nguyệt phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng, quay trở về nơi họ đi khỏi.

Khi quang mang vàng chợt lóe, tầm mắt lại rõ ràng, Long Hạo Thần kiểm không được hít ngậm khí lạnh.

Hắn và Hạo Nguyệt hiện tại ở trong hố sâu đường kính trăm mét, độ sâu hơn ba mươi mét. Xung quanh đều là cháy đen kinh khủng. Nguyên bản núi non và huyệt động đều không thấy đâu.

Nhưng mà tựa như lúc trước Hạo Nguyệt đã cảm thụ được, nơi này không có xuất hiện sinh vật vong linh nào nữa.

Hạo Nguyệt bốn cái đầu cùng ngẩng cao, uy nghiêm vô hình từ người nó khuếch tán ra.

“Grao!!!!” Bốn cái đầu cùng phát ra một tiếng gầm rống rõ to, tựa như phát tiết cảm xúc, cũng giống như đang nói, ta sẽ quay lại.

Quang mang tím lấp lánh, bao phủ thân thể nó và Long Hạo Thần. Phát động khế ước truyền tống, khiến nó trở về lại phòng nghỉ trong thần điện Mục Sư Thánh Điện.

Long Hạo Thần không dám chậm trễ, đem đồng bạn từ tháp Vĩnh Hằng truyền tống trở về. Làm xong những việc này, rốt cuộc hắn có thể thở phào.

Lần này hành trình Trần Nam quan có thể nói là vô cùng mạo hiểm. Mặc kệ là một mình Long Hạo Thần hay các thành viên Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu, đều gặp nguy cơ trước giờ chưa từng có.

Thậm chí so với bọn họ phải xâm nhập vào ma tộc, làm nhiệm vụ Sợ Hãi Bi Khiếu Động thì càng thêm nguy hiểm.

Nhưng cùng lúc đó, lần này họ cũng thu hoạch cực lớn. không nói tới được thưởng công huân, quan trọng hơn là linh lô. Mỗi người đều có linh lô thuộc về mình. Trừ Vương Nguyên Nguyên ra, mấy người khác đều hoàn thành hợp thành linh lô.

Tư Mã Tiên rốt cuộc khi trở về ngày thứ ba thì trong hôn mê tỉnh lại. Tuy gã bị thương rất nghiêm trọng, nhưng có Hàn Vũ và Nhã Đình chữa trị, xem như đã hồi phục.

Hàng này cho linh lô mình hợp thành một cái tên rất kêu, gọi là: Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô.

Linh lô Trần Anh Nhi hợp thành thì gọi là: Thời Gian Chi Diệu Linh Lô.

Uy lực linh lô của hai người đều có đặc điểm riêng, tất cả đều cực mạnh. Về uy lực thì phải chờ lúc chiến đấu mới hiện ra.

Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu trải qua trận này, thực lực tổng thể đã hoàn toàn tăng tới tầng cấp suất, hơn nữa là cấp suất khá mạnh.

Rất nhiều viện quân liên minh rốt cuộc tới nơi, cũng tiên bố nguy cơ Trần Nam quan hoàn toàn giải trừ. Đại quân ma tộc đã sớm rút lui. Xem mặt ngoài thì ma tộc thua lớn, vài người thừa kế ma thần đều chết. Nhưng thực tế thì sao? Ít nhất thì Long Hạo Thần không cho là vậy. Một điểm này có thể nhìn ra từ hiệp nghị giữa hắn và Dạ Tiểu Lệ. Còn về rốt cuộc hiệp nghị cái gì, ngay cả đồng đội của hắn đều không biết.

“Có Long đoàn trưởng ở đây không?”

Vang lên tiếng đập cửa, bình tĩnh Long Hạo Thần đang suy nghĩ các tình huống xảy ra trong Mộng Huyền Thiên Đường.

Trải qua một trận nghỉ ngơi hồi phục, hiện tại tình trạng hắn đã gần như hồi phục bình thường. Cảm giác suy yếu do nhiên linh cũng biến mất.

Mở cửa, Long Hạo Thần mời Trương Phóng Phóng vào phòng.

“Trương huynh, không cần khách sáo như vậy. Anh là tiền bối, kêu tên ta được rồi.” Long Hạo Thần mỉm cười nói.

Trương Phóng Phóng ngồi xuống ghế, mỉm cười nói.

“Tốt, vậy thôi sẽ kêu cậu là Hạo Thần. Hạo Thần, kế tiếp các người có định làm gì không?”

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Chúng ta định trở lại thánh thành nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Anh cũng biết, lần này chúng ta thu hoạch không ít, nhưng bởi vì một số năng lực là mới đạt đến, vẫn cần thời gian dung hợp mới phát huy ra sức chiến đấu lớn nhất. Đồng thời, chúng ta định trở về Thánh Minh thắng Liệp ma Đoàn lên cấp suất, cũng định nhận một số nhiệm vụ càng khó khăn.”

Trương Phóng Phóng không chút che giấu âm mưu trong lòng.

“Các người là Liệp ma Đoàn có thiên phú nhất ta từng thấy. Nếu có thể lựa chọn, ta đều nguyện ý làm ký sĩ Phụ Trợ cho cậu giống như Hàn Vũ.”

Long Hạo Thần cười ha hả nói.

“Trương đại ca, anh nói đùa. Lần này anh thành công thăng cấp bảy, đội các anh cũng đạt được một ít công huân, thăng lên cấp suất rất dễ dàng. Ta nghe nói trong đội có người đạt tới cấp càng cao thì khi thăng cấp Liệp ma Đoàn sẽ được bớt công huân.”

Trương Phóng Phóng cười khổ nói.

“Đúng vậy! Nếu nói xui xẻo thì ai cũng không sánh bằng đội chúng ta. Ta không dám trông chờ dùng công huân thăng cấp. May mắn lần này đi theo các người mới đột phá bình cảnh, thăng lên cấp bảy. Coi như có thể thăng cấp suất. Hạo Thần, ta sẽ không nói lời cảm ơn. Sau này có cần chúng ta thì cứ việc mở miệng, chỉ cần ta có thể làm được, quyết không từ chối.”

“Tốt.” Long Hạo Thần cũng không khách sáo, trực tiếp đồng ý. Giữa Liệp ma Đoàn trông chừng lẫn nhau thì rất bình thường.

Trương Phóng Phóng nói.

“Nếu các người cũng phải trở về thánh thành, không bằng chúng ta cùng đi chung. Chúng ta cũng định khi trở lại sẽ thăng cấp luôn.”

“Được, vậy mai chúng ta cùng nhau đi.”

Được đến lời hứa của Long Hạo Thần, Trương Phóng Phóng rõ ràng rất vui sướng, trò chuyện vài câu liền từ biệt.

Long Hạo Thần đóng cửa lại, Thái Nhi luôn tu luyện trong phòng bước ra, mỉm cười nói.

“Nhìn ra chưa?”

Long Hạo Thần ngẩn ra.

“Nhìn ra cái gì?”

Thái Nhi cười hì hì nói.

“Trương Phóng Phóng nhắm trúng Vương Nguyên Nguyên, đừng nói với ta là anh không thấy ra mập mờ nha.”

“A?” Long Hạo Thần ngơ ngác. “Ý cô là, Trương đại ca và Nguyên Nguyên...Chắc không đâu, cô đã quên? Nguyên Nguyên từng nói lời đó.”

Thải Nhi chỉ có ở trước mặt Long Hạo Thần thì biểu tình mới phong phú, làm mặt quỷ nói.

“Lời đó cũng có thể tin? Rõ ràng là Nguyên Nguyên không thích mấy tên trong đội chúng ta nên mới cố ý nói vậy. Anh đừng xem cô ấy và Anh Nhi mạnh mẽ, kỳ thật chỉ là bạn tốt mà thôi. Lúc trước chúng ta ở Trần Nam quan đại chiến một trận, anh trọng thương hôn mê, ta vô tình thấy Anh Nhi đang hỏi người ta tình hình đội Dương Văn Chiêu.”

Long Hạo Thần ồ ra.

“Thì ra là thế. Sự việc này chúng ta không lo được, cứ thuận theo tự nhiên đi. Chỉ cần bọn họ thích thì tốt rồi.”

Thải Nhi đột nhiên nói.

“Sau này trừ phi tình huống đặc biệt, không được để Nhã Đình hiện ra bản thể. Phải giống như trước đây, bản thu nhỏ.”

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Ta chính là sợ cô hiểu lầm, nên lúc trước mới không cho cô biết.”

Thải Nhi bật cười.

“Hiểu lầm cái gì? Cô ấy là nguyên tố tinh linh, cho dù có thực thể thì vẫn là thể năng lượng. Vì sao ta phải hiểu lầm chứ?”

Long Hạo Thần ngẩn ra.

“Vậy cô còn để cô ấy thu nhỏ?”

Thải Nhi nói.

“Vậy thì khác. Cô ấy ăn mặc mát mẻ như vậy, anh cứ nhìn nhìn, sau này sẽ học xấu.”

Long Hạo Thần cười hì hì nói.

“Vậy cô cũng mặc như thế cho ta xem đi, ta xem cô thì không tính học xấu, ha?”

“Xi, anh thật biến xấu rồi.” Khi Long Hạo Thần vươn tay muốn ôm nàng thì Thải Nhi lập tức lóe người tránh.

Từ xảy ra một màn kiều diễm trong Mộng Huyền Thiên Đường, mấy ngày nay Thải Nhi đều không chịu cùng Long Hạo Thần chung chăn gối. Tối đa là hai người ngồi trên giường tu luyện mà thôi. Long Hạo Thần không miễn cưỡng, thậm chí chính hắn cũng không dám cùng Thải Nhi giống như trước đây, ôm nhau ngủ trên giường.

Việc hôm đó khiến họ ý thức được mình đã không còn nhỏ nữa. Mặc dù đều yêu thích nhau, nhưng dù sao còn chưa có danh phận. Long Hạo Thần sợ thương tổn Thải Nhi, Thải Nhi là xấu hổ. Tình trạng này còn phải kéo dài bao lâu thì chính họ cũng không biết.

Trở về thánh thành tuyệt không chỉ có hai Liệp ma Đoàn Long Hạo Thần và Trương Phóng Phóng. Lục Hi Liệp ma Đoàn số hai mươi hai cấp hiệu và Dương Văn Chiêu, Đoàn Úc cùng Liệp ma Đoàn của họ đường như đã hẹn trước, đồng loạt trở về.

Trên đường trở về, vài đội Liệp ma Đoàn có thể nói là đều bị đánh tan. Lâm Hâm ân cần chạy tới bên Lục Hi tâm sự với Lý Hinh. Đội Long Hạo Thần thì thêm hai vị khách không mời, Trương Phóng Phóng và Dương Văn Chiêu.

Trương Phóng Phóng làm người ổn trọng, chân thành, tính cách thành thật, y không nói nhiều cái gì, chỉ là mỗi ngày ở bên cạnh Vương Nguyên Nguyên. Mặc kệ Vương Nguyên Nguyên đuổi thể nào, chọc giận cỡ nào, y chỉ là mỉm cười không nói, im lặng đi theo. Sau lại Vương Nguyên Nguyên không thèm mở miệng nữa, mặc kệ y.

Dương Văn Chiêu thì như là đặt quyết tâm, chết sống quán Trần Anh Nhi. Gã so với Trương Phóng Phóng càng ân cần, bình thường hay đưa đồ ngon, đồ chơi tới cho Trần Anh Nhi.

Trần Anh Nhi tuy sắc mặt không tốt nhưng gã đưa tới cái gì đều nhận hết.

Long Hạo Thần và Thái Nhi cũng khó được hưởng thụ không khí thoải mái trên đường về. Long Hạo Thần không bắt buộc đồng bạn cái gì. Bởi vì hắn biết rõ, đợi trở về thánh thành, tiếp đến một đoạn thời gian là họ lại bế quan tu luyện, khó được cho mọi người thả lỏng chút. Mà hành động tương lai thì hắn đã có kế hoạch, chỉ là hiện tại còn chưa cần nói cho đồng bạn biết.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

351. Chương 121: Trăm Vạn Công Huân (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Mặc dù đường trở về không tính quá nhanh, nhưng sau mười lăm ngày cũng đã trở lại thánh thành. Long Hạo Thần đặc cách cho đồng bạn nghỉ ngơi ba ngày. Hôm thứ tư sớm thức dậy, hắn kêu mọi người tụ tập đại sảnh tòa nhà.

“Thật là thoải mái, nếu có thể luôn như vậy thì sướng biết mấy.” Lâm Hâm nằm duỗi người trong ghế nệm lớn, vẻ mặt thỏa mãn cảm thán nói.

Mái tóc đẹp đã không còn, cả người y hiện ra khí khái rất nhiều. Tóc xanh mọc lởm chởm, nhìn hơi giống đội mũ xanh.

Tư Mã Tiên ở một bên cười hì hì nói.

“Có được ca, hôm nay ăn được rồi hả?”

Lâm Hâm mặt cứng đờ.

“Ông mới ăn được, đồ đầu trọc!”

Trần Anh Nhi và Vương Nguyên Nguyên ở một bên cười khúc khích.

Hàn Vũ nói.

“Được rồi, đừng quậy nữa. Đoàn trưởng, sau này chúng ta làm gì đây?”

Tuy y là Phụ Trợ kỹ sư của Long Hạo Thần, nhưng bàn về thực lực thì trong đội đứng vị trí đứng hàng đầu. Hơn nửa tuổi của y lớn nhất trong đội. Trừ mới đầu kêu ngạo ra, giờ càng hiện ra trầm ổn, khắc sâu chân lý Thủ Hộ kỹ sư.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Lần này ở Trấn Nam quan chúng ta gặp không ít nguy hiểm, nhưng mọi người cùng nỗ lực đã thu hoạch được không ít. Chẳng qua dù gì chúng ta vừa mới được linh lô, hoặc mới hợp thành linh lô, còn cần thời gian dung hợp. Chúng ta cần tiếp tục rèn luyện ở tháp Vinh Hằng. Đầu tiên, mọi người phải đạt nội lực lên tới hạn mức cao nhất là năm ngàn, tiếp theo chúng ta thử xem có thể hoàn toàn thông qua các cửa tầng một tháp Vinh Hằng. Hy vọng phía sau có cách giúp chúng ta tiếp tục tăng linh lực. Chờ chúng ta đột phá các cửa tầng một rồi, tin tưởng năng lực của mọi người đã đủ quen thuộc. Rồi chúng ta thăng lên cấp suất, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ mới.”

Mọi người nghe Long Hạo Thần nói đều gật đầu. Có thể nói, gần một năm nay, là năm họ tu luyện tăng thực lực nhanh nhất. Đặc biệt là trong tháp Vinh Hằng, tốc độ tăng lên có thể nói là bay vọt. Nếu không phải có rèn luyện, linh lực bọn họ căn bản không khả năng trong thời gian ngắn như vậy tăng tới bốn ngàn, càng không thể đột phá cấp sáu.

Nên biết, cường giả cấp sáu của liên minh trung bình tuổi là ba mươi bảy. Mà tuổi trung bình của Liệt ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu bọn họ đều chưa tới hai mươi! Dựa theo tốc độ tu luyện như vậy, chỉ riêng

ưu thế tuổi tác, họ nhất định có thể trở thành cường giả cấp tám. Còn về có thể đột phá bình cảnh cấp chín hay không thì ai đều chưa dám chắc. Nhưng lấy thiên phú của họ, bình cảnh cấp chín chưa chắc cản được.

“Nếu mọi người không có ý kiến gì, chúng ta chuẩn bị tiến vào tháp Vĩnh Hằng rèn luyện đi.” Long Hạo Thần chậm rãi đứng dậy, nụ cười trên mặt dần biến mất, biến thành nghiêm túc.

“Đoàn trưởng, chờ chút. Thánh kỵ sĩ đại nhân kêu cậu hôm nay đi tìm ông ấy.” Hàn Vũ nói với Long Hạo Thần.

“A? Sư tổ kiếm ta? Có biết là chuyện gì không?” Long Hạo Thần nghi hoặc hỏi.

Hàn Vũ cười hì hì nói.

“Chắc là chuyện tốt. Chẳng phải chúng ta đã cống hiến năm viên ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc cho Mục Sư Thánh Điện và liên minh sao? Chắc là ông nội muốn thưởng công huân cho chúng ta. Dù sao bọn họ không thể lấy không đồ của chúng ta!”

“Thưởng công huân?” Vừa nghe lời này, Lâm Hâm lập tức từ ghế nhảy bắn lên, con mắt tròn to, con người dường như biến thành hình kim tệ.

Hàn Vũ bực mình nói.

“Nhìn bộ dáng anh xem, chẳng lẽ anh biết ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc có thể đổi bao nhiêu công huân chắc?”

Lâm Hâm xoa tay, cười hì hì nói.

“Không biết cũng có thể đoán được một ít! Đây chính là ma tinh của ma thú cấp chín, còn là chủng tộc Ma Thần Hoàng. Một viên thể nào cũng đổi tới mười vạn công huân đi. Khắc khắc, xem ra chúng ta cách trang bị cấp truyền thuyết không xa rồi.”

“Mười vạn? Sẽ không nhiều như vậy chứ?” Lần này cả Long Hạo Thần đều động lòng.

Lâm Hâm ưỡn ngực, nói.

“Sao không được? Đây chính là ma tinh cấp chín! Đại ca, không tin cậu lấy ra một viên bán thử xem. Thứ này chính là đồ tốt rất hiếm có. Mười vạn công huân đây là ta nói ít nhất đó.”

Tư Mã Tiên ngây ngô cười.

“Vậy chúng ta cống hiến năm viên, chẳng phải là công huân năm mươi vạn? Quá sung sướng.”

Long Hạo Thần cũng có chút thiếu kiên nhẫn.

“Các người đừng ôm hy vọng quá lớn, tuy liên minh không biết ta đem các người đưa vào Mộng Huyền Thiên Đường, nhưng ta và Thái Nhi cũng đều ở bên trong hoàn thành hợp thành linh lô, coi như được đến không ít điều tốt, chưa chắc sẽ thưởng cho chúng ta nhiều như vậy. Lâm Hâm mới nói ma tinh cấp chín ngược lại nhắc nhở ta. Như vậy đi, anh và Nguyên Nguyên, Tư Mã, ba người đi một chuyến trung tâm giao dịch, làm hai việc. Cái thứ nhất là tìm tinh thạch thuộc tính không gian thích hợp cho Nguyên Nguyên khảm vào Cự Linh Thần tẩm thuấn. Nếu có thì có thể dùng đổi ma tinh hoặc công huân để mua. Chuyện còn lại chính là tìm đại sư luyện kim hồi chút, có thể đem ma tinh Nghịch Thiên Ma Long đổi viên ma tinh trong Quang Chi Đại Lực Hoàn không.”

Nghe hắn nói vậy, mắt Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên đều sáng ngời. Đặc biệt là Tư Mã Tiên, gã và Quang Chi Đại Lực Hoàn chắc chắn là có thể đổi ma tinh bên trong. Tuy Vương Nguyên Nguyên trong lòng mơ ước nhưng tinh thạch không gian rất khó tìm. Tuy nhiên, trong trung tâm giao dịch Liệp ma Đoàn có không ít đồ tốt, không chừng thật sự tìm được.

Trần Anh Nhi nhảy nhót nói.

“Ta cũng đi, ta cũng đi.”

Hàn Vũ mỉm cười nói.

“Đoàn trưởng, vậy ta cùng phó đoàn trưởng và cậu đi tới chỗ ông nội đi.”

“Tốt, vậy chúng ta chia nhau hành động.”

Bảy người chia làm hai đường. Ba người Long Hạo Thần đi hướng phủ chấp chính Thánh Minh. Bốn người Lâm Hâm thì đi thẳng tới trung tâm giao dịch Liệp ma Đoàn.

Hai tiếng đồng hồ sau.

Lâm Hâm, Trần Anh Nhi, Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên hơi ử rữ quay lại tòa nhà. Mới vào cửa thì thấy Long Hạo Thần, Thải Nhi và Hàn Vũ đã ngồi trên ghế chờ sẵn. Hơn nữa sắc mặt ba người cũng không dễ nhìn. Cho nên bầu không khí trong đại sảnh hơi nặng nề.

Thấy bốn người Lâm Hâm trở về, Long Hạo Thần ngẩng đầu lên, có chút trầm trọng nói.

“Thế nào?”

Lâm Hâm bắt đầu kể chuyện.

“Để họ tự nói đi.”

Tư Mã Tiên cười khổ nói.

“Ta bên này có chuyện. Vị đại sư luyện kim ở trung tâm giao dịch nói, nếu đem hạch tâm Quang Chi Đại Lực Hoàn đổi thành ma tinh Nghịch Thiên Ma Long, ít ra có thể tăng cấp nó lên vũ khí cấp truyền thuyết. Nhưng đơn thuần khảm ma tinh không được, nhất định phải có đầy đủ linh lực truyền vào viên sắt, còn cần thêm rất nhiều tài liệu quý hiếm. không tính tới tiền cho vị đại sư luyện kim cũng đã cần mười vạn công huân. Con số này quá đáng sợ. Mua một trang bị cấp truyền thuyết cực tốt cũng chỉ hơn mười, hai mươi vạn công huân đi.”

Long Hạo Thần quay đầu nhìn hướng Vương Nguyên Nguyên, nói.

“Còn cô?”

Wang Nguyên Nguyên lắc đầu, nói.

“Trung tâm giao dịch không có loại đá không gian này, nghe nói đại phòng đấu giá Thánh Minh từng xuất hiện một viên. Chẳng qua chắc chắn là giá trên trời. Ít nhất cần kim tệ trăm vạn. Chúng ta đâu có nhiều tiền như vậy!”

Trần Anh Nhi ở một bên than thở nói.

“Thật là khi đi cao hứng khi về buồn hiu. Nguyên bản cảm thấy chúng ta hơi có tiền, giờ xem ra xa xa không đủ! Đoàn trưởng, chúng ta vẫn là nên nhận nhiều thêm nhiệm vụ. Thực lực càng mạnh, cần càng nhiều công huân đổi trang bị.”

Long Hạo Thần không nói gì, ánh mắt chuyển hướng Lâm Hâm.

“Lâm Hâm, anh lại đây.”

Nói xong hắn lộ ra lệnh bài công huân ở cánh tay trái.

Lâm Hâm đi tới trước mặt hắn, dán lệnh bài công huân của mình vào.

Quang mang vàng nhạt lấp lánh, hai người hoàn thành giao dịch công huân.

Lâm Hâm lúc đầu trên mặt như cũ rầu rĩ, nhưng rất nhanh biến thành cứng ngắc. Đôi mắt vốn không nhỏ nay càng mở to. Trong miệng lầm bầm nói cái gì.

“Đây, đây là. Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, năm cái...”

Wang Nguyên Nguyên ở một bên nghi hoặc nói.

“Có được ca, đang làm gì đó? Đoàn trưởng truyền công huân cho anh còn cần tính số sao?”

“Đừng quấy rầy, ta đang đếm số.” Lâm Hâm nói ra lời khiến người chần động.

Cần đếm số, đây là loại số tự cổ nào?

“Một số một, sáu số không. Đây là bao nhiêu?” Hoàn thành giao dịch công huân, Lâm Hâm ngẩng đầu lên, ánh mắt lơ đãng nhìn đồng bạn, hỏi ra vấn đề rất ngu.

Tư Mã Tiên bản năng nói.

“Mười vạn?”

“Xì. Ông học toán số thế nào vậy? Cùng mục sư học sao? Đó là một trăm vạn đó.” Trần Anh Nhi vô cùng khinh thường nói.

Một trăm vạn? Khi ba chữ này phát ra từ miệng cô, Lâm Hâm, Tư Mã Tiên, Vương Nguyên Nguyên bỗng hóa đá.

Toàn bộ đại sảnh không khí bỗng biến quái dị.

Tư Mã Tiên lặc giọng nói.

“Đại ca, chẳng lẽ các người đi cướp bóc trung tâm nhiệm vụ Liệp ma Đoàn? Một trăm vạn công huân, trời ạ!”

Không cần nghi ngờ, đây đối với bọn họ, tuyệt đối xem như là con số thiên văn.

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Cướp? Vậy phải xem ta có thực lực đó mới được.”

Lâm Hâm như cũ vẻ mặt khó tin hỏi.

“Đại ca, ý cậu là, một trăm vạn công huân thật là của chúng ta? Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân thưởng cho chúng ta?”

Long Hạo Thần trầm mặc gật đầu, trên mặt rõ rệt lộ ra nụ cười gian trá. Ở một bên Hàn Vũ, Thái Nhi không hẹn cùng bật cười. Thực hiển nhiên, không khí nặng nề lúc trước là họ cố ý giả bộ. Hoặc nên nói, họ cũng đang tiêu hóa niềm vui khi có một trăm vạn công huân, không, phải nói là mừng như điên.

“A!!!!!!”

Tiếng hét chói tai bỗng chốc vang lên trong tòa nhà. Lâm Hâm là cái thứ nhất hoan hô ra tiếng. Ngay sau đó, Vương Nguyên Nguyên và Trần Anh Nhi bộc phát ra tiếng hét chỉ phụ nữ mới kêu được. Tư Mã Tiên thì ngây ngô cười chớp tay Lâm Hâm, hôn mạnh lên lệnh bài công huân của y.

“Một trăm vạn, đây chính là một trăm vạn công huân! Trời ạ! Sao nhiều như vậy chứ. Đại ca, mau nói cho chúng ta biết, sao có nhiều vậy. Thật quá khó tin.” Lâm Hâm không rảnh vắng Tư Mã Tiên ra, một bước xông tới gần Long Hạo Thần, tràn ngập kích động và tò mò hỏi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

352. Chương 121: Trăm Vạn Công Huân (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Hàn Vũ mỉm cười nói.

“Nghịch Thiên Ma Long chính là bản tộc của Ma Thần Hoàng. Cho đến nay, Nghịch Thiên Ma Long tộc luôn rất trân trọng ma tinh của mình. Cho dù bị liên minh chúng ta đạt được, cũng nhất định sẽ bị chúng trả thù mãi cho đến khi cướp trở lại ma tinh mới thôi. Bởi vậy, ma tinh của Nghịch Thiên Ma Long tộc, trong Liệp ma Đoàn chúng ta, chính là nhiệm vụ cấp đề. Mỗi được một viên, công huân thưởng cho cao tới ba mươi vạn. Lần này chúng ta một phen được mười viên, có thể nói là cực may mắn và đoàn trưởng ứng biến giỏi. Cao tăng liên minh sau khi bàn bạc, quyết định chúng ta lấy ra năm viên quy ra tiền thưởng một

trăm vạn công huân. Mà hiện tại chúng ta còn có năm viên, chính là nói, tổng tài sản hiện tại thậm chí cao tới hai trăm năm mươi vạn công huân.”

“Hai trăm năm, hai trăm năm mươi thì cứ hai trăm năm mươi đi.” Lâm Hâm cười như điên, tiếng hoan hô lần nữa vang vọng khắp tòa nhà.

Ngay cả Thái Nhi cũng kiềm không được hưng phấn nắm chặt cánh tay Long Hạo Thần. Cho đến giờ khắc này, nàng và Long Hạo Thần đều có cảm giác như đang nằm mơ.

Nên biết, hiện tại bọn họ là Liệp ma Đoàn cấp hiệu. Đối với Liệp ma Đoàn cấp hiệu thì một nhiệm vụ có thể đạt được công huân một, hai vạn đã là rất nhiều. công huân hơn hai trăm vạn, nếu luôn hoàn thành nhiệm vụ cấp hiệu chỉ sợ làm ba mươi năm cũng chưa chắc kiếm được! Nhưng hiện tại món tiền khổng lồ như vậy bày ra trước mắt họ.

Công huân không phải kim tệ, nhưng càng dùng tốt hơn kim tệ. Có nhiều công huân như vậy, ý nghĩa thực lực của họ nhất định lại có thể lột xác.

Long Hạo Thần cười nói.

“Tư Mã, anh không cần tiết kiệm. Ta nhận thấy, sau khi tiến hành sửa chữa Quang Chi Đại Lực Hoàn của anh, nhất định uy lực vượt qua trang bị cấp truyền kỳ bình thường. May mà chúng ta dùng tài liệu tốt nhất. lát nữa để Lâm Hâm cùng anh đi tìm vị đại sư luyện kim đó, hiện tại chúng ta bắt đầu đúc nó. Nguyên Nguyên, cô đi đại phòng đấu giá Thánh Minh hỏi thăm tình hình Vô Ngân Thủy Tinh, xem khi nào bán đấu giá. Mặc kệ bao nhiêu tiền, chúng ta đều sẽ mua cho cô. Nếu ta không nhớ lầm thì trong thánh thành, đồ vật ở đại phòng đấu giá có thể trực tiếp dùng công huân tới mua, so sánh giá trị. Chính là nói, chúng ta tiêu phí khoảng mười đến hai mươi vạn công huân thì có thể mua một viên bảo thạch cho cô. Nếu có càng nhiều Vô Ngân Thủy Tinh thì cứ mua hết đi.”

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Đại ca, anh thật là ra tay rộng rãi! Vậy còn lại công huân tính sao đây?”

Long Hạo Thần suy nghĩ một chút, nói.

Thành âm hùng hồn trầm giọng nói.

“Ta tin tưởng danh dự đại phòng đấu giá Thánh Minh, dựa theo quy củ đấu giá, ta có thể ra giá khởi đầu. Nếu không ai cùng ta trả giá, vậy ta được quyền ưu tiên đấu giá.”

Có quyền ưu tiên đấu giá tương đương với quyền đồng đẳng giá cả. Thậm chí trực tiếp được quyền lấy vật phẩm.

“Chín trăm vạn.” Một giọng nữ thánh thót từ gian quý khách khác vang lên.

Dạ Vị Ương tiếc nuối nhìn gian số ba, nói.

“Thật có lỗi, quý khách gian số năm cũng hưởng ứng, ta nhất định phải tuyên bố rồi.”

“Hừ.” Thanh âm hùng hồn hiển nhiên rất bất mãn quý khách số năm, tức giận hừ một tiếng. Bên kia thì không chút động tĩnh.

Long Hạo Thần và Lâm Hâm liếc nhau một cái, kiềm không được hít ngậm khí lạnh. Đại phòng đấu giá Thánh Minh thật là thủ đoạn! Còn chưa bắt đầu chính thức bán đấu giá, giá cả đã nâng lên tới chín trăm vạn. Đây là điều hãn không thể ngờ.

Dạ Vị Ương tiếp tục nói.

“Vật báu này nếu phối hợp một ít dược vật trung hòa trực tiếp dùng, đối với người thường mà nói, là kéo dài mạng sống mười năm. Sinh mệnh vô giá. Ta nghĩ, chỉ riêng điểm này, các vị quý khách có thể hiểu cho giá khởi đầu đã đạt tám trăm vạn. Huống chi đối với báu vật này, nếu chỉ đơn giản ăn mất nó, thì thật là đập hư vật báu!”

“Trên con đường thần ma, sinh vật mạnh nhất là cái gì? Ta nghĩ, chắc mọi người đều đoán ra, là rồng. Không sai, chính là rồng. Dưới tình huống không so đo nhân tố tu luyện, năng lực bẩm sinh không ai có thể so sánh với rồng. Long tộc có cường đại thân thể và năng lực nguyên tố. Chúng nó là đẳng cấp cao nhất trong sinh vật. Khi ta nói ra câu này, tin tưởng mọi người đã đoán được vật báu này rồi. Không sai, hôm nay vật đấu giá số một của chúng ta, chính là chân chính ma tinh của con rồng cấp mười.”

Cô tuyệt không nói sai. Ma thú cấp mười tương đương với cường giả cấp chín nhân loại.

“Nhưng mà.” Chuyển giọng, trên mặt Dạ Vị Ương lộ ra tia mỉm cười thần bí, một chùm sáng đúng lúc rơi xuống trên người cô.

“Ma tinh rồng cấp mười giá khởi đầu tới tám trăm vạn kim tệ không tính là đắt, nhưng cũng không rẻ. Mọi người có phải là thất vọng hay không? Như vậy, các vị quý khách đã phạm sai lầm nhỏ rồi. Bởi vì, đây không phải ma tinh con rồng bình thường nha.”

“Một ngàn hai trăm vạn kim tệ.” Thanh âm hùng hồn lúc trước lại lần nữa vang lên.

Lần này không đợi gã đặt câu nói, liên tiếp vang lên vài giọng nói.

“Một ngàn hai trăm năm mươi vạn.”

“Một ngàn ba trăm vạn.”

“Một ngàn bốn trăm vạn.”

Loại bán đấu giá này chỉ có thể dùng từ không tưởng tượng nổi để hình dung. Vật phẩm đều chưa thấy thì giá cả đã tăng lên đến loại trình độ này.

Lần này Dạ Vị Ương tựa như không nghe thấy tiếng kêu giá, chỉ là tiếp tục giới thiệu.

“Rồng ở trên đại lục thật sự quá thừa thớt. Rồng chân chính rất nhiều đều chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Nhưng khi chúng nó đối diện cường giả cấp chín nhân loại chúng ta, đa số chỉ có thể cúi đầu nhận thua. Bởi vì chúng nó còn chưa đủ mạnh. Rồng bình thường chỉ mới là sơ cấp chín mà thôi.”

“Hôm nay chúng ta bán đấu gia viên ma tinh này, ngâm nó ra nước để ngâm mình, như vậy sẽ tăng mầng lớn ngoại linh lực. Một viên ma tinh có thể tăng lên ngoại linh lực, cao tới mười vạn linh lực. Đương nhiên,

cũng không phải mỗi người đều có thể nhận hiệu lực mạnh như vậy. Dựa theo thể chất, chức nghiệp giả khác biệt có thể chịu được cường độ mà từ hai ngàn đến hai vạn.”

“Ngoại linh lực khác với nội linh lực nha. Nhân loại chúng ta thuần túy dựa vào tu luyện, ngoại linh lực thật khó để phá vỡ. Cho dù là cường giả cấp chín, muốn đột phá con số vạn đều không dễ dàng. Mà viên ma tinh này, có thể khiến ngài trực tiếp có thân thể sánh ngang với lực phòng ngự của rồng. Hiện tại mọi người còn cảm thấy khởi giá tám trăm vạn kim tệ là mắc không?”

“Huống chi trình độ quý hiếm của nó càng là trước giờ chưa từng có. Bởi vì có rất ít người được đến nó rồi sẽ không bị trả thù. Mà hiện tại ta có thể cho mọi người biết, viên long tinh này được tặng cho, sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì. Còn về quan hệ giữa long tinh và trang bị, ta nghĩ không cần nói nhiều. Nó hoàn toàn có thể làm hạch tâm bất cứ trang bị cấp sử thi nào.”

“Nói nhiều như vậy, mọi người nhất định cảm thấy ta cố ý phóng đại. Kỳ thật không phải như vậy. Bởi vì nó thật sự quá quý giá, ta phải giới thiệu đặc điểm lớn nhất của nó cho các vị quý khách. Đương nhiên, cho dù những thứ ta đã nói thì chỉ là một góc núi mà thôi. Khi danh xưng chân chính của nó xuất hiện, tin tưởng các vị quý khách sẽ có phán đoán. Phong Linh Nhi tiểu thư, vẫn là mời cô tuyên bố đi.”

Ánh đèn lại chuyển dời lên người Phong Linh Nhi. Chỉ thấy cô từ từ bước lên, tay phải đặt lên nắp hộp hàn ngọc, chậm rãi mở ra. Nồng đậm linh lực dao động thoáng chốc như suối phun từ trong hộp khuếch tán ra ngoài.

“Vật đấu giá số một của chúng ta chính là: bản tộc của Ma Thần Hoàng, ma tinh Nghịch Thiên Ma Long.”

Lần này, toàn trường không xao động, một mảnh yên lặng. Ánh mắt tất cả mọi người đều rơi trên viên ma tinh to cỡ nắm tay, tản ra quang mang nồng đậm ám kim, tràn ngập hơi thở mạnh mẽ thậm chí là hủy thiên diệt địa.

“Là phòng đấu giá, chúng ta nhất định phải giữ bí mật người bán. Nhưng làm phụ nữ, ta lại muốn vì họ hoan hô. Mặc kệ là ai, có thể đem một viên ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc mang về liên minh chúng ta, đem đến nơi này, hẳn đều là anh hùng của nhân loại.”

Dạ Vị Ương vì vật bán đấu giá số một này lần nữa chăm lửa.

Sự thật thì, cho dù là đại phòng đấu giá Thánh Minh, cũng không phải mỗi lần hội đấu giá khách quý đều có cực phẩm xuất hiện. Sự trân quý của viên ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc là không thể nghi ngờ. Dựa theo phòng đấu giá định giá, tuyệt đối trên một vạn kim tệ. Đối với những người thật sự cần nó, thì nó chính là báu vật vô giá. Vốn họ còn định đem nó làm áp trực lên đài, nhưng vì Lâm Hâm yêu cầu, không thể không làm cái thứ nhất tiên hành đấu giá.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

355. Chương 122: Hội Đấu Giá Khách Quý (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Dạ Vị Ương chỉ là mới được đến tin tức, lại có thể đem bán đấu giá nâng cao triều như vậy, mặc kệ là ứng biến hay tri thức đều không thể chê, thân làm chủ tịch người đấu giá đại phòng đấu giá Thánh Minh.

Cùng với một tiếng “Bắt đầu đấu giá!” Dường như mở màn trận ác chiến. Hơn nữa tham dự đấu giá hầu như đều là gian quý khách hàng đầu. Dù sao số lượng đến ngàn vạn kim tệ đã không phải người bình thường có thể tham dự. Cho dù người có nhiều kim tệ như vậy cũng chưa chắc dám xài!

Long Hạo Thần sắc mặt hiện ra kỳ quái. Nếu không có Dạ Vị Ương giới thiệu, kỳ thật hẳn không biết ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc có nhiều chỗ tốt như vậy. Xem ra còn dư bốn viên không thể bán. Nếu không trước dùng ngâm cho mọi người tăng ngoại linh lực rồi tính tiếp. Không nghĩ tới, đánh bại đánh bại lại có lợi ích tốt như thế.

Nghĩ đến đây, hần nhện không được nhớ tới thời gian ban đầu cùng phu thân tu luyện. Chẳng phải mỗi ngày phu thân đều khiến mình ngâm mình trong thảo dược sao?

“Lâm Hâm, lát nữa nghĩ cách mua hoặc tìm một ít ghi chép cách phối dược với ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc.”

“Không thành vấn đề. Ta cũng đang kiểm, chắc là không ra mấy ngày sẽ có kết quả.” Phương diện linh lô thì Lâm Hâm không bằng Long Hạo Thần, nhưng về phương diện bảo bối, y hiểu rõ hơn Long Hạo Thần nhiều.

Giá cả bán ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc vẫn đang tăng lên. Nhưng vượt qua một ngàn năm trăm kim tệ rồi thì biên độ yếu ớt, luôn dừng ở mức mười vạn kim tệ. Hiển nhiên, tuy những tên nhà giàu tham dự đấu giá đều rất hy vọng được đến vật báu nên, nhưng cũng rõ ràng giá trị chân chính của nó, không chịu ra giá quá cao.

Nhưng vấn đề là, người hy vọng được đến khối ma tinh quá nhiều. Hầu như tất cả người có tư cách tham dự đấu giá đều đang ra giá. Bởi vậy cho dù là mười vạn, trên mười vạn, giá cả cũng rất nhanh đột phá tới một ngàn tám trăm vạn kim tệ. Con số này kỳ thật đã vượt qua giá trị thực tế của ma tinh Nghịch Thiên Ma Long. Đương nhiên, nếu tính tới sự hiếm hoi thì cái giá này còn tạm được.

“Hai ngàn vạn.” Ngay lúc đó, thanh âm hùng hồn trước tiên ra giá hầu như là rống ra cái giá này.

Bỗng chốc toàn trường biến tĩnh lặng.

Dạ Vị Ương mắt sáng ngời.

“Tốt, quý khách số ba ra giá hai ngàn vạn kim tệ. Đến cái giá này, Vị Ương đã không thể bình luận có đáng giá hay không. Nhưng ta tin tưởng, bất cứ thứ gì, chỉ cần yêu thích, như vậy nó chính là vô giá. Nếu không có quý khách khác trả giá thêm, vật báu này thuộc về quý khách số ba.”

Kỳ lạ là lần này cô không có kích động cảm xúc khách đấu giá, mà là trước tiên nói.

“Hai ngàn vạn lần một.”

Đây chính là chỗ thông minh của Dạ Vị Ương. Nơi này là phòng đấu giá lớn nhất của liên minh thánh điện, nếu hoàn toàn chỉ xem lợi ích thì sao có thể giữ được tổng giá trị đấu giá khổng lồ chứ? Khách quý phải được tiến hành bảo vệ nhất định, đặc biệt là những người có thể ngồi trong gian đặc biệt. Mất thấy giá cả đã đủ rồi, cô không kéo dài thời gian nữa.

“Hai ngàn vạn lần hai.”

“Hai ngàn vạn lần ba, thành giao.”

Khoảnh khắc gõ búa, cũng nghĩa là ma tinh Nghịch Thiên Ma Long lấy đấu giá cao tới hai ngàn vạn bán ra.

Giá cả này đã vượt qua Long Hạo Thần mong muốn, nhưng Lâm Hâm thì lại lắc đầu.

Hàn Vũ nghi hoặc nói.

“Có được ca, giá này anh còn chưa hài lòng?”

Lâm Hâm thở dài một tiếng, nói.

“Thời gian quá gấp, nếu có thể chờ thêm một vòng mới quyết định bán đấu giá khối ma tinh này, ta vận tác một phen, tuyên truyền một vòng, sau đó làm vật áp trực, rất có khả năng sẽ lại tăng giá cao hơn nữa.”

Vương Nguyên Nguyên nói.

“Cũng tạm được rồi, tham thì thâm.”

Tư Mã Tiên không mở miệng, chỉ là ánh mắt tha thiết nhìn Phong Linh Nhi đứng trên đài, mãi đến khi cô đẩy xe đi xuống đài, biến mất không thấy.

Trải qua trận cao triều này, đấu giá hội tiếp tục, nguyên bản vật phẩm bán ra đầu tiên lại bị đẩy lên đài đấu giá.

“Linh Vận Tuyệt Liên. Thượng phẩm thảo dược. Năm trăm năm. Khởi giá hai mươi vạn kim tệ.” Có lẽ bởi vì trận đấu giá trước hao quá nhiều tinh lực, thanh âm Dạ Vị Ương có mấy phần lười biếng, cũng đơn giản rất nhiều.

“Hai mươi vạn kim tệ.” Lâm Hâm chẳng chút do dự nâng lên thẻ bài trong tay.

Phương diện dược vật cần mua cái gì đều do chính y quyết định, coi như là Long Hạo Thần cũng tuyệt đối không nhúng tay. Huống chi hiện tại Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu coi như nhà giàu mới nổi. Lâm Hâm càng là không cần ngưng tay.

Cuối cùng, Linh Vận Tuyệt Liên lấy giá thấp ba mươi lăm vạn kim tệ bị Lâm Hâm mua vào. Có lẽ bởi vì phía trước long tinh đem đến cao triều quá mãnh liệt, cho nên tiếp theo vài vật đấu giá bán ra giá cả không cao lắm.

Lâm Hâm liên tiếp ra tay, liên tục mua ba gốc thảo dược và một ma tinh ma thú cấp tám.

“Tiếp theo, chúng ta mời vật phẩm số bảy. Vật phẩm này cũng là bảo bối khó gặp, nó không chỉ trân quý, càng là vô cùng hiếm hoi. Trong thiên nhiên tinh thạch có linh lực, giá trị của nó tuyệt đối là số một. Dù chỉ mua một khối đem về nhà cất giấu, đều sẽ tăng lên giá trị không gian. Vật phẩm thứ bảy của chúng ta, chính là tinh thạch cực phẩm không gian hệ, Vô Ngân Thủy Tinh.”

Nghe tới bốn chữ Vô Ngân Thủy Tinh, Vương Nguyên Nguyên mạnh ngời thẳng dậy, ánh mắt tha thiết liếc Lâm Hâm một cái. Lâm Hâm gật đầu với cô, ý bảo hiểu rõ.

Xe đẩy nâng lên, vải đỏ giở ra. Thoáng chốc, nguyên bản phòng đấu giá tối đen bỗng sáng ngời. không ngờ là khoáng thạch lớn cỡ đầu người. Đúng vậy, là khoáng thạch mà không phải tinh thạch. Khối Vô Ngân Thủy Tinh này còn chưa trải qua mài giũa, vẫn là một khối khoáng thạch nguyên thủy nhất. Bên trên còn kèm rất nhiều tạp chất, nhưng nó trắng ở chỗ to! Nhu hòa quang mang bạc cho người cảm giác thần bí. Quang mang bạc lấp lánh, rực rỡ lóa mắt. Dường như toàn bộ không gian đại sảnh bán đấu giá đều bởi vì nó xuất hiện mà nhẹ nhõm vạn vạn.

“Vô Ngân Thủy Tinh bị gọi là trạng thái cố định không gian linh lực. Có thể thấy linh lực ẩn bên trong tinh thuần. Càng đáng quý là, bản thân Vô Ngân Thủy Tinh có thể hấp thu lực lượng không gian bù đắp năng lượng tiêu hao. Cũng chính là nói, nó có thể liên tục sử dụng. Chỉ cần trong quá trình sử dụng cẩn thận quý trọng chút, nó sẽ có thể theo cường giả thuộc tính không gian một đời. Khoáng thạch Vô Ngân Thủy Tinh lớn như vậy càng là hiếm thấy. Sở dĩ chúng ta không tinh luyện nó thành thủy tinh, chính là vì sợ phá hư chính thể. Nếu quý khách nào có may mắn được đến nó, hoàn toàn có thể dựa theo nhu cầu mài tạc nó.”

“Bởi vì khối khoáng thạch Vô Ngân Thủy Tinh cực hiếm thấy, bởi vậy giá khởi điểm là hai trăm vạn kim tệ.”

Giá khởi điểm đúng là không thấp. Bởi vì ai cũng không biết khối Vô Ngân Thủy Tinh này có hay không phá hư kết cấu, nếu là có sẽ ảnh hưởng lớn đến giá trị của nó. Nhưng thứ càng quý hiếm thì giá trị càng cao. Không thể bảo phòng đấu giá định ra giá bất hợp lý.

Nhưng mà vừa ra khỏi giá, toàn trường tĩnh lặng.

Vô Ngân Thủy Tinh đích thực là thứ tốt, nhưng chức nghiệp giả có linh lực không gian hệ cũng hiếm thấy. Cho dù có, lấy Vô Ngân Thủy Tinh chế tác khảm trên pháp trượng hay trang bị, tối đa chỉ tăng trang bị đó lên cấp Huy Hoàng. Đương nhiên, đó là nói khối Vô Ngân Thủy Tinh nhỏ. Nhưng coi như toàn bộ tách ra khoáng thạch này, đều khảm trên bộ trang bị, thì chỉ tới trang bị cấp truyền kỳ mà thôi. Tối đa tăng ở linh lực không gian hệ lưu trữ đủ nhiều, thời gian tăng phúc kéo dài, càng thêm dùng lâu.

Bởi vậy, giá hai trăm vạn kim tệ, người muốn được nó không nhiều như vậy.

Dạ Vị Ương trong lòng cũng thầm bực mình. Đã nói định giá như vậy là cao, nếu định giá một trăm vạn, sao đến nổi lạnh tràn? Xem ra phải cất lại rồi!

“Có vị quý khách nào ra giá không? Vô Ngân Thủy Tinh chính là rất hiếm thấy nha.”

Vương Nguyên Nguyên lúc này túm lấy cánh tay Lâm Hâm, suýt nữa lung lay muốn gãy tay y.

“Mau ra giá, mau ra giá!”

“Đợi, đợi lát nữa.” Mặc kệ Vương Nguyên Nguyên cuống quýt thế nào, lúc này Lâm Hâm vô cùng trầm ổn, ánh mắt lóe tia sáng thông minh, không chút vội vàng mở miệng.

Dạ Vị Ương liên tục hỏi vài lần, như cũ lạnh trảng. Trong lòng thầm than một tiếng, xem ra, hôm nay không có người thật sự cần thứ này.

Nhưng mặt ngoài cô lại khẽ cười.

“Nếu không có quý khách nào hứng thú bảo bối này, ta chỉ có thể tiếc nuối cất nó lại. Nhưng ta tin tưởng rồi sẽ có người biết hàng. Ai...”

Cuối cùng một tiếng thở dài, cho người cảm giác muốn ôm vào lòng thương yêu.

Ngay lúc này, Lâm Hâm rút cuộc động. Y bật dậy hô to một tiếng.

“Vị Vị Ương tiểu thư, ta ra hai trăm vạn kim tệ. Sao có thể để vật đầu giá Vị Ương tiểu thư chủ trì cất lại được?”

Dạ Vị Ương mắt sáng người, nhóm người cạnh đài thì có người lén cười.

Loại tình huống này gần như là mỗi lần hội đấu giá khách quý đầu xuất hiện. Mị hoặc cường đại của Dạ Vị Ương không phải bài trí, đặc biệt là người mới tham dự hội đấu giá khách quý, càng là có lực dụ hoặc cực mạnh. Đây không, lại có người mắc mưu.

“Tốt, khách quý số ba mươi sáu ra giá hai trăm vạn kim tệ. Cảm tạ ngài ưu ái Vị Ương.” Nói xong Dạ Vị Ương rất hợp thời hướng Lâm Hâm khom người chào.

“Còn có vị quý khách nào ra giá càng cao hơn?”

“Hai trăm vạn kim tệ, một lần, hai lần, thành giao.”

Cuối cùng, Lâm Hâm lấy giá hai trăm vạn kim tệ, đem khối Vô Ngân Thủy Tinh to lớn thành công cất vào túi.

Lúc này Vương Nguyên Nguyên mới thở ra. Chẳng qua ánh mắt cô nhìn Lâm Hâm như cũ hung dữ, thấp giọng nói.

“Có được ca, là anh cố ý chọc giận ta đúng không?”

Lâm Hâm liếc cô một cái.

“Không hiểu thì im lặng đi. Gia có tiền, nhưng không phải tên ngốc. Vừa lên liền kêu giá, không đưa tới người cạnh tranh mới là quái. Đây kêu chiến thuật, cô có hiểu hay không?”

“Nguyên Nguyên, Lâm Hâm làm đúng lắm.” Long Hạo Thần nói nhỏ với Vương Nguyên Nguyên, sau đó giờ ngón cái hướng Lâm Hâm. Không thể không nói, ở phương diện kinh doanh, Lâm Hâm có thiên phú cực cao.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

356. Chương 123: Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Hội đấu giá tiến hành rất nhanh. Sau đó trong quá trình đấu giá, Lâm Hâm nhiều lần ra tay. Y chọn đều là một ít thảo dược hiếm thấy, cùng một số ma tinh, mp quyền trục đặc biệt thực dụng. Chẳng qua y ra kim tệ không nhiều, khắc sâu chân lý bán đấu giá, luôn có thể chiếm lợi ích.

Hội đấu giá khách quý này tổng cộng có ba mươi sáu vật đầu giá, thêm vào ma tinh Nghịch Thiên Ma Long, biến thành ba mươi bảy thứ. Tùy theo thời gian trôi qua, rất nhanh tiến vào vật đầu giá cuối cùng.

“Sắp sửa bán đấu giá, là vật phẩm cuối cùng của hội đấu giá khách quý hôm nay, cũng là báu vật áp trục của chúng ta. Xin mời Phong Linh Nhi tiểu thư.”

Tựa như khi bán đấu giá ma tinh Nghịch Thiên Ma Long, một chùm sáng vàng từ trên trời giáng xuống, mặc váy trắng Phong Linh Nhi lại lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người. Nhưng lần này cô không đẩy xe ra mắt nữa, mà là hai tay nâng một cái hộp dài. Trên hộp phủ vải đỏ, chạm rãnh đi lên dài đấu giá.

Tuy rằng có vải nhưng đỡ phủ lên, nhưng cũng có thể thấy kích cỡ lớn nhỏ của cái hộp. Hộp dài khoảng bốn đến năm thước, độ rộng một thước, thoát nhìn khá là lớn. Phong Linh Nhi tuy vóc dáng cao ráo nhưng mảnh khảnh ôm nó đi ra, cho người cảm giác yêu thương.

“Nó, là một thanh kiếm từng nhiễm qua vô số máu tươi của ma tộc, từng để lại truyền kỳ trong đoạn thữ thi. Quang minh thần thánh từng vì nó mà lấp lánh. Kiêu ngạo như nó lựa chọn sau khi chủ nhân chết tự phong ấn.”

Dạ Vị Ương thanh âm tràn ngập tang thương lan khắp đại sảnh. Trên mặt cô rõ ràng lộ ra một tia bi ai. Nhìn không ra dấu vết cổ ý, dường như cảm xúc hoàn toàn phát ra từ nội tâm của cô.

“Đây là một thanh thần kiếm vinh diệu, tràn ngập huy hoàng và truyền kỳ. Khi thanh kiếm này rơi vào tay ai trong đây, có một yêu cầu quan trọng. Đó chính là khách đấu giá phải giải trừ được phong ấn của nó, và thanh toán hai ngàn vạn kim tệ. Nếu không, mặc kệ ra giá nhiều ít đều không thể lấy được nó.

Dạ Vị Ương yêu kiều cười nói.

“Nói đến đây, chắc là mọi người đoán được vật áp trục hôm nay là cái gì. Nó không phải lần đầu tiên xuất hiện tại đây, nhưng mỗi lần bởi vì điều kiện phụ mà bị trả về. Làm một người đấu giá, cũng là người sùng bái thần kiếm này, ta thật rất hy vọng, hôm nay có thể vì nó tìm được người hữu duyên. Nếu thật có vị quý khách nào giải được phong ấn của nó, như vậy, phòng đấu giá nguyện ý gánh vác toàn bộ phí dụng một phần ba, làm kính ý với thần kiếm.”

“Ừa.” Lâm Hâm kinh ngạc khẽ kêu. “Giá cố định bán đấu giá?”

Long Hạo Thần nói.

“Cái gì là giá cố định bán đấu giá?”

Lâm Hâm nói.

“Đó là một hình thức bán đấu giá cực hiếm thấy. Giá cả vật phẩm là cố định, chính là nói, ai ra giá này đều có thể mua được. Nhưng vấn đề là, loại bán đấu giá này luôn kèm điều kiện khác, chỉ có khách đấu giá làm được điều kiện phụ, mới có tư cách lấy được vật phẩm. Mà vật có thể bị đại phòng đấu giá Thánh Minh tiếp thu làm giá cố định, thì chắc là rất nổi bật. Kiếm này theo ta thấy thì chắc cũng là đỉnh cấp truyền kỳ, thậm chí có khả năng là...”

Trong lúc họ nói chuyện, trên đài, Dạ Vị Ương đã giở lên tấm màn đỏ, lộ ra một hộp gỗ cổ xưa.

Hộp gỗ màu nâu đỏ, bên trên không có quá nhiều văn lộ hoa lệ, chỉ có đồng chất bao lấy, khí thế tang thương, cổ xưa vô hình khuếch tán, hiển hiện niên đại của nó vô cùng xa xưa.

Trong đại sảnh bán đấu giá lúc này yên tĩnh, dường như rất nhiều khách quý đều nhận biết vật đấu giá này, không khí hiện ra một ít trầm trọng.

“Vị Ương, cháu của ta, nếu con để ta mua cái này đi, tuy ta không thể giải trừ phong ấn của nó, nhưng sau khi mua về, ta nhất định sẽ cố hết sức để thần kiếm này lại gặp quang minh. Sao hả?” Mở miệng chính là khách đấu giá ở gian số ba.

Dạ Vị Ương ánh mắt buồn bã lắc đầu.

“Xin lỗi, con hiểu tâm ý của ngài, nhưng con nhất định phải thấy nó nở rộ quang minh tại đây. Đó là tâm nguyện của ông nội con. Vị Ương cũng không giấu giếm nữa, thanh kiếm này, người gửi bán chính là bản thân ta. Thanh thần kiếm là của ông nội của ông nội ta, cũng chính là vũ khí ông tổ ta từng sử dụng. Khi ông nội hấp hối, tâm nguyện lớn nhất là có thể mở phong ấn thần kiếm này, để quang minh của nó lại lấp lánh giữa nhân gian. Tốt nhất là có thể nhiễm máu ma tộc, mới không phụ uy lực thần kiếm. Vị quý khách

nào có năng lực này, có thể đến thử một lần. Với điều kiện phải là chức nghiệp giả thuộc tính quang minh. Chỉ cần có thể giải phong ấn, cho dù là trả góp, ta đều sẽ nhận.”

Nói xong Dạ Vị Ương xoay người, chậm rãi mở hộp gỗ ra.

Âm trầm, tức mục, bi thương, tĩnh mịch. Khi thanh trọng kiếm đặt trong hộp xuất hiện trước mắt mọi người, Long Hạo Thần lại cảm thụ đến bốn loại cảm xúc xuất hiện.

Đó là một trọng kiếm toàn thân đen như mực, hình thức cổ xưa, trang nhã. Kiếm dài bốn thước hai tấc, trong đó chuôi kiếm dài một thước hai tấc, mũi kiếm dài ba thước. Độ rộng khoảng bốn ngón tay.

Chuôi kiếm và thân kiếm là một thể, giống như là dùng sắt thép đặc thù điêu khắc thành. Kỳ lạ nhất là, mũi kiếm không dày. Bên trên ẩn vân văn ám rậm rạp. Mũi kiếm không sắc bén nhưng lại có hai viên ngọc đen.

Không có khí thế mạnh mẽ nào tản ra, chỉ có tang thương xa xưa. Nhưng ai đều có thể cảm giác được phần âm trầm, tức mục. Thanh trọng kiếm này là có nội tình.

Không ai lên đài, nhưng mọi người đều giữ trầm mặc biểu đạt tôn trọng thần kiếm. Toàn trường không khí tĩnh mặc càng biến trầm trọng thêm.

Nên thử thì đã có người làm rồi. Từng có một kỵ sĩ cấp chín đã vì thanh trọng kiếm mà tới đây, muốn quang minh của nó lại hiện ra. Nhưng vị kỵ sĩ cấp chín đó thất bại.

Ngay cả kỵ sĩ cấp chín đều không thể khiến thần kiếm tái hiện quang minh, còn ai muốn lên đài xấu mặt chứ?

Dạ Vị Ương đáy mắt buồn bã càng thêm nồng, thở dài một tiếng thê lương, chậm rãi đẩy lại nắp hộp.

“Vô cùng xin lỗi, khiến mọi người bởi vì Vị Ương mà thấy thương cảm. Nhưng ta tin tưởng, một ngày nào đó nó sẽ tìm thấy chủ nhân mới. Hội đấu giá đến đây kết thúc, Vị Ương lần nữa hướng các vị quý khách cảm...”

“Đợi chút.” Ngay lúc này, một thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên. Một người từ vị trí hàng đầu chậm rãi đứng lên.

“Vị Ương tiểu thư, ta có thể hỏi tên thần kiếm không?” Thanh âm trong trẻo chậm rãi nói.

Dạ Vị Ương lắc đầu.

“Xin lỗi quý khách này, ông nội ta từng nói, trừ phi thần kiếm lại hiện quang minh, nếu không, không thể nhắc tới tên nó.” Cô nghe ra thanh âm này rất tuổi trẻ, nghĩ rằng đối phương chỉ là tò mò về thần kiếm mà thôi.

Phong Linh Nhi đã xoay người, chuẩn bị ôm thanh trọng kiếm thần bí xuống đài. Người tham gia đấu giá cũng lần lượt đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Duy nhất không động, là các thành viên Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu. Bởi vì người đứng dậy hỏi chuyện, chính là đoàn trưởng của họ, Long Hạo Thần.

“Ta muốn thử một lần.” Thanh âm trong trẻo của Long Hạo Thần lại lần nữa vang vọng trong đại sảnh đấu giá.

Toàn trường trầm mặc một giây, ngay sau đó thanh âm âm ỉ vang lên, Long Hạo Thần trở thành đối tượng mọi người chăm chú nhìn.

Câu nói nhiều nhất chính là: không biết trời cao đất dày.

Dạ Vị Ương khuôn mặt lộ tia kinh ngạc, hơi sững sờ nhìn thanh niên đeo mặt nạ. Chẳng qua thói quen nghề nghiệp, cô rất nhanh che giấu cảm xúc của mình, miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Nếu đã vậy, mời quý khách lên đây. Nhưng có thể trước chứng minh thuộc tính của ngài không?”

“Có thể.” Long Hạo Thần bình thản nói. “Nhắm mắt.”

Hai từ sau là hắn nói với đồng bạn của mình. Ngay sau đó, luồng sáng rực rỡ bỗng nổ rộ sau lưng Long Hạo Thần. Trong chớp mắt đó, toàn bộ đại sảnh đấu giá đều bị chiếu rọi từng cái góc. Tiếng kinh hô suýt bật nóc đại sảnh đấu giá.

Quang mang trong chớp mắt đó thật là quá chói sáng. Nồng đậm hơi thở quang minh quét sạch tối tăm trong đại sảnh. Nhưng bởi vì quang mang quá mạnh, cho nên người ngồi phía sau trong chớp mắt gần như bị mù.

May mắn quang mang chỉ vụt qua, hầu như không ai nhìn thấy quang mang vàng phát ra như thế nào.

Dạ Vị Ương và Phong Linh Nhi cũng không thấy rõ ràng. Khoảnh khắc quang mang nổ rộ, bọn họ bản năng khép lại đôi mắt. Chỉ có thành viên Liệp ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu cảm nhận được Long Hạo Thần phóng ra linh cánh.

Cho dù dưới ánh mặt trời chiếu rọi, bốn cánh của Long Hạo Thần đều có thể tản ra ánh vàng chói mắt, chỗ nói chỉ là nơi tối tăm. Đây cũng là vì sao Long Hạo Thần để các bạn nhắm mắt lại. Đồng thời quang mang phóng ra, khiến những người chất vấn đều ngậm miệng.

Dạ Vị Ương tràn ngập vui mừng, đáy mắt cực kỳ rung động.

Thuộc tính của cô cũng là quang minh. Chính bởi vì vậy, cô mới càng hiểu rõ quang minh. Ở vừa rồi, cô rõ ràng cảm thụ được sự cường liệt quang minh tỏa ra.

Mặc dù cô không biết Long Hạo Thần làm thế nào phóng ra quang mang vàng rực rỡ kia. Theo cô thấy thì ít nhất Kỳ Sĩ Thánh Điện cấp bảy mới làm được! Hơn nữa phải dẫn động Thể Quang Diệu mới khiến linh lực quang thuộc tính ngưng tụ cao độ như vậy.

Nhưng trong khoảnh khắc này, hắn có thể phóng ra Thể Quang Diệu. Hơn nữa nghe tiếng của hắn chẳng qua chỉ là thanh niên mà thôi, lấy tuổi như vậy, chẳng lẽ hắn có được thực lực cấp bảy? không thể nào, trừ phi hắn biến đổi thanh âm của mình, mà bản thân thì tuổi đã lớn rồi.

Lúc này Long Hạo Thần bước chậm chậm lên đài đấu giá, nhóm khách đấu giá nguyên bản chuẩn bị rời đi đều dừng bước. Lúc này họ còn trong quá trình hồi phục tinh thần khi Long Hạo Thần phóng ra bốn cánh quang mang.

Bước chậm chậm lên đài đấu giá, ánh mắt Long Hạo Thần tùy theo biến ngưng tụ, nhìn hộp gỗ khép kín, hỏi.

“Ta có thể bắt đầu được chưa?”

Dạ Vị Ương bản năng hỏi.

“Ta có thể hỏi tuổi ngài không?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

357. Chương 123: Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Long Hạo Thần không hề do dự kiên quyết từ chối nói.

“Không được.”

Dạ Vị Ương ngẩn ra. Cô rất ít gặp phải người từ chối mình. Cô có thể trở thành chủ tịch người đấu giá của đại phòng đấu giá Thánh Minh không phải do may mắn. Bản thân cô là chức nghiệp giả có hai thuộc tính quang minh và tinh thần. Phương diện thiên phú, cô tự hỏi cho dù mình trở thành Liệp Ma giả đều không thành vấn đề. Đối với sức hút của mình thì cô càng tự tin hơn.

“Xin lỗi, ngài có thể bắt đầu.” Dạ Vị Ương nhỏ giọng nói, cùng lúc lùi ra sau một bước.

Long Hạo Thần từ từ mở ra hộp gỗ, ánh mắt cũng tùy theo nhìn hướng thanh trọng kiếm, hai tay cùng lúc rút vào hộp.

Nhìn động tác của hắn, Dạ Vị Ương đứng một bên hiển nhiên thả lỏng vài phần. Long Hạo Thần làm động tác nhìn thì đơn giản, nhưng là loại tôn trọng, tôn trọng vũ khí. Chỉ có thần kiếm mới được đến sự tôn trọng.

Tay trái của hắn bốn ngón ở lưỡi kiếm, ngón cái thì chạm viên ngọc kia. Nếu là trọng kiếm bình thường, hắn làm động tác này sẽ là nắm bắt toàn bộ mũi nhọn, khiến không lộ ra sắc bén. Tay phải thì ở vị trí khắc phong chứ không phải chuôi kiếm.

Chi tiết này nhìn thì đơn giản, nhưng chuyên thuộc về kỹ sư. Bởi vì chỉ có kỹ sư chân chính mới biết tôn trọng thần kiếm. Bởi vậy, khi Dạ Vị Ương nhìn động tác của Long Hạo Thần, trong lòng cô có vài phần mong chờ.

Có lẽ, người thầy thật có thể khiến thanh kiếm lại tỏa sáng? Nếu vậy thì...

Nghĩ tới đây, Dạ Vị Ương thầm nhớ lại lời ông nội từng nói.

Người đạt được thần kiếm chưa chắc là cường giả đỉnh cấp, càng có lẽ là người hữu duyên thuộc về thần kiếm. Chẳng lẽ, hắn chính là người hữu duyên đó? Không biết vì sao, tim Dạ Vị Ương đập nhanh, bởi vì cô có cảm giác khả năng đó rất lớn.

Phong Linh Nhi ôm hộp gỗ, khi Long Hạo Thần hai tay thò vào trong thì giơ cao hộp gỗ lên một chút. Cô cũng rất tò mò, nhìn thanh niên trước mặt, dù là thanh âm hay dáng người thì hình như tuổi không lớn lắm.

Nhưng trong mắt cô chỉ là tò mò mà thôi. So sánh với bề ngoài bình tĩnh, trang nhã, thuần khiết như đóa hoa trắng của cô, kỳ thật cô có nội tâm nóng bỏng. Long Hạo Thần thân cao một mét tám, thoát nhìn hết sức bình thường, không gợi lên hứng thú của cô, cũng không phải loại hình cô thích.

Ngược lại Dạ Vị Ương nhìn qua quyến rũ động lòng người, có phong thái trưởng thành, bên trong lại là cô gái rất cổ hủ.

Đây chính là cái gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đối với sự quan sát của Dạ Vị Ương và Phong Linh Nhi, Long Hạo Thần giống như không cảm giác được. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào thần kiếm.

Khoảnh khắc hộp gỗ mở ra, Long Hạo Thần cảm thụ được hơi thở nó tỏa ra, tinh thần hắn đã hoàn toàn bị thanh kiếm này hấp dẫn. Hắn cảm thụ mạnh hơn người khác nhiều, thậm chí cảm giác được rất nhiều biến hóa trong thần kiếm.

Thần kiếm này không chỉ đơn giản bị phong ấn, từ ý nghĩa nào đó, thì nó đã chết.

Một vũ khí sao chết được? Khi một thần binh chân chính mất đi linh hồn, nó sẽ chết.

Long Hạo Thần hoàn toàn có thể khẳng định, thần kiếm trước mặt từng có kiếm linh thuộc về nó.

Kiếm linh là một loại khí linh. Có được khí linh nghĩa là thế nào? Nghĩa là trang bị vũ khí này ít nhất cũng tới cấp sử thi.

Chính là nói, thanh thần kiếm trước mặt Long Hạo Thần, thật lâu trước đây từng là trang bị cấp sử thi!

Mà lúc này, nó đã mất đi linh hồn. Nhưng cũng chính vì vậy, Long Hạo Thần mới càng thêm tôn kính nó.

Hắn có thể phỏng đoán được, năm đó khi chủ nhân thần kiếm qua đời, đến thanh kiếm phong ấn, nó rút bỏ thân thể mình, trên thế gian để lại khối thể xác này, mà kiếm linh thì đi theo chủ nhân mình rời khỏi.

Có thể khiến kiếm linh chết theo, có thể tưởng tượng ra năm đó chủ nhân của nó bộ dạng như thế nào. Một người như vậy, một kiếm linh như thế, sao không khiến người tôn trọng?

Tâm tình Long Hạo Thần tuyệt không bình tĩnh. Động tác của hắn rất chậm, sợ khinh nhờn thần kiếm. Hắn đi ra, không phải vì muốn được đến thần kiếm, mà hy vọng có thể trợ giúp nó giải trừ phong ấn. Tựa như Dạ Vị Ương đã nói, thần kiếm không nên phủ bụi, nó hẳn là lại tỏa quang mang!

Thanh trọng kiếm đen này ở trong hai tay Long Hạo Thần chậm rãi rời khỏi hộp gỗ. Ánh mắt Long Hạo Thần luôn nhìn chăm chú thần kiếm. Hắn không rót linh lực vào đó, chỉ là yên tĩnh nhìn. Ánh mắt hắn thật nhu hòa, cũng thực bi thương. Cho dù có mặt nạ ngăn cản, Dạ Vị Ương đứng bên cạnh cũng có thể cảm nhận được cảm xúc từ người Long Hạo Thần phát ra. Mặt nạ không thể che lấp đôi mắt vàng trong suốt của hắn.

Nhìn ánh mắt hắn, Dạ Vị Ương thậm chí có cảm giác cảm xúc của hắn đang hòa hợp với thể lương tản ra từ thần kiếm.

Dạ Vị Ương tim đập nhanh. Trước khi Long Hạo Thần xuất hiện, những người thấy thần kiếm gần như đều là vôi vàng rót linh lực vào trong, muốn chinh phục nó, hoặc là cưỡng bức nó mở ra phong ấn. Nhưng bọn họ đều thất bại. mà lúc này, Long Hạo Thần không làm như vậy, hắn tựa như đang cùng thần kiếm giao lưu,

Phong Linh Nhi thu hộp gỗ đứng một bên, trong mắt tò mò biến càng thêm nồng đậm, liếc Dạ Vị Ương, chỉ thấy cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt, mắt không chớp một cái.

Thời gian như ngừng lại. Đám khách đấu giá đã hồi phục thị giác cũng lần lượt ngồi trở lại, yên tĩnh nhìn Long Hạo Thần. Bọn họ đều rất tò mò, người này có thể giải trừ phong ấn thần kiếm hay không. Mới rồi quang thuộc tính phóng ra thật dọa sợ không ít người. Mà người càng hiểu quang thuộc tính, đối với bộc phát chớp mắt đó thì thêm kinh hãi.

“Nhã Đình!” Long Hạo Thần khẽ quát một tiếng.

Hình ảnh khiến mọi người rung động xuất hiện. Quang mang chợt lóe, một bóng dáng vàng xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần. Mặc dù sau lưng Nhã Đình đã khép lại sáu cánh, nhưng cô đột nhiên xuất hiện, còn có toàn thân tản ra nồng đậm quang mang vàng và mỹ lệ, đều khiến mọi người chấn động. cho dù là Dạ Vị Ương và Phong Linh Nhi, đều biến sắc mặt bởi vì quang nguyên tố nhu hòa mà tinh thuần trên người cô.

Long Hạo Thần trân trọng đưa thanh kiếm tới trước mặt Nhã Đình.

Nhã Đình có thể cảm thụ được tâm ý của hắn, vôi vàng nâng tay nhận lấy, tựa như làm tiếp động tác của Long Hạo Thần.

“Đây, đây là...” Dạ Vị Ương đột nhiên bịt miệng, lấy tâm trí kiên định như cô cũng kiềm không được chấn động tâm hồn.

Nhã Đình đối diện Long Hạo Thần, cũng chính là đối diện mọi người dưới đài. Bởi vậy có thể thấy lưng cô chỉ có hai người Dạ Vị Ương và Phong Linh Nhi. Bọn họ thấy rõ, sáu cánh khép sau lưng Nhã Đình, càng có thể trực tiếp cảm thụ được tinh thuần quang nguyên tố từ người cô.

Chẳng lẽ đây là Quang nguyên tố tinh linh? Dạ Vị Ương rung động không cách nào bình tĩnh lại. Tri thức của cô cực rộng lớn, cũng rất hiểu biết về Quang nguyên tố tinh linh. Nhưng trong nhận thức của cô, chưa bao giờ nghe nói qua Quang nguyên tố tinh linh có thể tiến hóa đến giống hệt người thật!

Nhã Đình nhận lấy trọng kiếm. Khoảnh khắc trọng kiếm rơi vào tay cô, không ngờ thần kiếm phát ra tiếng kêu *vù vù* nho nhỏ. Thanh âm không lớn, tựa như rỗng ngậm, quanh quẩn trong đại sảnh đấu giá.

Nhã Đình cũng ngẩn ra. Bởi vì cô rõ ràng cảm giác được, khi nắm lấy trọng kiếm này, cô cảm nhận sự thân thiết. Trọng kiếm thậm chí có chút ỷ lại cô.

Long Hạo Thần lui lại một bước, tay phải nắm lại đặt ở lồng ngực, hướng trọng kiếm trong tay Nhã Đình hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn nhất.

“Thần kiếm không nên phủ tro bụi, ta có thể cảm thụ được nỗi bi thương và thống khổ của ngươi. Nhưng quá khứ đã qua đi. Nếu chủ nhân ngươi còn sống, như vậy ngươi ấy cũng sẽ không muốn thấy kiếm linh ngươi theo hắn mà đi, hào quang của ngươi tiếp tục bị che giấu.”

“Ngày người có được linh tính, người nên ở trong tay kỳ sĩ, dùng sắc bén của người vượt mọi chông gai, xóa sạch tà ác, vì chính nghĩa mà chiến, vì bảo vệ tất cả người cần bảo vệ mà chiến.”

“Quang mang của người rồi sẽ lại giáng xuống nhân gian, sắc bén của người sẽ khiến kẻ địch sợ hãi. Trở về đi, thần kiếm đã mất, để quang mang của người lần nữa chiếu rọi mặt đất, để lực lượng quang minh quét sạch tất cả âm u. Có lẽ ta không xứng làm chủ nhân của người, nhưng ta nguyện ý thức tỉnh người, để người đi tìm chủ nhân thích hợp cho mình.”

Lời Long Hạo Thần sục sôi, tràn ngập chiến ý và kiêu ngạo. Thanh âm trong trẻo của hắn mang theo bi tráng. Phần huyết tinh nhân nhật, kiêu ngạo nồng đậm kia, đều hiện ra trong mấy lời đơn giản này.

Nhã Đình quỳ một gối xuống, nâng trọng kiếm lên trước mặt Long Hạo Thần. Lần này Long Hạo Thần không dùng hai tay nhận, mà vươn ra tay phải, mạnh mẽ nắm lấy trọng kiếm.

Khí chất rất khó hình dung xuất hiện trên người Long Hạo Thần. Đột nhiên giơ trọng kiếm trong tay cao quá đầu. Ngay sau đó, quang mang trắng chói mắt từ tay hắn bắn ra, bỗng chốc rót vào trong trọng kiếm.

Hơi thở quang minh so với lúc trước hắn tản ra càng tinh thuần nồng đậm, bỗng chốc như suối phun bộc phát. Phong Linh Nhi và Dạ Vị Ương gần trong gang tấc có thể trông thấy, dưới mặt nạ, vị trí trán Long Hạo Thần, có quang mang vàng đậm lấp lánh, mơ hồ có nhìn rõ, dường như là chín đạo quang văn.

Ong ong!

Trọng kiếm đen dưới quang mang trắng chói mắt phát ra tiếng kêu kịch liệt. Nhã Đình ở trước mặt Long Hạo Thần đột nhiên động. Sáu cánh sau lưng bỗng chốc mở ra, đồng thời thân thể mau chóng thu nhỏ, giấy lát đã biến thành chỉ cao hơn thước, bành bồng sau lưng Long Hạo Thần, trầm thấp chú ngữ khe khẽ ngâm xướng. Từng tầng sáng vàng rơi trên người Long Hạo Thần, khiến quang mang trắng chói mắt biến càng thêm mạnh mẽ.

“Nhân danh Quang Minh Nữ Thần, tiêu hủy đi, phong ấn.” Thanh âm cao vút của Long Hạo Thần lại lần nữa vang lên.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

358. Chương 123: Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Bỗng nhiên, trong tiếng gầm rú kịch liệt, nóc đại sảnh đấu giá bị đánh vỡ. Một đạo quang trụ vàng rực rỡ từ trên trời giáng xuống. Quang trụ này nhìn nhu hòa như vậy, ngay cả Long Hạo Thần phóng ra luồng sáng trắng cũng bởi vì nó xuất hiện mà không chói mắt nữa. Trong phạm vi chiếu sáng, thậm chí có một thiên sứ lớn cỡ Nhã Đình, nhưng rất hư ảo, xoay tròn quanh quang trụ.

Nhưng, quang mang nhu hòa này, mỗi người đều cảm thụ đến uy nghiêm không thể xâm phạm.

Quang Minh Nữ Thần, hắn nói là Quang Minh Nữ Thần? Thần lực?

Tiếng giòn vang nứt vỡ, một vết rạn xuất hiện ở chuôi kiếm Long Hạo Thần nắm lấy, vết nứt mau chóng lan tràn, trực chỉ hướng bảo thạch tròn ở mũi kiếm.

Bóc

Tất cả màu đen, trong chớp mắt biến thành tro tàn. Chỗ mũi kiếm, quả nhiên viên ngọc nổ rộ ra vụn ánh hào quang, tham lam, thậm chí là điên cuồng hấp thu tất cả quang nguyên tố trong không khí.

Đúng vậy, nó thức tỉnh rồi. Sau trăm năm phong ấn, nó rốt cuộc từ ngủ say thức tỉnh. Quang trụ từ trên trời giáng xuống dần thu lại, nhưng giây phút này quang mang biến ngày càng mạnh.

Thân kiếm vốn đen đã biến thành trong suốt ánh vàng. Từng đạo ám vân văn lúc này tựa như là áng mây chân chính, mà thanh kiếm thì tựa như con rồng bay qua đám mây.

Viên ngọc ở mũi kiếm tựa như có sức sống, trên đỉnh đầu Long Hạo Thần nhìn xuống chúng sinh. Như cũ không có lưỡi kiếm, không có mũi nhọn. Nhưng thanh thần kiếm tự tỏa ra kiếm khí dài sáu mét. Kiếm khí lấp lờ, nó không có lưỡi kiếm lại giống như sắc bén vô cùng.

Quang mang từ từ thu lại, ít nhất thì quang mang Long Hạo Thần tự phóng ra đã thu lại.

Hắn có chút không nỡ buông tay nhìn thần kiếm hiện nguyên trạng, lòng tràn đầy yêu thích. Hắn có thể rõ ràng cảm thụ được, mặc kệ mình phóng linh lực quang thuộc tính mạnh cỡ nào, thanh trọng kiếm này đều có thể nhẹ nhàng thừa nhận. Đặc biệt là viên ngọc ở mũi kiếm, quang mang lấp lánh, ngay cả lúc trước hắn dùng thần lực của Quang Minh Nữ Thần đều yếu rất nhiều.

Truyền kỳ, cho dù đã mất đi kiếm linh, thần kiếm này như cũ ở cấp truyền kỳ. Có thể tưởng tượng ra, năm đó nó ở hình thái cường nhất thì mạnh cỡ nào.

“Vị Ương tiểu thư, hiện tại có thể cho ta biết tên kiếm rồi chứ?”

Dạ Vị Ương ngây ngẩn nhìn thần kiếm phát ra vàng sáng, Long Hạo Thần ra tiếng mà cô vẫn không hay biết, mãi đến khi Phong Linh Nhi nhắc nhở mới tỉnh lại.

“Đương nhiên có thể. Tên của nó gọi là: Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán. Ông tổ của ta, chính là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện hai trăm năm trước, có danh xưng Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương.”

Khi cô nói ra sáu chữ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, Dạ Vị Ương biết, bí mật lớn nhất đã không thể che giấu nữa. Bởi vì tiếng tăm của thần kiếm này thật sự quá lớn.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, có tiếng là thần khí không phải thần khí. Hai trăm năm trước, Kỵ Sĩ Thánh Điện có hai Thần Ẩn kỵ sĩ được Thần Ẩn vương tọa thừa nhận. Nhưng một trong Lục Đại Thánh Điện, cường giả cận chiến số một lại không phải là hai vị này. Bởi vì, Chiến Sĩ Thánh Điện còn có một người thực lực mạnh hơn họ. Người đó chính là Quang Minh Thần Kiếm, Dạ Vô Thương.

Dạ Vô Thương từ nhỏ đam mê dùng kiếm, bắt đầu từ ba tuổi, mỗi đêm ôm kiếm mà ngủ. Sáu tuổi bắt đầu học kiếm, năm chín tuổi, ông có kiếm linh, linh lực tăng trưởng bộc phát, không ngờ trực tiếp đạt được thực lực Chiến Sư cấp ba. Mười một tuổi, Đại Chiến Sư. Đến năm ông mười sáu tuổi, đã đột phá cấp sáu, trở thành Chiến Tông. Kỷ lục này đến nay trong Chiến Sĩ Thánh Điện không người phá vỡ.

Dạ Vô Thương hai mươi chín tuổi, lấy tư cách không đủ ba mươi đột phá đỉnh cấp, tiến vào cấp chín, trở thành Chiến Thần trẻ nhất lịch sử Chiến Sĩ Thánh Điện.

Năm Dạ Vô Thương bốn mươi bảy tuổi, Ma Thần Hoàng đích thân dẫn đại quân ma tộc tấn công Chiến Sĩ Thánh Điện ở đông nam biên cảnh. Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương tọa trấn đông nam quan tự mình ra tay, cùng ma tộc đại chiến một ngày một đêm, dựa vào lực lượng bản thân, trên chiến trường đông nam liên tục chém chết bảy đại ma thần của ma tộc.

Cho dù là cao ngạo như Ma Thần Hoàng cũng biến sắc, xưng Dạ Vô Thương là ngàn năm qua, cường giả số một liên minh thánh điện.

Cuối cùng, Ma Thần Hoàng chủ động rút lui, cho Dạ Vô Thương thời gian nghỉ ngơi ba ngày. Ba ngày sau, trước đông nam biên quan, Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương đại chiến Ma Thần Hoàng. Một trận chiến này, kéo dài một ngày một đêm. Cuối cùng, Dạ Vô Thương chết dưới thiết quyền của Ma Thần Hoàng.

Nhưng ông ra một kích cuối cùng cũng thương tổn đến Ma Thần Hoàng.

Trận chiến đó, kinh thiên động địa. Cuối cùng, Ma Thần Hoàng thắng lợi cúi đầu chào hướng Dạ Vô Thương tuy chết trận mà sừng sững không ngã, dẫn theo đại quân ma tộc lùi ra sau. Từ đây về sau, trăm năm Ma Thần Hoàng chưa từng xuất hiện chiến tranh với liên minh thánh điện.

Một đại kiếm thần, trở thành truyền kỳ sử thi.

Một chiến cuối cùng, Dạ Vô Thương vốn không cần khiêu chiến cùng Ma Thần Hoàng. Bởi vì viện quân của liên minh thánh điện đã tới, cường giả Lục Đại Thánh Điện tụ tập. Cho dù ma tộc toàn lực công thành cũng chưa chắc đánh rơi biên quan đông nam.

Nhưng Dạ Vô Thương khẳng khái xuất trận, một người đi khiêu chiến Ma Thần Hoàng. Lời của ông là: Nhân loại muốn chiến thắng ma tộc, trước hết phải chiến thắng chính mình. Ta nguyện nhìn thẳng Ma Thần Hoàng, vì nhân loại tôn nghiêm mà chiến.

Dạ Vô Thương mang đến huy hoàng cho Chiến Sĩ Thánh Điện, tựa như con trai Luân Hồi đem đến cho Thích Khách Thánh Điện. Cho đến ngày nay, đại sảnh tổng điện Chiến Sĩ Thánh Điện, còn đứng một bức tượng Quang Minh Kiếm Thần cao tới mười mét. Đỉnh đầu pho tượng treo một tấm biển, viết bốn chữ lớn: Ngàn năm nhất kiếm.

Thanh thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán này, chính là Dạ Vô Thương tự tay chế tạo ra.

Dạ Vô Thương dùng kiếm, chỉ duy nhất một.

Từ ba tuổi, ông ôm thanh kiếm đi vào giấc ngủ cho đến mười sáu tuổi đột phá cấp sáu dùng thanh kiếm kia, tổng cộng năm thanh. Ông đem năm thanh kiếm bỏ vào một lò, không ngừng lấy thể xác và tinh thần rèn luyện, tinh thần dung nhập. Khiến uống máu ma tộc, thu tinh hoa thiên địa nhật nguyệt. Hóa thành sắc bén sắt thép, qua ba mươi năm, thành thanh kiếm này.

Ngày kiếm thành, thần tích của Quang Minh Nữ Thần giáng xuống, nảy ra viên ngọc trên mũi kiếm. Cuối cùng, đặt tên là: Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương chính là dựa vào kiếm này, liên tục chém chết bảy đại ma thần, cứng rắn chống Ma Thần Hoàng.

Đáng tiếc, thần kiếm luyện thành mới một năm, đã theo Dạ Vô Thương cùng chết. Năm đó, biên quan đông nam toàn thành gào khóc. Minh chủ liên minh thánh điện than tiếc khóc thương, tự thân ở Chiến Sĩ Thánh Điện ghi chữ: Ngàn năm nhất kiếm.

Bởi vậy, khi Long Hạo Thần nghe tới sáu chữ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, nội tâm hấn chấn động ra sao thì có thể nghĩ. Hấn tuyệt không ngờ tới, trong tay mình nắm, lại là thần kiếm tràn ngập truyền kỳ. Dù thần kiếm chỉ còn lại cái xác, nhưng ý nghĩa vẫn như cũ quan trọng.

Giơ ngang thanh kiếm, Long Hạo Thần dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ vân văn thanh kiếm, tâm tình tùy theo dao động, dường như đi đến chiến trường năm đó, theo Quang Minh Thần Kiếm Dạ Vô Thương cùng chiến.

Dưới bàn tay vuốt ve của hấn, không ngờ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán phát ra tiếng *vù vù* vui vẻ, dường như vì được trọng sinh mà hưng phấn.

Hai tay nâng kiếm, Long Hạo Thần đưa nó tới trước mặt Dạ Vị Ương.

“Vị Ương tiểu thư, xin giữ lấy thần kiếm.”

Dạ Vị Ương không nhận lấy, mà là ánh mắt sáng rực nhìn Long Hạo Thần.

“Ngài không đủ kim tệ có thể thiếu lại. Ta nói rồi nhất định làm được. Ngài để thần kiếm lần nữa tỏa sáng, ngài chính là chủ nhân mới của nó.”

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Không. Dùng kim tiền tính toán thần kiếm này chính là khinh nhờn nó. Ta chỉ hy vọng nó có thể lần nữa tỏa sáng mà thôi. Thần kiếm có ý nghĩa quan trọng, đã không thể dùng hai chữ trân quý để hình dung. Nó nên thuộc về cô, hoặc là Chiến Sĩ Thánh Điện.”

Dạ Vị Ương thở dài một tiếng.

“Ngài cho rằng, còn ai có thể lấy được thần kiếm sao? Khi ngài giải phong ấn, ngài đã trở thành chủ nhân mới của nó. Thần kiếm có linh, dù không còn kiếm hồn, nhưng không phải loại phàm nhân như ta có thể sử dụng. Ngài xem.”

Nói xong cô nâng lên ngón tay thon dài, khẽ chạm vào thân kiếm. Khoảnh khắc ngón tay cô chạm vào kiếm, một tiếng *vù vù* mạnh mẽ vang lên. Không chỉ tay Dạ Vị Ương bị bắn ra, cả người bị năng lượng quang thuộc tính nồng đậm đẩy ra.

Long Hạo Thần ngây ngốc.

“Thần kiếm có linh, quả thật là thần kiếm có linh!”

Tay nắm lấy thanh kiếm siết chặt. Sao hắn không thích thần kiếm này được? Càng làm hắn tỉnh thần và thể xác chấn động là, thanh thần kiếm kèm theo tinh thần Quang Minh Kiếm Thần.

Dạ Vị Ương lưu luyến nhìn hướng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, nhỏ giọng nói.

“Có thể cho ta biết tên ngài không?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Ta tên Long Hạo Thần. Đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu.”

Thanh âm của hắn dùng linh lực áp chế, chỉ một mình Dạ Vị Ương nghe được.

Dạ Vị Ương chỉ hướng sau lưng.

“Mau đi đi. Nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ tìm ngài.”

Đúng vậy, Long Hạo Thần không đi không được. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán xuất thế, khiến cảm xúc khách đấu giá tham dự trận đấu giá này đều biến điên cuồng. Sau giây phút ngơ ngẩn, cục diện toàn bộ phòng đấu giá biến có chút hỗn loạn.

Từng gian cửa khách quý mở ra, đều có người bước ra, ánh mắt tha thiết nhìn thần kiếm trong tay Long Hạo Thần. Thậm chí có người trực tiếp đưa ra cái giá con số thiên văn.

Chính là khi Long Hạo Thần muốn thu hồi Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, để rời khỏi đây. Tâm niệm vừa động, tay đã lấp lánh quang mang vàng, thần kiếm hóa thành luồng sáng vàng hòa tan vào tay phải của hắn. Sau đó thân hình Long Hạo Thần chợt lóe, đã từ cửa sau rời khỏi đại sảnh đấu giá.

Đám khách đấu giá không thuận theo, đặc biệt những người trong gian khách quý. Trong đó một cường giả bước ra một bước dài đấu giá, khí thế mạnh mẽ khiến cả đại đấu giá phát ra tiếng két két khiến người nhúc nhích.

Chẳng qua còn không đợi gã mở miệng, bỗng nhiên, một uy nhiếp khủng bố vô cùng tận từ bốn phương tám hướng dâng tràn. Cường giả bước lên đài đấu giá thì tu vi đã là cấp tám, nhưng đối diện uy nhiếp này, sắc mặt gã kịch biến, nhảy ra phía sau phóng xuống đài.

Thanh âm trầm thấp vang vọng toàn trường.

“Có ai muốn khiêu chiến uy nhiếp của liên minh sao? Nơi này là chỗ công bình đấu giá, không phải cướp đoạt. Hôm nay đã kết thúc đấu giá, các người có thể rời đi. Còn có rục rịch thì hãy coi chừng!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

359. Chương 124: Khảo Nghiệm Liệp Ma Đoàn Cấp Suất (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả ý nghĩ xấu đều hóa thành hư vô. Đại sảnh đấu giá bị lực lượng quang minh đánh ra cái động lớn bỗng chốc yên tĩnh. Khách đấu giá xám xịt mau chóng rời đi, không ai dám dừng lại.

Tuy rằng khúc cuối sự việc có chút phá hư không khí. Nhưng không thể nghi ngờ, trải qua đấu giá hôm nay, đại phòng đấu giá Thánh Minh thanh danh sẽ càng tăng một tầng.

Vật phẩm đấu giá số một là ma tinh Nghịch Thiên Ma Long, nhưng nó so với áp trực Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán thì tính cái gì? Có lẽ, hiện tại Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán chỉ là trang bị cấp truyền kỳ, tác dụng thực tế chưa chắc lớn hơn long tinh. Nhưng danh tiếng của nó lại là long tinh xa xa không thể sánh bằng. Bị thần kiếm nhận chủ, đừng nói, ít ra sẽ trở thành khách quý của Chiến Sĩ Thánh Điện!

Dạ Vị Ương và Phong Linh Nhi là người cuối cùng rời khỏi đại sảnh đấu giá. Dạ Vị Ương kêu Phong Linh Nhi đi về nghỉ ngơi trước, còn mình thì tới trước cửa một gian phòng ở tầng hai.

Cô nâng tay khẽ cửa gỗ hai cái.

“Đại nhân, là ta.”

“Vào đi.” Thanh âm trầm thấp vang lên, chính là vị kia lúc trước uy chấn toàn trường.

“Vâng.” Dạ Vị Ương đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng xa hoa, một người đứng lưng dựa về hướng cửa phòng. Người đó vóc dáng cao to, toàn thân đồ đen, tuyệt không bởi vì Dạ Vị Ương đến mà xoay người lại.

“Cô làm tốt lắm, Cảm ơn.” Thanh âm trầm thấp dường như có vài phần tang thương.

Dạ Vị Ương nhẹ lắc đầu, nước mắt tuôn rơi.

“Là ta nên cảm tạ đại nhân mới đúng. Có ngài chỉ điểm, rốt cuộc khiến thần kiếm của ông tổ tái hiện nhân gian. Hẳn cho ta biết, hẳn tên Long Hạo Thần.”

“Ừm. Hẳn sẽ khiến thần kiếm lại tỏa quang mang, thậm chí có lẽ vượt qua cả ông tổ của cô.”

“A?”

Người áo đen bình thần nói.

“Sau này cô sẽ thấy. Hẳn đột phá cấp sáu, chỉ dùng mười lăm năm, sớm hơn ông tổ cô một năm. Tương lai tất cả kỷ lục trong liên minh, có lẽ sẽ bị hắn phá vỡ.”

Long Hạo Thần tuyệt không biết sau lưng lần đấu giá này bị một vị thúc đẩy. Rời khỏi đại phòng đấu giá Thánh Minh, hắn lập tức kéo xuống mặt nạ. Đường nhiên không sợ mọi người nhận ra hắn chính là thanh niên được Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán thừa nhận.

Rất nhanh, các thành viên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu đi ra phòng đấu giá.

“Đoàn trưởng, cậu...” Lâm Hâm hưng phấn xông tới, muốn nói cái gì nhưng bị Long Hạo Thần làm động tác im lặng ngăn lại.

“Trở về rồi nói tiếp.” Long Hạo Thần hướng đồng bạn vung tay lên.

Mọi người mau chóng rời đi, trực tiếp hướng khu biệt thự Liệp Ma Đoàn.

Có thể nói, thu hoạch lần này tràn ngập vui vẻ. Không chỉ Vương Nguyên Nguyên được đến Vô Ngân Thủy Tinh cô tha thiết ước mơ, Lâm Hâm dùng giá cả không tệ lắm đấu giá đến không ít đồ tốt. Tổng số lượng tiêu hao của họ lại không quá nhiều. Quan trọng là Long Hạo Thần mở phong ấn thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán, khiến nó nhận hắn làm chủ. Cho dù không xét đến lai lịch thần kiếm và tượng trưng ý nghĩa tinh thần, chỉ bản thân nó là vũ khí đỉnh cấp truyền kỳ, đủ khiến họ mừng như điên.

Long Hạo Thần làm linh hồn đoàn đội, có được bộ trang bị vũ khí như vậy, đây chính là tăng sức chiến đấu của toàn đội!

Trở về biệt thự, Lâm Hâm vội vàng hô.

“Đại ca, mau cho chúng ta xem thần kiếm của cậu!”

Long Hạo Thần gạt đầu, duỗi ra tay phải. Mọi người kinh ngạc nhìn, tay phải Long Hạo Thần không ngờ hoàn toàn biến thành sắc vàng rực rỡ, tựa như bộ bao tay, mà bao tay này hoàn toàn phù hợp bàn tay hắn.

Mở ra bàn tay, trong lòng bàn tay hần xuất hiện là một viên tinh thạch tròn không lớn màu vàng nhạt. Đó chẳng phải là viên ngọc trên mũi kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán?

Long Hạo Thần nói.

“Thần kiếm này không thể thu vào Giai Diệu Vĩnh Hằng, đây dường là kiêu ngạo của nó. Nhưng có thể tự động hóa hình vào tay ta. Ta có thể cảm giác được lực lượng của nó.”

Nói xong hần nâng lên tay phải, quang mang vàng chợt lóe, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán rực rỡ lóa mắt lần nữa xuất hiện.

Nếu chỉ nói về bề ngoài, thần kiếm này còn không huyền lệ bằng Lam Vũ, Quang Phù Dung. Nhưng bản thân nó tản ra quang mang đã bù đắp thiếu hụt này. Kiếm phong dài tới sáu mét kiếm quang khủng bố, cho dù là độ rộng mũi kiếm cũng bởi vì hai bên kiếm quang mà biến thành một thước.

Không cần hỏi, thần kiếm như vậy nếu xuất hiện trên chiến trường, nó quả thực chính là cỗ máy giết chóc!

Long Hạo Thần trong mắt tràn ngập yêu thương nhìn trọng kiếm trong tay. Hần thật sự rất thích nó, thậm chí so với lúc trước được đến Lam Vũ, Quang Phù Dung càng thêm hưng phấn.

Lam Vũ, Quang Phù Dung là hần thông qua khảo nghiệm đạt được, có thể nói là chinh phục. Mà thần kiếm này là được thừa nhận.

Huống chi Long Hạo Thần cực kỳ xem trọng thần kiếm đã từng được vinh dự này. Trong lòng hần, đây là thừa nhận chính mình.

“Ta sẽ không để người phủ bụi, ta sẽ khiến người tựa như khi đi theo tiền bối Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương, quang vinh đại lục.”

Dường như nghe hiểu lời Long Hạo Thần, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán lần nữa phát ra tiếng kêu ù ù khe khe.

Quang mang thu lại, nó kề sát phía trên bàn tay phải của Long Hạo Thần, đem tay hần nhuộm thành màu vàng.

Long Hạo Thần xoa người, nói với đồng bạn.

“Hôm nay mọi người nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta đi nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn để thăng cấp. Tiếp đó mau chóng cho mọi người bổ sung trang bị truyền kỳ, để vào tháp Vĩnh Hằng rèn luyện, tiếp tục hành trình của chúng ta.”

Đơn giản một câu, đã an bài xong hành trình xong này. Trước thăng Liệp Ma Đoàn thành cấp suất, bọn họ có thể đi trung tâm giao dịch tầng ba mua trang bị cấp truyền kỳ. Thay trang bị mới rồi, lại tiến vào trong tháp Vĩnh Hằng rèn luyện, dung hợp, tăng cao thực lực tổng thể đoàn đội, lại tiến hành nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn.

“Lâm Hâm, ngày mai anh đi một chuyến đại phòng đấu giá Thánh Minh, đưa một viên ma tinh Nghịch Thiên Ma Long cho Vị Ương tiểu thư. Nói là ta đưa cô ấy chút bồi thường.”

“Tốt.” Tuy Lâm Hâm keo kiệt, nhưng y tính toán rất rõ ràng. Dùng một viên long tinh đổi lấy Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, xem sao đều không thua thiệt.

Ngày thứ hai, tháp nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn.

Liệp Ma Đoàn cấp bậc bất đồng sẽ nhận nhiệm vụ ở tầng khác nhau trong tháp, báo cáo nhiệm vụ. Nếu muốn thăng cấp đến trình độ càng cao, Liệp Ma Đoàn cũng phải ở chỗ này đề ra thỉnh cầu, hơn nữa do tháp nhiệm vụ thống nhất khảo nghiệm.

Tháp nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn tầng thứ hai nghênh đến một đám người trẻ tuổi. Bọn họ gồm bảy người, dựa vào lệnh bài Liệp Ma Đoàn cấp hiệu, công khai tiến đến.

Nhân viên công tác sau sáu cái quỳ hầu như cùng đứng lên, sắc mặt cung kính nhìn đám thanh niên này.

Từ lần trước nhiệm vụ Sợ Hãi Bi Khiếu Động xảy ra vấn đề, liên minh nghiêm khắc chỉnh đốn một phen nhân viên công tác thấp nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn. Nhân viên chịu trách nhiệm trực tiếp đã mất mạng. Bởi vậy, hiện tại nhân viên nơi này chẳng những thái độ cẩn thận, chặt chẽ rất nhiều, thái độ cũng tốt hơn. Đặc biệt là tầng thứ hai lĩnh nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn cấp hiệu.

“Xin hỏi, chúng ta muốn thăng lên Liệp Ma Đoàn cấp suất thì cần làm thủ tục như thế nào?” Trong đám thanh niên bước ra một chàng trai mặt mũi cực kỳ anh tuấn. Mặt mày như vẽ, mái tóc đen xõa ngang vai, lại có đôi mắt vàng trong suốt. Dù chỉ liếc mắt một cái, hình dáng của hắn rất dễ dàng để lại trong lòng người.

Không cần nghi ngờ, thanh niên lên tiếng hỏi chính là Long Hạo Thần. Mà bên cạnh hắn, đương nhiên cũng chính là các thành viên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu.

Long Hạo Thần trực tiếp hỏi nhân viên công tác quỳ nhiệm vụ trình sát. Nơi này chỉ có sáu cái quỳ, sáu nhân viên.

“Thăng lên cấp suất?” Nhân viên ngậy ra một lúc, sau đó mới nói. “Tôn kính Liệp Ma giả, thăng lên cấp suất cần toàn thành viên trong đội tu vi tăng lên cấp sáu, hơn nữa giao nộp công huân mười vạn là có thể tiến hành khảo hạch thăng cấp. Ngài xác định không?”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Ta xác định. Nhưng cái gì là khảo hạch thăng cấp?”

Nhân viên rất kiên nhẫn nói.

“Bởi vì Liệp Ma Đoàn mỗi lần thăng một cấp, sẽ nhận nhiệm vụ khó khăn hơn nhiều. Liên minh vì bảo vệ an toàn cho nhóm Liệp Ma giả, bởi vậy lúc thăng cấp cần tiến hành khảo hạch nhất định. Chỉ có đoàn đội thông qua khảo hạch, xác thực có thể nhận càng cao cấp nhiệm vụ, mới hoàn thành thăng cấp. Đương nhiên, công huân cần để thăng cấp phải giao hết một lần. Dù cho không thể thông qua khảo hạch, có thể đợi đến khi thực lực tăng lên đủ rồi thì lần nữa tiến đến thử.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Tốt, vậy chúng ta muốn nhận khảo nghiệm thăng lên Liệp Ma Đoàn cấp suất.”

Cần khảo nghiệm mới hoàn thành thăng cấp, là thái độ phụ trách của liên minh với Liệp Ma Đoàn. Đương nhiên bọn họ phải hợp tác rồi. Liệp Ma Đoàn toàn nhận nhiệm vụ nguy hiểm cao, không có đủ thực lực thì là đi chịu chết.

“Tốt, mời các vị chờ chút, trước tiên xin giao nộp mười vạn công huân.”

Không cần Long Hạo Thần nhắc nhở, Lâm Hâm lập tức tiến lên giao dịch mười vạn công huân cho nhân viên công tác. Nhân viên lấy ra một cái bảng để Long Hạo Thần điền vào. Chính gã thì mau chóng rời đi báo cho nhân viên khảo nghiệm.

Bảng cần điền rất đơn giản, là tên và thực lực toàn thể thành viên trong đội, còn có số Liệp Ma Đoàn.

Long Hạo Thần điền như sau:

Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu

Đoàn trưởng: Long Hạo Thần, Huy Diệu Thủ Hộ kỵ sĩ cấp sáu, nội linh lực bảy ngàn.

Phó đoàn trưởng: Thái Nhi, Tiềm Hành Giả cấp sáu, nội linh lực năm ngàn.

Đoàn viên: Vương Nguyên Nguyên, Chiến Tông cấp sáu, nội linh lực năm ngàn.

Đoàn viên: Tư Mã Tiên, Hồng Y Giáo Chủ cấp sáu, nội linh lực năm ngàn.

Đoàn viên: Lâm Hâm, Đại Ma Đạo Sĩ cấp sáu, nội linh lực năm ngàn.

Đoàn viên: Trần Anh Nhi, Huyền Thú Sư cấp sáu, nội linh lực năm ngàn.

Phụ Trợ ký sĩ của đoàn trưởng Long Hạo Thần: Hàn Vũ, Huy Diệu Thủ Hộ ký sĩ cấp sáu, nội linh lực năm ngàn.

Khi diễm tới Tư Mã Tiên là Hồng Y Giáo Chủ, ngòi bút trong tay Long Hạo Thần tạm dừng một chút, quay đầu nhìn vị Hồng Y Giáo Chủ bạo lực này, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vị nhân viên công tác rời đi không lâu, chốc lát sau đã trở lại. Nhận lấy bảng diễm của Long Hạo Thần, gã liếc mắt một cái đã thất thành kêu.

“Các người chính là Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

360. Chương 124: Khảo Nghiệm Liệp Ma Đoàn Cấp Suất (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Long Hạo Thần nghi hoặc nói.

“Sao vậy? Có vấn đề gì à?”

“Không, không có.” Nhân viên công tác nói lấp bắp, nuốt ngụm nước miếng. Lần trước khiến thất bại nhiệm vụ đẩy lên đợt thanh tẩy chính là do bọn họ! Nhưng sao nhìn họ trẻ tuổi như vậy. Đừng nói là cấp suất, dựa theo tuổi tác, có thể trở thành Liệp Ma Đoàn cấp hiệu đã là rất may mắn rồi.

Nhưng kinh hãi uy nhiếp Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu, vị nhân viên này không dám hỏi cái gì, cung kính nói.

“Mời các vị theo ta đến sân đấu Thánh Minh, ta đã thông báo cho người khảo sát đoàn Liệp Ma Đoàn, khảo nghiệm sẽ tiến hành trong sân đấu Chiến Sĩ Thánh Điện.”

“Tốt, cảm ơn.”

Sân đấu Thánh Minh cách thất bại nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn không xa. Rất nhanh, mọi người theo nhân viên công tác đi xuống tới sân đấu.

Liên minh phục vụ Liệp Ma Đoàn đúng là không sai, nhân viên phụ trách khảo nghiệm đã chờ tại đây. Hơn nữa có tới sáu người. Nhìn trang phục của họ, rõ ràng là Lục Đại Thánh Điện ra một người, bộ dạng đều khoảng ba, bốn mươi tuổi.

Nhìn bảy người theo nhân viên công tác đi vào sân, sáu giám khảo phụ trách khảo nghiệm đều nhìn nhau, trong mắt lộ tia kinh ngạc.

Đây, đây cũng quá trẻ tuổi rồi. Chẳng lẽ họ là sĩ cấp thăng lên cấp hiệu, chỉ do làm lẫn?

Chẳng qua, khi nhân viên đưa ra bảng diễm của Long Hạo Thần vào tay ký sĩ giám khảo, bọn họ liền hiểu rõ. Không có sai, người ta chính là đến tiến hành khảo nghiệm thăng Liệp Ma Đoàn cấp suất. Nhưng bọn họ mới bao nhiêu tuổi vậy? Thoạt nhìn lớn nhất có tới tuổi hai mươi lăm hay chưa?

Nhân viên bên thất bại nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn đưa cái bảng rồi mau chóng lui sang bên. Gã cũng có tác dụng giám sát.

Tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng nhóm giám khảo không nói cái gì. Dù sao Long Hạo Thần đã diễm rất rõ ràng trong bảng. Dựa theo tu vi hiển ghi, các thanh niên trẻ tuổi này đích thực có thực lực khảo nghiệm cấp suất.

Long Hạo Thần bước nhanh tiến lên, đi tới trước mặt sáu vị giám khảo, tay trái đưa ngang, hành lễ ký sĩ tiêu chuẩn.

“Các vị giám khảo, Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu, đoàn trưởng Long Hạo Thần mang theo toàn thành viên trong đội đến, xin khảo nghiệm.”

Kỵ sĩ giám khảo dẫn đầu đáp lại lễ kị sĩ, nói.

“Xin chào, ta là kỵ sĩ giám khảo lần này của các người. Liệp Ma Đoàn từ cấp hiệu thăng cấp suất cần phải trải qua chúng ta khảo nghiệm. Nội dung khảo nghiệm như sau: đầu tiên, phải kiểm tra linh lực các người có đủ tiêu chuẩn hay không. Sau đó là khảo nghiệm thực lực. Mỗi người đều phải thông qua khảo nghiệm, đoàn đội mới được thăng cấp. Các người chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Long Hạo Thần cung kính nói.

“Thưa giám khảo, toàn thành viên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu đã chuẩn bị xong.”

Kỵ sĩ giám khảo gật đầu, nói.

“Tốt, như vậy trước tiên thí nghiệm linh lực. Nếu đích thực như cậu đã điền, mỗi người đều đạt tới cấp sáu, vậy tiếp theo từng người sẽ nhận khảo nghiệm riêng.”

“Vâng.”

Mấy người khác toàn bộ tiến lên, dàn hàng ngang trước mặt giám khảo. Mỗi một giám khảo đều lấy ra thủy tinh cầu trắc nghiệm nội linh lực đưa cho họ, hơn nữa yêu cầu khi tiến hành trắc nghiệm nội linh lực thì phải phóng ra linh cánh.

Đây là để tránh cho gian lận. Có một số linh được có thể tạm thời tăng nội linh lực lên cực cao, nhưng linh cánh tượng trưng cho cấp sáu thì không thể làm giả được.

Trước ánh mắt rung động của nhóm giám khảo, ngay sau đó, bảy người, tám đôi linh cánh bỗng nhiên giang rộng sau lưng thanh niên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu. Nồng đậm linh lực các thuộc tính chớp mắt khiến không khí trong Chiến Sĩ Thánh Điện dao động kịch liệt. Giám khảo khác còn đỡ chút, tuy rằng đám thanh niên trước mặt tuổi không lớn, nhưng có gan tiến đến tiếp nhận khảo nghiệm, chắc là có thực lực. Nhưng vị kỵ sĩ giám khảo thì giật nảy mình.

Linh cánh của Hàn Vũ thực bình thường, chỉ lớn hơn linh cánh của kỵ sĩ cấp sáu thông thường, hiển hiện thiên phú không tầm thường. Nhưng khi bốn cánh của Long Hạo Thần lấp lánh quang mang rực rỡ xuất hiện, vị giám khảo này kinh ngạc, bỗng chốc ngẩn ngơ không nói nên lời.

Đây, đây là linh cánh gì? Cùng là kỵ sĩ cấp cao, gã từng thấy qua rất nhiều linh cánh, nhưng bốn cánh kỳ lạ như vậy thì là lần đầu tiên gặp.

Thủy tinh cầu trong tay Long Hạo Thần con số nhảy cũng biến ngày càng nhanh, cuối cùng ngừng ở trị số bảy ngàn ba trăm mười sáu, hiện ra lúc hắc diện băng thì còn giấu diếm.

Giám khảo khác cũng chú ý đến tình huống bên này, vì bốn cánh thật sự rất hiếm thấy.

Kỵ sĩ giám khảo thật không dễ dàng lấy lại tinh thần.

“Long Hạo Thần, linh cánh của cậu là có chuyện gì?”

Long Hạo Thần lớn tiếng nói.

“Thưa giám khảo, ta cũng không biết, chắc là biến dị linh lực.”

‘Hong Y Giáo Chủ’ đứng cạnh hắn thì kiềm không được nói.

“Giám khảo, đoàn trưởng chúng ta tài năng khác người, đương nhiên không giống người thường.”

Tài năng khác người? Kỵ sĩ giám khảo khóe miệng co giật. Kỵ sĩ giám khảo cũng lợi hại nhiều chút. Hơn nữa xuất hiện tình huống kỳ lạ như vậy, gã nhất định phải báo lên.

“Xin các người chờ chút, bởi vì linh cánh của cậu đặc biệt, mấy người khác có thể tiếp tục khảo nghiệm, ta cần báo cáo cho liên minh tình huống của cậu.”

Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ, nhưng linh cánh thì hẳn không thể điều chỉnh được, giương ra dĩ nhiên là bốn cánh.

“Được rồi.”

Kỵ sĩ giám khảo vội vàng rời đi. Giám khảo khác trong lòng cũng rất tò mò, nhưng khảo nghiệm như cũ tiến hành. Kỵ sĩ giám khảo tạm thời rời đi, Long Hạo Thần và Hàn Vũ chỉ có thể đứng yên chờ đợi. Dựa theo thứ tự, người thứ nhất tiến hành khảo nghiệm là Vương Nguyên Nguyên.

Mấy người khác tạm thời lùi ra ngoài sân đấu, chỉ để lại Vương Nguyên Nguyên và giám khảo Chiến Sĩ Thánh Điện.

Vị chiến sĩ giám khảo dáng người cao to, toàn thân giáp kim nhìn càng thêm ổn trọng. Tay trái nắm thuẫn, tay phải trọng kiếm, không có ý định xem thường Vương Nguyên Nguyên. Liệt Ma Đoàn và chức nghiệp giả bình thường không giống nhau. Cùng là cấp sáu, Liệt Ma giả ít nhất có thể đối phó hai, ba cái chức nghiệp bình thường. Tuy Vương Nguyên Nguyên tuổi nhỏ, nhưng vị giám khảo này vẫn rất cẩn thận.

“Cô chuẩn bị xong chưa?” Chiến sĩ giám khảo hỏi Vương Nguyên Nguyên.

Wương Nguyên Nguyên nói.

“Xin chờ một chút.”

Cô ăn mặc chỉnh tề áo giáp Không Gian Thủ Hộ. Nhìn bộ giáp thì ngay cả giám khảo cũng phải đổ kị. Người ta mới cấp sáu, đã mặc trang bị cấp Huy Hoàng. Lại nhìn giám khảo, áo giáp chỉ là cấp linh ma mà thôi.

Oành ùng ùng!

Cự Linh Thần tấm thuẫn đập xuống đất, khiến chiến sĩ giám khảo giật nảy mình. Tấm thuẫn khủng bố thậm chí so với người Vương Nguyên Nguyên còn nặng nề. Khí thể tràn ngập bá khí cùng với nó xuất hiện mà tản ra.

Lại là một trang bị cấp Huy Hoàng? Chiến sĩ giám khảo thót tim, làm Liệt Ma giả thật tốt!

Wương Nguyên Nguyên vừa khảm ba khối Vô Ngân Thủy Tinh vào Cự Linh Thần tấm thuẫn của mình, vừa hỏi giám khảo.

“Giám khảo, như thế nào mới tính là thông qua khảo nghiệm?”

Giám khảo vẻ mặt khổ qua nói.

“Giám khảo chúng ta đều là cấp sáu bậc năm, chỉ cần các người thắng chúng ta, mới xem như thông qua khảo nghiệm.”

Bởi vì bị bốn cánh của Long Hạo Thần rung động, nhóm giám khảo đã quên thuyết minh nội dung khảo nghiệm. Cấp sáu bậc năm, tức là nội lực khoảng sáu ngàn sáu trăm.

“À, vậy ta chuẩn bị tốt rồi.” Vương Nguyên Nguyên gật đầu.

Mấy người đứng mé sân đều nghe đoạn đối thoại, Tư Mã Tiên sáng khoái nói.

“Cấp sáu bậc năm, vậy không cần áp lực rồi!”

Long Hạo Thần trừng gãi một cái, gãi đành ngậm miệng. Chẳng qua sắc mặt nhóm giám khảo không tốt xem. Lòng thầm nói, chẳng phải trang bị các người tốt chút sao, nội lực chênh lệch không phải trang bị hoàn toàn có thể bù đắp. Bên này họ cảm xúc xuất hiện dao động, trong sân khảo nghiệm đã bắt đầu. A, không, chính xác mà nói là đã kết thúc. Quang mang bạc chợt lóe, oành ùng, kết thúc.

Đúng vậy, từ đầu đến cuối, Vương Nguyên Nguyên chỉ phát động một kích. A, cô còn thử nghiệm chút năng lực linh lô của mình. Cô phát động công kích rất đơn giản. Thời Không Môn Linh Lô nhảy mất truyền tống, sau đó cô xuất hiện sau lưng chiến sĩ giám khảo Chiến Tông, Liệt Không Pháo phát động. Vị chiến sĩ giám khảo chỉ kịp xoay người, bản năng dùng tấm thuẫn ngăn cản. Ngay sau đó, tấm thuẫn vỡ người bay,

trực tiếp bị đánh văng hơn hai mươi mét, mạnh đập trên đất, kéo dài cái khe trên sân chiến sĩ. Chiến đấu kết thúc, a, không, là kết thúc khảo nghiệm.

Vương Nguyên Nguyên đối với chiến thắng này cũng rất kinh ngạc, lẩm bẩm.

“Linh lô thật thực dụng!”

Bốn vị giám khảo đứng bên mé sân nháy mắt hóa đá. Đây là tình huống gì? Mới rồi? Mới rồi nữ chiến sĩ dùng là thuật gian chuyển di? Chiến sĩ biết thuật gian chuyển di?

Vẫn là Hàn Vũ rất đạo đức, một trị liệu thuật rơi trên người giám khảo Chiến Sĩ Thánh Điện.

Trên thực tế, thực lực giữa Vương Nguyên Nguyên và chiến sĩ giám khảo không cách biệt lớn như biểu hiện bên ngoài. Nhưng tác dụng của Thời Không Môn Linh Lô quá mức lớn. Không chỉ hoàn thành truyền tống trong nháy mắt, hơn nữa quá trình truyền tống gần như hoàn mỹ che giấu linh lực dao động của Vương Nguyên Nguyên. Nếu không phải chiến sĩ giám khảo bản năng cảm giác được nguy hiểm mà xoay lại, Liệt Không Pháo sẽ trực tiếp đánh trên người gã.

Cùng với thực lực tăng lên, Vương Nguyên Nguyên bắt đầu phát huy uy lực Cự Linh Thần tám thuấn ngày càng lớn mạnh. Bản thân Liệt Không Pháo chính là kỹ năng mạnh của Cự Linh Thần tám thuấn. Bất ngờ không kịp đề phòng, dù chiến sĩ giám khảo nội linh lực cao hơn Vương Nguyên Nguyên một ít, vẫn không ngăn được! Cho nên mới chịu thiệt thòi lớn. Đương nhiên, chưa tới mức trọng thương, đây chỉ là dưới tình huống Vương Nguyên Nguyên không có truy kích. Mặt xám mày tro từ mặt đất bò dậy, chiến sĩ giám khảo thậm chí ngưỡng ngừng liếc Vương Nguyên Nguyên, quăng xuống một câu.

“Thông qua khảo nghiệm.” Sau đó xám xịt rời đi.

Vương Nguyên Nguyên quay lại bên cạnh đồng bạn, nhún vai, ý bảo chính mình không ngờ tác dụng của Thời Không Môn Linh Lô lớn như vậy.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

361. Chương 124: Khảo Nghiệm Liệp Ma Đoàn Cấp Suất (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Trần Anh Nhi hướng cô giơ lên ngón cái, cười hì hì nói.

“Giỏi quá!”

Bốn vị giám khảo còn trong trạng thái rung động. Bên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu, Thái Nhi đã chậm rãi bước ra, đi hướng giữa sân.

Thích khách giám khảo hai mắt híp lại. Gã cũng là một tư thâm thích khách, từ bước chân Thái Nhi thì gã có thể thấy, mình khảo nghiệm vị này xem ra không phải kẻ yếu! Hơn nữa nhìn bảng ghi chép, đó còn là phó đoàn trưởng.

Ba vị giám khảo khác đều mạnh gật đầu với thích khách giám khảo, ý bảo gã nhất định phải kiểm trở lại mặt mũi cho họ.

Thích khách giám khảo nheo mắt, bên trong xẹt qua tia sáng, đạp bước chân cẩn thận mà nhảy bèn đi vào trong sân.

Thái Nhi trong tay chợt lóe tia sáng xanh, gây trúc cô từng dừng lại xuất hiện, sau đó hướng thích khách giám khảo ý bảo.

“Ta đã chuẩn bị tốt.”

Thích khách giám khảo trong lòng cực tức giận. Đây cũng quá khinh thường người, lại dùng gây trúc đối phó mình?

Nhìn xuống nóng giận, giám khảo thân hình chợt lóe, đã ẩn trong không khí. Đây là năng lực mạnh nhất của thích khách cấp sáu, Ẩn Thân.

Tuy kỹ năng Ẩn Thân nhất định phải tới thích khách cấp sáu mới hoàn toàn thu lại hơi thở bản thân. Nhưng dù chỉ làm bóng dáng biến mất, cũng đã tăng lớn thực lực thích khách.

Thích khách giám khảo ở đối diện biến mất, Thái Nhi đứng đó không động đậy, tựa như hóa đá.

Đột nhiên, không trung chợt lóe bóng đen, hai bóng đen tựa như rồng bay khỏi mặt nước, xẹt qua đỉnh đầu Thái Nhi.

Ngay lúc đó, Thái Nhi động. Dường như bả vai cô chỉ nhẹ động đậy, ngay sau đó, nguyên bản một Thái Nhi thoảng chốc biến thành sáu cái.

Không sai, chính là sáu cái. Hơn nữa mỗi một cái thoát nhìn đều giống thật. Càng thêm kinh khủng là, động tác sáu Thái Nhi không ngờ giống hệt nhau. Sáu gây trúc xanh đồng thời đâm hướng vị trí khác nhau trên không trung.

Phập, phập, phập, phập, phập, phập

Sáu tiếng va chạm gần như bỗng chốc xuất hiện trong không khí. Ngay sau đó, bóng dáng thích khách giám khảo xuất hiện ở giữa không trung. Tiếp đến tình cảnh khiến người rung động vô cùng. Sáu Thái Nhi làm ra động tác khác nhau. Có từ dưới công kích lên, có bay lên không trung đánh. Sáu gây trúc trên không trung đan thành vòng lớn không chút khe hở.

Tiếp đến? Tiếp đến chiến đấu đã kết thúc!

Sau lưng thích khách giám khảo bị đập mạnh một gậy, sau đó đập xuống mặt đất. Sáu Thái Nhi bỗng chốc hợp thành một, gây trúc điểm ở cổ họng gã, tiếp theo bay thẳng tới chỗ đồng bạn.

Thích khách giám khảo bị đánh một gậy không phải nặng lắm, rất nhanh bò dậy. Nhưng gã không giống chiến sĩ giám khảo mau chóng rời đi, mà là vội vàng hỏi.

“Vì sao ảnh phân thân của cô có thể chia thành sáu cái? Không phải Tiềm Hành Giả cấp sáu chúng ta tới đa chỉ có thể phân thành ba cái? Hơn nữa hẳn là hai giả một thật, nhưng cô...”

Thái Nhi nhàn nhạt nói.

“Ta không có nghĩa vụ chỉ điểm ông, hơn nữa ông cũng không thể làm được như thế.” Nói xong câu đó, nàng đã trở lại bên cạnh Long Hạo Thần.

Lâm Hâm nhỏ giọng nói.

“Bá khí lộ ra rồi!”

Nhóm giám khảo sắc mặt càng thêm khó xem. Làm giám khảo để Liệp Ma Đoàn cấp hiệu tăng lên cấp suất, bọn họ bị đánh bại là bình thường. Nhưng thua nhanh như vậy thật không bình thường! Đối thủ đánh bại lại là linh lực còn không bằng họ.

“Tới ta.” Ba chiến sĩ cận chiến đã hoàn thành khảo nghiệm, tiếp đến đương nhiên là ma pháp sư. Lâm Hâm có chút hưng phấn bước ra.

Sắc mặt ma pháp sư giám khảo không dễ nhìn, mắt tràn ngập cảnh giác chậm chậm bước vào sân đấu.

Khi gã thấy Hỏa Tinh Trượng trong tay Lâm Hâm thì sắc mặt càng khó xem. Trang bị ma pháp sư đương nhiên không phải dùng mắt nhìn là có thể đánh giá. Nhưng pháp trượng người ta tản ra nguyên tố gần như dính đặc đã đầy đủ nói cho gã, đây là đẳng cấp nào, còn là hỏa hệ bạo phát cao. Vị ma pháp sư giám khảo trong lòng hiện tại đang nghĩ, mình sẽ không bị nướng chín chứ.

Lâm Hâm mới nói mình chuẩn bị tốt, ma pháp sư giám khảo lập tức cho thân thể mình một cái ma pháp phòng ngự. Thuộc tính của gã là phong hệ, mắt thấy từng đạo sáng xanh bao phủ quanh người, hơn nữa

nhờ vào linh cánh sau lưng trực tiếp bay hướng không trung. Thân ở trên không trung, ma pháp sư phong hệ là linh hoạt nhất trong tất cả ma pháp sư.

Nói đến thì nhóm giám khảo cũng bị dọa sợ. Hai trận thi đấu trước có thể mau chóng kết thúc như vậy, đa phần ở bởi vì Vương Nguyên Nguyên đột nhiên phóng ra Thời Không Môn Linh Lô, ảnh phân thân của Thái Nhi, đều là tình huống khác thường. Ba đại linh lô của Thái Nhi thành một cái, tuy rằng đa số là tăng mạnh Luân Hồi Linh Lô, nhưng dù gì cũng là ba cái linh lô hợp thành! Lại thêm thiên phú của cô chính là Luân Hồi Thánh Nữ, thế này mới xuất hiện trình độ mạnh mẽ hóa thân sáu người. Hơn nữa trong đó có một phân thân có tính công kích. Bởi vậy hai giám khảo thua có chút oan. Nếu họ có thể đề phòng trước, cho dù Vương Nguyên Nguyên và Thái Nhi thắng được, nhất định phải trải qua một tràng chiến đấu.

Trước mắt ma pháp sư giám khảo chính là hấp thu bài học của hai vị trước, chuẩn bị đánh chậm mà chắc, ít nhất lấy lại mặt mũi. Đáng tiếc, gã gặp phải là Lâm Hâm, ma pháp sư không biết ma pháp công kích. Gã ở bên này phòng ngự, Lâm Hâm liền vui mừng. Hỏa Tinh Trọng giờ cao lên, giả bộ đang ngâm xướng chú ngữ, nồng đậm hỏa nguyên tố điên cuồng ngưng tụ trên Hỏa Tinh Trọng, càng cho người biểu hiện giả dối y sắp phóng ma pháp cường đại. Cho nên vị ma pháp sư giám khảo liên tiếp không ngừng phóng thích ma pháp phòng ngự, định ngăn cản vòng công kích thứ nhất của Lâm Hâm, đợi lát nữa mới phản công.

Nhưng gã đâu biết, Lâm Hâm không có ngâm xướng chú ngữ công kích, mà là không ngừng rót ma lực vào pháp trọng, cùng Hỏa Chú Thuật tiến hành dung hợp.

Khi một hỏa diễm đầu lâu màu xanh bay lên không trung, đập thẳng tới ma pháp sư giám khảo. Điều giám khảo có thể làm, chỉ là quay đầu bỏ chạy.

Rót vào linh lực cao tới năm ngàn, lại thêm vào bản thân pháp trọng có tăng phúc Hỏa Chú Thuật, lại có hợp thành Tâm Diễm Linh Lô và Ứng Diễm Linh Lô tự động tiến hóa thành Tâm Diễm Hỏa Diễm xanh. Thứ này xem như là đối mặt cường giả cấp bảy cũng không dám tự tiện chống lại! Đừng quên, khi Lâm Hâm ở Mộng Huyền Thiên Đường, được đến điểm tốt nhiều hơn Vương Nguyên Nguyên. Thậm chí trong toàn đội, y được đến điểm tốt nhiều nhất.

Cuối cùng, dưới sự khống chế của Lâm Hâm, Hỏa Chú Thuật to lớn khô lâu ngừng ở giữa không trung, ma pháp sư giám khảo trực tiếp chịu thua. Nhưng Lâm Hâm đã quên một việc, y rót vào gần như là tất cả linh lực, thứ này y không thể khống chế. Cuối cùng, Hỏa Chú Thuật bạo tạc trong sân. Lực chấn to lớn khiến ma pháp sư giám khảo và Lâm Hâm đều bị đánh bay, hai người mặt mày xám xịt.

Liên tục ba trận toàn thắng, đây không thể nghi ngờ khiến các thành viên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu sĩ khí tăng cao. Theo sau là đến phiên Tư Mã Tiên ra trận. Mục sư, đúng vậy, Hồng Y Giáo Chủ.

Đối thủ của Tư Mã Tiên là nữ giám khảo duy nhất. Khi cô nhìn thấy Tư Mã Tiên mặc bộ giáp đi vào trong sân, mắt lộ nghi hoặc.

“Đây là trận khảo nghiệm mục sư.” Nữ giám khảo nói.

Quang Chi Đại Lực Hoàn đã đưa đi rèn, trong tay gã nắm là pháp trọng cũ siêu to của mình, khoa tay múa chân nói.

“Ta chính là mục sư! Ngài không thấy bảng điểm sao? Hồng Y Giáo Chủ Tư Mã Tiên chính là ta.”

“Phụt...”

Tư Mã Tiên nói ra lời này, bên Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu mọi người đều bật cười, ngay cả Long Hạo Thần cũng nhin không được.

Lâm Hâm trêu cợt nói.

“Cái gì Hồng Y Giáo Chủ, ta thấy thì Hồng Y Đồ Tể mới đúng.”

Tư Mã Tiên thẹn quá hóa giận, trừng họ một cái, hướng nữ giám khảo vùng pháp trọng, nói.

“Tôn kính giám khảo, là như vậy, ta là mục sư hơi đặc biệt, là hiếm thấy Giới Luật mục sư. Ngài có nghe nói qua không?”

Mục sư giám khảo nghi hoặc nhìn gã.

“Giới Luật mục sư? Đó là cái gì?”

Tư Mã Tiên sắc mặt nghiêm túc nói.

“Chính là chương quản giới luật, phụ trách quy tắc trong Mục Sư Thánh Điện. Ừm, nói thẳng ra thì là mục sư lấy chiến đấu là chính. Nếu không, ngài làm vậy đi, một đối một thì không công bình với ngài lắm. Ta hướng đất trống phát động một lần công kích. Nếu ngài cảm thấy có thể chống đỡ được thì chúng tiếp tục, nếu không thì ngài để ta thông qua khảo nghiệm là được.”

Nói xong, gã không chờ người ta đồng ý, hăng hái giơ cao pháp trượng.

Không sai, linh lô của Tư Mã Tiên cũng hoàn thành hợp thành. Hơn nữa, gã là trong quá trình hợp thành thể phẩm nhất đám, suýt nữa biến thành thịt nướng. Nhưng cũng chính bởi vì vậy, mới càng hiện ra uy lực đáng sợ của linh lô hợp thành.

Lúc này, pháp trượng giơ cao lên, nồng đậm quang mang vàng bỗng chốc lóe sáng. Ngay sau đó, xung quanh pháp trượng đột nhiên xuất hiện một đoàn điện quang tím đậm. Ngược Tư Mã Tiên, quang mang tím đậm lóe lên, nhiệm giáp ngực thành màu đồng. Pháp trượng chỉ hướng mé bên, thoáng chốc quang đoàn sắc vàng bay ra ngoài.

Đây không phải quang cầu quang thuộc tính bình thường. Xung quanh quang cầu, còn có đa số tia chớp tím quay quanh. Quang cầu bay đi, tia chớp tím tựa như hòa tan trong quang cầu vàng, chốc lát biến thành màu tím vàng, sau đó...

Âm ùng

Quang cầu rơi trên đất, dường như mọi người đều cảm thụ được thân thể hơi tê trong chốc lát. Giữa sân chiến sĩ góc mé trái, một hố to đường kính hơn ba mét hiện ra trước mắt mọi người. Độ sâu hố to cũng là ba mét. Lực công kích khủng bố khiến người lú lờ.

Càng thêm đáng sợ là, lúc này xung quanh Tư Mã Tiên, một quang cầu tím vàng xoay tròn quanh người gã. Số lượng không nhiều, tổng cộng chín cái. Mỗi cái đều cỡ nắm tay, nhưng khi pháp trượng lần nữa nâng lên, trong đó một quang cầu bám vào đỉnh pháp trượng, lấy tốc độ kinh người biến lớn.

“Được rồi, coi như cậu đậu!”

Nữ mục sư không chút do dự chịu thua. Đây là mục sư? Cho dù tính cách nữ giám khảo ôn nhu hơn nữa, đối diện loại tình huống này cũng có xúc động muốn chửi người.

Kết quả là, trận khảo nghiệm thứ bốn cứ như vậy kết thúc.

Ai, Tư Mã, người thật sự là mục sư sao...

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

362. Chương 125: Khảo Nghiệm Của Kỵ Sĩ Thánh Điện (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Tư Mã Tiên đắc ý trở lại bên cạnh đồng bạn, liếc Lâm Hâm một cái, nói.

“Anh em, thấy Tử Huyền Thần Lô Linh Lô của ta không tệ chứ, hắc hắc.”

Lâm Hâm hừ một tiếng, nói.

“So với Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô của ta thì thiếu chút.”

Tư Mã Tiên kỳ lạ là không có phản bác.

“Đúng vậy, chắc chắn là không thể so sánh với Lam Hỏa Phượng Hoàng của ông rồi! Cho nên, Lâm ca, lúc nào giới thiệu tiểu bạch hoa cho ta quen nha!”

“Tính sau đi.”

Lâm Hâm cảm thấy ba chữ Hỏa Phượng Hoàng chưa đủ phong cách, cho nên phía trước thêm từ lam. Mà sau khi hai linh lô của Tư Mã Tiên hợp thành rồi, bị gã đặt tên là Tử Huyền Thần Lô Linh Lô. Cũng chính là thứ có công kích khủng bố mọi người mới thấy. Còn về cái hay trong đó, ngay cả Tư Mã Tiên còn đang trong luyện tập. Duy nhất có thể khẳng định là, linh lô này sức bật cực kỳ mạnh, hơn nữa trên chiến trường có thể kéo dài liên tục. Hiệu quả phản phệ cũng là có tính liên tục. Nếu nói tới phản phệ cực hạn, vậy đơn giản, Hồng Y Giáo Chủ biến thành Hồng Y Heo Nướng.

Mấy vị giám khảo tụ tập cùng một chỗ, nhìn Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu như đang nhìn quái vật. Cùng là cấp sáu, sao chênh lệch lớn như vậy? Bọn họ cũng đều là người sáng suốt, Vương Nguyên Nguyên và Thái Nhi trong lúc chiến đấu sử dụng năng lực, bọn họ có lẽ còn không đoán được là linh lô. Nhưng Lâm Hâm và Tư Mã Tiên, năng lực rõ ràng cách xa thuộc tính bản thân, đặc biệt là Tư Mã Tiên, dùng Tử Huyền Thần Lô Linh Lô quá rõ ràng. Cho nên nhóm giám khảo đối với mấy vị này trừ hâm mộ ghen tỵ cũng chỉ có hận, hận ông trời bất công!

Trần Anh Nhi ôm heo con Mạch Đầu, hưng phấn đi ra ngoài.

“Tới ta, tới ta.”

Nhìn bộ dáng của cô, vị giám khảo Linh Hồn Thánh Điện thậm chí không bước ra, cười khổ nói.

“Được rồi, cô cũng không cần tiến hành khảo nghiệm. Lấy thực lực các người mới hiện ra, xem như là tư thâm Liệp Ma Đoàn cấp suất cũng chỉ như thế. Coi như cô thông qua khảo nghiệm. Chờ đồng bạn chúng ta trở về, nếu hân không có ý kiến, thì các người thuận lợi thăng lên làm Liệp Ma Đoàn cấp suất.”

Đến lúc này còn khảo nghiệm cái gì nữa? Tiếp tục khảo nghiệm thì chẳng phải là tự chuốc nhục? Từ về mặt Trần Anh Nhi, bọn họ có thể thấy ra cô bé cũng là có thực lực. Toàn đội lấy lực lượng như vậy xem như xứng danh cấp suất. Còn về kỹ sư tuổi trẻ đó? Người ta chính là đoàn trưởng. Đoàn viên đều mạnh vậy, đoàn trưởng có thể yếu sao?

Đúng lúc này, ngoài cửa lớn Chiến Sĩ Thánh Điện đi tới hai người, đều mặc trang phục giáp kỹ sư. Trong đó một người chính là kỹ sư giám khảo, một kỹ sư khác nhìn qua tuổi lớn hơn gã một chút, đi ở phía trước, long hành hổ bộ tiến vào trong sân.

Sân lớn Thánh Minh mỗi một sân đội có năng lực tu sửa tự động. Lúc trước khảo nghiệm trong sân để lại dấu vết lúc này biến mất gần như không thấy.

Kỹ sư giám khảo nghi hoặc nhìn mọi người, hỏi mấy vị giám khảo khác.

“Không phải bảo các người khảo nghiệm mấy người khác sao? Tại sao dừng lại?”

Ma pháp sư giám khảo cúi kính nói.

“Chúng ta đều kiểm tra xong rồi, chỉ còn có anh. Mấy người khác đều thông qua.”

“Mau như vậy? Mau như vậy các người đã bị đánh bại?” Kỹ sư giám khảo trợn mắt há hốc mồm nói.

Các giám khảo khác đâu ai chịu đáp vấn đề đáng xấu hổ này. Ném cho gã vài quả mắt trợn trắng, đều tự quay đầu đi.

Kỹ sư giám khảo sau giây lát chấn kinh đã hồi phục bình thường, thầm nghĩ, may là thánh kỹ sư trưởng đại nhân anh minh! May mắn mình không cần ra tay. Nhìn bộ dáng của họ, rõ ràng là chịu thiệt.

Vừa nghĩ gã vừa đi tới trước mặt Long Hạo Thần, ngữ điệu so với lúc trước càng khách sáo.

“Chào Long đoàn trưởng, tình huống của các người ta đã thông báo với thánh kỹ sư trưởng đại nhân. Thánh kỹ sư trưởng đại nhân nói, xét thấy cậu có được Phụ Trợ kỹ sư, bởi vậy, khảo nghiệm của cậu sẽ gia tăng khó khăn. Cậu và Phụ Trợ kỹ sư sẽ cùng tiến hành khảo nghiệm, do vị Kỹ Sĩ Thánh Điện này chấp hành.

Các người dưới tình huống hai người bắt tay đánh bại vị Kỵ Sĩ Thánh Điện đại nhân này, mới có thể thăng lên cấp suất.”

Long Hạo Thần ngẩn ra, Hàn Vũ kiềm không được nói.

“Giám khảo đại nhân, thế này hình như không công bình. Chúng ta mới chỉ là kỵ sĩ cấp sáu, để chúng ta đánh bại kỵ sĩ cấp bảy, đây không phải là làm khó người ta ư?”

Kỵ sĩ giám khảo bắt đầu nói.

“Đây là nguyên câu nói của thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân. Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân còn để ta nhắc câu này cho các người, ngài ấy nói: Làm không được thì rút trở về, khi nào có thể làm được thì đến khảo nghiệm tiếp.”

Sao Hàn Vũ không biết ông nội mình được? Kỵ sĩ giám khảo khi bắt chước lời Hàn Khiêm, ngay cả ngữ điệu cũng mô phỏng y chang.

Hàn Vũ ghen lời nhìn Long Hạo Thần, nhỏ giọng nói.

“Xem ra, ông nội không muốn để chúng ta sớm trở thành Liệp Ma Đoàn cấp suất!”

Long Hạo Thần mỉm cười, nói.

“Nếu đã vậy thì chúng ta cứ thử xem. Sư tổ cũng không biết rõ thực lực hiện tại của chúng ta.”

Nói xong hần hướng Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn. Kỵ Sĩ Thánh Điện đáp lễ.

“Chào ngài, tôn kính tiền bối Kỵ Sĩ Thánh Điện, có thể cho ta hỏi, ngài là Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ?”

Kỵ Sĩ Thánh Điện lắc đầu nói.

“Không phải, ta đang nỗ lực hướng Bí Ngân Cơ Tòa.”

Nghe gã nói vậy, Long Hạo Thần và Hàn Vũ đều thở ra. Long Hạo Thần nói.

“Vậy chúng ta bắt đầu khảo nghiệm đi.”

Kỵ sĩ giám khảo giật mình nhìn Long Hạo Thần và Hàn Vũ, thầm nghĩ, hai vị này thật sự muốn tiếp nhận khảo nghiệm? Theo gã thấy thì, thánh kỵ sĩ trưởng Hàn Khiêm tuyên bố mệnh lệnh này rõ ràng có cố ý khó xử, không muốn để bọn họ trở thành Liệp Ma Đoàn cấp suất. Nhìn sắc mặt thánh kỵ sĩ trưởng thì, chắc là rất che chở bọn họ, nhưng hai vị này lại thật sự phải vượt cấp khiêu chiến?

Trong lòng đa số chức nghiệp giả, khiêu chiến vượt cấp tương đương không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ. Chênh lệch cùng bậc đã là rất lớn, vượt cấp là nhiệm vụ gần như không khả năng hoàn thành. Cho dù là hai đánh một cũng thế. Cấp sáu đến cấp bảy, đây chính là biến chất.

Kỵ Sĩ Thánh Điện lại không nói gì, gật đầu, rất khách sáo nói.

“Mời Long đoàn trưởng.”

Nói xong gã trước tiên đi hướng sân đấu.

Nghe vị Kỵ Sĩ Thánh Điện ngữ điệu có chút thân thiết, Long Hạo Thần vừa cùng Hàn Vũ đi theo gã vào sân vừa hỏi.

“Tiền bối, ngài biết ta?”

Kỵ Sĩ Thánh Điện mỉm cười, nói.

“Nghe đồng nghiệp kể kỳ tích trên chiến trường của Long đoàn trưởng, đồng thời rất kính nể thực lực của Long đoàn trưởng. Cậu là chân chính anh hùng.”

Long Hạo Thần giật mình, xem ra vị này biết sự việc mình đã làm ở Trấn Nam quan. Nhưng việc này đối với khảo nghiệm sắp tới, hiển nhiên không phải chuyện tốt. Người ta đều nghe nói việc mình làm ở Trấn Nam quan, sẽ không thả lỏng khinh thường. Một Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy dốc hết sức chiến đấu, chỉ tưởng tượng thôi là đầu hần đau.

Đang lúc Long Hạo Thần và Hàn Vũ có chút buồn bực, Kỵ Sĩ Thánh Điện thật không khách sáo triệu hoán ra tọa kỵ của mình.

Quang mang vàng chợt lóe, một Độc Giác Thú trắng xuất hiện bên cạnh gã. Kỵ Sĩ Thánh Điện phóng người lên ngựa, trong tay đã thêm thanh trường mâu.

Trường mâu toàn thân sáng ngời ánh vàng, sắc bén lãnh liệt, lấp lánh chói mắt. Vừa thấy liền biết không phải vật tầm thường, chắc là trang bị cấp Huy Hoàng. Mà Độc Giác Thú của gã tuy không phải cường đại Tinh Diệu Độc Giác Thú, nhưng cho dù là Độc Giác Thú bình thường cũng đã tới tọa kỵ cấp sáu.

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Ngài không cần nghiêm túc như vậy, ngay cả tọa kỵ đều triệu hoán ra.”

Kỵ Sĩ Thánh Điện mỉm cười, nói.

“Đây là tôn trọng nên có đối đãi anh hùng. Ta không tin chắc chiến thắng hai vị, dĩ nhiên phải dốc sức ứng phó. Có thể cùng Long đoàn trưởng luận bàn, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Các người cũng có thể triệu hoán ra tọa kỵ của mình, sau đó chúng ta mới bắt đầu khảo nghiệm.”

Tuy gã có triệu hoán tọa kỵ trước, nhưng hiển nhiên không muốn chiếm ưu thế Long Hạo Thần và Hàn Vũ.

Nụ cười khổ bất đắc dĩ trên mặt dần biến mất, hai mắt Long Hạo Thần lộ ra nghiêm túc. Trên trán, quang văn tím chợt lóe, ngay sau đó, một thân hình to lớn đã xuất hiện trước mặt hắn, rõ ràng chính là Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt đã tiến hóa bốn cái đầu.

Thân hình khổng lồ chiều dài gần mười mét mới vừa xuất hiện trên chiến trường, khiến tất cả rung động. Con người Kỵ Sĩ Thánh Điện co rút, rõ ràng cảm thụ được lực áp bách cường đại.

Bên kia, Tà Nhân đường kính hơn một mét lặng lẽ xuất hiện sau lưng Hàn Vũ. Trải qua không ngừng tiến hóa, xúc tua của nó đã có bốn cái, ở xung quanh thân thể nhẹ bênh bồng, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú Kỵ Sĩ Thánh Điện đứng không xa.

Long Hạo Thần nhún mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên, rơi trên lưng Hạo Nguyệt, tay trái đưa ngang ngực, lại hành lễ kỵ sĩ, trầm giọng nói.

“Xin tiền bối chỉ giáo cho.”

Hạo Nguyệt bốn cái đầu cùng lúc ngẩng lên, bốn đôi mắt màu khác nhau tản ra dày đặc chiến ý.

Lúc trước khi trở về Mục Sư Thánh Điện, Long Hạo Thần đã đem Hạo Nguyệt để lại tháp Vĩnh Hằng tĩnh dưỡng. Dù gì ở đâu cũng sẽ không ảnh hưởng Hạo Nguyệt tu luyện. Sau khi nó tiến hóa ra cái đầu thứ bốn, vẫn là rất dễ dàng khiến người chú ý, không thể mang nó một đường quay lại thánh thành. Lúc này Long Hạo Thần triệu hoán ra Hạo Nguyệt, rõ ràng cảm giác đến dục vọng chiến đấu của Hạo Nguyệt cực kỳ mãnh liệt. Dường như là bởi vì khi ấy ở không gian đỏ và đen bị áp lực quá lâu.

“Đây, đây là địa long?” Kỵ sĩ giám khảo đứng phương xa nhìn trận đấu, trán ướt mồ hôi.

Không phải gã chưa từng thấy địa long, chính tọa kỵ của gã cũng là địa long. Nhưng thân thể không lớn bằng một nửa Hạo Nguyệt! Hạo Nguyệt thân dài gần mười mét, đứng ở đó, độ cao vượt qua ba mét, lúc này Long Hạo Thần hoàn toàn là nhìn xuống đối thủ. Hơn nữa, đây là địa long gì? Nó có tới bốn cái đầu!

Vốn mấy vị giám khảo khác còn buồn bực vì mình thất bại, lúc này thấy Hạo Nguyệt ra trận, trong lòng rầu rĩ thoáng chốc tan biến.

Bọn họ rất nghi ngờ, chỉ riêng con ma thú kinh khủng này thì họ tuyệt không phải là đối thủ. Liệp Ma Đoàn thật không uống là Liệp Ma Đoàn! Thật sự quá cường đại.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

363. Chương 125: Khảo Nghiệm Của Kỵ Sĩ Thánh Điện (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng là cường giả trải qua trăm trận chiến, sau khi ngăn ngui giạt mình, rất nhanh ổn định lại, hướng Long Hạo Thần đáp lại lễ kỵ sĩ, hét lớn một tiếng.

“Bắt đầu đi!”

Nói xong Độc Giác Thú dưới chân gã đã mau chóng vọt hướng Hạo Nguyệt, nồng đậm quang nguyên tố khiến linh lực xung quanh gã chớp mắt biến kích động. Có thể rõ, Quang Minh Thánh Hỏa chói mắt thiêu đốt từ trên người gã và Độc Giác Thú. Cường đại lực áp bách nở rộ. Cánh tay phải Kỵ Sĩ Thánh Điện biến thành màu vàng trong suốt, đích thị là Thể Quang Diệu. Mới vừa lên gã đã dốc hết sức.

Mấy vị giám khảo không chút do dự khởi động vòng phòng hộ Chiến Sĩ Thánh Điện. Đây chính là trận chiến của cường giả cấp sáu và cấp bảy, hơn nữa sử dụng cả tọa kỵ, có trời mới biết không mở vòng phòng hộ thì họ sẽ tạo thành hư hỏng cỡ nào.

Khiến người kinh ngạc là, Hàn Vũ và Tà Nhân ở một bên không động, không có ý phối hợp với Long Hạo Thần, chỉ đứng đó. Hàn Vũ trái tâm thuần phải kiếm, chăm chú nhìn cục diện trong sân.

Không ai so với y càng tin tưởng Long Hạo Thần. Y tận mắt chứng kiến Long Hạo Thần hoàn thành nghi thức thần quyền giả. Cường giả cấp bảy như thế nào? Một Kỵ Sĩ Thánh Điện mới tiến vào cấp bảy không bao lâu, thật có thể chiến thắng cấp sáu bậc sáu Long Hạo Thần?

Hạo Nguyệt căn bản không cần Long Hạo Thần sai bảo, khi Độc Giác Thú đối diện hành động, cùng lúc đó nó cũng động. Tứ chi to khỏe bỗng giẫm đất, bốn vó tung bay, xông thẳng hướng chính diện. Thanh âm ngâm xướng hoặc trầm thấp, hoặc cao vút đồng thời vang lên từ bốn cái miệng. Tia sáng trong các đôi mắt biến càng thêm sáng ngời.

Độc Giác Thú mở ra đôi cánh, chạy như điên phóng lên, bay giữa không trung. Giấy lát, sau lưng Kỵ Sĩ Thánh Điện, đôi linh cánh cực lớn cũng tùy theo giãn ra, cùng Độc Giác Thú, không ngờ giữ vững cùng tiết tấu mạnh vỗ đập. Tốc độ gần như trong khoảnh khắc đó tăng lên gấp ba, hóa thành tia chớp vàng, bay thẳng đến Long Hạo Thần cười trên lưng Hạo Nguyệt. Trong tay Kỵ Sĩ Thánh Điện nắm trường mâu chỗ mũi nhọn chính là nơi phát ra quang mang kia.

Khoảng cách hai bên không tính quá xa, Kỵ Sĩ Thánh Điện cười Độc Giác Thú bay lên không, chớp mắt đáp xuống, quá trình cực mau lẹ. Cũng trong lúc đó, bốn cái đầu Hạo Nguyệt đã tự phóng ra một đạo ma pháp.

Hạo Nguyệt sau khi tiến hóa tuyệt không chỉ là nhiều thêm cái đầu Tiểu Lam mà thôi. Nó tiến hóa là toàn phương vị, từ chỗ chúng phóng ma pháp có thể thấy được.

Một luồng sáng xanh phóng lên cao, trực tiếp tác dụng trên người Kỵ Sĩ Thánh Điện và Độc Giác Thú, khiến thể xông lên của họ đột nhiên giảm bớt. Thân thể Kỵ Sĩ Thánh Điện chấn động, Quang Minh Thánh Hỏa bỗng chốc tăng mạnh gấp đôi, thể này mới ngăn cản quang mang xanh kia. Phong Phục Thuật, ma pháp hạn chế cấp năm phong hệ.

Phong tốc độ nhanh nhất, nhưng công kích càng thêm mạnh mẽ.

Một đoàn hỏa cầu lớn và một đoàn băng cầu cùng lúc phóng lên cao. Hai ma pháp đường kính vượt qua hai mét, sắc đỏ và xanh bay lên không trung, hóa thành chân chính băng hỏa lưỡng trọng thiên. Hơn nữa khi nó bay lên không, khoảnh khắc tỏa định Kỵ Sĩ Thánh Điện và tọa kỵ Độc Giác Thú, ngay cả không khí trên trời cũng biến đổi màu.

Cảm giác của Kỵ Sĩ Thánh Điện chính là, trước người mình cực kỳ nóng, sau lưng thì lạnh kinh người. Đây mới là ý nghĩa chân chính băng hỏa lưỡng trọng thiên!

Tiểu Quang bắn ra một luồng sáng vàng thì trực tiếp rơi trên người Long Hạo Thần. Đó là một đoàn sáng vàng rực rỡ, vị trí rơi chính là ngực Long Hạo Thần. Khoảnh khắc kia, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy nội linh lực dường như sôi sục. Trong cảm nhận của hắn, linh lực ít nhất bỗng chốc gia tăng hai ngàn.

Tuy rằng hai ngàn linh lực này bởi vì người ngoài mà đến, so với nội linh lực của chính hắn thì hơi khác, nhưng hoàn toàn có thể tác dụng một kích sau đó.

Quang hệ Tăng Linh Thuật, là ma pháp phụ trợ cường đại quang hệ cấp sáu. Dùng để hỗ trợ cường giả cùng là quang hệ thì hiệu quả cực tốt. Có thể tăng lên hai ngàn linh lực, đây là con số làm người ta kinh hãi. Nên biết, nếu như là một kỵ sĩ cấp năm thì toàn bộ linh lực chỉ là hai ngàn mà thôi.

Đối diện công kích bằng hỏa lưỡng trọng thiên, Kỵ Sĩ Thánh Điện không dám dùng Quang Minh Thánh Hỏa cứng rắn chống. không còn cách nào khác, chỉ có thể khống chế tốc độ xông lên, trường mâu trong tay chỉ hướng phía dưới. Hai luồng sáng vàng chói mắt đột nhiên bộc phát. Cùng lúc đó, tay trái tấm thuẫn giờ mé sườn.

Hai tiếng đánh diếc tai vang trên không trung. Độc Giác Thú run rẩy một cái, con người lộ tia đau đớn. Ngay cả Kỵ Sĩ Thánh Điện đều cảm thấy khó chịu. Tuy gã phá hỏng công kích của Tiểu Hỏa và Tiểu Lam, nhưng bằng hỏa lưỡng trọng thiên chột lạnh, chột nóng, nhiệt độ kịch biến khiến linh lực gã xuất hiện dao động không ổn định. Mà cũng tại lúc đó, gã đã từ bên dưới xông tới trước mặt Long Hạo Thần.

Trường mâu chỉ hướng trước, đâm hướng ngực Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần đứng trên lưng Hạo Nguyệt, giữ vững tư thế cung bộ. Trong tay trái đã nắm Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn, ngang nhiên đỡ lấy. Khi hắn ra tay, một luồng sáng vàng lừng lờ xuất hiện sau lưng hắn. Hỏa diễm sắc vàng rờn bồng chốc tràn ngập quanh người Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, một vòng quang hoàn nồng đậm sắc vàng giành trước va chạm công kích Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Tất cả phát sinh quá nhanh, người quan sát chỉ thấy Long Hạo Thần và Kỵ Sĩ Thánh Điện một công một thủ, hoàn thành lần va chạm đầu tiên.

Kỵ Sĩ Thánh Điện cười Độc Giác Thú xẹt qua đỉnh đầu Long Hạo Thần. Mà Long Hạo Thần làm tư thế phòng ngự thì lùi ra sau nửa bước, trên người lấp lánh ánh vàng, chính là Thần Ngự Thuẫn.

Các vị giám khảo nhìn trận chiến đều tròn tròn mắt. Cấp sáu đối cấp bảy, cứng rắn chống một kích toàn lực của cấp bảy mà vẫn bình yên vô sự?

Họ nào biết trong quá trình chiến đấu, Hạo Nguyệt và Nhã Đình tăng phúc cho Long Hạo Thần, suy yếu đối thủ, mới đem đến tác dụng mấu chốt. Long Hạo Thần sử dụng lại là kỹ năng phòng ngự được gọi là mạnh nhất của kỵ sĩ, Thần Ngự Thuẫn.

Có thể chính diện chặn một kích toàn lực của đối thủ, cũng có nghĩa là Long Hạo Thần có thực lực giằng co với đối phương.

Độc Giác Thú trên không trung xoay quanh một vòng, lại đối mặt Long Hạo Thần. Kỵ Sĩ Thánh Điện sắc mặt biến càng thêm trầm trọng. Khi trường mâu của gã rơi trên Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn, gã cảm thấy như lay động núi cao. Cho dù bị suy yếu vô cùng, nhưng gã đã sử dụng Thể Quang Diệu, trên thuộc tính thì nên hoàn toàn áp chế Long Hạo Thần cùng thuộc tính mới đúng. Nhưng không như mong muốn, gã giật mình phát hiện, thuộc tính áp chế lại là chính mình. Thuộc tính quang minh của Long Hạo Thần dường như so với gã càng thêm tinh thuần. Còn có, bay sau lưng hắn dường như là nguyên tố tinh linh, sao nhìn giống thực chất vậy. Hơn nữa, mới rồi dường như cô ta phát động kỹ năng cản trở mình?

Lúc này Nhã Đình giữ vững hình thái cao hơn thước, yên tĩnh bay sau lưng Long Hạo Thần.

“Grao!!!” Bốn cái đầu của Hạo Nguyệt đồng thời hướng Độc Giác Thú bay trên không trung rống giận gầm. Mơ hồ, sau lưng Hạo Nguyệt xuất hiện một ảo ảnh khổng lồ màu tím. Ảo ảnh chỉ là chột lóe, không ai thấy rõ ràng. Nhưng cùng lúc đó, bồng chốc Độc Giác Thú ngừng lại, tiếp đó kinh hoảng lay động trên không trung, chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Cấm không? Hạo Nguyệt rống một tiếng không ngờ có hiệu quả cấm không?

Hiện tại có thể nói Long Hạo Thần trải qua trăm trận, cơ hội như vậy sao hắn bỏ qua được. Linh cánh mở ra sau lưng, bốn cánh vỗ đập, thân hình chột lóe, xông hướng Độc Giác Thú rơi xuống. Trong tay phải, ánh vàng lấp lánh, Quang Minh Nữ Thần Vành Thán lần đầu tiên nằm trong tay hắn gia nhập chiến đấu.

Kiểm quang vàng to lớn trên không trung hình thành một mảnh ánh vàng kinh khiếp, chém hướng Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán phát ra một tiếng vù vù như rên rỉ, dường như đang phát tiết ức chế trăm năm qua.

Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng không phải tầm thường. Đối mặt tình huống bất ngờ, gã mau chóng bỏ ra tấm thuẫn ở tay trái, tay ấn vào lưng Độc Giác Thú, dùng linh lực quang hệ cường đại của mình rót vào thân thể Độc Giác Thú, giúp nó ổn định thân hình. Đồng thời trường mâu trong tay như tia chớp phóng ra, hướng mục tiêu chính là vị trí trung tâm một kiếm của Long Hạo Thần. Trong quang mang Tu La Trảm phát ra tìm được mũi kiếm của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Đinh

Vang lên một tiếng giòn tan, gợi lên từng tầng sóng âm truyền khắp nơi.

Có thể thấy rõ, một ấn ký vàng xuất hiện trên áo giáo Kỵ Sĩ Thánh Điện, đó là uy lực còn sót lại của Tu La Trảm. Mà Long Hạo Thần một kích kia, cuối cùng đã bị Kỵ Sĩ Thánh Điện ngăn chặn.

Nhưng Kỵ Sĩ Thánh Điện chấn kinh chỉ mới vừa bắt đầu.

Trường mâu của gã va chạm vào mũi kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, dĩ nhiên sẽ đâm trúng phía trên viên ngọc. Mũi mâu nhưng lấy tốc độ kinh người hòa tan. Hai bên va chạm chỉ là trong khoảnh khắc, mũi mâu của gã đã tan rã hơn nửa thước.

Không chỉ như thế, quang mang tím chợt lóe, Hạo Nguyệt bỗng xuất hiện dưới thân Long Hạo Thần, cái đuôi to quét ngang, mạnh đập hướng Độc Giác Thú và Kỵ Sĩ Thánh Điện.

“Không tốt!” Kỵ Sĩ Thánh Điện thầm kêu một tiếng, tay trái vội chộp lấy tấm thuẫn giắt trên yên ngựa, đồng thời mũi chân giẫm bàn đạp, từ trên lưng Độc Giác Thú lao ra ngoài, cùng cái đuôi dài của Hạo Nguyệt và chạm một chỗ.

Tình cảnh khiến người rung động xuất hiện. Bốn đầu tám mắt của Hạo Nguyệt khoảnh khắc cùng Kỵ Sĩ Thánh Điện va chạm thì đều biến thành màu tím. Ngay sau đó vang một tiếng *rầm* chấn động, Kỵ Sĩ Thánh Điện phát động lá chắn trùng kích không ngờ cứ như vậy bị cái đuôi Hạo Nguyệt đánh bay, ngay cả Độc Giác Thú cũng bị uy lực còn sót lại đụng tới, từ không trung cong vẹo rơi trên đất.

Đương nhiên, thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt cũng bị sức hút trái đất kéo xuống.

Chẳng qua, lúc này Long Hạo Thần đã trước một bước vỗ bốn cánh rơi xuống đất, quang mang tím chợt lóe, Hạo Nguyệt vốn rơi xuống đã xuất hiện bên cạnh hắn. Mặc dù xung lượng rơi khiến mặt đất rung động, nhưng chỉ là đẩy lên bụi đất mà thôi. Đây chính là cách vận dụng huyết khế trên chiến trường. Sau khi tu vi đột phá cấp sáu, giữa Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt, có thể lấy truyền tống gần như thuần di cho nhau, trên chiến trường tác dụng thực tế cực lớn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

364. Chương 125: Khảo Nghiệm Của Kỵ Sĩ Thánh Điện (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

Cùng lúc đó, Nhã Đình giờ cao pháp trượng. Lúc Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt phát động công kích, cô không ngừng ngâm xướng chú ngữ. Giờ vừa lúc chú ngữ hoàn thành.

Tổng cộng mười tám điểm ánh sao vàng bắn ra. Cái thứ nhất tốc độ chậm nhất, chớp mắt đã bị cái thứ hai đuổi kịp. Sau đó là cái thứ ba, thứ tư, đến cái thứ mười tám, mỗi một ánh sao vàng lấy tốc độ mau hơn cái trước một chút. Một chuỗi truy đuổi, tốc độ bỗng chốc tăng lên đến cực độ, trên không trung hóa thành trường mâu sáng chói mắt, bắn thẳng hướng Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Ma pháp quang hệ cấp sáu, Tinh Diệu Chi Mâu.

Kỵ Sĩ Thánh Điện không thèm để ý có sợ hãi hay không nữa, gã thân hình chao đảo dùng sức vỗ linh cánh, trường mâu chỉ hướng trước, cùng Tinh Diệu Chi Mâu ngang nhiên mạnh đụng.

Trong tiếng va chạm, đầy trời quang mang vàng lấp lánh. Kỵ Sĩ Thánh Điện kêu rên bay ngược ra sau, may mắn Độc Giác Thú đúng lúc vỗ đôi cánh đón được thân hình rơi xuống của gã. Nhưng mà Kỵ Sĩ Thánh Điện liên tục bị trùng kích, sắc mặt đã hơi trắng bệch.

Quang mang vàng lấp lánh, Long Hạo Thần lần nữa xuất hiện trước mặt gã. Quang Minh Nữ Thần Vành Thán lần này chuyển từ chém sang đâm. Khoảnh khắc đâm ra một kiếm này, Quang Minh Nữ Thần Vành Thán tản mát ra kiếm quang khổng lồ không ngờ bỗng chốc bị kiềm chế, viên ngọc ở mũi kiếm bộc phát một đoàn sáng chói mắt.

Một luồng kiếm quang sắc bén bắn ra trong cảm giác kinh ngạc của Long Hạo Thần, giành trước đánh vào trường mâu Kỵ Sĩ Thánh Điện nâng lên. Kiếm ý sắc bén không gì sánh được, khiến Kỵ Sĩ Thánh Điện và Độc Giác Thú dưới người toàn thân đều run rẩy. Ngay sau đó, bản thể của Quang Minh Nữ Thần Vành Thán mới cùng trường mâu của gã va chạm một chỗ.

Tiếng nổ chói tai, trường mâu trong tay Kỵ Sĩ Thánh Điện hóa thành từng chùm sáng vàng, cứ như vậy bị phá hủy. Tu La Thú không suy giảm uy lực, mũi kiếm thẳng tắp đâm vào giáp trước ngực.

Kỵ Sĩ Thánh Điện cảm thấy kiếm ý lãnh liệt chớp mắt tỏa định toàn thân, khiến gã không dám nhúc nhích. Giống như chỉ cần gã cử động thì thân thể sẽ tựa như trường mâu bị nổ nát phá vỡ.

Không chỉ trong mắt Kỵ Sĩ Thánh Điện tràn ngập khó tin, chính Long Hạo Thần cũng như vậy.

Hắn không ngờ rằng chính mình có thể chiến thắng Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy, hơn nữa toàn bộ quá trình ngắn như vậy. Việc này khiến một loạt công kích sau đó của hắn không thể phát ra.

Quang mang thu lại, Quang Minh Nữ Thần Vành Thán hưng phấn kêu vù vù trở lại trong tay phải Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần vẻ mặt xin lỗi nói.

“Thật có lỗi, hủy vũ khí của ngài.”

Kỵ Sĩ Thánh Điện cười khở một tiếng.

“Chắc cậu là Trùng Giới kỵ sĩ? Sức bật thật mạnh, ta thua không uổng. Cậu có linh lô, hơn nữa nhất định là Quang nguyên tố linh lô đã tiến hóa, lại thêm tọa kỵ áp chế và thực lực của cậu bạo phát cao. Cậu thắng, không uổng là anh hùng ở Trấn Nam quan chống lại Nguyệt Ma cấp tám.”

Hai người lại rơi xuống mặt đất, Kỵ Sĩ Thánh Điện hướng Long Hạo Thần hành lễ kỵ sĩ, nói.

“Ta lập tức báo cáo cho thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân, các người có thể tiếp tục hoàn thành thắng cấp Liệp Ma Đoàn cấp suất. Thực vinh hạnh cùng cậu một trận chiến.” Nói xong câu đó gã đưa Độc Giác Thú trở về, xoay người đi nhanh.

Long Hạo Thần phản xạ nâng lên tay phải nhìn. Hắn hiểu rõ, chính mình có thể thắng dễ dàng như vậy, là có quan hệ rất lớn đến Quang Minh Nữ Thần Vành Thán. Đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được một vũ khí mạnh có thể chớp mắt biến đổi chiến trường.

Đừng nhìn thân kiếm này không có lưỡi sắc bén, nhưng viên ngọc trên mũi kiếm hầu như có hiệu quả phá hư vũ khí của kẻ địch. Còn có sau đó hắn sử dụng Tu La Thú, kiếm quang và kiếm ý hiển nhiên đều là thân kiếm này, trước mắt còn trong năng lực phụ kèm theo của trang bị cấp truyền kỳ. Nếu muốn hoàn toàn nắm giữ nó, thì hắn còn cần thời gian.

Lúc này ánh mắt các giám khảo nhìn Long Hạo Thần sớm biến thành kinh sợ. Vị kỵ sĩ tuổi trẻ này thể nhưng lấy thực lực cấp sáu chiến thắng một vị Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy. Hơn nữa nhìn chung trong toàn bộ quá trình chiến đấu, hắn thắng là đương nhiên. Tọa kỵ mạnh mẽ, linh lô cường đại, còn có thực lực của chính bản thân hắn. Không uổng là đoàn trưởng đội Liệp Ma Đoàn mạnh này! Lấy thực lực tổng thể của họ, coi như là trong Liệp Ma Đoàn cấp suất, chỉ sợ thứ hạng đứng hàng đầu.

Khảo nghiệm hoàn tất, quá trình tiếp theo càng đơn giản. Một tiếng đồng hồ sau, hoàn thành tất cả thủ tục, Liệp Ma Đoàn số hai mươi một cấp hiệu chính thức đổi tên thành Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất. Không sai, số lượng Liệp Ma Đoàn cấp suất hơn xa cấp hiệu. Theo như lời của nhân viên công tác tháp nhiệm vụ thì, trong tất cả Liệp Ma Đoàn, số lượng nhiều nhất chính là cấp suất và cấp vương, tiếp đó là cấp đế, cuối cùng mới là cấp hiệu, cấp sĩ và cấp danh hiệu. Mà cấp suất, cấp vương và cấp đế cũng là trụ cột vững vàng trong Liệp Ma Đoàn.

Lệnh bài Liệp Ma Đoàn thay đổi thành chế tác bằng bí ngân, do đoàn trưởng Long Hạo Thần quản lý. Trừ giờ khắc này bắt đầu, đám Long Hạo Thần chính thức thuộc về đoàn đội trung tâm đặc thù của Liệp Ma Đoàn.

Dựa theo lệnh bài mới thăng cấp, Long Hạo Thần dẫn theo đồng bạn rời khỏi tháp nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn, việc làm đầu tiên là tới tầng ba trung tâm giao dịch Liệp Ma Đoàn. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán mang đến thần kỳ khiến hần hiểu rõ hơn khi có được trang bị cường đại, phải thông qua thực chiến để thích ứng. Nếu muốn cứ thăng cấp, vậy không phải cứ vừa hướng lên vừa kiếm. Cho nên hần chuẩn bị hao phí còn lại công huân, toàn bộ dùng để tăng chiến lực cho đồng bạn.

“Thật náo nhiệt!” Mới đến tầng ba trung tâm giao dịch, Trần Anh Nhi kiểm không được kinh ngạc nói.

Đích thực, so sánh với tầng hai bên dưới, tầng ba trung tâm giao dịch đặc biệt náo nhiệt. Tuy diện tích lớn bằng tầng một, tầng hai, nhưng nơi này lại là kín người hết chỗ. Hầu như trước mỗi quầy hàng đều tụ tập vài người. Bình đài giao dịch phía chính phủ ở tầng ba trung tâm giao dịch càng vây quanh tới mấy chục người.

Lâm Hâm nói.

“Sớm nghe nói trung tâm giao dịch Liệp Ma Đoàn náo nhiệt nhất chính là tầng ba, hôm nay thấy thì quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Tư Mã Tiên nghi hoặc hỏi.

“Vì sao thế?”

Lâm Hâm đáp.

“Một là bởi vì số lượng Liệp Ma Đoàn cấp suất rất nhiều, hơn nữa Liệp Ma Đoàn cao cấp hơn cũng sẽ xuống dưới đây chọn mua một ít công cụ. Bởi vì số lượng Liệp Ma Đoàn cấp suất nhiều, công cụ bán ra mặc kệ là chủng loại hay số lượng, đều là tương đương khổng lồ. Thậm chí có một ít Liệp Ma Đoàn cấp vương đều tới đây mua dụng cụ. Có thể không náo nhiệt được sao?”

Long Hạo Thần nghe Lâm Hâm nói vậy thì gật đầu.

“Nếu đã thế, quy củ như trước, mọi người chia nhau ra tìm trang bị thích hợp chính mình, sau đó trực tiếp kiểm Lâm Hâm mua đồ. Ta nhấn mạnh hai điểm, suy xét đến tổng thể thực lực, Lâm Hâm, anh phải kiểm soát. Ta, Thái Nhi và Tư Mã Tiên đi mua sau, anh và Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi, Hàn Vũ thì ưu tiên mua trước. Ưu tiên Nguyên Nguyên người thứ nhất, tiếp đó là Hàn Vũ. Hàn Vũ, anh cần phải mua một thanh kiếm tốt.”

Lời Long Hạo Thần khiến mọi người vui lòng nghe theo. Hần lo lắng toàn diện mới đặt ra như vậy. Vương Nguyên Nguyên không tiến hành hợp thành linh lô, trong Mộng Huyền Thiên Đường là thu hoạch nhỏ nhất, hơn nữa cho đến nay, trang bị chủ yếu của cô là Cự Linh Thần tâm thuần. Tuy lúc trước cô đấu giá được khối Vô Ngân Thủy Tinh, nhưng lo lắng đến tổng thể thực lực, cho nên vẫn là ưu tiên cô chọn một bộ trang bị cấp truyền kỳ. Hàn Vũ thì là bởi vì không có vũ khí thuận tay. Còn về Long Hạo Thần, đương nhiên hần sẽ xếp ở cuối cùng. Tuy không có đưa long tinh cho Dạ Vị Ương, nhưng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán của hần tương đương với dùng long tinh đối lấy. Huống chi hần còn có Huy Hoàng Thánh tâm thuần và Huy Hoàng Thánh giáp, tạm thời không cần thay đổi trang bị lắm, tối đa là kiểm thêm trọng kiếm cấp Huy Hoàng là đủ rồi.

Mọi người đều tự chia ra. Long Hạo Thần nắm tay Thái Nhi, trong tầng ba có chút chật chội này tùy ý nhìn. Hần thì rất muốn cho Thái Nhi một ít trang bị phòng ngự mạnh hoặc là hộ thân. Kết quả cuối cùng, vòng cổ ẩn thân theo nàng tiến vào cấp sáu rồi, tác dụng không lớn nữa.

Liên tục đi hai quầy hàng, Long Hạo Thần không thể không thăm tán thán. Khó trách người ở đây nhiều vậy, công cụ tốt rất là nhiều! Trong đó tiêu thụ đối đa chính là ma tinh, hơn nữa ít nhất là ma tinh từ ma thú cấp năm trở lên, hẳn thậm chí ở một quầy hàng thấy khối ma tinh cấp tám. Dùng cấp đến hình dung, thì dĩ nhiên là cường giả cấp tám ma tộc.

Trừ ma tinh ra, các loại tài liệu quý hiếm, tinh thạch cũng khá nhiều, ngược lại số lượng trang bị rất ít. Khá nhiều quầy hàng thậm chí một bộ trang bị đều không có. Xem như là bán ra trang bị thì cũng chỉ có cấp Huy Hoàng và cấp linh ma. Liên tục xem ba quầy, Long Hạo Thần không thấy tới một bộ trang bị cấp truyền kỳ.

Khi hắn đi tới quầy hàng thứ bốn, như cũ không thấy bóng dáng trang bị truyền kỳ, nhin không được hỏi chủ sạp.

“Xin chào, nơi này chỗ nào có bán trang bị cấp truyền kỳ vậy?”

Chủ sạp là người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi, ngẩng đầu nhìn hướng Long Hạo Thần và Thái Nhi, thấy họ tuổi trẻ đến thế, lộ ra tia kinh ngạc, hỏi ngược lại.

“Chú em, các người tuổi trẻ vậy đã tiến vào cấp suất?”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“May mắn, vừa tiến vào cấp suất, hơn nữa tuổi chúng ta cũng không nhỏ, chỉ là hiện ra ngoài xem nhỏ tuổi chút.”

Không thể không nói dối, ai bảo bọn họ quá trẻ làm chi? Long Hạo Thần thật không muốn bị người ta chú ý, chỉ có thể nói như vậy.

Chủ sạp cười ha ha, nói.

“Thú vị đây. Vừa rồi chú em đang hỏi trang bị truyền kỳ đúng không? Đừng nói chỗ ta không có, toàn bộ tầng ba, chỉ sợ cậu không tìm thấy một bộ nào. Trang bị đến cấp truyền kỳ, độ trân quý đủ sánh bằng ma tinh của ma thú cấp chín. Nhân số Liệp Ma Đoàn cấp suất chúng ta lại là nhiều nhất trong Liệp Ma Đoàn. Liệp Ma Đoàn thăng tới cấp vương điều kiện cực khó khăn, đội nào không phải là tích số lớn công huân? Một khi xuất hiện trang bị cấp truyền kỳ, lập tức bị mua đi. Chứ nói chi từ bên ngoài đạt được trang bị truyền kỳ, đội nào không trước thỏa mãn nhu cầu của mình? Nếu không phải hoàn toàn không dùng được, ai mà chịu bán? Ta đề nghị cậu trực tiếp tới quầy chính phủ xem thử, có lẽ xác suất xuất hiện trang bị cấp truyền kỳ lớn hơn chút. Nhưng giá cả mắc hơn Liệp Ma Đoàn chúng ta tự bán.”

“Cảm ơn đại ca chỉ dẫn.” Cùng là Liệp Ma giả, giữa nhau luôn rất thân thiện. Long Hạo Thần rất cung kính cảm tạ vị tiền bối này.

Hắn đang định mang Thái Nhi tới quầy trung tâm giao dịch bên kia thì bị người đàn ông trung niên đó gọi lại.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

365. Chương 126: Hai Bộ Truyền Kỳ

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - Banlong.us

“Chú em, chỗ này của ta có bộ trang bị không tệ, cậu xem thử có cần hay không?” Nói xong người trung niên vung tay, ném cho Long Hạo Thần một bao tay nhỏ tinh xảo.

Hiện tại Long Hạo Thần đã là tu vi cấp sáu, chỉ bằng cảm giác đã có thể nhận được trang bị này chẳng qua là trang bị cấp linh ma. Nằm trong tay, có chút nặng.

“Đại ca, trang bị này dùng làm cái gì?” Long Hạo Thần tò mò hỏi.

Người trung niên nói.

“Kỹ năng phụ hấp thu. Đừng nhìn nó là cấp linh ma, nhưng tác dụng ở một số trường hợp thì đặc biệt dùng tốt. Kỹ năng phụ hấp thu, tiêu hao một điểm linh lực là có thể kéo dài tới mười phút. Có thể khiến cậu mang bao tay đặt ở nơi bằng phẳng nào sản sinh hiệu quả hấp thu. Trừ phi cậu tự giải trừ hoặc cánh tay bị chém xuống, nếu không sẽ không tách ra được. Tuy mỗi lần cậu giải trừ rồi phát động lại, cũng cần trả một điểm linh lực.”

Long Hạo Thần nghi hoặc nói.

“Không phải chức nghiệp giả cấp sáu như chúng ta đều có thể bay sao? Năng lực hấp thu này...”

Không đợi chủ sạp giải thích, Thái Nhi đã lấy bao tay từ trong tay Long Hạo Thần, gật đầu nói.

“Trang bị này chúng ta cần trả bao nhiêu công huân?”

Người trung niên cười nói.

“Quả nhiên có người biết hàng. Không nhiều, một vạn công huân.”

“Được, xin chờ một chút.” Thái Nhi trả bao tay cho chủ sạp, lát sau kêu Lâm Hâm lại đây. Nàng không trả giá, gián tiếp thanh toán một vạn công huân mua bao tay này, đeo vào tay trái của mình.

Rời khỏi quầy hàng, Long Hạo Thần nhin không được hỏi.

“Thái Nhi, trang bị cấp linh ma này thật sự giá trị một vạn công huân sao?”

Thái Nhi cười nói.

“Đại khái không đáng giá, nhưng là công cụ tốt có tiền cũng mua không được. Trong số trang bị thì nó thuộc hàng hi hữu trang bị. Tất cả hi hữu trang bị đều có kèm một ít kỹ năng đặc biệt. Bao tay này kèm kỹ năng không phải hấp thu, theo như lời chủ sạp, thì kỹ năng phụ của nó hẳn là tuyệt đối hấp thu. Tuyệt đối đừng tưởng rằng chúng ta có được năng lực bay thì có thể thích ứng ở bất cứ hoàn cảnh nào. Có rất nhiều lúc, năng lực hấp thu này có thể cứu mạng. Ta nêu ví dụ đơn giản, nếu như trong hoàn cảnh cấm không hoặc là rơi xuống nước, linh cánh của chúng ta có tác dụng bao nhiêu? Còn có khi đối mặt ma thú, dựa vào tuyệt đối hấp thu, ta có thể khiến mình liên tục công kích đối thủ mà không suy kiệt. Tóm lại, công cụ tốt như vậy gặp phải tuyệt không thể bỏ qua, công dụng cụ thể thì sao này anh sẽ thấy.”

Hai người nói xong đã tới quầy chính phủ tầng ba, hơn nữa gián tiếp đem Lâm Hâm lại đây.

Trước quầy chính phủ có rất nhiều người, số lượng nhân viên sau quầy cũng rất nhiều. Ba người từ mé bên chen đi vào, rất không dễ dàng mới được đến một nhân viên tiếp đãi.

“Xin chào, cho hỏi hiện tại có trang bị truyền kỳ nào bán ra không? Bất cứ chủng loại nào đều được, chúng ta muốn chọn mua một ít.” Long Hạo Thần nói với nhân viên.

Nhân viên công tác ngay ra, dường như là kinh ngạc hẳn ra tay rộng rãi.

“Xin ngài chờ chốc lát, ta lập tức tra xét ngay.”

Rất nhanh, nhân viên đã quay trở lại.

“Trước mắt có hai trang bị cấp truyền kỳ còn chưa bán ra, chưa bị kiểm nghiệm. Có hai bộ khác thì đang bị kiểm nghiệm. Ngài muốn kiểm nghiệm không?”

Gã nói kiểm nghiệm chính là Liệp Ma giả tiến hành kiểm tra trang bị, đánh giá, sau đó quyết định có mua hay không. Hai bộ đang bị kiểm nghiệm chắc là Liệp Ma giả khác đứng trước quầy.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Chúng ta muốn, hai bộ đều muốn kiểm nghiệm.”

Nhân viên công tác nói.

“Xin ngài thanh toán phí kiểm nghiệm là hai vạn công huân, nếu cuối cùng ngài quyết định mua hai bộ trang bị này, phí kiểm nghiệm có thể tương đương với phí dùng để mua trang bị. Nếu ngài bỏ không mua, thì sẽ không trả lại phí kiểm nghiệm.”

Lâm Hâm nhin không được kêu lên.

“Các người bóp cổ hã! Chỉ nhìn một cái đã muốn một vạn công huân, sao các người không đi cướp đi? Các người có biết hay chúng ta giết ma tộc đạt được công huân gian khổ cỡ nào?”

Nhân viên sắc mặt không thay đổi nói.

“Xin lỗi, đây là quy định của trung tâm giao dịch. Bởi vì trang bị cấp truyền kỳ vấn đề rất nhiều, nếu tùy tiện kiểm nghiệm thì chúng ta sẽ rất khó làm việc. Nếu ngài có vấn đề, có thể kiến nghị với chấp pháp trung tâm giao dịch.”

Lâm Hâm còn muốn nói cái gì đã bị Long Hạo Thần nhắc tay ngăn lại.

“Thôi, Lâm Hâm, đưa cho người ta đi.”

Lâm Hâm có tiếng là truy cầu lợi ích lớn nhất, nhưng y không dám cãi lời Long Hạo Thần, chỉ có thể không tình nguyện giao dịch hai vạn công huân. Nhưng mà trông mắt y xoay tròn, không biết suy nghĩ cái gì.

“Xin các vị chờ chút.” Nhận lấy hai vạn công huân, thái độ nhân viên công tác lập tức biến càng thêm cung kính. Chịu lấy ra hai vạn công huân để kiểm tra trang bị, chứng minh người ta có thực lực mua nó. Lúc trước bởi vì họ tuổi nhỏ mà hơi coi thường, giờ gã lập tức nghiêm túc.

Xung quanh có rất nhiều Liệp Ma giả cấp suất, tin tức bên này gây nhiều chú ý. Nên biết, không phải mỗi Liệp Ma Đoàn cấp suất đều có đủ khí tiêu phí hơn vạn công huân để kiểm tra trang bị cấp truyền kỳ. Nếu không cũng sẽ không có hai bộ trang bị còn chưa trong phạm vi tra xét.

Đợi khoảng mười phút đồng hồ, nhân viên mới trở lại quầy. Đi cùng gã còn có hai nhân viên khác. Hai người này mặc áo choàng trắng, tuổi ít nhất khoảng năm mươi, khí chất thông dong, mỗi người đều cầm một cái hộp.

Nhân viên nói với ba người Long Hạo Thần.

“Nếu ba vị là một đội Liệp Ma Đoàn, có thể cùng đi vào kiểm nghiệm.”

“Cảm ơn.” Ba người Long Hạo Thần không khách sáo, từ cửa hông nhân viên mở ra đi vào sau quầy. Có hai nhân viên dẫn đường tiến vào một gian phòng phía sau.

Gian phòng không lớn, nhìn qua chắc là để các nhân viên nghỉ ngơi. Hai nhân viên đặt cái hộp lên bàn, sau đó làm động tác mời. Cùng lúc đó, trên thân hai người chợt lóe quang mang, hai tầng hào quang bạc và vàng khuếch tán, từ bên trong che chắn không khí bên ngoài, đây dĩ nhiên là để tránh cho linh lực của trang bị truyền kỳ tiết ra ngoài.

Trong đó một ông lão nói.

“Các người có thể bắt đầu kiểm nghiệm. Tổng thời gian kiểm nghiệm hai bộ trang bị không thể vượt qua một tiếng đồng hồ.”

Long Hạo Thần nháy mắt với Lâm Hâm, hai người đi tới một cái hộp, mở khóa, chậm rãi mở nắp hộp ra.

Nắp hộp rất nặng, dường như toàn hộp đều do loại sắt thép đặc biệt chế thành. Lúc trước khi nhìn kích cỡ hai cái hộp, Long Hạo Thần liền biết hai bộ trang bị cấp truyền kỳ này đều là vũ khí.

Long Hạo Thần mở hộp ra, ập vào mặt là hơi nước dày đặc, một pháp tượng màu nước biển hiện ra trước mắt.

Pháp tượng không dài, chỉ khoảng một mét hai, toàn thân màu xanh, nhìn không ra là tài liệu gì chế tác thành. Pháp tượng có đường cong nhẹ nhàng, hướng lên trên càng lúc càng mảnh, đến vị trí phần đỉnh thì có một đóa hoa tuyết trắng, tỏa ra hơi thở lạnh lẽo,

Pháp tượng tạo hình đơn giản, mượt mà, cho người cảm giác cao thượng tao nhã. Long Hạo Thần cẩn thận lấy nó ra khỏi hộp, lập tức cảm giác khí lạnh cực kỳ từ trong pháp tượng ủa vào người. Kỳ lạ nhất là, màu xanh trên pháp tượng bởi vì động tác của hắn mà bốc hơi, lộ ra bản thể bên trong trắng tinh. Màu xanh không ngờ là thủy nguyên tố hóa thành? Quả nhiên là cấp truyền kỳ!

“Pháp tượng này gọi là Băng Tuyết Chi Ngạo, chỉ có hai kỹ năng, nhưng đều rất thực dụng. Một cái là Thủy Chi Ngưng, một cái khác là Băng Chi Ngạo. Kỹ năng Thủy Chi Ngưng có thể đem ma pháp của ma pháp sư thủy hệ gián tiếp chuyển hóa thành băng hệ càng mạnh. Băng Chi Ngạo thì kèm hiệu quả bạo phá. Bất cứ kỹ năng thủy hệ nào đều có thể thông qua Băng Chi Ngạo sản sinh bạo tạc, do đó tăng sức chiến đấu. Nói đơn giản là, nếu có một cái cột băng đâm vào cơ thể kẻ địch, sau đó dẫn động Băng Chi Ngạo, vậy kết quả có thể nghĩ. Uy lực mạnh bao nhiêu thì phải xem thực lực người sử dụng. Pháp tượng yêu cầu sử dụng là ma pháp sư thủy hệ, nội linh lực trên tám ngàn, giá là hai mươi lăm vạn công huân.”

Ông lão đứng một bên bình thản nói các phương diện của pháp tượng truyền kỳ.

Thanh âm của một ông lão khác cũng vang lên.

“Hỏa Long Cánh, lấy cốt tủy của viên cổ Hỏa Long song cánh làm hạch tâm, kèm theo nhiều tài liệu trân quý chế thành, lại lấy linh hồn Hỏa Long thúc đẩy, cuối cùng thành truyền kỳ bảo vật này. Thích hợp chiến sĩ, ma pháp sư hỏa hệ. Tăng cường độ ngưng kết hỏa nguyên tố một trăm phần trăm. Gia tăng tốc độ linh cánh trăm phần trăm. Kỹ năng kèm theo là Hỏa Long Thủ Hộ, ma pháp phòng ngự cấp bảy hỏa hệ, cổ hóa. Mỗi ngày có thể sử dụng ba lần. Yêu cầu sử dụng, nội linh lực trên tám ngàn, giá là ba mươi hai vạn công huân.”

Một nước một lửa, hai bộ truyền kỳ, không thể nghi ngờ là Lâm Hâm rất may mắn. Hỏa Long Cánh tổng cộng có hai loại tăng phúc và một kỹ năng, coi như là trang bị truyền kỳ khá mạnh.

Chỉ thấy Lâm Hâm cầm Hỏa Long Song Cánh to cỡ bàn tay, hỏi ông lão bên cạnh.

“Tiền bối, thứ này sử dụng làm sao?”

Ông lão nói.

“Kề sát vào ngực, liên kết với tâm hỏa nội linh lực, uy lực có thể hiện ra. Nhưng tuy cậu là ma pháp sư hỏa hệ, nội linh lực có đạt tới tám ngàn?”

Lâm Hâm có chút bất đắc dĩ lắc đầu, nói.

“Nội linh lực của ta mới năm ngàn, xem ra trong chốc lát không thể sử dụng được trang bị tốt này. Đại ca, làm sao đây?” Câu cuối dĩ nhiên là hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần khẽ cười nói.

“Hai bộ chúng ta đều lấy.”

“A?” Hai ông lão kinh ngạc, nhìn nhau một cái, đều hiện ra vẻ mặt khó tin.

Long Hạo Thần nói tiếp.

“Nếu trang bị truyền kỳ khác bị Liệt Ma giả kiểm nghiệm xong mà không mua, chúng ta hy vọng có thể tiếp tục kiểm nghiệm. Lâm Hâm, đem công huân mua hai bộ trang bị truyền kỳ này thanh toán cho hai vị tiền bối.”

Lâm Hâm trợn mắt há to miệng nhìn Long Hạo Thần.

“Đại ca, không cần gấp vậy đi. Đây chính là năm mươi bảy vạn công huân! Hơn phân nửa tích súc của chúng ta! Thêm nữa, đội chúng ta không cần pháp tượng băng hệ!”

Long Hạo Thần cười nói.

“Anh cứ làm theo lời ta là được.”

Uy tín của hắn không ngừng xây dựng từ khi lập đội đến nay. Chính Lâm Hâm càng là khâm phục hắn, nhìn đau lòng, giao ra công huân hai bộ trang bị thanh toán cho hai ông lão.

Hai ông lão giây phút này vẫn vô cùng kinh ngạc. Một là kinh ngạc đám Long Hạo Thần tuổi nhỏ, cái khác thì dĩ nhiên bất ngờ họ ra tay rộng rãi. Cho dù là tư thâm Liệp Ma Đoàn cấp suất, muốn lấy ra năm mươi vạn công huân cũng không phải việc dễ dàng!

Nên biết, đánh chết một ma tộc cấp sáu bình thường mới đạt được một, hai ngàn công huân mà thôi. Hơn năm mươi vạn công huân đâu dễ dàng tích lũy?

Long Hạo Thần nói với Lâm Hâm.

“Anh thử xem có thể dùng Hỏa Long Cánh không.”

Lâm Hâm nghi hoặc nói.

“Chẳng phải nói cần tám ngàn linh lực mới dùng được?”

Long Hạo Thần nói.

“Anh đã quên Tâm Diễm sao? Hỏa diễm của anh đã không hợp với ma pháp sư bình thường, chắc là sẽ hạ thấp đôi chút yêu cầu sử dụng trang bị. Thử xem, nếu không thể thì tích góp thực lực, sau này lại dùng.”

“Đúng rồi! Sao ta không nghĩ ra chứ!” Lâm Hâm mắt sáng ngời.

Nói xong y lật tay đem Hỏa Long Cánh phát ra vầng sáng nhàn nhạt màu vàng đỏ dán vào ngực mình, đồng thời thúc đẩy linh lực giao hòa.

Một tầng hỏa diễm xanh từ người Lâm Hâm đột nhiên dâng lên. Lập tức, nhiệt độ trong phòng lấy tốc độ kinh người tăng cao. Hai ông lão đều chấn kinh, nhìn nhau một cái, lộ ra khen ngợi. Đương nhiên họ cảm thụ được nhiệt độ hỏa diễm này.

Tiếng rùng ngâm khe khẽ phát ra từ Hỏa Long Cánh. Hỏa diễm xanh điên cuồng rót vào trong nó. Lập tức, Hỏa Long Cánh nguyên bản màu đỏ vàng chậm rãi tản ra quang mang xanh, trong quá trình chuyển biến, nó như muốn hòa tan.

Lâm Hâm thả lỏng tay nắm Hỏa Long Cánh, toàn lực phát ra linh lực bản thân, kéo dài mấy phút đồng hồ. Hỏa Long Cánh đột nhiên bùng phát quang mang, hỏa diễm xanh hào quang thoáng chốc bộc phát sau đó bỗng thu lại. Đường như Lâm Hâm bị nó ảnh hưởng, tự thân phát ra linh cánh hỏa diễm xanh mở rộng sau lưng, cùng Hỏa Long Cánh dung làm một thể.

Lập tức, linh cánh của Lâm Hâm tăng lên ít nhất gấp đôi, hơn nữa nhìn thì ngưng tụ hơn lúc trước nhiều. Mơ hồ có thể thấy linh cánh dày đặc vẫy rùng, đôi cánh xanh đậm nhìn thật là oai. Bản thân y phát ra khí thể đột nhiên biến đổi, thêm một phần long uy, tự thân Tâm Diễm Hỏa Diễm cũng biến càng mạnh mẽ.

“Thật sướng!” Lâm Hâm thoải mái ngâm dài. “Không uống là trang bị tốt tốn ba mươi hai vạn công huân! Cho dù ta không tu luyện thì tốc độ tăng linh lực còn nhanh hơn tự luyện. Quá sung sướng, oa ha ha, thật là sướng quá đi!”

Nhìn y hài lòng hoa chân múa tay đến quên hết tất cả, Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Được rồi, thu lại linh cánh đi, chúng ta cũng nên đi ra ngoài, chắc bọn họ cũng có thu hoạch.” Nói xong hắn đặt Băng Tuyết Chi Ngạo vào trong hộp, đóng nắp lại, bỏ vào tháp Vĩnh Hằng, lần nữa nhấn mạnh với hai ông lão rằng họ rất muốn trang bị truyền kỳ, mới rời khỏi gian phòng trở lại trung tâm giao dịch tầng ba,

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

366. Chương 127: Thánh Vệ Số Mười Hai (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đi ra khỏi quầy, ba người Long Hạo Thần tỏ vẻ rất bình tĩnh, nhìn không ra bọn họ có thu hoạch được gì hay không. Nhóm Liệp Ma giả ngoài quầy tuy rất tò mò, nhưng không ai tiến đến hỏi. Đây là quy tắc, không được hỏi thăm bí mật người ta. Hơn nữa, nhóm Liệp Ma giả cấp suất kỳ thật tò mò nhất là tuổi của ba người Long Hạo Thần. Thoạt nhìn họ rất trẻ. Nói ra thì ba mươi tuổi trở thành Liệp Ma giả cấp suất là bình thường, nhưng ba vị này, xem sao đều không giống ba mươi tuổi, hơn nữa chắc là kém không ít.

“Đại ca, vì sao chúng ta phải mua hai bộ trang bị truyền kỳ đó?” Lâm Hâm nhỏ giọng hỏi bên tai Long Hạo Thần, lúc này trên mặt y đã biến mất hưng phấn, chỉ còn lại lo âu.

Hai bộ trang bị mất năm mươi bảy vạn công huân, hơn nữa chính Lâm Hâm đã chiếm mất ba mươi hai vạn công huân rồi. Lúc trước Long Hạo Thần đã nói, phải ưu tiên Vương Nguyên Nguyên và Hàn Vũ.

Long Hạo Thần nói.

“Anh còn chưa phát hiện sao? Trang bị truyền kỳ không dễ dàng mua được, không phải chúng ta muốn mua cái gì liền có cái gì. Ta xem qua vài cửa hàng, trang bị truyền kỳ rất hút hàng, thậm chí có khả năng trừ trung tâm giao dịch chính phủ ra thì không ai bán. Cứ như vậy, kế hoạch chúng ta có thay đổi, trước mua được bao nhiêu thì cứ mua. Có thể cho ai trang bị trước thì cho đi. Công huân chỉ là con số, trang bị mới là chân thực.”

Lâm Hâm nghi hoặc nói.

“Nhưng Băng Tuyết Chi Ngạo thì sao? Chúng ta đâu có ai dùng được!”

Một bên Thái Nhi đột nhiên nói nhỏ.

“Bình thường anh thông minh vậy, sao hiện tại ngốc thế. Bởi vì không ai muốn tiêu phí một vạn kim tệ kiểm tra thực hư, cho nên Liệp Ma giả mua đồ đều không biết trang bị truyền kỳ phía chính phủ là cái gì. Chúng ta mua không thể dùng, chẳng lẽ không có Liệp Ma giả khác dùng được? Anh bày quầy hàng, dùng đổi lấy trang bị truyền kỳ chúng ta cần thì được rồi. Căn cứ tính thực dụng trang bị đối phương đưa dùng công huân bổ sung thêm. Cứ như vậy, ít nhất chúng ta có cơ hội thu mua được trang bị truyền kỳ!”

“Đúng rồi!” Lúc này Lâm Hâm mới bừng tỉnh, vỗ trán mình, cười ha ha, xoay người chạy mất, vội vàng đi bày quán.

Giống như Long Hạo Thần đã đoán, cả đám đi khắp tầng ba trung tâm giao dịch đều không thể tìm được trang bị cấp truyền kỳ thích hợp. Lâm Hâm bày quán cũng không thuận lợi. Y lấy Băng Tuyết Chi Ngạo đối đương nhiên là trang bị truyền kỳ không gian hệ hoặc quang hệ. Nhưng trang bị truyền kỳ thuộc tính không gian số lượng thưa thớt. Trang bị truyền kỳ quang thuộc tính thì người cần rất nhiều. Người chú ý đến Băng Tuyết Chi Ngạo không ít, nhưng không ai tới đổi lấy.

Nhưng cuối cùng coi như lần này cũng có thu hoạch, ít nhất thực lực Lâm Hâm tăng một bước. Y có được Lam Hỏa Phượng Hoàng và Hỏa Tinh Trượng kèm Hỏa Chú Thuật, tác dụng Lâm Hâm trong đội không ngừng tăng lớn. Thực lực của y có Hỏa Long Cánh tăng cường, đối với toàn đội mà nói là ích lợi nhiều.

Mãi đến chạng vạng, như cũ không có thu hoạch, mọi người mới quay lại tòa nhà. Ăn xong cơm chiều, Lâm Hâm và Tư Mã Tiên chạy ra ngoài. Lâm Hâm thì dĩ nhiên là đi đưa long tinh cho Dạ Vĩ Ương, Tư Mã Tiên mang tiếng là bảo vệ an toàn cho y, mục đích chân chính đương nhiên là...

Phòng ngủ.

Thái Nhi và Long Hạo Thần ngồi đối diện nhau. Nhìn Long Hạo Thần bộ dáng suy tư, Thái Nhi hỏi.

“Còn đang lo lắng chuyện trang bị?”

Long Hạo Thần giãn mày ra, mỉm cười nói.

“Đúng vậy! Không nghĩ tới có công huân rồi còn không mua được gì.”

Thái Nhi lắc đầu nói.

“Kỳ thật, anh không cần làm như vậy.”

“Hử?” Long Hạo Thần đầy mắt hiện ý hỏi.

Thải Nhi nói.

“Anh không cảm thấy chính mình quá gấp gáp rồi sao? Từ lúc thành lập Liệp Ma Đoàn đến nay, tuy chúng ta trải qua mấy lần gian nan hiểm trở, nhưng tốc độ trưởng thành khiến người lú lờ. Thời gian ngắn ngủi một năm, từ Liệp Ma Đoàn cấp sĩ thăng đến cấp suất. Hiện tại chúng ta cần không phải là tiếp tục tốc độ cao tăng thực lực. Có lẽ chúng ta tu vi coi như ổn định, nhưng tâm tính mọi người có chút nóng nảy.”

Nghe lời nàng, Long Hạo Thần lộ vẻ suy nghĩ, gật đầu nói.

“Cô nói đúng, cứ nói tiếp đi.”

Thải Nhi nói.

“Hiện tại mỗi người chúng ta ít nhất đều có được trang bị cấp Huy Hoàng, công huân còn dư không ít. Không sai, cho mọi người đều thay trang bị truyền kỳ đương nhiên tốt. Nhưng lấy thực lực trước mắt, chưa chắc mọi người sử dụng được trang bị truyền kỳ cường đại. Công huân đích thực nên đổi thành chiến lực, nhưng không phải chỉ đổi trang bị mới cần công huân. Hơn nữa hiện tại chúng ta có rất nhiều phương hướng tăng lên. Ta cảm thấy, hiện tại chúng ta cần nhất trừ tăng lực lượng ra, còn cần thời kỳ ổn định. Còn về đổi trang bị truyền kỳ, có thể đợi đến khi mọi người tu vi đều đạt tới cấp bảy rồi, mới toàn diện thay đổi.”

“Ta có hỏi Ảnh gia gia, trong Liệp Ma Đoàn cấp suất, một đội có thể được một bộ trang bị cấp truyền kỳ đã không tệ. Mà chúng ta đâu? Trừ Lâm Hâm, anh có Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, ta có Luân Hồi kiếm, Tư Mã Tiên sắp hoàn thành rèn ra Quang Chi Đại Lực Hoàn cũng nhất định thăng cấp truyền kỳ. Cự Linh Thần tẩm thuần của Vương Nguyên Nguyên sau khi khảm vào Vô Ngân Thủy Tinh, tiến cấp truyền kỳ thì khỏi phải nói. Chúng ta thế là đã có năm bộ trang bị truyền kỳ. Hơn nữa mỗi người đều có linh lô, có sáu người đều được hợp thành linh lô. Ta dám nói, nếu Liệp Ma Đoàn cấp suất tiến hành thi đấu nội bộ, chúng ta thậm chí có thể đạt được quán quân. Hôm nay anh thậm chí tự mình đánh bại Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy! Toàn bộ quá trình Hàn Vũ chưa từng ra tay!”

“Nói nhiều như vậy, ta muốn nói với anh, hiện tại thực lực của chúng ta không yếu. Cho nên, anh không cần lo lắng vấn đề tăng sức mạnh cho mọi người.”

Long Hạo Thần gật gù nói.

“Vậy cô cảm thấy, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

Thải Nhi nói.

“Cứ dựa theo kế hoạch cũ của anh, không thay đổi. Chúng ta có thể tiếp tục kiếm trang bị cấp truyền kỳ, mỗi ngày để Lâm Hâm bày quán một tiếng đồng hồ. Một bộ Băng Tuyết Chi Ngạo cấp truyền kỳ đủ khiến người chú ý, chỉ cần anh ta mỗi ngày cố định thời gian tới đó, sớm muộn có người muốn đổi. Nội bộ thì chúng ta có thể lợi dụng vài long tinh còn lại, để tăng ngoại linh lực của mọi người. Đồng thời mọi người tự tu luyện linh lực. Tiến vào tháp Vĩnh Hằng thì nên đợi một đoạn thời gian đã. Chỉ lấy tu luyện nội linh lực làm chủ, sẽ khiến nóng nảy trong lòng chúng ta tán đi, từng bước bình ổn lại. Chúng ta cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Đồng thời có thể lấy ra một phần công huân để khiến mọi người đổi lấy kỹ năng cần thiết. Lên tới cấp sáu, chúng ta cần phải có vài kỹ năng đến tăng cường sức mạnh. Đây cũng là cách tăng chiến lực. Hơn nữa ta cảm thấy dồn sức luyện kỹ năng thì tốt hơn trang bị, bởi vì học kỹ năng rồi có thể vĩnh viễn sử dụng.”

Nhìn Thải Nhi, trên mặt Long Hạo Thần dần hiện nét cười.

“Cô nói đúng, đáng lẽ cô nên sớm nói cho ta biết!”

Thải Nhi nhẹ lắc đầu.

“Anh làm quyết định và ra kế hoạch cũng không có sai lầm gì. Huống chi, anh mới là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất. Chúng ta chỉ là riêng tư thảo luận, anh không cần nói với họ là ta đề ra ý kiến. Một đội ưu tú thì chỉ nên có một tiếng nói, dù cho chúng ta...”

Nói đến đây nàng đỏ mặt, không nói tiếp nữa.

Long Hạo Thần kéo tay Thải Nhi, nhẹ giọng nói.

“Cô thật là vợ hiền của ta! Để ta ôm một cái được không?”

“Đừng mà!” Thái Nhi kinh hô một tiếng, nhảy xuống đất, trốn sang bên.

Từ khi ở Mộng Huyền Thiên Đường hợp thành linh lô, không mảnh vải đối diện nhau, nàng biến xấu hổ hơn trước, không chịu để Long Hạo Thần tiếp cận mình.

Long Hạo Thần bắt đắc dĩ gãi đầu.

“Cô đừng chạy! Chẳng lẽ ta sẽ cưỡng ép cô sao?”

Thái Nhi bật cười.

“Đáng ghét, ai là vợ hiền của anh chứ. Anh mới mười lăm tuổi đã xấu như vậy.”

Long Hạo Thần cười nhẹ nói.

“Không biết là ai đòi cùng ta ngủ chung giường, dường như người này còn nhỏ tuổi hơn ta nha.”

“Anh...”

Sáng sớm.

Long Hạo Thần, Thái Nhi và đồng bạn thói quen ngồi quanh phòng khách ăn bữa sáng.

Tư Mã Tiên cầm bát cháo to *ực ực* ăn.

Trần Anh Nhi nhịn không được nói.

“Lão trọc, chú ý hình tượng được không?”

Lâm Hâm ở một bên bật cười nói.

“Đừng để ý tới hần, hần đang bực mình đó.”

Long Hạo Thần nói.

“Đúng rồi, ngày hôm qua anh đem long tinh cho Dạ Vĩ Ương tiểu thư, cô ấy nói sao? Còn nữa, Tư Mã làm sao vậy?”

Lâm Hâm nói.

“Dạ tiểu thư không lấy long tinh. Cô ấy nói là cậu nói đúng, thần kiếm không nên dùng kim tiền tính toán. Cậu có thể làm nó lại tỏa sáng, Dạ tiểu thư đã rất thỏa mãn. Nếu chúng ta thật muốn bồi thường, sau này cô ấy có việc cần, khiến chúng ta giúp một lần.”

Long Hạo Thần nhướng mày, hần thà rằng dùng cái giá một viên long tinh cũng không muốn cho đối phương một lời hứa. Hơi suy nghĩ một lát, hần nói.

“Vậy hôm nay anh đi một chuyến nữa, nói cho cô ấy. Có thể đồng ý cô ta, nhưng chỉ giới hạn một mình ta hoàn thành, không thể liên quan đến đội chúng ta.”

“Biết.” Lâm Hâm ừ một tiếng.

Long Hạo Thần nhìn Tư Mã Tiên như cũ nỗ lực ăn, ánh mắt dò hỏi nhìn Lâm Hâm.

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Hần a! Bị đả kích. Hần gặp đóa hoa trắng rồi, nhưng người ta trực tiếp nói: ta không thích đầu trọc, càng không thích mực sư đầu trọc. Sau đó thì đi luôn, không liếc hần một cái. Thế là giờ biến bị thương thành sức ăn.”

Trần Anh Nhi ở một bên cười khúc khích.

“Tư Mã, anh sẽ không dễ dàng từ bỏ chứ. Theo đuổi con gái vốn không dễ dàng! Nhưng sao ta cứ thấy, anh không có hy vọng theo đuổi đóa hoa trắng. Người đẹp và quái vật, so sánh quá dữ dội, hắc hắc.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

367. Chương 127: Thánh Vệ Số Mười Hai (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tư Mã Tiên rút cuộc ngẩng đầu lên, trên mặt còn dính vài hạt cơm.

“Ai nói ta bỏ cuộc. Ca là càng khó khăn càng tiến lên, nàng không thích đầu trọc chứ gì? Có được ca, từ nay ta giống ca, cho ta bộ tóc giả được không? Không thích mặc sư, từ nay lão tử mặc giáp thôi.”

Thì ra hàng này hôm qua biểu hiện rất nho nhã, còn cố ý mặc bộ áo choàng mặc sư cùng Lâm Hâm đi đại phòng đầu giá Thánh Minh.

Nghe gã nói vậy, mọi người đều bật cười. Hàn Vũ cười to nói.

“Tư Mã ca, chúng ta sẽ ủng hộ anh trên tinh thần, sớm ngày hái đóa hoa trắng của anh.”

Tư Mã Tiên lớn lên không xấu, ngược lại gã có nét điển trai anh tuấn. Khuôn mặt cương nghị như đao khắc, cứng cỏi, phối hợp với dáng người cao lớn rắn chắc, cho người cảm giác an toàn.

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Ta cảm thấy, ông khỏi cần đội tóc giả, lộ ra bản chất của mình là tốt rồi. Cho dù ông cua được, người ta phát hiện ông không giống như thế, chẳng phải là ra sự cố sao?”

Vương Nguyên Nguyên gật đầu nói.

“Có được ca nói đúng lắm. Ông đã theo đuổi người ta, vậy đầu tiên phải làm được hai chữ chân thành. Không có chân thành thì nói gì đến chuyện khác?”

Tư Mã Tiên vỗ đầu trọc, vẻ mặt bi phẫn nói.

“Thì ra cua gái khó như vậy! Ta thấy đoàn trưởng làm đơn giản lắm mà!”

“Anh nói cái gì?” Thái Nhi luôn không lên tiếng chậm rãi ngẩng đầu lên.

“A...ta không nói gì hết, ta ăn no rồi!” Nói xong đầu trọc chạy vắt giò lên cổ.

Thái Nhi chuyển hướng Long Hạo Thần, nói.

“Thật rất dễ dàng sao? Vậy sau này ta sẽ cho anh chế tạo chút khó khăn. Ta cũng ăn no.” Nói xong, nàng đứng dậy đi trở về phòng.

Long Hạo Thần không thấy, lúc nàng rời đi, đáy mắt hiện ý cười.

Trợn tròn mắt há mồm nhìn Thái Nhi rời đi, Long Hạo Thần vẻ mặt vô tội nói.

“Ta có phải là nằm cũng trúng đạn?”

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Đại ca, ta không phải người gọi lên chuyện nha! Nhưng Tư Mã đã gọi chuyện khiến cậu và phó đoàn trưởng cảm tình không hòa thuận. Nếu ta là cậu thì sẽ không nhịn đâu.”

Long Hạo Thần đột nhiên đứng dậy, lạnh nhạt liếc Lâm Hâm một cái.

“Ta không cần nhịn!” Ngay sau đó, hắn hướng phòng ai đó hét to. “Tư Mã Tiên, cùng ta luyện cận chiến đi!”

Phó minh chủ liên minh thánh điện, phó điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, thánh kỵ sĩ trưởng Hàn Khiêm gần đây tâm tình rất tốt.

Từ khi Kỵ Sĩ Thánh Điện xuất hiện thiên tài như Long Hạo Thần, ngoài việc xử lý các sự vụ trong thánh điện ra, ông tập trung tinh thần chú ý Long Hạo Thần và Liệp Ma Đoàn của hắn.

Khi đám Long Hạo Thần thuận lợi thông qua khảo nghiệm, trở thành Liệp Ma Đoàn cấp suất, Hàn Khiêm thật sự lo lắng một đoạn thời gian. Tuy ông là sư tổ của Long Hạo Thần, bản thân lại có quyền cao trong liên minh thánh điện. Nhưng Liệp Ma Đoàn tồn tại có tính độc lập của nó, cho dù là Hàn Khiêm cũng không thể quấy rầy sự vụ trong Liệp Ma Đoàn.

Hàn Khiêm phái một Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy đi khảo nghiệm Long Hạo Thần, mục đích rất đơn giản, chính là hy vọng họ không cần thông qua khảo nghiệm Liệp Ma Đoàn cấp suất, nhận nhiệm vụ càng khó khăn. Không phải liên minh mới cho các người một trăm vạn công huân sao? Các người thành thật một lát, ngoan ngoãn ở yên đi. Nhưng ông không ngờ Long Hạo Thần đã mạnh tới trình độ như vậy, dựa vào thực lực cấp sáu không chút khó khăn đánh bại Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Không còn cách nào khác, Hàn Khiêm không tiện dùng mưu kế gì nữa. Đang lúc ông nghĩ Long Hạo Thần và Liệp Ma Đoàn của hắn sẽ trong thời gian ngắn lại nhận nhiệm vụ, rời khỏi thánh thành thì Long Hạo Thần và đồng bạn lại chọn bế quan. Ở ngoài nhà treo bảng bế quan, đừng ai quấy rầy. Hơn nữa lần này bế quan đã qua bốn tháng.

Phát hiện này sao không khiến Hàn Khiêm vui mừng được? Đám nhóc nổi bật không có khiến họ quá mức tự tin, dưới tình huống như vậy còn có thể chọn trầm tĩnh lại lực lượng bản thân, bế quan tu luyện củng cố việc học. Có thể nói, bọn họ đã có tâm tình của một Liệp Ma Đoàn cường đại. Những thanh niên này còn ổn định hơn cả Liệp Ma Đoàn uy tín lâu năm.

Đúng vậy, đám Long Hạo Thần đúng là đã bế quan hơn bốn tháng, còn đang tiếp tục bế quan. Trong thời gian ngắn họ sẽ không định kết thúc bế quan. Nhưng hôm nay đối với bọn họ, là một ngày quan trọng.

Tháp Vĩnh Hằng.

Long Hạo Thần, Thái Nhi, Hàn Vũ, Tư Mã Tiên, Vương Nguyên Nguyên, Lâm Hâm, Trần Anh Nhi, bảy người dẫn thành hàng ngang.

“Đại ca, chúng ta ai đến?” Tư Mã Tiên hưng phấn hỏi Long Hạo Thần.

Trước mặt bảy người, chính là cùng họ không ngừng chiến đấu, thử thách, rèn luyện cho họ năng lực cận chiến, Khô Lâu Đỏ. Chính vì cùng cường giả khô lâu này không ngừng giao chiến, mọi người dần nắm giữ một ít bí ẩn võ công viễn cổ. Hôm nay, cũng là ngày họ quyết định đột phá tất cả khảo nghiệm của tầng một tháp Vĩnh Hằng.

Hơn bốn tháng nay, có Thái Nhi nhắc nhở, Long Hạo Thần quyết định mang đồng bạn lấy tu luyện nội lực làm chính, bình phục nội tâm nóng nảy, cảm nhận biến hóa thực lực từ khi đột phá cấp sáu, rèn luyện kỹ năng thu hoạch được, tìm kiếm trang bị truyền kỳ, và dùng ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tộc kết hợp với các loại dược vật trân quý để ngâm thân thể.

Ma tinh Nghịch Thiên Ma Long tác dụng lớn hơn cả trong tưởng tượng. Thông qua một ít dược thảo quý hiếm, loại bỏ trong đó tạp chất là thuộc tính hắc ám, mỗi lần ngâm đều khiến đám Long Hạo Thần cảm nhận được hiệu quả tẩy tủy dịch cân cường đại. Mặc kệ là lực lượng, phòng ngự, công kích, đều được tăng mạnh lớn.

Chẳng qua sử dụng một lần thì thể tích ma tinh sẽ biến nhỏ lại vài phần, mãi đến khi hoàn toàn biến mất. Hơn bốn tháng, bọn họ đã sử dụng ba viên ma tinh Nghịch Thiên Ma Long, mọi người đều cảm giác được ngoại lực tốc độ tăng cực bé nhỏ, thế là ngừng lại tiếp tục ngâm mình. Nhưng ngoại lực đó cũng không phải uống phí tăng lên. Chỉ sử dụng dược vật phụ trợ, tiêu phí gần bốn trăm vạn kim tệ và mười lăm vạn công huân.

Trang bị truyền kỳ chỉ thêm hai bộ, như mọi người mong muốn, trong đó một trọng kiếm cấp truyền kỳ cho Hàn Vũ, một cái khác thuộc về Trần Anh Nhi, là vòng cổ cầu nguyện, sức phẩm cấp truyền kỳ.

Trọng kiếm cấp truyền kỳ là lấy Băng Tuyết Chi Ngạo thêm vào mười vạn công huân đổi lấy, sau đó thêm vào vòng cổ cầu nguyện và Long Hạo Thần mua một trọng kiếm cấp Huy Hoàng, mua một ít bí kíp, hiện tại đội còn dư tổng công huân là năm vạn. Trăm vạn công huân xem ra thì nhiều nhưng đã bị họ hoang phí gần hết.

Hơn bốn tháng, có thể nói là họ đang tiêu xài công huân, hiện tại dĩ nhiên là gần hết rồi.

“Ta đến đi. Vị khô lâu tiền bối dạy chúng ta cái gì là xâm lược như hỏa, ta hy vọng có thể một đấu một chân chính đánh bại ông ta, cũng không uổng phí ông ta cùng chúng ta qua lâu như vậy.” Long Hạo Thần trầm giọng nói.

Mọi người không phản đối, tách ra sau một chút, cho hắn đủ không gian.

Tay trái Huy Hoàng Thánh tám thuấn, tay phải thì là trọng kiếm mới mua không lâu, Quang Chi Liên Y. Long Hạo Thần sải bước đi hướng Khô Lâu Đỏ đứng ngạo nghễ tựa như núi.

Hai bên mau chóng tiếp cận. Sau lưng Long Hạo Thần, ánh vàng lấp lánh, bốn cánh rực rỡ lóa mắt giãn ra. Khi hắn tiếp cận Khô Lâu Đỏ trong phạm vi hai mươi mét. Hốc mắt Khô Lâu Đỏ bùng lên hỏa diễm. Thân hình cao to ba mét bỗng chốc như núi lửa phun ra nghênh hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không lùi lại, bước chân bỗng biến nhanh, đồng thời xông hướng Khô Lâu Đỏ. Nhưng hắn không phát động kỹ năng xung phong hay Đột Kích.

Hai bên nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, mắt thấy đã gần năm mét, Khô Lâu Đỏ đột nhiên làm ra động tác ngồi chồm hổm. Cốt đao to trong tay rất nhẹ nhàng quét hướng cổ Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không biết đã cùng nó đấu tranh bao nhiêu lần, đương nhiên biết sau khi Khô Lâu Đỏ ngồi xổm thì chiêu sau như thế nào. Bước chân xông lên không thay đổi, nhưng giảm chậm vài phần, đồng thời biến nhẹ nhàng nhiều. Hắn bỗng hơi cúi người, hai tay gấp lại chút, lướt qua Khô Lâu Đỏ một đao kia.

Khô Lâu Đỏ hai chân mạnh giẫm, thân thể bỗng bùng sức bật, làm động tác xoay người. Cùng lúc đó, tay trái tám thuấn tư thế như nghiêng trời lệch đất quét hướng Long Hạo Thần.

Kích cỡ thân thể Khô Lâu Đỏ vốn đã lớn, tám thuấn càng to hơn, quét một cái khiến Long Hạo Thần có cảm giác không tránh được.

Đương nhiên Long Hạo Thần có thể dựa vào linh cánh bay lên. Nhưng hắn không làm như vậy. Trong tháp Vĩnh Hằng, độ cao cũng sẽ bị hạn chế. Nếu hắn cưỡng bức bay lên, rất khó không chế mình không đánh vào bình phong cấm không trên không trung.

Khiến người khó tưởng tượng là, mắt thấy Long Hạo Thần không thể né tránh, nhưng lại làm ra động tác trong lúc chiến đấu gần như không thể làm được. Nằm sấp.

Đúng vậy, khi Khô Lâu Đỏ quét ra tám thuấn, cả người hắn nằm sấp xuống đất.

Tám thuấn to lớn gần như là xẹt qua lưng hắn.

Thuấn Đáng Phẫn Trùng. Thuấn Đáng Phẫn Trùng đập mặt đất khiến Long Hạo Thần nảy lên, Quang Chi Liên Y nở rộ ngàn vạn quang mang, trực chỉ Khô Lâu Đỏ tạm thời mất đi tám thuấn, đích thị là Diệt Ma Thiểm.

Có thể nói, Long Hạo Thần ứng đối đủ để hình dung là cực kỳ tuyệt diệu. Tùy theo ngoại linh lực nhờ long tinh tăng lên, sự mềm dẻo của hắn tăng lớn, đủ để làm ra nhiều động tác mà trước kia không thể.

Khô Lâu Đỏ tuyệt không bởi vì Long Hạo Thần đánh bất ngờ mà hoảng hốt. Cốt đao to lớn bỗng chốc làm động tác chém xéo, không ngờ là Tu La Trảm. Không sai, nó dùng một tay sử dụng Tu La Trảm, hơn nữa còn là tiếp nhận được xung lượng tám thuấn mang đến.

Trong mấy lần cùng Khô Lâu Đỏ chiến đấu, Long Hạo Thần và đồng bạn đã học được một điểm khắc sâu nhất. Đó chính là trong chiến đấu, không được có động tác dư thừa.

Nhưng lần này Khô Lâu Đỏ rõ ràng đã tính sai. Hàng vạn quang mang lạnh bỗng ngưng tụ thành một điểm, trực tiếp điểm vào mũi cốt đao.

Đinh! một tiếng giòn tan vang lên.

Thân thể khổng lồ của Khô Lâu Đỏ không ngờ bị đánh lui ra sau một bước, liên quan tám thuấn ở tay trái không thể phát ra chiêu sau. Lúc này, Long Hạo Thần bị động phòng ngự triển khai toàn diện phản công.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

368. Chương 127: Thánh Vệ Số Mười Hai (3)

Dịch giả : Tinh Vậ

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Chân trái giẫm mặt đất, Long Hạo Thần nhờ uy lực một kiếm, thân thể bỗng bắn hướng trước. Quang Chi Liên Y trong tay hầu như trong chớp mắt biến thành quang mang trắng đậm. Ngay sau đó, một luồng sáng trắng từ thanh kiếm bắn ra, đụng hướng Khô Lâu Đỏ.

Kiếm biến thành màu trắng, đương nhiên là thánh kiếm, mà luồng sáng trắng, chính là công kích đặc biệt của thánh kiếm, Thánh Hoa!

Cho dù là Khô Lâu Đỏ cũng không dám khinh thường lực công kích của Thánh Hoa. Không còn cách nào khác, nó bắt đầu lấy tấm thuẫn che chắn. Trong tiếng chấn, lực công kích cường đại của Thánh Hoa khiến nó lún nửa lùi một bước. Mà lúc này, Long Hạo Thần đã đến gần.

Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn đã thu lại, lúc này hai tay Long Hạo Thần cầm thanh Quang Chi Liên Y lấp lánh kiếm quang.

Tu La Trảm.

Trong chớp mắt, cả người Long Hạo Thần dường như tiến vào trạng thái đặc biệt, bắn ra kiếm ý lãnh liệt vô cùng. Đơn giản Tu La Trảm lại bị hấn đem đến cảm giác người kiếm hợp nhất. Có thể thấy rõ, lấy thân thể hấn làm trung tâm, vòng tròn quang hoàn trắng đường kính năm mét nháy mắt kiếm chế vật trong vòng.

Bởi vì Long Hạo Thần làm động tác liên tục quá nhanh, cho nên Khô Lâu Đỏ không kịp cùng hấn tấn công, chỉ có thể như cũ dùng tấm thuẫn tiến hành phòng ngự. Đồng thời nó nghiêng người, tấm thuẫn hướng mé bên đón đánh, định giảm bớt lực rồi lập tức phản kích.

Nhưng nó xem thường uy lực một kiếm của Long Hạo Thần. Nháy mắt tăng lên đến cực độ tinh, khí, thần, khiến một kiếm kia tràn ngập khí thế không thể đỡ.

Kiếm ý, chính là Long Hạo Thần dẫn linh ngộ từ Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán. Sở dĩ hấn không dùng thần kiếm, là vì không muốn phá hỏng bản thể của Khô Lâu Đỏ.

Oành!

Tấm thuẫn bị phá hỏng, Khô Lâu Đỏ bị một kiếm này chém bay, hơn nữa thân thể bởi vì lúc trước nghiêng hướng Long Hạo Thần, cho nên khi bay ra, trên không trung lâm tư thế nghiêng.

Long Hạo Thần bốn cánh giương ra rồi cuộc ở giây phút này vỗ đập. Ánh vàng tia chớp trên không trung xẹt qua. Hấn một cước đá vào eo Khô Lâu Đỏ. Đồng thời Quang Chi Liên Y chém đứt tay phải nắm cốt đao của Khô Lâu Đỏ. Hoàn thành hai động tác này chỉ trong nháy mắt. Trên không trung Long Hạo Thần nửa xoay người giật chỗ, khuỷu tay phải đánh vào vị trí cổ họng Khô Lâu Đỏ.

Một chuỗi công kích gần như hoàn thành trong chớp mắt. Thoáng chốc, một người một khô lâu tách ra. Khô Lâu Đỏ đập mạnh xuống đất kéo dài ba mét. Tay phải nắm cốt đao cũng tách khỏi thân thể rơi trên đất.

Một trận chiến cực kỳ hấp dẫn này, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất trong mắt đều lộ kích động. Thắng, trải qua gần một năm, bọn họ rốt cuộc chiến thắng vị Khô Lâu Đỏ cường đại. Hơn nữa dưới tình huống một đấu một, Long Hạo Thần không để Nhã Đình và Hạo Nguyệt hỗ trợ, đây là sự tôn kính với cường giả.

“Ừ...” Khô Lâu Đỏ hình như phát ra tiếng rên, dùng tay trái chống đỡ thân thể, chậm rãi bò dậy khỏi mặt đất.

Long Hạo Thần lần nữa từ Giai Diệu Vĩnh Hằng phóng ra Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn chắn trước mặt, làm động tác chuẩn bị chiến đấu.

Khô Lâu Đỏ không tấn công nữa. Nó nhìn chăm chú Long Hạo Thần, dài khoảng mười giây, nó chậm rãi gạt đầu với hần, sau đó quỳ một gối xuống đất, làm động tác bái lạy Long Hạo Thần.

Đây là? Long Hạo Thần giật mình nhìn nó.

“Tiền bối, ngài không cần như vậy.”

“Chủ nhân, Thánh Vệ số mười hai kính chào ngài.” Thanh âm trầm thấp tang thương từ miệng Khô Lâu Đỏ phát ra. “Bất cứ thế giới nào ngoài tháp Vĩnh Hằng, bất cứ sinh vật nào muốn thương tổn ngài, đều phải đạp qua xương cốt ta.”

Nói dứt lời, thân thể khổng lồ của Khô Lâu Đỏ bỗng biến thành luồng sáng đỏ bay thẳng hướng Long Hạo Thần. Trên không trung thân thể nó biến càng nhỏ, đến khi trước mặt Long Hạo Thần thì đã thành một đoàn hỏa diễm nhỏ, nháy mắt nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng, biến mất không thấy nữa.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy ngực mình nóng lên, kéo vạt áo cúi đầu nhìn, trông thấy rõ. Ở bảo thạch đầu lâu trắng tản ra quang mang vàng của Giai Diệu Vĩnh Hằng, có một đoàn hỏa diễm khẽ nhấp nháy.

Thánh Vệ số mười hai?

Nhìn cánh tay đứt, cốt đao và mảnh vỡ tám thuấn đều biến mất khỏi mặt đất, Long Hạo Thần có chút ngẩn ngơ.

“Đại ca, có chuyện gì? Là kỹ năng hay tăng cường linh lực?” Tư Mã Tiên hưng phấn hỏi. Bọn họ đều thấy luồng sáng đỏ, nhưng không nghe thanh âm của Thánh Vệ số mười hai, nên cho rằng giống như lúc trước.

Long Hạo Thần lắc đầu, cười khổ nói.

“Chỉ sợ ta bị cưỡng ép trở thành Tử Linh pháp sư.” Hần kể lại một lần lời của Thánh Vệ số mười hai, xong nói. “Nếu ta không đoán sai, hiện tại chắc ta có năng lực triệu hoán Khô Lâu Đỏ làm hộ vệ. Các người chờ chút, để ta thử xem.”

Nói xong, Long Hạo Thần chậm rãi khép mắt. Ngay sau đó, quang mang đỏ chợt lóe, Thánh Vệ số mười hai Khô Lâu Đỏ dáng người cao to đã xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần. Cánh tay lúc trước bị đứt, tám thuấn bị hư hỏng đã hoàn toàn hồi phục. Hơi thở nóng cháy ồ ạt chậm rãi khuếch tán.

Long Hạo Thần mở mắt ra, hần phát hiện, linh hồn mình dường như có một tia liên kết với Khô Lâu Đỏ. Nó hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của mình chiến đấu. Hơn nữa nó có ý thức riêng, cũng chính là đám Long Hạo Thần từng thấy qua, bản năng chiến đấu.

Mọi người nhìn nhau, ai cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu.

Tử Linh pháp sư từng đem đến tai họa cho nhân loại lúc thì ai cũng biết. Long Hạo Thần chính là con trai quang minh, là kỳ sĩ! Nếu hần thật sự trở thành Tử Linh pháp sư thì quá buồn cười. Hơn nữa liên minh thánh điện tuyệt đối không chấp nhận. Nhưng Thánh Vệ số mười hai đã tự tiến vào Giai Diệu Vĩnh Hằng của Long Hạo Thần, chẳng lẽ còn có thể đuổi ra sao? Long Hạo Thần cũng không thể hoàn toàn khống chế Giai Diệu Vĩnh Hằng!

“Hạo Thần.” Thái Nhi nắm lấy tay Long Hạo Thần. “Kỳ thật, ta cảm thấy anh nghĩ quá nhiều. Trên thế giới này, vốn không có hoàn toàn chính hoặc là tà. Tử Linh pháp sư có thể là quang hệ, thì còn gì không có khả năng? Có được lực lượng này, anh cũng không cần thiết phải sử dụng. Hơn nữa Khô Lâu Đỏ có Cường Giả Chi Hồn không hề nhiễm hơi thở tử vong. Anh triệu hoán nó cũng chỉ để đối phó ma tộc. Dùng nó chém giết ma tộc xâm lược, anh có gì phải lo lắng?”

Hàn Vũ gạt đầu, nói.

“Phó đoàn trưởng nói đúng. Tuy tháp Vĩnh Hằng là Tử Linh Thánh Thần Y Lai Khắc Tư để lại. Nhưng nó đối với chúng ta không có địch ý nào, ngược lại còn trợ giúp chúng ta không ngừng tăng thực lực. Chỉ cần lòng chúng ta không dao động, ánh mắt người đời không quan trọng. Hướng chỉ chúng ta có thể hoàn toàn che giấu sự tồn tại của nó.”

Tư Mã Tiên nói.

“Đúng vậy! Kết cuộc cuối cùng của Liệt Ma Đoàn hơn bảy mươi phần trăm đều ở trên lãnh địa ma tộc. Nói không chừng ngày nào đó chúng ta cũng sẽ chết trận tại đó. Đại ca, đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ lấy đi. Đi, chúng ta tiếp tục tiến lên, xem tầng một này còn có cái gì.”

Được đồng bạn ủng hộ, sắc mặt Long Hạo Thần thả lỏng vài phần. Kỳ thật, trải qua lâu như vậy, chính hắn cũng đã nghĩ thông, nhưng hắn không hy vọng bởi vì chuyện này mà khiến trong đội ý kiến khác nhau. Hắn vẫn là coi nhẹ đồng bạn tin tưởng mình, ai đều không có ý trách hỏi hắn.

Tinh thần lực liên tiếp với Giai Diệu Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần động dậy ý niệm. Thánh Vệ số mười hai đã hóa thành luồng sáng đỏ ẩn nấp trong đó, dường như bản thân nó cũng được Giai Diệu Vĩnh Hằng tắm bổ.

“Giữ vững trận hình, tiếp tục tiến lên!” Long Hạo Thần quát, cầm trong tay Huy Hoàng Thánh tâm thuần và Quang Chi Liên Y dẫn đầu đi đằng trước.

Trọng kiếm cấp Huy Hoàng Quang Chi Liên Y này có kỹ năng phụ cực kỳ mạnh. Khi phát động công kích, bản thân nó sẽ có linh lực tựa như ảo ảnh, làm công kích đợt hai. Uy lực khoảng một phần ba công kích chính.

Chính là nói, khi Long Hạo Thần dùng thánh kiếm công kích, nó kèm công kích lần thứ hai uy lực chính là một phần ba thánh kiếm. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng lúc trước Thánh Vệ số mười hai hoàn toàn không ngăn được Long Hạo Thần. Đương nhiên, Long Hạo Thần cũng hiểu rõ, nếu Thánh Vệ số mười hai có được một bộ trang bị đồng cấp với mình, muốn thắng nó sẽ không dễ dàng như vậy.

Dù sao, ở kỹ xảo chiến đấu, Long Hạo Thần vẫn phải học hỏi nó.

Lần này mọi người đi khoảng hai mươi mét, tháp Vĩnh Hằng mới có phản ứng. Hơn nữa dường như càng lúc càng gần tận cùng tầng một. Có thể mơ hồ thấy mé trong cùng tầng một có pho tượng điêu khắc khá to.

Một luồng sáng xanh rực rỡ từ trên trời giáng xuống. Trong quang mang xanh, một khô lâu trông giống hệt Thánh Vệ số mười hai từ mặt đất chậm rãi dâng lên. Vầng sáng sắc băng lam dường như rót vào thân thể nó. Nhưng nó không bành trướng giống Thánh Vệ số mười hai, mà chỉ giữ độ cao khoảng một mét tám. Nhưng xương cốt toàn thân nó hoàn toàn biến thành xanh đậm. Hai đoàn Hỏa Hồn xanh ở trong hốc mắt kịch liệt nhảy, tay phải xuất hiện một pháp trượng dài.

“Là khô lâu loại ma pháp, mọi người cẩn thận!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng.

Cùng lúc đó, thân thể hắn tựa như mũi tên xông hướng Khô Lâu Xanh. Gần như trong giây lát đã tăng vọt tốc độ bản thân tới hạn mức lớn nhất. Hắn có linh cảm, đây chắc là cửa cuối cùng của tầng một tháp Vĩnh Hằng. Thông qua cửa này, tất cả tầng một tháp Vĩnh Hằng sẽ trải rộng trước mắt họ.

Hỏa diễm nóng cháy sắc vàng rùng rùng dâng lên quanh thân Long Hạo Thần, đem tháp Vĩnh Hằng chiếu rọi từng góc không bỏ sót. Hắn làm vậy không chỉ vì đối kháng địch thủ thuộc tính băng, cũng là giúp đồng bạn chiếu sáng xung quanh, để mọi người ứng phó công kích của Khô Lâu Xanh.

Khô Lâu Xanh và Khô Lâu Đỏ cửa thứ sáu có khác biệt về bản chất. Khi nó đốt lên Hỏa Hồn, tuyệt không phát ra một chút thanh âm, mà là hiện ra vô cùng lãnh tĩnh. Đối diện Long Hạo Thần xông tới, thân thể nó tựa như dán mặt băng trượt ra sau. Cùng lúc đó, pháp trượng khê chỉ, một đoàn băng vụ nồng đậm ập hướng Long Hạo Thần.

“Hắc hắc, là lúc ca phát uy.” Lâm Hâm hưng phấn ra tiếng.

Một tầng hỏa diễm xanh đột nhiên xuất hiện trước người Long Hạo Thần, tựa như chính hắn tỏa ra vậy.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

369. Chương 128: Tháp Vĩnh Hằng Tầng Thứ Hai (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Pháp trượng trong tay Khô Lâu Xanh phun ra băng vụ mới rơi vào người Long Hạo Thần, hấn lập tức cảm giác toàn thân lạnh lẽo. Bản thân phóng ra Thái Dương Hỏa có xu thế bị áp chế toàn diện.

Không cần nghi ngờ, khô lâu phóng thích ra không phải băng vụ bình thường. Nhưng Tâm Diễm Hỏa Diễm của Lâm Hâm cũng không phải ngọn lửa bình thường. Hai bên triệt tiêu, Tâm Diễm Hỏa Diễm của Lâm Hâm chiếm ưu thế tuyệt đối. Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Thái Dương Hỏa của Long Hạo Thần suy yếu bớt thể công của khô lâu.

Hỏa Hồn trong hốc mắt Khô Lâu Xanh hơi nhấp nháy, pháp trượng trên không trung vẽ ra một quỹ tích huyền ảo. Thanh âm ngâm xướng trầm thấp nghe không rõ là cái gì, nhưng một đoàn băng hoa xanh óng ánh bay ra khỏi pháp trượng. Đóa băng hoa tốc độ không nhanh, nhưng Long Hạo Thần chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt đột nhiên biến hư ảo. Ngay sau đó, xung quanh biến thành sắc băng lam.

Từ góc độ nhìn của người khác, thân thể Long Hạo Thần hơi tạm dừng chút, ngay sau đó, cả người hấn bị đóa băng hoa to lớn bao phủ.

Ma pháp thật mạnh.

Tại lúc này, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất dĩ nhiên sẽ không chờ đợi nữa, hướng Khô Lâu Xanh tổng tiến công.

Tâm Diễm Hỏa Diễm trước tiên rơi trên băng hoa lớn, định hòa tan nó. Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Tư Mã Tiên và Hàn Vũ, bốn người đồng thời xông hướng Khô Lâu Xanh. Bọn họ hành động cực kỳ ăn ý. Bốn người tách ra xông lên, tuy không thể nói là từ bốn phương, nhưng vẫn cố gắng kéo dài khoảng cách không để Khô Lâu Xanh tập trung công kích được.

Trần Anh Nhi thì ngồi trên đất, hai tay ôm thủy tinh cầu, ngâm xướng chú ngữ. Ngực cô, ánh bạc và ánh vàng kỳ dị bắn ra, tựa như hai đoàn hỏa diễm quay quanh thủy tinh cầu. Mỗi xoay quanh một vòng, linh lực quanh người Trần Anh Nhi lại dao động cường vài phần. Giữa trán cô sợi chỉ trắng hiện ra, quang mang trắng phát tán ra ngoài.

Đối mặt mọi người toàn lực tấn công, Khô Lâu Xanh ngược lại không lui ra sau, pháp trượng đột nhiên đập xuống đất.

Oành!

Tiếng gầm kịch liệt, băng hoa đóng băng Long Hạo Thần không ngờ bị nổ tung. Lực chấn mạnh mẽ mang theo vô số băng đá bay tứ tán. Những mảnh vỡ này chẳng những bao phủ hành lang toàn tầng một, hơn nữa nhấc lên luồng gió to. Cho dù tu vi như mọi người thì thể xông lên cũng tạm dừng.

Dao găm ám kim của Thái Nhi trên không trung huyền hóa ra vô số điểm sáng. Mỗi đâm ra một nhát thì sẽ đánh vỡ một đoàn băng cứng, nhưng ánh mắt nàng lại nhìn hướng Long Hạo Thần.

Không chỉ nàng, Vương Nguyên Nguyên, Tư Mã Tiên và Hàn Vũ cũng đều như thế. Uy lực nổ của băng hoa mạnh như vậy, có phải ngay cả Long Hạo Thần cũng...

Long Hạo Thần không có việc gì, ít nhất biểu hiện ra ngoài thì hấn còn hoàn chỉnh. Chỉ là trên người dâng lên tầng hỏa diễm sắc đỏ vàng, cùng với Tâm Diễm Hỏa Diễm mà Lâm Hâm phóng lên người hấn đã tắt ngấm.

Sắc mặt hấn hơi tái nhợt, trên người rõ ràng bao một tầng băng sương.

Khí lạnh dày đặc bao phủ hành lang, mỗi người đều rõ ràng cảm thụ được thân thể cứng ngắc. Nèn biết, ngoại linh lực của họ thông qua ngâm nước thuốc có long tinh làm chính, đều tăng lên mảng lớn. Dù không thể hoàn toàn hấp thu công hiệu, ít nhất ngoại linh lực đột phá ba ngàn. Cho dù là vậy, họ như cũ cảm thấy tay chân đông cứng.

Cấp bảy. Không cần nghi ngờ, Khô Lâu Xanh này tu vi khoảng cấp bảy, hơn nữa nó khổng chế ma pháp tựa như vô công viên cổ của Khô Lâu Đỏ, có thể dùng hoàn mỹ để hình dung.

Tiếng phượng kêu to rõ bỗng chốc vang lên. Tâm Diễm Hỏa Diễm nóng cháy dâng tràn. Nhiệt độ nóng bỏng mau chóng hòa tan lạnh lẽo trong không khí. Cùng lúc đó, Lam Hỏa Phượng Hoàng đã phóng lên cao, vượt qua mọi người, nhào tới Khô Lâu Xanh.

Lâm Hâm không thèm để ý linh lô có phản phệ hay không. Khô Lâu Xanh mạnh như vậy, đồng bạn đều bị nó ngăn cản. Nếu để nó công kích tiếp, bọn họ sẽ rất khó thông qua cửa này.

Bảy người Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đã rất có ăn ý. Trọng kiếm truyền kỳ đỏ vàng trong tay Hàn Vũ đột nhiên nâng lên. Trong tiếng hét vang, màu đỏ vàng nồng đậm nhiễm toàn thân. Không phải hỏa diễm, là đơn thuần biến hóa màu sắc, ngay cả mắt y cũng nhiễm thành màu đỏ vàng. Trạng thái cơ thể đông cứng bị giải trừ, kéo theo quang ảnh đỏ vàng, xông hướng Khô Lâu Xanh.

Thân thể Tư Mã Tiên xệt qua, đã chắn trước mặt Long Hạo Thần. Quang Chi Đại Lực Hoàn của gã ở một tháng trước rốt cuộc hoàn thành đúc lại, lúc này đang cầm trong tay.

So với trước, kích cỡ Quang Chi Đại Lực Hoàn không thay đổi cái gì, nhưng biến thành màu ám kim, khí thế hung ác không ngừng khuếch tán. Quang Chi Đại Lực Hoàn vốn là cấp Huy Hoàng, sau khi đúc lại, thuận lợi thăng lên cấp truyền kỳ. Hơn nữa, nếu không phải ngoại linh lực của Tư Mã Tiên nhờ long tinh tăng cấp, hiện tại gã không thể nào sử dụng được trang bị kinh khủng này.

Quang mang bạc lấp lánh, Vương Nguyên Nguyên biến mất, Thái Nhi cũng trong chớp mắt đó ẩn trong không khí.

Bốn người tấn công, một người bảo vệ Long Hạo Thần, đây là ăn ý chân chính.

Đối diện Lam Hỏa Phượng Hoàng, Khô Lâu Xanh rốt cuộc không bình tĩnh nữa. Thanh âm ngâm xướng chú ngữ rõ ràng biến vội vàng, pháp tượng chỉ hướng mặt đất.

Grit grit grit!!!

Ba tiếng vù vù chói tai, ba cột băng đường kính tới một mét bỗng từ mặt đất chui lên, giao nhau dựng hướng Lam Hỏa Phượng Hoàng. Cùng lúc đó, một tầng sáng băng lam từ người Khô Lâu Xanh khuếch tán ra ngoài, hình thành màn hào quang xanh trong suốt.

Oành!

Ba cột băng to lớn đồng thời vỡ nát. Khí lạnh tràn ngập hành lang cũng biến mất hết. Lực công kích của Lam Hỏa Phượng Hoàng thật kinh khủng, hơn nữa cường độ Tâm Diễm Hỏa Diễm rõ ràng cao hơn hàn băng của Khô Lâu Xanh. Nhưng hai bên chênh lệch chủ yếu ở linh lực. Lam Hỏa Phượng Hoàng rốt cuộc không thể nào tiến tới nữa, tiếng phượng kêu trầm thấp, nó quay trở về bên Lâm Hâm.

Ánh bạc chợt lóe, trước tiên phát động công kích chính là Vương Nguyên Nguyên. Cự Linh Thần tám thuần tựa như búa đập phá núi ngang nhiên đánh ra. Dựa vào tác dụng của Thời Không Môn Linh Lô, Vương Nguyên Nguyên tấn công gần như trong giây lát đã tới, mạnh chém vào tầng hào quang của Khô Lâu Xanh.

Vô Ngân Thủy Tinh đấu giá được cuối cùng tinh luyện thành hai khối thủy tinh để Vương Nguyên Nguyên khảm. Chẳng qua bây giờ cô chỉ có thể thêm vào một khối, nếu không, sẽ vượt qua khả năng sử dụng của cô. Mặc dù như vậy, Cự Linh Thần tám thuần tăng thêm một khối Vô Ngân Thủy Tinh, vẫn là tăng lên tới đẳng cấp truyền kỳ.

Một nhát chém ra, sau lưng Vương Nguyên Nguyên mơ hồ có bóng dáng màu bạc to khổng lồ xệt qua. Trong tiếng chấn động tai, vòng bảo hộ xanh vỡ nát.

Chẳng qua, Khô Lâu Xanh cũng không dễ bắt nạt. Dưới cục diện bất lợi, thân hình nó đột nhiên thấp đi, tựa như trượt băng dán sát mặt đất, dựa vào vòng bảo hộ ngăn cản cho thời gian thở dốc, tránh đi một búa của Vương Nguyên Nguyên. Cùng lúc đó, một vòng băng hoàn trắng tinh khiết bỗng nhiên khuếch tán, cường bức đẩy ra Vương Nguyên Nguyên.

Mà lúc này, Hàn Vũ đã đến rồi. Toàn thân y màu đỏ vàng, dường như tiến vào trạng thái đặc biệt. Trọng kiếm sắc vàng rờn diên cuồng chém ra, tựa như gió lốc đỏ vàng thổi quét hướng Khô Lâu Xanh.

“Kittt!!!” Một tiếng rít cao chót vót phát ra từ miệng Khô Lâu Xanh, một bức tường băng bỗng chốc chắn trước mặt Hàn Vũ. Nhưng chỉ nháy mắt, tường băng đã bị trọng kiếm đỏ vàng của Hàn Vũ đánh vỡ vụn.

Một vòng băng hoàn trắng xuất hiện dưới chân Hàn Vũ, chớp mắt nổ tung. Khí lưu đông lạnh cuốn lấy thân thể y. Nhưng Hàn Vũ phủ sắc vàng ròng tựa như tiến vào trạng thái vô địch, không nhìn khí lưu đông lạnh xâm thực thân thể, trọng kiếm như cũ chém Khô Lâu Xanh.

Khô Lâu Xanh rốt cuộc hết đường xoay sở, Hỏa Hồn trong hốc máy nhấp nháy kịch liệt, pháp trượng giờ lên chấn, đồng thời thân thể phủ một tầng băng giáp dày.

Có năng lực ma pháp cường đại nhưng Khô Lâu Xanh không có thực lực cận chiến mạnh như Khô Lâu Đỏ. Mặc dù đã có băng giáp phòng ngự, nó vẫn bị một kiếm của Hàn Vũ đánh bay ra ngoài, ngay cả pháp trượng cũng bị chém thành hai đoạn. Càng đáng sợ là, trọng kiếm của Hàn Vũ bảo phủ quang mang đỏ thẫm lại có chất dính đặc biệt. Khô Lâu Xanh bị đánh bay trong chớp mắt tạm dừng.

Sau đó là thời gian Hàn Vũ biểu diễn. Trọng kiếm đỏ máu cao thấp tung bay. Mỗi chém ra một kiếm, trên người Khô Lâu Xanh sẽ bị bao trùm một tầng màu đỏ khiến người sợ hãi. Băng giáp trên người nó chỉ chịu được ba kích đã vỡ nát.

Một kiếm cuối cùng của Hàn Vũ trực tiếp đâm vào bả vai Khô Lâu Xanh, chém thân thể nó thành hai nửa.

Thải Nhi núp trong chỗ tối không ra tay. Nếu Hàn Vũ đã chém chết Khô Lâu Xanh thì nàng không cần phải ra mặt nữa.

Long Hạo Thần cũng từ trong băng lãnh dần hồi phục lại, chỉ là sắc mặt còn có chút tái nhợt. Khô Lâu Xanh một kích rơi trên người hắn khá kinh khủng. May mắn hắn có Quang Minh Thánh Hỏa do Nhã Đình mang đến, lại thêm Thái Dương Hỏa và Tâm Diễm Hỏa Diễm duy trì, còn có kỹ năng phụ Thánh Quang Hộ Thể của Huy Hoàng Thánh tẩm thuấn, mới triệt tiêu hơn phân nửa lực bạo tạc. Cho dù là vậy, Long Hạo Thần cũng cần dùng hai mươi giây mới ép ra hết khí lạnh.

Thời gian chiến đấu không kéo quá dài, nhưng chiến thắng Khô Lâu Xanh này tuyệt không dễ dàng. Nên biết, trong thế giới hiện thực, sức một mình Long Hạo Thần có thể đơn độc khiêu chiến cường giả cấp bảy. Mà mới này họ dùng lực lượng gần như là tất cả mọi người mới giết chết Khô Lâu Xanh được. Nếu không có Lam Hỏa Phượng Hoàng của Lâm Hâm suy yếu đa phần thực lực Khô Lâu Xanh, bọn họ muốn thắng trận này chỉ sợ càng thêm gian khổ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

370. Chương 128: Tháp Vĩnh Hằng Tầng Thứ Hai (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Bên kia Trần Anh Nhi thanh âm ngâm xướng chú ngữ đã dừng lại, trong chớp mắt, sau lưng cô ba mặt Sinh Linh Môn đều mở ra. Chỉ là lúc giữa chừng chú ngữ thì ba mặt Sinh Linh Môn theo đó biến mất.

Đây là tác dụng mạnh mẽ của Thể Thân Linh Lô và Thời Gian Linh Lô hợp thành rồi chuyển hóa thành Thời Gian Chi Điện Linh Lô. Đương nhiên, năng lực này mỗi ngày cô chỉ có thể sử dụng một lần, may mà không bị phản phệ quá mạnh.

Triệu hoán gấp ba, đối với triệu hoán sư mà nói, là năng lực gần như nghịch thiên. Chẳng qua hiện tại Trần Anh Nhi bởi vì lực lượng bản thân, không thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó.

Thân thể vỡ nát của Khô Lâu Xanh dần dần nổi lên tầng vàng sáng xanh, thanh âm sắc nhọn vang lên trong không khí.

“Thánh Vệ số mười một báo cáo chủ nhân.”

Hai đoạn thân thể rơi trên mặt đất bỗng nhiên bay lên, hóa thành hai luồng sáng bay thẳng đến Long Hạo Thần, giống như Khô Lâu Đỏ, cũng dung nhập vào trong Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực Long Hạo Thần.

Bảo thạch của Giai Diệu Vĩnh Hằng là hình dáng đầu lâu trắng. Lúc này, mặt ngoài cái đầu, ngoài hỏa diễm đỏ ra, còn thêm một đoàn hỏa diễm xanh.

Cùng lúc đó, đột nhiên, tháp Vĩnh Hằng dường như nhẹ chấn, bảy người Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác được mặt đất chấn động. Mọi người vội vàng tụ tập cùng một chỗ, cảnh giác nhìn chăm chú biến hóa xung quanh.

Một đoàn sáng vàng nhu hòa từ Giai Diệu Vĩnh Hằng khuếch tán ra ngoài, quang mang đi đến đâu, kỳ diệu là xua tan trong không khí nguyên bản hư ảo, mờ lung. Quang mang vàng nhu hòa lan tỏa, tất cả đều biến rõ ràng hơn.

Trước mặt bảy người Long Hạo Thần, một pho tượng lớn hiện ra trước mắt bọn họ. Mặc dù chỉ là một bức tượng nhưng khi ánh mắt bảy người nhìn nó, lại cảm thụ được loại uy nghiêm mệnh mệnh vô tận tựa như sử thi.

Pho tượng cao khoảng hơn mười mét, lẳng lẽ đứng tại đó, áo choàng đen hoa lệ sinh động như thật. Trên áo choàng đen, lấp lánh từng phù văn vàng, ngoài áo choàng là áo khoác trắng, trắng và đen hình thành rõ ràng khác biệt. Đầu đội cái mũ bông khiến bộ dáng pho tượng thoát nhìn rất âm u, không thể nhìn rõ ràng diện mạo.

Tay phải nó nắm một pháp trượng hai mét dài hơn cả thân cao. Pháp trượng toàn thân hỗn hợp ba loại màu sắc, trắng, đen, vàng. Ba màu dây dưa cùng một chỗ. Màu đen đại biểu thuần tịnh tử vong, màu vàng đại biểu quang minh thánh khiết. Còn về màu trắng, dường như liên quan đến lực triệu hoán của triệu hoán sư.

Ba màu quay quanh hình thành pháp trượng thần kỳ này. Đỉnh pháp trượng có một tinh thể cực lớn. Tinh thể này bị điêu khắc thành hình khô lâu, màu trắng, trông giống bảo thạch Giai Diệu Vĩnh Hằng bản phóng đại.

Nhìn pho tượng, mỗi người đều rung động. Mặc dù chỉ là bức tượng, ai đều hiểu nó không phải thật thể, nhưng như cũ bị rung động bởi sự âm trầm, trí tuệ, uy nghiêm và mệnh mệnh từ bức tượng.

Mặc dù Long Hạo Thần luôn không thừa nhận mình là truyền nhân của Tử Linh Thánh Thần Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, nhưng vẫn hướng pho tượng hành lễ kỵ sĩ. Hắn tuyệt không thích Tử Linh pháp sư, nhưng không thể không khâm phục cường giả vạn năm trước này. Chỉ riêng từ tháp Vĩnh Hằng đã có thể nhìn ra được năm đó nó kinh khủng cỡ nào, hẳn là lực lượng mạnh cỡ Ma Thần Hoàng.

“Chúc mừng người, con trai ta, người đã thông qua khảo nghiệm cửa thứ nhất. Có thích lễ vật ta để lại cho người không? Mười hai Thánh Vệ chính là mười hai vị thủ hộ năm đó của ta. Bọn họ đều là chí tôn một đời. Đáng tiếc, sinh mệnh nhân loại có hạn, cuối cùng, ta chỉ có thể khiến họ dùng hình thái vong linh tiếp tục tồn tại. Đây cũng là một phần tài nguyên quý giá ta để lại cho người. Lúc trước người đối mặt, chính là uy lực đã bị ức chế của chúng nó. Theo người tiếp tục đi tới, mỗi thông qua một tầng khảo nghiệm, thực lực Thánh Vệ sẽ hồi phục một phần. Tiếp tục tiến lên đi, con trai ta, một ngày nào đó, người sẽ khiến Mười Hai Thánh Vệ lại hiện quang vinh.”

Một luồng sáng trắng tinh khiết từ bảo thạch khô lâu trên đỉnh pháp trượng rơi ra, hóa thành quang trụ trắng xuất hiện trước mặt mọi người. Quang trụ đường kính khoảng ba mét, tỏa ra nhàn nhạt dao động không gian.

Lâm Hâm than thở nói.

“Vị Tử Linh Thánh Thần này cũng quá keo kiệt, chúng ta đều thông qua khảo nghiệm tầng một, không thưởng cho nhiều chút.”

Hàn Vũ cười ha hả nói.

“Anh còn muốn thưởng cái gì nữa? Không có khảo nghiệm tầng một tháp Vĩnh Hằng, linh lực chúng ta có thể tăng nhanh như vậy sao? Chỉ sợ hiện tại cách cấp sáu xa vô cùng. Huống chi chúng ta còn được đến kỳ

năng, rèn luyện, còn có hai Thánh Vệ. Tử Linh Thánh Thần chẳng phải đã để lại lời nói, Thánh Vệ chưa hồi phục lực lượng sao? Anh tưởng tượng xem, chúng ta gặp Khô Lâu Đỏ và Khô Lâu Xanh, nếu linh lực tăng lên, có thể sử dụng uy lực càng mạnh, vậy là sự việc kinh khủng cỡ nào! Huống chi, đây mới chỉ là tầng một tháp Vĩnh Hằng mà thôi. Đối với chúng ta, có thể đến đây là may mắn hơn cả có được một bộ thần khí. Dù sao, tu vi hiện tại của chúng ta chưa thể khống chế thần khí, nhưng tháp Vĩnh Hằng có thể không ngừng rèn luyện chúng ta, tăng lên lực lượng tổng thể của chúng ta.”

Đối với lời Hàn Vũ, mọi người đều ngầm đồng ý, cùng gật đầu.

Long Hạo Thần nói.

“Đi vào quang trụ này, chắc là chúng ta có thể tới tầng hai. Có muốn tiếp tục thử một chút không?”

Vương Nguyên Nguyên nói.

“Đoàn trưởng, anh quyết định đi. Chẳng qua, ta cảm thấy Anh Nhi không cần đi, mới này cô ấy tiêu hao tất cả linh lực, lại đi mạo hiểm nữa thì không quá tốt.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Như vậy đi, các người đều ở lại đây, ta đi trước dò đường đã. Có Hạo Nguyệt ở, mặc kệ gặp tình huống gì thì ta đều có thể trở lại.”

Lúc này Hạo Nguyệt thanh thoi nằm phía sau họ ngoài trăm mét, Long Hạo Thần không để nó tham dự chiến đấu trước đó.

Thời gian rèn luyện trong tháp Vĩnh Hằng càng lâu, Long Hạo Thần cũng càng trân quý tất cả trong đây. Nếu không phải bởi vì họ hành động tiếp theo càng có thể gặp phải nguy hiểm khó khăn thêm, hẳn thậm chí không lựa chọn tập trung mọi người tại đây chiến thắng Khô Lâu Xanh, do đó thông qua khảo nghiệm cuối cùng của tầng một.

Bước ra một bước, Long Hạo Thần đi vào trong thánh quang trắng. Tắm trong quang mang thánh khiết, hẳn kinh ngạc phát hiện, lúc trước tiêu hao linh lực mau chóng hồi phục lại. Quang mang trắng chợt lóe, ngay sau đó, hẳn đã xuất hiện ở nơi khác.

Mới bước vào tầng hai tháp Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần thầm giật mình. Nguyên nhân rất đơn giản. Ở đây, hẳn không có cảm giác chân đạp đất.

Trước mắt là một mảnh sương mù, hai bên như cũ có hàng loạt cột kéo dài tới trước, nhưng dưới chân hẳn lại không phải là thực thể, mà là hư ảo sương khói. Lúc này, hẳn đang ở trong quang mang trắng. Chỉ cần bước ra quang mang trắng, hẳn sẽ chính thức tiến vào tầng hai tháp Vĩnh Hằng.

Thăm dò bước ra một bước, đạp trên khối trắng, trong chớp mắt, Long Hạo Thần kiểm không được khê hô. Bởi vì hẳn rõ ràng cảm giác được thân thể mình bỗng rơi xuống đất. Cảm giác mất thăng bằng ập đến.

Quang mang trắng chợt lóe, cảnh vật xung quanh lại ảm đạm xuống. Hồi phục lại cảm giác chân đạp đất, chính mình đã xuất hiện trước mặt đồng bạn. Không ngờ là quay về đại sảnh tầng một tháp Vĩnh Hằng.

Đây là sao chứ? Long Hạo Thần đơ người.

“Đại ca, đằng trước rất nguy hiểm hả? Sao trở về mau vậy?” Tư Mã Tiên tò mò hỏi.

Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu, lại bước vào quang mang trắng.

Quang mang trắng chợt lóe, ngay sau đó, hẳn đã trở lại tầng hai tháp Vĩnh Hằng. Hẳn có chút hiểu ra. Tầng hai này, chỉ sợ phải liên tục sử dụng năng lực bay mới được! Nếu nói tầng một là cấm không, vậy tầng hai chỉ sợ là cấm rơi trên đất.

Lần này hẳn học ngoan, bốn cánh sáu lưng mở ra, mới bước khỏi phạm vi quang mang trắng.

Quả nhiên, dựa vào lực lượng linh cánh bay, lần này hẳn không phát sinh tình huống rơi xuống nữa.

Không có nóng lòng bay hướng phía trước, Long Hạo Thần yên lặng cảm thụ hoàn cảnh xung quanh. Hẳn kinh ngạc phát hiện, đi tới tầng hai rồi, không ngờ hơi thở từ trong rõ ràng yếu nhiều. Ngược lại hơi thở

quang minh biến nồng đậm. Nhưng dù cho lấy cảm giác như hấn, chỉ có thể dò xét bên ngoài khoảng cách không đủ trăm mét. Đường như ở đây có lực phong tỏa linh hồn cực mạnh.

Không thể nghi ngờ, muốn thông qua cửa thứ hai vẫn là phải dọc theo hai bên cột tiến lên trước, tiếp nhận khảo nghiệm tầng hai tháp Vĩnh Hằng.

Mơ hồ, Long Hạo Thần sáng tỏ tình huống tầng hai vài phần, hấn đại khái đã biết khảo nghiệm tầng thứ hai là cái gì.

Bốn cánh sau lưng nhẹ mở ra, quang mang vàng chợt lóe, Long Hạo Thần triệu hoán Nhã Đình đi ra.

Nhã Đình và Thánh Dẫn Linh Lô hợp thành hơn nửa đã tiến hóa rồi, thì không còn sợ hơi thở uy nhiếp của tháp Vĩnh Hằng. Sáu cánh mở ra, cô nhẹ nhàng bay sau lưng Long Hạo Thần.

“Cô không cần tiến lên, chỉ cần ở phía sau hỗ trợ ta là được rồi.” Long Hạo Thần ra lệnh cho Nhã Đình một tiếng, mới từ từ bay lên trước.

Một mét, hai mét, ba mét, mãi đến khi hấn bay khoảng mười mét, đột nhiên, sương khói trắng bên dưới bỗng dâng lên. Ngay sau đó, trước sau sáu bóng dáng đồng thời xuất hiện sáu phương hướng quanh Long Hạo Thần, sau đó điện xẹt xông hướng hấn.

Như cũ là khô lâu, chỉ là dáng người nhỏ xíu hơn nửa sau lưng có cốt cánh. Cốt cánh của chúng có màng mỏng liên tiếp, tốc độ cực nhanh. Nó mới vừa xuất hiện, tựa như sáu luồng sáng trắng bay hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần luôn giữ vững cảnh giác cao nhất, bỗng nhiên bị tấn công nhưng không hề hốt hoảng. Tay trái cầm tám thuẫn bỗng phát động, chỉ thấy quang mang vàng bỗng nhiên bao phủ hấn.

Kỹ năng cấp sáu của Thủ Hộ kỵ sĩ, Thuần Tường.

Kỹ năng Thuần Tường này có thể phòng ngự toàn thân, cũng có phạm vi lớn phòng ngự chính diện. Tuy không thể sử dụng phối hợp với Thần Ngự Thuần, nhưng năng lực phòng ngự của nó cũng siêu mạnh.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

371. Chương 128: Tháp Vĩnh Hằng Tầng Thứ Hai (3)

Dịch giả : Tinh Vậ

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tiếng nổ chói tai, sáu bóng trắng mau chóng tiến lên, bay ngược ra sau cũng mau. Hơn nửa chúng nó lùi ra sau tiết tấu cực nhanh, tựa như một thể. Cho nên trọng kiếm Long Hạo Thần chém hụt.

Long Hạo Thần vốn ở trên mặt đất tấn công như trôi chảy như nước, giờ lên không trung thì rõ ràng bị hạn chế. Nhưng mà trong lòng hấn bây giờ ngàn ngập hưng phấn. Bởi hấn rất rõ ràng mình và đồng bạn thiếu kinh nghiệm, rèn luyện chiến đấu trên không trung. Không cần nghi ngờ, tháp Vĩnh Hằng cho bọn họ kỳ ngộ này.

Đương nhiên, sức chiến đấu trên không trung của Long Hạo Thần thật bị hạn chế, nhưng hấn không đến mức bị cửa thứ nhất ngăn chặn.

Ba luồng sáng trắng đồng thời từ người Nhã Đình bắn ra, tựa như có mắt rơi trên người ba Khô Lâu Trắng. Ngay sau đó, lực kéo mạnh mẽ đem chúng kéo hướng Long Hạo Thần. Nói cũng kỳ quái, uy lực Thánh Dẫn Linh Lô tuy rằng được Nhã Đình phát động, nhưng tuyệt không khác gì Long Hạo Thần tự mình sử dụng. Kẻ địch bị lôi kéo thì đều hướng mục tiêu vào Long Hạo Thần.

Bị Thánh Dẫn Linh Lô lôi kéo, đám Khô Lâu Trắng đương nhiên mất đi ưu thế linh hoạt và tốc độ. Đối mặt lực công kích cường đại của Quang Chi Liên Y, kéo dài không tới mười giây thì chúng biến thành mảnh

vụn. Ba Khô Lâu Trắng khác cũng bị Long Hạo Thần lấy cùng cách trên chém nát, cửa thứ nhất xem như trải qua.

Nhưng khiến Long Hạo Thần có chút kinh ngạc là, khô lâu bị đánh chết tuyệt không đưa cho hắc linh lực tinh thuần cực cao, cũng không có kỹ năng. Xem ra, dường như nơi này đã biến thành khảo nghiệm đơn thuần.

Đối với chuyện này Long Hạo Thần tuyệt không oán than. Nếu chỉ là mười điểm, mười điểm linh lực tinh thuần, hiện tại không còn tác dụng lớn với hắc nữa.

Từ khi tu vi tăng lên tới cấp sáu, Long Hạo Thần mở ra linh khiếu của mình, rồi thức tỉnh thần quyền giả, Nhã Đình tiến hóa, hợp thành linh lô, những điều này đều khiến thực lực của hắc tăng lên, cũng tăng năng lực hấp thu quang nguyên tố.

Làm thần quyền giả, Long Hạo Thần có thể tự tin nói, chính mình là người có độ thân thiết với quang nguyên tố nhất trên thế giới này.

Bể quan bốn tháng nay, nội linh lực của hắc lấy tốc độ tăng cao kinh người, hơn một ngàn. Hiện tại nội linh lực đã ngang nhiên đột phá tám ngàn năm trăm, không ngừng tiếp cận cấp bảy.

Trừ hắc ra, nội linh lực của đồng bạn tuy tốc độ tăng không tệ, nhưng chênh lệch với hắc ngày càng lớn. Dù cho là Thái Nhi cũng như thế. Dù sao, năng còn chưa thức tỉnh thần quyền giả.

Thông qua cửa thứ nhất nhưng Long Hạo Thần không tiếp tục tiến lên, mà là trở lại tầng một, tỉ mỉ nói việc mình gặp phải cho đồng bạn nghe.

Mọi người đều đột phá cấp sáu có linh cánh rồi, tăng năng lực không chiến đã là tình thế nước đến chân. Có sấm luyện tốt như vậy, hiển nhiên không thể bỏ qua. Thực lực mỗi khi tăng một phần, thì năng lực sinh tồn chấp hành nhiệm vụ của họ cũng sẽ thêm một phần.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Long Hạo Thần lập tức làm ra quyết định. Tiếp đến hành động thăm dò tầng hai, trừ Trần Anh Nhi ra, mỗi người đều lấy năng lực cá nhân tiếp thụ khảo nghiệm không chiến, hơn nữa không được sử dụng linh lô hoặc tọa kỵ. Còn về Trần Anh Nhi, rèn luyện dĩ nhiên là bốn mệnh triệu hoán thú của cô, heo con Mạch Đầu.

Đây là một đại điện tràn ngập hắc ám, ít nhất hơn ngàn thước vuông, độ cao trên mười mét. Vách tường xung quanh đều là hình bát giác.

Trong điện quang mang ảm đạm, chỉ có vị trí bát giác có một hỏa diễm tím nhấp nháy, cho đại điện tràn ngập thần bí chút ít quang mang và nồng đậm hơi thở hắc ám.

Trong đại điện hắc ám này, đứng một người đàn ông. Mái tóc đen xõa sau lưng, hai mắt nở rộ tia sáng màu máu.

Tiến bước, dẫm quyền. Linh lực hắc ám kinh khủng nhấp nháy như suối phun bộc phát. Mỗi lần gõ đánh quyền, đá chân, làm động tác đơn giản nhất, đều mang theo tiếng xé gió kinh khiếp.

Đại điện này không biết làm bằng vật liệu gì, mặc kệ gõ đập phá thế nào, bản thân đại điện bất động.

Trong quá trình gõ đánh ra linh lực, tia sáng tím ẩn hiện, miễn cưỡng mới thấy được bộ dạng của gã. Khuôn mặt tuần tú tràn ngập lạnh lùng, lưng trần. Mỗi phát động một lần công kích, toàn thân dâng lên ma văn tím tủa như cái vẩy. Trong mắt màu máu sẽ càng đậm thêm.

Khi khí thế gõ đạt tới giai đoạn đỉnh cao, đột nhiên, một bóng dáng lạng lẽ xuất hiện sau lưng gã. Bóng dáng này cao ráo, thân thể bao phủ áo choàng đen. Mái tóc đen dài từ hai bên mặt xõa xuống, thấy không rõ khuôn mặt.

Dường như cảm thụ được sau lưng đột nhiên xuất hiện uy hiếp. Người đàn ông thân trần bỗng xoay người, một quyền đánh vào bóng người bỗng nhiên xuất hiện sau lưng mình.

Một quyền này, ngưng tụ sức chiến đấu cường đại đạt tới đỉnh điểm. Trong đại điện đều bởi một quyền này mà sáng lên. Tất cả linh lực lúc trước gõ đánh ra dường như ở giây phút này toàn bộ ngưng tụ trên nắm đấm. Không gian áp súc sinh ra cảm giác vận vẹo, dường như tùy thời sẽ xé nát đại điện.

Nhưng mà bóng dáng đột nhiên xuất hiện lại không động. Đối diện một quyền kinh khủng như vậy, y chỉ là hơi nâng ngón tay trắng nõn thon dài, điểm vào nắm tay khí thể như uy nhiếp thiên hạ kia.

Bụp

Thời gian đóng băng trong chớp mắt này. Không xuất hiện tiếng nổ. Bóng dáng cao ráo kia thậm chí không tản ra chút linh lực nào. Nhưng sau giây phút đó, người đàn ông thân trần tựa như đạn pháo bắn ra từ Mao Đạo đại pháo, bay ngược ra ngoài. Tiếng nổ điếc tai, gã đập vào vách tường phía xa, một chùm quang mang tím hồng lung từ người gã khuếch tán ra.

Phịch bộp

Thân thể dán sát vách tường trượt xuống đất.

Bóng dáng cao ráo hai tay chấp sau đầu, thanh âm nhu hòa vang lên.

“Quá cương sẽ gãy. Chỉ biết cương mà không nhu, người vĩnh viễn không đạt đến cảnh giới nghịch thiên.”

Thanh âm này nhu hòa như vậy, nếu là người quen của y nghe được, sẽ chỉ có hai loại kết quả. Hoặc quỳ trước mặt y hoặc kinh hãi tuyệt vọng.

Người đàn ông ngã trên mặt đất chậm rãi bò dậy, nhưng không đứng lên, mà là quỳ tại đó, cung kính cúi đầu.

“Phụ thân.”

“Vết thương của người đã lành rồi, sao không rời khỏi đây? Người liều mạng muốn có hôn sự sao không làm đi?” Người đàn ông cao ráo ngửa đầu ra sau, để mái tóc dài bay ra sau lưng, tùy theo lộ ra khuôn mặt cực kỳ tuấn tú.

Phong Tú, Ma Thần Hoàng, Phong Tú.

Mà người quỳ xuống dưới vách tường, khóe miệng chảy ra máu tươi bởi vì trọng kích trước đó, chẳng phải chính là lúc ở Mộng Huyền Thiên Đường cùng Long Hạo Thần cứng rắn đánh, sau cùng bị trọng thương, thái tử Nghịch Thiên Ma Long tộc, A Bảo sao?

A Bảo cúi đầu, nhạt giọng nói.

“Con không mặt mũi cười Nguyệt Dạ.”

Ma Thần Hoàng Phong Tú thản nhiên nói.

“Chỉ gặp trắc trở một chút mà người đã không chịu được rồi?”

A Bảo ngẩng đầu lên, nhìn phụ thân.

“Nhưng mà đây không chỉ một chút trắc trở. Lần này người thừa kế của mấy vị ma thần chết trong Mộng Huyền Thiên Đường. Nhiệm vụ cuối cùng của chúng ta cũng thất bại trong gang tấc. Tuy phụ hoàng có quyền uy tuyệt đối, nhưng lần này sóng gió quá lớn, ngay cả Hoàng Thước cũng bị lừa mười khối long tinh. Tất cả trách nhiệm đều tại con. Phụ hoàng vì bảo vệ con chịu đựng bao nhiêu áp lực lớn, con đều biết hết. Con là tội nhân tộc mình, con phụ kỳ vọng của ngài, con...”

Ma Thần Hoàng phẩy tay.

“Được rồi, không cần nói nữa. Làm người quyền cao, không thể so đo thất bại nhất thời. Nghĩ quá nhiều sẽ khiến người rơi vào phiền não càng nhiều. Tâm thần không định thì sao thành nghiệp lớn? Nói theo cách nhân loại, thì là không thể quá co đầu rút cổ. Lần này người thua không oan, hơn nữa chủ yếu thua ở vận khí. Trong toàn bộ quá trình người không làm sai cái gì, nếu đổi lại là ta, không khả năng làm tốt hơn người. Chỉ là người lại gặp phải một thần quyền giả ngàn năm chưa xuất hiện, hơn nữa vừa lúc hấn xúc động thức tỉnh. Một kiếm kia, cho dù hấn muốn đánh lại trăm lần, ngàn lần cũng không thể làm được nữa.”

“Phụ thân, con không cam lòng, không cam lòng thua một nhân loại yếu ớt. Cái gì thần quyền giả chết tiệt, con...” Đôi mắt A Bảo tràn ngập đỏ máu. Trước mặt người khác, y luôn trầm tĩnh, chỉ lúc đối diện Ma Thần Hoàng, mới lộ ra một chút bản tính.

“Câm miệng!” Lần đầu tiên giọng Phong Tú biến lạnh liệt.

Dù là người thừa kế Ma Thần Hoàng, khi A Bảo cảm thụ được phụ thân tức giận, lập tức quỳ sát đất, không dám mở miệng nữa.

Ma Thần Hoàng lạnh lùng nói.

“Nếu người giữ tâm trí như vậy thì lần tới người gặp phải hắc, nhất định sẽ thua trong tay hắc, thậm chí thua càng thảm. Ta không có khả năng mỗi lần đều đúng lúc cứu người. Người có biết hay không, lần này ta đột nhiên xé rách không gian cứu các người trở về, nhân loại Liệp Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn đáng ghét kia thừa cơ giết chết ba tộc nhân chúng ta. Bọn chúng đang cảnh cáo ta. Chúng đều là kẻ điên thật sự, hơn nữa không chỉ có một mình Ma Thần Chi Vãn. Nhân loại đã càng lúc càng khó đối phó, làm người thừa kế của ta, nếu người không nhìn thẳng vào lực lượng nhân loại, như vậy, tương lai người không tư cách kế thừa hoàng vị của ta.”

“Ta biết, người không phục, cho rằng nhân loại đó yếu hơn người nhiều. Nhưng mà, người có chân chính tỉnh táo lại cẩn thận phân tích nguyên nhân người thất bại không? Trừ bởi vì người đó là thần quyền giả, gặp nguy bộc phát một kích cường đại ra, còn có nguyên nhân gì khác?”

A Bảo ngẩng đầu lên, nhìn phụ thân.

“Bởi vì hắc được Mộng Huyền Thiên Đường ủng hộ, thuộc tính của hắc hợp với Mộng Huyền Thiên Đường, sau đó bắt tay với người đại diện Tự Nhiên Nữ Thần đối kháng với chúng ta.”

Ma Thần Hoàng thản nhiên nói.

“Vậy vì sao hắc làm được một điểm này?”

A Bảo ngậy ra, trả lời không được.

Ma Thần Hoàng trầm giọng nói.

“Bởi vì trí tuệ. Ma tộc chúng ta thường bởi vì lực lượng mạnh mà quá kiêu ngạo tự phụ, cho nên người mới thua trận này. Người tạm dừng hôn lễ cũng tốt. Hiện tại, người nên biết mình phải làm gì rồi chứ?”

“Vâng.”

Chương một trăm hai mươi chín: Mười sáu nhiệm vụ giết chóc (1)

“Cái gì?” Thánh kỵ sĩ Hàn Khiếm đập bàn đứng dậy, trên mặt tràn ngập chấn kinh.

Đứng trước mặt ông, là một kỵ sĩ đáng người cao to, cung kính khoanh tay đứng.

Hàn Khiếm hơi thở có chút hỗn loạn.

“Đám nhóc con đó, bọn chúng muốn làm cái gì? Vốn tưởng chúng yên lặng lâu như vậy xem như là biểu hiện trưởng thành. Giờ tốt lắm, không lên tiếng thì thôi, ra tiếng liền kinh người. Chúng đi bao lâu rồi?”

Kỵ sĩ cao to nói.

“Khoảng một tiếng đồng hồ.”

Hàn Khiếm nói.

“Đi, đuổi theo chúng trở về, cứ nói là ta ra lệnh chúng quay lại.”

Kỵ sĩ cao to hơi khó xử nói.

“Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân, như vậy không tốt lắm. Liệp Ma Đoàn độc lập, coi như là liên minh cũng không thể tùy tiện điều khiển họ. Hơn nữa họ làm đều đúng theo quy tắc.”

Hàn Khiếm tức giận nói.

“Quy tắc cái quái gì, nếu mấy đứa đó xảy ra chuyện gì, toàn bộ liên minh sẽ nổ tung. Còn không đi mau!”

“Vâng.” Kỵ sĩ cao lớn không dám lần thứ hai cãi lệnh Hàn Khiếm, xoay người đi ra ngoài.

Đang lúc gã tới cửa thì Hàn Khiêm đột nhiên lên tiếng.

“Quay lại.”

Kỵ sĩ ngẩn ra, dừng bước, xoay người trở lại trước mặt Hàn Khiêm.

Hàn Khiêm từ sau bàn vòng ra, đi qua đi lại trong phòng làm việc rộng lớn, hai hàng chân mày như sắp dính vào nhau.

Lại đi khoảng mười vòng, rốt cuộc ông giãn mày ra, khẽ thở dài, lầm bầm.

“Thằng nhóc kia và con bé đều đã mười sáu tuổi. Chúng có thể bế quan lâu như vậy, chắc là có thu hoạch không nhỏ. Chim ưng dưới sự bảo vệ của cha mẹ thì vĩnh viễn không thể bay lượn trên không trung, trở thành cường giả. Cứ để họ xông xáo một lần đi. Long Hạo Thần, thằng nhóc nhà người, nhất định phải sống sót trở về.”

Không sai, chính là vừa rồi, kỵ sĩ trước mặt ông mang đến tin tức kinh người. Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất ngũ đông đã lâu đột nhiên xuất hiện ở tầng ba tháp nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn. Một lần nhận tới mười sáu nhiệm vụ giết chóc, sau đó lập tức xuất phát, rời khỏi thánh thành, thẳng tiến ma tộc.

Đây chính là mười sáu nhiệm vụ giết chóc, hơn nữa chỉ Liệp Ma Đoàn cấp suất mới nhận được! Đơn giản nhất cũng là phải giết cường giả ma tộc cấp bảy thu vài ma tinh. Trong số nhiệm vụ họ nhận, thậm chí có ba cái là đối đầu cường giả ma tộc cấp tám. Ghê nhất còn có một cái, trực tiếp đánh chết ma thần đứng hạng chót nhất trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Xà Ma An Độ Mã Lý. Mặc dù đứng hạng bảy mươi hai, nhưng đó chính là ma thần! Tu vi đỉnh cấp tám, hơn nữa một khi gã ở phạm vi thủ hộ Trụ Ma Thần của chính mình, thực lực càng tương đương với vài cường giả cấp tám.

Nhiệm vụ đánh chết An Độ Mã Lý, là khó nhất trong tất cả nhiệm vụ cấp suất. Nhiệm vụ này đồng thời bị cộng hưởng cho cấp vương và cấp đế. Nên biết, An Độ Mã Lý không chỉ một mình đứng đợi người giết, đó là ma thần thống lĩnh số lớn quân đội ma tộc!

Đám Long Hạo Thần ngay cả nhiệm vụ như vậy cũng dám nhận, quả là đi tìm chết! Nên biết, đỉnh cấp tám, chính là linh lực gần mười vạn!

Bởi vì tháp nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn ở thánh thành, nhận nhiệm vụ rồi quay lại thì đường rất xa, nên Liệp Ma Đoàn có quy tắc là có thể một lần nhận vài nhiệm vụ. Nhưng giống đám Long Hạo Thần một lúc nhận tới mười sáu nhiệm vụ thì là lần đầu tiên xuất hiện. Phải biết, tất cả nhiệm vụ đều có kỳ hạn. Nếu tới thời hạn mà chưa hoàn thành thì sẽ bị trừ công huân.

Đương nhiên, một lần nhận nhiều nhiệm vụ, sẽ được kéo dài thời gian. Đám Long Hạo Thần lần này tổng thời gian hoàn thành nhiệm vụ là khoảng hai năm. Nhưng mà, lấy thực lực hiện tại của họ, hai năm có thể chiến thắng Trụ Ma Thần thứ bảy mươi hai An Độ Mã Lý sao? Cho dù Hàn Khiêm rất tin tưởng Long Hạo Thần, cũng cảm thấy đây chỉ là mơ mộng xa vời.

Chẳng qua đám nhóc đều đã đi rồi, còn kêu trở về sao? Đó chẳng khác gì đả kích đám nhóc. Nghĩ tới Long Hạo Thần hướng chính mình báo tình huống chân thực xảy ra trong Mộng Huyền Thiên Đường, Hàn Khiêm tâm tình vốn lo lắng dần trầm tĩnh lại.

Đúng vậy, Hàn Khiêm đã biết toàn đội Long Hạo Thần có thu hoạch trong Mộng Huyền Thiên Đường. Còn về Long Hạo Thần làm cách nào mang đồng bạn đi vào thì ông không biết. Long Hạo Thần chỉ nói là bí mật không thể bật mí.

Cả đội có được linh lô, họ tự bảo vệ mình chắc không thành vấn đề. Hơn nữa Long Hạo Thần tuổi không lớn nhưng không đến mức lỗ mãng. Cứ để họ xông xáo một lần cũng tốt. Huống chi còn có người bảo vệ chúng. Đúng rồi, ta phải đi báo chuyện này cho hắn biết.

Nghĩ tới đây, Hàn Khiêm tạm thời ức chế nỗi lòng lo âu, khiến kỵ sĩ cao to trước tiên lui ra, chính ông thì vội vàng rời khỏi phòng làm việc.

Lúc này, đám nhóc khiến thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân lo lắng, đang sung sướng ngồi trên xe ngựa, ngắm cảnh hai bên đường mang đến cảm giác thoải mái hiếm có.

Xe ngựa là Liệp Ma Đoàn đặc biệt được hưởng dụng. Lúc trước đám Long Hạo Thần được trải qua một lần, chẳng qua chỉ là một lần duy nhất. Bởi vì đó là do nhiệm vụ cưỡng chế.

Mà lần này, bọn họ đã là Liệp Ma Đoàn cấp suất, có quyền lợi được đến một chiếc xe ngựa thuộc về đội mình, đi đường cũng tiện lợi hơn nhiều.

Ít ra trong quá trình chạy đi, họ được nghỉ ngơi đầy đủ.

Lúc này, bảy người Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất không có một ai tu luyện. Màn che hai bên xe ngựa vén cao lên, xe ngựa thêm thuật Phiêu Phù không chút cảm giác xóc nảy.

Không tu luyện là mệnh lệnh Long Hạo Thần ra. Sắp bắt đầu hành trình gian nguy dài hạn, lúc trước mới bề quan tu luyện lâu như vậy, tất cả mọi người đều cần được thả lỏng. Mà quá trình thả lỏng chính là trên đường họ tiến vào lãnh địa ma tộc.

Rời khỏi Mộng Huyền Thiên Đường đã tròn một năm, mỗi người đều lớn một tuổi. Long Hạo Thần và Thái Nhi nhỏ nhất cũng đều đã vượt qua sinh nhật mười sáu tuổi. So với một năm trước, hiện tại thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất thoát nhìn càng thêm tài năng ẩn giấu, bớt nóng nảy, nhiều phần trầm ổn.

Sức chiến đấu tổng thể của họ có thể đạt đến trình độ nào, ngay cả họ cũng không rõ ràng. Dù sao, họ đã một năm lâu không xuất hiện trên chiến trường với ma tộc.

Trạm thứ nhất như cũ là lúc làm nhiệm vụ Sợ Hãi Bi Khiếu Động trải qua Tinh Tầm Thành. Như cũ từ biên cảnh đông nam tiến vào hành tỉnh Nạp Lý Khắc, tiếp đó xâm nhập vào trong ma tộc.

Xe ngựa một đường chạy vội, vài ngày sau, mọi người thuận lợi đến Tinh Tầm Thành.

Gần một năm nay, chiến tranh thường xuyên, mỗi quan ải của nhân loại trước sau chịu ma tộc tấn công. Trong đó chiến tranh thảm nhất đương nhiên là trận Trấn Nam quan. Ma tộc gần như phá thành, nếu không phải viện quân đúng lúc tới kịp, hậu quả thật không thể tưởng tượng.

Chiến Sĩ Thánh Điện ở biên quan đông nam ngược lại bình tĩnh nhất. không biết có phải bởi vì hành tỉnh Nạp Lý Khắc bị thanh tẩy, tuy ngẫu nhiên chịu quấy rầy nhưng không phát động chiến tranh quy mô lớn.

Dưới bối cảnh như vậy, Tinh Tầm Thành làm hậu viên của biên cảnh đông nam, không khí hiện ra đặc biệt hòa bình. Thương nghiệp tăng cao có hiệu quả, bình dân an cư lạc nghiệp. Kỳ thật dã tâm của nhân loại không thể so với ma tộc. Chỉ cần có nơi ổn định sinh hoạt, họ sẽ rất dễ dàng thỏa mãn.

Bảy người Long Hạo Thần không quấy nhiễu phủ chấp chính hay quân đội của Tinh Tầm Thành, mà là lặng lẽ ngụ ở một nhà trọ trung bình. Dàn xếp hai người đánh xe, để họ nghỉ ngơi hai ngày là có thể trở về thánh thành. Dù sao nhiệm vụ lần này trong khoảng thời gian ngắn họ không thể nào trở về được, làm gì để người ta đợi chờ tại đây?

Để đồng bạn tự về phòng nghỉ ngơi, Long Hạo Thần nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thái Nhi đi ra nhà trọ. Vì không gây chú ý, hai người đều mang mũ có khăn che, Dù sao, diện mạo kinh người không chỉ mỗi mình Thái Nhi.

Đi thông thả trên đường lớn Tinh Tầm Thành, Long Hạo Thần kéo tay Thái Nhi, cười ha ha nói.

“Đột nhiên nhớ tới lúc chúng ta mới gặp nhau ở thánh thành. Vốn trận thi đấu nên quan tâm nhất biến thành phong nền, ngược lại mỗi ngày đưa cô trở về khiến ta mong chờ nhất. Mỗi ngày gặp cô một lần là ta đã thấy thỏa mãn rồi.”

Thái Nhi bật cười nói.

“Sao ta chỉ có thể nhớ đến bộ dạng ngốc ngếch lúc ấy của anh nhỉ?”

Long Hạo Thần không quan tâm, cười hì hì nói.

“Ai bảo ta là chàng ngốc của cô? Chỉ cần cô thích, ngốc có sao đâu.”

Ánh mắt Thái Nhi biến mềm mại, hơi gần sát Long Hạo Thần. Hai người trong không khí ấm áp này từ từ bước tới trước.

Một đường đi tới, hai người quen đường đi thẳng đến một tòa kiến trúc mới dừng lại. Tòa nhà hai tầng bên trên có bốn chữ to: thương đoàn Nguyệt Dạ.

Trực tiếp tiến vào lãnh địa ma tộc phải chịu mạo hiểm cực lớn, ma tộc kiểm tra biên cảnh rất gay gắt. Mà cùng thương đoàn Nguyệt Dạ lẫn vào trong ma tộc thì lại khác. Ma tộc và liên minh thánh điện giống nhau, ngoại chặt nội lỏng. Chỉ cần tiến vào bên trong, hóa trang thành Nguyệt Ma tộc, chấp hành nhiệm vụ lần này tuyệt không gian nan. Hơn nữa, nếu có Nguyệt Dạ phối hợp, họ càng dễ dàng hành động hơn nhiều.

Khoảng năm tháng trước, Long Hạo Thần và Thái Nhi từng lặng lẽ đến Tinh Tầm Thành một lần, gặp mặt Nguyệt Dạ khổ chờ đã lâu. Hòa hoãn bớt cấm chế cho cô, hơn nữa ước định hành động lần này.

Đi vào thương đoàn Nguyệt Dạ, lập tức có người sai vật tới đón hỏi. Long Hạo Thần lấy ra một lệnh bài to cỡ bàn tay con nít, để gã đi tìm quản sự, còn mình và Thái Nhi thì ngồi chờ trong đại sảnh thương đoàn Nguyệt Dạ.

Thương đoàn có vẻ rất bận rộn, không ngừng có người ra ra vào vào. Nơi này chỉ là một cửa của thương đoàn Nguyệt Dạ, tụ tập hàng hóa không phải tại đây. Dù là vậy thì cảnh tượng vẫn rất vội vàng.

Đối với Nguyệt Dạ, Long Hạo Thần tin tưởng hơn trước một chút. Nguyên nhân đương nhiên là vì Nguyệt Dạ biểu hiện trong Mộng Huyền Thiên Đường. Lúc ấy Nguyệt Dạ phối hợp đem đến tác dụng cực lớn, cùng lúc đó, Long Hạo Thần cũng nhìn ra tác dụng của cô trong đội.

Đang lúc Long Hạo Thần suy nghĩ tình hình tiếp nhận mười sáu nhiệm vụ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn. Ngay sau đó, một đội binh sĩ từ bên ngoài tiến vào.

Chương một trăm hai mươi chín: Mười sáu nhiệm vụ giết chóc (2)

Đội binh này toàn thân giáp da, người dẫn đầu mặc Tỏa Tử Giáp cấp thấp. Mỗi cái đều ngẩng cao đầu, không cần hỏi cũng nhìn ra được họ đến không phải thân thiện.

“Chủ nhân của các người đâu? Kêu hẳn ra đây!” Quan binh dẫn đầu tay nắm đao giắt ở thắt lưng, tay khác chống nạnh, quát.

Gã mang đến mười binh sĩ mau chóng xếp thành hàng ngang, trường mâu chỉ hướng cửa hàng, chặn cửa ra vào.

Vừa thấy đám binh sĩ, lập tức có người bước ra nghênh đón.

“Quan gia, ngài tới đây có việc gì ạ?” Người sai vật cẩn thận hỏi.

Tên quan binh hừ lạnh một tiếng.

“Nghĩ ngờ thương đoàn Nguyệt Dạ các người cấu kết ma tộc, bốn quan đến đem chủ nhân các người đi hỏi chuyện.”

Người sai vật ngẩn ra, hiển nhiên đây là lần đầu tiên gã gặp phải chuyện này.

“Quan gia, chúng ta là thương nhân du ly! Là được liên minh bảo vệ.”

Bốp!

Quan binh tát một bàn tay.

“Thương nhân du ly cái quái gì. Nói cho các người biết, bốn quan là tuần tra mới tới, chuyên môn tuần tra con đường này. Nghe nói đường này giàu nhất là thương đoàn Nguyệt Dạ các người. Giàu vì sao? Còn không phải bởi vì cấu kết với ma tộc?”

Nghe gã nói câu trước thì Long Hạo Thần kéo tay Thái Nhi đứng sang bên, nghĩ là thương đoàn Nguyệt Dạ làm chuyện gì rồi. Là thành viên liên minh thánh điện, loại việc này dĩ nhiên hẳn sẽ không xía vào. Chỉ cần không ảnh hưởng việc thương đoàn Nguyệt Dạ mang họ tiến vào lãnh địa ma tộc là được.

Nhưng mà nghe đến mặt sau, thì rõ ràng khác biệt. Cái gì gọi là thương đoàn Nguyệt Dạ giàu nhất? Dù cho Long Hạo Thần không quá hiểu về tình hình quan dân, nhưng cũng đoán sơ sơ được đám binh lính tới vì cái gì.

Lúc này, một quân sự của thương đoàn Nguyệt Dạ vội vã từ phía sau bước tới. Khi gã thấy binh lính chặn trước cửa thì ngẩn ra. Người sai vật lúc trước đi thông báo chỉ chỉ hai người Long Hạo Thần, thì thảm vài câu bên tai gã.

Quân trước tiên hướng Long Hạo Thần hành lễ, xin lỗi một tiếng, sau đó chuyển hướng quan binh, mỉm cười nói.

“Quan gia, ta là quân sự thương đoàn Nguyệt Dạ, không biết quan gia có chuyện gì mà chặn cửa thương đoàn chúng ta? Chúng ta là thương nhân hợp pháp được phủ chấp chính che chở.”

Quan binh cười lạnh một tiếng, nói.

“Cái gì mà thương nhân hợp pháp? Chẳng lẽ các người không làm ăn với ma tộc? Cấu kết ma tộc là tội lớn cỡ nào? Người theo chúng ta đi một chuyến.” Nói xong gã nhấc tay chộp hướng bả vai quân sự.

Quân sự không biến đổi nụ cười, thân thể nhích động, nhẹ nhàng tránh bàn tay chộp tới, lùi lại một bước, nói.

“Quan gia, xin tự trọng. Chuyện này nếu xé to, đối với quan gia không có gì tốt. Ta nghĩ, ta có cách chứng minh chúng ta là vô tội.” Nói xong gã từ trong lòng móc ra túi tiền, nhét vào tay quan binh.

Quan binh vốn bởi vì đối phương trốn thoát muốn nổi giận, nhưng thấy quân sự đưa túi tiền, sắc mặt lạnh lùng bỗng chốc như xuân về hoa nở.

Cầm lấy túi tiền mở ra xem, trong mắt gã lóe tia sáng hài lòng.

“Coi như các người hiểu biết. Du lý thương nhân các người làm ăn với ma tộc không dễ dàng, chú ý an toàn! Được rồi, chúng ta rút.”

Nói xong gã vung tay lên, định dẫn binh sĩ rời đi.

“Đợi chút.” Một thanh âm trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Quan binh ngẩn ra, quay đầu nhìn hướng phát ra thanh âm. Chỉ thấy hai người lúc trước đứng một bên nay đi ra một người, thuận tay gỡ nón xuống.

“Chuyện gì?” Giọng quan binh biến lạnh lùng. Nhìn Long Hạo Thần diện mạo đẹp trai mà tuổi trẻ, lập tức bày ra quan quyền.

Long Hạo Thần bình thản nói.

“Các người đều ở lại, sai một người đến phủ chấp chính, kêu trưởng quan hoặc quân sự tổng trưởng phủ chấp chính Tinh Tâm Thành đến một chuyến.”

Quan binh biến sắc mặt.

“Thằng nhóc, ngươi bị thần kinh hả?” Nói xong tay trái rút ra đao giắt bên hông. Đao của gã có vỏ, mũi đao chìa lên trên, mang theo cái vỏ đập hướng đầu Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần đẩy mắt lóe tia sáng lạnh, sát khí lãnh liệt bùng phát ra.

“Ngươi dám?”

Một tiếng gầm lên, trong thương đoàn Nguyệt Dạ như có sét đánh. Quan binh chỉ là tôm tép, sao chịu được tiếng rống tràn ngập tinh thần lực của Long Hạo Thần? Sắc mặt gã trắng bệch, ngã quỵ xuống đất, đám lính gã dẫn theo cũng lung lay té ngã.

Long Hạo Thần nâng tay phải lên, luồng sáng vàng rơi xuống bao phủ thân mình một lính lác, quăng một luồng sáng bạc vào ngực binh sĩ.

“Đi, làm theo lời ta vừa nói. Nếu không, các người vĩnh viễn không thể rời khỏi đây.”

Chỉ gầm một tiếng đã khiến quan binh và đám lính mất đi sức chiến đấu. Trong lòng chúng chỉ có sợ hãi, nào dám phản kháng cái gì. Quan binh mơ hồ thấy hình dạng lệnh bài thì sắc mặt thành màu đất, lắp bắp nói không ra lời.

Binh sĩ bị Long Hạo Thần ném cho Hồi Phục Thuật hòa hoãn rung động, cầm lệnh bài Liệp Ma Đoàn cấp suất của hãn vội vàng chạy đi.

Đám người chỉ là giạt mình ngồi phịch trên đất, nhưng không mất đi năng lực hành động. Đối diện Long Hạo Thần uy thế như vậy, ai dám chống đối? Đặc biệt là quan binh đó, tựa như gà chọi thua trận, không dám mở miệng, dẫn đầu bò sang bên quỳ xuống.

Mãi đến lúc này, vẻ giận dữ trên mặt Long Hạo Thần như cũ không giảm bớt. Hai tay nắm chặt nắm đấm, mới rồi nếu đám binh lính dám phản kháng, nói không chừng hãn sẽ trực tiếp xuống tay.

Từ khi Long Hạo Thần trở thành một kỵ sĩ, kẻ địch hãn đối mặt đều là ma tộc. Tiếp xúc nhân loại cũng toàn là anh hùng, rong ruổi sa trường, tung hoành giết địch. Vì cái gì? Chính là vì để dân chúng an cư lạc nghiệp!

Nhưng, các tướng sĩ trên chiến trường đổ máu với ma tộc, sau lưng lại xuất hiện sâu mọt như vậy, Long Hạo Thần nội tâm thiện lương ghét ác sao không tức giận cho được? Hãn ép mình kiềm chế cảm xúc, mới không trực tiếp chém chết quan binh kia. Nếu không, chỉ cần hãn ra tay, nhất định sẽ lấy mất sinh mệnh tên đó.

Nhìn bọn họ bộ dáng chật vật, lại ngẫm nghĩ các chiến sĩ liên minh trên chiến trường vỡ đầu phun máu nóng, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy lòng thật đau quá. Hãn thật muốn chém chết hết đám vô dụng này.

Liệp Ma Đoàn không chỉ đối đầu ma tộc, trong liên minh thánh điện, bọn họ còn có chức trách đặc biệt, đó chính là giám sát. Bất cứ Liệp Ma Đoàn nào đều có quyền lực giám sát bất cứ cấp bậc nào trong liên minh. Liệp Ma Đoàn cấp bậc càng cao thì tác dụng giám sát càng lớn.

Lấy ví dụ đơn giản, nếu một Liệp Ma Đoàn cấp danh hiệu chất vấn minh chủ liên minh, lập tức sẽ khởi động trình tự buộc tội. Liệp Ma Đoàn vì liên minh xuất sinh nhập tử, lập ra vô số chiến công. Họ không có quyền lực trực tiếp chỉ huy quân đội, nhưng ở quyền lực giám sát thì lớn nhất liên minh.

Làm đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn cấp suất, Long Hạo Thần có đủ quyền lực mời quan chấp chính hoặc tổng trưởng quân sự Tinh Tầm Thành tới đây. Hãn thậm chí có thể chất vấn hai người quản lý Tinh Tầm Thành. Một khi hướng lên trên đề xuất nghiêm chỉnh trách móc, chỉ sợ hai vị này sẽ bị điều tra tỉ mỉ, có lẽ tiền đồ bởi vì vậy mà bị chôn vùi.

Quản sự thương đoàn Nguyệt Dạ từ khi Long Hạo Thần mở miệng thì đứng ở một bên, nhìn Long Hạo Thần xử lý việc này. Khi Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, gã cũng kinh sợ. Phần sát khí đó không phải người nào có thể phát ra. Chỉ có cường giả chân chính trải qua chiến trường, hơn nữa giết địch vô số mới phóng ra khí thể huyết tinh này. Khó trách hội trưởng dặn dò phải phối hợp tất cả hành động theo họ. Quả nhiên không phải người bình thường!

Long Hạo Thần chuyển hướng vị quản sự, trầm giọng nói.

“Chào ngài, ta tên Long Hạo Thần. Tình huống mới rồi có thường xuất hiện không?”

Quản sự thương đoàn Nguyệt Dạ nhẹ lắc đầu, nói.

“Bình thường rất ít xảy ra. Vị quan gia này chắc là mới tới không lâu, hành vi của hãn ta không thể đại biểu tất cả quân nhân.”

Nghe gã nói câu này, sắc mặt Long Hạo Thần mới thả lỏng vài phần.

“Vậy vì sao mới rồi ngài không chất vấn hãn?”

Quản sự khẽ cười.

“Long tiên sinh, hòa khí phát tài. Chúng ta là thương nhân, bình dân không cùng quan đầu!”

Long Hạo Thần gật đầu. Hãn biết, phương diện giao tiếp thì mình vẫn chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi mà thôi. Nhưng hôm nay nếu đã gặp được, vậy hãn phải lo đến cùng, xem như cảnh cáo quan phương Tinh Tầm Thành. Các chiến sĩ ở phía trước bảo vệ quốc gia, sau lưng nếu bởi vì đám sâu mọt đó mà xảy ra việc, hãn thật sự không nhìn được nữa.

“Nguyệt Dạ tiểu thư có khỏe không?” Long Hạo Thần thấp giọng hỏi.

Quản sự cung kính nói.

“Tiểu thư rất tốt, chẳng qua không ở đây. Lúc tiểu thư gần đi thì có giao cho, nếu Long tiên sinh có nhu cầu gì thì cứ việc nói, chúng ta sẽ dốc sức phối hợp. Thương đoàn ba ngày sau có thể xuất phát, hàng hóa đã sắp đặt gần xong hết rồi.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Tốt, chúng ta sẽ đi cùng thương đoàn các người, tiến vào lãnh địa ma tộc.”

Quản sự nhẹ gật đầu, không nói thêm cái gì, hiện ra cẩn thận mà trầm ổn. Dích thực có thể được Nguyệt Dạ tin tưởng thì nhất định không phải người tầm thường.

Thời gian không lâu lắm, bên ngoài truyền đến tiếng vó ngựa vội vã. Tiếng vó ngựa thẳng hướng cửa thương đoàn. Hai người đàn ông trung niên vội vàng tiến vào, trong đó một người mặc áo choàng dài, người khác thì mặc bộ giáp.

Xem ra là một văn một võ.

Vừa vào cửa, hai vị liền nhìn đến binh lính quỳ một bên, sắc mặt đều biến khó nhìn. Quân nhân mặc giáp tiến lên một bước, một cước đá vào đầu quan binh.

“Khốn kiếp, người làm xấu mặt mũi Tinh Tầm Thành!”

Hai vị này chính là quan chấp chính, và tổng trưởng quân sự Tinh Tầm Thành. Nói đến cũng khéo, khi binh sĩ báo tin, vừa lúc hai vị đều có mặt. Nhận được lệnh bài Liệp Ma Đoàn cấp suất, hai vị chợt kinh ngạc.

Tinh Tầm Thành chính là thành lớn, lại ở biên cảnh. Địa vị hai người này không phải quan chấp chính và tổng trưởng quân sự thành nhỏ như Hạo Nguyệt thành so sánh được. Nhưng Liệp Ma Đoàn không phải họ có thể gây sự được!

Chương một trăm hai mươi chín: Mười sáu nhiệm vụ giết chóc (3)

Liệp Ma Đoàn có hệ thống riêng, có năng lực giám sát quan viên bất cứ nơi nào. Hơn nữa những người này đều là ở trên chiến trường ma tộc xuất sinh nhập tử. Từng có một phần điều tra, bất cứ thành viên Liệp Ma Đoàn cấp suất nào, trên chiến trường ít nhất chém chết ngàn ma tộc.

Không nói khoa trương, mỗi Liệp Ma giả đều là anh hùng của nhân loại. Bởi vậy, cho dù bọn họ là quan lớn quyền cao chức trọng một phương, cũng không dám huênh hoang, hai người lập tức tới đây.

“Người đâu?” Vị tổng trưởng quân sự này tính tình khá nóng nảy, đập quan binh xong rống hỏi.

Quan binh giờ đây không dám phản kháng, nhấc tay chỉ hướng Long Hạo Thần.

Quan chấp chính và tổng trưởng quân sự đều ngẩn ra. Lúc trước họ cũng không phải không thấy Long Hạo Thần và Thái Nhi, chỉ là, Long Hạo Thần thật sự quá trẻ tuổi, xem thể nào cũng không giống Liệp Ma giả Liệp Ma Đoàn cấp suất! Đừng nói tới đoàn trưởng.

Thấy hai người đến, sắc mặt Long Hạo Thần lần nữa âm trầm. Tuy tuổi hấn không lớn, nhưng đã trải qua sinh tử, lại là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn, bình thường quen chỉ huy, thấy nhiều tình hình rồi. Ngay cả Ma Thần Hoàng còn không dọa được hấn, huống chi là hai người trước mặt.

“Là ta mời hai vị đến, mong thỉnh giáo.” Long Hạo Thần cũng biết diện mạo mình không có lực thuyết phục, hấn cũng không muốn ở đây chậm trễ thời gian. Nói xong, tay phải hấn vẫy hướng tổng trưởng quân sự. Tổng trưởng quân sự hoảng sợ nhìn, tay phải Long Hạo Thần biến trong suốt, không ngờ là Thể Quang Diệu chỉ Kỳ Sĩ Thánh Điện cấp bảy mới có được.

Cấp bảy? Vị này là cấp bảy? Đây cũng quá trẻ tuổi đi? Không đúng, chắc là hấn dịch dung hoặc dùng được vật đặc biệt gì đó.

Quân sự tổng trưởng và quan chấp chính nhìn nhau một cái. Hai người vội vàng tiến lên vài bước, quan chấp chính mặc áo choàng dài nói.

“Chào ngài, Liệp Ma giả tôn kính, ta là quan chấp chính của Tinh Tầm Thành, Thủy Mộc. Vị này là tổng trưởng quân sự Tinh Tầm Thành, Hàn Thiên Vũ.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Chào hai vị, mới rồi nơi này xảy ra chuyện gì chắc các vị đã biết. Ta hy vọng các người có thể xử lý chuyện này thích đáng, sau này cũng đừng ra chuyện như vậy nữa. Nếu không, ta nhất định sẽ khiếu nại với liên minh, thỉnh cầu thu lại chức vụ của các người.”

Không chút khách sáo, Long Hạo Thần trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Quan chấp chính Thủy Mộc còn đỡ chút, chỉ là thoáng biến sắc mặt rồi hồi phục lại như thường. Tổng trưởng quân sự Hàn Thiên Vũ thì nhú mày.

“Xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của người?”

“Đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Long Hạo Thần.” Trước khi nói mấy câu này, hắn đã phóng ra màn hào quang vàng, bao phủ mình và hai đại nhân vật Tinh Tầm Thành vào trong, ngăn cách thanh âm.

Đối với thân phận của Long Hạo Thần, Thủy Mộc và Hàn Thiên Vũ không chút nghi ngờ. Thế Quang Diệu cấp bảy quang thuộc tính, đây đã đủ chứng minh tất cả, ít nhất thì không khả năng là kẻ giả mạo.

“Xin chào, Long đoàn trưởng. Hôm nay đích thực là đám khốn này làm mất mặt người Tinh Tầm Thành. Sau khi trở về đương nhiên chúng ta sẽ xử lý. Nhưng người đã là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn, vậy chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của các người là được. Tinh Tầm Thành chúng ta chấp pháp thế nào, còn không cần người đến hoa tay múa chân. Ta thân làm trưởng quan quân sự tối cao Tinh Tầm Thành, không phải người nói một câu là sẽ bị miễn chức.” Lời Hàn Thiên Vũ nói rõ ràng mang theo lửa cháy, Thủy Mộc kéo kéo gã, nhưng vẫn là không thể ngăn cản được.

Vốn trong lòng Long Hạo Thần đã nóng lăm rồi, nghe gã nói vậy, sắc mặt chợt biến khó coi, lạnh lùng nói.

“Thượng bất chính hạ tắc loạn. Liệp Ma Đoàn có chức quyền giám sát, chắc hẳn người biết. Nếu người không cho rằng thuộc hạ binh sĩ không làm sai, chuyện này ta sẽ báo cáo lên trên. Thái Nhi, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, Long Hạo Thần kéo tay Thái Nhi đi ra ngoài, hoàn toàn không nhìn hai trưởng quan tối cao của Tinh Tầm Thành.

“Xi, cái gì chứ!” Hàn Thiên Vũ nhìn bóng lưng Long Hạo Thần và Thái Nhi rời đi, nhịn không được mắng một tiếng.

Thủy Mộc ở một bên cười khổ nói.

“Lão Hàn, ông tội gì? Liệp Ma Đoàn không phải dễ đối phó, hơn nữa lần này đích thực là thuộc hạ của ông có sai. Mới rồi ông ít nói vài câu, chuyện này sẽ trôi qua.”

Hàn Thiên Vũ cười lạnh một tiếng.

“Ta không tin hắn có thể đem ta làm sao? Chẳng phải là thu chút tiền của thương nhân sao? Đám phế vật này, ngay cả thu tiền cũng vô dụng như vậy. Đi thôi, chúng ta trở về. Đừng để ý chúng. Liệp Ma Đoàn cũng chỉ là giám sát thôi, bọn họ chỉ là cấp suất. Nói tới cấp bậc, ít nhất phải là Liệp Ma Đoàn cấp vương mới có tư cách cùng ngồi với chúng ta. Bọn họ tính cái gì? Giết vài ma tộc đã cho là mình ghê gớm lắm sao?”

Long Hạo Thần thính tai cỡ nào, Hàn Thiên Vũ lại cố ý lớn tiếng, đương nhiên đối thoại giữa gã và Thủy Mộc đều rơi vào tai Long Hạo Thần. Gã đã không chỉ là khiếu khích, mà chứng minh câu của Long Hạo Thần, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Thủy Mộc so với Hàn Thiên Vũ thì yếu thế hơn nhiều, muốn can gã nhưng tự biết mình không có năng lực này. Trong lòng thầm nghĩ, đây chẳng phải là người muốn gây sự sao? Chẳng qua gã cũng biết Hàn Thiên Vũ có chỗ dựa, cha vợ người ta chính là phó điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện! Nếu không, chính mình ở Tinh Tầm Thành này cũng sẽ không bị tổng trưởng quân sự ức chế.

Vốn sau khi Long Hạo Thần quát mắng đối phương thì có chút hối hận. Người ta dù sao cũng là quản lý một tòa thành thị, mình tức giận đúng là có chút xúc động. Lúc trước lời Hàn Thiên Vũ tuy không dễ nghe, nhưng nói đúng là sự thật. Chính mình không có quyền hạn can thiệp quân sự thành thị. Chuyện này hẳn sẽ báo cáo lên trên, nhưng không định nhúng tay vào.

Nhưng Hàn Thiên Vũ huênh hoang triệt để chọc giận Long Hạo Thần. Huống chi gã còn nói ra lời ủng hộ đám quân nhân thu hồi lộ.

Thải Nhi có thể cảm nhận được cảm xúc Long Hạo Thần biến hóa, người nàng phát ra tia lạnh lẽo.

“Có cần ta đi...”

Long Hạo Thần lắc đầu nói.

“Không thể xuống tay với họ. Họ đều là quan viên của liên minh, chúng ta ra tay thì sẽ đuối lý. Phải đi đường chính, chúng ta cứ về trước, ta sẽ có cách xử lý việc này. Người này tính cách bảo thủ, không thích hợp làm tổng trưởng quân sự một thành.”

Nói xong, hắn nắm tay Thải Nhi trở lại nhà trọ.

Sáng sớm hôm sau, Long Hạo Thần để Tư Mã Tiên chạy một chuyến, nói với người thương đoàn Nguyệt Dạ, sẽ hội hợp ở biên giới đông nam. Một hàng bảy người dẫn đầu rời khỏi Tinh Tầm Thành, thẳng hướng biên quan đông nam.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, Long Hạo Thần không nói cho đồng bạn biết, hắn quyết định tự mình xử lý việc này. Đến biên quan đông nam rồi, họ ở nhà trọ đã hẹn với thương đoàn Nguyệt Dạ trước, Long Hạo Thần một mình đi ra ngoài. Vốn Thải Nhi muốn cùng đi nhưng bị Long Hạo Thần cản lại.

Đơn giản hỏi han, Long Hạo Thần đã tìm tới mục đích, tổng điện Chiến Sĩ Thánh Điện.

“Xin thông báo một tiếng, đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Long Hạo Thần cầu kiến điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện.” Long Hạo Thần nói với thủ vệ Chiến Sĩ Thánh Điện, đồng thời đưa ra lệnh bài Liệp Ma Đoàn của mình.

Có thể trở thành thủ vệ Chiến Sĩ Thánh Điện, dĩ nhiên đều có ánh mắt. Vội vàng cung kính hướng Long Hạo Thần hành lễ chiến sĩ, gã vội vàng cầm lệnh bài vào thông báo.

Dù Long Hạo Thần chỉ là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn cấp suất, có thể thăng cấp suất, nghĩa là tương lai Liệp Ma Đoàn của hắn rất có khả năng thăng cấp vương, thậm chí là cấp đế. Đãi ngộ dĩ nhiên khác với Liệp Ma Đoàn cấp hiệu.

Sáu tòa thánh điện liên minh thánh điện, chia nhau đóng giữ ở một biên cảnh, bảo vệ phòng tuyến xung quanh liên minh thánh điện. Phía đông nam, Chiến Sĩ Thánh Điện có quyền uy tuyệt đối. Hơn nữa bởi vì biên quan đông nam cách trung ương hành tỉnh ma tộc gần nhất, bình thường có Liệp Ma Đoàn trải qua nơi đây sẽ gặp cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện, giao lưu với nhau, thậm chí tìm hỗ trợ. Cho nên Long Hạo Thần cầu kiến rất bình thường, còn về điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện có đích thân gặp hắn hay không thì khó nói.

Ánh mắt Long Hạo Thần rất bình tĩnh, hôm nay hắn cố ý đổi Huy Hoàng Thánh giáp mới tới đây.

Thời gian không lâu lắm, thủ vệ kia đã trở lại, đồng thời đi theo còn có người trung niên thoát nhìn hơn bốn mươi tuổi.

Vị trung niên này mặc trang phục đỏ, dáng người cực kỳ cao to, thậm chí lớn Tư Mã Tiên một chút, thấy Long Hạo Thần thì ngẩn ra.

“A, thật tuổi trẻ! Cậu chính là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Long Hạo Thần?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Chào người, là ta.”

Người trung niên cười ha ha nói.

“Long đoàn trưởng thật trẻ tuổi! Ta là Chiến Sĩ Thánh Điện phó đường chủ Cuồng Chiến Đường Từ Trung Lượng. Mời Long đoàn trưởng.” Nói xong gã làm động tác mời.

Long Hạo Thần gật đầu, đi theo phó đường chủ Cuồng Chiến Đường vào Chiến Sĩ Thánh Điện.

Kiến trúc của Chiến Sĩ Thánh Điện so với Mục Sư Thánh Điện thì thiếu vài phần trang nhã, thêm phần cổ kính và mạnh mẽ. Đi vào cửa lớn là đại sảnh cực to, đỉnh khung cao tới ba mươi mét cho người cảm giác rộng rãi thoáng mát.

Đối diện cửa, vị trí chính giữa đại sảnh Chiến Sĩ Thánh Điện, một pho tượng điêu khắc đứng đó.

Nhìn nó, Long Hạo Thần dừng bước, cung kính hướng pho tượng hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn. Năm tay trái đánh vào Huy Hoàng Thánh Giáp, phát ra tiếng đing đing sắt thép va chạm.

Từ Trung Lượng dừng bước, ánh mắt nhìn Long Hạo Thần biến đổi, thân thiện nhiều.

Pho tượng này đối với Chiến Sĩ Thánh Điện mà nói, ý nghĩa vô cùng quang vinh. Người ta mặc giáp kỵ sĩ, rõ ràng là một vị kỵ sĩ, lại trước tiên cung kính hành lễ với pho tượng. Cho nên sao không giành được hảo cảm của phó đường chủ Cuồng Chiến Đường? Hơn nữa, Từ Trung Lượng bề ngoài hào sảng, tâm tư cẩn thận, có chút ánh mắt nhìn người. Gã có thể khẳng định, Long Hạo Thần cung kính với pho tượng xuất phát từ thật lòng.

Long Hạo Thần đương nhiên là phát ra từ tận đáy lòng. Trên đỉnh đầu pho tượng có tám biển, mặt trên viết bốn chữ to: Ngàn năm nhất kiếm.

Không sai, đây chính là pho tượng Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương! Có thể nói, mấy trăm năm qua, trong Lục Đại Thánh Điện xuất hiện nhân vật tài năng tuyệt đỉnh chính là Dạ Vô Thương. Y thậm chí là từ khi Chiến Sĩ Thánh Điện thành lập tới nay, có thể mang Chiến Sĩ Thánh Điện trở thành chủ đạo Lục Đại Thánh Điện. Đáng tiếc, Quang Minh Kiếm Thần chết quá sớm.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

372. Chương 130: Thần Kiếm Trở Về (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Năm đó, khi Dạ Vô Thương đại chiến Ma Thần Hoàng sau đó hy sinh, tất cả chiến sĩ liên minh thánh điện đầu mang khăn trắng, để tang. Cũng bởi vì trận chiến ấy, Chiến Sĩ Thánh Điện trong liên minh tăng lên địa vị. Đáng tiếc, trăm năm qua, Chiến Sĩ Thánh Điện không xuất hiện thiên tài như Dạ Vô Thương.

Đây là lần đầu tiên Long Hạo Thần thấy pho tượng Dạ Vô Thương. Bộ dạng của y không nổi bật như danh tiếng, nhìn qua chỉ là một người bình thường mà thôi. Pho tượng điêu khắc Dạ Vô Thương giờ kiếm trước ngực, tản ra khí thế tung hoành.

Chẳng qua, thời gian ngắn xem xét, Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu.

Từ Trung Lượng biến sắc mặt.

“Long đoàn trưởng, cậu...”

Long Hạo Thần cảm khái nói.

“Pho tượng này thật đáng tiếc, không điêu khắc ra kiếm ý của Dạ Vô Thương tiền bối, khiến bức tượng chỉ là vật chết mà thôi.”

Kỳ thật, pho tượng Dạ Vô Thương là tác phẩm của đại sư, nhưng sao so với thứ Long Hạo Thần thấy càng tốt hơn! Ở tận cùng tầng một tháp Vĩnh Hằng, bức tượng Tử Linh Thánh Thần Y Lai Khắc Tư cho hắn đem đến xúc động quá lớn, hoàn mỹ tái hiện khí thế cường đại của vị pháp thần đó, thậm chí thần thái, ý niệm cũng hiện ra, tựa như người thật. So với nó thì pho tượng Dạ Vô Thương tẻ rất nhiều.

Từ Trung Lượng hảo cảm sau khi nghe Long Hạo Thần nói thì biến mất không còn.

“Long đoàn trưởng, xin đừng bình phẩm pho tượng anh hùng của Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta. Nếu không, cho dù người là Liệp Ma giả, ta cũng sẽ hướng người khiêu chiến, để bảo vệ tôn nghiêm Chiến Sĩ Thánh Điện.”

Long Hạo Thần ngẩn ra, mới phát hiện lời mình nói có chút đột ngột.

“Xin lỗi, ta hướng người xin lỗi, là ta lỗ mãng. Chỉ là tiền bối Dạ Vô Thương là ngàn năm nhất kiếm, không thông qua bức tượng hiện ra kiếm ý thì thật sự quá đáng tiếc. Nếu có thể làm được, nói không chừng thật có người từ trong đó lĩnh ngộ được thứ gì.”

Từ Trung Lượng nghiêm túc nhìn Long Hạo Thần, lòng thầm nghĩ, thanh niên này không giống giả bộ. Gã thở dài một tiếng, nói.

“Muốn thông qua pho tượng đem kiếm ý biểu lộ ra thật sự quá khó khăn. Cho dù là năm đó người đi theo Dạ Suất, cũng không ai có thể mô phỏng ra kiếm ý của Dạ Suất chứ nói chi là hiện tại.”

“Dạ Suất?” Long Hạo Thần tò mò hỏi.

Từ Trung Lượng nói.

“Dạ Suất không chỉ là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta, cũng là thống soái tam quân biên quan đông nam. Các tiền bối đều lấy tên đó đến xưng hô lão nhân gia.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Từ đường chủ, không biết ta có thể gặp điện chủ của quý thánh điện?”

Từ Trung Lượng ngẩn một chút, trong lòng thầm nghĩ. Thằng nhóc này còn muốn gặp điện chủ sao! Hình như cũng quá vọng tưởng, cho rằng mình là đại nhân vật.

Long Hạo Thần đương nhiên nhìn ra trong lòng gã nghĩ gì, tha thiết nói.

“Từ đường chủ, lần này ta đến Chiến Sĩ Thánh Điện có ba sự việc, trong đó hai việc ta có thể nhờ người hỗ trợ, nhưng việc quan trọng nhất thì nhất định phải gặp điện chủ mới được.”

Từ Trung Lượng nhú mày, nói.

“Chỉ sợ có chút khó, điện chủ đại nhân bận rộn công việc.”

Long Hạo Thần mặt hướng pho tượng, bình thản nói.

“Nếu như là việc liên quan đến tiền bối Dạ Vô Thương?”

“Hửm?” Từ Trung Lượng kinh ngạc. “Liên quan đến Dạ Suất? Long đoàn trưởng, có thể nói trước cho ta biết là chuyện gì không?”

Long Hạo Thần không giấu giếm, gật đầu nói.

“Mới rồi ta nhắc tới đề nghị, ta nghĩ chắc mình có thể làm được. Ta có thể khiến pho tượng này có được kiếm ý của Dạ Suất.”

Từ Trung Lượng hít ngậm khí lạnh, mặc kệ gã làm sao cũng không tin, nhưng không mở miệng chất vấn Long Hạo Thần. Bởi gã hiểu rõ, cho dù là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn cấp đế, ở tại Chiến Sĩ Thánh Điện này cũng sẽ không nói giỡn chuyện như vậy. Nếu thật chỉ là đùa, vậy sẽ là đụng chạm cực lớn đến Chiến Sĩ Thánh Điện, dù là ai cũng không gánh vác nổi.

“Long đoàn trưởng, người, người...” Từ Trung Lượng có chút không biết làm sao biểu đạt cảm xúc hiện tại. Đương nhiên gã hy vọng tất cả là thật, nhưng vị Long đoàn trưởng trước mặt thật là quá trẻ tuổi.

Long Hạo Thần nhấc lên tay phải, tha thiết nói.

“Ta mới dẫn theo đồng bạn đội ta từ thánh thành đến. Không biết Chiến Sĩ Thánh Điện các người có được đến tin tức chưa. Khoảng vài tháng trước, thánh thành từng xuất hiện tin thần kiếm năm đó Dạ tiền bối sử dụng đã thức tỉnh.”

Từ Trung Lượng cảm giác tim mình đập nhanh. Đương nhiên họ có nghe nói chuyện này, hơn nữa Chiến Sĩ Thánh Điện đã phái phó điện chủ đích thân đi điều tra. Nhưng tìm đến hậu nhân Dạ Suất là Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương lại kiên quyết không chịu tiết lộ ai có được trọng kiếm của Dạ Suất. Chỉ nói nếu người ta muốn, dĩ nhiên sẽ liên hệ Chiến Sĩ Thánh Điện. Hơn nữa thần kiếm đã nhận người đó làm chủ, bởi vì người kia là kỵ sĩ, nên không có khả năng trở về Chiến Sĩ Thánh Điện nữa.

Việc này khiến cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện chấn động, nhưng Dạ Vị Ương làm hậu nhân Dạ Suất, họ không thể cưỡng ép cô, chỉ có thể ngầm tìm kiếm kỵ sĩ có Quang Minh Nữ Thần Vành Thán, thậm chí là xin Kỵ Sĩ Thánh Điện giúp đỡ.

Nhưng mấy tháng trôi qua, từ đầu đến cuối vị kia không xuất hiện.

Giờ khắc này, nghe Long Hạo Thần nhắc tới chuyện đó, Từ Trung Lượng kinh ngạc có thể tưởng tượng ra. Càng làm gã chấn kinh là ở phía sau.

Từ Trung Lượng nhìn đến tay phải Long Hạo Thần, bàn tay sáng lạn màu vàng, quang mang vàng nhu hòa khuếch tán, ngay sau đó, kiếm khí uy nghiêm bộc lộ.

Trọng kiếm vàng cao quá đầu, viên ngọc ở mũi kiếm tán ra ánh vàng rực rỡ. Kiếm ý không chỉ phát ra từ thần kiếm, còn có khuếch tán từ người Long Hạo Thần. Giây phút này đem đến trùng kích cho Long Hạo Thần thật sự quá lớn. Vốn đứng yên đó, Long Hạo Thần đem đến cho gã, là cảm giác nhân kiếm hợp nhất không ai địch lại.

Nên biết, làm phó đường chủ Cuồng Chiến Đường, nội lực của Từ Trung Lượng đã vượt qua chín vạn, là cường giả đỉnh cấp tám. Nhưng giờ khắc này, đối diện Long Hạo Thần, gã lại cảm giác mình rất nhỏ bé.

Không chỉ là gã, tất cả người trải qua đại sảnh Chiến Sĩ Thánh Điện đều bởi vì quang mang đột ngột mà dừng bước lại. Đương nhiên họ sẽ không có địch ý, bởi vì thuộc tính quang minh không có khả năng là kẻ địch. Tiếp đến là kiếm ý ngập trời khiến mọi người ngơ ngẩn.

Giờ khắc này, họ thậm chí sinh ra ảo giác, dường như tất cả quang mang đều nở rộ là phát ra từ pho tượng Dạ Suất, còn vật lớn bên kia chỉ là vật chết mà thôi.

So sánh thật sự quá khắc sâu, kiếm ý mạnh mẽ như đột phá khung đỉnh Chiến Sĩ Thánh Điện, thân ảnh nhân kiếm hợp nhất càng biến cao lớn.

Bể quan gần một năm, Long Hạo Thần thu hoạch có thể nghĩ. Hắn kế thừa không chỉ là thanh kiếm Quang Minh Nữ Thần Vành Thán, thêm nữa là kiếm ý. Cùng lúc đó, hắn còn đem kiếm ý và phần linh ngộ một kiếm lúc thức tỉnh thần quyền giả đánh lui A Bảo dung hợp làm một, hình thành kiếm ý riêng biệt của mình.

Không thể nghi ngờ, cường đại thiên phú thần quyền giả đem đến cho hắn trợ giúp. Nói chính xác hơn, lúc này Long Hạo Thần thi triển kiếm ý có khác với năm đó Dạ Vô Thương, cũng vĩnh viễn không thể so sánh linh ngộ Dạ Vô Thương hoàn toàn gửi gắm tình cảm vào thanh kiếm. Nhưng trong tay hắn nắm là Quang Minh Nữ Thần Vành Thán, càng có kiếm ý phụ trợ, sao không rung động toàn bộ Chiến Sĩ Thánh Điện?

Từ Trung Lượng là người thứ nhất hướng Quang Minh Nữ Thần Vành Thán hành lễ chiến sĩ cao cấp nhất. Ngay sau đó, những chiến sĩ có mặt đồng loạt cung kính hành lễ.

Ánh vàng thu lại, Quang Minh Nữ Thần Vành Thán biến mất trong tay Long Hạo Thần, kiếm ý mạnh mẽ cũng tùy theo biến mất. Thấy ánh mắt Long Hạo Thần rưng rưng nhìn mình, Từ Trung Lượng mạnh gật đầu.

“Long đoàn trưởng, xin chờ chút, ta lập tức báo với điện chủ.”

Nói xong gã lập tức xoay người đi nhanh.

Long Hạo Thần như cũ đứng ở mặt đất, yên lặng nhìn chăm chú pho tượng trước mắt. Mặc dù pho tượng không có kiếm ý của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương, nhưng khí thế tung hoành chiến trường kia lại xúc động lòng Long Hạo Thần. Mơ hồ, hắn có chút linh ngộ kiếm ý.

Lần này hành trình đến Chiến Sĩ Thánh Điện hiển nhiên không chỉ bởi vì tổng trưởng quân sự Tinh Tầm Thành. Đó chỉ là việc nhỏ tiện thể mà thôi. Việc càng quan trọng là đưa kiếm ý của Dạ Vô Thương đến Chiến Sĩ Thánh Điện. Đây cũng là nguyên nhân hấn khẳng khẳng muốn gặp điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện.

Thời gian không dài lắm, từ cầu thang mé đại sảnh có hơn mười ngược bước xuống. Đi trước nhất, là một ông lão mặc áo choàng sắc vàng. Ông lão này tóc bạc phơ, nhưng bước đi hùng hổ cho người lực áp bách cường đại tựa núi cao.

Từ Trung Lượng và một số cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện khí thế mạnh mẽ đi sau lưng ông lão, trực tiếp tiến đến gần Long Hạo Thần.

Ông lão áo vàng vẻ mặt kích động bước tới bên cạnh Long Hạo Thần. Nhưng Long Hạo Thần tựa như không trông thấy, như cũ mắt sáng ngời nhìn chăm chú vào pho tượng ngàn năm nhất kiếm.

Từ Trung Lượng muốn mở miệng, lại bị ông lão áo vàng nâng tay ngăn cản. Đáy mắt ông lão xẹt qua tia sáng kỳ lạ, xoay người ý bảo mọi người im lặng, đừng quấy rầy Long Hạo Thần. Chính ông thì đứng bên cạnh Long Hạo Thần, đánh giá thanh niên tuần tú này.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, quang mang trong mắt Long Hạo Thần sáng ngời, chân trái tiến lên một bước, tay phải như tia chớp vung trước mặt, mơ hồ, có luồng sáng vàng nhạt vụt qua.

Một tiếng thét dài tràn ngập vui sướng phun ra từ miệng hấn. Trong chớp mắt, toàn bộ đại điện đột nhiên dấy lên tiếng kêu to sắc bén. Tiếng kêu giãy lất biến mất, nhưng cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện đứng một bên lại lộ ra kinh hãi. Bọn họ đều cảm nhận được tay phải Long Hạo Thần chém ra sắc bén. Không chỉ là dao động linh lực, đơn thuần là kiếm ý. Thanh niên này rốt cuộc là ai chứ?

“Người là Long Hạo Thần?” Ông lão áo vàng rốt cuộc mở miệng, trong giọng nói hơi run run.

Long Hạo Thần kinh sợ, lúc này mới phát hiện bên cạnh mình đã đứng đầy người. Hấn vội vàng xoay lại, vừa lúc đối diện đôi mắt tràn ngập cảm xúc của ông lão áo vàng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

373. Chương 130: Thần Kiếm Trở Về (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Tiền bối, ngài là...”

Từ Trung Lượng đứng một bên cất ngang.

“Vị này chúng ta là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện của chúng ta, Khâu Vĩnh Hạo điện chủ.”

Long Hạo Thần chân trái giẫm đất, nắm đấm tay phải giờ ngang ngực, đập lồng ngực.

“Đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Long Hạo Thần, ra mắt điện chủ!”

Khâu Vĩnh Hạo đã đánh giá hấn gần một tiếng đồng hồ.

“Người chính là con của lão đệ Tinh Vũ đi. Quả nhiên là thiếu niên anh hùng! Thật không nghĩ tới, thần kiếm của Dạ Suất lại nhận người làm chủ nhân. Có thể trước tiên cho ta xem Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán của Dạ Suất không?” Ông thật sự có chút nôn nóng.

“Tốt.” Long Hạo Thần lần nữa nâng lên tay phải.

Khi màu vàng rực rỡ hiện ra trước mặt nhóm lãnh đạo Chiến Sĩ Thánh Điện, ánh mắt cả đám ngây ngốc. Đặc biệt là các cường giả lớn tuổi Chiến Sĩ Thánh Điện, nhìn không được rơi lệ đầy mắt. Trong đó, cảm xúc dao động lớn nhất chính là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, Khâu Vĩnh Hạo.

“Đại ca, đại ca, rốt cuộc đệ lại thấy thần kiếm của huynh, rốt cuộc lại thấy nó tỏa sáng. Đại ca, vì sao năm đó huynh không nghe lời đệ khuyên. Huynh trở thành anh hùng của nhân loại, anh hùng của Chiến Sĩ Thánh Điện, nhưng huynh biết không? Đệ vĩnh viễn mất đi anh trai tốt như huynh!”

Khâu Vĩnh Hạo một bước nhào tới, hai tay nắm chặt Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán, khóc rống thất thanh.

Các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện lần nữa tựa như lúc trước, hướng thần kiếm trong tay Long Hạo Thần hành lễ chiến sĩ cao cấp nhất.

Cảm thụ được họ bị thương và hoài niệm, đôi mắt Long Hạo Thần cũng dần đỏ lên.

Càng khiến người rung động là, Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán trong tay hắn dường như nghe hiểu lời Khâu Vĩnh Hạo, không ngờ phát ra tiếng kêu ù ù khe khẽ, dường như là thần kiếm đang khóc thảm.

Thật lâu sau Khâu Vĩnh Hạo mới từ bi thương dần tỉnh lại. Lau khô nước mắt trên mặt, ông lão tóc bạc hai mắt sưng đỏ nhìn hướng Long Hạo Thần.

“Chàng trai, người cố ý đem thần kiếm của Dạ Suất trở về sao? Ta đại biểu Chiến Sĩ Thánh Điện cảm tạ người.”

Long Hạo Thần nhẹ gật đầu, nói.

“Điện chủ, xin ngài nén bi thương. Cũng là cơ duyên trùng hợp, khiến thần kiếm lần nữa tỏa sáng. Nhưng nó đối với Chiến Sĩ Thánh Điện mà nói thật sự quá quý báu. Bởi vậy, tuy ta được thần kiếm nhận chủ, nhưng nhất định phải được các tiền bối Chiến Sĩ Thánh Điện cho phép, mới có thể lấy nó làm vũ khí riêng. Ta xin hứa với mỗi vị có mặt tại đây, ta tuyệt không để thần kiếm của Dạ Suất tiền bối phủ bụi trong tay ta.”

Khâu Vĩnh Hạo khựng lại, tuy cảm xúc của ông rất kích động, nhưng lời nói ẩn tàng huyền cơ. Ông nói là Long Hạo Thần đưa thần kiếm trở lại, chứ không phải đem tới ngấm. Nhưng Long Hạo Thần nói tiếp theo, ngược lại là chém đinh chặt sắt biểu lộ thái độ của mình đối với thần kiếm, và sự thật thần kiếm nhận chủ.

“Hạo Thần! Vậy hôm nay người đến là vì sao?” Khâu Vĩnh Hạo lạnh nhạt hỏi.

Long Hạo Thần cung kính nói.

“Hôm nay ta đến có ba sự việc, trong đó việc quan trọng nhất là cần người của Chiến Sĩ Thánh Điện đồng ý mới được. Tuy ta không thể để thần kiếm lại, nhưng ta hy vọng có thể để kiếm ý của Dạ tiền bối ở tại Chiến Sĩ Thánh Điện. Bởi vì đây vốn nên thuộc về Chiến Sĩ Thánh Điện.”

Khâu Vĩnh Hạo ngăn ra.

“Kiếm ý của Dạ Suất? Người muốn làm sao?”

Đối với người thanh niên này, ông ngày càng tò mò. Đương nhiên, sâu trong lòng ông vẫn hy vọng có thể giữ lại Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán. Nhưng ông rất rõ ràng địa vị của Long Hạo Thần trong Kỵ Sĩ Thánh Điện. Hàn Khiêm đã nói thẳng nhóc này là người thừa kế duy nhất của Kỵ Sĩ Thánh Điện, cũng chính là điện chủ tương lai Kỵ Sĩ Thánh Điện, cưỡng ép hắn để lại thần kiếm là không thể nào. Khác không nói, cha hắn không dễ ứng phó.

Ánh mắt Long Hạo Thần chuyển hướng pho tượng Dạ Vô Thương, trầm giọng nói.

“Điện chủ, nếu ngài đồng ý, ta hy vọng đem kiếm ý để lại trên pho tượng này, khiến sắp tới mỗi cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện đều có thể nhìn thấy, thậm chí là từ đó linh ngộ ra. Đây cũng là điều duy nhất ta có thể làm cho Chiến Sĩ Thánh Điện.”

Nếu chỉ mới thấy mặt mà Long Hạo Thần đã nói lời như vậy, Khâu Vĩnh Hạo nhất định sẽ không có cái nhìn tốt với người thanh niên này, nói lời quá đao to búa lớn. Năm đó Chiến Sĩ Thánh Điện có nhiều cường giả như vậy, đều không thể khắc ra kiếm ý của Dạ Suất, chỉ bằng thanh niên như hắn? Tuy Khâu Vĩnh Hạo không biết tuổi thật của Long Hạo Thần, nhưng có thể mơ hồ đoán được hắn nhất định không đến hai mươi tuổi.

Nhưng ở vừa rồi, Long Hạo Thần tay phải chém ra luồng kiếm ý chấn kinh Khâu Vĩnh Hạo. Ông chắc chắn, cho dù là Dạ Suất, ở tuổi cỡ hần cũng không thể có kiếm pháp siêu như vậy. Thanh niên này, quả nhiên là được trời ưu ái!

Hơi suy nghĩ một lát, Khâu Vĩnh Hạo chậm rãi xoay người, đối diện các cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện, trầm giọng nói.

“Các người thấy sao?”

Một ông lão thoạt nhìn tuổi gần bằng Khâu Vĩnh Hạo trầm giọng nói.

“Không ổn, pho tượng Dạ Suất đã từng sống trăm năm, sao có thể động đây? Đây không phải việc chúng ta có thể quyết định, lỡ đâu phá hủy bức tượng, chúng ta không mặt mũi đối diện hàng ngàn hàng vạn các Chiến Sĩ Thánh Điện.”

Từ Trung Lượng lại nói.

“Điện chủ, phó điện chủ, ta nhận thấy nên để hần làm thử. Long Hạo Thần có thể kế thừa thần kiếm của Dạ Suất, đã chứng tỏ thần kiếm thừa nhận hần, cũng chỉ hần mới có thể lĩnh ngộ kiếm ý của Dạ Suất. Nếu như...”

“Không được.” Ông lão được gọi là phó điện chủ kiên quyết quát. “Nếu hần thất bại thì làm sao đây? Chúng ta có thể chịu được tổn thất lớn như vậy sao? Làm chuyện gì đều phải suy nghĩ đến hậu quả tệ nhất. Nếu ngay cả kết cục tệ hại nhất đều chịu được, mới có thể hành động.”

Không nghi ngờ, ông lão này được tính là phái bảo thủ của Chiến Sĩ Thánh Điện.

Tiếp đến, các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện đều biểu đạt cái nhìn, đa số đều không chịu dễ dàng khiến Long Hạo Thần sửa chữa pho tượng Dạ Vô Thương.

Đương nhiên họ không phải không muốn để kiếm ý Dạ Suất tái hiện, chỉ là tuổi tác Long Hạo Thần thật sự quá nhỏ. Trong mắt họ, người thừa kế thần kiếm Dạ Suất chỉ là một đứa trẻ. Dem sự việc quan trọng như vậy để một đứa nhóc hoàn thành, sao họ có thể yên tâm được?

Nhìn họ tranh luận, Long Hạo Thần lòng thầm than, nói với Khâu Vĩnh Hạo.

“Điện chủ, nếu không ngài xem thế này đi. Ta không trực tiếp ra tay trên bức tượng Dạ tiên bối, xin ngài tìm cho ta một khối tảng đá lớn, ta thử để lại kiếm ý của Dạ Suất trên tảng đá, chẳng qua ta cũng chỉ có năng lực ra tay một lần. Bởi vì chúng ta phải lập tức rời khỏi liên minh, tiến vào lãnh địa ma tộc đi chấp hành nhiệm vụ.”

Hần có thể không làm như vậy, mục đích Long Hạo Thần tới đây căn bản là muốn Chiến Sĩ Thánh Điện thừa nhận hần có được Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, đồng thời cho Chiến Sĩ Thánh Điện phần lợi. Dù sao, nếu thần kiếm ở trong tay hần, lại không ra mặt với Chiến Sĩ Thánh Điện, tương lai sẽ có rất nhiều phiền phức. Hần đem kiếm ý để lại Chiến Sĩ Thánh Điện, chính là vì chứng minh chính mình có tư cách nắm giữ thần kiếm.

Khâu Vĩnh Hạo gật đầu, nói.

“Nếu đã vậy thì chỉ còn cách đó. Nhưng mà Hạo Thần, ta có yêu cầu quá đáng. Chắc người cũng biết, thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán đối với Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta thật là quá quan trọng. Nếu có khả năng, chúng ta vẫn hy vọng thần kiếm ở lại Chiến Sĩ Thánh Điện, điều kiện cậu có thể tùy tiện ra, chỉ cần làm được thì chúng ta nhất định thỏa mãn.”

Khâu Vĩnh Hạo đã nhìn ra được, nếu mình không nói trực tiếp, Long Hạo Thần tuyệt không để lại thần kiếm. Nhưng vậy cũng khó trách, đối lại là ai chỉ sợ đều như thế. Đây dù sao là thanh thần kiếm cường đại! Cho dù Khâu Vĩnh Hạo nhận thấy, thần kiếm trong tay Long Hạo Thần còn chưa thể hồi phục phong thái năm đó, nhưng đây vẫn là vũ khí cấp truyền thuyết, bất cứ ai có được thần kiếm này, muốn hần từ bỏ thật không dễ dàng.

Long Hạo Thần nhìn Khâu Vĩnh Hạo, lắc đầu nói.

“Điện chủ, ta không thể. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán nhận ta làm chủ, chỉ có ta mới sử dụng nó được. Ta nghĩ, Dạ tiên bối cũng không hy vọng nhìn thần kiếm để trong phòng tối. Ta sẽ mang nó tung hoành ngang dọc ma tộc, chém giết cường địch. Chỉ có uống máu ma tộc, mới khiến thần kiếm chân chính tỏa sáng, lại ngưng tụ kiếm hồn. Cho nên, ta chỉ có thể từ chối ngài.”

Khâu Vĩnh Hạo trầm giọng nói.

“Nếu ta dùng bộ trang bị cấp sử thi cùng người trao đổi thì sao? Là quang hệ.”

Long Hạo Thần chấn động, đương nhiên hẳn biết trang bị cấp sử thi là ý nghĩa như thế nào. Phải biết, hiện nay người có được trang bị cấp sử thi có thể nói là phượng mao lân giác. Kỵ Sĩ Thánh Điện vì sao có thể luôn luôn đứng đầu Lục Đại Thánh Điện, đó là tại vì Kỵ Sĩ Thánh Điện có thần khí như Thần Ấn vương tọa. Mà Chiến Sĩ Thánh Điện thậm chí một bộ thần khí đều không có, cấp sử thi đã là vũ khí mạnh nhất Chiến Sĩ Thánh Điện có thể lấy ra. Theo Long Hạo Thần biết, Chiến Sĩ Thánh Điện có được trang bị cấp sử thi tổng cộng không vượt qua năm bộ. Không cần nghi ngờ, bất cứ trang bị cấp sử thi nào, đều có thể khiến thực lực của hắn tăng lên một tầng. Dự hoặc này thật quá to lớn.

Nhưng Long Hạo Thần vẫn là lắc đầu.

“Xin lỗi, điện chủ, với ta mà nói, ý nghĩa thần kiếm này thậm chí vượt qua cả thần khí. Dùng nó chiến đấu, khiến ta cảm thụ được phong thái năm đó của Dạ tiên bối, mặc kệ là tăng cao thực lực của ta hay rèn luyện tâm trí, đều có ý nghĩa đặc biệt. Hơn nữa ta mới nói rồi, có được thần kiếm này, ta nhất định sẽ khiến nó tỏa sáng giống như năm đó.”

“Cậu thanh niên, đã quá cuồng vọng rồi.” Phó điện chủ bước lên hai bước, đi tới bên cạnh Khâu Vĩnh Hạo, uy nhiếp lớn như núi đè phóng hướng Long Hạo Thần.

Ở đây đều là cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện, tuy họ không thể thật sự ra tay với Long Hạo Thần, nhưng cho hắn một ít áp lực thì vẫn hoàn toàn có thể.

Đối diện uy nhiếp bất thành linh ập đến, sắc mặt Long Hạo Thần không biến đổi, sống lưng thẳng tắp, cung kính nói.

“Vãn bối tuyệt không cảm thấy mình cuồng vọng. Ta chỉ là đang nói sự thật, nếu không, ta sẽ không xuất hiện trong Chiến Sĩ Thánh Điện. Nếu ta chỉ là cùng ma tộc chiến đấu mới sử dụng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, sợ là Chiến Sĩ Thánh Điện rất khó phát hiện ta là người sở hữu thần kiếm này. Hôm nay ta đến đây, tuyệt đối mang theo thành ý.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

374. Chương 130: Thần Kiếm Trở Về (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Khâu Vĩnh Hạo vùng tay lên, ngăn chặn ông lão kia phóng uy nhiếp. Trong lòng ông cũng thầm giật mình. Nên biết, nếu Long Hạo Thần thật sự dựa vào tu vi trở thành đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn cấp suất, chẳng qua cũng chỉ là tu vi cấp sáu mà thôi. Đối diện áp lực cường đại từ cường giả cấp chín, vẫn có thể đỉnh đặc nói năng đầu ra đây, đây không phải người bình thường có thể làm được.

“Hạo Thần, người xem như vậy đi. Mới rồi người cũng nói đồng ý tiếp nhận khảo nghiệm Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta. Chiến, kỳ một nhà, chúng ta dĩ nhiên sẽ không phải người cùng người luận bàn cái gì. Cứ làm như người nói, nếu người có thể trên khối tảng đá để lại kiếm ý của Suất Dạ, vậy chứng minh người có tư cách sử dụng thần kiếm này. Ngược lại thì người phải để thanh kiếm ở đây, chúng ta như cũ đưa người bộ trang bị cấp sử thi.”

Đổi làm trang bị khác, Khâu Vĩnh Hạo nhất định không làm như vậy, bởi hành động của ông đã có kiểu ý thế hiếp người. Nhưng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đối với Chiến Sĩ Thánh Điện mà nói thật quá quan trọng. Dù chỉ giữ lại nó không người sử dụng được cũng rất tốt!

Long Hạo Thần nhìn Khâu Vĩnh Hạo ánh mắt sáng ngời, hít sâu, nói.

“Tốt, ta đồng ý. Nếu ta không làm được, ta sẽ để lại thần kiếm nhưng không lấy trang bị cấp sử thi của quý thánh điện. Xin đem tảng đá đến đây.”

Hắn có thể hiểu tâm tình nóng vội của đám cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện. Nhưng dưới lực áp bách, kiêu ngạo trong lòng Long Hạo Thần bị thiêu đốt. Ta sẽ chứng minh cho các người thấy, ta đủ tư cách có được thần kiếm.

Khâu Vĩnh Hạo đẩy mặt xẹt tia áy náy, xoay người dặn bảo vài tiếng, dĩ nhiên sẽ có người đi làm. Ông lão phó điện chủ cũng vội vàng rời đi.

Long Hạo Thần không trao đổi gì với Khâu Vĩnh Hạo nữa, mà là ngồi xếp bằng dưới đất. Dưới ánh nhìn chăm chú của nhiều người, trực tiếp tiến vào trạng thái nhập định. Toàn bộ quá trình tự nhiên như nước chảy thành sông, hầu như chỉ ngồi xuống, chớp mắt hắn giống lão tăng nhập định, như hóa đá.

Thằng nhóc này tương lai nhất định không phải ếch ngồi đáy giếng! Khâu Vĩnh Hạo kiếm không được lần nữa trào dâng khen ngợi, thậm chí có chút ghen tỵ Kỵ Sĩ Thánh Điện. Tuổi trẻ như vậy đã có thành tựu đến thế, tương lai Long Hạo Thần nhất định sẽ là cột trụ vững vàng của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Nếu hắn thuận lợi phát triển, như vậy, Kỵ Sĩ Thánh Điện sẽ lại cho ra một siêu cấp thiên tài. Có lẽ hắn còn vượt qua cả cha mình. Long Tinh Vũ hơn bốn mươi tuổi đã trở thành Thần Ấn kỵ sĩ, còn hắn? Hắn dung hợp Thần Ấn vương tọa sẽ ở độ tuổi bao nhiêu? Bốn mươi tuổi? Hoặc là không đến bốn mươi?

Thời gian không lâu lắm, mười cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện nâng lên tảng đá tiến vào đại sảnh.

Nhìn tảng đá này, sắc mặt Khâu Vĩnh Hạo biến đổi, ánh mắt dò hỏi nhìn phó điện chủ.

Phó điện chủ nghiêm túc hướng ông gật gật đầu, môi động đầy như muốn nói gì đó.

Khâu Vĩnh Hạo chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn là gật đầu. Lại nhìn Long Hạo Thần trong trạng thái nhập định, mắt chất chứa càng nhiều xin lỗi.

Khối đá này hình quả trứng, bên dưới hơi to, toàn thân màu đen, nhưng tản ra hơi thở đặc thù. Trầm ổn, thâm sâu. Nhìn qua không tưởng đó là khối đá, càng giống huyết động sâu thẳm.

Nó có lai lịch. Nó chính là khối thiên thạch mà Chiến Sĩ Thánh Điện đạt được, cứng rắn vô song. Coi như là trang bị cấp Huy Hoàng đều rất khó để lại dấu vết trên bề mặt. Trang bị cấp truyền kỳ nếu muốn cắt vào cũng cần rút phần lớn linh lực.

Hơn nữa, khối thiên thạch này linh lực truyền lực thậm chí có thể so với tinh kim. Trình độ cứng rắn vượt xa tinh kim. Chỉ là cho tới nay, không vị đại sư luyện kim nào nắm chắc có thể luyện chế nó thành trang bị, mới luôn cất trong bảo khố Chiến Sĩ Thánh Điện. Hôm nay họ lại lấy cả thiên thạch này ra, mục đích không thể nghi ngờ là muốn làm khó Long Hạo Thần. Cho dù hắn có năng lực để lại kiếm ý, cũng phải cắt được khối thiên thạch này mới được, linh lực không phải chỉ vài điểm là làm được.

Dường như cảm thụ được khối đá, Long Hạo Thần chậm rãi mở mắt ra. Ánh mắt rơi xuống thiên thạch cao ba mét, trong mắt lộ tia kinh ngạc.

Khâu Vĩnh Hạo ho khan một tiếng, nói.

“Nếu đã giữ lại kiếm ý của Dạ Suất, đương nhiên chúng ta hy vọng là thiên cổ lưu truyền, cho nên mới lấy ra tài liệu tốt nhất. Hạo Thần, ngươi xem khối thiên thạch này được rồi chưa? Nếu không được thì chúng ta lại đổi.” Ông thật sự có chút ngượng ngùng, sống hơn trăm tuổi lại đi tính kế đứa nhóc mười mấy tuổi. Sau này nếu đề cao tầng Kỵ Sĩ Thánh Điện biết, ông thật không có mặt mũi gặp người. Cho nên ông do dự, cuối cùng vẫn là hỏi Long Hạo Thần câu biểu thị có thể đổi tảng đá.

Nhưng khiến Khâu Vĩnh Hạo ngoài ý muốn là Long Hạo Thần lại lắc đầu, nói.

“Không cần đổi, cái này đi. Nhưng ta có một thỉnh cầu nho nhỏ. Nếu đã dùng thiên thạch này điêu khắc, vậy phế liệu ta chém xuống có thể tặng ta được không?”

“Có thể, nhưng đó là nếu người có thể hoàn thành lưu trữ kiếm ý.” Phó điện chủ sảnh nói trước, như là sợ Long Hạo Thần đổi ý vậy.

Nhưng bọn họ không biết, thiên thạch không phải là lần đầu Long Hạo Thần gặp. Bên phụ thân hắn, Long Tinh Vũ cũng có một khối. Bởi vậy, hắn hiểu rất rõ thiên thạch cứng tới đâu.

Năm đó, Long Tinh Vũ từng nói với Long Hạo Thần, trong Chiến Sĩ Thánh Điện có một bảo vật, chính là khối thiên thạch này. Nếu có thể dùng luyện chế thành trang bị hoặc dung hợp vào trang bị, dù chỉ là một khối nhỏ cũng đủ tăng phẩm chất trang bị. Đặc biệt là tác dụng trên vũ khí, hiệu quả càng là rõ ràng.

Long Hạo Thần chậm rãi đứng dậy, đi hướng khối thiên thạch. Hắn chưa từng điêu khắc qua cái gì, cũng không nghiên cứu về điêu khắc. Nhưng hôm nay hắn làm, không phải là khắc ra hình dạng gì, mà là để lại một phần kiếm ý. Đây chính là khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Đi thẳng tới cách thiên thạch năm mét, Long Hạo Thần dừng bước, cứ đứng đó, nhìn chăm chú thiên thạch tản ra hơi thở sâu lắng.

Không có người quấy rầy hắn, chỉ trầm mặc nhìn. Khâu Vĩnh Hạo trong lòng cảm xúc rất phức tạp, ông thậm chí không biết mình mong chờ Long Hạo Thần thành công hay thất bại. Nhưng mặc kệ thành hay bại, đối với Chiến Sĩ Thánh Điện mà nói đều không phải chuyện xấu.

“Ta cần nhờ tọa kỵ và linh lô hỗ trợ.” Long Hạo Thần bình thản nói, hắn thậm chí không xoay người lại.

Khâu Vĩnh Hạo nói.

“Đương nhiên có thể.”

Long Hạo Thần gật đầu, tay trái chỉ hướng bên cạnh. Bỗng chốc lấp lánh tia sáng tím, ngay sau đó, một vật khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Hạo Nguyệt mang đến bất ngờ thật sự quá lớn. Thân thể dài tới mười mét tựa như ngọn núi nhỏ. Càng kỳ lạ là nó mọc bốn cái đầu có sừng khác nhau, xuất hiện bên cạnh Long Hạo Thần, khí thế uy nghiêm. Cổ ngẩng cao, ánh mắt Tiểu Quang, Tiểu Hỏa, Tiểu Thanh, Tiểu Lam đồng thời quét hướng người Chiến Sĩ Thánh Điện, có cảm giác ngạo nghễ.

Đây là tọa kỵ? Khâu Vĩnh Hạo và phó điện chủ đứng bên cạnh hai mặt nhìn nhau, đều kinh hãi. Bọn họ chưa từng gặp qua ma thú như vậy! Mặc dù trên người ma thú tỏa ra linh lực đối với họ mà nói không cường lắm, nhưng người nó có một loại khí chất. Cho dù là ngạo nghễ thì vẫn làm người ta cảm thấy đó là đương nhiên.

Ngay lúc đó, thanh âm ngâm xướng trầm thấp bắt đầu vang từ bốn cái miệng Hạo Nguyệt, hơn nữa nó bày ra tư thế rất kỳ lạ. Chỉ có Tiểu Quang ngẩng cao cổ, nhìn lên trước, ngâm xướng chú ngữ. Bỗng chốc, hơi thở bốn loại nguyên tố, phong, hỏa, thủy, quang kịch liệt dấy lên từ người Hạo Nguyệt.

“Ma thú bốn thuộc tính?” Từ Trung Lượng nhin không được thất thanh kinh hô.

Ánh mắt Khâu Vĩnh Hạo biến trầm trọng, hiện tại ông đột nhiên có chút hối hận. Ông hối hận mình làm khó dễ đứa trẻ này. Long Hạo Thần nói không sai, nếu hôm nay hắn không đến, Chiến Sĩ Thánh Điện không nhìn thấy được Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán! Đứa trẻ này mang theo thiện ý tiến đến, lại bị người của mình đối đãi như vậy. Nhưng mà, bên kia chính là Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán. Khâu Vĩnh Hạo lần đầu tiên cảm thấy mình rất khó xử.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần động. Quang mang vàng rực rỡ bỗng lấp lánh sau lưng hắn, bốn linh cánh cùng lúc giang rộng, mạnh mẽ hấp thu quang nguyên tố trong không khí. Cùng lúc đó, Long Hạo Thần nâng lên tay phải, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Hình ảnh càng thêm kỳ dị còn ở phía sau. Một bóng dáng vàng đi ra khỏi sau lưng Long Hạo Thần, khi hắn giang ra bốn cánh, bóng dáng cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Chiến váy vàng, pháp trượng vàng, còn có mái tóc dài màu vàng tuyệt mỹ, và cả sáu đôi cánh vàng trong suốt. Càng quan trọng là, cô có thân cao và thực chất, trông không khác gì nhân loại, chỉ có đôi tai nhọn nho nhỏ là biểu thị thân phận của cô.

“Thượng cổ Tinh Linh tộc?” Phó điện chủ kiểm không được kêu ra tiếng. Mấy chục năm qua, ông chuyên nghiên cứu thượng cổ Tinh Linh tộc, nhưng ông chưa từng gặp hình dạng chân chính của thượng cổ tinh linh! Khi Nhã Đình xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả đều giống như hình dạng thượng cổ tinh linh trong tưởng tượng, thì sao không khiến ông kinh hãi?

“Không, đây là nguyên tố tinh linh.” Khâu Vĩnh Hạo dù gì là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, cảm giác của ông mạnh nhất.

Chẳng qua, sau khi phản bác lời bạn thân, trong lòng ông cũng đầy kinh ngạc. Tuy ông có thể cảm thụ được đây là nguyên tố tinh linh, nhưng loại nguyên tố tinh linh giống như thượng cổ tinh linh lại có ai từng gặp qua?

Long Hạo Thần, người rút cuộc đem đến cho chúng ta bao nhiêu rung động mới chịu ngừng?

Lần này, không chỉ Khâu Vĩnh Hạo hối hận, ngay cả phó điện chủ luôn kiên quyết cũng ngấm sinh ra tia hối hận.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

375. Chương 131: Kiểm Ý Và Bí Mật (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đương nhiên Nhã Đình không thèm quan tâm người ta nhìn mình thế nào, làm giống như Hạo Nguyệt, mới xuất hiện cô liền ngấm xương chú ngữ. Quang mang vàng nồng đậm từ thân thể cô khuếch tán, hướng về phía Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán trong tay. Hắn không ngấm xương chú ngữ gì, tất cả tinh thần đều tập trung vào thần kiểm.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán tản mát ra kiểm quan khổng lồ ở ánh nhìn chăm chú của hắn chậm rãi tích súc, thu vào trong thần kiểm. Nhưng thu lại một phần thì Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán càng biến ngừng tụ một phần, quang mang từ vàng rực rõ chuyển biến thành ám kim.

Long Hạo Thần hai mắt như điện, giờ khắc này, dường như hắn đã hoàn toàn cùng thần kiểm dung thành một thể. Hình như Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán là lưỡi kiếm, mà hắn chính là thân kiếm.

Kiểm ý mạnh mẽ không ngừng tăng lên, ánh vàng trên người Long Hạo Thần cũng bắt đầu biến càng chói sáng. Giờ khắc này, dường như hắn trở lại đôi nhỏ, không chỉ là linh ngộ, càng là cảm giác mệnh mỏng dung nạp. Dù cho hiện tại hắn đối diện là cường giả cấp chín thì cũng sẽ không lùi bước.

Hạo Nguyệt và Nhã Đình đang liên tục tăng cường linh lực cho Long Hạo Thần rót vào, Hạo Nguyệt sử dụng là Tăng Linh Thuật nó am hiểu. Chẳng qua, lần này không chỉ mình Tiểu Quang sử dụng, ba cái đầu khác cũng đem thuộc tính của mình chuyển hoá thành quang hệ, dốc sức hỗ trợ cho Long Hạo Thần.

Nhã Đình dùng là ma pháp đơn giản nhất, Quang Diệu Thiên Địa. Nhưng Quang Diệu Thiên Địa của cô tăng linh lực cho Long Hạo Thần lại là gấp ba Quang Diệu Thiên Địa bình thường. Hơn nữa linh lực quang hệ đều trải qua cô chiết xuất.

Không nói khoa trương, hiện tại Long Hạo Thần trừ không thể tăng tổng sản lượng linh lực cho mình, sức chiến đấu kéo dài của hắn tương đương với cường giả có hai vạn linh lực. Nhã Đình và Hạo Nguyệt phụ trợ hắn có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Rốt cuộc, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán trong tay Long Hạo Thần hoàn toàn biến thành ám kim, ngay cả thân thể hắn cũng biến thành hình dạng tương tự. Loại cảm giác này không phải quái dị, mà là mạnh mẽ không gì sánh kịp. Dù cho ở ngoài Chiến Sĩ Thánh Điện cũng cảm nhận được kiếm ý ngập trời. Đường như chỉ cần chém ra một kiếm này là có thể xé trời rạch đất.

Cũng trong lúc này, Long Hạo Thần động. Chân trái bước lên trước, trọng kiếm trong tay ngang nhiên chém ra.

Đơn giản, trực tiếp, không có hoa lệ.

Thánh Hoa Tu La Trảm.

Mặc dù Long Hạo Thần không sử dụng kỹ năng Súc Thế, nhưng khi hắn chém ra một kiếm, kiếm ý ngưng tụ như thực thể lại điên cuồng rút cạn tất cả linh lực của hắn. Không có thanh âm nào phát ra, không có một chút linh lực tiết ra ngoài.

Tất cả mọi người chỉ thấy quang mang ám kim xẹt qua, kiếm ý sắc bén vô cùng thậm chí khiến đa số trang sức trong Chiến Sĩ Thánh Điện vang lên tiếng nứt vỡ. Các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện không thể không thúc đẩy linh lực hộ thể. Bọn họ vì cảm thụ đến kiếm ý mà tự động hộ thể, như vậy nếu chân chính đối diện một kiếm này thì sao?

Sắc mặt Khâu Vĩnh Hạo lần này thật sự biến đổi. Bởi vì ông phát hiện, nếu là mình đối mặt một kiếm này, cho dù có thể đánh chết Long Hạo Thần cũng không nắm chắc an toàn rút lui.

Tu vi thăng nhóc này còn chưa tới cấp bảy! Khâu Vĩnh Hạo thì lại là tư thâm cường giả cấp chín!

Nhưng khiến người ngoài ý muốn là, khối thiên thạch như cũ sừng sững bất động. Long Hạo Thần chém ra một kiếm kia tựa như kiệt sức ngã ra đất. Nhã Đình từ phía sau ôm lấy hắn mới không để hắn thật sự té xuống.

Quang mang vàng nhu hòa không ngừng khuếch tán từ người Nhã Đình, dung nhập vào thân thể Long Hạo Thần. Bốn cái đầu Hạo Nguyệt chậm rãi nâng lên, bốn đầu tám con mắt đều biến thành màu tím.

Trên trán Long Hạo Thần có chín đạo quang văn tím lờn nữa xuất hiện. Chẳng qua sau khi thức tỉnh thể chất thần quyền giả, quang văn của hắn biến thành màu tím.

Thân thể Long Hạo Thần khẽ rung động, chậm rãi đứng thẳng người, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán sớm hóa thành màu vàng hòa vào tay phải của hắn.

Mới chém ra một kiếm kia, hắn rơi vào trạng thái tạm ngắt, có Hạo Nguyệt và Nhã Đình liên tục tri liệu mới khiến hắn hồi phục lại.

Nhưng tất cả đều đáng giá. Một kiếm đó, rõ ràng đem linh ngộ lúc trước Long Hạo Thần chăm chú nhìn pho tượng Dạ Vô Thương dung vào tự thân linh ngộ kiếm ý. Không nói khoa trương chứ, hiện tại hắn đã sâu sắc linh ngộ kiếm ý. Ít nhất thì tương đương với Dạ Vô Thương năm ba mươi tuổi.

Các chiến sĩ Chiến Sĩ Thánh Điện không ai mở miệng, bởi vì họ không biết nên nói cái gì. Mặc dù nhìn qua thì Long Hạo Thần thất bại, nhưng kiếm ý khủng bố một chớp mắt kia thật sự quá mạnh. Cảm thụ sâu sắc nhất chính là từng tận mắt thấy Dạ Vô Thương chiến đấu, Khâu Vĩnh Hạo và phó điện chủ. Giấy phút đó, họ như thấy Dạ Vô Thương còn sống.

Chỉ bằng kiếm ý này, họ hiểu rõ, Long Hạo Thần đích thực có tư cách sử dụng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán! Trong toàn bộ Chiến Sĩ Thánh Điện không tìm ra một người giống vậy.

“Hạo Thần.” Khâu Vĩnh Hạo bước lên vài bước, muốn khuyên nhủ đứa trẻ này mấy câu. Thậm chí ông đã nghĩ, có thể thuyết phục cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện, để đứa trẻ này trở thành người sở hữu thần kiếm.

Long Hạo Thần suy yếu ngoái đầu lại, miễn cưỡng cười với Khâu Vĩnh Hạo. Hiện tại hắn yếu đến mức nói không ra lời, nếu không có Hạo Nguyệt và Nhã Đình, hắn thậm chí sẽ rơi vào hôn mê sâu.

Mới rồi một kiếm thật sự tiêu hao quá lớn, hao phí không chỉ là linh lực, thậm chí bao gồm tinh lực và thể lực. Lúc này hắn yếu ớt đến không thể nâng một cây ngón tay.

Đương nhiên, loại tình huống này đang không ngừng chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp. Hạo Nguyệt và Nhã Đình phối hợp cực kỳ ăn ý, một tăng sáng tím nhạt không ngừng từ người Hạo Nguyệt khuếch tán ra ngoài. Thân thể Long Hạo Thần được rót vào quang mang tím, thể lực đang từng chút hồi phục lại. Nhã Đình thì cung cấp cho hắn, là quang nguyên tố tinh thuần nhất.

Khâu Vĩnh Hạo khẽ thở dài.

“Chàng trai, ta có đề nghị. Tuy ngươi thất bại, nhưng ngươi đã làm rất khá. Ta hiểu rõ, ít nhất theo trước mắt thì chỉ có ngươi mới xứng đáng được thần kiểm. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đã tuyển chọn được một chủ nhân rất tốt.”

“Ngươi là con trai Long Tinh Vũ, cũng là người thừa kế điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện. Nguyên bản lời này ta không nên nói, nhưng ngươi cũng hiểu rõ, thần kiểm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đối với Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta mà nói thật quá quan trọng. Ta không thể lấy ra thứ gì càng thêm trân quý hơn là vị trí của ta. Nếu như ngươi đồng ý, vậy bắt đầu từ giờ phút này, ngươi chính là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện. Ta sẽ tự lui lại làm phó điện chủ, dốc sức phụ tá ngươi. Ngươi không cần tiến hành nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn nữa. Làm điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, ngươi tu luyện và các chuyện khác đều được Chiến Sĩ Thánh Điện dùng toàn bộ tài nguyên ủng hộ. Ta cũng tin tưởng, tương lai không lâu sau, ngươi sẽ là Dạ Suất thứ hai.”

Nói ra mấy lời này, tâm tình Khâu Vĩnh Hạo cực kỳ kích động. Làm ra quyết định này kỳ thật không khó khăn, thậm chí có thể nói là hoàn thành trong khoảnh khắc. Ông không bàn bạc với ai hết, ông tin tưởng, mình có năng lực thuyết phục người trong Chiến Sĩ Thánh Điện. Lời ông nói không có chút miễn cưỡng, hoàn toàn là thật lòng, Long Hạo Thần thật sự quá ưu tú.

Là cường giả cấp chín, Khâu Vĩnh Hạo nhìn rõ ràng, mặc kệ là tọa kỵ hay quang nguyên tố tinh linh đều không phải người thường sánh bằng. Còn có hai cánh của hắn, lộ ra tương lai vô hạn lực lượng. Có lẽ, hiện tại Long Hạo Thần chỉ mới tu vi cấp sáu, nhưng Khâu Vĩnh Hạo có thể khẳng định, xem như là cường giả cấp bảy cũng chưa chắc đối kháng với hắn được. Cường giả thiếu niên giống Long Hạo Thần xuất hiện trước mặt ông, khiến ông không thể ức chế lòng mến tài.

Nhưng Long Hạo Thần đã có được rất nhiều thứ đặc biệt, mình có thể cho hắn cái gì? Có cái gì có thể hấp dẫn được hắn, khiến hắn rời khỏi Kỵ Sĩ Thánh Điện, trở thành một thành viên của Chiến Sĩ Thánh Điện, đồng thời đem Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán vĩnh viễn để lại Chiến Sĩ Thánh Điện?

Trong thời gian ngắn, ông có thể nghĩ được chỉ có vị trí điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện của mình.

Liên minh thánh điện do Lục Đại Thánh Điện dựng nên, có thể trở thành điện chủ, vậy sẽ thành một trong số sáu lãnh đạo của toàn bộ liên minh thánh điện!

Địa vị và tôn vinh này đã là đỉnh cao nhất nhân loại có thể đạt được. Chỉ có đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn cấp danh hiệu mới có thể ngang ngửa.

Lời vừa nói ra, toàn trường chấn kinh.

Tiếng kinh hô hầu như phát ra từ miệng các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện. Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới điện chủ lại nói ra lời như thế. Hơn nữa lấy địa vị như Khâu Vĩnh Hạo, nếu đã nói ra thì sẽ không nuốt lời. Cho dù là liên minh cũng không người có thể ngăn cản ông. Đương nhiên, Long Hạo Thần có thể chân chính ngồi lên vị trí điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện hay không, còn phải xem cao tầng Chiến Sĩ Thánh Điện quyết định. Chẳng qua, Khâu Vĩnh Hạo có vị trí cực cao trong Chiến Sĩ Thánh Điện. Có ông hứa hẹn, Long Hạo Thần gần như là nửa móng ngai trên ngai vàng điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện rồi.

“Tiền bối, ngài...” Long Hạo Thần suy yếu nói.

Khâu Vĩnh Hạo nghiêm túc nói.

“Ta nói ra lời này tuyệt đối không sửa đổi, càng sẽ không hối hận, chỉ cần ngươi chịu ngồi vào vị trí điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, đối với Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta mà nói, là bắt đầu thời khắc quang vinh. Tuy hiện tại ngươi rất trẻ, nhưng tương lai ngươi sẽ trở thành niềm kiêu hãnh của Chiến Sĩ Thánh Điện, thậm chí vượt qua cả Dạ Suất! Chàng trai, đến đây, cánh cửa Chiến Sĩ Thánh Điện luôn luôn mở rộng vì ngươi. Sau này sự việc trong Chiến Sĩ Thánh Điện ngươi nói một lời là được.”

Lời của Khâu Vĩnh Hạo, không thể nghi ngờ là tràn ngập dụ hoặc. Có thể nói, liên minh thánh điện từ sáu ngàn năm thành lập tới nay, tình huống như vậy là lần đầu tiên xuất hiện. Hơn nữa Khâu Vĩnh Hạo còn không biết tuổi thật của Long Hạo Thần. Một thiếu niên mười sáu tuổi được giao cho địa vị trọng yếu như điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, quả thật là trước giờ chưa từng nghe nói.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

376. Chương 131: Kiểm Ý Và Bí Mật (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Lúc này đám cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện đã dần ổn định cảm xúc, hơn nữa trong mắt mọi người đều lộ tia kỳ quái. Lời Khâu Vĩnh Hạo mới nói với Long Hạo Thần, chẳng phải là cũng để cho họ nghe? Mới rồi Long Hạo Thần làm ra tất cả, họ đều xem trong mắt. Nếu như, nếu thiếu niên thật có thể trở thành điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, như vậy, mười năm, hai mươi năm sau, hắn sẽ đem đến cho Chiến Sĩ Thánh Điện một mảnh quang minh!

Phó điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện lúc trước rất kiên quyết nay đi đến bên cạnh Khâu Vĩnh Hạo, đang lúc ông cho rằng bạn tốt phản đối quyết định của mình, thì ông lão này dứt khoát nói.

“Ta đồng ý quyết định của Khâu huynh. Chàng trai, chỉ cần người đồng ý, sau này người sẽ là người đứng đầu Chiến Sĩ Thánh Điện.”

Nếu nói lúc trước Khâu Vĩnh Hạo hứa hẹn ít nhất để Long Hạo Thần đặt móng một nửa trên ngai vàng Chiến Sĩ Thánh Điện, vậy vị phó điện chủ tư thâm này nói ra, là chắc chắn chỗ ngồi. Chỉ cần Long Hạo Thần mở miệng đồng ý, hắn thật sự sẽ...

“Hai vị tiền bối, thật xin lỗi, ta không thể. Ta là một thành viên của Kỵ Sĩ Thánh Điện, hiện tại ta là Liệp Ma giả, càng là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn, ta phải phụ trách với đồng bạn. Huống chi ta không có thất bại!”

Đang lúc hai vị điện chủ và phó điện chủ nói chuyện, Long Hạo Thần rút cuộc hồi phục một tí thể lực, ít nhất thì có sức nói chuyện.

Hắn lại từ chối? Hai ông lão có chút sững sờ, còn nữa, hắn nói cái gì? Hắn không thất bại?

Long Hạo Thần nháy mắt với Hạo Nguyệt. Thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt hơi nghiêng, cái đuôi nhếch lên nhẹ quét khỏi thiên thạch.

Ầm rầm! một tiếng, ít nhất một phần ba thiên thạch rơi trên mặt đất. Trọng lượng của nó đúng là lớn, rơi trên đất bộc phát tiếng chấn kịch liệt, nhưng đồng thời lẫn nữa rung động toàn trường.

Thiên thạch cứng cỡ nào thì mỗi người đều hiểu rõ. Đừng nói chém nguyên khối, dù là chém mất một khối nhỏ cũng đã khó khăn vô cùng! Thì ra, thì ra không phải hắn thất bại, mà là thiên thạch bị chém một khối to. Bao gồm các cường giả cấp chín có mặt, không ai thấy rõ một kiếm kia của Long Hạo Thần, dường như lúc chém ra nhất kiếm đó, ngay cả tia sáng đều bị nuốt mất.

Long Hạo Thần chỉ thấy cổ họng khô khốc, lúc này ông không biết nên nói câu gì mới tốt.

Ông không nói nên lời, các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện có mặt cũng nói không nổi nữa. Khoảnh khắc này, đầu óc Khâu Vĩnh Hạo trống rỗng.

Nhờ vào thời gian ngắn ngủi này, thể lực Long Hạo Thần lại hồi phục thêm một ít, đứng thẳng thân thể. Có Nhã Đình diu, hắn chậm rãi đi tới trước thiên thạch, quang mang vàng lấp lánh, vàng sáng của Giai Điện Vĩnh Hằng bao phủ thiên thạch, một phần ba thiên thạch bỗng chốc biến mất, đó là phần lúc trước đã nói rồi.

Bởi vì thái độ lúc trước của Chiến Sĩ Thánh Điện, Long Hạo Thần trực tiếp chém bỏ một phần ba thiên thạch, dĩ nhiên trở thành thù lao cho lần này của hắn. Nhưng Chiến Sĩ Thánh Điện chịu thiệt rồi sao? Đáp án là không.

Pháp tượng trong tay Nhã Đình chỉ hướng thiên thạch còn dư hai phần ba. Ánh vàng chợt lóe, thiên thạch dường như phát ra tiếng kêu vù vù nho nhỏ. Ngay sau đó, luồng kiếm ý tràn ngập uy nghiêm bộc lộ từ mặt trên bóng loáng như gương. Lãnh liệt kiếm ý phóng lên cao rồi mới chậm rãi rơi trở lại. Cường đại kiếm ý cuối cùng gom lại phạm vi ba mét quanh thiên thạch, từ từ hướng bên ngoài khuếch tán. Không lãnh liệt như lúc trước, nhưng kiếm ý càng thêm ngưng tụ.

Đúng vậy, một kiếm của Long Hạo Thần, đem tất cả kiếm ý đều lưu giữ trong khối thiên thạch này, nếu không hắn cũng sẽ không biến suy yếu như vậy. Đương nhiên, kiếm ý của hắn sẽ không biến mất, chẳng qua cần hồi phục thân thể. Mà khối thiên thạch này ít nhất kiếm ý trong vòng trăm năm không biến mất. Có linh lực của Nhã Đình kích phát thì kiếm ý mới lộ ra.

Đây chính là thứ quý giá nhất Long Hạo Thần để lại cho Chiến Sĩ Thánh Điện, mỗi chiến sĩ có mặt đều nói không ra lời.

Khâu Vĩnh Hạo chậm rãi đi tới bên người Long Hạo Thần, thở dài một tiếng, nói.

“Chàng trai, người đi theo ta.”

Nói xong ông chậm rãi đi hướng bậc thang mé đại sảnh. Ông đi rất chậm, giây phút này, dường như ông già thêm vài tuổi.

Dưới ánh mắt nhìn theo của các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện, Long Hạo Thần theo sát Khâu Vĩnh Hạo leo lên bậc thang.

Lúc này thể lực Long Hạo Thần đã hồi phục rất nhiều, trước khi hắn leo thang thì đã đưa Hạo Nguyệt về tháp Vĩnh Hằng, tiếp đó mới cùng Khâu Vĩnh Hạo lên lầu.

Đỉnh tầng Chiến Sĩ Thánh Điện, phòng làm việc của điện chủ.

Khâu Vĩnh Hạo chỉ hướng ghế nệm ở một bên, nói.

“Ngồi đi.”

Long Hạo Thần đánh giá căn phòng của người lãnh đạo tối cao Chiến Sĩ Thánh Điện, vô cùng kinh ngạc. Bởi vì nơi này thật quá mộc mạc.

Trong phòng không có vật trang sức gì, bàn đơn giản, ghế dựa, giá sách bằng gỗ, ghế nệm vô cùng cũ kỹ, còn có một cái sàn gỗ, không hơn.

Mặc dù phòng này rộng tới hai trăm mét, nhưng cho người cảm giác rất trống trải.

Khâu Vĩnh Hạo bình thản nói.

“Năm đó khi Dạ Suất lãnh đạo Chiến Sĩ Thánh Điện, gian phòng này đã bố trí như vậy. Trăm năm sau, hôm nay vẫn giữ như cũ, cho dù là vị trí đều không dịch chuyển nửa ly.”

Lúc trước khi gặp điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, Long Hạo Thần đã cảm giác được ông đối với Dạ Vô Thương là loại tín ngưỡng vô cùng cuồng nhiệt.

“Có phải người rất kỳ quái, làm điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, vì sao ta ngưỡng mộ Dạ Suất như vậy?” Khâu Vĩnh Hạo buồn bã nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không mở miệng, chỉ nhẹ gật đầu.

“Bởi vì ta vốn là thị tòng của Dạ Suất, hay nên nói là người hầu, đồng bạn cùng lớn lên với Dạ Suất.” Trong giọng nói của Khâu Vĩnh Hạo thậm chí xuất hiện vài phần ghen ngào. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán xuất hiện, gợi lên ký ức bi thương và đẹp nhất trong lòng ông.

“Dạ Suất gia cảnh rất tốt. Phụ thân vốn là quan chấp chính một phương. Mà ta gia cảnh nghèo khó, năm tuổi bị cha mẹ dẫn đến nhà Dạ Suất, bán thân làm nô. Ta nhỏ hơn Dạ Suất hai tuổi, cho nên trong phủ để ta đi theo người ấy, làm người hầu, cũng là thị tòng cả đời.”

“Dạ Suất đối với ta rất tốt. Từ nhỏ đến lớn, người ấy chưa từng xem ta là người hầu. Ta còn nhớ rõ, năm đó hần mới bảy tuổi đã nói với ta: sau này người chính là em trai ta, ta sẽ bảo vệ người.”

Nói đến đây, Khâu Vĩnh Hạo không thể kiềm chế được tình cảm trong lòng, nước mắt rơi ra. Ông lão hơn một trăm tuổi này lại vì kỷ ức trăm năm trước mà lạc giọng khóc rống.

Nếu nói lúc trước Long Hạo Thần có chút bất mãn Chiến Sĩ Thánh Điện, nhưng theo Khâu Vĩnh Hạo đề xuất để hần kế thừa địa vị điện chủ, lúc này ông lộ ra chân tình, một chút bất mãn cũng biến thành đồng tình.

“Dạ Suất luyện kiếm, sẽ để ta luyện kiếm theo. Dạ Suất gia nhập Chiến Sĩ Thánh Điện, cũng để ta đi theo vào Chiến Sĩ Thánh Điện. Cho dù trước khi người cùng Ma Thần Hoàng quyết chiến, không quên dặn dò ta chăm rèn luyện, lúc đó ta chỉ mới là tu vi cấp bảy mà thôi. Nếu không có Dạ Suất thì không có ta ngày nay. Ta sẽ chỉ là người hầu, tầm thường qua cả đời này. Thật không nghĩ đến, hôm nay có thể lần nữa thấy kiếm của Dạ Suất tỏa sáng. Ta biết, không thể cho người trả lại thần kiếm cho Chiến Sĩ Thánh Điện. Người nói đúng, thần kiếm này chỉ có ở trong tay người, mới tái hiện phong thái năm đó của Dạ Suất. Nhưng ta hy vọng, người đừng xúc động như Dạ Suất năm đó. Trước khi cánh không thể nổi lên gió, tất cả phải lấy an toàn làm chủ yếu. Bởi vì người không chỉ thuộc về mình, mà còn thuộc về liên minh, thuộc về hy vọng toàn nhân loại.”

“Vâng.” Long Hạo Thần đứng dậy, cung kính đáp.

Khâu Vĩnh Hạo thở dài một tiếng.

“Thật hâm mộ Kỵ Sĩ Thánh Điện! Lời của ta vĩnh viễn có hiệu quả, chỉ cần người đồng ý, cánh cửa Chiến Sĩ Thánh Điện luôn vì người mở ra.”

Nói đến đây, mắt ông đột nhiên sáng ngời, nảy ý tưởng mới.

“Hạo Thần, nếu không sau này người tiếp nhận Kỵ Sĩ Thánh Điện, kiếm luôn địa vị điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện đi, người cảm thấy sao?”

“A?” Long Hạo Thần giật mình nói. “Điện chủ, ngài quá coi trọng văn bối.”

Khâu Vĩnh Hạo cười nói.

“Đây cũng không phải không có khả năng. Không phải ta coi trọng người, mà là năng lực người biểu hiện ra ngoài khiến người coi trọng. Nhưng trước hết là người nhất định phải tiếp tục đi xuống đã. Ta nghe Từ Trung Lượng nói lần này người đến Chiến Sĩ Thánh Điện là có ba việc. Việc quan trọng nhất đã lo xong rồi, hai việc còn lại là chuyện gì?”

Long Hạo Thần nói.

“Ta và đồng bạn mới nhận được vài nhiệm vụ giết chóc, chuẩn bị đi theo thương đoàn Nguyệt Dạ tiến vào biên cảnh ma tộc. Nhưng tu vi chúng ta đều vượt qua cấp sáu, rời khỏi biên cảnh đông nam chỉ sợ không thể thông qua kiểm tra.”

Khâu Vĩnh Hạo nói.

“Đơn giản thôi, ta sai người nói một tiếng là được. Còn có một việc nữa là?”

Long Hạo Thần trầm ngâm một lát, đơn giản nói một lần sự việc gặp phải ở Tinh Tâm Thành, trong đó không thêm vào bất cứ tình cảm riêng, chỉ là trần thuật quá trình.

“Chiến sĩ ở tiền phương cùng ma tộc khổ chiến đầm máu, hậu phương xuất hiện loại tình huống này. Có thể xin điện chủ chú ý một chút không?”

Khâu Vĩnh Hạo nhú mày, nói.

“Ta biết rồi, ta sẽ chú ý việc này. Người còn có chuyện gì muốn Chiến Sĩ Thánh Điện hỗ trợ không?”

Long Hạo Thần lắc đầu.

Khâu Vĩnh Hạo trên mặt lộ nét cười.

“Vây, hãy để ta tặng ngươi một lễ vật lớn.”

“A?” Long Hạo Thần chặn lại nói. “Tiền bối, không cần. Chiến Sĩ Thánh Điện đã cho ta rất nhiều. Ngài cho phép ta dùng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đã là lễ vật lớn nhất. Huống chi ta còn lấy thiên thạch nữa.”

Khâu Vĩnh Hạo bí hiểm cười cười.

“Bí mật này kỳ thật ở trên người chính ngươi, nhưng cả thế giới này, chỉ một mình ta biết.”

Long Hạo Thần tò mò nhìn điện chủ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

377. Chương 131: Kiểm Ý Và Bí Mật (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Sáng sớm, xe ngựa thương đoàn Nguyệt Dạ chậm rãi rời khỏi biên cảnh đông nam, đi hướng ma tộc. Được lệnh từ Chiến Sĩ Thánh Điện, kiểm tra thả lỏng rất nhiều.

Long Hạo Thần và đồng bạn ở một chiếc xe ngựa đi giữa thương đoàn.

Rốt cuộc lại tiến vào lãnh địa ma tộc, bọn cũng bắt đầu hành trình nhiệm vụ mới. Nếu nói trước đây có thấp thỏm hoặc hưng phấn, vậy hiện tại họ trầm ổn rất nhiều, càng có sự tự tin mà lúc trước không có.

Thương đoàn Nguyệt Dạ có tiền, bây giờ xe ngựa đám Long Hạo Thần ngồi rất giống với lần đầu tiên đi theo thương đoàn Nguyệt Dạ tiến vào ma tộc chiếc Nguyệt Dạ ngồi.

Bên trong xe ngựa rộng rãi, áp áp, thậm chí còn có một cái bàn. Bên cạnh có tủ thức ăn, bên trong để sẵn số lớn thực vật.

Vén rèm lên, Long Hạo Thần nhìn ra bên ngoài. Bình minh xuất phát, lúc này rời khỏi biên quan đông nam, sắc trời đã dần sáng, chỉ là không khí không tốt lắm, bầu trời xám xịt.

Long Hạo Thần lấy quyển da dê địa đồ từ trong Giai Diệu Vĩnh Hằng, mở ra đặt trên cái bàn thấp.

Tám bản đồ này có chỉ chút chú giải, ghi tình huống phân bố mỗi hành tinh của ma tộc. Có vị trí ma thần ở và chủng loại ma tộc của mỗi tòa hành tinh. Chỉ sợ là bên liên minh thánh điện cũng chưa chắc có địa đồ tỉ mỉ như vậy.

Địa đồ đương nhiên là Nguyệt Dạ làm giúp Long Hạo Thần. Cô đưa ra một điều kiện, đó chính là Long Hạo Thần không được giao địa đồ này cho bên liên minh.

Long Hạo Thần chỉ một tòa thành thị trong Nạp Lý Khắc hành tinh, nói.

“Nơi đây là thủ phủ của Nạp Lý Khắc hành tinh, cũng là nơi Cầm Ma trú đóng. Nhiệm vụ thứ nhất của chúng ta sẽ hoàn thành tại đây. Khoảng đêm này là thương đoàn Nguyệt Dạ có thể đến biên cảnh ma tộc. Nếu tất cả thuận lợi, sáng mai lúc giữa trưa, thương đoàn sẽ tới Na Đa thành thủ phủ Nạp Lý Khắc hành tinh để đơn giản nghỉ ngơi và hồi phục. Trải qua lần thương đoàn Nguyệt Dạ bị phục kích, lần này ma tộc kiểm tra thương đoàn Nguyệt Dạ rất dễ dãi. Chúng ta mượn cơ hội này trước tới Na Đa thành, hoàn thành nhiệm vụ đánh chết năm con Hoàng Kim Cầm Ma, sau đó lại theo thương đoàn tiếp tục xâm nhập nội bộ ma tộc.”

Vương Nguyên Nguyên nói.

“Đoàn trưởng, chúng ta đi theo thương đoàn tiến vào Na Đa thành ám sát Hoàng Kim Cầm Ma, có hay không khiến thương đoàn bị ma tộc ở Na Đa thành chú ý? Dựa theo địa đồ thì Na Đa thành còn có một vị ma thần trấn giữ.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Dẫn đến nghi ngờ là tất nhiên. Nhưng dù có hoài nghi thì chúng chưa chắc dám điều tra thương đội. Dù có điều tra, chúng ta sẽ bị bắt sao?” Nói đến đây, mặt hắn lộ ý cười.

Vương Nguyên Nguyên bừng tỉnh hiểu ra, gật gù. Mấy người khác cũng hiện nét cười. Đúng vậy! Muốn điều tra ra đám Long Hạo Thần cũng không phải chuyện dễ.

Vì sao Long Hạo Thần dám nhận mười sáu cái nhiệm vụ, trong đó còn có nhiệm vụ khó khăn giết ma thần Trụ Ma Thần thứ ba mươi bảy? Trừ tự tin thực lực bản thân, quan trọng là họ có cách giữ mạng mà Liệp Ma Đoàn khác không có. Đó chính là nơi trú ẩn, tháp Vĩnh Hằng. Khi gặp phải cường địch, họ hoàn toàn có thể tránh đầu sóng ngọn gió.

Quang mang mờ nhạt lấp lóe, trên mặt Long Hạo Thần lộ tia lạnh lùng.

“Được rồi, cứ quyết định bước đầu kế hoạch như thế đi. Ta sẽ khiến người thương đoàn Nguyệt Dạ giúp chúng ta xác định vị trí Hoàng Kim Cầm Ma. Vì có thể trong thời gian ngắn nhất giết chết, chúng ta nhất định phải chia ra hành động. Ta và Thái Nhi sẽ đơn độc đánh chết một Hoàng Kim Cầm Ma. Lâm Hâm, anh và Hàn Vũ một tổ. Anh phụ trách Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô đánh chết Hoàng Kim Cầm Ma, Hàn Vũ sẽ hỗ trợ anh. Nguyên Nguyên, Tư Mã, các người phụ trách hai Hoàng Kim Cầm Ma, Anh Nhi sẽ tiếp ứng.”

“Biết!”

Mọi người đều hô to đồng ý, trong mắt hiện ra hưng phấn.

Bế quan gần một năm, họ sớm có nôn nóng xung động. Giờ có cơ hội giết ma tộc, hơn nữa lần này trong đội có nhiều người một mình đối mặt Hoàng Kim Cầm Ma, ma tộc cấp sáu, đây chính là lần đầu tiên gặp phải sinh vật cường đại này. Lúc trước ngay cả nghĩ cũng không dám! Nhưng hiện giờ thì họ tràn ngập tin tưởng.

Quá trình tiến vào ma tộc rất thuận lợi. Giống như Long Hạo Thần đã nói, thương đoàn Nguyệt Dạ tiến vào lãnh địa ma tộc được tiếp đãi tốt hơn so với liên minh thánh điện. Rất nhiều ma thần đều biết Nguyệt Dạ là thái tử phi của thái tử Nghịch Thiên Ma Long tộc, người thừa kế Ma Thần Hoàng. Có ai dám khất khe kiểm tra thương đoàn Nguyệt Dạ? Huống chi trước có bài học ba đại ma thần triệu tập cướp bóc thương đoàn Nguyệt Dạ. Bởi vậy, hiện tại thương đoàn đi tới đâu là một đường thông suốt.

Đây là nguyên nhân Long Hạo Thần coi trọng thương đoàn Nguyệt Dạ, có che chở này, họ có thể tránh khỏi rất nhiều phiền phức. Càng quan trọng là, thương đoàn Nguyệt Dạ có thể cung cấp cho hắn rất nhiều tình báo quan trọng. Nhìn qua thì mười sáu nhiệm vụ đa số vô cùng khó khăn, nhưng có thương đoàn Nguyệt Dạ hỗ trợ, phiền phức ít nhất giảm bớt một phần ba, sự nguy hiểm đương nhiên sẽ hạ thấp trên diện rộng.

Thuận lợi thông qua cửa khẩu canh gác của ma tộc, buổi sáng ngày thứ hai, thương đoàn đã vào Nạp Lý Khắc hành tỉnh. Giống như Long Hạo Thần đã tính toán, vào lúc giữa trưa, họ tới Na Đa thành thủ phủ Nạp Lý Khắc hành tỉnh. Thương đoàn cũng tạm ở lại đây nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ, sau đó mới xuất phát tiếp.

Thương nhân du ly quy mô cỡ thương đoàn Nguyệt Dạ, trong quá trình mạo hiểm sẽ không ngụ ở nhà trọ. Ở nhà trọ sẽ tăng lớn chi tiêu hơn nữa giảm hiệu suất. Họ trên xe ngựa mang theo lều, đi tới đâu cũng nghỉ ngơi được. Bởi vậy khi tiến vào Na Đa thành, chủ yếu là bổ sung nước uống và chút thực vật, đồng thời mang một ít thương phẩm giao dịch với Na Đa thành. Hai tiếng đồng hồ đã đủ. Trong Na Đa thành có người thương đoàn Nguyệt Dạ, đã chuẩn bị xong hết chờ bọn họ, khiến hiệu suất của thương đoàn tăng lên cao nhất.

Rất nhanh, thương đoàn Nguyệt Dạ dừng trong Na Đa thành. Thời gian khoảng uống nửa chén trà, quản sự thương đoàn đi tới xe đám Long Hạo Thần ngồi, nhét vào một cuộn giấy.

Long Hạo Thần mở cuộn giấy ra, bên trong là địa đồ đơn giản của Na Đa thành, bên trên đánh dấu năm điểm đỏ.

Long Hạo Thần mở địa đồ ra cho đồng bạn cẩn thận ghi nhớ, sau đó vung tay lên, mọi người lập tức xuống xe, mỗi người hướng tới nơi khác nhau.

Quản sự là người tổng phụ trách thương đoàn Nguyệt Dạ lần này, cũng là một trong số người Nguyệt Dạ tin tưởng nhất. Trước khi tới Na Đa thành, Long Hạo Thần đã yêu cầu gã điều tra vị trí Hoàng Kim Cầm Ma ở. Gã sắp xếp rồi, nên mới có thể vừa tới đã cung cấp cho đám Long Hạo Thần vị trí cụ thể của Hoàng Kim Cầm Ma.

Nguyệt Dạ chọn vị quản sự này vốn là tai mắt do liên minh thánh điện đưa vào thương đoàn Nguyệt Dạ, đồng thời cũng là nhân loại, nên không sợ gã ra vấn đề gì. Đương nhiên, gã chỉ là mơ hồ biết đám Long Hạo Thần là Liệp Ma giả, chứ không rõ ràng là đội Liệp Ma Đoàn nào.

Bảy người Long Hạo Thần mặc đồ không khác biệt lắm. Mỗi người đều là áo choàng bao phủ toàn thân, mang mũ, không thể trông thấy bộ dạng.

Cách ăn mặc này không khác lạ trong ma tộc, ngược lại còn có rất nhiều. Bởi vì trong lãnh địa ma tộc nhiều năm qua hoàn cảnh hư hỏng dẫn đến bão cát lớn hơn bên liên minh thánh điện nhiều.

Ma tộc cao cấp khi ra khỏi cửa luôn thích mặc loại áo choàng lớn này. Đồng thời, màu mắt đám Long Hạo Thần đương nhiên đều biến thành tím, hóa trang bộ dáng Nguyệt Ma tộc.

Khi sắp xếp hành động, Long Hạo Thần sắp đặt rất xảo diệu. Hắc và Thái Nhi một người một bên, ba người khác thì mục tiêu ở chính giữa. Cứ như vậy, một khi xảy ra vấn đề, họ có thể trước tiên cứu viện. Có Linh Hồn Xiềng Xích, ai gặp phải công kích cường đại, dĩ nhiên họ có thể cảm thụ được.

Long Hạo Thần đi rất nhanh. Đây là lần đầu tiên mọi người chia nhau hành động, trong lòng hắc nhiều ít có chút lo lắng. Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ bên mình rồi viện trợ đồng bạn, đây là điều hắc và Thái Nhi nhất định phải làm được.

Dựa theo địa đồ trong trí nhớ, Long Hạo Thần đi thẳng hướng đông.

Tuy Na Đa thành là thủ phủ của Nạp Lý Khắc hành tỉnh, nhưng bản thân nó không quá lớn. Trên đường đi đều là ma tộc, đương nhiên, loại ma tộc chủng tộc thấp kém như Song Dao Ma bình thường thì không được phép tiến vào thành thị. Mà đám ma tộc nhìn Long Hạo Thần ăn mặc và hình thái nhân loại thì né ra xa, không dám tiếp cận.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ có ma tộc cao cấp mới hóa thành hình người được, ăn mặc như Long Hạo Thần. Hơn nữa, cảm giác của ma tộc miễn cảm hơn nhân loại. Tuy chúng cảm thụ không đến thuộc tính của Long Hạo Thần, lại mơ hồ cảm thụ được sự nguy hiểm phát ra từ người hắc. Ít ra thì chúng bản năng không muốn tiếp cận hắc.

Rất nhanh, Long Hạo Thần nhìn đến nơi mục tiêu đang có mặt.

Đây là một tiệm cơm hơi đơn sơ, tấm biển nghiêng lệch. Tuy ma tộc chiếm lĩnh đa số khu vực Thánh Ma đại lục, nhưng ma tộc chịu ảnh hưởng của nhân loại rất sâu. Đặc biệt là thực vật của nhân loại, rất được ma tộc yêu thích. Ma tộc càng cao cấp thì càng thích ăn đồ của nhân loại.

Bởi vậy, nhân loại trong ma tộc từ niên đại hắc ám sáu ngàn năm trước đến hôm nay, địa vị biến hóa ghê người lệch đất. Cho dù từ bên liên minh thánh điện bắt về nhân loại, ở ma tộc cũng sẽ được đối xử thân thiện. Đương nhiên điều kiện là nhân loại đó chịu quy phục. Nếu bắt được một đầu bếp, thậm chí là quý tộc ma tộc sẽ ra mặt lung lạc.

Nạp Lý Khắc hành tỉnh ở gần biên cảnh nhưng rất nghèo khó. Nếu không như thế, lần đó ba vị ma thần cũng sẽ không mạo hiểm lớn phái đại quân tập kích thương đoàn Nguyệt Dạ. Ở chỗ này, dù chỉ là quán cơm nhỏ, đều phải là ma tộc cường đại mới có tư cách hưởng dụng.

Ví dụ tiệm cơm nhỏ thoát nhìn cực kỳ rách nát này, dưới tấm biển rõ ràng có bốn vết đen. Đây nghĩa là phải ma tộc trên cấp bốn mới vào được. Đây chính là giai cấp.

Long Hạo Thần chậm rãi bước vào tiệm cơm, ánh mắt quét qua đại sảnh không lớn, liếc mắt một cái liền nhìn thấy mục tiêu.

Một Hoàng Kim Cầm Ma ngồi ở vị trí tốt nhất ở chính giữa, đang ăn uống. Bốn món, không ngờ còn có một bình rượu, nhìn qua cực nhàn nhã.

Bởi vì vào lúc giữa trưa, ma tộc ăn cơm trong tiệm không ít, đều là ma tộc cấp bốn, cấp năm. Chỉ mỗi mình Hoàng Kim Cầm Ma cấp sáu. Hơn nữa màu da hoàng kim của nó rất bắt mắt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

378. Chương 132: Một Đường Giết Hưởng Nam (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Trong tiệm cơm chỉ có hai người chạy bàn, đều là nhân loại, đang bận rộn bưng thức ăn, trông thấy Long Hạo Thần tiến vào cũng không ai đến hỏi han.

Long Hạo Thần bước nhanh đi hướng Hoàng Kim Cầm Ma. Đi tới trước bàn cơm, hắn nâng tay nhẹ gõ mặt bàn.

Hoàng Kim Cầm Ma ngẩn ra. Nó đang ăn uống sảng khoái, đột nhiên bị người quấy rầy, đương nhiên tâm tình không tốt. Nhưng khi nó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt hơi héch lên của Long Hạo Thần thì trở nên kinh ngạc.

Phải biết, Long Hạo Thần hóa trang thành Nguyệt Ma tộc, cho là tộc nhân Nguyệt Ma tộc cũng chưa chắc nhận ra, huống chi là Hoàng Kim Cầm Ma.

Đôi mắt tím, khuôn mặt tuấn tú vô song, hoàn toàn là đặc thù Nguyệt Ma tộc. Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Long Hạo Thần, nó vội vàng đứng dậy, dò hỏi.

“Người là...”

Long Hạo Thần nâng tay lên, lắc lư lệnh bài Nguyệt Ma Tước trước mặt nó, trầm giọng nói.

“Người theo ta ra ngoài.”

Trông thấy lệnh bài, một chút nghi hoặc cuối cùng cũng biến mất, Hoàng Kim Cầm Ma vội vàng đứng dậy, lót tót theo Long Hạo Thần đi ra tiệm cơm.

Xung quanh có không ít ma tộc đều trông thấy một màn này, không dám cả thở mạnh. Tuy chúng không trông thấy diện mạo Long Hạo Thần, nhưng đại nhân vật như Hoàng Kim Cầm Ma còn dễ bị ngoắc đi, có thể thấy địa vị người đó cao cỡ nào.

Rời khỏi tiệm cơm, Long Hạo Thần dừng bước ở cửa tiệm. Hoàng Kim Cầm Ma cẩn thận hỏi.

“Tước đại nhân, ngài có gì sai bảo?”

“Người lại đây.” Long Hạo Thần lạnh giọng hướng nó vẫy tay.

Hoàng Kim Cầm Ma vội vàng chạy tới bên cạnh Long Hạo Thần. Lúc này trong lòng nó còn đang tiếc nuối món đồ ăn, cầu nguyện Long Hạo Thần sai bảo cái gì đơn giản chút, để còn trở về ăn hết đồ ăn. Nếu không thì mấy tên chạy bàn thể nào cũng ăn hết.

Nhìn Hoàng Kim Cầm Ma ngoan ngoãn đứng trước mặt mình, đáy mắt Long Hạo Thần xẹt qua tia lạnh lẽo, nâng lên tay phải ấn bả vai nó.

“Người đã biết tội?”

“A?” Hoàng Kim Cầm Ma kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Long Hạo Thần.

Ngay lúc đó, trong lòng nó kịch liệt báo động nguy cơ. Nhưng mà, tất cả đã muộn.

Tay phải Long Hạo Thần tựa như kim sắt bóp cái cổ to của nó. Kiếm ý lạnh lẽo chột lóe. Trong đôi mắt chân kinh của Hoàng Kim Cầm Ma, đồng tử tan rã.

Tay phải của Long Hạo Thần là dễ dàng đụng sao? Đây chính là Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán! Một đạo kiếm ý đâm thẳng vào não Hoàng Kim Cầm Ma, dập nát não nó. Chớp mắt chết ngắc, chết mà không thể phát ra cả một tiếng hét thảm.

Một cường giả cấp sáu cứ như vậy chết trong tay Long Hạo Thần. Đây không liên quan nhiều lắm đến thực lực, mấu chốt ở chỗ Long Hạo Thần quá giống tộc nhân Nguyệt Ma tộc.

Áo choàng vung lên, ngăn cản các ánh mắt trên con đường. Giai Diệu Vĩnh Hằng lấp lánh quang mang vàng, thi thể Hoàng Kim Cầm Ma đã bị thu vào trong.

Không chút dừng lại, Long Hạo Thần xoay người đi tiếp viện Lâm Hâm và Hàn Vũ.

Long Hạo Thần bên này không khiến người chú ý đã chấm dứt chiến đấu, nhưng đồng bạn hắn thì không bình yên như vậy.

Giữa trưa là thời điểm rất tốt cho đám Long Hạo Thần hành động. Bởi vì đó là thời gian ma tộc dùng cơm. Ma tộc khác với nhân loại, một ngày chỉ ăn cơm hai lần, đặc biệt là ma tộc cao cấp.

Cho nên, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất mục tiêu trên cơ bản đều đang ăn cơm.

Lâm Hâm diện mạo tuy không bằng Long Hạo Thần, nhưng giả làm Nguyệt Ma tộc bình thường thì không thành vấn đề. Hơn nữa mục tiêu của gã dễ tìm hơn Long Hạo Thần. Bởi vì Hoàng Kim Cầm Ma này đang ăn cơm quán ven đường.

Từ điểm này có thể thấy, tuy lực chiến đấu của ma tộc cường đại, nhưng kinh tế xã hội, văn minh thì lại thua xa nhân loại, dù sao chúng là người từ ngoài đến. Nếu là liên minh thánh điện, một cường giả cấp sáu ngồi xổm quán ven đường ăn này nọ thì gần như không thể nào.

Hoàng Kim Cầm Ma ăn rất đơn giản, một cái nồi to, bên trong không biết là canh nấu thịt gì, hướng bên trong ném một ít thịt vụn, nấu chín rồi vớt ra ăn. Bên người nó còn có bốn Đại Cầm Ma đi theo ăn chung.

Lâm Hâm và Hàn Vũ nhìn nhau một cái, Hàn Vũ gật gật đầu. Một tầng sáng xanh nhạt vụt qua đáy mắt Lâm Hâm, ngay sau, tiếng phượng kêu to rõ vang trên con đường.

Vì cái gì nói linh lô cường đại? Bởi vì linh lô có ưu thế mà kỹ năng bình thường không thể bằng được, đó chính là thuận phát. Hơn nữa hầu như năng lực của tất cả linh lô đều cùng với thực lực chủ nhân tăng lên mà uy lực lớn mạnh. Đây là nguyên nhân căn bản vì sao linh lô cường đại.

Khi Lam Hỏa Phượng Hoàng to lớn bỗng xông hướng Hoàng Kim Cầm Ma, trên đường tất cả ma tộc đều trợn tròn mắt. Hoàng Kim Cầm Ma dù sao là cường giả cấp sáu, phát hiện không đúng, lập tức làm ra phản ứng. Hai tay giang ra, kéo qua hai Đại Cầm Ma, đồng thời dốc sức thúc đẩy linh lực, điện xẹt chói mắt lượn lơ quanh thân nó.

Nhưng Lam Hỏa Phượng Hoàng đến quá đột ngột, nó chỉ có thể làm bao nhiêu đó.

Nụ cười nhạt xuất hiện ở khóe miệng Lâm Hâm, trong mắt quang mang xanh càng tràn ngập. Chỉ thấy Lam Hỏa Phượng Hoàng bỗng bay lên cao chút, sau đó lao xuống đất. Bbay lên rồi lao vụt xuống trong thời gian cực ngắn ngủi.

Oành!

Cột lửa xanh to lớn phóng lên cao, chớp mắt Lam Hỏa Phượng Hoàng đã trở về.

Trong ánh lửa, bốn Đại Cầm Ma bị nướng chín. Hoàng Kim Cầm Ma kêu gào thảm thiết, cơ thể co giật kịch liệt, thân thể khổng lồ gần như trong chớp mắt cháy đen. Nhiệt độ cao kinh khủng kia đâu phải thân thể nó thừa nhận được. Năm đó coi như là Cương Thi Vương cấp tám đều bị một kích của Lam Hỏa Phượng Hoàng bức lui.

Một bóng dáng cao to đột nhiên đi tới sau lưng Hoàng Kim Cầm Ma đang giãy dụa trong Tâm Diễm Hỏa Diễm. Quang mang đỏ vàng vụt qua, Hoàng Kim Cầm Ma ngừng giãy dụa, đầu bị chém. Bóng dáng cao to nhếch chân, đầu Hoàng Kim Cầm Ma tựa như viên đạn xanh bay hướng Lâm Hâm.

Một đoàn lửa xanh dâng lên, chớp mắt quần lấy đầu Hoàng Kim Cầm Ma. Ánh lửa tắt, cái đầu cũng bị thu vào trũ vật. Lâm Hâm xoay người định đi, Hàn Vũ cất trọng kiếm mau chóng đuổi theo, chớp mắt, hai người đã vào con hẻm nhỏ, biến mất không thấy.

Từ khi Lâm Hâm phát động công kích cho đến kết thúc chiến đấu, toàn bộ quá trình chỉ mất vài giây. Hành động ám sát gọn gàng, sau khi kết thúc thì mau chóng lùi lại.

Lúc này, sắc mặt Lâm Hâm cực kỳ tái nhợt, hai tay nắm chặt, thân thể thậm chí nhẹ run. Nhưng y lại cắn răng nhịn, có Hàn Vũ bảo vệ đi hướng thương đoàn. Từ bế quan tới nay không ngừng rèn luyện, y càng lúc càng chịu được linh lô phản phệ.

Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô phản phệ khác với Luân Hồi Linh Lô. Luân Hồi Linh Lô phản phệ gần như không thể chống đỡ, mà Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô phản phệ đối với Lâm Hâm là loại rèn luyện. Không ngừng thử, thừa nhận, y ngày càng tăng sức chịu đựng đối với linh lô. Cũng chỉ như thế mới xúc tiến linh lô sau này tiến hóa.

Khi Lâm Hâm kết thúc chiến đấu bên này, phía Tư Mã Tiên cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tư Mã Tiên đối mặt kẻ địch nhiều hơn Lâm Hâm và Hàn Vũ một chút. Sáu Đại Cầm Ma và một Hoàng Kim Cầm Ma cùng một chỗ ăn cơm, cũng là trong tiệm.

Tư Mã Tiên không giống Long Hạo Thần lừa Hoàng Kim Cầm Ma đi ra rồi mới xuống tay. Xác nhận mục tiêu đang trong tiệm cơm, mới vào cửa, gã liền lấy từ trong trũ vật ra Quang Chi Đại Lực Hoàn đã qua tiến hóa.

Quang Chi Đại Lực Hoàn màu ám kim tản ra hơi thở áp bách, dây xích to cũng từ dài ba mét tăng tới năm mét.

Quả cầu sắt to mang theo tiếng kêu kinh khủng đập hướng Hoàng Kim Cầm Ma.

Hoàng Kim Cầm Ma từ khi Tư Mã Tiên vào cửa thì đã cảm giác đến nguy hiểm, sát khí trên người gã quá đậm. Bởi vậy, khi Tư Mã Tiên phát động công kích, nó đã nhảy lên, định né tránh Quang Chi Đại Lực Hoàn tấn công. Cùng lúc đó, một thanh trường mâu tia chớp vàng xuất hiện trong lòng bàn tay. Sáu Đại Cầm Ma mau chóng bay ra, từ phương hướng khác nhau công kích Tư Mã Tiên.

Tư Mã Tiên tay phải nắm dây xích vàng to dùng sức rung, Quang Chi Đại Lực Hoàn ngoặc lên, như cũ đập hướng Hoàng Kim Cầm Ma.

Nơi này dù sao là tiệm cơm, không có không gian cho Hoàng Kim Cầm Ma bay cao. Nó chỉ có thể nghiêng người, đồng thời trường mâu phát ra tia chớp vàng đánh hướng Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Nhưng khi tia chớp của Hoàng Kim Cầm Ma rơi vào Quang Chi Đại Lực Hoàn, không ngờ biến mất, tựa như bị cắn nuốt. Ngay sau đó, Hoàng Kim Cầm Ma cảm thấy lực lượng như núi đè mình. Không còn cách nào khác, nó chỉ có thể dùng trường mâu trong tay cứng rắn chống.

Chẳng qua ngay lúc này, sáu Đại Cầm Ma đã tiếp cận Tư Mã Tiên, dùng trường mâu đâm hướng gã.

“Đi chết đi!!!” Tư Mã Tiên hét lớn một tiếng.

Một quang trụ trắng bỗng bộc phát từ người gã, bao phủ sáu Đại Cầm Ma gồm cả vũ khí của chúng vào bên trong.

Hình ảnh kinh khủng xuất hiện. Sáu Đại Cầm Ma bị lửa trắng thiêu đốt, giữa tiếng gào thảm, toàn bộ rớt xuống đất. trường mâu của chúng đích thực đâm trúng người Tư Mã Tiên, nhưng chỉ đâm rách áo choàng bên ngoài mà thôi.

Thánh Linh! Kỹ năng hộ thể công kích của mục sư cấp sáu. Tiêu hao linh lực cực lớn, nhưng có tác dụng tịnh hóa siêu mạnh. Tư Mã Tiên vì muốn tốc chiến tốc thắng, trực tiếp phát động kỹ năng mạnh mẽ này.

Khi gã chém giết sáu Đại Cầm Ma, cùng lúc đó, đầu Hoàng Kim Cầm Ma đã đụng vào Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Oành!

Không cần nghi ngờ, mâu vỡ ma bay. Càng thêm kinh khủng là, bay theo Hoàng Kim Cầm Ma còn có Quang Chi Đại Lực Hoàn, trực tiếp ghim nó lên đỉnh tiếm cơm nứt vỡ. Hoàng Kim Cầm Ma không có bị đánh bay, tựa như dính vào Quang Chi Đại Lực Hoàn. Có thể thấy rõ, quang mang tím quay quanh Quang Chi Đại Lực Hoàn, ngay sau đó, *oành oành oành* ba tiếng kinh động, ba đoàn sáng tím trước sau nổ trên người Hoàng Kim Cầm Ma.

Tiếp đó, thì không còn Hoàng Kim Cầm Ma.

Một viên ma tinh lượn lơ tia chớp vàng bị hấp thu vào Quang Chi Đại Lực Hoàn. Tư Mã Tiên giật dây xích, Quang Chi Đại Lực Hoàn trở về trong tay, gã quay đầu bước đi. Hoàng Kim Cầm Ma thì ngay cả tro tàn cũng không để lại.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

379. Chương 132: Một Đường Giết Hưởng Nam (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đây chính là Quang Chi Đại Lực Hoàn cấp truyền kỳ tổ hợp với Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô bộc phát ra uy lực kinh khủng. Phần Toái, nghiền áp, hấp thu, ba đợt bạo phát.

Nói về sức bật thì trong Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, chỉ cần Long Hạo Thần không dùng Súc Thê, Thái Nhi không dùng Luân Hồi Linh Lô, như vậy, không ai có sức bật vượt qua Tư Mã Tiên. Coi như là Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô của Lâm Hâm hiện giờ cũng không thể sánh bằng Quang Chi Đại Lực Hoàn toàn lực bộc phát.

Trong lần hành động này, nếu nói thời gian chiến đấu dài nhất thì lại là Vương Nguyên Nguyên.

Cách chiến đấu của Vương Nguyên Nguyên không khác với Tư Mã Tiên lắm. Sau khi phát hiện mục tiêu, cô cầm Cự Linh Thần tẩm thuần xông lên. Nhưng cô đối diện Hoàng Kim Cầm Ma hơi khác với Hoàng Kim Cầm Ma bình thường. Cánh sau lưng tản quang mang ám kim.

Vương Nguyên Nguyên nhìn thấy Hoàng Kim Cầm Ma này, ghi nhớ vị trí của nó, sau đó xoay người ẩn úp mé bên, lấy ra Cự Linh Thần tẩm thuần, phát động Thời Không Môn Linh Lô.

Quang mang bạc chợt lóe, cô đã xuất hiện ở sau lưng Hoàng Kim Cầm Ma. Cự Linh Thần tẩm thuần khảm bốn viên Vô Ngân Thủy Tinh mạnh chém ngang.

Theo Vương Nguyên Nguyên thấy thì một kích này có thể chém Hoàng Kim Cầm Ma thành hai đoạn.

Nhưng phản ứng của Hoàng Kim Cầm Ma đặc biệt nhanh vô cùng. Khoảnh khắc Vương Nguyên Nguyên xuất hiện phía sau nó phát động công kích, đôi cánh sau lưng Hoàng Kim Cầm Ma bỗng bắn ra ngoài, cùng Cự Linh Thần tẩm thuần va chạm. Hơn nữa nó không định cứng rắn chống, mà nương lực đánh của Cự Linh Thần tẩm thuần nhảy ra ngoài.

Két, két! hai tiếng, Hoàng Kim Cầm Ma hét thảm, đôi cánh hoàn toàn bị đánh nát.

Cự Linh Thần tẩm thuần vẫn là chém vào người nó. Một viên cầu quang mang vàng mang theo máu xanh tím từ miệng Hoàng Kim Cầm Ma tuôn trào, khi thân thể bay ra, đồng thời nó cũng lấy ra trường mâu tia chớp lấp lánh màu ám kim.

Vương Nguyên Nguyên hơi ngẩn ra. Thế mà không chết? Nhưng lúc này cô không tạm dừng, linh cánh sau lưng bỗng giang rộng, thân hình chợt lóe, xông tới trước mặt Hoàng Kim Cẩm Ma, Cự Linh Thần tám thuấn chém ngang.

Hoàng Kim Cẩm Ma thua thì thua ở chỗ Vương Nguyên Nguyên công kích đến đột ngột, Thời Không Môn Linh Lô thuần gian chuyển động khiến nó không thể kháng cự một kích trước đó. Hơn nữa làm Cẩm Ma, đôi cánh nó lúc này bị đánh gãy, không thể dùng cách bay phát huy lực lượng bản thân, thực lực bị giảm mạnh.

Đinh!

Trường mâu tia chớp đâm trúng mé biên Cự Linh Thần tám thuấn, mạnh mẽ linh lực điện hệ khiến thân thể Vương Nguyên Nguyên tê rần. Đối làm trước đây, lần này cô thể nào cũng mất sức chiến đấu. Nhưng hiện tại Vương Nguyên Nguyên, ngoại lực còn mạnh hơn Hoàng Kim Cẩm Ma trước mắt, một chút tê liệt sao có thể kiềm chế được cô?

Cự Linh Thần tám thuấn thể công không thay đổi, đồng thời hơi cong lên trên, đánh bật trường mâu tia chớp, chân trái tiến lên trước, mặt tám thuấn trực tiếp đập vào người Hoàng Kim Cẩm Ma. Phần mặt của Cự Linh Thần tám thuấn chính là có gai. Hơn nữa giờ khắc này, trên mặt tám thuấn lấp lánh tia sáng bạc.

“Graooooo!!!!”

Hoàng Kim Cẩm Ma đúng là không tầm thường. Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nổi giận gầm một tiếng, toàn thân bỗng phát ra gió lốc điện xẹt mãnh liệt. Dòng điện mạnh mẽ bay tứ tán, khiến da dẻ của nó biến khô nứt. Nhưng liều mạng một kích đã tới lên cấp bảy.

Cẩm Ma thuộc Khổ Ly tộc, bản tộc không phải huyết mạch ma thần, nên địa vị trong ma tộc chỉ tính là trung đẳng. Mạnh nhất chính là Hoàng Kim Cẩm Ma. Nhưng trong Hoàng Kim Cẩm Ma, có tỷ lệ khá nhỏ phát sinh tiến hóa. Khoảng một trăm Hoàng Kim Cẩm Ma thì mới có một cái tiến hóa tới cấp bảy, trở thành Âm Kim Cẩm Ma. Toàn bộ Cẩm Ma tộc Khổ Ly, hiện tại không có một trăm Hoàng Kim Cẩm Ma.

Vương Nguyên Nguyên không biết là nên nói may mắn hay không nữa. Cô gặp phải con này, là Hoàng Kim Cẩm Ma đã bắt đầu tiến hóa, thực lực so với Hoàng Kim Cẩm Ma bình thường mạnh hơn nhiều. nhưng nó còn chưa tiến hóa đến cấp Âm Kim, chỉ là cường giả đỉnh cấp sáu.

Nói đến Hoàng Kim Cẩm Ma này cũng thật không may. Nếu như là so đấu chân chính, dù Vương Nguyên Nguyên muốn đánh chết nó thì cũng mất thời gian dài. Nơi này chính là Na Đa thành có ma thần trấn giữ. Con nữa Âm Kim Cẩm Ma này dù đánh không lại, vẫn có hy vọng chạy trốn hoặc chờ viện quân. Đáng tiếc, nó gặp phải là Thời Không Môn Linh Lô. Mất đi năng lực bay, cho dù nó chân chính tiến hóa đến cấp Âm Kim thì sao chứ?

Nửa Âm Kim Cẩm Ma Lỵêu mạng bộc phát một kích gió lốc điện xẹt đúng là mạnh. Vương Nguyên Nguyên chỉ cảm thấy toàn thân đều tê liệt. Loại công kích này không phải bất cứ kỹ xảo nào có thể né tránh. Nhưng khi Cẩm Ma bộc phát, cùng lúc đó quang mang bạc trên tám thuấn của Vương Nguyên Nguyên đã đánh ra.

Khi tám thuấn đụng trúng đối thủ thì kỹ năng đã phát động, Liệt Không Pháo!

Cự Linh Thần tám thuấn có bốn Vô Ngăn Thủy Tinh, đã hoàn toàn tiến vào cấp truyền thuyết. Trang bị cấp truyền thuyết kèm kỹ năng phụ có thể nghĩ.

Vương Nguyên Nguyên quanh thân lượn lờ ánh điện chớp, đứng tại chỗ chịu tê liệt. Nửa Âm Kim Cẩm Ma thì bị đánh văng ra ngoài, ngực đã hoàn toàn lõm. Tuy chưa chết nhưng cũng đã gục trên đất không bò dậy nổi.

Ngay lúc đó, một bóng đen xẹt qua. Thân thể nửa Âm Kim Cẩm Ma cứng đờ, chớp mắt, ý nghĩ của nó đã rơi vào bóng đen.

Quang mang chợt lóe, thi thể biến mất. Một bóng đen yếu điện đi tới bên cạnh Vương Nguyên Nguyên, kéo tay cô, hai người biến mất trên đường.

Tiếng kêu chói tai rất nhanh vang trong Na Đa thành, toàn thành sôi trào. Số lớn quân đội ma tộc bắt đầu lục tìm toàn thành.

Làm một trong số chủng tộc quan trọng nhất trong Nạp Lý Khắc hành tỉnh, tộc Cầm Ma, vậy mà có bốn Hoàng Kim Cầm Ma gặp chuyện bỏ mình, còn có một Hoàng Kim Cầm Ma mất tích.

Chớp mắt khiến cao tăng Na Đa thành chấn động, ma thần trấn giữ thành thị lập tức ra lệnh, đóng cửa thành, toàn thành lòng bất gian tể nhân loại.

Khi ra mệnh lệnh này, đang lúc đóng cửa thành, thì thương đoàn Nguyệt Dạ vừa lúc tới trước cửa thành, chuẩn bị rời khỏi.

Thương đoàn Nguyệt Dạ lần trước ở Nạp Lý Khắc hành tỉnh bị tập kích, dẫn tới Ma Thần Hoàng nổi giận đến nay còn chưa hoàn toàn bình ổn. Tướng lĩnh thủ thành ma tộc khi bẩm báo với ma thần, cẩn thận điều tra thương đoàn xong, vẫn là để họ rời đi.

Chúng có thể tra ra mối quái. Bảy người Long Hạo Thần sau khi hội hợp, hẳn đều đưa mấy người kia vào tháp Vĩnh Hằng, chính mình thì hóa trang thành tên sai vặt, thu lại khí thế. Về ngoài tuổi trẻ thành lợi thế che giấu. Hẳn đi theo thương đoàn thuận lợi ra khỏi thành, mới truyền tống đồng bạn trở về.

Lại tụ tập cùng một chỗ, mọi người đều vỗ tay nhau chúc mừng. Chỉ có Lâm Hâm chịu đựng linh lô phản phệ thì sắc mặt có chút không tốt.

“Nhiệm vụ thứ nhất hoàn thành. Đánh chết năm Hoàng Kim Cầm Ma, giao ra ma tinh là chúng ta có thể đạt được ba vạn công huân. Nếu không giao ma tinh thì có thể được một vạn công huân.”

Lúc này tâm tình Long Hạo Thần cũng rất tốt. Giết gà dùng dao mổ trâu mà, nhiệm vụ Liệp Ma Đoàn cấp suất cái thứ nhất đã hoàn thành. Lúc này mới rời khỏi liên minh thánh điện hai ngày mà thôi. Đương nhiên, giết năm Hoàng Kim Cầm Ma trong mở nhiệm vụ họ nhận thì xem như đơn giản nhất.

Hành trình thương đoàn Nguyệt Dạ như cũ một đường hướng đông nam, đi thẳng đến hành tỉnh trung ương ma tộc. Bởi vì nơi đó phồn hoa nhất, có thể bán hàng hóa được nhiều tiền nhất.

Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đi theo thương đoàn một đường xâm nhập lãnh địa ma tộc. Có địa đồ và thương đoàn Nguyệt Dạ trợ giúp tin tức, họ trước sau hoàn thành thêm năm nhiệm vụ.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi lần thương đoàn Nguyệt Dạ đến nơi thì họ mới xuống tay, như vậy rất dễ dàng khiến thương đoàn Nguyệt Dạ trở thành đối tượng bị nghi ngờ. Bọn họ đều thừa lúc thương đoàn Nguyệt Dạ trải qua tòa thành thị, ở trong thành hoàn tất nhiệm vụ rồi đuổi theo thương đoàn. Đa số đều là có kinh không hiểm, không gặp phải cản trở thực chất.

Mười sáu nhiệm vụ đã hoàn thành một phần ba. Nhưng theo thương đoàn Nguyệt Dạ sắp tiến vào hành tỉnh trung ương, cũng đã đến lúc chia tay.

Không phải vì hành tỉnh trung ương không có mục tiêu nhiệm vụ, mà là Long Hạo Thần quyết định trước dễ rồi sau đó khó. Trước hoàn thành một số nhiệm vụ đơn giản, rồi lại tiến vào hành tỉnh trung ương.

Nhìn thương đoàn dần đi xa, Long Hạo Thần nói.

“Hành động tiếp theo chỉ có thể dựa vào chính chúng ta. Mục tiêu kế tiếp ở Nhã Khắc hành tỉnh, đi thôi.”

Nhã Khắc hành tỉnh là ở tiếp giáp phía bắc hành tỉnh trung ương ma tộc. Nơi này trú đóng một ma tộc, kêu là Nhã Khắc tộc, bởi vậy mới có tên là Nhã Khắc Hành Tỉnh.

Nhã Khắc tộc giống như Khổ Ly tộc Cầm Ma, không phải chủng tộc ma thần. Tộc nhân của chúng gọi là Nhã Khắc Ma. Trong ma tộc coi như là chủng tộc cận chiến khá mạnh. Nhưng bởi vì tộc sinh sản không nhiều, nên rất ít bị phái ra chiến trường, luôn ở lại Nhã Khắc hành tỉnh bảo vệ xung quanh phía bắc hành tỉnh trung ương.

Đám Long Hạo Thần sắp đối diện nhiệm vụ thứ bảy, chính là đánh chết một trăm Nhã Khắc Ma.

Bản thân Nhã Khắc Ma là một cường giả đại lực, nhưng may mắn quân cư, trong tộc, mạnh nhất cỡ cấp tám. Nhã Khắc thống lĩnh thực lực khoảng cấp sáu. Hoàn thành nhiệm vụ này tuyệt không đơn giản, ít nhất so với lúc trước đám Long Hạo Thần làm nhiệm vụ thì khó khăn hơn nhiều.

Toàn tộc Nhã Khắc Ma chỉ khoảng năm, sáu ngàn mà thôi. Muốn không bị tộc trưởng Nhã Khắc tộc phát hiện, hoặc không để chúng tạo thành phiền phức, đánh chết Nhã Khắc Ma và an toàn rút lui thì thật không dễ dàng. Đặc biệt là lần này họ không có thương đoàn Nguyệt Dạ điều tra, tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình.

Theo địa đồ, chỉ dùng thời gian nửa ngày họ đã tiến vào phạm vi Nhã Khắc hành tỉnh.

Không khác lắm với mấy hành tỉnh của ma tộc khác, trong khu vực ma tộc thống trị này, thổ địa rất cằn cỗi, ít khi thấy ruộng lúa, dù là rừng rậm cũng cực ít. Gió to nổi lên thì cát vàng đầy trời, cảnh tượng thê lương.

Long Hạo Thần siết chặt áo choàng lớn của mình, nói với Thái Nhi đi bên cạnh.

“Chúng ta tiếp tục đi hướng bắc từ hai đến ba ngày, chắc là có thể vào thủ phủ của Nhã Khắc hành tỉnh, Nhã Khắc đại thành. Hầu như tất cả tộc nhân Nhã Khắc đều ở trong thành, đối với hành động của chúng ta là việc tốt, nhưng rút lui thì phiền phức chút. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Nhã Khắc hành tỉnh, chúng ta một đường hướng đông, tiến hành một nhiệm vụ tiếp theo.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

380. Chương 132: Một Đường Giết Hường Nam (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thái Nhi nói.

“Chúng ta có cần giết cả tộc trưởng Nhã Khắc tộc không? Ít ra thì là nhiệm vụ cấp vương. Hoàn thành nhiệm vụ vượt cấp, chắc là chúng ta sẽ được thưởng càng nhiều.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không được, quá mạo hiểm. Trước mắt thì chúng ta chưa có nắm chắc chiến thắng cường giả cấp tám. Hơn nữa tu vi tới cấp tám rồi, mỗi một cấp đều có chênh lệch cực lớn. Nội lực của cường giả đỉnh cấp tám thậm chí cao tới mười vạn, tuyệt không phải chúng ta đối kháng được. Vẫn là nên thận trọng, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi rời khỏi Nhã Khắc hành tỉnh.”

Mấy người khác không nêu ý kiến gì. Long Hạo Thần luôn sắp xếp rất tốt, trừ phi cần mạo hiểm, dù có họ tăng vọt thực lực, hẳn làm đoàn trưởng vẫn làm rất cẩn thận.

Đang lúc họ nói chuyện thì đột nhiên phía trước phát ra tiếng ù ù.

Bởi vì gió to cuốn bão cát, khiến họ không thấy rõ từ xa đến là ma tộc gì. Nhưng theo thanh âm suy đoán, chỉ cách họ khoảng vài mét, hơn nữa số lượng không ít.

“Núp đi.” Long Hạo Thần nâng tay lên, mọi người mau chóng trốn sang bên, kiểm cái hố nhỏ núp xuống.

Không cần hẳn nói cái gì, Thái Nhi đã lao ra, tiến vào trạng thái ẩn thân, tra xét nơi phát ra thanh âm kia. Trình sát vốn là nhiệm vụ của thích khách.

“Đoàn trưởng, có cần giết hết?” Tư Mã Tiên cười gian, đã cầm sẵn Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Lần này tiến vào lãnh địa ma tộc, nếu nói biểu hiện chói lọi nhất thì chính là gã. Có Quang Chi Đại Lực Hoàn trợ giúp, đánh chết không ít cường giả ma tộc, thậm chí còn bao gồm cả một ma tộc cấp bảy. Mặc dù ma tộc cấp bảy này bị người khác kiềm chế, nhưng Tư Mã Tiên có thể một kích giết chết, có thể tưởng tượng hiện giờ lực công kích của Quang Chi Đại Lực Hoàn khủng bố cỡ nào.

Long Hạo Thần xua tay nói.

“Trước xem là ma tộc nào đã, số lượng cụ thể bao nhiêu, dừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Bởi vì bão cát quá lớn, lúc này trên mặt họ đều đeo khăn che, lại thêm áo choàng màu vàng đất phủ trên người, nằm sấp trên cát. Cho dù là từ trên không nhìn xuống đều rất khó phát hiện.

Thời gian không dài lắm, Thái Nhi đã quay trở lại, giấu đi linh cánh, nhỏ giọng nói với Long Hạo Thần.

“Là Nhã Khắc tộc, bọn họ truy sát một đội Liệp Ma Đoàn.”

“A? Là người của chúng ta?” Long Hạo Thần chấn kinh.

Thái Nhi gật đầu, nói.

“Nhã Khắc tộc ít nhất xuất động ngàn tên, dẫn đầu là hai Nhã Khắc tộc cấp thủ lĩnh cường giả cấp tám, thống lĩnh Nhã Khắc cấp sáu cũng có ba, bốn chục cái. Bọn chúng truy sát Liệp Ma Đoàn chắc là cấp vương, đang vừa đánh vừa lùi. Nhưng xem bộ dáng họ thì tình hình không tốt lắm. Bởi vì không ai thi triển linh cánh, trên người còn dính màng màu tím. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ họ không chống đỡ được. Ta mơ hồ thấy, dường như trên không trung còn có bóng tím đen, bám sát Nhã Khắc bên dưới. Màng tím đen đó rất có thể là do nó phun ra, nhận định là loại năng lực trói buộc linh cánh.”

Tất cả ánh mắt đồng bạn đều rơi trên người Long Hạo Thần. Hiện tại vấn đề trước mắt của họ là: cứu hay không.

Không cần nghi ngờ, quân đội Nhã Khắc tộc này cực mạnh, có tới hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám trấn giữ, lại thêm nhiều Nhã Khắc Ma vậy, nếu đánh bừa thì họ không có cơ hội nào. Nhưng kẻ địch đang truy sát Liệp Ma Đoàn cấp vương!

Long Hạo Thần xoay người nhìn đồng bạn.

“Cứu, chúng ta có lẽ gặp phải nguy cơ cực lớn. Không cứu, đồng chí của chúng ta có lẽ chết tại đây. Mọi người nói sao?”

“Đại ca, lên đi!” Tư Mã Tiên là người thứ nhất biểu hiện chiến ý mạnh mẽ.

Mấy người khác cũng hướng Long Hạo Thần gật đầu đồng ý.

Long Hạo Thần nheo mắt, nói.

“Thái Nhi, tên trên không trung giao cho cô. Nếu ta đoán không sai, nó là Bệnh Ma, cấp sáu ma tộc, không trung phụ trợ cường giả. Bệnh Ma bản thân sức chiến đấu không mạnh, nhưng rất đáng ghét. Chúng nó bắn chất dính ở phạm vi cực lớn, Một khi dính phải thì khó tẩy rửa, hơn nữa mất đi năng lực phóng linh cánh, tốc độ giảm thấp nhiều. Là binh chủng hỗ trợ quan trọng trên không trung của ma tộc. Cô đi xử lý nó, sau đó cùng chúng ta hội hợp, bảo đảm đường lui. Đánh chết Bệnh Ma rồi, chúng ta sẽ hành động. Từ mé biên xâm nhập trận hình kẻ địch. Không chính diện đánh, chỉ cần cho đồng chí có cơ hội trốn thoát là được. Thành công rồi, lập tức bay lên không trung trốn đi. Nhã Khắc tộc chỉ có cường giả trên cấp sáu mới bay được. Duy nhất đem đến phiền phức cho chúng ta chính là hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám. Mọi người nhất định phải nghe ta chỉ huy, thời điểm mấu chốt sẽ do ta đoạn hậu, các người đi theo Hạo Nguyệt rời khỏi, tiếp đó ta lại thông qua Hạo Nguyệt truyền tống đến bên cạnh các người. Chỉ cần có đầy đủ thời gian phát động truyền tống Giai Diệu Vĩnh Hằng, chúng không có gì phải lo lắng. Ai cũng không được hiếu chiến, nghe rõ chưa?”

“Anh Nhi, cô thì...” Hắc riêng nói vài câu với Trần Anh Nhi.

Hắc không thể không nói rõ ràng sắp xếp của mình, nếu không lấy cảm tình đồng bạn với hắc, ai mà chịu để hắc đoạn hậu chứ!

Thái Nhi gật đầu, linh cánh màu đen lần nữa xuất hiện, thân hình chột lóe, đã phóng lên không trung. Thân thể trong quá trình bay lên đã vào trạng thái ẩn thân.

Tu vi đạt tới cấp sáu thêm vào dây chuyền ẩn thân của nàng, hai lần ẩn hình cho dù trong lúc bay nhanh thì cũng có thể ở trong trạng thái nửa ẩn hình, chỉ cần kẻ địch tu vi thấp hơn nàng thì không sợ bị phát hiện.

Long Hạo Thần rất tin tưởng Thái Nhi, Bệnh Ma chẳng qua là ma tộc cấp sáu mà thôi, không có binh chủng khác hỗ trợ, chẳng đáng một đồng.

Khi Long Hạo Thần đã sắp xếp xong, phía xa tiếng ù ù ngày càng gần. Trong không khí tràn ngập cát vàng, đám Long Hạo Thần chỉ có thể miễn cưỡng trông thấy đằng trước có vài bóng người đang nhanh chóng xông tới, phía sau không ngừng bay ra trường mâu. Tiếng xé gió chói tai vang vọng trong không khí.

Nhã Khắc Ma là nửa người nửa ngựa, trên mình rất giống nhân loại, nhưng ngực, bụng và sau lưng có vảy đen, khuôn mặt dài hơn nhân loại một chút, rất dữ tợn. Dưới thân thì là bốn vó như ngựa, am hiểu dùng và ném trường mâu.

Nhìn tình hình mấy nhân loại đằng trước thật là không tốt. Đi ở mặt sau là một kỵ sĩ, tọa kỵ của gã là một con ngựa long dài tới bảy mét. Từng luồng sáng vàng không ngừng lóe lên từ người gã, ngăn cản đa số công kích. Người khác đều cười các loại ma thú khác nhau xông lên trước, hiển nhiên là do triệu hoán sư triệu hoán ra tọa kỵ. Cũng chính vì thế họ mới có thể một đường chạy ra.

Nhã Khắc Ma bình thường tuy không thể bay, nhưng tốc độ chạy trên đất của chúng cực mau. Mỗi một Nhã Khắc Ma ít nhất mang theo bốn trường mâu, không ngừng ném tới trước, đó lại lấy. Những tên sau lưng có cánh là Nhã Khắc Thống Lĩnh của Nhã Khắc tộc. Dẫn đầu là hai Nhã Khắc Ma dáng người cực cao lớn, toàn thân cao hơn ba mét, đó chính là hai cường giả cấp tám. Tuy chúng chỉ có một trường mâu, nhưng cực kỳ lớn. Mỗi đánh ra một kích, trong không khí đều bộc phát tiếng sấm rền.

Trên mình Địa Long của kỵ sĩ nhân loại đã có rất nhiều vết thương. Nhưng kỵ sĩ đứng là mạnh, có mục sư trị liệu, ma pháp sư hỗ trợ cùng với thích khách từ bên cạnh quấy rầy, cứng rắn chống hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám điên cuồng tấn công. Hơn nữa nhìn kỹ sẽ phát hiện, kỵ sĩ toàn thân áo giáp bạc không tầm thường, mấy lần bị kẻ địch đánh trúng mà gã vẫn bình tĩnh đứng vững.

Bí Ngân Cơ Tòa giáp. Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ.

Liệp Ma Đoàn chính là tinh nhuệ nhất trong nhân loại. Liệp Ma Đoàn cấp vương trong Liệp Ma Đoàn đã là thuộc hàng cao tầng. Từ cấp suất đến cấp vương là bậc nhảy vọt, phải giao nộp một trăm vạn công huân mới có thể thăng cấp, việc này nói dễ hơn làm.

Vị Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ tuy không có thực lực cấp tám, nhưng ít ra cũng tới đỉnh cấp bảy. Trọng kiếm trong tay, tầm thuần cao thấp tung bay, thực lực cực mạnh.

Mắt thấy, đội tiên phong Nhã Khắc Ma đã đuổi theo Liệp Ma Đoàn cấp vương xông qua cái hồ đầm Long Hạo Thần ẩn núp.

Long Hạo Thần ra dấu với Trần Anh Nhi.

Trần Anh Nhi gật đầu, lập tức ngồi xếp bằng trên đất, bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Quang mang trắng nhu hòa quay quanh thân thể cô, khuếch tán ra ngoài. Trong vầng sáng nhu hòa, cả người Trần Anh Nhi rơi vào tiết tấu kỳ dị.

Lúc trước không để cô dùng ma pháp là sợ hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám phát hiện. Lúc này ngâm xướng là thích hợp nhất.

Cùng lúc đó, quang mang tím lấp lánh, thân hình to lớn của Hạo Nguyệt đã xuất hiện bên cạnh mọi người. Hàn Vũ cũng triệu hoán ra Tà Nhân.

Long Hạo Thần ngẩng đầu nhìn hướng không trung.

Một tiếng kêu thê lương vang lên, một vật khổng lồ thân hình tròn xoe có sáu cánh thịt từ trên trời giáng xuống. Thân thể nó ít nhất năm mét, nếu không có sáu cánh, chỉ sợ bay không nổi. Thân thể khổng lồ của nó đập xuống dưới đất.

“Mạch Đầu, lên!” Long Hạo Thần khê quát.

Heo con Mạch Đầu tốc độ cực nhanh, nuốt vào một viên ma tinh liền phóng người lên. Mắt nhỏ chột lóe tia sáng, tòa đình Bệnh Ma rơi trên đất đã chết ngắc. Ngay sau đó, quang mang đen nồng đậm dâng lên, Mạch Đầu đã bay lên không trung. Trong quá trình bay lên, thân thể mau chóng biến hóa, không ngờ biến thành bộ dạng Bệnh Ma.

“Lên!!!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, bốn cánh lấp lánh, đã trước tiên xông ra ngoài.

Mấy người khác đều leo lên lưng Hạo Nguyệt, chỉ để lại Trần Anh Nhi còn đang ngâm xướng chú ngữ, từ mé bên vọt hướng đại quân Nhã Khắc Ma.

Nhã Khắc Ma phản ứng không chậm, phát hiện có kẻ địch, mé bên khoảng mười Nhã Khắc Ma xoay người, trường mâu ném hướng đám Long Hạo Thần.

Quang mang vàng chói mắt bỗng bùng phát. Long Hạo Thần tựa như sao băng vàng chớp mắt tăng tốc. Cùng lúc đó, từng điểm sáng vàng từ sau lưng hắn bắn ra, rơi vào trận hình Nhã Khắc Ma.

Không sử dụng Huy Hoàng Thánh tâm thuần, lúc này trong tay Long Hạo Thần, tay trái là Quang Chi Liên Y, tay phải phóng Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán, tựa như sát thần hoàng kim xông vào bầy địch thù. Đi tới đâu thì tất cả trường mâu bị quang nguyên tố mạnh mẽ hóa thành tro bụi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

381. Chương 133: Số Sáu Mười Bốn Cường Đại

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhã Đình đã xuất hiện sau lưng Long Hạo Thần, ma pháp quang hệ trước đó chính là do cô phát ra.

Nhã Khắc Ma không uống là binh chủng cận chiến cường đại của ma tộc, mặc kệ là viễn công hay cận chiến đều cực mạnh. Lập tức có hơn mười Nhã Khắc Ma đánh hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nếu muốn tốc chiến tốc thắng, thậm chí là tại đây hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị thực hiện, thì dĩ nhiên sẽ không giữ lại chút nào.

Trọng kiếm trong hai tay đồng thời quét ra, Quang Chi Đãng Dạng, Quang Trảm Kiếm.

Lúc này có thể thấy ra hai trọng kiếm trong tay hắn khác nhau. Cùng là kiếm ý lãnh liệt, nhưng bên trái Quang Chi Liên Y thì chỉ chém chết ba Nhã Khắc Ma, mà bên phải Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán thì bắn ra kiếm quang dài đến ba mét, quét tới đâu là kẻ cản đường chết tới đó. Ít nhất hơn mười Nhã Khắc Ma bị quét trúng một kiếm này.

Đứng nói là kẻ địch, ngay chính Long Hạo Thần còn không ngờ tới uy lực Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán kinh khủng như vậy.

Lúc trước hoàn thành nhiệm vụ, họ chưa rơi vào quần chiến. Bởi vậy lúc này Long Hạo Thần mới biết, uy lực quần chiến của thần kiếm thật kinh khủng.

Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán dưới tình huống bình thường đều bắn ra kiếm quang đạt sáu mét, hướng chỉ giờ được Long Hạo Thần rút vào tinh thuần quang nguyên tố.

Năm đó, khi thần kiếm bị phong ấn, không biết có bao nhiêu người thử mở ra phong ấn nhưng không thành công. Ngay cả cường giả cấp chín đều thất bại, vì cái gì? Là bởi vì mở ra thần kiếm không cần quang hệ linh lực khổng lồ, mà là quang hệ linh lực cực kỳ tinh thuần. Cho nên Long Hạo Thần mới thành công.

Có ngạt trời kiếm ý ủng hộ, Long Hạo Thần tựa như hổ lột vào bầy dê, hai cánh sau lưng vỗ đập, cả người chui vào bầy kẻ địch. Ngay sau đó, luồng sáng vàng mạnh mẽ không gì sánh bằng bộc phát ở chính giữa bầy Nhã Khắc Ma.

Kỹ năng cấp bảy của Trừng Giới kỵ sĩ, Kiếm Nhấn Phong Bạo.

Tuy tu vi của Long Hạo Thần còn chưa đến cấp bảy, nhưng hắn chính là thần quyền giả, vượt cấp sử dụng một ít kỹ năng cấp bảy không tính quá mạnh thì vẫn có thể làm được. Bởi vì linh lực của hắn có Nhã Đình hết sức hỗ trợ.

Lúc này, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, Long Hạo Thần thân thể xoay tròn như chong chóng, sau lưng Nhã Đình dán sát hẳn tựa như hòa làm một. Từng vòng sáng vàng từ cơ thể Nhã Đình khuếch tán ra ngoài, hấp thu số lớn quang nguyên tố trong không khí, lại rót vào người Long Hạo Thần.

Kiểm Nhãn Phong Bạo chính là kỹ năng quần chiến cường đại, có thể nói là bản thăng cấp Toàn Phong Trảm của chiến sĩ. Linh lực càng nhiều, vũ khí càng mạnh thì uy lực càng lớn.

Long Hạo Thần thi triển ra kỹ năng này, chỉ thấy trong đường kính mười mét hoàn toàn biến thành biển vàng. Đứng mũi chịu sào hai mươi Nhã Khắc Ma chớp mắt bị ánh vàng kinh khủng chém nát thành bột phần.

Trong tiếng gầm to rõ, Hạo Nguyệt với thân thể khổng lồ đã xông tới. Cái đuôi to khỏe quét ngang, đánh bay vài Nhã Khắc Ma. Ngay sau đó, bốn cái đầu to tựa như là Ma Đạo đại pháo, từng cái ma pháp mạnh mẽ không ngừng bộc phát.

Hàn Vũ, Tư Mã Tiên, Vương Nguyên Nguyên nhảy xuống lưng Hạo Nguyệt. Tư Mã Tiên vòng tới trước nhất, vì Hạo Nguyệt ngăn cản kẻ địch chính diện, khiến nó có thể yên ổn thi triển ma pháp. Hàn Vũ và Vương Nguyên Nguyên thì chia nhau hai bên trái phải.

Lâm Hâm đứng đó không thi triển ma pháp công kích, y trở thành người phòng ngự, từng đạo Hỏa nguyên tố lá chắn lấy tốc độ cực nhanh liên tục lóe sáng trong không khí, giúp đồng bạn ngăn cản công kích của kẻ địch.

Lần này tiến vào biên cảnh ma tộc, đây là lần đầu tiên bọn họ đối diện quần chiến. Mắt thấy Long Hạo Thần bộc phát kinh người, trong lòng mỗi người đều thiêu đốt chiến ý.

Đây cũng là lần đầu tiên họ toàn diện bộc phát. Quang Chi Đại Lực Hoàn trong tay Tư Mã Tiên bay ra. Dù cho gã không sử dụng Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô, cầu sắt khổng lồ đi tới đâu đem đến tiếng phá vỡ bạo liệt. Uy thế thậm chí không khác mấy với Kiểm Nhãn Phong Bạo của Long Hạo Thần. Hơn nữa, tuyệt đối đừng quên, gã không hề sử dụng kỹ năng! Hoàn toàn dựa vào uy lực của Quang Chi Đại Lực Hoàn và sức mạnh kinh khủng của chính gã.

Cự Linh Thần tám thuấn trong tay Vương Nguyên Nguyên cũng phát động, căn bản không cần khảm vào Vô Ngân Thủy Tinh, không Nhã Khắc Ma nào có thể ngăn cản một kích nặng nề của Cự Linh Thần tám thuấn.

Chiến lực bên kia của Hàn Vũ cũng khá ghê gớm. Thanh kiếm truyền kỳ Xích Huyết Chi Cuồng Phóng cao thấp tung bay, đi tới đâu là máu chảy đến đó.

Bọn họ mới xông vào trận địa địch trong thời gian ngắn ngủi, đã có hàng trăm Nhã Khắc Ma chết hết. Cũng chính là nói, họ đã gần hoàn thành nhiệm vụ.

Đám Long Hạo Thần xuất hiện cực kỳ đột ngột, mãi đến lúc này, Nhã Khắc Ma ở đằng trước mới kịp phản ứng.

Hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh dẫn đầu nổi giận gầm một tiếng, sau lưng nó chia ra mười Nhã Khắc Thống Lĩnh cấp sáu dẫn theo đại quân lui ra sau, đánh hướng đám Long Hạo Thần.

Hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh thì dẫn theo còn lại hai mươi Nhã Khắc Thống Lĩnh tiếp tục truy kích Liệp Ma Đoàn cấp vương.

Không thể nghi ngờ, hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh phản ứng cực nhanh, điều động cũng rất khá. Nhưng chúng vẫn là xem thường đám Long Hạo Thần.

Kỳ thật, chúng không chỉ xem thường Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, cho dù là đám Long Hạo Thần còn xem nhẹ chính mình.

Cường giả cấp bốn, bọn họ tiềm thức thấy ít nhất có thể ngăn cản một kích của mình. Nhưng chân chính bắt đầu chiến đấu, họ mới phát hiện, Nhã Khắc Ma cấp bốn dưới đòn đánh của họ tựa như tờ giấy.

Một năm bế quan đem đến biến hóa nghiêng trời lệch đất cho Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất. Ngoại linh lực tăng cao trên diện rộng, nội linh lực vững bước tăng cao. Tâm tình trầm ổn thêm vào trang

bị tăng cường, còn có mỗi người đều được linh lô. Thực lực tổng thể của họ thậm chí có thể so sánh với Liệp Ma Đoàn mới thăng cấp vương.

Trong miệng Tiểu Hỏa phun ra hỏa cầu đường kính khoảng một mét, oanh tạc phương xa. Mười mấy tên Nhã Khắc Ma rơi trong biển lửa.

Tiểu Thanh thì không ngừng bắn ra đao phong, khác với Tiểu Hỏa là, nó phát động ma pháp không mạnh lắm, nhưng tựa như có con mắt, mỗi một đao phong đều tìm tới một Nhã Khắc Ma, chuyên môn công kích chỗ hiểm là cổ họng của chúng.

Tiểu Quang thì phun ra một luồng sáng vàng, liên tiếp nó và Long Hạo Thần, không ngừng đem quang thuộc tính của mình thông qua Quang Diệu Thiên Địa rót vào người Long Hạo Thần.

Tiểu Lam thì có chút kiêu ngạo nâng lên đầu, cái sừng hình hồ điệp tỏa ra quang mang xanh âm u. Từng mảnh cột băng bắn ra tứ phía. Không chỉ hữu hiệu sát thương kẻ địch, càng có thể hạ thấp tốc độ kẻ địch.

Có thể nói, hiện tại Hạo Nguyệt hoàn toàn có thể xem như là bốn ma pháp sư, hơn nữa đều là cấp sáu.

Dưới tình huống như vậy, đợi khi mười Nhã Khắc Ma Thống Lĩnh cấp sáu lao đến thì, Nhã Khắc Ma bình thường số lượng tử vong đã qua hai trăm, còn đang nhanh chóng tăng vọt.

Long Hạo Thần sau khi xung phong đã mau chóng lùi lại bên cạnh đồng bạn. Mắt thấy mười Nhã Khắc Thống Lĩnh lao đến, hừ lạnh một tiếng, sải bước nghênh đón.

Một bóng đen vừa lúc lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Long Hạo Thần. Hắn quay đầu nhìn, Thái Nhi nhẹ gật đầu với hắn. Hai người gần như đồng tới đánh hướng mười Nhã Khắc Thống Lĩnh.

Một đoàn dịch thể tím đen đột nhiên từ trên trời rơi xuống. Mảng lớn dịch thể phát tán trên không trung, chẳng qua, lần này không phải hướng Liệp Ma Đoàn, mà là chính xác rơi trên người hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám và hai mươi Nhã Khắc Thống Lĩnh.

Tốc độ giảm mạnh, đôi cánh nặng nề. Nhã Khắc Ma cường đại có ưu thế về tốc độ bỗng chốc biến mất.

“Grao!!!” Nhã Khắc Thủ Lĩnh không thể tin ngẩng đầu nhìn không trung, vừa lúc thấy một bóng tím đen khổng lồ đang máy động chuẩn bị phun chất dính thứ hai.

Không cần nghi ngờ, đó đương nhiên là do heo con Mạch Đầu biến hóa thành. Nó phải thích ứng năng lực Bệnh Ma đã, mới từ không trung phát động công kích.

Nhã Khắc Thủ Lĩnh bên trái nổi giận gầm một tiếng, trường mâu trong tay chỉ lên trời. Một luồng sáng đen như mực phóng lên cao, thẳng hướng heo con Mạch Đầu. Chớp mắt đó không khí như bị xé rách, tiếng rít chói tai, bầu trời tối đen.

Quang mang vàng chói mắt bỗng bùng nổ. Quang Minh Thánh Hỏa lãnh liệt đụng với luồng sáng đen trên không trung. Tuy không thể hoàn toàn tiêu diệt, nhưng cũng khiến luồng sáng đen chệch mục tiêu. Ra tay là kỵ sĩ trong Liệp Ma Đoàn cấp vương.

Giây phút Mạch Đầu bị Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám tỏa định thì thân thể cứng ngắc, định biến trở về chạy trốn. Nhưng đột nhiên nó cảm giác uy nhiếp tỏa định biến mất, thân thể mập mạp uốn éo trên không trung, né khỏi công kích. Năng lực né tránh này là nó cùng Khô Lâu Đỏ Thánh Vệ số mười hai luyện ra.

Phụt một tiếng, lại là dịch thể tím đen bắn ra. Lần này mục tiêu, dĩ nhiên là đại quân Nhã Khắc tộc.

Chân trái đạp đất, Long Hạo Thần nhảy lên. Tay phải Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán đâm thẳng ra, cùng trường mâu của Nhã Khắc Thống Lĩnh đụng vào một chỗ.

Hình ảnh quái dị xuất hiện. Trường mâu cứng rắn của Nhã Khắc Thống Lĩnh trước mặt viên ngọc Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán tựa như cây khô, vỡ nát. Ngay sau đó, hàng ngàn quang mang bắn ra trước mặt Nhã Khắc Thống Lĩnh.

Dù trên người nó có vậy, lại có linh lực hắc ám không yếu duy trì. Nhưng khi Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán phát động Diệt Ma Thiểm, sao nó chắn được? Thân thể bỗng chốc đầm máu.

Long Hạo Thần bay giữa không trung, linh cánh bên phải nhẹ vỗ đập, thân thể hơi nghiêng, lướt qua người Nhã Khắc Thống Lĩnh này. Trọng kiếm trong hai tay đồng thời chém ra, là song kiếm Tu La Trảm.

Trải qua thời gian dài tu luyện, rốt cuộc hắn có thể dựa vào một tay phát động kỹ năng cường đại Tu La Trảm.

Khi hắn phát ra một kích kia, đồng thời luồng sáng trắng chói mắt lấy thân thể hắn làm trung tâm, bỗng nhiên phóng hướng ra ngoài, bao phủ hết mười Nhã Khắc Thống Lĩnh.

Chẳng qua kỹ năng này không phải Long Hạo Thần phát ra, mà là đến từ Nhã Đình ngâm xương chú ngữ nửa ngày.

Ma pháp quang hệ cấp bảy, Thánh Quang Chấn Nhiếp.

Vượt cấp sử dụng ma pháp đối với Nhã Đình làm Quang nguyên tố tinh linh thì không tính cái gì, chỉ là thời gian ngâm xương chú ngữ lâu chút. Ma pháp này nếu tấn công kẻ địch bình thường, chỉ là tạm thời chấp nhiếp và chịu quang thuộc tính tổn thương, tối đa hai giây không thể di động.

Nhưng khi Thánh Quang Chấn Nhiếp đối diện là kẻ địch thuộc tính hắc ám, uy lực của nó tăng gấp chục lần. Đặc biệt là đối mặt kẻ địch thực lực không cùng cấp bậc ma pháp, hiệu quả càng siêu khủng khiếp.

Có thể thấy rõ, trên người các Nhã Khắc Thống Lĩnh đều dấy lên một tầng lửa trắng ngà, chúng đang chuẩn bị vây công Long Hạo Thần và Thái Nhi, trong tiếng kêu gào thê lương, thân thể run kịch liệt, còn rơi vào hiệu quả choáng váng của Thánh Quang Chấn Nhiếp.

Nếu từ không trung nhìn xuống, có thể thấy một mảnh quang mang trắng bộc phát, sau đó hai bóng vàng và đen tựa như mây bay nước chảy xuyên qua trong đám ma tộc. Tiếp đến, từng thi thể ngã xuống sau hai bóng dáng này.

Toàn bộ mười ba Nhã Khắc Thống Lĩnh cấp sáu, chết sạch.

Bóng dáng vàng và đen tụ cùng một chỗ, Long Hạo Thần và Thái Nhi nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Tuy họ vốn tự tin có thể xử lý hơn mười Nhã Khắc Thống Lĩnh, nhưng không nghĩ đến quá trình thuận lợi như vậy. Cho dù không có ma pháp của Nhã Đình trợ giúp, họ cũng sẽ không đối mặt khó khăn quá lớn. Mà thêm vào ma pháp của Nhã Đình, đánh chết Nhã Khắc Thống Lĩnh đơn giản như giết Nhã Khắc Ma bình thường.

Bất cứ quân đội nào khi bị kẻ địch tiêu diệt một phần tư, mà kẻ tấn công không tổn thương gì, muốn giữ đầu trí thật không dễ dàng.

Dưới thế công mạnh mẽ của Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Nhã Khắc tộc rốt cuộc tán loạn, chạy tứ tán.

Mà lúc này, bên kia hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám cũng rơi vào chân kinh, đồng thời ở vào hoàn cảnh khó thể tiến hoặc lùi.

Đương nhiên đám Long Hạo Thần sẽ không truy đuổi Nhã Khắc Ma bình thường, mà là xông tới cường giả Nhã Khắc tộc. bởi vì mục đích nguyên bản của họ chính là cứu đồng chí.

Chẳng qua không nghĩ đến có thể đánh vào đại quân Nhã Khắc tộc. Nhã Khắc Ma bỏ chạy tán loạn thậm chí không thèm để ý thủ lĩnh của mình, chỉ lo chạy trốn. loại tình huống này trong quân đội liên minh thánh điện gần như không khả năng xuất hiện.

Bên kia, Liệp Ma Đoàn cấp vương không chạy nữa, mà là dừng bước cứng rắn chống công kích của Nhã Khắc Ma cường đại.

Đội này mạnh nhất chính là vị Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ và triệu hoán sư. Dựa vào triệu hoán sư không tiếc hao phí số lớn linh lực liên tục triệu hoán, bọn họ thật sự kháng cự công kích của Nhã Khắc tộc, chờ đến đám Long Hạo Thần trước sau giáp công.

Hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám không ngừng phát ra tiếng rống gầm, chặn lấy Nhã Khắc Ma, đồng thời chia ra một tên dẫn theo sáu Nhã Khắc Thống Lĩnh nghênh hướng đám Long Hạo Thần.

“Kết trận!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng.

Sắp đối mặt là ma tộc cấp tám, cũng là lần thứ hai hấn động độ đối thủ cấp tám, đương nhiên không thể giữ trận hình phân tán như trước để nghênh địch.

Nhã Đình bay bồng bồng trên không trung, đứng trên đỉnh đầu Tiểu Quang, cùng Tiểu Quang ngâm xướng chú ngữ, rót vào quang hệ linh lực mạnh mẽ cho Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, toàn bộ Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều hành động. Trong mắt họ, mục tiêu chỉ có một, đó chính là Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám. Còn về vài tên cấp sáu thì tính cái quái gì?

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

382. Chương 134: Long Hạo Thần Trạng Thái Mạnh Nhất (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Cùng lúc đó, trên đồi nhỏ phía xa, ba ma thú bộ dáng khác nhau, hai cấp năm, một cấp sáu, chạy như điên xuống, hướng tới chiến trường bên này. Trần Anh Nhi ngồi trên lưng ma thú cấp năm.

Lúc trước Long Hạo Thần đã dặn dò cô thi triển Sinh Linh Môn, chính là để dùng đoạn hậu. Dựa theo kế hoạch của hắn, một khi hoàn thành cứu viện rồi, Bệnh Ma do heo con Mạch Đầu biến ảo thành hạn chế năng lực bay của kẻ địch, lại đến Trần Anh Nhi triệu hoán ma thú và hấn đoạn hậu, vậy sẽ cho đồng bạn thời gian trốn thoát.

Chẳng qua, ai cũng không nghĩ đến trên chiến trường sẽ xuất hiện biến hóa như vậy. Đại quân ngàn Nhã Khắc Ma thể nhưng tan vỡ dưới đòn đánh của họ. Trên chiến trường giấy lát biến hóa ngàn vạn. Khi Trần Anh Nhi nhìn tình hình trong chiến trường, đồng thời không cam lòng lạc hậu, mang theo ma thú mình triệu hoán ra cùng đồng bạn hội hợp và chiến đấu.

Cấp tám đúng là cấp tám, tuy Nhã Khắc Thủ Lĩnh bị Bệnh Ma phun ra chất dịch ảnh hưởng, nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, bốn vó tung bay, xông thẳng hướng sáu người Long Hạo Thần.

Trong quá trình xông lên, một vòng vàng sáng đen khuếch tán dưới chân nó, toàn thân vẩy đều bao một tầng đen như mực. Lửa đen mỏng manh bắt đầu thiêu đốt quanh người nó, đốt chất dính đáng ghét, đồng thời điên cuồng tăng khí thế của Nhã Khắc Thủ Lĩnh.

Trên trường mầu đen, quang mang nhấp nháy. Mắt thấy cách đám Long Hạo Thần không tới năm mươi mét, Nhã Khắc Thủ Lĩnh ngửa đầu gầm lên một tiếng, sau lưng mớ hồ quang mang đen nhạt khuếch tán, tựa như sau lưng nó mở ra hắc động có thể nuốt tất cả.

Nửa xoay người, cánh tay phải nắm trường mâu duỗi thẳng ra sau, tiếp theo mạnh ném hướng nhóm Long Hạo Thần.

Nói cũng kỳ lạ, nhìn qua thì trường mâu đen tựa như cầu vòng bay ra, nhưng Nhã Khắc Thủ Lĩnh trong tay như cũ nắm bản thể trường mâu.

“Cẩn thận, là Bá Thiên Âm Diệt Sát!” Phương xa, kỵ sĩ Liệp Ma Đoàn cấp vương hét lớn một tiếng.

Chẳng qua hiện tại gã tự lo thân còn không xong, căn bản không thể viện trợ bên Long Hạo Thần.

Lúc trước vì tránh chịu thương, hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh không ra toàn lực. Nhưng hiển nhiên lúc này không giống nhau. Thuộc hạ đột nhiên bị tấn công, hai cường giả cấp tám đều nổi giận. Địa vị của chúng trong ma tộc tuy không được tôn kính như ma thần, nhưng là tộc trưởng đệ nhất, đệ nhị Nhã Khắc tộc, hầu như là thống trị cả Nhã Khắc hành tinh.

Mặc dù ma tộc trong hai mươi bốn cái hành tinh, nói tới diện tích thì Nhã Khắc hành tinh là nhỏ nhất, nhưng cũng là một trong hai mươi bốn hành tinh! Lúc này lại bị mười mấy nhân loại sát thương nhiều thuộc hạ đặc lực, hai tộc trưởng không tức giận mới quá.

Khoảnh khắc trường mâu đen bị ném ra, bầu trời bỗng tối sầm, ngay cả cuồng phong cuốn cát vàng bỗng chốc hướng hai bên tán loạn. Cảm giác tựa như Tu La Trảm chém ra linh lực, chẳng qua quy mô lớn hơn nhiều.

Uy nhiếp khủng bố cực kỳ khiến trong lòng mỗi người đều sinh ra cảm giác lạnh lẽo. Thậm chí mỗi người cảm thấy Bá Thiên Âm Diệt Sát mục tiêu là chính mình. Cường giả cấp tám phát động kỹ năng đúng là khủng bố. Trường mâu đen gần như vụn vụn nên không thể thấy rõ quỹ tích của nó.

Nhưng ngay lúc ấy, Long Hạo Thần ngang nhiên xông lên. Một luồng sáng trắng từ sau lưng hắn bắn ra, chính xác rơi trên người Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám, đích thị là kỹ năng Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô.

Đối diện cường địch, ngênh nan tiến lên, đây là dũng khí một Thủ Hộ kỵ sĩ phải có. Mặc kệ kẻ địch mạnh cỡ nào, Thủ Hộ kỵ sĩ vĩnh viễn là người thứ nhất xông lên. Tay trái quăng ra sau, Quang Chi Liên Y rơi vào trong tay Nhã Đình. Long Hạo Thần hai tay nắm chặt Quang Minh Nữ Thần Vành Thán, thân thể xông lên bỗng ngừng ở giữa không trung. Ngay sau đó, cả người hắn như tiến vào loại cảnh giới kỳ dị, nhìn qua thì làm động tác nhảy lên rất chậm chạp.

Một đối một. Đúng vậy. Long Hạo Thần bằng vào năng lực của mình, cứng rắn kháng cự công kích cường đại của Nhã Khắc Ma.

Lúc này, trên người hắn biến hóa rõ ràng nhất là Quang Minh Nữ Thần Vành Thán. Nguyên bản thân kiếm nồng đậm kiếm quang bỗng thu lại, thân kiếm lần nữa biến thành sắc ám kim. Cùng với động tác nhảy lên mang theo quỹ tích huyền ảo, lúc này Long Hạo Thần cho người ta cảm giác tựa như muốn dùng thân kiếm trầm trọng nhẹ nhàng đẩy ra khăn che mặt của cô dâu.

Nếu có cao thủ dùng kiếm ở tại đây, nhất định sẽ bị tình cảnh trước mắt chấn động. Long Hạo Thần thi triển, đã không chỉ đơn giản là người kiếm hợp nhất, mà là thiên nhân hợp nhất. Kiếm ý nội ẩn, ngưng mà không tán. Sâu khắc tinh túy dùng kiếm. Có lẽ, hắn không biết cái gì là kiếm pháp hoa lệ, nhưng từ khi được đến Quang Minh Nữ Thần Vành Thán tới nay, linh ngộ đối với kiếm sớm không phải năm đó có thể so sánh.

Phập

Hắc ám và ám kim tiếp xúc giữa không trung. Toàn thân Long Hạo Thần tạm dừng, rồi bay ra sau vài mét, va chạm vào thân thể to lớn của Hạo Nguyệt mới ngừng thể bay. Nhưng trường mâu đen kia thì bị hắn đánh bay vút lên không trung.

Đúng vậy, không phải cứng đối cứng đánh bừa, mà là bay vút đi xa.

Dù sao Long Hạo Thần chỉ là cấp sáu, nội lực của hắn tuy cách một vạn không xa, nhưng không có đột phá điểm mấu chốt thì hắn vẫn chỉ là Huy Diệu kỵ sĩ cấp sáu. Dựa vào trạng bị cấp truyền kỳ không thể nào cùng cường giả cấp tám đánh ngay chính diện. nhưng hắn lại dựa vào thực lực của mình đón tiếp kỹ năng Bá Thiên Âm Diệt Sát này.

Nói đến thì một kiếm của hắn rất đơn giản, biến đổi quỹ tích công kích của kẻ địch, cắt đứt liên hợp giữa ý niệm kẻ địch với kỹ năng. Nhưng thực hiện thì dễ dàng như vậy sao? Đây là thực lực và kiếm ý của hắn hoàn mỹ kết hợp. Nhìn chỉ là đơn giản bay lên, nhưng lại là linh ngộ đối với kiếm ý và võ công viên cổ từ khi bế quan đến nay.

Nhã Khắc Thủ Lĩnh thấy Long Hạo Thần đánh bay công kích của mình thì chấn kinh. Nó tuyệt đối không ngờ rằng người này linh lực dao động thua xa kỵ sĩ khác lại có thể tiếp nhận một kích của mình, hơn nữa xảo diệu đánh bay Bá Thiên Âm Diệt Sát.

Sát ý tràn ngập, Nhã Khắc Thủ Lĩnh lần nữa nổi giận gầm lên một tiếng, đôi cánh sau lưng mở ra, bốn vó đạp đất, hết sức tiến lên. Nếu công kích từ xa không giết được đối thủ, vậy tấn công gần là được rồi. Dưới tác dụng của Thánh Dẫn Linh Lô, hiện tại mục tiêu của nó chỉ có thể là Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần hít sâu, bình phục khí huyết cuộn cuộn, loại linh lực tăng cao thật có lợi, thân thể hẳn chịu đựng mạnh hơn trước nhiều. Nếu không, cho dù đánh bay công kích của đối thủ, chỉ sợ chính mình cũng bị thương.

Sau lưng mở ra bốn cánh, đột nhiên vỗ đập, thúc đẩy thân thể Long Hạo Thần phóng ra ngoài. Sau lưng hẳn, Nhã Đình nhẹ nhàng chuyển người, hóa thành luồng sáng vàng đuổi theo Long Hạo Thần. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, bản thân cô là một bộ phận thân thể Long Hạo Thần. Bởi vậy, cô rất dễ dàng đuổi kịp tốc độ hẳn. Các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất cũng mau chóng đuổi theo.

Thải Nhi lần nữa ẩn vào không khí. Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên đã gào thét xoay tròn trên đỉnh đầu, ngực lấp lánh quang mang tím, hình như bay ra mùi khét, lại là phản phệ của Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô.

Vương Nguyên Nguyên lặng lẽ khảm bốn viên Vô Ngân Thủy Tinh vào Cự Linh Thần tám thuấn. Hàn Vũ cất đi tám thuấn, đôi tay cầm chặt Xích Huyết Chi Cuồng Phóng.

Bọn họ đã chuẩn bị tốt, nghênh đón trận chiến gian nan này. Đây cũng là lần đầu tiên, họ dựa vào sức mình nghênh chiến một cường giả cấp tám.

Nếu là ở trong Nhã Khắc đại thành, Long Hạo Thần tuyệt đối không lựa chọn cách này. Nhưng nơi đây thì khác. Nơi đây là núi hoang rừng vắng, thật sự đánh không lại thì họ cũng có năng lực chạy trốn. Nếu đã thế thì sao không thử đánh với ma tộc cấp tám? Chỉ có cường giả như vậy, mới chính xác kiểm nghiệm thực lực hiện giờ của họ đạt tới trình độ nào rồi.

“Grao!!!” Nhã Khắc Thủ Lĩnh gầm lên một tiếng, hai móng trước nâng lên, đột nhiên giẫm đất.

Trong tiếng chấn động, khí lưu đen nồng nặc vọt thẳng hướng Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, trường mâu trong tay phải huyền hóa ra ngàn vạn tia sáng đen, ập xuống Long Hạo Thần.

Tiếp cận Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám trong phạm vi mười mét, Long Hạo Thần bỗng chốc cảm thấy không khí biến dính đặc. Âm nguyên tố nồng đậm tựa như đầy quang nguyên tố ra ngoài. Hơn nữa trên người Nhã Khắc Thủ Lĩnh còn truyền đến lực kéo mạnh mẽ, kéo lấy thân thể hẳn. Khí thể đó cùng với công kích tựa núi đè ập đến.

Cấp tám, đây chính là cấp tám. Lần trước khi đối mặt Nguyệt Ma cấp tám, Long Hạo Thần dùng Liên Thể Tăng Linh Đan, nên cảm thụ không rõ ràng lắm. Nhưng lúc này thì khác, đơn độc đối mặt Nhã Khắc Thủ Lĩnh, áp lực cực lớn khiến ý chí lực của hẳn bị ảnh hưởng cực mạnh. Đây chính là chênh lệch thực lực, tuyệt đối áp chế linh lực. Nếu không phải linh lực của Long Hạo Thần là quang thuộc tính tinh thuần nhất, hẳn thậm chí rất khó dâng lên chiến ý với cường giả cấp tám.

Trong bốn cánh, hai cánh bên dưới dùng sức đập, hai cánh phía trên thì không nhúc nhích. Thân thể Long Hạo Thần từ trạng thái xông lên đột nhiên bay cao mấy mét, vừa lúc tránh thoát móng trước của Nhã Khắc Thủ Lĩnh đập đất sinh ra khí lưu đen. Cùng lúc đó, toàn thân Long Hạo Thần lần nữa lóe quang mang ám kim kỳ dị, người kiếm hợp nhất. Khi trường mâu của Nhã Khắc Thủ Lĩnh tung hoành xuyên qua, Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán không ngừng nhẹ nhàng điểm, mà hẳn thì tựa như chiếc lá trong gió lốc sóng dồn.

Nhã Khắc Thủ Lĩnh cảm thụ sâu sắc nhất. Theo nó thấy thì nhân loại này phải bị mình đánh chết ngay chứ. Nhưng mỗi khi nó cảm giác được mình sắp giết đối thủ, thì trọng kiếm của kẻ địch luôn đánh trúng vị trí mấu chốt phát lực trên trường mâu, luôn có thể nhờ cậy linh cánh biến đổi phương hướng, tránh khỏi nguy hiểm tính mạng.

Lúc này Long Hạo Thần tựa như bóng và hình. Tung bay trong bóng ảnh trường mâu, lại không cứng rắn đánh với Nhã Khắc Thủ Lĩnh, hoàn toàn dựa vào kỹ xảo chống đỡ. Việc này khiến cường giả cấp tám không thể bộc phát ra lực công kích mạnh nhất của nó.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

383. Chương 134: Long Hạo Thần Trạng Thái Mạnh Nhất (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Loại cảm giác này mặc kệ xuất hiện trên người ai đều cảm thấy cực kỳ thống khổ. Nhã Khắc Thủ Lĩnh nổi giận gầm lên, trường mâu đột nhiên đâm vào mặt đất, bỗng chốc, quang mang đen khuếch tán ra ngoài. Nó thâm nhập, để ta xem lần này người tránh làm sao đây.

Đúng vậy, đối mặt loại công kích toàn vị trí này, Long Hạo Thần không thể tránh đi đâu. Nhưng ngay lúc đó, thân thể hắn bỗng ngừng giữa không trung. Hai tay nắm chặt Quang Minh Nữ Thần Vành Thán, chém vụn xuống. Trọng kiếm ám kim nở rộ quang mang trắng chói bỏng, hai tay Long Hạo Thần rõ ràng biến thành màu vàng trong suốt.

Ánh vàng chợt lóe, quang mang đen tách ra xẹt qua hai bên người Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, sau lưng hắn, một bóng dáng to lớn xông đến, chính là Hạo Nguyệt.

Không chỉ thế, trong tiếng ngâm xướng thánh thót, quang mang vàng lấp lánh, một bóng dáng trực tiếp xông đến Quang Minh Nữ Thần Vành Thán.

Từ phía sau đụng đến, chính là Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt thân dài mười mét, chạy như điên mang theo khí thế khiếp người. Giờ khắc này, mặc kệ là nó hay Long Hạo Thần, toàn thân đều tản ra một tầng sáng tím, đặc biệt là mắt hai người, ánh tím yêu dị ngay cả Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám đều có cảm giác lòng run sợ.

Toàn thân Long Hạo Thần run rẩy kịch liệt, ánh tím đậm đặc tràn ngập toàn thân. Uy nhiếp kinh khủng không thể hình dung vượt xa cả ma thú viễn cổ nháy mắt bộc phát từ người hắn.

Nhã Khắc Thủ Lĩnh chỉ thấy khí thế khựng lại. Lấy tu vi cấp tám như nó nhưng không thể nào công kích tiếp, mà là hoảng sợ lùi ra sau vài bước. Sáu Nhã Khắc Thống Lĩnh đi theo nó xông lên trước cũng toàn thân mềm nhũn.

Bóng đen thừa lúc đó xuất hiện sau lưng chúng. Từng luồng sáng đen tựa như lưỡi hái tử thần, dễ dàng cắt mất sinh mệnh chúng. Chính là Thái Nhi lúc trước ẩn trong không khí nay ra tay.

Thân thể Long Hạo Thần xuất hiện biến hóa kịch liệt, Huy Hoàng Thánh giáp hoàn toàn biến thành màu tím. Không chỉ vậy, áo giáp đang thay đổi nghiêng trời lệch đất. Nguyên bản giáp rất đơn giản đột nhiên biến hoa lệ. Hai bên đầu vai tự nhô lên vuốt rồng. Sau lưng giáp tựa như cái vẩy u lên, hóa thành tầng tầng lớp lớp. Những cục u không ngừng nhô lên khỏi áo giáp, ít nhất tăng gấp đôi hoa văn mỹ lệ. Không phải là đồ đồ của cao đẳng Tinh Linh tộc hay bất cứ chủng tộc viễn cổ nào.

Đặc điểm rõ ràng nhất là vị trí ngực Long Hạo Thần. Chín đạo quang văn tím từ thấp kéo dài đến cao bao phủ hai vai, ngực và bộ phận thân trên của hắn. Có thể mơ hồ thấy, tận cùng chín đạo quang văn là chín đoàn sáng tím, tựa như chín khuôn mặt, tản ra hơi thở yêu dị mà mạnh mẽ.

Quang văn tím vàng trên trán Long Hạo Thần càng biến rực rỡ. Mái tóc đen cũng hoàn toàn biến thành màu tím. Nguyên bản khuôn mặt anh tuấn đã ít đi vài phần quang minh thuần khiết, thêm vài phần cao ngạo yêu dị. Thậm chí Quang Minh Nữ Thần Vành Thán trong tay hắn cũng bao phủ một tầng màu tím.

Dung hợp. Đúng vậy, Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt dung hợp. Nhưng lần dung hợp này so với lần trước thì rõ ràng là biến đổi đến khó tin.

Nếu nói lúc trước họ dung hợp là bán thành phẩm, chỉ có thể ở trình độ nhất định tăng lực lượng cho Long Hạo Thần. Như vậy lần này dung hợp là chính phẩm. Trên người Long Hạo Thần tản ra khí thế rõ ràng mạnh hơn trước nhiều.

Giáp biến thành màu tím, nhưng từ người hắn phát ra linh lực như cũ là sắc vàng. Tím vàng cao quý hoa lệ trở thành sắc màu linh lực lúc này Long Hạo Thần phát ra.

Biến hóa không chỉ là bản thể hần, còn có Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán trong tay. Nhập vào thần kiếm đó chẳng phải là Nhã Đình sao?

Nhiên Linh, năng lực này vừa thuộc về Long Hạo Thần cũng thuộc về Nhã Đình. Là kỹ năng cường đại sản sinh ra sau khi hợp thành linh lô kết hợp với thể chất thần quyền giả của Long Hạo Thần. Nhiên Linh của Nhã Đình tác dụng ở chỗ trang bị. Nhiên Linh của Long Hạo Thần thì tác dụng trên người mình.

Giờ khắc này, khi Nhã Đình bay vào trong Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, uy lực thần kiếm rốt cuộc bị đánh thức. nó không giống năm đó Quang Phật chịu không nổi Nhã Đình rót vào Nhiên Linh.

Kiểm ý lắng lệ tựa như xé trời rách đất từ thân thể Long Hạo Thần bộc phát ra. Ngay sau đó, quang mang tím vàng chói mắt cũng từ người Long Hạo Thần dâng lên.

Giây phút này, rốt cuộc Long Hạo Thần cũng hiện ra trạng thái chiến đấu mạnh nhất trên chiến trường, dung hợp Hạo Nguyệt và bản thân với Nhã Đình song Nhiên Linh.

Đừng nói là kẻ địch, ngay đồng bạn hần tại khoảnh khắc đó đều có cảm giác sợ hãi. Bởi vì họ cảm nhận không được thực lực của Long Hạo Thần đã đạt tới mức nào.

Bốn cánh bị quang mang tím nhuộm thành màu tím vàng đột nhiên vỗ đập. Long Hạo Thần tựa như sao băng màu tím ngang nhiên xông hướng Nhã Khắc Thủ Lĩnh. Trước đó một chuỗi thử nghiệm, Long Hạo Thần đã phát hiện, tu vi của Nhã Khắc Thủ Lĩnh so với lúc trước hần đối mặt Nguyệt Ma trẻ tuổi thì có chênh lệch.

Năm đó mình sử dụng trạng thái mạnh nhất, thêm đồng bạn hỗ trợ mới có cơ hội đánh chết y.

Oành!

Va chạm mạnh lần đầu tiên xuất hiện giữa Long Hạo Thần và Nhã Khắc Thủ Lĩnh.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán mạnh chém vào trường mâu đen trong tay Nhã Khắc Thủ Lĩnh. Hai bên đồng thời bắn ra sau, nhưng không ai chiếm được ưu thế. Chính là nói, lúc này lực công kích và sức khỏe của Long Hạo Thần tăng lên tới gần bằng Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám.

Nhã Khắc Thủ Lĩnh cúi đầu nhìn trường mâu, hoảng sợ phát hiện, giữa trường mâu chỗ thô nhất lại bị chém một nửa. Càng làm nó chấn kinh là, từ vai phải lan tới sườn trái, xuất hiện đạo vết thương sâu vào trong thịt, có luồng năng lượng cực kỳ quái dị tuôn ra nhập vào trong. Mặt kệ nó thúc đẩy linh lực cỡ nào cũng không thể xua tan đi.

Đây không chỉ đơn giản là linh lực quang minh, còn có hơi thở khủng bố tràn ngập phá hư và hủy diệt.

Thương tổn đến Nhã Khắc Thủ Lĩnh dĩ nhiên không phải trọng kiếm trong tay Long Hạo Thần, mà là kiếm ý của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, hỗn hợp kiếm ý giữa Long Hạo Thần và lực lượng Hạo Nguyệt.

Khi thần kiếm lại có được kiếm linh thuộc về mình, uy lực của nó có thể từ cấp truyền thuyết thăng lên tới cấp sử thi. Một thanh trang bị cấp sử thi, không thể nghi ngờ là thay đổi trận chiến tranh! Nếu không phải Long Hạo Thần dung hợp với Hạo Nguyệt, cho dù Nhã Đình dung hợp cùng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, hần cũng không có khả năng sử dụng được.

“Đi chết đi!!!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, từ đâm sang chém, giữa hư không bước ra một bước, Tu La Trảm.

Màu tím vàng mờ lung ở trên bầu trời khuếch tán thành quang mang kỳ dị vặn vẹo không gian. Màu tím vàng nồng đậm dường như khoảnh khắc đó cắn nuốt tất cả.

Oành!

Mâu gãy ma bay. Tuy Nhã Khắc Thủ Lĩnh đã dốc hết sức ngăn cản, nhưng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán tăng tới cấp sử thi thật quá đáng sợ. Lực phá hoại mạnh mẽ, kiếm ý ngưng tụ tựa như muốn xé trời rách đất, gần như chớp mắt phá hủy vũ khí của nó, cũng đánh nó văng ra.

Trong lúc nguy hiểm, Nhã Khắc Thủ Lĩnh chỉ kịp hơi nghiêng đầu, tránh đi chỗ hiểm yếu nhất, nhưng nửa người như cũ bị một kiếm chém bay. Toàn bộ thân thể bên trái, bao gồm bả vai, cánh tay, thậm chí cả xương sườn, cùng với phía dưới bên phải hai cái chân đều bị nhát chém tím vàng đánh bay.

Một quả cầu sắt vàng to lớn ngay lúc này phóng tới, trên không trung hoàn mỹ chặn lại thân thể bay ra của Nhã Khắc Thủ Lĩnh. Phần Toái, nghiền ép, hấp thu, ba đợt bạo phá điên cuồng bộc phát.

Đáng thương Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám thực lực mạnh mẽ, không ngờ bị đánh thành mảnh vụn, thi cốt không còn.

Chẳng qua, sau khi chém ra một kiếm này, Long Hạo Thần không thể giữ trạng thái như trước. Thân thể lung lay, cơ thể to lớn của Hạo Nguyệt đã tách ra. Sắc mặt hần tái nhợt, vụn Hạo Nguyệt, thở phì phò.

Long Hạo Thần tiến vào trạng thái mạnh nhất thậm chí đã bước vào ngưỡng cửa cấp tám. Chẳng qua, hần có thể giữ trạng thái này chỉ khoảng vài giây mà thôi, lúc này lại rơi vào cực kỳ suy yếu. Đặc biệt là sau khi sử dụng Nhiên Linh, mặc dù trải qua thời gian dài tu luyện và cảm nhận Nhiên Linh biến hóa, nhưng ít nhất hần phải nghỉ ngơi ba, bốn ngày mới hoàn toàn hồi phục.

Nhã Đình cũng đã tách khỏi Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, sắc tím vàng trên thần kiếm đã biến mất, trực tiếp dung nhập vào người Long Hạo Thần.

Ngay lúc này, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất không ra tay nữa, mà là mau chóng tụ tập cùng một chỗ. Ngay sau đó, một màn hào quang sắc vàng rờn bao phủ tất cả họ. Ngay cả Long Hạo Thần cũng cuộn tròn thân thể, để mình vẫn ở trong phạm vi màn hào quang đường kính năm mét. Mấy người khác phải ngồi trên người nó mới không lọt ra ngoài hào quang sắc vàng rờn.

Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô, phát động kỹ năng Quang Chi Thủ Hộ.

Nồng đậm các loại thuộc tính nguyên tố lấy tốc độ kinh người rót vào trong cơ thể mỗi người, mau chóng hồi phục tiêu hao. Cảm giác thoải mái sung sướng khiến mỗi người đều thở dài.

Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô này thật là rất dùng. Tắm trong quang mang vàng rờn, trừ Long Hạo Thần còn đang suy kiệt ra, mấy người khác đều trong thời gian ngắn hồi phục linh lực đến trạng thái cao nhất, ngay cả thân thể mệt mỏi cũng giảm mức thấp nhất.

Bên kia, tuy Liệp Ma Đoàn cấp vương như cũ chống đỡ khó khăn, nhưng tạm thời không có nguy hiểm tan vỡ. Đặc biệt là sau khi Nhã Khắc Thủ Lĩnh bên này bị đánh chết. Nhã Khắc Ma đã cuồng cuồng, chúng tạm thời không thể phát động công kích cho ra hồn. Dù là còn sống sót Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám, khi nhìn đồng bạn bị đánh chết, nó không có phần nộ mà là sợ hãi.

Quá nhanh, từ khi Nhã Khắc Thủ Lĩnh lao ra tới khi chết, toàn bộ quá trình chỉ mới vài phút. Đối phương có thể giết chết một cấp tám, dĩ nhiên là có thể giết chết cái thứ hai. Theo nó thấy thì nhân loại đến sau này rõ ràng mạnh hơn tên trước.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

384. Chương 134: Long Hạo Thần Trạng Thái Mạnh Nhất (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Sau khi hồi phục linh lực, Hạo Nguyệt và Lâm Hâm lao ra. Hạo Nguyệt không giống Long Hạo Thần sau khi dùng Nhiên Linh thì suy yếu, hơn nữa cùng với nó tiến hóa, năng lực hồi phục của bản thân dường như tăng mạnh lớn. Ít ra thì cho tới nay, Long Hạo Thần không thấy qua cực hạn của Hạo Nguyệt.

Lúc trước trong quá trình dung hợp, hần chỉ cảm giác được thân thể mình đã tới cực hạn, không thể kéo dài trạng thái dung hợp với Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt và Lâm Hâm lao ra, dĩ nhiên là vì cướp ma tinh. Lâm Hâm tự nhận thấy tốc độ mình rất nhanh, nhưng so với Hạo Nguyệt thì y tính cái gì!

Động tác lao ra của Hạo Nguyệt rất đơn giản, vọt tới, một cước đạp lên thi thể Nhã Khắc Ma. Thi thể nát vụn, mở miệng hút, một viên ma tinh vào bụng.

Tuy Lâm Hâm thu luôn cả thi thể nhưng tốc độ không nhanh bằng nó. Chẳng qua, Hạo Nguyệt còn có lòng nhân từ, ít nhất để lại ma tinh Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám cho Lâm Hâm. Thứ này mặc kệ là để cho đội mình dùng hay nộp lên đổi công huân, đều là thu hoạch lớn cho lần này họ tiến vào ma tộc.

Liên Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất biểu hiện mạnh mẽ khiến đám Nhã Khắc Ma tán loạn không dám ngoái đầu, mặt đất mấy trăm thi thể có Lâm Hâm và Hạo Nguyệt cùng nhau nỗ lực, mau chóng cướp bóc khoảng không.

Còn về chiến trường bên kia, Tư Mã Tiên, Vương Nguyên Nguyên, Hàn Vũ và Thái Nhi hồi phục lại, bốn người lao qua hỗ trợ Liên Ma Đoàn cấp vương. Tuy không thể đánh chết Nhã Khắc Thủ Lĩnh khác, nhưng đối phương không có đầu chí, rất nhanh bại lui.

Chiến đấu rốt cuộc kết thúc, phương xa Liên Ma Đoàn cấp vương tiêu hao so với đám Long Hạo Thần còn lớn hơn nhiều. Cho dù muốn tới cảm ơn đám Long Hạo Thần cũng không có sức, từng cái ngã phịch xuống đất không thể động dậy.

Long Hạo Thần ngồi xếp bằng, tổng kết quá trình chiến đấu vừa nãy, lòng thầm than. Thực lực của mình và đồng bạn tăng mạnh rồi!

Lúc trước đối mặt cường địch cấp tám, trừ sử dụng Liên Thể Tăng Linh Đan ra, họ không còn lựa chọn khác. Nhưng lần này lại là công khai chính diện đánh chết. So với lúc đối phó Cường Thi Vương thì thoải mái hơn nhiều. Có lẽ, dù chính mình không dùng trạng thái mạnh nhất, có đồng bạn phối hợp cũng có thể giết chết tên đó. Thật không ngờ, sau khi Nhã Đình dung nhập vào thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, uy lực lại kinh khủng như vậy.

Sự cường đại của trang bị cấp sử thi tuy Long Hạo Thần chỉ cảm thụ trong khoảnh khắc, nhưng khắc sâu cực kỳ trong óc hần. Ngay cả cường giả cấp tám đều không ngăn được một kích toàn lực của mình. Nếu không có Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán mạnh như vậy, dù mình ở trạng thái mạnh nhất cũng chưa chắc trọng thương đối thủ ngay. Đồng thời hần cũng cảm giác được, từ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đạt tới tầng này, đã không còn trói buộc vào kỹ năng phụ cái gì, hoàn toàn là sức mạnh bản thân. Kiếm ý không gì cản nổi đó, cho dù người chặn được bản thể của nó cũng sẽ bị kiếm ý tổn thương.

Cấp tám, khi nào chính mình mới thực sự trở thành cường giả cấp tám thực sự!

Long Hạo Thần từ Giai Diệu Vĩnh Hằng lấy ra bảo thạch kiểm nghiệm nội linh lực, từ từ rót linh lực vào trong đó. Số tự khiến hần mừng rỡ ra mặt.

Chín ngàn bảy trăm tám mươi hai.

A! Đã hơn chín ngàn bảy trăm? Khó trách, khó trách sau khi mình dung hợp với Hạo Nguyệt, sử dụng năng lực Nhiên Linh lại có thể đột phá cấp tám. Thì ra tu vi của mình đã gần tới cấp bảy.

Long Hạo Thần đã lâu không xem xét trị số nội linh lực của mình, lúc này kiểm tra, đem đến mừng vui cực lớn cho hần. Thần quyền giả cho tu luyện mau chóng, khiến hần đầy đủ cảm thụ được chỗ tốt của nó.

Lần này, sở dĩ hần tuyển chọn đều là nhiệm vụ giết chóc, mục đích rất đơn giản, đó là trợ giúp Thái Nhi hoàn thành thức tỉnh thần quyền giả. Không cần nghi ngờ, năng lực Luân Hồi Thánh Nữ, chỉ có trên chiến trường sát phạt, mới có khả năng thức tỉnh thần quyền giả.

Đây là một gian mật thất. Mật thất không lớn, chỉ khoảng mười mét vuông. Nhưng nếu cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, gian mật thất dù là đỉnh nóc hay bốn bức tường, hoặc dưới đất đều là tinh thể đen như mực. Nói chính xác hơn, gian mật thất này vốn là khối tinh thể đen to lớn đục đẽo ra.

Giữa mật thất, có một luồng sáng tím đậm như ẩn như hiện. Nếu cẩn thận nhìn, sẽ có thể phát hiện, nó tỏa ra từ thân thể một người.

Quang mang tím nhu hòa không ngừng lấp lại khuếch tán, thu lại.

Đột nhiên, quang mang tím biến ngừng tụ. Hai luồng sáng tím lấp lánh như thực chất, trong không gian tối đen này hiện ra yêu dị vô cùng.

Đó là đôi mắt, một đôi mắt như nhìn thấu ocix thiên địa.

Ánh mắt như có thực chất chiếu rọi vào tinh thể đen trước mắt y, không ngờ phát ra một chuỗi tiếng *phập phập*

Thân thể cao ráo bay lên, hai chân duỗi thẳng đứng. Trên người y lấp lánh ánh tím, mơ hồ có thể thấy khuôn mặt cực kỳ đẹp trai hơi tái nhợt. Chẳng qua, lúc này trên khuôn mặt tràn ngập kinh ngạc.

“Là hơi thở của nó sao?” Phong Tú lẩm bẩm, tia lạnh khốc liệt quét qua đáy mắt.

“Hoàng Thước.”

“Có thuộc hạ.” Bên ngoài truyền đến thanh âm hùng hồn.

Ma Thần Hoàng Phong Tú lạnh lùng nói.

“Truyền lệnh ta, phái mười tổ Trừ Liệt Ma tìm tòi phía bắc hành tỉnh trung ương, chủ yếu tập trung tra xét Nhã Khắc hành tỉnh. Gặp phải bất cứ ba thú nào có ba đầu hoặc hơn chút thì đánh chết hết, mang thi thể về cho ta thấy.”

“Vâng, bệ hạ. Người còn sai bảo điều gì không?”

Phong Tú hơi suy nghĩ chút, nói.

“Mời Tinh Ma Thần đến gặp ta.”

“Vâng.”

Mới không tới mười phút thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một bóng người da cam bước nhanh đi tới, thẳng đến cách Phong Tú mười mét mới dừng bước, hơi khom người.

“Đại ca.”

Thanh âm của y rất nhẹ nhàng, êm tai, chợt nghe có vài phần mỉa mai, lại có chút hư vô xa xăm,

Người toàn thân tản ra quang mang da cam là một người đàn ông. Dáng người gần bằng Ma Thần Hoàng Phong Tú, nhưng càng mảnh khảnh chút. Khuôn mặt tuấn tú đủ so sánh với Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư. Chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, thoạt nhìn cho người cảm giác nhu nhược. Đôi mắt sắc da cam như phủ tầng sương mù, mái tóc dài da cam suôn mềm xõa sau lưng, tựa như thác nước da cam chảy xuôi xuống gót chân. Kỳ lạ nhất là trên trán có ấn ký sao sáu cánh màu da cam.

“Ngõa Sa Khắc, thân thể người hồi phục thế nào rồi?” Phong Tú nhu hòa hỏi, hiển nhiên rất thân thiết với người đàn ông da cam này.

Nếu có người bởi vì người đàn ông da cam bề ngoài yếu đuối mà xem thường y, vậy nhất định sẽ là kẻ xui xẻo nhất toàn thiên hạ. Bởi vì y thoạt nhìn yếu đuối, đẹp trai, thậm chí khiến người yêu thương, lại được tiếng là tiên tri của ma tộc, Đại Dự Ngôn Sư, Tinh Ma Thần, Ngõa Sa Khắc.

Từ góc độ nhân loại đến xem, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc chính là ma pháp sư đệ nhất ma tộc. Y là trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần vị ma thần hiếm hoi chỉ sử dụng ma pháp, nhưng lực lượng cường đại của y là không thể nghi ngờ. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, địa vị của y trong ma tộc thậm chí càng quan trọng hơn cả Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư. Đại Dự Ngôn Thuật của y, coi như là Ma Thần Hoàng đối mặt cũng phải cẩn trọng.

Nhưng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc rất ít xuất hiện trên chiến trường. Y là đầu não ma tộc, hoặc nên nói là não của Ma Thần Hoàng. Có thể lấy huynh trưởng xưng hô Ma Thần Hoàng, trong ma tộc chỉ ít ỏi mấy người. Mà được Ma Thần Hoàng Phong Tú trong lòng chân chính thừa nhận huynh đệ, chỉ có hai người là A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc.

“Đại khái hồi phục tám phần.” Thanh âm Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vẫn là nhu mỹ êm tai như vậy.

Sắc mặt Ma Thần Hoàng biến trầm trọng, nói.

“Mới rồi chắc ngươi cũng cảm giác được. Cảm giác của ngươi không xa như ta, nhưng hẳn là càng thêm rõ ràng. Đích thị là nó sao?”

Sắc mặt Tinh Ma Thần dường như càng biến tái nhợt, nhưng không chút do dự gật đầu.

Phong Tú nheo mắt, dường như có tia chớp tím xẹt qua trong mắt y.

“Không ngờ nó đến thật, nhưng chẳng phải nó nên bị phép tắc không gian chế ước, không thể rời khỏi bên đó sao?”

Tinh Ma Thần thở dài một tiếng, lắc đầu, mái tóc da cam sau lưng nhẹ lắc lư theo hình gợn sóng.

“Ta cũng không biết là chuyện gì, nhưng ta có thể khẳng định, hiện tại nó còn chưa thể so sánh với năm đó. Nếu không, chỉ sợ nó đã sớm tới tìm chúng ta. Hơn nữa, ta còn có thể khẳng định, nó nhất định biết chúng ta ở tại thế giới này. Đại ca, hủy diệt nó, mới là việc quan trọng trước mắt của chúng ta.”

Lúc này Ma Thần Hoàng lại bởi vì lời Tinh Ma Thần có chút bàng hoàng, hai tay bản năng nắm chặt, thì thào.

“Ngươi lấy hao tổn sinh mệnh làm cái giá làm ra dự ngôn sao ta không tin được. Chỉ là, dường như nó có thể che chắn ta dò tìm, chỉ là ngẫu nhiên lộ ra dấu vết, sao ta có thể tìm kiếm được?”

Tinh Ma Thần bình thần nói.

“Sao băng như thái dương giáng xuống nhân gian, mang theo nồng đậm ánh tím. Khi ánh mặt trời nở rộ trong quang minh thần thánh, thì hắc ám dần bị xua tán. Ánh bình minh lấp lánh phương tây bắc, chứa tể ánh tím lại giáng xuống. Bấy mười hai chi cũi có thể nuốt quang mang mặt trời hay không, có thể hủy ánh tím ngay từ đầu hay không, sẽ quyết định kết cuộc cuối cùng của cũi, của thiên hạ.”

Đây chính là Tinh Ma Thần dùng cái giá sinh mệnh đạt được dự ngôn.

Tinh Ma Thần tiếp tục nói.

“Dựa theo dự ngôn thì mang đến tai nạn hủy diệt cho chúng ta có hai người. Ánh tím đương nhiên là nó, nhưng sao băng như thái dương là ai thì trước mắt chúng ta còn chưa biết, rất có khả năng là nhân loại tài năng mới, nhất định phải chú ý nhiều đến tình hình nhân loại. Lần trước A Bảo ở Mộng Huyền Thiên Đường gặp phải một nhân loại trẻ tuổi rất khả nghi. Nếu có cơ hội, nhất định phải giết chết hắn. Hơn nữa, theo dự ngôn thì nhân loại này rất có thể có quan hệ với nó, hơn nữa là rất thân thiết. Nếu thật như vậy, chúng ta càng dễ tập trung mục tiêu.”

Nghe lời y, Ma Thần Hoàng ngây ngốc.

“Hắn? Sẽ là hắn sao?”

“Đại ca, có phải ngươi nghĩ đến cái gì?” Tinh Ma Thần kinh ngạc nhìn Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng nhẹ lắc đầu, trong mắt lộ ra tia suy tư.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

385. Chương 135: Ranh Giới Cấp Bảy (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Liên minh thánh điện, thánh thành, đại phòng đấu giá.

Một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, ăn mặc rất thiếu vải ngồi ở hậu viện đại phòng đấu giá Thánh Minh, váy dài trắng hoàn mỹ hiện ra dáng người động lòng người của cô. Mặt mày như tranh, hiện nét dịu dàng, có loại

thuần khiết khó thể hình dung. Cô chỉ ngồi yên ở đó, tựa như tinh linh, tất cả cảnh đẹp trong vườn đường như vì cô mà sinh.

Một thiếu nữ váy đỏ đi tới sau lưng cô, đột nhiên kêu to.

“Nghĩ cái gì đó, đóa hoa nhỏ!”

“A!” Thiếu nữ váy trắng bị hù giật mình, đột nhiên ngồi thẳng quay đầu nhìn thiếu nữ váy đỏ, trách móc. “Vị Ương tỷ tỷ, tỷ thật biết dọa người. Đã nói đừng kêu người ta hoa nhỏ mà, tên đáng ghét đó, hừ.”

Thiếu nữ này chính là thiếu chủ nhân của đại phòng đấu giá Thánh Minh, Phong Linh Nhi. Còn người hù cô, đương nhiên là chủ tịch người đấu giá đại phòng đấu giá Thánh Minh, phong tình vô hạn, Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương cười khúc khích nói.

“Đúng vậy! không nên kêu muội là đóa hoa nhỏ, là hạt tiêu nhỏ mới đúng. Mỗi lần đều hung dữ với người ta, không mắng đi mắng thì không cam lòng. Chỉ có tên gốc đó mới ngày ngày chạy tới. Chẳng qua, giờ muội vừa lòng đẹp ý rồi chứ. Người ta đi rồi, sẽ không đến làm phiền muội nữa.”

Sau khi Lâm Hâm mang Tư Mã Tiên làm quen Phong Linh Nhi, Tư Mã Tiên hiện ra sự cố chấp sau khi vừa gặp đã yêu. Mỗi ngày trong tình hình không ảnh hưởng tu luyện, nhất định sẽ có mặt ở đại phòng đấu giá Thánh Minh. Dạ Vị Ương cũng giúp đỡ không ít, mỗi lần ít nhất khiến gã gặp Phong Linh Nhi một mặt. Tiếp đó chính như Dạ Vị Ương nói, bị mắng chạy.

Còn về xưng hô đóa hoa nhỏ, đương nhiên là tên bạn ác ôn Lâm Hâm bán đứng mục sư đầu trọc, cũng thành trò cười cho Dạ Vị Ương trêu chọc Phong Linh Nhi.

Đương nhiên, Lâm Hâm cũng ngầm giúp Tư Mã Tiên không ít. Như mỗi khi Tư Mã Tiên đến đều mang đồ ăn ngon cho Phong Linh Nhi chính là y chỉ dẫn. Sở thích này là Dạ Vị Ương lên cho họ biết.

Cái hôm trước khi xuất phát, Tư Mã Tiên mang theo bao lớn bao nhỏ đồ ăn ngon cho Phong Linh Nhi. Mãi đến bây giờ, Phong Linh Nhi còn nhớ tình cảnh khi đó.

Tên ấy mạnh thối, gã xách đồ ăn cũng tới trăm ký đi, toàn thân đều vác bao đồ ăn. Mình mắng gã, gã ngay ngô cười, chưa từng cãi lại. Sau đó đứng đấy nghe mình mắng, đến khi mình mắng mệt mỗi thì hắt đi.

“Nghỉ chút đi, uống miếng nước, cứ lớn tiếng nói thì cổ họng dễ đau lắm.”

“Bắt đầu từ ngày mai, ta không thể tới nữa, lần này không biết đi bao lâu. Cô phải chú ý sức khỏe. Ta biết, cô không có khả năng thích ta. Nhưng không sao, ít nhất thì cô cho ta biết cảm giác yêu, cô xem như ta là thăm mền cũng tốt, đơn phương tương tư cũng thế, ít nhất cô không thể ngăn cản ta thăm thích cô.”

“Thật cảm ơn cô, khoảng thời gian này ta rất vui vẻ. thì ra mỗi ngày chờ đợi người mình muốn gặp, sẽ thấy lòng vui đến thế. Mỗi ngày có thể nghe giọng cô là ta đã thỏa mãn.”

“Kỳ thật, cô đúng lắm. Ta không xứng với cô, hơn nữa ta là Liệp Ma giả. Mỗi lần chấp hành nhiệm vụ, đều là đối mặt nguy hiểm tính mạng. Người đàn ông như ta sao có thể đem đến cảm giác an toàn cho cô? Những việc này ta đều hiểu rõ, chỉ là, ta nhịn không được tình yêu đối với cô.”

“Cô đừng đẩy ta, để ta nói hết là ta đi ngay. Có lẽ, lần này từ biệt chính là vĩnh biệt. Ta không biết có thể sống sót trở về hay không. Tâm nguyện duy nhất của ta là đem lời trong lòng đều nói ra, không tiếc nuôi rời khỏi, lòng thoáng đang giết địch, có được không?”

“Mấy thức ăn này đừng ném được không? Đừng lãng phí. Kỳ thật biết cô thích đồ ăn vặt là Lâm Hâm cho ta biết, có phải ta ngu lắm không hả? Cô xem, nói với cô mấy câu là ta đã toát mồ hôi. Hôm nay ta nói những lời này còn nhiều hơn mấy lúc trước gộp lại.”

“Cô, cô cứ xem như ta là người qua đường trong đời cô, đi qua rồi sẽ quên mất. Hy vọng khoảng thời gian quấy rầy này không đem đến phiền nhiễu cho cô. Ta chỉ là hy vọng cô sống tốt.”

“Cảm ơn cô, cho ta nói nhiều như vậy, ta đi rồi. Tuy cô đối với ta rất dữ, nhưng ta biết, đây là bởi vì ta không tốt. Ở trong lòng ta, cô vĩnh viễn là đóa hoa trắng thuần khiết.”

“Tạm biệt.”

“Ta...ta yêu cô.”

Dù cho đã trôi qua nhiều ngày như vậy, Phong Linh Nhi vẫn có thể nhớ rõ tình cảnh hôm đó. Tư Mã Tiên sắp đi ra khỏi vườn, đột nhiên quay đầu trở lại, thốt ra ba chữ kia xong bỏ chạy mất. Bộ dáng chạy trốn lại vô cùng thỏa mãn của gã, lần đầu tiên khiến trong lòng Phong Linh Nhi dậy lên rung động.

“Ê, nghĩ cái gì đó? Suy nghĩ ngây như phỗng thế. Chẳng lẽ muối thật sự thích mực sư đầu trọc đó?” Dạ Vị Ương trêu chọc hỏi.

“Ai mà thích hần?” Phong Linh Nhi cau kinh nói.

Dạ Vị Ương cười hì hì, nói.

“Đúng vậy, hần làm sao xứng với công chúa nhỏ của chúng ta! Người theo đuổi muối từ đây kéo dài tới cổng thành. Hần một chút đều không dịu dàng, cũng không biết nịnh nọt, mỗi ngày mang đồ ăn ngon là ta ra ý kiến. Đúng rồi, trước khi đi hần đưa tới cá khô đâu? Muối không ăn cũng đừng phí phạm, cho ta hết đi, giống như lúc trước vậy, hì hì, ta giúp muối ăn hết cho.”

Phong Linh Nhi liếc cô.

“Vị Ương tỷ, tỷ xấu lắm. Rõ ràng là tỷ muốn ăn, lại tính trên đầu ta. Không lẽ tỷ muốn còn không có người mua cho sao?”

Dạ Vị Ương đột nhiên khẽ thở dài.

“Có phải muối rất lầy lăm lạ, vì sao ta giúp đỡ mực sư đầu trọc tiếp cận muối? Lúc trước lại giúp muối đuổi đi đám ong bướm?”

Phong Linh Nhi bản năng gật đầu.

Dạ Vị Ương nói.

“Bởi vì ta rất có hứng thú với đoàn trưởng của họ, muốn gặp lại hần, giao lưu với hần. Cho nên, ta định tiếp xúc người bên cạnh hần, hiểu rõ hần. Hần kế thừa thần kiếm của ông tổ, ta rất muốn biết hần là người như thế nào.”

“Nhưng mà, mặc kệ là Lâm Hâm hay mực sư đầu trọc đều không chịu nói nhiều. chỉ nói là đoàn trưởng của họ đang bế quan, ta luôn thất bại. Linh Nhi, tỷ tỷ lợi dụng muối, muối có trách ta không? Nhưng Lâm Hâm và Tư Mã Tiên đều không phải người xấu, làm bạn bình thường cũng tốt.”

Phong Linh Nhi nói.

“Hần bế quan thì tỷ không thể trực tiếp tìm đến sao? Vì sao phải kéo ta vào?” Trong giọng nói ẩn giấu tức giận, còn có chút bức dọc xấu hổ.

Dạ Vị Ương cười khổ nói.

“Bởi vì ta đã mất tự tin. Ta còn nhớ rõ tình cảnh khi ấy, ánh mắt một người đàn ông lại có thể trong suốt như vậy.”

“Có phải tỷ động tâm với hần rồi?” Phong Linh Nhi kinh hô.

Dạ Vị Ương không chút giấu giếm gật đầu, nói.

“Là động tâm. Nhưng chỉ sợ ta không có chút cơ hội. Lâm Hâm đã từng nói, hần có hồng nhan tri kỷ, là phó đoàn trưởng của họ.”

Phong Linh Nhi nói.

“Vậy thì có sao đâu, họ chưa kết hôn, lấy ba mươi sáu thủ đoạn của Vị Ương tỷ, chẳng phải quá dễ dàng?”

Dạ Vị Ương lắc đầu nói.

“Không thể nào. Ta có cảm giác rất mạnh rằng người đàn ông này không phải ta có thể nắm trong tay. Hơn nữa, ta không phải thích hần. Ta nói động tâm, phần nhiều là tò mò. Hơn nữa, thông qua khoảng thời gian tiếp xúc chắc muối cũng cảm nhận được, dù là Lâm Hâm hay Tư Mã Tiên, đều cực kỳ ưu tú. Trong đám

người trẻ tuổi liên minh, hai người đều tinh anh trong tinh anh. Ta còn chưa hiểu biết Tư Mã Tiên, nhưng ta quen biết Lâm Hâm đã lâu. Ông nội hân, là phó điện chủ Ma Pháp Thánh Điện, bản thân lại là Đại Ma Đạo Sư trẻ tuổi nhất, hiện tại là Liệp Ma giả. Ta từng lên tra xét tu vi hân, không ngờ đã đến trình độ cấp sáu.”

“Nhưng dù là vậy, không biết muội có để ý thấy, mỗi lần ta nhắc tới Long Hạo Thần đoàn trưởng trước mặt họ, thì sắc mặt trung lập sẽ thay đổi, tôn kính, không sai, chính là tôn kính. Thời gian họ trở thành Liệp Ma giả không lâu, chính là nói, tuổi của Long Hạo Thần chắc là không cách biệt với họ lắm. Một người trẻ tuổi như vậy, lại có hai nhân vật tinh anh trẻ tuổi nhất liên minh sinh ra cảm xúc tôn kính, có thể tưởng tượng, bản thân Long Hạo Thần ưu tú cỡ nào. Cho nên, ta càng tò mò nhiều hơn nữa. Không nói gạt muội, mỗi khi ta nhớ đến ánh mắt lúc hân nâng lên thần kiếm, trong lòng dâng lên cảm giác hổ thẹn, dường như ta không xứng với hân.”

Một hơi nói nhiều như vậy, Phong Linh Nhi làm người nghe đã ngẩn ngơ. Dạ Vị Ương tận trong xương cốt cao ngạo thì chính cô rõ ràng nhất, một Dạ Vị Ương cao ngạo như vậy, lại đối với một người đàn ông sinh ra cảm giác hổ thẹn, đây là loại khó tin cỡ nào!

“Vị Ương tỷ, tỷ nói, họ có thể sống sót trở về không?” Phong Linh Nhi nhỏ giọng hỏi.

Dạ Vị Ương nhẹ lắc đầu.

“Ta cũng không biết.”

Phong Linh Nhi nhú chân mày thanh tú, nói.

“Chẳng phải chị đã nói họ lợi hại lắm sao? Còn có đoàn trưởng thần bí kia, người đó thoát nhìn đúng là không tầm thường.”

Dạ Vị Ương nói.

“Lực lượng mạnh là thanh kiếm hai lưỡi. Chính bởi vì họ mạnh, cho nên nhận nhiệm vụ cũng có lẽ không tầm thường. Lâm Hâm chẳng qua mới hai mươi, nếu mấy người khác cũng cỡ tuổi hân, vậy toàn đội chắc là không đến hai mươi lăm. Nhưng ta lại nghe Lâm Hâm nói, họ đã là Liệp Ma Đoàn cấp suất. Điều này có nghĩa là thực lực tổng thể của họ đã vượt qua cấp sáu, mà họ phải nhận nhiệm vụ chính là cấp suất.”

Không biết vì sao, nghe lời Dạ Vị Ương nói, Phong Linh Nhi đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi khó chịu, bật thốt.

“Vị Ương tỷ, tỷ đừng ăn đồ tên kia tặng ta nữa, để lại ta ăn.”

“A?” Dạ Vị Ương ánh mắt quái quái nhìn cô.

Phong Linh Nhi lại như không trông thấy, thì thào

“Hy vọng bọn họ đều có thể sống sót trở về.”

Chiến trường đã thu dọn sạch sẽ. Hai đội Liệp Ma Đoàn trải qua thời gian ngắn nghỉ ngơi đều tạm hồi phục lại. Đặc biệt là Liệp Ma Đoàn cấp vương, bộ dạng có chút chật vật.

“Xin chào, ta là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương, Thủ Hộ kỵ sĩ, Thiên Kinh, cảm tạ các người hỗ trợ.” Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ đã lấy xuống mũ giáp, xuất hiện khuôn mặt hơi tang thương nhưng đường cong cứng rắn. Thoạt nhìn già khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, bàn tay rộng rãi, mạnh mẽ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

386. Chương 135: Ranh Giới Cấp Bảy (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần bắt tay với gã, dùng kính ngữ nói

“Chào ngài, chúng ta là Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, ta là đoàn trưởng Long Hạo Thần, rất vinh hạnh cùng các người chiến đấu.”

“Cấp suất?” Thiên Kinh ngó người. “Anh bạn, chắc không phải nói giỡn chứ?”

Trong khi nói chuyện thì Long Hạo Thần đã nâng tay gỡ mũ trùm đầu ra, cũng kéo xuống khăn che cát vàng.

Nhìn khuôn mặt trẻ đẹp trai, Thiên Kinh nói không nên lời.

Không chỉ là gã, đồng bạn trong đội gã cũng giống như thế. Mới rồi Long Hạo Thần bộc phát thực lực mạnh mẽ khiến họ cực kỳ rung động. Chỉ khiến họ khó hiểu là, vì sao Long Hạo Thần không mặc Bí Ngân Cơ Tòà chiến giáp chiến đấu. Lấy thực lực hai kiếm trọng thương nặng Nhã Khắc Ma cấp tám như hắn, trở thành kỵ sĩ Bí Ngân Cơ Tòà chắc là không thành vấn đề mới đúng! Trừ phi chính hắn có trang bị càng tốt hơn.

“Thật không ngờ nổi, cậu lại trẻ tuổi như vậy. Nhưng dù sao thì, ta đại biểu mình và đồng bạn, tssngì đây lòng cảm tạ các người đứng lúc cứu viện. Nếu không có các người kịp thời xuất hiện, chỉ sợ hôm nay chúng ta khó tránh thoát một kiếp.”

Long Hạo Thần hơi khó hiểu hỏi.

“Tiền bối, thực lực như quý đoàn, đối phó hai Nhã Khắc Ma chắc là không khó, vì sao...”

Liệp Ma Đoàn từ cấp suất thăng lên cấp vương phải nói là bay vọt. Chẳng những phải giao nộp một trăm vạn công huân, mỗi thành viên phải có tu vi cấp bảy. Dám thanh toán nhiều công huân cỡ đó, chứng minh đội Liệp Ma Đoàn này có đủ trang bị cường đại. Tuy chỉ cấp bảy, nhưng một đội Liệp Ma Đoàn toàn do cường giả cấp bảy tổ thành, lại có trang bị hoàn mỹ, đối phó hai ma tộc cấp tám hẳn là không khó khăn. Đặc biệt là Nhã Khắc Ma không phải chủng tộc truyền thừa của ma thần. Còn về Nhã Khắc Ma cấp thấp thì càng đừng nói, từ trận chiến trước đó của đám Long Hạo Thần là có thể nhìn ra.

Thiên Kinh cười khổ một tiếng, nói.

“Đừng nói nữa, lần này thật xui xẻo. Nhiệm vụ của chúng ta vốn là tiến vào Nhã Khắc hành tỉnh, ám sát hai Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám. Ai biết lúc phục kích Nhã Khắc Thủ Lĩnh thì bị tổ Trừ Liệp Ma của ma tộc mai phục. Tuy chúng ta trọng thương đối thủ, nhưng linh lực tiêu hao mảng lớn. Dù nhờ được vật hồi phục chút ít, nhưng đã bị Nhã Khắc Ma bao vây. Khó khăn lắm mới coi như thoát khỏi vòng vây, lại bởi vì trên bầu trời Bệnh Ma đáng ghét mà không thể vứt bỏ chúng. Việc sau đó thì các người biết rồi.”

“Trừ Liệp Ma? Đó là cái gì?” Long Hạo Thần nghi hoặc hỏi.

Thiên Kinh nói.

“Trừ Liệp Ma, nói chính xác thì khá giống Liệp Ma Đoàn chúng ta, là tổ chức mới ma tộc thành lập chuyên để đối phó chúng ta.”

“Thời gian thành lập chắc khoảng hơn một năm. Liên minh thực lực càng mạnh, sức chiến đấu của Liệp Ma Đoàn chúng ta luôn tăng cao. Ma tộc thì càng ý thức được lực phá hoại của chúng ta đối với ma tộc, chúng không thể không tìm ra cách đối phó. Trừ Liệp Ma chính là như vậy. Trừ Liệp Ma, là từ ma tộc chọn lựa ra một số tinh anh lập thành đội ngũ. Mỗi đội Trừ Liệp Ma đều do mười thành viên tổ thành. Đoàn trưởng dẫn đầu nhất định phải là cường giả cấp tám. Một số đội có đoàn trưởng Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc và Tinh Ma tộc là mạnh nhất. Thực lực tổng thể của đoàn viên đều khoảng cấp bảy. Thậm chí có Trừ Liệp Ma đặc biệt mạnh hoàn toàn do cường giả ma tộc cấp chín tổ thành. Phân loại cụ thể của Trừ Liệp Ma thì chúng ta còn đang điều tra.”

“Liệp Ma Đoàn chúng ta sở dĩ dám trong lãnh địa ma tộc chấp hành các loại nhiệm vụ, chủ yếu là bởi vì nội bộ ma tộc phân tán. Mà Trừ Liệp Ma không thể đi vào lãnh địa liên minh chúng ta, bọn chúng không dám. Dù sao ngoại hình và hơi thở của ma tộc rất khác với nhân loại chúng ta. Số ít ma tộc cao đẳng mới có được hình thái nhân loại, bọn chúng không dám mạo hiểm. Bởi vậy, Trừ Liệp Ma đem toàn bộ tinh lực

đều dùng để đối phó chúng ta khi trong lãnh địa ma tộc. Hơn một năm nay, ít nhất có mười đội Liệp Ma Đoàn chết trong tay chúng. Lần này chúng ta cũng suýt nữa bị thương thảm trọng”

Long Hạo Thần hít sâu một hơi, nói.

“Hiện tại Trừ Liệp Ma có bao nhiêu tổ, ngài biết không?”

Thiên Kinh nói.

“Căn cứ tin tức chúng ta được đến, lúc Trừ Liệp Ma mới thành lập thì khoảng một trăm tổ, do Ma Thần Hoàng trực tiếp chỉ huy, cũng chỉ nghe Ma Thần Hoàng điều khiển. Sau này các người hành động trong ma tộc thì phải cẩn thận chút. Trừ Liệp Ma rất khó đối phó, chúng thậm chí mang một ít trang bị cường đại. Tuy nói là phỏng theo Liệp Ma Đoàn chúng ta, nhưng ma tộc có ưu thế bẩm sinh, ma tộc cao đẳng không cần bồi dưỡng nhiều là đã có thực lực trên cấp bảy.”

Long Hạo Thần nói.

“Nếu đã vậy thì chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Nhã Khắc Ma chạy tứ tán thể nào cũng tiết lộ hành động của chúng ta cho Trừ Liệp Ma.”

Thiên Kinh gật đầu.

“Đúng là thế, như vậy, các người theo chúng ta đi, chúng ta tới đoàn bộ gần nhất.”

Long Hạo Thần chần chờ nói.

“Không hợp quy tắc cho lắm. Cấp bậc như chúng ta còn không có quyền lợi tiến vào đoàn bộ.”

Gọi là đoàn bộ, chính là cứ điểm bí mật trong lãnh địa ma tộc của Liệp Ma Đoàn, chuyên môn cung cấp cho Liệp Ma Đoàn từ cấp vương trở lên chỗ ở, bổ sung thể lực.

Đây không phải kỳ thị Liệp Ma Đoàn cấp thấp, mà bởi vì Liệp Ma Đoàn cấp thấp chấp hành nhiệm vụ không quá khó khăn. Đoàn bộ này thành lập trong ma tộc hao phí rất nhiều nhân lực, vật lực và tài nguyên của liên minh. Bởi vậy, đương nhiên phải ưu tiên cung cấp cho Liệp Ma Đoàn cường đại sử dụng.

Nếu ví dụ đơn giản, Liệp Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn ẩn núp trong Ma Đô Tâm Thành, chính là đang ở trong đoàn bộ.

Ma Thần Hoàng từng ra lệnh điều tra kỹ Tâm Thành, cuối cùng vẫn không thể đào ra đoàn bộ. Do đó có thể thấy, tác dụng của đoàn bộ mạnh cỡ nào.

Thiên Kinh vỗ bả vai Long Hạo Thần.

“Đừng nói mấy lời khách sáo này. Quy tắc là chết, người là sống. Chẳng lẽ đoàn bộ thật không thể cung cấp cho Liệp Ma Đoàn cấp hiệu, cấp suất sử dụng? Chỉ cần có đội từ cấp vương trở lên dẫn dắt thì không thành vấn đề. Đi thôi, đoàn bộ gần nhất ở Nhã Khắc đại thành. Chẳng phải chúng muốn truy sát chúng ta sao? Vậy chúng ta dùng gây ông đập lưng ông, trở lại là được. Cứ như vậy bỏ đi, ta thật không cam lòng. Chờ chúng ta nghỉ ngơi một phen, nhất định phải lật tung Nhã Khắc đại thành.”

Nói xong, vị Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ cường đại này mất sáng ngời.

Có thể trở thành Liệp Ma giả cấp vương, ai mà không phải từ liên tục chinh chiến đánh với ma tộc đi ra? Trong tay họ không biết nhiễm bao nhiêu máu của cường giả ma tộc.

Thiên Kinh và đội của gã rõ ràng rất quen thuộc địa hình xung quanh. Theo gã dẫn đường, hai đội Liệp Ma Đoàn vòng một vòng lớn, dùng thời gian cả ngày, tốc độ cao nhất mới tiến tới Nhã Khắc đại thành.

Khác với đám Long Hạo Thần hóa trang thành Nguyệt Ma tộc, Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương cũng có cách riêng. Bọn họ sử dụng một loại tên là bảo thạch Ảo Hình, có thể biến mình thành bộ dáng giống Nhã Khắc Ma, vây quanh đám Long Hạo Thần cùng nhau tiến vào Nhã Khắc đại thành.

Nhã Khắc đại thành có chút hỗn loạn, phòng ngự không nghiêm lắm, ít nhất là không điều tra đám Long Hạo Thần đã cho họ vào trong thành.

Thiên Kinh nói cho Long Hạo Thần, bảo thạch Ảo Hình có linh lực duy trì thì có thể biến ảo thành ảo giác trừu tượng.

387. Chương 135: Ranh Giới Cấp Bậc (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Tốt.” Long Hạo Thần đồng ý.

Thiên Kinh trầm giọng nói.

“Lần này chúng ta có thể nói là ăn thiệt thòi lớn, suýt nữa để mệnh tại đây. Ta thực không cam lòng. Nhưng mà, lần này Nhã Khắc tộc cũng bị các người trọng thương nặng, đặc biệt là Nhã Khắc Thủ Lĩnh đã chết một tên. Đối với Nhã Khắc hành tỉnh mà nói thì ảnh hưởng cực lớn, tất nhiên sẽ dẫn đến toàn bộ Nhã Khắc tộc biến động. Nhất định sẽ có càng nhiều Trừ Liệp Ma đến bên này tìm tung tích của chúng ta. Ta có đề nghị, chúng ta bàn bạc chút, xem có được không.”

Long Hạo Thần nói.

“Thiên Kinh đại ca, anh cứ nói.”

Thiên Kinh nói.

“Lần này các người tiến vào ma tộc là chấp hành nhiệm vụ gì? Kế hoạch của ta có khả năng sẽ cần đoạn thời gian khá dài. Nếu các người có nhiệm vụ gấp gáp, thì cứ ở lại đây nghỉ ngơi rồi rời đi thôi. Từ đoàn bộ chúng ta có hai con đường liên thông ra ngoài thành. Các người có thể trực tiếp rời khỏi thành.”

Long Hạo Thần nói.

“Chúng ta thì không có nhiệm vụ gấp gáp, lần này nhận vài nhiệm vụ giết chóc mới tiến vào lãnh địa ma tộc. Nói đến thì ta phải cảm tạ các anh, một trong các nhiệm vụ của chúng ta là săn giết một trăm Nhã Khắc Ma, qua chuyện này thì đã hoàn thành xong trước.”

Thiên Kinh nói.

“Nếu vậy thì không thành vấn đề. Đám Trừ Liệp Ma chẳng phải muốn diệt trừ Liệp Ma Đoàn chúng ta sao? Hơn nữa đã đem tới nhiều tổn thất như vậy cho chúng ta, nếu không trả thù cứ để ma tộc hoành hoành như thế sao? Nếu đã nhất định sẽ có Trừ Liệp Ma đến đây điều tra tung tích chúng ta, vậy thì, ta cứ...”

Vừa nói, trong mắt gã tràn ngập lạnh lẽo, tay phải chém ngang trên không trung, mang theo tiếng gió rít.

“Phục kích Trừ Liệp Ma?” Long Hạo Thần hỏi.

Thiên Kinh gật đầu.

“Trong Nhã Khắc đại thành có tai mắt của đoàn bộ chúng ta. Chẳng qua, trước khi phục kích thì ta phải ngủ đông một đoạn thời gian. Ít nhất cần nửa tháng để tê liệt đám Trừ Liệp Ma. Nếu ta nhớ không lầm thì nhiệm vụ săn giết của suất cấp các người, rất nhiều đều tập trung vào ma tộc cấp bậc. Trừ Liệp Ma chủ yếu do ma tộc mười thứ hạng đầu cấp bậc tổ thành, làm như vậy thì tương đương với các người chấp hành nhiệm vụ. Thế nào? Có hứng thú không? Nguy hiểm rất lớn, cậu nghĩ cho tốt rồi trả lời ta. Một khi xác định, chúng ta sẽ bắt đầu sắp xếp kế hoạch.”

Long Hạo Thần chẳng chút do dự nói.

“Được, chúng ta sẽ phối hợp hành động với các anh.”

Thiên Kinh có chút kinh ngạc nhìn hần.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Không gạt anh, lần này chúng ta là nhận mười sáu nhiệm vụ giết chóc mới đến ma tộc. Ở đây tập kích Trừ Liệp Ma còn tốt hơn chúng ta lên vào Ma Đô Tâm Thành đánh chết chúng. Dù sao, các cao tầng Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc và Ác Ma Tộc đều chỉ hoạt động trong Tâm Thành, mục tiêu của chúng ta cũng chỉ có chúng. Nếu như có thể ở đây hoàn thành xong đương nhiên tốt nhất. Huống chi còn có các anh hợp tác.”

Thiên Kinh trợn mắt há hốc mồm nhìn hần.

“Mười sáu nhiệm vụ giết chóc? Các người thật dám nhận! Không có đoàn bộ duy trì, các người định ở lâu dài trong ma tộc sao? Quả nhiên là người gan to, dốt có tài nguyên lớn. Trách không được các người tuổi trẻ vậy mà mạnh như thế.”

Long Hạo Thần cười nói.

“Nếu chúng ta đã muốn phục kích Trừ Liệp Ma, vậy phần trình sát rất quan trọng. Tại mắt ở đây có thể làm được không?”

Thiên Kinh gật đầu nói.

“Việc này thì cậu cứ yên tâm. Tuy đoàn bộ thành lập bỏ vào rất nhiều, nhưng trợ giúp chúng ta cũng đồng dạng nhiều. Tại mắt bên này đều là nhân loại dung nhập vào xã hội ma tộc, hơn nữa do nhiều người hợp thành. Mỗi cách một khoảng thời gian sẽ đưa tới tin tức một lần, đủ để chúng ta phán đoán. Đương nhiên, chúng ta không có khả năng phục kích tất cả Trừ Liệp Ma, cho nên nhất định phải ngủ đông một đoạn thời gian, đợi Trừ Liệp Ma ở lại đây giảm tới trình độ nhất định, rồi mới tìm cơ hội. Cậu yên tâm, có bài học lần này, chúng ta nhất định càng thêm cẩn thận, tuyệt không cho chúng có cơ hội nào.”

Quyết định xong kế hoạch, hai đội Liệp Ma Đoàn đều ở lại đây, trị liệu vết thương, hồi phục thân thể.

Sau khi Long Hạo Thần bộc phát lực lượng, sẽ suy yếu tới chín ngày mới hoàn toàn hồi phục. Do đó có thể thấy chân chính dung hợp với Hạo Nguyệt rồi, hần kích phát tiềm lực mạnh cỡ nào. Dùng cách dốc hết lực lượng kích phát chẳng những không thể dài lâu, hơn nữa tác dụng phụ cực lớn. Nhã Đình cũng suy yếu rất lâu, mãi đến ngày thứ năm mới hồi phục lại. Nhưng cô truyền cho Long Hạo Thần một tin tức. Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán có thể hoàn toàn chịu được cô dung nhập, thậm chí là tình huống khủng bố muốn hấp thu cô trong đó để cố định thành kiếm linh, khiến Nhã Đình có chút sợ hãi. Nếu không phải thực lực cô đủ mạnh, chỉ sợ không thể nào tách ra được.

Nếu cô thật sự hoàn toàn dung hợp với Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, vậy thì không thể nghi ngờ, sẽ tái hiện bộ mặt chân chính của thần kiếm. Nhưng nếu vậy thì Long Hạo Thần sẽ mất đi Nhã Đình. Đồng thời, lấy thực lực hiện tại của hần, còn xa xa chưa đủ lực lượng khống chế Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán chân chính.

May mắn, Nhã Đình không phải Quang nguyên tố tinh linh bình thường, mà là đã tiến hóa ba lần, hơn nữa còn dung hợp Thánh Dẫn Linh Lô, trí tuệ và năng lực suy nghĩ đã tăng mạnh lớn. Chỉ cần cô không nguyện ý, xem như là Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán cũng không thể cưỡng bức hấp thu cô làm kiếm linh.

Trong bảy ngày, bên ngoài không ngừng truyền đến tin tức, Thiên Kinh không hề giữ lại chia sẻ với Long Hạo Thần. Khiến họ giật mình là, Nhã Khắc đại thành đột nhiên biến náo nhiệt. Theo tai mắt báo cáo thì ít nhất phát hiện bảy, tám tổ cường giả ma tộc rất giống Trừ Liệp Ma.

Lấy thực lực hai đội Liệp Ma Đoàn bọn họ, đối phó một tổ Trừ Liệp Ma thì không thành vấn đề. Đối phó hai tổ thì còn có cơ hội dụng độ, cơ may thắng khá lớn. Nhưng nếu đối mặt ba tổ Trừ Liệp Ma, đặc biệt là bị kẻ địch quần lấy, còn có khả năng xuất hiện viện quân, vậy họ nhất định thất bại.

Đám Long Hạo Thần đỡ chút, dù nói sao thì họ có tháp Vinh Hằng làm đường lui. Nhưng Thiên Kinh thì không được. Lấy tu vi hiện tại của Long Hạo Thần, cho dù có lòng muốn mang họ tiến vào tháp Vinh Hằng cũng không đủ năng lực. Huống chi bí mật tháp Vinh Hằng vẫn nên cố gắng đừng lộ ra.

Bởi vậy, hai đội Liệp Ma Đoàn chỉ có thể ở tại đây nghỉ ngơi, không dám rời khỏi.

Nhã Khắc tộc phát động số lớn nhân lực ở trong thành tra xét tìm tòi, tựa như phát điên, kéo dài đến ba ngày mới dần bình ổn. May mắn đoàn bộ cực kỳ bí mật, bên ngoài nguy trang đủ tốt, mới không bị phát hiện. Điều này khiến Long Hạo Thần càng lúc càng hiểu được tính quan trọng của đoàn bộ đối với Liệp Ma Đoàn.

Ngồi xếp bằng trên giường đệm, cả người Long Hạo Thần đều chìm trong biển quang minh. Từ khi hấn thức tỉnh thể chất thần quyền giả, tốc độ tu luyện có thể nói là tiến triển cực nhanh.

Trong ngực, linh khiêu ánh vàng rực rỡ khác với lúc trước. Giờ đây linh khiêu to cỡ trứng gà, tản ra quang mang vàng nhu hòa, cùng với mỗi lần Long Hạo Thần hô hấp đều cảm giác ra quang nguyên tố nhập vào người. Dịch Thái Linh Lực quay quanh linh khiêu tựa như ngôi sao xoay tròn. Dịch Thái Linh Lực đánh đặc tốc độ vận chuyển tuyệt không nhanh, nhưng chúng nó lại thuần tịnh và cô đọng.

Tu vi Long Hạo Thần đã tiếp cận cấp bảy, nhưng xem như là cường giả cấp bảy cùng hấn so đấu tiêu hao linh lực, thì khẳng định không bằng được. Nguyên nhân rất đơn giản, linh lực của Long Hạo Thần cô đọng tinh thuần hơn họ nhiều, sử dụng cùng kỹ năng, tiêu hao linh lực đương nhiên ít hơn nhiều.

Đổi làm quang hệ chức nghiệp giả bình thường, cho dù có thể tinh luyện linh lực đến trình độ này, thì tốc độ tu luyện nhất định sẽ chịu ảnh hưởng lớn, rất khó tăng lên. Nhưng Long Hạo Thần chỉ cảm thấy linh lực mình tăng lên dễ dàng như hít thở. Nên biết, từ một năm bé quan đến nay, nếu không phải rất nhiều thời gian hấn dẫn theo đồng bạn ở tầng hai tháp Vĩnh Hằng, làm không chiến và các loại kỹ xảo chiến đấu, và kỹ năng mới học khi thăng lên làm Liệp Ma Đoàn cấp suất lấy từ liên minh, chỉ sợ tu vi của hấn đã sớm đạt tới bình cảnh đỉnh cấp sáu.

Sở dĩ Long Hạo Thần không làm như vậy, chính là bởi vì tích lũy.

Thông qua nhiều năm tu luyện, Long Hạo Thần phát hiện, khi tu vi đạt tới bình tĩnh thì đột phá khó khăn chủ yếu là bởi vì tích lũy không đủ. Linh lực đột phá, không chỉ là hiểu rõ và khống chế linh lực, đồng thời còn cần phối hợp kinh nghiệm thực chiến tương đương. Dù sao, linh lực chỉ có ở không ngừng sử dụng mới sản sinh tuần hoàn.

Bởi vậy, hấn không vội vàng tăng tu vi lên tới đỉnh cấp sáu, mà là không ngừng tích góp. Hấn tin rằng, cứ như vậy, khi mình đến bình cảnh cấp sáu sắp đột phá cấp bảy thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong đầu ký ức phụ thân để cho hấn dần rõ ràng.

“Biến hóa từ cấp sáu đến cấp bảy, đồng dạng là tăng vọt chất lượng. Cấp sáu ngưng tụ linh khiêu, ý nghĩa chức nghiệp giả từ người thường biến thành cường giả. Có được linh khiêu rồi, mới duy trì chiến đấu thời gian dài được.”

“Linh khiêu ngưng tụ tại ngực, cũng là nơi chúng ta hội tụ linh lực. Nhưng chúng ta có thể thừa nhận tổng sản lượng linh lực nhiều ít? Chỉ có một vụn. Cũng chính là nói, khi khả năng thừa nhận một linh khiêu đạt tới cực hạn, tu vi của con sẽ không thể tiếp tục tăng lên nữa. Nếu cưỡng bức đột phá cực hạn, rất có khả năng tổn hại linh khiêu, do đó đem đến nguy hiểm hủy diệt chính mình.”

“Cho nên, quá trình cấp sáu đến cấp bảy, không còn là đột phá mà là sáng tạo. Nếu vậy phải làm sao tăng thực lực? Khi một linh khiêu sức chứa đến cực hạn, vậy vì sao chúng ta không mở thêm một linh khiêu nữa? Cho nên, liền có cách từ cấp sáu đột phá cấp bảy. Mở ra linh khiêu thứ hai và thứ ba. Trình tự tuyệt không thể có sai lầm, nếu không con sẽ không thể chịu đựng được.”

“Vị trí linh khiêu thứ hai ở bụng, linh khiêu thứ ba thì ở trong óc con. Khi sáng tạo ra linh khiêu thứ hai, nghĩa là con đã đột phá đến cấp bảy. Khi linh lực của con tràn ngập linh khiêu thứ hai, cũng chính là thời gian xây dựng linh khiêu thứ ba. Đó là lúc con gặp phải nguy hiểm lớn nhất trong khi tu luyện, nhất định phải hành động cẩn thận. Nhớ kỹ, không thể làm liều.”

“Cách xây dựng linh khiêu cụ thể thì cha không thể cho con biết, con chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

388. Chương 136: Tinh Tổ Chi Thương (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhớ lại lời phụ thân dạy, tâm Long Hạo Thần dần nóng lên. Cha, con sắp trùng kích cấp bảy. Cha có tưởng tượng được không? Con còn chưa tới mười bảy tuổi! Chờ con đột phá cấp bảy, sẽ đi tổng diện Kỵ Sĩ Thánh Điện kiểm cha và mẹ.

Hoàn thành nhiệm vụ giết chóc rồi, con sẽ trước đi tham gia khảo nghiệm Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ, nhất định phải mặc Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp sáng lạn xuất hiện trước mặt cha.

Nghĩ tới đây, cảm giác tự hào nảy ra trong lòng Long Hạo Thần. Đích thực, ngay cả hắn cũng không ngờ mình tu luyện nhanh như vậy đã đến cấp bảy, thật là tốc độ khó thể tin!

Từ chia cách với cha mẹ, Long Hạo Thần sinh hoạt có thể nói là phong phú. Tu luyện gian khổ, cùng đồng bạn hoàn thành từng cái nhiệm vụ, có Thái Nhi làm bạn bên người. Nhưng mỗi khi đêm dài yên tĩnh, hắn sẽ không thể kiềm được nghĩ tới cha mẹ, rất nhớ rất nhớ bọn họ.

Mẫu thân dịu dàng, hiền từ, phụ thân nghiêm khắc, cường đại, đều khắc ghi trong óc hắn. cả đời này Long Hạo Thần nhớ nhất một việc, chính là lúc hắn cùng phụ thân tu luyện ở trấn Odin gặp phải ma tộc tập kích, khoảnh khắc phụ thân hiện ra Thần Ấn vương tọa.

Hình ảnh đó hắn vĩnh viễn không thể quên. Tuy lúc ấy Long Hạo Thần còn rất nhỏ, nhưng hắn đã thăm thềm, một ngày nào đó, hắn nhất định phải giống như phụ thân, ngồi trên Thần Ấn vương tọa.

Thái Nhi ngồi đối diện Long Hạo Thần, từ khi tiến vào lãnh địa ma tộc, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất không còn thả lỏng giống ở trong liên minh, hoàn toàn tiến vào trạng thái căng thẳng. tất cả thời gian rảnh đều dùng để tu luyện.

Một năm bé quan cho họ điểm tốt đang dần hiện ra. Thời gian dài tích lũy khiến tốc độ tu luyện linh lực của mỗi người đều tăng không ít. Đặc biệt là không chế linh khiêu đều vượt xa khi mới đột phá cấp sáu.

Bé quan một năm, đa số thời gian Long Hạo Thần mang theo đồng bạn thực chiến trong Tháp Vĩnh Hằng, vì để mọi người không ngừng chiến đấu quen thuộc và cảm ngộ linh khiêu biến hóa. Hắn làm như vậy, phải nói là cực kỳ chính xác. Bởi vì trừ hắn và Thái Nhi ra, năm đồng bạn khác có thể nói là được Mộng Huyền Thiên Đường trợ giúp mới đột phá cấp sáu, căn cơ không bền chắc. Trải qua một năm khổ tu, mới xem như chân chính ổn định tu vi của mình. Lại thêm Tháp Vĩnh Hằng tăng trợ cho họ, vì mỗi người họ cách tăng cường tốt nhất.

Tu vi linh lực của Thái Nhi đứng sau Long Hạo Thần. Mấy ngày trước nàng vừa lúc đột phá bảy ngàn, đồng bạn khác cũng ở ngưỡng sáu ngàn. Tốc độ này cực kinh người. Trừ Thái Nhi ra, linh lực tăng nhanh nhất dĩ nhiên là hai vị Phụ Trợ của Long Hạo Thần. Được thiên phú áp chế cộng hưởng trợ giúp, dựa vào thể chất nội linh lực tám mươi, Hàn Vũ và Tư Mã Tiên tăng cao cũng khá nhanh. Tu luyện chậm nhất như cũ là Trần Anh Nhi, nhưng không biết vì sao, mỗi người đều cảm giác được khí chất của Trần Anh Nhi dần biến đổi.

Nhã Khắc đại thành.

Trải qua mấy ngày hỗn loạn, thủ phủ Nhã Khắc đại thành dần hồi phục bình tĩnh. Chẳng qua, mấy ngày trước Liệp Ma Đoàn đến từ liên minh thánh điện tập kích trọng thương nặng Nhã Khắc tộc, chủng tộc vốn không mạnh lắm.

Bởi vì tốc độ sinh sản chậm, Nhã Khắc tộc đều ít ra chiến trường, số lượng binh lực tổng cộng duy trì ở con số không cao lắm. Lần đả kích này có thể nói là khá lớn, đặc biệt là một Nhã Khắc Thủ Lĩnh bỏ mình càng thêm tổn thương nguyên khí của Nhã Khắc tộc.

Một đội ngũ do mười người tổ thành đang từ cửa đông thành tiến vào trong Nhã Khắc đại thành. Đi trước nhất là người đàn ông cao to toàn thân bao phủ trong áo choàng da cam.

Áo choàng tản ra linh lực nồng đậm đã chứng minh rõ thân phận của gã, Tinh Ma tộc.

Sau lưng gã đi theo chín ma tộc hình dạng khác nhau, nhưng ai cũng tản ra khí thể cường đại.

Bọn họ cứ thế ngẩng đầu đi trên đường Nhã Khắc đại thành, ma tộc và nhân loại trong thành đều né tránh.

Không cần nghi ngờ, đội này chính là một tổ Trừ Liệp Ma.

Nhóm Trừ Liệp Ma đầu tiên tổng cộng là một trăm, được Ma Thần Hoàng trực tiếp lãnh đạo, bởi vậy có thể trở thành một thành viên Trừ Liệp Ma, đám ma tộc này kiêu ngạo có thể nghĩ.

Địa vị Ma Thần Hoàng trong ma tộc là cao không thể với tới, Trừ Liệp Ma thành lập có thể nói là củng cố địa vị y thống trị. Nhưng không một chủng tộc nào dám nêu ý kiến phản đối.

Sau khi Trừ Liệp Ma thành lập, quả nhiên đừng sào thấy bóng. Đã có không ít Liệp Ma Đoàn liên minh thánh điện chịu thiệt trong tay chúng. Có giảm quân số, thậm chí có cả đoàn diệt. Lực lượng cường đại của Trừ Liệp Ma cũng là chuyên môn vì đối phó Liệp Ma Đoàn.

Một trăm tổ Trừ Liệp Ma có phân chia mạnh yếu, từ mạnh tới yếu. Ba đội Trừ Liệp Ma mạnh nhất do ba mươi sáu ma thần đứng hạng đầu làm thống soái, thành viên toàn bộ do cường giả cấp chín tổ thành, bọn họ cũng bị gọi là tổ ma thần.

Đây chính là ba mươi sáu cường giả cấp chín! Thực lực có thể nghĩ. Sở dĩ Trừ Liệp Ma mười người một tổ chính là chuyên môn đối đầu với sáu người một đoàn Liệp Ma Đoàn.

Ngoài tổ ma thần ra, tiếp đến là tổ ma vương. Tổ ma vương đặc thù rất đơn giản, tổ trưởng tất nhiên là cấp chín. Tổ ma vương tổng cộng có mười tổ.

Tiếp đến là các tổ thực lực không cách biệt lắm như long tổ, nguyệt tổ, tinh tổ và ma tổ.

Tên như ý nghĩa. Tổ trưởng long tổ dĩ nhiên là Nghịch Thiên Ma Long tộc, nguyệt tổ và tinh tổ đương nhiên chính là Nguyệt Ma tộc và Tinh Ma tộc làm tổ trưởng, tổ cuối cùng là đội hỗn tạp.

Trong đó, long tổ, nguyệt tổ và tinh tổ có mười, còn lại toàn là ma tổ.

Xem từ thực lực thì ngoài tổ ma thần và tổ ma vương ra, còn lại bốn loại Trừ Liệp Ma kỳ thật thực lực không quá cách xa. Chẳng qua, Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc làm đoàn trưởng đội lực ngưng tụ mạnh chút, thực lực tổng thể cũng hơn chút.

Trước mắt tổ Trừ Liệp Ma này không cần hỏi, chính là tinh tổ.

Mấy ngày nay Tinh Tuyền có chút buồn bực. Trừ Liệp Ma thành lập cũng đã hơn một năm, nhưng tổ bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, vận may luôn không tốt lắm, vẫn không đụng đến Liệp Ma Đoàn của nhân loại. Làm tổ trưởng, Tinh Tuyền vô cùng khát vọng chiến đấu với Liệp Ma Đoàn nhân loại.

Sau khi Trừ Liệp Ma thành lập, được đến ma tộc dốc túi tài trợ, tất cả luyện kim sư và công tượng nhân loại bị ma tộc khống chế toàn bộ vì chúng tạo ra trang bị. Nhưng trang bị hiển nhiên không phải đưa không, chỉ có thành viên đánh chết Liệp Ma Đoàn mới đạt được càng nhiều ưu đãi.

Nhưng muốn tìm được Liệp Ma Đoàn lại không dễ dàng. Ít nhất thì đến nay chúng còn chưa đụng độ, bởi vậy không được thưởng cho.

Mười ngày trước, Ma Thần Hoàng đột nhiên ra lệnh khiến chúng tra xét khu vực Nhã Khắc hành tỉnh. Dò xét đã mười ngày nhưng cái bóng Liệp Ma giả đều không trông thấy.

Trừ Liệp Ma khác đã quay về báo cáo hoặc đến chỗ khác tuần tra, bên trên ra lệnh, ba tổ Trừ Liệp Ma ở lại gồm cả bọn họ, tiếp tục dò tìm gần Nhã Khắc đại thành, hơn nữa phải kéo dài thời gian một tháng.

“Tổ trưởng, cấp trên ra lệnh này cũng rảnh quá ha, là để chúng ta tuần tra không khí sao? Còn không bằng đi biên cảnh công kích quân đội liên minh thánh điện.” Một ma tộc dáng người cực cao to ở sau lưng Tinh Tuyền ra tiếng.

Tên này thân cao hơn ba mét năm, vai rộng nhất gần hai mét. Cánh tay trắng kiền như cột trụ, toàn thân mọc đầy lông đen bóng. Khuôn mặt râu quai nón. Hình dạng tổng thể hơi giống người, nhưng răng nanh và toàn thân lông đen lộ ra thân phận chân thực của nó.

Một trong ma tộc cứng rắn nhất, Hùng Ma tộc.

Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát, trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần đứng hàng thứ sáu, lực mạnh vô cùng, thân như tường đồng vách sắt. Hùng Ma tộc dưới tay gã, càng là lực lượng trung kiên trong ma tộc. Nếu nói Nghịch Thiên Ma Long tộc là vương giả trong ma tộc. Tinh Ma tộc là đại não của ma tộc. Nguyệt Ma tộc là linh hồn ma tộc. Như vậy, Hùng Ma tộc chính là bình phong của ma tộc. Một bình phong cứng rắn.

Sức mạnh và lực phòng ngự kinh khủng, khiến chúng trở thành nỗi ác mộng trên chiến trường. Đây là chủng tộc kinh khủng chỉ dựa vào ngoại linh lực đã có cơ hội tu luyện tới cấp chín! Đương nhiên, chúng cũng có khuyết điểm, đó là Hùng Ma mạnh cỡ nào cũng không thể bay.

Tinh Tuyền hừ lạnh một tiếng.

“Bớt nói nhảm đi. Cấp trên sai gì thì làm nấy. Đã giữa trưa rồi, trước kiểm chỗ ăn cơm đi.”

Hùng Ma cười hì hì, không mở miệng nữa. Thân hình khổng lồ của nó đứng sau lưng Tinh Tuyền tựa như vách tường. Trong đội này, nó và Tinh Tuyền là địa vị cao nhất. Các thành viên khác chỉ là cấp bảy bình thường mà thôi. Nó là đỉnh cấp bảy, Tinh Tuyền thì là cường giả cấp tám. Tinh Ma tộc cấp tám, thật rất khủng bố.

Một hàng mười ma bước chậm chậm vào thành, tìm chỗ ăn cơm. Làm Trừ Liệp Ma, chúng ăn cơm đương nhiên không cần trả tiền. Chỉ riêng Hùng Ma sức ăn đủ ăn hết một tiệm cơm.

Đang tiến tới thì đột nhiên Tinh Tuyền biến sắc mặt, chợt dừng lại, pháp trượng trong tay phải bỗng gõ xuống mặt đất. Quang mang nồng đậm màu da cam lấp thân thể gã làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Trong khoảnh khắc này, một bóng ảo xẹt qua, tiếng cắt đứt chói tai phát ra từ áo choàng da cam tỏa quang mang.

Tinh Tuyền kêu rên một tiếng, lùi ra sau nửa bước, ngực bỗng xuất hiện một vết máu dài. May mắn cổ gã có cái vòng cổ tản ra quang mang đen sẫm bảo vệ chỗ hiểm, nên mới chỉ bị thương nhẹ.

“Thích khách nhân loại.” Tinh Tuyền tức giận hừ một tiếng, giọng cao pháp trượng.

Ám nguyên tố khủng bố mà đỉnh đặc diên cuồng đánh hướng bóng người đã hiện hình. Nguyên tố trùng kích, là công kích nhanh chóng và có hiệu quả nhất của ma pháp sư cấp tám.

Ma pháp sư đúng là sợ thích khách, nhưng một khi bị bắt được bóng dáng hoặc kéo giãn cự ly, vậy thì thích khách chỉ có thể làm bia ngắm cho ma pháp sư.

Đương nhiên Tinh Tuyền không cần kéo giãn khoảng cách. Khoảnh khắc gã bị công kích, thân thể Hùng Ma chắn ngang, chặn ở trước mặt gã. Ma tộc khác cũng ủa lên, tựa như tia chớp lao hướng thích khách áo trắng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

389. Chương 136: Tinh Tổ Chi Thương (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thích khách không chút dừng lại, ra tay xong lập tức xoay người, linh cánh mở ra sau lưng, mạnh đập, nhanh như điện xẹt bay hướng phương xa.

Trong mắt Tinh Tuyền, tên thích khách đó đã là người chết. Là chủng tộc có ma pháp mạnh nhất trong ma tộc, Tinh Ma tộc trời sinh có lực cảm giác mạnh. Chính là cảm giác này đã cứu gã một mạng, mới rồi lúc nguy hiểm nhất cảm giác được sự tồn tại của thích khách. Dù cho gã là cường giả cấp tám, đối mặt thích khách thì vẫn rất yếu ớt, dù sao Tinh Ma tộc là chủng tộc thuần túy về ma pháp. Tinh Ma tộc phóng thích ra ma pháp cực mạnh, nhưng trong tình huống không sẵn sàng mà bị tấn công thì khỏi nói.

Nhưng, khi trong mắt Tinh Tuyền tràn ngập lạnh lẽo sát khí, thích khách bị Tinh Ma Chi Thảo khống chế lại đem tới kinh hãi cho gã.

“Đuổi theo giết chúng!” Tinh Tuyền nổi giận gầm lên một tiếng.

Đột nhiên, Tinh Tuyền đang mau chóng bay hướng trước bỗng cảm giác toàn thân lạnh lẽo. Nỗi sợ hãi chợt tràn ngập trong lòng. Trong cảm giác của gã, tuyệt không cảm thụ được kẻ địch hay nguy hiểm gì. Nhưng bản năng lại nói với gã, nguy hiểm tính mạng đang ở trước mắt.

Không có?

Nhưng khiến gã giật mình là, công kích hướng tới mọi phương xung quanh lại không có hiệu quả nào. Mà cảm giác nguy hiểm đến từ bản năng không chút giảm bớt, ngược lại càng biến mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, một bóng xám thê lương bỗng xuất hiện. Lâm Hâmông có chút dao động linh lực hay tiếng xé gió, nhưng cho người cảm giác thê mỹ động lòng người. Thậm chí không có bóng người hiện ra, có, chỉ là quang mang xám như ngưng tụ luân hồi.

1152

Nhưng lúc trước dốc sức đánh một kích phát tán xung quanh đã tiêu hao mảng lớn linh lực của gã. Cho dù là cường giả cấp tám, sau khi hết sức phát động một kích, ít nhất cần thời gian ngắn ngủi hồi phục linh lực vừa tiêu hao. Nhưng màu xám thê mĩ ở khoảnh khắc này giáng xuống. Thời cơ lựa chọn thật vừa lúc, có thể nói là đúng lúc muốn chết.

Cùng lúc đó, thân hình tất cả thành viên Trừ Liệp Ma đều tạm dừng, phản xạ nhìn lên không trung. Bởi vì cảm giác nguy hiểm cũng xuất hiện ở bản năng của chúng. Bầu trời vào giây phút này biến u ám.

Bầu trời biến thành màu xám, dường như bị mây đen bao phủ. Mà sát khí lạnh lẽo thì tựa như lưỡi hái thần chết.

Phụt

Linh cánh, pháp tượng, đầu lâu, còn có linh lực mau chóng thiêu đốt, không có cái nào ngăn cản được màu xám thê mĩ dung nhập.

Trong mắt Tinh Tuyền tràn ngập khó tin, thân thể đã đông cứng giữa không trung.

Ngay lúc đó, giữa bầu trời, một đôi linh cánh đen giương ra, hiển hiện thân hình tuyệt mĩ.

Cũng giây phút đó, một bóng dáng vàng tựa như tia chớp xé rách không gian vụt bay tới, đi đến bên đôi cánh đen, luồng sáng vàng bỗng nổ rộ từ ngực hắc. Chớp mắt, linh cánh đen mở ra thậm chí không để Trừ Liệp Ma nhìn rõ ràng thân hình thì đã biến mất trong quang mang vàng.

Mãi đến lúc này, Tinh Tuyền trong trạng thái ngơ ngẩn mới từ từ rơi xuống đất. Thậm chí trên người gã còn thiêu đốt linh lực màu da cam đặc biệt của Tinh Ma tộc. Nhưng linh hồn gã đã vỡ nát, tiến vào luân hồi.

Ánh vàng lại lóe lên, bóng dáng vàng lại lóe lên, thi thể Tinh Tuyền Tinh Ma tộc cấp tám đã biến mất. Bóng dáng vàng cũng ở trên không trung xẹt qua đường cong hoa mĩ như điều gặp gió, bay thẳng lên không trung ẩn vào áng mây.

Tất cả Trừ Liệp Ma đều ngẩn ngơ, chúng hoàn toàn không tưởng tượng nổi lúc trước đã xảy ra chuyện gì.

Làm sao có thể? Tinh Tuyền cứ thế chết đi? Cách chết khiến người khó tin được? Càng quan trọng là, trong cảm giác của chúng, kẻ địch xuất hiện dường như không mạnh lắm. Nhưng mà chúng đã làm được rồi. Tinh Tuyền là Tinh Ma tộc cấp tám! Cứ thế bị chúng tập kích giết chết, điều này sao có thể?

Hùng Ma nổi giận gầm lên một tiếng.

“Các ngươi còn chờ cái gì, mau đuổi theo!” Trong tiếng gầm gừ, chân phải nó mạnh giẫm mặt đất, bộc phát tiếng chấn đình tai nhức óc. Xung quanh một mảnh phòng ốc theo đó biến thành đổ nát.

Thành viên Trừ Liệp Ma lúc này mới kịp phản ứng. Tám cường giả cấp bảy vội đuổi theo bóng dáng vàng đã mau chóng biến thành điểm nhỏ phía xa.

Hùng Ma không thể bay, chỉ có thể đứng ở vị trí cũ ngửa đầu nhìn không trung. Đột nhiên nó kinh ngạc phát hiện, bóng vàng linh cánh có tới bốn cái, hơn nữa tốc độ bay cực nhanh, dường như vượt xa Trừ Liệp Ma bên ta. Chỉ chớp lát đã ẩn sau tầng mây.

Đột nhiên, Hùng Ma đánh rùng mình một cái. Tầng mây. Chẳng lẽ...

“Đừng đi, trở về hết!!!” Nó ngửa đầu rống.

Nhưng nó ở trong thành thị, mà thành viên Trừ Liệp Ma đã ở trên cao mấy trăm mét. Gió, khí lưu, tiếng xé gió và thanh âm linh lực dao động đã che giấu tiếng rống của nó, khiến nó chỉ có thể trơ mắt nhìn tám Trừ Liệp Ma ẩn sau tầng mây, biến mất.

Thân thể khổng lồ như Hùng Ma đột nhiên có cảm giác rơi vào hồ băng. Bị lừa. Nhất định là bị lừa.

Từ thích khách thứ nhất xuất hiện, bị đánh lui bắt đầu, hình như họ đã rơi vào một cái bẫy tinh vi. Tinh Tuyền chết, tinh tổ Trừ Liệp Ma như rấn mất đầu. Trong phần nộ và hoảng loạn, chúng đã hoàn toàn sa vào âm mưu của kẻ địch. Nhưng hiện tại đã không thể cứu vãn.

Hùng Ma tứ chi to lớn nhưng không có nghĩa là đầu óc ngu ngốc.

Ngược lại, làm ma tộc cao cấp, trí tuệ của nó không kém hơn Tinh Tuyền bao nhiêu. Sau phút chốc ngần ngừ, nó lập tức nâng tay lên, quăng ra một loại cầu sắt màu đen. Quả cầu sắt bay xé gió ở giữa không trung bạo tạc, hóa thành một vầng sáng tím đen to lớn khuếch tán.

Đây là tín hiệu cầu cứu của Trừ Liệp Ma. Hiện tại nó có thể làm, cũng chỉ có mong chờ tổ Trừ Liệp Ma khác đúng lúc tới, đồng bạn của nó có thể chịu đựng được Liệp Ma Đoàn tấn công.

Xem thực lực của tên nhân loại trước đó thì chắc chúng gặp phải Liệp Ma Đoàn cấp vương của liên minh thánh điện. Bên ta bay lên không dù sao là tám cường giả cấp bảy, xem như gặp phải Liệp Ma Đoàn cấp vương cũng có thể chống cự một đoạn thời gian.

Đáng tiếc, Hùng Ma đã đoán sai. Chúng gặp phải, đúng là Liệp Ma Đoàn cấp vương, nhưng còn có một Liệp Ma Đoàn cấp suất nguy hiểm không thua gì cấp vương.

Trong tầng mây, mai phục chủ lực phục kích chân chính. Năm thành viên Liệp Ma Đoàn cấp vương thêm vào năm thành viên Liệp Ma Đoàn cấp suất.

Cổ ý vô tình, trong phút chốc, đám mây trên trời đã biến thành nhiều màu sắc rực rỡ.

Thời gian chiến đấu rất ngắn ngủi. Cùng với từng tiếng đánh trầm đục, rần rạt đầu tinh tổ Trừ Liệp Ma mau chóng chết đi.

Trừ Liệp Ma tuy đều là cấp bảy, nhưng mất đi hai người mạnh nhất Tinh Tuyền và Hùng Ma dẫn dắt, sao chúng có thể đối kháng với Liệp Ma Đoàn cấp suất, cấp vương tinh nhuệ của liên minh thánh điện? Mười đối tám, không cần nghĩ nữa.

Khi cuối cùng một khối thi thể bị thu vào, Long Hạo Thần và Thiên Kinh trao đổi ánh mắt. Mọi người vỗ đập linh cánh, mau chóng hướng con đường chạy trốn đã lập kế hoạch chạy trốn sẵn.

Ngủ đông hơn mười ngày, họ rút cuộc đợi được cơ hội. Lúc đám Tinh Tuyền còn chưa vào Nhã Khắc đại thành thì đã bị theo dõi.

Chiến lược rất đơn giản. Thích khách hai đội Liệp Ma Đoàn phục kích tổ trưởng Tinh Ma tộc của đối phương. Long Hạo Thần dựa vào Nhã Đình có Thánh Dẫn Linh Lô từ bên cạnh cứu viện, hơn nữa dụ kẻ địch vào không trung.

Chẳng qua, trong kế hoạch ban đầu, Thái Nhi và thích khách khác chịu trách nhiệm chỉ là cố gắng trọng thương Tinh Ma tộc, khiến gã không thể tham gia chiến đấu trên không trung. Nhưng không ai ngờ rằng, Nguyệt Ma tộc đó lại chết dưới Luân Hồi kiếm của Thái Nhi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

390. Chương 136: Tinh Tổ Chi Thương (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Rung động lớn nhất đương nhiên là các thành viên Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương. Bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi, đội Liệp Ma Đoàn cấp suất này sức mạnh kinh khủng như vậy. Họ thật sự là cấp sáu sao? Chênh lệch cấp bậc rất lớn, vậy mà họ như không bị ảnh hưởng. Sao họ có thể làm được?

Chiến đấu trên không trung, là lần đầu tiên Liệp Ma Đoàn cấp vương cùng Long Hạo Thần kẻ vai chiến đấu, cảm thụ càng thêm rõ ràng. Người ta gần như là một người một bộ trang bị cấp truyền kỳ, chiến đấu phát động, công kích mạnh mẽ, phối hợp chặt chẽ, có thể nói là hoàn mỹ không khuyết điểm. Toàn bộ quá trình không chiến, cuối cùng không ngờ tới bốn Trừ Liệp Ma đều chết trong tay Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, chiếm cứ một nửa số lượng, lại thêm vào Thái Nhi ám sát Tinh Ma tộc. Ngược lại là Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất mang đến tác dụng càng lớn.

Trước khi tiến hành kế hoạch thì Long Hạo Thần và Thiên Kinh đã bàn luận, hai đội Liệp Ma Đoàn ai đánh chết ma tộc thì thi thể thuộc về ai. Thu lợi đương nhiên không dùng nói, lệnh bài công huân sẽ tự ghi chép. Khi công kích, hai đội Liệp Ma Đoàn cũng là từ hai phương hướng khác nhau phát động.

Trải qua một trận chiến này, khiến Thiên Kinh đầy đủ nhận biết, đám Long Hạo Thần có thể đánh chết Nhã Khắc Thủ Lĩnh không phải may mắn.

Xem đi, mới rồi chiến đấu người ta làm cái gì? Long Hạo Thần xông lên trước nhất, Quang nguyên tố tinh linh bám vào sau người hắn lại có thể thi triển năng lực Thánh Dẫn Linh Lô, trực tiếp lôi kéo chú ý của bốn Trừ Liệp Ma. Long Hạo Thần thì dựa vào sức mạnh bản thân, cứng rắn chống công kích của bốn Trừ Liệp Ma, cho đồng bạn mình không gian tấn công.

Còn có đồng bạn của hắn, đều là hạng người gì? Cách họ công kích đều là chưa từng thấy qua. Tầm thuẩn dùng làm cái búa, còn có dùng quả cầu sắt đập người, rồi biến ra một con phượng hoàng. Ác nhất là triệu hoán sư, cô triệu hoán ra cái gì? Một Nghịch Thiên Ma Long sao? Dọa đám ma tộc sợ gần chết, còn đánh cái gì nữa? Kết quả quá rõ ràng. Đây là hiệu quả trong khi tọa kỵ có bốn đầu kinh khủng của Long Hạo Thần chưa gia nhập chiến trường.

Trong trận chiến với Nhã Khắc Ma, Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương trông thấy sức chiến đấu của Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, nếu nói là chấn kinh thì bây giờ là tê liệt.

Dù cho Thiên Kinh hiểu rõ không nên dò hỏi bí mật người ta, nhưng đối với Liệp Ma Đoàn cấp suất trung bình chỉ có lực lượng cấp sáu, lại rõ ràng bộc phát ra lực công kích không thua kém Liệp Ma Đoàn cấp vương bọn họ, gã thật rất tò mò. Trước đó chưa nghe nói qua có Liệp Ma Đoàn cấp suất mạnh đến vậy. Hơn nữa nhìn số Liệp Ma Đoàn của họ, chắc là mới thăng lên cấp suất không lâu. Tuy gã nhìn ra được, Long Hạo Thần và đồng bạn đa số chỉ là sức bật mạnh mà thôi, nhưng cũng cực kỳ khủng bố rồi!

Kỳ thật, này không thể trách Thiên Kinh nghĩ không ra. Ai đoán được đội Long Hạo Thần mỗi người đều có linh lô? Đa số người còn có linh lô hợp thành. Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất có sức bật cao vậy.

Hai đội Liệp Ma Đoàn rất nhanh rơi xuống nơi xa xăm, ở một chỗ núi trũng cản gió, không biết Thiên Kinh làm cách nào mà kẻ bên khối đá lớn lộ ra cửa động tối thui. Mọi người nối đuôi nhau tiến vào, khép kín tảng đá, cũng che đầy tung tích của họ.

Đây là mật đạo đi thông đến đoàn bộ.

Khi mọi người trở lại đoàn bộ, trên mặt mỗi người đều tràn đầy cảm xúc hưng phấn.

Một kích giết chết, trừ Hùng Ma ra, tổ Trừ Liệp Ma này bị xử lý toàn bộ, trong đó bao gồm cả Tinh Ma tộc cấp tám. Đây chính là chiến công hiếm có! Chỉ riêng Tinh Ma tộc cấp tám, đã là một trong số nhiệm vụ đám Long Hạo Thần nhận, hơn nữa là nhiệm vụ thưởng cao nhất. Đây cũng là vì sao Thái Nhi mạo hiểm đánh chết nó.

“Hạo Thần, đồng bạn của cậu đâu? Cô ấy không có việc gì chứ?” Thiên Kinh dò hỏi. Không ngờ Thái Nhi một kích ám sát Tinh Ma tộc, hơn nữa khi cô phát động một kích thì cả bầu trời đều phát sinh biến hóa, thật khiến người rung động.

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Cô ấy không có việc gì, chúng ta trước tiên nghỉ ngơi đã.”

Lâm Hâm sử dụng Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô và Tư Mã Tiên sử dụng Tử Huyền Thần Lô Linh Lô sắc mặt đều không tốt xem, hiển nhiên là chịu linh lô phản phệ, bọn họ cần nghỉ ngơi. Nói xong câu đó, hắn vội vã cùng đồng bạn trở về phòng riêng, không cho Thiên Kinh cơ hội hỏi tiếp.

Nhìn bóng lưng Long Hạo Thần khuất xa, Thiên Kinh thàn than, nén lòng tò mò, vẫn là không hỏi thì tốt hơn.

Đương nhiên Thái Nhi đã được Long Hạo Thần truyền tống vào Tháp Vĩnh Hằng. Lúc này tuy bề ngoài Long Hạo Thần ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại nóng như lửa đốt. Hắn và Thái Nhi luôn cùng một chỗ, có thể nói, không ai so với hắn càng hiểu biết tình trạng của Thái Nhi.

Dưới tình huống bình thường, cho dù cô phát động uy lực Luân Hồi Linh Lô cũng không khả năng giết chết ngay một cường giả cấp tám. Dù cho cường giả cấp tám đó chính là thuộc tính thuần ma pháp, Tinh Ma tộc cũng thế.

Long Hạo Thần không chỉ một lần từng cùng ma tộc cấp tám chống lại. Đối với thực lực cường đại của cấp tám, hắn khắc sâu hiểu biết. Đặc biệt là khi Thái Nhi tấn công, nàng ẩn giấu hơi thở hoàn mỹ như vậy, một kích đánh trúng, trong đó nhất định là xảy ra chuyện gì. Bởi vậy, khi phát hiện trạng thái Thái Nhi không bình thường, Long Hạo Thần không thể không mạo hiểm bại lộ Tháp Vĩnh Hằng, trước tiên đưa nàng đi. Tiếp tục ở lại chiến trường quá nguy hiểm với Thái Nhi.

Sau đó trong quá trình chiến đấu, Long Hạo Thần cũng dốc hết sức bộc phát, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong quay lại nơi đây, là vì để có thể kịp tra xét tình trạng thân thể Thái Nhi. Lúc này, đương nhiên hắn chờ không kịp vội vàng trở lại phòng.

Quang mang vàng lấp lánh, Giai Diệu Vĩnh Hằng lần nữa phát động, Long Hạo Thần gần như là mới quay lại phòng thì vội vàng truyền tổng tiến vào Tháp Vĩnh Hằng.

Tuy hiện tại bọn họ đã có thể tiến vào tầng thứ hai Tháp Vĩnh Hằng rèn luyện, nhưng mới tiến vào tháp thì như cũ đứng ở tầng một.

Thái Nhi ngồi xếp bằng tại đó. Khi Long Hạo Thần trông thấy nàng, sắc mặt biến đổi. Bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, mình không thể cảm nhận bất cứ hơi thở sinh mệnh nào từ người Thái Nhi. Nàng ngồi đó tựa như pho tượng điêu khắc.

“Thái Nhi!” Long Hạo Thần vội vàng hô to, bước nhanh tiến lên.

Chẳng qua, hắn không phải hạ người lỗ mãng, không đụng vào thân thể Thái Nhi, mà là cẩn thận ngồi xuống bên cạnh nàng, dùng tinh thần lực siêu mạnh cảm nhận hơi thở Thái Nhi.

Ở khoảng cách gần như vậy, Long Hạo Thần phải nín thở, khó khăn lắm mới cảm nhận được linh lực Thái Nhi dao động, trong mắt hắn từ sốt ruột biến thành kinh ngạc. Thái Nhi vẫn là tồn tại hơi thở, chỉ là biến cực kỳ mỏng manh. Linh lực trong thân thể nàng dường như hoàn toàn dung hợp vào hoàn cảnh xung quanh. Giống như lúc này nàng đã trở thành một phần của Tháp Vĩnh Hằng. Không phóng ra sát khí nồng đậm, nhưng cẩn thận cảm thụ, Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện, Thái Nhi đem đến cho hắn là cảm giác thiên nhân hợp nhất.

Chẳng lẽ thể chất thần quyền giả của Thái Nhi sắp thức tỉnh rồi? Long Hạo Thần không thể khẳng định, nhưng hắn mơ hồ đoán được, tình trạng trước mắt của Thái Nhi tuy không nói là tốt, nhưng còn không đến mức nguy hiểm.

“Cô gái ngốc, vẫn xúc động như vậy.” Long Hạo Thần khẽ thở dài, nhưng ánh mắt nhìn Thái Nhi thì tràn ngập yêu thương.

Hắn ngồi xuống kế bên nàng, ánh mắt luôn nhìn chăm chú vào người nàng, cẩn thận cảm thụ từng tia biến hóa hơi thở của Thái Nhi. Trước khi Thái Nhi tỉnh dậy, hắn tuyệt đối không rời khỏi nàng.

Long Hạo Thần đoán không sai, Thái Nhi có thể một kích giết chết Tinh Ma tộc, đương nhiên không phải nàng sử dụng lực lượng bình thường.

Dựa theo kế hoạch Long Hạo Thần và Thiên Kinh bàn bạc, là do thích khách Liệp Ma Đoàn cấp vương của Thiên Kinh ám sát Tinh Ma tộc.

Thích khách bọn họ cũng là cường giả cấp tám. Thích khách cấp bảy đối đầu ma pháp sư cấp tám, có cơ hội thành công. Trong kế hoạch thì không hy vọng xa vời đánh chết được Tinh Ma tộc, chỉ cầu mong trọng thương gã. Thiên Kinh không quen thuộc thực lực thích khách, chỉ cho cô nhiệm vụ là đứng bên cạnh hỗ trợ ám sát.

Nhưng cảm giác nhạy bén của Tinh Ma tộc cứu gã lần đầu tiên. Thích khách cấp bảy tập kích bị phát hiện, tuy cũng dốc hết sức phát động công kích, nhưng chỉ làm Tinh Ma tộc bị thương nhẹ mà thôi. Không cần nghi ngờ, thích khách cấp bảy ra tay cũng hấp dẫn lực chú ý của tất cả Trừ Liệp Ma. Mà lúc này, Thái Nhi

sử dụng vòng cổ ẩn thân và kỹ năng ẩn thân cấp sáu bay trên không trung cách mặt đất trăm mét, chờ đợi cơ hội.

Thải Nhi hiểu rõ, muốn trong thời gian ngắn xử lý tổ Trừ Liệp Ma này, dẫn đầu Tinh Ma tộc mất đi sức chiến đấu là rất quan trọng. Nếu không, lấy sức chống cự cường đại và Đại Dự Ngôn Thuật của Tinh Ma tộc, thật sự liều mạng, có lẽ sẽ khiến hai đội Liệp Ma Đoàn thương vong.

Bởi vậy, giây phút kia, trong lòng Thải Nhi chỉ có một suy nghĩ, chính là dốc hết sức cho Tinh Ma tộc một kích. Còn về có thể làm tới trình độ nào thì nàng không nghĩ nhiều. Bởi vì nàng biết, Long Hạo Thần nhất định sẽ đứng lúc xuất hiện bên cạnh đưa nàng đi.

Tuyệt đối tin tưởng khiến Thải Nhi không phải đắn đo suy nghĩ. Trong lòng cố chấp khiến nàng tiến vào trạng thái đặc biệt. Ngộ tính của Luân Hồi Thánh Nữ tuyệt không thua con trai quang minh. Cảnh giới thiên nhân hợp nhất trước đây chưa từng có xuất hiện trên người Thải Nhi.

Giây phút đó, trong mắt, trong lòng Thải Nhi, chỉ có mục tiêu của nàng. Đường như trong trời đất trừ nàng và Tinh Ma tộc ra không còn tồn tại thứ gì khác. Tuyệt đối tỏa định, tuyệt đối thu liễm, tinh khí thần của bản thân tăng lên tới cực độ, đồng thời Thải Nhi hoàn mỹ che giấu sự tồn tại. Tựa như lúc trước Long Hạo Thần cảm thụ được. Giây phút đó, nàng chính là áng mây trên trời, gió thổi. Cho dù là Tinh Ma tộc cấp tám, trong khoảnh khắc đều không thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Luân Hồi kiếm và Luân Hồi Linh Lô ở tình huống như thế đã phát động. Cảm giác tịch diệt trước giờ chưa từng có xuất hiện trong lòng Thải Nhi. Chớp mắt đó, nàng chỉ thấy lục cảm toàn bộ che kín. Có, chỉ là bản năng thiên nhân hợp nhất. Chính nàng cũng không hiểu rõ làm cách nào đánh ra một kích đó.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

391. Chương 137: Long Tổ (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thải Nhi sau khi hoàn thành một kích kia, lục cảm hoàn toàn biến mất, cả người vẫn chìm trong trạng thái thiên nhân hợp nhất, bị Long Hạo Thần đưa vào Tháp Vĩnh Hằng.

Lần này lục cảm biến mất, không phải do Luân Hồi Linh Lô phản phệ. Sau khi ba đại linh lô hợp thành, Thải Nhi đã có thể trong tình trạng một lần không bị phản phệ sử dụng Luân Hồi Linh Lô. Sử dụng xong cần trải qua một đoạn thời gian nghỉ ngơi, sau đó có thể lại dùng mà không bị phản phệ. Đương nhiên, nếu nàng muốn càng phát huy uy lực mạnh của Luân Hồi Linh Lô, phải phát động càng nhiều Luân Hồi kiếm, vậy sẽ chịu đựng phản phệ.

Thải Nhi ngồi ba ngày ba đêm, hơi thở biến hóa, Long Hạo Thần xem như yên lòng. Hẳn biết, chắc là Thải Nhi tiến vào loại cảm giác linh ngộ.

Hai đội Liệp Ma Đoàn yên tĩnh nghỉ dưỡng sức trong đoàn bộ, Nhã Khắc đại thành thì một mảnh hỗn loạn.

Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương và Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đột nhiên xuất hiện, hơn nữa thành công giết chết một tổ Trừ Liệp Ma, khiến nội bộ ma tộc bị rung chuyển. Ma tộc không phải kẻ ngốc, khi bọn chúng tìm tòi kỹ vậy mà như cũ gặp phải Liệp Ma Đoàn tập kích, nghĩa là sao? Nghĩa là đại bản doanh Liệp Ma Đoàn của liên minh thánh diện ẩn nấp gần đó!

Tìm tòi quy mô lớn diễn ra trong Nhã Khắc đại thành. Trong thành lại tập trung sáu tổ Trừ Liệp Ma, Hùng Ma duy nhất còn sống trong tinh tổ Trừ Liệp Ma thì cả ngày đều rống gầm, dù đào ba thước đất cũng nhất định phải tìm ra hai đội Liệp Ma Đoàn.

Nhã Khắc tộc toàn diện phát động, nguyên Nhã Khắc hành tinh đều gặp hiểm họa.

Bên ngoài tình hình quá căng thẳng, cho nên tin tức truyền vào đoàn bộ biến càng ít. Chẳng qua, Thiên Kinh không gấp. Liên minh thánh điện rót rất nhiều công sức vào liên minh thánh điện, toàn đoàn bộ ở sâu trong lòng đất mấy chục mét, lại có pháp trận chuyên môn che chắn. Xem như là cường giả cấp chín cao nhất toàn bộ đứng bên trên, dùng tinh thần lực tìm tòi cũng chưa chắc tìm ra sự hiện diện của họ. Còn về đào ba mét đất, chẳng lẽ thật sự có thể đào sao?

Liệp Ma Đoàn không thiếu tính kiên nhẫn. Tiêu diệt một tổ Trừ Liệp Ma mang đến thu hoạch, cho dù họ ở đây tĩnh tu mấy tháng cũng là bình thường. Loại tình hình này không phải lần đầu tiên gặp.

Nhã Khắc đại thành.

A Bảo khuôn mặt điển trai lạnh lùng đứng trong phòng Nhã Khắc Ma chuẩn bị sẵn, yên lặng nhìn ngoài khung cửa sổ.

Sau lưng y, đứng chín ma tộc cường đại. Trong chín ma tộc này, bao gồm cả Nguyệt Dạ, nhưng không có bóng dáng Lãnh Tiêu.

Tuy làm con của Ma Thần Hoàng, nhưng ở trong Trừ Liệp Ma, A Bảo không có quá nhiều đặc quyền. Y chỉ huy tổ này chỉ là long tổ Trừ Liệp Ma. Trừ y có tu vi cấp tám, Nguyệt Dạ thậm chí chỉ mới là tu vi cấp sáu, các thành viên khác thực lực cấp cấp tám.

Trận Mộng Huyền Thiên Đường chính là sỉ nhục cực lớn trong lòng A Bảo. Y từng thề rằng, không chém chết nhân loại gây sỉ nhục cho mình thì không cưới Nguyệt Dạ làm vợ. Bởi vậy, y làm thái tử ma tộc lại trở thành một Trừ Liệp Ma, hơn nữa dẫn theo đội mình đi tứ xứ tìm tung tích Long Hạo Thần và đồng bạn.

A Bảo có thể hoàn toàn khẳng định, Long Hạo Thần là một Liệp Ma giả, hơn nữa là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn. Chỉ cần là thành viên Liệp Ma Đoàn, nhất định sẽ tới ma tộc. Cho nên y luôn chờ đợi cơ hội và tin tức.

Mấy ngày trước, Nhã Khắc đại thành phát sinh sự kiện tập kích lọt vào tai mắt của y. Khi y nghe được trên chiến trường biểu hiện của bóng dáng vàng đỏ, y biết, bóng dáng vàng kia rất có thể chính là Long Hạo Thần. Cho nên y dẫn theo đội mình đi tới đây, ở lại đã mười ngày.

Mặt dù bề ngoài A Bảo không có nhiều đặc quyền, nhưng ai không biết y là thái tử ma tộc? Huống chi, coi như cùng là cấp tám, thực lực mấy tổ trưởng Trừ Liệp Ma khác sao có thể so sánh với y được? Bởi vậy, khi y tới đây, cục diện toàn bộ Nhã Khắc đại thành do y điều khiển.

Đợt tìm tòi thứ hai đã kết thúc, như cũ không có thu hoạch gì. Hai đội Liệp Ma Đoàn tựa như bốc hơi khỏi nhân gian.

“Bảo ca, đã tìm hết rồi, chắc là Liệp Ma giả đã rời khỏi. Ta thấy, hay là chúng ta dừng ở đây lãng phí thời gian nữa.” Nguyệt Dạ đi tới sau lưng A Bảo, nhỏ giọng nói.

A Bảo lắc đầu, khuôn mặt âm trầm nói.

“Không, ta tin tưởng, bọn chúng nhất định còn ở trong Nhã Khắc đại thành, chỉ là không biết đã núp đi đâu. Tình huống hôm đó ta đã hỏi kỹ mấy lần, Hùng Ma phát tín hiệu cầu viện rất đúng lúc. Gần đó hai tổ Trừ Liệp Ma chỉ dùng chưa tới mười phút đã đến. Hơn nữa lúc đến là từ không trung nhìn xuống, nếu Liệp Ma giả chạy thì họ nhất định phát hiện dấu vết, nhưng Liệp Ma giả lại biến mất mà không phải chạy trốn. Theo tình báo thì trong Nhã Khắc đại thành này rất có khả năng có đoàn bộ của liên minh thánh điện, mà bọn chúng thì núp trong đó. Bọn chúng đang chờ, chờ chúng ta thả lỏng cảnh giác sẽ trốn thoát hoặc tiếp tục công kích tộc chúng ta. So tính kiên nhẫn chứ gì? Ta cũng không thiếu. ta đã bày thiên la địa võng. Ta không tin lần này hắn còn có thể trốn khỏi tay ta. Ta phải chính tay đánh chết hắn, đem trái tim của hắn làm lễ vật cầu hôn tặng cho em.”

Tựa như nhân loại sẽ thu ma tinh của ma tộc, ma tộc cũng lấy trái tim cường giả nhân loại làm chiến lợi phẩm. Đối với chúng mà nói, trái tim nhân loại có linh khiếu nuôi dưỡng là vật đại bổ tuyệt nhất.

A Bảo không phát hiện, khi y nói ra mấy lời này, Nguyệt Dạ đáy mắt lóe tia chán ghét, chỉ là cô che giấu rất tốt.

Nguyệt Dạ không tiếp tục khuyên nhủ nữa. Cô hiểu rõ, việc A Bảo quyết định, coi như Ma Thần Hoàng cũng rất khó thay đổi.

Trong đám ma tộc trẻ tuổi, không thể nghi ngờ, A Bảo là ưu tú nhất. Làm người thừa kế Ma Thần Hoàng, y và các Nghịch Thiên Ma Long khác không giống nhau. Thực lực của y là dựa vào nỗ lực bản thân, từng chút một tu luyện được. Khi y mới sinh ra, không khác gì trẻ sơ sinh yếu ớt của nhân loại. Đây chính là quá trình người thừa kế của Ma Thần Hoàng phải trải qua. Tất cả hậu đại có huyết mạch Ma Thần Hoàng đều phải trải qua quá trình này. Cũng chỉ có như vậy, họ mới đột phá cấp chín rồi lên như điều gặp gió, trở thành chúa tể một đời ma tộc.

Nhưng bản thân ưu tú và thân phận người thừa kế Ma Thần Hoàng, khiến A Bảo có một nhược điểm mà người ngoài xem ra thì không tính là khuyết điểm. Đó chính là tự phụ. Nói dễ nghe là cực kỳ tự tin.

Nhưng Nguyệt Dạ lại không thích một điểm này. Trong lòng cô, tuy A Bảo rất tốt với cô, nhưng sẽ không suy nghĩ theo khía cạnh người khác. Cho dù cô ra ý kiến, A Bảo cũng rất ít chịu lắng nghe.

Nguyệt Dạ không thể không thừa nhận, A Bảo lựa chọn rất chính xác. Bởi vì cô hiểu rõ là ai đến bên này. Thương đoàn Nguyệt Dạ và Long Hạo Thần cắt đứt liên lạc chẳng phải là gần Nhã Khắc hành tinh sao? Cho nên cô mới càng nóng lòng. Nhưng cô khuyên không được A Bảo, càng không biết Long Hạo Thần ở nơi đâu, không thể nào thông báo cho hắn biết. Khi A Bảo mới làm ra quyết định này, trong lòng Nguyệt Dạ cũng đặt quyết tâm. Đến thời điểm nguy ngập nhất, nói không chừng, chỉ có thể dựa vào sức mình cố gắng giúp họ trốn thoát. Dù sao, sinh mạng mình nằm trong tay cô bé đó!

Vốn Nguyệt Dạ đã nhận mệnh. Hôn sự do Ma Thần Hoàng và Nguyệt Ma tộc định ra ai dám cãi? Cô không dám, thật sự không dám. Thậm chí trong lòng không ngừng dằn vặt. Nhưng nguyên bản hôn lễ sắp cử hành lại bởi vì hắn mà vô kỳ hạn kéo dài. Khi A Bảo vô cùng áy náy báo cho cô biết tin này, Nguyệt Dạ giật mình phát hiện, trong lòng mình tràn ngập vui mừng. Đây cũng trở thành lý do cô trợ giúp Long Hạo Thần. Chỉ cần hắn không chết, có lẽ, chính mình thật không gần gũi cho A Bảo. Đợi đến khi mình tuổi già sắc đẹp phai tàn, chắc y sẽ nhìn mình không vừa mắt.

Đoàn bộ.

“Hạo Thần, có tin tốt. Ma tộc Trừ Liệt Ma đã dần rút lui, hiện tại ở trong thành chỉ còn một tổ mà thôi. Bọn chúng đang ở ma cung Nhã Khắc Ma. Thế nào? Chúng ta lại làm một chuyến nữa?” Thiên Kinh mắt sáng ngời nói.

Long Hạo Thần suy nghĩ một lát, nói.

“Có bấy gì không? Tuy rằng lần này ma tộc lại tìm kiếm mười lăm ngày, nhưng không có thu hoạch. Bọn chúng nhanh như vậy rồi đi, ta cảm thấy có chút không bình thường.”

Thiên Kinh gật đầu, lòng thầm cảm thán. Hạo Thần thoát nhìn tuổi trẻ vậy mà tính cách rất ổn trọng.

“Tình huống cậu nói cũng không phải không có khả năng. Nhưng chúng ta vốn làm nhiệm vụ là liếm huyết trên mũi đao, tùy thời đều gặp nguy hiểm. Nhưng nguy hiểm cũng tương đương với kỳ ngộ. Chúng ta ở lại đây đã quá lâu rồi, nếu lần nữa hành động, mặc kệ thắng hay thua, nhất định phải rời khỏi đây. Cho nên, hiện tại có hai loại phương án. Một là chúng ta trực tiếp rời đi, cái khác là tập kích tổ Trừ Liệt Ma ở lại trong thành rồi mới đi khỏi. Bên ngoài đã thả lỏng điều tra, người của ta mang đến tin tức sẽ ngày càng nhiều. Nếu không, như vậy đi, chúng ta căn cứ tin tức lại chờ mấy ngày, cuối cùng mới quyết định nhé?”

Long Hạo Thần vui vẻ đồng ý.

“Tốt, cứ làm theo lời Thiên Kinh đại ca.”

Chốc lát đã qua ba ngày, bên ngoài không ngừng truyền vào tin tức. Từng dấu hiệu đều chứng minh, đích thực các Trừ Liệt Ma đã rời khỏi. Nhưng ma tộc lại phái số lượng một ngàn kỵ binh Đại Ác Ma hỗ trợ Nhã Khắc Ma trấn thủ Nhã Khắc đại thành. Nhưng đây cũng chứng minh tuyệt không có nhiều Trừ Liệt Ma ở lại nơi đây.

“Hạo Thần, không thể đợi thêm nữa. Mới nhận được tin tức, tổ cuối cùng Trừ Liệt Ma đã ra ngoài thành, dường như sắp rời đi. Hôm nay là cơ hội tốt nhất khó gặp.”

Long Hạo Thần vẫn có chút do dự.

“Thiên Kinh đại ca, lần này chúng ta thu hoạch đã không tệ lắm, nếu không hay là cứ rời đi thôi. Đối chỗ khác thì chúng ta vẫn có cơ hội phục kích Trừ Liệp Ma mà.”

Không biết vì sao, hẳn trực giác có gì đó nguy hiểm. Hình như có một đôi mắt vô hình luôn nhìn chăm chăm vào họ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

392. Chương 137: Long Tổ (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thiên Kinh nhú mày, hiển nhiên có chút bất mãn Long Hạo Thần, trầm giọng nói.

“Như vậy đi, Hạo Thần, ta không ép cậu. Lần hành động này do đội chúng ta chủ công, các người phụ trách hỗ trợ. Nếu thật rơi vào cạm bẫy của ma tộc, các người lập tức né đi, không cần quan tâm chúng ta.”

Khi nói ra câu này, rõ ràng ngữ điệu của Thiên Kinh biến cứng rắn. Tuy đội họ được đám Long Hạo Thần cứu mạng, nhưng làm Liệp Ma Đoàn cấp vương, họ có tính tự chủ cực mạnh. Thiên Kinh lại là trung tâm của đội, gã cực kỳ tin tưởng sức phán đoán của mình. Ân tình không nghĩa là phụ thuộc. Huống chi Liệp Ma Đoàn cấp vương cao cấp, trong đội Thiên Kinh các thành viên đều bức xúc, muốn trong lần hành động thứ hai này biểu hiện tốt để chứng minh thực lực của mình.

Lời đã nói đến mức này, đương nhiên Long Hạo Thần không tiện nói tiếp nữa, chỉ có thể gật đầu đồng ý kế hoạch của Thiên Kinh.

Tiếp đến chính là mau chóng định ra kế hoạch. Long Hạo Thần giữ lại điều thứ nhất, do đám Thiên Kinh chủ công, đội mình thì làm hậu viện. Dù sao, hiện tại kẻ địch tuyệt không biết chỗ bọn họ có tới hai đội Liệp Ma Đoàn. Một mình một ám sẽ tăng an toàn cho cả hai đội. Đối với điểm này, Thiên Kinh suy nghĩ cẩn thận rồi không có bất mãn cái gì, ổn thỏa chút cũng tốt. Dù gì đội mình làm chủ công, cuối cùng chia chút lợi ích cho đám Long Hạo Thần là được. Chỉ cần thành công, đồng bạn bị mất lòng tin sẽ hồi phục lại thôi.

Khi hai người đang bàn bạc thì bên ngoài truyền đến tin tức, một tổ Trừ Liệp Ma đã đi hướng cửa thành, sắp ra khỏi thành.

Thiên Kinh nhanh chóng ra quyết định, trầm giọng nói.

“Đi, chúng ta từ mật đạo đi ra ngoài, trực tiếp ở ngoài thành chặn đánh chúng. Công kích ngoài thành ưu thế lớn hơn trong thành, ít nhất không cần lo lắng Nhã Khắc Ma bao vây.”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Thiên Kinh đại ca, nhất định phải cẩn thận. Một khi phát hiện tình hình bất ổn, chúng ta sẽ đoạn hậu, các người mau chóng rút lui. Chúng ta sẽ tự nghĩ cách trốn thoát.”

“Ừm.” Thiên Kinh ậm ừ một tiếng, xoay người đi kêu gọi đồng bạn.

Kỳ thực gã không để lời nói của Long Hạo Thần trong lòng. Làm Liệp Ma Đoàn cấp vương mà để Liệp Ma Đoàn cấp suất đoạn hậu? Thế thì quá mất mặt. Huống chi, gã không thấy kế hoạch của mình không có vấn đề gì.

Một hàng mười ba người đi ra mật đạo. Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương ở đằng trước, Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất ở phía sau, tất cả mọi người đều mặc nhung trang.

Thải Nhi yên lặng theo sát Long Hạo Thần, nếu người quen biết nàng cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, hiện tại Thải Nhi so với lúc trước thì có thay đổi. Lạnh lùng thu lại, không giống trước đây toát ra rõ ràng. Ngay

cả mắt mày cũng biến nhu hòa rất nhiều. Nhưng nếu quan sát cẩn thận sẽ nhận ra, Thái Nhi thu lại khí thế mới càng đáng sợ hơn, dường như là đáy hồ sâu âm u.

Trải qua ba ngày tĩnh tu, lục cảm của Thái Nhi đã tự hồi phục. Nàng vẫn không thể thức tỉnh thể chất thần quyền giả. Nhưng hôm đó một kiếm hợp nhất là lần đầu tiên dung hợp năng lực của nàng, trợ giúp có thể nghĩ.

Trở lại đoàn bộ, mấy ngày nay Thái Nhi luôn bế quan. Nàng có cảm giác mãnh liệt rằng, thể chất thần quyền giả của mình tùy thời sẽ thức tỉnh, nhưng hiện tại chỉ là thiếu một cơ hội. Còn về khi nào cơ hội này mới xuất hiện, chính nàng cũng không biết. Thái Nhi hiểu rõ, cho dù chỉ cách một đường chỉ mông, nhưng có lẽ là chân trời cách biệt. Thức tỉnh thần quyền giả không phải chỉ nỗ lực là có thể đột phá, cần linh ngộ trong khoảnh khắc.

Mọi người đều là cường giả từ cấp sáu trở lên. Cho dù đi trong mật đạo dưới đất, tốc độ cũng cực nhanh. Dưới sự dẫn dắt của Thiên Kinh, khi họ lại thấy ánh mặt trời thì đã ra ngoài Nhã Khắc đại thành.

Không cần Thiên Kinh chỉ dẫn, ma pháp sư và mục sư đội họ đã đồng loạt hành động. Ứng Nhân Thuật, Chân Ác Nhân cùng phát động, tra xét tình huống xa gần xung quanh.

Ma pháp sư nhỏ giọng nói.

“Tìm được rồi. Một hàng mười người, vừa mới đi ra khỏi thành. Dẫn đầu là một ma tộc bộ dáng thanh niên mặc đồ đen, nhìn không ra là chủng tộc gì, nhưng khí thế rất mạnh, có khả năng là thuộc về Nghịch Thiên Ma Long tộc. Nếu là vậy thì có lẽ chúng ta đã gặp phải long tổ trong Trừ Liệt Ma.”

Sau đó mục sư báo cáo.

“Trong phạm vi vài cây số không có binh chủng ẩn hình mai phục, tất cả bình thường.”

Thiên Kinh hỏi ma pháp sư.

“Có từng phát hiện dấu vết mai phục nào không? Cậu cẩn thận điều tra xem.”

Ma pháp sư gật đầu, tăng cường phát động linh lực, Ứng Nhân Thuật mở tối đa. Đây là kỹ năng mạnh nhất của ma pháp sư này, có thể xem xét cả binh chủng ẩn hình của ma tộc. Do ma pháp sư cấp bảy thi triển thì ít nhất có thể tra xét phạm vi hai mươi dặm. Dem tinh thần lực tập trung ở khoảng cách gần, thậm chí có thể dò xét càng thêm cẩn thận.

Một lát sau, ma pháp sư nói.

“Tất cả bình thường, đám ma tộc đã ra thành, không có ý định bay mà là đi bộ hướng hành tinh trung ương. Trừ thanh niên đồ đen dẫn đầu ra, phía sau còn có cô gái mặc áo choàng trắng, cũng là hình người, nhìn không ra tu vi chân chính và chủng tộc. Phía sau chúng còn có bốn cường giả ma tộc hình người. Hai Ác Ma, một Nhã Khắc Ma, một Hùng Ma. Ta có thể khẳng định, trừ thanh niên áo đen dẫn đầu ra, ma tộc hình người khác ít nhất hai cái có năng lực ma pháp thuần túy. Bọn chúng đang mau chóng rời khỏi, chúng ta đã không kịp mai phục. Đề nghị chính diện đánh, có bảy phần nắm chắc xử lý chúng.”

Thiên Kinh gật đầu, trầm giọng quát.

“Xuất phát!”

Nói xong, gã đột nhiên rút ra trọng kiếm, tay trái nâng tấm thuẫn ám kim. Một luồng sáng ám kim huyền lệ mở rộng trước người. Trong tiếng gầm gừ trầm thấp, địa long to lớn bỗng xuất hiện trước mặt gã.

Là Kim Cương Long ma thú cấp tám, chủng loại mạnh nhất trong địa long, tương đương với cường giả cấp tám. Quan trọng nhất là, năng lực phòng ngự của nó cực mạnh. Phối hợp với nó, kỵ sĩ tương đương với có lá chắn sống siêu mạnh. Coi như là cường giả cấp tám muốn giết chết Kim Cương Long cũng tuyệt không phải trong chốc lát có thể làm được.

Thiên Kinh nhảy lên, trực tiếp ngồi lên tấm lưng rộng của Kim Cương Long. Chiến sĩ và thích khách cũng nhảy lên lưng rồng, mà triệu hoán sư cấp bảy thì ôm viên thủy tinh cầu bạc, thì thảo ngâm xương vài câu chú ngữ. Ba luồng sáng trắng xẹt qua, ba ma thú cấp sáu Tia Chớp Báo đã xuất hiện trước mặt mọi người. Gã và ma pháp sư, mục sư mỗi người ngồi cưỡi một con.

Vào lúc này, cách chiến đấu của Liệp Ma Đoàn cấp vương hoàn toàn hiện ra. Bọn họ đương nhiên có thể dựa vào linh cánh bay qua đánh lên kẻ địch. Nhưng Trừ Liệp Ma tuyệt không yếu, đặc biệt là Trừ Liệp Ma long tổ, là loại khó nhai nhất dưới cấp ma vương. Bởi vậy, họ phải tiết kiệm linh cánh. Hơn nữa từ dưới đất đi, sẽ không bị kẻ địch trước nhất phát hiện.

Tia Chớp Báo là loại ma thú công kích, năng lực phòng ngự đều rất bình thường, nhưng làm ma thú phong hệ, chúng nó có tốc độ nhanh như tia chớp. Chức nghiệp hệ ma pháp cười loại ma thú này không thể nghi ngờ là hoàn hảo nhất. Chỉ mới ngồi trên lưng ma thú, ma pháp sư đã lấy ra pháp trượng, bắt đầu trầm thấp ngâm xướng. Dưới thân Tia Chớp Báo chạy vội, gãi như dính trên lưng Tia Chớp Báo, hơn nữa ngâm xướng không chút hỗn loạn hay gấp rút. Một hàng sáu người, lấy tốc độ nhanh chóng có Ứng Nhân Thuật của ma pháp sư chỉ dẫn, chạy xéo hướng con đường kẻ địch phải đi.

Ánh mắt các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều rơi vào người Long Hạo Thần.

Ánh mắt Long Hạo Thần gợn sóng tím, bóng dáng khổng lồ của Hạo Nguyệt đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Hạo Nguyệt thân cao đã qua mười một mét, thân hình như ngọn núi nhỏ, tuyệt đối nên dùng từ khổng lồ để hình dung. Hai cục u sau lưng nhô lên càng thêm rõ ràng. Bốn cái đầu to ngẩng cao, có thể thấy rõ, một bên u khác vốn co rút nay qua một năm bể quan đã lại nhô cao ra, hơn nữa dài gần bằng mấy cái đầu khác, tùy thời có khả năng lại tiến hóa lần nữa. Đặc biệt là gần nhất Hạo Nguyệt ăn không ít ma tinh, trên người nó quanh quẩn khí thể khủng bố, có lúc ngay cả Long Hạo Thần đều thấy lòng run sợ.

Bảy người đều leo lên lưng Hạo Nguyệt. Long Hạo Thần thì trực tiếp một chân đạp lên đầu Tiểu Quang, Hạo Nguyệt bốn chân to khỏe cất vó đuổi theo Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương. Nhưng họ theo ý Long Hạo Thần, tụt ra sau khoảng một cây số, hơn nữa trong quá trình tiến lên cố gắng tìm chỗ ẩn nấp thân hình.

Kỳ thật Long Hạo Thần rất hy vọng chỉ là mình lo lắng quá nhiều mà thôi. Trải qua đợt tập kích lần trước, hiện tại mười sáu nhiệm vụ giết chóc của họ đã hoàn thành mười cái. Đặc biệt là đánh chết Tinh Ma tộc để họ hoàn tất nhiệm vụ khó khăn chỉ đứng sau vụ ám sát ma thần. Bọn họ nhận nhiệm vụ công kích ma thần đứng hạng thứ bảy mươi, ở một hành tinh xa xôi, chỉ cần dốc sức đối phó mỗi mình ma thần là được. Nhưng Tinh Ma tộc thì khác, đa số Tinh Ma tộc đều là trong Ma Đô Tâm Thành, chứ nói chi là Tinh Ma tộc cấp tám. Một khi họ ở Tâm Thành có hành động gì, muốn không bị phát hiện thì quá khó khăn. Bởi vì tinh thần lực khủng bố của Ma Thần Hoàng, liên minh thánh điện không cách nào ở trong Tâm Thành dựng đoàn bộ, hơn nữa ở đó, cường giả ma tộc nhiều như lông trâu!

Bọn họ không ngờ được, nhiệm vụ cực khó khăn đồng cấp với ám sát ma thần lại có thể hoàn thành ở đây. Cho nên mọi người nhẹ nhàng rất nhiều. Mới qua hai tháng mà họ đã hoàn thành đa số nhiệm vụ giết chóc, tiếp đến đương nhiên có thể chậm tiết tấu một chút.

Hy vọng lần tập kích thứ hai này cũng có thể thành công.

Hai đội Liệp Ma Đoàn giữ tốc độ mau chóng tiến tới. Thiên Kinh vẫn là rất quan tâm Long Hạo Thần, thỉnh thoảng biến đổi vị trí, vung vẩy trọng kiếm trong tay, đem tình huống bên họ nói cho Long Hạo Thần biết. Trong đó quan trọng nhất là xem khoảng cách địch ta còn bao xa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

393. Chương 137: Long Tổ (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần nhip tim đập bỗng biến nhanh, dường như có sức mạnh vô hình bóp chặt nó. Thiên Kinh ở đằng trước mới truyền đến tin tức, đã tiếp cận kẻ địch trong phạm vi ba mét, khoảng hai phút thì họ sẽ trực tiếp phát động công kích.

Long Hạo Thần bỗng ngoái đầu hét với Lâm Hâm.

“Lâm Hâm, Ứng Nhân Thuật! Nhanh! Tra xét xem tổ Trừ Liệp Ma này có gì khác lạ!”

Lâm Hâm ừ một tiếng, y cũng cảm giác được lúc này Long Hạo Thần có chút kỳ quái. Không dám chậm trễ, y vội vàng giờ lên Hỏa Tinh Trượng, mau chóng phóng ra Ứng Nhân Thuật.

Trong quá trình, hai đội Liệp Ma Đoàn vẫn đang tiến lên, giữ tốc độ mau chóng tiếp cận kẻ địch.

Long Hạo Thần vội vàng hỏi.

“Thế nào?”

Lâm Hâm nhíu mày.

“Nhìn thấy rồi, rất kỳ quái, ta cảm thấy thanh niên áo đen rất quái lạ. Trên đầu hắn đội mũ che đầy khuôn mặt, nhưng ta cứ thấy hắn quen quen. Còn nữa, cô gái mặc áo choàng đi sau lưng hắn cũng quen mắt lắm. Khoan, à! Là cô ta!”

Lâm Hâm đột nhiên kêu lên khiến thành viên trong đội kinh sợ, Long Hạo Thần vội vàng hỏi.

“Là ai?”

Lâm Hâm nói.

“Là Nguyệt Dạ, cô gái trong đội họ là Nguyệt Dạ! Không tốt, chẳng lẽ tên đi đầu là cái tên đó!”

Đúng vậy, khi Ứng Nhân Thuật tổ của Lâm Hâm tra xét, cô gái đứng vị trí thứ hai trong Trừ Liệp Ma lấy xuống mũ trùm đầu, lộ ra khuôn mặt thật. Dù chỉ trong khoảnh khắc, nhưng Lâm Hâm vẫn thấy rõ ràng mái tóc tím và khuôn mặt tuyệt mỹ, đó chẳng phải là Nguyệt Dạ sao?

Long Hạo Thần tâm nháy mắt chìm vào hố sâu.

“Bị lừa, nhất định có mai phục!”

Vừa nghĩ hắn vội vàng nhìn hướng đám Thiên Kinh đi đằng trước. Lúc này, đám Thiên Kinh đứng lúc từ sườn núi lao xuống, biến mất khỏi tầm mắt Long Hạo Thần.

Ma pháp nồng đậm nở rộ trong khoảnh khắc này. Dù cách rất xa nhưng họ rõ ràng cảm thụ được nhiệt độ trong không khí giảm thấp, sóng năng lượng kinh khủng tăng cao. Thực rõ ràng, Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương đã phát động tấn công. Đám Long Hạo Thần phát hiện có chút muộn.

Không sai, đội chậm rãi từ trong Nhã Khắc đại thành đi ra chính là A Bảo và long tổ Trừ Liệp Ma của y.

Sau khi có phán đoán chính xác, A Bảo dần bày ra thiên la địa võng cho đám Long Hạo Thần. Y hành động rất đơn giản. đầu tiên là ở trong thành cố gắng phong tỏa điều tra Liệp Ma Đoàn, rồi mới dần rút lui từng tổ Trừ Liệp Ma, để tê liệt đám Long Hạo Thần. Lần này chúng rời thành, mục đích đương nhiên là dụ rấn ra khỏi hang. Không cho đám Long Hạo Thần cơ hội tập kích thì sao câu cá lớn được?

Mưu kế của A Bảo không thể nói là thông minh bao nhiêu, nhưng tuyệt đối là đơn giản hữu hiệu. Long Hạo Thần và Thiên Kinh đều là người thông minh, nhưng rõ ràng lại không thể dễ dàng điều tra và phá giải. Đặc biệt là A Bảo tuyệt đối tin tưởng vào chính mình, bởi vậy thuộc hạ của y mai phục ở nơi xa.

Lúc Nguyệt Dạ lấy xuống áo choàng, A Bảo bắt mắt quay đầu liếc cô một cái. Đang lúc y muốn răn dạy cô thì đột nhiên xuất hiện ma pháp nồng đậm dao động. Liệp Ma Đoàn một đội sáu người tiến thẳng hướng bọn họ.

Không phải người kia. Đây là ý nghĩ đầu tiên của A Bảo. Nhưng nói sao thì đó cũng là đội Liệp Ma Đoàn! Hơn nữa Liệp Ma Đoàn có gan và thực lực công kích mình, đây ít nhất là Liệp Ma Đoàn cấp vương. Xử lý họ cũng là công lớn.

Khóe miệng A Bảo hiện nụ cười nhạt, lạnh giọng hét.

“Bây trận phòng ngự!”

Nói xong câu này, cùng lúc đó, y nâng lên tay phải. Một đoàn quang cầu tím bốc lên không trung, bộc phát một vòng sáng chói mắt.

Đây là tín hiệu, tín hiệu phát động phục kích.

Hùng Ma thân hình to lớn sải bước đi ra trước nhất, mà lúc này, ma pháp cường đại đã giáng xuống.

Băng Tuyết Phong Bạo, ma pháp quần công bằng hệ cấp bảy.

Trong Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương tổng cộng có ba trang bị cấp truyền kỳ. Tầm thuẩn trong tay Thiên Kinh, thủy tinh cầu bạc của triệu hoán sư, và thanh pháp trượng ma pháp sư này. Đây cũng là cách phân phối đa số Liệp Ma Đoàn tuyển chọn, có thể ở trình độ lớn nhất tăng cường năng lực sinh tồn và công kích của Liệp Ma Đoàn. Không chút nghi ngờ, ma pháp sư là nơi phát ra công kích mạnh nhất của họ.

Băng Tuyết Phong Bạo là đại ma pháp, dù là ma pháp sư cấp bảy cũng cần hơn một phút đồng hồ ngâm xướng. Nhưng cũng chính vì vậy, ma pháp này là cường đại nhất trong ma pháp cấp bảy thủy hệ.

Ma pháp sư của Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương càng là chậm rãi ngâm xướng ma pháp, kéo dài thời gian thi triển, thì nguyên tố vàng ngưng tụ ma lực càng biến cường đại.

Hoa tuyết cỡ bàn tay từ trên trời giáng xuống, lạnh lẽo, băng lãnh, mang theo tiếng rít gió lạnh liệt. Mỗi một mảnh hoa tuyết tựa như từng lưỡi kiếm cắt xé không gian, cũng cắt đứt tất cả. Trong tiếng kêu to khủng bố, hoa tuyết đang tăng tốc bao trùm long tổ Trừ Liệp Ma.

Băng Tuyết Phong Bạo không đơn giản là ma pháp thủy hệ, mà kèm theo hiệu quả phong hệ. Pháp trượng truyền kỳ trong tay ma pháp sư Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương chính là hai hệ băng phong hiểm thấy. Ma pháp thi triển có tầng áp suất thấp. Bởi vậy khi phát động ma pháp, uy lực thêm cả ma pháp hỏa hệ.

Có thể thấy rõ, trong quá trình thi triển ma pháp, sắc mặt ma pháp sư dần biến tái nhợt, có thể nghĩ gã chịu đựng sức ép lớn cỡ nào.

Đây là một ma pháp không thể né tránh, phạm vi bao trùm ít nhất mấy ngàn mét vuông. A Bảo và đồng bạn ma tộc mau chóng tụ lại một chỗ. Hùng Ma hai tay ôm đầu, đứng thẳng. Có thể thấy rõ, lông toàn thân nó dựng đứng, trên người khuếch tán một tầng sắc tím nhạt, tựa như bình phong ngăn cản công kích mạnh nhất đến từ chính diện.

Hai thanh niên áo đen từ sau lưng bay lên. Quang mang tím đen nồng đậm từ tay chúng lan tràn. Khiến người giật mình là, trong tay chúng có pháp trượng, hơn nữa tản ra ma pháp cực mạnh. Tuy không đến mức truyền kỳ, nhưng cũng là đỉnh cấp Huy Hoàng. Phải biết, ma pháp sư ma tộc rất ít có thể sử dụng pháp trượng. Pháp trượng thuộc tính hắc ám chỉ có ma tộc tự mình chế tạo, liên minh thánh điện tuyệt không chế ra được pháp trượng thuộc tính này! Một lần xuất hiện hai thanh, có thể tưởng tượng phân phối của long tổ Trừ Liệp Ma. Cho dù không có A Bảo, thực lực Trừ Liệp Ma này cũng mạnh hơn tổ trước đám Long Hạo Thần tập kích.

Thân thể A Bảo từ từ bay lên, vị trí y bay lên ở giữa đội, mặt đối diện Băng Tuyết Phong Bạo ập đến. Hai mắt y bỗng nhiên lóe sáng, giạt xuống mũ trùm đầu, giữa không trung, đánh ra một quyền.

Khi một quyền này đánh vào không khí, lập tức sinh ra cảm giác kinh khủng là không gian sụp đổ. Hoa tuyết từ trên trời giáng xuống hóa thành mảnh vụn ở mảnh không gian sụp đổ này, không thể rơi trên người chúng.

Ma pháp khủng bố, phòng ngự mạnh mẽ, khoảnh khắc này toàn diện va chạm. Trên chiến trường, rõ ràng nhất chính là tiếng cắt đứt chói tai. Băng Tuyết Phong Bạo phủ lên phạm vi mấy ngàn mét vuông không ngờ mau chóng tụ tập ở chính giữa, dần hình thành con rồng băng, siết lấy mười cường giả ma tộc.

Ma pháp này chính là đòn sát thủ của Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương, cũng là một kích mạnh nhất vị ma pháp sư này có thể thi triển ra. Tựa như Lâm Hâm phát động Lam Hỏa Phượng Hoàng, sau một kích kia, gã sẽ suy yếu phần lớn sức chiến đấu.

Khi Băng Tuyết Phong Bạo nổ rộ, đồng thời các thành viên Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương không rảnh rỗi. Họ lấy tốc độ kinh người ủa xuống dưới. Mục sư bắt đầu phóng thích kỹ năng, hỗ trợ ma pháp sư

hồi phục ma lực. Triệu hoán sư bắt đầu mau chóng ngâm xướng, từng con ma thú cấp sáu nhanh chóng xuất hiện trên chiến trường, làm tiên phong đánh hướng Trừ Liệp Ma. Thiên Kinh giờ lên trọng kiếm, ngang nhiên đánh hướng Hùng Ma đứng chính diện. Thích khách ẩn trong không khí, chiến sĩ thì lấy ra đôi búa to đứng cạnh gã.

Thiên Kinh có tự tin phục kích đội Trừ Liệp Ma này, nguyên nhân chính là đến từ ma pháp cường đại Băng Tuyết Phong Bạo. Gã rất tin tưởng ma pháp sư bên ta. Theo gã thấy thì sau khi thi triển ma pháp này, kẻ địch ít nhất giảm quân số một phần ba, mấy tên khác cũng sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, trọng thương đồng thời còn bị Băng Tuyết Phong Bạo nhiệt độ thấp đông lạnh, giảm tốc độ. Chiến đấu sau đó đương nhiên sẽ do họ nắm bắt tiết tấu. Thiên Kinh có tự tin trong thời gian cực ngắn kết thúc trận chiến này, sau đó chớp mắt bỏ chạy, tựa như lần trước lui về đoàn bộ nghỉ lấy sức. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, dù họ ẩn núp ba tháng cũng không thành vấn đề. Sau đó rời khỏi đây, tiếp tục làm nhiệm vụ khác.

Khi Băng Tuyết Phong Bạo bao phủ toàn bộ kẻ địch, khoảnh khắc đó, Thiên Kinh cảm giác nhiệm vụ của mình sắp hoàn thành. Nhưng khi gã xung phong cách kẻ địch còn khoảng trăm mét thì sắc mặt biến đổi.

Hùng Ma chính diện ngăn cản thì gã có đoán trước rồi. Ai chẳng biết lực phòng ngự của Hùng Ma. Gã cũng không nghĩ ma pháp quần công này có thể xử lý chủng tộc phòng ngự mạnh nhất ma tộc. Nhưng khiến gã bất ngờ là phòng ngự chính giữa và mặt sau. Băng Tuyết Phong Bạo công kích bốn phương tám hướng, phòng ngự chính diện không chút tác dụng. Nhưng kẻ địch lại hoàn thành phòng ngự chỉnh thể.

Hai ma tộc mặt sau giăng lên màn hào quang lớn, không ngừng chịu đựng công kích của Băng Tuyết Phong Bạo. Tuy chúng chống đỡ khó khăn, không ngừng phóng ra từng đạo ma pháp, nhưng dù sao vẫn là chống đỡ được. Quan trọng nhất là thanh niên áo đen bình bình giữa không trung. Một quyền đánh ra đã hóa giải phần lớn uy lực Băng Tuyết Phong Bạo, toàn bộ uy lực ma pháp cũng giảm bớt hơn phân nửa. Tuy chúng bị khí lạnh ảnh hưởng, nhưng ít ra cho đến nay, không ai bị thương tổn chân chính. Nên biết, ma pháp sư Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương cũng không thể duy trì ma pháp này trong thời gian dài. Ma lực của gã cuối cùng vẫn là có hạn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

394. Chương 138: Bí Ngâm Cơ Tòa Kỵ Sĩ Long Hạo Thần! (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Xem ra tổ Trừ Liệp Ma này thật là khó đối phó. Nhưng dù là vậy, bây giờ Thiên Kinh không có chút nào muốn lùi lại. Có đám Long Hạo Thần ở phía sau viện trợ, hướng chỉ kẻ địch vẫn là bị Băng Tuyết Phong Bạo suy yếu.

Kim Cương Long xung phong, cái đầu to thấp xuống đụng vào Hùng Ma trước mặt. Lúc này Hùng Ma hai tay còn đang bảo vệ đầu, không thể trực tiếp ngăn cản Kim Cương Long. Băng Tuyết Phong Bạo trong không khí thì như có mắt, không một mảnh tuyết nào rơi trên người Thiên Kinh.

Trận chiến kinh khủng giờ phút này mới mở màn. Thiên Kinh hoàn toàn bộc lộ thực lực. Mắt thấy cái đầu to của Kim Cương Long sắp đánh vào người Hùng Ma.

Theo ý nghĩa nào đó thì Kim Cương Long và Hùng Ma là cùng một chủng loại, phòng ngự siêu mạnh, công kích và tốc độ rất yếu, cũng không biết bay.

Oanh!

Kim Cương Long cả người cứng rắn đụng mạnh vào hai tay Hùng Ma. Tuy thân thể Hùng Ma khổng lồ, nhưng so với Kim Cương Long thì có chút chênh lệch, hướng chỉ Kim Cương Long còn là chạy như điên lấy đà.

Theo tình huống bình thường, Kim Cương Long cùng cấp đụng phải Hùng Ma, tuy không đến mức trọng thương đối phương nhưng ít nhất đánh bay Hùng Ma thì không thành vấn đề. Thiên Kinh tính toán tiếp theo gã sẽ cùng đồng bạn chen vào vòng kẻ địch, nhờ uy lực cuối cùng của Băng Tuyết Phong Bạo đại khai sát giới. Ít ra thì hạ thấp một mảng lớn sức chiến đấu của kẻ địch.

Nhưng, gã lại lần nữa tính sai.

Trong tiếng gầm rú va chạm kịch liệt, Hùng Ma hai chân trên mặt đất kéo lê vết hằn sâu dài, nhưng không bị đánh bay. Bởi vì một bóng đen trong chớp mắt chính xác xuất hiện sau lưng Hạo Nguyệt, hai tay đè lên người nó.

Lúc này Hùng Ma tựa như tấm thuẫn cực lớn. Cho dù nó có lực phòng ngự mạnh mẽ vậy nhưng cũng nhin không được kêu rên một tiếng, miệng mũi chảy ra máu tươi.

Nhưng, Hùng Ma bị thương không thể nghi ngờ là mang đến lợi ích cực lớn. Thiên Kinh tính sai, bỗng có cảm giác muốn phun máu. Nguyên bản gã giữ sức chờ đợi kỹ năng cường đại nay biến đổi mục tiêu, trọng kiếm mạnh chém vào trên người Hùng Ma, chứ không phải kẻ địch yếu ớt mặt sau.

Giữ chặt người Hùng Ma đương nhiên là A Bảo. Hoàn thành ngăn cản, đồng thời y không quên đánh một quyền hướng bầu trời, công kích Băng Tuyết Phong Bạo. Chẳng qua, y không thể lo lắng mọi thứ, vẫn có một ít bông tuyết cuốn vào. Nhưng ma tộc khác không phải tay mơ! Chúng đều là cường giả cấp bảy, tự lo Băng Tuyết Phong Bạo một đoạn thời gian thì không thành vấn đề.

Oành!

Trên người Hùng Ma lấp lánh quang mang vàng, lại lần nữa kêu rên, như cũ không lùi lại, dựa vào thân thể cường tráng cứng rắn nhận đòn tấn công của A Bảo. Cùng lúc đó không quên mạnh giẫm một cước xuống mặt đất, bộc phát lực chấn mạnh mẽ, khiến Kim Cương Long không thể phát động công kích lần thứ hai.

Cũng trong lúc này, Nguyệt Dạ khẽ kêu một tiếng, một vòng quang mang tím đen từ người cô khuếch tán ra. Một bóng dáng hư ảo trên không trung hiện hình, mục tiêu chính là Nguyệt Dạ.

Một Ác Ma cấp bảy sau lưng giang rộng đôi cánh, chớp mắt lao lên, trọng kiếm huyết sắc chém ra một, kiếm đụng độ thích khách cấp vương, bức lùi thích khách.

Chiến đấu đến tận đây, thế công của Thiên Kinh và Liệp Ma Đoàn cấp vương của gã đã từ chủ động biến thành bị động.

Thiên Kinh tuyệt đối không ngờ được, kẻ địch lại khó đối phó như vậy. Băng Tuyết Phong Bạo đang yếu đi. Tuy triệu hoán sư đã triệu hoán ra số lớn ma thú tham gia chiến đấu, nhưng ma thú chỉ có tác dụng kéo dài thể công của kẻ địch mà thôi. Nếu muốn sát thương kẻ địch thì còn chưa đủ.

Làm sao đây? Đây là thời khắc Thiên Kinh phải làm ra lựa chọn. Gã mặc Bí Ngân Cơ Tỏa chiến giáp nhanh chóng làm ra quyết định, giữa đầu phát ra một tiếng hét dài.

Đây là tín hiệu gã truyền cho Long Hạo Thần. Tại lúc này, gã đã không quan tâm đến mặt mũi. Gã và Long Hạo Thần đã bàn bạc xong, nếu có kẻ địch khó đối phó thì sẽ mời đám Long Hạo Thần lại đây hỗ trợ, lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết kẻ địch, sau đó chạy trốn. Theo trước mắt thì chỉ dựa vào sức một mình Liệp Ma Đoàn bọn họ, khó thể tiêu diệt Trù Liệp Ma trước mắt, bởi vậy, chỉ có thể cầu cứu đám Long Hạo Thần.

Nhưng tình huống khiến Thiên Kinh kinh sợ lại xảy ra lần thứ ba. Đám Long Hạo Thần không lao đến, sau lưng họ vang lên một tiếng hét dài vội vàng, dường như là phát ra từ Long Hạo Thần.

Trong chớp mắt này, lòng Thiên Kinh rơi vào hố sâu. Tiếng huýt sáo của Long Hạo Thần, đại biểu, họ đã trúng mai phục. Kẻ địch quả nhiên có mưu mô trước.

“Lui!” Thiên Kinh không chút do dự hét lớn một tiếng, tấm thuẫn chắn trước người, phóng ra một Thuần Đáng Phản Trùng, mạnh đụng vào người Hùng Ma.

Lần này gã dốc sức phát động, lại thêm uy lực tấm thuẫn truyền kỳ, thật sự đánh lui Hùng Ma ba bước.

“Muốn đi? Muộn.” Thanh âm lạnh lùng của A Bảo quanh quẩn trong không khí. Bóng đen chớp mắt xuất hiện trước mặt Thiên Kinh.

Từ lần trước thất bại trong Mộng Huyền Thiên Đường, A Bảo hận chết Liệp Ma Đoàn, trong lòng ứ đọng. Làm thái tử ma tộc, địa vị của y cao cỡ nào, vậy mà rơi vào tay Long Hạo Thần, sự phẫn nộ này không phải thời gian có thể phai nhạt. thật không dễ dàng gặp được Liệp Ma Đoàn nhân loại, sao y có thể để đám Thiên Kinh chạy mất?

A Bảo công kích luôn đơn giản, hiệu quả như vậy, đánh ra một quyền.

Cho dù dựa vào tám thuấn truyền kỳ thêm vào Thần Ngự Thuấn để phòng ngự, thì một quyền kia vẫn khiến Thiên Kinh chịu thiệt lớn.

Quang mang vàng lấp lánh đang phóng thích Thể Quang Diệu vây quanh người, bị một quyền đánh bay hơn mười mét, tay trái tê rần.

Đỉnh cấp tám. Thiên Kinh sắc mặt biến đổi. nên biết, hiện tại nội lực của gã đã hơn hai vạn, lại thêm Thần Ngự Thuấn, Bí Ngân Cơ Tòa chiến khải, tám thuấn truyền kỳ hỗ trợ. Chỉ có cường giả đỉnh cấp tám mới có thể một kích đẩy lùi được gã!

A Bảo cả người tựa như gió lốc xông hướng Thiên Kinh. Một quyền lại một quyền, phát động công kích cực mạnh.

Thiên Kinh không phải dễ đối phó. Khi phán đoán ra thực lực kẻ địch, gã vừa đánh vừa lui, không ngừng dùng các loại kỹ xảo suy yếu lực lượng A Bảo. Nhưng lòng gã thâm than vẫn. A Bảo tốc độ nhanh hơn gã, nếu muốn trốn thoát là hoàn toàn không thể. Ngay lúc này, gã cũng cảm giác ra từ bốn phương tám hướng có rất nhiều hơi thở mạnh mẽ tiếp cận bên này.

Mình sai rồi, thật hối hận không nghe Hạo Thần đề nghị!

Nhưng dù sao Thiên Kinh đã nhiều năm tung hoành trong ma tộc. Tuy trong lòng gã khổ sở nhưng lúc này tinh thần cực tập trung, hơn nữa trước tiên làm ra phán đoán chính xác nhất.

“Các người lùi ra, ta đoạn hậu. Đừng quan tâm đến ta, cùng Hạo Thần hội hợp xong thì đột phá vòng vây. Mau đi đi!” Nói xong Thiên Kinh ngửa đầu gầm lên một tiếng. Hỏa diễm vàng nồng đậm bỗng chốc dâng lên.

Xu hướng thất bại dần biến chuyển. Gã từ bỏ trọng kiếm, hai tay nắm tám thuấn, mạnh đánh lùi A Bảo.

Công kích của A Bảo thật rất mạnh. A Bảo công kích trực tiếp nhìn như giản đơn, kỳ thật mạnh mẽ như bao gồm cả thiên uy. Mỗi quyền đánh ra đều trúng ngay điểm yếu của Thiên Kinh.

Nhưng Thiên Kinh dù sao là Bí Ngân Cơ Tòa kỳ sĩ, gã cũng có sức mạnh thuộc về mình. Liệp Ma giả nhiều năm rèn luyện, cho gã cường đại thực lực và kinh nghiệm chiến đấu. Khoảnh khắc này, gã bộc phát ra tất cả lực lượng, thiêu đốt không chỉ là Quang Minh Thánh Hỏa, có cả Sinh Mệnh Hỏa Diễm của chính gã. Gã đang liều mạng.

Mục đích rất đơn giản. Lấy cái giá lớn hy sinh chính mình, cho đồng bạn cơ hội lùi lại.

Trên chiến trường ma tộc, Liệp Ma giả làm ra lựa chọn này không biết đã có bao nhiêu lần. Làm Thủ Hộ kỳ sĩ, khi gã được xưng là đoàn trưởng thì đã nghĩ tới, một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện như thế. Bởi vậy, gã không chút do dự. Là gã tuyển chọn trận đột kích này, đương nhiên gã phải thừa nhận tất cả hậu quả.

“Không, đoàn trưởng, ta không đi.” Chiến sĩ cấp vương nổi giận gầm lên một tiếng, đôi búa đốc hết sức. Toàn Phong Trảm. lực công kích mạnh mẽ chém lui hai cường giả ma tộc, điên cuồng đánh tới A Bảo.

“Đoàn trưởng, đoàn đội không thể thiếu anh, anh không được đi.” Phía trên đôi búa lấp lánh quang mang đỏ máu, chính là cuồng hóa.

Nhưng chiến sĩ dù sao chỉ là chiến sĩ. Trong tay gã không có bộ trang bị cấp truyền kỳ. Đối mặt công kích, A Bảo đột nhiên như u linh lùi lại, thân thể trên không trung mau chóng xoay tròn. Trong tiếng rỗng ngậm to rõ, không khí sụp đổ và tê liệt bộc phát lốc xoáy, một cước đá hướng chiến sĩ xoay tròn.

Ầm!

Máu tươi tuôn trào, chiến sĩ cấp vương ở trạng thái cuồng hóa, dưới một cước của A Bảo cũng bị đá văng ra. Trong miệng gã phun máu tươi trên không trung vạch đường máu. Hai cây búa gần như cùng lúc bay ra khỏi tay.

Thất bại là mẹ thành công, câu nói này không chỉ ứng với nhân loại, mà tộc cũng như thế. Sau trận chiến với Long Hạo Thần, A Bảo rút kinh nghiệm xương máu, bế quan khổ tu. Thực lực đột nhiên tăng mạnh. Không chỉ tu vi đạt đến đỉnh cấp tám, sức chiến đấu tổng thể của y và lĩnh ngộ trong thực chiến đã khác xa với trước. Giờ khắc này, có thể thấy rõ, toàn thân y phủ lên một tầng vảy đen. Hai mắt đỏ rực tràn ngập huyết sắc.

Thiên Kinh gần như cần nát răng nanh, mang tám thuấn lại lần nữa đụng hươg A Bảo. Hiện tại gã chỉ có một suy nghĩ, đó là mặc kệ ra sau cũng phải cố gắng bảo vệ đồng bạn.

Nhưng mặc kệ là đội Liệp Ma Đoàn nào, cùng một chỗ chiến đấu trong thời gian dài như vậy, sao dễ dàng bỏ lại đồng bạn của mình? Thiên Kinh đã như vậy, mà đồng bạn của gã cũng thế.

Từng ngọn lửa màu sắc khác nhau cùng lúc bốc cháy trên chiến trường. Đó là thuộc về tất cả thành viên của Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương. Bọn họ không hẹn mà cùng thiêu đốt Sinh Mệnh Hỏa Diễm của mình. Họ đều có cùng suy nghĩ, thà chết tại đây cũng tuyệt không vứt bỏ đồng bạn một mình rời đi.

Oành oành đùng đùng!

Mỗi lần va chạm mạnh là thân thể Thiên Kinh lại run rẩy, nhưng gã dựa vào lực lượng bản thân cứng rắn ngăn cản A Bảo. Không chỉ thế, gã thậm chí còn lo cả phần ma tộc khác.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

395. Chương 138: Bí Ngân Cơ Tòa Kỵ Sĩ Long Hạo Thần! (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Băng Tuyết Phong Bạo không phải hoàn toàn không có tác dụng. Coi như A Bảo mạnh hơn nữa cũng không thể lo lắng đến mỗi đồng bạn. Lúc này tuy Băng Tuyết Phong Bạo đã dừng lại, nhưng tổ Trừ Liệp Ma này từ y ra, gần như mỗi tên đều bị hiệu quả giảm tốc độ của Băng Tuyết Phong Bạo ảnh hưởng. Trong đó có ba tên bị thương khác nhau.

Cho nên, mặc dù A Bảo nháy mắt lấy được ưu thế, nhưng Trừ Liệp Ma cũng không thể trước tiên phát động phản công.

Đang lúc này, một luồng sáng vàng chợt xuất hiện trên chiến trường. Hơi thở quang minh chính nghĩa từ trên trời giáng xuống.

Keng!

Tiếng va chạm chói tai, thân hình A Bảo chợt dừng lại. Ngay sau đó, con người đỏ rực bùng phát tia lửa mãnh liệt.

Là hấn!

Bốn cánh mở ra, Long Hạo Thần ra một kích liên lùi. Thân hình thon dài của Nhã Đình hiện ra sau lưng hấn, một luồng sáng trắng rơi chính xác lên người A Bảo. Long Hạo Thần vỗ đập bốn cánh nhanh như chớp xuất hiện sau lưng đội ngũ ma tộc. Diệt Ma Thiểm mau lẹ chém ra, bao phủ toàn bộ cường giả ma tộc, ngăn cản thế công của chúng. Cùng lúc đó, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đã đến rồi, phối hợp với Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương phát động phản công.

“Hạo Thần!” Thiên Kinh hô một tiếng.

Long Hạo Thần trầm giọng quát.

“Xung quanh đều có kẻ địch, các người mau phá vòng vây! Chúng ta sẽ cản đằng sau! Ta có cách thoát khỏi chiến trường, đi mau!”

Đám Long Hạo Thần đột nhiên gia nhập thay đổi chiến cuộc. Hạo Nguyệt bốn đầu bước vội vọt tới bên này. Các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đã sớm sẵn sàng chờ đợi. Có thêm họ gia nhập, nếu đối mặt chẳng qua chỉ là tổ Trừ Liệp Ma của A Bảo, coi như là A Bảo có mạnh cỡ nào, chỉ sợ rất khó chiến thắng.

Nhưng tùy theo đám Long Hạo Thần xuất hiện trên chiến trường, bốn phương tám hướng trên trời, vô số điểm sáng vội ủa hướng bên này. Nhìn sơ sơ thì điểm sáng tổng số hơn năm mươi.

Gặp lại Long Hạo Thần, lúc này A Bảo chỉ cảm thấy máu trong người sôi sục. Y hét lớn một tiếng, đôi cánh rồng tím đen nhô ra khỏi lưng, trực tiếp bỏ qua Thiên Kinh, đuổi theo Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không cùng y dây dưa, thân hình chợt lóe, bốn cánh vỗ đập, lần nữa tránh thoát.

“Thiên Kinh đại ca, đi mau! Nếu không sẽ không kịp nữa!” Long Hạo Thần nóng vội quát.

Thiên Kinh cười lớn.

“Hạo Thần, các người đi đi! Lần chiến đấu này do ta chỉ huy, ta mới là người ra lệnh! Nghe ta, các người đi mau!”

Long Hạo Thần tức giận nói.

“Đã lúc nào rồi mà anh vẫn băn khoăn vấn đề này. Ta nói rồi, chúng ta có năng lực thoát khỏi chiến trường. Anh còn nhớ lúc đầu ta làm thế nào để Thái Nhi biến mất không?”

“Các người ai cũng không đi được.” A Bảo đột nhiên dừng bước, không đuổi theo Long Hạo Thần.

Y nâng tay phải lên, một vầng sáng da cam đột nhiên nở rộ, tạo thành màn hào quang da cam nhu hòa bao phủ tất cả người có mặt trên chiến trường, bao gồm Trừ Liệp Ma của y, và cả Long Hạo Thần cùng Thiên Kinh.

Long Hạo Thần chỉ thấy không khí quanh mình đột nhiên bị đè nén, hần đang di chuyển bỗng dừng lại. Không chỉ hần, Thiên Kinh, thậm chí là A Bảo, tất cả ma tộc, toàn bộ bất động. Đường như trong không gian da cam này, thời gian dừng trôi.

A Bảo đầy mắt lộ tia sáng lạnh lẽo, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Long Hạo Thần.

“Người mang đến cho ta sỉ nhục, ta nhất định sẽ tìm trở về. Chỉ có dùng máu của người mới có thể rửa sạch dơ bẩn trong lòng ta, cùng với chấp niệm. Hôm nay, người nhất định phải chết!”

Tâm Long Hạo Thần hoàn toàn chìm xuống hố sâu. Hần không biết A Bảo phát động là kỹ năng gì, chắc là kỹ năng không thuộc về y. Nhưng đây đã không còn quan trọng, kỹ năng này hiển nhiên chẳng phân biệt được địch ta, có thể hạn chế người có mặt. Có lẽ thời gian hạn chế không quá dài, nhưng tình thế trước mắt thì vậy đã đủ rồi. Bởi vì thời gian ngắn ngủi này đủ để những ma tộc mai phục bao vây.

Năm tổ Trừ Liệp Ma, đây chính là năm tổ Trừ Liệp Ma! Thực lực cường đại này không phải hiện tại họ có thể đối phó được. xem như muốn bỏ trốn cũng cực kỳ khó khăn. Long Hạo Thần thậm chí không có nắm chắc ở vòng vây đồng nghìn nghịt ma tộc, phát động được Giai Diệu Vĩnh Hằng mang đồng bạn chạy trốn.

Tuyệt cảnh. Đúng vậy, bây giờ bọn hần đã rơi vào tuyệt cảnh.

Long Hạo Thần đồng ý đi tới chiến trường là đã có kế hoạch riêng. Khi đó hần tin tưởng mình có thể dẫn đồng bạn đột phá vòng vây, hoặc là sử dụng Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống đi.

Nhưng, xem như là Thiên Kinh phán đoán sai lầm, sao hần có thể bỏ lại họ chạy trốn? Vậy nên, hần nghĩa bất dung từ xuất hiện tại đây.

Nếu Thiên Kinh chịu nghe lời hấn, lập tức xoay người mang đồng bạn phá vòng vây, thế thì đám Long Hạo Thần còn có cơ hội đoạn hậu, sau đó thoát khỏi chiến trường. Nhưng khi A Bảo sử dụng kỹ năng đặc biệt xuất phát từ Tinh Ma tộc thì tất cả đã không còn kịp.

Rơi vào tuyệt cảnh không chỉ có Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương, cả Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất cũng vậy.

Quang mang da cam dần biến mất, kỹ năng Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô của Nhã Đình vẫn như cũ dính trên người A Bảo, nhưng thấy sao đều có loại châm chọc. Màn hào quang đã hợp lại, nồng nặc màu đen tràn ngập trong không khí. Khí thế cường đại dao động, khiến mỗi Liệp Ma giả tâm lạnh lẽo.

Các thành viên Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương tạm ngừng thiêu đốt sức sống, trong mắt họ đã là một mảnh kiên quyết. Không đi được, nếu không đi được thì ở lại. Giết một đủ vốn, giết hai còn kiếm lời. Khi họ trở thành Liệp Ma giả, cũng đã có linh ngộ sẽ rơi vào tay ma tộc. Ngày này, dường như đã tới rồi.

“Tất cả đều dừng tay!” A Bảo đột nhiên hét lớn một tiếng.

Long tổ Trừ Liệp Ma dưới mệnh lệnh của y đã mau chóng lùi về sau, tạm thời kéo ra khoảng cách với Liệp Ma giả. Long Hạo Thần và Thiên Kinh hai đội Liệp Ma Đoàn nhân cơ hội này tụ tập một chỗ. Nhưng vòng vây năm tổ Trừ Liệp Ma co rút lại.

Sáu tổ Trừ Liệp Ma đối phó một đội Liệp Ma Đoàn cấp vương, một đội cấp suất, đây là trận chiến đấu không công bình. Mặc kệ Long Hạo Thần và Thái Nhi ưu tú cỡ nào, nếu như quần chiến, kết quả cuối cùng thì họ chỉ có thể nuốt hận. Dĩ nhiên, dựa vào truyền tống Giai Diệu Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần ít nhất có nắm chắc mang đi hai người, nhưng sao hấn có thể bỏ lại đồng bạn!

Thiên Kinh ngang nhiên đứng bên cạnh Long Hạo Thần. Gã không nói xin lỗi với Long Hạo Thần. Xin lỗi có ích lợi gì. Đã tạo thành cục diện trước mắt, không cách nào đền bù. Bây giờ điều duy nhất gã muốn làm, là hy sinh chính mình, hết sức vì Long Hạo Thần chế tạo cơ hội chạy trốn. Nhưng điều này thật quá khó khăn. Những ma tộc trước mắt mạnh đến vậy, nhất là thanh niên áo đen. Dưới một chuỗi va chạm liên tiếp trước đó, cho dù Thiên Kinh có thiêu đốt Sinh Mệnh Hỏa Diễm, thì trước mặt y chỉ có thể thất bại. Hơn nữa, thanh niên áo đen dường như chưa dùng hết sức.

A Bảo không thèm nhìn Thiên Kinh, Thủ Hộ kỳ sĩ tu vi cao nhất trong hai đội Liệp Ma Đoàn. Trong mắt y, chỉ nhớ mãi một kiếm kia của Long Hạo Thần đem đến đau đớn và đả kích.

“Long Hạo Thần, ta không gọi sai tên người chứ?” A Bảo thanh âm lạnh băng như là gió rét thấu xương, kích thích lòng mỗi người Liệp Ma giả.

Tới sáu mươi cường giả ma tộc! Chỉ là cường giả cấp tám thì đã hơn sáu tên, lại thêm năm mươi tên cường giả cấp bảy, cho dù là một đội cấp đế tại đây, muốn đột phá tuyệt không dễ dàng.

“Ta là Long Hạo Thần.” Sải bước ra, ánh mắt Long Hạo Thần trầm tĩnh nhìn thẳng A Bảo.

Nếu nói lúc này A Bảo như ngọn núi lửa tùy thời bốc cháy dung nham. Vậy Long Hạo Thần chính là hồ băng trầm tĩnh sâu thẳm. Một người một ma, ánh mắt va chạm trên không trung, Long Hạo Thần không chút thua kém.

A Bảo híp mắt lại, nói.

“Lần trước ở Mộng Huyền Thiên Đường người để lại cho ta đến nay trí nhớ còn mới mẻ. Không nghĩ tới chứ hả, chúng ta mau như vậy gặp lại nhau, hơn nữa còn dưới tình huống như vậy. Không biết lần này người có còn cách nào ngăn cơn sóng dữ.”

Long Hạo Thần thản nhiên nói.

“Người thử một chút chẳng phải sẽ biết?”

Mùi thuốc súng nồng nặc bỗng lan tràn, cường giả hai bên làm xong chuẩn bị tùy thời ra tay.

A Bảo đột nhiên bật cười, nắm đấm siết chặt thả lỏng vài phần.

“Tốt lắm, ta không thể không thừa nhận. Người có thể bị ta xem như đối thủ, dù sợ là thực lực của người không sánh bằng ta, ta cũng nguyện ý đem người xem như kẻ địch. Người nên thấy vinh hạnh vì thế.”

Long Hạo Thần cũng cười, hơi thở quang minh mà anh tuấn lan tràn trên gò má, toát ra nụ cười bình thản rồi tràn ngập tự tin.

“Đáng tiếc, ta chưa từng xem người làm đối thủ. Trừ phi có một ngày người kế thừa vị trí phụ thân của người. Trong mắt ta, kiếp này đối thủ chỉ có một, đó chính là hắc. Người, còn chưa đủ tư cách.”

Sắc mặt A Bảo rốt cuộc thay đổi. Tình huống chiếm ưu thế tuyệt đối, y đã nghĩ nên dùng lời nào sỉ nhục Long Hạo Thần, xé rách tự tin kia, lại chà đạp lên những kẻ trước mắt này, tìm về sự tự tin của mình. Nhưng ai biết, Long Hạo Thần chẳng những không mắc mưu ngược lại còn trả đũa.

“Chỉ bằng người? Cũng muốn khiêu chiến phụ hoàng ta? Tốt lắm, đừng nói ta chưa cho các người cơ hội. Một đấu một. nếu người thắng ta, ta cho các người rời đi. Nếu không...”

“Không cần nếu, cứ tới đây đi.” Long Hạo Thần nhanh chóng bước ra, hắc thậm chí không gọi Hạo Nguyệt cùng ra ứng chiến.

Bốn viên đầu to của Hạo Nguyệt ngẩng lên, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Long Hạo Thần. Nhưng tựa như nhận được mệnh lệnh gì, chậm rãi cúi đầu.

“Hạo Thần!” Thiên Kinh vội vàng kêu gọi.

Long Hạo Thần nghiêng đầu nhìn hướng gã. Từ mắt Long Hạo Thần, Thiên Kinh thấy sự kiên quyết. Mãnh liệt hồi hận xuất hiện trong lòng gã, cổ họng như là nghẹn cái gì.

A Bảo chậm rãi giơ tay lên. Tất cả ma tộc từ từ lùi ra sau, chừa khoảng đất trống.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

396. Chương 138: Bí Ngân Cơ Tòa Kỵ Sĩ Long Hạo Thần! (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

thank nhiều nhiều, tỷ ngủ dậy sẽ post đủ 100 chap:banchiu:

Long Hạo Thần xoay người nhìn đồng bạn. Lúc này ánh mắt hắc không còn bình thản, trong mắt tràn ngập nỗi niềm. Tầm mắt hắc ngừng lại trên người Thái Nhi lâu nhất.

“Các người cũng lui lại đi.”

“Đợi đã!” Thiên Kinh đột nhiên hét lớn một tiếng, sải bước đi tới trước mặt Long Hạo Thần, chân phải mạnh giẫm mặt đất, tay phải đầm ngực, hướng Long Hạo Thần hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn. “Tôn kính Long Hạo Thần kỵ sĩ, ta thỉnh cầu tạm thời trao đổi áo giáp cùng người.”

Long Hạo Thần thoáng sửng sốt.

“Thiên Kinh đại ca...”

Mặc kệ là Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, hay là Tinh Kim Cơ Tòa giáp, hoặc là Thần Ấn vương tọa, đều bị kỵ sĩ coi là vinh quang tối cao. Trong lòng kỵ sĩ, chúng nó thậm chí còn quan trọng hơn sinh mệnh của chính mình.

“Xin người đồng ý.” Thiên Kinh kiên quyết nói.

“Cảm ơn.” Long Hạo Thần không từ chối nữa, cùng là tay phải đưa ngang ngực, hướng Thiên Kinh hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn.

Quang mang vàng nhạt lóe sáng trên người Thiên Kinh. Nguyên bản Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp kín không kẽ hở phát ra tiếng lách cách giòn tan êm tai. Ngay sau đó, đầu tiên biến hóa là mũ giáp. Mũ giáp lật ra sau, tiếp đó áo giáp bắt đầu mau chóng sụp xuống, giấy lát hóa thành cái hòm, lộ ra bản thể Thiên Kinh.

Lúc này khoe miệng Thiên Kinh còn có vết máu, sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt tràn ngập kiên quyết và tỉnh mạch.

Một bộ Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp rơi xuống, Thiên Kinh không nói thêm cái gì, lùi sang bên, ánh mắt sáng rực nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cởi ra Huy Hoàng Thánh giáp, hai tay bản năng siết chặt. Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, truyền kỳ tượng trưng cho quang vinh kỳ sĩ mạnh nhất. Rốt cuộc hắn đã được mặc nó. Chính hắn cũng không nghĩ tới mau như vậy có tư cách mặc chiến giáp này.

Khổng chế Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, cần có tu vi cấp bảy. Hiện tại tuy Long Hạo Thần chưa đột phá đến đó, nhưng hắn đã tới đỉnh cấp sáu, nội linh lực ở hai ngày trước mới xông lên tròn một vạn, tới bình cảnh giữa cấp sáu và cấp bảy. Dựa vào linh lực quang thuộc tính cực kỳ tinh thuần, hắn có tự tin không chế được chiến giáp này. Thiên Kinh cũng tin tưởng hắn nên mới đồng ý nhường quang vinh lại cho Long Hạo Thần, để hắn tăng thêm hy vọng thắng lợi.

Mặc dù mọi người đều biết, lấy thực lực không tới cấp bảy đối diện cường giả đỉnh cấp tám, cơ hội của Long Hạo Thần gần như là số không. Nhưng Long Hạo Thần đã đứng ra ứng chiến, làm kỳ sĩ, đây là quang vinh thuộc về hắn, không người có thể ngăn cản.

Một cước bước lên, đi tới trước cái hòm do Bí Ngân Cơ Tòa hợp thành. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy máu trong thân thể như sôi trào. Khi hắn ngồi lên Bí Ngân Cơ Tòa, giây phút đó kiêu ngạo và vô tận chiến ý dâng lên ngập trời.

Quang mang bạc cuốn đi, từ hòm bạc, đầu tiên vươn ra một đôi bảo vệ đùi giam hai chân Long Hạo Thần. Dưới bao đùi bắn ra quang mang bạc, cũng bao lại hai chân hắn. Vị trí ngồi xuống, phần eo, đều có ngân quang bao vây hông vào đùi hắn.

Theo Long Hạo Thần bản năng đứng lên, quang mang bạc từ dưới bay lên trên. Tiếng lách cách êm tai kéo dài tổng cộng chỉ vài giây. Hoàn chỉnh Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp đã bao phủ thân thể Long Hạo Thần vào bên trong.

Cùng là áo giáp, mặc lên người Thiên Kinh và Long Hạo Thần sinh ra hình dạng khác nhau. Khi giáp trụ bạc hoàn toàn phủ lên thân thể Long Hạo Thần, vị trí ngực, một đoàn quang mang vàng nồng đậm bỗng thoáng hiện. ngay sau đó, quang mang bạc mau chóng lan tràn xung quanh, gần như chỉ mấy lần hô hấp, nguyên bản giáp trụ bạc nhưng lại hoàn toàn biến thành màu vàng. Từng đạo ma văn vàng mỹ lệ lấp lánh trên giáp trụ.

Ngay cả Long Hạo Thần đều cảm thấy mình tựa như hố đen thật to, điên cuồng cắn nuốt quang nguyên tố trong không khí. Tự thân linh khiếu càng tựa như hoàn mỹ dung hợp Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp. Loại cảm giác đó quá kỳ diệu, so với lúc trước mặc bất cứ áo giáp nào đều khác biệt. Mặc lên Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp rồi, Long Hạo Thần cảm thấy như đang mặc áo chứ không phải bộ áo giáp. Thân thể vô cùng nhanh nhẹn, không chút cản trở. Chỉ là mặc bộ giáp này, khiến hắn có cảm giác toàn thân đắm chìm trong trạng thái Thể Quang Diệu.

Truyền kỳ, đây là một truyền kỳ của Kỳ Sĩ Thánh Điện! Chính là bởi vì Kỳ Sĩ Thánh Điện hao phí mấy ngàn năm tích lũy và trí tuệ, sáng tạo ra ba trăm sáu mươi lăm Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, và ba mươi sáu bộ Tinh Kim Cơ Tòa giáp, mới có sau này quang vinh luôn ngồi ở ngai vàng dẫn đầu Lục Đại Thánh Điện.

Chỉ mặc nó, khiến Long Hạo Thần cảm giác thực lực bản thân ít nhất tăng lên tới hai, ba phần. Đây vẫn là chưa tính tới Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp mang đến phòng ngự và tăng cường độ nhanh nhẹn.

Long Hạo Thần toàn thân lấp lánh quang mang vàng, cảm thụ được Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp dường như đang phát ra tiếng ngâm khe thỏa mãn. Cảm xúc trong lòng Thiên Kinh cực khắc sâu, gã dần hiểu rõ, vì sao thanh niên áo đen ma tộc chọn đối thủ là hắn mà không phải chính mình.

Gã chậm rãi gờ lên tấm thuẫn truyền kỳ đưa đến trước mặt Long Hạo Thần.

Nhưng khiến Thiên Kinh kinh ngạc là Long Hạo Thần lại lắc đầu nói.

“Thiên Kinh đại ca, kỳ thật, chắc anh đã quên, ta vẫn là Trừng Giới kỳ sĩ!” Nói xong câu đó, hần đổi Quang Chi Liên Y sang tay trái, bước nhanh đi hướng A Bảo.

Trừng Giới kỳ sĩ? Ánh mắt Thiên Kinh lại ngẩn ngơ. Trong trận đấu một đối một, không cần nghi ngờ, Trừng Giới kỳ sĩ mạnh hơn Thủ Hộ kỳ sĩ nhiều. Đúng vậy! Lần đầu gặp bọn họ, dường như Long Hạo Thần sử dụng là song kiếm.

“Người đã chuẩn bị tốt?” A Bảo nhìn Long Hạo Thần đi tới cách mình mười mét.

Y không ngăn cản Long Hạo Thần thay đổi áo giáp. Y muốn Long Hạo Thần ở trạng thái mạnh nhất rồi mới đánh bại hần. Chỉ có thể mới chân chính hoàn thành tâm nguyện của y.

Long Hạo Thần gật đầu.

“Tới đây đi.”

“Người là kỳ sĩ, vậy tọa kỳ của người đâu?” A Bảo trầm giọng nói.

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Tuy rằng người là địch nhân của ta, nhưng người dành cho ta cơ hội công bình quyết chiến. Làm kỳ sĩ, dù thực lực của ta xa không bằng người, nhưng tuyệt không thể thừa dịp chiếm lợi thế. Giữa chúng ta chỉ đấu một đối một.”

A Bảo bật cười, trong mắt không chút che giấu sự khen ngợi.

“Tốt lắm, không uống là đối thủ bị ta nhìn trúng.”

Quang mang đen nồng đậm từ từ dâng lên. Vải giáp trên người y nổi lên một tầng màu tím. Tay phải nâng lên, một đạo quang mang đen phóng lên cao. Vàng sáng to lớn hóa thành quang trụ, uy nhiếp lãnh liệt vô song bỗng nhiên khuếch tán.

Tất cả cường giả ma tộc đều biểu lộ e sợ, dường như rất sợ hải quang mang tím đen này.

Quang mang tím đen mau chóng ngưng kết trên tay phải A Bảo, hóa thành trọng kiếm tím đen, nằm trong tay y.

Đương nhiên Long Hạo Thần biết thanh trọng kiếm của y là cái gì. Đó là vũ khí của riêng A Bảo, cũng là vũ khí từng bị mình công kích. Cái sừng do Nghịch Thiên Ma Long biến thành.

Khi A Bảo nâng lên tay phải, đồng thời Long Hạo Thần cũng nâng tay phải lên, quang mang vàng nhu hòa bỗng chốc ngưng tụ, chậm rãi dâng lên trong tay phải hần lấp lánh đậm đặc sắc vàng.

Nhìn qua thì ánh vàng không sáng chói bằng quang mang tím đen. Nhưng khoảnh khắc nó xuất hiện, một loại quang minh khó nói rõ xua tan tất cả hắc ám bên cạnh Long Hạo Thần.

Hần mặc Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, vốn chỉ là giáp bạc tản ra nồng đậm ánh vàng, nhưng khi Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán hiển hiện trong tay phải của hần, thì Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp bỗng chốc hoàn toàn biến thành màu vàng.

Nhã Đình hiện ra sau lưng Long Hạo Thần. Cô thì thảo vài câu chú ngữ, đột nhiên từ phía sau ôm lấy Long Hạo Thần, ngay sau đó biến mất.

Bỗng chốc, quang mang vàng trên Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp càng chói sáng, phát ra tiếng kêu ù ù rõ rệt. Linh lực gần như kinh khủng bỗng bùng phát. Sau lưng Long Hạo Thần, hai đôi linh cánh chớp mắt xuất hiện. Mỗi mé bên linh cánh đều xuất hiện một tầng ảo ảnh.

Đúng vậy, Nhã Đình đã là khí linh, dung nhập vào Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, đem đến tăng phúc cực độ cho Long Hạo Thần.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán tản ra quang mang nồng đậm, Quang Minh Thánh Hỏa tự nhiên dâng lên. Ở khí thế thì hần không thua kém A Bảo. Khí thế hai người đấu đá lẫn nhau, không ngờ ai cũng không thể chiếm ưu thế.

Long Hạo Thần cho A Bảo cảm giác không phải cường đại, mà là tinh thuần. Vô cùng tinh thuần. Cũng chính vì phần tinh thuần này, hắn mới không yếu thế.

Chiến đấu bắt đầu không chút báo trước. Long Hạo Thần tấn công đầu tiên, không dùng bất cứ kỹ năng nào. Tiến bước, khi Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán ở trên không trung vạch thành một quỹ đạo ưu mỹ, hình ảnh kỳ dị xuất hiện.

Trong cảm giác của tất cả mọi người, Long Hạo Thần như đã biến mất, còn lại, chỉ có kiếm.

Một kiếm chém ra, đất trời biến sắc, dường như là chém vào không trung. Nhưng A Bảo lại kêu rên một tiếng, lui về phía sau nửa bước.

Lại xông lên, xoay người, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán chém ngang. Động tác của Long Hạo Thần thoạt nhìn không nhanh, nhưng cho người cảm giác dính đặc.

Làm đối thủ của hắn, cảm thụ của A Bảo là sâu sắc nhất. Nhất kiếm thứ nhất của Long Hạo Thần đích thực chém vào không khí, nhưng cũng chính một kiếm này, hoàn toàn che kín tất cả đường tấn công của A Bảo, cũng dự đoán được động tác A Bảo sắp làm ra. Nếu A Bảo tiếp tục dồn công kích, như vậy, Long Hạo Thần giành trước chém ra một kiếm sớm rơi vào người y.

Đổi làm người khác, cho dù sử dụng trang bị cấp truyền kỳ, A Bảo cũng sẽ không dễ mất. Bị chém trung một kiếm thì sao chứ? Ngoại lực khủng bố mà cường đại của Nghịch Thiên Ma Long tộc căn bản không sợ bất cứ đợt tấn công nào. Nhưng Long Hạo Thần lại không giống. Một kiếm của hắn tựa như mặt trời sớm lặn, không thể tìm kiếm, có kiếm ý mạnh mẽ thiên nhân hợp nhất. Đối diện một kiếm như vậy, A Bảo có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, dường như chỉ cần bị chém trúng, y nhất định sẽ trọng thương.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

397. Chương 139: Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Kỹ (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần và A Bảo một trận chiến này khác với lúc hắn đối diện Nhã Khắc Thủ Lĩnh cấp tám. Khi ấy, hắn là lãnh đạo của đội, gánh vác trách nhiệm cứu một đội Liệp Ma Đoàn khác. Cho nên hắn phải trong thời gian ngắn nhất đã thương kẻ địch nặng nhất. Bởi vậy, hắn mới không tiếc cái giá suy yếu thời gian dài dung hợp Hạo Nguyệt và Nhã Đình, bộc phát trạng thái mạnh nhất, lấy công kích sắc bén một chiêu chế địch.

Tình huống trước mắt thì khác. Đầu tiên, thực lực A Bảo không phải Nhã Khắc Thủ Lĩnh so sánh được. Cho dù Long Hạo Thần dung hợp Hạo Nguyệt, cũng không thể trong thời gian ngắn giết chết y. Mà lúc này, Long Hạo Thần đã dùng võ công viên cổ trong Tháp Vĩnh Hằng, kiếm ý của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán mới là lựa chọn tốt nhất.

Làm thần quyền giả, bề quan một năm khiến Long Hạo Thần chân chính dung hợp cả hai. Thực lực của hắn không thể dùng linh lực đơn giản miêu tả. Long Hạo Thần hiểu rõ, nếu nói chính mình có một chút cơ may chiến thắng A Bảo, như vậy chính là đến từ kiếm ý, kiếm tâm và kiếm kỹ của mình.

Khi Long Hạo Thần chém ra nhất kiếm thứ nhất, hắn đã không còn quan tâm đến sinh tử. Tất cả bên ngoài đều không liên quan đến hắn. Trong mắt, trong lòng hắn, chỉ có đối thủ, hoàn toàn tiến vào cảnh giới sáng tỏ kiếm tâm, kiếm ý như một. Thần tùy ý động, kiếm tùy tâm đi. Công kích đơn giản, ở trong tay hắn hóa thành thần kỳ, thêm vào thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, liên tục hai kiếm lại đẩy lùi được A Bảo.

Nhưng mà, lúc này Long Hạo Thần đối đầu, không phải là A Bảo hồi ở trong Mộng Huyền Thiên Đường. Lúc ấy A Bảo bị quy tắc của Mộng Huyền Thiên Đường hạn chế, nội lực chỉ dùng đến hạn mức cao nhất là một vạn. Hơn nữa tất cả hành động của Long Hạo Thần được Mộng Huyền Thiên Đường che chở,

bởi vậy mới ức chế nổi A Bảo. Mà lúc này hấn đối mặt, là A Bảo tiến vào trạng thái, hơn nữa rút kinh nghiệm xương máu tăng cao thực lực.

Khi lùi hai bước, A Bảo phản công. Chân trái mạnh giẫm mặt đất, trong tiếng chấn động kinh liệt, linh lực hắc ám tựa như suối phun lên cao, hoàn toàn che lấp thân hình A Bảo. Khi Long Hạo Thần bước ra một bước, nhất kiếm thứ ba như tia chớp đâm hướng quang trụ tím đen, kiếm quang Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán tỏa ra bỗng bị quang trụ tím đen chấn văng ra.

Trọng trảm, không hề hoa lệ màu mè. A Bảo gầm lên, trọng kiếm tím đen trong tay phải ngang nhiên chém ra. Trong chớp mắt đó, có khí thế gấp thần sát thần. Quang trụ tím đen lại dung nhập vào trọng kiếm của y, hóa thành kiếm quang dài mười mét khủng bố chém hướng Long Hạo Thần.

Cùng lúc đó, trong phạm vi ba mươi mét, tất cả không khí bị linh lực hắc ám đè ép nay bỗng biến mất khiến không gian hoàn toàn sụp đổ. Làm Long Hạo Thần muốn lui ra sau đều làm không được, thân thể khó cử động.

Làm thái tử ma tộc, thiên phú của A Bảo tuyệt không thua kém Long Hạo Thần. Khi Long Hạo Thần chém ra kiếm thứ nhất, y đã cảm giác được, về kỹ xảo thì chỉ sợ mình không phải đối thủ nhân loại này. Nhưng kỹ xảo trong chiến đấu vĩnh viễn không đại biểu cho chiến thắng.

Tuy A Bảo cường thế nhưng không bảo thủ, lấy nhược điểm của mình tấn công ưu điểm của kẻ địch, y tuyệt sẽ không làm. Long Hạo Thần có ưu thế kiếm ý, kiếm tâm và kỹ xảo chiến đấu, nhưng ưu thế của A Bảo càng thêm rõ ràng. Đó chính là linh lực kinh khủng hơn Long Hạo Thần gấp mười!

Bước chân xông lên của Long Hạo Thần đột nhiên ngừng lại. Mũi chân trái giẫm mặt đất, đầu gối gấp khúc giảm lực, ngừng thế xông. Cùng lúc đó, tay trái Quang Chi Liên Y buông ra, khiến nó rơi xuống phía trên mũi chân trái. Hai tay sửa thành nắm lấy Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán, tiếp đó làm ra động tác khiến người kinh ngạc.

Vặn người, uốn ngực, thần kiếm vung lên. Cảm giác của hấn không thể dùng từ mây bay nước chảy nữa, cách nói chính xác thì phải là toàn thể. Người cùng kiếm hình thành toàn thể hoàn mỹ. Một vầng sáng ám kim từ dưới chân lan lên trên, cuối cùng ngưng tụ vị trí mũi kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán. Vầng sáng nhu hòa bùng phát, nổ rộ, nhẹ nhàng va chạm với kiếm quang tím đen khủng bố.

Không, hình dung va chạm không đúng lắm, phải nói là tiếp xúc. Long Hạo Thần vặn người theo kiếm, cả người xoay tròn ba trăm sáu mươi độ. Mà kỳ dị là, A Bảo công kích mạnh mẽ là thế, nhưng lại bị hấn né sang bên, lực công kích mạnh nhất không thể phát huy.

Cũng trong chớp mắt đó, bốn cánh sau lưng Long Hạo Thần đột nhiên vỗ đập, cả người tựa như cá bơi nhanh như chớp lên trên, kẻ sát mặt đất. Mũi chân trái nhếch lên, Quang Chi Liên Y lại vào tay. Hai tay hai thanh kiếm, gần như chớp mắt đã đến trước mặt A Bảo.

Trong quá trình Long Hạo Thần xông lên, không gian sụp đổ lại bị xé đôi. Từ người hấn phát ra kiếm ý ngưng tụ không gì sánh kịp, không ngờ chẻ ra không khí cực đồ áp súc này. Thanh rỗng ngâm trầm thấp bỗng biến cao vút, hỏa diễm ám kim bùng phát. Trong thời gian ngắn ngủi kẻ sát đất trượt đi, khí thế Long Hạo Thần bỗng tăng tới đỉnh điểm.

Oành!

A Bảo trảm một kiếm kinh khủng xuống mặt đất, xung quanh hóa thành một mảnh màu tím đen. Tiếng chấn kịch liệt và sụp đổ cùng lúc xuất hiện, dường như gặp phải quỷ khốc thần hào, mặt đất bị chém ra một vết kinh khủng.

Mà lúc này, Long Hạo Thần đã đến trước mặt A Bảo. Cả người hấn tựa như gió lốc cuốn sạch A Bảo.

Nếu lúc này có người nhìn rõ ràng động tác của Long Hạo Thần, vậy sẽ thấy rõ, Quang Chi Liên Y trong tay trái dẫn đầu đâm ra. Huyền hóa thành ngàn vạn kiếm quang hợp nhất thành một, ngưng tụ một điểm, đâm thẳng đến cổ tay cầm kiếm của A Bảo. Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán ở tay phải thì kẻ sát đất, bắn ra quang mang đỏ vàng kinh khủng, mang theo tiếng rỗng ngâm to rõ chém hướng bản thể. Hơn nữa, đạo sáng đỏ vàng khủng bố này tuyệt không lớn, ngược lại nhỏ hơn chút so với Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán tản mát ra kiếm quang. Nhưng hoàn toàn ngưng tụ thành sắc ám kim, tựa như thực thể.

A Bảo tự hỏi mình rất đề cao Long Hạo Thần, nhưng trong lòng y, Long Hạo Thần dù sao chỉ là nhân loại kỹ sĩ không đủ cấp bậc. Y không bao giờ ngờ được một kích mệnh mỏng cuộn cuộn của mình lại bị Long Hạo Thần lấy cách tứ lạng đỡ ngàn cân hóa giải. Hơn nữa Long Hạo Thần còn trước tiên phát động công kích gần người.

Một kích kia, Long Hạo Thần nắm giữ thời gian thật quá tốt. Cho nên A Bảo dốc sức ứng phó một kích thì không thể công kích tiếp. Hơn nữa tốc độ hấn xông vào quá nhanh, căn bản không chịu ảnh hưởng của kiếm quang tím đen bùng phát.

Thăng Long Kích. Đúng vậy, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán chém ra một kiếm là Thăng Long Kích, nhưng tuyệt không phải bay lên trên mà là thăng tấp hướng tới trước.

Cùng với tu vi tăng cao, hấn ứng dụng kỹ năng kỹ sĩ đã tới loại cảnh giới khác. Hoàn toàn không cần giới hạn ở kỹ năng, có thể nói, bất cứ kỹ năng nào nằm trong tay hấn đều có thể sáng tạo dùng.

Quang mang nhạt lấp lóe, đáy mắt Long Hạo Thần nở rộ quang mang thần thánh. Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp tỏa ra nồng đậm sắc ám kim tựa như chất lỏng dính đặc dán sát mặt ngoài áo giáp.

Đối diện công kích song kiếm của Long Hạo Thần, A Bảo không thể làm ra động tác phòng ngự nào. Nhưng kinh nghiệm thực chiến của y cũng rất phong phú. Mắt thấy chính mình sắp chịu thiệt, quyết đoán làm ra tuyển chọn chính xác, quăng kiếm.

Long Hạo Thần cách y quá gần. Trọng kiếm tím đen của y so với Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán còn lớn hơn không ít. Hơn nữa y vừa mới dốc sức phát động một kích, căn bản không kịp xoay người cứu trợ, ngược lại thành cản trở.

Quyết đoán buông tay, thân hình lùi ra, đồng thời tay trái thành chưởng đánh về phía Quang Chi Liên Y. Tay phải ngưng tụ thành quyền, trực tiếp đánh phía dưới, va chạm với kiếm quang của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Phập một tiếng, tay trái của A Bảo bị Quang Chi Liên Y đâm trúng, bỗng chốc như định dạng, Quang Chi Liên Y rung lắc một cái, bị đánh rung động. Nhưng thanh trọng kiếm cấp Huy Hoàng trong vạn kiếm thì công kích có kèm kỹ năng Diệt Ma Thiểm! Để lại một đường máu trên tay trái A Bảo.

Khi Quang Chi Đãng Dạng Long Hạo Thần tự chế bị vạn kiếm như nhất phát huy đến mức tận cùng, cho dù A Bảo có ngoại linh lực mấy vạn cũng không thể hoàn toàn ngăn cản.

Mà bên kia cũng xuất hiện va chạm. Không có tiếng chấn kịch liệt. Khi A Bảo một quyền đánh vào Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, y bỗng hoảng sợ phát hiện, mình có cảm giác lực lượng trống rỗng.

Nên biết, lúc trước trong suy nghĩ của y, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán có khả năng uy hiếp sinh mệnh y. Cho nên y đánh ra một quyền này dốc hết toàn lực.

Khoảnh khắc nắm đầm đưng vào kiếm phong, A Bảo chỉ cảm thấy lực lượng nắm tay cứng rắn bị trọng kiếm áp lách sắc ám kim mỹ lệ cường bức hấp thu một bộ phận, hơn nữa là hấp thu mảng lớn. Tiếp đó, thân thể Long Hạo Thần dưới tác dụng của lực lượng này rướn lên, gạt bỏ lực lượng còn sót lại một quyền. Quang mang ám kim đột nhiên thu lại, nhưng Long Hạo Thần cơ thể tựa như lốc xoáy quay tròn quét hướng y.

Kỳ thực, khi A Bảo ứng phó công kích của Long Hạo Thần, y đã bị lừa. Long Hạo Thần cùng y đối mặt, nhưng lúc công kích lại là tay trái công kích tay trái của y, tay phải đánh hướng tay phải. Chính là nói, song kiếm giao nhau công kích ra ngoài. Bởi vậy, sau khi chịu lực, cả người hấn lập tức sinh ra cảm giác thu lực. Không cần cứng rắn chống lực lượng của A Bảo, chỉ cần dốc sức mượn lực là đủ rồi.

Đấu Suất Toàn Viên Kiếm!

Bản hoàn chỉnh, hoặc nên nói là Đấu Suất Toàn Viên Kiếm bản tiến hóa.

Mãi đến lúc này, kiếm ý của Long Hạo Thần mới toàn diện bộc phát. Kiếm ý khủng bố đến mức tận cùng tựa như suối phun lan tràn toàn bộ chiến trường. Mặc kệ là ma tộc hay nhân loại, nhìn trận chiến này, ánh mắt ngây ngốc. Cho dù là đồng bạn Long Hạo Thần cũng lộ ra vẻ khó tin.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

398. Chương 139: Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Kỹ (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đúng vậy! Thật quá khó tin. A Bảo thực lực là cái gì? Đỉnh cấp tám! Nội linh lực gần mười vạn.

Nhưng từ khi bắt đầu trận chiến, không ngờ Long Hạo Thần lại hoàn toàn áp chế A Bảo. Chẳng những dắt mũi A Bảo, càng chiếm ưu thế tuyệt đối. Mỗi lần hấn ra tay, có thể nói là dự đoán được ý nghĩ của A Bảo. Dưới tình huống như thế, đương nhiên A Bảo chịu thiệt lớn.

Giữa không trung, Long Hạo Thần hóa thành vòng quay ám kim, mang theo kiếm ý ngập trời tựa như hấp thu thân thể A Bảo cường thế bộc phát.

Đấu Suất Toàn Viên Kiếm này tốc độ công kích thật sự quá mau. Cho dù đổi làm Long Tinh Vũ sáng tạo ra Đấu Suất Toàn Viên Kiếm ở đây, chỉ cần y áp chế nội linh lực cùng đẳng cấp với Long Hạo Thần, cũng tuyệt đối không thể hoàn mỹ làm ra Đấu Suất Toàn Viên Kiếm như vậy.

Đấu Suất Toàn Viên Kiếm của Long Tinh Vũ cũng có kiếm ý, nhưng so với Long Hạo Thần từ Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán lĩnh ngộ ra kiếm ý thì hoàn toàn không cùng cấp bậc.

Nội linh lực của Long Hạo Thần đích thực thua xa A Bảo, ngoại linh lực cũng giống vậy. nhưng hấn chém ra mỗi một kiếm đều làm A Bảo có cảm giác không thể chống đỡ.

Thiên nhân hợp nhất, chỉ có bốn chữ đó, nói thì rất đơn giản.

Nhưng chân chính có thể làm được lại có mấy người? Bản thân trang bị, ngoại linh lực, linh lô dung hợp tất cả làm một, tuyệt đối đơn giản như toán cộng. Huống chi, tuyệt đối đừng quên, công dụng lớn nhất của Đấu Suất Toàn Viên Kiếm ở chỗ mượn lực.

Áp lực ngày càng lớn mạnh khiến thái tử ma tộc A Bảo không thể không từng bước lui ra sau. Y chỉ cảm thấy kiếm ý trên song kiếm của Long Hạo Thần ngày càng mạnh. Mỗi một kiếm đều nặng nề như vậy. Mà y đã mất đi vũ khí, thậm chí không dư tinh lực dùng ý niệm khống chế trọng kiếm do cái sừng ngưng kết thành quay trở về.

Máu bắn tung tóe. Có thể thấy rõ, A Bảo dốc hết sức chống đỡ, linh lực hắc ám của y tuy có thể ngăn chặn thân kiếm Long Hạo Thần, nhưng hoàn toàn không thể cản được kiếm ý kinh khủng. Trên người y bắt đầu xuất hiện từng vết máu. Mỗi một vết đều hằn sâu, máu bắn tứ tung.

Nguyệt Dạ ngậy ngốc nhìn chăm chú chiến trường. Khi Long Hạo Thần ngang nhiên đi ra ứng chiến A Bảo, cô chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Xong rồi, tất cả đều hết rồi. Ở đây thì sao hấn làm đối thủ của Bảo ca được? Thực lực của Bảo ca đã không còn bị Mộng Huyền Thiên Đường áp chế!

Bọn họ chết chắc rồi, mình cũng sẽ chết. Không biết vì sao, tâm tình của Nguyệt Dạ không phải sợ hãi, mà là nỗi khó chịu khó thể hình dung.

Nhưng, khi chiến đấu chân chính bắt đầu, tất cả không tiến hành theo kịch bản cô tưởng tượng. A Bảo cường đại lại bị Long Hạo Thần hoàn toàn áp chế. Linh lực chênh lệch giữa hai bên dường như biến mất. Long Hạo Thần đỉnh cấp sáu bộc phát ra lực công kích sợ rằng không phải cấp sáu bình thường. Mỗi một kiếm đích thực chỉ có vạn linh lực. Nhưng có bộ trang bị truyền kỳ tăng phúc, kiếm ý khủng bố tăng cao, sao có thể dùng một vạn linh lực hình dung?

Quang minh và hắc ám va chạm. Tinh thuần quang minh rõ ràng mạnh hơn hắc ám. Ưu thế thuộc tính bị Long Hạo Thần thông minh chiếm lấy. Đấu Suất Toàn Viên Kiếm thăng cấp nở rộ quang mang ám kim nồng đậm.

“Grao!!!!”

Liên tục bị áp chế, A Bảo ngửa đầu rống gầm. Sóng năng lượng kỳ dị bùng từ thân thể y bộc phát. Long uy. Long uy của Nghịch Thiên Ma Long.

Long Hạo Thần mau chóng xoay tròn trên không trung, thân hình có chút không ổn định. Đấu Suất Toàn Viên Kiếm rút cuộc dừng lại.

Hạo Nguyệt đứng ở phía xa, đáy mắt bốn cái đầu to lóe ánh tím, móng vuốt to khỏe bản năng cắm vào mặt đất. Nhưng nó vẫn là nhện, không phát động công kích.

Nương theo Long Hạo Thần chớp mắt tạm dừng, A Bảo bỗng lui lại một bước. Ngay sau đó, một vầng sáng đen chói mắt từ trên người y bộc phát ra.

Màu đen là u ám, vì sao cho người cảm giác chói mắt? Bởi vì màu đen tản ra ý niệm thật là quá sắc bén và mạnh mẽ.

Vầng sáng đen không khuếch tán rộng rãi, chỉ là bao phủ toàn thân A Bảo mà thôi. Có thể thấy rõ, màn đen ngưng tụ thành hình vuốt Hắc Long xoay quanh bên người A Bảo. Khi Đấu Suất Toàn Viên Kiếm của Long Hạo Thần đuổi theo lại đây thì không thể chạm vào bản thể A Bảo, mà là cùng màn hào quang đen va chạm cùng một chỗ.

Ma Long Bất Tử Thân. Kỹ năng cường đại của Nghịch Thiên Ma Long tộc.

A Bảo đứng ở trong màn hào quang Ma Long Bất Tử Thân, lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần xoay tròn trên không trung không ngừng công kích mình, phát ra tiếng cắt đứt chói tai. Quang đoàn ám kim, đôi mắt đỏ hồng tựa như sắp nhỏ ra máu.

Lúc này A Bảo, toàn thân đều chảy ra huyết dịch, không biết trên giáp vảy có nhiều ít vết nứt. Tất cả là do hai thanh trọng kiếm kèm kiếm ý mang đến.

A Bảo hít sâu, chân phải lùi ra sau nửa bước, nắm đấm tay phải đặt ở thắt lưng, tay trái bày ra tư thế kỳ dị giơ ngang ngực. lộ ra khí thế, năng lượng hắc ám mạnh mẽ bỗng chốc tăng vọt tới cực độ.

Quang mang tím đen to lớn hiện ra sau lưng y, mơ hồ có thể thấy, một cây cột trụ tím đen, có con rồng xoay quanh. Đó chẳng phải là Trụ Ma Thần thứ nhất Ma Thần Hoàng sao?

Cảm giác không khí sụp đổ lại lần nữa xuất hiện, nhưng lần này không cực hạn phạm vi vài chục mét vuông, mà là mọi người có mặt đều cảm giác được không gian sụp đổ. Thậm chí có sức hút cực mạnh kéo thân thể họ.

Màu tím đen trên người A Bảo bỗng chốc hoàn toàn biến thành đen, ngay cả đôi mắt đỏ cũng như thế. Cũng ngay trong chớp mắt này, con người y biến đổi, biến thành vô cùng ngưng tụ, vô cùng mạnh mẽ. Đường như trong thiên hạ chỉ có một mình y mà thôi.

Quyền ý. Đúng vậy, nếu nói Long Hạo Thần sử dụng là kiếm ý. Như vậy, lúc này A Bảo bộc phát ra, là lấy huyết mạch Nghịch Thiên Ma Long tộc làm cơ sở, quyền ý khủng bố.

Tu vi của y dù sao hơn xa Long Hạo Thần, quyền ý bộc phát, phạm vi ảnh hưởng cũng lớn hơn Long Hạo Thần nhiều.

Hai đội Liệp Ma Đoàn cùng hoảng sợ biến sắc mặt. A Bảo chưa đánh ra một quyền này đã hiện ra uy lực kinh khủng như thế. Nếu thật sự đánh ra? Vậy càng kinh khủng tới đâu nữa!

Ai đều nhìn ra được, A Bảo nhìn qua toàn thân đầm máu, nhưng kỳ thật chỉ là bị thương ngoài da thôi, tuyệt không tổn thương đến căn bản. Long Hạo Thần dốc sức bạo phát có thể kéo dài tới bao lâu đây? Ai cũng không biết.

Tại lúc đó, nguyên bản Long Hạo Thần mau xoay tròn một lần nữa chém màn hào quang, thân thể đột nhiên tạm dừng. bốn cánh sau lưng giang rộng, cả người khựng giữa không trung. Bốn cánh lấp lánh quang mang đột nhiên tuôn trào vào mũi kiếm, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán bắt đầu nhẹ run rẩy. Long Hạo Thần bay bồng bềnh giữa không trung, khép lại đôi mắt, cả người tiến vào trạng thái kỳ dị.

Ánh mắt lạnh lùng của A Bảo luôn nhìn chăm chú vào người Long Hạo Thần. Nhìn thấy hình ảnh này, lòng y chấn động. Nguyên nhân rất đơn giản. Long Hạo Thần ở trạng thái này chẳng phải là lúc đó một kiếm chém vỡ cái sừng của mình?

Quang Chi Liên Y lần nữa biến mất, lần này là biến mất trong Tháp Vĩnh Hằng. Long Hạo Thần hai tay nắm lấy Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, hơi ngửa đầu lên. Màu vàng huyền lệ đột nhiên xuất hiện trên người hắn. Màu vàng này tựa như mối lửa, đốt cháy tất cả quang minh trên bầu trời.

Tiếng vù vù rất giống với tụng niệm vang trong không khí. Sau lưng Long Hạo Thần, cảm giác không gian sụp đổ bỗng chốc biến mất. Quang mang vàng nhu hòa dâng lên sau lưng hắn. Trong tiếng ngâm xướng vù vù kỳ dị, luồng sáng vàng hư vô từ từ hiện ra.

Quang mang rất hư ảo, chỉ là màu vàng rất nhạt. Mơ hồ thấy là hình người, còn lại là một mảnh sáng vàng, không nhìn tới thực thể.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán trong tay Long Hạo Thần lại tản ra quang mang kỳ dị. Nguyên bản trọng kiếm không có lưỡi, ở khoảnh khắc này lại tản ra khí thể sắc bén. Càng đáng sợ là, sự sắc bén lại cho người cảm giác nhu hòa.

Cảm thụ của nhân loại và ma tộc khác nhau. Tất cả Liệp Ma giả dưới quang mang vàng này cảm giác như gió mát phát qua. Các thành viên Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương trước đó thiêu đốt Sinh Mệnh Hỏa Diễm chỉ thấy toàn thân ấm áp, thoải mái nói không nên lời, dường như sức sống cũng đang hồi phục.

Quang mang kỳ dị xuất hiện trên khuôn mặt Long Hạo Thần. Giờ khắc này, hẳn cho người cảm giác thần thánh, tựa như lúc ở trong Mộng Huyền Thiên Đường.

Cất bước, đánh quyền. Quyền ý của Nghịch Thiên Ma Long chớp mắt bộc phát. Làm thái tử ma tộc, y có thể dựa vào uy lực Trụ Ma Thần đệ nhất. Nghĩa là A Bảo người thừa kế bắt đầu chân chính tiến hóa thành đệ nhất ma thần. Quyền ý khủng bố dường như hoàn toàn xé rách hư không. Sắc đen vô tận tựa như hố đen mở ra trước mặt Long Hạo Thần, dường như muốn nuốt trọn thân thể y.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần nhẹ nhàng chém nghiêng xuống. Sắc ám kim trên thần kiếm lần nữa biến thành màu vàng. Nhưng đó lại là ánh vàng bảy màu. Bảy màu có đỏ, cam, vàng, xanh, xanh biển, xanh lam, tím, đều hỗn hợp với màu vàng xuất hiện trên kiếm của hắn. Từ màu vàng ròng mãi đến cuối cùng sắc tím vàng, toàn bộ qua trình biến hóa rất nhanh, nhưng cho người cảm giác tựa như cầu vồng huyền lệ dưới ánh nắng chiếu rọi từ từ biến mất.

Khi kiếm và quyền ở trên không trung đụng chạm, khoảnh khắc không phát ra tiếng đánh kịch liệt, mà là dính với nhau, thời gian nháy mắt ngừng lại.

Long Hạo Thần cũng ngay giây phút này mở ra. Trong mắt hắn, tràn ngập quang mang trắng nhu hòa, hoàn toàn đối lập với màu đen của A Bảo. Đôi mắt hai người một cuồng dã bạo liệt, một nhu hòa dịu dàng lại va chạm ra hỏa hoa không gì sánh kịp.

Ngay sau đó, rốt cuộc xuất hiện tiếng chấn động.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

399. Chương 139: Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Kỹ (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Trong tiếng nổ điếc tai, một vầng sáng cực kỳ khủng bố lấy vị trí hai người va chạm làm trung tâm bùng bùng nổ, hóa thành một vòng hỗn hợp màu vàng và đen, khuếch tán ra ngoài.

Mặc kệ là Liệp Ma giả hay Trừ Liệp Ma, ở khoảnh khắc này phản ứng trước tiên là xoay người bỏ chạy, hơn nữa đều dùng kỹ năng phòng ngự mình giỏi nhất.

Mặc dù là vậy, trong tiếng nổ kinh khủng này, đám người và ma tộc vẫn là bị đánh bay té ngã.

Thân thể A Bảo tựa như mũi tên đen kẻ sát mặt đất bay ra. Y cố gắng khống chế thân thể nhưng không được. Miệng vết thương lúc trước khi cơ thể lui về sau thì tựa như quả cam bị bóp nát, máu bắn tung tóe. Sắc mặt y chợt biến tái nhợt.

Long Hạo Thần thì ngược lại, đôi mắt lấp lánh quang mang vàng, thân hình dưới lực xung kích phóng lên cao.

Nhưng có một điểm hai người giống nhau, đó là quang mang tỏa ra biến ảm đạm.

Quang Minh Nữ Thần Vành Thán trong tay Long Hạo Thần đã tối lại, bóng dáng Nhã Đình chợt lóe rồi biến mất, trực tiếp dung nhập vào người Long Hạo Thần. Chính Long Hạo Thần bởi vì bao trong Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, ngược lại không nhìn ra cái gì. Nhưng có thể thấy được, trên giáp cấp truyền kỳ xuất hiện vô số vết rạn như gió gợn mặt nước. dường như chỉ cần kịch liệt thêm chút, Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp sẽ triệt để hỏng hóc.

Chiến trường hoàn toàn tĩnh lặng. Ngay lúc này, mỗi người đều có cảm giác nói không nên lời.

Đây là loại va chạm kinh khủng cỡ nào! Một cường giả đỉnh cấp sáu, dụng độ đỉnh cấp tám, nhưng lại có thể sinh ra năng lượng khủng bố như vậy, coi như Long Hạo Thần cũng đủ tự hào. Huống chi xem tình hình trước mắt thì chưa chắc hẳn thua.

Cái thứ nhất đứng lên chính là một người áo đen. Nàng có mái tóc tím nhạt. Khi người khác còn bởi vì va chạm khủng bố mà chấn động, thì nàng tựa như u linh biến mất trong không khí.

Cũng chính vì cú va chạm kinh khủng, giây phút này không ai chú ý tới hành động của nàng.

A Bảo rút cuộc khống chế được cái đà lui về sau. Trọng kiếm đen lại xuất hiện trong lòng bàn tay y. Hai tay nắm lấy chuôi kiếm, lấy thân kiếm cắm vào mặt đất chống đỡ thân thể. Trong mắt y trời lên tia sâu thẳm.

Thân thể Long Hạo Thần cũng từ trên trời rơi xuống. Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp lại xuất hiện màu bạc vốn có, mà không phải màu vàng Long Hạo Thần rót vào linh lực.

Ánh mắt hai người va chạm, không chút khoan nhượng.

“Không nghĩ tới, ngươi có thể mượn thần lực. Khó trách ngươi dám khiêu chiến với ta.” Thanh âm A Bảo lạnh lẽo mà trầm trọng, nghe không ra dấu hiệu bị thương.

Long Hạo Thần bình thản nói.

“Chẳng lẽ ngươi không dựa vào uy thế của đệ nhất Trụ Ma Thần sao?”

Cùng với thân thể chậm rãi rơi xuống, khoảng cách hai bên dần tiếp cận. Liệp Ma giả và Trừ Liệp Ma đều bò dậy, lòng sợ hãi nhìn hai người trong trận.

Đám Trừ Liệp Ma chậm rãi thu gọn vòng vây, mà nhóm Liệp Ma giả thì tiếp tục tụ tập cùng một chỗ. Chức nghiệp cận chiến ở bên ngoài, chức nghiệp pháp hệ ở bên trong. Hai bên đều chuẩn bị tùy thời chiến đấu.

A Bảo trầm giọng nói.

“Ta không thể không thừa nhận, ngươi là đối thủ đáng giá ta tôn kính cả đời này. Là nhân loại, tuổi của ngươi nhỏ hơn ta, tu vi cũng yếu hơn ta, lại có thể dựa vào lực lượng chính mình cùng ta đối kháng đến tận đây. Ngươi thật đáng giá ta tôn kính. Nếu linh lực chúng ta bằng nhau, ta tin tưởng, ta không phải đối thủ của ngươi. Cho dù ta có sử dụng Ma Long Bát Tử Thân cũng giống vậy.”

Lúc này Long Hạo Thần đã chậm rãi rơi xuống đất. Khi hắn một cước đạp đất, thân thể bắt giác lão đảo. Hắn vội vàng dùng thân kiếm chống đất mới đứng vững thân hình.

Chỉ có đồng bạn mới biết tình huống hiện tại của Long Hạo Thần tệ hại cỡ nào. Bởi vì mới rồi Long Hạo Thần cùng A Bảo va chạm một kích, đã mở ra Linh Hồn Xiềng Xích sinh mệnh cùng chung.

Giờ khắc này, tất cả thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, trừ Thái Nhi ẩn trong không khí, đều sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu tươi, bị trọng thương.

Có thể tưởng tượng ra, quyền ý của A Bảo khủng bố cỡ nào.

A Bảo nói không sai, làm thần quyền giả, mới rồi một kích cuối cùng của Long Hạo Thần nhờ vào lực lượng Quang Minh Nữ Thần, nếu không hẳn căn bản không thể ngăn cản quyền ý.

Kiểm ý của hắn có mạnh hơn, không đủ linh lực thúc đẩy thì không thể nào bộc phát ra hết uy lực.

Long Hạo Thần một thân trang bị truyền kỳ thêm vào Nhã Đình dung hợp, trên thực tế thì tu vi hắn gần cấp tám. Nhưng linh lực hai bên như cũ cách biệt một trời một vực. Huống chi A Bảo chính là Nghịch Thiên Ma Long, còn có ngoại linh lực hàng vạn.

Nhìn qua thì A Bảo bị thương nghiêm trọng. Nhưng trên thực tế, Long Hạo Thần bị thương càng nặng hơn A Bảo. Nếu không có đồng bạn cùng chung sinh mệnh, mới rồi va chạm, chỉ sợ thân thể Long Hạo Thần có Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp bảo vệ cũng biến thành mảnh vụn.

“Đáng tiếc.” A Bảo đột nhiên nhẹ lắc đầu.

Long Hạo Thần cười khê.

“Người muốn xé bỏ lời hứa, đúng không?”

A Bảo cười sang sảng.

“Xé bỏ lời hứa? Không, trận chiến của chúng ta không kết thúc, tạm thời tính ngang tay. Sao lại xem như ta xé bỏ lời hứa?”

“Nếu ta chỉ là một ma tộc bình thường, vậy có đối thủ như ngươi, ta thật thấy vinh hạnh, nhất định sẽ dựa vào lực lượng chính mình đánh bại ngươi. Dem ngươi giẫm nát dưới chân, để ngươi trở thành hòn đá kê chân cho ta leo lên đỉnh. Đáng tiếc, ta không phải ma tộc bình thường, ta là thái tử ma tộc, là con trai Ma Thần Hoàng, là người thừa kế tương lai đệ nhất Trụ Ma Thần. Ta không thể nhìn ngươi tiếp tục tăng lên, tương lai một thần quyền giả là không thể đoán trước. Ta thừa nhận, ta không có tuyệt đối tin tưởng tương lai có thể chiến thắng ngươi. Nếu đã vậy, vì ma tộc, ta chỉ có thể bóp nát ngươi khi còn trong nôi.”

Long Hạo Thần bật cười.

“Ngươi nói rất có lý. Nếu cho ta thêm ba năm, ngươi quyết không phải đối thủ của ta. Ta chưa từng nghĩ rằng ngươi sẽ giữ lời. Xem ra, trận chiến này của chúng ta, chỉ có thể chờ lần sau gặp lại chiến tiếp. Hy vọng khi đó ngươi vẫn may như vậy, có thể hình thành cục diện trước mặt.”

A Bảo cười, lần này, nụ cười của y thậm chí không mang lạnh lẽo.

“Sao nào? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy hôm nay các ngươi chạy thoát sao?”

Long Hạo Thần thản nhiên nói.

“Sao lại không? Kỳ thật, hiện tại ngươi chẳng qua là nỗ lực hết đà mà thôi. Ta thừa nhận, tình trạng của ta còn tệ hơn ngươi. Nhưng mà, ngươi có thuộc hạ bao vây chúng ta, chẳng lẽ ta không có đồng bạn sao?”

A Bảo biến sắc mặt, trong lòng cảnh báo nguy cơ. Nhưng y không cảm thụ được bất cứ uy hiếp nào. Khoảnh khắc này, một bóng đen xuất hiện trong Trừ Liệp Ma.

Bóng đen thân hình mảnh khảnh. Khi nàng hiện ra, giây phút đó không bất cứ Trừ Liệp Ma nào phát hiện được.

Đôi cánh đen to lớn mở ra, sát ý khủng bố cực độ bỗng bạo phát.

Trừ Liệp Ma đều là cường giả cấp bảy trở nên. Nhưng chớp mắt này, tất cả Trừ Liệp Ma đều cảm nhận được nỗi sợ hãi. Sát khí thực chất đánh vào người chúng. Mỗi một Trừ Liệp Ma đều rõ ràng cảm giác được nguy hiểm. Khủng bố cực độ, uy áp tuyệt đối, vô tận băng lãnh.

Ngay sau đó, luồng sáng đen xẹt qua không trung. Luồng sáng thoát nhìn mỏng manh, nhưng giây phút nó lấp lánh, thân thể bốn ma tộc cấp bảy chợt cứng ngắc. Ngay sau đó, hơi thở sinh mệnh của chúng đã hoàn toàn biến mất.

Bóng đen rớt cuộc hoàn toàn hiện ra. Một dao găm đen như mực lại tản ra vàng sáng bạc nhẹ nhàng đặt trên cổ Nguyệt Dạ. Một bàn tay nhỏ xinh trắng nõn từ phía sau ôm lấy thắt lưng nhỏ của Nguyệt Dạ. Ánh mắt tràn ngập u ám nhìn hướng A Bảo.

Tất cả xảy ra quá nhanh. Nguyệt Dạ chỉ cảm thấy máu mình đều đông lại. Thậm chí thân thể cô không thể phát run, trong người ẩn tàng cái châm Luân Hồi kiếm như bị sát khí này ảnh hưởng mà dao động, tựa như tùy thời bộc phát.

Tình huống đột nhiên không ai đoán trước được. Tất cả xảy ra quá nhanh. Từ khi Thái Nhi ra tay, bắt Nguyệt Dạ, trước sau chỉ là vài giây mà thôi.

Sắc mặt lạnh lùng trên mặt A Bảo đông cứng. trong Trừ Liệt Ma này, duy nhất khiến y để ý, cũng chỉ có Nguyệt Dạ. Đây chính là hôn thê của y! điểm này Trừ Liệt Ma đều biết. Nếu không phải nhờ thân phận này, dựa vào tu vi cấp sáu, Nguyệt Dạ căn bản không có khả năng trở thành Trừ Liệt Ma. Chính là A Bảo đề nghị, Ma Thần Hoàng mới đặc biệt cho Nguyệt Dạ gia nhập long tổ có A Bảo.

“Ai cũng không được động đây, nếu không, ta không thể bảo đảm lưỡi dao trong tay Thái Nhi không run.” Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

A Bảo suýt cắn bể răng nanh.

“Khốn kiếp! Uy hiếp một cô gái, đây là tinh thần kỵ sĩ của nhân loại các người?”

Long Hạo Thần thần nhiên cười.

“Tựa như người làm thái tử ma tộc cũng biết biến đổi không giữ lời hứa vậy. Từ góc độ của ta, người ra tay không phải ta, đương nhiên không liên quan đến tinh thần kỵ sĩ.”

A Bảo lạnh giọng nói.

“Chẳng lẽ người cho rằng, các người bắt cóc một đồng bạn của ta thì có thể uy hiếp ta thuận theo?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Nếu chỉ là đồng bạn bình thường thì dĩ nhiên không được. Nhưng nếu ta nhớ không lầm, A Bảo thái tử điện hạ có một vị hôn thê, chính là con gái của Trụ Ma Thần thứ hai ma tộc các người, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, tên là Nguyệt Dạ, không sai chứ?”

Long Hạo Thần vừa thốt ra, A Bảo rớt cuộc biến sắc. Việc này đã bị biết được, y giấu giếm thêm cũng vô dụng. Hai bên nhìn nhau, mà Trừ Liệt Ma khác thì không dám hành động cái gì.

A Bảo vì Nguyệt Dạ, không tiếc kháng cự Ma Thần Hoàng, việc này cao tăng trong ma tộc ai không biết, cuối cùng không ngờ được Ma Thần Hoàng thừa nhận. Hơn nữa, dù không nói đến vụ đó, nhưng Nguyệt Dạ cũng là con gái Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư thích nhất! Nếu để cô chết trong tay Liệt Ma giả, nhất định sẽ dẫn đến động đất trong ma tộc.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

400. Chương 140: Thức Tỉnh Không Hợp Thời Cơ

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Người muốn gì?” A Bảo gần như nghiến răng nói ra câu này. Dưới tình huống ưu thế tuyệt đối lại bị đối phương bắt giữ vị hôn thê của mình, sự sỉ nhục to lớn này không thua gì cái sừng y bị Long Hạo Thần đánh nát.

Sừng bị đánh nát, có thể dựa vào sinh mệnh lực cường đại của Nghịch Thiên Ma Long lại mọc ra. Nhưng nếu Nguyệt Dạ xảy ra chuyện, y làm sao giải thích với Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư? Nói sao với phụ

thân đây? Nói nghiêm trọng hơn, nếu Nguyệt Dạ chết rồi, thái độ của A Gia Lôi Tư đối với y nhất định sẽ biến đổi, thậm chí ảnh hưởng đến sau này y kế thừa địa vị Ma Thần Hoàng.

Trước khi y rời khỏi Ma Đô Tâm Thành, Ma Thần Hoàng Phong Tú từng nói chuyện riêng với y, hơn nữa nói rõ rằng, tuy hiện tại y là người thừa kế thứ nhất, nhưng Ma Thần Hoàng đã tìm đến người thừa kế thứ hai, tiềm năng không kém hơn y bao nhiêu. Cho nên, nếu y đi sai bước nào, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng quyền lực kế thừa trong tương lai.

Trong lòng A Bảo, quyền lực và địa vị đương nhiên là quan trọng nhất, nhưng y thật sự yêu Nguyệt Dạ. Có thể nói, Nguyệt Dạ thậm chí có thể so sánh bằng vương vị Ma Thần Hoàng, chỉ điểm này có thể thấy vị trí quan trọng của Nguyệt Dạ trong lòng y.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Người nên biết ta muốn thế nào.”

Mắt A Bảo lóe tia sáng ác độc, lúc này y bức tức muốn học máu. Lúc trước cùng Long Hạo Thần một trận chiến, có thể nói là hai cái lưỡng bại câu thương. Bởi vì có giáp trụ cách trở, y không nhìn thấy tình trạng thực tế của Long Hạo Thần, nhưng có thể hoàn toàn khẳng định, vết thương của Long Hạo Thần tuyệt không nhẹ hơn mình. Đánh tiếp, dựa vào sức bản thân, y có nắm chắc đánh chết Long Hạo Thần.

Nhưng cho đến nay, Long Hạo Thần luôn có thể bộc phát ra sức chiến đấu siêu việt thực lực của mình. A Bảo không có tự tin đánh chết Long Hạo Thần, đồng thời có thể tránh cho mình bị trọng thương. Y sợ nhất là loại hậu quả không thể cứu chữa này. Bởi vì quang thuộc tính của Long Hạo Thần thật sự quá tinh thuần. Quang thuộc tính tinh thuần như vậy nếu xâm nhập vào thân thể y thì rất khó hóa giải.

Căn nguyên ma tộc đến từ ma tinh của chúng. Cho dù là mạnh như Nghịch Thiên Ma Long tộc, một khi căn nguyên bị gì, cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tu luyện và tăng lực lượng. A Bảo tuyệt đối không thể chịu đựng được. Mục tiêu của y chính là có một ngày mạnh giống như phụ thân của mình. Thậm chí là vượt qua cả phụ thân. Thế nên sao y có thể mạo hiểm tổn thương căn nguyên liệu mạng với Long Hạo Thần?

Nhưng năng lực của Long Hạo Thần cũng khiến y sinh ra cảnh giác lớn. Tựa như y đã nói, Long Hạo Thần khiến y cảm giác đến nguy hiểm cực lớn. Thần quyền giả, không biết đã bao nhiêu năm chưa xuất hiện trong nhân loại, không ngờ Long Hạo Thần có thể dựa vào thực lực Quang Minh Nữ Thần. Hơn nữa, hiện tại hắn trẻ như vậy, một khi để hắn trưởng thành, tương lai đem đến uy hiếp lớn bao nhiêu cho ma tộc thật khó mà nói.

A Bảo chính là người thừa kế của Ma Thần Hoàng! Chính y đều cảm thấy tương lai không tự tin chiến thắng Long Hạo Thần, thì càng đừng nói tới mấy ma tộc khác. Khiến nhân loại này trưởng thành đến cường giả cấp chín, hậu quả thật quá đáng sợ. Ít nhất thì trước mắt các cường giả cấp chín của nhân loại không ai có thể bằng được, tuyệt đối sẽ hình thành xu hướng đuôi to khó vẫy, thậm chí càng phiền phức hơn cả Ma Thần Chi Vẫn có thể uy hiếp đến Ma Thần Hoàng.

Bởi vậy, dù trong lòng A Bảo không muốn cứ như vậy giết chết Long Hạo Thần, nhưng vì tương lai ma tộc và sự thống trị sau này của mình, y phải làm như vậy. Tuy y có chút kiêu ngạo không nghe ý người, nhưng tuyệt đối thông minh. Có thể trở thành người thừa kế Ma Thần Hoàng không chỉ dựa vào vũ lực là đủ.

Nhưng ai biết, khoảnh khắc này xảy ra vấn đề. Hiện tại y rơi vào lựa chọn khó khăn. Hoặc thả hổ về rừng, hoặc mất đi người con gái mình yêu nhất, khiến Nguyệt Ma Thần sinh ra hiềm khích với mình.

Làm sao đây? A Bảo biết thời gian lựa chọn rất ngắn, một khi y do dự quá lâu, cho dù cuối cùng cứu được Nguyệt Dạ chỉ sợ cô sẽ hận y.

Có thể thấy, hai má A Bảo hiện rõ đường cơ bắp đang không ngừng dao động. Có thể thấy lúc này y oán hận và bức mình đến trình độ nào rồi.

“Được, ta tha các người đi. Thả Nguyệt Dạ ra.” A Bảo gần như là rống ra câu này.

Long Hạo Thần rút cuộc thở ra nửa hơi, quay đầu nhìn Thái Nhi, đá lông nheo.

Nhưng trong chớp mắt, rơi vào hồ băng đổi thành Long Hạo Thần. Bởi vì, khi ánh mắt hắn chạm vào ánh mắt tràn ngập sát khí và lạnh tinh của Thái Nhi, hắn hoảng sợ phát hiện, Thái Nhi hề để ý tới mình.

Thải Nhi vẫn giữ động tác trước đó, Luân Hồi kiếm trong tay gác trên cổ Nguyệt Dạ. Nhưng cả người nàng như pho tượng, hơn nữa bởi vì nàng ôm Nguyệt Dạ, cho nên lúc này nhìn như nàng và Nguyệt Dạ hợp làm một.

Không tốt.

Long Hạo Thần đã trải qua cùng loại trạng thái đó, lòng bỗng chốc hoảng sợ. Hắn đột nhiên hiểu được cái gì.

Cường bức đè ép trong lòng chấn kinh và khủng hoảng, Long Hạo Thần cắn chặt răng, cố gắng kiềm chế tình trạng suy yếu, khiến tâm tình bình tĩnh chút, bình thần nói.

“Người đã vi phạm lời hứa một lần, lần này sao ta tin người được? Hiện tại không thể nào thả hôn thê của người ra.”

Nói xong, Long Hạo Thần như không thấy ánh mắt A Bảo, chậm rãi bước hướng Thải Nhi và công chúa Nguyệt Dạ. Bước chân của hắn rất chậm, thậm chí cần có Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán làm gây chống đỡ thân thể. Nhưng trong mắt Trừ Liệp Ma thì bất giác chúng lộ ra tia sợ hãi.

Long Hạo Thần cùng A Bảo chiến đấu, chấn nhiếp không chỉ mỗi mình A Bảo, Trừ Liệp Ma cũng cảm nhận khắc sâu. Cường độ linh lực của Long Hạo Thần trong mắt chúng không tính cái gì. Nhưng chiến ý và kỹ xảo chiến đấu kinh khủng đến mức thương tổn được cả Nghịch Thiên Ma Long, thật khiến chúng e sợ.

Vô số Trừ Liệp Ma mau chóng xông lên, bao vây Thải Nhi và Nguyệt Dạ, khiến Long Hạo Thần không thể tới gần.

Long Hạo Thần dừng bước, xoay hướng A Bảo.

“Xem ra, người không có chút thành ý. Thải Nhi, giết cô ta.”

“Đừng!” A Bảo đột nhiên bước lên một bước, hét lớn. “Tránh ra, để hắn qua!”

Thế này Trừ Liệp Ma mới tránh ra một con đường. nhưng bây giờ Long Hạo Thần không vội đi qua, mỉm cười nói.

“Xem ra, thái tử điện hạ rất xem trọng hôn thê của mình. Sai thuộc hạ các người tránh ra một con đường, để đồng bạn ta có thể trước tiên rời đi. Ta và Thải Nhi ở lại đây, đợi đến lúc họ rời khỏi chiến trường rồi, đương nhiên sẽ trả lại Nguyệt Dạ cho các người.”

Ngay lúc này, lựa chọn tốt nhất hiển nhiên là Long Hạo Thần và Thải Nhi kèm Nguyệt Dạ mang theo đồng bạn mau chóng rời đi. Dựa theo A Bảo biểu hiện quan tâm Nguyệt Dạ, chắc là y chỉ còn cách cam chịu.

Nhưng hiện tại Long Hạo Thần không cách nào mang Thải Nhi đi! Chỉ có chính hắn mới biết tình hình thân thể mình tệ cỡ nào. Dù chỉ là một Trừ Liệp Ma bình thường xông lên đụng mình một cái, chỉ sợ hắn lập tức ngã xuống đất ngay.

Cứng rắn chống đỉnh cấp tám A Bảo, đâu có dễ dàng như vậy. Từ chiêu thứ nhất hai bên va chạm, Long Hạo Thần dựa vào kiếm ý chấn công kích của A Bảo thì hắn đã bị thương. Mà một kích cuối cùng va chạm, càng khiến hắn trọng thương. Giờ khắc này, hắn có thể đứng tại đây, hoàn toàn là dựa vào ý chí chống đỡ. Ngay cả hắn đều không biết mình có thể giữ được bao lâu.

Nghe lời Long Hạo Thần, A Bảo hơi ngẩn ra. Y làm việc luôn dứt khoát, nếu đã quyết định sẽ không do dự nhiều nữa. Y bỗng vùng tay lên, ý bảo mọi người tránh đường, để hai đội Liệp Ma Đoàn rời đi.

Thiên Kinh còn ngây ngốc đứng đó. Gã không nghĩ tới mình và đồng bạn có thể còn sống rời khỏi đây.

Long Hạo Thần và A Bảo một trận chiến, đúng là chấn nhiếp tất cả Trừ Liệp Ma, nhưng sao không khiến bọn họ chấn kinh được? Thiên Kinh mơ hồ cảm giác được, nếu dốc sức đánh, chính mình tuyệt đối không là đối thủ của Long Hạo Thần. nhưng gã chính là một Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ!

Đồng thời, biểu hiện của Long Hạo Thần khiến Thiên Kinh cảm giác ra vị trí của hắn trong Kỵ Sĩ Thánh Điện không bình thường. Lứa tuổi này, tu vi như vậy, thực lực như thế, sao một kỵ sĩ bình thường có thể làm được?

Lúc ấy Thiên Kinh ra quyết định, mặc kệ thế nào cũng quyết yểm hộ Long Hạo Thần sống sót rời khỏi đây. Lấy tu vi và thực lực của Long Hạo Thần, thật sự quá quan trọng với Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Cục diện trước mắt lại thay đổi bất ngờ, nguyên bản tình thế xấu chớp mắt xoay chuyển. Khi gã thấy Thái Nhi xuất hiện, một kiếm chém ngang, không ngờ giết bốn cường giả ma tộc cấp bảy, thì gã đã hoàn toàn tê dại. Thích khách cấp sáu giết chết bốn cường giả cấp bảy. Khó trách, khó trách lúc trước nàng từng giết một Tinh Ma tộc cấp tám. Hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, nữ thích khách trẻ tuổi này, thực lực tuyệt không dưới Long Hạo Thần. Chẳng qua nàng luôn ẩn sau quang mang rực rỡ Long Hạo Thần tỏa ra.

“Thiên Kinh đoàn trưởng, mau đi đi.” Hàn Vũ đi tới bên cạnh Thiên Kinh, nhỏ giọng nói.

“Nhưng mà, Long Hạo Thần thì sao?” Thiên Kinh khẽ nói.

Giọng Hàn Vũ trở nên lạnh lẽo.

“Nếu Thiên Kinh đoàn trưởng thật muốn trợ giúp đoàn trưởng chúng ta, vậy mau chóng rời khỏi đây chính là lựa chọn tốt nhất.”

Nói xong câu này y lập tức xoay người, kêu đồng bạn đi trên con đường Trừ Liệp Ma tránh sang một bên.

Thiên Kinh hơi ngần ra, gã đương nhiên cảm giác được bất mãn trong lời Hàn Vũ, nổi xấu hổ dâng lên từ đáy lòng. Thật sâu nhìn ở phía xa Long Hạo Thần đang đi hướng Thái Nhi và Nguyệt Dạ, gã vung tay lên.

“Chúng ta đi.”

Hai đội Liệp Ma Đoàn, trừ Long Hạo Thần và Thái Nhi ra, mười một người mau chóng rời đi. Bóng dáng họ dần biến mất trong tầm mắt Trừ Liệp Ma.

Không có Trừ Liệp Ma nào can đảm cãi lệnh A Bảo, nhưng từ trong mắt chúng có thể thấy rõ không cam lòng. Đúng vậy! Nếu có thể tiêu diệt hai đội Liệp Ma Đoàn cường đại như vậy, chúng sẽ đạt được phần thưởng có thể tưởng tượng. Hơn nữa lần này là sáu tổ Trừ Liệp Ma cùng nhau hành động, đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Ngay lúc đồng bạn rời đi, Long Hạo Thần đã đi tới bên cạnh Thái Nhi. Khoảng cách chỉ ngắn ngủn không đến trăm mét, thân thể dưới Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp đã ướt đầm mồ hôi.

Thái Nhi như cũ không động đậy, sắc mặt Nguyệt Dạ trắng bệch. Hiện tại vị trí cô có thể động đậy là con mắt. Đôi mắt mất đi tia sáng nhìn chăm chú Long Hạo Thần bước tới trước mặt mình. Long Hạo Thần ánh mắt chạm vào mắt cô, sau đó xoay người đứng bên cạnh Thái Nhi.

Hắn không đụng vào Thái Nhi. Khoảng cách càng gần, Long Hạo Thần càng cảm nhận sâu sắc. Không sai, giống như hắn đã suy đoán, ở giây phút quan trọng này, Thái Nhi lại thức tỉnh. Thể chất thần quyền giả của nàng rốt cuộc đã thức tỉnh.

Lần trước cảm nhận một kích Luân Hồi kiếm, khiến Thái Nhi rơi vào trạng thái gần với thức tỉnh. Chỉ là lúc ấy trên chiến trường phải mau chóng rời đi, cho nên Long Hạo Thần mới sử dụng Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống Thái Nhi vào Tháp Vĩnh Hằng. Việc này đánh đoạn Thái Nhi linh ngộ. Tuy chỉ là ảnh hưởng chút xíu, nhưng cũng đã áp chế Thái Nhi thức tỉnh. Bởi vậy, khi Thái Nhi từ bế quan thanh tỉnh lại đây, vẫn không thể tiến vào trạng thái thức tỉnh đặc biệt.

Thức tỉnh thể chất thần quyền giả tuyệt không phải nỗ lực là có thể làm được. Sau này Thái Nhi luôn bế quan, định đột phá Ranh giới này. Nhưng rốt cuộc vẫn không thể thành công, luôn cách một chút.

Long Hạo Thần phán đoán rất chính xác. Thái Nhi là truyền nhân Luân Hồi kiếm, thể chất thần quyền giả của nàng là truyền thừa Tử Thần. Cho nên, chỉ có trên chiến trường mới là nơi thức tỉnh tốt nhất.

Vốn Thái Nhi không thức tỉnh nhanh như vậy. Nhưng lần này đối mặt sáu tổ Trừ Liệp Ma mạnh mẽ bao vây. Cục diện càng nguy hiểm thì chiến ý trong lòng Thái Nhi càng tăng lên, rốt cuộc khi lấy ra Luân Hồi kiếm, đã xúc động Ranh giới thức tỉnh, hơn nữa, tới đây nàng không cách nào không chế nó. Chém ra một kiếm kia giết chết bốn Trừ Liệp Ma cấp bảy, hơn nữa sau khi khống chế Nguyệt Dạ, nàng đã tiến nhập trạng thái thức tỉnh. Cả người mất đi ý thức, rơi vào dao động hơi thở đặc biệt.

Lúc Long Hạo Thần thức tỉnh thì rất là phiền phức. Lần này Thái Nhi thức tỉnh thì càng không hợp thời. Họ còn đang trong bầy địch, Long Hạo Thần trọng thương.

Không thể di chuyển Thái Nhi. Long Hạo Thần từng trải qua thức tỉnh, nên hắn mới càng hiểu rõ, lúc này di chuyển năng, rất có thể tạo thành hậu quả không thể biết được. Hắn truyền thừa Quang Minh Nữ Thần chính là thần lực hòa bình cường đại chính nghĩa. Thể chất Luân Hồi của Thái Nhi thì không biết bá đạo hơn bao nhiêu. Một khi xuất hiện phản phệ, như vậy, rất có thể sẽ nguy hiểm sinh mệnh Thái Nhi.

Long Hạo Thần chưa từng gặp phải tình huống khó khăn như vậy. Lấy trạng thái yếu ớt hiện tại, cho dù hắn muốn phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng để truyền tống đều cực khó, hơn nữa quá trình Thái Nhi thức tỉnh thể chất thần quyền giả sao có thể truyền tống rời đi?

Làm sao đây? Mình phải làm sao đây? Dưới ánh mắt chăm chú của A Bảo, Long Hạo Thần đứng thẳng người, trong lòng suy tư.

“Người của người đã đi rồi, nên thả Nguyệt Dạ ra chứ?” Đúng lúc này, giọng A Bảo vang lên, bây giờ tất cả Trừ Liệp Ma đã siết chặt vòng vây, bao quanh Thái Nhi và Long Hạo Thần ở chính giữa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

401. Chương 141: Thức Tỉnh Thần Quyền Giả, Lưỡi Hái Tử Thần! (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Người của người đi rồi, nên thả Nguyệt Dạ ra chứ?” A Bảo đứng cách Long Hạo Thần không quá mười mét, lạnh lùng nhìn hắn và Thái Nhi.

Long Hạo Thần sau thời gian ngắn suy nghĩ, trong lòng đã lập kế hoạch. Nhìn Thái Nhi đứng như pho tượng, trong con người xuất hiện dấu hiệu khó nói nên lời.

Nguyệt Dạ đứng gần trong gang tấc thấy rõ ràng, cô không thể hình dung được ánh mắt của Long Hạo Thần ngay lúc này. Ánh mắt dịu dàng mang mấy phần kiên quyết, rồi lại vô cùng lưu luyến. Trong dịu dàng có kiên quyết không thể nói rõ.

Cùng lúc đó, môi Long Hạo Thần mấp máy, thanh âm trầm thấp vang bên tai Nguyệt Dạ.

“Thái Nhi bởi vì mới giết chóc đã tiến vào trạng thái linh ngộ. Năng ở trạng thái này rất có thể tổn thương đến cô. Ta không thể dụng năng, nếu không, cô sẽ nguy hiểm tính mạng. Ta sẽ truyền tống cô đến chỗ khác. Cô nhớ kỹ, ở đó nhất định không được cử động, đứng yên chờ. Tiếp đến, cô tự cầu nguyện đi, cầu nguyện ta và Thái Nhi có thể sống sót. Nếu không, cô chỉ có thể tự sinh tự diệt tại đó.”

Nói xong, Long Hạo Thần chậm rãi nâng tay lên ấn vào bả vai Nguyệt Dạ.

“Người làm cái gì!” A Bảo gầm lên

Long Hạo Thần không thèm nhìn y, một tầng sáng vàng nhạt lóe sáng ở ngực hắn. Ánh vàng lấp lánh, chớp mắt, Nguyệt Dạ đã biến mất.

Mắt thấy Nguyệt Dạ biến mất, Trừ Liệp Ma định xông lên lại bị A Bảo gầm lên ngăn cản. Ánh mắt y bằng lạnh tựa như lưỡi dao sắc bén muốn chém Long Hạo Thần thành trăm mảnh.

“Người đã đem Nguyệt Dạ đi đâu?”

Truyền tống Nguyệt Dạ rời đi, Long Hạo Thần càng suy yếu hơn, thân thể lung lay, suýt nữa ngã xuống. Lúc này A Bảo mới phát hiện không đúng. Bởi vì Nguyệt Dạ biến mất rồi, Thái Nhi lúc trước kiềm giữ Nguyệt Dạ vẫn giữ nguyên động tác.

Long Hạo Thần có chút khó khăn xoay người, đối diện A Bảo.

“Tin tưởng người đã nhìn rõ. Đúng vậy, đồng bạn của ta bởi vì mới rồi tấn công, bị phản phệ, không thể di chuyển. Cho nên, người đã bỏ lỡ cơ hội tốt giết chết chúng ta. Ta khuyên người đừng nên hành động thiếu suy nghĩ. Chắc người đã cảm giác được, công chúa Nguyệt Dạ rời đi, là truyền tống không gian. Ta đưa cô ta đến không gian mà trừ ta ra, không ai có thể liên thông được. Cho nên, nếu ta chết, người cũng vĩnh viễn không gặp được vị hôn thê của người.”

Làm ra quyết định này, đối với Long Hạo Thần mà nói tuyệt đối là gian nan. Thái Nhi đột nhiên tiến vào trạng thái thức tỉnh thần quyền giả, khiến kế hoạch an toàn rút lui của hắn hoàn toàn bị phá hỏng. Hắn chỉ có thể để đồng bạn đi trước, nhưng hắn không thể đi. Hắn đi rồi thì Thái Nhi làm sao đây? Ai đều có thể đi, chỉ có hắn không thể. Hắn nhất định phải ở tại đây cùng Thái Nhi. Mặc kệ là sinh tử, hắn sẽ cùng nàng.

Trước khi hắn bắt đầu quyết chiến với A Bảo, Long Hạo Thần đã dùng ánh mắt cho Thái Nhi biết nên làm gì. Lần trước cùng Nguyệt Dạ gặp mặt, hòa hoãn cảm chế trong người cô, Nguyệt Dạ có nói hôn sự của mình với A Bảo. Trước khi Long Hạo Thần quyết chiến đã ra hiệu với Thái Nhi, là bảo nàng liên hệ với Nguyệt Dạ.

Khi Long Hạo Thần và A Bảo đại chiến hùng hực khí thế, thì Thái Nhi thông qua cảm chế trong người Nguyệt Dạ, giao lưu với cô ở cự ly xa. Nguyệt Dạ cho Thái Nhi đáp án rất đơn giản, bắt cóc cô.

Giây phút Long Hạo Thần và A Bảo kết thúc va chạm, Thái Nhi tiến vào trạng thái ẩn thân. Lúc đó nàng có hai lựa chọn, bắt ngờ tấn công A Bảo hoặc là kèm Nguyệt Dạ làm con tin.

Cuối cùng, Thái Nhi vì tính an toàn đã chọn cách sau. Dù sao thì lần trước họ công kích A Bảo, y đã sử dụng cách họ không thể ngăn cản để trốn thoát. Lần này nếu lại phát sinh tình huống giống vậy, họ nhất định bị Trừ Liệt Ma còn lại xé thành mảnh nhỏ. Chỉ có bắt Nguyệt Dạ làm con tin mới là cách vẹn toàn nhất.

Sở dĩ Long Hạo Thần truyền tống Nguyệt Dạ đi, là vì an toàn cho cô. Thái Nhi đã tiến vào trạng thái thức tỉnh, ai đụng tới nàng, chỉ sợ Nguyệt Dạ sẽ bị sát ý không ổn định của Thái Nhi giết chết. Nếu Thái Nhi hoàn thành thức tỉnh, Long Hạo Thần không biết sẽ xuất hiện loại tình trạng kỳ quái nào, Nguyệt Dạ cũng sẽ gặp nguy hiểm tính mệnh.

Sau vài lần hợp tác, Long Hạo Thần vẫn có chút tin tưởng Nguyệt Dạ. Nguyệt Dạ trợ giúp bọn họ đúng là không ít, đương nhiên hắn không thể trở mắt nhìn Nguyệt Dạ chết đi. Cho nên, hắn lựa chọn truyền tống Nguyệt Dạ đến Tháp Vĩnh Hằng.

Tùy theo họ rèn luyện tầng thứ hai Tháp Vĩnh Hằng, hiện tại thông qua truyền tống Giai Diệu Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần có thể quyết định cụ thể vị trí truyền tống. Không cần nghi ngờ, hắn đã đưa Nguyệt Dạ đến tầng một Tháp Vĩnh Hằng.

“Cùng ta đợi đi. Đợi đến khi đồng bạn của ta kết thúc phản phệ, thì ta tất nhiên sẽ trả lại công chúa Nguyệt Dạ cho người. Đương nhiên, điều kiện là chúng ta bình an rời đi.” Long Hạo Thần nói xong câu đó, khoanh chân ngồi trước mặt Thái Nhi.

Lúc này hắn thật sự quá suy yếu, quyền ý khủng bố của A Bảo còn đang tàn phá trong người hắn. Linh khiếu yếu ớt suýt bị quyền ý xé nát. Hắn đã hoàn toàn không thể chịu đựng được nữa.

A Bảo ngây ngẩn. Hiển nhiên y không nghĩ tới sẽ có kết quả này. Nguyệt Dạ bị Long Hạo Thần truyền tống rời đi, tựa như đào mất tâm y.

Đích thực y không dám hành động thiếu suy nghĩ. Y không thể đánh cược sinh mạng Nguyệt Dạ khi kế hoạch có rất nhiều cường giả.

Long Hạo Thần cứ như vậy nhắm mắt lại, đồng thời lấy xuống mũ giáp, nhét từng viên đan dược vào miệng. Đây là đan dược chữa thương do Lâm Hâm chế ra.

A Bảo coi trọng Nguyệt Dạ, khiến họ có cơ hội chạy trốn. Nhưng nguy hiểm không qua đi. Long Hạo Thần biết rõ, khi Thái Nhi thức tỉnh, chính là giây phút họ gặp phải khảo nghiệm lớn. Có thể còn sống rời khỏi đây hay không, hắn không biết, nhưng mặc kệ ra sao thì hắn sẽ không bỏ lại Thái Nhi một mình chạy trốn.

Ai có thể nghĩ tới, phía sau lại là kết cuộc như vậy? Ánh mắt Trừ Liệp Ma đều tập trung vào người A Bảo. Chỉ cần A Bảo ra lệnh một tiếng, chúng lập tức sẽ dốc sức phát động công kích.

A Bảo nắm chặt hai tay run nhè nhẹ. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở! Bỏ qua lần này, không biết sau này có cơ hội đẩy Long Hạo Thần vào tuyệt cảnh không.

“Một ngày nào đó, ta sẽ xé xác ngươi.” Thanh âm A Bảo tràn ngập oán độc. Nhưng cuối cùng y không ra lệnh tấn công. Giống như Long Hạo Thần, y ngồi xuống đất, nhắm mắt trị thương.

Mặc kệ là bên Trừ Liệp Ma A Bảo hay là Long Hạo Thần, bọn họ đều không biết, cách nơi đây vài cây số, có đôi mắt lẳng lặng nhìn bọn họ.

Đó là một người toàn thân giấu trong áo choàng màu xám. Một đôi mắt sáng ngồi nhìn chăm chú bên này. Ánh mắt y không ngừng biến đổi, dường như có thể trông thấy tất cả chuyện xảy ra trên chiến trường. Người này tay không, không mang theo vũ khí gì.

Khi Long Hạo Thần bình thần ngồi xếp bằng chữa thương, đáy mắt y lóe tia kinh ngạc, còn có chút khen ngợi và ba phần thống khổ năm phần phức tạp.

Hơi tiến lên trước một bước, đất dưới chân người áo xám lặng lẽ sụp xuống. Nhưng bước chân y cũng ngừng tại đây, không tiếp tục tiến lên trước nữa. Hai mắt nhắm lại, sát khí lạnh liệt xẹt qua đáy mắt. Trong đường kính ba mét quanh người y, phát ra một chuỗi tiếng *xèo xèo* dày đặc, là thanh âm vô số băng nhọn rơi trên đất. Những mảnh băng này không ngờ là do sát khí y ngưng kết mà thành.

Nhập định tu luyện, đối với đa số tu luyện mà nói thì đều cần hoàn cảnh yên tĩnh tuyệt đối. Bên ngoài nếu hỗn loạn thì rất khó yên tĩnh lại. Cho dù tiến vào nhập định rồi, một khi bị quấy rầy, cũng có nguy cơ tẩu hỏa nhập ma. Đừng nói tới trước mắt có áp lực cực lớn từ bảy địch.

Nhưng Long Hạo Thần cứ như vậy xếp bằng ngồi đó, trước ánh mắt của rất nhiều cường giả ma tộc tiến vào trạng thái nhập định.

Lực tu sửa mạnh mẽ và tăng phúc cho người sử dụng của Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp bỗng chốc hiện ra. Những văn lộ nhăn nhéo trên áo giáp dần hồi phục, ánh vàng nhạt cũng tùy theo xuất hiện.

Dường như mỗi lần Long Hạo Thần hít vào thở ra, quang mang vàng trên người hắn càng đậm vài phần. Một tia khói đen từ thân thể hắn bay ra, đó là quyền ý A Bảo đánh vào người hắn.

Tình huống bên A Bảo cũng giống hắn, chẳng qua y tiêu trừ là kiếm ý của Long Hạo Thần.

Ngoại linh lực của Long Hạo Thần tuy không như A Bảo, nhưng nội linh lực càng tinh thuần. Bởi vậy, tốc độ chữa trị vết thương của hắn một chút đều không chậm hơn A Bảo. Huống chi hắn còn dùng đan dược do Lâm Hâm chế ra.

Chẳng qua, vết thương của hắn nghiêm trọng hơn A Bảo nhiều. Lúc trước hắn luôn cố gắng chống đỡ, nội tạng bên trong đều bị thương khác nhau. Mạch máu đảo loạn, linh lực gần như cạn kiệt, thậm chí tổn thương căn nguyên.

Bị thương nặng như vậy tuyệt đối không phải trong chốc lát có thể hồi phục. Nếu là ở nơi an toàn, bị tổn thương nặng vậy, Long Hạo Thần chỉ sợ đã sớm rơi vào hôn mê. Nhưng hiện tại sao hắn có thể để mình hôn mê được? Ý chí mạnh mẽ chống đỡ thân thể hắn. Cũng bởi vì có ý chí lực chống đỡ, Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện, giữa hai đầu chân mày, dường như xuất hiện đoàn sáng vàng kỳ dị.

Khi hắn hấp thu quang nguyên tố bên ngoài bổ sung cho mình, hai điểm sáng này dường như theo hắn hô hấp mà biến lớn. mặc dù tốc độ biến lớn rất chậm, nhưng Long Hạo Thần dùng tinh thần lực cường đại tra xét thấy rõ ràng.

Đây là? Hình dạng ban đầu của linh khiếu?

Mấy ngày trước, nội linh lực của Long Hạo Thần đã tăng tới một vạn, lại thêm luôn ức chế tăng nội linh lực, tất cả đều bộc phát trong trận chiến gian khổ. Quan trọng là ý chí lực kinh người của hắn. Nếu lúc đó hắn rơi vào hôn mê, chỉ sợ phản đột phá này còn phải kéo dài thật lâu. Nhưng hắn lại cứng rắn chống đỡ, hơn nữa giữa vòng vây cường giả ma tộc tiến hành tu luyện. Ý chí lực mạnh mẽ này bị tiềm lực của hắn

hòa hợp, không ngờ trực tiếp giúp hắn kiến lập linh khiêu ban đầu. Hơn nữa, một lần xây dựng tới hai linh khiêu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

402. Chương 141: Thức Tỉnh Thần Quyển Giả, Lưỡi Hái Tử Thần! (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Chính là nói, chỉ cần cho Long Hạo Thần chỗ yên ổn để tu luyện, hắn có thể chân chính tiến vào cảnh giới cấp bảy. Sau này khi tu luyện so với cường giả cấp bảy chỉ mở ra linh khiêu thứ hai thì nhanh hơn gấp đôi.

Một đám Trừ Liệt Ma đứng bên cạnh, mắt to trừng mắt nhỏ, không dám nhúc nhích. A Bảo không ra lệnh, bọn chúng không có gan hành động thiếu suy nghĩ, huống chi Long Hạo Thần và Thái Nhi hiện ra thực lực cường đại khiến chúng ném chuột sợ vỡ đồ.

Nếu đầu là ở trong liên minh thánh điện, có lẽ tình huống sẽ đảo ngược. Có lẽ cường giả liên minh thánh điện sẽ vì tương lai liên minh, mạo hiểm cường bức đánh chết A Bảo, thà rằng mình sẽ bị nghiêm khắc xử phạt, giải quyết cường địch liên minh có khả năng sau này sẽ gặp phải.

Nhưng ma tộc thì chắc chắn không như thế. Ma tộc chú ý là lợi ích và thực lực hàng đầu. Trong lòng chúng nó không tồn tại tinh thần hiến dâng, chỉ có lợi ích tuyệt đối. Giết Long Hạo Thần và Thái Nhi đối với chúng nó cái gì tốt? Kết cuộc là chết chắc, lửa giận của thái tử ma tộc không phải dễ dàng thừa nhận, thậm chí sẽ liên lụy đến chủng tộc của chúng. Bởi vậy, chúng chỉ có thể chờ tại đây.

Bốn tiếng đồng hồ rất nhanh trôi qua.

Long Hạo Thần rút cuộc toàn bộ trực xuất quyền ý trong người. Tuy rằng cơ thể vẫn suy yếu, nhưng không có quyền ý tàn phá trong người, tiếp đến chỉ là quá trình trị liệu và hồi phục.

Hơn nữa, hắn phát hiện suy đoán của mình không sai. Hai cái linh khiêu ở giữa trán và bụng trải qua bốn tiếng đồng hồ, đã tự hấp thu linh lực nhất định. Tuy còn rất ít, nhưng hình dạng linh khiêu đã dần hiện ra. Chỉ cần trải qua thời gian dài tu luyện, khi ngực mình tràn ngập linh khiêu rồi, đương nhiên sẽ có thể đem linh lực dư thừa tu luyện ra tồn trữ vào hai cái linh khiêu này. Một khi hoàn thành bồi dưỡng hai linh khiêu, vậy thì sau này dù là tu luyện hay công kích, phòng ngự, linh lực phát ra có thể tăng hơn bây giờ gấp ba lần. Đây chính là ưu thế của cấp bảy so với cấp sáu, chứ nói chi cấp bảy còn có thể kích phát ra Thể Quang Diệu, kỹ năng tăng phúc cường đại.

A Bảo trên người tản ra vàng sáng tím đen nhạt, vết thương của y lành nhanh hơn Long Hạo Thần một chút. Trên người y, cũng xuất hiện tin tốt. Bình cảnh từ cấp tám lên cấp chín dường như hơi buông lỏng. Tuy chưa chân chính mở ra, nhưng chỉ cần buông lỏng chút, tin tưởng không bao lâu sau, y có thể thực sự trở thành một cường giả cấp chín.

Làm người thừa kế huyết mạch Ma Thần Hoàng, y khác với các Nghịch Thiên Ma Long tộc khác. Khi y sinh ra đời, chỉ có thực lực rất thấp, tựa như nhân loại. Năng lực sau này là do từng bước tu luyện mà thành. Cũng chính vì vậy, ở phía thiên phú thì y vượt xa tộc nhân, tương lai có khả năng thành cường giả siêu cấp như Ma Thần Hoàng. Mà đối với Nghịch Thiên Ma Long tộc bình thường, tu vi đột phá cấp chín rồi, tốc độ tăng lực lượng sẽ chậm rãi rất nhiều, không có kỳ ngộ đặc thù thì rất khó tăng cao.

Coi như là có chút tin tốt, nỗi buồn trong lòng A Bảo cũng giảm bớt vài phần. Chỉ cần có thể đột phá cấp chín, như vậy, xem như y ngồi vững trên ghế người thừa kế, hơn nữa có thể chân chính mượn uy lực Trụ Ma Thần đệ nhất. Đến khi ấy, thực lực của y sẽ biến hóa nghiêng trời lệch đất, đủ để chết Long Hạo Thần.

Trong lòng A Bảo thầm cảm thán, nếu cứ có đối thủ giống như Long Hạo Thần thúc đẩy, như vậy thành tựu sau này của mình không chừng còn vượt qua phụ thân. Nhưng làm người thống trị ma tộc, chỉ cần có cơ hội, y nhất định phải lập tức giết chết Long Hạo Thần, không để lại nguy cơ tiềm ẩn cho mình.

Chính lúc A Bảo cảm thụ bình cảnh cấp chín xuất hiện vết rạn, đột nhiên, trái tim y bỗng co rút. Sát khí tựa như hữu hình kích động. Y lập tức kết thúc tu luyện, bỗng mở hai mắt ra.

Làm động tác giống như thế còn có Long Hạo Thần. Khi ánh mắt hai người cùng mở ra, có thể thấy đôi mắt đỏ máu và đôi mắt vàng kim cùng lóe sáng. Hai người nhìn nhau một cái, ngay sau đó, tầm mắt đều rơi trên người Thái Nhi.

Thái Nhi quả nhiên biến đổi. Động tác vẫn giữ nguyên như cũ, nhưng lúc này, trên người nàng bao trùm một tầng sáng xám. Làn da trắng muốt biến thành tựa như tinh thể xám, đứng đó càng giống pho tượng.

Nhưng sắc mặt Long Hạo Thần và A Bảo đều biến đổi. Bởi vì hai người giật mình phát hiện, tầng tinh thể xám trên người Thái Nhi lại là sát khí thực chất. Không sai, sát khí chân chính thực thể hóa.

“Đây, sao có thể?” A Bảo trợn mắt há hốc mồm.

Cũng trong chớp mắt này, bỗng nhiên, sát ý ngập trời phóng lên cao. Màu xám nồng đậm hóa thành thanh kiếm xuất hiện giữa trời. Tiếng chấn điếc tai, giữa không trung bỗng xuất hiện một dòng sông đen. Hơn nửa chiều dài của dòng sông lấy tốc độ kinh người kéo dài.

Sát khí xé rách không gian!

Lực kéo to lớn và sát khí khủng bố khiến đám Trừ Liệp Ma hoảng loạn không ngừng lùi ra sau. Cho dù là Trừ Liệp Ma cấp tám cũng không ngoại lệ.

Có dòng sông đen hỗ trợ, một bóng sáng xám giáng xuống, bành bồng trên đỉnh đầu Thái Nhi, hóa thành một vòng sáng xám bao phủ người nàng. Trên trán Thái Nhi, phù văn lưỡi hái xám dần hiện ra. Cùng lúc đó, dao găm đen lấp lánh quang mang xám trong tay nàng phóng vụt ra, bay tới sau lưng nàng.

Một tia chớp xám bỗng từ dòng sông bắn ra, chính xác đánh vào dao găm. Bỗng chốc, thân thể Thái Nhi kịch liệt run rẩy. Dao găm đen biến thành màu xám, hơn nữa có quang mang xám nồng đậm rót vào dần biến lớn, vận vạo, hóa thành lưỡi hái to lớn tràn ngập tinh mịch.

Lưỡi hái này thật sự quá lớn, chỉ riêng cái chuôi đã dài hơn một trượng, lưỡi dao rộng cũng hơn hai mét. Tinh thể xám như sóng nước tỏa ra quang mang nhu hòa bao bọc lưỡi đao. Ánh xám co rút, sự sắc bén khiến xung quanh tựa như xuất hiện gió lốc đen.

Có thể tưởng tượng, một bộ hung khí như vậy nếu ở trên chiến trường làm động tác quét ngang đơn giản, sẽ tạo ra tình cảnh khủng bố máu me cỡ nào!

“Thức tỉnh?” A Bảo rốt cuộc tỉnh ngộ.

Cái gì mà linh lô phản phệ? Rõ ràng là Long Hạo Thần lấy cớ, đồng bạn nữ tính cường đại của hắn không ngờ tiến hành thức tỉnh vào lúc này, hơn nữa là thức tỉnh thuộc về thần quyền giả.

Giây phút này, A Bảo hiện ra sự quyết đoán của thái tử ma tộc. Lợi ích ma tộc hoàn toàn chiếm ưu thế, tư tình bị ức chế triệt để. Y gầm lên một tiếng.

“Giết chúng!”

Một thần quyền giả như Long Hạo Thần đã là kẻ địch lớn trong tương lai ma tộc, một khi bên cạnh hắn xuất hiện thêm đồng bạn thần quyền giả, vậy thì, họ thậm chí có khả năng đảo điên sự thống trị của ma tộc. Tư tình so với tồn vong của chủng tộc thì tính cái gì? A Bảo lập tức kiên quyết ra mệnh lệnh hủy diệt.

Khi A Bảo ra lệnh, cùng lúc đó Long Hạo Thần sẽ không ngồi chờ chết. Trải qua mấy tiếng đồng hồ nghỉ ngơi, tu vi của hắn đã hồi phục khoảng ba phần. Nhưng vì giây phút này, hắn đã chuẩn bị sẵn. Chẳng qua hắn không ngờ tới Thái Nhi thức tỉnh nhanh như vậy, hơn cả mình lúc trước.

Đây kỳ thật rất bình thường. Quá trình Thái Nhi thức tỉnh thuận lợi hơn Long Hạo Thần, bởi vì liên quan giữa nàng và Luân Hồi kiếm. Có thể nói, thể chất Luân Hồi Thánh Nữ của Thái Nhi là do Luân Hồi kiếm mang đến. Luân Hồi Kiếm mang theo truyền thừa Tử Thần. Long Hạo Thần thì không giống vậy, thể chất thần quyền giả của hắn hoàn toàn là do tự thân nỗ lực. toàn bộ quá trình thức tỉnh đều cần dựa vào linh ngộ của mình.

Tuy Luân Hồi kiếm bá đạo, hơn nữa phản phệ cực mạnh. Nhưng trong quá trình Thái Nhi thức tỉnh thì nó mang đến tác dụng cầu nối. Dưới tình huống đó, tốc độ Thái Nhi thức tỉnh nhanh hơn nhiều. Ngăn ngừa sáu tiếng đồng hồ, nàng đã hoàn thành linh ngộ, lúc này đang nhận Tử Thần truyền thừa giao cho.

Hai luồng sáng đồng thời từ ngực Long Hạo Thần tuôn ra. Một đỏ, một xanh. Đồng thời mau chóng mang lên mũ giáp.

Hai thân thể to lớn ngang nhiên chắn trước mặt A Bảo. Một vòng khí lưu băng lãnh bỗng từ thân hình xanh bộc phát, hóa thành Phòng Ngự Băng Hoàn cứng rắn độn bay.

Hơn nữa. Phòng ngự Băng Hoàn không phải một cái mà là liên tiếp ba cái. Cái thứ hai đuổi kịp cái thứ nhất, cái thứ ba đuổi theo cái thứ hai. Ba đợt Phòng Ngự Băng Hoàn vây quanh thành một, bộc phát lực va chạm cường đại.

Tất cả xảy ra quá đột ngột. Phản ứng nhanh nhất là A Bảo và Long Hạo Thần. Nhưng hai người đều bị trọng thương. A Bảo bởi vì vết thương nhẹ hơn Long Hạo Thần nên hồi phục nhanh chút, nhưng chẳng qua mới hồi phục năm phần thực lực mà thôi. Tại lúc này, Phòng Ngự Băng Hoàn mạnh mẽ như vậy bỗng xuất hiện, bao gồm cả A Bảo, tất cả cường giả ma tộc xung quanh đều bị ép lùi ra ngoài vài bước.

Cùng lúc đó, ánh tím nồng đậm phát ra từ trán Long Hạo Thần. Một bóng dáng to lớn bỗng xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần.

Thân thể to lớn này dài hơn mười mét, bốn cái đầu to ngẩng cao, tám đôi mắt đều tỏa ra màu tím cao quý.

Hai luồng sáng tím cùng rơi trên người Long Hạo Thần và Thái Nhi. Hai luồng sáng khác thì rơi trên thân hình đỏ, xanh. Ngay sau đó, hình ảnh khổng lồ xuất hiện. Sóng năng lượng đặc biệt vận vào đến mức tận cùng, mạnh mẽ không gì sánh kịp bùng phát từ thân thể cao to. Chốc lát đã bao phủ phạm vi trăm mét.

Tiếng hét thảm gần như cùng lúc vang lên từ miệng mỗi tên ma tộc, trong đó bao gồm cả A Bảo thái tử ma tộc.

Đó là cảm giác thống khổ như thân thể bị xé rách. Ma lực trong người dường như bạo động, ngay cả các loại thuộc tính nguyên tố xung quanh cũng điên cuồng dao động.

Ma tộc cấp tám còn đỡ chút, chỉ là nhện đau thúc đẩy linh lực hộ thể. Mà ma tộc cấp bảy yếu hơn thì từng cái da tróc thịt bong. Tuy không bị hỗn loạn vạn nguyên tố trực tiếp bóp nát, nhưng cũng thừa nhận thống khổ cực lớn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

403. Chương 141: Thức Tỉnh Thần Quyển Giả, Lưỡi Hái Tử Thần! (3)

Dịch giả : Tinh Vận

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hạo Nguyệt đến. Người anh em tốt, đồng bạn tốt của Long Hạo Thần, rốt cuộc đã xuất hiện trên chiến trường.

Lúc trước khi Long Hạo Thần đối mặt A Bảo, vì sao không cho Hạo Nguyệt hỗ trợ? Chính là vì để Hạo Nguyệt giữ thực lực ứng biến tình huống.

Có lẽ, hắn và Hạo Nguyệt bắt tay thì có thể khiến A Bảo trọng thương nặng chút. Nhưng Long Hạo Thần hiểu rõ, hắn vẫn không có cách giết chết A Bảo. Nếu đã vậy, vì sao không để Hạo Nguyệt giữ lại thực lực? Lui một vạn bước mà nói, chỉ cần Hạo Nguyệt còn sức mạnh, vậy hắn có bảo đảm sống sót rời khỏi chiến trường.

Hỗn loạn nguyên tố bác ly lại lần nữa xuất hiện trên chiến trường. Nhưng khác với trước, hiện tại Hạo Nguyệt không còn là ba cái đầu mà tới bốn cái. Thêm đầu Tiểu Lam khiến ba loại nguyên tố tổ hợp hỗn

loạn nguyên tố bác ly biến thành bốn loại. Đây không đơn giản là toán cộng, mà là tăng gấp mấy lần. Nhiều thuộc tính cường đại cấp bảy hỗn hợp thành ma pháp.

Hạo Nguyệt sớm đã chuẩn bị xong ma pháp, chờ đợi Long Hạo Thần truyền tống. Vậy nên khoảnh khắc nó xuất hiện, ma pháp này trực tiếp bạo phát thuần di.

Bởi vì đám Trừ Liệp Ma ở gần quá, nên khoảnh khắc ma pháp bộc phát, tất cả Trừ Liệp Ma đều trúng chiêu. Nếu lúc này có đông đủ đám Long Hạo Thần, chính là cơ hội tốt tiêu diệt vô số kẻ địch.

Đáng tiếc là, hiện tại Long Hạo Thần có thể dựa vào chỉ có chính mình.

Ánh mắt lo lắng rơi trên người Thái Nhi. Nàng vẫn đang trong quá trình thức tỉnh thể chất thần quyền giả cuối cùng. Quang mang xám nồng đậm đang từng chút một dung nhập vào thân thể nàng. Lưỡi hái xám to lớn chậm rãi từ sau lưng bay tới trước người nàng, bị tay phải của nàng nắm lấy. Mái tóc màu tím nhạt của Thái Nhi cũng dần biến thành xám như thủy tinh. Trong suốt rồi lại kỳ dị.

Tu vi đã hồi phục ba phần, đủ để Long Hạo Thần phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống mình và Thái Nhi. Nhưng Thái Nhi còn chưa kết thúc thức tỉnh, nếu lúc này truyền tống mình và Thái Nhi rời đi, như vậy sẽ xuất hiện hậu quả gì thì chính Long Hạo Thần cũng không biết trước được. Cho dù thương tổn chút xíu thì hắn cũng không muốn xuất hiện trên người Thái Nhi!

Cho nên, sau khi Hạo Nguyệt phóng hỗn loạn nguyên tố bác ly, Long Hạo Thần vốn có cơ hội trước tiên mang Thái Nhi cùng rời đi, nhưng lại không làm như vậy. Hai tay nắm song kiếm, thủ hộ bên cạnh Thái Nhi.

Hạo Nguyệt không giống lúc trước thi triển hỗn loạn nguyên tố bác ly thì tiến vào trạng thái yếu ớt. Bốn đầu ngẩng lên, thân thể khổng lồ bỗng nhiên xoay chuyển, cái đuôi dài thô to quét ngang ra.

Trong hỗn loạn nguyên tố bác ly, dù là cường giả ma tộc cấp tám thì cũng bị suy yếu. Bị Hạo Nguyệt cái đuôi to quét một cái, bỗng chốc đánh bay bảy, tám ma tộc.

Thánh Vệ số mười hai và Thánh Vệ số mười một được Giai Diệu Vĩnh Hằng ôn dưỡng, tu vi của chúng tùy theo Long Hạo Thần tăng lên mà thực lực tăng mạnh.

Thánh Vệ số mười một bản thân là ma pháp sư bằng hệ cấp bảy. Thánh Vệ số mười hai thì cùng với Long Hạo Thần đột phá cấp sáu, mới rồi lúc xuất hiện đã đạt thực lực cấp bảy.

Chúng nó đều không có trang bị cường đại, nhưng lại có kỹ xảo chiến đấu đến từ thời viễn cổ. Hai đại Thánh Vệ cùng bạo phát, chốc lát đánh bay đa số ma tộc rơi vào hỗn loạn nguyên tố bác ly.

Nhưng dù sao là sáu tổ Trừ Liệp Ma bao vây đám Long Hạo Thần! Gồm cả A Bảo, tổng cộng sáu cường giả cấp tám. Bị cùng bậc áp chế, hỗn loạn nguyên tố bác ly ảnh hưởng đến chúng nhỏ hơn. Sau phút chốc hoảng loạn, sáu cường giả cấp tám này đã dần dần xung phong lên.

Thân hình A Bảo bị Thánh Vệ số mười hai ngăn chặn. Cốt đao lửa đỏ như mây bay nước chảy, luôn có thể tìm được sơ hở trên người A Bảo.

Nhưng, Thánh Vệ số mười hai cũng không phải Long Hạo Thần. Tuy nó công kích mạnh, đem Tu La Trảm vạn dụng đến cực độ. Nhưng nó không có kiếm ý và linh lực quang thuộc tính mạnh như Long Hạo Thần.

A Bảo đối diện Thánh Vệ số mười hai tấn công, y không thềm né tránh, mặc kệ cốt đao chém vào người. Tiếp đó, nắm đầm khủng bố của y cũng tùy theo đánh ra.

Mặc dù Thánh Vệ số mười hai né tránh A Bảo tấn công, nhưng không thể ngăn cản A Bảo xông hướng Long Hạo Thần.

Oành!

Hai cường giả ma tộc cấp tám hợp lực đánh bay Thánh Vệ số mười một. Kỹ xảo mạnh cỡ nào, trước mặt linh lực áp chế tuyệt đối thì vẫn chỉ là uống công. Mà lúc này, chắn trước Long Hạo Thần và Thái Nhi chỉ còn lại Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt không sử dụng ma pháp nữa, mà là duy trì hỗn loạn nguyên tố bác ly. Nó đã suy yếu tất cả ma tộc, hiện tại chỉ có thể dùng thân thể chiến đấu.

Hạo Nguyệt cũng là lần đầu tiên hoàn toàn hiện ra sức mạnh đấu cận chiến.

Đầu tiên nó nghênh đón chính là A Bảo. Nửa người trên hơi ngẩng lên, một vuốt đánh về phía A Bảo.

A Bảo nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình chợt lóe đã hiện ra chân thân ma long của nó, thô bạo đụng độ công kích của Hạo Nguyệt.

Va chạm kịch liệt, thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt hơi lung lay, bị A Bảo đánh ngã sang bên. Nhưng A Bảo sử dụng chân thân ma long cũng bị Hạo Nguyệt một vuốt đánh lảo đảo.

Không chỉ thế, Hạo Nguyệt còn kịp quét cái đuôi to. Bốn cái đầu bị đụng bốn hướng, cứng rắn ngăn cản công kích từ bốn cường giả cấp tám.

Mặc dù bị hỗn loạn nguyên tố bác ly suy yếu, nhưng đó vẫn là cường giả ma tộc cấp tám! Đối diện thân thể cường tráng của Hạo Nguyệt, chúng lại không thể trước tiên đột phá.

Nhưng Hạo Nguyệt rút cuộc không thể phòng ngự bốn phương tám hướng. Bên kia, vẫn là có một ma tộc cấp tám đến trước mặt Long Hạo Thần.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán theo quỹ tích huyền ảo nghênh đón trọng kiếm đỏ huyết của Ác Ma cấp tám. Tiếng vù vù chói tai, thân hình Long Hạo Thần chấn động kịch liệt, nhưng không lùi nửa bước. Kiếm ý sắc bén của hắn để lại dấu vết sâu trên ngực Ác Ma cấp tám.

Thánh Vệ số mười một và Thánh Vệ số mười hai đã trở lại bên cạnh Long Hạo Thần. Bảo vệ hai bên, đem sức chiến đấu của chúng phát huy đến cực hạn.

Nhưng cùng lúc đó, uy lực hỗn loạn nguyên tố bác ly của Hạo Nguyệt bắt đầu giảm bớt. Ma tộc cấp bảy chống đỡ hỗn loạn nguyên tố bác ly mang đến thống khổ và suy yếu, bao vây họ.

Song kiếm tung bay. Long Hạo Thần đã uống Bạo Linh Đan cùng Thị Huyết Đan, cố gắng ép khô mỗi một phần lực lượng. Nhưng rút cuộc hắn vẫn là người mà không phải thần. Đối diện nhiều cường giả ma tộc bao vây như vậy, dù là hắn hay Hạo Nguyệt, hai Thánh Vệ, trên người bắt đầu xuất hiện vết thương.

Nhưng Long Hạo Thần vẫn không chịu rút lui. Hắn hiểu rõ, chỉ cần mình cố gắng thêm một giây, vậy Thái Nhi có thêm cơ hội hoàn thành thức tỉnh. Không đến giờ khắc cuối cùng, hắn tuyệt không mang Thái Nhi truyền tống đi.

Oành oành oành!!!

Hạo Nguyệt và A Bảo đánh nhau vài cái, thế mà A Bảo không chiếm được ưu thế. Bốn đầu to của Hạo Nguyệt tựa như bốn cái chùy, ngang nhiên ngăn chặn đa số công kích từ kẻ địch. Cục u một bên cổ của nó cũng tỏa ra quang mang đỏ nhạt, dường như tùy thời sẽ đột phá.

Chiến đấu biến càng thảm liệt. Long Hạo Thần trút hết sức lực thi triển Tu La Trảm, phối hợp kiếm ý sắc bén của Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, rút cuộc chém lùi Ác Ma cấp tám. Nhưng bên trái lại bị một ma tộc cấp bảy thừa cơ tiếp cận, trường đao đen chém hướng hông hắn.

Bóng dáng đỏ đột ngột xuất hiện bên cạnh Long Hạo Thần, cứng rắn dùng thân thể ngăn chặn trường đao. Chớp mắt xương sườn gãy ba cây, nhưng Thánh Vệ số mười hai chỉ hơi khom người, mạnh mẽ dùng xương cốt vỡ của mình miễn cưỡng kẹp lấy trường đao đối phương. Đao như luồng sáng hồng chém ra, đánh bay ma tộc cấp bảy.

Tình huống giống vậy cũng xuất hiện ở bên kia. Khi ma pháp của Thánh Vệ số mười một bởi vì kẻ địch quá nhiều mà không thể liên tiếp, nó dùng chính thân thể mình ngăn cản quang cầu tím đen bắn hướng Long Hạo Thần. Một cánh tay kèm theo nửa vai hoàn toàn nổ tung.

Trên người Hạo Nguyệt bị thương càng nặng thêm. Nó là dựa vào lực lượng bản thân chấn tới năm tên ma tộc cấp tám! Bản thân nó tổng hợp thực lực chỉ là cấp bảy mà thôi. Thân thể dù có cứng tới đâu nó rút cuộc vẫn là cấp bảy. Từng vết thương thảm thiết bắt đầu xuất hiện trên người nó. Nhưng vết thương dưới ánh mắt giết mình của ma tộc lấy tốc độ kinh người khép lại. Công kích của Hạo Nguyệt vẫn điên cuồng

như cũ, biến hóa duy nhất là đôi mắt dần ảm đạm của nó. Nhưng ánh tím trên người nó ngược lại biến ngày càng nồng đậm.

Oành ùng ùng!

Thân thể đỏ hồng của Thánh Vệ số mười hai rốt cuộc bị kiếm quang phạm vi công kích khủng bố của Ác Ma cấp tám chém nát, hóa thành luồng sáng đỏ quay về trong Giai Diệu Vĩnh Hằng. Bên kia Thánh Vệ số mười một cũng chỉ kéo dài hơn nó một giây mà thôi.

Luồng sáng xanh vỡ nát, hóa thành luồng sáng trở về Giai Diệu Vĩnh Hằng. Chỉ cần Long Hạo Thần không chết, cho chúng nó đủ thời gian, cuối cùng sẽ có thể hồi phục như cũ.

Mất đi hai trợ giúp lớn, khiến Long Hạo Thần đối mặt cường giả ma tộc bao vây. Lúc này, thể xác và tinh thần của hắn đã rất mệt mỏi.

Nhưng mà, Thái Nhi sau lưng hắn, vẫn đang hấp thu khí lưu xám cuối cùng, còn chưa hoàn thành thức tỉnh.

Cắn chặt răng, trong mắt Long Hạo Thần nở rộ luồng sáng vàng, khí thể kiên quyết bộc phát từ người hắn. Hỏa diễm ám kim nồng đậm dâng lên, tựa như lúc Thiên Kinh bị bức vào tuyệt cảnh, lúc này hắn cũng thiêu đốt Sinh Mệnh Hỏa Diễm của mình.

Dù gì Long Hạo Thần cũng là thần quyền giả, Sinh Mệnh Hỏa Diễm hắn thiêu đốt mạnh hơn Thiên Kinh nhiều. Bóng ảo của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thần từng xuất hiện nay lại hiện ra, song kiếm đều phủ một tầng kiếm ý huyền ảo, cứng rắn đánh bay hai cường giả ma tộc cấp bảy. Lúc xoay người, hắn bộc phát ra song kiếm hợp bích một chiêu Tu La Thứ, ngang nhiên đánh bạo kiếm quang sắc đỏ thẫm do ma tộc cấp tám chém tới, hơn nữa bức nó lùi ra năm bước.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

404. Chương 142: Thân Thể Làm Thuần (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Một thanh trường mâu đen xé gió bay tới, không tấn công Long Hạo Thần mà là bay trực tiếp tới Thái Nhi đang trong giây phút thức tỉnh máu chốt.

Linh cánh vàng giang rộng, toàn lực phát lên trường mâu, đánh bay nó ra ngoài. Nhưng linh cánh cũng chịu không được gánh nặng, xé rách một vết dài.

Phập

Một thanh trường đao mạnh chém vào vai giáp Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp. Áo giáp trúng xuống, xương vai Long Hạo Thần phát ra tiếng vỡ vụn, cả cánh tay trái mềm rũ xuống.

Rầm

Đầu gối nâng lên, va chạm vào chùy to đánh hướng bụng Thái Nhi. Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp không phải vạn năng, có thể thấy rõ, chân trái Long Hạo Thần vụn vụn ngoặt lên, rõ ràng là đã gãy.

Cho dù là vậy, ánh mắt hắn không biến đổi. Hắn đột nhiên đi tới bên cạnh, dùng tay phải còn có thể động đập ôm eo Thái Nhi, dùng tấm lưng rộng ngăn cả đoàn sáng tím oanh kích.

Tiếng gầm rú khủng bố, Long Hạo Thần còn có thể chống không để thân thể đè lên Thái Nhi. Nhưng búng máu tươi không thể tránh khỏi phun trong giáp Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp. May là mỗi lần hắn gặp công kích thì phần ngực tuôn ra đoàn sáng vàng, bảo vệ hắn, nếu không, chỉ sợ hắn đã bị đám ma tộc xé nát.

“Grao!!!”

Tiếng rống tràn ngập phần nộ, kiêu ngạo, không cam lòng bỗng vang vọng toàn trường. Luồng sáng tím hồng lồ bồng phát ra từ người Hạo Nguyệt. Mặc kệ là A Bảo hay ma tộc khác, đều chạy toán loạn tránh quang mang tím khước tán.

Mắt A Bảo lộ rõ sự sợ hãi.

“Là, là...” Lần đầu tiên giọng y hiện ra run rẩy.

Bốn cái đầu to của Hạo Nguyệt phát ra tiếng rống này rồi, tất cả đều quay đầu nhìn Long Hạo Thần.

Mắt Long Hạo Thần và mắt nó chạm nhau, rốt cuộc kích phát đầu lâu vàng trước ngực hắn. Luồng sáng vàng nồng đậm bao phủ hắn, Thái Nhi và Hạo Nguyệt. Cũng trong khoảnh khắc này, cuối cùng một luồng sáng xám dung nhập vào người Thái Nhi. Tay phải Thái Nhi nắm chặt lưỡi hái xám.

Quang mang vàng chợt lóe, hai người một thú thoáng chốc biến mất. Chỉ để lại ánh tím gợn sóng trong không khí và vàng sáng truyền tống của Giai Diệu Vĩnh Hằng.

“Chạy? Bọn chúng lại chạy?” A Bảo ngửa đầu rống gầm.

Nhưng trong mắt y lộ rõ cảm xúc sợ hãi. Không sai, chính là sợ hãi. Sự sợ hãi này hiển nhiên không phải do Long Hạo Thần mang đến cho y, mà là ánh tím cuối cùng kia.

Sáu tổ Trừ Liệt Ma bao vây hai đội Liệt Ma Đoàn, cuối cùng lại an toàn rút lui, hơn nữa Nguyệt Dạ còn bị bắt cóc, tổn thất sinh mệnh tám Trừ Liệt Ma. Một trận chiến này, có thể nói là đám A Bảo thua trắng.

“Các người ở lại đây thu dọn!” A Bảo trầm thấp gầm lên một tiếng, đôi cánh sau lưng vỗ đập, bay lên không trung. Y không chữa trị vết thương mà bay thẳng hướng Ma Đô Tâm Thành.

Tháp Vĩnh Hằng.

Nguyệt Dạ ngây ngốc đứng đó. Khi cô bị Long Hạo Thần truyền tống tới đây rồi liền rơi vào nỗi sợ hãi.

Hơi thở tử vong nồng đậm tràn ngập, khác với hắc ám tịch diệt, mà là loại tĩnh mịch khó thể thoát ra. Đường như ngay sau đó tử vong tiến đến.

Cô còn nhớ rõ Long Hạo Thần dặn dò. Cho nên sau khi đến đây, cô không dám động đậy, cũng chỉ đông cứng đứng đó.

May mắn, lúc trước sát khí lạnh lùng của Thái Nhi khiến máu cô như đông lại, ở trong nơi tràn ngập tĩnh mịch này nó dần biến mất.

Hắn, bọn họ có còn sống trở về không? Nguyệt Dạ cũng không biết tâm tình lúc này của mình là cái gì. A Bảo vì cô cam nguyện từ bỏ cơ hội giết hai đội Liệt Ma Đoàn, nói không cảm động là không thể nào. Nhưng cô càng không hy vọng Long Hạo Thần và Thái Nhi chết đi. Không chỉ bởi vì cảm chế. Khi cô đơn, thời gian trôi qua rất chậm, rất chậm. Nguyệt Dạ đứng ngây người trong cảm xúc mờ mịt không biết làm sao.

Rốt cuộc, không biết đã qua bao lâu. Một luồng sáng đột nhiên lóe lên. Ngay sau đó, ba bóng dáng một lớn hai nhỏ bỗng xuất hiện trước mặt cô.

Long Hạo Thần trực tiếp ngã xuống mặt đất. Thái Nhi như cũ đứng thẳng. Hạo Nguyệt bốn đầu sau khi về đây thì rũ xuống, nhắm mắt lại, trên người tỏa ra ánh tím nhạt. Trước khi ngủ say, Tiểu Quang miễn cưỡng ngẩng đầu lên, phun luồng sáng vàng nhu hòa hướng Long Hạo Thần, dịu đi thân thể hắn.

Trở về. Họ còn sống trở về. Trong lòng Nguyệt Dạ dâng lên cảm xúc tràn ngập vui mừng. Nhưng rất nhanh, cô bị cảnh tượng thê thảm làm ngơ ngẩn. Bả vai bên trái hoàn toàn sụp xuống, cánh tay theo đó rũ xuống. Đùi phải thì vặn vẹo hướng trái ngược. Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp đằng sau lưng hõm xuống hình nửa vòng tròn. Chỉ có xương lưng toàn bộ vỡ mới xuất hiện hình ảnh khủng bố như vậy. Hơn nữa, lúc này Long Hạo Thần, khiến cô cảm nhận không được một chút hơi thở sự sống.

Hắn, sao hắn bị thương nghiêm trọng vậy chứ? Nếu hắn đã có thể truyền tống về đây, sao có thể bị như vậy?

Nguyệt Dạ có chút ngẩn ngơ nhìn Long Hạo Thần hôn mê trên mặt đất. Cô hoàn toàn không biết nên làm sao.

Sửng sốt nửa ngày cô mới thanh tỉnh, mang theo chấn kinh bước nhanh đi tới bên cạnh Long Hạo Thần. Cô ngồi xổm xuống, xem xét tình trạng của hắn.

Toàn thân Long Hạo Thần đều bao trong Bí Ngân Cơ Tỏa chiến giáp, trên người thoang thoảng mùi máu tươi.

Bí Ngân Cơ Tỏa chiến giáp thiết kế tinh vi, như liền một thể. Nguyệt Dạ tìm nửa ngày mới ở vị trí hai bên nách tìm ra cơ quan, cẩn thận từng chút một mở ra Bí Ngân Cơ Tỏa chiến giáp.

Quang mang bạc lấp lánh, Bí Ngân Cơ Tỏa chiến giáp rời khỏi thân thể Long Hạo Thần mau chóng ngưng tụ thành hình cái hòm bạc, tản ra quang nguyên tố nhu hòa dao động, hiển nhiên là đang tự tu sửa.

Khi Nguyệt Dạ nhìn Long Hạo Thần bên trong áo giáp thì nhin không được hít ngậm khí lạnh.

Lúc này nhìn Long Hạo Thần thật quá thê thảm. Bả vai trái có vết rách sâu, da tróc thịt bong, thậm chí là mảnh vụn xương cũng lật ra. Thân thể hắn đã bị máu tươi nhiễm đỏ, đùi phải quỷ dị vặn vẹo. Toàn bộ lưng sụp xuống, máu tươi không ngừng trào từ mũi miệng, tai. Khuôn mặt tuần tú trắng bệch.

Bị thương nặng như vậy, cho dù là mục sư cường đại ở tại đây chỉ sợ bó tay không biện pháp. Ba chỗ bị thương nặng nhất đều là xương nát vụn, không biết xương vỡ thành bao nhiêu mảnh, không ngừng mất máu.

Nguyệt Dạ cẩn thận dò xét tiếng Long Hạo Thần hít thở và nhịp tim đập.

Tiếng hít thở nhỏ không thể nghe thấy, nhưng còn có nhịp tim. Vị trí ngực hắn, mặt dây chuyền đầu lâu vàng tản ra vàng sáng nhu hòa, dường như là bảo vệ nội tạng hắn, thế này mới giữ được tính mệnh. Chỉ là, hắn bị thương nặng như vậy, Nguyệt Dạ không biết nên giúp hắn trị liệu làm sao. Đặc biệt bị thương ở phần xương, làm không tốt sẽ tàn phế suốt đời.

Thải Nhi như cũ đứng cứng đờ, nhưng sát khí trên người nàng dao động cực không ổn định, thân thể cũng nhè nhẹ run rẩy.

Thời khắc thức tỉnh cuối cùng, tuy nàng đã hấp thu tất cả truyền thừa, nhưng rốt cuộc chưa hoàn thành dung hợp đã bị cưỡng bức tiến vào truyền tống không gian, linh lực có xu hướng hỗn loạn.

“Làm sao đây? Làm sao đây?” Nguyệt Dạ sốt ruột nhìn bộ dạng Long Hạo Thần, nóng nảy như kiến bò trên chảo. Cô là ám thuộc tính, không dám trị liệu cho Long Hạo Thần, nếu không chỉ sợ đem đến phản tác dụng.

Trận chiến với A Bảo, nhìn qua thì Long Hạo Thần không thua, nhưng trên thực tế, rốt cuộc hắn không phải đối thủ của A Bảo. Linh lực hai người chênh lệch thật sự quá lớn, A Bảo càng là có được truyền thừa từ Nghịch Thiên Ma Long tộc.

Trước khi bắt đầu chiến đấu, Long Hạo Thần đã lặng lẽ uống đan dược mới nhất Lâm Hâm luyện chế thành công, tên là Nhiên Linh Đan, ép khô tiềm năng bản thân.

Loại Nhiên Linh Đan này không tăng sức ào ạt như Bạo Linh Đan, nhưng thời gian tăng phúc rất dài, hiệu quả cũng khá mạnh. Nhưng nó có tác dụng phụ càng lớn, nếu ép ra tiềm lực quá nhiều, như vậy, thậm chí sẽ hình thành vết thương vĩnh cửu.

Vì đồng bạn có thể sống sót rời đi, Long Hạo Thần đã đem hết khả năng ra. Tuy thành công đột phát cấp bầy, nhưng tiêu hao quá độ khiến hắn rơi vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm. Giây phút cuối cùng, vì bảo vệ Thải Nhi, khiến nàng có nhiều thời gian để thức tỉnh, Long Hạo Thần đã không tiếc lấy Thân thể làm chuẩn cho Thải Nhi. Nếu không, nếu Thải Nhi không thể toàn bộ hấp thu truyền thừa, vậy rất có khả năng nguy hiểm đến tính mạng.

Dù lúc này Long Hạo Thần đã trong trạng thái hấp hối, nhưng khóe miệng lộ nụ cười nhạt. Năm đó, hắn đã nói với phụ thân, lý do mình muốn trở thành Thủ Hộ kỵ sĩ, chính là hy vọng có thể bảo vệ được người mình muốn bảo vệ. mà hôm nay hắn đích thực làm được rồi. vì Thải Nhi, hắn suýt hy sinh tính mạng!

Nếu không phải cuối cùng Hạo Nguyệt ánh mắt gần như tuyệt vọng nhìn hắn, Long Hạo Thần lo lắng đến an toàn của nó, hắn thậm chí còn muốn kéo dài thêm một lát.

Thần quyền giả vẫn là người, bị vết thương trí mệnh thì cũng sẽ chết. Long Hạo Thần có Giai Diệu Vĩnh Hằng hộ thể, có Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp hộ thân, càng có đồng bạn chia sẻ thương tổn, nhưng lúc này, sức sống của hắn đang mau chóng thất thoát.

Trong ngoài đều bị thương nặng đang cướp đi sinh mệnh của hắn. Sinh Mệnh Hỏa Diễm đang dần tắt ngấm, ngay cả Hỏa Hồn cường đại cũng từ từ tán loạn.

Ngay lúc Nguyệt Dạ không biết nên làm sao, muốn thử giúp Long Hạo Thần bao vết thương thì một giọng nói oán giận bỗng nhiên vang lên.

“Thật không muốn đến nơi dơ bẩn tràn ngập hơi thở tử vong này. Làm gì chứ, biến thành bộ dạng này.”

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Nguyệt Dạ, từ bụng Long Hạo Thần tuôn ra luồng sáng xanh nhạt. Đó là màu xanh tràn ngập sức sống. Quang mang xanh bèn bồng trên không trung, dần hình thành cánh cửa sáng xanh. Một cái chân nhỏ trắng mềm mang theo vớ bước ra từ cánh cửa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

405. Chương 142: Thân Thể Làm Thuần (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Quang mang xanh khuếch tán, bàn chân nhỏ trắng nõn rơi trên đất. Một cô bé dễ thương như tiên đồng ngọc nữ xuất hiện trước cánh cửa. Mái tóc dài màu xanh cột thành hai búi lắc lư hai bên đầu. khuôn mặt búng ra sữa hơi mập, dù cho lúc này cau mày cũng trông rất đáng yêu.

“Là người?” Nguyệt Dạ kinh hô.

Dĩ nhiên cô biết cô bé này là ai. Lúc đó, cô và các người thừa kế ma thần dưới sự dẫn dắt của A Bảo, chịu thiệt thòi lớn trong tay cô bé này. Lúc sau cô cũng đoán được, cô bé này không chỉ là mục tiêu của A Bảo, Ma Thần Hoàng cũng chú ý cô bé. Nhưng bí mật trong đó thì A Bảo không nói cô biết.

Dạ Tiểu Lệ nâng tay phe phẩy chớp mũi.

“Hơi thở hắc ám chán ghét, tránh xa ta ra. Tuy ngươi là người của hắn, nhưng ta vẫn không thích ngươi.” Nói xong cô bé không thèm để ý Nguyệt Dạ, ngồi xổm xuống bên cạnh Long Hạo Thần.

Nhìn tình trạng lúc này của Long Hạo Thần, Dạ Tiểu Lệ mày nhíu chặt.

“Tuy con trai quang minh có điểm tốt, nhưng chỗ hỏng cũng không kém. Không có việc gì đã đem mình biến thành như thế, còn làm ta chạy tới chỗ đáng ghét này, thật là ghét chết được.”

Tuy ngoài miệng cô bé nói vậy, nhưng hai tay đã hành động.

Đôi tay nhỏ xinh nhẹ ấn trên lồng ngực Long Hạo Thần. Quang mang xanh nhu hòa từ lòng bàn tay tản ra. Chỉ vài giây, toàn thân Long Hạo Thần đã tràn ngập một tầng sắc xanh hơi thở sinh mệnh.

Mười ngón nhỏ xinh của Dạ Tiểu Lệ khẽ xao động, hơi suy nghĩ một chốc, cô bé cẩn thận lật người Long Hạo Thần qua, lưng hướng lên trên. Khi hai tay cô bé nhẹ ấn vào lưng Long Hạo Thần thì sắc mặt biến nghiêm túc.

Quang mang xanh nồng đậm khuếch tán ra. Sức sống mạnh mẽ và hơi thở tử vong trong tháp Vĩnh Hằng chơi nhau. Nhưng hơi thở tử vong trong tháp Vĩnh Hằng mạnh như vậy lại bị hơi thở sinh mệnh đuổi ra trong phạm vi nhất định.

Dạ Tiểu Lệ quỳ trên mặt đất. lúc này, cái móng nhỏ đầy đặn chậm rãi vểnh lên, lưng cong, hai tay từ từ làm động tác nâng lên.

Thoáng chốc có thể thấy rõ. Nguyên bản lưng Long Hạo Thần hôm xuống không ngờ mau chóng nhô ra. Quang mang xanh nồng đậm không ngừng tràn vào thân thể hắn.

Toàn bộ quá trình tiến hành rất chậm, nhưng vô cùng hữu hiệu. Mắt thấy lưng Long Hạo Thần dần hồi phục đến vị trí bình thường.

Hai tay Dạ Tiểu Lệ lần nữa nâng lên, từng tia sáng xanh dao động ở đầu ngón tay, tựa như se chỉ luôn kim không ngừng nhập vào người Long Hạo Thần. Mơ hồ có tiếng xương cốt va chạm vang trong người Long Hạo Thần. Mỗi một sợi chỉ rơi vào người Long Hạo Thần, thân thể hắn sẽ nhẹ run lên.

Động tác của cô bé càng nhìn càng giống đang dùng sợi tơ xanh dệt nên một bộ đồ. Quang mang xanh lấp lánh, khiến Nguyệt Dạ nhìn hoa cả mắt.

Kéo dài khoảng mười phút đồng hồ, động tác Dạ Tiểu Lệ mới dần chậm lại, cuối cùng đôi tay nhẹ đặt trên lưng Long Hạo Thần, tựa như đang xoa bóp. Xong rồi cô bé mới thở dài lật người hắn lại, mặt hướng lên trời.

Nguyệt Dạ luôn cẩn thận quan sát tình huống của Long Hạo Thần. Trải qua Dạ Tiểu Lệ trị liệu, ngực Long Hạo Thần rõ ràng đã phập phồng bình thường, hiển nhiên sinh mệnh không có gì đáng lo. Điều này khiến cô thâm thở ra.

Long Hạo Thần được Dạ Tiểu Lệ cứu sống, tư duy của Nguyệt Dạ bắt đầu chuyển động. Long Hạo Thần bị thương nặng như vậy, đây có nghĩa là A Bảo xuống tay với hắn. Nhưng mình còn đang trong tay Long Hạo Thần, A Bảo có tự tin gì có thể cứu được mình?

Nguyệt Dạ vốn thông minh, lúc này chợt nhận ra cái gì, nổi cay đắng xuất hiện trong lòng cô. Cô không muốn suy nghĩ sâu thêm, nhưng đáp án đã rõ ràng xuất hiện trong tâm cô.

Dạ Tiểu Lệ tiếp tục chữa trị. Sau khi giải quyết xong tổn thương gần như trí mạng ở sau lưng Long Hạo Thần, mục tiêu thứ hai là bả vai hắn. Lần này bởi vì là ngoại thương, Nguyệt Dạ thấy rõ, dưới mười ngón tay khẽ động của Dạ Tiểu Lệ, từng sợi sáng xanh liên tiếp xương vụn, cơ bắp, thần kinh. Tựa như đang sáng tạo một tác phẩm nghệ thuật, chậm rãi liên tiếp xương cốt hắn cùng một chỗ, cơ bắp, mạch máu cũng là thế, mà quang mang nhu hòa kia là chất dính tốt nhất. Chỉ chốc lát sau, vết thương đã khép kín, hồi phục như ban đầu, thậm chí không để lại một chút vết sẹo nào.

Vai xong rồi đến chân. Khi đùi phải của Long Hạo Thần được chữa khỏi, Dạ Tiểu Lệ lại một lần nữa xoa bóp toàn thân hắn. từ đầu đến cuối, hơi thở sinh mệnh mà Nguyệt Dạ cảm nhận rõ ràng nhất không ngừng rót vào người Long Hạo Thần, kích phát tiềm năng bản thân hắn, đồng thời bổ sung sức sống hắn tiêu hao.

Tuy Nguyệt Dạ không hiểu rõ lắm về mục sư nhân loại, nhưng cô có thể khẳng định rằng, coi như là mục sư mạnh nhất của nhân loại, cũng không khả năng trong thời gian ngắn như thế chữa khỏi vết thương cho Long Hạo Thần. Hơn nữa, trông như sẽ không để lại di chứng. Loại năng lực chữa trị đến từ sức sống thiên nhiên này, tuyệt đối là độc nhất vô nhị, không ai có được.

Mộng Huyền Thiên Đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cô bé có thể xé rách không gian đi đến bên cạnh Long Hạo Thần?

Đang lúc Nguyệt Dạ thâm giật mình thì, Dạ Tiểu Lệ có chút mệt mỏi nâng lên tay phải, điểm tại giữa trán Long Hạo Thần.

“Ê, nên tỉnh lại đi chứ, mệt chết ta.”

Miệng Long Hạo Thần phát ra tiếng hừ nhẹ, thân thể khẽ chấn động, hai mắt chậm rãi mở ra.

Hồi phục ý thức, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy toàn thân ảm áp, nhưng không có sức cử động.

Một khuôn mặt non mềm mang theo vài phần mệt mỏi xuất hiện trước mặt hắn, bàn tay nhỏ mũm mĩm phe phẩy.

“Ê, ngươi chắc không ngu rồi chứ. Hại ta mất nửa ngày sức lực, nếu ngươi thành đồ ngu thì ta lỗ to.”

“Là cô? Sao cô ở đây? Cô đã cứu ta?” Long Hạo Thần ngây ngốc nhìn Dạ Tiểu Lệ, suy nghĩ dần hồi phục lại, giây dựa muốn ngồi dậy, nhưng dùng không ra một chút sức lực.

“Đương nhiên là ta đã cứu người rồi, trừ ta ra còn ai giỏi như vậy? Ờ ờ, người đừng cử động. Người bị thương quá nặng, ít nhất phải nằm hai mươi bốn tiếng đồng hồ mới không để lại di chứng. Người thật là ngốc, thà rằng mình chết cũng không chịu trước tiên trở lại chỗ chán ghét này. Chẳng qua, ngốc nghếch vậy mà cũng đáng yêu.”

“Thải Nhi đâu?” Long Hạo Thần vội vàng hỏi.

Dạ Tiểu Lệ vẻ mặt nói không nên lời.

“Người không trước cảm ơn ta, ân nhân cứu mạng của người sao, chẳng lẽ người ngu thật?”

“Cảm ơn cô, Thải Nhi...”

Dạ Tiểu Lệ làm bộ dáng bị hấn đánh bại, nghiêng người tránh ra, chỉ hướng sau lưng.

“Chẳng phải ở đó sao?”

Long Hạo Thần theo tay cô nhìn qua, quả nhiên Thải Nhi đứng tại đó. Cũng giây phút đó, thân thể Thải Nhi mấp máy, nguyên bản ánh mắt ngơ ngác lại có lý trí.

“Thải Nhi!” Long Hạo Thần khê kêu.

Dạ Tiểu Lệ đương nhiên cũng phát hiện Thải Nhi biến hóa.

“Ừa, nàng ta cũng tỉnh rồi.”

Thân thể cứng rần của Thải Nhi dần trầm tĩnh lại, nhưng đôi mắt nàng lại tràn ngập mê mờ. Nàng nhìn Long Hạo Thần nằm trên mặt đất, lại xem Dạ Tiểu Lệ và Nguyệt Dạ đứng bên cạnh. Bỗng nhiên, khí thế băng lãnh từ người nàng phóng ra.

“Cẩn thận!” Dạ Tiểu Lệ kinh kêu, đột nhiên nhào lên người Long Hạo Thần, ôm thân thể hấn lăn sang bên.

Chớp mắt, ánh trắng xẹt qua. Âm thanh khê khàng, lưỡi hái to mạnh đâm xuống mặt đất như cắt đậu hủ.

Thân thể Dạ Tiểu Lệ nhỏ xinh, ôm Long Hạo Thần lăn đi trông có chút buồn cười. Nhưng hiện tại bọn họ không ai cười nổi.

“Dừng tay, người điên rồi sao?” Dạ Tiểu Lệ nâng tay lên.

Một bình phong màu xanh ngọc xuất hiện trước mặt Thải Nhi, bức thân thể nàng lùi vài mét.

Nhưng lưỡi hái to khủng bố trong tay Thải Nhi chỉ là nhẹ lung lay, bình phong xanh ngọc đã xé rách thành mấy khối.

Thanh âm tràn ngập sát khí băng lãnh.

“Các người là ai?”

Thải Nhi đột nhiên ra tay khiến Nguyệt Dạ giật nảy mình, vội vàng chạy sang một bên.

Dạ Tiểu Lệ nổi giận nói.

“Người nổi điên cái gì, ngay cả hấn cũng không biết?”

Thải Nhi ngẩn ngơ, nhìn Long Hạo Thần, nhẹ lắc đầu.

“Đương nhiên ta không biết hấn rồi, ta, ta là ai...” Trong mắt càng thêm hoang mang, nhưng may mắn sát khí trên người nàng yếu bớt.

Dạ Tiểu Lệ tức giận nói.

“Hấn là đàn ông của người! Hấn vì người trả giá nhiều như vậy, ngay cả mạng cũng suýt mất. vậy mà người nói không biết hấn. Người có còn là con người không?”

Ánh mắt Thải Nhi càng thêm mê mang, cúi đầu nhìn mình, lại nhìn lưỡi hái to lớn trong tay, lại nhìn ba người trước mặt.

“Nhưng mà, ta đích thực không biết mình là ai. Cô bé đang lừa ta đúng không? Kẻ lừa ta đều phải chết.” Nói xong, nàng lại lẳng lên lưỡi hái.

“Thải Nhi, Thải Nhi, cô làm sao vậy?” Long Hạo Thần vội vàng la lên, trong mắt tràn ngập sốt ruột.

Khi ánh mắt Thải Nhi chạm vào mắt hắn, lưỡi hái tạm dừng, cuối cùng không chém ra.

“Ta, dường như ta biết anh. Chắc anh không phải người xấu.” Thanh âm lạnh lùng của Thải Nhi nhu hòa vài phần, luôn nhìn chăm chú vào hai mắt Long Hạo Thần, dường như muốn nhớ lại cái gì. Nhưng rồi hai tay nàng ôm đầu, phát ra tiếng rên rĩ thống khổ. Ngay cả lưỡi hái lớn trong tay cũng biến mất ngay lập tức.

“Thải Nhi, cô làm sao vậy?” Long Hạo Thần tuyệt đối không ngờ rằng, sau khi Thải Nhi tỉnh lại thì biến đổi như vậy. Nàng lại không biết mình, hơn nữa quên luôn cả nàng là ai.

Dạ Tiểu Lệ cũng ngây ngốc, lẩm bẩm.

“Không phải là chơi trò mất trí nhớ chứ. Thế này làm sao đây.”

Khoảng mười phút sau, Thải Nhi mới dần bình tĩnh trở lại. Khi ánh mắt nàng lần nữa nhìn Long Hạo Thần thì lộ ra sự kinh hoàng, khiến tim Long Hạo Thần đau nhói.

“Ta, ta là ai? Các người là ai? Vì sao, vì sao ta không nhớ ra?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

406. Chương 142: Thân Thể Làm Thuần (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Dạ Tiểu Lệ khoe miệng co giật.

“Người nhìn xem, hắn vì người trả giá nhiều như vậy. Thế mà người lại quên đi hắn?”

Nói xong cô bé nâng lên bàn tay nhỏ, một màn sáng xanh ngọc xuất hiện trước mặt Thải Nhi. Chính giữa màn sáng vụn vụn, dần xuất hiện hình ảnh.

Màn sáng đường kính khoảng một mét, chính giữa dần hiện ra một hình ảnh, trong đó Long Hạo Thần và Thải Nhi xuất hiện ở chính giữa, là lúc họ bị ma tộc bao vây.

Trong hình, Long Hạo Thần làm mỗi một động tác đều đơn giản, trực tiếp, càng không chút chần chờ. Một lần lại một lần trong nguy cấp dùng thân thể chắn trước người Thải Nhi.

Dù chỉ nhìn hình ảnh đã khiến người ta cảm giác được, thân thể Long Hạo Thần không ngừng bị tàn phá, đang điên cuồng thoát sức sống. Nhưng Thải Nhi được hắn bảo hộ thì không bị chút thương tổn. Bị nhiều cường giả ma tộc bao vây, chịu thương chỉ có mỗi mình Long Hạo Thần.

Màn sáng biến đổi rất nhanh, nhưng từng đoạn hình ảnh lại khiến người tràn ngập rung động.

Thải Nhi ánh mắt vẫn ngơ ngác, chỉ là thiếu đi lạnh lùng và kinh hoàng, thì thào.

“Đó, đó là ta sao? Là ta? Ta là ai?”

Còn có một người rung động hơn cả nàng, đó chính là Nguyệt Dạ. Nhìn cảnh tượng thê thảm trong hình, cô rút cuộc hiểu ra kỳ số tuổi trẻ này đầy người vết thương là từ đâu ra. Hắn hoàn toàn là vì bảo vệ nàng! Thậm chí không chỉ bảo vệ mạng sống nàng, càng bảo hộ nàng quá trình lĩnh ngộ kỳ dị, vì thế mà không tiếc đốt cháy sinh mệnh. Nếu không có Dạ Tiểu Lệ đến đúng lúc, chỉ sợ hắn không chết cũng phải lột một tầng da, thậm chí tàn phế cả đời.

Một người đàn ông vì một người đàn bà làm đến từng bước này, đã không cần bất cứ cái gì chứng minh.

Ngược lại, trong hình ảnh cô cũng thấy A Bảo, A Bảo đang dốc sức công kích, muốn giết chết họ.

Nguyệt Dạ rất muốn hỏi, khi A Bảo tấn công đám Long Hạo Thần, y đang suy nghĩ cái gì.

Sắc mặt có chút tái nhợt, bị ai thêm vào vài phần lạnh lùng, khi nàng liếc Thái Nhi, đáy mắt lộ ra âm mưu tận đáy lòng, thậm chí là ghen tỵ. Nếu mình có thể sớm quen biết hắn, mặc kệ trả giá cái gì, đều nhất định phải bắt được lòng hắn. Nhưng bây giờ...

Nhìn ánh mắt đau lòng của hắn, ánh mắt chỉ chất chứa hình bóng một mình nàng, Nguyệt Dạ không có can đảm đi giành lấy cái gì.

Màn sáng biến mất, Thái Nhi vẫn đứng đó lặp lại mấy câu đơn giản, ánh mắt ngày càng hoảng loạn.

Long Hạo Thần hiện tại không thể cử động, nếu không thì hắn đã bắt chấp tất cả xông đến ôm nàng, an ủi trái tim kinh hoàng. Dù có bị lưỡi hái to của nàng đâm vào người cũng không quan tâm.

Dạ Tiểu Lệ nhảy dựng.

“Ê, xem rõ chưa? Hắn chính là người đàn ông của cô đó. Cô nếu không muốn, chắc chắn có hàng đồng cô gái cướp lấy à.”

Thái Nhi không thêm để ý cô bé, chỉ ngây ngốc đứng đó, lăm bằm quanh đi quẩn lại vài câu kia.

“Tiểu Lệ, Thái Nhi làm sao vậy?” Long Hạo Thần vội vàng hỏi.

Dạ Tiểu Lệ ngoái đầu nhìn hắn, cười khổ nói.

“Ta cũng không biết. Cô ấy đang lúc thức tỉnh thần quyền giả, nhất định phải trải qua thức tỉnh tinh thần, tuy cô ấy đã hoàn toàn hấp thu lực lượng thức tỉnh, nhưng chắc là quá trình thức tỉnh tinh thần xảy ra vấn đề, khiến đầu óc bị kích thích, tạm thời mất trí nhớ.”

“Vậy cô có cách nào giúp cô ấy hồi phục lại không?” Long Hạo Thần lại vội vàng hỏi.

Dạ Tiểu Lệ nhún vai, nói.

“Ta không phải thần, hơn nữa, coi như là thần cũng không phải vạn năng! Đầu óc nhân loại có kết cấu cực kỳ tinh vi, thế giới tinh thần mỗi người hoàn toàn khác nhau. Ta có thể chữa vết thương trên thân thể các người, nhưng tinh thần và đầu óc bị thương có liên quan đến linh hồn. Xem như là Tử Linh pháp sư cũng không có cách chữa khỏi, trừ phi giết chết cô ấy, tách linh hồn ra, vậy thì chắc Tử Linh pháp sư có cách.”

Long Hạo Thần ngây ngốc hỏi.

“Thế, thế thì Thái Nhi hoàn toàn không thể hồi phục lại?”

Dạ Tiểu Lệ nói.

“Đương nhiên không phải. Trong các ma pháp được biết thì không có loại nào tiêu trừ được trí nhớ nhân loại, trừ phi cùng lúc tiêu trừ cả linh hồn và sinh mệnh. Do đó có thể thấy trí nhớ nhân loại khắc trong linh hồn sâu bao nhiêu. Cho nên, trí nhớ của cô ta không phải biến mất, mà là bị thức tỉnh tinh thần lực Tử Thần biến hóa sinh ra bình phong biến dị che chắn. Tựa như khi các người tu luyện dụng phải bình cảnh vậy. Chỉ cần phá tan bình phong, trí nhớ của cô ta đương nhiên sẽ hoàn toàn hồi phục lại.”

“Nhân loại các người tu luyện, muốn đột phá bình cảnh cần không ngừng tu luyện linh ngộ. Nhưng loại bình phong giống cô ta thì lại cần người đối xử tốt với cô ta, cần người gọi lại trí nhớ của cô ta, mới có khả năng phá tan bình phong. Nói nhiều với cô ta những sự việc từng xảy ra với các người, đặc biệt là chuyện khiến cô ta nhớ kỹ, cảm động. Có lẽ như vậy sẽ trợ giúp chút. Nhưng mà xem ra tình huống của cô ta khá nghiêm trọng, người cũng đừng quá nóng vội. Trước tiên để cô ta tiếp nhận người ở bên cạnh đã rồi nói tiếp. Được rồi, ta lại giúp người một chút, để cô ta ngủ một giấc có lẽ sẽ tốt hơn.”

Nói xong, Dạ Tiểu Lệ hướng chỗ Thái Nhi nhẹ thổi, một tầng khói xanh nhạt bay hướng Thái Nhi.

Sắc mặt kinh hoàng của Thái Nhi dần bình tĩnh trở lại, dường như màu xanh đó khiến nàng thấy thoải mái, hít nhẹ vài ngụm, ánh mắt dần biến mờ lung, chậm rãi mềm nhũn ngã xuống đất, đi vào giấc ngủ.

“Cảm ơn cô, Tiểu Lệ. Ôn cứu mạng ta khắc ghi trong tâm.” Long Hạo Thần nghiêm túc nói.

Chính hấn hiểu rõ mình bị thương nặng bao nhiêu. Dạ Tiểu Lệ chữa khỏi cho hấn nhất định hao phí rất nhiều tinh lực. nhưng bản thân hấn không phải người giỏi khen ngợi, phần ân tình này hấn nhất định ghi khắc trong lòng. Dạ Tiểu Lệ không chỉ một lần giúp họ, lúc ấy trong Mộng Huyền Thiên Đường, hấn còn nhớ rõ mình đã hứa hẹn với Dạ Tiểu Lệ.

Dạ Tiểu Lệ bực bội nói.

“Ta không cần, đây là giao dịch giữa chúng ta. Chẳng qua, sau này ngươi nên cẩn thận, bị trọng thương nguy hại đến tính mạng thì chỉ sợ cả ta cũng bó tay. Ta phải rời khỏi đây, hơi thở tử vong trong này thật là quá đáng ghét. Nhưng mà không thể không nói, Tử Linh pháp sư này lúc còn sống nhất định mạnh kinh khủng. Đừng quên lời hứa giữa chúng ta nha.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Ta đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được. Mặc kệ thế nào thì vẫn phải cảm ơn cô.”

Hấn sớm không xem Dạ Tiểu Lệ là cô bé. Cô bé đến từ Mộng Huyền Thiên Đường chẳng những thông minh, còn có trí tuệ người lớn khó thể với tới.

Đường như Dạ Tiểu Lệ nghĩ đến cái gì, đổi sắc mặt nghiêm túc nói.

“Ngươi tăng thực lực rất nhanh, ta rất hài lòng. Nhưng có một điều ngươi nhất định phải nhớ kỹ. Tuy Tử Linh pháp sư này có quang thuộc tính cực kỳ hiếm thấy, nhưng y truyền thừa tuyệt không thích hợp ngươi. Bởi vì lực lượng của y ẩn chứa oán niệm khổng lồ, tuyệt không phải ngươi có khả năng thừa nhận được. Khi ngươi kế thừa y, như vậy, rất có thể sẽ bị oán niệm ảnh hưởng, tương lai không lâu sau biến thành giống như y. Đây là điều ngươi không thể thay đổi. Bởi vậy, có thể rèn luyện trong tòa tháp Tử Linh pháp sư này, nhưng tuyệt đối không được đi đến cuối cùng. Chính là nói, vĩnh viễn đừng leo lên tầng cao nhất của tòa tháp.”

Long Hạo Thần nghi hoặc hỏi.

“Oán khí này không thể hóa giải sao?”

Dạ Tiểu Lệ lắc đầu, nói.

“Ít nhất thì ngươi không thể. Thuộc tính của ngươi và y tương tự, một khi kế thừa lực lượng của y, xem như là Quang Minh Nữ Thần cũng không cứu được ngươi. Oán niệm của y đã là xâm nhập vào linh hồn, nếu nói siêu độ thì bạn gái mất trí nhớ của ngươi thích hợp hơn. Cô ta kế thừa năng lực căn nguyên nhất của lực lượng Tử Thần chính là siêu độ. Chẳng qua, Tử Linh pháp sư đã lựa chọn ngươi thì không cách nào biến đổi. Cho nên ngươi cứ nghe lời ta, ta sẽ không hại ngươi. Được rồi, ta đi đây, hãy nhớ lời ta nói nha.”

Nói xong Dạ Tiểu Lệ chỉ hướng không trung, cánh cửa xanh lần nữa xuất hiện. Bước ra một bước, cô bé đứng đưa hai cái bao trên đầu, biến mất trong quang mang xanh.

Long Hạo Thần nhìn quang mang dần thu lại, trong mắt xẹt qua tia cảm kích, nhưng rất nhanh bị lo âu thay thế. Thái Nhi mất trí nhớ khiến tâm hấn hỗn loạn. Ngay cả Dạ Tiểu Lệ cũng không thể chữa trị cho nàng, chỉ sợ phải đợi nàng tự mình hồi phục lại thực lực.

“Nguyệt Dạ, phiền toái cô đỡ ta ngồi dậy.” Long Hạo Thần nói với Nguyệt Dạ đứng không xa. Bởi vì lo lắng Thái Nhi, hấn tuyệt không phát hiện cảm xúc Nguyệt Dạ không đúng.

Nguyệt Dạ nghe thấy giọng Long Hạo Thần, thân thể hơi chấn động, bản năng đi tới bên cạnh hấn, dìu hấn ngồi thẳng.

“Cô bé đó không phải nói ngươi nên nghỉ ngơi tốt sao? Ngươi muốn làm gì?” Nguyệt Dạ nghi hoặc hỏi.

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Thái Nhi mất trí nhớ, ta phải mau chóng hồi phục lại, nếu không thì sao chăm sóc cho nàng được? Cô yên tâm đi, chờ ta hồi phục thực lực sẽ mang cô rời đi. Nhưng ta có chút lo lắng cấm chế Thái Nhi để lại trong người cô, cái này ta không có cách giải trừ. Nhưng mà ta sẽ mau chóng khiến cô ấy nhớ lại, giúp cô trừ bỏ cấm chế.”

Nguyệt Dạ lắc đầu.

“Không cần, cấm chế đã giải trừ. Khi người mang cô ta trở về thì ta phát hiện cấm chế trong người mình đã biến mất, đây chắc là có liên quan đến việc cô ta thức tỉnh. Long Hạo Thần, năm đó các người lần đầu tiên theo thương đoàn Nguyệt Dạ của ta tiến vào lãnh địa ma tộc, đối với ta có ơn cứu mạng. Nhưng mấy năm nay, ta giúp các người cũng không ít, tin tưởng đủ trả lại ân tình đó. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không có quan hệ gì nữa, sau này các người đừng tới làm phiền ta. Lấy tu vi hiện tại của các người, không cần thương đoàn trợ giúp cũng có thể tiến vào lãnh địa ma tộc.”

Thanh âm Nguyệt Dạ càng nói càng lạnh, đến cuối cùng, tựa như mùa đông tới. Giọng cô biểu đạt tâm tình lúc này. Ngay cả cô cũng không hiểu vì sao tâm tình mình bức bối như vậy. Ý định của cô không phải như vậy, nhưng cô bản năng nói ra lời tuyệt tình. Là muốn trốn tránh sao? Hay là còn gì khác nữa?

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

407. Chương 143: Trở Về (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần nhú mày, suy nghĩ một lát mới nói.

“Nếu chúng ta muốn mua tình báo với cô thì sao?”

Đích thực hắn không muốn cưỡng ép Nguyệt Dạ nữa. Từ khi họ trở thành Liệp Ma Đoàn, có thể nói Nguyệt Dạ có công lớn nhất cho họ tung hoành trong lãnh địa ma tộc. Nếu mất đi tình báo của cô, Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất nhất định sẽ không nhẹ nhàng như hiện giờ.

Đáy mắt Nguyệt Dạ xẹt qua nỗi buồn, lòng thầm nghĩ: thì ra trong tâm hắn thì mình chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau. Đúng vậy! Mình là ma tộc, con gái Nguyệt Ma Thần, trừ lợi dụng ra thì còn có cái gì nữa chứ?

“Có thể, nhưng giá tình báo của ta không thấp.” Nguyệt Dạ lạnh lùng nói.

Long Hạo Thần gật đầu, không nói gì thêm. Hiện tại tâm trí hắn đều tập trung trên người Thái Nhi.

Nguyệt Dạ đột nhiên nói.

“Là A Bảo ra lệnh tấn công các người?” Đáy mắt cô lóe lên tia phức tạp.

Long Hạo Thần gật đầu.

Nguyệt Dạ nói.

“Ta muốn biết chi tiết lúc đó, ta sẽ lấy tin tức các người muốn làm trao đổi.”

Long Hạo Thần rốt cuộc phát hiện cảm xúc của Nguyệt Dạ không đúng.

“Cô làm sao vậy? Trong lòng khó chịu?”

“Không cần người lo!” Nguyệt Dạ có chút không khống chế được cảm xúc, cổ họng mang theo vài phần nghẹn ngào.

Long Hạo Thần khẽ thở dài, nhỏ giọng an ủi.

“Cô đừng suy nghĩ nhiều. Y không giống ta. Làm thái tử ma tộc, người thừa kế của Ma Thần Hoàng, rất nhiều lúc y phải nghĩ cho ma tộc. lúc ấy Thái Nhi thức tỉnh thể chất thần quyền giả, khiến y cảm thấy bất an, sau đó tấn công chúng ta.”

Nguyệt Dạ ngậy người nhìn Long Hạo Thần.

“Người đang giải thích giùm cho tử địch?”

Long Hạo Thần cũng ngẩn ra, cười khổ lắc đầu, nói.

“Y là tử địch của ta, nhưng cô là bạn ta. Ta chỉ hy vọng tâm lý cô có thể dễ chịu chút. Nhưng ta thật hồ thẹn, cho đến nay đều dùng cấm chế uy hiếp cô. Hiện tại giải trừ cấm chế cũng tốt, ít nhất giữa chúng ta không có ngăn cách nữa.”

“Người thật xem ta là bạn?” Nguyệt Dạ nhìn chăm chú đôi mắt Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Chỉ cần cô không tham dự vào tàn sát nhất loại, ta sẽ xem cô là bạn bè.”

Trong lòng mê mờ đột nhiên quét trừ bớt, trên mặt Nguyệt Dạ lại xuất hiện nụ cười ngọt ngào.

“Tốt, chúng ta là bạn. về sau ta bán tình báo cho các người sẽ đánh chết.”

Nhìn cô hơi lấy lại tinh thần, Long Hạo Thần cũng cười.

“Là đánh chết chân trái ta hay là đùi phải?”

Nguyệt Dạ bật cười, nói.

“Thì ra người cũng có lúc không thành thật. Kỳ thật, người cũng không tốt lắm đâu.”

Long Hạo Thần ngẩn người.

“Chỗ nào không tốt?”

Nguyệt Dạ hừ một tiếng.

“Không cho người biết, mau tu luyện đi.”

Long Hạo Thần mỉm cười, nhắm mắt lại, cảm thụ tình huống trong thân thể, lấy cách an toàn nhất tiến hành tu luyện.

Nhìn sắc mặt của hắn dần biến bình ổn, ánh mắt Nguyệt Dạ có chút ngẩn ngơ. Cô thầm nói: khuyết điểm của người chính là không có khuyết điểm! Nếu không, sao ta sẽ dần dần bị người hấp dẫn chứ?

“Cái gì? Áo Tư Đinh Cách Lý cùng Long Hạo Thần một chỗ? Còn là tọa kỵ của hắn?” Ma Thần Hoàng ngồi trên ngai vàng, trước mặt đứng A Bảo sắc mặt tái nhợt.

Bùm

Tay vịn đầu rồng bị Ma Thần Hoàng dùng sức quá mạnh bóp nát, bắn ra một mảnh bột phấn.

Ma Thần Hoàng tiếng hít thở rõ ràng vội vàng hơn, khuôn mặt tuần tú thậm chí có chút vặn vẹo, sát khí lạnh lẽo tựa như thủy triều tuôn ra.

Cho dù A Bảo có thể chất mạnh mẽ cũng không chịu nổi sát khí khủng bố của Ma Thần Hoàng. Y kêu rên một tiếng, rút lui vài bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Ma Thần Hoàng mới phát hiện mình mất khống chế, một luồng sáng tím đen nhập vào người A Bảo. Sắc mặt y bỗng chốc tốt hơn nhiều.

Lúc này nỗi kinh hãi trong lòng A Bảo không thua phụ hoàng. Đây là lần đầu tiên y thấy phụ hoàng mất khống chế như vậy. Kỳ thực chính y cũng không biết Áo Tư Đinh Cách Lý là cái gì, bí mật này dường như các chỉ ma thần mới biết.

Ma Thần Hoàng từ ngai vàng bước xuống, mau chóng đi tới đi lui trong đại sảnh rộng lớn. Đôi mắt đen bất giác biến thành màu đỏ, hô hấp nặng nề hơn bình thường nhiều. Linh lực trên người không ổn định dao động. Sắc mặt âm trầm khó đoán tựa như núi lửa tùy thời bùng cháy dung nham.

A Bảo không dám mở miệng, không dám nêu ý kiến gì. Ma Thần Hoàng như vậy, coi như là ma thần mười hạng đầu chắc chắn cũng không dám thử mạnh. Khí thế mạnh mẽ thậm chí toàn bộ Ma Đô Tâm Thành đều run rẩy vì thế.

Bước đi gần một tiếng đồng hồ thì Ma Thần Hoàng mới dừng bước, trầm giọng quát.

“Hoàng Thước!”

“Có thuộc hạ!”

Trong bóng đêm, Hoàng Thước dáng người cao lớn bỗng xuất hiện, quỳ một gối xuống đất.

Ma Thần Hoàng lạnh giọng nói.

“Truyền lệnh của ta, để Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngoã Sa Khắc, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo đến ma hoàng cung nghị sự.”

“Tuân lệnh bệ hạ.” Hoàng Thước cung kính đáp, lập tức xoay người đi.

A Bảo đã hoàn toàn bị uy hiếp khủng bố của phụ hoàng làm quỳ xuống đất, trong lòng càng lấy làm kinh ngạc. Ma Thần Hoàng triệu tập Trụ Ma Thần đệ nhị, đệ tam, đệ tứ, đệ ngũ của ma tộc cùng nhau nghị sự, việc này cực kỳ hiếm thấy. Tuy thực lực của Áo Tư Đình Cách Lý không tệ, nhưng đáng giá phụ hoàng làm như vậy sao? Chẳng qua y không dám hỏi, lúc này Ma Thần Hoàng thật quá đáng sợ.

Long Hạo Thần tu luyện rất gian nan, chính như Dạ Tiểu Lệ đã nói, lúc trước hắn bị thương thật quá nặng, tổn thương căn nguyên. Tuy trải qua Dạ Tiểu Lệ dốc sức chữa trị, vết thương đã tốt rồi, nhưng tự thân tiêu hao không khả năng mau chóng hồi phục, nhất định phải trải qua một đoạn thời gian tĩnh dưỡng mới được.

Nhưng sao Long Hạo Thần dám cho mình thời gian nghỉ dưỡng. Thái Nhi ra vấn đề lớn như vậy, trong lòng hắn tràn ngập áy náy, hắn phải dùng hết sức đi chăm sóc Thái Nhi!

Cảm giác toàn thân mềm nhũn đối với ai mà nói đều không thoải mái. Long Hạo Thần có thể cảm thụ được linh lực trong cơ thể, nhưng linh lực hoàn toàn tán loạn, hắn chỉ có thể từng chút một triệu tập lại.

Trước giờ chưa từng gặp khó khăn, tới điểm mấu chốt thì cảm giác yếu ớt mãnh liệt thật khiến hắn khó tập trung tinh thần. Chẳng qua, dù sao Long Hạo Thần là thần quyền giả, đối với lực khống chế thuộc tính vượt xa chức nghiệp giả cùng cấp. Sau khi thử một đoạn thời gian phát hiện mình rất khó tụ tập linh lực, hắn nghĩ phải tìm cách khác.

Không thử điều động linh lực nữa, mà là kích phát. Hắn cẩn thận kích phát mỗi một điểm quang nguyên tổ trong người, khiến bản thân quang nguyên tổ tự phát ra hơi thở. Cứ như vậy, hơi thở quang nguyên tổ càng có thể tràn ngập cả người hắn.

Lúc mới bắt đầu thì hiệu quả không rõ rệt, quang nguyên tổ chịu tinh thần lực của hắn kích phát, so với nguyên bản càng sáng hơn chút mà thôi. Nhưng tùy theo Long Hạo Thần kích thích quang nguyên tổ càng nhiều, trên người bắt đầu có cảm giác ấm áp. Cơ bắp, mạch máu, nội tạng, xương cốt trong hơi thở ngày càng ấm áp thì bắt đầu lại tỏa sáng sinh cơ. Đây không thể nghi ngờ là tăng mạnh lớn tốc độ hồi phục của hắn.

Long Hạo Thần thông minh đến cỡ nào. Trong lúc vô tình phát hiện khiến hắn rất nhanh lĩnh ngộ. Tuy đây không xem như là ma pháp, nhưng có thể coi là cách tự mình chữa thương, có thể tăng tốc độ chữa trị và hồi phục thân thể. Đương nhiên, cách này tuyệt không thích hợp với tất cả mọi người. Muốn thi triển cần hai điều kiện, đầu tiên là tinh thần lực phải đủ mạnh, có thể tinh tế khống chế mỗi một điểm quang nguyên tổ. Tiếp theo là vấn đề thuộc tính. Đối làm Lâm Hâm, hỏa nguyên tố nếu bị kích thích thì chẳng phải là tự thiêu?

Dường như chỉ có quang thuộc tính và thủy thuộc tính là thích hợp loại chữa trị này. Còn về cái tên, Long Hạo Thần không có tâm trí nghĩ nhiều, đặt tên là Quang Liệu Thuật.

Dưới tác dụng của Quang Liệu Thuật, trên người Long Hạo Thần dần tỏa ra quang mang vàng, thân thể mau chóng hồi phục khiến tốc độ hấp thu quang nguyên tố tăng lớn.

Dựa theo cách nói của Dạ Tiểu Lệ, chỉ riêng hồi phục cơ năng thân thể Long Hạo Thần đã cần hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Nhưng khi hắn chân chính tu luyện hai mươi bốn tiếng đồng hồ, chẳng những hồi phục cơ năng thân thể, ngay cả linh lực cũng lấy lại trên bảy phần.

Thông qua tu luyện, Long Hạo Thần phát hiện, khi mình hấp thu quang nguyên tố tu luyện linh lực, đầu tiên là linh khiếu tụ tập ở ngực, trán và bụng đều không có động tĩnh. Thoạt nhìn thì phải đợi linh khiếu ở

ngực hấp thu đầy linh lực rồi mới tụ tập linh lực ở hai linh khiếu khác.

Nhưng mà không thể trừ tồn không có nghĩa là không trợ giúp hấp thu tinh luyện. Hai linh khiếu khác trong lúc Long Hạo Thần đang tu luyện thì cũng tiến hành công tác giống linh khiếu ngực. Chẳng qua chúng hấp thu quang nguyên tố tinh luyện linh lực chậm hơn linh khiếu ngực nhiều.

Cụ thể vận chuyển linh khiếu thì còn cần thông qua không ngừng tu luyện tìm hiểu. Mà lúc này, Long Hạo Thần không có nhiều thời gian như vậy, bởi vì Thái Nhi đã chậm rãi tỉnh dậy.

Tuy Long Hạo Thần luôn tu luyện, nhưng tâm trí đều đặt trên người Thái Nhi. Thái Nhi mới có dấu hiệu tỉnh dậy thì hắn lập tức thanh tỉnh.

“Thái Nhi.” Long Hạo Thần khẽ kêu, mau chóng tới bên cạnh nàng.

Thái Nhi chậm rãi mở ra đôi mắt mông lung, có chút ngơ ngác nhìn Long Hạo Thần, lại nhìn xung quanh, đột nhiên chớp tay Long Hạo Thần, nói.

“Vì sao, vì sao ta không nhớ gì hết? Ta rốt cuộc là ai? Nơi đây là chỗ nào?”

Long Hạo Thần mềm nhẹ nói.

“Cô là Thái Nhi, ta là Long Hạo Thần. Cô bởi vì thức tỉnh năng lực bị một ít kích thích, cho nên tạm thời mất trí nhớ. Đừng gấp, mọi thứ sẽ tốt hơn. Ta nhất định giúp cô tìm lại ký ức.”

Thái Nhi lắc đầu nguây nguẩy, hai tay túm mái tóc dài biến thành màu xám bóng mượt, khuôn mặt tuyệt sắc tràn ngập thống khổ.

“Ta, ta thật là không thể nhớ lại cái gì. Thật khổ sở, rất khổ sở...”

Đánh chiết: vốn ý nghĩa là giảm giá, nhưng cái từ chơi chữ của người trung quốc nếu dịch là giảm giá, thì sẽ không khớp với về sau nói đùa của Long Hạo Thần. Cho nên vẫn là giữ từ Hán Việt bên trên.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

408. Chương 143: Trở Về (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần lòng đau nhói, nhịn không được muốn ôm nàng vào lòng.

Thái Nhi giật mình, mạnh đẩy hắn ra, hai tay ôm ngực.

“Anh, anh muốn làm cái gì?”

Long Hạo Thần chặn lại nói.

“Thái Nhi đừng sợ, ta cái gì đều không làm, chỉ ở bên cạnh cô được không? Cô trước bình tĩnh chút. Cô càng gấp gáp thì càng không dễ dàng hồi phục ký ức. Cô chịu nghe ta kể mọi chuyện không?”

Long Hạo Thần liên tục khuyên nhủ, kinh hoàng trong mắt Thái Nhi dần bình phục lại, ánh mắt nhìn Long Hạo Thần vẫn giữ cảnh giác.

“Anh đừng tới đây, cứ đứng đó nói.”

“Được.” Long Hạo Thần đồng ý, dùng giọng dịu dàng nhất kể ra. “Cô tên Thái Nhi, là một thích khách trong Thích Khách Thánh Điện của liên minh thánh điện.”

“Liên minh thánh điện? Đó là gì? Thích Khách Thánh Điện lại là cái gì?” Thái Nhi ngây ngốc nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cũng ngẩn ngơ, hắn không nghĩ tới Thái Nhi mất trí nhớ triệt để như vậy.

“Thải Nhi, cô trước tiên ngồi xuống, ta chậm rãi kể cô nghe.”

“Ừm.”

Dường như Thải Nhi bót kháng cự, nghe vậy thì chậm rãi ngồi xuống, chẳng qua, mới ngồi xuống nàng lại nhú mày.

“Ta đói, đói quá đi.”

Dịch thực, ba người đã một ngày một đêm không ăn cái gì.

Long Hạo Thần vội vàng từ trong Giai Diệu Vĩnh Hằng lấy ra thực vật và nước uống chia cho hai cô gái, chăm sóc Thải Nhi ăn cái gì, thậm chí còn cô ý đốt Quang Minh Thánh Hỏa để nàng ăn lương khô được nóng, chăm sóc ân cần.

Nguyệt Dạ đứng cạnh nhìn Long Hạo Thần vừa giúp Thải Nhi lấy lương khô, vừa bắt đầu kể nàng nghe về tình hình Thánh Ma đại lục, cô ngẩn ngơ. Không biết vì sao, mũi có chút cay, mắt đẹp mông lung hơi nước.

Nếu có một ngày, có người đàn ông cũng sẽ vì mình như thế, coi như là chết ngay thì mình cũng cam tâm tình nguyện.

Thải Nhi sợ hãi và bài xích, khi nghe Long Hạo Thần kể chuyện và ân cần chăm sóc, thì dần dần biến mất. Nghe Long Hạo Thần kể tất cả, nàng dần ổn định tâm thần, tựa như lữ khách khát nước trong sa mạc đột nhiên thấy ốc đảo, cẩn thận nhớ kỹ tất cả điều Long Hạo Thần nói. Ít nhất thì không để óc mình trống rỗng.

Long Hạo Thần kể chừng một tiếng đồng hồ thì sẽ để Thải Nhi nghỉ ngơi, để nàng hấp thu thứ mình kể, sau đó lại nói tiếp. Chỉ riêng bối cảnh đại lục và tình trạng trước mắt, hắn đã kể dài tới bốn tiếng đồng hồ.

“...lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, là lúc ta còn rất nhỏ. Khi ấy cô mạnh hơn ta nhiều, ta mới chín tuổi, đang chuẩn bị hái rau dại về nhà ăn, đột nhiên thấy cô chỉ có bảy, tám tuổi gầy yếu ngã trên đất.”

“Cô còn nhớ lúc chúng ta trùng phùng không? Khi đó ta không nhận ra cô, cô dựa vào chiếc nhẫn Mạc Vong Ngã mới biết ta, còn không nói cho ta biết, thật quá xấu. Nhưng đoạn thời gian đó, ta thật rất vui, dường như cả thi đấu tuyển chọn Liệp Ma Đoàn cũng không còn quan trọng nữa.”

“Ở Khu Ma quan, lúc chúng ta trong lều, cô không thèm để ý ánh mắt người khác, dựng lên ngôi nhà nhỏ thuộc về chúng ta. Lần đó ta xúc động mạnh nhất, lòng thầm thề, sau này nhất định sẽ cho cô một ngôi nhà ấm áp. Điều là ta không tốt, không có chăm sóc tốt cho cô, khiến cô bị thương nặng như vậy...”

Long Hạo Thần luôn chậm rãi kể, thanh âm của hắn thật dịu dàng, tựa như dòng suối mát thanh tẩy lòng Thải Nhi. Mãi đến khi nàng tựa vào vai hắn ngủ say.

Bên kia, Nguyệt Dạ đã nghe đến ngơ ngẩn, cô thậm chí nghe còn chăm chú hơn cả Thải Nhi.

Ngày như vậy, trôi qua tròn ba ngày. Mỗi ngày Long Hạo Thần không ngừng kể chuyện, dứt cho Thải Nhi ăn uống. Còn về một ít vấn đề sinh lý riêng tư cần giải quyết của con gái, đương nhiên là do Nguyệt Dạ dạy Thải Nhi.

Long Hạo Thần kể rất tỉ mỉ, hơn nữa không ngại phiền lặp đi lặp lại. Trải qua ba ngày tiếp xúc, rốt cuộc Thải Nhi không bài xích hắn nữa, ngược lại có chút ý lại hắn. Chỉ là nàng vẫn không nhớ ra cái gì, miễn cưỡng nhớ lời Long Hạo Thần kể mà thôi.

Thực lực Thải Nhi tuyệt không mất đi, ngược lại tăng cường lớn, tin tức tốt nhất chính là nàng còn bản năng chiến đấu. Nàng có thể nhớ được kỹ năng thích khách. Hơn nữa, theo lời Thải Nhi nói, dường như nàng nắm giữ năng lực mới, cụ thể là cái gì thì nàng không rõ ràng lắm. Theo Long Hạo Thần đoán, chắc là nàng còn thiếu một bước lĩnh ngộ mới có thể sử dụng được. Mà năng lực mới này dĩ nhiên liên quan đến thân phận thần quyền giả Tử Thần.

Trải qua mấy ngày nay tiếp xúc, Long Hạo Thần đã dần tiếp thu việc Thải Nhi mất trí nhớ. Nhưng bây giờ nàng tựa như giấy trắng không biết gì hết, cũng chỉ xem hắn như bạn bè có thể dựa vào, thiếu tình cảm trước đây. Nguyệt Dạ không chỉ một lần nhìn Long Hạo Thần sau khi Thải Nhi ngủ hoặc tu luyện thì lộ ra đau lòng tuyệt vọng.

“Chúng ta nên trở lại, Thái Nhi, cô chuẩn bị xong chưa?” Long Hạo Thần hỏi Thái Nhi.

“Ừm.” Thái Nhi nhẹ gật đầu, đôi mắt to chớp chớp, so với trước đây càng hoạt bát chút.

Long Hạo Thần trầm ngâm, nói với Nguyệt Dạ vài câu, mở ra Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống.

Quang mang vàng lấp lánh, đem ba người bao phủ bên trong, Thái Nhi bản năng gần sát Long Hạo Thần, túm chặt tay áo hắn, hai mắt nhắm chặt, bộ dạng rất khẩn trương. Nguyệt Dạ cũng tới gần Long Hạo Thần một chút, liếc trộm hắn, đã thấy hắn chỉ chăm chú vào Thái Nhi.

Quang mang vàng lấp lánh, đem ba người xuất hiện ở nơi ngoại ô. Bên ngoài đã là đêm tối, không khí lạnh lẽo, không trăng không sao. Bởi vậy xung quanh đều tối đen.

“Thái Nhi, được rồi, chúng ta đã quay về đại lục.” Long Hạo Thần khẽ đụng vào nàng.

Thái Nhi mở mắt ra, vẻ mặt tò mò nhìn xung quanh.

“Đây chính là thế giới vốn có của chúng ta?”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Đúng vậy! Đợi lát nữa cô sẽ gặp được đồng bạn.”

“À. Anh sẽ luôn bên cạnh ta chứ?” Thái Nhi vẻ mặt mong chờ hỏi.

Long Hạo Thần gật đầu.

“Luôn luôn.”

Thái Nhi cười hì hì.

“Vậy thì tốt, anh là người tốt, anh kể những gì ta đều ghi nhớ. Anh là bạn trai của ta, đúng không?”

Long Hạo Thần cười lớn nói.

“Đúng vậy! Ta sẽ luôn bên cạnh cô, bảo vệ cô.”

“Ừ!” Thái Nhi gật đầu.

“Hạo Thần, ta phải đi rồi.” Bên kia vang lên giọng Nguyệt Dạ.

Long Hạo Thần quay đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt lạc lõng.

“Trở về đi, đừng suy nghĩ nhiều quá. Nếu có gì cần chúng ta hỗ trợ thì cô để người thương đoàn Nguyệt Dạ tới thánh thành tìm ta. Nhiệm vụ lần này chúng ta nhận đã hoàn thành gần hết. Có lẽ, chúng ta sẽ không tiếp tục làm nhiệm vụ nữa. ta muốn mang Thái Nhi trở lại, về bên cha mẹ cô ấy, xem thử có thể trợ giúp cô ấy nhớ lại cái gì không.”

Nguyệt Dạ đột nhiên trầm mặc, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Long Hạo Thần có chút nghi hoặc nhìn cô, bên kia Thái Nhi cũng nghiêng đầu nhìn. Chẳng qua nàng rõ ràng không vừa mắt Nguyệt Dạ lắm, ánh mắt nhìn cô có mang địch ý.

Nguyệt Dạ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Long Hạo Thần, nói.

“Xà Ma Thần An Độ Mã Lý ở đông bộ An Độ hành tỉnh. Gần đây y đang tìm kiếm cái gì đó ở đầm lầy Thâm Uyên trong An Độ hành tỉnh. An Độ Mã Lý trời sinh tính đa nghi thực lực mạnh mẽ, luôn mang theo Trụ Ma Thần của mình. Tuy thứ hạng của y là cuối cùng trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, nhưng chủng tộc Xà Ma tộc phụ thuộc của y thì cực mạnh, nếu không sẽ chẳng đơn độc trấn thủ một tỉnh thành. Muốn đối phó y, trước tiên phải giết chết bốn Mỹ Đô Toa bên cạnh y. Tuyệt đối đừng nhìn vào mắt Mỹ Đô Toa, nếu bị ánh mắt đó nhìn trúng, nhất định phải trước khi bị hóa đá giết chết nó, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể hồi phục. Mỹ Đô Toa là ma tộc cấp sáu, Xà Ma bình thường đa số ở cấp ba đến cấp năm.”

Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn cô.

“Cô....”

Nguyệt Dạ cười mỉa mai.

“Không có gì, coi như là thù lao người đã an ủi ta. Sau này muốn từ chỗ ta được đến tin tức, là phải trả giá cao nha. Ta đi đây.”

Nói xong cô xoay người bước đi. Nhưng không đi mấy bước thì cô lảo nhủ dừng lại, đột nhiên xoay người, khiêu khích liếc Thái Nhi một cái, nói với Long Hạo Thần.

“Nếu như người người gặp trước tiên là ta, ta nhất định sẽ khiến người thích ta chứ không phải nàng.”

Quang mang tím lấp lánh, Nguyệt Dạ xoay người bay lên, mắt ngập nước, dường như sẽ tuôn trào.

Long Hạo Thần giật mình nhìn cô đi xa khuất, trong chốc lát nói không ra lời. Kỳ thật hắn không phải loại người chậm hiểu. chỉ là mấy ngày nay, tâm trí hắn đều tập trung vào Thái Nhi, không chú ý nhiều đến Nguyệt Dạ.

Mấy lời của Nguyệt Dạ lọt vào tai hắn thật như sét đánh giữa trời, thoáng chốc hắn ngây như phỗng.

“Hừ, có gì ghê gớm đâu.” Thái Nhi thề lưỡi phương hướng Nguyệt Dạ rời đi. “Sớm đã nhìn ra cô ta không có ý tốt. Long Hạo Thần, anh nói, anh thích cô ta hay là thích ta?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh, Long Hạo Thần có cảm giác dở khóc dở cười. Nhưng trong lòng hắn gọn sảng, trước đây Thái Nhi tuyệt sẽ không hỏi hắn lời như vậy.

Vốn tính cách Thái Nhi nội hướng, sau khi mất trí nhớ thì hoạt bát nhiều. Lúc này chẳng phải rất giống cô bé hồn mác sao?

“Đương nhiên là thích cô rồi. Cả đời ta, sẽ chỉ thích một mình cô.” Long Hạo Thần nhẹ kéo tay nàng, nghiêm túc nói.

Thái Nhi có chút kinh hoảng tránh ánh mắt hắn, cũng rút tay lại.

“Anh, anh đừng như vậy, ta thấy kỳ kỳ. Không phải anh nói sẽ mang ta đi tìm đồng bạn ư? Mau đi thôi.”

Nhã Khắc đại thành, đoàn bộ.

Mấy ngày nay, không khí trong đoàn bộ luôn u ám. Mặc kệ là Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương, hay là Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, mỗi thành viên đều hiện ra ủ rũ. Đặc biệt là năm người Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, càng đè ép cảm xúc của mình. Nếu không phải bởi vì Linh Hồn Xiềng Xích cảm ứng được Long Hạo Thần và Thái Nhi còn sống, chỉ sợ họ đã sớm không thể khống chế nổi tình cảm của mình.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

409. Chương 143: Trở Về (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Mấy ngày nay, bọn họ kiểm không được đi ra ngoài hai lần, tìm tin tức của Long Hạo Thần và Thái Nhi, nhưng không thu hoạch được gì. Thiên Kinh thì dẫn đồng đội nghỉ ngơi luôn đi tìm Long Hạo Thần và Thái Nhi. Tuy Thiên Kinh không nói cái gì, nhưng từ đôi mắt tràn ngập tơ máu là có thể thấy tâm tình gã không bình tĩnh.

Đúng vậy! Sao gã có thể bình tĩnh được. Chính là bởi vì gã ra quyết định sau lắm, dẫn đến hai đội Liệp Ma Đoàn rơi vào tuyệt cảnh. Nếu không có Long Hạo Thần, chỉ sợ bọn họ không ai còn sống trở về. Lúc này, bọn họ bình an, nhưng Long Hạo Thần và Thái Nhi lại là sinh tử chưa biết, điều này so với giết gã còn khó chịu hơn.

“Hàn Vũ, chúng ta đi Ma Đô Tâm Thành tìm đại ca đi.” Vương Nguyên Nguyên đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói.

Long Hạo Thần không ở, Hàn Vũ làm kỵ sĩ khác trong đội, tạm thời thay thế vị trí đoàn trưởng của Long Hạo Thần.

“Ta đồng ý!” Tư Mã Tiên đứng bật dậy, hai tay siết chặt lộ gân xanh.

Lúc rời khỏi thánh thành, mỗi người đều cảm giác rõ ràng thực lực tăng mǎng lớn, nhưng đi tới chiến trường ma tộc, đặc biệt là trận chiến trước đó, họ mới phát hiện, thực lực của mình nhỏ bé như vậy. Ở thời điểm quan trọng, căn bản không thể giúp Long Hạo Thần cái gì. Đối diện nhiều cường giả ma tộc, bọn họ ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Lâm Hâm và Trần Anh Nhi mắt cũng đỏ rực, ánh mắt bốn người đều tập trung vào Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhìn bọn họ, cũng chậm rãi đứng lên.

“Theo lý trí thì ta nên ngăn cản các người. Chuyến đi này, chúng ta có ít nhất chín mươi phần trăm cơ hội vĩnh viễn ở lại đó, không thể để các người dễ dàng rơi vào nguy hiểm. Nhưng, lý trí cái quái gì, chúng ta đi!”

Nói xong y cầm lấy Xích Huyết Chi Cuồng Phóng bên cạnh, đi hướng ngoài cửa.

Năm người mới ra cửa, đường đi đã bị một bóng dáng cao to ngăn chặn.

“Tránh ra!” Tư Mã Tiên hét lớn một tiếng, trực tiếp nhắc lên Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Căn đường họ chính là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương, Thiên Kinh.

“Ta không thể để các người đi. Ta đã ra quyết định sai một lần, không thể sai tiếp. Hạo Thần không ở đây, ta nhất định phải thay cậu ta bảo vệ các người.”

“Cút!” Tư Mã Tiên lại gầm lên, lần này càng không khách sáo, giơ cao Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất cũng lần lượt phóng ra linh lực, họ luôn kiềm nén bất mãn với Thiên Kinh nay rốt cuộc bộc phát.

Thiên Kinh hít sâu.

“Nếu giết ta có thể giảm bớt bi thương trong lòng các người, ta tuyệt đối không ra tay. Nhưng chúng ta là Liệp Ma Đoàn, sao chết ở trong tay người của mình được? Ta biết, tất cả đều là ta sai, xin các người cho ta cơ hội chuộc tội. Ta không có yêu cầu gì nhiều, đem cơ hội đến Tâm Thành cho ta đi. Nếu trong vòng mười ngày, ta và đồng bạn không mang về tin tức, các người lại hành động cũng không muộn. Hạo Thần gặp phải nguy hiểm là lỗi của ta ra quyết định sai lầm, cho dù phải đi chịu chết cũng xin để ta chết trước các người. Ta chỉ hy vọng trước khi chết có thể bù lại lỗi lầm.”

Nói đến đây, từ người gã bỗng trào dâng khí thế mạnh mẽ. Làm Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ, tu vi của gã đã là đỉnh cấp bảy, trải qua một trận chiến với A Bảo, càng tiếp cận cấp tám. Lời gã nói tràn ngập quyết tuyệt.

Mấy ngày nay, năm người Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất lòng bi thương, tâm tình gã sao vui được? Thậm chí càng thêm đau khổ. Đội vài ngày, một chút tin tức cũng không có, kỳ thật trong lòng mỗi người đều có suy đoán tệ nhất. Ngay lúc này, gã không muốn tiếp tục khổ sở chờ đợi nữa.

Sắc mặt Tư Mã Tiên dịu đi, lạnh nhạt nói.

“Nói những lời này không có ý nghĩa, xin anh tránh ra. Anh muốn làm thế nào đều không liên quan chúng ta. Đại ca là đoàn trưởng của chúng ta, chúng ta chỉ tin tưởng lực lượng chính mình. Trừ phi anh giết chúng ta, nếu không, anh không thể ngăn cản chúng ta rời khỏi đây.” Nói xong, trên người gã bắt đầu lượn lờ tia điện tím. Toàn thân gã phát ra sát khí.

“Tư Mã, bình tĩnh một chút!” Hàn Vũ quát, trầm giọng nói với Thiên Kinh. “Đoàn trưởng Thiên Kinh, liên quan hành động sai lầm trước đó của các người, chúng ta không muốn nói thêm cái gì. Chỉ huy ra sao thì chính anh hiểu rõ, nhưng sai đã sai rồi, chúng ta có trách móc anh cũng không đổi lại bình an cho đoàn trưởng. Hiện tại xin anh đừng ngăn cản chúng ta. Tư Mã nói đúng, anh làm gì là việc của anh, tìm đoàn

trưởng là việc chúng ta nhất định phải làm. Chúng ta có thể khẳng định là đoàn trưởng và phó đoàn trưởng còn sống. Chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta tuyệt đối không từ bỏ.”

Thiên Kinh từ từ lắc đầu.

“Cho dù các người đánh ngã ta thì ta cũng sẽ không để các người bước qua. Đến đây đi.”

“Đánh ngã thì đánh ngã!” Tư Mã Tiên đã sớm không kiềm chế được, trong đoàn bộ nhỏ hẹp nhưng sẽ không ảnh hưởng lực bắn của Quang Chi Đại Lực Hoàn, trong tay cầu sắt to định đánh hướng Thiên Kinh.

“Tư Mã, dừng tay!” Một tiếng quát vang lên từ sau lưng Thiên Kinh.

Nghe giọng nói này, vốn Tư Mã Tiên muốn đánh ra Quang Chi Đại Lực Hoàn đã đập xuống đất, tiếng chấn động khiến mỗi người đều tạm thời điếc tai.

Tất cả phản ứng đầu tiên là ngây ngốc, ngay sau đó, trong mắt mỗi người đều lộ ra vui mừng. Thiên Kinh đột nhiên xoay người lại, cách sau lưng gã không xa, đó chẳng phải là Long Hạo Thần đang bước vội đến sao. Thái Nhi vẻ mặt tò mò và có chút hồi hộp đi theo sau hắn.

“Đại ca!” Tư Mã Tiên kêu to một tiếng, sải bước xông hướng Long Hạo Thần. Thân hình cường tráng trực tiếp đẩy ra Thiên Kinh chắn trước mặt, bước vội đến mở ra đôi tay ôm chặt hắn.

Không chỉ có gã, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều tràn ngập hưng phấn, thậm chí là hét chói tai xông tới Long Hạo Thần. Cho dù kiên cường như Hàn Vũ, lúc này cũng kiềm không được rơi nước mắt.

Hưng phấn tràn đầy khiến máu trong người họ đều như đang thiêu đốt. Cảm giác hưng phấn này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Trần Anh Nhi thậm chí nhào đến ôm lấy Long Hạo Thần, ở trên mặt hắn hôn một cái, khiến Long Hạo Thần mặt đỏ bừng.

Thái Nhi bản năng lùi ra sau một bước, kéo ra khoảng cách với Long Hạo Thần, tò mò nhìn những người trước mắt đối với nàng mà nói rất kỳ quái. Tuy nàng mất trí nhớ, không hiểu vì sao sẽ xuất hiện tình huống như vậy, nhưng cũng mơ hồ cảm giác được mọi người tình cảm chân thành đối với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần lần lượt ôm đồng bạn xong, bỗng trông thấy Thiên Kinh lặng lẽ rời đi, vội vàng kêu lên.

“Thiên Kinh đại ca!”

Thiên Kinh thân thể cứng đờ, dừng bước, xoay người, cười khổ nói.

“Ta không đáng cậu gọi hai chữ đại ca, trực tiếp kêu tên ta là được.”

Long Hạo Thần bước nhanh đi tới trước mặt Thiên Kinh, tay phải đầm ngực trái, hướng gã hành lễ kỵ sĩ. Thiên Kinh bản năng làm ra đáp lễ.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Chỉ một lần thất bại đã khiến anh nản lòng rồi sao? Hành động lần này tuy rằng anh có chút vội vàng, nhưng ta cũng có ích kỷ. Lúc chiến đấu, anh liên tiếp đề ra yêu cầu sẽ cùng đồng bạn đoạn hậu cho chúng ta. Anh không có đánh mất vinh dự của kỵ sĩ. Ở trong lòng ta, anh vẫn là kỵ sĩ tựa như anh trai. Anh không nên bối rối mà nản lòng, nên tiếp tục mang đồng bạn vì vinh quang kỵ sĩ, vì tương lai nhân loại mà chiến. Thiên Kinh đại ca, ta không trách anh.”

Ngây ngốc nhìn Long Hạo Thần, thân thể Thiên Kinh hơi run rẩy, môi mấp máy nhưng nói không ra lời. Một người đàn ông anh dũng như vậy, ngay lúc này lại kiềm không được tuôn trào nước mắt.

“Hạo Thần, ta có lỗi với cậu!” Hai đầu gối mềm nhũn, gã định quỳ xuống đất.

Long Hạo Thần vội vàng đỡ lấy gã.

“Thiên Kinh đại ca, tất cả đều đã qua, chẳng phải chúng ta đều sống hoàn hảo sao?”

Nhiều ngày nay áp lực ở khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát. Làm một Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ cường đại, trên chiến trường tuyệt đối là anh hùng đổ máu không đổ lệ. Nhưng bây giờ Thiên Kinh lại khóc như con

nít, có thể thấy trong lòng gã đau khổ cỡ nào. Chẳng qua, có lẽ khóc cũng tốt cho gã. Nếu không, cảm xúc không được phát tiết ra, chỉ sợ gã sẽ trong thời gian ngắn đi hướng hủy diệt.

“Đàn ông ôm nhau, có chút quái quái.” Một thanh âm ngại ngùng nhút nhát đột nhiên vang lên.

Vương Nguyên Nguyên bản năng nói.

“Anh Nhi đừng quây.”

Chẳng qua, cô mới thốt ra lời đã cảm giác không đúng. Bởi vì Trần Anh Nhi ở đối diện cô, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn sau lưng mình.

Vương Nguyên Nguyên đột nhiên xoay người, giật mình xem. Thái Nhi làm bộ đáng đáng thương lui sang bên, đang nhìn lên họ.

Không chỉ là hai người, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất khác cũng ngơ ngẩn.

Trong lòng họ, Thái Nhi luôn lạnh lùng, im lặng, quả cảm, cường đại. Trong đội, bọn họ tôn kính nhất là Long Hạo Thần, nhưng sợ nhất chắc chắn là Thái Nhi. Tuy rằng Thái Nhi rất ít mở miệng, nhưng một khi tới lúc cần nàng đứng ra, nàng có thể lập tức thay thế địa vị của Long Hạo Thần trong đội, không người nào không phục. Thực lực cường đại của nàng mọi người có mắt đều nhìn thấy. Cường giả cấp tám còn có thể bị giết chết mà. Cho đến nay, nàng và Long Hạo Thần là hai trụ cột trong đội.

Ai có thể nghĩ đến, lúc này Thái Nhi lại đột nhiên bật thốt một câu như thế. Đây không phải là dùng kỳ quái có thể hình dung.

Thái Nhi bản năng dời bước hướng Long Hạo Thần. Rốt cuộc, nàng lắc mình một cái núp sau lưng Long Hạo Thần, hai tay từ phía sau túm lấy vạt áo hắn.

Long Hạo Thần nâng dậy Thiên Kinh, nhìn thấy đồng bạn ánh mắt kinh ngạc, mắt hắn hơi ảm đạm nói.

“Không có việc gì, chúng ta trở lại rồi nói sau. Thiên Kinh đại ca, sắc mặt anh không tốt, chúng ta đã bình an trở về, anh cũng nghỉ ngơi đi. Chúng ta không thể ở lại Nhà Khắc đại thành nữa, nên mau chóng rời đi. Phải rồi, trả lại đại ca Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp.”

Nói xong hắn phóng thích ra áo giáp truyền kỳ hòm bạc đưa tới trước mặt Thiên Kinh.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

410. Chương 143: Trở Về (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Mấy ngày nay, bọn họ kiếm không được đi ra ngoài hai lần, tìm tin tức của Long Hạo Thần và Thái Nhi, nhưng không thu hoạch được gì. Thiên Kinh thì dẫn đồng đội nghỉ ngơi xong luôn đi tìm Long Hạo Thần và Thái Nhi. Tuy Thiên Kinh không nói cái gì, nhưng từ đôi mắt tràn ngập tơ máu là có thể thấy tâm tình gã không bình tĩnh.

Đúng vậy! Sao gã có thể bình tĩnh được. Chính là bởi vì gã ra quyết định sau lắm, dẫn đến hai đội Liệp Ma Đoàn rơi vào tuyệt cảnh. Nếu không có Long Hạo Thần, chỉ sợ bọn họ không ai còn sống trở về. Lúc này, bọn họ bình an, nhưng Long Hạo Thần và Thái Nhi lại là sinh tử chưa biết, điều này so với giết gã còn khó chịu hơn.

“Hàn Vũ, chúng ta đi Ma Đô Tâm Thành tìm đại ca đi.” Vương Nguyên Nguyên đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói.

Long Hạo Thần không ở, Hàn Vũ làm kỵ sĩ khác trong đội, tạm thời thay thế vị trí đoàn trưởng của Long Hạo Thần.

“Ta đồng ý!” Tư Mã Tiên đứng bật dậy, hai tay siết chặt lộ gân xanh.

Lúc rời khỏi thánh thành, mỗi người đều cảm giác rõ ràng thực lực tăng猛 lớn, nhưng đi tới chiến trường ma tộc, đặc biệt là trận chiến trước đó, họ mới phát hiện, thực lực của mình nhỏ bé như vậy. Ở thời điểm quan trọng, căn bản không thể giúp Long Hạo Thần cái gì. Đối diện nhiều cường giả ma tộc, bọn họ ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Lâm Hâm và Trần Anh Nhi mắt cũng đỏ rực, ánh mắt bốn người đều tập trung vào Hàn Vũ.

Hàn Vũ nhìn bọn họ, cũng chậm rãi đứng lên.

“Theo lý trí thì ta nên ngăn cản các người. Chuyển đi này, chúng ta có ít nhất chín mươi phần trăm cơ hội vĩnh viễn ở lại đó, không thể để các người dễ dàng rơi vào nguy hiểm. Nhưng, lý trí cái quái gì, chúng ta đi!”

Nói xong y cầm lấy Xích Huyết Chi Cuồng Phóng bên cạnh, đi hướng ngoài cửa.

Năm người mới ra cửa, đường đi đã bị một bóng dáng cao to ngăn chặn.

“Tránh ra!” Tư Mã Tiên hét lớn một tiếng, trực tiếp nhắc lên Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Căn đường họ chính là đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn số mười bảy cấp vương, Thiên Kinh.

“Ta không thể để các người đi. Ta đã ra quyết định sai một lần, không thể sai tiếp. Hạo Thần không ở đây, ta nhất định phải thay cậu ta bảo vệ các người.”

“Cút!” Tư Mã Tiên lại gầm lên, lần này càng không khách sáo, giơ cao Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất cũng lần lượt phóng ra linh lực, họ luôn kiềm nén bất mãn với Thiên Kinh nay rốt cuộc bộc phát.

Thiên Kinh hít sâu.

“Nếu giết ta có thể giảm bớt bi thương trong lòng các người, ta tuyệt đối không ra tay. Nhưng chúng ta là Liệp Ma Đoàn, sao chết ở trong tay người của mình được? Ta biết, tất cả đều là ta sai, xin các người cho ta cơ hội chuộc tội. Ta không có yêu cầu gì nhiều, đem cơ hội đến Tâm Thành cho ta đi. Nếu trong vòng mười ngày, ta và đồng bạn không mang về tin tức, các người lại hành động cũng không muộn. Hạo Thần gặp phải nguy hiểm là lỗi của ta ra quyết định sai lầm, cho dù phải đi chịu chết cũng xin để ta chết trước các người. Ta chỉ hy vọng trước khi chết có thể bù lại lỗi lầm.”

Nói đến đây, từ người gã bỗng trào dâng khí thế mạnh mẽ. Làm Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ, tu vi của gã đã là đỉnh cấp bảy, trải qua một trận chiến với A Bảo, càng tiếp cận cấp tám. Lời gã nói tràn ngập quyết tuyệt.

Mấy ngày nay, năm người Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất lòng bi thương, tâm tình gã sao vui được? Thậm chí càng thêm đau khổ. Đợi vài ngày, một chút tin tức cũng không có, kỳ thật trong lòng mỗi người đều có suy đoán tệ nhất. Ngay lúc này, gã không muốn tiếp tục khổ sở chờ đợi nữa.

Sắc mặt Tư Mã Tiên dụ đi, lạnh nhạt nói.

“Nói những lời này không có ý nghĩa, xin anh tránh ra. Anh muốn làm thế nào đều không liên quan chúng ta. Đại ca là đoàn trưởng của chúng ta, chúng ta chỉ tin tưởng lực lượng chính mình. Trừ phi anh giết chúng ta, nếu không, anh không thể ngăn cản chúng ta rời khỏi đây.” Nói xong, trên người gã bắt đầu lượn lờ tia điện tím. Toàn thân gã phát ra sát khí.

“Tư Mã, bình tĩnh một chút!” Hàn Vũ quát, trầm giọng nói với Thiên Kinh. “Đoàn trưởng Thiên Kinh, liên quan hành động sai lầm trước đó của các người, chúng ta không muốn nói thêm cái gì. Chỉ huy ra sao thì chính anh hiểu rõ, nhưng sai đã sai rồi, chúng ta có trách móc anh cũng không đổi lại bình an cho đoàn trưởng. Hiện tại xin anh đừng ngăn cản chúng ta. Tư Mã nói đúng, anh làm gì là việc của anh, tìm đoàn trưởng là việc chúng ta nhất định phải làm. Chúng ta có thể khẳng định là đoàn trưởng và phó đoàn trưởng còn sống. Chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta tuyệt đối không từ bỏ.”

Thiên Kinh từ từ lắc đầu.

“Cho dù các người đánh ngã ta thì ta cũng sẽ không để các người bước qua. Đến đây đi.”

“Đánh ngã thì đánh ngã!” Tư Mã Tiên đã sớm không kiềm chế được, trong đoàn bộ nhỏ hẹp nhưng sẽ không ảnh hưởng lực bắn của Quang Chi Đại Lực Hoàn, trong tay cầu sắt to định đánh hướng Thiên Kinh.

“Tư Mã, dừng tay!” Một tiếng quát vang lên từ sau lưng Thiên Kinh.

Nghe giọng nói này, vốn Tư Mã Tiên muốn đánh ra Quang Chi Đại Lực Hoàn đã đập xuống đất, tiếng chấn động khiến mỗi người đều tạm thời điếc tai.

Tất cả phản ứng đầu tiên là ngây ngốc, ngay sau đó, trong mắt mỗi người đều lộ ra vui mừng. Thiên Kinh đột nhiên xoay người lại, cách sau lưng gã không xa, đó chẳng phải là Long Hạo Thần đang bước vội đến sao. Thái Nhi vẻ mặt tò mò và có chút hồi hộp đi theo sau hắn.

“Đại ca!” Tư Mã Tiên kêu to một tiếng, sải bước xông hướng Long Hạo Thần. Thân hình cường tráng trực tiếp đẩy ra Thiên Kinh chắn trước mặt, bước vội đến mở ra đôi tay ôm chặt hắn.

Không chỉ có gã, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều tràn ngập hưng phấn, thậm chí là hét chói tai xông tới Long Hạo Thần. Cho dù kiên cường như Hàn Vũ, lúc này cũng kiềm không được rơi nước mắt.

Hưng phấn tràn đầy khiến máu trong người họ đều như đang thiêu đốt. Cảm giác hưng phấn này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Trần Anh Nhi thậm chí nhào đến ôm lấy Long Hạo Thần, ở trên mặt hắn hôn một cái, khiến Long Hạo Thần mặt đỏ bừng.

Thái Nhi bản năng lùi ra sau một bước, kéo ra khoảng cách với Long Hạo Thần, tò mò nhìn những người trước mắt đối với nàng mà nói rất kỳ quái. Tuy nàng mất trí nhớ, không hiểu vì sao sẽ xuất hiện tình huống như vậy, nhưng cũng mơ hồ cảm giác được mọi người tình cảm chân thành đối với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần lần lượt ôm đồng bạn xong, bỗng trông thấy Thiên Kinh lặng lẽ rời đi, vội vàng kêu lên.

“Thiên Kinh đại ca!”

Thiên Kinh thân thể cứng đờ, dừng bước, xoay người, cười khổ nói.

“Ta không đáng cậu gọi hai chữ đại ca, trực tiếp kêu tên ta là được.”

Long Hạo Thần bước nhanh đi tới trước mặt Thiên Kinh, tay phải nắm ngực trái, hướng gã hành lễ kỵ sĩ. Thiên Kinh bản năng làm ra đáp lễ.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Chỉ một lần thất bại đã khiến anh nản lòng rồi sao? Hành động lần này tuy rằng anh có chút vội vàng, nhưng ta cũng có ích kỷ. Lúc chiến đấu, anh liên tiếp đề ra yêu cầu sẽ cùng đồng bạn đoạn hậu cho chúng ta. Anh không có đánh mất vinh dự của kỵ sĩ. Ở trong lòng ta, anh vẫn là kỵ sĩ tựa như anh trai. Anh không nên bối rối mà nản lòng, nên tiếp tục mang đồng bạn vì vinh quang kỵ sĩ, vì tương lai nhân loại mà chiến. Thiên Kinh đại ca, ta không trách anh.”

Ngây ngốc nhìn Long Hạo Thần, thân thể Thiên Kinh hơi run rẩy, môi mấp máy nhưng nói không ra lời. Một người đàn ông anh dũng như vậy, ngay lúc này lại kiềm không được tuôn trào nước mắt.

“Hạo Thần, ta có lỗi với cậu!” Hai đầu gối mềm nhũn, gã định quỳ xuống đất.

Long Hạo Thần vội vàng đỡ lấy gã.

“Thiên Kinh đại ca, tất cả đều đã qua, chẳng phải chúng ta đều sống hoàn hảo sao?”

Nhiều ngày nay áp lực ở khoảnh khắc này hoàn toàn bộc phát. Làm một Bí Ngăn Cơ Tòa kỵ sĩ cường đại, trên chiến trường tuyệt đối là anh hùng đổ máu không đổ lệ. Nhưng bây giờ Thiên Kinh lại khóc như con nít, có thể thấy trong lòng gã đau khổ cỡ nào. Chẳng qua, có lẽ khóc cũng tốt cho gã. Nếu không, cảm xúc không được phát tiết ra, chỉ sợ gã sẽ trong thời gian ngắn đi hướng hủy diệt.

“Đàn ông ôm nhau, có chút quái quái!” Một thanh âm ngại ngùng nhút nhát đột nhiên vang lên.

Vương Nguyên Nguyên bản năng nói.

“Anh Nhi đừng quậy.”

Chẳng qua, cô mới thốt ra lời đã cảm giác không đúng. Bởi vì Trần Anh Nhi ở đối diện cô, đang trợn mắt há hốc mồm nhìn sau lưng mình.

Vương Nguyên Nguyên đột nhiên xoay người, giật mình xem. Thái Nhi làm bộ đáng đáng thương lui sang bên, đang nhìn lên họ.

Không chỉ là hai người, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất khác cũng ngơ ngẩn.

Trong lòng họ, Thái Nhi luôn lạnh lùng, im lặng, quả cảm, cường đại. Trong đội, bọn họ tôn kính nhất là Long Hạo Thần, nhưng sợ nhất chắc chắn là Thái Nhi. Tuy rằng Thái Nhi rất ít mở miệng, nhưng một khi tới lúc cần nàng đứng ra, nàng có thể lập tức thay thế địa vị của Long Hạo Thần trong đội, không người nào không phục. Thực lực cường đại của nàng mọi người có mắt đều nhìn thấy. Cường giả cấp tám còn có thể bị giết chết mà. Cho đến nay, nàng và Long Hạo Thần là hai trụ cột trong đội.

Ai có thể nghĩ đến, lúc này Thái Nhi lại đột nhiên bật thốt một câu như thế. Đây không phải là dùng kỳ quái có thể hình dung.

Thái Nhi bản năng dời bước hướng Long Hạo Thần. Rốt cuộc, nàng lắc mình một cái núp sau lưng Long Hạo Thần, hai tay từ phía sau túm lấy vạt áo hắn.

Long Hạo Thần nâng dậy Thiên Kinh, nhìn thấy đồng bạn ánh mắt kinh ngạc, mắt hắn hơi ảm đạm nói.

“Không có việc gì, chúng ta trở lại rồi nói sau. Thiên Kinh đại ca, sắc mặt anh không tốt, chúng ta đã bình an trở về, anh cũng nghỉ ngơi đi. Chúng ta không thể ở lại Nhã Khắc đại thành nữa, nên mau chóng rời đi. Phải rồi, trả lại đại ca Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp.”

Nói xong hắn phóng thích ra áo giáp truyền kỳ hòm bạc đưa tới trước mặt Thiên Kinh.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

411. Chương 144: Đánh Bất Ngờ! Quang Chi Vẫn! (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thiên Kinh không nhận lấy, lắc đầu nói.

“Ta đã không đủ tư cách mặc bộ giáp này, tặng cho cậu.”

Long Hạo Thần mỉm cười, lắc đầu.

“Không, đại ca. Chẳng lẽ anh cảm thấy dựa vào thực lực của ta, không thể trong Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta thắng được một bộ Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp sao?”

Thiên Kinh đồng ý nói.

“Đúng vậy! Lấy thực lực của cậu, tuyệt không khó có được Bí Ngân Cơ Tòa. Đây là quang vinh thuộc về cậu. Hạo Thần, cậu bình an thật tốt quá, ta sẽ không nói nhiều. Ta không xứng làm đại ca của cậu, sau này nếu có việc gì cần đội chúng ta hỗ trợ, mặc kệ là núi đao hay biển lửa, sẽ không từ. Chúng ta sẽ nghỉ ngơi một lúc rồi ra đi, ta không chào cậu đâu.”

Nói xong, gã hướng toàn thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất hành lễ kỵ sĩ, mang theo vẻ mặt xấu hổ xoay người rời đi. Gã thật sự không có mặt mũi ở lại, khúc mắc này không phải trong một chốc có thể mở. Thiên Kinh thăm thề, một ngày nào đó, phần ân tình này nhất định phải trả, thậm chí là dùng chính sinh mệnh trả lại.

“Đoàn trưởng, Thái Nhi cô ấy?” Vương Nguyên Nguyên nghi hoặc hỏi.

Long Hạo Thần trầm mặc một lúc, mỗi người đều xem rõ đáy mắt hắn hiện đau xót.

“Trở về phòng rồi nói.”

Nói xong hắn xoay người gật đầu với Thái Nhi, dẫn nàng đi vào trong trước.

Phòng trong đoàn bộ không lớn. Bảy người cùng một phòng thì có chút chật chội, nhưng không khí càng thêm âm trầm.

“Ma tộc đáng chết!” Tư Mã Tiên giận dữ đập vách tường bên cạnh.

Nghe Long Hạo Thần kể chuyện sau khi tách ra, tâm tình của mọi người có thể nghĩ. Thái Nhi chỉ là yên lặng ngồi một bên nghe, ngẫu nhiên nhìn Long Hạo Thần, bộ dáng sợ người lạ và rất ngây thơ.

“Các người có thể trước cho ta biết ai là ai không?” Đường như Thái Nhi không cảm nhận được mọi người bi thương, ngược lại tò mò hỏi.

Nàng mất trí nhớ rồi hiện ra nhất gan, nhưng rất tò mò với sự vật.

Mọi người kiềm chế đau lòng, tự giới thiệu mình. Thái Nhi rất nghiêm túc nhìn họ, rồi lại trốn sau lưng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần quai hàm nhúc nhích, hít sâu một hơi mới chậm rãi nói.

“Trên cơ bản thì thân thể ta đã hồi phục rồi, chúng ta bàn bạc hành động kế tiếp đi. Thái Nhi mất trí nhớ nhưng thực lực tăng cao. Chỉ là tính tình hiện giờ của cô ấy, phát huy được mấy phần lực lượng thì rất khó nói. Lần này chúng ta nhận mười sáu nhiệm vụ, trong đó đã hoàn thành đa số rồi, còn dư chỉ là giết Xà Ma Thần An Độ Mã Lý, và giết một trăm Xà Ma bình thường, giết hai Mỹ Đô Toa Xà Ma tộc, ba nhiệm vụ này.”

“Theo tin tức của Nguyệt Dạ thì Xà Ma Thần An Độ Mã Lý ở phía đông An Độ hành tỉnh, hơn nữa quan sát tất cả sự việc trong hành tỉnh. Ta đã xem địa đồ, An Độ hành tỉnh nằm ở phía đông bắc trung ương hành tỉnh, hơn nữa cự ly không gần, đến tận cùng phía đông đại lục lại đi tiếp chính là biển cả. Nhưng chính bởi vì ở xa liên minh, cho nên phòng vệ không quá nghiêm mật. Ma tộc ở đó nhiệm vụ lớn nhất chính là xuống biển bắt cá, để bổ sung thực vật thiếu thốn của ma tộc. Chúng ta đến An Độ hành tỉnh tiến hành nhiệm vụ, trừ không nắm chắc giết chết An Độ Mã Lý ra, còn lại hai nhiệm vụ khác không khó khăn lắm. Hơn nữa, Nguyệt Dạ có nói An Độ Mã Lý đang ở trong Thâm Uyên đầm lầy ở An Độ hành tỉnh tìm kiếm cái gì đó. Nếu như bảy người chúng ta có thể bao vây gã thì chắc còn có hội giết chết.”

“Hiện tại điều ta lo lắng nhất là tình trạng Thái Nhi. Cô ấy vẫn còn bản năng chiến đấu, nhưng tâm tính thì các người cũng nhìn đến rồi. Nhưng lần này tin tức quý hiếm, chúng ta tuyệt không thể dễ dàng từ bỏ. tạm thời không tính lực lượng Thái Nhi vào, khi chấp hành nhiệm vụ, ta sẽ để cô ấy ở trong tháp Vĩnh Hằng. Như vậy sẽ càng tăng một phần khó khăn để chúng ta giết chết An Độ Mã Lý. Đương nhiên, tình huống tốt nhất là Thái Nhi hồi phục ký ức, hoặc là hồi phục năng lực chủ động chiến đấu. Lần này sau khi kết thúc nhiệm vụ rồi, ta muốn mang cô ấy trở về Khu Ma quan đoàn tụ với người thân. Có lẽ có người thân ảnh hưởng, cô ấy rất có thể nhớ lại ký ức.”

Hàn Vũ trầm giọng nói.

“Đoàn trưởng, nếu như không có phó đoàn trưởng giúp đỡ, chúng ta muốn đánh chết Xà Ma Thần, chỉ sợ...”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Đúng vậy, rất là khó khăn, nhưng cũng không phải toàn tin xấu. Sau khi chiến đấu với A Bảo, tu vi của ta đã đột phá, hiện tại đến cấp bảy. Ít nhất chúng ta hãy hoàn thành hai nhiệm vụ khác, còn về đánh chết Xà Ma Thần thì tự lượng sức mình, không bắt buộc.”

“Mấy ngày nay ta đã cẩn thận suy nghĩ, vốn ta định mang Thái Nhi lập tức trở về liên minh. Nhưng sau đó ta suy đi tính lại, Thái Nhi tu luyện nhiều năm như vậy, trong chiến đấu càng có thể kích phát suy nghĩ của cô. Có lẽ sẽ một phần giúp cô nhớ lại. Ta sẽ bảo vệ tốt cô ấy. Cho nên, chúng ta vẫn nên đi An Độ hành tỉnh một chuyến.”

Nghe hắn giải thích, mọi người gật đầu, trong lòng dâng trào chiến ý.

Trận chiến phía trước, bị sáu tổ Trừ Liệp Ma bao vây, Long Hạo Thần có thể nói là dựa vào sức mình cứu hai đội Liệp Ma Đoàn, một mình chịu đựng tất cả áp lực. Thái Nhi cũng bởi vì thế mà mất trí nhớ, làm

sao lòng họ thoải mái cho được? Trong lòng mỗi người đều tự trách, mức độ khác nhau, càng thêm hận ma tộc. Phần hận thù này chỉ có dùng máu ma tộc mới tẩy rửa sạch.

Tin tức từ ngoài truyền vào đoàn bộ biểu hiện, trước mắt thì không khí trong Nhã Khắc đại thành rất trầm trọng, hầu như tất cả Nhã Khắc Ma đều ra đường tuần tra. Còn có hai tổ Trừ Liệp Ma giữ lại trong thành. Không chỉ thế, ngay cả ngoài thành cũng có số lớn binh sĩ tuần tra, hiển nhiên là để tìm ra bọn họ. Trước đó khi Long Hạo Thần và Thái Nhi trở về, tuy không gặp phiền phức gì nhưng cũng là trốn tránh mấy đội binh lính mới về được.

Màn đêm buông xuống, nhờ màn đêm, từng bóng người từ tiệm cơm nhỏ đi ra. Trên thân mỗi người đều trùm áo choàng lớn, dẫn đầu, chính là Long Hạo Thần một thân Huy Hoàng Thánh giáp.

Bọn họ không thông qua mật đạo rời khỏi Nhã Khắc đại thành, mà là ở màn đêm rũ tấm màn che trực tiếp từ trong đoàn bộ đi ra.

Thái Nhi đi bên cạnh Long Hạo Thần, vẻ mặt tò mò nhìn xung quanh, mắt to chớp chớp. Đối với đã mất ký ức như nàng, hiện tại nhìn thấy thứ gì cũng rất mới mẻ.

Lúc này bọn họ đều đeo ma đồng, khiến màu mắt biến thành tím, hình dạng Nguyệt Ma tộc. Chẳng qua trong mắt mỗi người đều tràn ngập sát khí.

Long Hạo Thần phân biệt phương hướng, nhỏ giọng nói.

“Theo địa đồ người của đoàn bộ vẽ, Phủ Thành Chủ chắc là ở hướng đó. Chúng ta đi.” Nói xong hắn dẫn đầu cất bước, đi tới một phương hướng.

Hiện tại cả Nhã Khắc đại thành đều là thần hồn nát thần tính. Họ tổng cộng có bảy người, muốn lặng lẽ rời đi, khả năng bị phát hiện rất lớn, dấy lên truy sát gần như là tất nhiên. Kế hoạch của Long Hạo Thần rất đơn giản, đánh bất ngờ Phủ Thành Chủ Nhã Khắc đại thành, ở trong thành chế tạo hỗn loạn, khiến ma tộc điều động lực lượng bên ngoài trở lại, thế thì họ mới càng thuận lợi rời khỏi đây.

Này không thể nghi ngờ là hiểm chiêu hành binh, nhưng có tháp Vĩnh Hằng trợ giúp, tính ra không có gì nguy hiểm.

Hơn nữa tuy trong Nhã Khắc đại thành có tới hai Trừ Liệp Ma, nhưng sẽ không xuất hiện ngay lập tức. Họ chỉ cần đánh một kích rồi lui đi, tuyệt không dây dưa chiến đấu.

Một hàng bảy người mau chóng tiến đến Phủ Thành Chủ. Chỉ xuyên qua một con đường thì họ đã đụng phải đội tuần tra Nhã Khắc tộc.

Đội có hai mươi Nhã Khắc Ma cản đường, một Nhã Khắc Ma dẫn đầu kêu to.

“Người nào? Lấy mũ trùm đầu xuống!”

Long Hạo Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, hai tia sáng lãnh liệt bắn ra, lạnh lùng quát.

“Nguyệt Ma tộc làm việc, muốn tìm cái chết?” Nâng tay lên, lấy ra lệnh bài Nguyệt Ma Tước của mình.

Nhã Khắc Ma bị đôi mắt mang ma đồng tím trùng, phút chốc lùi ra sau hai bước, lắp bắp cung kính nói.

“Thì ra là Nguyệt Ma tộc đại nhân, thỉnh, thỉnh...”

Long Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, mang theo vẻ mặt cao ngạo của Nguyệt Ma tộc, không thêm để ý chúng Nhã Khắc Ma, dẫn đồng bạn tiếp tục tiến lên.

Trong Nhã Khắc đại thành quả nhiên phòng ngự nghiêm ngặt, từ đoàn bộ đến Phủ Thành Chủ cự ly không tính xa, nhưng trong lúc đi họ đã gặp tới năm đội tuần tra. Nhưng dựa vào thân phận Nguyệt Ma tộc, họ không gặp phải khó khăn gì. Khối lệnh bài Tử Tước và khuôn mặt điển trai cực giống Nguyệt Ma tộc của Long Hạo Thần mang đến tác dụng rất lớn.

Phía xa đã thấy Phủ Thành Chủ sừng sững. So với Phủ Thành Chủ của liên minh thánh điện thì nơi đây chỉ có thể dùng hai chữ đơn sơ. Phủ cao tổng cộng hai tầng, chiếm diện tích mặt đất không nhỏ. Nhưng kiến trúc xa xưa, rất nhiều chỗ đều có thể thấy rõ hư hao, còn có dấu vết sửa chữa.

Long Hạo Thần dẫn đồng bạn đi đến góc âm u, nháy mắt với Lâm Hâm. Cùng lúc đó, trên người hắn chợt lóe ánh vàng, Nhã Đình lặng lẽ xuất hiện bên cạnh. Khi Long Hạo Thần hồi phục thực lực thì Nhã Đình cũng đã hoàn toàn khỏe mạnh.

Long Hạo Thần gật đầu với Lâm Hâm, nói.

“Anh chuẩn bị sẵn sàng, khi Nhã Đình phát động ma pháp thì anh cũng bắt đầu.”

Lâm Hâm gật đầu, mắt lộ tia sáng hưng phấn, thậm chí là tàn khốc. Y nâng tay lên, một chồng quyền trực ma pháp xuất hiện trong lòng bàn tay.

Nhã Đình giờ lên pháp trượng, tiếng ngâm xướng thanh thót vang lên. Đám Long Hạo Thần vây quanh cô, cố gắng che giấu quang mang vàng phát ra từ người cô.

Chú ngữ của Nhã Đình du dương mà dài dòng, trên người phát ra hơi thở quang nguyên tố ngày càng nồng. Hơi thở quang minh khổng lồ dần dần không thể che giấu, khuếch tán ra ngoài.

Trong Phủ Thành Chủ dần có động tĩnh. Quang nguyên tố nồng đậm như thế sao không khiến Nhã Khắc Ma chú ý được? Tiếng bước chân vội vã bắt đầu vang lên. Rất nhanh, một đội tuần tra Nhã Khắc Ma xuất hiện trong tầm mắt đám Long Hạo Thần.

“Các người đang làm gì đó?” Nhã Khắc Ma mau chóng xông hướng đám Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng.

“Không chứa một tên!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

412. Chương 144: Đánh Bất Ngờ! Quang Chi Vãn! (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hắn vừa dứt lời, Vương Nguyên Nguyên đã bước ra một bước xa tới ba mét, chân trái giẫm mạnh, cả người gần như kề sát đất đánh hướng binh tuần tra Nhã Khắc Ma.

Đám Nhã Khắc Ma bản năng nâng lên trường mâu ném hướng Vương Nguyên Nguyên. Vương Nguyên Nguyên không tránh né, thậm chí không thèm dùng Cự Linh Thần tẩm thuần hộ thể. Trên người áo giáp bạc Không Gian Thủ Hộ khếch tán tầng sáng bạc nhạt, hiệu quả không gian tẩm thuần sản sinh, tất cả trường mâu chạm vào người cô chớp mắt bị bắn ngược ra.

Tiếp đến là hình ảnh hổ nhập bầy dê.

Vương Nguyên Nguyên giờ lên Cự Linh Thần tẩm thuần, làm động tác chém ngang. Ngay sau đó, tẩm thuần to lớn đã bay ra.

Tiếng hét thảm máu tràn ngập con đường. Thân thể Nhã Khắc Ma so với Cự Linh Thần tẩm thuần thì thật quá yếu ớt. Trước mặt tẩm thuần to nặng kinh khủng, bọn chúng lần lượt chết không toàn thây.

Thải Nhi trừng to mắt, núp sau lưng Long Hạo Thần, thân thể mềm mại thậm chí run lấy bầy. hình ảnh trước mắt thật quá kích thích. Mắt thấy Nhã Khắc Ma tay chân cụt bay tứ tán. Nhìn máu bắn trên vách tường hai bên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Mấy ngày nay nàng luôn cùng Vương Nguyên Nguyên và Trần Anh Nhi ở chung. Nàng không ngờ cô gái đáng người cao ráo rất thân thiện với mình lại có năng lực như thế, hung mãnh như vậy.

Long Hạo Thần yên lặng nhìn Thải Nhi, cảm nhận được nàng biến đổi cảm xúc, nhưng hắn không nói lời nào. Thải Nhi mất trí nhớ, cần các mặt kích thích nàng nhớ lại. chiến đấu đối với nàng mà nói, là một bộ phận không thể thiếu.

Hai mươi Nhã Khắc Ma trước mắt Vương Nguyên Nguyên không đủ xem. Lửa giận trong lòng rốt cuộc có chỗ phát tiết, cô căn bản không dùng bất cứ kỹ năng nào, dựa vào chỉ có kỹ xảo chiến đấu và lực phá hoại mạnh mẽ của Cự Linh Thần tâm thuận. Khi cô dừng lại, một đội tuần tra Nhã Khắc Ma đã không tên nào thở nữa.

Chẳng qua, càng có nhiều Nhã Khắc Ma lao đến bên này.

Long Hạo Thần nhỏ giọng nói với Thái Nhi.

“Cô đi theo sát ta, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ cô. Mặc kệ là khi nào, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ đứng trước mặt cô, dùng mạng của mình bảo vệ cô.”

Không biết vì sao, sau khi nghe hắn nói vậy, nỗi kinh sợ trong mắt Thái Nhi giảm bớt vài phần. Nàng chỉ thấy chàng trai lớn lên rất tuấn tú trong khoảnh khắc này, dường như cho nàng cảm giác vững chắc. Cảm giác này xưa tan rất nhiều nỗi sợ trong lòng nàng.

Gần như là phản xạ, sau khi Thái Nhi mất trí nhớ, lần đầu tiên chủ động nắm lấy tay Long Hạo Thần.

Tay của nàng có chút lạnh, Long Hạo Thần bản năng dùng bàn tay ấm áp của mình bao lấy tay nàng, dịu dàng cười với nàng.

Lúc này, chiến đấu đã triển khai toàn diện. Đám Long Hạo Thần lựa chọn vị trí này là ngõ cụt, kẻ địch sẽ chỉ xuất hiện ở mé bên.

Sau khi Vương Nguyên Nguyên kết thúc vòng giết chóc thứ nhất, Tư Mã Tiên lập tức đi lên trao đổi vị trí với cô.

So với Vương Nguyên Nguyên, ức chế trong lòng Tư Mã Tiên càng thêm nghiêm trọng, phát tiết cũng càng khùng bố. Quang Chi Đại Lực Hoàn bay trên con đường không rộng rãi, Nhã Khắc Ma gần như là không thể tránh thoát.

Dưới Cự Linh Thần tâm thuận còn có thể sót tay chân cụt, đến lượt Quang Chi Đại Lực Hoàn, còn lại chính là một mảnh thịt nát. Kỹ năng Phấn Toái bộc phát, lại thêm sau khi Quang Chi Đại Lực Hoàn tiến hóa kèm kỹ năng đè ép, ba lượt bạo phá, có thể nói là ai cản đường thì đè chết.

Đừng nói là Nhã Khắc Ma bình thường. Khi tên thứ nhất Nhã Khắc Ma cấp sáu thứ nhất tới đây, chính diện chặn Quang Chi Đại Lực Hoàn, kết quả có thể nghĩ. Mâu gây người bay, lại bị Tư Mã Tiên đập một phát, trực tiếp dẹp dẹp.

Nhã Đình rốt cuộc hoàn thành chú ngữ, nâng lên pháp trượng. Khi âm tiết cuối cùng kết thúc, một đoàn sáng vàng lóng lánh bay lên trời.

Đoàn sáng vàng trong lúc bay lên thì càng ngày càng to. Nhưng bởi vì khoảng cách xa, nên trong quá trình bay lên cho người cảm giác thể tích của nó không biến hóa, dường như chỉ lớn cỡ đó.

Nhưng khi đoàn sáng vàng này bay đến đỉnh cao, bắt đầu lao xuống đất, thì thể tích của nó trong mắt mọi người không ngừng biến to. Mục tiêu của nó, chính là Phủ Thành Chủ Nhã Khắc đại thành.

Long Hạo Thần gật đầu với Lâm Hâm. Lâm Hâm cũng lập tức hành động. Một quyền trực đả thẫm bồng mở ra. Hỏa nguyên tố nồng đậm không gì sánh được chợt khuếch tán, vô số hỏa cầu to cỡ đầu người tựa như pháo nổ từ quyền trực này bắn ra. Lâm Hâm một tay cầm quyền trực, tay khác cầm Hỏa Tinh Trượng, dựa vào lực khống chế ma pháp cường đại, chỉ huy đám hỏa cầu xé gió bay đi. Trước chia một bộ phận nổ đầu phổ, còn lại thì trực chỉ Phủ Thành Chủ.

Đây là một quyền trực ma pháp công kích cấp năm, Hỏa Vũ Thuật, bản thu nhỏ của Lưu Tinh Hỏa Vũ. Nhưng uy lực tuyệt không tầm thường. Mấy cái đó không phải hỏa cầu bình thường mà là bạo liệt hỏa cầu. lại thêm Lâm Hâm khống chế chính xác, tiếp đến từng tiếng nổ khùng bố vang lên từ trong Phủ Thành Chủ.

Hơn nữa đây mới chỉ là bắt đầu. quyền trực trong tay Lâm Hâm không ngừng biến hóa. Chỉ chớp lát sau, y đã lần lượt xé tới sáu quyền trực. Ba quyền cấp năm, ba quyền cấp sáu. Sáu ma pháp công kích hỏa hệ cường đại, tất cả đều đập vào Phủ Thành Chủ.

Ngay lúc này, tiếng hét to vang lên từ xa, nghe thanh âm có thể đoán được là có cường giả lao đến bên này. Mà hiện tại, Nhã Đình thi triển đoàn sáng vàng rồi cuộc rơi xuống.

Mãi đến khi đoàn sáng tới gần Phủ Thành Chủ, mọi người mới giật mình nhận ra, kích cỡ đoàn sáng đạt tới đường kính mười mét.

“Có cần khùng bỏ vậy không?” Lâm Hâm trợn mắt há hốc mồm nói một câu.

Ngay sau đó, một luồng sáng trắng kinh khủng từ trong Phủ Thành Chủ dâng lên. Quang trụ trắng to lớn dâng lên cao cỡ trăm mét, tựa như suối phun, gần như chiếu sáng cả Nhã Khắc đại thành. Quang nguyên tố kinh khủng dao động ngay cả Long Hạo Thần là thần quyền giả Quang Minh Nữ Thần đều cảm thấy tim đập nhanh.

Nhã Đình sau khi phóng thích xong ma pháp, đã quay về bên trong người Long Hạo Thần. Ma pháp gần như tiêu hao toàn bộ ma lực của cô, hơn nữa thời gian ngâm xướng lâu như vậy, đã chứng minh một vấn đề. Đó chính là ma pháp này đẳng cấp cao, ít nhất là ma pháp cấp tám. Nhã Đình và Long Hạo Thần tu vi tăng lên tới cấp bảy rồi, có thể sử dụng ma pháp mạnh nhất tên là Quang Chi Vãn.

Trong số ma pháp cấp tám thì uy lực của Quang Chi Vãn thứ hạng đứng hàng đầu. Nhưng ma pháp này có khá nhiều khuyết điểm. Nhã Đình vượt cấp sử dụng, thời gian ngâm xướng cực dài, hơn nữa tiêu hao rất lớn, ngay cả linh lực của Long Hạo Thần cũng bị cô tiêu hao một nửa mới tính hoàn thành ma pháp này.

Hơn nữa, thi triển Quang Chi Vãn tốn thời gian quá dài. Ban đầu đoàn sáng phóng lên cao, là không ngừng hấp thu quang nguyên tố trên không trung để tăng cường sức mình. Bản thân ma pháp này tựa như cục nam châm to bự, nhờ vào hấp thu số lớn quang nguyên tố trong không khí để tăng cường chính mình, nếu không thì Nhã Đình cũng không thể lấy nó ra.

Mặt khác, khi Quang Chi Vãn rơi xuống, chỉ có thể công kích mục tiêu cố định, không thể hoàn thành tỏa định. Bởi vậy, dùng để nổ kiến trúc thì vô cùng thích hợp.

“Chúng ta đi!” Long Hạo Thần khê quát.

Sau lưng hấn bốn cánh bỗng nhiên giang rộng. Hấn nắm tay Thái Nhi, mang theo đồng bạn bay lên không, tia chớp xẹt qua con đường, tiếp đó linh cánh mau chóng thu lại, đáp xuống một con đường khác, lại mau chóng đi hướng đoàn bộ.

Lúc này, trong Nhã Khắc đại thành đã loạn thành một đồng.

Phủ Thành Chủ gặp phải đòn công kích ma pháp của Lâm Hâm và Nhã Đình, hiện giờ hỗn loạn vô cùng. Đặc biệt là đả kích của ma pháp Quang Chi Vãn thật sự quá kinh khủng. Ít nhất có bốn Nhã Khắc thống lĩnh trực tiếp bị đánh bay. Vì bảo vệ Phủ Thành Chủ, Nhã Khắc Lĩnh Chủ cấp tám duy nhất miễn cưỡng dốc hết sức mình độn chạp Quang Chi Vãn. Kết quả bị nổ trọng thương. Trong Phủ Thành Chủ, một cái hố to đường kính hơn trăm mét, độ sâu mười lăm mét thay thế kiến trúc Phủ Thành Chủ.

Cả quá trình đến rất đột ngột. Từ khi ma pháp dao động của Nhã Đình bị phát hiện, đến lúc hoàn thành ma pháp, trước sau chưa đến mười phút. Hai tổ Trừ Liệt Ma được đến tin tức chạy tới thì cuộc tấn công đã hoàn thành. Để lại cho chúng là cảnh tượng hỗn loạn, đám Long Hạo Thần thì sớm đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thuận lợi trở về đoàn bộ, một đường lại giết chết vài đội binh tuần tra. Long Hạo Thần đi vào mật đạo, không dừng lại, dẫn đồng bạn dọc theo mật đạo ra thành, sau đó nương đêm tối đi hướng đông bắc.

Tất cả đều dựa theo Long Hạo Thần kế hoạch. Công kích Phủ Thành Chủ Nhã Khắc đại thành tuyệt đối không phải là xúc động, mà là hấn trải qua thời gian suy tính kỹ càng mới quyết định.

Lần này công kích chẳng những đánh chết một số Nhã Khắc Ma, càng quan trọng là hấp dẫn lực chú ý của kẻ địch, tương đương với nói cho kẻ địch họ còn đang trong Nhã Khắc đại thành, không có rời đi. Ít ra thì trong một khoảng thời gian, tầm mắt kẻ địch sẽ bị hấp dẫn ở Nhã Khắc đại thành. Bọn họ thì nhân cơ hội này trốn xa, mục tiêu là An Độ hành tỉnh.

Năng lực của Thái Nhi tuy không biến mất, nhưng dường như nàng không biết điều khiển, luôn bị Long Hạo Thần dắt đi, sắc mặt hơi tái xanh, hiển nhiên là bị cảnh chém giết dọa sợ. Nàng biểu hiện như vậy khiến

trong lòng mỗi người càng thêm khó chịu. Lúc trước, nữ vương thích khách, Luân Hồi Thánh Nữ Thái Nhi, khi nào thì sợ hãi chém giết ma tộc!

Hành trình tiếp theo coi như thuận lợi. Dựa theo Tầm Nhãn của Lâm Hâm, Tà Nhãn Linh Chủ của Hàn Vũ Chân Ác Nhân, mọi người né qua rất nhiều ma tộc được đến tin tức chạy tới Nhã Khắc đại thành. Trong một đêm đi nhanh hơn ba trăm mét, rốt cuộc coi như rời khỏi phạm vi tìm kiếm trong Nhã Khắc tộc hành tỉnh. Bọn họ tuyệt không biết, khi họ rời khỏi không lâu, số lớn cường giả ma tộc lấy Ác Ma tộc và Nguyệt Ma tộc làm chủ quân đi tới Nhã Khắc đại thành, gần như lật tung Nhã Khắc đại thành để tìm tung tích bọn họ. Cuối cùng đoàn bộ ở trong Nhã Khắc đại thành bị phát hiện!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

413. Chương 144: Đánh Bất Ngờ! Quang Chi Vãn! (3)

Dịch giả : Tinh Vãn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhưng bọn chúng rốt cuộc không thể tìm được tung tích của bảy người Long Hạo Thần. Ma tộc cũng vì thế bắt đầu một trận đại hành động trăm năm chưa từng có.

Một đường đi nhanh, bởi vì thực vật và nước uống chuẩn bị đầy đủ, nên họ cố gắng vòng qua thành thị ma tộc, toàn tìm nơi hoang vắng đường nhỏ mà đi. Lấy địa đồ và mặt trời chỉ đường, ngày đêm chạy tới hướng đông bắc An Độ hành tỉnh.

Giống như Nguyệt Dạ từng giới thiệu, ma tộc càng gần đông bộ thì phòng ngự càng thả lỏng, nhưng số lượng tộc nhân cũng tùy theo tăng lên. Bởi vì đông bộ dọc theo biển chính là mạch máu của ma tộc. Không nhờ bắt cá ở biển mang đến thực vật sung túc, chỉ sợ ma tộc sớm nhin không được cứng rắn tấn công liên minh thánh điện.

Một đường đi tới xem như thuận lợi, khi đụng tới ma tộc, dựa vào thân phận Nguyệt Ma tộc làm che giấu, coi như thuận lợi qua cửa. Đa số thời gian đi trong nơi hoang dã, tốc độ cực nhanh. Nhưng vì an toàn, họ không mở ra linh cảnh.

Tròn mười lăm ngày, bọn họ rốt cuộc tiến vào phạm vi An Độ hành tỉnh, mà Thâm Uyên đầm lầy thì ở bắc bộ An Độ hành tỉnh, cho nên bọn họ phải đi thẳng tới hướng bắc.

Tuy rằng tất cả thuận lợi nhưng tâm tình Long Hạo Thần lại áp lực, bởi vì Thái Nhi không có chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

Nàng so với lúc mới tỉnh dậy càng thêm yên lặng, thậm chí là có chút mơ mơ hồ hồ. Mỗi ngày nàng lặng lẽ đi bên cạnh Long Hạo Thần, gặp một ít sự vật lạ kỳ mới nhìn một cái. Bình thường Long Hạo Thần hay thấy nàng lộ ra ánh mắt bất lực, mỗi khi như vậy, tim hắn đau đến nghẹn thở. Hơn nữa, hắn không thể quá quan tâm nàng. Mỗi khi hắn biểu hiện quá thân thiết, Thái Nhi sẽ kinh sợ tránh né. May mắn nàng không có ý định đánh hắn.

Thái Nhi đối với ai đều không tin tưởng lắm, chỉ hơi thân cận với Long Hạo Thần một chút. Hơn nữa thỉnh thoảng nàng bị đau đầu, tới lúc này, sắc mặt nàng sẽ rất xanh xao, nhưng nội lực lại dao động mạnh.

Long Hạo Thần mấy lần vì Thái Nhi kiểm nghiệm linh lực, phát hiện tuy Thái Nhi không cố ý tu luyện, nhưng tốc độ tăng linh lực lại rất nhanh. Tổng sản lượng linh lực đã đột phá tám ngàn năm trăm, mãi đến khi xông qua cửa một vạn. Dựa theo tốc độ này chỉ sợ không đến nửa năm, nàng sẽ đạt tới bình cảnh từ cấp sáu thăng lên cấp bảy.

Đối với tình huống trước mắt của nàng, Long Hạo Thần hết cách, chỉ có thể quan tâm chăm sóc nàng, để nàng tự hồi phục. Nhưng hiện tại nàng như vậy khiến Long Hạo Thần cứ thấy hồi phục là xa xa không hạn.

Nhìn vùng đất hoang vu, Long Hạo Thần dừng bước, nhíu mày. Khó trách ma tộc không ngừng bị liên minh đuổi kịp, thực lực hai bên đang mau chóng kéo gần. Chỉ nhìn hậu phương là có thể thấy ra rất nhiều điều.

Nhược điểm lớn nhất của ma tộc là không tự nuôi trồng, như vậy khiến chúng gặp phải vấn đề nghiêm trọng. Đầu tiên là cái ăn, ở, đi lại. Nhìn qua rất đơn giản, nhưng là vấn đề cơ bản lớn khiến ma tộc rơi vào khốn cảnh. Chỉ giải quyết thực vật, đã khiến Ma Thần Hoàng siêu cấp cường giả vô cùng đau đầu.

Phương đông đại lục, thổ địa phì nhiêu, nhưng Long Hạo Thần thấy lại là bình nguyên một mảnh cỏ dại. Thổ địa phì nhiêu như vậy nếu dùng để khai hoang, nhất định là vạn khoảnh ruộng! Không biết có thể nuôi sống bao nhiêu người.

Tuy không có thống kê rõ ràng, nhưng theo liên minh thánh điện tính toán, mỗi năm liên minh thánh điện dựa vào chiếm cứ diện tích một phần tư đại lục, lương thực sản xuất ít nhất hơn ma tộc gấp mười lần. Ở tổng số nhân khẩu, nhân loại chỉ bằng một phần ba ma tộc. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ma tộc thường thông qua chiến tranh cắt giảm số người. Ma tộc cấp thấp tốc độ sinh sôi cực nhanh, đối diện vấn đề thực vật thật quá khó khăn.

“Đoàn trưởng, chúng ta cách đầm lầy còn có bao xa?” Hàn Vũ đi tới bên cạnh Long Hạo Thần, hỏi.

Long Hạo Thần nói.

“Khoảng hơn bốn trăm mét. Nếu tất cả thuận lợi, một ngày sau chúng ta sẽ đến. Chẳng qua chúng ta nên đi tới một chỗ trước.” Nói xong hắn mở ra bản đồ, tay chỉ vào một điểm nhỏ.

“Đây là?” Hàn Vũ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Long Hạo Thần. “Thành thị ma tộc?”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Đây là một tòa thành trấn nhỏ, thậm chí không có tên. Mọi người cứ chạy đi suốt chắc là hơi mệt, lúc sau chúng ta rất có thể sẽ đối mặt một ma thần, đương nhiên phải điều chỉnh trạng thái đến tốt nhất. Thành sự tại nhân, không thể quá gấp gáp. Nếu Xà Ma Thần ở trong Thâm Uyên đầm lầy tìm cái gì, cũng không phải một ngày, hai ngày. Chúng ta ở tại trấn nhỏ nghỉ ngơi một ngày, rồi tiến vào đầm lầy cũng không muộn.”

Mọi người nghe Long Hạo Thần nói vậy thì bản năng gật đầu. Đối với đoàn trưởng tuổi trẻ mà vô cùng ưu tú này, họ thật lòng khâm phục. Đây là uy tín do Long Hạo Thần dùng năng lực bản thân không ngừng dựng lên.

“Chúng ta thay đổi chút.”

Long Hạo Thần trong mắt lóe sáng, ngay sau đó, ba luồng sáng từ người hắn dâng lên.

Đầu tiên là luồng sáng vàng, Nhã Đình xuất hiện trước mặt mọi người. Ngay sau đó là hai bóng dáng quen thuộc. Chính là xương khô màu đỏ đáng người cao to, Thánh Vệ số mười hai. Và xương khô toàn thân màu xanh băng lạnh đáng người không khác gì nhân loại, Thánh Vệ số mười một.

Long Hạo Thần từ trong lòng lấy ra vài bộ áo choàng, lần lượt đưa cho họ, ý bảo mặc vào. Áo choàng hiển nhiên là đã đặt làm trước. Rất nhanh, Nhã Đình, Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai đều ẩn trong áo choàng. Chỉ cần họ hơi cúi đầu thì không ai trông thấy hình dạng bọn họ.

Lâm Hâm kinh ngạc nói.

“Đại ca, khi nào cậu làm ra áo choàng này vậy?”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Chính là đoạn thời gian chúng ta nghỉ ngơi ở Nhã Khắc đại thành. Ta mời người đoàn bộ chuyên môn chế ra vài bộ áo choàng, lúc này nên dùng rồi.”

Mọi người nhìn nhau, rất nhanh, Hàn Vũ là người hiểu rõ trước nhất.

“Ha ha, vậy là chúng ta có mười người, xem đám ma tộc làm sao phân biệt ra.”

Bọn họ một đường đi tới, từng có mấy lần chiến đấu quy mô nhỏ. Nguyên nhân rất đơn giản, tuy họ mặc trang phục Nguyệt Ma tộc nhưng số lượng là bảy người. Sau khi gặp ma tộc rồi, có vài lần đối phương khẳng khái muốn kiểm tra thuộc tính của họ, không thể không đánh trong chốc lát.

Long Hạo Thần để Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai lại thêm vào Nhã Đình gia nhập đội ngũ, thế thì chẳng phải vừa lúc là mười người? Số lượng giống như Trừ Liệp Ma. Lại thêm họ có thân phận Nguyệt Ma tộc che dấu, rất dễ dàng bị xem thành một tổ Trừ Liệp Ma.

Thánh Vệ số mười một dáng người cao ba thước căn bản không tính cái gì. Trong ma tộc, người có thân cao như vậy không ở số ít.

“Chúng ta đi.”

Mọi người lại lên đường, đội hình hơi biến đổi. Long Hạo Thần vẫn đi trước nhất, Thái Nhi theo sau hẳn, hai bên là Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên. Mà Hàn Vũ, Trần Anh Nhi, Lâm Hàm và Thánh Vệ số mười một thêm vào Nhã Đình thì ở giữa đội, cuối cùng là Thánh Vệ số mười hai đoạn hậu. Thế này khiến số lượng thành viên ở chính giữa tăng lên. Hợp thành như vậy, khi đánh ma pháp thì mạnh hơn Liệp Ma Đoàn nguyên bản. Chỉ riêng Thánh Vệ số mười một đã đủ kiêm thực lực hai ma pháp sư cấp bảy.

Chính bởi vì có chúng, Long Hạo Thần mới có niềm tin khiêu chiến Long Hạo Thần.

Rất nhanh, bọn họ đã đến trấn nhỏ trên bản đồ Long Hạo Thần chỉ. Không thể không nói, Nguyệt Dạ cho Long Hạo Thần địa đồ tỉ mỉ này đem đến tác dụng cực lớn.

Mới vào thành thị họ đã gặp phải cản trở. Thủ vệ thành trấn là một đội binh sĩ ma tộc cản đường họ. An Độ hành tỉnh chính là lãnh địa Xà Ma tộc, binh sĩ đương nhiên đều là tộc nhân của Xà Ma tộc.

Hình dạng Xà Ma có chút kỳ lạ. Chúng không có hai chân, trên người giống hệt nhân loại nhưng hơi ốm chút. Dưới thân thì là một cái đuôi rắn to, ở trên mặt đất bò sát. Tuyệt đối đừng xem thường đám không có chân, bọn chúng am hiểu di động trên các loại địa hình, cho dù là ở trong nước tốc độ cũng cực nhanh. Đây cũng là vì sao Xà Ma tộc bị an bài ở An Độ hành tỉnh phía đông gần biển.

Một tiểu đội Liệp Ma Đoàn có hơn mười cái, dẫn đầu là một Xà Ma dáng người cực cao lớn. Cái đuôi to khỏe dài hơn bốn mét ở sau người, thân trên dựng đứng cao tới hai mét, trong tay cầm cây đinh ba. Sau lưng nó các Xà Ma khác nhỏ hơn phân nửa.

“Người nào, giở mũ ra!” Xà Ma cường tráng quát lớn, một đôi mắt xanh có ba con ngươi bắn ra tia sáng hung tàn. Đinh ba trong tay sắc bén chỉ hướng đám Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần ngẩng đầu lên, lấy mũ trùm đầu xuống, lạnh lùng nói.

“Trừ Liệp Ma đang làm việc, người muốn tìm cái chết?”

Nhìn đôi mắt tím của Long Hạo Thần, Xà Ma chấn kinh. Long Hạo Thần khuôn mặt điển trai và đôi mắt tím đã cho gã biết rất nhiều thông tin. Chẳng qua, Xà Ma này rất cẩn thận, giọng nói thận trọng nhiều, nhưng vẫn là trầm thanh nói.

“Xin đưa ra chứng minh thân phận. Trừ Liệp Ma có lệnh bài Liệp Ma. Hành tỉnh trung ương truyền xuống mệnh lệnh, hiện tại có chút nhân loại Liệp Ma Đoàn giả mạo Nguyệt Ma tộc xâm nhập vào nội bộ ma tộc chúng ta.”

“Khốn kiếp!” Long Hạo Thần gầm lên, vung tay.

Bỗng chốc uy nhiếp khủng bố từ người hắn phát ra, hơi thở hắc ám nồng đậm hỗn hợp khí thể ngập trời bùng phát. Lực áp bách to lớn gần như trong nháy mắt khiến mười Xà Ma hoảng sợ biến sắc, ngã xuống.

Một thanh âm băng lãnh từ sau lưng Long Hạo Thần vang lên.

“Còn cần chứng minh cái gì? Có cần lão nương biến thân cho các người xem cái gì là Nghịch Thiên Ma Long? Ngay cả long tổ Trừ Liệp Ma của ta cũng dám ngăn cản?”

Cảm thụ được uy nhiếp khủng bố đến từ Nghịch Thiên Ma Long, đám Xà Ma nào dám nói thêm cái gì, vội vàng lùi sang bên quỳ rạp xuống đất, cơ thể run cầm cập, nói không thành lời.

Nghịch Thiên Ma Long tộc là thế nào? Bất cứ cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc nào đều khiến chúng phải quỳ lạy. Lỡ đâu khiến đám người thống trị hành tỉnh trung ương, thậm chí là khiến người thống trị cả ma tộc bực bội, rất có thể sẽ liên lụy toàn tộc họ.

Thu lại uy thế, giọng nữ lạnh lùng nói.

“An Độ Mã Lý đâu? Hắn còn ở trong Thâm Uyên đầm lầy ư?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

414. Chương 145: Thâm Uyên Đầm Lầy, Vực Tử Vong (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Đúng vậy, ma thần đại nhân còn, còn ở đó.” Xà Ma dẫn đầu cung kính đáp.

“Hừ, cút hết đi.”

Vừa dứt lời, đám Xà Ma lập tức ngọ nguậy cái đuôi rắn to chạy như bay.

Long Hạo Thần thò tay trái ra sau lưng, làm động tác giờ ngón cái.

Trần Anh Nhi cười hì hì nói.

“Kỹ thuật diễn của ta lại tiến bộ rồi ha.”

Lâm Hâm khẽ cười nói.

“Đúng là trợ giúp lớn, nữ vương Nghịch Thiên Ma Long tộc.”

Chỉ nhờ vào bề ngoài Nguyệt Ma tộc muốn lừa gạt tất cả ma tộc hiển nhiên là không thể nào rồi. Đám Long Hạo Thần tiến vào ma tộc không phải một hai ngày, dĩ nhiên có cách riêng. Kính Tượng Bảo Thần Trụ của Trần Anh Nhi đương nhiên là mẫu chốt quan trọng. Nhờ vào năng lực mô phỏng siêu mạnh của nó, bắt chước phóng ra một ít hơi thở hắc ám, có thể nói lần nào cũng vượt ải. Tuy trong mớ nhiệm vụ của họ có phải giết một trăm Xà Ma, nhưng rõ ràng hiện tại không phải lúc ra tay. Họ đã có được tin tức đáng tin cậy rằng An Độ Mã Lý quả nhiên còn trong Thâm Uyên đầm lầy.

Tòa trấn nhỏ thoạt nhìn rất phồn hoa, so với thành thị trong ma tộc càng náo nhiệt. Trên đường ma tộc nối liền không dứt, thường thấy nhất chính là Xà Ma tộc. Các ma tộc khác thì số lượng nhiều nhất dĩ nhiên là Song Dao Ma. Có lẽ bởi vì nơi này nhỏ, không giống thành thị lớn hạn chế Song Dao Ma tiến vào.

Đám Long Hạo Thần mới tiến vào trấn nhỏ liền hấp dẫn không ít tầm mắt. Bị rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn chăm chăm hiển nhiên không phải chuyện thoải mái. Giải quyết vấn đề đơn giản, hơi thở Nghịch Thiên Ma Long tộc lại xuất hiện, thêm vào Long Hạo Thần uy hiếp một câu ai nhìn sẽ giết ai, bọn họ bỗng chốc biến thành sinh vật khủng bố ai cũng sợ.

Trấn nhỏ buôn bán đồ đạc khá là ít ỏi. Trong ma tộc, không có khái niệm kim tiền, tất cả là vật đổi vật. Long Hạo Thần trực tiếp lấy ra một ít tinh hạch ma thú đổi lấy nước uống và cá khô, còn may mắn mua được một số trái cây. Mọi người tìm đến một nhà trọ coi như sạch sẽ, ngụ lại.

Một đường đi tới, mọi người có chút mệt mỏi, nên sớm nghỉ ngơi. Thái Nhi và Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi ở chung một phòng. Tuy nàng gần như mất hết ký ức, nhưng phương diện nam nữ thì càng nghiêm ngặt hơn trước. Cho dù là Long Hạo Thần thân thiết nhất, cũng bởi vì là đàn ông mà không thể quá tiếp cận nàng.

Cơm chiều ăn đơn giản, quan trọng là mỗi người tắm nước nóng thư giãn. Vui vẻ nghỉ ngơi một đêm, đến ngày thứ hai khi mặt trời mọc, quả nhiên có cảm giác tinh thần phấn khởi. Đương nhiên, Nhà Đình và hai Thánh Vệ thì không biến đổi gì nhiều.

Long Hạo Thần kêu đồng bạn vào phòng mình.

“Hôm nay chúng ta sẽ tiến vào Thâm Uyên đầm lầy. Mới rồi ta đi ra ngoài một chuyến, muốn mua địa đồ Thâm Uyên đầm lầy, nhưng không có kết quả. Ta hỏi thăm tình huống Thâm Uyên đầm lầy, căn cứ ma tộc

trần nhỏ bên này nói, Thâm Uyên đầm lầy là một nơi cực kỳ khủng bố. Chỗ đó chẳng những là đầm lầy khiến người lún vào, còn có khí độc, bất cần một cái là trúng độc liền. Ngay cả Nguyệt Ma tộc có sức đề kháng độc tính cực mạnh cũng không thể chịu đựng.”

“Không chỉ thế, trong Thâm Uyên đầm lầy còn sinh tồn vài loại ma thú tự nhiên khá mạnh, thậm chí tồn tại cả ma thú cấp mười. Ta nghĩ, đây cũng là lý do Xà Ma Thần An Độ Mã Lý ở trong Thâm Uyên đầm lầy tìm kiếm lâu vậy mà còn chưa đi ra. Gã muốn kiếm thứ gì đó nhất định rất quý, mà trong đầm lầy có sinh vật gì khó đối phó. Lần này chúng ta tiến vào đầm lầy nhất định gặp nguy cơ trùng trùng. Cho nên mọi người phải tụ tập chung một chỗ. Nếu phát hiện có gì không đúng, mỗi người phải nghe lệnh ta, tuyệt đối không được ham chiến, nghe rõ chưa?”

Tất cả gật đầu. Bởi vì có tháp Vĩnh Hằng làm đường lui, họ rất tự tin. Dù sao, lần trước việc Thái Nhi thức tỉnh thần quyền giả sẽ không xảy ra lần thứ hai. Cùng với Long Hạo Thần tăng cao tu vi, hẳn không chế tháp Vĩnh Hằng không ngừng tăng cao, tốc độ và số lượng truyền tống mọi người cũng tăng lớn.

“Đại ca, vậy khi nào chúng ta hành động?” Tư Mã Tiên hỏi.

Long Hạo Thần nói.

“Không vội. Từ nơi này đến Thâm Uyên đầm lầy không xa. Giữa trưa là lúc khí độc ít nhất. Chúng ta phải đợi tới giữa trưa, khí độc bị ánh mặt trời tan rã một phần, rồi mới tiến vào đầm lầy. Hàn Vũ, Lâm Hâm, hai người một tổ. Tư Mã Tiên, anh cùng ta một tổ. Chúng ta lại ra ngoài thu thập tin tức về Thâm Uyên đầm lầy, dù chỉ biết thêm một chút cũng tốt. Hai tiếng đồng hồ sau trở lại nhà trọ, sau đó xuất phát đi Thâm Uyên đầm lầy. Nguyên Nguyên, Anh Nhi, các người chăm sóc Thái Nhi.”

Hai cô gái gật đầu. Long Hạo Thần để lại hai Thánh Vệ, bốn người rời khỏi nhà trọ đi dò tìm tin tức trong thành trấn.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh, đám Long Hạo Thần lại trở về nhà trọ, tập hợp tin tức bốn người mới thu thập được. Tin tức hữu dụng có liên quan đến trong Thâm Uyên đầm lầy rất ít. Theo ma tộc bình thường nói thì tiến vào đó rất khó sống sót trở ra. Cho nên, Thâm Uyên đầm lầy mới bị gọi là Vực Tử Vong. Cho dù là Xà Ma tộc dựa vào ưu thế thân thể dễ dàng hoạt động ở trong đó đều không dám tiến vào.

Mọi người thu thập đồ đạc, dưới sự dẫn dắt của Long Hạo Thần, lại lần nữa tiến lên, rời khỏi trấn nhỏ, thẳng hướng Thâm Uyên đầm lầy.

Hôm nay thời tiết tốt, ánh nắng rực rỡ, trời trong mây trắng.

Chẳng qua, trong lãnh địa ma tộc, dù là trời trong xanh cũng rất khó thấy có chim bay trên không trung. Bởi vì đám chim không phải ma thú bay lượn đã sớm bị ma tộc mấy ngàn năm qua ăn không còn một mảnh, nào có sinh vật sống sót.

Đến bên này, không khí ẩm ướt hơn trong lục địa ma tộc nhiều, bão cát cũng không lớn như vậy. Căn cứ địa đồ thì nếu từ đây tiếp tục đi hướng đông, đi thêm năm trăm mét là có thể tới bờ biển. Nơi đó không biết có nhiều ít ma tộc đang phụ trách vớt các loại cá. Căn cứ tin tức của liên minh thánh điện, loại cá gần biển sau khi bị ma tộc bắt gần hết, nhiều lúc chúng không thể không đi xa bắt càng nhiều sinh vật biển để làm thực vật. Vì để bảo đảm số lượng bắt cá, thậm chí có một ít cường giả cấp chín ma tộc đều gia nhập trong đó.

Có lẽ bởi vì Vực Tử Vong Thâm Uyên đầm lầy này quá kinh khủng, càng tiến lên thì càng ít gặp gỡ ma tộc. Mọi người tăng hết tốc độ, khoảng chừng hai tiếng đồng hồ, sắc trời dần đến giữa trưa, không khí càng lúc càng ẩm ướt. Đất bắt đầu xộp mềm, ngẫu nhiên có mùi thối rửa kỳ dị bay vào chóp mũi mọi người. Đã đến Thâm Uyên đầm lầy rồi.

Tiếp tục đi khoảng một tiếng đồng hồ, họ rốt cuộc nhìn đến mục đích. Nhưng sắc mặt mọi người đều biến đổi. Chỉ nhìn từ xa thì họ đã cảm nhận được sự khủng bố của Vực Tử Vong này.

Phương xa, một mảnh sương khói xanh nhạt bao phủ phạm vi thật lớn. Sương mù xanh dường như quanh năm không tiêu tan, dù cho có ánh nắng rọi xuống cũng chẳng chút ảnh hưởng chúng. Có thể thấy rõ, càng đến gần sương mù, màu đất càng đậm. Đến gần biên giới sương mù thì mặt đất biến thành màu đen, ngẫu nhiên bốc lên bong bóng từ mấy cái bùn lầy.

Mùi quái dị và hơi nước ẩm ướt là từ đó bay ra.

Vốn không thể nhìn rõ Thâm Uyên đầm lầy lớn cỡ nào, Long Hạo Thần cố ý giang rộng linh cánh bay lên trời phân biệt. Hắn giật mình phát hiện, sương mù càng vào trong thì màu sắc càng đậm, đến sâu trong Thâm Uyên đầm lầy thì sương mù thậm chí là màu xanh đậm. Còn về đầm lầy này rộng bao nhiêu thì hắn không thể tính ra, bởi vì phương xa sương mù quá đậm, cản trở tầm mắt.

Đáp xuống đất, Long Hạo Thần và đồng bạn vây quanh, hắn trầm giọng nói.

“Xem ra, Vực Tử Vong này còn khó đối phó hơn chúng ta tưởng. Mọi người chờ lát nữa nhất định phải cẩn thận. Tiến vào trong, tầm mắt của chúng ta rất có thể bị ảnh hưởng. Mọi người đừng tách ra, tất cả đều tụ tập bên cạnh ta. Ta sẽ dùng ma pháp quang hệ xua tan khí độc. Nếu bị tấn công, tất cả cố gắng kề sát ta. Chúng ta trước tiên nhìn biên giới sương mù đã, sau đó thử tiến vào.”

Hàn Vũ trầm giọng nói.

“Đoàn trưởng, cứ để ta xua khí độc đi. Cậu là trung tâm của đội, cần giữ thực lực quan trọng hơn.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không có việc gì, ta đã đột phá cấp bảy, mở ra ba linh khiếu, tốc độ hồi phục linh lực nhanh hơn anh nhiều, tiêu hao một chút không tính cái gì. Chúng ta đi thôi.”

Một hàng bảy người lại thêm vào hai Thánh Vệ và Nhã Đình, bước nhanh đi tới biên giới đầm lầy. Càng tới gần Thâm Uyên đầm lầy, mặt đất dưới chân họ càng mềm. Lúc tới biên giới thì giẫm lên mặt đất có cảm giác thân thể sụt xuống.

Ngay lúc này, Thánh Vệ số mười một hiện ra tác dụng cực lớn. Từng luồng khí đông lạnh dễ dàng rơi xuống đất, nước trong đầm lầy đông lại thành băng, chống đỡ thân thể mọi người.

Cho nên sử dụng là Thánh Quang Tráo chứ không phải Linh Quang Tráo. Bởi vì lực phòng ngự của Thánh Quang Tráo mạnh hơn nhiều, hơn nữa bản thân có hiệu quả trị liệu và kéo dài trạng thái. Lại kèm theo Quang Chi Đăng Dạng mà Long Hạo Thần tự lĩnh ngộ ra, chẳng những có thể hấp thu càng nhiều quang nguyên tố, lực phòng ngự đủ sánh bằng ma pháp cấp bốn. Chỉ cần không gặp phải lực công kích đặc biệt mạnh, xem như có thể đỡ được một kích. Hơn nữa, chỗ tốt nhất của Thánh Quang Tráo là phạm vi bao phủ có thể dựa theo linh lực người sử dụng lấy ra bao nhiêu mà gia tăng. Trong Thâm Uyên đầm lầy tầm mắt không tốt, đương nhiên Long Hạo Thần càng muốn sử dụng Thánh Quang Tráo.

Cùng với linh lực đột phá một vạn, giữa trán và bụng hắn, hai cái linh khiếu theo linh khiếu ở ngực hắn tràn ngập linh lực mà bắt đầu tăng lên. Hiện tại tốc độ tu luyện của Long Hạo Thần càng nhanh hơn cấp sáu nhiều. Thực lực tăng mau đến chính hắn còn cực kỳ kinh ngạc. Chỉ mới là nửa tháng, linh lực của hắn đã gần một vạn một ngàn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

415. Chương 145: Thâm Uyên Đầm Lầy, Vực Tử Vong (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Có Thánh Quang Tráo chắn, khói độc và đầm lầy bị đẩy ra cuộn cuộn sóng. Tuy rằng không khí vẫn hỗn tạp, nhưng ít ra khói độc không thể xâm nhập vào Thánh Quang Tráo.

Nếu chỉ là Thánh Quang Tráo bình thường, sẽ bị khói độc xâm thực. Nhưng Long Hạo Thần kèm Quang Chi Đăng Dạng vào Thánh Quang Tráo thì lại khác. Chỉ khẽ chấn động đã đẩy khói độc ra xa, không thể bám vào. Cảm thụ tình hình tiêu hao linh lực, Long Hạo Thần phát hiện, tiêu hao không nhanh bằng tự hồi phục, thế này mới gặt đầu với đồng bạn. Cầm trong tay Huy Hoàng Thánh tẩm thuẩn và Quang Chi Liên Y, hắn dẫn đầu đi hướng Thâm Uyên đầm lầy.

Thánh Vệ số mười một không chế bằng nguyên tố có thể nói là tinh diệu đến cực kỳ. Mọi người đi qua đều là đầm lầy, nhưng nơi đặt chân tuyệt đối cứng rắn, phối hợp Thánh Quang Tráo của Long Hạo Thần, thực thuận lợi trợ giúp Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất tiến vào đầm lầy.

Trong đầm lầy quang mang rất mờ nhạt, ánh mặt trời thực khó xuyên thấu quá sương mù dày đặc. Đi khoảng trăm mét, Long Hạo Thần dừng bước, quan sát xung quanh.

Đa số thực vật trong đầm lầy đều là loại dây mây, cắm rễ trong đầm lầy, dây mây màu sắc rất giống khí độc.

“Hàn Vũ, chờ lát nữa nếu chúng ta bị tấn công, Thánh Quang Tráo của ta vỡ ra, anh hãy lập một Thánh Quang Tráo khác che chở mọi người. Khi đó mọi người nhớ nín thở, cố gắng đừng hít vào khí độc.”

Hàn Vũ ừ một tiếng.

Tuy rằng khí độc đối với cường giả ít nhất cấp sáu như bọn họ có lẽ ảnh hưởng không quá lớn, nhưng dù sao vẫn không nên hít vào. Cẩn thận là hơn.

Đang lúc Long Hạo Thần nói chuyện, đột nhiên, ánh mắt hắn ngưng tụ nhìn nơi nào đó. Ngay sau đó, Nhã Đình sau lưng hắn cảm thụ đến ý nghĩ của hắn, một luồng sáng trắng bắn thẳng đến sương mù.

Kèm theo tiếng gầm, một bóng dáng khổng lồ xông đến Long Hạo Thần.

Sương mù rất dày, mãi đến khi nó va chạm vào Thánh Quang Tráo, thì mọi người mới thấy rõ hình dạng của nó.

Đó là một con thần lân hình thể không nhỏ. Đầu thần lân màu xanh đậm, trên người lở loét chảy mủ, đôi mắt màu xanh lá tràn đầy độc ác, há mồm to cắn hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần ứng đối có thể nói là cực tinh diệu. Thánh Quang Tráo đột nhiên thu lại sát người, Huy Hoàng Thánh tẩm thuần lóe tia sáng trắng, đích thị là Thánh Thuần Thuật. Một Thuần Đáng Phản Trùng đánh hướng thần lân.

Rầm! Một tiếng trầm đục, thần lân lộn một vòng bay ra. Long Hạo Thần không nhúc nhích, tay phải Quang Chi Liên Y tia chớp đánh ra, Quang Trảm Kiếm lấp lánh Quang Minh Thánh Hỏa trên không trung mang theo hình cung quang mang ưu mỹ, mạnh chém xuống cổ thần lân.

Phụt một tiếng, máu bắn ra. Thần lân bị một kiếm cắt thành hai. Máu nó màu xanh vàng, nhìn cực kỳ buồn nôn. Sau khi bị đánh chết, thi thể chậm rãi chìm vào bùn đầm lầy, bốc lên một chuỗi bọt khí.

Lâm Hâm khẽ cười một tiếng, nói.

“Hàng này nói không chừng là họ hàng của Hạo Nguyệt.”

Vương Nguyên Nguyên trừng y, nói.

“Có bản lĩnh thì nói trước mặt Hạo Nguyệt xem.”

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Đây đại khái là một ma thú cấp năm, chắc là có độc, là sinh vật biến dị trong đầm lầy.”

Đổi làm kỳ sĩ tu vi cấp bảy khác, Quang Trảm Kiếm chưa chắc có thể một chiêu giết chết ma thú cấp năm tương đương với cường giả cấp bốn, nhưng Quang Trảm Kiếm của Long Hạo Thần là kèm theo Quang Chi Đăng Dạng và Quang Minh Thánh Hỏa, thêm vào Quang Chi Liên Y song trọng trùng kích, chớp mắt một mạng dưới kiếm. Thông qua phản ứng của thần lân, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất phán đoán được sức mạnh của nó.

“Chủ nhân, ta có thể khiến xung quanh biến sạch sẽ chút.” Thánh Vệ số mười một thanh âm trầm thấp vang lên.

Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn nó, gật đầu.

“Tốt, nhưng người phải tiết kiệm linh lực.”

Thánh Vệ số mười một nói.

“Thủy nguyên tố nơi đây rất nồng, sẽ không tiêu hao quá lớn.” Nói xong nó nâng lên pháp trượng, niệm chú ngữ, một tầng sáng lam nhạt khuếch tán ra ngoài.

Thánh Vệ số mười một tốc độ thi ma pháp nhanh hơn so với bất cứ ma pháp sư nào Long Hạo Thần từng thấy.

Theo quang mang lam nhạt khuếch tán, trong không khí dần vang tiếng *xào xào*. Hình ảnh kỳ lạ xuất hiện. Khói độc xung quanh lấy tốc độ kinh người rút đi. Thoáng chốc, cảnh vật năm mươi mét đã biến cực kỳ rõ ràng.

Khói độc căn bản là kết hợp giữa hơi nước và độc tố, mà Thánh Vệ số mười một phóng ra khí đông lạnh đem hơi nước hóa thành băng vụn, đương nhiên sẽ phá hỏng căn nguyên khói độc.

Hơn nữa Long Hạo Thần còn phát hiện một điểm, đám băng vụn rơi trên đất đương nhiên sẽ giảm thấp nhiệt độ mặt đất. Thánh Vệ số mười một lại đóng băng mặt đất thì giảm bớt tiêu hao linh lực hơn. Phối hợp và tính toán xảo diệu như vậy quả thật là tuyệt vời.

Long Hạo Thần chú ý thì Lâm Hâm cũng để ý thấy. làm một ma pháp sư, y luôn tự nhận mình không chế ma pháp tương đương không tệ, nhưng so sánh với Thánh Vệ số mười một thì mình chẳng đáng một đồng! Cho nên, y quyết đoán lui lại một bước, đứng sau lưng Thánh Vệ số mười một, yên lặng nhìn chăm chú và cảm thụ mỗi một động tác của Thánh Vệ số mười một, học hỏi.

Có cùng ý nghĩ còn có Nhã Đình. Nhã Đình có được ý thức của mình, tuy lấy Long Hạo Thần làm chủ nhân, nhưng năng lực học tập của cô không tệ bao nhiêu.

Nhã Đình tự hỏi, ở phương diện tinh thuần thuộc tính, chắc mình hơn xa Thánh Vệ số mười một. Hơn nữa theo Long Hạo Thần đột phá cấp bảy, tương đương với nâng lên cấp bảy. Hợp thành linh lô cùng với chỗ tốt Mộng Huyền Thiên Đường đem đến, khiến nàng chân chính kéo dài tiến hóa thành linh lô trưởng thành. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, là chân chính tinh linh cao đẳng. Chẳng qua sinh mệnh tinh linh cao đẳng như cô phụ thuộc vào Long Hạo Thần.

Nhưng ở phương diện khống chế và sử dụng ma lực, Nhã Đình phát hiện mình thua xa Thánh Vệ số mười một hình dạng xương khô. Mặc kệ là ý nghĩ hoặc thực tế khống chế đều có chênh lệch rõ ràng.

Thánh Vệ số mười một không quan tâm bọn họ chú ý, nó chỉ làm tốt việc của mình. Sau khi hoàn thành ma pháp, nó lần nữa lặng im không nói chuyện.

Long Hạo Thần quay đầu giơ ngón cái với Thánh Vệ số mười một, rồi mới dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Có ma pháp bằng hệ của Thánh Vệ số mười một phát uy, tầm mắt rộng rãi, cảm giác áp bách khi tiến vào Thâm Uyên đậm đặc rõ ràng yếu đi. Mắt là cửa sổ tâm hồn, cho dù các loại giác quan khác thay thế được mắt, nhưng mọi người luôn bản năng tin tưởng thị giác. Một khi mắt không nhìn thấy, lòng rất dễ dàng hốt hoảng. Đương nhiên, đây không bao gồm Thái Nhi trước khi mất trí nhớ.

Càng tiến lên, sương mù xung quanh càng dày. Băng vụn rơi trên đất bắt đầu tăng nhiều, cái này giảm bớt linh lực Thánh Vệ số mười một tiêu hao khi đông mặt đất. Thực vật xung quanh bắt đầu nhiều hơn, không chỉ còn là dây mây, không ngờ có một số hoa và trái cây đặc biệt. Đường bắt đầu biến gập ghềnh.

Nói chính xác thì, tiến vào Thâm Uyên đậm đặc rồi căn bản không có đường đi. Chỉ là Long Hạo Thần đi trước nhất mở đường. Dây mây trong đầm lầy đặc biệt cứng, cho dù Quang Trảm Kiếm kèm theo Quang Chi Đãng Dạng cũng cần chém hai ba cái mới ra một dây mây.

Công tác này bởi vì Long Hạo Thần yêu cầu nên chỉ một mình hắn hoàn thành, người khác canh chừng. Trong nơi tràn ngập nguy hiểm này, không gì quan trọng hơn bình an.

Thái Nhi yên lặng đi sau lưng Long Hạo Thần, nhìn người đàn ông tuổi rất trẻ này không ngừng vung trọng kiếm trong tay lóe từng luồng sáng vàng, vì đồng bạn mở đường, nỗi sợ trong mắt nàng dần biến mất. Cảm giác bị người che chở và yên lòng lại xuất hiện, tình cảm là lạ dâng tràn trong tim. Ngẫu nhiên đau đầu thì sẽ xuất hiện một ít đoạn ngắn, mơ hồ, dường như thật có tồn tại người đàn ông trước mắt này.

Chính vì thế, nàng càng thêm tin tưởng Long Hạo Thần, tâm tình không khó chịu giống lúc mới tỉnh lại. Ít ra đám người bên cạnh không khiến nàng cảm giác ra nguy hiểm.

Tuy mất trí nhớ nhưng Thái Nhi còn có trí tuệ. Nàng nhận rõ, nếu mình mất trí nhớ mà không có mấy người này làm bạn, chỉ sợ tình trạng rất thảm. Có họ bên cạnh, dường như cảm giác không tệ lắm.

Đang lúc Thái Nhi suy nghĩ lung tung, thì Long Hạo Thần ở phía trước đột nhiên dừng bước, nhíu mày.

“Dường như có gì đó không đúng.”

Hắn tập trung tinh thần cảm thụ xung quanh. Nhưng không phát hiện cảm giác khác lạ này là do đâu. Nhưng cảm giác ngày càng mãnh liệt, có điểm giống lúc trước họ bị A Bảo dẫn sáu tổ Trừ Liệt Ma bao vây, chỉ là cảm giác không mạnh như thế.

Đây là bản năng cảm giác đến nguy hiểm.

Ánh mắt Long Hạo Thần đột nhiên biến sắc bén, hét lớn một tiếng.

“Thái Nhi cẩn thận!”

Thân thể hắn bỗng lùi ra sau, tầm lưng rộng trực tiếp đánh hướng người Thái Nhi.

Tuy Thái Nhi mất trí nhớ, nhưng còn có bản năng chiến đấu. Long Hạo Thần thành linh va chạm kích phát năng lực của nàng. Tay phải phản xạ đánh ra một chưởng đập vào người Long Hạo Thần. Thân thể nàng mượn lực lùi ra sau, trực tiếp đụng vào Thánh Quang Tráo sau lưng.

Đang lúc nàng chấn kinh thì dưới đất, trong bùn đầm lầy, *phụt* một tiếng, một cái đầu to bỗng chui ra, vừa lúc đánh vào dưới chân Long Hạo Thần, khiến hắn rời khỏi mặt đất. Cái đầu to đó mang theo Long Hạo Thần trôi lên, mở ra mồm máu to tới hai mét.

Đó là một con rắn lớn màu xanh biếc, chỉ riêng bộ phận lộ ra bùn lầy đã vượt qua mười lăm mét, thô như lu nước. Cái miệng to há ra càng là khủng bố dọa người.

Nó xuất hiện không chút báo hiệu trước, càng không ai cảm giác được nó tồn tại, tất cả đến quá đột ngột.

Long Hạo Thần toàn thân lấp lánh quang mang vàng, bốn linh cánh sau lưng đột nhiên vươn ra. Tuy rằng Thánh Quang Tráo bị phá, nhưng bản thân hắn dễ dàng dâng lên Quang Minh Thánh Hỏa đốt cháy khói độc xung quanh.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

416. Chương 145: Thâm Uyên Đầm Lầy, Vực Tử Vong (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Có linh cánh ổn định thân hình, đương nhiên hắn sẽ không rơi xuống bị con rắn to nuốt. Thân thể ở không trung tạm dừng, cả người đã lộn ngược lại, xảo diệu vỗ đập linh cánh, thân thể nghiêng bên trái, thoáng chốc đã tránh thoát cái đầu to của con rắn. Thân thể khổng lồ của con rắn theo đó rơi xuống đất.

Chẳng qua, đi ra dễ dàng, muốn trở về thì không đơn giản như vậy.

Sau thời gian ngắn ngủi kinh hoàng, các thành viên Liệt Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất cùng lúc tấn công nó.

Mọi người đã phối hợp trong thời gian dài, đối mặt tình trạng đột ngột nhưng không rối loạn. Các ma pháp sư mau chóng lùi ra sau, kéo giãn khoảng cách với con rắn to. Cận chiến Hàn Vũ không trực tiếp ra tay, mà là nâng lên Xích Huyết Chi Cuồng Phóng bảo vệ các ma pháp sư. Cận chiến khác thì đều xông hướng con rắn to, trút xuống tất cả đòn đánh.

Vương Nguyên Nguyên cách gần nhất, một tấm thuẫn bạc to lớn ngang nhiên đánh ra. Mũi nhọn phía dưới Cự Linh Thần tấm thuẫn mạnh chém vào người con rắn to.

Lực công kích của Cự Linh Thần tấm thuẫn là mạnh bạo nhất, tuy lúc này không khảm hết Vô Ngân Thủy Tinh, nhưng lấy thực lực của Vương Nguyên Nguyên có thể chống đỡ hai khối Vô Ngân Thủy Tinh mà không tiêu hao quá nhiều.

Không ngờ là lực phòng ngự của con rắn to cũng khá kinh khủng. Da xà thô to co giãn. Cự Linh Thần tấm thuẫn lực phá hoại mạnh vậy mà chỉ xâm nhập không tới nửa mét, đã bị cơ bắp chắc khỏe của con rắn to bắn ra. Chẳng qua, cũng mang theo chất lỏng xanh đậm.

Công kích của Vương Nguyên Nguyên chỉ mới là bắt đầu. Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên gần như ở chớp mắt đã đến rồi, quả cầu sắt thô to đánh vào người con rắn, thoảng chốc phát ra tiếng chấn điếc tai. Thân thể con rắn to vừa mới phóng lên chỗ cao nhất, trong miệng nó thoảng chốc phát ra tiếng thét thê lương.

Lần này Tư Mã Tiên tuy không phát động uy lực Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô, nhưng lực phá loại của Quang Chi Đại Lực Hoàn thật sự quá khủng khiếp. Cho dù ở trong đồng trang bị cấp truyền kỳ, tuyệt đối cũng ở thứ hạng đầu.

Phấn Toái, đè ép, tam trọng bạo phá.

Oành, oành, oành!

Ba tiếng đánh kịch liệt, con rắn thân thể khổng lồ vậy mà bị đánh nghiêng qua, vị trí trúng đòn máu thịt nhầy nhụa, lớp da tổn hại nặng.

Quang mang đỏ vụt qua, Tu La Trảm của Thánh Vệ số mười hai mạnh cắm vào vết thương dài ba thước do Tư Mã Tiên đánh ra, rồi mới bị con rắn to mạnh quấy bắn bay ra. Nhưng lần này không thể nghi ngờ là khiến nó trọng thương nặng.

Hỏa Chú Thuật của Lâm Hâm, Băng Máu của Thánh Vệ số mười một gần như liên tiếp xông đến. Tại lúc này, chênh lệch khổng lồ chế ma pháp lại lần nữa hiện ra.

Hai cái ma pháp gần như cùng lúc phát ra, Hỏa Chú Thuật của Lâm Hâm chậm nửa nhịp. Nhưng mắt thấy sắp đánh trúng con rắn to, thì Băng Máu do Thánh Vệ số mười một phát ra đột nhiên tạm dừng, để Hỏa Chú Thuật dẫn đầu đánh vào người con rắn. Lực bạo tạc to lớn lại lần nữa khiến miệng vết thương của con rắn to xé mở, chảy đen một giây sau đã bị Băng Máu cắm pháp vào trong, xuyên vào vết thương.

Cùng lúc đó, một luồng sáng trắng đã sớm lặng lẽ rơi vào người con rắn to. Là Thánh Dẫn Linh Lô của Nhã Đình, cũng là Thánh Dẫn Linh Lô của Long Hạo Thần. Dem tất cả lực chú ý của con rắn to kéo vào một mình Long Hạo Thần.

Cùng lúc đó, một giọng nói thánh thót đột nhiên vang lên.

“Chém chết người.”

Ngay sau đó, mọi người đều cảm giác toàn thân lạnh lẽo. Hơi thở giết chóc sắc bén thậm chí khiến khói độc đều sợ hãi mau chóng tản ra, một luồng sáng xám xịt tới.

Thân thể con rắn to đang dần rơi xuống bỗng nhiên ngưng tụ. Chớp mắt đó, không khí như phát ra từng tiếng vỡ nát giòn vang. Ngay sau đó, chất lỏng xanh đậm tựa như suối phun bắn tung tóe. Con rắn to như cái lu cứ như vậy bị chặt đứt.

Nên biết, lúc trước mọi người hợp lực chỉ bị thương thân thể nó, đều sâu sắc cảm nhận được lực phòng ngự kinh khủng của con rắn to. Nhưng ngay lúc này, nó bị cắt đứt hoàn toàn, cần tấn công mạnh mẽ cỡ nào mới hoàn thành được chứ!

Đôi mắt Thái Nhi không biết từ bao giờ đã tràn ngập lạnh lẽo, hết như trước khi nàng mất trí nhớ. Lưỡi hái tử thần to lớn ở trong tay nàng, tựa như tử thần giáng xuống gặt hái sinh mệnh. Tinh thần áp bức khủng bố khiến mọi người dưới đáy lòng tràn ngập rét lạnh.

Ai cũng không nghĩ đến, Thái Nhi vốn là đối tượng được tập trung bảo vệ, không ngờ bộc phát.

Một màn hào quang vàng chói mắt lóe lên, bao phủ mọi người vào trong, cũng ngăn cản máu con rắn to bắn tung, chính là Thánh Quang Tráo đến từ Hàn Vũ.

Long Hạo Thần ở trên không trung đương nhiên nhìn đến những thứ này, trong lòng hắn dâng trào mừng như điên. Thái Nhi đã hồi phục?

Chẳng qua, ngay sau đó hắn không rảnh suy nghĩ nhiều nữa.

Tuy con rắn to bị chém đứt nhưng đòn tấn công không ngừng lại. Con sâu trăm chân chết, thi thể còn chưa cứng, huống chi là con rắn to không biết đã sống trong Thâm Uyên đầm lầy này bao nhiêu năm. Thân thể bị chém đứt, hơn nữa bị sát khí khủng bố từ lưỡi hái tử thần xâm thực, tổn thương cực lớn đến thân thể nó, nhưng không đơn giản cướp đi sinh mệnh nó. Chỉ cần có thể lặn trở về đầm lầy, nó vẫn còn cơ hội hồi phục. Dưới tác dụng của Thánh Dẫn Linh Lô, mục tiêu của nó hiện tại chỉ có thể là Long Hạo Thần, đương nhiên hận thấu xương nhân loại trước mắt.

Mồm to há rộng ra, một đoàn sáng xanh đánh thẳng hướng Long Hạo Thần.

Đoàn sáng này mới bắn ra, Long Hạo Thần liền cảm nhận được nguy hiểm cực lớn. Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn trong tay trái vung lên, Thánh Thuần Thuật, Thuần Tường, hai kỹ năng phòng ngự cường đại đồng thời phóng ra. Hơn nữa khoảnh khắc đoàn sáng đến trước mặt, giờ ngang Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn trước ngực, thân thể dừng lại, Thần Ngự Thuần.

Tuyệt đối đừng quên, Long Hạo Thần còn có Nhã Đình. Luồng sáng trắng chợt lóe, Nhã Đình đã đi tới sau lưng Long Hạo Thần. Một chuỗi ánh sao đột nhiên bay ra từ pháp trượng của cô, chớp mắt ngưng tụ thành một thanh trường mâu, trước tiên đụng vào đoàn sáng xanh đậm.

Tinh Diệu Chi Mâu!

Lúc trước phóng thích Thánh Dẫn Linh Lô, Nhã Đình đã bắt đầu niệm chú ngữ này. Cô nhờ năng lực Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô bay tới bên cạnh Long Hạo Thần, sau đó phóng ra Tinh Diệu Chi Mâu.

Trong tiếng nổ đécc tai, đoàn sáng xanh ngừng giữa không trung, vô số ánh sao vàng bay tứ tán. Không ngờ Tinh Diệu Chi Mâu bị nổ nát. Nhưng con rắn to cũng không dễ chịu, thân hình lao xuống đất lại lần nữa phát ra tiếng thét kinh hoàng.

Rầm!

Tầng ngoài phòng ngự Thánh Thuần Thuật và Thuần Tường trước sau vỡ nát, đòn đánh cuối cùng đập vào Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy một luồng lực ập đến, lấy tu vi của hắn thêm vào thần kỹ phòng ngự Thần Ngự Thuần của Thủ Hộ kỳ sĩ, nhưng lại bị đánh bay ra ngoài, ngực khó chịu, bề mặt Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn không ngờ sụp đổ, vị trí chính giữa xuất hiện vết rạn. Một trang bị cấp Huy Hoàng đã bị tổn thương nặng vậy, tuy có thể sửa lại nhưng không phải pháp trận tự thân tấm thuẫn có thể làm lành, mà cần kiếm luyện kim đại sư tu sửa mới được.

Đoàn sáng xanh đậm đánh vào Long Hạo Thần xong bay thẳng tới cái miệng há to của con rắn, tựa như có sinh mệnh.

Nhưng ngay lúc này, sức chiến đấu của con rắn to cũng cùng với thân thể bị cắt đứt mà giảm mạnh. Hai Thánh Vệ cùng lúc phát động. Bóng đỏ bỗng nhảy lên, sau lưng đôi linh cánh do hỏa diễm ngưng kết thành giúp nó tăng tốc. Thánh Vệ số mười hai gần như trong chớp mắt đã xuất hiện phía trên miệng rắn. Ngay sau đó, cốt đao trong tay nó lần nữa phát ra quang mang Tu La. Lần này là Tu La Thứ, trực tiếp chia vào đoàn sáng xanh.

Thánh Vệ số mười một và Thánh Vệ số mười hai phối hợp cực kỳ ăn ý. Một quả cầu Băng Phong to lớn tràn đầy gai bay một đường vòng cung hoàn mỹ rơi chính xác vào miệng con rắn.

Đương nhiên mấy người khác sẽ không rảnh rỗi. Trong thời gian ngắn ngủi này, Cự Linh Thần tấm thuẫn đã khảm thêm hai Vô Ngân Thủy Tinh vào Cự Linh Thần tấm thuẫn. Đương nhiên cô nhìn ra được hai Thánh Vệ muốn làm cái gì. Bọn chúng không định để con rắn to lại nuốt vào đoàn sáng xanh. Bởi vậy, Liệt Không Pháo của cô đánh vào quai hàm con rắn to.

Đòn công kích của Tư Mã Tiên và Lâm Hâm thì đến từ phía sau. Hỏa Chú Thuật tái hiện, một đoàn lửa đánh vào người con rắn to, Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên thì lấp lánh ánh điện xẹt theo sát sau đó.

Nên biết, hiện tại Long Hạo Thần và đồng bạn, thực lực chân chính đã đến cảnh giới Liệp Ma Đoàn cấp vương. Dốc hết sức đánh, trừ Hàn Vũ và Trần Anh Nhi vì tùy thời ứng biến không xuất thủ ra, mấy người khác đều dốc sức tấn công, uy lực có thể nghĩ. Mấu chốt là họ phối hợp cực kỳ ăn ý. Điều này khiến thực lực tổng thể của họ không phải một cộng một bằng hai, mà là lớn hơn hai.

Tu La Thứ của Thánh Vệ số mười hai mạnh đánh vào đoàn sáng xanh. Thoáng chốc đoàn sáng ảm đạm quang mang bị đánh ra xa hơn mười mét. Chẳng qua, bản thân nó cũng bị lực phản chấn cực lớn đánh bay ra, thật không dễ dàng đứng vững thân hình.

Nhưng, Băng Phong Cầu to lớn của Thánh Vệ số mười một đã rơi vào miệng con rắn to.

Có thể tưởng tượng, khi một sinh vật há miệng to hướng bầu trời đột nhiên nuốt vào băng cầu lớn đầy gai thì sẽ là loại cảm giác gì?

Hơn nữa, cũng ngay lúc này, Liệt Không Pháo của Vương Nguyên Nguyên, đòn công kích từ phía sau của Lâm Hâm và Tư Mã Tiên đều rơi trên người con rắn to.

Cái đầu to của con rắn bị Liệt Không Pháo đánh đến cả người bay lên, dĩ nhiên sẽ không thể nuốt vào đoàn sáng vàng nữa. Sau đó trong tiếng gầm to, cả người nó bị nổ nát ba mét, một mảnh cháy đen. Thân thể khổng lồ co giật rồi cuộc rơi vào đầm lầy.

Đáng tiếc, đó không phải là bùn đầm lầy ướt át mềm mại, mà là mặt đất lạnh lẽo cứng rắn.

Sau khi Thánh Vệ số mười một hoàn thành Băng Phong Cầu, ma pháp tiếp theo chính là tác dụng trên mặt đất, Băng Phong Thiên Lý! Là một ma pháp cấp bảy cường đại, đông cứng tất cả đầm lầy xung quanh gần ngàn mét vuông, hơn nữa không phải trong chốc lát sẽ tan rã. Sau khi phát ra ma pháp này, Thánh Vệ số mười một rồi cuộc xuất hiện vài phần mệt mỏi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

417. Chương 146: Ma Quỷ Thực Nhân Hoa (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhã Đình chia pháp tượng hướng phía trước, từng luồng sáng vàng như sợi tơ bay ra, quần quanh đoàn sáng xanh bị Thánh Vệ số mười hai đánh bay, trời nó lại.

Chẳng qua, lực lượng phản kháng của đoàn sáng xanh không ngờ lớn đến thế, mấy lần suýt nữa tránh khỏi sợi tơ vàng.

Vì triệt để trời buộc nó, Long Hạo Thần nâng tay lên ấn sau lưng Nhã Đình, truyền linh lực của mình hỗ trợ cho Nhã Đình, thế này mới coi như giam cầm được đoàn sáng xanh.

Quá trình tiếp theo càng đơn giản. Con rắn to không thể lặn vào đầm lầy trốn thoát, đã bị thương nặng còn bị cướp mất đoàn sáng xanh, kết quả chỉ có thể là bị đánh chết.

Thải Nhi không ra tay nữa, chẳng qua, nàng nắm lưỡi hái tử thần trong tay, ngay cả đồng bạn cũng không dám quá tiếp cận nàng. Ai đều sẽ không nghĩ ngờ, thứ này có năng lực chém bất cứ thứ gì thành hai khúc.

Chính Thải Nhi cũng hiện ra mờ mịt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Long Hạo Thần trên không trung. Nếu lúc này Long Hạo Thần có thể cẩn thận nhìn ánh mắt nàng, sẽ phát hiện, đáy mắt Thải Nhi, nguyên bản cảnh giác đề phòng bỗng chốc hòa tan.

Hình ảnh có thể giả tạo, nhưng sự thật thì không. Nếu không phải Long Hạo Thần đựng một cái, người chịu công kích của con rắn to kia chính là nàng. Lúc Long Hạo Thần đựng nàng ra căn bản không có chút do dự, thậm chí sắc mặt hy sinh cũng không có. Lực quan sát của Thái Nhi cũng khá mạnh, hiện tại nàng cũng là thần quyền giả, nàng thấy rõ lúc Long Hạo Thần đựng mình ra, giây phút bị con rắn to đưa lên không trung, hẳn làm động tác trước nhất chính là ngoái đầu liếc nhìn mình một cái. Biểu tình của hắn rất bình tĩnh, dường như chỉ làm một việc cực kỳ bình thường. Khi hắn trông thấy mình không bị con rắn to dây dưa thì đáy mắt lộ vẻ nhẹ nhõm.

Nếu không có thể chất thần quyền giả, Thái Nhi vốn không thể nào nhìn rõ những điều này. Nhưng khi nàng trông thấy rồi, một số bình phong trong lòng bắt đầu hòa tan. Đối với lời Long Hạo Thần nói từ trước càng tin vài phần.

Không thể không nói, sức sống của con rắn thật quá dai. Bị mọi người đánh hội đồng chừng mười phút mới hoàn toàn trút hơi thở cuối cùng. Trên người nó, dường như không có nhược điểm trí mạng, đợi nó chân chính chết đi, thân thể gần như bị tách rời ra.

Long Hạo Thần và Nhã Đình rơi xuống mặt đất, hắn có chút vui sướng nhìn Thái Nhi. Thái Nhi chịu ra tay, đây đã là tin tốt. Long Hạo Thần hướng Thái Nhi giơ lên ngón cái, rồi mới đi tới trước mặt con rắn to.

“Các người có ai biết loại ma thú này không?” Long Hạo Thần hỏi đồng bạn.

Mọi người sắc mặt mờ mịt, ma thú rắn lớn cỡ này cũng là lần đầu tiên họ gặp phải.

Vương Nguyên Nguyên trầm ngâm nói.

“Đây chắc là ma thú cấp chín, tương đương với chức nghiệp giả cấp tám nhân loại chúng ta. Nếu không cũng sẽ không khó đối phó đến vậy. chẳng qua, kỹ năng của nó xem ra không nhiều lắm, trừ bắn ra đoàn sáng, thân thể khá mạnh. Hình như cách nó tấn công chủ yếu là dựa vào cơ thể. May mắn nó gặp phải chúng ta.”

Hàn Vũ cau mày, nói.

“Chúng ta đối phó nó khó khăn như vậy, khó trách nơi này kêu Vực Tử Vong. nếu gặp phải người đi một mình, chỉ sợ một ngụm bị nuốt sống. chỉ không biết rốt cuộc là loại ma thú gì.”

“Nó kêu Sâm Chu, là ma thú loại rắn lớn nhất trên đại lục. Mạnh nhất là Vua Sâm Chu, ma thú cấp mười. Chúng nó có thân thể dẻo dai cứng rắn, thích nhất sinh hoạt trong đầm lầy. Không có độc nhưng tính công kích cực mạnh, giỏi nuốt kẻ địch. Đoàn sáng xanh đó chắc là ma hạch nó tu luyện thành nội đan.”

Mở miệng là Thánh Vệ số mười hai, giọng nó hùng hồn sang sảng, mang theo tiếng sắt thép va nhau. Chẳng qua nó đơn giản giới thiệu tình hình Sâm Chu xong xong im miệng không nói.

Long Hạo Thần nhìn nội đan trong tay Nhã Đình/ Chỉ thấy đó là tinh thể màu xanh ngọc to cỡ nắm tay, nhưng bề mặt dường như rất mềm mịn, bên trong có luồng sáng xanh như ẩn như hiện.

“Thánh Vệ số mười hai, nội đan này có tác dụng gì?” Long Hạo Thần hỏi.

Thánh Vệ số mười hai cung kính nói.

“Bẩm chủ nhân, nội đan của Sâm Chu có thể cải thiện thể chất nhân loại, trên diện rộng tăng cường ngoại linh lực. Là đồ tốt hiếm có. Có viên nội đan này, khí độc nơi đây chắc là không thể xâm thực chúng ta nữa. Còn nữa, mật rắn Sâm Chu cũng là vật đại bổ, có thể tăng cường ngoại linh lực. Tốt nhất là dùng chung với nội đan, như vậy nội ngoại kiêm tu, đối với thân thể có bổ ích rất lớn.”

“Dường như ta từng ở quyển sách cổ nào đó trông thấy phương thuốc như vậy.” Lâm Hâm đột nhiên lên tiếng, ánh mắt chợt biến kích động. “Không sai, ta nghĩ ra rồi! Chính là Sâm Chu, lấy nội đan và mật rắn cùng điều chế, thêm vào cánh hoa cúc tím, ba cánh Băng Tiên Quả, thêm mười loại dược liệu, là có thể luyện chế ra Sâm Chu đoàn thể đan. Công hiệu là hồi phục tinh lực, bài trừ tạp chất trong người, gia tăng tuổi thọ, tăng ngoại linh lực. Trong mấy thứ liệt kê ra, ở góc độ Ma Dược Sư thì ta thấy tăng hiệu quả ngoại linh lực chỉ là thứ yếu.”

Mọi người đều là người thông minh, Lâm Hâm mới đơn giản hình dung lập tức khiến họ hiểu rõ.

Mặc kệ là bất cứ chức nghiệp giả nào, trong quá trình không ngừng tu luyện, thân thể đều được linh lực bồi bổ. Nhưng thân thể mỗi người không giống nhau. Linh lực có thể bồi bổ cơ thể nhưng không hoàn toàn điều dưỡng, tu vi tăng cao thì thân thể càng dẻo dai cứng rắn. Nhưng đồng dạng, trong người sẽ gom thành một ít tạp chất. Chỉ có tu vi đột phá cấp chín rồi, linh lực mới quay lại bản thân, dần dần luyện hóa tạp chất. Bởi vậy nên tuổi thọ cường giả cấp chín mới vượt xa người thường.

Nếu Sâm Chu đoàn thể đan này thật có công hiệu bài trừ tạp chất trong người, có tác dụng bồi bổ, vậy, không thể nghi ngờ, tất nhiên trên diện rộng gia tăng tiềm năng tu luyện cho người dùng. So sánh này hiển nhiên tác dụng lớn hơn trực tiếp tăng ngoại linh lực.

Bởi vậy, nghe Lâm Hâm nói, mắt mọi người đều lộ ra vui mừng.

Hàn Vũ nói.

“Nếu đan dược này có hiệu quả như vậy, sao chúng ta chưa từng nghe nói?”

Lâm Hâm nhún vai.

“Bởi vì loại ma thú Sâm Chu ở trong ghi chép điển tịch thì đã sớm tuyệt chủng rồi! Cho dù là cách luyện chế Sâm Chu đoàn thể đan, ta chỉ thấy trong một quyển sách cổ quý hiếm, anh không nghe nói qua có gì mà kỳ.”

Long Hạo Thần nói.

“Anh còn nhớ cách dùng cụ thể và hiệu quả, số lượng của Sâm Chu đoàn thể đan không?”

Lâm Hâm ngẫm nghĩ, nói.

“Trên cơ bản thì nội đan và túi mật của Sâm Chu bình thường, có thể luyện chế ra từ tám đến mười hai viên Sâm Chu đoàn thể đan. Muốn đạt được hiệu quả trừ tạp chất trong người, ít nhất phải dùng tám viên mới được, dần luyện hóa được hiệu. Luyện chế đan dược này không quá khó, mấu chốt là tài liệu khó kiếm. Lần này chúng ta thật may mắn. Đương nhiên, nếu chúng ta có thể giết chết một Vua Sâm Chu thì lại khác. Nội đan và túi mật của Vua Sâm Chu dùng để luyện chế ra Sâm Chu đoàn thể đan, chỉ cần hai viên là đủ cho một người sử dụng. Hơn nữa số lượng luyện chế ra Sâm Chu đoàn thể đan từ người nó nhiều hơn Sâm Chu bình thường. Trải qua Sâm Chu đoàn thể đan hoàn toàn tẩy rửa tạp chất trong người, bổ dưỡng thân thể, tương đương với tiến vào tu vi cấp tám trở lên, đột phá bình cảnh cấp chín cũng dễ dàng hơn chức nghiệp giả bình thường nhiều.”

Trần Anh Nhi liếc y một cái.

“Có được ca, anh không bị sốt chứ. Vua Sâm Chu là ma thú cấp mười, tương đương với cường giả cấp chín chúng ta. Một Sâm Chu bình thường đã khó đối phó như vậy, chứ nói chi là Vua Sâm Chu. Anh vẫn là cầu nguyện chúng ta đừng gặp nó mới tốt.”

Lâm Hâm nhún vai.

“Ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi.”

Long Hạo Thần nói.

“Lâm Hâm, anh phụ trách cất giữ nó. Chúng ta tiếp tục tiến lên, xem còn có thể đụng tới Sâm Chu không. Nhưng mọi người nên cẩn thận, Sâm Chu có năng lực che giấu trong đầm lầy cực giỏi, ta phải ở phạm vi cách chỗ chúng nó ba thước mới phát hiện được.”

Sâm Chu mang đến thu hoạch không thể nghi ngờ là khiến mọi người lên tinh thần. Nếu có thể giết đủ số lượng Sâm Chu, dù lần này họ không thể hoàn thành nhiệm vụ giết Xà Ma, họ cũng lấy lại số vốn. Chính bởi vì nguy hiểm càng lớn thì mới được kỳ ngộ càng nhiều. Thâm Uyên đầm lầy bị trở thành Vực Tử Vong không phải là như thế sao?

Long Hạo Thần không lập tức mang mọi người tiến lên, mà là ngồi dưới đất lạnh nghỉ ngơi. Lâm Hâm đem mật Sâm Chu bỏ vào túi gấm tẩm ra linh lực nhu hòa. Nội đan của Sâm Chu thì bỏ vào một cái trống giống túi lưới treo trước ngực.

Có nội đan trợ giúp, khói độc xung quanh quả nhiên tự tán đi, không tới gần bọn họ. Đây chính là năng lực thiên phú của Sâm Chu, giờ đây giúp cho họ. Nhưng chỉ một viên nội đan của Sâm Chu thì hiệu quả vẫn là có hạn, chỉ có thể xua tan khói độc trong phạm vi ba mươi mét, còn không bằng Thánh Vệ số mười một thi triển ra bằng vụ.

Sở dĩ Long Hạo Thần ra lệnh nghỉ ngơi, chủ yếu là để Thánh Vệ số mười một hồi phục linh lực. Ở lần hành động trước đó, có thể nói là Thánh Vệ số mười một đem đến tác dụng quan trọng. Không có nó, mọi người chưa chắc không chế được Sâm Chu này. Hơn nữa trong đầm lầy, tác dụng của Thánh Vệ số mười một rõ ràng tăng nhiều.

Nghỉ ngơi chừng một tiếng đồng hồ, mọi người mới tiếp tục lên đường. Có nội đan Sâm Chu xua tan khói độc, linh lực của Thánh Vệ số mười một đương nhiên tiết kiệm nhiều, chỉ cần ngưng kết mặt đất dưới chân. Hàn Vũ cũng triệu hoán ra đồng bạn tọa kỵ, Tà Nhân Linh Chủ. Con này là ma thú thuộc tính tinh thần hiếm thấy, cảm giác cũng cực mạnh. Hơn nữa, tùy theo tiến hóa, nó có thêm năng lực mới, chính là tăng cường cảm giác tinh thần. Đem ma pháp này thi triển trên người Long Hạo Thần, nguyên bản Long Hạo Thần có tinh thần lực mạnh, giờ gần như tăng gấp đôi.

Càng đi sâu vào trong đầm lầy, đường càng gập ghềnh. Lúc trước khi qua đầm lầy gặp phải thần lân lại xuất hiện vài con. Loại ma thú phổ biến cấp bốn, cấp năm này đối với mọi người mà nói, căn bản không có gì nguy hiểm. Nhưng tốc độ đi tới của họ liên tục giảm dần. Bởi vì thực vật trong đầm lầy ngày càng nhiều. Quang Chi Liên Y của Long Hạo Thần gần như không ngừng chém ra mới được.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

418. Chương 146: Ma Quỷ Thực Nhân Hoa (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tương đối mà nói thì giá trị của Quang Chi Liên Y ở thời điểm này cao hơn Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán nhiều. Uy lực của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đúng là lớn, nhưng cùng lúc đó, cũng tiêu hao nhiều linh lực. Nếu dùng cắt dây mây mở đường thì chính là dao mổ trâu giết gà.

Lại tiến lên khoảng mười phút, số lượng thực vật quái trước đột nhiên biến thưa thớt. Tiếp tục tiến lên không lâu sau, trong đầm lầy thậm chí biến trống trải.

Long Hạo Thần dừng bước lại, nhíu mày. Loại tình huống trước mắt này hiển nhiên không bình thường. Hắn từng đi Mộng Huyền Thiên Đường, tuy không quá hiểu rõ thiên nhiên nhưng cũng biết rằng, thực vật đều có sinh mệnh, thực vật có thể sinh tồn trong đầm lầy này thì hiển nhiên đã thích ứng hoàn cảnh nơi đây. Đầm lầy dưới chân và khói độc trong không khí không có gì biến hóa, thực vật vốn nên rạp rạp lại đột nhiên ít đi, đây có nghĩa là, vùng đất trống này rất có thể có cái gì đó uy hiếp thực vật sinh trưởng.

Thấy Long Hạo Thần dừng bước, mấy người khác lập tức tụ tập trận hình nhỏ lại, tập trung lực chú ý đối phó bên ngoài.

Thải Nhi hơi tò mò đi tới bên cạnh Long Hạo Thần.

“Sao không đi tiếp?”

Long Hạo Thần hơi kinh ngạc nhìn nàng. Mấy ngày nay, chỉ cần hắn không chủ động nói chuyện với nàng, nàng đều sẽ không tự mình mở miệng trước. Mà lúc này, khi mắt hắn chạm vào Thải Nhi, kinh ngạc phát hiện, ánh mắt nàng nhu hòa rất nhiều.

Long Hạo Thần rất hiểu nàng, dù chỉ là biến hóa nhỏ hắn cũng cảm nhận được. Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ bởi vì phía trước phát động công kích, khiến nàng có dấu hiệu hồi phục trí nhớ? Hắn không nghĩ tới là, Thải Nhi biến hóa không liên quan đến hồi phục ký ức, mà là bởi vì hắn vô tình lộ ra quan tâm và bảo vệ.

“Tình huống có chút không đúng. Nơi này hoàn cảnh biến hóa quá lớn, chắc là có gì đó uy hiếp đến thực vật sinh tồn.”

Đang lúc nói chuyện với Thái Nhi, Long Hạo Thần cố gắng khuếch tán cảm giác của mình, cảm thụ tới chỗ mắt thường không nhìn thấy.

“Phía trước dường như lại có thực vật. Mọi người cẩn thận chút, đề cao cảnh giác.” Nói xong Long Hạo Thần cất lại Huy Hoàng Thánh tẩm thuần, Quang Chi Liên Y chuyển sang tay trái, bên trên tay phải lấp lánh quang mang vàng, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đã phóng ra.

Huy Hoàng Thánh tẩm thuần lúc trước khi đối phó nội đan Sâm Chu thì đã bị tổn hại nghiêm trọng, dĩ nhiên không bằng dùng hai kiếm hóa thân thành Trừng Giới kỳ sĩ.

Tiếp tục tiến lên khoảng trăm mét, quả nhiên như Long Hạo Thần cảm giác được, trước mặt lại xuất hiện thực vật. Nhưng nó khác với lúc trước bọn họ gặp phải, không có dây mây, mà là từng đóa hoa trông rất lớn.

Đám hoa mọc rất kỳ quái, mỗi một cây khoảng cách xa ít nhất năm mét, bởi vậy hiện ra rất thưa thớt. Lá cây to cong lên, cây dài tới năm mét chĩa thẳng lên trên, thô cỡ một mét.

Kỳ lạ nhất là đỉnh chúng nó, đó là một nụ hoa to lớn, chỗ thô nhất chỉ sợ phải hai người ôm mới được. Cánh hoa khép kín, nhìn lại thì trong tầm mắt không có một đóa hoa nào nở rộ.

Thân thể khổng lồ của chúng khẽ đung đưa trong khối độc.

Đến nơi này, trong lòng mỗi người đều sinh ra cùng cảm giác, đó là yên tĩnh. Dù vậy, nơi này thật sự quá yên tĩnh, không có một chút thanh âm. Thực vật chỉ có đóa hoa to, dù cho thân thể chúng nhẹ run cũng không phát ra thanh âm. Lúc trước tiến lên, họ không gặp phải ma thú nào tấn công.

Khi một nơi quá yên tĩnh, cho người cảm giác biến thành tĩnh mịch. Lúc này đám Long Hạo Thần chính là có cảm thụ này.

“Các người ở lại đây đi, Hàn Vũ, thay thế vị trí của ta, ta đi lên xem thử.” Long Hạo Thần trầm giọng nói.

Đối mặt tình huống quái dị như vậy, hắn quyết định tự mình đi lên xem xét rồi tính tiếp. Đám hoa to này nhất định có gì đó không đúng, chẳng qua không có biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Sau lưng giang rộng bốn linh cánh, Quang Minh Thánh Hỏa nhu hòa dâng lên từ người Long Hạo Thần. ngay lúc này, hắn không khỏi thầm nhớ tới Bạch Hiểu Mạc lúc ở thi đấu tuyển chọn Liệp Ma Đoàn. Thực vật tuyệt không nhất định an toàn! Năm đó Bạch Hiểu Mạc chẳng phải là dựa vào thực vật khiến Dương Văn Chiêu tê thảm sao?

Bước ra một bước, Long Hạo Thần đã tiến lên mười mét, ánh mắt hắn bỗng biến sắc bén. Hiện tại, hắn đã tiếp cận đóa hoa to trong phạm vi hai mươi mét, bản năng nguy hiểm bỗng tràn ngập trong lòng.

Chẳng qua, hắn không dừng bước, ngược lại tăng tốc, đi thẳng tới một đóa hoa to. Mắt thấy hắn đã tiến vào phạm vi năm mét trước mặt hoa to, khoảnh khắc này, dị biến phát sinh.

Đóa hoa to cách Long Hạo Thần gần nhất đột nhiên rung động một chút. Ngay sau đó, cây thô bỗng cong xuống, đóa hoa to đánh xuống Long Hạo Thần.

Cùng với tiếng gào thét kỳ dị, nụ hoa lớn bỗng nhiên mở ra ba cánh, tựa như sắt môi, căn hướng Long Hạo Thần.

Nụ hoa khi mở ra rồi thật quá to, nuốt cả người Long Hạo Thần cũng không thành vấn đề. Hơn nữa, nụ hoa vừa mở ra, lộ rõ bộ mặt thật dữ tợn.

Ba cánh hoa màu đỏ máu, bên trên đầy răng nhọn mọc câu. Răng nhọn đằng trước sắc bén hơi cong, phía sau to lớn thì liên tiếp với gốc đóa hoa. Tựa như cái móc sắc bén. Không cần nghi ngờ, một khi bị cái miệng to kinh khủng này cắn trúng, muốn tránh thoát cũng không phải chuyện dễ.

Càng khiến người toàn thân băng lãnh là, sau khi đóa hoa to mở ra, vị trí chính giữa lộ ra khuôn mặt quỷ dữ. Tiếng gào quái dị chính là phát ra từ khuôn mặt quỷ khủng bố.

Long Hạo Thần sớm đã chuẩn bị sẵn sàng ứng biến. Khi đóa hoa to đánh hướng hắn, hắn hành động.

Trong tiếng rỗng ngậm, song kiếm tung bay, cả người xoay tròn cực nhanh phóng lên cao, đích thị là Thăng Long Kích.

Quang mang vàng chói mắt lấp lánh quanh người Long Hạo Thần, tựa như con rồng vàng bay thẳng lên trời. Linh lực quang minh nồng đậm nở rộ, mạnh mẽ đụng vào đóa hoa to.

Phập

Chất dịch đỏ sậm bắn tung, Long Hạo Thần ở trên không trung mang theo luồng sáng vàng, vẽ ra đường cong rơi xuống đồng bạn sau lưng.

Khi hắn va chạm với đóa hoa khổng lồ này, xung quanh vài đóa hoa đột nhiên chấn hướng hắn. Thân cây thô to bất chợt vươn ra, bỗng chốc, trên không trung tràn ngập tiếng gào thê lương.

Đám hoa to khá mạnh, có thể thấy, chúng nó không sợ Quang Minh Thánh Hỏa trên người Long Hạo Thần. Đóa hoa to bị Thăng Long Kích của Long Hạo Thần đánh trúng cũng chỉ là bị nát một cánh hoa, chứ không hoàn toàn bị đánh nát. Thăng Long Kích của Long Hạo Thần va chạm với đám răng nhọn cánh hoa, không ngờ phát ra tiếng sắt thép chói tai, thậm chí lấp lánh hỏa hoa. Cánh hoa duy nhất bị phá hỏng là do lực công kích cường đại của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán sinh ra tác dụng.

Linh cánh vỗ đập, Long Hạo Thần tăng nhanh tốc độ bay ngược ra sau, tránh đi công kích của mấy đóa hoa to, rồi mới rơi xuống cạnh đồng bạn.

Thân cây hoa to chiều dài rốt cuộc có hạn, không thể chộp lấy Long Hạo Thần. Chúng không ngừng hướng hắn phát ra tiếng gào phẫn nộ. Tất cả nụ hoa kịch liệt lắc lư, một chùm sương mù hồng bắt đầu khuếch tán từ nụ hoa ra, bay hướng đám Long Hạo Thần.

“Cẩn thận!” Long Hạo Thần khẽ quát.

Không cần hắn nói, một tầng Thánh Quang Tráo đã nở rộ. Cùng lúc đó, Thánh Vệ số mười một lại phát ra khí lạnh có thể ngưng kết hơi nước trong sương mù.

Nhưng khiến người giật mình là, sương mù hồng gặp phải khí lạnh lại không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục bay tới đám Long Hạo Thần, rất nhanh bám vào Thánh Quang Tráo.

Trong một chuỗi tiếng ***phập phập***, Thánh Quang Tráo chỉ chịu đựng không đến ba giây đã hóa thành luồng sáng vàng, biến mất.

Tất cả xảy ra quá nhanh, cho nên khi Long Hạo Thần mau chóng tròng lên Thánh Quang Tráo mới, thì vẫn có chút sương mù hồng bay vào.

Thánh Quang Tráo của Long Hạo Thần dù sao khác với Hàn Vũ. Linh lực của hắn tinh thuần hơn Hàn Vũ nhiều, bởi vậy sức chịu đựng cũng mạnh hơn.

Trong tay Lâm Hâm mau chóng hắn ra một luồng Tâm Diễm Hỏa Diễm, cuốn lấy sương mù đỏ.

Nhưng quái dị là, sương mù đỏ không sợ cả Tâm Diễm Hỏa Diễm nhiệt độ cao. Bị hỏa diễm trùng kích, không ngờ mau chóng tán loạn, bay hướng một bên.

“Nín thở!” Long Hạo Thần hét với Trần Anh Nhi. Bởi vì sương mù đang bay hướng cô.

Trần Anh Nhi phản ứng cực nhanh, nhưng vẫn là hít vào một ít sương mù đỏ. Mùi hương ngọt đậm khiến Trần Anh Nhi ngơ ngác, biểu tình cũng mau chóng cứng ngắc.

Long Hạo Thần lại phóng ra một tầng Thánh Quang Tráo ngăn cản sương mù hồng kinh khủng này xâm thực, sốt ruột nhìn Trần Anh Nhi.

Trần Anh Nhi ngây ngốc nhìn trước mặt, sau đó từ từ bước đi hướng đám hoa to khổng lồ, thần trí cô dường như không tỉnh táo.

Vương Nguyên Nguyên vội vàng kéo cô lại. Lâm Hâm phản ứng rất nhanh, mau chóng lấy ra một bình dịch thể xanh, uống một ngụm, sau đó phun vào mặt Trần Anh Nhi. Trần Anh Nhi rung mình một cái, thể này mới tỉnh lại.

“Ta, mới rồi ta làm sao vậy?”

Nhìn Trần Anh Nhi mờ mịt, mọi người đều hoảng sợ. Tuy rằng sức chiến đấu hiện tại của Trần Anh Nhi không mạnh, nhưng nói sao thì cô cũng là cường giả cấp sáu! Triệu hoán sư cấp sáu lại bị một ít khói độc khổng chế, có thể thấy khói độc hồng này mạnh bao nhiêu, khó trách xung quanh một tắc không có cỏ dại.

“Chúng ta mau quay lại.” Long Hạo Thần nhanh chóng làm ra quyết định. Trước mắt họ chưa thể đối phó đám khói độc hồng này.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

419. Chương 146: Ma Quỷ Thực Nhân Hoa (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Không biết loại hoa to này có bao nhiêu núp trong khói độc, cũng không biết sương mù sẽ kéo dài bao lâu. Tuy rằng linh lực của hắn đủ duy trì Thánh Quang Tráo thời gian dài, nhưng nếu tấn công, rất khó bảo đảm không để khói nhập vào, đương nhiên hắn không thể mạo hiểm rồi. Trước tiên rời khỏi phạm vi công kích của hoa to rồi nói tiếp.

Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng Long Hạo Thần máy động, đáy lòng hắn vang lên tiếng kêu vội vàng.

“Đợi chút.” Long Hạo Thần gọi lại đồng bạn chuẩn bị lui ra sau, trong mắt chợt lóe ánh tím, trên trán chín đạo văn lộ tím lần nữa xuất hiện. Đồng thời hắn khuếch trương Thánh Quang Tráo rộng ra.

Thánh Quang Tráo của Long Hạo Thần ít nhất có thể chống đỡ mười giây trong khói độc, do đó có thể thấy chênh lệch linh lực.

Bóng dáng to lớn xuất hiện trong ánh tím lấp lánh, hiện ra trước mặt mọi người chính là Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt vừa xuất hiện, bốn cái đầu to liền ngửa đầu giậm gằm lên một tiếng. Không, không nên nói là giậm gằm mà là hoan hô mới đúng. Long Hạo Thần thậm chí không kịp ngăn cản, nó đã từ trong Thánh Quang Tráo xông ra ngoài. Bốn cái đầu to ngẩng cao, há miệng hút khói độc hồng.

Lúc này Hạo Nguyệt tựa như máy hút nước, hơn nữa Tiểu Thanh còn không quên cho mình thêm Phiêu Phù Thuật, khiến thân thể khổng lồ không rơi vào đầm lầy. Bốn miệng đều há ra to nhất, tham lam hấp thu sương mù hồng trong không khí.

Đám Long Hạo Thần ở sau lưng nó, có Hạo Nguyệt hấp thu số lượng lớn, sương mù bên họ dĩ nhiên nhạt nhiều.

“Hạo Nguyệt đang làm gì vậy?”

Mọi người ngây ngốc nhìn Hạo Nguyệt không ngừng hút khói độc, hoàn toàn không hiểu rõ.

Long Hạo Thần cười khở nói.

“Ta cũng không biết, là nó muốn làm thế. Dường như đám khói độc rất tốt cho nó. Lâm Hâm, anh còn nhớ năm đó chúng ta ở hội đấu giá mua viên đá không? Lần đó Hạo Nguyệt cũng vội vàng như bây giờ, sau đó nó bắt đầu tiến hóa. Xem ra, khói độc đối với nó chắc là vật đại bổ.”

Lâm Hâm nói.

“Chưa từng thấy ma thú kỳ quái như Hạo Nguyệt. Đại ca, sao ta cảm thấy hiện giờ thực lực của Hạo Nguyệt không thua gì cậu!”

Long Hạo Thần nói.

“Rất có thể. Ngay cả ta đều không biết đâu là cực hạn của Hạo Nguyệt. Chúng ta đợi xem đi, chắc là Hạo Nguyệt không làm chuyện không nắm chắc.”

Lần trước bị Trừ Liệp Ma bao vây, Hạo Nguyệt hiện ra thực lực cực kỳ mạnh, ngay cả A Bảo đều bị nó ngăn cản trong thời gian dài. Có thể nói, nếu như không có Hạo Nguyệt trợ giúp, lúc đó Long Hạo Thần căn bản không thể bảo vệ Thái Nhi hoàn thành thức tỉnh Tử Thần. Thái Nhi hấp thu truyền thừa rất có thể càng thâm hơn hiện tại. Khi đó cũng khiến Long Hạo Thần nhìn đến thực lực mạnh mẽ của Hạo Nguyệt. Đừng nói, chỉ riêng Hỗn Loạn Nguyên Tổ Bác Ly bốn thuộc tính bao phủ toàn bộ đã vô cùng kinh khiếp.

Hơn nữa, từ lần trước mọi người bế quan ở thánh thành tới nay, Hạo Nguyệt cũng luôn lặng lẽ tu luyện. Cục u trên cổ nó lớn cỡ mấy cái đầu khác. Không cần nghi ngờ, nó rất có khả năng sẽ mọc ra cái đầu thứ năm. Đến khi đó, Hạo Nguyệt sẽ là ma thú cấp bậc gì đây? Long Hạo Thần cũng không biết. Nhưng trong lòng hắc ám suy đoán, đồng bạn tốt của mình tuyệt không đơn giản!

Tốc độ nuốt của Hạo Nguyệt luôn tăng nhanh, thân hình khổng lồ chiều dài hơn mười mét thậm chí dựng thẳng. Có thể thấy rõ, vẩy trên người Hạo Nguyệt phủ lên một tầng sáng hồng, cơ thể nó bắt đầu bành trướng, linh lực nồng đậm không ngừng từ người nó khuếch tán ra. Trên bốn cái đầu to, màu mắt đều bởi vì chúng tự thức tỉnh các thuộc tính mà biến thành màu tím.

Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt có liên kết huyết khế, bởi vậy hắn cảm nhận rõ ràng nhất. Hắn cảm giác được lúc này Hạo Nguyệt đang điên cuồng hấp thu một loại năng lượng, cho nên linh lực của hắn cũng bắt đầu tăng cao. Chỉ trong chốc lát, linh lực của hắn đã đạt đến năm mươi điểm.

Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt vốn là liên thông nhau, hai bên ai có đột phá thì sẽ đem đến ảnh hưởng cực lớn cho đối phương. Lần trước Long Hạo Thần cứu về Thái Nhi đột phá đến cấp bảy, hắn liền cảm giác được Hạo Nguyệt sắp đột phá. Chỉ là phần đột phá này luôn bị Hạo Nguyệt áp chế. Long Hạo Thần hiểu rõ, đây là bởi vì mình. Thái Nhi mất trí nhớ, mình nào có tâm trí quan tâm chuyện khác? Mà Hạo Nguyệt tiến hóa, rất có thể phải trở về thế giới của nó, cần chính mình bảo vệ. Hạo Nguyệt sợ mình phân tâm, mới không hoàn thành tiến hóa. Gần nhất trong khoảng thời gian này, mình đúng là bỏ qua đồng bạn!

Trong lòng áy náy với Hạo Nguyệt, Long Hạo Thần thầm nói với mình, mặc kệ Hạo Nguyệt có lai lịch gì, sau này sẽ biến thành cái gì, nó đều vĩnh viễn là anh em tốt của mình. Tựa như nó luôn bảo vệ mình, bất cứ lúc nào, mình cũng sẽ bảo vệ nó.

Sương mù hồng trong không khí bị Hạo Nguyệt dốc sức cắn nuốt bắt đầu biến nhạt nhẽo. Trong miệng bốn cái đầu Hạo Nguyệt không ngừng phát ra tiếng gào, tràn ngập hưng phấn. Tốc độ cắn nuốt liên tục tăng lên, bụng nó bắt đầu phình ra. Màu hồng trên người biến ngày càng đậm.

“Chủ nhân, đây là Ma Quỷ Thực Nhân Hoa. Là một ma thú thực vật cực khủng bố. Mỗi một Ma Quỷ Thực Nhân Hoa đều tương đương với ma thú cấp sáu bình thường. Chúng nó thích quần cư, mặc kệ là thực vật, động vật hay nhân loại, đều thành thức ăn của chúng. Ma Quỷ Thực Nhân Hoa chỗ kinh khủng nhất chính là khói độc, tên là Mê Thần khói độc. Cho dù là cường giả mạnh cỡ nào, một khi bị khói độc mê hoặc, sẽ đi vào Ma Quỷ Thực Nhân Hoa mặc nó cắn nuốt. Lúc xưa ở thời chúng ta, từng có lần hành động tiêu diệt Ma Quỷ Thực Nhân Hoa, triệt để diệt chủng nó, không ngờ đến nay còn tồn tại. Ta cũng là thấy sương mù đỏ mới nhận ra.”

Nói chuyện chính là Thánh Vệ số mười một. Không cần nghi ngờ, hai vị Thánh Vệ Cường Giả Chi Hồn này kiến thức rộng cỡ nào. Lần này tiến vào đầm lầy, tác dụng của chúng thậm chí còn hơn bất cứ ai trong Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất.

Long Hạo Thần gật đầu với Thánh Vệ số mười hai, trong lòng đã có quyết định. Nếu Thánh Vệ trợ giúp lớn vậy, thì sao mình không...

Nghĩ tới đây, hắn hạ quyết tâm. Xem ra, lần này chỉ cần có thể tìm đến Xà Ma Thần An Độ Mã Lý, có lẽ mình và đồng bạn thật có thể giết chết nó.

Khói độc Mê Thần trong không khí biến ngày càng nhạt. Long Hạo Thần phóng ra Thánh Quang Trảo không cần tiến hành bổ sung cũng sẽ không bị còn dư luồng khói độc phá hư.

Lúc này Hạo Nguyệt tựa như tô trang điểm, toàn thân đều là màu hồng chói lọi, bụng cũng nhô cao ra. Linh lực mạnh mẽ dao động không ngừng phát ra từ người nó. Bốn cái đầu to gào thét càng lúc càng cao vút.

Từ xa đã có thể lại thấy rõ Ma Quỷ Thực Nhân Hoa. Mọi người kinh ngạc phát hiện, Ma Quỷ Thực Nhân Hoa so với trước thì đều hiện ra một mỗi nhiều. Hiển nhiên liên tục phóng ra Mê Thần khói độc làm chúng tiêu hao không ít.

“Grao!!!”

Hạo Nguyệt bốn cái đầu to ngửa đầu rống gầm. Thân hình màu hồng phình to rất nhiều ngang nhiên sải bước tiến lên trước, dưới thân lượn lờ luồng sáng xanh. Dựa vào Phiêu Phù Thuật, nó căn bản không cần lo lắng rơi vào trong đầm lầy, cứ như vậy vọt thẳng hướng Ma Quỷ Thực Nhân Hoa.

“Hạo Nguyệt, cẩn thận!” Long Hạo Thần quát lớn.

Hạo Nguyệt lập tức truyền cho hắn cảm xúc yên tâm, tứ chi to khỏe mau chóng đi tới. Trên người nó, quang mang tím Long Hạo Thần từng thấy nhiều lần lại khuếch tán ra.

Chẳng qua lần này ánh tím mạnh hơn mấy lần trước nhiều.

Vàng sáng tím không lan xa, chỉ bành bồng quanh người Hạo Nguyệt. Nhưng khi nó xông vào Ma Quỷ Thực Nhân Hoa, quang mang tím hiện ra tác dụng.

Không ngờ Ma Quỷ Thực Nhân Hoa lộ ra sợ hãi nó, căn bản không dám mở ra nụ hoa tấn công nó, mặc kệ Hạo Nguyệt dừng lại đây. Khi ánh tím trên người Hạo Nguyệt tiếp xúc với Ma Quỷ Thực Nhân Hoa, thực nhân hoa to lớn lại mau chóng héo úa. Mặc kệ là thân cây hay nụ hoa đều rất nhanh tàn héo, ngã xuống đất. Hạo Nguyệt phân ra một cái đầu há miệng hút, mơ hồ, dường như có một dịch thể nhỏ xíu màu đỏ bị hút vào bụng. Tiếp đến nó lại đi hướng Ma Quỷ Thực Nhân Hoa thứ hai, lặp lại quá trình phía trước.

Ma Quỷ Thực Nhân Hoa khiến Long Hạo Thần e dè và sợ hãi, ở trước mặt Hạo Nguyệt thì như băng tuyết gặp phải than lửa, không sức phản kháng. Chốc lát sau, Ma Quỷ Thực Nhân Hoa trong tầm mắt mọi người đều héo tàn, rơi vào đầm lầy, biến mất.

“Đi, chúng ta theo sau!” Long Hạo Thần quát.

Mọi người lại hành động, ở sau lưng Hạo Nguyệt tiến lên trước.

Số lượng thực thể của Ma Quỷ Thực Nhân Hoa không nhiều như trước đó Long Hạo Thần suy đoán. Khoảng ba, bốn trăm gốc cây. Nhưng bởi vì chúng nó hình thể to lớn, chiếm diện tích đích thực không nhỏ. Long Hạo Thần phát hiện, nếu họ đi từ chỗ xa nhất thì có thể vòng qua Ma Quỷ Thực Nhân Hoa, không cần trải qua lãnh địa chúng nó.

Không thể nghi ngờ, nếu không có Hạo Nguyệt đúng lúc xuất hiện, họ muốn đi chính diện sợ rằng rất khó, cực kỳ khó. Mê Thần khói độc của Ma Quỷ Thực Nhân Hoa đúng là đáng sợ.

Hạo Nguyệt tốc độ ngày càng nhanh, hơn nữa có thể thấy, nó không phá hủy một Ma Quỷ Thực Nhân Hoa, màu hồng trên người sẽ nhạt chút. Khi cuối cùng một cây Ma Quỷ Thực Nhân Hoa cũng biến thành thực vật trong miệng nó, màu sắc trên người đã hồi phục bình thường.

Nhưng tại lúc này, Hạo Nguyệt như là cầu viện, mau chóng quay lại trước mặt Long Hạo Thần. Bốn cái đầu to khê run, phát ra tiếng hừ hừ trầm thấp với Long Hạo Thần.

“Được.” Long Hạo Thần mạnh gật đầu hướng Hạo Nguyệt, sau đó liền xoay người nói với đồng bạn. “Các người đứng nguyên tại chỗ chờ, chúng ta đi chút quay lại.”

Ánh tím liền chờ không được vội lóe lên, Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt trong chớp mắt biến mất.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

420. Chương 147: Hạo Nguyệt Tiến Nhập Kỳ Hoàn Thành

Dịch giả : Tinh Vạn

Thải Nhi lúc trước luôn ở bên cạnh Long Hạo Thần, đột nhiên thấy hắn biến mất thì giật mình, biểu tình lộ rõ hoảng sợ.

Vương Nguyên Nguyên vội vàng đi tới bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói.

“Không có gì đâu, chắc là đoàn trưởng trợ giúp Hạo Nguyệt tiến hóa, chúng ta cứ đợi ở đây đi.”

Nếu Long Hạo Thần không để họ cùng đi giúp Hạo Nguyệt tiến hóa, hiển nhiên là có nắm chắc. Nên Vương Nguyên Nguyên không nói cho Thải Nhi, Long Hạo Thần hỗ trợ Hạo Nguyệt rất có khả năng gặp phải nguy hiểm.

Không sai, Long Hạo Thần đích thực có tự tin. Bởi vì trước khi truyền tống đi, Hạo Nguyệt đã thông qua tâm linh cảm ứng, rõ ràng cho hắn biết, quá trình tiến hóa lần này sẽ rất ngắn ngủi.

Chính là bởi vì nuôi binh ba năm dùng binh một giờ. Trải qua bể quan một năm, lại thêm lần này hấp thu số lớn tinh hoa của Ma Quỷ Thực Nhân Hoa, Mê Thần khói độc, Hạo Nguyệt tích góp lực lượng thật nhiều. Cho nên so với mấy lần đột phá trước thì nhanh hơn, cũng thuận lợi hơn nhiều.

Quang mang chợt lóe, Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt bỗng xuất hiện trên một tảng đá đỉnh núi. Không khí hỗn tạp đen và đỏ lại lần nữa xuất hiện trong cảm giác của Long Hạo Thần.

Song kiếm giơ ngang, Long Hạo Thần không chút do dự bày ra tư thế phòng ngự, đồng thời tập trung tinh thần vào người Long Hạo Thần.

Khác với mấy lần đột phá cố gắng ức chế hơi thở của mình, Hạo Nguyệt mới trở về thế giới của nó, bốn cái đầu liền ngẩng lên, ngửa đầu phát ra tiếng gầm rống. Đó là một tiếng gầm tràn ngập khí thế vương giả. Dường như biểu thị, nó làm một vương giả có lực lượng khổng lồ chế tất cả.

Phụt

Cục u bên cổ Hạo Nguyệt bỗng nổ tung, một cái đầu mới tinh duỗi ra. Từ lúc truyền tống tới đây đến khi cái đầu to xông ra, trước sau chỉ mới ba cái nháy mắt. Tốc độ đột phá như vậy là có thể thấy Hạo Nguyệt tiến hóa tới trình độ nào.

Cái đầu mới mọc ra kích cỡ gần giống với bốn cái đầu khác, khác biệt lớn nhất là sừng trên đỉnh đầu nó. Cái sừng rất kỳ lạ, tựa như có đóa hoa cúc nở rộ trên đầu. Chính giữa đóa hoa cúc này, chính là cổ văn ở trên Thánh Ma đại lục rất ít thấy, chữ ‘Quan’.

Cái đầu này màu mắt là tím đen, so với lúc trước Hạo Nguyệt phóng ra ánh tím thì khác biệt rõ. Hạo Nguyệt toàn thân phóng thích màu mắt các đầu đều là tím sáng. Nhưng màu mắt tím của cái đầu này thì u ám nhiều.

Cái sừng Quan hoa cúc dùng sức vung vẩy, dùng thanh âm có chút khàn hòa cùng bốn đầu khác phát ra tiếng gầm chấn động.

Khí thế cực kỳ khủng bố bỗng phát ra từ người Hạo Nguyệt. Cho dù là đồng bạn có huyết khí với nó, Long Hạo Thần bị khí thế áp bách cũng kiềm không được lùi ra sau một bước, trong lòng càng kinh sợ.

Hắn rõ ràng cảm giác được, lúc này Hạo Nguyệt, thực lực rõ ràng vượt xa chính mình. Ma thú cấp tám, hơi thở ma thú cấp tám tương đương với cường giả cấp bảy.

Hơn nữa tuyệt đối đừng quên, Hạo Nguyệt là ma thú cấp tám có năm loại thuộc tính! Lấy khí thế tổng thể nó phát ra hiện giờ, coi như là ma thú cấp chín cũng chưa chắc dễ dàng chiến thắng nó.

Màu mắt năm cái đầu Hạo Nguyệt không giống nhau, nhưng không ngoại lệ là hiện tại ánh mắt đều biến sắc bén. Hơn nữa thân thể nó cùng với cái đầu thứ năm mọc ra, bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Thân hình dài mười mét lại lần nữa bành trướng. Vây trên người biến càng dày, xương cốt càng thêm to. Kích cỡ mỗi cái đầu đều vì thân thể lớn hơn mà tăng lên, cổ biến càng thô.

Khi Long Hạo Thần giật mình nhìn chăm chú biến hóa trên người Hạo Nguyệt, thì đột nhiên hình ảnh khiến hắn chấn kinh lại xuất hiện.

Xoạt xoạt xoạt!

Thanh âm tựa như tiếng vải rách bỗng vang lên. Hai cái cục u lớn sau lưng Hạo Nguyệt bỗng nhiên tách ra, mảng lớn huyết dịch tím đậm bắn tung. Hai cánh chiều dài hơn sáu mét giương ra sau lưng nó.

Cánh Hạo Nguyệt không có lông, nhìn qua khá giống dơi, nhưng so với cánh dơi càng thêm chắc chắn. Bên trên màng xương cực lớn, màu tím đen, tựa như màu mắt cái đầu thứ năm. Cánh phá thân thể mà ra, vết thương lấy tốc độ kinh người mau chóng khép lại. Vảy thô to cũng bắt đầu từ gốc cánh mau chóng lan tràn.

Cùng với cánh xuất hiện, Hạo Nguyệt rốt cuộc ngừng bành trướng thân hình ở độ dài mười lăm mét, nhưng tổng thể kích cỡ lớn gấp đôi lúc trước. Khí thể uy nhiếp ngưng tụ kinh khủng đem đến cho Long Hạo Thần là cảm giác không chân thực. Nó chỉ là ma thú cấp tám thôi sao? Nhưng ma thú cấp tám có được loại uy nhiếp bề ngễ thiên hạ, uy nghiêm vương giả sao?

Nhìn biến hóa trên người Hạo Nguyệt, không biết vì sao, đáy lòng Long Hạo Thần có chút hoảng loạn. Sự kinh hoảng này vì sao mà đến thì hắn cũng nói không rõ. Nhưng hắn có thể khẳng định là, mình cộng với Nhã Đình cũng chưa chắc là đối thủ của Hạo Nguyệt.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần đột nhiên cảm giác được thân thể mình bắt đầu nóng lên. Nếu có người ở đây, nhất định trông thấy trên trán hắn, chín quang văn tím nở rộ quang mang. Ngay cả da hắn cũng trong giây phút này biến thành màu tím.

Khí thể giống hệt Hạo Nguyệt xuất hiện trên người Long Hạo Thần. Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, nội, ngoại linh lực của mình lấy tốc độ như suối phun mau chóng tăng lên.

Linh lực tăng cao không chỉ là quang thuộc tính, mà là loại đặc biệt Long Hạo Thần chưa từng cảm nhận được. Loại linh lực này tinh thuần đến cực độ, nhưng không phải thuộc tính nào. Khi tiếp xúc với linh lực quang thuộc tính thì tùy theo biến thành quang thuộc tính.

Một trăm, hai trăm, ba trăm, năm trăm...

Một ngàn, hai ngàn, ba ngàn...

Nội linh lực trong người Long Hạo Thần liên tục tăng lên, tròn hơn ba ngàn thì tốc độ mới bắt đầu giảm xuống. Hơn nữa đây mới chỉ là số lượng nội linh lực mà thôi. Ngoại linh lực tăng nhiều ít, ngay cả hắn đều không rõ. Hắn chỉ có thể cảm giác được hiện tại toàn thân tràn ngập lực lượng bùng nổ.

Loại cảm giác này thật là quá tuyệt vời. Không cần nghi ngờ, tăng cao như vậy toàn do Hạo Nguyệt đem đến.

Lúc trước khi tu luyện, có thể nói đa số là Long Hạo Thần cho Hạo Nguyệt nhiều chút. Tựa như trước mắt, khi đối phương đột phá thì liên tiếp tăng linh lực đến ba ngàn, có thể nói là trước giờ chưa từng có. Có thể tưởng tượng lần này Hạo Nguyệt tăng cao cỡ nào. Hơn nữa, Hạo Nguyệt có cánh, thì chắc chắn cũng có năng lực bay. Nếu Long Hạo Thần vẫn là cấp năm, sẽ từ Đại Địa kỳ sẽ biến thân thành Thiên Không kỳ sĩ.

Hạo Nguyệt thân thể to lớn chậm rãi xoay người, toàn thân vẩy dày tản ra quang mang tím nhạt. Hai chân trước chậm rãi nâng lên, cả người đứng thẳng. Thân thể khổng lồ so với Long Hạo Thần hình thành đối lập rõ ràng.

Năm cái đầu to ngửa ra nhìn bầu trời, trong mắt biểu lộ sự lạnh lùng khó nói ra lời. Nhìn phương xa, nó lại lần nữa phát ra tiếng gào sấm nhện. Tiếng gào dần biến thành thét dài, tựa như muốn hét hét ra buồn bực trong lòng.

Long Hạo Thần yên lặng cảm thụ Hạo Nguyệt biến hóa cảm xúc. Hắn không nói gì hết, chỉ lặng yên nhìn chăm chú.

Phương xa, dường như bắt đầu có sinh vật gì đó mau chóng bay vọt qua bên này. Nhưng trong mắt Hạo Nguyệt không ngừng lóe cảm xúc.

Hai chân trước chậm rãi đặt xuống đất, nắm cái đầu to cùng gục hướng Long Hạo Thần. Ngay cả cái đầu mới mọc cũng dán sát Long Hạo Thần, ánh mắt chúng cùng biến nhu hòa, cợ người hẳn.

Trong lòng Long Hạo Thần vang lên tiếng Hạo Nguyệt.

“Ca ca, ta tiến hóa rồi, ta rút cuộc tiến vào kỳ hoàn thành. Ha ha, đám kiến hôi này sẽ không thể uy hiếp sự sống của ta nữa. Một ngày nào đó, khi ta lại trở về nơi này, nhất định sẽ đè bẹp chúng nó thành bụi phấn.”

“Kỳ hoàn thành?” Long Hạo Thần nghi hoặc nhìn Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt nhẹ gật đầu. Tiểu Quang cúi đầu, đụng hai chân Long Hạo Thần. Một lực lượng nhu hòa nâng lên thân thể Long Hạo Thần, thuận theo cái cổ to dài của Tiểu Quang tuột xuống lưng Hạo Nguyệt.

“Ca ca, năm đó ca mới triệu hoán ta đến chỗ của ca, đã dùng máu trợ giúp ta thoát khỏi kỳ ấu sinh, tiến vào kỳ trưởng thành. Mà vừa rồi, ta rút cuộc thành công đột phá kỳ trưởng thành, chính thức tiến vào kỳ hoàn thành. Tiến vào kỳ hoàn thành rồi, thực lực của ta mới dần hiện ra. Tiếp đến một đoạn thời gian, ta sẽ từng bước hoàn thiện mình. Thực lực chân chính của ta cũng dần thức tỉnh.”

Long Hạo Thần kinh ngạc, hiện tại Hạo Nguyệt mới tiến vào kỳ hoàn thành, như vậy, khi nó chân chính đột phá kỳ hoàn thành thì còn mạnh bao nhiêu?

Hạo Nguyệt cảm thụ đến suy nghĩ Long Hạo Thần, nó truyền cho Long Hạo Thần loại cảm xúc kiêu ngạo, dường như bởi vì tương lai cường đại mà kiêu ngạo.

“Ca ca, ta cũng nói không rõ lắm. Ta không biết chân chính hoàn thành tiến hóa rồi, khi ta đạt đến tột đỉnh thì sẽ mạnh đến đâu. Chỉ là, thân thể ta thật khao khát ngày đó đến.”

Long Hạo Thần mỉm cười, nhẹ sờ cổ Tiểu Quang.

“Kỳ thật trong lòng ta, người an toàn mới là quan trọng nhất. Chỉ cần người bình an vô sự, ta không quan tâm lực lượng mạnh đến đâu.”

Nắm cái đầu to của Hạo Nguyệt đều ngoái lại, năm đôi mắt màu khác nhau nhìn chăm chú Long Hạo Thần, ánh mắt nhu hòa như sắp hòa tan. Năm cái đầu tới gần Long Hạo Thần, khẽ cợ người hẳn. Cảm giác ỷ lại đó, khiến lòng Long Hạo Thần tràn ngập ấm áp. Đúng vậy! Mặc kệ là Hạo Nguyệt mạnh bao nhiêu, nó đều là đồng bạn tốt, anh em tốt của mình.

Vuốt ve từng cái đầu, Long Hạo Thần ôn hòa nói.

“Đi đi, nếu người đã hoàn thành tiến hóa thì chúng ta trở về đi, đỡ mọi người chờ sốt ruột.”

Lúc này, hẳn cũng chú ý đến, phương xa đã xuất hiện số lớn sinh vật vong linh đang mau chóng chạy hướng bên này. Hơn nữa có vài khí thể đặc biệt cường đại bắt đầu xuất hiện.

Nắm cái đầu to của Hạo Nguyệt lại lần nữa ngẩng lên, rống một tiếng tràn ngập uy nghiêm, quang mang tím nồng đậm bao phủ cả người nó và Long Hạo Thần. Quang mang tím lấp lánh, một người một thú cùng biến mất trong thế giới đỏ và đen.

Lần này truyền tống, Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác hơi khác. Lúc trước trong quá trình truyền tống, hẳn có thể cảm giác được mình xuyên qua không gian rồi trở về bên cạnh Hạo Nguyệt. Mà lần này thì không, hẳn mơ hồ cảm giác ra, dường như Hạo Nguyệt khổng chế không gian, trực tiếp đem họ đưa về không gian cũ.

Quang mang chợt lóe. Khi thân hình to lớn của Hạo Nguyệt lại xuất hiện trước mắt mọi người, các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều hít ngậm khí lạnh.

Lâm Hâm nhìn đôi cánh lớn sau lưng Hạo Nguyệt, kiềm không được nói.

“Tổ cha nó, bá khí lộ cả ra ngoài. Đây, đây thật là Hạo Nguyệt sao?”

Vương Nguyên Nguyên giật mình nói.

“Đây là, cái đầu thứ năm? Rút cuộc Hạo Nguyệt có cực hạn hay không chứ! Chẳng lẽ đầu nó cứ mọc hoài sao?”

Hàn Vũ lắc đầu nói.

“Theo ta thấy thì chưa chắc. Các người xem, lần này hai bên người Hạo Nguyệt đã không có cục u, chắc là sẽ không mọc thêm đầu. Nhưng năm cái đầu cũng đã rất mạnh. Khí thể trên người nó tương đương với ma thú cấp tám.”

Trần Anh Nhi ngẫm nghĩ, nói.

“Ta rất tò mò, cái đầu thứ năm của Hạo Nguyệt là thuộc tính gì nhỉ?”

Cuối cùng Tư Mã Tiên ra kết luận.

“Thầy kệ nó là thuộc tính gì, chỉ cần mạnh thì được rồi! Hạo Nguyệt cường đại chính là Liệp Ma Đoàn chúng ta cường đại!”

Hạo Nguyệt năm cái đầu ngoái lại, hướng mọi người khẽ gầm một tiếng, thân thể to lớn chậm rãi nằm sấp xuống. Hiện giờ mọi người mới chú ý đến, bên dưới bốn chân to khỏe của Hạo Nguyệt, đều có dấu hiệu ngưng kết băng, mới khiến thân thể nó không lún xuống.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Hạo Nguyệt đang kêu các người leo lên đó. Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai, hai người tạm thời trở lại Giai Diệu Vĩnh Hằng. Nhã Đình, cô cũng trở về đi.”

Ba luồng sáng cùng dung nhập vào người Long Hạo Thần. Hạo Nguyệt hoàn thành tiến hóa, khiến Long Hạo Thần càng thêm vững tin. Hơn nữa Hạo Nguyệt đã truyền cho hắn tin tức chính xác, Thâm Uyên đầm lầy này đối với nó mà nói thì không có uy hiếp gì lớn. Nếu đã vậy, nên giấu đi một ít thực lực, ở thời khắc mấu chốt sẽ càng hiện tác dụng quan trọng.

Thân hình Long Hạo Thần chợt lóe, đã đi tới bên cạnh Thái Nhi, vươn tay hướng nàng.

Thái Nhi không phải lần đầu tiên thấy Hạo Nguyệt. Năm đó ở hình ảnh Dạ Tiểu Lệ bày ra, chính là Long Hạo Thần cùng Hạo Nguyệt bảo vệ nàng, đương nhiên nàng biết Hạo Nguyệt là tọa kỵ của Long Hạo Thần. Mang theo tâm tình tò mò, nàng đưa tay phải cho Long Hạo Thần, khuôn mặt nhỏ nhỏ có chút hồng, càng xinh đẹp diễm lệ vô song.

Long Hạo Thần nhìn ngây ngẩn, mặt cũng ửng đỏ, nhưng trong lòng càng ảm áp. Thái Nhi chịu để hắn nắm tay, hiển nhiên đã dần tiếp nhận hắn.

Nắm bàn tay nhỏ mềm mại không xương của nàng, Long Hạo Thần miễn cưỡng đè ép cảm xúc kích động, nhờ linh cánh mang nàng bay lên, lại ngồi trên lưng Hạo Nguyệt.

Mấy người khác cũng cười trên lưng Hạo Nguyệt. Có Hạo Nguyệt bảo vệ, họ giữ trận hình hoàn hảo như cũ, đề phòng tùy cơ ứng biến.

Ngay lúc này, cái đầu thứ năm của Hạo Nguyệt đột nhiên ngoái lại, dừng ở trước mặt Lâm Hâm, nhìn thấy nội đan Sâm Chu treo trên cổ y, phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

421. Chương 148: Cứ Kinh (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Lâm Hâm vội vàng giữ chặt nội đan.

“Hạo Nguyệt, tuyệt đối không thể cho người cái này, ta phải dùng nó luyện đan được!”

Cái đầu thứ năm kinh thường hừ một tiếng, lắc đầu với y xong xoay trở lại.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Ý cậu chàng là kêu anh cất nội đan Sâm Chu đi, có nó ở đây thì khói độc không thành vấn đề.”

“A?” Lâm Hâm ngần ra. Y là người thông minh, lập tức kịp phản ứng. “Đại ca, ý cậu là, thuộc tính cái đầu thứ năm của Hạo Nguyệt là...”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Anh đoán không sai, là độc.”

Nghe tới chữ độc, vẻ mặt mọi người đều có chút biến hóa. Trách không được trước đó Hạo Nguyệt ra sức cắn nuốt khói độc nồng đậm kia, thì ra là vì thúc đẩy thuộc tính thứ năm, độc. Độc thuộc tính, đây là lần đầu tiên họ nghe nói. Trong số ma thú đã biết thì dường như không có loại thuộc tính này. Đương nhiên, ma thú thực vật như Ma Quỷ Thực Nhân Hoa là ngoại lệ.

Cái đầu thứ năm của Hạo Nguyệt ngẩng lên. Trong tiếng rống trầm thấp, hai mắt nó bắt đầu lóe sáng, ánh tím sáng ngời lấp lánh. Nói cũng kỳ, khi mắt nó lóe sáng thì khói độc xung quanh giống như gặp phải cái gì kinh khủng lắm, điên cuồng tản ra. Trong chớp mắt, khói độc ở phạm vi ba trăm mét đã bay tán loạn. Hơn nữa theo Hạo Nguyệt tiến lên, khói độc vẫn đang né tránh.

Đây quả thật so với Thánh Vệ số mười một hoặc là nội đan Sâm Chu thì hiệu quả hơn. Tầm mắt đột nhiên thoáng đặng, mọi người bởi vì hoàn cảnh Vực Tử Vong Thâm Uyên đầm lầy này mà tâm tình u ám chợt biến tốt.

Màu sắc đầm lầy kỳ thật là đỏ sẫm, có chỗ là nâu đậm, có chỗ là màu vàng đen. Còn có vài chỗ là màu xanh nhạt. Bây giờ tầm mắt trống trải, mọi người có thể thấy rõ thêm nhiều thứ. Trong phạm vi Ma Quỷ Thực Nhân Hoa sinh trưởng, thực vật chỉ có mình chúng nó. Qua phạm vi này, các thực vật khác bắt đầu xuất hiện.

Như cũ đây mây là chính, còn có một ít thực vật mọi người không biết.

Hạo Nguyệt bốn vó tung bay, sải bước đi trong Thâm Uyên đầm lầy. Dường như nó hoàn toàn không sợ gì hết, không thèm quan sát tình hình xung quanh. Nói cũng kỳ, từ khi mọi người ngồi trên lưng nó, ma thú có gan ra tập kích đã hoàn toàn biến mất.

“Ừa, mọi người nói có kỳ cục không, thăm lằn núp trong đầm lầy đâu mất rồi?” Trần Anh Nhi vẻ mặt tò mò nhìn tứ phương. Không cần tự mình đi bộ, còn rất an toàn, tâm tình cô tốt hẳn lên. Lúc trước bị khói độc mê hoặc khiến buồn bực cũng bớt nhiều.

Lâm Hâm cười gian nói.

“Vậy mà không rõ sao? Thần lằn gặp phải tổ tông thần lằn, còn không chạy vắt giò lên cổ?”

“Grao!” Tiểu Quang đột nhiên quay đầu lại, hung dữ nhìn chằm chằm Lâm Hâm.

Lâm Hâm bị ánh mắt hung dữ của nó làm giật nảy mình.

“Đại ca, Hạo Nguyệt làm gì thế!”

Long Hạo Thần cười nói.

“Hạo Nguyệt nói là, nó không phải thần lằn, kêu anh đừng so sánh nó với đám bò sát thấp kém, nếu không nó sẽ ném anh xuống.”

Lâm Hâm cười nói.

“Rồi, rồi, Hạo Nguyệt của chúng ta là mạnh nhất. Thần lằn gì, coi như là rồng cũng không so sánh được. Đúng không?” Vuốt móng ngựa không mất tiền, y luôn không keo kiệt. Ít nhất thì sẽ không keo kiệt ở phương diện này.

Hạo Nguyệt hừ một tiếng, không thèm để ý đến y.

Có lẽ bởi vì cái đầu thứ năm, Tiểu Tử mới sinh ra, cho nên nó biểu hiện đặc biệt cố gắng, gần như dựa vào sức mình hoàn thành nhiệm vụ mở đường.

Cách Tiểu Tử mở đường rất đơn giản, há miệng, hướng trước mặt phun ra khí. Nó phun ra khí màu sắc giống con mắt, cũng là tím đen. Nơi nào có nó phun khí là mặc kệ dây mây chắc khỏe cỡ nào cũng hòa tan, dĩ nhiên một đường thông suốt.

Chẳng qua, Long Hạo Thần để ý thấy Tiểu Tử không ngừng hít thở sâu. Mỗi lần hô hấp, dường như đều đang hấp thu một ít khí thể trong đầm lầy. Cùng với nó hít vào thở ra, khói độc phương xa càng hỗn loạn.

Tuy Long Hạo Thần không thể khẳng định thực lực Tiểu Tử so với mấy đầu khác thì như thế nào, nhưng độc thuộc tính nếu dùng tốt, sợ rằng càng khủng bố hơn bất cứ thuộc tính nào.

Chỉ trong khoảng thời gian ăn cơm, khoảng cách Hạo Nguyệt đi tới so với lúc trước đám Long Hạo Thần tiến lên thì càng xa, càng thêm tiến sâu vào đầm lầy. Mọi người cũng nghỉ ngơi hồi phục tốt.

Tầm lưng rộng rãi của Hạo Nguyệt dài hơn mười mét, tuy ngồi bảy người nhưng không chật chội. Chỉ là Long Hạo Thần bởi vì cẩn thận, luôn ở sát bên Thái Nhi, cho nên hai người rất gần nhau.

Tiếp tục tiến lên, Hạo Nguyệt đi nhanh khoảng một tiếng đồ hồ, họ đã tiến vào nơi sâu trong đầm lầy. Khí thể mạnh mẽ của Hạo Nguyệt khiến đường đi thuận lợi nhiều. Đối lại lúc trước, chỉ sợ họ tốn thời gian gấp ba cũng không thể đến nơi đây.

Lại lần nữa xuyên qua dây mây rậm rạp, trước mặt xuất hiện một cái hồ nhỏ. Hồ nước không sâu, ở nơi hỗn tạp này không ngờ trong suốt thấy đáy.

Hạo Nguyệt luôn tiến tới trước lần đầu tiên dừng bước chân, năm cái đầu nhìn tứ phương, trong mắt lần đầu tiên lộ tia do dự.

Long Hạo Thần có thể cảm thụ được nội tâm Hạo Nguyệt e ngại và sợ hãi. Trong cảm giác của hắn cũng mơ hồ hiện tia bất an.

Đã có suy đoán, Long Hạo Thần hét.

“Mọi người chuẩn bị chiến đấu, chú ý xung quanh!”

Ngay lúc này, Thái Nhi bỗng phản xạ nhìn một phương hướng. Long Hạo Thần cảm nhận được thân thể nàng chợt căng cứng, ánh mắt lập tức nhìn cùng hướng.

Một luồng sáng lạnh trong chớp mắt đó vụt qua.

Luồng sáng này tốc độ thật quá nhanh, gần như sát mặt hồ bắn ra. Tốc độ lấp lóe nhanh còn hơn đao phong. Hạo Nguyệt bỗng phát ra tiếng gầm, thân thể khổng lồ nghiêng một bên.

Long Hạo Thần có thể cảm nhận được trong tiếng rống sự đau đớn, lập tức từ trên lưng Hạo Nguyệt nhảy xuống. Cùng lúc đó, một bóng vàng tách ra khỏi người hắn, ngồi lại trên lưng Hạo Nguyệt.

Chân phải đằng trước của Hạo Nguyệt, không ngờ có một vết thương. Có thể thấy, cái vảy dày đến nửa mét lại bị cắt ra một nửa, mơ hồ lộ mạch máu bên trong. Chẳng qua vết thương đang lấy tốc độ kinh người khép lại.

Tuy Long Hạo Thần không có khả năng thử công kích để xem độ dày của vảy Hạo Nguyệt, nhưng hắn cùng nó chiến đấu chung rất nhiều lần, khá hiểu rõ lực phòng ngự của Hạo Nguyệt. Lấy cường độ ngoại linh lực của nó, cho dù chưa tiến hóa thì chỉ sợ hơn vạn, tiến hóa rồi rất có khả năng tăng gấp đôi. Dưới tình huống như vậy lại bị kẻ địch chớp mắt phá tan phòng ngự, thời gian tránh né và ứng biến đều không có, lực công kích mạnh bao nhiêu mới làm được?

Cũng trong lúc này, bỗng nhiên, con người Long Hạo Thần co rút. Bởi vì hắn hoảng sợ thấy, trong hồ nhỏ trong vạt đang có gần trăm luồng sáng lạnh bay ra, bắn hướng Hạo Nguyệt. Tốc độ cực mau, mắt thường khó bắt kịp.

“Hạo Nguyệt!” Long Hạo Thần gần như phát điên hét lên.

Cùng lúc đó, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán chém trước mặt. Ngàn vạn luồng sáng vàng hóa thành vô số điểm sáng bắn trên không trung. Một kích kia, Long Hạo Thần đã dốc hết toàn lực, chẳng những linh

lực toàn diện đánh ra, càng đem tốc độ tấn công và phạm vi bao trùm tăng lên đến cực độ, chính là Diệt Ma Thiểm.

Hạo Nguyệt gầm một tiếng, hai cánh to sau lưng bỗng giang rộng, dùng sức vỗ, thúc đẩy thân hình khổng lồ bay lên không trung.

Hạo Nguyệt không phải hiền lành gì. Ngay lúc thân thể bay lên, năm cái đầu to, năm cái miệng phun khí đánh hướng hồ nhỏ trong suốt.

Tiếng nổ đìếc tai, Long Hạo Thần chỉ thấy mình như bị cái chùy đập trúng, cho dù là vũ khí mạnh cỡ Quang Minh Nữ Thần Vành Thán cũng phát ra tiếng rền rĩ. Lực phản chấn to lớn khiến cả người Long Hạo Thần bay ngược ra sau. Nhưng hẳn dựa vào Diệt Ma Thiểm, thành công cho Hạo Nguyệt thời gian bay lên trời.

Kêu rên, sắc mặt Long Hạo Thần tái nhợt, quang mang vàng của Linh Hồn Xiềng Xích cùng xuất hiện trên người các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất.

Những luồng sáng sắc bén không có ý định buông tha Long Hạo Thần. Chúng nó gần như dán sát đất, chớp mắt đuổi theo người Long Hạo Thần. Theo biểu hiện thương tổn Hạo Nguyệt thì có thể thấy lực phá hoại của chúng cực mạnh. Rõ ràng Huy Hoàng Thánh giáp của Long Hạo Thần không thể ngăn cản.

Nhưng, ngay lúc đó, thân thể Long Hạo Thần bị một luồng sáng trắng lói kéo bay lên trời. Gần như giây phút sinh tử thì quang mang trắng xâm nhập.

Mỗi người đều có cảm giác lạnh sống lưng. Mấu chốt là sự nguy hiểm này đến quá đột ngột. Từ lúc Hạo Nguyệt bị tập kích đến khi Long Hạo Thần nhảy xuống, rồi rất nhiều đòn tấn công xuất hiện, cả quá trình hoàn thành chỉ trong một, hai lần hít thở.

Tiếng gầm kịch liệt vang lên, năm màu khí đánh vào hồ nhỏ, bộc phát tiếng đánh. Năm loại nguyên tố bạo tạc gần như lật tung cái hồ không lớn này.

Diện tích hồ nhỏ không quá một, hai trăm mét. Linh lực khổng lồ điên cuồng khuếch tán trong không khí. Từng luồng sáng vàng ngay lúc này bay lên trời, tản ra tứ phía.

Nhân cơ hội này, mọi người rốt cuộc thấy rõ luồng sáng lạnh đó là cái gì. Phát hiện này khiến họ kiểm không được hít ngậm khí lạnh.

Ngực Long Hạo Thần liên tục phập phồng, mới rồi hẳn cảm giác toàn thân mình lạnh lẽo. Nếu không phải có chuẩn bị trước, để Nhã Đình trên lưng Hạo Nguyệt, thời khắc mấu chốt dựa vào năng lực Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô kéo mình trở về lưng Hạo Nguyệt, lần này muốn tránh đều không có khả năng. Bởi vì hẳn không có cả thời gian phóng ra linh cánh!

Đây rốt cuộc là loại quái vật gì? Mặc kệ là Long Hạo Thần hay đồng bạn, sau khi thấy rõ ràng ma thú đánh bắt ngờ thì không ai biết nó cả.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

422. Chương 148: Cứ Kinh (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Loại quái vật này đúng là đặc biệt. Hình dáng không cao lớn, chỉ khoảng hai thước, là một loại cá kỳ quái. Cả người dẹp lép, chiều ngang không rộng lắm, chỉ khoảng một thước, thân dài mà dẹp. Nhưng hình dạng nó thật rất dữ tợn. Phía đỉnh đầu có răng cửa sắc bén dài hơn một thước, hơn nữa hai bên đầu có răng cửa. Trong Thâm Uyên đầm lầy quang mang rất tối, vẫn có thể thấy răng cửa lấp lánh quang mang sắc bén.

Phải biết thứ này toàn thân chỉ dài hai thước, riêng trên đầu răng cửa dài hơn một thước, chiếm cứ một nửa thể tích thân thể! Đây là hình dạng kinh khủng cỡ nào? Phần đuôi vây cá rất to, có thể mạnh quấy đập thân thể nó. Hơn nữa trên người mỗi một quái ngư đều tản ra linh lực sắc bén. Loại linh lực này trước

giờ Long Hạo Thần chưa từng thấy, tuyệt không phải là ma thú cá thủy thuộc tính có được. Có một ít giữa phong thuộc tính là không gian thuộc tính, hoặc là nói hỗn hợp cả hai.

Khi đám quái ngư xông ra, rõ ràng là linh lực phong thuộc tính thúc đẩy. Nhưng rằng cửa lại tản ra không gian thuộc tính. Chính vì vậy nên lực công kích của nó mới mạnh đến thế. Đây chính là vết cắt không gian!

Đám quái ngư xuất hiện trong tầm mắt mọi người ít nhất có vài chục. Dưới đòn đánh năm loại nguyên tố của Hạo Nguyệt, đám quái ngư bị trúng chính diện bỗng chốc bay tứ tán dịch thể trắng, còn lại đa số quái ngư thì bình an. Trên thân thể bóng loáng của chúng tản ra quang mang bạc nhàn nhạt, linh lực đánh ra kỳ lạ là trượt khỏi người chúng, không chân chính tổn thương thân thể.

Không sai, đây chính là ma thú hỗn hợp hai thuộc tính phong và không gian. Chỗ đáng sợ nhất của chúng, chắc là lực công kích, lực phòng ngự và tốc độ cũng không tệ lắm. Ở trong Thâm Uyên đầm lầy này không ngờ tồn tại loại ma thú như thế. Càng đáng sợ là, chúng nó là sinh vật quần cư. Chỉ sợ trong cái hồ nhỏ sinh hoạt khoảng trăm con.

Long Hạo Thần hít ngậm khí lạnh, lập tức từ Giai Diệu Vĩnh Hằng triệu hoán ra hai Đại Thánh Vệ, khiến chúng nó xem rõ là loại quái vật gì.

Hai Đại Thánh Vệ vừa liếc mắt, gần như đồng thanh nói ra một cái tên mọi người cực xa lạ.

“Cứ Kinh, không ngờ lại là Cứ Kinh. Chẳng phải Cứ Kinh đã sớm tuyệt chủng rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?” Hai vị Thánh Vệ có Cường Giả Chi Hồn này gần như không có cảm xúc, nhưng lúc này đều lộ ra chấn kinh.

Long Hạo Thần hỏi.

“Cứ Kinh là cái gì?”

Thánh Vệ số mười một thanh âm rõ ràng có phần sợ hãi.

“Đó là một ma thú rất khủng bố. Sức chiến đấu riêng của mỗi cá thể đã là cực kỳ mạnh, tương đương với ma thú cấp tám, hơn nữa còn là quần cư. Lực phá hoại của chúng cực kỳ khủng bố. Đỉnh đầu mọc ra vật chính là sừng của chúng. Tuy là một bộ phận thân thể nhưng cũng đồng dạng là vũ khí đáng sợ nhất của chúng. Loại ma thú này có thể lên bờ lẫn bơi dưới nước. Nhược điểm lớn nhất là không biết bay. Nhưng lực công kích ẩn núp rất mạnh, cho dù là ma thú và nhân loại biết bay, khi gặp phải chúng nó mà không kịp bay lên, thì rất có thể bị cắn xé. Thời viễn cổ, loại ma thú này từng xưng bá một thời, sau đó gặp phải thiên địch con rồng mới mai một. Không nghĩ đến giờ còn có thể gặp lại chúng. Ở thời chúng ta, cần xem trong sách cổ mới thấy được chúng.”

Long Hạo Thần hít ngậm khí lạnh, khó trách đám quái vật này khủng bố đến thế, thì ra là ma thú cấp tám. Hơn một trăm ma thú cấp tám! Nếu chúng nó biết bay, lựa chọn duy nhất của mình chính là dẫn theo đồng bạn lập tức trốn vào Giai Diệu Vĩnh Hằng. Nếu không, có thêm gấp đôi sức người cũng không đủ cho chúng nó cắn.

Lúc này, bên dưới từng con quái thú Cứ Kinh đều phát ra tiếng gầm trầm thấp. Tiếng chúng nó gào không vang dội, nhưng trong tiếng trầm thấp có cảm xúc sâu trầm. Lúc trước Hạo Nguyệt phun ra đòn đánh Cứ Kinh có ba con chết, vài con khác chỉ là bị thương. Cùng là ma thú cấp tám, nếu như một đối một thì Hạo Nguyệt hiển nhiên mạnh hơn chúng nhiều. Nhưng gặp phải nhiều Cứ Kinh như vậy, Long Hạo Thần chỉ còn cách tạm né tránh mũi nhọn.

Nhưng Hạo Nguyệt tính tình không tốt lắm, bị chúng nó tấn công chịu thương, lại thêm Long Hạo Thần rơi vào nguy hiểm thập tử nhất sinh, triệt để chọc giận nó.

Từng ngậm khí không ngừng bắn hướng hồ nhỏ. Đặc biệt là Tiểu Tử mới mọc ra, phun ra ngậm khí màu tím hồng độc tố. Các thành viên Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất trông thấy đều có cảm giác tim đập chân run.

Chẳng qua, Cứ Kinh không uống là sinh vật cổ đại, chúng nó có cách kháng cự riêng. Đa số Cứ Kinh bắt đầu quay quanh một phương hướng nhanh chóng tiến lên. Có thể thấy rõ, từng vòng sáng trắng bạc nổ tung, dâng lên không trung, hình thành từng mảnh tấm chắn màu bạc trắng. Cùng lúc đó, càng thêm kỳ dị

là, bên dưới hồ nước bởi vì đòn đánh của Hạo Nguyệt mà biến hỗn tạp, nhưng có luồng sáng bạc lan tràn, không ngờ rất nhanh lại biến trong suốt, dường như tất cả độc tố đều bị tẩy trừ.

Đúng vậy! Nếu không có năng lực kháng cự kịch độc, đám Cự Kinh không có khả năng sinh hoạt trong Vực Tử Vong.

Tuy Hạo Nguyệt phun ra hơi thở cường đại, nhưng đối mặt nhiều Cự Kinh chung sức ngăn cản cũng không có cách nào. Chỉ có thể từng cái bị bắn ra, không thể thực hiện tác dụng công kích.

May mắn có cái đầu thứ năm kịch độc, cho nên lúc này chỗ họ đứng, xung quanh đều tràn đầy khói độc, nhờ trên người Hạo Nguyệt tản ra hơi thở đẩy lùi khói độc. Có thể tưởng tượng, nếu đám Long Hạo Thần dựa vào linh cánh bay lên trời, cho dù nhờ kỹ năng cản khói độc, chỉ sợ linh lực mau chóng tiêu hao. Có thể lao ra đám khói độc hay không thì rất khó nói. Huống chi, ai có thể kháng địch trong khói độc không ẩn nấp có kẻ địch siêu mạnh?

Hạo Nguyệt nắm cái đầu không ngừng phát ra tiếng rống phẫn nộ, hiển nhiên là bởi vì bất mãn bị tấn công lên. Đôi cánh to sau lưng không ngừng vỗ đập, linh lực dao động đang liên tục tăng lên.

Long Hạo Thần vỗ lưng Hạo Nguyệt, an ủi.

“Thôi, đây là chỗ của chúng nó, ta bay qua là được.”

Tuy Hạo Nguyệt không cam lòng, nhưng cũng sẽ không làm trái ý Long Hạo Thần. Thế nên nó không cam lòng vỗ đôi cánh mang mọi người bay tới trước, định vượt qua cái hồ nhỏ tìm chỗ đáp xuống, tiếp tục tiến lên. Dù sao bay trên trời mang theo bảy người, còn cần kháng cự khói độc, đối với nó mà nói cũng là tiêu hao không ít.

Nhưng rất nhanh sắc mặt nhóm Long Hạo Thần biến đổi. Bởi vì đám Cự Kinh vốn sinh hoạt trong hồ nhỏ nhưng lại đuổi theo Hạo Nguyệt. Không có ý định tha cho bọn họ.

Đám Cự Kinh muốn làm cái gì? Long Hạo Thần lòng chấn kinh. Không thể không nói, nếu đáp xuống đất, họ không phải đối thủ của Cự Kinh, mặc kệ là thân thể hay linh lực, lực công kích, nhiều Cự Kinh như vậy thật quá đáng sợ.

Thánh Vệ số mười một nói.

“Cự Kinh quần cư, cực kỳ đoàn kết, cho nên đặc biệt ghi hận. Vừa rồi các người giết chết đồng bạn của chúng, chúng nó tuyệt sẽ không bằng lòng ngừng lại.”

Long Hạo Thần cười nhạt.

“Chúng nó làm cách này có thể đối phó người khác, nhưng còn chúng ta? Chỉ sợ đã kiếm nhầm người. Đã đi thời gian dài như vậy, ta nên nghỉ ngơi thôi. Đi nào, chúng ta trở lại tháp Vĩnh Hằng.”

Đuổi theo thì cần phải có mục tiêu. Nếu Cự Kinh mất đi mục tiêu, chúng nó có thể làm sao chứ? Chỉ còn cách trở lại nơi chúng nó sinh sống.

Quang mang vàng lấp lóe, chậm rãi khuếch tán, bao phủ thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt và mọi người. Quang mang thu lại, ngay sau đó, đám Long Hạo Thần toàn bộ xuất hiện ở tầng một tháp Vĩnh Hằng.

Trở về tháp Vĩnh Hằng, mỗi người đều có cảm giác nhẹ nhõm. Ít ra thì nơi đây an toàn, không cần lo lắng trong Vực Tử Vong sẽ đột nhiên chui ra sinh vật khủng bố nào.

Chẳng qua, Long Hạo Thần vẫn rất có hứng thú với Cự Kinh, kéo hai Thánh Vệ hỏi han. Từ miệng chúng nó, Long Hạo Thần được đến một số tin tức liên quan Cự Kinh.

Loại sinh vật Cự Kinh đích thực cực mạnh, nếu không phải chúng nó có nhược điểm bẩm sinh không thể bay, chỉ sợ năm đó thời gian xưng bá đại lục sẽ kéo dài hơn.

Sở dĩ chúng nó có hai loại thuộc tính là bởi vì cơ thể. Trên sừng chúng có không gian thuộc tính, thân thể thì là phong thuộc tính. Hai loại thuộc tính hỗ trợ lẫn nhau, bởi vậy lúc công kích tốc độ cực nhanh.

Hạo Nguyệt có thể giết chết vài Cự Kinh coi như là khá may mắn. Bởi vì nó đột nhiên tấn công, hơn nữa Cự Kinh không ngờ sẽ xuất hiện kẻ địch chúng nó không đối phó được, bởi vậy mới bắt đầu chúng không phòng ngự cái gì.

Căn cứ theo lời hai Thánh Vệ, trong đầm lầy dù cho có Vua Sâm Chu cấp mười, đối mặt bảy Cự Kinh cũng không dám dễ dàng xâm nhập lãnh địa. Lực công kích của cái sừng chỉ sợ không thua bất cứ trang bị truyền kỳ nào.

Đồng dạng, bởi vì Cự Kinh cường đại, mỗi bộ phận trên người Cự Kinh có thể nói đều là vật chí bảo.

Đầu tiên là thân thể Cự Kinh, có thể chịu được hai loại thuộc tính dao động trong người, cơ thể chúng có sức chịu đựng hơn ma thú khác nhiều. Đương nhiên, đây là không nói đến quái thai Hạo Nguyệt có nhiều thuộc tính.

Thân thể Cự Kinh vị trí cứng nhất không phải sừng, mà là giữa lưng có một khối da rộng khoảng ba ngón tay màu bạc trắng, cực kỳ mềm dẻo. Tiếp đó chính là cái sừng to kinh khủng của Cự Kinh. Cái sừng kinh khủng đó, dù không có gia công cái gì, chỉ đơn giản cắm trong tay, đều là vũ khí không gian thuộc tính cấp Huy Hoàng, hơn nữa có lực công kích gần với cấp truyền kỳ. Dù sao, đến trong tay nhân loại, uy lực cái sừng sẽ giảm bớt một ít.

Nhưng nếu như gia công cái sừng? Thánh Vệ số mười một nói cho Long Hạo Thần biết, trong số vũ khí từ viễn cổ lưu truyền, đã từng lấy cái sừng làm nguyên liệu chế tác, không cái nào không trở thành đồ tốt cấp truyền kỳ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

423. Chương 148: Cự Kinh (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Ma tinh của Cự Kinh không giống với ma thú khác. Ma tinh của nó có một loại công dụng đặc biệt, gọi là tiêu trừ. Có thể tiêu trừ tất cả độc tố và tác dụng phụ, giữ cho thân thể thanh khiết, sau khi gia nhập linh lực rồi, thậm chí có tác dụng trong phạm vi nhất định, là báu vật. Nếu vận dụng cho tốt, thứ này đủ khắc chế bất cứ ma thú và kẻ địch có chất kịch độc. Hơn nữa, ngay cả hiệu quả ăn mòn của hắc ám thuộc tính cũng sẽ bị tiêu trừ.

Bởi vậy, có thể nói toàn thân Cự Kinh đâu cũng là bảo bối. Đương nhiên, nếu muốn săn bắt loại ma thú này thì phải suy nghĩ kỹ. Chúng nó rất là thù dai. Cự Kinh giết địch, thường chỉ cần trong khoảnh khắc.

Căn cứ hai đại Thánh Vệ phân tích, có thể tụ tập nhiều Cự Kinh sinh hoạt tại đây, chỉ sợ trong hồ nước còn có một Cự Kinh đặc biệt mạnh, chẳng qua lúc trước không lộ mặt. Loại Cự Kinh có thể đột phá cấp tám thăng lên đến trình độ càng cao, chỗ đáng sợ nhất là nó có năng lực truyền tống trong chớp mắt. Không sai, nó không thể bay, nhưng ai có thể khẳng định, cực hạn truyền tống không gian của chúng là bao nhiêu? Lỡ đâu bị nó tập kích một cái, thử tưởng tượng, cái sừng nhọn của Cự Kinh đã sắc bén tới vậy, thế thì Vua Cự Kinh càng kinh khủng tới đâu?

Long Hạo Thần không tỏ thái độ, nhưng có một vị luôn đứng bên cạnh hắn, làn thu thủy đa tình, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hô hấp dồn dập.

Đừng hiểu lầm, đó không phải Thái Nhi, mà là sắp chảy nước miếng, Vương Nguyên Nguyên.

Cũng khó trách Vương Nguyên Nguyên sẽ chảy nước miếng. Cô có không gian thuộc tính trong các loại chức nghiệp giả đã là cực hiếm thấy, trang bị có không gian thuộc tính càng ít ỏi. đây cũng là vì sao lúc trước Long Hạo Thần muốn cho cô thêm một bộ trang bị truyền kỳ trước, nhất không thể thực hiện.

Lúc này nghe nói cái sừng sắc bén của Cự Kinh uy lực lớn như vậy, Vương Nguyên Nguyên không động tâm mới là lạ.

Cô có được huyết mạch Cự Linh Thần, cũng truyền thừa vũ khí huyết mạch là Cự Linh Thần tẩm thuần. Nhưng cô chỉ có duy nhất một vũ khí cường đại này mà thôi. Cự Linh Thần tẩm thuần có cực hạn, chính Vương Nguyên Nguyên hiểu rõ. Vũ khí này tuy có thể cho cô công phòng một thể, nhưng đối với không gian thuộc tính mà nói, Cự Linh Thần tẩm thuần thật là quá nặng. Đặc biệt là trang bị thêm Vô Ngân Thủy Tinh, trọng lượng của nó liên tục gia tăng. Thời gian dài chiến đấu, Vương Nguyên Nguyên không dám dốc sức ứng đối. Thực tế thì, vũ khí truyền thừa huyết mạch Cự Linh Thần tẩm thuần này vốn cũng xem như là đòn sát thủ, chứ không phải vũ khí xài hằng ngày.

“Vương Nguyên Nguyên, ta hiểu suy nghĩ của cô. Đừng vội, để chúng ta nghĩ cách xem. Nếu như có thể, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

“Ừ!” Vương Nguyên Nguyên ừ một tiếng. tuy cô rõ ràng có chút xao động, nhưng giờ không nói thêm cái gì. Dù sao, Cứ Kinh thật rất nguy hiểm.

Long Hạo Thần kêu đồng bạn tập trung lại.

“Chỗ tốt của Cứ Kinh thì mọi người cũng nghe thấy rồi, có thể nói toàn thân đều là bảo vật. Nếu được thì đương nhiên chúng ta hy vọng đạt được nhiều Cứ Kinh. Đây không chỉ là tốt cho mình, dù đem bán đi cũng có thể tăng cường thực lực liên minh của chúng ta. Đổi được công huân cũng đủ cho mọi người đổi trang bị tốt.”

Không cần Long Hạo Thần nói, vẻ mặt mọi người đều lộ ra háo sức. lúc trước gặp phải Sâm Chu, mọi người đều có úy nghĩ này. Gặp phải sinh vật cổ đại hiếm như vậy, có thể lấy được lợi ích thì đương nhiên không muốn thả ra rồi. Liệp Ma giả như họ đều sống trên mũi dao uống máu, vĩnh viễn đặt tăng cường thực lực ở hàng đầu. Không tìm thấy Sâm Chu, nhưng Cứ Kinh thì ngay trước mắt.

“Trước tiên ta cần bàn bạc hành động đã, chia rõ chủ yếu và thứ yếu. Đầu tiên, đối với chúng ta mà nói, điểm quan trọng hàng đầu, là an toàn. Mặc kệ Cứ Kinh có thể đem đến lợi ích lớn bao nhiêu, chúng ta phải ở điều kiện an toàn tính mạng rồi mới đi bắt chúng.”

Câu này Long Hạo Thần nói dứt khoát. Bởi vì hắn không hy vọng nhất là thấy đồng bạn bởi vì lợi ích mà đi mạo hiểm. Cho nên hắn cố ý nhấn mạnh điểm này.

Nói xong câu đó, ánh mắt hắn lướt qua khuôn mặt từng người, nhìn họ đều nghiêm túc gật đầu mới nói tiếp.

“Tiếp theo chính là lên kế hoạch kỹ càng. Cứ Kinh bình thường đều là ma thú cấp tám, nhưng Vua Cứ Kinh rất có thể giống như Vua Sâm Chu, là ma thú cấp mười cường đại, hiện tại chúng ta không thể đụng độ. Một khi gặp phải Vua Cứ Kinh, chúng ta rất có khả năng thương vong. Cho nên, mục tiêu của chúng ta chỉ có thể là Cứ Kinh bình thường. Đối với chúng ta, tình huống tốt nhất chính là bầy Cứ Kinh không có Vua Cứ Kinh. Nhưng để phòng ngừa, ta phải tính đến kết quả tệ hại nhất. Mọi người nêu lên ý kiến đi, chúng ta quyết định xong rồi hành động.”

Tiếp đến là thời gian nghỉ lấy sức và thảo luận.

Tuy rằng trong tháp Vĩnh Hằng, đa số người không thể hồi phục linh lực, nhưng may trước đó không tiêu hao gì mấy. Nhưng tiến vào Thâm Uyên đầm lầy rồi, cảm xúc mọi người luôn căng thẳng, nay trong tháp Vĩnh Hằng có thể thả lỏng, giữ trạng thái tốt nhất nghênh đón trận chiến.

Sau khi định ra chiến thuật rồi, Long Hạo Thần không lập tức mang mọi người trở lại Thâm Uyên đầm lầy tiến hành kế hoạch, ngược lại cùng mọi người leo lên tầng hai tháp Vĩnh Hằng.

Hạo Nguyệt mở ra đôi cánh to, bay bành bồng trên mây khói tầng hai. Tất cả mọi người ngồi trên lưng Hạo Nguyệt. Cảm thấy mới lạ nhất dĩ nhiên là Thái Nhi, mất trí nhớ, khiến nàng quên hết nơi này.

Không biết họ đã rèn luyện bao nhiêu lần ở tầng hai này, cho nên kỹ xảo không chiến của mọi người đều là từ đây luyện ra. Nhưng mãi đến khi họ rời khỏi liên minh không có đột phá hai cửa cuối cùng tầng hai. Hai cửa này Long Hạo Thần giữ lại là vì để cho đồng bạn rèn luyện kỹ xảo không chiến, nhưng hiện tại hắn đã có quyết định mới.

Hạo Nguyệt dưới sự chỉ huy của Long Hạo Thần, chậm rãi bay tới trước, mây khói xung quanh không ngừng vụt qua phía sau. Phương xa có thể mơ hồ thấy một tòa tượng đá vàng.

Các cửa đã thông qua sẽ không lại xuất hiện, mắt thấy pho tượng biến càng rõ ràng, Long Hạo Thần khiến Hạo Nguyệt ngừng lại.

Tư Mã Tiên nghi hoặc nói.

“Đại ca, lúc này chúng ta còn cần phải tiến hành rèn luyện sao? Tiêu hao linh lực rất khó bổ sung lại!”

Long Hạo Thần lắc đầu.

Lâm Hâm ở một bên rất khinh bỉ nói.

“Lão trọc, ông thật là khúc gỗ mà, còn chưa hiểu ý đại ca sao? Đại ca muốn tăng thực lực của tất cả chúng ta. Mở mắt ra mà nhìn!”

Long Hạo Thần cũng không giải thích, mỉm cười, bốn linh cánh sau lưng mở ra, bay ra ngoài. Trong hai tay, Quang Chi Liên Y và Quang Minh Nữ Thần Vành Thán cùng lúc xuất hiện. Giây phút bay ra, hai mắt hắn biến sắc bén.

Khi hắn bay tới trước không đến hai mươi mét, thì bỗng nhiên, một luồng sáng xanh từ trên trời giáng xuống. Ngay sau đó, một khô lâu lặng lẽ xuất hiện giữa không trung.

Khô lâu này nhìn qua rất kỳ lạ, kích cỡ của nó nhỏ hơn Thánh Vệ số mười một một chút, số cánh sau lưng lại nhiều hơn Long Hạo Thần một đôi, có tới sáu cánh. Cùng với một đoàn lửa xanh nhập vào đầu nó, toàn thân phát ra luồng sáng chói mắt. Mơ hồ có thể thấy, phong nguyên tố nồng đậm đang xoay quanh nó.

Vũ khí của khô lâu cũng rất quái, không phải trang bị bình thường mà là hai đoản kiếm hình rắn. Đoản kiếm cũng là màu xanh, đằng trước lưỡi rắn tựa như lưỡi kiếm. Không cần nghi ngờ, vũ khí này một khi đâm vào người sẽ sinh ra lực phá hoại mạnh cỡ nào.

Lửa xanh chói mắt kịch liệt nhấp nháy trong hai hốc mắt. Thân thể nó gần như chớp mắt biến hư ảo.

Mọi người đều rất quen khô lâu nên hiểu ra ngay, không phải thân thể nó biến hư ảo, mà là ở phạm vi nhỏ di động cực nhanh, tùy thời có khả năng hoàn toàn bộc phát ra tốc độ.

Không sai, khô lâu màu xanh này, chính là cường đại Cường Giả Chi Hồn của tầng hai, cũng là khi tất cả đến tầng hai rồi, thầy giáo dạy không chiến chân chính, cường giả khô lâu có phong thuộc tính cường đại.

Nhìn nó, bao gồm cả Long Hạo Thần, mỗi người đều có cảm giác lạnh lẽo. Họ từng bị Khô Lâu Xanh này ngược đãi không nhẹ! Tốc độ quái quỷ của nó đến nay vẫn còn mới mẻ trong đầu mỗi người.

Long Hạo Thần cung kính hành lễ kỷ sĩ với Khô Lâu Xanh, bốn cánh sau lưng mới giương rộng ra, Quang Minh Thánh Hỏa nồng đậm chớp mắt dâng lên.

Trong Thâm Uyên đầm lầy, Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai dùng thực lực cường đại và kinh nghiệm thực chiến, chứng minh giá trị của bọn chúng. Chính Lâm Hâm đã nói, Long Hạo Thần đang chuẩn bị chinh phục cường giả khô lâu trước mắt rất có thể là Thánh Vệ số mười, do đó tăng cường thực lực đoàn đội. Đối mặt Cứ Kinh tốc độ cực nhanh, tác dụng của Thánh Vệ số mười thật là rất lớn, cũng là điểm mấu chốt trong chiến thuật của Long Hạo Thần. Chẳng qua trước đó khi Long Hạo Thần và đồng bạn bàn bạc đối sách thì đem mình đặt ở vị trí đó mà thôi.

Khi thân thể Long Hạo Thần tiến lên một bước nữa, chớp mắt, Khô Lâu Xanh động.

Không thể hình dung nổi tốc độ nó lộ ra. Ánh mắt mọi người gần như chớp mắt bị nó hành động bị phá vỡ.

Cho dù là lúc trước trong chiến đấu, mọi người cùng nó học tập kỹ xảo không chiến, hầu như đều là dựa vào ý niệm và cảm giác. Bởi vì thị giác không thể bắt giữ động tác của Khô Lâu Xanh. Do đó có thể thấy, tốc độ của nó kinh khủng cỡ nào.

Quang mang xanh nhạt vụt qua, đã đến sau lưng Long Hạo Thần, một đòn đâm hai tay tiêu chuẩn của thích khách, thẳng đánh tới hai bên xương sườn Long Hạo Thần. Khô Lâu Xanh không thèm quay người lại, chỉ nắm ngược đoản kiếm.

Lúc nó động thì Long Hạo Thần cũng động. Nhưng hắn không định làm bất cứ động tác tránh né nào, mà là cũng lật tay đâm ra bắt chước Khô Lô Xanh. Chẳng qua, hắn dùng là đơn kiếm mà không phải song kiếm. Khi đối mặt Khô Lô Xanh thì hắn đã nắm ngược lại Quang Chi Liên Y trong tay trái.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

424. Chương 149: Thải Nhi Tử Thần Thất Tuyệt (1)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Khô Lô Xanh tốc độ thật sự quá nhanh. Long Hạo Thần hiểu rõ, nếu mình né tránh, vậy sẽ rơi vào tiết tấu của nó, tiếp theo muốn chiến thắng thì sẽ rất khó khăn. Bởi vậy, Long Hạo Thần không trốn tránh. Hắn muốn cùng Khô Lô Xanh đánh chính diện.

Tốc độ của Khô Lô Xanh quá kinh khủng, khi phát giác cách Long Hạo Thần ứng phó, đôi đoản kiếm xanh trong tay nó bỗng lóe sáng. Hai luồng sáng xanh bắn ra, đâm trúng Huy Hoàng Thánh giáp của Long Hạo Thần. Tiếp đó không ngờ còn kịp thời gian phóng lên cao. Sáu cốt cánh sau lưng có hai cái hướng lên trên, hai cái hướng xuống dưới vỗ đập, làm động tác cá vượt long môn. Đồng thời chân phải đá hướng đầu Long Hạo Thần.

Nếu nói Khô Lô Đỏ Thánh Vệ số mười hai là trầm trọng mà lưu loát, vậy nó chính là tia chớp xanh, động tác cực mau. Cùng nó so đấu tốc độ, mọi người có mặt tại đây không ai làm được.

Long Hạo Thần căn bản không muốn làm như vậy. Bốn cánh sau lưng, hai cánh bên trái bỗng vỗ đập, khiến thân thể trong chớp mắt xoay lại. Tiếp đó bốn cánh đột nhiên ngừng, trần hắn nhô ra, cứng rắn va chạm vào chân phải của Khô Lô Xanh.

Rầm một tiếng, thân thể Long Hạo Thần rung động, người Khô Lô Xanh lại khê chấn bay ngược ra. Không sai, Khô Lô Xanh mặc kệ là công kích hay phòng ngự đều chỉ có thể nói là bình thường.

Ngoại linh lực của Long Hạo Thần trải qua vài lần cường hóa đã đến trình độ khá là mạnh, ít nhất không thua gì nội linh lực. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, hiện tại hắn đích thực tựa như ma tộc. Mặc kệ là ma tinh của Nghịch Thiên Ma Long tộc thâm vào hay là mới được đến lực lượng huyết mạch của Hạo Nguyệt tăng lên, đều khiến thân thể Long Hạo Thần cực kỳ cứng cỏi. Bởi vậy ở cứng đối cứng, hắn không chịu thiệt.

Đồng thời, hắn rút cuộc cho mình tranh thủ thời cơ xuống tay. Hôm nay hắn tới đây không tính toán cùng Khô Lô Xanh luyện tập kỹ năng chiến đấu trên không trung, mà là muốn đánh bại nó, khiến nó thần phục mình.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán chém không khí trước mặt, một kiếm trực tiếp xé rách không trung. Giây phút này, mọi người đều cảm giác ra Long Hạo Thần biến hóa. Hắn không còn là một người, cho người ta cảm giác tựa như bầu trời, như là tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Mỗi người đều cảm giác rõ ràng, Long Hạo Thần chém ra một kiếm này thì chính mình biến mất, chỉ có vô cùng tận kiếm ý tràn ngập trong không khí.

Kiểm ý, đây là chân chính dung hợp kiếm ý, kiếm tâm, kiếm kỹ. Trải qua một trận chiến với A Bảo, Long Hạo Thần linh ngộ kiếm ý tăng lên một tầng. Một kiếm này chém ra, tựa như chân trời góc biển không thể tìm, càng như đánh cờ biết trước thế đi. Cho nên Khô Lô Xanh như tia chớp chợt bị khựng lại giữa không trung.

Nó không thể không dừng lại. Bởi vì nếu nó tiếp tục hành động, như vậy trong chớp mắt, rất có thể cả người nó sẽ dưng vào Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán của Long Hạo Thần. Một kiếm tràn ngập kiếm ý kia không phải thân thể nó có thể chịu đựng được.

Quang mang nhạt lấp lóe, đáy mắt Long Hạo Thần lộ ra tia sáng chói mắt, đó là loại tín niệm cố chấp. Một kiếm này chém ra, ngay cả hắn đều không nghĩ tới sẽ tác động mạnh như vậy, cả người hoàn toàn tiến

vào trạng thái kiếm tâm sáng tỏ. Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán truyền đến cho hắc tiếng ngâm khe vui sướng. Kiếm ý bộc phát quá mạnh mẽ, uy lực Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán gần như bị Long Hạo Thần hoàn toàn phóng thích ra.

Khủng bố kiếm ở trần ngập trong không khí, khiến thân thể Khô Lâu Xanh hoàn toàn bị kiếm ý tỏa định, dù Long Hạo Thần không thể biết chắc nó ở đâu, nhưng Khô Lâu Xanh tựa như chui đầu vô lưới, xuất hiện phía trước kiếm ý của hắc.

Cùng lúc đó, một bóng dáng vàng xuất hiện ở sau lưng Long Hạo Thần. Ngay sau đó, hai tiếng rỗng ngâm to rõ cùng vang lên. Hai luồng sáng to lớn phóng ra từ người Long Hạo Thần, trong tiếng rỗng ngâm cao vút dây dưa thân hình cứng ngắc của Khô Lâu Xanh.

Quang Vũ Song Long Dẫn, rút cuộc lần nữa xuất hiện trên chiến trường, xuất hiện trong đòn tấn công của Long Hạo Thần.

Đúng vậy, Lam Vũ, Quang Phù Dung đã sống lại.

Sau khi Thái Nhi mất trí nhớ, Nhã Đình hồi phục linh lực đã cho Long Hạo Thần biết, thanh vũ khí mạnh nhất của Long Hạo Thần, Lam Vũ, Quang Phù Dung đã hoàn thành quá trình sống lại, nó có thể lại trở thành vũ khí của hắc. Chẳng qua Long Hạo Thần đã có Quang Chi Liên Y làm vũ khí phụ, không dùng nó ngay. Mà lúc này đột nhiên lần nữa sử dụng, năng lực hạn chế cường đại của Quang Vũ Song Long Dẫn, cùng với Long Hạo Thần và Nhã Đình tăng lên thực lực mà toàn diện hiện ra, bỗng chốc làm nên tác dụng quyết định.

Quang mang vàng đậm lạng lẽ đáp trên đầu vai Khô Lâu Xanh. Long Hạo Thần ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm nó.

Không sai, dù cho không dùng Quang Vũ Song Long Dẫn thì Long Hạo Thần cũng có nắm chắc chiến thắng Khô Lâu Xanh. Nhưng nếu làm vậy, hắc không thể bảo đảm không tổn thương đến Khô Lâu Xanh. Tốc độ của nó thật nhanh quá, không có kỹ năng chiến đấu cực mạnh, rất khó khống chế được nó. Kiếm ý mạnh mẽ của Long Hạo Thần rất có khả năng xé nát thân thể nó. Mặc dù làm vậy không thật sự giết chết nó, nhưng Khô Lâu Xanh cũng cần ở trong Giai Diệu Vĩnh Hằng thời gian dài để hồi phục lại. Mà hiện tại Long Hạo Thần cần lực lượng của nó, hắc không muốn chờ đợi. Cho nên, mới có trận chiến bầy rập tình vi này.

Khô Lâu Xanh sau khi ngẩn ngừ khựng lại, trong mắt quang mang xanh chói lòa dần ảm đạm, hơi cúi đầu, hướng Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Thánh Vệ số mười bảy kiến chủ nhân.”

Quang mang xanh lấp lánh, nó trực tiếp hóa thành luồng sáng tránh thoát Quang Vũ Song Long Dẫn, dung nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực Long Hạo Thần.

Mặt hiện nét cười, mục tiêu thứ nhất của Long Hạo Thần đã đạt thành. Có sự trợ giúp lớn của Khô Lâu Xanh Thánh Vệ số mười bảy, kế hoạch của hắc có thể dễ dàng hoàn thành hơn.

Lam Vũ, Quang Phù Dung tỏa quang mang màu xanh vàng bình tĩnh trôi bèo bồng giữa không trung. Nhìn nó, Long Hạo Thần hầu như trong chớp mắt sinh ra cảm giác cực thân thiết. Thanh trọng kiếm này có liên thông với huyết mạch của hắc! Cát lại Quang Chi Liên Y và Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán, Long Hạo Thần nâng tay lên, nắm lấy Lam Vũ, Quang Phù Dung.

Khiến hắc kinh ngạc là, thanh trọng kiếm này sau khi trọng sinh, dường như càng tăng độ phù hợp với hắc. Hơn nữa hơi thở phát ra từ trọng kiếm so với trước kia như là có tiến hóa, nó trở thành bộ trang bị cấp truyền kỳ chân chính.

Tiến hóa, không sai, chính là tiến hóa. Đây cũng là chỗ mạnh nhất của Lam Vũ, Quang Phù Dung. Nó ở trong tay Long Hạo Thần đã hoàn thành hai lần tiến hóa, càng diệu là khi Long Hạo Thần chỉ nắm lấy nó, đã cảm thụ được sự dung hợp, cũng có thể từ từ lĩnh ngộ ra nó biến đổi. Đây chính là phù hợp, nhân và kiếm hợp thành. Có lĩnh ngộ sâu sắc về kiếm ý, bất cứ bảo kiếm nào rơi vào tay Long Hạo Thần cũng sẽ có độ phù hợp đáng sợ.

Đồng bạn trầm lặng nhìn đám Long Hạo Thần, tuy không nói gì nhưng ánh mắt hắc biến nóng rực.

Đoàn trưởng của họ ngày càng mạnh, mạnh đến mức họ hơi mỗi mắt nhìn xa. Nhưng điều này không khiến mọi người sinh ra khó chịu. Bởi vì, cùng với Long Hạo Thần trưởng thành, tốc độ trưởng thành của họ cũng không ngừng tăng lên. Mỗi người đều rõ ràng.

Thực lực Long Hạo Thần tăng lên là sự thật, nhưng sau khi hắn tăng lực lượng, không ngừng tăng khả năng thu được đồ tốt, mà hắn có được thứ gì liền không giấu giếm phân chia cho đồng bạn. Bởi vậy mọi người chẳng những không ghen ghét tốc độ tăng lực lượng của hắn, ngược lại càng muốn hắn biến mạnh. Có một vị đoàn trưởng như vậy, đối với bọn họ, việc cần làm chính là không ngừng đi theo Long Hạo Thần tăng sức mạnh, khiến mình theo sát bước chân hắn.

“Chúng ta tiếp tục tiến lên.” Giọng của Long Hạo Thần khiến mọi người từ trong suy nghĩ tỉnh lại, vẻ mặt họ đều lộ ra kinh ngạc.

Khô Lâu Xanh Thánh Vệ số mười đã bị chinh phục, còn tiến lên tiếp? Đó chẳng phải là muốn khiêu chiến cửa cuối cùng của tầng hai tháp Vĩnh Hằng? Thánh Vệ số mười thần phục, pho tượng phương xa càng biến rõ ràng. Dựa vào kinh nghiệm tầng một, không cần nghi ngờ, tầng hai chỉ còn lại một cửa cuối cùng.

Long Hạo Thần xoay người lại giải thích.

“Ta có lòng tin thông qua cửa cuối cùng. Trong Thâm Uyên đầm lầy, chúng ta đã trước sau mấy lần đụng phải đối thủ mạnh, tiếp theo sẽ gặp phải Xà Ma Thần An Độ Mã Lý. Hiện tại chỉ có thông qua tháp Vĩnh Hằng mới tăng lên thực lực của chúng ta. Nếu ta không đoán sai, tiếp đến chúng ta phải đối mặt chính là Thánh Vệ số chín. Nếu thuộc tính của nó tựa như ta suy đoán, như vậy tại Vực Tử Vong Thâm Uyên đầm lầy, tuyệt đối trợ giúp rất lớn cho chúng ta.”

“Đại ca, lên đi!” Tư Mã Tiên mạnh mẽ nắm tay.

Long Hạo Thần mỉm cười, giương ra bốn cánh, đối Lam Vũ, Quang Phù Dung sang tay trái. Tay phải lấp lánh quang mang vàng, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán lại lần nữa xuất hiện trong lòng bàn tay.

Có thể nói, lúc này Long Hạo Thần mới là hình dạng trang bị mạnh nhất. Trong tay đôi trọng kiếm truyền kỳ, dù chỉ nhìn thôi cũng có thể cảm nhận được lực công kích kinh khủng.

Chậm rãi bay về phía trước, trong lòng Long Hạo Thần trở nên bình tĩnh không gợn sóng. Đây là bởi vì mới rồi một kiếm tràn ngập kiếm ý, chớp mắt, trong lòng hắn sinh ra một ít linh ngộ đặc biệt. Phần linh ngộ này là cái gì chính hắn cũng nói không rõ. Nhưng hắn biết, mình lại bước vào một tầng linh ngộ kiếm ý, dường như đã dần tiếp cận cảnh giới năm ấy của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương. Điểm này có thể cảm thụ từ việc Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán thừa nhận hắn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

425. Chương 149: Thái Nhi Tử Thần Thất Tuyệt (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Pho tượng to lớn dần rõ ràng, giống hệt tầng một, nếu không phải xung quanh mây khói trôi lững lờ, mọi người nhất định có cảm giác mình lại đi đến tận cùng tầng một.

Pho tượng Tử Linh Thánh Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư được đám mây chở bay bồng bềnh ở đó. Mà trước nó, chính là một khô lâu đáng người cao lớn ngồi xếp bằng.

Khô lâu này toàn thân màu vàng đất. Khi đám Long Hạo Thần trông thấy nó, thì từ người nó bắt đầu dâng lên quang mang vàng nhạt.

Trong mắt Long Hạo Thần lộ ra tia vui sướng. Không sai, hắn sắp đối mặt quả nhiên là Thánh Vệ số chín có được Cường Giả Chi Hồn, hơn nữa, thuộc tính của Thánh Vệ số chín y như hắn dự đoán.

Là thổ, thổ thuộc tính.

Tuy Long Hạo Thần không biết vì sao Trường Miên Thiên Tài Y Lai Khắc Tư ở cuối cùng tầng không chiến này thiết kế Thánh Vệ thổ thuộc tính làm cửa ải cuối. Nhưng trong lòng hắn càng căng thẳng đề phòng hơn lúc đánh với Khô Lô Xanh.

Nếu vứt bỏ thân phận Tử Linh pháp sư, Long Hạo Thần không thể không thừa nhận, hắn tâm phục khẩu phục Trường Miên Thiên Tài Y Lai Khắc Tư. Một tiền bối có thể kiến tạo ra nơi thần kỳ như tháp Vĩnh Hằng, trải qua vạn năm còn sản sinh ra năng lực cường đại như vậy, đó là cần bao nhiêu trí tuệ! Tuy Long Hạo Thần thông minh, hắn tự hỏi lòng, nếu so sánh với Y Lai Khắc Tư, ít nhất hiện tại thì mình còn xa xa không sánh bằng, quá mức nhỏ bé.

Cho nên hắn chắc chắn, nếu Y Lai Khắc Tư đã bố trí cho Thánh Vệ số chín thổ thuộc tính thủ hộ cửa cuối cùng tầng hai, vậy tuyệt đối có ý nghĩa của nó.

Pho tượng Y Lai Khắc Tư tĩnh lặng đứng đó, như là nhìn chăm chú mọi người. Khô Lô Vàng chậm rãi đứng lên.

Nó cao gần với Khô Lô Đỏ Thánh Vệ số mười một, nhưng thân thể càng to hơn, bả vai càng rộng, cho người cảm giác vững chắc như núi.

Một luồng sáng vàng đất lóe lên từ sau lưng nó. Đôi cốt cánh màu vàng đất giãn ra, giữ vững thân thể nó bay lững lờ.

Luồng sáng vàng đất chói lòa bỗng từ trên trời giáng xuống. Hai đoàn sáng trắng nhạt cũng bốc lên ở hốc mắt nó. Là màu trắng, không phải màu đất.

Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn nó, thoáng chốc trầm suy tính. E rằng Khô Lô Vàng này có thực lực không tầm thường, sợ rằng đã vượt qua cấp bảy.

Đang lúc hắn suy nghĩ thì hai tay Khô Lô Vàng đã giơ lên. Cùng lúc đó, trước mặt Long Hạo Thần xuất hiện tám bình phong màu vàng đất. Lực lượng nhu hòa đẩy hắn lùi ra mười mét. Tiếp đó luồng sáng vàng đất tựa như sóng triều cuốn trôi, không chỉ bao phủ hắn, mà còn gồm cả mọi người ở trên lưng Hạo Nguyệt.

Ngay lúc này, tất cả mây trên tầng hai tháp Vĩnh Hằng đều biến thành màu vàng đất.

Một lực lượng áp bách khủng bố khó thể hình dung bỗng xuất hiện trong không khí, điên cuồng kéo người họ rơi xuống dưới.

Lực hút. Long Hạo Thần chớp mắt đã hiểu ra năng lực Khô Lô Vàng thi triển. Đây chắc là Trọng Lực Thuật đã thất truyền của ma pháp sư thổ hệ.

Long Hạo Thần giật mình, bốn cánh dóc sức vỗ đập, muốn ổn định thân hình. Nhưng Trọng Lực Thuật này mạnh hơn hắn tưởng. Hắn có linh lực vượt qua một vạn bốn ngàn vạn mà không thể ổn định thân thể, vẫn là từng chút một bị kéo xuống.

Bên kia, Hạo Nguyệt tình hình càng khốn khổ. Thân thể nó khổng lồ như vậy, trọng lượng nặng kinh khủng, lại thêm thể tích to lớn, tốc độ rơi xuống so với Long Hạo Thần càng nhanh. May mắn phản ứng của người khác không chậm. Trừ Thái Nhi ra, mỗi người đều hết sức ôm chặt người Hạo Nguyệt, sau đó phóng ra linh cánh, cùng Hạo Nguyệt kháng cự lực hút mạnh, thế này mới miễn cưỡng ngăn Hạo Nguyệt rơi xuống.

Trong mắt Khô Lô Vàng dần hiện ra lạnh băng, thậm chí là lạnh lẽo. Nó chỉ lặng yên nhìn chằm chằm những người trước mặt. Trong Cường Giả Chi Hồn, Long Hạo Thần thậm chí nhìn đến cảm xúc cao ngạo, điều này trước đây ba Thánh Vệ khác chưa từng lộ ra. Mà lúc này, Khô Lô Vàng hiển nhiên khinh thường lại ra tay với họ. Theo nó thấy thì hắn và đồng bạn không thể kháng cự Trọng Lực Thuật.

Sự thật cũng đúng như vậy. Long Hạo Thần rõ ràng cảm thụ được linh lực của mình đang lấy tốc độ cực nhanh tiêu hao.

Cứ tiếp tục như vậy, mình và đồng bạn sẽ rơi xuống tầng một tháp Vĩnh Hằng. Càng quan trọng là đồng bạn tiêu hao linh lực, không thể hồi phục trong tháp Vĩnh Hằng, sẽ ảnh hưởng kế hoạch kế tiếp.

“Hạo Nguyệt, mang họ trở lại tầng một đi.” Kế hoạch không theo kịp biến hóa, Long Hạo Thần nhanh chóng ra quyết định.

Tuy chính hắn còn có đòn sát thủ, nhưng hắn phân vân hiện tại có nên dùng đến không. Một khi sử dụng sẽ cần thời gian dài nghỉ ngơi.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên, một luồng sáng xám bồng xé rách không gian.

Quang mang xám tỏa sáng mà không chói lóa, tựa như sao chổi xẹt qua.

Đôi cánh đen ở sau lưng vỗ đập, mang theo quang mang xám, Thái Nhi cả người tựa như tuyết bay trên trời, nhưng không chịu lực hút hạn chế, chớp mắt đã đến trước mặt Khô Lâu Vàng. Quang mang lạnh kinh khủng của lưỡi hái Tử Thần quét ngang ra, chớp mắt bao phủ cả người Khô Lâu Vàng. Tất cả xảy ra quá đột ngột. Tốc độ của Thái Nhi tuy không thể so sánh với Khô Lâu Xanh Thánh Vệ số mười, nhưng cũng đạt tới một trình độ nào đó.

Không cần nghi ngờ, Khô Lâu Vàng so với ba Thánh Vệ trước đó càng có nhân tính. Nó biết kiêu ngạo, tự mãn, tràn ngập tự tin với mình. Theo nó thấy thì những thực lực những đối thủ trước mắt không khả năng kháng cự Trọng Lực Thuật của nó. Nhưng cũng chính vì nó kiêu ngạo đem đến sơ hở trí mạng.

Thân thể Thái Nhi căn bản không chịu ảnh hưởng của Trọng Lực Thuật. Giây phút nàng bay ra, Khô Lâu Vàng chỉ cảm thấy cả không gian đều bị thân thể nàng xé rách. Ngay sau đó, sát ý ngập trời đã xuất hiện trước mặt hắn.

Long Hạo Thần cũng cực kỳ kinh ngạc, hắn như thế nào cũng không nghĩ ra Thái Nhi sẽ ra tay vào lúc này, mà còn không thêm nhìn uy lực Trọng Lực Thuật. Khi lưỡi hái Tử Thần vung ra, tia lạnh trong mắt nàng khiến Long Hạo Thần trông thấy Thái Nhi của hắn đã trở lại. Điều này so với Thái Nhi phát động công kích cường đại càng khiến Long Hạo Thần rung động và vui sướng. Thái Nhi, Thái Nhi của ta đã trở lại rồi sao?

Đôi mắt Long Hạo Thần tràn ngập dịu dàng đến chảy ra nước.

Khô Lâu Vàng mạnh mẽ tựa như Long Hạo Thần đã đoán trước. Thái Nhi đến rất đột ngột, nhưng nó kiêu ngạo cũng là có bản lĩnh. Thân thể chớp mắt lùi ra sau, cùng lúc đó, một vách tường đất không chút báo hiệu dâng lên. Tuy rằng bị công kích của lưỡi hái Tử Thần nghiền thành bụi phấn, nhưng cũng cho nó thời gian hòa hoãn.

Nhưng sau một giây, sát khí khủng bố của nàng đột nhiên biến mất.

Khô Lâu Vàng hơi ngẩn ra, nhưng không ngừng động tác. Đây chính là điểm mạnh của Thánh Vệ, bản năng chiến đấu của chúng gần như hòa tan trong người. Mặc kệ là khi nào, cho dù là chưa kịp suy nghĩ thì thân thể đã phản xạ hành động.

Hai bàn tay thô to bỗng mạnh đập vào nhau, thoáng chốc, lấy Khô Lâu Vàng làm trung tâm, ngưng tụ thành màn hào quang vàng đất khuếch tán ra ngoài, có chút giống ma pháp hỏa hệ Phòng Ngự Hỏa Hoàn. Nhưng nó không chắn tất cả phương hướng, cho nên uy lực mạnh hơn nhiều, ít nhất cũng tới ma pháp thổ hệ cấp sáu công phòng một thể. Hơn nữa, tuyệt đối đừng quên, nó phát động cực nhanh.

Khi ma pháp phát ra thì một bóng đen lặng lẽ xuất hiện sau lưng nó. Quang mang xám đột nhiên lóe lên. Ngay sau đó, giữa không trung vang lên tiếng tựa như vải rách.

Lưỡi hái Tử Thần phát ra tiếng rít to thê lương, mang theo thân thể mềm mại của Thái Nhi từ khe hở chui vào. Ngay sau đó, trên người Khô Lâu Vàng xuất hiện một chữ ‘chết’ còn to hơn cả người nó, hoàn toàn do sắc xám sáng viết thành.

Bóng đen vụt qua, lực hút nặng nề bỗng chốc biến mất. Khi Thái Nhi lại đặt chân trên người Hạo Nguyệt, sát khí sắc bén từ người nàng chợt biến mất, còn lại chỉ là đôi mắt tròn to chớp chớp, lộ ra kinh ngạc và nghi hoặc nhìn phía trước, dường như nàng cũng không biết mình đang làm cái gì.

Mọi người đều hơi ngớ người ra, bao gồm cả Hạo Nguyệt. Năm cái đầu to, trong đôi mắt đều lộ ra tia kinh hãi.

Chữ ‘chết’ màu xám dần thu lại, Khô Lâu Vàng lại xuất hiện ở tầm mắt mọi người. Chẳng qua, lửa vàng đất trong con người của nó đã ngừng nhấp nháy. Ngay sau đó, thân thể nó xuất hiện từng vết rạn, hóa thành bụi phấn màu vàng đất bay trên không trung.

Một luồng sáng vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ Khô Lâu Vàng, toàn diện ngưng kết thân thể nó. Lần này thời gian kéo dài hơn lúc đám Long Hạo Thần tấn công Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai ở tầng một.

Mãi mười phút sau, thân hình Khô Lâu Vàng mới ngưng tụ lại, chỉ là ngọn lửa vàng đất ở đáy mắt rõ ràng nhấp nháy yếu hơn trước nhiều.

Nó có chút kinh sợ nhìn Thái Nhi mờ mịt đứng trên lưng Hạo Nguyệt. Hơi tạm dừng một chút, nó tựa như nhân loại bị hù dọa, hít sâu bình tĩnh tâm thần.

Sau đó nó mới hướng Long Hạo Thần bái lạy.

“Chủ nhân, Thánh Vệ số chín nguyện vì ngài cống hiến sức lực.” So với ba Thánh Vệ trước thì thanh âm nó yếu hơn nhiều.

Tiếng nói vừa dứt, Thánh Vệ số chín đã hóa thành luồng sáng vàng đất bay thẳng hướng Long Hạo Thần, dung nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Giai Diệu Vĩnh Hằng phát ra nhiệt độ, quang mang vàng nồng đậm không ngừng chớp động trước ngực Long Hạo Thần. Long Hạo Thần có thể cảm giác được, dường như Thánh Vệ số chín đang hấp thu năng lượng lưu trữ trong Giai Diệu Vĩnh Hằng hồi phục bản thân.

Loại tình huống này lúc trước cũng xuất hiện từ Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai, nhưng không rõ ràng đến vậy. Có thể thấy nó bị Thái Nhi tổn thương nặng cỡ nào, ngay cả tháp Vĩnh Hằng cũng không thể hoàn toàn tu sửa cơ thể nó thật tốt. Hơn nữa, trong đầu Long Hạo Thần đột nhiên nhớ tới lời Dạ Tiểu Lệ từng nói.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

426. Chương 149: Thái Nhi Tử Thần Thất Tuyệt (3)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Làm thần quyền giả Tử Thần, Thái Nhi truyền thừa chính là lực lượng siêu độ của Tử Thần. Sức mạnh siêu nhất của Tử Thần chính là siêu độ, chỉ sợ linh hồn Khô Lâu Vàng Thánh Vệ số chín bị thương không nhẹ, thế nên mới hiện ra uể oải.

Lực lượng của Thái Nhi đã biến đáng sợ như vậy ư? Mới rồi Thái Nhi đánh ra một chiêu cuối, không thể nghi ngờ là chân chính hiện ra thực lực cường đại sau khi hoàn thành thức tỉnh thần quyền giả.

Đó dường như là một kỹ năng, nhưng lại không giống kỹ năng. Từ Luân Hồi kiếm chuyển hóa thành lưỡi hái Tử Thần, vũ khí thường dùng của Thái Nhi, Long Hạo Thần không biết sức mạnh chân chính của nàng đạt tới trình độ nào. Ít nhất thì đòn vừa rồi, Long Hạo Thần tự hỏi, nếu đổi lại là mình ngăn cản, chỉ sợ chẳng những phải dốc hết sức đánh ra kiếm ý, thậm chí cần nhờ lực lượng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán mới có thể chống đỡ được. Đó là có khả năng, mà không phải khẳng định!

Cũng không phải nói lực lượng của Thái Nhi mạnh hơn Long Hạo Thần, ngược lại, hiện tại bản thân nàng thua Long Hạo Thần khá xa. Nhưng linh lô và vũ khí của Thái Nhi thật quá mạnh. Luân Hồi kiếm chuyển hóa thành lưỡi hái Tử Thần là cấp thần khí. Dù rằng Thái Nhi đã thức tỉnh, hiện giờ cũng không thể phát huy hết uy lực của nó.

Bốn cánh sau lưng vỗ đập, Long Hạo Thần đi tới bên cạnh Thái Nhi.

“Thái Nhi, cô cảm thấy sao hả? Không có việc gì chứ?”

Vừa mới thi triển năng lực mạnh như vậy, Long Hạo Thần sợ nàng sẽ bị phản phệ.

Thái Nhi thì thào nói.

“Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương.”

Long Hạo Thần hít sâu, hần hiểu rõ, Tử Thần Thất Tuyệt của Thái Nhi giống như với khi vận dụng Luân Hồi Linh Lô, chỉ là uy lực càng mạnh.

Không đợi hần hỏi thêm, Thái Nhi đã ngẩng đầu nhìn hần, nói.

“Ta không sao, mới rồi ta thấy có chút khó chịu, sau đó thì như vậy đây. Ta chỉ cảm thấy, nếu ta tiếp tục sử dụng lực lượng này thì sẽ mất đi thứ gì đó. May mắn một chiêu này nó đã chịu không nổi.”

Long Hạo Thần rất hiểu rõ Thái Nhi, nghe nàng nói vậy thì thoáng chốc yên tâm, đồng thời hơi hiểu ra bí ẩn của Tử Thần Thất Tuyệt.

“Thái Nhi, cô nghe ta nói.” Long Hạo Thần cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, hai tay sớm đã cất đi song kiếm bốp chặt vai nàng. “Mới rồi cô sử dụng lực lượng này tuyệt đối đừng tùy tiện dùng. Hơn nữa, dù cho sử dụng cũng chỉ có thể dùng một lần như vừa này. Cô hiểu chưa? Nếu không thì cô sẽ có nguy hiểm mất đi lực cảm. Lần thứ nhất không phát sinh phản phệ là bởi vì tác dụng của hợp thành linh lô trong người cô. Nhưng đừng dùng trừ phi tới lúc bất đắc dĩ. Cô nhất định phải nghe lời ta, được không?”

Thái Nhi nhìn Long Hạo Thần trong mắt tràn ngập thân thiết, chợt ấm lòng, ngoan ngoan gật đầu. Chẳng qua trong lòng nàng, vẫn đang nhớ lại mới rồi chính mình thi triển ra lực lượng cường đại. Mơ hồ, nàng có chút linh ngộ. Ít ra thì dù mất trí nhớ, thân thể càng thêm quen thuộc năng lực của mình.

Ngay lúc này, pho tượng trước mắt đột nhiên biến sáng ngời, quang mang vàng nhu hòa nở rộ. Pho tượng tựa như sống lại, linh hồn khổng lồ dao động bỗng chốc khiến mọi người có mặt cảm giác trầm trọng như núi đè.

“Chúc mừng người, con trai, đã thông qua khảo nghiệm tầng thứ hai. Người có thể tiếp tục tiến lên, ta ở phía cuối con đường chờ người. Có thể thông qua tầng thứ hai, người đã có năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng muốn thật sự kế thừa ta, thực lực của người vẫn còn kém rất xa. Người phải biến càng thêm mạnh mẽ, càng thêm cố chấp. Chỉ có quyết tâm tiến lên không ngoái đầu lại, mới đi đến bờ. Ta ở bờ bên kia chờ người, con đường sau này, người nhất định phải dựa vào chính sức mình tiến lên. Trước khi người tới tầng thứ sáu, trừ Thánh Vệ ra, ta sẽ không thưởng cho người thứ gì khác. Ta tin tưởng, người nhất định có thể đi tới trước mặt ta.”

Phụt một quang trụ vàng bỗng bốc lên cao, như đột phá khung trời, cũng đâm thủng giới hạn tầng thứ hai tháp Vĩnh Hằng, trở thành con đường liên thông tầng thứ ba.

Nhìn quang mang vàng đâm thẳng lên tầng trên, Long Hạo Thần trong lòng có chút thất vọng. Vốn hần tính là tầng này không có cho họ tăng cường linh lực, thì ít nhất thưởng một ít thứ như là trang bị. Nhưng không như mong muốn, cuối cùng trừ hai Thánh Vệ ra, không có trợ giúp khác.

Chẳng qua, thất vọng chỉ là trong chốc lát, rất nhanh Long Hạo Thần đã lên tinh thần. Nên thỏa mãn với thứ mình đang có. Ở tầng hai này bọn họ đã học được năng lực không chiến, đây chẳng phải là điều quan trọng hơn bất cứ trang bị nào sao? Hơn nữa có hai đại Thánh Vệ hỗ trợ, thực lực của toàn đội họ chỉ sợ vượt xa đa số Liệp Ma Đoàn cấp vương. Đương nhiên, sợ rằng Thánh Vệ số chín thổ hệ còn cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian mới được. Lúc trước khi đối mặt Thái Nhi, lực lượng của nó rõ ràng còn chưa hoàn toàn phát huy, chỉ là bởi vì tất cả sức mạnh vừa lúc bị năng lực Tử Thần thể như chẻ tre khắc chế, lại thêm khinh địch, cuối cùng chết dưới Tử Thần Thất Tuyệt của Thái Nhi.

Quang mang trong Thâm Uyên đầm lầy vẫn u ám như vậy. Gần chạng vạng, khí độc trong không khí càng biến đậm.

Cứ Kinh sinh tồn trong hồ nhỏ có lẽ là mảnh đất lành duy nhất tại nơi đây. Hồ nước trong suốt thỉnh thoảng nổi lên tầng bùn đất.

Hồ nước không quá sâu, khoảng chừng hai, ba mét. Nếu như có thể nhìn từ mặt hồ thì sẽ phát hiện, dưới nước thỉnh thoảng xẹt qua những luồng sáng bạc.

Tuy Cứ Kinh bộ dạng dữ tợn, nhưng thực tế chúng nó lại là ma thú ăn cỏ, không hứng thú với thịt. Trong hồ nước cỏ tươi tốt, cùng với dây mây mềm dẻo trong đầm lầy mới là thực vật chúng thích nhất. Mỗi khi

cần ăn cái gì, Cự Kinh sẽ tụ tập lại phóng lên. Có thể thấy trên bờ hồ lấp lóe từng luồng sáng bạc, không trông thấy rõ hình dáng chúng, nhưng có thể thấy từng dây mây cứng cõi bị cắt thành mảnh vụn, sau đó biến mất. Quá trình ăn cơm thường không dài lắm, bởi vì tốc độ ăn của chúng quá nhanh. Sau đó, hồ nước lại yên tĩnh.

Cự Kinh phân chia mạnh yếu khác với các ma thú khác. Chúng nó không so về thể hình, mà là so độ lớn nhỏ miếng da bạc mềm dẻo trên lưng, để xem ai mạnh hơn. Bởi vậy, Cự Kinh luồng sáng bạc càng chói mắt thì càng mạnh. Cự Kinh trưởng thành đều là ma thú cấp tám. Một số thiên phú cao có thể đạt tới cấp chín. Chân chính vương giả lại là ma thú cấp mười, một sự tồn tại mạnh đến mức ngay cả Vua Sâm Chu, cũng là bá chủ duy nhất trong đầm lầy này, phải chùn bước.

Từng luồng sáng vàng lặng lẽ xuất hiện ở chỗ cách bờ hồ Cự Kinh không xa, màn hào quang ánh vàng nhu hòa chỉ mở ra đường kính khoảng hai mét.

Ngay sau đó, từng bóng người từ bên cạnh hần tách ra, trước tiên phóng ra linh cánh của mình.

Long Hạo Thần chỉ hướng không trung. Mọi người bay lên, lần này Long Hạo Thần không phóng thích Thánh Quang Trảo. Mỗi người đều cưỡng bức phóng linh lực ra ngoài cơ thể để đối kháng khói độc trong đầm lầy. Làm như vậy đúng là sẽ khiến họ càng tiêu hao nhiều, nhưng không cần tập trung một chỗ.

Long Hạo Thần gật đầu với mọi người. Trong sương mù dày đặc, bọn họ mau chóng tách ra.

Ba quang mang đỏ, xanh, lam xuất hiện trước mắt Long Hạo Thần, hơi khom người hướng hần. Long Hạo Thần nói với Thánh Vệ số mười vài câu.

Thánh Vệ số mười gật đầu, sáu đôi cánh sau lưng khẽ động, đã tựa như tia chớp bay ra ngoài.

Lúc này, ở bên cạnh Long Hạo Thần chỉ còn lại Thái Nhi, Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên. Trần Anh NHĩ không tham dự hành động lần này. Không thấy Lâm Hâm và Hàn Vũ. Hạo Nguyệt sau khi xuất hiện đã bay đi đâu mất, không dùng cả năng lực chống độc. Nó đi theo Lâm Hâm và Hàn Vũ.

Long Hạo Thần gật đầu với ba người là Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai.

“Bắt đầu chuẩn bị.” Nói xong, trọng kiếm trong hai tay hần từ từ giờ lên.

Hai thanh trọng kiếm dần biến thành màu trắng, chính Long Hạo Thần tiến vào trạng thái kỳ lạ. Họ ở giữa không trung cách mặt đất hai mươi mét, vừa lúc là độ cao nhất Cự Kinh có thể phóng lên. Phán đoán chính xác này là lúc chiến đấu với Cự Kinh Long Hạo Thần thấy ra.

Cự Kinh ở trong hồ nhỏ trong suốt đã dần yên tĩnh. Hoàng hôn buông xuống, đám Cự Kinh trong hồ đều yên tĩnh lại. Chúng nó đã qua thời gian ăn cơm, lúc này đa số đều rơi vào ngủ say.

Loại ma thú như Cự Kinh bình thường rất ham ngủ. Tuy rằng tính công kích cực mạnh, nhưng tập tính địa vực càng mạnh hơn. Chúng sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi mình sinh sống, trừ phi gặp phải tình huống đám Long Hạo Thần hôm nay xuất hiện. Hạo Nguyệt công kích không thể nghi ngờ là khiêu khích dữ nhất đối với chúng nó, cho nên không chết sẽ không ngừng. Đáng tiếc bởi vì năng lực truyền tống Giai Điều Vĩnh Hằng kỳ lạ của Long Hạo Thần, chúng nó mất đi mục tiêu. Dù tính tình chúng có không tốt hơn nữa, không thấy mục tiêu thì sao trút giận được? Sau một phen tàn phá thảm thực vật xung quanh, thế này mới hậm hực trở về hồ nhỏ.

Mà ngay lúc này, có khách không mời đã đến.

Một luồng sáng xanh u ám lặng lẽ dừng ở chỗ cách bờ hồ khoảng ba mươi mét. Bóng dáng nó vừa lúc bị một cây to che chắn, chẳng lộ ra một chút hơi thở.

Lửa ma trời nhấp nháy ở hốc mắt, quan sát động tĩnh phía trước, tạm ngừng một lúc, đột nhiên lửa ma trời trong mắt nó kịch liệt dao động, tựa như tiếp được tín hiệu.

Thánh Vệ số mười hơi suy tư một chút, đôi đoản kiếm kỳ lạ đã xuất hiện trong lòng bàn tay. Thân hình chợt lóe, sáu cánh sau lưng khẽ vỗ, cả người đã lướt tới bờ hồ. Hai tay nắm đoản kiếm làm động tác giao nhau đánh ra. Chỉ thấy hai luồng sáng xanh bay hướng hồ nước trong.

Hai luồng sáng xanh mang theo tiếng kêu chói tai. Khí thể sắc bén chớp mắt bùng nổ. Chúng nó không phải trực tiếp đánh vào hồ nước, mà là ở trên mặt hồ va vào nhau. Bỗng chốc, một cơn lốc xanh đường kính hơn một mét rơi trên mặt hồ trong suốt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

427. Chương 150: Vua Cự Kinh (1)

Dịch giả : Tinh Văn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Một cột nước to bắn lên, có mấy Cự Kinh đang ngủ say bị cột nước cuốn đi. Có thể thấy rõ, lốc xoáy xanh chìm vào trong nước, phát ra quang mang xanh chói mắt, xung quanh đều bị cuốn lấy hình thành vòng xoáy.

Thánh Vệ số mười không rời đi, ngược lại miệng phát ra tiếng hét to, đôi đoản kiếm lần nữa vung ra. Hai luồng sáng xanh lấp lánh trên không trung, quang mang va chạm, lại là một lốc xoáy rơi vào hồ.

Lần này thật là chọc giận ồ kiến lửa. Mười luồng sáng bạc gần bờ hồ nhất bỗng bắn lên, tựa như tia chớp bạc phóng hướng Thánh Vệ số mười.

Thánh Vệ số mười đầy mắt nhấp nháy lửa xanh, thân thể chột lùi ra sau, chỉ xảo diệu xoay người đã dễ dàng tránh thoát luồng sáng bạc trước nhất. Ngay sau đó, nó dùng hành động cho đám Cự Kinh thấy thực lực của bá chủ không trung.

Thân thể màu xanh của nó tựa như không bị lực hút ảnh hưởng, liên tiếp chuyển chín lần giữa không trung, mỗi lần đều tránh khỏi công kích của Cự Kinh gần trong gang tấc. Hơn nữa nó bay ở độ cao chỉ cách ba mét.

Quang mang xanh chói mắt lấp lóe, Cự Kinh trong thời gian này đã vượt qua hàng trăm, đang điên cuồng đuổi theo bóng dáng xanh. Nhưng dù chúng có số lượng khổng lồ, tốc độ mau như vậy, nhưng không làm gì được Thánh Vệ số mười.

So về tốc độ, Thánh Vệ số mười tuyệt đối không sợ ai. Trừ phi gặp phải cường giả cấp chín không chế toàn bộ khu vực trên không trung, nếu không, tốc độ của nó chính là mạnh nhất. Đối diện Cự Kinh kết hợp hai thuộc tính phong và không gian, nó ở trên không trung vẫn rất nhàn nhã như đi dạo. Nó không ngừng làm ra động tác tránh né cực khó, thường thường ở chỉ mảnh treo chuông thoát khỏi tấn công, mang chúng chậm rãi di hướng càng xa. Tốc độ chạy không nhanh, nhưng Cự Kinh bị hấp dẫn số lượng không nhỏ.

Trong không khí, linh lực phong và không gian dao động cực kỳ kịch liệt, cả khối độc trong đầm lầy cũng bị xé rách. Năng lực thanh tẩy tất cả tạp chất của Cự Kinh lúc này hiện ra, khối độc căn bản không thể tới gần chúng. Mỗi khi chúng nó bao vây gần như sắp cắn nát Thánh Vệ số mười, nhưng cuối cùng vẫn là bị tia chớp xanh phá vòng vây.

Cự Kinh nổi giận, hành vi khiêu khích như vậy là lần đầu tiên chúng đụng phải. Càng quan trọng là, kẻ khiêu khích lại có thể liên tục thoát khỏi vòng vây của chúng.

Quang mang xanh nhạt đột nhiên đổi hướng bay, từ không ngừng trốn tránh đến bay thẳng. Tại lúc này, Thánh Vệ số mười mới hoàn toàn bộc lộ tốc độ của mình. Thật là nhanh như tia chớp, chỉ chớp mắt đã kéo giãn cự ly với Cự Kinh sau lưng.

Quang mang xanh vụt qua, chốc lát đã biến mất.

Bầy Cự Kinh đuổi theo như điên, nhưng chúng nó không thể làm gì được quang mang xanh ngày càng xa.

Vì sao giống tình huống buổi chiều quá vậy? Cự Kinh không gào rống, nhưng sát khí tản ra từ người chúng lại là thực chất, không biết bao nhiêu dây mây gặp nạn.

Sau một chuỗi tàn phá, mắt thấy không đuổi kịp quang mang xanh, chúng nó mới không cam lòng lui trở về nơi mình sống.

Tốc độ lui lại đương nhiên không nhanh bằng lúc đuổi theo kẻ địch. Mắt thấy đa số Cự Kinh đã nhảy qua, một số ở phía sau giảm tốc độ.

Ngay lúc này, đột nhiên, hai sợi dây xích tựa như ánh nắng từ trên trời giáng xuống. Giữa không trung, một bóng dáng vàng chói sáng như pháo hoa, bóng người rơi ở đằng sau Cự Kinh. Giữa không trung, một quang mang nhu hòa hiện ra. Bóng ảnh cao mười mét, nhìn không rõ hình dạng. Nhưng khoảnh khắc nàng xuất hiện, dường như tất cả âm u trong Thâm Uyên đầm lầy đều bị đuổi đi, có, chỉ là vô tận thánh khiết và quang minh. Tựa như mặt trời đột nhiên rơi xuống vùng đất Vực Tử Vong này, tẩy trừ tất cả vật bẩn nơi đây.

Bóng vàng dần dần rơi xuống tựa như máy xay xoay nhanh, có ít nhất mười con Cự Kinh chớp mắt bị cuốn vào mảnh sáng vàng.

Tất cả đến quá đột ngột, lực công kích của Cự Kinh tuy rằng mạnh, nhưng cảm giác của chúng rất bình thường. Khi chúng phát hiện không đúng, thân thể đã bị cuốn vào quang mang vàng.

Ngay sau đó, một quả cầu vàng bay lên, chiếu sáng xung quanh. Cùng lúc đó, hai bóng người đồng loạt từ mé bên rơi xuống, vang lên tiếng chấn.

Một bên là quang mang bạc chói lòa, là tấm thuẫn to lớn kèm theo bốn khối Vô Ngân Thủy Tinh từ trên trời giáng xuống. Trong quang mang bạc chói mắt, tấm thuẫn mau chóng xoay tròn phóng ra quang mang bạc kinh khủng đường kính tới mười mét, đụng bay một mớ Cự Kinh đang lùi lại. Mà một luồng sáng khác càng thêm khủng bố.

Quang mang vàng rực rỡ hỗn loạn tia điện tím khủng bố, tựa như sét giáng xuống, chính diện đánh trúng vào người Cự Kinh.

Quả cầu sắt to lớn gần như khoảnh khắc đã đập dẹp Cự Kinh vào mặt đất. Tiếng chấn động kịch liệt bộc phát. Cự Kinh đã mất đi hơi thở sự sống.

Mãi đến giờ, Cự Kinh ở đằng trước mới phản ứng lại, từng đợt sáng bạc điên cuồng xông tới phản công.

Nhưng cũng ngay lúc đó, phía trước quả cầu vàng bay lên trời giờ lại giáng xuống, vừa lúc nghênh đón đám Cự Kinh trở về.

Quang mang vàng chói mắt trở thành chủ đạo. Trong tiếng chấn động điếc tai, mặt đất rung rinh, dây mây lắc lư, đám Cự Kinh bị lực chấn khủng bố từ quang nguyên tố nồng đậm bộc phát đánh bay tứ tung.

Vì thế hình thành cục diện đặc biệt, quả cầu lớn rơi xuống ít nhất đánh bay ba mươi con Cự Kinh. Mà lúc trước Cự Kinh bị tập kích và Cự Kinh chậm chạp quay lại cứu viện cũng trong chớp mắt này bị quả cầu lớn ngăn thành hai phần, thành công ngăn chặn đám ánh bạc muốn cứu viện.

Từng luồng sáng bạc ở trên không trung lấp lóe. Lúc này Long Hạo Thần tựa như Quang Minh Nữ Thần giáng xuống, hắn đã đem linh lực của mình tỏa ra ở trình độ lớn nhất. Bóng sáng vàng to lớn bành bồng giữa không trung chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn. Mỗi một kiếm đều kèm chúc phúc của Quang Minh Nữ Thần, đây là kinh khủng cỡ nào. Bất ngờ không kịp đề phòng, Cự Kinh chỉ có thể dựa vào không gian thuộc tính của mình miễn cưỡng ngăn cản, không kịp nhìn rõ kẻ địch là ai.

Sắc lam và sắc đỏ cũng trong lúc này rơi xuống, hóa thành đòn công kích đơn giản hữu hiệu mà uy lực cực lớn.

Cự Kinh bị lốc xoáy vàng hút vào một khi bị bắn ra thì mình đầy vết thương, mà bọn họ trở thành người nhặt đồ tốt nhất.

Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên ở đợt tấn công đầu tiên liền không lưu giữ thực lực, bộc phát hết sức mạnh.

Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô phối hợp Quang Chi Đại Lực Hoàn điên cuồng đánh, lực công kích bản thân Tư Mã Tiên thật là quá khủng bố. Chỗ kinh khủng nhất của Quang Chi Đại Lực Hoàn chính là một khi tới

gần đối thủ, sẽ không bị bắn ngược mà sinh ra hiệu quả như là hấp dính, bức đối thủ cùng gã đánh.

Lực công kích của Cự Kinh đúng là mạnh, nhưng Quang Chi Đại Lực Hoàn thật sự quá khổng lồ, hơn nữa là trang bị cấp truyền kỳ. Trước mặt ba đợt bạo phá, trước mặt kỹ năng Phần Toái, thân thể chúng nó sao chịu nổi. Còn về phá hủy Quang Chi Đại Lực Hoàn thì càng không thể nào. Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô và Quang Chi Đại Lực Hoàn hỗ trợ cho nhau. Con nào bị tia chớp tím bao phủ sẽ sản sinh tạm thời tê liệt, Cự Kinh là ma thú cấp tám, nhưng lúc tê liệt gặp phải Quang Chi Đại Lực Hoàn không thềm nói lý, kết quả chỉ có thể nói là thê thảm.

Cự Kinh cường đại chủ yếu ở chỗ chúng nó là tộc bầy, ma thú cấp tám sinh hoạt quần cư thì kinh khủng cỡ nào. Nhưng chúng nó đơn thể thì chỗ mạnh nhất là công kích. Phòng ngự và kỹ năng không đặc biệt lắm. Đám Long Hạo Thần súc thể tập kích, chỉ chớp lát sau, có hơn mười Cự Kinh trước sau bị giết chết.

Nhưng tại lúc này, Nhã Đình phát ra Quang Chi Vẫn bắt đầu dần mất đi hiệu quả, càng nhiều Cự Kinh xông hướng bên này.

Long Hạo Thần, Tư Mã Tiên, Vương Nguyên Nguyên, trên người mấy lần lóe quang mang vàng, đây là khi họ bị tấn công thì Linh Hồn Xiềng Xích sẽ chia sẻ tổn thương. Cũng không phải thật sự bị Cự Kinh thương tổn thân thể, mà là cứ va chạm với Cự Kinh là phát ra quang mang đó. Một khi đối diện Cự Kinh tấn công, coi như là Long Hạo Thần có Quang Minh Nữ Thần cũng không dễ chịu.

“Lui!” Long Hạo Thần nhanh chóng quyết định, hét lớn một tiếng.

Cùng lúc đó, từng luồng sáng trắng không ngừng từ không trung lóe lên, đem thi thể từng con Cự Kinh hút lên trời. ba người Long Hạo Thần cùng mở ra linh cánh bay lên cao. Hai đại Thánh Vệ thì ở lúc họ bay lên đã trở thành người đoạn hậu tốt nhất.

Khi ba người Long Hạo Thần thành công bay vào không trung, chúng nó cũng hóa thành hai luồng sáng nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Không có chút dừng lại, ba người Long Hạo Thần gần như điên cuồng bay hướng phương xa, hơn nữa cố gắng tăng tốc độ bay.

Cùng lúc đó, dường như cảm nhận được tình hình bên này, hồ nước bên kia đột nhiên sôi trào nổi sóng. Ngay sau đó, một luồng sáng bạc bắn ra, tốc độ cực nhanh đuổi theo Thánh Vệ số mười. Hơn nữa trong khoảnh khắc bay ra, thân thể nó chợt biến mất, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ở ngoài vài trăm mét, chính là thuần gian chuyển di.

Khi luồng sáng bạc này xuất hiện, trong không khí rõ ràng phát ra tiếng cắt đứt. Khi nó hoàn thành không gian truyền tống, trong không khí phát ra một chuỗi tiếng nổ.

Càng thêm kinh khủng, khối độc xung quanh đều biến thành luồng sáng bạc. Trong vùng đất Thâm Uyên đầm lầy này, dường như trừ linh lực không gian thuộc tính ra thì không có thuộc tính nào khác.

Đám Long Hạo Thần dự đoán tình huống tệ nhất vẫn là xuất hiện. Trong bầy Cự Kinh quả nhiên có Vua Cự Kinh.

Đám Long Hạo Thần tuy rằng tập kích đánh chết hơn mười Cự Kinh, nhưng cũng thành công chọc giận Vua Cự Kinh. Bây giờ, nó bắt đầu trả thù.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

428. Chương 150: Vua Cự Kinh (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Không sai, Cự Kinh không thể bay, nhưng có không gian truyền tống, Vua Cự Kinh trực tiếp thuần di đến giữa không trung, sau đó cái đuôi to vung vẩy, tựa như tên bắn bay tới phương xa. Làm ma thú cấp mười

cường đại, một trong các chúa tể đầm lầy, đương nhiên nó có cách xác định hướng đi của ba người Long Hạo Thần. Hơn nữa, gần như chỉ ba cái chớp mắt đã thấy bóng dáng chạy trốn phía xa của đám Long Hạo Thần.

Nhưng, cũng trong khoảnh khắc này, thế xông lên của Vua Cự Kinh đột nhiên tạm dừng, bỗng xoay người nhìn hướng nơi sinh sống.

Bởi vì tạm dừng nên có thể thấy rõ hình dáng Vua Cự Kinh.

Bộ dạng của nó không khác gì Cự Kinh bình thường, hình cá, sừng dài, hai bên lưỡi sừng sắc bén lấp lánh ánh bạc. Khác với Cự Kinh bình thường là toàn thân nó màu bạc sáng lóng lánh, quang mang chói lòa tựa như bảo vật quý giá. Quang mang thậm chí so với bí ngân càng thâm, so với tinh kim càng thêm sáng ngời. Đồng thời, từ người nó tỏa ra quang mang hỗn hợp giữa bạc và màu xanh nhạt. Dưới bụng nó, hai bên có hai mảnh như cánh. Cánh không thể khiến nó bay nhưng nhảy lên thì vẫn làm được.

Làm một ma thú cường đại, trong quá trình không ngừng tiến hóa, bởi vì bên ngoài biến đổi và nhược điểm của mình, Cự Kinh bắt đầu cải biến gen. Vua Cự Kinh đã có thể lướt trên không trung, trăm năm sau, ai có thể khẳng định chúng không mọc ra cánh?

Sau cái sừng của Vua Cự Kinh là đôi mắt vừa nhỏ vừa dài, lấp l quang mang xanh âm u. Lúc này đôi mắt đang híp lại, nhưng lộ ra tia nghi hoặc. Ma thú đến cấp bậc như nó thì đã có trí tuệ khá cao. Đôi mắt khiêu khích từ đám Long Hạo Thần, Vua Cự Kinh dĩ nhiên phải đi ra lấy lại oai phong cho thuộc hạ. Nhưng mắt thấy sắp đuổi kịp đám Long Hạo Thần, nó lại bỗng nhiên cảm nhận được nguy hiểm to lớn.

Sự nguy hiểm này không dành cho nó, mà là ở chỗ nơi nó và các tộc nhân sinh sống.

Tiếng phượng kêu to rõ vang vọng trên không trung. Ngọn lửa xanh to lớn đã từ chân trời bay xuống. Vua Cự Kinh chính là bởi vì trông thấy nó mới đột nhiên tạm dừng.

Phút chốc, không gian truyền tống lại xuất hiện, nhưng không phải đuổi theo đám Long Hạo Thần, mà là dốc sức chạy trở về nơi nó sống.

Đám Long Hạo Thần tuy đáng ghét, nhưng so sánh với nơi sinh sống trăm ngàn năm qua, thì họ không còn quan trọng.

Quang mang xanh chói mắt khiến Vua Cự Kinh cảm giác đến nguy hiểm cực lớn. Nếu để cho hỏa phượng hoàng kinh khủng này rơi vào hồ nước, nó không dám tưởng tượng kết quả.

Nhưng nó hành động vẫn là muợn một bước. Khi Vua Cự Kinh tiến vào phạm vi hồ nước, giây phút đó, phượng hoàng xanh đã rơi vào hồ nhỏ trong vạt.

Từ miệng Vua Cự Kinh phát ra tiếng thét dài sắc nhọn, vạn người muốn chui vào trong hồ. Nhưng cũng vào lúc này, nước hồ sôi trào.

Số lớn Cự Kinh hoảng loạn chui ra từ hồ nước, ngay sau đó cả mặt hồ biến thành màu xanh.

Hồ nước lấy tốc độ kinh người bốc hơi. Nguyên bản hồ nhỏ không tính lớn, khi nước mau chóng bốc hơi, xung quanh bắt đầu lộ ra mảnh đất bị nước bao phủ.

Tiếng thét chói tai liên tục vang lên, lúc này Vua Cự Kinh đã giận đến cực điểm. Nhưng hiện tại nó không thể làm gì được. Nó là ma thú phong và không gian thuộc tính, không phải băng thuộc tính! Sao có thể để hồ nước sôi trào giảm nhiệt độ?

May mắn, nhiệt độ cao không kéo dài quá lâu. Khi mặt nước giảm xuống một phần ba, rốt cuộc không tiếp tục nữa. Việc này liên quan đến độ ẩm trong không khí nơi đây. Nếu là bên ngoài, chỉ sợ càng thảm hơn. Nhưng dù là vậy, hồ thiếu một phần ba nước, đối với tộc bầy Cự Kinh mà nói tuyệt không phải chuyện tốt. Bọn chúng muốn ngưng tụ nhiều nước lại đây không biết mất thời gian bao lâu.

Hồ nước trong vạt tác dụng không chỉ là khiến chúng nó dừng chân, cùng lúc còn có thể định dục số lớn cỏ nước. Số cỏ nước này người dùng thứ nhất chính là Vua Cự Kinh!

Nước trong hồ vẫn đang rất nóng, đám Cự Kinh tuyệt không muốn bơi trong nước này. Cỏ nước ở đáy hồ chỉ sợ đã bị nấu chín thành nước.

Thân thể Vua Cự Kinh không ngừng ngo nguậy, từng luồng sáng bạc bắn lên không trung, đan thành vòng quang mang bạc to lớn, điên cuồng cắt đứt không khí.

Nhưng dù chúng nó có mạnh hơn thì làm gì được không khí chứ? Chỉ là phí sức trút giận mà thôi.

Thân ở trên không trung, Lâm Hâm bị Hàn Vũ mang theo tốc độ cực nhanh bay hướng phương xa. Hạo Nguyệt đã ở trên cao chờ bọn họ. Hạo Nguyệt là lá bài cuối cùng Long Hạo Thần giữ lại, cũng là chân chính đoạn hậu. Đồng thời, bởi vì huyết khế, Long Hạo Thần có thể dễ như trở bàn tay cảm thụ vị trí nó ở. Cho nên Hạo Nguyệt cũng là nơi họ tụ tập lại.

Lúc này sắc mặt Lâm Hâm đã tái nhợt, mồ hôi ướt đầm khuôn mặt tuấn tú, nhưng mắt hắn tràn ngập phần khởi.

Chiều hôm nay, bọn họ bị Cự Kinh truy đuổi như đánh chó, nổi bực mình đó đừng nói, lần này coi như báo thù được rồi.

Tất cả đều là kế hoạch mọi người cùng nhau bàn bạc. Điểm chủ yếu trong kế hoạch toàn là Long Hạo Thần đề nghị, sau đó trải qua mọi người hoàn thiện.

Long Hạo Thần, Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên, ba người lực công kích mạnh mẽ bạo phát cao làm chủ công, thêm vào Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai. Mục đích của họ chính là có thể đánh chết bao nhiêu Cự Kinh thì hay bấy nhiêu.

Có Thánh Vệ số mười hấp dẫn, quả nhiên Cự Kinh phóng ra. Long Hạo Thần ở trên không trung chờ chúng quay lại chỗ sinh sống, lúc này, độ cảnh giác của chúng sẽ giảm bớt nhiều. Đám Long Hạo Thần đều chuẩn bị sẵn sàng, tung ra kỹ năng mạnh nhất của mình. Ba người thêm vào hai đại Thánh Vệ và Nhã Đình, công kích mạnh nhất toàn lực bộc phát, Cự Kinh chỉ có thực lực tương đương cường giả cấp bảy, lực phòng ngự không mạnh gì mấy, chớp mắt liền thương vong.

Quang Chi Vãn của Nhã Đình đem đến tác dụng quyết định, thành công chia cắt bầy Cự Kinh, hơn nữa đánh bay đa số Cự Kinh, cho đám Long Hạo Thần đầy đủ thời gian. Mà tiếp theo, chính là bộ phận cao trào nhất.

Long Hạo Thần để Lâm Hâm và Hàn Vũ rời đi trước, là vì từ mé bên vòng qua mặt hồ đi tới bên kia. Từ một bên làm chuẩn bị phóng thích Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô. Mặc kệ có Vua Cự Kinh hay không, khi Long Hạo Thần phát ra tín hiệu, bên Lâm Hâm phải hành động ngay, đây gọi là hai mặt giáp công. Mà truyền tin cho họ, chính là Thánh Vệ số mười lúc trước hấp dẫn Cự Kinh. Có Giai Diệu Vĩnh Hằng, giao lưu giữa nó và Long Hạo Thần đương nhiên không thành vấn đề. Sau khi nó hấp dẫn kẻ địch thì tìm đến nhóm Lâm Hâm.

Vua Cự Kinh thật sự xuất hiện. Khi Lâm Hâm nhìn một luồng sáng bạc phóng lên trời thì lập tức biết không tốt, không chút do dự thi triển Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô. Hơn nữa dốc hết sức ra không hề giữ lại.

Lam Hỏa Phượng Hoàng khủng bố từ trên trời giáng xuống, mục tiêu chính là nơi Cự Kinh sống. Uy lực của Lam Hỏa Phượng Hoàng mạnh cỡ nào, coi như là Vua Cự Kinh cũng không thể chính diện đón đỡ. Kết quả cuối cùng so với trong tưởng tượng càng tốt, ít ra thì Vua Cự Kinh không có truy đuổi bọn họ.

Rất nhanh, mọi người lại tập hợp trên lưng Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt giương đôi cánh to, mang theo họ xuyên qua khối độc đầm lầy, bay hướng phương xa.

Mãi đến lúc này, mọi người chưa dám thả lỏng. năng lực không gian truyền tống của Cự Kinh quá đáng sợ, lỡ nó đuổi theo thì mọi người muốn chiến đấu cũng không dễ.

Thải Nhi từ đầu đến cuối không gia nhập chiến đấu, đây cũng là lá bài Long Hạo Thần giữ lại. Một là bởi vì Thải Nhi không thể hoàn toàn sử dụng năng lực của mình. Mặt khác là bởi vì tác dụng chán ghét của Tử Thân Thất Tuyệt. Một khi Vua Cự Kinh thật sự đuổi theo, nói không chừng chỉ có Long Hạo Thần, Thải Nhi dốc sức đối phó ngăn chặn nó, cho đồng bạn tranh thủ thời gian chạy trốn.

Những điều này đều là phòng xa, lúc này hiển nhiên là không cần dùng nữa.

Hạo Nguyệt dần bay xa, mọi người căng thẳng thần kinh rốt cuộc thả ra.

Lâm Hâm hướng Long Hạo Thần giơ ngón cái, nhắm mắt lại, y giống như Tư Mã Tiên, chịu đựng linh lô phản phệ.

Hàn Vũ mỉm cười nói.

“Đoàn trưởng quả là đoán trước như thần. Bị Lam Hỏa Phượng Hoàng tạc ổ nơi chúng nó sống, đám Cứ Kinh quả nhiên không dám đuổi theo, chỉ có thể bảo vệ nhà mình.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Lần này đích thực mạo hiểm lớn. Vua Cứ Kinh khủng bố vượt xa chúng ta tưởng.”

Ba người họ lúc trước bị Vua Cứ Kinh truy đuổi, tuy không chân chính đánh nhau nhưng Long Hạo Thần cũng cảm giác được sự đáng sợ của Vua Cứ Kinh.

Linh lực trong không khí toàn bộ chuyển hóa thành không gian thuộc tính, ngay cả hắc làm thần quyền giả đều không thể cảm thụ quang nguyên tố tồn tại. Đây nghĩa là linh lực của Vua Cứ Kinh chỉ sợ vượt qua hai mươi vạn, chứ không phải ma thú cấp mười bình thường. Nếu thật sự bị một cường giả như vậy nhìn trúng, bọn họ muốn thoát thân thì thật khó khăn. Cho đến giờ khắc này, sau lưng Long Hạo Thần còn đang ướm đầm mồ hôi.

Hàn Vũ gật đầu, nói.

“Lần này đích thực là mạo hiểm. Đoàn trưởng, hay là chúng ta trở về tháp Vĩnh Hằng nghỉ ngơi một phen đi.”

Long Hạo Thần gật đầu, không chút do dự ngâm xướng chú ngữ.

Quang mang vàng nhu hòa dần dâng lên, bao phủ mọi người. Vì an toàn, Hàn Vũ thậm chí phóng ra năng lực của mình, linh lực bao bọc quanh người đồng bạn.

Đột nhiên, con người Long Hạo Thần bỗng co rút, trong miệng niệm chú ngữ chợt biến mau chóng. Cùng lúc đó, Hạo Nguyệt phát ra tiếng gầm, vài luồng sáng lấp lánh cùng rơi vào thân thể mỗi người. Ngay sau đó, năm cái đầu to cùng ngửa đầu rồng lên, một vòng sáng năm màu kỳ lạ từ người nó bắn ra.

Là hỗn loạn nguyên tố bác lý năm thuộc tính!

Một luồng sáng bạc lẳng lẽ xuất hiện trên không trung, bị hỗn loạn nguyên tố bác lý đánh trúng, hơi tạm dừng. Trong khoảnh khắc này, Long Hạo Thần và đồng bạn đã biến mất trong quang mang vàng truyền tống,

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

429. Chương 150: Vua Cứ Kinh (3)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Luồng sáng bạc tạm dừng sau đó dùng sức vung vẩy cái sừng ở phần đầu, trong mắt không ngừng lóe tia tàn nhẫn. Vị trí lúc trước đám Long Hạo Thần đứng thì xuất hiện vô số luồng sáng bạc, không khí bị điên cuồng xé nát.

Bóng dáng bạc sau một giây đã trốn vào không khí, ba giây sau lần nữa xuất hiện. Nó muốn vượt không gian đuổi theo đám Long Hạo Thần, đáng tiếc không thành công.

Không sai, đuổi theo chính là Vua Cứ Kinh.

Nó làm ma thú cấp mười, cảm giác so với Long Hạo Thần suy đoán càng đáng sợ. Khi không khí xung quanh đều biến thành không gian thuộc tính, tất cả đều nằm trong tầm khống chế của nó.

Nơi sinh sống bị tập kích tuy khiến Vua Cự Kinh ném chuột sợ vỡ đồ, nhưng khi bọn họ đều rút lui vẫn là khiến Vua Cự Kinh cảm nhận được. Sau khi cẩn thận cảm nhận không thấy có nguy hiểm nào khác, Vua Cự Kinh trong lòng tràn ngập hận ý đuổi theo. Khi tới chỗ họ đứng, nó dựa vào không gian truyền tống phóng lên trời.

Nếu Hàn Vũ đề nghị chậm chút, nói không chừng họ phải đối mặt công kích khủng bố của Vua Cự Kinh. Cảm giác của Long Hạo Thần nếu chậm một giây cũng sẽ có kết quả như thế. Hơn nữa, quan trọng là trước khi Hạo Nguyệt tiếp đón họ đã chuẩn bị tốt hỗn loạn nguyên tố bác ly năm thuộc tính. Ma pháp này Hạo Nguyệt chuẩn bị đã lâu, lúc này bộc phát trong nháy mắt, mới cho Long Hạo Thần thêm thời gian.

Khi Long Hạo Thần mang theo đồng bạn lần nữa xuất hiện trong tầng một tháp Vĩnh Hằng, hắn phát hiện đồ bên trong giáp trụ đều ướt đầm mồ hôi.

Mới rồi một khắc kia thật sự quá nguy hiểm, hắn cảm thấy nguy hiểm sinh tử gần hơn cả lúc đối mặt A Bảo.

A Bảo dù mạnh cũng chưa đột phá tới cấp chín, Trừ Liệt Ma cũng giống thế. Vua Cự Kinh thì không chỉ là tương đương với nhân loại cường giả cấp chín, càng mạnh hơn cả cấp chín bình thường, am hiểu công kích. Nếu thật sự bị nó tấn công, chỉ sợ họ không ai trốn thoát. Trước mặt thực lực cách biệt tuyệt đối, coi như là thần khí cũng cứu không được bọn họ.

Sắc mặt mọi người đều khó nhìn, đặc biệt là Long Hạo Thần. Hắn suýt nữa phạm sai lầm trí mạng khiến toàn đội diệt vong!

Ai cũng không nói lời nào, mỗi người đổ mồ hôi như mưa. Không ai không sợ chết, đặc biệt là gần với tử vong như vậy.

Long Hạo Thần nghiêng chặt răng, nửa ngày không nói lời nào.

Hạo Nguyệt có chút ủ rũ nằm sấp xuống. May mắn lúc nó sử dụng hỗn loạn nguyên tố bác ly thì Hàn Vũ phóng thích ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô, làm mọi người tăng lên tốc độ hồi phục. Nếu không, thì triển ra ma pháp cường đại này nó sẽ tiêu hao cực lớn.

Hỗn loạn nguyên tố bác ly chính là ma pháp thiên phú của Hạo Nguyệt. Uy lực ma pháp này là không thể nghi ngờ, nhưng thiếu sót cũng rành rành ra đó. Mặc kệ thực lực Hạo Nguyệt mạnh cỡ nào, phát động ma pháp này sẽ tiêu hao gần như toàn bộ linh lực của nó.

Nhưng mới rồi một kích cũng hiện ra thực lực chân chính của Hạo Nguyệt sau khi tiến hóa. Hỗn loạn nguyên tố bác ly năm thuộc tính, ngay cả cường giả cấp chín cũng bị tạm dừng ít nhất năm giây. Vua Cự Kinh là kẻ khổng lồ không gian cũng không thể đột phá ma pháp phong tỏa, tối đa chỉ là không để mình bị thương mà thôi.

“Xin lỗi, ta xin lỗi mọi người, là ta lo lắng không chu đáo, cho nên đưa mọi người vào hoàn cảnh nguy hiểm. Làm đoàn trưởng, ta không thể tránh né trách nhiệm.” Long Hạo Thần nhìn đồng bạn trước mặt, chậm rãi khom lưng.

“Đại ca, cậu đừng như vậy, ai nghĩ tới Vua Cự Kinh mạnh như vậy?” Tư Mã Tiên vừa chịu đựng linh lô phản phệ vừa vội vàng nói.

Hàn Vũ cũng liên tục gật đầu.

“Đúng thế! Tất cả đều quá bất ngờ, không phải chúng ta không lo lắng toàn diện.”

Long Hạo Thần cười khổ lắc đầu.

“Không, làm đoàn trưởng như ta khi biết rõ có thể gặp phải đối thủ mạnh như Vua Cự Kinh, vậy mà còn mang mọi người đi mạo hiểm, là sai lầm. Nếu trong các người có ai thật bị thương, ta vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình. Ta sai rồi nên phải xin lỗi. Vì trừng phạt lỗi lầm, mặc kệ là nội đan Sâm Chu hay lần này thu hoạch được Cự Kinh, tất cả lợi ích đều gạt bỏ ta ra.”

“Đoàn trưởng, sai là ta mới đúng. Nếu không phải vì ta ích kỷ, cho nên mới...” tuy Vương Nguyên Nguyên kiên cường nhưng lúc này cũng kiềm không được đỏ hốc mắt.

Sẵn bắt Cự Kinh, lợi ích lớn nhất không thể nghi ngờ chính là cô. Cũng bởi vì trang bị không gian thuộc tính không dễ kiếm, cho nên Long Hạo Thần mới muốn thực hiện kế hoạch này.

Long Hạo Thần mỉm cười, nhắc tay lên ngăn cản Vương Nguyên Nguyên nói tiếp.

“Được rồi, dù sao chúng ta đã bình an vô sự. Sau này chúng ta kế hoạch hành động càng thêm cẩn thận.”

“Mọi người trước tiên nghỉ ngơi đi. Liên tiếp truyền tống hai lần, chúng ta cần ở tại đây một thời gian mới được. Như vậy cũng tốt, cứ để Vua Cự Kinh ôm cây đợi thỏ.”

Mặc kệ là Lâm Hâm và Tư Mã Tiên bị linh lô phản phệ, hay là Hạo Nguyệt sử dụng hỗn loạn nguyên tố bác ly, cùng với chính Long Hạo Thần, đều cần thời gian hồi phục sức lực. Nên biết, lúc Long Hạo Thần thi triển Kiếm Nhẫn Phong Bạo là dùng kỹ năng súc thể. Tuy không dùng kiếm ý, nhưng tiêu hao linh lực cực lớn. Công hiệu Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của Hàn Vũ trong quá trình truyền tống đã ngừng lại, cho nên hiện tại mọi người rất mệt mỏi.

Tuy cho đến hiện nay họ vẫn chưa phát hiện tung tích Xà Ma tộc, nhưng thu hoạch tương đương không tệ. Mặc kệ là Sâm Chu hay Cự Kinh đều là bảo vật hiếm có. Long Hạo Thần nghĩ, Xà Ma Thần An Độ Mã Lý nếu đã ở Thâm Uyên đắm lầy thời gian dài như vậy, thế thì trong đắm lầy nhất định có gì đó hấp dẫn gã. Gã không thể nào cứ ở trong này mà không vì lợi ích gì. Cự Kinh ngay cả gã đều không dám đụng đã bị mình và đồng bạn bắt được, tuy quá trình nguy hiểm nhưng kết quả rất tốt. Bọn họ tổng cộng lấy được mười một Cự Kinh. Đừng nói, chỉ dựa vào đám Cự Kinh này, cho đồng bạn mỗi người đổi một bộ trang bị truyền kỳ chắc là không đến nỗi nào.

Bởi vậy, hiện tại Long Hạo Thần một chút cũng không gấp gáp. Bọn họ thu hoạch đã vượt mức dự định, nếu có thể từ chỗ Xà Ma tộc được thêm cái gì thì càng tốt. Nếu lỡ kẻ địch người đồng thể mạnh không thể chiến thắng, kết thúc hành trình giết chóc cũng không sao.

Lần này rời khỏi Thánh Minh rồi, chỉ có Thái Nhi mất trí nhớ là nét bút hồng, mục tiêu đa số đều đã hoàn thành, thể chất thần quyền giả của Thái Nhi cũng đã thức tỉnh xong.

Trong tháp Vĩnh Hằng rất nhanh yên tĩnh lại, mỗi người đều tiến vào trạng thái tu luyện.

Vua Cự Kinh truy đuổi cho Long Hạo Thần một bài học, hắn càng biến cẩn thận hơn trước. Lần này nghỉ ngơi kéo dài đến ba ngày, mãi đến khi hiệu quả phản phệ linh lô của Tư Mã Tiên, Lâm Hâm đi qua, họ mới truyền tống trở lại đắm lầy.

Chính Long Hạo Thần dẫn đầu xuất hiện trong đắm lầy. Hắn có thể nói là pháp trận định vị của đồng bạn. Hắn ở đâu mới có thể truyền tống đồng bạn đến đó.

Trở lại Thâm Uyên đắm lầy, Long Hạo Thần ngăn cản khói độc, cố gắng thu lại hơi thở của mình, tốc độ bay cực nhanh hướng tới chỗ ngược lại nơi Cự Kinh sống.

Có Hạo Nguyệt ở lại trong tháp Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần tùy thời có thể tiến hành huyết khế truyền tống đến bên cạnh nó, tốc độ nhanh hơn thông qua Giai Diệu Vĩnh Hằng. Cho dù lần nữa phát hiện Vua Cự Kinh thì hắn cũng có thời gian chạy trốn.

Hiển nhiên Vua Cự Kinh không có nhiều kiên nhẫn ở tại đây ôm cây đợi thỏ, Long Hạo Thần thuận lợi bay đi.

Khói độc trong không khí ăn mòn linh lực hộ thể của hắn, không ngừng phát ra thanh âm xèo xèo. Tuy quang nguyên tố trong đắm lầy không nồng đậm nhưng cũng đủ hắn dùng để tiêu trừ khói độc làm tiêu hao linh lực.

Một người hành động tiện hơn cả đám. Có bài học Cự Kinh, Long Hạo Thần một mình chạy tới trước. Bay khoảng một tiếng đồng hồ, rời xa lãnh địa Cự Kinh, hắn mới triệu hoán ra đồng bạn.

Khi thân thể cao lớn của Hạo Nguyệt xuất hiện trong Thâm Uyên đắm lầy, tầm mắt Long Hạo Thần rõ rệt cuộc biến rõ ràng. Tiểu Tử như là máy hút nước hút đi khói độc nồng đậm. Đám khói độc tựa như có linh khí vội vàng tản ra.

“Mọi người trước tiên hồi phục linh lực đã.” Long Hạo Thần phóng ra Quang Chi Liên Y, canh giữ tại đó.

Dù sao tháp Vĩnh Hằng không thể giúp đa số họ hồi phục linh lực, nơi này hoàn cảnh dù tệ đến đâu nhưng vẫn có các loại thuộc tính.

Mỗi người đều ngồi trên lưng Hạo Nguyệt hồi phục linh lực. Tiểu Quang và Tiểu Hỏa tự phóng ra kỹ năng giống với Tụ Linh quang hoàn, trừ Vương Nguyên Nguyên ra, tốc độ hồi phục của những người khác khá là nhanh. Còn về Trần Anh Nhi, từ đầu đến giờ cô không ra tay, đương nhiên không cần hồi phục cái gì.

“Ừa!” Trần Anh Nhi kêu lên khiến Long Hạo Thần chú ý.

“Làm sao vậy, Anh Nhi?”

Trần Anh Nhi nâng lên Kính Tượng Bảo Thần Trư nằm trong ngực mình.

“Đại ca, anh xem.”

Cô gái này bên trong cực kỳ kiêu ngạo, lúc mới trở thành Liệp Ma giả, cô hay kêu tên Long Hạo Thần hoặc là đoàn trưởng. Nhưng theo cả đội thời trưởng thành, tận mắt thấy Long Hạo Thần trả giá cho đoàn đội, hiện tại cô kêu tiếng đại ca là tâm phục khẩu phục, dù rằng tuổi của Long Hạo Thần còn nhỏ hơn cô.

Long Hạo Thần thế này mới phát hiện, Kính Tượng Bảo Thần Trư trong ngực Trần Anh Nhi bắt đầu tỏa ra quang mang nhạt. Quang mang này màu vàng, như ẩn như hiện, lúc sáng lúc yếu.

“Đây là...” Long Hạo Thần nghi hoặc nhìn Trần Anh Nhi.

Trần Anh Nhi tay trái sờ giữa trán, một vầng sáng vặn vẹo như có như không bao phủ lấy người Kính Tượng Bảo Thần Trư. Phút chốc, heo con Mạch Đâu mắt sáng ngời, toàn thân tỏa ra cùng loại quang mang.

“Nó cho ta biết, nó phát hiện thứ tốt, ở bên kia.” Nói xong Trần Anh Nhi nhắc tay chỉ một phương hướng.

Giờ Long Hạo Thần mới nhớ ra, Kính Tượng Bảo Thần Trư còn có năng lực tìm báu vật. Chẳng qua lòng hấn có chút do dự, dù sao lần trước ở trong Mộng Huyền Thiên Đường chưa thấy con này biểu hiện ra sao.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

430. Chương 151: Xà Ma Thần Và Vua Sâm Chu (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Tin tức của nó có đáng tin không? Vì sao lúc ở trong Mộng Huyền Thiên Đường nó không giúp chúng ta tìm được linh lô?” Long Hạo Thần nói ra nghi hoặc trong lòng.

Trần Anh Nhi lần nữa cùng Mạch Đâu giao lưu, xong mới đáp.

“Mạch Đâu nói, trong Mộng Huyền Thiên Đường có thần lực của Tự Nhiên Nữ Thần, chấn năng lực dò xét của nó. Nó chắc chắn hướng đó có đồ tốt, cụ thể là gì thì nó không biết. Nhưng khẳng định rằng trong đó một bảo vật có quang thuộc tính.”

Long Hạo Thần nói.

“Mạch Đâu cảm nhận được chỗ có bảo vật có nguy hiểm không?”

Trần Anh Nhi lắc đầu.

“Cái này không được. Nó chỉ có thể cảm nhận đại khái vị trí có bảo vật, trước mắt cách chúng ta khoảng hai mươi mét. Khoảng cách càng gần thì nó càng có phán đoán chính xác hơn.”

Long Hạo Thần nheo mắt, trầm ngâm nói.

“Nếu thật có bảo vật, nói không chừng là mục tiêu của Xà Ma Thần. Đợi mọi người hồi phục linh lực, ta đi nhìn xem.”

Hắn nói là ‘ta’ mà không phải ‘chúng ta’. Long Hạo Thần đã nghĩ kỹ rồi, người tiến lên càng ít thì càng an toàn.

Trần Anh Nhi xưng phong nhận việc.

“Đại ca, ta mang theo Mạch Đâu đi cùng anh!”

Long Hạo Thần gật đầu.

Mang theo Trần Anh Nhi là lẽ tất nhiên. Chính xác mà nói thì là mang theo Mạch Đâu Kính Tượng Bảo Thần Trụ. Nếu nó cảm ứng là chính xác, như vậy có nó dẫn đường sẽ bớt đi đường vòng. Có Trần Anh Nhi thì có thể cùng nó liên lạc. Long Hạo Thần không dám để nó tự mình chạy đằng trước. Lúc trước trải qua mọi việc cho họ biết rằng, Vực Tử Vong Thâm Uyên đầm lầy là tên đúng với thật, nếu không phải may mắn, chỉ sợ họ đã chôn xác tại đây. Đây cũng khó trách Xà Ma Thần An Độ Mã Lý thống soái cả tỉnh Xà Ma lại dùng thời gian dài như vậy mà chưa hoàn thành mục tiêu.

Mãi đến khi linh lực của đồng bạn hoàn toàn hồi phục, Long Hạo Thần mới đưa mọi người trở lại tháp Vĩnh Hằng. Vì để sẵn sàng đối diện khiêu chiến có khả năng xảy ra, chính hắn cũng trở về tháp Vĩnh Hằng, lấy thời gian đối lấy số lần mình truyền tống với tháp Vĩnh Hằng.

Trải qua không ngừng tăng cao, hiện giờ Long Hạo Thần có năng lực trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành hai lần truyền tống tập thể, một lần thuần phát. Một lần kia là cần thời gian ngâm xướng. Rất có khả năng sắp đối mặt Xà Ma Thần, dĩ nhiên hắn không dám khinh thường, thà rằng chờ đợi mấy tiếng đồng hồ cũng tuyệt đối không để đồng bạn rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Thải Nhi yên lặng đứng một bên, nhìn Long Hạo Thần và các bạn bàn bạc kế hoạch cùng đối sách, bất giác bĩu môi. Thật rõ ràng, Long Hạo Thần không xếp nàng vào kế hoạch khiến Thải Nhi rất là bất mãn.

“Ta cũng muốn giam gia vào kế hoạch của các người.” Thải Nhi thò đầu ra từ bên mặt Long Hạo Thần.

Sợi tóc mềm nhẹ sát qua mặt Long Hạo Thần, còn có mùi hương quen thuộc, Long Hạo Thần hơi ngần ra, quay đầu nhìn Thải Nhi gần ngay trước mắt, lòng kiềm không được dâng trào cảm xúc.

“Cô có thể khống chế năng lực chiến đấu của mình rồi ư?” Long Hạo Thần vội vàng nghiêng đầu đi, hắn nổi lên xúc động muốn hôn một cái trên gò má hồng.

Thải Nhi gật đầu.

“Có thể! Chỉ cần đối mặt nguy hiểm là ta có thể tiến vào trạng thái đặc biệt, sau đó sẽ chiến đấu.”

Long Hạo Thần hơi bất đắc dĩ nói.

“Nhưng sao ta có thể để cô gặp phải nguy hiểm được? Tiếp theo chúng ta rất có khả năng sẽ gặp phải kẻ địch khó đối phó nhất từ khi tiến vào Thâm Uyên đầm lầy.”

Thải Nhi bất mãn nói.

“Ta không cần biết, ta muốn đi! Chẳng phải anh đã nói với ta rằng ta là phó đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn chúng ta? Mọi người đều ra chiến đấu, để một mình ta ở nơi đây thì coi sao được? Hơn nữa, thông qua chiến đấu liên tục, nói không chừng ta có thể nhớ lại một ít. Ít ra thì có thể hồi phục ký ức chiến đấu!”

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Thải Nhi, Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ nói.

“Vậy được rồi, nhưng mà cô phải nghe theo ta sắp xếp, không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Biết rồi!” Lần này Thải Nhi đồng ý cực nhanh.

Từ khi mất trí nhớ, nàng đi theo Long Hạo Thần đã có một đoạn thời gian, dần bước ra lúc đầu khủng hoảng, mờ mịt, bất lực. Nàng phát hiện, những người bên cạnh mình không tệ lắm, họ đều rất quan tâm mình. Hơn nữa họ có một điểm giống nhau, đó là tôn kính Long Hạo Thần.

Thải Nhi từng nghe Long Hạo Thần nói, trong cả đội, hai người họ tuổi nhỏ nhất. Dưới tình huống như vậy mà Long Hạo Thần được đồng bạn kính trọng, đó là vì sao?

Thải Nhi luôn khó hiểu về vấn đề này, mãi đến khi tiến vào Thâm Uyên đắm lầy nàng mới dần tìm ra đáp án.

Tín nhiệm đến từ thực lực và tâm tính. Long Hạo Thần làm đoàn trưởng đội Liệp Ma Đoàn này, vĩnh viễn đều là tiên phong đối mặt kẻ địch mạnh. Khi đồng bạn cần hắn bảo vệ thì hắn thường không tiếc trả giá xuất hiện bên cạnh họ. Hơn nữa hắn có năng lực chỉ huy và nghĩ ra kế hoạch. Mỗi lần hắn đề ra kiến nghị đều được đồng bạn ủng hộ. Dưới tình huống như vậy hắn vẫn tôn trọng ý kiến đồng bạn bỏ khuyết kế hoạch của mình.

Có thể nói, Thải Nhi dần bị sự ưu tú của Long Hạo Thần hấp dẫn. Đối với hắn, nàng dần sinh ra tin tưởng và loại cảm giác nói không thành lời. Hiện tại nàng có chút vội vàng muốn hồi phục trí nhớ. Nếu hắn thật là bạn trai của mình thì cũng không tệ lắm. Chỉ là, giữa mình và hắn, cảm giác đó là từ đâu đến, rốt cuộc là như thế nào?

Mấy ngày nay, lúc mấy người khác tu luyện, Thải Nhi một mình chịu đựng không ít đau khổ. Bởi vì nàng cứ muốn nhớ lại ký ức mà không được. Mỗi lần đều là cơn đau đầu đuổi nàng khỏi ký ức. Tối đa chỉ có thể cảm thụ một số đoạn ngắn hình ảnh. Dường như trí nhớ của nàng và bản thể bị cắt đứt ở hai thế giới, nàng cần xây một cái cầu bắc ngang hai thế giới.

Thời gian chờ đợi truyền tống không cần lâu đến mười hai tiếng đồng hồ, nhưng sáu tiếng thì là cần thiết. Sau khi bàn bạc xong kế hoạch, Long Hạo Thần để mọi người tiến vào trạng thái minh tưởng. Mặc dù như vậy làm Vương Nguyên Nguyên và Trần Anh Nhi không thể tăng lên linh lực, nhưng có thể khiến trạng thái tinh thần của mọi người tăng lên đến tốt nhất.

Quang mang vàng nhạt lại hiện ra trong Thâm Uyên đắm lầy. Bốn linh cánh giang rộng sau lưng Long Hạo Thần, đồng thời tay phải gõ lồng ngực, một luồng sáng vàng lấp lánh, Trần Anh Nhi ôm heo con Mạch Đầu xuất hiện bên cạnh.

Trần Anh Nhi cười tươi, làn thu thủy gọn sóng, sờ lưng heo con Mạch Đầu, khiến nó cảm thụ phương hướng có bảo vật.

Tay phải Long Hạo Thần lần nữa gõ, một bóng xanh xuất hiện sau lưng Trần Anh Nhi, chính là Thánh Vệ số mười. Long Hạo Thần cho nó một nhiệm vụ, bảo vệ Trần Anh Nhi.

“Đi.” Long Hạo Thần nhìn chỗ Trần Anh Nhi chỉ, Thánh Quang Tráo khuếch tán, bao phủ thân thể ba người vào trong, Đồng thời hắn mở ra toàn bộ cảm giác, cảm nhận xung quanh rất có thể xuất hiện nguy hiểm.

Vì càng thêm an toàn, ba người Long Hạo Thần đều võ linh cánh kề sát mặt đất. Vào thời điểm máu chốt, Thánh Vệ số mười tùy thời có thể từ phía sau ôm lấy Trần Anh Nhi mang cô rời xa khỏi nguy hiểm. Tính đến năng lực phản ứng thì coi như là Long Hạo Thần cũng không thể sánh bằng Thánh Vệ phong hệ.

Tay phải nắm Quang Chi Liên Y, tay trái là Huy Hoàng Thánh tẩm thuận tổn hại nghiêm trọng. Long Hạo Thần đi đằng trước nhất. Bởi vì không cần đi trên đầm lầy, cho nên nhiệm vụ mở đường của hắn nhẹ nhàng hơn nhiều, chỉ cần chém đứt một số dây mây quá dày là được.

Tiến lên khoảng hai mét thì Long Hạo Thần đột nhiên tạm dừng, hơn nữa làm dấu im lặng.

Trần Anh Nhi và Thánh Vệ số mười ngừng sau lưng hắn. Long Hạo Thần mắt lóe hai đoàn sáng vàng, quay đầu liếc Thánh Vệ số mười.

Thánh Vệ số mười đáy mắt cũng lấp lóe quang mang, đây là do liên hệ tâm linh đến từ Giai Diệu Vĩnh Hằng. Long Hạo Thần có thể thông qua cách này truyền cảm giác của mình cho các Thánh Vệ. Trong sương mù dày đặc như vậy, tuy họ không nhìn thấy nhưng cảm giác của Long Hạo Thần có thể dùng như cặp mắt. Ít nhất trong phạm vi nhất định thì cảm giác của hắn khá chính xác.

Thánh Vệ số mười gật đầu với Long Hạo Thần. Ngay sau đó, nó đã hóa thành luồng gió xanh bay vào sương mù dày đặc. Linh lực màu xanh bao trùm xung quanh người bảo vệ nó, tựa như tia chớp xanh.

Ánh vàng trong mắt hắn càng thêm đậm. Lúc này tuy không cần hắn tiêu hao linh lực, nhưng cũng tiêu hao không ít tinh thần lực.

Thời gian không dài lắm, luồng sáng xanh bỗng nhiên quay lại, dừng ở trước mặt Long Hạo Thần và Trần Anh Nhi. Trở về không chỉ một mình Thánh Vệ số mười, còn có một khối thi thể. Thi thể dài gần ba mét, cái đuôi to chiếm thể tích hai phần ba, mà tộc nhân Xà Ma tộc.

Yết hầu nó bị cắt đứt, ngực bị đâm xuyên, tổn thương nặng vậy đương nhiên đủ trí mạng.

Lúc trước bởi vì Long Hạo Thần cảm thụ đến nó mới ra lệnh Thánh Vệ số mười ra tay. Lấy năng lực của Thánh Vệ số mười, lặng lẽ làm xong điều này tuyệt không khó, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn chính Long Hạo Thần ra tay.

“Xem ra ta đoán không sai, cảm giác của Mạch Đầu cũng rất chính xác. Trong Thâm Uyên đầm lầy chắc là có thứ giống như bảo tàng. Nó chính là mục tiêu của Xà Ma Thần An Độ Mã Lý. Chúng ta đang tới gần mục tiêu.” Nói xong Long Hạo Thần giơ ngón cái với Thánh Vệ số mười.

Trần Anh Nhi nói.

“Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì đây?”

Long Hạo Thần mỉm cười.

“Dĩ nhiên lấy an toàn làm gốc, trước tiên bỏ đi cánh đã, rồi hành động bước kế tiếp. Số Mười, nhờ vào người.”

Ngọn lửa xanh trong mắt Thánh Vệ số mười nhấp nháy kịch liệt hơn, toát ra sự kiêu ngạo.

Long Hạo Thần kiểm một cây thô to, xác định an toàn rồi mới gạt đầu với Trần Anh Nhi, sau đó triệu hoán ra Thánh Vệ số mười hai canh giữ bên người. Hắn khoan chân trên cành cây, quang mang vàng nơi đáy mắt càng sáng ngời, gạt đầu với Thánh Vệ số mười.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

431. Chương 151: Xà Ma Thần Và Vua Sâm Chu (2)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Lúc này Long Hạo Thần không chỉ là mắt của Thánh Vệ số mười, càng là người chỉ huy. Trong óc Thánh Vệ số mười xuất hiện một bản đồ, bên trên biểu thị địa hình xung quanh và kẻ địch xuất hiện trong cảm giác của Long Hạo Thần. Tuy đám kẻ địch tụ tập cùng một chỗ, nhưng trong sương mù dày đặc, rất thích hợp cho Thánh Vệ số mười vốn là người khổng chế gió. Hướng chỉ phía trước Xà Ma tộc đang đại chiến.

Ma lực hắc ám nồng đậm bay trong không khí, căn nguyên ma lực hắc ám chính là đến từ cây cột như liên tiếp giữa trời và đất.

Cây cột toàn thân màu đen, trực tiếp cắm trong nước bùn đầm lầy vàng xanh, đường kính khoảng mấy chục mét dựng thẳng lên cao. Mơ hồ thấy có bóng dáng thân rắn xoay quanh. Quái vật nửa người nửa rắn trong mắt thỉnh thoảng lóe tia sáng đỏ đáng sợ.

Lấy cây cột này làm trung tâm, khối độc quanh đầm lầy mấy ngàn mét đều bị đuổi ra không còn một mảnh. Trong phạm vi này đang đánh trận chiến.

Từng Xà Ma cường tráng vạm vỡ thân thể, đa số đều cảm trường mâu, cũng có tay cầm pháp trượng, đang điên cuồng phát động công kích hủy diệt hướng kẻ địch.

Đám Xà Ma ngộ nguy cái đuôi to, di chuyển trên đầm lầy mà không bị gì.

Số lượng Xà Ma rất nhiều, hơn nửa thân dài hơn ba mét, có thể nói toàn là tinh anh Xà Ma tộc, ít nhất cũng là Xà Ma cấp năm.

Đối thủ của chúng cũng chẳng thua kém, mấy chục Sâm Chu rắn to lớn và rất nhiều sinh vật trong Thâm Uyên đầm lầy.

Chiến đấu rất kịch liệt, nhìn qua thì rắn to Sâm Chu là ma thú cấp tám, hẳn là chiếm ưu thế tuyệt đối mới đúng, nhưng thực tế thì không phải vậy. Số lượng của Xà Ma tới gần ngàn, không nói đến vượt xa Sâm Chu, hơn nữa chúng nó có trật tự, công phòng một thể, rất nhạy cảm với Sâm Chu. Một khi có Sâm Chu chui xuống đất, đám Xà Mã Lýền tự động tản ra, luôn khiến Sâm Chu không thể nuốt trọn chúng.

Cây cột to đứng thẳng trong đầm lầy cũng đem đến tác dụng lớn. Từng vòng sáng đen nhạt khuếch tán, bao phủ đám Xà Ma. Tinh anh Xà Ma mạnh mẽ tương đương với ma thú cấp sáu, hơn nữa có thứ đó hỗ trợ, mặc kệ là sức chiến đấu hay năng lực hồi phục của chúng đều tăng cao. Lại thêm ưu thế về số lượng, đã đem ma thú lấy Sâm Chu cầm đầu áp chế trong phạm vi nhất định.

Hai bên hiển nhiên đã chiến đấu trong thời gian dài. Chẳng qua trên mặt đất không có thi thể Xà Ma. Bởi vì chỉ cần chết trận, chúng nó không thể dựa vào di chuyển lướt trên đầm lầy, nhất định sẽ bị lực lượng thiên nhiên này cắn nuốt.

Bên Liệp Ma Đoàn thì có hai thi thể, đều treo trên cây, là tự chúng thu lấy.

Tuy rằng chiến đấu rất thê thảm, nhưng có thể thấy hai bên còn đang trong trạng thái khác chế. Nguyên nhân rất đơn giản, kẻ mạnh của hai bên còn chưa ra tay.

Bên Xà Ma tộc, dưới cột trụ là một Xà Ma dáng người cao đến năm mét ngạo nghễ đứng đó. Cái đuôi thô to chống đỡ thân hình cao to, thân trên cũng cực cường tráng, có rất nhiều hoa văn xanh đen và đỏ hỗn hợp. Đôi mắt cũng là một xanh, một đỏ. Trên đầu đằng trước hói, phía sau sợi tóc màu xanh đen cột thành bím tóc nhỏ. Hai tay cầm mỗi thanh xà mâu, ánh mắt hung dữ không ngừng lấp lóe, nhìn Sâm Chu phía xa.

Bên cạnh Xà Ma dáng người cường tráng còn có bốn Xà Ma nữ tính dáng yếu điệu. Chúng cao trung bình không đến hai mét, ngọ nguậy đuôi dài, sắc mặt là màu tái xanh. Khung bố nhất là tóc chúng lại là từng con rắn nhỏ. Bốn Xà Ma nữ này đều nhắm mắt lại, mi mắt là màu trắng bệch.

Không cần nghi ngờ, Xà Ma cực cao lớn đó chính là tộc trưởng Xà Ma tộc, thứ hạng cuối cùng trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Xà Ma Thần An Độ Mã Lý.

Bốn Xà Ma nữ đứng cạnh gã đương nhiên chính là bốn thuộc hạ Mỹ Đô Toa.

Trận chiến bên trong tuy kịch liệt, nhưng cho tới giờ phút này, chúng còn chưa ra tay.

Mà đối diện chúng, phía sau đám Sâm Chu, một Liệp Ma Đoàn to lớn toàn thân xanh ngọc, sau lưng có ba sợi chỉ vàng yên lặng chờ đợi. Thân thể nó lộ khỏi đầm lầy vượt qua mười mét, đứng thẳng tắp. Chẳng qua ngẫu nhiên nhìn Trụ Ma Thần sau lưng An Độ Mã Lý thì ánh mắt lấp lóe.

Vua Sâm Chu! Đây chính là chúa tể chân chính của Thâm Uyên đầm lầy, ma thú cấp mười, Vua Sâm Chu.

Tuy Vua Cứ Kinh chính là một trong các chúa tể của Vực Tử Vong, nhưng so với Vua Sâm Chu thì chúng nó bị yếu ở chỗ tập tính địa vực. Vua Cứ Kinh sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi sinh sống. Cho nên phạm vi nó cai quản không lớn, chỉ cần Vua Sâm Chu không xâm nhập lãnh địa của nó thì đương nhiên bình an vô sự. Sâm Chu thì không giống vậy. Chúng chúa tể bộ phận lớn vùng đầm lầy này, nơi có nước bùn đầm lầy là gần như đều có bóng dáng chúng nó. Chỉ cần không gặp phải Cứ Kinh hoặc thiên địch khác, trong đầm lầy này chúng nó có thể nói là đi ngang.

Ánh mắt hung dữ của An Độ Mã Lý càng biến dữ tợn, vì đối phó đám Sâm Chu, gã đã trả cái giá lớn.

Lúc mới đầu phát hiện bên này có kho báu, chính là một mình nó. An Độ Mã Lý vẫn luôn biết trong Thâm Uyên đầm lầy sinh tồn Sâm Chu. Cùng là loài rắn, đương nhiên nó biết Sâm Chu sẽ rất bổ cho mình, vậy nên từng vào săn lên. Một lần tình cờ, nó kinh ngạc phát hiện tộc Sâm Chu dường như đang bảo vệ thứ gì ở đây. Kết quả là An Độ Mã Lý nổi lên tò mò, tìm cách lên vào xem. Thế là gã và Vua Sâm Chu lần đầu tiên đánh nhau.

Sâm Chu bình thường tuy không phải đối thủ của An Độ Mã Lý, nhưng Vua Sâm Chu là ma thú cấp mười, tương đương với cường giả cấp chín, nơi này lại là sân nhà của nó. Trận đại chiến đó An Độ Mã Lý thua

thảm, thậm chí suýt mất mạng. Nếu không phải dựa vào một số thủ đoạn đặc biệt của ma thần, nó thậm chí không thể chạy trốn.

Điều này chẳng những bị An Độ Mã Lý coi là sỉ nhục lớn, càng khiến gã thêm tò mò kho báu Sâm Chu canh giữ. Bên trong nhất định có thứ tốt, An Độ Mã Lý thầm kết luận.

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, gã đứng hạng cuối cùng, thực lực đạt tới đỉnh cấp tám rồi không có cách nào tiến thêm một bước. Dù ai đứng hàng cuối cùng đều không cam lòng, có cơ hội tốt như vậy, lẽ tất nhiên An Độ Mã Lý không muốn bỏ qua. Lỡ đâu có thứ gì đó giúp mình tăng tu vi lên đến cấp chín, như vậy thứ hạng của mình trong ma thần sẽ lên như điều gặp gió. Đừng quên, An Độ Mã Lý có được một chủng tộc riêng! Địa vị của nó thậm chí cao hơn các ma thần đứng hạng sau sáu mươi.

Cho nên, An Độ Mã Lý trở về dưỡng thương rồi mang theo đám thuộc hạ tinh anh hùng hổ quay trở lại Thâm Uyên đầm lầy.

Chẳng qua, lần này gã không may lắm, vận khí cực kém trải qua cái hồ nhỏ Cự Kinh sinh hoạt. Kết quả có thể nghĩ. Vua Cự Kinh đích thân ra tay, lần nữa trọng thương An Độ Mã Lý. Gã mang theo thuộc hạ tinh anh đều trở thành chất dinh dưỡng cho hồ nhỏ.

Đả kích trầm trọng này khiến An Độ Mã Lý nghỉ ngơi suốt ba tháng thì vết thương mới hồi phục. Sự khùng bố của Vua Cự Kinh đối với gã mà nói càng vượt qua Vua Sâm Chu. Nếu không phải có năng lực bảo vệ đặc biệt của Trụ Ma Thần, chỉ sợ gã đã chết hai lần.

An Độ Mã Lý dù sao là ma thần, liên tiếp hai lần bị đả kích, rút kinh nghiệm xương máu rồi cẩn thận tiến hành kế hoạch. Gã hơn mười lần tiến vào Thâm Uyên đầm lầy, nhưng không xâm nhập sâu hơn, cẩn thận tra xét tình huống vùng đầm lầy này. Mấy lần trải qua nguy hiểm, nhưng rốt cuộc gã đã nắm được bảy tám phần tình huống Vực Tử Vong. Sau khi có tin tưởng, An Độ Mã Lý mới lần nữa triệu tập số lớn quân tinh anh, lần này mang theo cả Mỹ Đô Toa lẫn bản mệnh Trụ Ma Thần của gã. Cần một đòn thành công.

Không có Trụ Ma Thần bên cạnh, ma thần không khác gì cường giả cùng đẳng cấp bình thường. Có Trụ Ma Thần thì hoàn toàn khác. Trụ Ma Thần chẳng những tăng phúc cho ma thần, cũng có thể tăng phúc cho tộc nhân trên diện rộng. Hơn nữa Trụ Ma Thần đối với ma thần mà nói, chính là gần như lệnh bài miễn tử. Chiến đấu có Trụ Ma Thần chống lưng, ma thần gần như có thể phát huy thực lực một trăm năm mươi phần.

Mặc dù Trụ Ma Thần của An Độ Mã Lý đứng ở vị trí cuối cùng trong bảy mươi hai cây, nhưng cũng tương đương với trang bị cấp sử thi. Đây cũng là vì sao Vua Sâm Chu thực lực rõ ràng mạnh hơn gã mà lại sợ ném chuột vỡ đồ. Trụ Ma Thần cho nó cảm giác áp bách cực lớn.

Xà Ma Thần An Độ Mã Lý một chút đều không vội vàng ra tay. Gã gần trước tiên gạt bỏ vây cánh của Vua Sát Chu. Gã chịu đựng lâu như vậy, chính là chờ đợi cơ hội này. Còn về Vua Cự Kinh, gã tạm thời không dám khiêu chiến. thuộc hạ của Vua Cự Kinh quá nhiều, hơn nữa lực công kích cực mạnh.

Số lượng Sâm Chu tuy không ít nhưng không quần tụ, chia ra ở các đầm lầy. Coi như là Vua Sâm Chu cũng không thể bổn gốc triệu tập nhiều tộc nhân để chiến đấu.

Ngay lúc hai bên kịch chiến tiến vào gay cấn, thì một bóng dáng xanh lặng lẽ xuất hiện ở cạnh chiến trường.

An Độ Mã Lý rất cẩn thận, lần này gã mang đại quân xâm nhập vào Thâm Uyên đầm lầy, quyết định xong ngay một lần, sau đó sơ xuất được? Có thể nói, tinh anh Xà Ma ở đây đã vượt qua một nửa số lượng cả tộc gã. Bởi vậy, bên ngoài gã bố trí mười mấy Xà Ma làm trinh sát, một khi có ma thú cường đại nào trong đầm lầy tiếp cận chiến trường thì có thể kịp thời cảnh báo.

Chẳng qua ngay lúc này, từng Xà Ma trinh sát lặng lẽ chết đi.

Ở bên ngoài, bọn chúng không thể nhận được Trụ Ma Thần trợ giúp, hưởng chi đối thủ của chúng mạnh như vậy.

Một Xà Ma quần trên ngọn cây cảnh giác quan sát xung quanh, đôi mắt nhỏ không ngừng xoay tròn liếc nhìn. Trên người nó tản ra nhàn nhạt linh lực đen đày đi khói độc trong đầm lầy. Kỳ thực phạm vi nó có

thể nhìn thấy không lớn, đa số là dựa vào cảm giác để tra xét. Khứu giác loài rắn rất nhạy, đây cũng chính là cảm giác mạnh nhất của chúng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

432. Chương 151: Xà Ma Thần Và Vua Sâm Chu (3)

Dịch giả : Tinh Vãn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đột nhiên nó cảm giác không khí trên đầu hơi lạnh, Xà Ma vội vàng hít sâu, nhưng không phát hiện mùi vị bất cứ sinh vật nào. Đang lúc nó nghi hoặc thì sự lạnh lẽo đã thấm tận xương.

Một luồng sáng xanh nhập vào từ đỉnh đầu, một quang mang xanh khác trực tiếp cắt đứt cổ họng nó, không phát ra một chút tiếng động, Xà Ma đã chậm rãi mềm nhũn trên cây.

Bóng xanh hơi tạm ngừng, lại lần nữa ẩn vào sương mù. Sương mù dày đặc trở thành chỗ nấp tốt nhất của nó. Dù cho khoảng mấy chục mét có một Xà Ma khác, cũng bởi vì tầm mắt bị cản trở mà không thấy tình hình bên này.

Không đến mười phút, Xà Ma phụ trách trinh sát bên ngoài đã bị diệt trừ không còn một mảnh. Khi bóng dáng xanh quay lại bên cạnh Long Hạo Thần thì chẳng qua trên người tỏa ra quang mang nhạt hơn chút mà thôi.

Long Hạo Thần từ từ khép mắt, thả lỏng tinh thần bởi vì tập trung cao độ mà mỏi mệt.

Trong cảm giác của hắn, Trụ Ma Thần của Xà Ma Thần An Độ Mã Lý chính là một vật có năng lượng lớn. Tinh thần trầm tĩnh lại, cảm giác cũng đặc biệt rõ ràng. Cho nên không để Thánh Vệ số mười đánh lên Xà Ma đang chiến đấu là vì không muốn đánh rắn động cỏ.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, đây không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Chốc lát sau, Long Hạo Thần lại mở mắt ra, hiện tại đã không phải vấn đề tìm kho báu mà là làm sao hoàn thành mục tiêu lần này.

“Anh Nhi, ta đưa cô trở lại, cô nói tình huống bên này cho mọi người, để họ chuẩn bị sẵn sàng giết giặc. Tự ta sẽ thu lại hơi thở, một mình tìm kiếm một phen. Đợi đúng thời cơ, chúng ta sẽ ra tay.”

Xà Ma Thần An Độ Mã Lý dẫn theo đại quân Xà Ma tộc cùng ma thú đầm lầy đại chiến, đối với Liệp Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất mà nói tuyệt đối là cơ hội tốt khó gặp! Tuy Long Hạo Thần rất cẩn thận, nhưng gặp phải cơ hội như vậy nếu bỏ qua, thì hắn không có tư cách làm đoàn trưởng Liệp Ma Đoàn.

Hai Thánh Vệ đều bị Long Hạo Thần thu trở về Giai Diệu Vĩnh Hằng tinh dưỡng. Trần Anh Nhi và Mạch Đầu thì bị đưa về tháp Vĩnh Hằng. Long Hạo Thần một chút cũng không gấp gáp, ngưng thần tĩnh khí hồi phục lại tinh thần lực tiêu hao xong mới đứng dậy, thu lại quang mang linh lực toàn thân tản ra, tới gần ngoài bìa chiến trường.

Lúc này hắn như con báo sẵn giữ sức, ẩn giấu sức bật nhưng tràn ngập lực lượng bùng nổ.

Thù hận với ma tộc khiến ánh mắt hắn lạnh lẽo. Sắp đối diện một trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc, giờ phút này trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh mình và Thái Nhi bị đám Trù Liệp Ma bao vây.

Môi bắt giác mím chặt, trong lòng có loại cảm giác khó thể hình dung đang lan tràn. Cho dù lúc này Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán không ở trong lòng bàn tay hắn, thì từ người hắn vẫn tràn ra kiếm ý nồng đậm. Dù là chính Long Hạo Thần cũng hơi khó kiềm chế kiếm ý này.

May mắn là tuy kiếm ý nồng, nhưng chỉ dâng lên quanh người hắn, ngưng mà không tán.

Long Hạo Thần khép lại hai mắt. Mắt là cửa sổ tâm hồn. Hắn sợ giây phút trông thấy Xà Ma Thần, sẽ kiềm không được chiến ý và sát khí.

Ngay cả hắn cũng không ngờ, lần nữa gặp phải cường giả ma tộc, tâm tình của mình bị ảnh hưởng lớn đến vậy.

Trên thực tế, loại trạng thái như hắn là bởi vì tâm tình áp lực quá lớn mới như thế. Sau khi Thái Nhi mất trí nhớ, trong lòng Long Hạo Thần nôn nóng có thể nghĩ. Thống khổ hắn thừa nhận chỉ mình hắn mới biết rõ. Vì chăm sóc Thái Nhi, hắn chỉ có thể giấu đi sự đau đớn tận tim can này vào đáy lòng, nuốt nước mắt vào bụng. Mỗi ngày hắn cứng rắn đeo lên mặt nạ cười an ủi Thái Nhi, giúp nàng hồi phục ký ức.

Mấy ngày nay, Thái Nhi đã ổn định tình trạng, nhưng đau khổ trong lòng Long Hạo Thần lại là từng ngày sâu thêm. Hắn cỡ nào hy vọng kiếm trở lại Thái Nhi cùng mình yêu nhau đậm sâu! Hắn hối hận, hơn nữa vô cùng thống khổ. Nếu lúc đó chính mình có thể kiên định hơn, ép bộc Thiên Kinh không phát động trận chiến đó, có lẽ tất cả sẽ không xảy ra như vậy. Nội tâm hắn tự trách, sao người khác trông thấy được?

Giờ khắc này, tuy hắn sắp đối mặt không phải thủ phạm dẫn đến Thái Nhi mất trí nhớ, nhưng cũng là kẻ địch ma tộc cường đại. Cảm xúc kiềm nén trong lòng hắn bỗng chốc tựa như suối phun, lại thêm mấy ngày nay hắn dẫn linh ngộ sâu về kiếm ý, bỗng chốc dung hợp cảm xúc và kiếm ý thành một thể, cho nên mới sinh ra trạng thái như vậy.

Không cần nghi ngờ, Long Hạo Thần ở trạng thái này tuyệt đối đáng sợ, thậm chí là khủng bố. Nhưng cùng lúc đó, hắn ở trạng thái này nếu không thể phát tiết, vậy sẽ đả kích rất lớn đến tâm tình của hắn. Điều này không liên quan đến thực lực, hoàn toàn là do nguyên nhân tâm lý.

Lặng lẽ tiếp cận chiến trường, Long Hạo Thần ẩn núp thân hình trong khói độc. Rốt cuộc hắn vẫn là có lực khống chế rất mạnh, sau thời gian ngắn ngủi nhắm mắt ngưng thần, đã miễn cưỡng khống chế được dao động cảm xúc.

Chậm rãi mở mắt ra, từ ngoài rìa chiến trường nhìn vào trong, đập vào mắt hắn đầu tiên là Trụ Ma Thần to lớn. Không sai, đây nhất định là Trụ Ma Thần.

Long Hạo Thần đã từng không chỉ một lần trông thấy gốc của người thống trị cao nhất bảy mươi hai vị ma tộc. Đặc biệt là Trụ Ma Thần của Ma Thần Hoàng đem đến rung động rất lớn cho Long Hạo Thần. Cho nên giờ vừa thấy hắn liền nhận ra ngay.

Nhưng mà ánh mắt hắn không nhìn hướng An Độ Mã Lý, bởi vì hắn sợ cảm xúc dao động sẽ bị An Độ Mã Lý cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Trầm tĩnh tâm thần, Long Hạo Thần chăm chú nhìn biến hóa trên chiến trường.

Lúc này, thế công của Xà Ma tộc biến ngày càng mãnh liệt. Sâm Chu đang liên tục lùi lại. Đám Sâm Chu thân hình to lớn tuy lực phòng ngự cực mạnh, sức lực càng lớn kinh khủng, nhưng một người khó địch lại cả nhóm, một hồ đánh không lại bảy sói. Tổng cộng không đến hai mươi Sâm Chu, lúc này mỗi cái trên mình tràn đầy vết thương, không ngừng thu lại phòng tuyến. Thân hình bị thương dần co rút trong đầm lầy, chỉ lộ ra nửa thân thể cùng Xà Ma chiến đấu.

Thân thể của Xà Ma khiến chúng không bị địa hình của đầm lầy ảnh hưởng, tiến lùi có trật tự. Thế công tựa như sóng triều không ngừng thúc đẩy hắc ám linh lực đến trình độ cao nhất. Thường thường ba đến năm tên Xà Ma công kích một lần là có thể để lại một vết thương sâu trên người một Sâm Chu.

Miệng Vua Sâm Chu bắt đầu phát ra tiếng gào trầm thấp, dường như đang thúc hối tộc nhân mình. Cùng lúc đó, thân thể khổng lồ của nó bắt đầu bất an ngo nguẩy, hiển nhiên là để tùy thời bộc phát công kích.

Xem ra tình hình của Sâm Chu không tốt lắm, tiếp tục như vậy, chỉ sợ Vua Sâm Chu sẽ ra tay. Mà Xà Ma Thần như hổ rình mồi đương nhiên không cho nó chen vào trận đại chiến hai bên đánh nhau. Có Trụ Ma Thần chắn nhiếp, dường như trận chiến tranh này không có gì bất ngờ nữa.

Long Hạo Thần thầm cảm thán, quả nhiên đến sớm không bằng đúng dịp! Thời cơ này đối với mình thật là quá có lợi.

Chẳng quá nên tìm cách giúp Sâm Chu một phen, kết quả tốt nhất là hai bên lưỡng bại câu thương.

Hơn nữa không thể để Xà Ma Thần chạy mất.

Long Hạo Thần vẫn không vội hành động. Ngay lúc này, yên lặng theo dõi biến đổi mới là lựa chọn tốt nhất. Huống chi, trong lòng hắn chưa có kế hoạch hoàn chỉnh. Đồng thời, hắn đang quan sát vị trí Vua Sâm Chu ở, có thể mơ hồ thấy, sau lưng Vua Sâm Chu dường như có huyết động u tối. Huyết động này rất kỳ quái, xung quanh đều là cây thô to, dường như cả huyết động đều ở sự bảo vệ của cây kéo dài xuống đất. Long Hạo Thần trông thấy nó là do Vua Sâm Chu ngộ nguy thân thể mới xem đến một chút.

“Grao!!!” Một tiếng gầm thê lương phát ra từ miệng Vua Sâm Chu.

Vị vua Thâm Uyên đầm lầy này hiển nhiên có chút mất kiên nhẫn. Bị kẻ địch xâm nhập sào huyết, hơn nữa giết chóc con dân của chính mình, nó giận dữ có thể nghĩ. Cho dù e ngại Trụ Ma Thần nhiều hơn nữa, khi đối phương uy hiếp đến sự sống của mình, nó không thể không chiến đấu.

Tiếng rống của Vua Sâm Chu mang đến hiệu quả tức thì. Tất cả Sâm Chu đột nhiên tạm dừng, ngay sau đó, từng đoàn quang mang xanh Long Hạo Thần rất quen thuộc bùng phun ra, đánh hướng Xà Ma Thần.

Lần này động tác của Sâm Chu chính tề có trật tự, cho nên Xà Ma Thần An Độ Mã Lý không kịp điều khiển thuộc hạ của mình.

Trong tiếng gầm kịch liệt, hơn năm mươi Xà Ma phía trước nhất chớp mắt bị đánh bay, thân thể ở trên không trung biến thành mảnh vụn, máu rơi đầy trong đầm lầy. Hơn mười Sâm Chu lúc bắn ra nội đan thì đột nhiên nhảy lên, ngang nhiên đụng vào bầy địch, dùng sức mạnh siêu đẳng của mình đẩy lui Xà Ma, tự nuốt trở lại nội đan, sau đó từng cái chui vào đầm lầy biến mất không thấy.

Đột nhiên gặp phải đả kích lớn như vậy, Xà Ma Thần An Độ Mã Lý có chút mất kiểm chế. Đây đều là thuộc hạ tinh anh của gã, chết một cái là yếu một phần. Loại Xà Ma cấp năm, sáu này không phải dễ dàng bồi dưỡng ra, sao gã không đau lòng cho được?

Một tiếng thét chói tai phát ra từ miệng An Độ Mã Lý. Bốn nữ rắn Mỹ Đô Toa đứng bên cạnh gã cùng làm ra một động tác, mở to mắt.

Bốn nữ rắn cùng trợn mắt, Long Hạo Thần ở phía xa gần như bản năng nhắm mắt lại. Khi hắn cảm thụ nguy hiểm biến mất, lần nữa mở mắt ra thì chợt hít ngum khí lạnh.

Đám Sâm Chu vừa mới phát động đòn tấn công mạnh mẽ, đang định trốn vào đầm lầy có ba con không kịp hoàn toàn núp vào trong, lúc này nửa người trên của chúng ngưng ở mặt trên đầm lầy, thậm chí ngay cả đầm lầy xung quanh người chúng cũng đông lại.

Hóa đá. Đây là năng lực thiên phú của Mỹ Đô Toa, cũng là một năng lực đáng sợ của Xà Ma tộc. Cho dù là Xà Ma Thần An Độ Mã Lý cũng không thể khống chế kỹ năng này, đây là thuộc về riêng Mỹ Đô Toa.

Đám Xà Ma dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Ba Sâm Chu bị hóa đá chớp mắt bị chúng tấn công thành mảnh vụn, mất thấy đã không thể sống sót.

Bị tấn công còn có Vua Sâm Chu. Bốn Mỹ Đô Toa thì ba cái tấn công Sâm Chu, trong đó một cái dáng người cao nhất thì tìm đến Vua Sâm Chu, mục đích rất đơn giản, không để vua của Sâm Chu chen vào.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

433. Chương 152: Ma Thần Hóa (1)

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thân thể Vua Sâm Chu rung động kịch liệt. Trước người nó, một tầng da rắn bị hóa đá rơi xuống đất, lặn xuống đầm lầy. Thật rõ ràng, dù là cường giả như Vua Sâm Chu, đối phó năng lực hóa đá như Mỹ Đô Toa cũng chỉ có thể sử dụng cách giống ve sầu lột xác.

Long Hạo Thần lòng thầm hoảng sợ. Hắn hiểu rõ, nếu chính mình muốn giải quyết An Độ Mã Lý, như vậy nhất định phải trước xử lý mấy Mỹ Đô Toa. Nguyệt Dạ từng nhắc nhở quả là đúng sự thật! Sự nguy hiểm của Mỹ Đô Toa thậm chí còn đáng sợ hơn An Độ Mã Lý.

Không phải nói Mỹ Đô Toa mạnh cỡ nào, năng lực hóa đá của chúng không thể hoàn toàn hóa đá Long Hạo Thần bản thân làm thần quyền giả. Nhưng nếu bị hóa đá làm giảm tốc độ thì cũng đủ chết!

Không thể nhìn thẳng vào mắt Mỹ Đô Toa, nếu không sẽ hóa đá toàn thân. Hơn nữa trong mắt Mỹ Đô Toa có thể bắn ra tia sáng hóa đá, người bị bắn trúng cũng sẽ hóa đá. Đương nhiên, thi triển loại kỹ năng này tiêu hao rất lớn, ít nhất thì chúng sẽ không liên tục thi triển. Đồng thời, bình thường chúng gần như là người mù, không thể tùy ý mở to mắt.

An Độ Mã Lý lại rống gầm một tiếng, hai tay Xà Ma chỉ hướng Vua Sâm Chu ở phía xa. Đám thuộc hạ Xà Ma của gã chậm rãi tản ra, cảnh giác nhìn đám Sâm Chu lặn vào đầm lầy.

Thực rõ ràng, trong trận chiến của đám thuộc hạ, cuối cùng Xà Ma chiến thắng. Sâm Chu bình thường sau khi phát động một kích dốc hết sức mạnh, thì đã không còn uy hiếp lớn, chỉ có thể ẩn trong đầm lầy chờ thời cơ. Tiếp theo, hiển nhiên là vương đầu vương. Xà Ma Thần An Độ Mã Lý một mình khiêu chiến với Vua Sâm Chu.

An Độ Mã Lý dĩ nhiên có thể sai tộc nhân tiêu hao thực lực Vua Sâm Chu. Nhưng một là thuộc hạ của gã tổn hại không ít, lại thêm gã muốn dựa vào thực lực của mình trả thù Vua Sâm Chu. Có vũ khí mạnh Trụ Ma Thần tại đây, gã tuyệt đối tin tưởng vào chính mình. Nên biết, mỗi lần sử dụng Trụ Ma Thần, gã phải tiêu hao lực lượng căn nguyên. Lần này gã có mục tiêu không chỉ là kho báu nơi đây, còn có nội đan và mật rắn của Vua Sâm Chu, đó đều là vật đại bổ. Nếu như ăn được, vậy thì An Độ Mã Lý có ít nhất bảy phần cơ hội thăng lên cấp chín.

Vua Sâm Chu gầm một tiếng, nhìn chằm chằm An Độ Mã Lý, trong mắt rần rần ngập phần nộ.

Theo ý nghĩa nào đó thì chúng cùng là loài rắn, lúc này lại trở thành tử địch. Thân thể An Độ Mã Lý đã khá to lớn, nhưng so với Vua Sâm Chu thì như rất nhỏ bé.

Hai đại cường giả sắp tử chiến, Long Hạo Thần càng thêm cẩn thận che giấu hơi thở của mình. Đối với hắn mà nói, trận chiến sắp xảy ra tuyệt đối là tư liệu cực trân quý. Hắn luôn muốn biết, mượn lực lượng Trụ Ma Thần rồi, rốt cuộc ma thần sức mạnh tăng cao tới trình độ nào. Câu hỏi này sắp được giải đáp. Xà Ma Thần An Độ Mã Lý hai tay nắm xà mâu chia hướng trước, tiếng gào không ngừng phát ra từ miệng gã. Đám Xà Ma xung quanh cũng gào rống. Bốn Mỹ Đô Toa vốn đứng bên cạnh gã không đi theo, lặng lẽ canh giữ bên cạnh Trụ Ma Thần, bình tĩnh nhìn phương hướng Vua Sâm Chu.

Bốn Mỹ Đô Toa này, tựa như bốn cửa Ma Đạo đại pháo, ai cũng không biết chúng khi nào thì bắn đạn.

Xà mâu của An Độ Mã Lý giơ cao lên, thanh âm ngâm xương trầm thấp bỗng biến cao vút, thậm chí có chút chói tai. Mà Trụ Ma Thần thứ bảy mươi hai sau lưng gã thì bắt đầu tỏa ra vàng sáng tím nhạt.

Không biết vì sao, cảm thụ vàng sáng tím nhạt này, Long Hạo Thần đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc, loại cảm giác này không phải đến từ ma tộc, mà là...

Nghĩ tới đây, trong mắt Long Hạo Thần chợt biến đổi, nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Ngay sau đó, hắn thấy pho tượng con rắn xoay vòng bên trên Trụ Ma Thần to lớn tựa như sống lại, bóng đen từ trên trời giáng xuống bám vào trên người Xà Ma Thần An Độ Mã Lý.

Long Hạo Thần con người co rút. Bởi vì hắn kinh hoàng trông thấy, sau khi bóng đen dung nhập vào Xà Ma Thần An Độ Mã Lý, thân thể gã lấy tốc độ kinh người biến to, hơn nữa khí thể càng thêm mạnh mẽ. Khí thể khủng bố uy nhiếp đến từ huyết mạch, hoặc nên nói là lực lượng đặc biệt không thuộc về thế giới này. Thực lực của gã vẫn chỉ là đỉnh cấp tám, nhưng khí thể này quá mạnh, thậm chí còn vượt trên cường giả cấp chín.

Từ xa nhìn lại, lúc này Xà Ma Thần An Độ Mã Lý tựa như cùng Trụ Ma Thần của gã hợp thành một thể. Ngay cả xà mâu trong tay gã cũng biến to theo cơ thể.

Vua Sâm Chu cũng không ngừng phát ra tiếng gầm, ba luồng sáng vàng sau lưng càng biến sáng ngời. Từng vòng sáng xanh ngọc từ người nó khuếch tán. Thoáng chốc, ám nguyên tố trong không khí nhanh chóng bị xua tan, cuối cùng chỉ còn lại nguyên tố đặc biệt tràn ngập sinh mệnh và tử vong đang dao động. Khói độc trong đầm lầy càng biến ngưng tụ. Trên bầu trời, dần rơi xuống mưa axit xanh nhạt, hơn nữa mục tiêu chỉ có một, đó chính là Xà Ma Thần An Độ Mã Lý.

Khi mưa axit rơi trên người An Độ Mã Lý, có thể nghe rõ tiếng xèo xèo, còn bốc lên khói nhạt. Có thể tưởng tượng tính ăn mòn mạnh bao nhiêu.

Quả nhiên đều không phải loại dễ chọc!

Vua Sâm Chu dựa vào thực lực cường giả cấp chín đã biến đổi và khống chế hoàn cảnh xung quanh. Đây là loại rất giống năng lực linh vực, nhưng hiển nhiên Vua Sâm Chu còn không đủ sức mạnh chân chính phát động linh vực. Lúc trước đám Long Hạo Thần từng đụng phải Vua Cứ Kinh cũng giống như vậy.

Nghe nói, muốn chân chính nắm giữ linh vực, cần có sức mạnh từ cấp chín bậc ba trở lên, cũng chính là linh lực trên ba mươi vạn mới được.

Cường giả có thể nắm giữ linh vực, mặc kệ là trong liên minh thánh điện hay ma tộc đều là mạnh số một. Xà Ma Thần hiển nhiên cảm nhận được đau đớn, trong tiếng rống giận điên dại, thân hình bành trướng cao to hơn ba mươi mét của nó xông tới Vua Sâm Chu.

Trụ Ma Thần trợ giúp nó chính là loại năng lực tất cả ma thần đều có, cũng là loại chỉ thuộc về bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc, tên là Ma Thần Hóa.

Ma thần tiến vào trạng thái Ma Thần Hóa, hơi thở, thực lực đều tăng vọt. Ngoại linh lực của chúng sẽ tăng lên đến cảnh giới cực kỳ khủng bố.

Ví dụ như Xà Ma Thần An Độ Mã Lý hiện giờ, nội linh lực của nó vẫn là đỉnh cấp tám, nhưng ngoại linh lực đã đạt tới trình độ cấp chín. Trụ Ma Thần khác nhau thì mức độ tăng phúc cũng khác biệt.

Do đó có thể thấy, nếu như Ma Thần Hoàng dẫn động Nghịch Thiên Ma Long trụ của y hoàn thành Ma Thần Hóa, là loại kinh khủng cỡ nào.

Hai thanh xà mâu to lớn đâm thẳng hướng Vua Sâm Chu. Giữa không trung, nồng đậm ám nguyên tố tựa như suối phun bộc phát.

Không sai, có Vua Sâm Chu khống chế, ám nguyên tố xung quanh đã bị xua đuổi, nhưng nó lại không thể xua tan ám nguyên tố đến từ Trụ Ma Thần. Lúc này An Độ Mã Lý và Trụ Ma Thần đã hình thành một thể, làm sao bị nó ảnh hưởng được?

Xanh ngọc và màu đen ở giữa không trung vang lên đánh chấn đỉnh tai nhức óc. Vững bền ở đầm lầy xung quanh đều bị chấn động phóng lên cao, khiến mưa axit giữa không trung bay tứ tán. Một số Xà Ma tránh không kịp hoặc linh lực không đủ bị liên lụy, thoáng chốc vang lên từng tiếng kêu thê thảm.

Đây hiển nhiên là dự định của Vua Sâm Chu. Làm chúa tể Thâm Uyên đầm lầy, nó có rất nhiều cách bảo vệ mình. Giờ khắc này toàn lực phát uy, cho dù đối diện ma thần cũng không tỏ ra yếu thế.

Chiến đấu giữa An Độ Mã Lý và Vua Sâm Chu nhìn qua thì rất đơn giản trực tiếp. Vua Sâm Chu cũng bày ra thân hình khổng lồ trước mặt các Xà Ma.

Nó dài đến hơn sáu mươi mét, chỗ thô nhất trên người đường kính hơn năm mét, đây là kinh khủng cỡ nào chứ! Cho dù là An Độ Mã Lý có Trụ Ma Thần tăng phúc rồi, so sánh với nó thì như con kiến hôi với kiến lửa.

Thân hình hai đại cường giả to như vậy, am hiểu cũng là ngoại linh lực, tiếp đến va chạm đương nhiên là trực tiếp nhất, vật lộn.

Linh lực xanh ngọc và đen điên cuồng tàn phá nhau. Mỗi lần va chạm kịch liệt, hai đại cường giả đều phát ra thanh âm như tiếng kêu rên.

Long Hạo Thần ở phía xa yên lặng nhìn, trong lòng tràn ngập rung động. Hắn có thể khẳng định rằng, coi như là mình cùng đồng bạn hợp sức, dốc hết tất cả sức mạnh đối phó một trong hai kẻ kia, phần thắng cũng rất khó khăn vượt qua ba phần!

Đây mới là thực lực cường giả cấp chín! Khiến trời đất biến đổi. Nếu không phải An Độ Mã Lý cố ý, sóng xung kích do chúng va chạm đều dâng lên trời, chỉ sợ chỗ này còn lại mỗi Xà Ma đều khó sống, ngay cả chính hắn đều sẽ bị lan đến.

Từng luồng sáng to lớn không ngừng bắn lên trời, khói độc dày đặc như vậy nhưng lại bị xuyên thủng, mờ hồ như có ánh nắng chiếu xuống.

Lợi hại. Long Hạo Thần thầm khen, hắn khen đương nhiên là Vua Sâm Chu.

Vua Sâm Chu tuy rằng là ma thú, nhưng không thể nói là không có mưu mô. Thực hiển nhiên, từ lúc bắt đầu chiến đấu, nó đã kích An Độ Mã Lý dẫn động linh lực sinh ra do chúng va chạm bay lên không trung. An Độ Mã Lý không thể không làm điều này, bởi vì chỉ có như thế mới tránh không để tộc nhân bị thương.

Nhưng trên trời sương mù dày đặc bị xua tan, ánh nắng giáng xuống, đối với Xà Ma Thần có hắc ám thuộc tính thì là bất lợi rất lớn. Khi ánh nắng rơi trên thân thể khổng lồ của chúng, Vua Sâm Chu không có cảm giác gì, Xà Ma Thần thì như bị đốt cháy, sự kết hợp với Trụ Ma Thần cũng có dấu hiệu buông lỏng chút xíu.

Nên biết, nếu như chiến đấu ở bên ngoài, ma thần chân chính bộc phát ra thực lực, Trụ Ma Thần sẽ tự nhiên tản ra mây đen che chắn ánh nắng. Giờ phút này, hiển nhiên Vua Sâm Chu không cho gã cơ hội đó.

Xà Ma Thần trầm vai cứng rắn chống, đẩy thân hình to lớn của Vua Sâm Chu ra xa, đồng thời xà mâu trong tay để lại hai vết thương sâu trên thân Vua Sâm Chu. Gã quát hướng thuộc hạ của mình.

“Các người rời khỏi chiến trường đi!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

434. Chương 152: Ma Thần Hóa (2)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đám Xà Ma vội vàng tản ra, lùi vào khói độc rời khỏi chiến trường. Chỉ có bốn Mỹ Đô Toa không rút lui mà là núp sau Trụ Ma Thần.

Có cơ hội!

Hai mắt Long Hạo Thần chợt sáng ngời, không quan sát hai đại cường giả đụng độ nữa. Đối với hắn mà nói, điều này không thể nghi ngờ là cơ hội tốt cho hắn hoàn thành nhiệm vụ của Liệp Ma Đoàn!

Thân hình chợt lóe nhập vào sương mù dày đặc, Long Hạo Thần không triệu hoán ra đồng bạn. Vào lúc này, người nhiều chưa chắc kết quả tốt, hơn nữa hắn cần giữ thực lực cho đồng bạn. Vậy nên một mình hắn ẩn trong khói độc, tiến hành săn giết.

Vì không để tản ra hơi thở quang minh quá mạnh, hắn không sử dụng Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, tay chỉ nắm Quang Chi Liên Y, cảm giác mở rộng, lên hướng Xà Ma đang rút lui.

Cảm giác của Xà Ma hoàn toàn dựa vào khứu giác, nhưng ở nơi tràn ngập khói độc thì khứu giác bị suy giảm mạnh.

Long Hạo Thần nhanh chóng tới sau lưng một Xà Ma, trọng kiếm chĩa lên, một luồng sáng vàng xẹt qua, chớp mắt đã xuyên thủng não Xà Ma đó.

Trước kiếm ý của Long Hạo Thần, ngay cả A Bảo đều phải thận trọng hướng chỉ là đám Xà Ma.

Trong lòng kiềm nén chiến ý tại lúc này hoàn toàn bùng phát. Long Hạo Thần chỉ bằng trực giác dẫn dắt thân thể, mỗi lần xuống tay xong lập tức rời khỏi, hấn dùng công kích đơn giản nhất, Diệt Ma Thiểm.

Diệt Ma Thiểm phối hợp với kiếm ý bỗng nhiên khuếch tán, hợp nhất, mỗi lần xuất kích đều có Xà Ma chết dưới kiếm. Càng đáng sợ là, Xà Ma chết dưới kiếm Long Hạo Thần đều bị xuyên thủng đầu, muốn hét thảm cũng không thể. Ngẫu nhiên phát ra hai tiếng thì như là bị nghẹn trong họng, ngăn ngửi mà tràn ngập sợ hãi.

Ra tay với Xà Ma đâu chỉ là Long Hạo Thần, tuyệt đối đừng quên trước đó Sâm Chu lặn trong đầm lầy!

Sâm Chu hận chết đám kẻ địch xâm nhập lãnh địa. Khi Xà Ma Thần ra lệnh thuộc hạ Xà Ma rời xa, thì Vua Sâm Chu cũng dùng cách của nó ra lệnh đuổi giết với các tộc nhân.

Cho nên trong sương mù dày đặc Xà Ma không thể trông thấy rõ, đã trở thành con mồi cho Sâm Chu săn giết.

Long Hạo Thần mở ra toàn bộ cảm giác, dĩ nhiên có thể cảm thụ được tình trạng của những Xà Ma. Trong khối độc, từng luồng linh lực hắc ám không ngừng xẹt qua, đó chính là Xà Ma phát ra phản kích. Nhưng không có Trụ Ma Thần xua tan sương mù, sức chiến đấu của chúng giảm bớt nhiều, càng đừng nói tới phối hợp. Thoáng chốc, tinh anh Xà Ma tộc có thể nói là tổn thất nghiêm trọng.

Thâm Uyên đầm lầy dù sao cũng là địa bàn của Sâm Chu, có thể nói là thiên thời địa lợi. Vua Sâm Chu thống trị nơi này không biết đã bao lâu, ngay cả Vua Cứ Kinh thực lực mạnh hơn nó cũng không thể thay thế địa vị này. Xà Ma Thần An Độ Mã Lý tuy rằng chiếm ưu thế, nhưng muốn dễ dàng thắng lợi hiển nhiên là không thể nào.

Có thể nói, khi đám Sâm Chu bình thường ẩn trong đầm lầy. An Độ Mã Lý đã rơi vào bẫy của Vua Sâm Chu.

Lúc này, An Độ Mã Lý dung hợp với Trụ Ma Thần, đang trong trạng thái Ma Thần Hóa, cảm giác mạnh hơn bình thường nhiều. Đương nhiên gã có nghe thấy tiếng hét thảm của các tộc nhân. Nhưng hiện tại gã bị Vua Sâm Chu quán chặt, hai bên đang chiến đấu đến khúc gay cấn. Cho nên, hiện tại gã không thể làm được gì, chỉ có thể liều mạng tấn công Vua Sâm Chu.

Không thể không nói, An Độ Mã Lý đã Ma Thần Hóa thật rất đáng sợ. Tiến vào cảnh giới Ma Thần Hóa rồi, cơ thể độ cứng không thua kém gì Vua Sâm Chu, trong tay càng có vũ khí mạnh. Vết thương trên người Vua Sâm Chu không ngừng tăng lên. Tuy An Độ Mã Lý cũng không dễ chịu, nhưng Ma Thần Hóa khiến tốc độ gã hồi phục vượt xa đối thủ. Huống chi gã còn có trợ giúp.

Bốn đôi mắt trắng dã lặng lẽ mở ra phía sau Trụ Ma Thần phương xa. Tám luồng sáng tím trắng bay nhanh đến rơi trên người Vua Sâm Chu.

Bỗng chốc, Vua Sâm Chu toàn thân cứng lại, điên cuồng ngo nguẩy, lại một tầng da rần rớt xuống đất, thể này mới chống lại được hiệu quả hóa đá.

Điều này không thể nghi ngờ làm thể công của nó tạm yếu đi.

Cơ hội tốt như thế sao An Độ Mã Lý bỏ qua được. Hai mắt gã đã đỏ hồng, song mâu trong tay giơ cao. Tuy rằng cơ thể khổng lồ nhưng không mất mềm dẻo giữa người ra sau tới chín mươi độ. Âm nguyên tố nồng đậm hóa thành tia chớp đen bám vào song mâu, lại mạnh đâm trúng vào người Vua Sâm Chu mới lột da xong.

Máu bắn ra, chất lỏng xanh ngọc văng tung tóe. Vua Sâm Chu gầm thét, thân thể cao to vặn vẹo kịch liệt, miễn cưỡng đánh bay An Độ Mã Lý. Nhưng có thể thấy rõ, trên người nó lượn lơ quang mang đen, miệng vết thương lớn xuất hiện dấu hiệu ăn mòn cực nghiêm trọng.

“Grao!!!!!!”

Vua Sâm Chu thật sự bị chọc giận, hai mắt màu xanh ngọc bùng lên ngọn lửa. Nó đột nhiên há cái miệng to ra, một đoàn sáng màu xanh ngọc đường kính tới một mét bắn ra bay thẳng tới An Độ Mã Lý.

Nó muốn liều mạng, đây là ý nghĩ đầu tiên trong óc An Độ Mã Lý. Gã gần như là lẩn lôn lốc để tránh né. Đây chính là nội đan của cường giả cấp chín, tuy gã muốn ăn nhưng thứ này nếu ở trong sự khống chế của Vua Sâm Chu đập vào người gã, cho dù cơ thể gã có cứng hơn nữa thì chỉ sợ thịt nát xương tan.

Trong lúc lẩn trốn thì trên người An Độ Mã Lý cũng phát ra vàng sáng ám kim chói mắt, trường mâu nâng lên, một tiếng rít thê lương, bên cạnh gã xuất hiện cái bóng ảo. Bóng ảo kích cỡ giống hệt người gã, xông thẳng hướng nội đan.

Nhưng hình ảnh quái dị xuất hiện, vốn Vua Sâm Chu đang phần nộ chợt đầy mắt xẹt qua tia gian xảo. Chỉ thấy nội đan xanh ngọc thể bay hung hãn không ngờ ở trên không trung ngoặt lại, không đánh An Độ Mã Lý mà là đánh hướng Trụ Ma Thần của gã.

An Độ Mã Lý kinh ngạc, nhưng lập tức mắt gã hiện lên sự khinh thường. Vua Sâm Chu đặt bẫy gã, bộ gã không biết gài bẫy Vua Sâm Chu sao?

Oành!

Dường như cả Thâm Uyên đầm lầy đều chấn động. Tiếng gầm khủng bố phát ra từ Trụ Ma Thần thứ bảy mươi hai, quang mang xanh và đen chói mắt cùng nổ rộ.

Lần này, Vua Sâm Chu tính sai. Từ đầu nó đã biết chân chính uy hiếp mình không phải An Độ Mã Lý, mà là cây cột của gã. Nhưng nó hiểu rõ, muốn tìm cơ hội tấn công cây cột thì không dễ dàng chút nào.

Nó giả bộ bị An Độ Mã Lý chọc giận, bắn ra nội đan. Thật không dễ dàng tìm đến cơ hội gần như là ngàn năm một thuở, thì làm sao không dốc sức đối phó cho được? Theo nó thấy, chỉ cần phá hủy Trụ Ma Thần, vậy thì An Độ Mã Lý chỉ có thể chết trong đợt truy giết của mình.

Nhưng nó đã tính sai, cực kỳ sai lầm khi nhận định độ cứng của Trụ Ma Thần.

Trong tiếng gầm lớn, thân thể Vua Sâm Chu rung động kịch liệt, tựa như cao su, nội đan của nó bật nhanh trở lại, quang mang xanh ngọc bao bọc trở nên âm đậm nhiều. Không chỉ là thế, quang mang trên người Vua Sâm Chu cũng tùy theo đó biến nhạt.

An Độ Mã Lý cuồng vọng cười, lần nữa xông lên cùng với bóng ảo nó huyền hóa ra, nhào hướng Vua Sâm Chu, ngang nhiên đánh ra đòn trí mệnh. Có cơ hội tốt như thế sao nó để vụt qua được chứ?

Trong lịch sử nhân loại và ma tộc, ma thần bị giết chết đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần, nhưng bảy mươi hai Trụ Ma Thần trấn thủ ma tộc chưa từng bị phá hủy. Cho dù là thần khí cũng không thể tổn hại báu vật ma tộc, huống chi là nội đan của Sâm Chu.

Vua Sâm Chu đã tính sai, bởi vì nội đan bị kịch liệt va chạm mà bị phản phệ, cho nên rơi vào cực kỳ suy yếu. Xà Ma Thần An Độ Mã Lý chờ cơ hội này, điên cuồng công kích nó. Bỗng chốc trên người Vua Sâm Chu máu thịt tứ tung, mắt thấy sắp chịu hết nổi.

Xem từ thực lực thì Vua Sâm Chu hẳn là chiếm ưu thế tuyệt đối. Dù sao cấp chín so với đỉnh cấp tám, đó là chênh lệch cùng bậc. Vua Sâm Chu hoàn toàn có thể khống chế thuộc tính nguyên tố trong khu vực này.

Nhưng tác dụng của Trụ Ma Thần thật sự quá lớn. Chẳng những truyền ám nguyên tố cho Xà Ma Thần An Độ Mã Lý, hơn nữa tăng cao ngoại linh lực của gã lên đến trên mười vạn. Điều này khiến chênh lệch giữa hai bên thu nhỏ lại.

Lúc trước Vua Sâm Chu làm một loạt tính toán đều thành công, khiến nó hơi quá tự tin, cho nên phạm sai lầm trí mạng. Nội đan bị Trụ Ma Thần phản phệ dẫn đến cán cân nghiêng.

Nhưng mới rồi nội đan của Vua Sâm Chu đánh một kích không phải không có tác dụng. Ít nhất thì bốn Mỹ Đô Toa đứng sau Trụ Ma Thần bị lực chấn ngã trên đầm lầy, miệng mũi trào máu, vội ngo nguậy thân thể mới không rơi vào đầm lầy.

Tuy năng lực Mỹ Đô Toa khá mạnh, nhưng dù sao chúng chỉ là Xà Ma cấp sáu mà thôi. Lực công kích của nội đan Vua Sâm Chu tuy rằng bị Trụ Ma Thần ngăn chặn, nhưng linh lực khủng bố khiến không khí chấn động, là khuếch tán trong phạm vi, tổn thương bốn Mỹ Đô Toa.

Một luồng sáng xanh trong chớp mắt này xẹt vào, chợt tạm dừng. Cái này một động một tĩnh, hiện ra cực kỳ quái dị. Chỗ nó dừng lại ngay chính giữa bốn Mỹ Đô Toa.

Ngay sau đó, quang mang xanh biến thành lốc xoáy, dường như có vô số vòng sáng xanh từ đó bộc phát, tiếng rít chói tai, bốn Mỹ Đô Toa thoáng chốc phát ra tiếng hét thảm.

Lúc này chúng thậm chí không dám mở to mắt. Bởi vì trước đó linh lực kịch liệt chấn động khiến chúng rơi vào trạng thái choáng váng, lỗ đầu bắn ra tia hóa đá rơi vào người đồng bạn thì làm sao đây? Nên biết, chính Mỹ Đô Toa còn không thể miễn dịch tia hóa đá do mình bắn ra!

Nhưng đám Mỹ Đô Toa dù sao cũng là cường giả cấp sáu, tóc răn trên đầu chúng chợt ngừng lên định ngăn cản công kích của quang mang xanh. Nhưng tất cả sợi tóc răn vừa tiến vào phạm vi quang mang xanh, chớp mắt biến thành mảnh vụn. Đây cũng là nguyên nhân chúng hét thảm, đó chính là một phần thân thể của chúng!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

435. Chương 152: Ma Thần Hóa [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Xà Ma Thần An Độ Ma Li đột nhiên nghe tiếng hét thảm từ hậu phương, bản năng ngoái đầu nhìn. Liếc mắt một cái, làm gã kinh hoàng biến sắc.

Bởi vì có Trụ Ma Thần che giấu, gã không nhìn rõ hình dạng luồng sáng xanh, theo bản năng gã nhận định quang mang đó đến từ Sâm Chu. Dù sao linh lực Sâm Chu tỏa ra cũng là màu này. Hiện giờ gã đang đại chiến với Vua Sâm Chu, thuộc tính linh lực xung quanh đều bị Vua Sâm Chu khống chế, thế nên ảnh hưởng lớn đến phán đoán của gã.

Bốn Medusa rút cuộc nhin không được mở mắt ra, tóc răn bị xé nát trọc đầu, khí thể sắc bén hiển hiện. Mặc kệ là nhân loại hay ma tộc, dưới tình huống này đều có bản năng sinh tồn. Chúng có thể cảm nhận được chỗ kẻ địch ở. Nhưng khoảnh khắc chúng ngoái đầu trợn mắt, lại là nhìn thấy đồng bạn của mình. Bóng xanh lúc trước phát ra kỳ năng chói mắt ở cách chúng năm mét xa, sao trông thấy mắt chúng được?

Bốn thân thể bỗng chốc hóa đá. Có câu người giỏi bơi lội sẽ chết đuối. Bốn Medusa nhìn nhau, thân thể hóa đá chìm xuống đầm lầy.

Quang mang xanh không cho chúng cơ hội vuội lấp, liên tiếp đá bốn cước, thoáng chốc đá bốn Medusa đã hóa đá văng ra ngoài, rơi vào thân cây phía xa.

Quang mang xanh chợt lóe, nhờ Trụ Ma Thần che giấu đã biến mất.

“Grao!” An Độ Ma Li nổi giận.

Trong Xà Ma tộc, quý giá nhất chính là Medusa. Bởi vì Medusa có năng lực hóa đá, sinh sản cực kỳ khó khăn. Bọn chúng lại có sức mạnh cường đại, là phụ tá đắc lực cho Xà Ma Thần. Toàn tộc Medusa thành niên hiện giờ chỉ có sáu cái, để lại hai trấn giữ trong tộc, còn lại bốn Medusa đều mang theo. Nhưng gã tuyệt đối không ngờ rằng, bốn Medusa lại chết không rõ ràng như vậy.

Trong cơn giận dữ, gã phát tiết tất cả cơn giận lên người Vua Sâm Chu trước mặt. Nỗi hận thù này chỉ có dùng máu kẻ địch mới tẩy rửa hết.

Vua Sâm Chu này tuyệt đối là chịu tiếng xấu thay, chính nó còn chịu tiếng xấu không rõ ràng. Bởi vì nó cảm giác được quang mang xanh là phong thuộc tính chứ không phải người của nó. Chính là người ta đã giúp nó, nó không thể hét ra không phải ta làm với An Độ Ma Li. Hơn nữa thiếu sự uy hiếp của bốn Medusa, nó chịu đựng áp lực cũng thấp nhiều. Có tạm dừng, linh lực của nó đã hồi phục khá. Bỗng chốc nó bộc phát tất cả linh lực, cùng An Độ Ma Li tử chiến.

Bốn Medusa hóa đá lúc này đã tiến vào Giai Diệu Vĩnh Hằng của Long Hạo Thần.

Mới rồi có cơ hội tốt vậy nếu hấn không nắm chắc, thế thì hấn không phải là Long Hạo Thần.

Cảm giác của Medusa rất mạnh, điểm này có thể nhìn ra khi bình thường chúng luôn nhắm mắt. Nếu không có trực giác nhạy, chúng mất đi thị giác, dựa vào cái gì ngăn cản kẻ địch? Cho nên tuy rằng Long Hạo Thần sớm đã tủa định mục tiêu trên người Medusa nhưng không ra tay.

Trong kế hoạch ban đầu của gã, là chuẩn bị để Vương Nguyên Nguyên ra tay. Thời Không Môn Linh Lô chớp mắt truyền tống là lựa chọn giết Medusa tốt nhất. Nhưng Long Hạo Thần lo lắng Vương Nguyên Nguyên dù sao chỉ là tu vi cấp bảy. tuy cô cũng nắm giữ võ công cổ đại, nhưng đồng thời đối mặt bốn Medusa, một mình cô có chút khó địch nổi.

Đang lúc Long Hạo Thần lo lắng nên để ai phối hợp Vương Nguyên Nguyên, thì Vua Sâm Chu cho hấn chế tạo cơ hội tốt.

Thánh Vệ số mười lại lần nữa xuất hiện trên chiến trường, không hề giữ lại biểu diễn Phong Chi Vũ. Bốn Medusa mua dây buộc mình, cuối cùng chết vào tia sáng hóa đá của chính chúng nó.

Có thể thuận lợi giải quyết bốn Medusa, phải nói là khiến Long Hạo Thần thở phào. Bọn họ không giống Vua Sâm Chu có thể thông qua lột da giải quyết vấn đề ánh mắt hóa đá. Lúc này chẳng những giải quyết vấn đề cho họ, cùng lúc đó cũng vì Vua Sâm Chu giải quyền phiền phức. Hai đại cường giả càng đụng độ kịch liệt. Long Hạo Thần không vội, lần nữa ẩn trong sương mù dày đặc, dẫn dò Thánh Vệ số mười xong, tự mình gia nhập vào sân giết quân tinh anh Xà Ma.

Chẳng qua vì không để Xà Ma Thần An Độ Ma Li phát hiện, Long Hạo Thần kiềm chế mình, cố gắng thu lại quang thuộc tính, chỉ dựa vào kiếm ý giết địch. Cảm giác lực cường đại khiến hấn ở trong khối độc đầm lầy tựa như có mắt, đi qua đâu là tiếng hét thảm của Xà Ma liên tục kêu lên. Hơn nữa cố ý tránh đi Sâm Chu. Nguyên bản hai bên không phải đồng bọn ngược lại đánh ra phối hợp.

Đương nhiên, Long Hạo Thần sẽ không để tinh anh Xà Ma bị mình đánh chết rơi vào đầm lầy. Đây đều là Xà Ma cấp năm trở lên, thi thể hay nội đan có giá trị bao nhiêu thì không rõ, có được ca nhất định thích lắm.

Chẳng qua, đám Xà Ma dù sao là tinh anh trong tộc, bỗng nhiên bị tấn công, sau giây phút hoảng loạn ngăn ngừa thì vài Xà Ma đứng đầu không ngừng phát ra tiếng hét, lấy thanh âm làm dẫn đường, triệu hoán các Xà Ma tụ tập một chỗ. Cứ như vậy, tuy rằng không nhìn rõ, nhưng Sâm Chu có hơn mười con bị thương không thể tạo thành uy hiếp quá lớn cho chúng. Long Hạo Thần chỉ có thể ở vòng ngoài tìm cơ hội giết một ít Xà Ma, không dám tới quá gần. Nhiều cường giả Xà Ma tập trung một chỗ, lực công kích rất đáng sợ. Hơn nữa hấn không thể tiêu hao quá nhiều, có càng thêm trận chiến quan trọng chờ hấn. Xà Ma Thần An Độ Ma Li lúc này không rảnh bận tâm tộc nhân của gã. Đối với gã thì không việc gì quan trọng hơn đánh chết Vua Sâm Chu. Đây chính là cơ hội cho gã tăng cao tu vi, thăng cấp chín! Trong mắt gã, Vua Sâm Chu là vật bổ tốt nhất.

Vua Sâm Chu cũng không phải dễ sống chung, thân thể khổng lồ phát ra quang mang xanh như ngọc phỉ thúy. Tuy rằng bị An Độ Ma Li công kích không ngừng tăng vết thương, nhưng sức sống dẻo dai của nó chính là cột chống kiên cường. Thân thể to lớn không ngừng xoay, định quần lấy người An Độ Ma Li. Cùng lúc đó, miệng to mở lớn, từng cú tấp khiến An Độ Ma Li không thể không cẩn thận ứng phó.

Kỳ thực Vua Sâm Chu đối mặt An Độ Ma Li, cho dù là có Trụ Ma Thần cũng không nên khiến nó yếu thế đến vậy. Tuy tộc Sâm Chu không có kỹ năng cường đại gì, nhưng chúng nó có sức sống dai kinh người mà ma thú cùng cấp không có. Cho dù thân thể bị cắt đứt cũng sẽ không chết. Chỉ là trước đó lấy nội đan đánh vào Trụ Ma Thần một cái, khiến Vua Sâm Chu ăn thiệt thòi lớn, thương đến căn bản, mới rơi vào thế yếu.

Trên người An Độ Ma Li hiện giờ đang dâng lên vàng sáng đỏ sậm. Tuy rằng Ma Thần Hóa khiến thân thể gã biến khổng lồ nhưng vẫn rất nhanh nhẹn, đôi xà mâu trong tay cao thấp tung bay, không để Vua Sâm Chu quần lấy mình. Cùng lúc đó, không ngừng tạo ra vết thương trên người nó.

Chẳng phải người có sức sống dai sao? Vậy tiêu hao sức sống của người là được. Đồng thời, An Độ Ma Li

rất kiêng dè nội đan của Vua Sâm Chu, cho nên gã không dám dốc hết sức. Vua Sâm Chu gian xảo làm gã ném thử không biết bao nhiêu quả đặng.

Huyết dịch màu xanh biếc đã nhiễm đầm lầy có hai đại cường giả giao đấu thành màu đồng. Khí thể của Vua Sâm Chu rõ ràng yếu bớt. An Độ Ma Li có Trụ Ma Thần ủng hộ, linh lực hắc ám tựa như nguồn suối bất tận. Trên xà mâu bắn ra quang mang đỏ sậm dài ba mét. Gã không dùng kỹ năng công kích từ xa, thân thể khổng lồ không ngừng nhảy lên, tấn công. Gã chỉ dùng cách tấn công cơ bản mà hung ác nhất để lại vết thương trên cơ thể to lớn của Vua Sâm Chu.

Rốt cuộc, Vua Sâm Chu nhịn không được nữa, đột nhiên giận rống, một luồng sáng xanh biếc lần nữa bắn ra.

Tinh thần An Độ Ma Li luôn ở trạng thái khẩn trương cao độ, đợi chính là giờ khắc này. Chỉ thấy trên người gã chợt lóe quang mang đỏ đen, thân thể đã biến mất, trực tiếp xuất hiện phía sau Trụ Ma Thần.

Không cần nghi ngờ, gã chờ cơ hội này, muốn nội đan của Vua Sâm Chu lần nữa đập trúng Trụ Ma Thần, vậy thì gã nhất định có thể biến thua thành thắng.

Nhưng tựa như An Độ Ma Li luôn tính kế Vua Sâm Chu, Vua Sâm Chu cũng gài bẫy gã. Quang mang xanh chỉ rời khỏi miệng một mét lập tức bị hút trở lại, không có bắn ra xa. Tiếp đó thân thể to lớn của Vua Sâm Chu bay thẳng đến đầm lầy, chui vào trong.

Đầm lầy, mới là lãnh địa chân chính của Vua Sâm Chu. Lúc trước Vua Sâm Chu không có làm như vậy, không phải nó không muốn mà là không dám. Thân thể nó khổng lồ, cho dù thực lực mạnh đến mấy thì chui vào đầm lầy cũng cần thời gian. Trong thời gian ngắn đó đủ khiến An Độ Ma Li trọng thương nó.

Cho nên, lần này mắc mưu là An Độ Ma Li. Gã dựa vào năng lực mau chóng truyền tống của Trụ Ma Thần, trốn phía sau nó, đương nhiên cho Vua Sâm Chu khoảng thời gian đầy đủ.

Hơn nữa Trụ Ma Thần truyền tống không phải tùy ý sử dụng được. Mỗi lần dùng rồi cần có khoảng cách thời gian mới dùng lại được. Sự truyền tống này bởi vì không thuộc về kỹ năng của An Độ Ma Li, chỉ có thể ở trong phạm vi nhất định cách Trụ Ma Thần mới có thể thi triển. Nếu không, ma thần ở bên ngoài bị tấn công đều có thể truyền tống đi, vậy nhân loại sớm tiêu đời.

Lần này khiến An Độ Ma Li suýt nữa tức đến nổ mũi. Nhưng khi gã kịp phản ứng thì đã muộn rồi. Thân thể to lớn của Vua Sâm Chu đã hoàn toàn rơi vào đầm lầy, gã có thể làm, chính là trút giận vào nước bùn. Hết sức đánh vào bùn lầy một cái, cũng coi như tạo chút vết thương cho Vua Sâm Chu cách nước bùn.

Vua Sâm Chu lặn vào nước bùn không khác gì như cá gặp nước, hơi thở của nó chợt biến mất.

Hai đại cường giả đấu trí đấu sức, lập mưu bày kế, có thể nói ai cũng không cách nào hoàn toàn áp chế đối phương,

An Độ Ma Li cũng cực tinh ranh, mắt thấy đối thủ biến mất, cái đuôi thô to của gã lập tức quán lấy Trụ Ma Thần, thúc đẩy thân thể nó lên trên rời khỏi đầm lầy. Chỉ cần ở gần Trụ Ma Thần là gã có thể phát huy thực lực trong mức độ cao nhất. Vua Sâm Chu thì sẽ bị suy yếu đến cực độ. Dưới tình huống không rõ kẻ địch, gã vẫn có thể làm ra lựa chọn tốt nhất, không bị ảnh hưởng cảm xúc, không uống là một trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

436. Chương 153: Cáo Già Và Lương Bại Câu Thương [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Vua Sâm Chu không ló đầu ra tấn công nữa, hiển nhiên là nó đang chờ cơ hội, lúc trước đại chiến sương tay giờ phải tỉnh táo lại.

Linh lực cường đại dao động trong không khí, Hai bên đều biết đối phương đang quan sát mình, nhưng ai cũng không dám bắt cần. Thực lực đến cỡ như chúng rồi, một khi đối thủ cho vết thương trí mạng, muốn lật ngược tình thế thì rất khó khăn.

Lúc trước Vua Sâm Chu đã bị uy hiếp tính mạng, nếu không phải An Độ Ma Li bị lừa, rất có thể nó sẽ bị áp chế đến chết.

An Độ Ma Li đầu óc mau chóng vận chuyển, mở hết cảm giác, đôi xà mâu chỉ hướng mặt đất, không dám thả lỏng.

Nhưng rất nhanh, gã đã tìm được cơ hội.

Thân thể khổng lồ của Vua Sâm Chu lặn trong đầm lầy, vậy thì huyết động lúc trước bị nó chặn đường nhiên cũng lộ ra.

Huyết động này theo góc độ nhân loại thì rất lớn, nhưng trong mắt Vua Sâm Chu và An Độ Ma Li đã Ma Thần Hóa thì không quá rộng rãi.

Đường kính hơn ba mét, cả huyết động là do dây mây bện thành, kéo dài tới trong đầm lầy. Mơ hồ dường như có quang mang nhạt toát ra từ trong động.

Không cần nghi ngờ, sinh mệnh so với kho báu càng quý giá. Sau khi bị uy hiếp sinh mệnh, Vua Sâm Chu từ bỏ bảo vệ huyết động.

Ý cười xuất hiện trên khuôn mặt An Độ Ma Li, người muốn tránh chứ gì, tốt, ta không tin người thật có thể từ bỏ huyết động đó.

Kho báu trong động vốn là mục tiêu đầu tiên của An Độ Ma Li, mặc kệ là giết chết được Vua Sâm Chu hay dò biết được kho báu đều là kết quả cực tốt. Coi như một chuyến này không uống công.

Sau khi xác định mục tiêu, An Độ Ma Li không nóng lòng hành động. Bám vào Trụ Ma Thần, gã không ngừng hít sâu thở ra. Trụ Ma Thần cũng bắt đầu chảy ra từng tầng sáng đen, bị gã hút nước vào bụng, khí thể của gã liên tục tăng cao, lúc trước linh lực bị tiêu hao đang lấy tốc độ kinh người hồi phục lại.

Nói sao thì ma thần ở bên cạnh Trụ Ma Thần mới là đáng sợ nhất. An Độ Ma Li chẳng qua là thứ hạng cuối cùng, có Trụ Ma Thần ủng hộ, lại có thể áp chế được Vua Sâm Chu cấp chín.

Thân thể khổng lồ bắt đầu cuộn tròn, một đôi cánh đen chậm rãi mở ra, cánh tỏa ra màu đỏ sẫm, có thể thấy rõ từng mạch máu đỏ đang rung động, theo An Độ Ma Li hô hấp mà không ngừng khép mở.

Mắt thấy mình sắp hồi phục đến trạng thái cao nhất, An Độ Ma Li rút cuộc động. Thân thể cuộn tròn của gã bỗng nhiên bắn ra, tựa như tia chớp đỏ xẹt hướng cửa động.

Từ Trụ Ma Thần đến cửa động chỉ khoảng hai, ba trăm mét. Lấy thực lực và tốc độ của gã, lại thêm vào đôi cánh hỗ trợ, gần như là trong giây lát.

Tấn công địch thì sẽ tự cứu, đây là dương mưu. Là dương mưu khiến Vua Sâm Chu không thể không đi vào bẫy rập, trừ phi Vua Sâm Chu nguyện ý từ bỏ kho báu trong động.

Thực hiện nhiên, Vua Sâm Chu không muốn từ bỏ. Khi An Độ Ma Li sắp xông tới cửa động thì quang mang xanh chói lòa bỗng phát ra từ trong đầm lầy. Quang mang nồng đậm hỗn hợp một tầng màu xanh đen. Linh lực nội uẩn, thế nhưng thành trạng thái thực thể hóa. Vì thứ trong động, Vua Sâm Chu liều mạng. Thật sự là bởi vì thứ trong động quá quan trọng với nó.

Nếu An Độ Ma Li dám ra tay nghĩa là đã sớm chuẩn bị tốt. Quang mang xanh đen chính là nội đan Vua Sâm Chu dốc hết sức phun ra. Khi phun ra nội đan, cái đầu to của Vua Sâm Chu cũng lao ra đầm lầy.

Hình ảnh quái dị xuất hiện, An Độ Ma Li không thêm quan tâm nội đan, mà là vung ra hai thanh mâu đâm hướng Vua Sâm Chu.

Mặc kệ Vua Sâm Chu gian xảo cỡ nào, nó cũng không nghĩ ra An Độ Ma Li dám cùng mình cứng đối cứng. Vốn nó chỉ định dọa lui An Độ Ma Li mà thôi. Nội đan ma thú cấp mười dễ chịu đựng sao? Đừng nhìn Trụ Ma Thần không bị đánh nát, nếu nó rơi vào người An Độ Ma Li chính là trí mạng.

Nhưng tất cả xảy ra quá nhanh, cho dù Vua Sâm Chu muốn biến đổi công kích cũng đã không làm được.

Oành!

“Grao!!!!!!”

Tiếng chấn kịch liệt cùng với tiếng rống thê lương gần như cùng xuất hiện. Tiếng đánh đến từ nội đan của Vua Sâm Chu. Nội đan cường đại đánh vào ngực An Độ Ma Li. Lực chấn to lớn xé nát nguyên ngực gã. Một cái lỗ to hơn hai mét xuyên thủng ra sau.

Vua Sâm Chu cũng không dễ chịu. An Độ Ma Li đôi xà mâu liều mạng đâm trúng mắt nó. Đôi mắt và cả đầu của Vua Sâm Chu bị xuyên qua. Máu màu xanh ngọc và chất dịch đen bay tứ tung. Trong không khí thoáng chốc phát ra nồng đậm mùi hôi.

Lưỡng bại câu thương? Không. So đấu mưu kế thì cuối cùng An Độ Ma Li chiến thắng.

An Độ Ma Li ngực thủng một lỗ rơi vào đầm lầy, nhưng thân hình khổng lồ của gã mau chóng hóa thành vô số điểm sáng đỏ đen bay hướng Trụ Ma Thần.

Bản thân An Độ Ma Li cao năm mét lại xuất hiện phía bên kia Vua Sâm Chu, hai trường mâu xỏ xuyên đầu Vua Sâm Chu dần thu nhỏ lại.

Ma Thần Hóa chi thân ngoại hóa thân, lại là một năng lực cường đại của Trụ Ma Thần. Một màn này khiến Long Hạo Thần lại lên tới gần chiến trường nhìn rõ ràng, kiểm không được hít ngậm khí lạnh. Nếu không phải tận mắt trông thấy, hẳn không thể nào tưởng tượng được An Độ Ma Li sao lại có kỹ năng mạnh như vậy?

Lấy thân làm mồi, tấn công khiến kẻ địch phải tự cứu phát động một kích trí mệnh, có thể nói An Độ Ma Li tính toán tinh vi. Vua Sâm Chu rốt cuộc mắc mưu.

Nhưng An Độ Ma Li cũng không dễ chịu, máu đỏ sẫm không ngừng chảy ra từ miệng mũi tai gã, khiến bộ mặt vốn dữ tợn càng trở nên nanh ác.

Tất cả đến quá nhanh, không ai ngờ cuối cùng lại là kết cục này.

Chẳng qua, chiến đấu còn chưa hoàn toàn kết thúc. Vua Sâm Chu đầu bị trọng thương trí mạng, điên cuồng ngộ nguy thân thể, vóc dáng cao lớn làm nước bùn bắn tung tóe. Linh lực khủng bố bỗng chốc bùng nổ, tựa như hàng trăm Ma Đạo đại pháo cùng lúc bắn phá nơi này.

Long Hạo Thần không dám đứng tại đây, mang theo Thánh Vệ số mười vội vàng rời khỏi. Một ma thú cấp mười sắp chết phản phệ thật đáng sợ.

An Độ Ma Li vỗ cánh bay trên không trung. Gã ẩn nấp hơi thở, toàn thân bao trong một đoàn sáng đen, không để máu chảy ra.

Kỳ thực, thi triển Ma Thần Hóa chi thân ngoại hóa thân đối với An Độ Ma Li cũng là tiêu hao khá nghiêm trọng. Năng lực này một khi thi triển, trong thời gian ngắn gã không thể phát động Ma Thần Hóa nữa, và sẽ thương tổn đến căn nguyên, tuyệt không đơn giản như Long Hạo Thần trông thấy. Tựa như linh lô, càng mạnh thì phản phệ càng nghiêm trọng.

Nếu như có lựa chọn, An Độ Ma Li không muốn thi triển ra tuyệt chiêu này, nhưng gã không còn cách nào khác. Nếu để an toàn thì nên là hù dọa Vua Sâm Chu bỏ chạy, đạt được kho báu bên trong. Nhưng Vua Sâm Chu là vật đại bổ, gã thật sự không nỡ từ bỏ! Cho nên gã phải khiến Vua Sâm Chu không có cơ hội chạy trốn. Nên gã lấy thân làm mồi, phát động một kích trí mệnh.

Vua Sâm Chu điên cuồng giữa dựa tới mười phút, nhưng An Độ Ma Li giữ sức đánh ra một kích kia thật quá mạnh. Mặc kệ là ma thú mạnh cỡ nào, khi nào bị đâm xuyên hơn nữa bị linh lực hắc ám điên cuồng tàn phá, sẽ khó có cơ hội sống tiếp. Sức sống dẻo dai của Vua Sâm Chu sau khi bị xà mâu xuyên thủng thì mau chóng xói mòn.

Lúc này An Độ Ma Li ngược lại không chút vội vàng. Tuy lần này tổn thất thảm trọng, bốn Medusa bị giết, nhưng thu hoạch cũng rất lớn. Vừa nghĩ tới mình sắp thăng lên cấp chín, ít nhất có thể vào hàng bốn mươi

tám trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, lòng gã liền nóng lên. Huống chi còn chưa biết kho báu Vua Sâm Chu canh giữ là đồ tốt gì. Có thể khiến Vua Sâm Chu giữ gìn đến vậy, chắc là không phải vật bình thường.

Nghĩ tới đây, thân thể An Độ Ma Li bởi vì hưng phấn mà hơi run rẩy.

Rốt cuộc, Vua Sâm Chu ngộ nguy ngày càng yếu, thậm chí nội đan rơi ở bên cạnh nó trong đầm lầy cũng không bị nuốt vào bụng, sức sống dẻo dai của nó đã tiêu hao không còn bao nhiêu.

An Độ Ma Li thở phào, hưng phấn mãnh liệt khiến gã không thể nhịn được nữa. Nhìn nội đan đã không có hơi thở của Vua Sâm Chu, gã không thể kiềm chế nổi mừng như điên.

Thu lại bốn cánh, gã lặng lẽ rơi xuống đầm lầy. Đối với đòn tấn công của mình, An Độ Ma Li rất tự tin. Hơn nữa gã tuyệt đối tin tưởng vào trực giác của bản thân. Trên nội đan đích thực không còn hơi thở của Vua Sâm Chu. Một ma thú cấp mười từ bỏ nội đan, chỉ có thể chứng minh một vấn đề, linh hồn của nó đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Lặng lẽ rơi xuống mặt đầm lầy, An Độ Ma Li nhắc tay chộp hướng nội đan. Đương nhiên gã sẽ không tại đây hấp thu nội đan Vua Sâm Chu. Thứ này tuy rằng là bảo bối, nhưng bên trong ẩn chứa linh lực quá khổng lồ. Cần đợi gã trở lại hang ổ của mình, chậm rãi hấp thu, lấy nó làm gốc đột phá bình cảnh.

Nội đan vào tay, hơn nữa thật sự cảm nhận trên nội đan không có chút hơi thở của Vua Sâm Chu, thần kinh Xà Ma Thần An Độ Ma Li luôn căng thẳng rốt cuộc thư giãn.

Trải qua thời gian dài như vậy, rốt cuộc đạt được mục đích, có thể tưởng tượng ra gã mừng đến cỡ nào.

Nhưng có câu vui quá hóa buồn. Ngay lúc gã thả lỏng cảnh giác, Vua Sâm Chu rõ ràng đã không có hơi thở đột nhiên động.

Cái đầu to nhuộm đầm máu bỗng vung sang bên, mạnh đánh vào lưng An Độ Ma Li.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

437. Chương 153: Cáo Già Và Lương Bại Câu Thương [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Rầm!

Thân thể An Độ Ma Li tựa như miếng vải rách bị đánh văng ra ngoài. Máu trào lên cổ họng phun ra. Có thể thấy rõ, từ người gã rõ ràng vang tiếng xương gãy vụn.

Đây cũng chính bởi vì An Độ Ma Li là Xà Ma Thần, thân thể cực mềm dẻo, hơn nữa ngoại linh lực rất cao, cho nên khi bị tấn công thì hóa giải được đa số lực chấn. Nhưng tuyệt đối đừng quên hiện tại gã bị thương, hơn nữa không trong trạng thái Ma Thần Hóa. Một kích cuối của ma thú cấp mười sắp chết đâu thể nào nhẹ nhàng như vậy?

Biến hóa thật sự quá nhanh. Có câu sâu trăm chân chết xác còn chưa cứng. Tuy Vua Sâm Chu bị tổn thương trí mạng, nhưng nó cũng hận chết An Độ Ma Li. Giấu đi một chút sức sống cuối cùng, thậm chí lấy cái giá lớn cắt đứt liên hệ với nội đan để dụ An Độ Ma Li vào bẫy, cuối cùng phát ra một kích trí mệnh. Hoàn thành một chiêu kia, sinh mệnh nó rốt cuộc đi tới tận cùng. Khiến người kinh ngạc là thân thể nó to vậy mà không lún xuống đầm lầy.

An Độ Ma Li không nghĩ ra thì Long Hạo Thần đứng xem cũng không ngờ tới. Vốn hắn chuẩn bị hành động, nhưng tình hình xảy ra đột ngột khiến hắn kinh ngạc. Suy nghĩ biến đổi thật nhanh, Long Hạo Thần đã có tính toán.

Hai tên gian xảo rốt cuộc vẫn là lương bại câu thương. Đối với hắn và đồng bạn thì không có gì tốt hơn việc này.

Trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, Long Hạo Thần đã lập xong kế hoạch. Hắn ý bảo Thánh Vệ số mười đứng bên cạnh. Thánh Vệ số mười chợt biến thành luồng sáng xanh, không phải đuổi bắt trọng thương nặng Xà Ma Thần An Độ Ma Li, mà là xông hướng huyết động lấp lóe quang mang yếu ớt.

Đây gọi là gây ông đập lưng ông. Lúc trước An Độ Ma Li đối phó Vua Sâm Chu ra sao thì hiện tại Long Hạo Thần đối phó gã như vậy.

An Độ Ma Li bị Vua Sâm Chu sắp chết đánh ngược lại, cú va chạm này khiến gã bay ra tới vài trăm mét, miệng không ngừng phun ra máu tươi. Đôi cánh gãy mất một cái, huyết dịch đỏ sẫm nhiễm toàn thân, bộ dạng cực kỳ thê thảm.

Nhưng gã rốt cuộc là ma thần, khoảnh khắc bị tấn công liền có cách tự cứu. May mắn Vua Sâm Chu đánh một đòn cuối không dùng nội đan, cho nên tuy trọng thương nhưng không đến mức trí mạng.

Bay ra xa đụng ngã một mảnh cây cối trên đầm lầy, thống khổ cực độ khiến gã suýt ngất xỉu. Gã tuyệt đối không ngờ rằng, Vua Sâm Chu chết rồi còn có thể đánh lén mình. Nhưng nội đan của Vua Sâm Chu bởi vì va chạm kịch liệt mà văng ra ngoài, đụng trúng thân cây thô bần ngược ra, rơi ở trên đầm lầy phía xa. Giống như bản thể Vua Sâm Chu, nội đan của nó cũng không chìm vào đầm lầy, mà là tỏa quang mang xanh ngọc như ẩn như hiện.

Ngay lúc thân thể đau đớn muốn chết, An Độ Ma Li vô tình thấy có quang mang xanh bay hướng huyết động. Quang mang xanh bay không nhanh, lúc trông thấy nó thì còn cách huyết động khoảng năm mét.

“Grao!!!!” An Độ Ma Li cực kỳ giận dữ phát ra tiếng gầm. Gã thậm chí không thấy rõ kẻ địch ẩn núp, thân thể đã phóng lên xông hướng huyết động.

Quang mang xanh không lớn, rõ ràng không phải Sâm Chu. Nhưng mặc kệ là ai, lúc này chạy ra kiếm lợi, sao không khiến Xà Ma Thần tức giận được?

Chẳng qua, An Độ Ma Li phát ra tiếng gầm không phải vì trút giận, mà là để triệu tập tộc nhân. Đây không phải nhất gan mà là cẩn thận. Lúc này gã bị thương nặng, dĩ nhiên không dám tự kiêu. Tuy quang mang xanh dao động linh lực không khiến gã cảm giác ra nguy hiểm, nhưng vẫn trước tiên phát ra kêu gọi.

Chất dịch đỏ đậm không ngừng chảy ra từ người gã, lúc bay hướng huyết động thì gã hơi chần chờ. Nhưng một luồng sáng vàng khác lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo bóng xanh, lúc chui vào trong động thì phát ra tia sáng trắng hút lấy nội đan Sâm Chu, An Độ Ma Li đã không thể giữ bình tĩnh nữa.

Mục tiêu của gã lại bị kẻ khác ngư ông đắc lợi, thế này thì sao Xà Ma Thần nhìn được?

Trong tiếng rống gầm, gã theo sát hai bóng người tiến vào động.

Ngay lúc An Độ Ma Li xông vào trong động, cùng lúc đó, từng bóng người chui ra từ sương mù dày đặc. Hiện giờ đám Xà Ma có chút thê thảm. Sâm Chu rình rập thêm vào Long Hạo Thần dả kích, giảm mạnh số lượng người của chúng. Chúng nghe Xà Ma Thần triệu hoán thì vội chạy tới, vừa lúc thấy bóng lưng An Độ Ma Li biến mất ở cửa động.

Cả đám Xà Ma hấp tấp đuổi theo, nhưng ngay lúc đó, một bóng vàng theo sát Xà Ma Thần chui vào trong huyết động.

Quang mang tím lấp lóe, có sinh vật khổng lồ xuất hiện ngay cửa động, chặn cả động.

Quang mang màu vàng đất lặng lẽ khuếch tán dưới thân đám Xà Ma. Phạm vi bao trùm cực lớn. Khi đám Xà Ma thể xác và tinh thần mệt mỏi cảm giác cái đuôi dài nặng nề, thân thể bắt đầu chìm xuống đầm lầy, mới sợ hãi biến sắc. Nhưng chúng phát hiện thì đã muộn rồi.

Đang lúc chúng giãy dụa, đầm lầy khiến đuôi dài của chúng lún xuống bỗng biến cứng. Nguyên bản nước bùn mềm mại đột nhiên biến cực kỳ cứng rắn. Mơ hồ có một tầng sáng tựa như bảo thạch, hơn nữa hỗn hợp với sự lạnh lẽo khiến toàn thân chúng tê liệt.

Hai bóng người lặng lẽ xuất hiện tại phương xa. Trên người chúng đều mặc áo choàng lớn, trên người tỏa ra quang mang khác màu. Một vàng một xanh, chính là Thánh Vệ số chín am hiểu thổ hệ, Thánh Vệ số mười một am hiểu băng hệ.

Thánh Vệ số mười một cố ý tụt sau Thánh Vệ số chín nửa bước, do đó có thể thấy tuy rằng cùng là Thánh Vệ nhưng địa vị khác biệt.

Trọng Lực Thuật của Thánh Vệ số chín thêm vào đông đất thành đá, cùng với Băng Phong Thiên Lý của Thánh Vệ số mười một hỗn hợp thành một ma pháp hỗn hợp hai hệ thổ, băng ở diện tích lớn.

Ma pháp này có thể nói là do ba ma pháp cấp bảy tổ hợp thành, uy lực mạnh mẽ có thể nghĩ. Điểm này cũng có thể thấy thực lực cách biệt giữa Thánh Vệ số chín và Thánh Vệ số mười một. Cùng là cường giả cấp bảy, nhưng trong cùng thời gian, Thánh Vệ số mười một chỉ thi triển ra một ma pháp cấp bảy, Thánh Vệ số chín lại sử dụng hai cái. Đây chính là thực lực đỉnh cấp bảy. Trong các trợ thủ của Long Hạo Thần, không cần nghi ngờ, vị Thánh Vệ số chín này là mạnh nhất.

Lúc trong tháp Vĩnh Hằng, Thái Nhi đánh bất ngờ cộng với Thánh Vệ số chín xem thường bọn họ, mới khiến họ một chiêu chiến thắng. Khi so đấu thực lực chân chính, coi như là Long Hạo Thần thêm vào Hạo Nguyệt cũng chưa chắc dễ dàng chiến thắng vị này.

Xà Ma tinh anh bình thường đều là cấp năm, sáu ở tác dụng cường đại của ba ma pháp cấp bảy thoáng chốc bị giam cầm.

Đầm lầy mềm mại, nhưng lại đông thành đá? Thân thể chúng đã rơi vào trong, muốn giãy dụa thoát khỏi không phải chuyện dễ. Chỉ có thể đánh vỡ đá, nhưng nếu phá vỡ thì ai có thể bảo đảm không tổn thương đến mình? Huống chi, người ta không cho chúng cơ hội phá đá. Băng Phong Thiên Lý phối hợp với Ngưng Thổ Vi Thạch, cứng như sắt, sao có thể trong chốc lát thoát được?

Đối với loài rắn thì lạnh lẽo là uy lực thiên nhiên khiến chúng sợ nhất. Loài rắn đến mùa đông liền ngủ say, bởi vì bản thân chúng không thể sinh ra độ ấm. Trong lạnh lẽo đến cực độ, đám Xà Ma đều run cầm cập, thực lực giảm bớt.

Tiếp đến, chính là thời gian hai đại Thánh Vệ biểu diễn.

Từng tảng đá to lớn từ mặt đất chui lên, đánh hướng Xà Ma. Cùng lúc đó, còn có Băng Tuyết Phong Bạo.

Lực sát thương của ma pháp sư lúc quần chiến thì chắc chắn là kinh khủng nhất. Huống chi cửa động bên kia còn có một cường giả to lớn, Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt chặn cửa động rồi, năm cái đầu to tựa như năm Ma Đạo đại pháo bắn ra ma pháp cường đại. Vòng thứ nhất là đánh bất ngờ, ngay sau đó, chính là ma pháp các loại thuộc tính.

Khi không chế từng ma pháp thuộc tính, Hạo Nguyệt hiển nhiên không thể nào so sánh với hai đại Thánh Vệ. Nhưng nó lại có tới năm loại thuộc tính! Năm thuộc tính lần lượt sử dụng, uy lực đương nhiên khác hẳn. Ví dụ như trước mắt, Tiểu Thanh, Tiểu Lam và Tiểu Quang trở thành sức chiến đấu chủ yếu, còn Tiểu Hỏa thì hoàn toàn từ bỏ công kích, chỉ là cảnh giác nhìn bốn phương, còn về Tiểu Tử thì hướng không trung hút khói độc dày đặc.

Có thể nói, hiện tại tương đương với bảy vị ma pháp sư cấp bảy đối diện đám Xà Ma bị thương nặng. Đồng thời, khi Xà Ma bị ma pháp thanh tẩy, từng bóng xanh to lớn bắt đầu chậm rãi bò ra từ rừng rậm.

Vua Sâm Chu chết rồi, Xà Ma trở thành tử địch của tộc Sâm Chu. Thân hình khổng lồ của Sâm Chu tuy rằng mỗi một con đều mình đầy thương tích, nhưng lúc này chúng nó vẫn hùng hổ xông trở về. Dựa vào sức đề kháng lạnh lẽo của thân thể khổng lồ, miễn cưỡng xông đến. Chúng chịu đựng ma pháp khủng bố, xông thẳng đến Xà Ma phát động công kích tự sát.

Tuy số lượng Sâm Chu ít ỏi nhưng chúng nó thừa nhận lực lượng ma pháp không phải Xà Ma có thể so sánh. Khi đám Xà Ma xuất hiện thì đã định trước bị kịch của đám Xà Ma.

Cục diện bên ngoài đã ổn định, còn trong hang động?

Không cần nghi ngờ, luồng sáng thứ nhất xông vào trong động hấp dẫn Xà Ma Thần An Độ Ma Li chú ý, đương nhiên là Thánh Vệ số mười. Lúc đó tốc độ bay của nó không phải chậm, mà là Long Hạo Thần ra lệnh nó cố ý thả chậm tốc độ khiến An Độ Ma Li trông thấy. Nếu không thì sao khiến gã mắc câu được?

An Độ Ma Li và Vua Sâm Chu lưỡng bại câu thương, cơ hội này đối với Long Hạo Thần thật là quá mức tốt đẹp, tuyệt đối không thể để vuột mất. Nhưng tận mắt chứng kiến hai đại cường giả tính kế qua lại, cho nên dù bản thân có tin tưởng tràn đầy thì hắn vẫn không dám sơ xuất, mà là dựa vào mưu kế gài bẫy An Độ Ma Li.

Tựa như lúc trước An Độ Ma Li đối phó Vua Sâm Chu, gã phải lấy được thứ trong động. Tuy rằng gã không biết bên trong có kho báu gì, nhưng Vua Sâm Chu đã coi trọng nó như vậy thì sao tầm thường được? Hơn nữa, dù cho khi ấy An Độ Ma Li còn có chút chần chờ, một bóng vàng đã xông vào trong động, mang đi nội đan của Vua Sâm Chu, thì gã không thêm quan tâm cái gì nữa. Dù cho biết rõ là cái bẫy, gã chỉ có thể kiên trì lao vào trong động. Bóng dáng vàng này đương nhiên chính là Nhã Đình thi triển năng lực Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

438. Chương 153: Cáo Già Và Lưỡng Bại Câu Thương [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Xà Ma Thần An Độ Ma Li vừa tiến vào trong động, quang mang xung quanh liền tối xuống. Lúc này càng có thể cảm giác ra quang mang vàng như ẩn như hiện sâu trong động.

Quang mang vàng từ đâu mà ra, hiện tại An Độ Ma Li không rảnh suy nghĩ. Gã phải làm là trước tiên giành lại nội đan của Vua Sâm Chu. Gã bị thương rất nghiêm trọng, nếu không có viên nội đan này, đừng nói là tăng thực lực, sợ là không thể hoàn toàn hồi phục. Đây cũng là vì sao gã không thể không tiến lên.

Hai bóng người đằng trước không vào sâu trong động. Khi An Độ Ma Li trông thấy bóng dáng xanh, không ngờ là Khô Lâu lấp lánh lửa xanh khiến gã ngần ra. Bên cạnh Khô Lâu Xanh chính là Nhã Đình toàn thân lấp lánh ánh vàng.

Nói đến cũng thật tình cờ, Nhã Đình và Thánh Vệ số mười đều có sáu cánh, lúc này đứng chung một chỗ khá là giống nhau. Nhưng chúng phóng thích hơi thở không quá mạnh, điều này khiến An Độ Ma Li thở phào. Gã liếc mắt một cái liền thấy nội đan nằm trong tay Nhã Đình.

“Đưa đây, sẽ cho các người toàn thây!” An Độ Ma Li vẻ mặt dữ tợn hết. Sau lưng gã, chất dịch đỏ sậm vẫn không ngừng rơi xuống.

Nhã Đình lộ ra vẻ trào phúng, nâng tay lên, một luồng sáng trắng rơi trên người An Độ Ma Li.

An Độ Ma Li định ngăn cản, nhưng quang mang trắng nhu hòa không có hiệu quả công kích, lẽ dĩ nhiên sẽ không bị chặn lại. Xà Ma Thần chỉ thấy mình như bị trói buộc, bản năng xoay người, vừa lúc đụng phải bóng dáng vàng thứ hai chui vào trong động. Cùng lúc đó, cái móng to của Hạo Nguyệt ngo ngoài che kín lối vào động.

So sánh kích cỡ thân hình thì Xà Ma Thần An Độ Ma Li lúc không Ma Thần Hóa nhỏ hơn Hạo Nguyệt nhiều. Tuy gã cao tới năm thước nhưng ở trong động đường kính ba mét thì vẫn có thể thoải mái hành động. Nhưng Hạo Nguyệt đáng người cao đến khủng bố không thể tiến vào, dùng để chặn cửa là lựa chọn tốt nhất.

Sở dĩ Long Hạo Thần dẫn Xà Ma Thần vào trong động mới ra tay, nguyên nhân rất đơn giản, chính là muốn An Độ Ma Li cách ly Trụ Ma Thần của gã.

Trụ Ma Thần có thể hỗ trợ ma thần cỡ nào thì trước đó Long Hạo Thần đã trông thấy rõ. Tác dụng to lớn khiến An Độ Ma Li cấp tám có thể giết chết Vua Sâm Chu cấp chín. Sự hỗ trợ khủng bố này có thể nghĩ. Tuy Long Hạo Thần cũng đoán được hiện giờ Xà Ma Thần đã là sức cùng lực kiệt, nhưng hắn không dám đánh cược, cũng không thể. Cho nên hắn mới cẩn thận dẫn dụ An Độ Ma Li vào đây, là để gã không thể

tới gần Trụ Ma Thần. Tuy cự ly không tính quá xa, nhưng vẫn tốt hơn để gã chiến đấu bên cạnh Trụ Ma Thần.

An Độ Ma Li mắt thấy Long Hạo Thần tiến vào, lòng gã rơi xuống đáy vực. Thanh niên nhân loại mặc giáp này tuy chỉ cảm giác ra là tu vi cấp bảy, nhưng không biết vì sao, khi mắt gã lần đầu tiên thấy Long Hạo Thần, thì cảm giác trái tim mình như bị bóp chặt, nghẹt thở, cảm giác bất an dâng tràn.

Bộ ngựa bắt ve chim sẻ phía sau. Minh hao hết tâm trí rồi cuộc giết chết Vua Sâm Chu, không nghĩ tới tại đây gặp phải nhân loại, hơn nữa còn là kỵ sĩ nhân loại. Quang thuộc tính trên Long Hạo Thần thật quá tinh thuần. Ngay lúc này, hắn không hề giữ lại phóng ra hết. Tay trái Quang Chi Liên Y tay phải Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, chỉ xéo mặt đất, lạnh lùng nhìn An Độ Ma Li. Kiếm ý sắc bén như ẩn như hiện. Tuy Long Hạo Thần đứng đó không động đậy, nhưng An Độ Ma Li có cảm giác giống kiến bò chảo nóng. Long Hạo Thần tựa như là một thanh kiếm sắc bén. Gã có thể khẳng định, phần sắc bén này không phải mình có thể dùng ngoại linh lực cứng rắn chống.

Nếu là trước khi bị thương, đương nhiên An Độ Ma Li không thêm để Long Hạo Thần vào mắt. Theo gã thấy thì loại đối thủ có tu vi này trực tiếp dựa vào ưu thế linh lực đủ đề bẹp. Nhưng hiện tại thì khác. Gã bị thương nặng, không thể thi triển Ma Thần Hóa, mười phần lực lượng đã tiêu mất sáu phần, lại đối mặt một kỵ sĩ nhân loại, sao gã không thấy áp lực lớn được?

“Nhân loại, tại sao ngươi ở đây?” An Độ Ma Li biết mình hỏi có chút ngu, nhưng gã kiếm không được bật thốt, gã thật sự thấy kỳ quái. Lấy cảm giác của gã, thế mà trước đó không hề phát hiện. Nhân loại này chọn điểm chen vào thật quá đúng lúc.

Long Hạo Thần khẽ cười.

“Xin chào, Xà Ma Thần An Độ Ma Li. Nếu ta nói là may mắn, ngươi có tin hay không? Trên thực tế, chính là may mắn, hoặc nên nói đều có ý trời, khiến chúng ta tại đây gặp phải người chiến đấu với Vua Sâm Chu. Giờ này ngày này, đây sẽ là nơi người chôn xác.”

Nói xong, Long Hạo Thần không cho An Độ Ma Li thời gian chữa trị vết thương, chân trái tiến lên một bước. Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán trong tay chém hướng An Độ Ma Li.

Kiếm ý hư vô bỗng biến ngưng tụ. Một kiếm này không sâu sắc như lúc đối mặt A Bảo chém vào hư không, mà là đại khai đại hợp, khí thế vô tiền khoáng hậu.

Núi trước mặt, thì phá núi, nước chắn thì nước sẽ khô cạn. Đây chính là kiếm ý Long Hạo Thần chém ra.

Giờ đây An Độ Ma Li không có cả vũ khí trong tay. Hai thanh xà mâu của gã sau khi đâm vào đầu Vua Sâm Chu thì còn ghim trong người nó.

Gầm lên, An Độ Ma Li đánh ra tay phải. Âm nguyên tố nồng đậm hình lốc xoáy xoay quanh trên cánh tay phải của gã, hóa thành hố đen. Âm nguyên tố linh lực cường liệt dao động bỗng bộc phát, đánh hướng Long Hạo Thần.

Ngay lúc này, có nói thêm cái gì thì đã không còn ý nghĩa, chỉ có giết chết đối thủ mới tìm được đường ra. Bởi vậy An Độ Ma Li ghèngh chiến.

Nhưng cũng ngay lúc này, sát khí lãnh liệt sau lưng ập đến đánh hướng vết thương sau lưng gã.

Hiện tại An Độ Ma Li chịu tác dụng Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô, chỉ có thể công kích Long Hạo Thần. Gã căn bản không có lựa chọn khác. Hơn nữa, dù để gã chọn thì cũng nhất định chọn kỵ sĩ thần quyền giả uy hiếp càng lớn.

Phụt

Một tiếng vang quái dị, Long Hạo Thần toàn thân bốc lên quang mang vàng, lui về sau một bước. Nhưng lốc xoáy đen trên nắm tay An Độ Ma Li cũng phá vỡ. Thân thể gã nhoáng lên một cái. Do đó có thể thấy tình trạng An Độ Ma Li tệ cỡ nào.

Thánh Vệ số mười thân thể xẹt qua, tựa như tia chớp xanh xông tới sau lưng An Độ Ma Li. Đôi đoản kiếm của nó thành công chém đứt cánh sau lưng An Độ Ma Li.

Thánh Vệ số mười ra tay cực kỳ nham hiểm. Chẳng những cắt đứt cánh, hơn nữa đem vài mạch máu to nhất sau lưng An Độ Ma Li đều bị vạch phá, bỗng chốc lưng An Độ Ma Li bắn ra chất lỏng đỏ tựa như suối phun.

Long Hạo Thần chỉ lui về sau một bước, hấn lại lần nữa phát động công kích. Lại chém, nhảy lên, Đấu Suất Toàn Viên Kiếm!

Hắn muốn dùng cách đè ép triệt để giải quyết An Độ Ma Li, không cho gã một chút cơ hội. Khi hấn phát ra một kích kia, cùng lúc đó, đòn tấn công của Thánh Vệ số mười lại lần nữa xông hướng sau lưng An Độ Ma Li. Nó thi triển kỹ năng hơi giống Long Hạo Thần, nhưng không thể mượn lực, chính là Phong Chi Vũ từng dùng để đối phó Medusa.

Không chỉ thế, một chuỗi ánh vàng dính vào nhau hóa thành Tinh Diệu Chi Mâu, từ phía sau bắn vọt qua mục tiêu, cổ An Độ Ma Li.

Nguy hiểm to lớn khiến An Độ Ma Li hoàn toàn bộc phát tiềm lực. Mặc dù còn bị trọng thương nhưng dù sao gã cũng là một trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, tự thân có bản năng cầu sinh rất mạnh. Hiện tại gã đã hiểu, chạy trốn là lựa chọn duy nhất cho gã, tuyệt không thể mơ ước kho báu nữa. Chỉ cần có thể lao ra, bên ngoài có nhiều thuộc hạ của mình, nói không chừng còn cơ hội góc đầu trở lại. Nếu thật bị kẻ địch ngáng chân tại đây, chỉ sợ vĩnh viễn không ra được.

Ngửa đầu cuồng rống, An Độ Ma Li làm ra động tác quái dị. Giang chân, hai tay chộp hướng phía dưới. Có thể thấy rõ, một luồng sáng đỏ sậm bốc lên từ người gã, ngay sau đó, quang mang đỏ bỗng nhiên bùng phát, hóa thành một tầng hào quang bao phủ cả người gã.

Nếu nhìn cẩn thận có thể phát hiện, tầng quang mang bao phủ người gã rất giống Trụ Ma Thần bản trong suốt.

Công kích của ba người Long Hạo Thần rơi vào màn quang mang này, kèm theo vô số linh lực mạnh mẽ dao động, nhưng không thể đột phá. Cảm giác như họ trực tiếp công kích vào Trụ Ma Thần.

Trụ Ma Thần ở bên ngoài dường như cũng cảm ứng được An Độ Ma Li gặp nguy hiểm. Trụ Ma Thần to lớn khẽ chấn động, từng luồng sáng đỏ sậm từ trong Trụ Ma Thần dâng tràn, tựa như từng mũi tên nhọn bay thẳng tới cửa động bị Hạo Nguyệt chặn.

Không cần nghi ngờ, quang mang đỏ sậm này muốn cứu An Độ Ma Li. Đây cũng là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của An Độ Ma Li. Một khi khiến gã dung hợp với quang mang đỏ, vậy thì gã sẽ hóa thành luồng sáng nhập vào trong Trụ Ma Thần. Tuy như vậy khiến gã ít nhất bị phong ấn ba năm, nhưng rốt cuộc vẫn có thể giữ tính mệnh!

Nếu chỉ là đám Long Hạo Thần, có lẽ sẽ để An Độ Ma Li thực hiện được. Đáng tiếc là chỗ này còn có Hạo Nguyệt, Hạo Nguyệt là ngay cả Ma Thần Hoàng còn phải kiêng dè!

Đối diện quang mang Trụ Ma Thần phát ra, năm cái đầu to của Hạo Nguyệt đều ngẩng cao, đáy mắt chúng lấp lánh quang mang giống nhau. Đó là ánh mắt tràn ngập kỳ dị, có hận, bức mình, kiêu ngạo, nhiều nhất là phần nộ và bi thương.

Năm cái đầu to cùng ngửa đầu giận gầm lên một tiếng, ánh mắt nó tùy theo đều biến thành màu tím. Một tầng ánh tím kỳ dị khuếch tán từ người Hạo Nguyệt. Giây phút này, nó hiện ra cao quý và cường đại, tựa như là chúa tể tất cả sinh vật trên thế giới này.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

439. Chương 154: Cái Kết Của Xà Ma Thần

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Ngay sau đó, năm cái đầu to cùng phun hướng phía trước. Một tầng ánh tím nồng đậm bỗng khuếch tán, nghênh đón quang mang đỏ tràn tới.

Hình ảnh quái dị xuất hiện. Quang mang đỏ gặp phải ánh tím lại tựa như băng tuyết đọng đọng nham chột tan rã. Đừng nói là tràn vào động cấu An Độ Ma Li, nó không thể vượt qua người Hạo Nguyệt.

Không chỉ thế, ánh tím từ người Hạo Nguyệt tỏa ra tràn vào trong động. Long Hạo Thần chỉ thấy nâng cao tinh thần. Khi ánh tím rơi vào màn hào quang hộ thân An Độ Ma Li, thì lực phòng ngự mạnh mẽ mà ba người Long Hạo Thần hợp sức đều không thể phá lại bỗng chốc bị hòa tan.

Xà Ma Thần An Độ Ma Li cũng ngẩn ngơ.

“Đây, đây là không thể nào.”

Gã không thể nào tin nổi đây là sự thật. Nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Sải bước, Thập Tự Trảm. Dĩ nhiên Long Hạo Thần sẽ không cho gã cơ hội thở dốc. Tuy không biết Hạo Nguyệt làm cái gì, nhưng đã phá hỏng phòng ngự của An Độ Ma Li, chế tạo cho họ cơ hội tốt nhất.

An Độ Ma Li gần như là bản năng ngăn cản đòn tấn công của Long Hạo Thần. Một tầng linh lực đen khuếch tán xung quanh gã tựa như áo giáp phòng ngự. Cái đuôi sau lưng gã vểnh lên, ngăn cản công kích phía sau của Thánh Vệ số mười và Nhã Đình. Nhưng hiện tại gã chỉ có thể phòng thủ mà thôi.

Ý cười xuất hiện trong mắt Long Hạo Thần. Ngăn cản? Coi như là ngăn cản cũng sẽ không cho người có cơ hội đó! Bởi vì không biết tình huống bên ngoài thế nào, Long Hạo Thần bản năng cảm thấy Hạo Nguyệt và hai Thánh Vệ chịu áp lực lớn. Choo nên hấn tuyệt đối không kéo dài thời gian.

Một luồng sáng đỏ xẹt qua. Ngay sau đó, một đao phong sắc bén để lại vết thương trên người An Độ Ma Li. Thánh Vệ số mười hai ra tay. Long Hạo Thần học kỹ xảo chiến đấu từ nó, lúc này là thời điểm tốt nhất một phát đánh rắn gập đầu.

Có Thánh Vệ số mười hai tạm thời thay thế vị trí của Long Hạo Thần, hấn rảnh tay phóng ra đồng bạn.

Quang mang vàng lấp lánh, tổng cộng bốn bóng người xuất hiện bên cạnh Long Hạo Thần.

Tư Mã Tiên, Lâm Hâm, Vương Nguyên Nguyên và Hàn Vũ, bốn người cùng xuất hiện bên cạnh Long Hạo Thần. Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng lực lượng, mới xuất hiện thì không cần Long Hạo Thần nói cái gì, dựa theo kế hoạch nguyên bản, lập tức dốc hết sức phóng ra linh lực.

Long Hạo Thần nói với Lâm Hâm.

“Anh đi trước ra ngoài dùng quyền trực trợ giúp nhóm Hạo Nguyệt. Máy người khác thì cùng ta tấn công.”

Hang động đường kính ba mét đối với An Độ Ma Li thì có chút khó thi triển, nhưng với đám Long Hạo Thần đã đủ rồi. Tại lúc này, căn bản không cần kỹ xảo, họ cần làm chính là dựa vào sức mạnh nhất đánh chết kẻ địch trước mắt.

Long Hạo Thần không động, cất lại Quang Chi Liên Y, hai tay nắm lấy Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán. Một tầng sương mù vàng lập tức dâng lên quanh người hấn, Súc Thế!

Ba người khác cùng xông ra ngoài. Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên, Cự Linh Thần tám thuấn của Vương Nguyên Nguyên thêm vào Xích Huyết Chi Cuồng Phóng của Hàn Vũ, tất cả đều tự phát động năng lực mạnh nhất. Tư Mã Tiên ở giữa, Vương Nguyên Nguyên và Hàn Vũ một trái một phải, dốc sức đánh hướng An Độ Ma Li.

Lúc này An Độ Ma Li trong lòng cực kỳ bức mình. Không chỉ là buồn bức, hơn nữa rất tức giận, nếu mình ở trạng thái khỏe mạnh, đâu có sợ đám nhân loại này! Dù cho gã ngu hơn nữa, hiện tại cũng hiểu rõ mình gặp phải một đội Liệp ma Đoàn nhân loại. Hơn nữa còn là đội Liệp ma Đoàn chỉ có một cường giả cấp bảy, thành viên còn lại mới là cấp sáu.

Nhưng dù là đội Liệp ma Đoàn như vậy, hiện tại đem đến nguy hiểm tính mạng cho gã.

Đòn công kích xuất phát từ ba bộ trang bị truyền kỳ đâu dễ ngăn cản. Đặc biệt là Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên. Toàn lực đánh ra, Tư Mã Tiên tiến vào trạng thái cuồng hóa, hơn nữa nuốt vào

một viên Thị Huyết Đan mà Lâm Hâm đã đưa cho. Mở ra Tử Huyền Thần Lô Linh Lô, đây là đòn đánh không thềm để ý cái giá phải trả. Tư Mã Tiên ở trạng thái này, xem như có đánh với Long Hạo Thần, hẳn cũng chỉ có nước tránh né mũi nhọn. Vũ khí cường đại và năng lực công kích bá đạo của gã đã bù đắp lại thể yếu không đủ linh lực. Đương nhiên, gã không thể kéo dài trạng thái công kích này, nhưng An Độ Ma Li đâu thể chịu đựng lâu hơn!

Oành!

Phấn Toái, đè ép, hấp thu, tam trọng bạo phá, lại thêm Tử Huyền Thần Lô Linh Lô.

Khi Quang Chi Đại Lực Hoàn lần thứ nhất đánh ra, va chạm với thân thể to lớn của An Độ Ma Li, thì cho gã ra oai phủ đầu.

Cái động đường kính chỉ ba mét, tuy rằng An Độ Ma Li có thể hành động thoải mái nhưng không có không gian xê dịch.

Dưới tình huống này, gã chỉ có thể chính diện chống.

Quang Chi Đại Lực Hoàn đường kính một mét đánh vào đôi tay giao nhau của gã. Bổng chốc toàn thân An Độ Ma Li tràn đầy tia điện tím, thân thể khổng lồ bất giác co giật. Động tác phòng ngự dĩ nhiên bởi vì thể mà chậm lại. Càng đáng sợ là, đôi tay gã bị đánh một kích này biến cháy đen, còn có thật nhiều linh lực phòng ngự bị xé nát.

Có mặt đều là cường giả giỏi nhất nắm bắt cơ hội, có ai bỏ qua thời cơ tốt như vậy?

Cho nên, Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai, Nhã Đình thêm vào Hàn Vũ và Vương Nguyên Nguyên, đòn công kích của năm đại cường giả gần như nối gót nhau rơi trên người An Độ Ma Li. Mỗi đòn đều để lại dấu vết sâu trên người gã.

Âm hiểm nhất là Thánh Vệ số mười. Vị trí nó tấn công chính là vết thương vốn có của An Độ Ma Li, có thể nói là khiến gã thương càng thêm thương. Lúc này có thể trông thấy xương cốt bên trong bị Vua Sâm Chu nổ nát. Thánh Vệ số mười trực tiếp giúp gã lấy xương, không ít xương vụn bị nó cắt đứt cùng với cơ bắp, sự thống khổ này đối với An Độ Ma Li thật quá mức chịu đựng.

Thánh Vệ số mười hai thì quang minh chính đại nhiều. Nó chém hướng eo An Độ Ma Li. Cốt đao to ít nhất một nửa cắm vào phần yếu hại bên hông của An Độ Ma Li.

Cự Linh Thần tám thuấn của Vương Nguyên Nguyên trực tiếp nhập vào đầu An Độ Ma Li. Xích Huyết Chi Cuồng Phóng của Hàn Vũ thì tiến vào giai đoạn phát cuồng, từng vết kiếm sâu cuồng phát.

Nhã Đình cho An Độ Ma Li một năng lực trị liệu, Đại Hồi Phục Thuật. Thứ này rơi trên người Long Hạo Thần là đại bổ, còn tới An Độ Ma Li hắc ám thuộc tính thì tựa như đổ nước lạnh vào thùng dầu.

Lúc này bộ dạng An Độ Ma Li thật quá thê thảm, nhưng cho dù là thế, sức sống dẻo dai và đầu chí vẫn chưa tắt.

Ngửa đầu rống một tiếng, một đoàn lửa đỏ bỗng bùng cháy từ trán gã. Thân thể khổng lồ căng cứng, đánh bay mọi người. Ánh lửa đỏ bốc cháy từ người gã.

Mọi người giật mình thấy vết thương trên người An Độ Ma Li đang mau chóng khép lại. Hơn nữa khí thế của gã liên tục dâng lên, uy thế như đang hồi phục đến trạng thái cao nhất.

Điều này sao có thể? Gã bị thương nghiêm trọng như vậy, sao có thể mau như thế đã hồi phục?

Mọi người đều giật mình, có cảm giác nản lòng. Nếu An Độ Ma Li hồi phục đến trạng thái tốt nhất, vậy thì phải chạy trốn ngược lại là bọn họ.

Nhưng lúc này còn một người giữ vững sự trầm ổn, đó chính là Long Hạo Thần.

“Đừng hoảng, là Thiên Ma Giải Thể!” Long Hạo Thần khê quát, đang lúc Súc Thể thì hẳn không biến đổi cái gì. Chỉ là ánh mắt sáng lực nhìn chăm chú Xà Ma Thần, khí thế tăng cao hết sức.

Đúng vậy! An Độ Ma Li bị thương trầm trọng đến vậy, không có Trụ Ma Thần bên cạnh, làm sao mau chóng hồi phục thương thế? Đáp án chỉ có một, đó chính là sử dụng cách khác thường.

Thiên Ma Giải Thể cực kỳ bá đạo, cho dù là ma thần sử dụng cũng có tác dụng phụ nghiêm trọng. Lấy tình trạng trước mắt của An Độ Ma Li sử dụng Thiên Ma Giải Thể, tương đương với mất nửa cái mạng. Nhưng gã không có cách nào khác, đây là đường sống cuối cùng. Nhưng trạng thái thân thể càng xấu, thời gian duy trì Thiên Ma Giải Thể càng ngắn!

Được Long Hạo Thần nhắc nhở, mọi người lập tức tụ tập bên cạnh hắn. Phối hợp lâu như vậy, đương nhiên bọn họ rất ăn ý. Chỉ cần ngăn cản An Độ Ma Li lao ra, chính Thiên Ma Giải Thể rất có thể khiến gã tan vỡ.

Bởi vì có uy lực của Thánh Dẫn Linh Lô, mấy người khác không cần lo lắng, chỉ dốc hết sức công kích đã đủ rồi.

Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai lùi ra hai bên người Long Hạo Thần. Nhà Đình hóa thành luồng sáng dung nhập vào Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Giờ khắc này, trên người Long Hạo Thần dâng lên tầng hỏa diễm ám kim nồng đậm. Khác với trước đây, lúc trước hỏa diễm ám kim chỉ xuất hiện trên Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, mà lần này hiện ra ở toàn thân Long Hạo Thần.

Thông qua Súc Thế, Long Hạo Thần cực độ thiêu đốt linh lực, đây là ngọn lửa chuyên thuộc về thần quyền giả của hắn!

Ngoài động, Thâm Uyên đầm lầy u ám đột nhiên biến sáng ngời. Bóng ảo Quang Minh Nữ Thần lặng lẽ từ trên trời giáng xuống, chiếu sáng xung quanh. Từng mảnh khói độc đầm lầy bị hơi thở của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán làm bay tán loạn, cũng chiếu sáng đầm lầy hỗn độn.

Xà Ma còn sống sót đã chết hết. Hạo Nguyệt, Thánh Vệ số chín, Thánh Vệ số mười một thêm vào quyền trục Lâm Hâm mới gia nhập, đem còn dư mấy trăm Xà Ma giết không còn một con. Xà Ma chiến đấu với Sâm Chu đã tiêu hao cực lớn, đột nhiên bị nhiều ma pháp cường đại thanh tẩy thì sao chống đỡ nổi?

Trong động, vang một chuỗi tiếng gầm.

Liệt Không Pháo của Vương Nguyên Nguyên, Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô của Tư Mã Tiên, thánh kiếm bản Tu La Trảm của Hàn Vũ, gần như lần lượt đánh vào người Xà Ma Thần An Độ Ma Li. Tuy bọn họ đều bị bắn văng ra, nhưng khí thế An Độ Ma Li dâng lên đang suy yếu.

Ngay lúc đó, đầu lâu lửa xanh to lớn giáng xuống, mạnh đập vào lồng ngực An Độ Ma Li, khiến thân hình gã chuẩn bị lao ra tạm dừng. Bên ngoài, Xà Ma bình thường không thể uy hiếp hơn được nữa, Lâm Hâm ném ra mấy quyền trục xong thì trở về trợ giúp đồng bạn.

Lúc này, thoát nhìn An Độ Ma Li vô cùng dữ tợn, từ trên xuống dưới cả người nhô ra mạch máu to, chất lỏng đỏ sẫm khiến không thể nhìn ra hình dạng nguyên bản của gã. Nhưng khí thế trên người gã cực mạnh, hồi phục phong cách đỉnh cấp tám. Trên đôi tay tràn đầy vảy dày, hai tay giao nhau, vừa lúc ngăn cản công kích Hỏa Chú Thuật của Lâm Hâm. Bàn tay bị đốt cháy đen, nhiệt độ cao kinh khủng của Tâm Diễm Hỏa Diễm đem đến đả kích không nhỏ.

“Gao, gao, gao!!!!” An Độ Ma Li gầm lên như ma thú, điên cuồng xông hướng cửa động.

Linh lực hắc ám khủng bố hội tụ thành đoàn sáng to trước mặt gã, bay thẳng hướng Long Hạo Thần. Không khí cả động dường như đều bởi vì đoàn sáng đồ lấp lánh này mà vận vẹo. Cảm giác nghẹn thở khiến mọi người chuẩn bị công kích chột tạm dừng.

Chân trái bước lên trước, trên trán Long Hạo Thần đột nhiên lóe sáng. Chín quang văn màu tím vàng lấp lánh, mắt bắn ra tia sáng thần thánh. Trên người hắn dâng lên hỏa diễm màu ám kim ở khoảnh khắc này bỗng thành ánh vàng sáng ngời, nở rộ hào quang chói mắt không gì sánh kịp. Dù cho là đồng bạn của hắn, cũng kiềm không được phải nhắm mắt lại.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán phát ra tiếng ù ù vô cùng sung sướng. Ngay sau đó, có thể thấy rõ, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán khẽ chấn động, không ngờ mũi kiếm lặng lẽ trút ra một tầng trong suốt. Ngay sau đó, khí thế sắc bén khiến cả động rung rinh chột biến mất.

Ánh vàng và ánh đỏ gần như cùng lúc thu lại. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán trong tay Long Hạo Thần cũng chợt biến mất.

Lúc này, sắc mặt hần hơi tái nhợt, thân thể bất động nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, kiên quyết.

Xà Ma Thần An Độ Ma Li ở đối diện hần thì vẫn giữ tư thế xông lên, ngay cả đoàn sáng đỏ còn đang lơ lững trước mặt gã. Nhưng tất cả tĩnh lặng tựa như bị thời gian đông lại.

Đây là có chuyện gì? Không ai biết đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì khi quang mang vàng chói mắt kia chiếu sáng, họ bản năng nhắm mắt, không thấy được chuyện đã xảy ra.

Ngoài động, bóng ảo Quang Minh Nữ Thần cũng biến mất. Hạo Nguyệt nắm cái đầu vẫn ngẩng cao, thậm chí có chút ngây ngẩn, dường như cảm nhận được cái gì.

Phụt không hề báo trước, đoàn sáng đỏ bỗng vỡ ra, thậm chí không có lực chấn bạo tạc nặng lượng. tựa như quả trứng bị bóp nát, chỉ chảy ra chất dịch dính dính sau đó biến mất trong không khí.

Ngay sau đó, Tư Mã Tiên, Vương Nguyên Nguyên, Hàn Vũ và Lâm Hâm đều trợn to mắt. Bởi vì họ thấy rõ, trên người Xà Ma Thần An Độ Ma Li, từ đỉnh đầu lan đến dưới thân, dần hiện ra một vết nứt quang mang vàng. Thân thể khổng lồ của gã rốt cuộc bắt đầu run rẩy.

Vết nứt biến ngày càng sáng ngời, thân thể An Độ Ma Li càng run kịch liệt. Cuối cùng, khi vô số quang mang vàng từ trong người gã bắn ra, Xà Ma Thần mạnh như vậy rốt cuộc vỡ vụn, thi thể hóa thành từng mảnh vụn rơi trên đất. Máu đỏ nhuộm đầm xung quanh.

Thân thể Long Hạo Thần cũng khẽ run, Hàn Vũ vội vàng từ bên cạnh đỡ lấy cánh tay hần. Hai Thánh Vệ căn bản không kịp ra tay thì hốc mắt nhấp nháy ngọn lửa, rõ ràng cảm nhận được nỗi sợ kinh khủng. Trước đó chúng không nhắm mắt, tại vì chúng không thể làm được động tác đó, cho nên trong các cường giả có mặt tại đây, chỉ có bọn chúng nhìn thấy Long Hạo Thần làm ra chuyện gì.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

440. Chương 155: Huyền Bí Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán [1]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Một đao chém làm hai, bốn chữ đã đủ giải thích tất cả.

Xà Ma Thần An Độ Ma Li dựa vào Thiên Ma Giải Thể hồi phục trạng thái gần đỉnh cao, trước mặt Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán của Long Hạo Thần đã bị chém thành hai. Mặc kệ là đòn công kích hay thân thể gã, đều không thể ngăn cản lực tấn công mạnh mẽ của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Tuyệt chiêu giết chết.Đúng vậy, Long Hạo Thần lập tức giết ngay đối thủ. Nhưng sao hần làm được? Sao hần đột nhiên biến mạnh đến vậy?

Chỉ có chính Long Hạo Thần mới biết rõ mình làm cái gì. Giờ phút này, ý nghĩ của hần quay trở lại lúc đưa ra kiếm ý của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán về cho Chiến Sĩ Thánh Điện.

Điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, Chiến Thần Khâu Vĩnh Hạo ở phút cuối một mình nói chuyện với hần, đã nói cho hần một bí mật. Bí mật này luôn chôn trong đáy lòng Long Hạo Thần.

Lúc đó Khâu Vĩnh Hạo nói cho hần biết, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán có một bí mật. Trên nó có một phong ấn cường đại, phong ấn này là năm đó trước khi Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương chết đã làm ra, vì để che lại uy lực chân chính của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, tránh làm bị thương hậu đại. Đồng thời, Khâu Vĩnh Hạo cho hần biết, muốn giải trừ phong ấn này, chân chính sử dụng lực lượng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, tu vi của hần ít nhất phải đạt đến cấp tám mới được. Nếu lấy cách dốc cạn sức lực, thêm vào kỹ năng Súc Thế, cấp bảy có thể miễn cưỡng thử.

Sau đó Khâu Vĩnh Hạo truyền cho Long Hạo Thần cách giải trừ phong ấn. Có thể nói, Khâu Vĩnh Hạo từng làm thị tòng của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương, cũng là người duy nhất trên đại lục biết cách kia. Là bởi vì Long Hạo Thần thành tâm đưa về kiếm ý làm động lòng ông, mới nói ra bí mật này. Bởi ông cũng muốn nhìn xem, Quang Minh Kiếm Thần mới sinh ra, có thể kế thừa Dạ Vô Thương.

Mới rồi, Long Hạo Thần nhờ vào Súc Thế tăng linh lực đến cực độ, rốt cuộc lần đầu tiên mở ra phong ấn Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, đem uy lực thanh thần kiếm này thi triển. Mà Xà Ma Thần An Độ Ma Li trở thành vật tế thứ nhất của thần kiếm.

Nguyên nhân Long Hạo Thần làm như vậy kỳ thật rất đơn giản, hắn không muốn cho An Độ Ma Li cơ hội phản công. Vua Sâm Chu đã cho hắn bài học. Bởi vậy hắn mới dùng công kích mạnh nhất của mình, triệt để giải quyết Xà Ma Thần, phá nát linh hồn và sinh mệnh gã, chết đi dưới thần kiếm quang minh.

Một đoàn sáng đỏ sậm bỗng từ trong thân thể An Độ Ma Li bốc lên, mau chóng bay ra ngoài. Đoàn sáng này xuất hiện đột ngột, hơn nữa tốc độ cực nhanh, thậm chí vượt qua tốc độ bay của Thánh Vệ số mười.

Mơ hồ có thể thấy, đó là một vương miện, vương miện đỏ. Trên vương miện còn nhỏ giọt máu đỏ.

Đám Long Hạo Thần từng đánh chết người thừa kế của ma thần, hơn nữa đạt được Vương Miện Truyền Thừa. Vương miện vàng này hơi thở càng mạnh hơn Vương Miện Truyền Thừa nhiều. Hiển nhiên nó muốn trốn ra ngoài tự hợp với Trụ Ma Thần của An Độ Ma Li. Chỉ cần Trụ Ma Thần còn tồn tại, như vậy không mất bao nhiêu năm, một Xà Ma Thần mới sẽ lại giáng xuống thống lĩnh Xà Ma tộc.

Long Hạo Thần không kịp ngăn cản. Mấy người khác, bao gồm cả hai Thánh Vệ đều bởi vì Long Hạo Thần biểu hiện một kiếm mà chấn kinh. Khi họ kịp phản ứng thì vương miện màu đỏ đã xẹt qua giữa họ.

Nhã Đình bởi vì trợ giúp Long Hạo Thần thi triển ra uy lực chân chính của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, đã rơi vào suy yếu, không thể sử dụng cả năng lực Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô. Long Hạo Thần kinh hãi, phát hiện mình không kịp ngăn chặn.

Nhưng ngay lúc đó, một cái mồm to bỗng xuất hiện trên con đường vương miện đỏ vụt qua. Vương miện ma thần này bay quá nhanh, cho nên không thể nào tránh kịp, trực tiếp bị mồm to nuốt vào.

Quang mang vàng nhạt lóe lên, mọi người giật mình thấy, một ngum nuốt vào vương miện ma thần chẳng phải chính là Tiểu Quang, một trong năm cái đầu Hạo Nguyệt sao?

Đôi mắt vàng của Tiểu Quang lấp lánh quang mang. Mơ hồ trên người nó khuếch tán ánh tím. Mọi người chỉ cảm thấy linh lực từ người nó đột nhiên vụn vụn, sau đó hồi phục bình thường như không có gì xảy ra.

Lâm Hâm phản ứng nhanh nhất. Y chẳng những là có được ca, còn là thần giữ cửa, gần như là người trước tiên chạy tới thăm dò hỏi Hạo Nguyệt.

“Hạo Nguyệt yêu quý, có thể nhả ra không?”

Tiểu Quang bực mình trừng y một cái, kiêu ngạo lắc đầu, như là đang nói: thứ ta ăn vào rồi muốn ta phun ra thì nằm mơ đi.

“Đừng vậy mà! Hạo Nguyệt yêu quý, đây chính là vương miện ma thần, nếu có thể đem thứ này trở lại liên minh, chúng ta dư sức đối trang bị truyền kỳ, thậm chí có lẽ có thể đối hai bộ trang bị cấp sử thi! Sao mi có thể độc chiếm được?”

Đối với khuôn mặt thống khổ của Lâm Hâm, Tiểu Quang tựa như không nhìn thấy, nghiêng đầu đi. Lúc này, Thánh Vệ số chín và Thánh Vệ số mười một ở bên ngoài đều tụ tập lại.

Vương Nguyên Nguyên bật cười, nói.

“Được rồi, có được ca. Ông đừng tham lam thế được không hả? Bị Hạo Nguyệt ăn còn đỡ hơn chạy mất. Ta thật không dám tin đây là sự thật, chúng ta thật sự giết chết một vị ma thần! Điều này thật khiến người khó thể tin.”

Cảm thấy khó tin đầu chỉ mình cô, cho dù là chính Long Hạo Thần phát ra một kích cuối cùng, lúc này có cảm giác như đang trong mộng.

Bọn họ thật sự thành công, thành công giết chết Xà Ma Thần An Độ Ma Li. Mặc dù chỉ là thứ hạng cuối cùng của bảy mươi hai Trụ Ma Thần, nhưng công huân gã đem đến cho mọi người cũng cao tới năm mươi vạn! Nếu có thể giết chết thứ hạng cao chút nữa, đó đều là phần thưởng trên trăm vạn công huân.

Quang mang tỏa ra từ ngực Long Hạo Thần. Trần Anh Nhi và Thái Nhi rốt cuộc bị hấn triệu hoán ra. Chẳng qua, sắc mặt hai vị này không tốt xem.

“Các người làm sao vậy?” Trần Anh Nhi tròn mắt nhìn Hàn Vũ dìu Long Hạo Thần.

Thái Nhi thì bĩu môi, bộ dáng bất mãn. Mấy người khác bị Long Hạo Thần triệu hoán ra lâu như vậy, chắc là đều đang chiến đấu, nhưng bọn họ thì mãi đến bây giờ mới được gọi ra.

Long Hạo Thần miễn cưỡng nở nụ cười.

“Không có gì, chỉ là hơi suy yếu chút thôi. Nghỉ ngơi chốc lát là được.”

Một luồng sáng vàng bắn ra từ miệng Tiểu Quang, bao phủ cả người Long Hạo Thần, dùng linh lực bản thân trợ giúp Long Hạo Thần hồi phục.

Sau khi Long Hạo Thần tiến hóa đến năm cái đầu, trợ giúp cho Long Hạo Thần không chỉ ở phương diện linh lực, thậm chí ngay cả sức sống và tiêu hao căn nguyên đều có thể giúp hắn hồi phục lại. Bởi vậy, sau khi được Tiểu Quang trợ giúp, sắc mặt Long Hạo Thần biến tốt nhiều.

Trần Anh Nhi và Thái Nhi há hốc mồm nhìn số lớn thì thể Xà Ma ở phương xa. Trần Anh Nhi nghi hoặc nói.

“Các người đừng nói với ta là đã đấu xong rồi ghen. Trời ạ! Đó chắc là Trụ Ma Thần? Xà Ma Thần An Độ Ma Li đâu? Chạy rồi?”

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Chạy? Chạy đi đâu được? Ở bên trong chỉ còn thừa thịt vụn. Nhưng cũng là thứ tốt! Đợi lại nữa ta đi thu gom.”

Vương Nguyên Nguyên bực mình nói.

“Có được ca, ông ngày càng có tiềm năng đầu bếp.”

Nghe Xà Ma Thần An Độ Ma Li bị giết, Thái Nhi còn đỡ, dù gì nàng đã mất trí nhớ, nhưng Trần Anh Nhi thì giật mình tròn to mắt.

“Các, các người đang nói là Xà Ma Thần bị các người giết chết? Trời ạ! Điều này sao có thể, sao có thể được chứ?”

Một tầng sáng vàng nở rộ từ người Hàn Vũ, bao phủ tất cả đồng bạn, chính là uy lực Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô. Trong Quang Chi Thủ Hộ, linh lực mọi người tiêu hao thoáng chốc hồi phục mảng lớn, ngay cả Tư Mã Tiên đau khổ do bị Tử Huyền Thần Lô Linh Lô phản phệ cũng tùy theo yếu đi nhiều.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Không có gì là không thể. Chẳng phải chúng ta đã thành công rồi sao? Tuy đa số do may mắn, nhưng dù sao chúng ta đã thành công. Chúng ta cũng hoàn thành hết tất cả nhiệm vụ.”

Nói đến đây, trong lòng hắn rõ ràng có vài phần cảm giác kiêu ngạo. Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn Thái Nhi biểu lộ hơi rầu rĩ thì vui sướng giảm nhiều. Đúng vậy! Mặc kệ lần này có thu hoạch lớn đến đâu, so với Thái Nhi mất đi trí nhớ thì đều trở nên nhỏ bé. Nếu có thể lựa chọn, hắn thà rằng trước khi tiến vào ma tộc, thà không cần tất cả thứ này cũng không mong muốn Thái Nhi biến thành như bây giờ.

“Anh vẫn là không tin ta.” Thái Nhi hậm hừ nói.

Nhưng nàng chỉ nói một câu này rồi im lặng. Bởi vì nàng nhìn thấy nỗi buồn trong mắt Long Hạo Thần, thậm chí có vài phần bi thương và đau lòng. Không biết vì sao, khi nàng thấy Long Hạo Thần như vậy, nỗi bực mình cứ thể biến mất, thậm chí cổ họng như nghẹn cái gì.

Mấy người khác bản năng ngậm miệng. Tại không khí có chút quái dị này, họ tắm trong Quang Chi Thủ Hộ hồi phục lại.

Rất nhanh, trừ Long Hạo Thần tiêu hao căn nguyên cực lớn và Tư Mã Tiên bị phản phệ ra, mấy người khác đều hồi phục đến trạng thái tốt nhất, cho dù là tứ đại Thánh Vệ cũng không ngoại lệ. Do đó có thể thấy tác dụng lớn của Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Mọi người thu dọn chiến trường đi.”

Nói xong hắn dẫn đầu đi hướng thi thể Vua Sâm Chu.

Trên chiến trường, trừ Vua Sâm Chu ra, còn có thi thể sáu, bảy Sâm Chu bình thường. Dưới đòn tấn công sắc bén của Xà Ma, Sâm Chu có thể sống sót rồi đi cực kỳ ít ỏi, mà hiện tại đều có lợi cho đám Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cẩn thận thu thi thể Vua Sâm Chu vào trong Giai Diệu Vĩnh Hằng của mình. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Giai Diệu Vĩnh Hằng nóng lên, hiển nhiên đang hấp thu linh hồn trong chiến tranh.

Giá trị thi thể tinh anh Xà Ma không thấp, huống chi còn có ma tinh nữa. Sức chứa của Giai Diệu Vĩnh Hằng gần như vô hạn. Một lát sau, mọi người đã thu hết đồ đạc có thể mang đi. Trên chiến trường cũng biến sạch sẽ rất nhiều.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

441. Chương 155: Huyền Bí Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Uy lực ma pháp hỗn hợp của Thánh Vệ số chín và Thánh Vệ số mười một dần biến mất, đầm lầy mềm trở lại.

Lâm Hâm đi ra khỏi hang động, nhìn về mặt y tràn đầy vừa lòng, hiển nhiên đã xử lý xong thi thể Xà Ma Thần An Độ Ma Li.

“Đại ca, chúng ta vào động tìm kho báu không?” Lâm Hâm hào hứng nói.

Nhưng y rất nhanh phát hiện tinh thần Long Hạo Thần không tập trung vào kho báu, mà là nhìn Trụ Ma Thần cách không xa.

Lúc này bên trên Trụ Ma Thần đã mất đi quang mang vốn có. Nó đứng yên tại đó tựa như cột đá cực kỳ bình thường. Con rắn xoay xanh phía trên cột trụ, ánh đỏ trong mắt hoàn toàn ảm đạm.

“Đại ca, chẳng lẽ cậu muốn phá hỏng Trụ Ma Thần này?” Lâm Hâm bản năng hỏi, nhưng y giật mình trông thấy Long Hạo Thần lại gật đầu.

Thấy Long Hạo Thần gật đầu, mấy người khác lộ ra kinh ngạc.

Từ thời đại hắc ám giáng xuống sáu ngàn năm nay, ma thần của ma tộc chẳng biết đã chết bao nhiêu tên, nhưng mãi đến nay, toàn bộ bảy mươi hai Trụ Ma Thần chưa từng hư hao một cây nào. Vì nó mà liên minh thánh điện đã nỗ lực biết bao nhiêu. Cho dù là uy lực thần khí cũng không thể phá hỏng Trụ Ma Thần.

Giờ phút này, Long Hạo Thần lại muốn phá hỏng Trụ Ma Thần, dù mọi người rất phục hắn nhưng vẫn thấy hắn hơi không biết sức mình.

Sao Long Hạo Thần không biết Trụ Ma Thần cứng rắn. Hắn tận mắt thấy nội đan của Vua Sâm Chu dốc sức đánh một kích mà không thể rung chuyển Trụ Ma Thần một ly. Nhưng hắn cũng biết, bảy mươi hai

Trụ Ma Thần mới là căn bản của chúng. Chỉ cần bảy mươi hai Trụ Ma Thần không bị phá hư, liên minh thánh điện muốn chiến thắng ma tộc chỉ là nằm mơ.

Giờ phút này. Xà Ma Thần An Độ Ma Li đã bị họ đánh chết, Trụ Ma Thần lần đầu tiên lộ ra trước mặt họ, hơn nữa Trụ Ma Thần thứ hạng cuối cùng thì chắc là yếu ớt nhất. Cho nên sao Long Hạo Thần không động lòng được?

“Ta muốn thử một chút.” Giọng điệu của Long Hạo Thần không kiên quyết, nhưng có loại cảm giác kỳ lạ dao động. Bị cảm xúc của hắn ảnh hưởng, ánh mắt mọi người dần biến nghiêm túc.

Tư Mã Tiên nâng lên Quang Chi Đại Lực Hoàn.

“Đại ca, để ta thử trước.”

“Grao grao grao!!!!”

Đúng lúc này, một tiếng gầm trầm thấp bỗng vang lên, cắt ngang ý định tiến lên của Tư Mã Tiên.

Chủ nhân tiếng rống chính là Hạo Nguyệt.

Long Hạo Thần hơi kinh ngạc nhìn người anh em của mình. Lúc này cảm xúc Hạo Nguyệt rõ ràng khác lạ.

Nhìn Trụ Ma Thần to lớn, cảm xúc Hạo Nguyệt dường như có chút hỗn loạn. Long Hạo Thần lần tiên cảm giác được mình không thể khống chế cảm xúc Hạo Nguyệt.

Một loại cảm giác nóng vội, đau khổ khó thể hình dung lan tràn trong lòng Hạo Nguyệt, thậm chí ảnh hưởng đến Long Hạo Thần.

Năm cái đầu to cùng ngẩng cao, giữa đầu rống gầm. Tiểu Quang, Tiểu Hỏa, Tiểu Thanh, Tiểu Lam, Tiểu Tử, chúng nó cùng một cảm xúc, đó là sự phẫn nộ khó thể hình dung, phẫn nộ tràn ngập tuyệt vọng.

Ngay sau đó, từng tầng sáng tím đậm từ người Hạo Nguyệt lan tràn ra. Long Hạo Thần giật mình phát hiện, sau khi xuất hiện quang mang tím, quanh người Hạo Nguyệt thiêu đốt như lửa cháy.

“Hạo Nguyệt, dừng!” Long Hạo Thần chấn kinh biến sắc mặt, muốn lao qua ngăn cản nó. Bởi vì hắn cảm giác được, Hạo Nguyệt thiêu đốt căn nguyên của mình.

Hạo Nguyệt năm cái đầu to cùng ngoái lại, thậm chí là hung dữ rống Long Hạo Thần một tiếng. Ngay sau đó, nó giương đôi cánh to lớn, mang theo thân thể khổng lồ bay thẳng đến Trụ Ma Thần.

Ngọn lửa tím càng đốt cháy kịch liệt. Lúc này Hạo Nguyệt tựa như một đứa trẻ bướng bỉnh, sự cứng đầu ngay cả Long Hạo Thần cũng không thể ngăn cản.

Khi nó cách Trụ Ma Thần hai mươi mét thì thân thể to lớn ngừng giữa không trung.

Long Hạo Thần đột nhiên có loại ảo giác, khi Hạo Nguyệt dâng lên ánh lửa tím, dường như Trụ Ma Thần run run.

Sao có thể được? Trụ Ma Thần sao có thể run rẩy?

Ngay lúc Long Hạo Thần tràn ngập nghi hoặc thì Hạo Nguyệt động.

Ánh lửa tím nồng đậm đột nhiên ngưng tụ phía trên người nó. Ngay sau đó, năm cái đầu to cùng giãn rộng một tiếng, năm luồng sáng từ miệng nó bắn ra.

Đó là năm tinh thể kỳ lạ. Hình dạng tinh thể khá giống đầu chúng, chia làm màu vàng, đỏ, xanh, lam và tím. Năm tinh thể này bồng bềnh trước năm cái đầu Hạo Nguyệt. Chúng nó vừa xuất hiện, ngọn lửa tím tựa như tìm được ngọn nguồn, điên cuồng tuôn trào.

Năm tinh thể từ từ bay ra, hình thành một vòng, chia làm năm hướng. Ngọn lửa tím thì bay tới giữa vòng tròn, lấy tốc độ kinh người áp súc lại.

Lúc trước ngọn lửa tím còn rất to lớn ở trong khoảng thời gian ngắn rút lại chỉ còn cỡ nắm tay, nhưng lấp lánh ánh tím vàng cực kỳ khủng bố.

Dần dần, đoàn sáng tím vàng bị kéo dài, hình thành mũi tên.

Hạo Nguyệt nắm cái đầu cùng cuồng rống. Mũi tên tím vàng thoáng chốc biến thành luồng sáng bay thẳng đến Trụ Ma Thần. Nhưng khi mũi tên bắn ra, cùng lúc đó giữa không trung thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt rơi xuống, năm tinh thể lại chui vào miệng chúng. Có thể thấy, năm cái đầu to của Hạo Nguyệt đều chảy máu mũi miệng, trên người không dao động linh lực, rơi vào trạng thái suy yếu nhất.

Long Hạo Thần luôn chú ý tình huống Hạo Nguyệt. Lúc này hắn đã hồi phục chút ít linh lực, trước tiên xông ra ngoài. Bốn đại Thánh Vệ theo sát hắn. Thánh Vệ số mười thân thể to hơn Long Hạo Thần, là kẻ thứ nhất lao tới nơi Hạo Nguyệt rơi, vỗ sáu cái cánh đỡ lấy thân thể Hạo Nguyệt.

Nhưng Hạo Nguyệt thật quá to, cho nên trọng lượng nặng nề. Thánh Vệ số mười phong hệ có xu thế chịu không được. Đặc biệt khi nó cảm thụ được ánh tím còn sót lại trên người Hạo Nguyệt thì càng biến suy yếu.

Ngay lúc đó, một luồng sáng vàng đất rơi trên người Hạo Nguyệt, khiến trọng lượng của nó giảm bớt nhiều. Long Hạo Thần dẫn theo Thánh Vệ khác đuổi tới, hợp sức mọi người đỡ lấy Hạo Nguyệt.

Lúc này, mũi tên tím vàng đã bắn chính xác vào Trụ Ma Thần. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chỉ thấy mũi tên tím vàng biến thành một mảnh quang mang, dường như dung nhập vào trong Trụ Ma Thần. Trụ Ma Thần thì vẫn không nhúc nhích.

Vốn mọi người còn có chút hy vọng, giờ thì ánh mắt ảm đạm. Đúng vậy! Tuy Hạo Nguyệt mạnh nhưng sao nó có thể phá hủy Trụ Ma Thần được? Chỉ là không biết vì sao nó xúc động đến vậy.

Nhưng đang lúc mọi người thương cho Hạo Nguyệt, càng không có hy vọng phá hủy Trụ Ma Thần, thì Long Hạo Thần đột nhiên kinh hô.

“Các người xem!”

Long Hạo Thần nhạy cảm hơn người khác. Khi quang mang tím vàng biến mất, hắn cũng cho rằng Hạo Nguyệt công kích vô ích, nhưng rất nhanh đã cảm giác ra khác lạ.

Bởi vì hắn rõ ràng cảm thụ được lúc trước Trụ Ma Thần run rẩy đã biến mất, coi lại chỉ là tràn ngập yên tĩnh. Tựa như uy nghiêm sụp đổ, từ trong ra ngoài tỏa hơi thở tuyệt vọng.

Quang mang tím vàng lần nữa xuất hiện, lần này là từ trong ra ngoài. Lúc mới bắt đầu, ánh tím vàng rất yếu, nhưng theo thời gian trôi qua, quang mang ngày càng mạnh. Từng vết nứt nhỏ bắt đầu xuất hiện trên Trụ Ma Thần.

Tư Mã Tiên cuồng rống một tiếng, bỗng nâng lên Quang Chi Đại Lực Hoàn, sau lưng giương linh cánh, dốc sức bay hướng Trụ Ma Thần.

Quả cầu sắt to lớn kèm tiếng rít chói tai đánh ra. Trong tiếng đánh mạnh đập vào Trụ Ma Thần.

Ầm rầm đùng!

Chỗ bị Quang Chi Đại Lực Hoàn đập trúng không ngờ sụp đổ, vô số quang mang đỏ bắn tứ tung, bên trong ánh tím vàng thì lấy tốc độ kinh người bùng phát.

Mơ hồ, dường như nghe thấy vô số tiếng gào thê lương phát ra Trụ Ma Thần, tựa như vô số vong hồn bị hủy diệt hết la.

Oành, oành, oành, oành, oành

Tiếng chấn liên tục, Trụ Ma Thần không có bụi, dường như là do năng lượng ngưng kết, quang mang đỏ sậm bay tứ phương, cả Thâm Uyên đầm lầy dường như đều run rẩy theo nó.

Từng tiếng ù ù gần như cùng xuất hiện ở mỗi hành tinh trong ma tộc, đặc biệt là tại biên cảnh. Từng Trụ Ma Thần cùng một cây bị phá hư phát ra tiếng rền rĩ như than vãn. Cho dù là Nghịch Thiên Ma Long trụ của Ma Thần Hoàng cũng không khác gì.

Đúng vậy, trong lịch sử nhân loại đấu tranh với ma tộc, rốt cuộc có Trụ Ma Thần thứ nhất bị phá hủy triệt để. Chính là nói, trên Thánh Ma đại lục, sẽ không xuất hiện Xà Ma Thần nữa.

Long Hạo Thần và đồng bạn Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất của hắn đã khai sáng ra thủy triều, dường như đang biểu thị công khai cuộc chiến đấu giữa nhân loại và ma tộc, ưu khuyết hai bên đang nghịch chuyển.

Ngây ngốc nhìn Trụ Ma Thần bị phá vỡ, mọi người cảm xúc khác nhau. Tối đa không phải hưng phấn mà là cảm động. Có thể nói mỗi người đều hận ma tộc sâu tựa biển. Trụ Ma Thần tượng trưng cho giai cấp thống trị cao nhất của ma tộc đã chết, ý nghĩa trọng đại thậm chí vượt xa tương lai họ có khả năng đột phá cấp chín.

Cường giả cấp chín trong nhân loại đã xuất hiện quá nhiều trên lịch sử. Nhưng Trụ Ma Thần bị phá hư thì là lần đầu tiên! Lần đầu tiên vô cùng trân quý. Bảy mươi hai Trụ Ma Thần từ đây biến thành bảy mươi một cây.

Ý nghĩa trọng đại nhất ở chỗ Long Hạo Thần và đồng bạn đã chứng minh rằng, bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc không phải không thể phá vỡ. Chúng nó cũng có thể bị hủy. Điều này đối với liên minh thánh điện mà nói thật quá quan trọng, cực kỳ quan trọng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

442. Chương 155: Huyền Bí Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hạo Nguyệt suy yếu trực tiếp quay trở về không gian nguyên bản của mình. Mãi đến giờ phút này, Long Hạo Thần mơ hồ hiểu vì sao ngay cả Ma Thần Hoàng cũng muốn tìm ra Hạo Nguyệt. Bởi vì lực lượng của nó uy hiếp gốc rễ ma tộc, có năng lực hủy diệt Trụ Ma Thần!

Hai tay chậm rãi siết chặt, Long Hạo Thần xoay người nhìn đồng bạn đứng phía sau mình.

“Chúng ta thắng.”

“Đúng vậy! Chúng ta thắng rồi.”

Long Hạo Thần vươn ra tay phải, Tư Mã Tiên, Hàn Vũ, Lâm Hâm, Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi lần lượt đặt tay lên mu bàn tay Long Hạo Thần. Thái Nhi hơi chần chờ, cuối cùng vẫn là đặt bàn tay nhỏ mềm mại lên trên tay Trần Anh Nhi. Một tay khác của Long Hạo Thần cũng đặt lên, hắn đột nhiên ngửa đầu hét lớn.

“Chúng ta chiến thắng!”

Mấy ngày qua đè ép thống khổ dường như hoàn toàn bộc phát. Hắn bản năng siết chặt tay Thái Nhi, cảm xúc trào dâng khiến trong lòng luôn nặng nề nay biến nhẹ nhàng. Vương Nguyên Nguyên mày nhíu chặt rồi cuộc giãn ra.

Long Hạo Thần ở trước mặt đồng bạn luôn trầm ổn, lần đầu tiên hào sảng như vậy. Giờ phút này, mọi người đứng cạnh hắn rồi cuộc nhận ra, kỳ sĩ thanh niên một đường đi cùng mình, thực tế chưa đến hai mươi tuổi!

Cảm xúc hưng phấn không kéo dài quá lâu, sau giây phút kích động, Long Hạo Thần rất nhanh hồi phục bình thường trầm ổn, trầm giọng nói.

“Mọi người nghỉ ngơi chút rồi ta vào trong động tìm kiếm. Hoàn thành xong rồi chúng ta mau chóng rời khỏi đây. Bảy mươi hai Trụ Ma Thần bị hủy một cái, không biết ma thần khác có cảm ứng được gì không. Nơi này không nên ở lâu.”

Tất cả gật đầu, trở vào trong động cùng nghỉ ngơi lấy lại sức. Cần nghỉ nhiều nhất dĩ nhiên là chính Long Hạo Thần. Hắn ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái ngưng thần minh tượng. Mọi người khác đều ngồi xung quanh. Trận chiến này tuy thời gian ngắn ngủi nhưng mỗi người tinh thần căng thẳng, lúc này trầm tĩnh

lại, trừ cảm giác vui sướng ra còn có sự mỗi mệ. Có lẽ từ ngày họ tiến vào ma tộc thì bắt đầu tích lũy mệ mỗi.

Bốn Thánh Vệ canh giữ ở lối vào, nhìn chăm chú bên ngoài. Hiện giờ bởi vì lúc trước Quang Minh Nữ Thần giáng xuống, và Trụ Ma Thần chết đi khiến không khí trong Thâm Uyên đầm lầy trở nên thoáng mát chút. Ít ra thì trong tầm mắt khói độc loãng rất nhiều. Trong phạm vi nhất định, không khí thậm chí có mùi của nắng.

Đầm lầy trở lại yên tĩnh. Mảnh đất tử vong này tuy không có nhiều hơi thở sinh mệnh, nhưng may là hơi thở máu me đã bị bùn lầy bốc bọt che giấu. Lực lượng thiên nhiên vĩ đại cũng đáng sợ. Mặc kệ là nhân loại hay ma tộc, trước thiên nhiên thì chỉ là một phần thực vật mà thôi.

Long Hạo Thần không nghỉ ngơi quá lâu, khoảng một tiếng đồng hồ sau, hắt lại mở hai mắt ra.

“Tư Mã, anh và Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai ở lại cửa động canh giữ. Một khi có tình trạng gì thì để Thánh Vệ số mười hai đi truyền tin cho chúng ta. Những người khác đi theo ta.” Lại đứng dậy, Long Hạo Thần trước tiên ra lệnh.

Nguyên nhân để Tư Mã Tiên ở lại rất đơn giản. Trước đó gã phát động Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô còn chưa hết phản phê, lỗ đầu trong động có chuyện gì, chỉ sợ gã không kịp phản ứng.

Tư Mã Tiên gật đầu, nắm Quang Chi Đại Lực Hoàn ngồi ở dây mây cách lối vào. Thánh Vệ số mười một bằng thuộc tính thì đi theo đám Long Hạo Thần tiến sâu vào trong động.

Mang theo Thánh Vệ số mười một, một là bởi vì nó kiến thức rộng, thứ hai là kỹ năng khống chế của nó rất nhiều.

Long Hạo Thần đi trước nhất, Hàn Vũ và Vương Nguyên Nguyên ở hai bên hắt. Lâm Hâm, Trần Anh Nhi, Thánh Vệ số mười một đi chính giữa, Thái Nhi thì ở cuối cùng.

Tuy đằng sau có lẽ sẽ không xuất hiện nguy hiểm gì, nhưng nói sao thì Thái Nhi cũng thuộc loại hình cận chiến, hơn nữa nàng càng lúc càng biết cách khống chế năng lực của mình. Có nàng ở đằng sau bảo vệ, Long Hạo Thần có thể yên tâm.

Dây mây xanh đen quần quýt dây dưa kéo dài xuống dưới.

Khiến người kinh ngạc là dây mây như tản ra quang mang yếu ớt, bởi vậy lúc đi xuống mọi người không thấy tối tăm.

Cả hang động không bởi vì đi sâu xuống mà biến nhỏ, vẫn giữ kích cỡ bằng nhau và độ dốc không quá cao. Càng đi xuống thì quang mang tỏa ra từ dây mây càng sáng tỏ.

Quang mang xanh nhạt lấp lóe, cảm giác kỳ lạ trong lòng Long Hạo Thần biến càng mãnh liệt.

Từ lúc đầu hắt tiến vào hang động thì mơ hồ có cảm giác rất thân thiết. Đương nhiên hắt không thể nào biết kho báu trong này, cảm giác thân thiết đến từ thuộc tính.

Lúc họ cách nơi này còn xa thì Kính Tượng Bảo Thần Trư Mạch Đâu đã cho ra tin tức, kho báu nơi đây có quang thuộc tính. Khi họ xâm nhập vào hang đánh lén Xà Ma Thần, Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác được tin tức của Mạch Đâu không sai, nơi này đúng là tồn tại nồng đậm quang thuộc tính.

Ở cửa động, tuy không cảm nhận quang thuộc tính quá rõ, nhưng lại cực kỳ tinh thuần, chẳng có chút tạp chất. Nó không cách với thuộc tính Long Hạo Thần làm thần quyền giả bao nhiêu. Chẳng qua quang thuộc tính này so với Long Hạo Thần càng thêm nhu hòa, không có tính công kích!

Bởi vậy, khi Long Hạo Thần vào động không cảm thấy bên trong có nguy hiểm. Nhưng trận chiến với Vua Cứ Kinh cho hắt bài học sâu sắc, mặc kệ dưới tình huống nào đều phải giữ vững tính cảnh giác. Sau đó trận chiến giữa Xà Ma Thần và Vua Sâm Chu càng cho hắt mở mắt. Trên chiến trường, thực lực rất quan trọng, nhưng mưu trí cũng quan trọng không kém! Bởi vậy, mặc dù quang thuộc tính sâu trong động cho hắt cảm giác ngày càng thân thiết, nhưng Long Hạo Thần không chút thả lỏng. Hắt mở rộng cảm giác, và mỗi tiến lên một bước đều cực kỳ cẩn thận, hơn nữa cố ý kéo ra khoảng cách với đồng bạn phía sau.

Lúc này Mạch Đâu đã bị Trần Anh Nhi đặt trên đất. Heo con chạy trước nhất, không cẩn thận như Long Hạo Thần, đôi mắt nhỏ lấp lánh quang mang, cái miệng tròn xoe nhiều thịt lắc lư. Chỉ nhìn bộ dáng lúc này của nó, ai mà ngờ được nó có thể bắt chước vài phần hơi thở của Ma Thần Hoàng?

Từng luồng sáng nhu hòa biến hóa trong không khí, dây mây xung quanh dần biến thành màu xanh ngọc giống Vua Sâm Chu, khiến trong động càng hiện ra huyền lệ.

“Mạch Đâu, mi chậm thôi!” Trần Anh Nhi ở phía sau vội vàng kêu lên.

Nhưng heo con chạy đằng trước đột nhiên tăng tốc, mau chóng vọt lên. Con đường đằng trước lại đột nhiên có ngã rẽ hướng trái. Thân thể Mạch Đâu chợt biến mất không thấy bóng dáng.

Long Hạo Thần đi đằng trước đội, chợt kinh ngạc, bốn linh cánh sau lưng bỗng nhiên giương ra, cũng đột nhiên tăng tốc, bốn cánh vỗ đập, thân thể trên không trung vẽ nên đường cong vàng đuổi theo Mạch Đâu. Nếu Thánh Vệ số mười ở tại đây, nhất định sẽ khen ngợi Long Hạo Thần không chế đường bay rất tốt.

Khi mọi người đều quẹo cua thì chợt dừng bước, Long Hạo Thần ngừng tại phía trước, heo con Mạch Đâu bị hấn ôm trong ngực. Trước mắt họ xuất hiện một hình ảnh kỳ lạ.

Heo con Mạch Đâu ở trong ngực Long Hạo Thần không ngừng hừ hừ, phát ra tiếng ục ục, dường như rất hưng phấn. Ánh mắt Long Hạo Thần có chút ngây ngẩn, thật sự là bởi vì cảnh tượng trước mắt khiến hắn quá giật mình. Kho báu này, không ngờ là...

Lúc này, dây mây xung quanh bị chiếu rọi thành màu vàng. Lúc mỗi người quẹo cua thì phản ứng đầu tiên là rơi vào biển ánh vàng.

Nồng đậm quang nguyên tố tinh thuần không chút tạp chất, quang mang vàng nhu hòa phát vào mắt, rơi vào đó khiến người cảm giác vô cùng thoải mái.

Loại cảm giác này thật sự quá tuyệt diệu, đặc biệt là Long Hạo Thần và Hàn Vũ có quang thuộc tính. Long Hạo Thần còn đỡ, bản thân hắn linh lực đã ở tầng này, tắm trong đó chỉ là toàn thân tản ra tầng sáng nhạt hòa cùng. Hàn Vũ thì cảm nhận cực sâu sắc, y chỉ thấy linh lực toàn thân dường như sôi trào, tiếp đó toàn thân bị thanh tẩy cực kỳ thoải mái. Y đang cố kiềm nén, không để mình bởi vì thấy thoải mái mà rên rỉ ra tiếng.

Hang động quả nhiên đi đến cuối. Thứ tỏa ra quang nguyên tố nồng đậm như vậy là điều đám Long Hạo Thần không bao giờ ngờ được.

Động đến tận cùng đột nhiên biến lớn, chủ nhân đoàn sáng vàng lóa mắt, không ngờ là ốc sên cực kỳ to lớn.

Vỏ ốc sên đường kính hơn năm mét, quang mang vàng phát ra từ cái vỏ, bên ngoài trong suốt tựa như thủy tinh, trong người thì tràn đầy điểm sáng vàng nhạt. Hai cái vòi mềm nhũn trên đầu khế bung đưa. Còn có đôi mắt to ngậy ngốc nhìn đám Long Hạo Thần, đặc biệt là dừng ở trên người hắn.

Vỏ sò của nó thật sự quá sáng, tổng thể gần như là hình tròn hoàn mỹ, từng vòng loa văn hướng trung ương tụ lại. Loa văn từ trên dọc xuống dưới, chỉnh tề, mỹ lệ. Dường như có vô số quang mang vàng nhu hòa phản chiếu, vị trí trung ương nhỏ ra mũi nhọn.

Tuy nó chỉ là ốc sên, nhưng mặc kệ là Long Hạo Thần hay là đồng bạn của hắn, đều chắc chắn rằng đây là ma thú xinh đẹp nhất trong đời họ từng thấy. Nó đẹp, ở trong lòng Long Hạo Thần thậm chí vượt qua cả Tinh Diệu Độc Giác Thú. Dường như bản thân nó chính là một phần của quang.

“Thật đẹp quá! Đây, đây rốt cuộc là ma thú gì vậy?” Thanh âm lẩm bẩm của Trần Anh Nhi khẽ vang lên. Cô cũng nói ra tiếng lòng của mọi người.

Mặc kệ là Long Hạo Thần hay đám bạn của hắn, đều không cảm nhận được nguy hiểm từ trên người ma thú này.

Nhưng con ốc sên lớn thì không cho rằng họ vô hại. Dường như bị Trần Anh Nhi làm giật mình, thân thể lộ ra ngoài vụt một cái rút lại trong vỏ ốc.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

443. Chương 156: Tinh Quang Thần Thú Nhật Nguyệt Thần Oa [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Ốc sên to rút lại thân thể, trong mắt mọi người dĩ nhiên chỉ còn cái vỏ cứng xinh đẹp. Long Hạo Thần nâng lên hai tay, ngăn cản đồng bạn đi tới gần ốc sên.

Kho báu của Vua Sâm Chu lại là một ốc sên, đây thật quá kỳ lạ. Hơn nữa Vua Sâm Chu không phải quang thuộc tính. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, sinh mệnh thuộc tính của nó còn hỗ hợp thuộc tính khác. Thậm chí bởi vì sinh hoạt trong đầm lầy mà toàn thân nó nhiễm độc tố.

Nhưng ốc sên trước mắt lại là quang thuộc tính tinh thuần. Nhìn nó đáng vẻ khảm trương như vậy, hiển nhiên không phải bạn tốt với Vua Sâm Chu, càng không thể nào là tình nhân.

Như vậy, đáp án chỉ có một, nó là kẻ địch của Vua Sâm Chu, hoặc nên nói là kho báu của Vua Sâm Chu. Ốc sên này vẫn đang sống tốt, Xà Ma Thần An Độ Ma Li muốn đối phó Vua Sâm Chu tốn tới mấy tháng, chứng tỏ Vua Sâm Chu cần giải quyết ốc sên này cũng có vài tháng. Một vật có thể khiến ma thú cấp chín qua mấy tháng rồi vẫn không có cách nào, sự nguy hiểm khỏi nói cũng biết. Cho nên dù ốc sên này có quang thuộc tính như Long Hạo Thần, hẳn không thể để đồng bạn tiếp cận.

“Thánh Vệ số mười một, người có biết loại ma thú này không?” Long Hạo Thần quay đầu nhìn hướng Khô Lâu băng.

Thánh Vệ số mười một đi tới bên cạnh Long Hạo Thần, hốc mắt lấp lánh ánh lửa băng xanh, tản ra vài phần cảm xúc. Đường như nó nghĩ tới cái gì rồi lại không dám chắc chắn.

“Không sao đâu, dù là người tự đoán cũng không sao.” Long Hạo Thần khích lệ.

Trong Vực Tử Vong Thâm Uyên đầm lầy này, bọn họ lần lượt gặp phải ma thú viễn cổ sớm biến mất ở bên ngoài như Sâm Chu và Vua Cứ Kinh. Ốc sên to này rất có thể cũng là ma thú cổ xưa. Nhưng thông tin về nó thì mọi người không biết chút gì, đương nhiên sẽ không dám dễ dàng tiếp cận nó.

Thánh Vệ số mười một nhẹ lắc đầu, trầm giọng nói.

“Đây nhất định là ma thú thượng cổ, trên người nó có hơi thở huyết mạch thuộc về thượng cổ ma thú. Chắc là loại Tinh Quang Thần Thú. Nhưng rốt cuộc là cái gì thì ta không biết rõ. Có lẽ Thánh Vệ số chín sẽ biết đôi chút.”

Nghe Thánh Vệ số mười một nhắc tới Thánh Vệ số chín thì hiện rõ ngữ khí cung kính, Long Hạo Thần trong lòng chột động, nói.

“Số mười một, các người cùng là Thánh Vệ, vì sao ba người đối với số chín cung kính như vậy? Đường như địa vị giữa các người không bình đẳng.”

Thánh Vệ số mười một hơi ngậy ra những vấn đáp lời Long Hạo Thần.

“Địa vị không giống nhau. Nguyên bản chủ nhân chỉ có chín Thánh Vệ, họ đi theo chủ nhân đã lâu, hơn nữa đều từng thua dưới tay chủ nhân. Ta và Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai là thị tòng vạn năm trước chủ nhân thu nhận. So với chín đại Thánh Vệ thì chúng ta thua xa, dù là thực lực hay là kiến thức.”

Long Hạo Thần thầm kinh ngạc, thầm nghĩ thì ra là thế. Khó trách cùng là cấp bảy, rõ ràng Thánh Vệ số chín mạnh hơn ba Thánh Vệ khác nhiều. Đồng thời hẳn càng mong chờ sự kỳ diệu trong tháp Vĩnh Hằng. Đạt được bốn đại Thánh Vệ trợ giúp, khiến tổng thực lực của đội họ tăng lên gần gấp đôi. Nếu sau này có được toàn bộ mười hai Thánh Vệ, vậy sẽ là tình cảnh như thế nào? Khi đó tu vi của mình tất nhiên đã đạt đến cấp chín. Đám Thánh Vệ nếu đều tiến vào cảnh giới cấp chín, xem như gặp phải ma thần bình thường cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua, Long Hạo Thần chợt nhớ đến lời Dạ Tiểu Lệ từng nói, mặc kệ ra sao cũng không thể leo lên tầng cuối cùng tháp Vĩnh Hằng. Nếu không, chính mình có lẽ sẽ rơi vào oán niệm của Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

“Người đi mời số chín đến đây, xem coi hắn có biết loại thú này không.”

Hiện tại hiển nhiên không phải lúc nghiên cứu tình hình tháp Vĩnh Hằng. Long Hạo Thần lập tức khiến số mười một mời số chín lại đây, xem coi vị Thánh Vệ kiến thức rộng rãi này có biết ốc sên trước mắt rốt cuộc là loại ma thú nào không.

Hang động không quá sâu, chốc lát sau vang lên bước chân hơi nặng nề của Thánh Vệ số chín đã tới gần Long Hạo Thần. Khi nó trông thấy ốc sên thì hơi cứng người, ngay cả hốc mắt nhấp nháy Cường Giả Chi Hồn dường như cũng đông lại.

Long Hạo Thần không quá rầy nó. Trừ thực lực ra, khác biệt lớn nhất là cảm xúc và trí tuệ của nó hơn xa ba Thánh Vệ. Ba tên kia chỉ có bản năng chiến đấu và một ít kỷ ức, nhưng Thánh Vệ số chín lại có linh hồn thuộc về chính mình. Ví dụ hiện giờ nó nhìn Thái Nhi thì hơi thở phát ra càng tôn kính hơn đối với Long Hạo Thần.

Vài phút sau cảm xúc Thánh Vệ số chín mới dần hồi phục bình thường, lẩm bẩm.

“Đây, đây là trong loại Tinh Quang Thần Thú, đại biểu hòa bình Nhật Nguyệt Thần Oa!”

Vừa nghe nói nó biết loại ma thú này, Long Hạo Thần lên tinh thần.

“Nhật Nguyệt Thần Oa, là loại ma thú như thế nào?”

Thánh Vệ số chín nói.

“Cho dù là ở thời cổ đại thì trình độ quý hiếm của nó hơn cả long tộc. Nói đến Nhật Nguyệt Thần Oa, phải trước tiên nhắc tới Tinh Quang Thần Thú. Tinh Quang Thần Thú là loại thần thú cực mạnh trong thời viễn cổ. Chúng nó đều là quang minh thuộc tính. Trong bất cứ chủng loại ma thú nào đều có khả năng sinh ra Tinh Quang Thần Thú. Mỗi một Tinh Quang Thần Thú đều là cấp mười, chúng nó bị gọi là đại biểu quang minh. Nhưng giá trị thật sự của Tinh Quang Thần Thú quá trân quý, cho nên mỗi khi Tinh Quang Thần Thú xuất hiện, lập tức bị chủng tộc khác bao vây tập thể, tựa như nhân loại gặp phải thần khí. Mặc kệ là chủng tộc nào, đều sẽ sinh ra ý muốn độc chiếm chúng.”

“Bởi vậy, Tinh Quang Thần Thú không thể sinh sản, số lượng chúng nó biến ngày càng ít, mãi đến cuối cùng tuyệt chủng, không còn xuất hiện Tinh Quang Thần Thú nữa.”

“Vậy rốt cuộc Tinh Quang Thần Thú có thể đem đến chỗ tốt gì?” Long Hạo Thần tò mò hỏi.

Thánh Vệ số chín trầm giọng nói.

“Ta cho một ví dụ đơn giản, ngài sẽ hiểu. Chủ nhân trước lúc xây dựng tháp Vĩnh Hằng, chỗ trung tâm dùng ba viên ma tinh Tinh Quang Thần Thú. Mãi đến hôm nay tháp Vĩnh Hằng vẫn huy hoàng là bởi vì có ba viên ma tinh này, có thể khiến tháp Vĩnh Hằng trở thành chân chính đại thần khí.”

“Đại thần khí?” Long Hạo Thần lại nghe đến danh từ mới.

Thánh Vệ số chín giải thích.

“Gọi là đại thần khí, tựa như cột trụ lúc trước bị chúng ta hủy diệt, chẳng qua cây cột đó dường như chưa đạt đến tầng đại thần khí, nhưng đã có hình dạng ban đầu. Hình như cột trụ đó là do siêu thần khí còn khựng bố hơn cả đại thần khí lắp ráp ra. Siêu thần khí, cho đến nay chúng ta chưa từng thấy qua, ít nhất thì trong kiến thức và kỷ ức của chúng ta chưa từng tồn tại. Thế giới chúng ta chỉ lưu truyền một ít tin tức có liên quan đến siêu thần khí, nhưng thực tế thì trong bất cứ quyển sách nào đều không có ghi chép về siêu thần khí.”

Lâm Hâm đứng bên cạnh kiềm không được hỏi.

“Sao người có thể chắc chắn Trụ Ma Thần đó chính là một bộ phận của siêu thần khí?”

Thánh Vệ số chín nói.

“Hơi thở. Tuy uy lực của nó còn chưa thể so sánh với thần khí bình thường, nhưng lúc tổn thương xuất hiện hơi thở vượt xa đại thần khí. Loại hơi thở khủng bố này thậm chí mạnh gấp mười lần tháp Vĩnh Hằng. Thứ như vậy trừ siêu thần khí ra, ta không thấy có cách giải thích khác.”

Long Hạo Thần gật đầu, lòng dấy lên sóng gió. Thần khí, đại thần khí, siêu thần khí, lần đầu tiên hắn nghe nói về hệ thống thần khí. Không cần nghi ngờ, những thứ này đích thực tồn tại. Tháp Vĩnh Hằng là một đại thần khí, sự kỳ diệu của nó thì hắn đã chứng kiến rất nhiều lần. Bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc rất có thể là bộ phận do siêu thần khí hợp thành. Khó trách sáu ngàn năm qua nhân loại nghĩ hết cách mà không thể phá hủy. Nhưng nếu đã vậy thì sao Hạo Nguyệt làm được?

Thoáng chốc tâm Long Hạo Thần trầm xuống. Dường như hắn bắt được một tia manh mối rồi lại không có chứng cứ chứng minh suy nghĩ của hắn. Huống chi hắn suy đoán không phải vẹn toàn, còn rất nhiều sơ hở.

Thánh Vệ số chín nói tiếp.

“Trong một đoạn thời gian, Tinh Quang Thần Thú từng cùng đẳng cấp với thần khí. Trong số thần khí truyền từ thời cổ đại đến nay, cứ là quang thuộc tính thì có chín phần liên quan đến Tinh Quang Thần Thú. Đa số Tinh Quang Thần Thú có sức chiến đấu cường đại, muốn giết chết chúng nó, lấy được lợi ích từ người chúng, nhất định phải trả cái giá cực kỳ lớn. Trong các chủng loại Tinh Quang Thần Thú, khó đối phó nhất lại là một vật đặc biệt. Nó khác với Tinh Quang Thần Thú, bởi vì bản thân không có lực công kích mạnh, sẽ không thương tổn kẻ địch. Lúc bị tấn công thì nó thường chỉ lựa chọn phòng ngự. Mãi đến khi kẻ địch mỗi mọt kiệt sức mới rời đi. Loại Tinh Quang Thần Thú này, chính là Nhật Nguyệt Thần Oa trước mắt chúng ta. Một loại không biết công kích lại là thần thú có lực phòng ngự cường đại gần như vô địch. Cũng chính bởi vì bản thân nó không công kích, cho nên trong Tinh Quang Thần Thú được gọi là đại biểu hòa bình.”

Hàn Vũ nhin không được hỏi.

“Không biết công kích? Chẳng lẽ không thể bắt nó đi rồi chậm rãi nghĩ cách giải quyết sao? Thế nào cũng sẽ có sơ hở chứ.”

Thánh Vệ số chín lắc đầu, nói.

“Phòng ngự của Nhật Nguyệt Thần Oa bị gọi là Tường Thành Vĩnh Hằng. Chẳng những có thể ngăn cản đa số công kích, thậm chí kháng cự tất cả thuộc tính phụ. Trong lịch sử thời cổ đại, Nhật Nguyệt Thần Oa đã từng xuất hiện ba lần, lại chỉ có một lần bị đánh chết. Lần đó nó gặp phải một đại thần khí lấy công kích làm chủ, hơn nữa từ khi bắt đầu chiến đấu không đúng lúc tiến vào trạng thái phòng ngự, bị tấn công lên, cho nên Nhật Nguyệt Thần Oa đã chết. Sau khi lấy Nhật Nguyệt Thần Oa, lúc đó vị ấy thống trị thời kỳ viễn cổ gần ngàn năm. Đó là một long tộc, sau khi nuốt vào Nhật Nguyệt Thần Oa, tiến hóa trở thành Long Thần. Nhưng các ngươi có biết nó kết thúc sự thống trị như thế nào không?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

444. Chương 156: Tinh Quang Thần Thú Nhật Nguyệt Thần Oa [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Trong Tinh Quang Thần Thú thì Nhật Nguyệt Thần Oa có địa vị đặc biệt. Khi Thần Long thống trị đại lục gần ngàn năm sau, lại xuất hiện một Nhật Nguyệt Thần Oa, cùng với nó còn có một nhân loại. Nhân loại này giống như chủ nhân vậy, y cầm Nhật Nguyệt Thần Oa làm tấm thuẫn, cuối cùng đánh chết Thần Long. Bắt đầu từ đó, nhân loại rốt cuộc hiện ra tài hoa, hoàn thành quá trình thống nhất cả đại lục.”

“Giống như ta?” Long Hạo Thần mắt chợt sáng ngời. “Ý ngươi là thần quyền giả?”

Thánh Vệ số chín nhẹ lắc đầu.

“Thời xưa không có xưng hô thần quyền giả. Nhân loại tựa như một chủng loại ma thú, chỉ là sau này nhân loại thống trị thế giới rồi, khoe khoang chính mình càng cao cấp hơn mà thôi. Cho nên nếu ngài ở thời cổ thì chính là một phần Tinh Quang Thần Thú.”

“A?”

Không chỉ có Long Hạo Thần, các thành viên Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất bật thốt kinh kêu.

Tinh Quang Thần Thú trong miệng Thánh Vệ số chín lại là thần quyền giả Quang Minh Nữ Thần, điều này khó mà tưởng tượng được. Khó trách trước đó Long Hạo Thần cảm giác hơi thở trong động cho cảm giác thân thiết như vậy. Hơn nữa tới đây rồi, bọn họ đều cảm thấy Nhật Nguyệt Thần Oa tỏa ra hơi thở rất giống Long Hạo Thần, trình độ tinh thuần linh lực cũng không khác bao nhiêu. Thì ra từ góc độ nào đó, bọn họ giống nhau, chẳng qua phân biệt chủng tộc.

Lâm Hâm yếu ớt nói.

“Vậy, vậy nếu ta ăn đại ca một miếng thịt, có tiến hóa không?”

Ánh mắt Thánh Vệ số chín chợt biến lạnh lẽo.

“Dám thương tổn chủ nhân, chết!”

Lâm Hâm vội cười nịnh, nói.

“Ta chỉ hỏi thôi mà, tò mò thôi.”

Thánh Vệ số chín lắc đầu nói.

“Trừ phi là ăn hết cả người chủ nhân, có thể kế thừa huyết mạch Tinh Quang Thần Thú.”

Thải Nhi đột nhiên nói.

“Cứ xưng là huyết mạch thần quyền giả đi, cái gì huyết mạch thần thú chứ, thật khó nghe.”

Thánh Vệ số chín không thèm để ý người khác, tới phiên Thải Nhi thì hơi thở rõ ràng lộ ra vài phần sợ hãi, nhẹ gật đầu.

Trong đầu Long Hạo Thần sắp xếp lại suy nghĩ.

“Tổng kết những thứ người nói chính là, đã từng có một con rồng có được đại thần khí, giết một Nhật Nguyệt Thần Oa xong ăn mất, do đó thăng thành Thần Long thống trị đại lục ngàn năm. Tiếp đó, nó lại bị một Quang Minh Nữ Thần thần quyền giả giống như ta nắm giữ Nhật Nguyệt Thần Oa giết chết, do đó tạo nên cơ sở thống nhất đại lục, đúng không? Vậy lần thứ ba xuất hiện Nhật Nguyệt Thần Oa đâu?”

Thánh Vệ số chín nói.

“Lần thứ ba xuất hiện Nhật Nguyệt Thần Oa thì đại lục đã trở thành thế giới nhân loại thống trị. Nhật Nguyệt Thần Oa bị phát hiện liền bị bao vây, chỉ là không ai có thể phá vỡ phòng ngự của nó, cuối cùng Nhật Nguyệt Thần Oa chạy thoát không biết tung tích. Hôm nay cái con này, rất có khả năng là con năm đó. Sau này chưa từng nghe nói xuất hiện loại thần thú hòa bình nữa.”

Vương Nguyên Nguyên lẩm bẩm.

“Nghe thì trước đó Nhật Nguyệt Thần Oa xuất hiện hai lần dường như đều ý nghĩa thay đổi triều đại, đại lục đổi người thống trị, chỉ có lần thứ ba là khác. Vậy thì lần này Nhật Nguyệt Thần Oa xuất hiện, vừa lúc chúng ta phá hủy Trụ Ma Thần thứ nhất, đây có phải ý nghĩa ma tộc sẽ bị liên minh chúng ta giải quyết?”

Tuy rằng Vương Nguyên Nguyên chỉ nói vậy thôi, nhưng nghe lời cô thì mọi người có cảm giác nâng cao tinh thần, ít nhất thì là điềm lành. Hơn nữa ngay sau đó Thánh Vệ số chín đặt dấu chấm khẳng định cho kết luận của cô.

“Lần thứ ba Nhật Nguyệt Thần Oa xuất hiện, là lúc nhân loại cùng chủ nhân đại chiến.”

Trong đội rơi vào yên tĩnh trong chốc lát. Long Hạo Thần đột nhiên ánh mắt sáng ngời nhìn hướng Thánh Vệ số chín.

“Ý người là, người sáng lập ra tháp Vĩnh Hằng Tử Linh Thánh Thần, Trường Miên Thiên Tài Y Lai Khắc Tư tiên bối chính năm đó dẫn dắt Tử Linh pháp sư cùng nhân loại tử chiến, là một trong người dẫn đến tròng đại chiến này?”

Thánh Vệ số chín ngọn lửa Cường Giả Chi Hồn trong hốc mắt đột nhiên nhấp nháy kịch liệt và nóng rực, trầm giọng nói.

“Không có một trong.”

Đơn giản bốn chữ, cho mọi người cảm giác sét đánh ngang tai. Không có một trong, không có một trong.

Y Lai Khắc Tư, chẳng phải là thủ phạm dẫn đến kiếp nạn cho nhân loại, thủ lĩnh tất cả Tử Linh pháp sư, thậm chí là người thống trị Tử Linh pháp sư? Khó trách tháp Vĩnh Hằng mạnh như vậy, thì ra là thế.

Long Hạo Thần mím chặt môi, xem hai má hấn căng cứng cơ bắp có thể thấy cảm xúc của hấn không bình tĩnh.

Mọi người có thể hiểu cảm xúc hiện tại của hấn. Làm một kỵ sĩ, hấn dẫn theo đồng bạn nhận ơn từ Tử Linh pháp sư là tội nhân của nhân loại, từng mang đến hiểm họa thậm chí khiến nhân loại suýt bị hủy diệt. Hơn nữa cũng bởi vì trận tai nạn đó khiến nhân loại tổn thương nặng, do đó tiến vào thời đại hắc ám dài đến sáu ngàn năm. Thế nên tâm tình Long Hạo Thần sao dễ chịu cho được.

Yên tĩnh kéo dài tới mười phút, Long Hạo Thần nhìn chăm chú đồng bạn, chậm rãi nói.

“Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, nhưng chưa xảy ra thì không thể tiếp tục. Ta quyết định, tương lai sẽ không bước lên tầng ba tháp Vĩnh Hằng. Thật xin lỗi mọi người.”

Nói xong hấn đột nhiên khom người, cúi gập hướng đồng bạn.

Tiếng xin lỗi này có hai ý nghĩa. Một là bởi vì hấn dẫn đồng bạn nhận ơn của Tử Linh pháp sư nên thấy áy náy. Cái khác là vì hấn quyết định không mang mọi người rèn luyện trong tháp Vĩnh Hằng.

Sáu người Liệp ma Đoàn khác hầu như thoáng chốc tách ra, ai cũng không nhận Long Hạo Thần hành lễ.

Hàn Vũ một phen đỡ lấy Long Hạo Thần.

“Đại ca, cậu đừng như vậy, không phải lỗi tại cậu. Trước đó chúng ta không ai biết! Huống chi, tất cả điều cậu làm đều nghĩ cho đội, cậu không có sai. Sự việc cậu quyết định, chúng ta đều ủng hộ hết mình. Huống chi chúng ta không vì Tử Linh pháp sư làm điều gì, chỉ là nhận chút ơn của y mà thôi. Chúng ta đã vì liên minh hủy một cây Trụ Ma Thần. Hành động của chúng ta không thẹn với trời đất, đủ để đối mặt các tiên bối và đồng bào!”

Hàn Vũ nói mấy lời này chém đinh chặt sắt, giữ chặt cánh tay Long Hạo Thần. Nếu Long Hạo Thần là tội nhân với nhân loại, vậy trên thế giới này còn người nào có thể đứng thẳng?

Long Hạo Thần hít sâu, nhìn đồng bạn vẻ mặt tha thiết, sắc mặt hấn dần thả lỏng, khẽ thở dài, nói.

“Chúng ta đi thôi.”

“Chủ nhân, Nhật Nguyệt Thần Oa...” Thánh Vệ số chín hơi vội vàng nói.

Mặc kệ là thời đại nào ở đại lục, Nhật Nguyệt Thần Oa đều là vật báu vô giá! Nhưng xem Long Hạo Thần làm bộ dáng thì như muốn từ bỏ nó.

Long Hạo Thần lãnh đạm nói.

“Vua Sâm Chu đã chết, nó không còn kẻ địch, có lẽ sinh hoạt trong Vực Tử Vong là an toàn cho nó nhất. Theo người nói thì ta với nó là Tinh Quang Thần Thú, chẳng lẽ ta còn phải thương tổn nó sao? Chỉ hy vọng nó có thể phù hộ nhân loại chúng ta chiến thắng ma tộc, khiến ánh quang minh lại chiếu rọi trên đại lục.”

Sự việc về tháp Vĩnh Hằng đối với hấn mà nói là đã kích rất lớn. Huống chi, khi hấn biết lai lịch của Nhật Nguyệt Thần Oa, đã không có lòng tham với nó. Ngọc có tội, Long Hạo Thần tự hỏi, chính mình không có năng lực bảo vệ Nhật Nguyệt Thần Oa. Tuy tu vi của hấn không thấp, nhưng so sánh với cường giả chân chính thì còn kém xa. Còn về ăn thịt Nhật Nguyệt Thần Oa thì chưa từng nghĩ tới. Trước không nói đến

Long Hạo Thần sẽ không tổn hại ma tộc không hề uy hiếp đến mình, cho dù người khác muốn tấn công Nhật Nguyệt Thần Oa cũng không có khả năng làm được!

Không cần nghi ngờ, Vua Sâm Chu ở tại đây phát hiện Nhật Nguyệt Thần Oa, không biết tổn bao nhiêu tâm tư vẫn không thể như ý muốn. Nếu không, nó sẽ không phải là Vua Sâm Chu, chỉ sợ đã là long vương rồi.

Nhìn Long Hạo Thần đi ra ngoài, đồng bạn của hắn không chút do dự theo sau. Lúc này lòng Long Hạo Thần có chút yếu ớt, bởi vậy hiện giờ hắn càng cần đồng bạn sát bên. Cho dù là Lâm Hâm có tiềm chất thần giữ của thì hiện giờ cũng không liếc Nhật Nguyệt Thần Oa một ánh mắt.

Thánh Vệ số chín đi ở cuối cùng, nó quay đầu liếc Nhật Nguyệt Thần Oa to lớn, lại nhìn Long Hạo Thần, trong mắt thiêu đốt Hỏa Hồn đột nhiên rung động vài phần. Đúng vậy, khi Nhật Nguyệt Thần Oa đặt ngay trước mắt, sao có thể không động lòng. Tùy ý từ bỏ, cho dù là chủ nhân trước của nó, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư cũng không thể làm được.

Nhớ lại chuyện về Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, thân thể Thánh Vệ số chín đột nhiên run rẩy, dường như nghĩ tới chuyện gì đáng sợ, ảm đạm cúi đầu, theo sau đi hướng ngoài động.

“Kỳ thực trên thế giới này không có chính xác tuyệt đối, cũng không có sai lầm tuyệt đối. Tựa như năm đó trận hủy diệt của Tử Linh pháp sư, đáng tiếc, thật đáng tiếc. Thánh Chủ trong nhân loại lại cuối cùng trở thành kẻ địch của nhân loại, đi hướng diệt vong. Quá trình này sao không khiến người than tiếc?”

Thanh âm thánh thót mang mấy phần thâm trầm đột nhiên vang vọng trong hang động tràn đầy dây mây. Long Hạo Thần gần như bản năng xoay người lại, hơn nữa phóng ra song kiếm của mình.

Thân thể Nhật Nguyệt Thần Oa không biết từ khi nào thò ra khỏi vỏ sò cứng rắn. Một đôi mắt to đen như mực nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt rất dịu dàng, trên đầu hai cái vòi mềm hợp vào chính giữa.

Long Hạo Thần kinh ngạc nói.

“Là người đang nói?”

Nhật Nguyệt Thần Oa rất có nhân tính gật đầu với Long Hạo Thần.

“Đúng vậy, là ta.”

Long Hạo Thần quay người thì đồng bạn cũng bản năng canh giữ cạnh hắn. Nhật Nguyệt Thần Oa miệng nói tiếng người, đây là tình huống gì?

Long Hạo Thần ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chú đôi mắt Nhật Nguyệt Thần Oa.

“Ta không hiểu ý người.”

Nhật Nguyệt Thần Oa nhàn nhạt nói.

“Thiên chất bẩm sinh vĩnh viễn không có khả năng trở thành vĩnh cửu. Mọi thứ về sau đều sẽ ảnh hưởng đến thiên phú bẩm sinh. Tựa như trong thần tuyển đứa con quang minh sẽ chịu vật chất bên ngoài thu hút, cho dù nội tâm tinh thuần tới đâu cũng sẽ bị nhiễm bẩn.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

445. Chương 156: Tinh Quang Thần Thú Nhật Nguyệt Thần Oa [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Thần Quang Minh, chính là vị thần trông giữ trật tự thế giới. Nhật Nguyệt Thần Oa chúng ta là bởi vì duy trì trật tự mà sinh ra. Đáng tiếc là cho đến nay, chúng ta chưa bao giờ thật sự thành công.”

Nói đến đây, rõ ràng cảm xúc của Nhật Nguyệt Thần Oa biến bi thương. Long Hạo Thần lẳng lẳng lắng nghe nó tâm sự. Không biết vì sao, hẳn trực giác lời Nhật Nguyệt Thần Oa sắp nói sẽ rất quan trọng với mình.

“Sứ mệnh Nhật Nguyệt Thần Oa chúng ta là cao thượng nhưng vận mệnh lại là bi kịch. Đời thứ nhất Nhật Nguyệt Thần Oa sinh ra, lúc ấy còn giáng sinh một vị quang minh khác, chính là một Tinh Quang Thần Thú, theo nhân loại các người nói là thần quyền giả. Nó là một quang minh rỗng, mới rồi Khô Lâu nhỏ nói rất chủ quan, sự thật càng làm người ta đau lòng.”

“Vĩ đại Quang Minh Thần lựa chọn long tộc, là bởi vì bản thân long tộc cường đại, chúng nó có năng lực tự bảo vệ mình, giao cho thể chất thần quyền giả càng khiến nó trở thành cường giả không gì sánh bằng. Nhưng thần đã bỏ quên sự tham lam của long tộc. Có lẽ nội tâm long tộc không bạo ngược, nhưng chúng nó trời sinh có tính độc chiếm với sự vật xinh đẹp. Cho nên tổ tiên của ta biến thành bi kịch thứ nhất. Quang Minh Long lấy được niềm tin của nó rồi lại tập kích nó, đem nó biến thành thực vật. Quang Minh Long cũng theo đó thức tỉnh, trở thành cường đại Thần Long, từ đó thống trị thế giới này qua thời gian ngàn năm.”

“Đáng tiếc, trong lòng nó có tỳ vết. Hơn nữa bởi vì nó tham lam mà sự thống trị dần đi hướng suy tàn. Quang Minh Thần đối với hành vi của nó vô cùng đau lòng.”

“Đại lục không ngừng sinh sản sinh mệnh mới, nhân loại dần hiện tài hoa. Có lẽ, mặt ám trong lòng nhân loại còn nhiều hơn chủng tộc khác. Nhưng nhân loại có sự sáng tạo mà chủng tộc khác không có. Cho nên, cuối cùng thần chọn nhân loại, chọn nhân loại trở thành người truyền lời của thần. Vì thế có đứa con quang minh thứ hai và người giữ trật tự chúng ta sinh ra.”

“Kỳ này tổ tiên may mắn, ít nhất thì ban đầu nó may mắn. Nó cùng với vị quang minh này phối hợp, gian khổ tu luyện, trở thành anh hùng dẫn theo đại quân nhân loại, rốt cuộc giết đến hang ổ Thần Long. Dựa vào hiểu rõ suy nghĩ của Thần Long, cuối cùng đánh chết, trở thành dũng sĩ diệt long, đồng thời dẫn dắt nhân loại bắt đầu thống nhất đại lục, khiến đại lục tiến vào thời đại Huy Hoàng.”

“Đây chẳng phải rất hoàn mỹ sao?” Long Hạo Thần kiềm không được nói chen vào.

Ngữ điệu của Nhật Nguyệt Thần Oa đột nhiên biến giận dữ.

“Hoàn mỹ? Hoàn mỹ chỉ có nhân loại đó. Lúc đầu hẳn đích thực hoàn mỹ. Nhưng khi hẳn già đi, sinh mệnh sắp tới tận cùng, người có biết hẳn làm cái gì không?”

Long Hạo Thần mê mang lắc đầu.

Nhật Nguyệt Thần Oa lạnh lùng nói.

“Chẳng biết hẳn nghe ở đâu nuốt vào thịt Tinh Quang Thần Thú là có thể trường sinh bất lão.”

Nghe nó nói câu này, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Phút chốc hẳn bản năng siết chặt hai tay. Người khác cũng kinh sợ biến sắc mặt. Tuy Nhật Nguyệt Thần Oa không nói rõ, nhưng hiển nhiên họ nghe ra ý của nó.

“Phản bội, hẳn phản bội đồng bạn tốt nhất của mình, phản bội người bạn cùng hẳn đồng sinh cộng tử, vì hẳn trả giá tất cả, chỉ vì khả năng trường sinh bất lão hư vô. Mặt tối tiềm ẩn trong nhân loại các người ở giây phút đó hoàn toàn bộc lộ. Vị tổ tiên thứ hai của ta, rốt cuộc không thể trốn thoát vận mệnh tổ tiên thứ nhất. Nhưng đau khổ trong lòng nó càng hơn cả vị thứ nhất. Bởi vì cảm tình sâu nhất trong lòng nó cuối cùng lại khiến nó thành thực vật.”

“Khi ta làm người thủ hộ đời thứ ba giáng xuống thế gian, là mang theo ký ức hai đời tổ tiên. Cho nên ta hận nhân loại các người, mặc kệ thế nào cũng không muốn lựa chọn nhân loại làm người hợp tác. Ta muốn ở trên thế giới này tuyển chọn chủng tộc càng thêm hoàn mỹ, thống nhất trật tự.”

“Nhưng không thể không thừa nhận, nhân loại sáng tạo khiến đại lục biến càng thêm tốt đẹp. Nếu muốn lập nên trật tự mới, rất có thể khiến sinh linh oán than. Làm người giữ trật tự, sao ta nhẫn tâm nhìn tình huống đó xảy ra? Ta thậm chí hơi mê mang, ta không rõ vì sao mình sinh ra. Nếu thế giới này hòa bình như vậy, Nhật Nguyệt Thần Oa tộc chúng ta chắc nên trở thành lịch sử.”

“Sau đó ta hiểu ra, nguyên nhân ta sinh ra rất đơn giản. Mấy ngàn năm sinh sôi, tuy khiến nhân loại các người biến mạnh, tốt đẹp hơn, phát triển xã hội và khoa học kỹ thuật bước tiến dài. Nhưng mặt tối của nhân loại cũng dần hiện ra, tất cả thứ dơ bẩn, tối tăm bắt đầu trỗi lên. Không lâu sau, ta gặp phải người mà ta nên hợp tác, đó là một đứa con quang minh khác. Khiến ta tức giận là đứa con quang minh đó vẫn là nhân loại. Vì sao lại là nhân loại? Chẳng lẽ thần chỉ thừa nhận chủng tộc trần ngập xấu xa các người sao?”

“Nhưng ta không có lựa chọn, ta có sứ mệnh của mình. Hơn nữa ta rút cuộc hiểu ra, vì sao tổ tiên cố chấp với đứa con quang minh như vậy. Quang minh nhân loại, gần như là hoàn mỹ không khuyết điểm. Hắc lương thiện, dũng cảm, thông minh mà mạnh mẽ. Gần như từ người hắc, ta có thể thấy tất cả điều tốt đẹp của nhân loại. Ta không tự giác bị hắc hấp dẫn. Đang lúc ta sắp biểu thị hoàn toàn ủng hộ hắc thì xảy ra một chuyện. Đường như hắc bị kích thích mạnh mẽ, đột nhiên biến điên cuồng, điên không gì sánh kịp. Sau đó hắc chạy đi, rời xa ta. Lúc đó ta rất nghi hoặc, không biết hắc đã gặp phải cái gì, mãi đến hiện tại ta vẫn không hiểu. Nhưng hai mươi năm sau hắc trở về, trở thành sự tồn tại khủng bố, ngay cả thần cũng sợ hãi. Đó chính là người các người đã nói, Tử Linh Thánh Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.”

Nghe tới đó, Long Hạo Thần kiềm không được hút ngụm khí lạnh, bản năng nhìn Thánh Vệ số chín đứng bên cạnh.

Giờ phút này, cảm xúc của Thánh Vệ số chín cũng rất kích động.

“Khô Lâu nhỏ, nếu người biết năm đó vì sao Y Lai Khắc Tư biến thành như vậy, có thể nói cho ta biết không? Giải đáp câu hỏi trong lòng ta bao lâu này.” Nhật Nguyệt Thần Oa hỏi Thánh Vệ số chín.

Thánh Vệ số chín có chút mờ mịt lắc đầu.

“Ta không biết. Lhi ta gặp phải chủ nhân thì ngài đã là Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, là Tử Linh pháp sư mạnh nhất. Thì ra người thật sự là Nhật Nguyệt Thần Oa năm đó. Ta còn nhớ người từng cùng chủ nhân chia sẻ tâm linh một lần, sau đó người biến mất. Không lẽ lúc đó chủ nhân không nói cho người?”

Nhật Nguyệt Thần Oa nhẹ lắc đầu.

“Đúng vậy, khi hắc trở về, ta từng cùng hắc chia sẻ tâm linh một lần, hy vọng chính mình có thể hiểu hắc, hơn nữa thuyết phục hắc. Nhưng khi đó Y Lai Khắc Tư đã hoàn toàn thay đổi, hắc biến điên cuồng, không thêm nghe lý lẽ. Trong lòng hắc dường như chỉ có sức mạnh. Nhưng ta nhìn ra được, linh hồn hắc bị cái gì ô nhiễm, đôi mắt hắc bị thù hận che lấp. Ta không biết vì sao như vậy, nhưng ta có thể khẳng định, trên người hắc chắc chắn đã xảy ra chuyện gì.”

“Ta là người phát ngôn trật tự và hòa bình, hắc cầu ta cùng hắc biến đổi thế giới, quét hết dơ bẩn trong nhân loại. Nhưng sao ta có thể cùng hắc làm ra sự việc khiến sinh linh đồ thán? Cuối cùng, chúng ta không ai thuyết phục được ai, ta chỉ có thể lựa chọn rời đi, vĩnh viễn đi xa, để tránh giống như tổ tiên, cuối cùng biến thành thực vật. Từ đó ta không còn gặp lại hắc.”

Nói đến đây, ánh mắt Nhật Nguyệt Thần Oa lần nữa nhìn chăm chú khuôn mặt Long Hạo Thần.

“Cho nên, người cùng là đứa con quang minh, đừng vội đặt kết luận. Không sai, Y Lai Khắc Tư cho nhân loại tai họa rất lớn. nhưng ta chắc chắn trong lòng hắc nhất định có điều gì đau xót lắm, nên tâm tình hắc mới biến đổi. Nhưng trên thực tế, tận đáy lòng hắc vẫn còn giữ sự thiện lương thuộc về đứa con quang minh. Nếu không, hắc sẽ không để ta rời đi. Càng sẽ không ở khi phát động tử linh đại chiến, chưa từng thương tổn một binh dân nhân loại. Hắc chỉ công kích quân đội nhân loại, đồ sát quý tộc. Ta hy vọng người hiểu rằng, bất cứ chuyện gì, phía sau nó luôn có chuyện xưa. Chuyện xưa thuộc về Y Lai Khắc Tư thì ta không biết, nhưng ta dám nói, chuyện này rất quan trọng, cực kỳ quan trọng.”

“Chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, những thứ đã từng có nay không còn tồn tại, Y Lai Khắc Tư cũng không có. Ta biết ma tộc giáng xuống, có lẽ là để trừng phạt sự tham lam và u ám của nhân loại các người. Ta cũng cảm nhận được sự tồn tại của người. Đứa con quang minh là tinh thuần, nhưng tâm linh càng thuần khiết thì càng không chứa được một hạt cát. Ta hy vọng có thể mang cho người một loại phẩm chất khác, đó là khoan dung. Mặc kệ khi nào, gặp phải sự việc gì, nếu tâm người có thể biến rộng thêm rộng rãi, cố gắng bao dung một ít, có lẽ người sẽ nhìn thấy thế giới khác hắc.”

Nghe lời của Nhật Nguyệt Thần Oa, Long Hạo Thần nghiêm túc gật đầu, hơn nữa khắc ghi tất cả lời tiên bói chỉ sợ sống gần vạn năm vào trong lòng.

Hắn không thể phủ nhận nhân loại có mặt tối. Việc đã từng xảy ra với quang minh chi tử tuy rằng đó là lần đầu tiên hắn nghe, nhưng không thể nghi ngờ, lời Nhật Nguyệt Thần Oa đánh cảnh báo trong lòng hắn.

“Cảm ơn tiên bói đã nhắc nhở. Hiện tại ta còn không thể bảo đảm với người cái gì. Nhưng ta sẽ khắc ghi những lời người nói vào lòng. Vài chục năm sau, có lẽ ta sẽ lại đi tìm người. Hy vọng khi đó ta ở trước mặt người sẽ không thẹn với lòng.”

Long Hạo Thần nói rất chân thành, đồng bạn đứng cạnh bản năng liếc nhìn hắn. Mỗi người đều chân thành gật đầu. Ít ra thì từ lúc họ gặp Long Hạo Thần đến nay, hắn tuyệt đối xứng với bốn chữ không thẹn với lòng.

Nhưng Nhật Nguyệt Thần Oa lại nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng, nói.

“Đáng tiếc ta không nhìn thấy. Người có biết mấy ngàn năm nay, cuối cùng ta linh ngộ điều gì với tộc của mình không? Ta rút cuộc hiểu ra hai đời tổ tiên đã làm sai cái gì. Tới đời ta, coi như thử nghiệm hoàn toàn mới. Ta sẽ không tiếp tục phạm sai lầm nữa.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

446. Chương 157: Nhật Nguyệt Thần Oa Tầm Thuẫn [1]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Không nhìn thấy?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn Nhật Nguyệt Thần Oa. Hắn hơi khó hiểu vị này tự xưng là người đại diện hòa bình và trật tự có ý gì.

Nhật Nguyệt Thần Oa trong mắt hiện ý cười.

“Người biết ta linh ngộ cái gì không?”

Long Hạo Thần mờ mịt lắc đầu.

Nhật Nguyệt Thần Oa nói.

“Hai đời tổ tiên trước thiếu tinh thần hy sinh. Chúng nó đã quên, tộc Nhật Nguyệt Thần Oa chúng ta bản thân chính là ngọn nguồn tội ác. Chính chúng ta mang đến bóng tối ngay cả đứa con quang minh cũng không thể đối kháng. Cũng thế, làm người đại diện Quang Minh Thần, chúng ta không có hết lòng đứng phía quang minh. Cho nên ta đã sớm có kế hoạch, rút cuộc ta đã đợi được người xuất hiện. Cho nên sinh mệnh dai dẳng của ta rút cuộc đi đến tận cùng. Sau này xảy ra chuyện gì, ta không nhìn thấy, nhưng đều có thiên ý, ta chỉ hy vọng sự hy sinh này không uổng phí.”

“Tiền bói, người...” Long Hạo Thần chấn động tinh thần và thể xác, bản năng tiến lên một bước.”

“Đừng nghĩ ngăn cản ta, không ai có thể, cho dù thần có mặt tại đây cũng như thế. Cậu thanh niên, tuy rằng ta chưa biết tên ngươi là gì, nhưng làm cảm động ta chính là sự lương thiện ngươi vừa biểu hiện ra. Người vẫn có bản chất thuần khiết nhất của quang minh chi tử. Người đừng bởi vì ta rời đi mà bi thương. Ta sống trên thế giới này đã quá lâu, sinh mệnh của ta sớm đi tới tận cùng. Là sự cố chấp cuối cùng khiến ta kéo dài hơi tàn. Có thể ở phút cuối gặp được ngươi, với ta mà nói, gần như là kết cục hoàn mỹ. Ta cũng hy vọng ta sẽ là Nhật Nguyệt Thần Oa cuối cùng giáng xuống nhân gian.”

“Ta tên Long Hạo Thần.” Long Hạo Thần hai tay siết chặt nắm đấm.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, trên người Nhật Nguyệt Thần Oa trước mặt mình, sức sống đang lấy tốc độ kinh người xói mòn. Tựa như dê vỡ, loại xói mòn này hoàn toàn không bình thường. Giống như thân thể nó là quả cầu da mỏng, giờ phút này, vỏ quả cầu thủng, không thể ngăn lại được.

Từng điểm sáng vàng óng ánh bắt đầu từ người Nhật Nguyệt Thần Oa bay lên không khí. Quang mang vàng nhu hòa khẽ chấn động, mỗi lần nhẹ dao động đều khiến không khí tùy theo run rẩy. Quang nguyên tổ nồng đậm mà nhu hòa tản ra, thanh tẩy tâm linh mỗi người.

Nhật Nguyệt Thần Oa dịu giọng nói.

“Long Hạo Thần, nhớ kỹ lời ta vừa nói. Ta nói đến bao dung, không chỉ là đối với người khác mà còn là chính người. Người là quang minh chi tử, nhưng vẫn không hoàn mỹ, mỗi người đều có khả năng làm sai. Chỉ cần bản tâm của người không biến đổi, bao dung với chính mình hơn. Ta đi đây, ta có thể làm tấm thuẫn chắn chắn thủ hộ trật tự cho người. Ta hy vọng sự rời đi hôm nay của ta, có thể ở trong lòng người hóa thành hai điểm mấu chốt đạo đức và lương tâm. Mặc kệ gặp phải cái gì, người cũng đừng vượt qua điểm trời buộc này. Nếu có một ngày người gặp phải Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, thay ta hỏi thăm hân. Sự chấp niệm trong lòng hân không tiêu trừ thì không thể nào chân chính giải thoát. Cho dù đã qua lâu như vậy, thật lâu...”

Thanh âm của Nhật Nguyệt Thần Oa ngày càng nhỏ, mãi đến khi biến mất, thân thể nó biến trong suốt. Từng điểm quang mang nhu hòa như thủy tinh vàng bay trên không trung, sau đó từ từ rơi xuống bên trên vỏ sò to. Quang mang nhu hòa không ngừng tản ra từng vòng sáng.

Hai hàng nước mắt theo khuôn mặt Long Hạo Thần rơi xuống, lòng hân đột nhiên có loại cảm động khó gọi tên.

Tay phải giơ ngang, trong tiếng sắt thép va nhau đánh vào ngực trái, hướng Nhật Nguyệt Thần Oa biến mất hành lễ kỵ sĩ trang trọng.

Không chỉ là hân, mấy người khác cũng làm lễ trang trọng nhất thuộc các loại chức nghiệp, nhìn theo vị thần thú sống mấy ngàn năm cứ thế ra đi.

Ánh vàng thu lại, vỏ sò to lớn đột nhiên xoay tròn, mỗi lần xoay một vòng là quang mang càng biến ảm đạm mấy phần, kích cỡ cũng thu nhỏ một vòng. Dưới tốc độ mắt thường có thể theo kịp, chớp lát sau nó thu nhỏ thành luồng sáng màu da cam bay lên, xông thẳng hướng Long Hạo Thần.

Theo bản năng, Long Hạo Thần nâng lên cánh tay trái. Quang mang da cam tựa như có mắt trực tiếp rơi vào tay trái của hân.

Huy Hoàng Thánh tấm thuẫn không có chút tác dụng ngăn cản. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy tay trái ảm áp, ngay sau đó, dòng nước ảm mau chóng khuếch tán đến toàn thân hân, thậm chí là linh hồn.

Tắm trong dòng nước ảm, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy tâm mình dường như càng biến trong suốt, tất cả tình cảm bị áp lực, bao gồm cả khi biết được lai lịch Y Lai Khắc Tư mà sinh ra hối hận, đều biến mất hết. Cảm giác tinh khiết đó tựa như con nít mới sinh ra.

Linh lực không tăng lên chút nào, nhưng khi Long Hạo Thần thanh tỉnh khỏi cảm giác này, hân hiểu rõ Nhật Nguyệt Thần Oa cho mình điều quan trọng cỡ nào. Nó không chỉ là dùng ký ức ảnh hưởng mình, càng dùng sự sống cuối cùng thanh tẩy tâm linh của mình!

Mấy người khác tuy không có cảm nhận rõ ràng, nhưng trong mắt họ, Long Hạo Thần biến hóa rất rõ ràng.

Quang mang da cam dung hợp với hân, cả người Long Hạo Thần tựa như biến trong suốt. Mặc kệ là mắt hay hơi thở, hoặc linh lực của hân đều thêm loại thánh khiết. Đặc biệt là ánh mắt Long Hạo Thần, tựa như trở lại lần đầu họ gặp nhau.

Nhìn tay trái của mình, Long Hạo Thần trầm mặc giây lát. Đột nhiên hân tiến lên hai bước, chậm rãi quỳ gối xuống đất, bái lạy vị trí Nhật Nguyệt Thần Oa biến mất.

Nhật Nguyệt Thần Oa dạy cho hân, không chỉ bao dung còn có cả hy sinh.

“Nhật nguyệt chi ngữ, để ý bản tâm, quan chi dẫn đạo, thần chi bảo hộ. Ánh bình minh, hoàng hôn tịch dương, nhật nguyệt giáng thế, Thần Oa làm lá chắn.”

Lại đứng dậy, Long Hạo Thần chậm rãi giơ tay trái lên cao. Một đoàn sáng da cam bỗng nở rộ. Ngay sau đó, xuất hiện một tấm thuẫn đường kính một mét, toàn thân trong suốt lóe vàng xuất hiện ở tay trái của

hắn. Hình dạng và cấu tạo của tấm thuẫn, chẳng phải là vỏ Nhật Nguyệt Thần Oa sao? Hình xoắn ốc quang hoàn chui vào giữa, cuối cùng ngưng kết một điểm nhu hòa mà cường đại, mệnh mệnh mà uy nghiêm, đây chính là: Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn.

Tấm thuẫn vàng lấp lánh quang mang da cam, đây có nghĩa nó là trang bị cấp sử thi.

Trong tất cả trang bị vũ khí, chỉ có đến cấp sử thi mới có quang mang riêng. Cấp sử thi đại biểu chính là màu da cam. Đến cấp thần khí rồi thì không giống nhau. Mỗi một thần khí đều có thuộc tính đặc biệt, cho nên không có quang mang riêng.

Trong Kỵ Sĩ Thánh Điện, Kim Tinh Cơ Tòa giáp cũng chỉ có mười hai bộ là đạt đến cấp sử thi, bọn họ xưng là mười hai thánh kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện, địa vị đứng sau Thần Ấn kỵ sĩ.

Hiện tại thánh kỵ sĩ trưởng Hàn Kiếm, đã từng là một trong mười hai thánh kỵ sĩ. Chẳng qua tuổi tác lớn, ông không tiến vào hàng chiến đấu chủ lực nữa, cho nên giao lại Kim Tinh Cơ Tòa giáp, đổi thành Kim Tinh Cơ Tòa giáp bình thường.

Mà lúc này, Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn trong tay Long Hạo Thần là bộ trang bị cấp sử thi cường đại, lại thêm lực phòng ngự truyền kỳ của Nhật Nguyệt Thần Oa. Có thể tưởng tượng ra tấm thuẫn này đối với Long Hạo Thần ở trạng thái Thủ Hộ kỵ sĩ sẽ trợ giúp hắn nhiều cỡ nào. Đây không đã không thể dùng may mắn ngoài ý muốn, phải nói là mừng như điên.

Nhưng hiện tại Long Hạo Thần chỉ có nặng trĩu trách nhiệm và thật sâu bi thương.

“Chúng ta đi thôi.” Lần nữa nhìn chăm chú vị trí Nhật Nguyệt Thần Oa từng ở đó, Long Hạo Thần dẫn theo đồng bạn xoay người rời đi.

Lần này tiến vào Thâm Uyên đầm lầy, thu hoạch so với họ tưởng tượng càng nhiều, thậm chí có thể so với lúc ở Mộng Huyền Thần Điện. Chẳng qua lần này không trực tiếp như trong Mộng Huyền Thần Điện, nhưng theo ý nghĩa nào đó thì thậm chí còn hơn nhiều.

Sâm Chu, Cứ Diêu, Xà Ma, Xà Ma Thần, Vua Sâm Chu, còn có cuối cùng phá hủy Trụ Ma Thần, cùng với đạt được Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn. Nếu như có thể chuyển hóa toàn bộ những điều này thành sức chiến đấu, trải qua vài năm tiêu hóa, vậy thì rất có khả năng giúp họ thăng lên đến Liệp ma Đoàn cấp đế. Nên biết, từ khi thành lập đến nay, Liệp ma Đoàn của họ còn chưa đến ba năm! Không cần nghi ngờ, Long Hạo Thần và Thái Nhi, hai trụ cột thần quyền giả đem đến tác dụng quan trọng, cùng lúc đó, may mắn đứng về phía bọn họ.

Rời khỏi động, ánh mắt mọi người rơi trên người Long Hạo Thần, chờ hắn tuyên bố cách rời đi. Nếu theo đường cũ trở về, không thể nghi ngờ còn cần trải qua một phen gian khổ, cách tốt nhất đương nhiên là bay ra khỏi đầm lầy khí độc. Chẳng những tốc độ nhanh nhất còn tiết kiệm số lớn thời gian, cho họ điều kiện tốt nhất rời khỏi Thâm Uyên đầm lầy.

Đáng tiếc Hạo Nguyệt tiêu hao lớn căn nguyên, không thể mang theo mọi người cùng bay. Long Hạo Thần thoảng chân chờ.

“Đại ca, chúng ta cứ bay ra đi. Chẳng phải là chút khói độc ư? Chúng ta dẹp ra một con đường là được.” Tư Mã Tiên nói.

Long Hạo Thần quay đầu nhìn hướng Lâm Hâm.

“Linh lực của anh còn dồi dào không?”

Lâm Hâm gật đầu, biểu thị mình không thành vấn đề.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Vậy thì tốt, chờ chút nữa ta phụ trách thanh lý khói độc, mọi người giữ vững trận hình. Chúng ta trước tiên bay thẳng lên trên, ra khỏi khói độc rồi tiếp tục lên cao trên không, sau đó mới bay hướng phương xa. Hàn Vũ, Tư Mã, Nguyên Nguyên, Thánh Vệ số mười hai, số mười, năm người xử lý vòng ngoài. Ta sẽ bay lên cao nhất. Anh Nhi, Thái Nhi, Thánh Vệ số chín, số mười một, Lâm Hâm, các người ở chính giữa. Sau khi bay lên, ma pháp sư ở chính giữa chuẩn bị sẵn sàng ma pháp. Anh Nhi, cô để Mạch Đầu chuẩn bị phóng

ra uy nhiếp Nghịch Thiên Ma Long. Một khi chúng ta ở trong khói độc gặp phải cản trở, mặc kệ là kẻ địch ra sao cũng phải toàn lực tấn công, hơn nữa tránh thoát, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phạm vi khói độc, đã hiểu chưa?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

447. Chương 157: Nhật Nguyệt Thần Oa Tầm Thuẫn [2]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tất cả đồng ý.

Long Hạo Thần giương bốn cánh sau lưng, mấy người cũng tự phóng ra linh cánh, đứng ở vị trí Long Hạo Thần sắp đặt.

Quang mang da cam lóe lên ở tay trái, Nhật Nguyệt Thần Oa tầm thuẫn lại xuất hiện, trong tay phải thì là Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, đây là tổ hợp trang bị mạnh nhất hiện tại Long Hạo Thần có được.

Từng luồng sáng vàng mau chóng khuếch tán từ người Long Hạo Thần. Tín Niệm quang hoàn, Thủ Hộ Ân Tứ, Thiên Sứ Chúc Phúc, Cường Kích quang hoàn, tất cả bao phủ trên người đồng bạn.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán dần biến thành màu trắng ngà. Hắn giơ thần kiếm cao quá đầu, ánh mắt trong suốt mà thần thánh. Thánh quang trắng chói lòa từ Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán bắn ra, bốn cánh sau lưng vỗ đập, nâng lên người Long Hạo Thần. Quang mang trắng tựa như nổ tạc bắn thẳng lên không trung.

Đây không phải là hỏa diễm mà là Thánh Hoa, Thánh Hoa Ly Thể, hơn nữa hỏa diễm tựa như suối phun. Cho dù có Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán là thần kiếm phát động thì vẫn tiêu hao khá nhiều linh lực của Long Hạo Thần.

Nhưng hiệu quả cũng rõ ràng, Thánh Hoa đi qua, phạm vi trăm mét tất cả khói độc đều biến mất.

“Đi!” Tiếng hét của Long Hạo Thần vang trên không trung.

Những người khác không dám chậm trễ, theo sát phía sau, giữ trận hình hoàn chỉnh, vỗ đập linh cánh đuổi theo hấn phóng lên cao.

Tốc độ bay của Long Hạo Thần nhanh cỡ nào, gần như trong chớp lát đã cách mặt đất trăm mét. Hắn tạm dừng, chờ đồng bạn theo sau, trên thần kiếm quang mang Thánh Hoa không ngừng tăng lên, xua tan thật nhiều khói độc xung quanh.

Rất nhanh, mọi người cùng hấn tụ tập một chỗ, tiếp tục bay lên không trung. Long Hạo Thần mở rộng cảm giác hết cỡ, hấn phát hiện lòng mình lại trở về tinh khiết thì cảm giác cũng mạnh hơn trước nhiều.

Khói độc trong Thâm Uyên đầm lầy đúng là dày. Bọn họ liên tục bay lên hơn năm trăm mét nhưng vẫn không thể lao ra phạm vi khói độc. Phương xa đều là sắc xanh đậm, nếu không phải có Thánh Hoa của Long Hạo Thần chiếu rọi, chỉ sợ đã là đưa tay không thấy năm ngón.

“Mọi người cẩn thận!” Long Hạo Thần đột nhiên hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, quang mang da cam ở cánh tay trái đột nhiên tỏa sáng. Mọi người chỉ thấy một cái bóng da cam rơi ra khỏi tay trái của Long Hạo Thần, ngay chớp mắt đó đã bao bọc mọi người vào trong, khiến xung quanh họ biến thành thế giới màu da cam.

Đây là? Kỹ năng Thuẫn Tường của Thủ Hộ kỵ sĩ? Không thể nào? Lòng mỗi người đều sinh ra nghi ngờ và chán kinh. Không sai, lúc này Long Hạo Thần thi triển là Thuẫn Tường của Thủ Hộ kỵ sĩ.

Đừng nói là các bạn, chính hắn cũng không ngờ uy lực Thuẫn Tường mạnh đến thế.

Bình thường thì Thuần Tường của Thủ Hộ kỵ sĩ có thể bảo vệ một mặt hoặc toàn thân, nhưng tổng diện tích không hơn mười mét vuông. Đây là kỹ năng phòng hộ cường lực toàn diện.

Lúc Long Hạo Thần thi triển kỹ năng Thuần Tường, vốn hần chỉ muốn bảo vệ trên đỉnh đầu mà thôi. Nhưng ai biết khi hần rút linh lực vào Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần, cả tắm thuần bộc phát ra quang mang da cam nồng đậm. Long Hạo Thần chỉ cảm thấy cảm giác mình phóng ra chọt thu lại bám vào mặt tắm thuần. Tiếp đó Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần tự khuếch trương ra. Vốn tắm thuần đường kính chỉ khoảng một mét thể nhưng lại lan đến tận mười mét, hình thành một quang cầu da cam to lớn bao phủ mọi người vào trong. Mơ hồ, Long Hạo Thần cảm nhận được Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần tỏa ra hơi thở như thái dương, linh lực nhu hòa dao động tràn ngập loại cảm giác khó hình dung.

Ở trong đó, kỳ lạ là có cảm giác đặc biệt yên lòng.

Phập, phập, phập, phập, phập

Xuất hiện một chuỗi tiếng va chạm. Bên trong Thuần Tường không thay đổi cái gì, ngay cả Long Hạo Thần thi triển ra kỹ năng cũng không có cảm giác bị tấn công.

Hình ảnh khiến người rung động xuất hiện. Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần da cam lại biến trong suốt, tựa như thủy tinh da cam đồng lại khiến mọi người nhìn thấy bên ngoài.

Long Hạo Thần thấy dưới tác dụng của Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần, khói độc xung quanh tán đi tốc độ không thua gì Thánh Hoa. Nguy hiểm xuất hiện trong giác quan của hần, chính là một con sâu bay dài chỉ khoảng ba ngón tay, toàn thân màu xanh biếc. Loại sâu bay này bộ dạng rất dữ tợn, đầu rất to, cả đầu có một nửa diện tích bị rất nhiều răng nanh trắng nhọn chiếm lấy. Cánh vỗ đập sau lưng không ngừng bắn ra khói độc xanh. Hơn nữa còn định cắn nát phòng ngự của Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần.

Nếu loại sâu bay này chỉ có một con thì đám Long Hạo Thần cho rằng đó là mộng tưởng hảo huyền. Từ bộ dáng trùng bay biểu hiện ra thì tối đa chỉ là ma thú cấp hai, ba.

Nhưng tuy thể tích chúng nhỏ, số lượng có thể đếm được thật quá kinh khủng. Bên ngoài Thuần Tường tràn đầy loại sâu bay này. Dù cho trong quá trình trùng kích chúng nó bị Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần bắn bay ra, nhưng đám Long Hạo Thần vẫn không thể nhìn tới khói độc bên ngoài. Tấn công không phải một hai cái, chỉ sợ là trăm ngàn vạn độc trùng bay!

Lúc này đám Long Hạo Thần mới hiểu rõ, trong Thâm Uyên đầm lầy đáng sợ nhất là cái gì. Khi số lượng đạt đến trình độ nào đó, lượng sẽ sinh ra biến chất. Đừng nói là đám Long Hạo Thần, coi như là Xà Ma Thần An Độ Ma Li ở tại đây cũng sẽ không hơn gì, chỉ có nước mau chóng chạy trốn xuống đất mà thôi.

Chính vì ở tình huống này, Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần càng biểu hiện ra lực phòng ngự cường đại vô cùng của nó. Bản thân tắm thuần không có năng lực tổn thương kẻ địch, nhưng có lực đàn hồi đặc biệt. Quang nguyên tố nhu hòa gợn sóng khuếch tán ra ngoài. Mỗi lần khuếch tán là có thể bắn ra số lớn độc trùng bay. Độc trùng bay không thể nào cắn được bản thể của nó.

Đồng thời, Long Hạo Thần phát hiện, linh lực duy trì Thuần Tường lại ít ỏi như vậy. Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần phòng ngự diện tích lớn, thể mà mỗi giây Long Hạo Thần tiêu hao linh lực chỉ khoảng năm điểm. Đối với tổng linh lực đã vượt qua một vạn bốn ngàn như hần, một chút tiêu hao này không tính là cái gì. Chỉ hít thở mấy lần là có thể thông qua ba đại linh khiếu hồi phục.

“Bay hết sức, lao ra!”

Khói độc dày đến đâu rồi cũng sẽ có tận cùng. Có năng lực phòng ngự cường đại như Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuần, nếu họ không thể bay ra ngoài thì không bình thường rồi.

Có quang mang da cam bảo vệ, đám Long Hạo Thần tiếp tục bay ra hơn cây số, mới rốt cuộc thấy ánh mắt trời.

Cùng với lao ra vòng vây, đám độc trùng bay xung quanh Thuần Tường rốt cuộc biến mất. Mọi người ở trong Thuần Tường đều có cả giác toàn thân đầm mồ hôi lạnh.

Số lượng độc trùng bay thật quá kinh khủng, thì ra khói độc của đầm lầy là đến từ chúng nó! Trong sương mù dày đến hơn một kilomet, đám độc trùng bay gần như chiếm hết cả không gian, chỉ sợ tổng số vượt tới

hàng tỉ! Nếu như không có Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận, loại trang bị phòng ngự toàn diện vô cùng cường đại này, coi như là đến một đám cường giả cấp chín xâm nhập vào đó chỉ sợ cuối cùng chỉ có nước biến thành thức ăn cho độc trùng bay.

Trong quá trình họ xông ra, cuối cùng quang mang bên ngoài Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận biến ảm đạm, hiển nhiên là bị khói độc ăn mòn. Nếu thời gian dài ở trong khói độc, Long Hạo Thần không dám khẳng định Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận có thể chịu được không.

Hơn nữa, đáng sợ nhất là, trong khói độc căn bản không thể điều động nguyên tố thuộc tính nào. Cho nên đoạn sau lúc bay, Long Hạo Thần luôn dựa vào linh lực chính mình duy trì chứ không thể hồi phục linh lực.

Hiện tại đã là chạng vạng, ánh hoàng hôn chiếu rọi trên Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận, khiến quang mang da cam càng biến nhu hòa, động lòng người.

Long Hạo Thần thu lại Thuần Tường, hướng ánh hoàng hôn hít sâu một hơi. Mảng lớn quang nguyên tố trong không khí thoáng chốc ủa hướng hắn, hồi phục lượng tiêu hao trước đó.

Đúng lúc này, Long Hạo Thần đột nhiên cảm giác Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận trên tay mình có chút nóng lên. Lại nhìn nó thì dường như Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận biến mờ ảo. Quang mang chợt lóe, tắm thuận đã tự động ẩn vào tay trái của hắn, không chịu hắn khống chế nữa.

Đây là sao chứ? Long Hạo Thần hơi ngây ngẩn. Chẳng lẽ Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận không chịu nổi ăn mòn?

Hắn lần lượt thử vài lần đều không thể triệu hoán ra Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận. Xem ra đối với tắm thuận cấp sử thi cường đại này, mình cần không ngừng thử nghiệm mới khám phá hết bí ẩn của nó.

Không khí mát mẻ thấm tận đáy lòng. Mỗi người đều bắt chước Long Hạo Thần hít sâu, cảm giác sợ hãi trong lòng biến đi, còn lại là cảm giác thoải mái cả thân thể lẫn tinh thần.

Lâm Hâm cười nói.

“Đại ca, cậu nói xem, chúng ta hủy đi một Trụ Ma Thần, có thể tự xưng là anh hùng liên minh, thậm chí là anh hùng của nhân loại?”

Nhìn y ra bộ dáng hưng phấn, Long Hạo Thần kiềm không được bật cười, không mở miệng.

Hàn Vũ ở một bên trầm giọng nói.

“Anh nói không sai, vốn chúng ta là anh hùng. Nhưng khi chúng ta trở thành Liệp ma giả thì đã là. Liệp ma giả là một chức nghiệp cả đời, kết thúc nó chỉ có ba loại tình huống, một là liên minh cần, hai là chúng ta không còn sức chiến đấu, khả năng cuối cùng rất có thể chính là chết trận sa trường. Chỉ cần ma tộc không diệt vong, Liệp ma giả chúng ta sẽ đối kháng đến cùng. Vì liên minh, chúng ta sớm không để ý đến sinh mệnh của mình. Vì toàn nhân loại, chúng ta càng nguyện hy sinh chính mình, sao không phải là anh hùng được?”

Lạ thường là Lâm Hâm im lặng, không khoe khoang gì. Nhưng trên mặt mỗi vị Liệp ma giả thành viên Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều không thể kiềm chế lộ ra tự hào từ đáy lòng.

Chiến đấu vì dân tộc, vì nhân loại, đối với họ đây không chỉ là nói ngoài miệng mà thôi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

448. Chương 157: Nhật Nguyệt Thần Oa Tắm Thuận [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Chúng ta đi.” Hắn nương ánh hoàng hôn phân biệt phương hướng, vỗ linh cánh mang theo đồng bạn bay nhanh hướng phương bắc.

Một hàng bảy người thêm vào bốn đại Thánh Vệ, trên không trung, mười một luồng sáng chói lòa ở giữa không trung hai ngàn mét chốc lát đã biến mất ở đường chân trời phía xa.

Năm đó lúc nhận mười sáu nhiệm vụ giết chóc, Long Hạo Thần đã chuẩn bị tốt tâm lý chiến đấu anh dũng thời gian dài trong ma tộc. Ít nhất thì cũng phải dùng trên một năm hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí còn cho rằng không thể hoàn thành hết.

Mấy tháng sau, ngày hôm nay, bọn họ chẳng những đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ, còn vượt mức hủy đi một Trụ Ma Thần, hơn nữa đạt được càng nhiều lợi ích.

Đương nhiên, mấy tháng nay bọn họ cũng trả cái giá lớn, mấy lần đi trên bờ sinh tử. Long Hạo Thần và Thái Nhi đều từng chết trong tay ma tộc, cuối cùng còn khiến Thái Nhi mất trí nhớ.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, đối với họ thì tựa như vài năm, tất cả mọi người đều theo đó trưởng thành rất nhiều.

Long Hạo Thần dẫn theo đồng bạn bay hướng phương bắc dĩ nhiên là có mục đích. Một đường hướng bắc, rời khỏi An Độ Hành Tinh, mới có thể cách xa chủ lực ma tộc. Bởi vì hành tinh trung ương ma tộc ở phía nam. Nếu Ma Thần Hoàng hoặc các cường giả ma tộc khác cảm nhận được An Độ Ma Li chết, hoặc là Trụ Ma Thần bị hủy, vậy thì chúng nhất định sẽ phái cường giả từ phía nam tới đây tra xét. Nếu từ hướng nam hoặc trực tiếp rút lui từ hướng tây, rất có khả năng đụng phải cường địch. Chỉ có luôn đi hướng bắc mới là cách tốt nhất rời xa kẻ địch.

Trước khi tiến vào Thâm Uyên đầm lầy, Long Hạo Thần đã đặt ra đường lui. Một đường hướng bắc, sau đó từ chỗ lạnh lẽo phương bắc lùi ra hướng tây. Lần này bọn họ chọn nơi rút lui chính là Khu Ma quan. Chẳng phải Khu Ma Quan ở phía bắc liên minh thánh điện sao? Cho nên cũng không xem như đi đường vòng. Hơn nữa đi như thế thì sẽ càng thêm an toàn.

Đương nhiên, bọn họ không thể nào bay trên không trung thời gian dài. Một là vì tiêu hao quá nhiều linh lực, một nguyên nhân khác là do ma tộc có trinh sát viên trên trời. Nhưng trước mắt bọn họ ở địa khu tận cùng ma tộc, gần như là tới bờ biển cho nên giám sát bên này rộng rãi hơn nhiều. Đặc biệt là trên bầu trời Thâm Uyên đầm lầy sẽ không có trinh sát nào.

Bay ở tốc độ cao nhất, một tiếng đồng hồ sau, Long Hạo Thần và các đồng bạn cấp sáu bắt đầu có chút khó chịu đựng. may mắn là lúc này họ đã thoát khỏi phạm vi Thâm Uyên đầm lầy.

Đặt chân trên mặt đất đã là đêm khuya, nhưng Long Hạo Thần không cho đồng bạn nghỉ ngơi quá nhiều. Chỉ hồi phục linh lực một lúc, thậm chí dùng đan dược hồi phục linh lực do Lâm Hâm chế tạo ra, mọi người lập tức lần nữa chạy đi, tiếp tục bay nhanh hướng phương bắc.

Rơi xuống đất, Long Hạo Thần thu hồi bốn đại Thánh Vệ. Mọi người lại giả trang thành Nguyệt Ma tộc, ngày đêm chạy đi.

Phòng ngự bên đông bộ ma tộc đích thực lỏng lẻo. Hàn Vũ phóng thích ra Tà Nhân, luôn sử dụng thuật truy tâm và Chân Ác Nhân tiến hành điều tra. Tất cả cố gắng tránh nơi ma tộc cư trú, một đường chạy đi coi như thuận lợi.

Đi hướng phía bắc khoảng năm ngày, nhiệt độ ngày càng lạnh. Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đã tới gần biên giới cực bắc ma tộc, thì Long Hạo Thần mới biến đổi hướng đi, tiến lên phương tây.

Tiếp đến trong nửa tháng chạy đi, tất cả đều thuận lợi đến kỳ lạ. Cho dù trải qua hai hành tinh nhân khẩu đông đúc của ma tộc, không ngờ chẳng hề đụng tới bất cứ phiền phức nào, thậm chí không phát hiện quân đội ma tộc quy mô lớn.

Màn đêm buông xuống, mọi người ngồi quanh đồng lửa, sưởi ấm ăn lương khô.

Long Hạo Thần ngồi đó, nhíu mày như đang suy nghĩ cái gì.

Tư Mã Tiên cười nói.

“Đại ca, làm sao vậy? Chúng ta trở về thuận lợi như vậy, cậu còn phiền lòng cái gì? Dựa theo địa đồ thì ngày mai khoảng giữa trưa là chúng ta có thể tới nơi giao giới giữa ma tộc và liên minh thánh điện chúng

ta. Chỉ cần thông qua biên cảnh ma tộc là có thể trở về Khu Ma Quan, địa bàn của chúng ta.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Các người không cảm thấy hơi kỳ lạ sao? Chúng ta trên đường trở về đương nhiên toàn tìm đường nhỏ vắng người, nhưng đường là quá thuận lợi rồi. Số lượng ma tộc cực kỳ nhiều, nhưng chúng ta không gặp một đội quân ma tộc nào, việc này rất không bình thường. Nên biết, chúng ta có thể nói là đi xuyên qua mấy hành tỉnh lớn phương bắc. Lại thêm càng tới gần biên cương, chúng ta càng đụng độ nhiều đội chuyển lương. Tuy rằng ma tộc đóng nhiều quân đội ma tộc, nhưng đội chuyển lương dường như hơi nhiều chút.”

Suy nghĩ của Hàn Vũ gần với Long Hạo Thần nhất, lập tức kịp phản ứng, nói.

“Đoàn trưởng, ý cậu là, ma tộc rất có khả năng có đại hành động với liên minh?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Rất có thể. Tuy rằng ta không biết tổng số lương thảo ma tộc điều động, nhưng từ tần suất dày đặc thì có thể thấy, lần này ma tộc điều động quân đội chắc là quy mô khá lớn. Thậm chí rất có thể vượt xa lần chúng ta rèn luyện Liệp ma Đoàn ở Khu Ma Quan.”

Tư Mã Tiên cười lạnh.

“Thế thì chẳng phải vừa lúc để chúng ta giết sáng khoái? May mắn gặp đúng dịp, chúng ta có thể trên chiến trường xử lý một ít đám ma tôm tép. Nói đến thì nhiệm vụ chiến tranh vẫn là đã ghiền nhất. Có hậu cần sung túc chống đỡ, trên chiến trường còn có quân đội bạn trợ giúp, chúng ta có thể không bận tâm hoàn toàn phát huy sức chiến đấu.”

Có thể nói Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất xưa đâu bằng nay, so với lần đầu tiên tới Khu Ma Quan, hiện tại bọn họ mạnh hơn nhiều. Tư Mã Tiên vừa thốt ra, mọi người đều có cảm giác nôn nóng muốn thử.

Không ngừng trải qua sinh và tử, khảo nghiệm máu và kiên cường, bọn họ không ngừng trưởng thành, cùng lúc đó tăng cao thực lực. Chiến trường chẳng những là nơi tốt nhất kiểm nghiệm sức mạnh của bản thân, cũng cho họ thu hoạch nhiều nhất.

Long Hạo Thần nói.

“Hàn Vũ, từ giờ trở đi, hãy để Tà Nhân của anh không ngừng thi triển Ứng Nhân Thuật và Chân Ác Nhân, mọi người luôn phải giữ cảnh giác. Chúng ta nghỉ ngơi tại đây một đêm, sáng mai tiếp tục nghỉ cả ngày. Mấy ngày nay chạy đi, mọi người đều mệt mỏi. Nếu ở Khu Ma Quan rất có khả năng gặp ma tộc tập kích, chúng ta phải hồi phục đến trạng thái tốt nhất rồi tính sau. Thông qua biên cảnh ma tộc, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy!”

Đích thực, từ khi rời khỏi Thâm Uyên đầm lầy, bọn họ một đường đi nhanh chẳng chút chậm trễ. Tuy thân thể mọi người còn có thể chịu đựng, nhưng mỗi ngày tốc độ cao chạy đi, tâm lý thật sự rất mệt mỏi. Đặc biệt thân ở lãnh địa ma tộc, từng giây phút phải giữ cảnh giác cao độ, khiến mỗi người đều mệt rũ rời.

Ăn lương khô hơi nóng, ánh mắt Long Hạo Thần nhu hòa nhìn Thái Nhi ngồi cách mình không xa, trong lòng một mảnh bình tĩnh.

Mấy ngày nay, dường như thái độ của Thái Nhi đối với hắn tốt hơn không ít. Ít ra thì không cảnh giác giống đoạn thời gian mới mất trí nhớ, càng thân thiết với đồng bạn hơn. Khiến Long Hạo Thần vui mừng nhất là Thái Nhi dần nắm giữ năng lực của mình. Đối với kỹ năng nguyên bản thì năng quen thuộc khoảng tám phần, dường như tất cả đều phát triển tới chiều hướng tốt. Long Hạo Thần tin tưởng, đợi năng gặp cha mẹ thân nhân rồi, chắc là sẽ trợ giúp rất lớn cho năng hồi phục ký ức.

Từ khi được Nhật Nguyệt Thần Oa thanh tẩy tâm linh, tấm lòng Long Hạo Thần càng biến trong suốt nhiều. Mấy năm này tu luyện sinh ra một ít tác dụng phụ bị rửa sạch không còn một mảnh. Chính hắn làm quang minh chi tử có trái tim tinh khiết hoàn toàn hồi phục. Chẳng những suy nghĩ sự việc càng chu đáo chặt chẽ, bản thân càng trưởng thành vài phần. Cùng lúc đó, tâm trí thêm kiên định, trầm ổn.

Dường như Thái Nhi cảm nhận được ánh mắt Long Hạo Thần nhìn mình, ngừng đầu liếc hắn một cái. Ánh mắt hai người va chạm. Thái Nhi nhếch môi lên, lộ ra nụ cười động lòng người.

Long Hạo Thần ngẩn ngơ, hần đột nhiên cảm thấy, Thái Nhi như vậy cũng không tệ lắm. Tuy mắt trí nhớ nhưng nàng cũng mất đi ký ức thống khổ hồi nhỏ. Chỉ là không biết khi nào mình mới có thể cùng nàng trở lại sự thân thiết như trước. Thật muốn ôm nàng vào lòng!

Một đêm lại thêm vào cả ngày nghỉ lấy sức, khiến các thành viên Liệt ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất có cảm giác tinh thần phấn chấn. Từ khi tiến vào lãnh địa ma tộc, trừ mấy ngày ở đoàn bộ Nhã Khắc Đại Thành ra, đây là lần đầu tiên họ có thời gian nghỉ ngơi.

Mặt trời lặn hướng tây, ánh hoàng hôn rũ xuống, Long Hạo Thần dẫn theo đồng bạn lần nữa tiến lên đi hướng biên cảnh.

Có Tà Nhân lo việc dò xét, họ cố gắng cẩn thận tiến lên. Phía xa đã thấy đại doanh của ma tộc. Khi mọi người từ phương xa nhìn đại doanh ma tộc, kiếm không được hít ngậm khí lạnh.

Sắc mặt mọi người đều biến khó xem.

So với lúc trước họ gặp thì hiện tại đại doanh ma tộc tăng lên quy mô gấp ba lần. Nên biết, trong ma tộc có thể ở trong lều đều là ma tộc cao cấp. Ma tộc thấp kém như Song Đào Ma chỉ có thể ăn ngủ nơi hoang dã.

Nguyên bản ma tộc trú đóng ở Khu Ma Quan đã là số lượng không ít, lại tăng gấp ba, con số quá khổng lồ, chỉ sợ hơn trăm vạn đại quân. Nên biết, cho dù ma tộc đều làm binh lính hết, thì đại quân ma tộc trăm vạn, đây cũng là con số vô cùng khủng bố.

Hơn nữa số lượng kinh khủng này chưa phải khiến họ giật mình. Khiến họ chấn kinh là từ sườn núi phương xa nhìn, có thể thấy rõ trong đại doanh ma tộc, có tám luồng sáng sắc màu khác nhau bốc lên, mơ hồ chống đỡ trận tuyến. Tám cây cột này tựa như cột chống trời đỡ lấy lưng cả đại doanh ma tộc.

Trụ Ma Thần. Không ngờ chính là Trụ Ma Thần! Tám cây Trụ Ma Thần, ý nghĩa có tám ma thần trấn giữ tại đây. Hơn nữa chính giữa còn có hai Trụ Ma Thần tỏa ra quang mang đặc biệt mạnh mẽ, hiển nhiên không phải là ma thần bình thường, chắc là thứ hạng gần đầu bảng.

Ma tộc định làm cái gì? Bọn chúng muốn toàn lực công kích liên minh? Đám Long Hạo Thần trong lòng cùng trời lên ý nghĩ này.

Nhìn đại doanh ma tộc gần như quét mắt không tới cuối, Long Hạo Thần suy tư. Mấy người khác không mở miệng, tất cả đều yên lặng chờ quyết định của hắn. Quân doanh trăm vạn đại quân ma tộc, còn có tám đại ma thần trấn giữ, đây không phải nói muốn qua thì có thể xông qua.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

449. Chương 158: Ngự Ma Sơn Mạch Tinh Anh Của Ma Tộc [1]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần suy nghĩ một lát sau, ra quyết định.

“Khu Ma Quan ở Ngự Ma sơn mạch gần như là vị trí chính giữa. Ngự Ma sơn mạch dọc theo biên giới, cho dù số lượng đại quân ma tộc nhiều gấp mấy lần cũng không thể chặn nguyên biên cảnh. Chúng ta đi đường vòng, thế nào cũng sẽ tìm ra chỗ phòng ngự tương đương yếu ớt. Chỉ cần tiến vào Ngự Ma sơn mạch rồi thì đương nhiên có thể trở về Khu Ma Quan.”

Lập kế hoạch xong, mọi người liền lên đường, giữ cự ly với đại doanh ma tộc, đi hướng biên cảnh phía bắc. Bởi vì đại bản doanh ma tộc ở hướng đông nam, chỉ có tiến hướng bắc họ mới có nhiều cơ hội, cũng không dễ đụng độ quân tiếp viện của ma tộc.

Phạm vi ma tộc trú đóng còn lớn hơn họ tưởng. Quân chủ lực rậm rạp như kiến, có nhiều quân đội phụ trợ và tuần tra, trình sát đi lại dọc biên giới.

Trừ đại quân ma tộc ở chính diện Khu Ma Quan ra, mỗi một khoảng cách đều có đồn canh trú đóng một ít quân ma tộc. Dường nhiên, những chỗ này đều là đối diện sơn mạch, dự phòng liên minh thánh điện sẽ dọc theo sườn núi tập kích. Dù sao biên cảnh dài như vậy, ma tộc không thể nào bao vây hết liên minh thánh điện, đây cũng là nguyên nhân Long Hạo Thần chọn đi đường vòng.

Đĩ nhiên cách này không phải Long Hạo Thần tự nghĩ ra. Liệp ma Đoàn từ cấp suất trở lên gần như đều chọn đột phá chỗ yếu nhất, tiến vào lãnh địa của đối phương.

Vì an toàn, đám Long Hạo Thần tiếp tục hướng bắc gần hai trăm mét mới dừng lại. Lúc này sắc trời đã sáng tỏ, sắp đến giữa trưa.

Tìm một lùm cây không um tùm lắm, Long Hạo Thần dẫn đồng bạn tới đó nghỉ ngơi. Buổi tối mới là lúc ẩn thân tốt nhất, tối nay là thời gian họ trở về liên minh.

Theo ý Long Hạo Thần, kỳ thực lúc bình minh mới là tốt nhất. Bởi vì khi ấy, mặc kệ là nhân loại hay ma tộc thì ý chí lực sẽ giảm đến thấp nhất. Nhưng vấn đề là hấn bị hạn chế tuyển chọn thời gian, bởi vì Nhật Nguyệt Thần Oa tầm thuẩn.

Trải qua mấy ngày thử nghiệm, Long Hạo Thần phát hiện Nhật Nguyệt Thần Oa tầm thuẩn mỗi khi tới bình minh hoặc chạng vạng đều không thể phóng thích ra.

Không cần nghi ngờ, Nhật Nguyệt Thần Oa tầm thuẩn cấp sử thi bảo hộ mọi người mạnh cỡ nào. Kỹ năng Thuẩn Tường do tầm thuẩn này thi triển uy lực mạnh đến nỗi dù đối mặt cường giả cấp chín cũng có thể chống đỡ một thời gian. Cường giả cấp tám càng đừng nghĩ dễ dàng phá vỡ. Tuy từ bên này phá vòng vây không nguy hiểm lắm, nhưng vì an toàn, đương nhiên Long Hạo Thần phải chọn lúc có thể sử dụng Nhật Nguyệt Thần Oa tầm thuẩn đánh vỡ phòng tuyến trinh sát của ma tộc.

Mọi người ở trong bụi cây nghỉ ngơi lấy sức, không nhóm lửa, yên tĩnh chờ đợi đêm tối tiến đến.

Tà Nhân của Hàn Vũ lặng lẽ bay trên bụi cây, một con mắt to thỉnh thoảng lóe lên quang mang, dò xét tình hình xung quanh.

Lúc này họ cách trạm gác ma tộc khoảng hai mươi mét, là khoảng cách vô hiệu ma pháp truy tầm của ma tộc. Đặc biệt là bên này không phải chính diện Khu Ma Quan.

Trong Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, trừ Long Hạo Thần và Thái Nhi tu vi tăng nhanh nhất, tốc độ tăng lên của mọi người kỳ thật không chậm, chẳng qua ánh hào quang đều bị Long Hạo Thần, Thái Nhi che lấp. Ví dụ như Hàn Vũ. Hiện tại nội linh lực của Hàn Vũ đã cao hơn sáu ngàn, tiêu chuẩn tu vi cấp sáu bậc bốn. Y chỉ mới hơn hai mươi tuổi! Lấy ví dụ đơn giản, cha Long Hạo Thần ở tuổi như Hàn Vũ chưa chắc tu cao hơn y.

Hàn Vũ tăng thực lực thì đồng bạn ma thú Tà Nhân của y cũng tiến hóa đến thống lĩnh, tương đương với nhân loại cường giả cấp sáu. Độc nhãn to hơn nửa mét, hơn nữa có bốn cái vòi mềm dài hơn sáu mét. Tuy trong Liệp ma Đoàn tác dụng phần lớn của nó là tìm kiếm, nhưng thực tế thì Tà Nhân có sức chiến đấu không tầm thường.

Bầu trời dần tối đen, vài quân đội ở biên cảnh nhóm lửa.

Một đội tuần tra do năm mươi con Song Dao Ma tổ thành đang tuần tra ở lẫn ranh biên giới. Số lượng Song Dao Ma là khổng lồ nhất trong cả ma tộc, loại công việc nặng nhọc mệt mỏi như vậy đương nhiên phải do chúng làm.

Trừ Song Dao Ma ra, trong đội này còn có hai Ma Nhân Thuật Sĩ, chắc là phụ trách truyền tin tức.

Chúng đang tiến lên, đột nhiên Ma Nhân Thuật Sĩ phát ra tiếng kêu sắc nhọn, dừng bước. Đám Song Dao Ma cũng mau chóng dừng lại vây nó vào chính giữa. Ma tộc thấp kém không có ngôn ngữ, đều dựa vào bản năng truyền tin.

Sáu con mắt của Ma Nhân Thuật Sĩ nhìn chăm chú một hướng, nhưng ngay sau đó, mặc kệ là nó hay Song Dao Ma đều không kiểm được run rẩy dấn sát mặt đất.

Một đội mặc áo choàng đen đi hướng bọn chugns. Đi trước nhất không phải hình người mà là con rồng đen thân thể cực to lớn. Trong mắt rồng lấp lóe luồng sáng đỏ, chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Ma Nhân Thuật Sĩ và Song Dao Ma, đám binh sĩ ma tộc này đã suýt nữa mềm nhũn.

Sau lưng rồng đen đi theo chín người mặc áo choàng đen. Trong đó một người đi trước nhất gỡ xuống mũ trùm đầu, lộ ra khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, trong tay cầm lệnh bài vùng vẫy hướng Ma Nhân Thuật Sĩ và Song Dao Ma, chân không chút dừng lại, ngẩng đầu bước đi.

Đừng nói là ngăn cản, hỏi han, đối với Ma Nhân Thuật Sĩ và Song Dao Ma mà nói, trước uy áp của Nghịch Thiên Ma Long, chúng nó thậm chí không có dũng khí đứng lên, chỉ có thể tràn ngập kính sợ nhìn đám ma tộc rất có thể là cường giả đỉnh cấp đi xa, dần dần biến mất trong bóng đêm. Hướng họ đi chính là Ngự Ma sơn mạch.

Mãi đến khi uy thế con rồng hoàn toàn biến mất, đội binh tuần tra mới bỏ dậy khỏi mặt đất, tiếng thở dốc rõ ràng biến nặng nề. Đây là lần đầu tiên chúng ở khoảng cách gần tiếp xúc cường giả đỉnh cấp, bình tĩnh được mới kỳ.

Tình huống giống vậy liên tiếp xuất hiện ở biên cảnh, có ít nhất bốn đội tuần tra bị dọa nằm rạp dưới đất. Nếu chỉ là cường giả ma tộc hình người, có lẽ chúng còn dám tiến lên hỏi một câu. Nhưng vấn đề là, dẫn đầu là Nghịch Thiên Ma Long thật sự!

Cả ma tộc thì tổng lượng sinh sản của Nghịch Thiên Ma Long chẳng qua hơn hai trăm, bọn chúng mới là thuộc hạ chân chính của Ma Long Hoàng. Xem như là ma thần thứ hạng thấp chút, ở trước mặt chúng còn phải khép nép chứ nói gì là ma tộc thấp kém phụ trách tuần tra.

“Mạch Đầu ngày càng ra dáng nha.” Dưới áo choàng đen đột nhiên truyền ra tiếng cười khê.

Người mặc áo choàng đi đầu quay lại, lạnh lùng trừng người nói chuyện. Người vừa nói chuyện vội vàng ngậm miệng, không dám nói nhiều.

Không sai, đội mặc áo choàng đen này chẳng phải chính là đám Long Hạo Thần sao? Vì giả trang thành Diệt Liệp ma, Long Hạo Thần triệu hoán ra Thánh Vệ số mười một và Thánh Vệ số mười hai, tất cả đều mặc áo choàng đen, heo con Mạch Đầu thì biến thành bộ dáng Nghịch Thiên Ma Long. Tuy chỉ có khí thế uy nhiếp, không có sức chiến đấu thực tế, nhưng dùng để hù dọa ma tộc thấp kém đã đủ rồi.

Một đường đi tới thuận lợi hơn trong tưởng tượng. Mãi đến khi họ tiến vào phạm vi Ngự Ma sơn mạch, Mạch Đầu nuốt vào viên ma tinh thứ năm cấp sáu để giữ thân hình Nghịch Thiên Ma Long vẫn không gặp chút phiền phức nào.

Kỳ thật, hình dạng của họ hiện giờ không gặp rắc rối mới là bình thường. Bề ngoài Diệt Liệp ma, Nghịch Thiên Ma Long dẫn đội, đừng nói là binh tuần tra bình thường, xem như là ma tộc cấp bảy, tám cũng chưa chắc dám tiến lên kiểm tra. Long tổ Diệt Liệp ma, đây chính là cấp bậc trung tâm cường đại.

Chỉ là bọn họ ở trong lãnh địa ma tộc trải qua quá nhiều nguy hiểm, Long Hạo Thần không thể không cẩn thận đề phòng. Mãi đến khi tiến vào Ngự Ma sơn mạch mọi người mới xem như bình tĩnh lại. Từ giờ khắc này, xem như họ đã trở lại địa bàn thuộc về nhân loại.

Mạch Đầu lại hóa thành heo con, một mỗi ngủ trong ngực Trần Anh Nhi. Mạch Đầu rõ ràng có tiến bộ, lúc trước dù cho có nhiều tinh hạch sung túc bổ sung, nó cũng không thể biến ảo thành ma tộc cấp chín trong thời gian dài như vậy. Ít ra thì trước khi Trần Anh Nhi thăng lên cấp bảy, nó không cách nào tăng cấp lên nữa.

Thay áo choàng đen, lấy xuống ma đồng, thu hồi hai Thánh Vệ, đám Long Hạo Thần lập tức biến trở về hình dạng Liệp ma Đoàn. Dưới áo choàng đen mọi người mặc đầy đủ trang bị, lúc này lộ ra khí thế mạnh mẽ.

Sát khí đều là từ trong chiến đấu sinh tử hình thành. Chính họ không cảm giác được, nhưng trên thực tế, không ngừng rèn luyện khiến khí chất của họ biến đổi nhiều.

Nơi này không phải chỗ dừng chân, mọi người ào thẳng lên đỉnh Ngự Ma sơn mạch.

Ngự Ma sơn mạch chính là sơn mạch lớn nhất trong liên minh thánh điện. Chẳng những dọc ngang ngàn dặm, độ sâu cũng rộng tới trăm dặm. cho dù lấy thực lực như họ, nếu không nhờ bay lên thì không thể nào trong hai ngày đi hết nguyên Ngự Ma sơn mạch.

Vì cẩn thận, không để bị kẻ địch ẩn trong sơn mạch phát hiện, dĩ nhiên Long Hạo Thần sẽ không để đồng bạn bay đi tiết kiệm sức lực. Đối với họ, trèo lên cũng không tính quá mệt nhọc. Vương Nguyên Nguyên giúp đỡ Trần Anh Nhi, Tư Mã Tiên giúp đỡ Lâm Hâm, tốc độ leo núi của mọi người so với đi trên đất bằng không chậm bao nhiêu.

Bóng tối dần đen đặc. Sau khi tiến vào Ngự Ma sơn mạch mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc đám Long Hạo Thần đã leo lên đỉnh ngọn núi. Ngọn núi này cao khoảng hai ngàn mét, phương bắc vốn lạnh lẽo, đỉnh núi hoàn toàn bị băng tuyết bao phủ. Gió núi buổi tối càng khiến người cảm nhận lạnh lẽo tận xương.

“Phía nam dường như có vấn đề.” Hàn Vũ đột nhiên nhỏ giọng nói với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nhìn hướng hắc chỉ, bởi vì đỉnh núi mây khói vờn quanh, buổi tối không có quang mang, cho nên lấy thị lực như hắc cũng không phát hiện cái gì.

Hàn Vũ nói.

“Là Tà Nhân phát hiện, dường như có số lượng không ít, nhưng khoảng cách hơi xa, không thể xác định là người bên ta hay là ma tộc.”

Long Hạo Thần suy tư một lúc sau, nói.

“Để Tà Nhân bay gần chút dò xét xem, ít nhất phải tra xét ra đám người đó là tiến vào trong Ngự Ma sơn mạch hay đi ra ngoài.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

450. Chương 158: Ngự Ma Sơn Mạch Tinh Anh Của Ma Tộc [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hàn Vũ mất sáng ngời, thoáng chốc hiểu ý Long Hạo Thần.

Thực rõ ràng, nếu những người này là từ trong sơn mạch ra ngoài, thì rất có khả năng là phía nhân loại phái ra. Nếu là tiến vào bên trong, thì xác suất là ma tộc lớn hơn nhiều. Nhân loại sẽ không ở biên cảnh này dựng kiến trúc phòng ngự. Bởi vậy đám quân đội đột nhiên xuất hiện dù là nhân loại hay ma tộc đều là kỳ binh.

Tà Nhân nhẹ lắc lư bốn cây xúc tua dài ra ngoài. Nó làm ma thú hệ tinh thần, tác dụng của nó có lúc còn lớn hơn ma thú cấp cao. Thân thể bình bông, nó bay hướng mới này phát hiện dấu vết. Nếu cẩn thận chú ý sẽ phát hiện, trên người Tà Nhân phát ra một tầng sáng hơi vẩn vọ, đây là tinh thần dao động của nó. Có gợn sóng tinh thần này, bất cứ ma pháp truy tung nào rơi trên người nó thì như đánh vào không khí, không thể làm nên tác dụng gì, đặc biệt là ma pháp dò xét từ xa.

Rất nhanh Tà Nhân đã trở lại, cả quá trình điều tra chỉ khoảng mười phút. Nó quay về trước mặt mọi người, không chờ Hàn Vũ đặt câu hỏi thì một mắt to của Tà Nhân đã lóe quang mang bạc trắng kỳ lạ. Ngay sau đó, một luồng sáng hiện ra trước mặt mọi người, có hình ảnh xuất hiện.

Hàn Vũ nhìn tình trạng này thì chấn kinh.

“Ô, người lại tiến hóa ra năng lực mới, lại có thể lưu trữ hình ảnh, thật tốt quá!”

Mọi người không rảnh khen năng lực Tà Nhân, đều nhìn chăm chăm hình ảnh. Bỗng chốc sắc mặt mọi người biến trầm trọng.

Trong hình, chính là ma tộc. Bọn chúng đang lặng lẽ trèo qua một ngọn đồi, bỏ hướng Ngự Ma sơn mạch.

Có thể thấy, trong đó có một số ma tộc bay trên cao đang phóng ra từng tầng quang mang vạn vạo. Đây là một chủng tộc rất nhỏ trong ma tộc, gọi là Sứ Ma. Chúng nó cũng là thuộc tính tinh thần, nhưng không thể so sánh với Tà Nhân cấp thống lĩnh, tu vi khoảng chừng cấp bốn, có thể phóng ra năng lượng tinh thần che chắn giống Tà Nhân.

Bởi vì tu vi của Tà Nhân vượt qua chúng, lại cùng là ma tộc thuộc tính tinh thần, cho nên trước tiên cảm giác được sự tồn tại của chúng.

Số lượng Sứ Ma ít nhất là ba mươi con. Thứ này đáng người chỉ to cỡ trẻ sơ sinh nhân loại, bộ dạng hung ác, phóng ra tinh thần dao động bao phủ cả quân đội ma tộc.

Quân số đội ma tộc này không nhiều lắm, khoảng năm ngàn. Nhưng đám Long Hạo Thần khá hiểu ma tộc, biết rằng đây tuyệt đối là đội tinh nhuệ.

Trên bầu trời ngoài Sứ Ma bay ra, còn có sáu Bệnh Ma miệng nhọn da dày bụng rỗng. Bệnh Ma tuy không có nhiều năng lực thực chiến, nhưng kỹ năng hạn chế của nó thì đám Long Hạo Thần đã chính mắt thấy. Lúc ấy Thiên Kinh và Liệp ma Đoàn cấp vương của gã bởi vì chất dính Bệnh Ma bắn ra mà bị Nhã Khắc Ma bao vây truy sát. Trong đội dưới mặt đất, đi trước nhất khoảng một ngàn Cuồng Ma. Thông qua hình ảnh Tà Nhân chụp được, có thể thấy một ngàn Cuồng Ma này tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh. Trong đó, Xích Huyết Cuồng Ma dẫn đội có hơn một trăm con, mỗi một Xích Huyết Cuồng Ma thống lĩnh chín Cuồng Ma tinh anh.

Xích Huyết Cuồng Ma thực lực ít ra là cấp sáu. Xích Huyết Cuồng Ma mạnh hơn chút thì có thể đạt đến cấp bảy. Mà đám Cuồng Ma tinh anh chỉ sợ tu vi cũng khoảng cấp năm.

Có thể nói, tộc Cuồng Ma đã dốc hết tinh anh. Cả Cuồng Ma tộc thì số lượng Xích Huyết Cuồng Ma không vượt qua hai trăm. Sức chiến đấu dưới đất của chúng không đơn giản là hung mãnh, mà là không sợ chết. Liên minh thánh điện hình dung Cuồng Ma tộc thì thích dùng chữ cuồng đồ của ma tộc. Có thể thấy Cuồng Ma ở trong chiến tranh giữa nhân loại và ma tộc mạnh mẽ cỡ nào.

Sau Cuồng Ma mới là đội tinh anh chủ lực chân chính của ma tộc. Đầu tiên là năm trăm Hùng Ma. Hùng Ma hình thể khổng lồ, sức mạnh lớn vô cùng, da thô thịt dày. Cho dù là Hùng Ma bình thường nhất cũng có tu vi cấp sáu. Đối với một đội quân, nếu như xây dựng chế độ phân phối thì Hùng Ma tương đương với cho một đội quân tăng tám tuần dày chắc.

Sau Hùng Ma là năm trăm ma tộc chủng loại đám Long Hạo Thần chưa từng gặp qua. Ma tộc này toàn thân tỏa ra từng điểm sáng, nhìn thì là hình người nhưng cẩn thận chú ý sẽ phát hiện, thân thể chúng bồng bềnh giữa không trung, chân không chạm đất bay tiến phía trước. Trên người chúng mặc áo choàng, trong tay mỗi tên đều cầm pháp trượng tỏa ra cùng quang mang lấp lánh.

“Đây là chủng tộc gì?” Vương Nguyên Nguyên nghi ngờ hỏi. “Chắc là Tinh Ma tộc. Nhưng Tinh Ma tộc đều dùng màu da cam làm đặc trưng, rất dễ phân biệt.”

Long Hạo Thần sắc mặt trầm trọng, nói.

“Chắc đây là Địa Ngục Ma, am hiểu ma pháp hắc ám. Trong ma tộc chủng tộc chỉ sử dụng ma pháp, mạnh nhất có hai loại. loại một đương nhiên là nứt tiếng ma pháp mạnh nhất trong ma tộc, Tinh Ma tộc. Dựa vào Đại Dự Ngôn Thuật, địa vị Tinh Ma tộc trong ma tộc chưa từng bị dao động. Nhưng còn có một loại ma tộc sử dụng ma pháp cường đại khác, đó chính là Địa Ngục Ma. Địa Ngục Ma chia làm hai nhánh, một là Địa Ngục Ma, tức là địa ngục huyết ma. Trong đó, Địa Ngục Ma là chủng tộc thuần túy dùng ma pháp, là thứ trước mắt ta thấy. Tộc trưởng của chúng là Trụ Ma Thần thứ năm hiện nay của ma tộc, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, có địa vị cao trong ma tộc, nắm thực quyền chân chính tại ma tộc. Trừ Ma Thần Hoàng ra, lời nói có cân nặng kỳ thật chính là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, và Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Không nghĩ tới đội quân này phát động cả Địa Ngục Ma, hơn nữa còn nhiều đến năm trăm. Thực lực bọn chúng ít nhất trên cấp sáu, dẫn đội chắc là càng mạnh hơn nữa.”

Một ngàn Cuồng Ma, năm trăm Hùng Ma, năm trăm Địa Ngục Ma, mặt sau ba ngàn đều là Đại Ác Ma. Thống soái đội quân này cũng là một Ác Ma. Là Ác Ma cường đại thân cao hơn tám thước, sau lưng đôi

cánh đỏ như máu. Khi hình ảnh Tà Nhân xuất hiện Ác Ma cường đại này thì chỉ là xẹt qua, sau đó hoàn toàn kết thúc. Thực hiển nhiên, Tà Nhân sợ mình tra xét bị Ác Ma cường đại này phát hiện.

“Đó, chắc là cấp Ma Vương của Ác Ma tộc?” Hàn Vũ hít ngậm khí lạnh.

Long Hạo Thần cứng ngắc gật đầu.

“Chắc là không sai. Truyền thuyết Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp dưới tay có tứ đại Ma Vương, có nói là sáu đại Ma Vương, tất cả đều là cường giả cấp chín, đều là xứng huynh gọi đệ với Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp. Đội quân ma tộc này thật quá đáng sợ, không biết chúng ta là may mắn hay bất hạnh nữa.”

Đương nhiên mọi người hiểu trong giọng nói của Long Hạo Thần có ý gì. May mắn đương nhiên là bởi vì họ phát hiện đội quân ma tộc này. Nếu đã phát hiện đối phương thì sẽ có cơ hội cảnh báo cho liên minh thánh điện. Nhưng làm sao cảnh báo? Đối diện quân đội ma tộc tinh anh khiến họ có cảm giác bất lực, làm gì được đây? Có thể tưởng tượng sự nguy hiểm, sự nguy hiểm này còn vượt xa những việc họ gặp phải trong Thâm Uyên đầm lầy.

Nguy hiểm lớn nhất của Thâm Uyên đầm lầy là đến từ tính không xác định, còn ma tộc trước mặt lại là thực lực nghiền ép đích thực. Đừng nói là họ, cho dù là đội Liệp ma Đoàn cấp hiệu tại đây, cũng sẽ không chính diện giao đấu với đại quân ma tộc cường đại đến mức khủng bố này.

Ma tộc cường đại, sợ rằng tối đa chỉ có thể lấy ra mười đội tinh anh cỡ này. Đây chính là tổng số năm ngàn, hơn nữa mặc kệ là đánh cận chiến hay từ xa đều cực mạnh! Dù trang bị của chúng còn lâu mới bằng nhân loại, nhưng thực lực đơn thể lại xứng với từ khủng bố. Đại quân năm ngàn, tu vi bình quân là trên cấp sáu, chỉ sợ nhân loại không lấy ra được tới hai đội.

Lâm Hâm nhúu chặt mày.

“Bọn chúng muốn đánh lén liên minh? Nếu để đội quân ma tộc này vào được liên minh rồi, thật không dám tưởng tượng hậu quả.”

Long Hạo Thần gật đầu.

Hàn Vũ nói với Long Hạo Thần.

“Đoàn trưởng, ta đi báo tin. Bọn chúng phái đội này tới còn phải cẩn thận tránh bị phát hiện, chắc là không nhanh bằng mình ta. Ta mang theo Tà Nhân, có tinh thần che chắn của Tà Nhân, chắc có thể trước khi chúng leo qua núi thì kịp tới Khu Ma Quan cầu viện. Ít nhất cũng có thể trước tiên thông báo cho quân biên phòng ở Ngự Ma sơn mạch. Tin tưởng họ có cách thông báo bên Khu Ma Quan.

Long Hạo Thần hí mắt, suy nghĩ một lúc sau, nói.

“Được, vậy vất vả cho anh rồi, mọi chuyện phải cẩn thận. Chúng ta sẽ cố gắng tranh thủ thời gian cho anh.”

Đội quân ma tộc cường đại như vậy đã tiến vào Ngự Ma sơn mạch, hiện tại không thể chần chờ một giây nào. Càng sớm truyền tin cho Khu Ma Quan thì càng có lợi với họ. Bởi vậy, hần nhanh chóng ra quyết định, lập tức đồng ý đề nghị của Hàn Vũ.

Vốn lần này người đi thông báo thì Thái Nhi là thích hợp nhất.

Làm thích khách, mặc kệ là năng lực ẩn núp hay tốc độ của nàng đều vượt xa Hàn Vũ. Nhưng vấn đề là hiện giờ nàng mất trí nhớ, các phương diện có quá nhiều yếu tố không xác định, Long Hạo Thần không dám để nàng đi làm chuyện này. Không nói gì khác, lỡ nàng lạc đường trong Ngự Ma sơn mạch thì tính sao?

Hàn Vũ kêu gọi Tà Nhân, lập tức dọc theo sườn núi đi xuống. Trước khi đi, Lâm Hâm còn cố ý nhét cho y vài bình đan dược hồi phục linh lực. Rất rõ ràng, Hàn Vũ hiện tại phải dốc hết tốc độ chạy đi đưa tin cho Khu Ma Quan, điều này không thể nghi ngờ là sẽ khiến y tiêu hao cực lớn.

Hàn Vũ đi rồi, Long Hạo Thần dẫn mọi người ngồi xổm thành một vòng.

“Chúng ta không thể chính diện đối kháng đội quân ma tộc này. Chẳng những chúng ta không thể, binh sĩ đóng ở Ngự Ma sơn mạch cũng sẽ không được. Chúng ta không hiểu chỉ huy và điều động quân sự. bởi vậy, điều chúng ta có thể làm hiện giờ là cố gắng khiến Khu Ma Quan sớm chút biết sự tồn tại của đội quân ma

tộc này. Hàn Vũ cần thời gian, hiện tại chúng ta phải kiềm cả hai tay. Một là cố gắng khiến đội ma tộc lộ mặt ra, cái khác là làm vướng chân chúng, giảm tốc độ tiến lên Ngự Ma sơn mạch của chúng. Nhưng điều này rất nguy hiểm. Anh Nhi, cô ở lại đây, đừng tham gia hành động lần này. Lâm Hâm, anh cũng vậy. Hai người đều là chức nghiệp hệ ma pháp, rất khó chạy trốn. Thái Nhi, cô ở lại bảo vệ hai người. Nguyên Nguyên, Tư Mã, hai người một trái một phải chia nhau lên hai ngọn núi, từ mé bên vượt qua đội quân ma tộc, sau đó dùng lực lượng của các người phá núi. Dùng đá núi đá kích chúng một chút, càng làm ầm ĩ càng tốt, hoàn thành rồi lập tức trở về hội hợp với Anh Nhi và Lâm Hâm. Ta phụ trách ở cự ly gần đánh lên và quấy rối, xem coi có cơ hội đánh chết đám Sử Ma hay không.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

451. Chương 158: Ngự Ma Sơn Mạch Tinh Anh Của Ma Tộc [3]

Dịch giả : Tinh Văn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

“Không được, đại ca, như vậy quá nguy hiểm!” Lâm Hâm không chút do dự nói.

Tuy Long Hạo Thần bố trí cho mình nhiệm vụ chỉ đơn giản một câu nói. Nhưng đánh lên và quấy rối cự ly gần một đội quân ma tộc, không giống được đâu! Nên biết đại quân ma tộc này có cả Bệnh Ma. Phạm vi bao trùm chất dính của Bệnh Ma cực lớn, một khi bị trúng, cho dù là tu vi như Long Hạo Thần muốn thoát khỏi gần như là không thể nào.

Nghe Lâm Hâm nói, Long Hạo Thần trầm sắc mặt.

“Chúng ta là Liệt ma giả, đương nhiên phải gánh lấy nguy hiểm. Hơn nữa không có ai làm chuyện này thích hợp hơn ta. Yên tâm đi, ta có tứ đại Thánh Vệ và Nhã Đình hỗ trợ, thực lực của Hạo Nguyệt cũng đã hồi phục tám phần, lại có tháp Vĩnh Hằng làm nơi ẩn náu, có thể trốn thoát. Hơn nữa chỉ một mình ta thì càng dễ chạy trốn, cho nên do ta đánh lên là thích hợp nhất. Tuyệt không thể để đội ma tộc này tiến vào trong liên minh, nếu không sẽ máu chảy thành sông, không biết sẽ có bao nhiêu đồng bào bị ma tộc tổn thương. Thời gian gấp gáp, lập tức hành động!”

Nói xong Long Hạo Thần dẫn đầu tiến lên trước, mũi chân nhún trên tảng đá, cả người lướt xuống dưới núi. Thân thể hắn ở giữa không trung, linh lực thu lại không phát ra quang mang vàng, cả người như lông chim bay lên.

Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên liếc nhau một cái, gật đầu với đối phương, liền dọc theo hai bên xuống núi. Tuy họ không có thực lực như Long Hạo Thần, nhưng tốc độ xuống núi nhanh hơn lên núi nhiều.

Trần Anh Nhi buồn bực bĩu môi.

“Lại không có phần ta, ta cảm thấy mình càng lúc càng vô dụng.”

Thái Nhi ngồi bên cạnh cô, cũng than thở nói.

“Thì ta cũng thế. Khi anh ta làm mấy việc này đều không mang ta theo! Người ta rõ ràng có năng lực chiến đấu!”

Nhìn Thái Nhi làm dáng vẻ như đang nhõng nhẽo, Trần Anh Nhi thoáng chốc không trách móc nữa, khóe miệng co giật, cười nói.

“Thái Nhi, ta thích cô như hiện giờ, thật rất đáng yêu. Nếu ta là nam thì nhất định sẽ theo đuổi cô.”

Thái Nhi chớp đôi mắt to sáng ngời, nhìn hướng Long Hạo Thần biến mất, hỏi câu khác.

“Anh ta sẽ không gặp nguy hiểm chứ?”

Lâm Hâm cười gian nói.

“Yên tâm đi. Đại ca nói đúng, cậu ta một mình hành động mới là an toàn nhất. Phó đoàn trưởng, ta phát hiện cô ngày càng quan tâm đại ca, có phải đã hồi phục ký ức chút nào không?”

Thải Nhi lắc đầu.

“Vẫn không nhớ nổi, chỉ mơ hồ cảm thấy ta đích thực biết anh ta. Hơn nữa anh ta tốt với ta như vậy, ở cùng một chỗ cảm thấy rất yên ổn.”

Trần Anh Nhi khẽ thở dài, nói.

“Ai kia thật may phước. Đại ca mạnh hơn ai kia nhiều, nếu sớm chút quen biết đại ca, nói không chừng ta sẽ tranh giành với cô.”

Thải Nhi lại chớp mắt.

“Dường như cướp không được đâu.”

“Phụt.” Lâm Hâm ở bên cạnh nhin không được bật cười.

Trần Anh Nhi ủ rũ nhìn Thải Nhi, nhưng đối diện đôi mắt xinh đẹp ngây thơ kia, rốt cuộc vẫn là ỉu xiu xuống. Đúng vậy, ai có thể từ trong tay Thải Nhi cướp đi Long Hạo Thần?

Từ đỉnh núi nhảy xuống, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy giây phút này dường như mình biến thành gió. Hắn không phóng ra linh cánh. Bởi vì quang mang linh cánh quá chói lòa, rất dễ bị kẻ địch phát hiện, cho nên hắn cố gắng thu lại hơi thở của mình.

Linh lực đạt tới hơn vạn đang vận chuyển tốc độ nhanh trong người hắn. Mỗi lần Long Hạo Thần hít sâu là ba đại linh khiếu sẽ điên cuồng hấp thu quang nguyên tố trong không khí. Thân thể hắn dường như sẽ biến nhẹ vài phần. Dưới tác dụng núi dốc đứng, tốc độ chạy xuống không nhanh, gần như dán sát núi đi xuống.

Một vầng sáng nhạt vụn vụn phát ra từ trán Long Hạo Thần. Cảm giác có chút giống kỹ năng che chắn dò xét của Tà Nhân.

Đương nhiên Long Hạo Thần không có năng lực tinh thần thuộc tính, nhưng tuyệt đối đừng quên, hắn có tinh thần lực khác với người thường!

Tuy hắn không phải cường giả thuộc tính tinh thần, không thể trực tiếp sử dụng tinh thần lực, nhưng tinh thần của hắn cực cao. Trước mắt xem như là Tà Nhân trực tiếp phát động công kích tinh thần hắn, hiệu quả sẽ không quá rõ rệt. Bởi vậy tuy Long Hạo Thần không biết kỹ năng gì, nhưng có năng lực vận chuyển tinh thần lực cường đại của mình. Dem lực tinh thần ngưng tụ xung quanh người, tự nhiên hình thành tầng bảo vệ, cùng với kỹ năng của Tà Nhân tuy khác ngọn mà cùng gốc.

Chẳng qua lúc hắn sử dụng tinh thần lực bao trùm cơ thể, đương nhiên không thể lại dùng cảm giác dò xét tình hình xung quanh. Bởi vậy, sử dụng tinh thần lực này chỉ có thể ở cự ly xa ẩn nấp thân hình.

Long Hạo Thần đã là Kỳ Sĩ Thánh Điện cấp bảy, tung hoành trong quần sơn này không bị địa hình ảnh hưởng quá nhiều. Xác định phương hướng Tà Nhân cung cấp, hắn mau chóng tiến lên.

Một mình hắn hành động lẽ tất nhiên nhanh hơn khi cùng đồng bạn. Trèo núi vượt đèo, dần dần kéo gần khoảng cách với ma tộc.

Bởi vì là phương bắc, thảm thực vật trên núi này rất ít, chỉ có một số bãi phi lao. Che đậy một mình Long Hạo Thần thì được chứ muốn che cả đội quân mấy ngàn ma tộc thì hơi khó.

Cho nên khi Long Hạo Thần vượt qua ngọn núi thứ ba, dựa vào thị lực kinh người từ xa thấy đại quân ma tộc tiến lên.

Từ xa nhìn lại, cường giả ma tộc tựa như đám châu chấu, tốc độ bay nhanh tràn vào trong Ngự Ma sơn mạch.

Những tên kia không uống là tinh anh ma tộc, chẳng những nhanh, hơn nữa cực kỳ yên lặng, không phát ra một chút thanh âm dư thừa. Càng không lấp lánh quang mang nguyên tố nào, hoàn toàn dựa vào thể lực trèo lên.

Không cần nghi ngờ, trong ma tộc đó yếu ớt nhất chắc chắn là Địa Ngục Ma. Cho nên chúng bị bảo vệ sau lưng Hùng Ma, gần như ở vị trí trung ương đại quân. Nhưng đối ứng với thân thể yếu ớt của chúng chính là ma pháp cường đại. Tuy chưa từng đụng độ Địa Ngục Ma, nhưng Long Hạo Thần có thể tưởng tượng hình ảnh nhiều Địa Ngục Ma cùng ra tay thì sẽ tạo thành sự khủng bố như thế nào. Coi như là đánh chính diện Khu Ma Quan cũng sẽ khiến quân biên phòng Khu Ma Quan mệt mỏi, thậm chí gặp rắc rối lớn.

Mặc kệ là trong quần chiến hay thủ thành, tác dụng của ma pháp sư đều là lớn nhất. Cho nên Lục Đại Thánh Điện trong liên minh thánh điện ở các thành thị quan trọng tại biên quan, Ma Pháp Thánh Điện là khó công phá nhất.

Nhìn chăm chú đại quân ma tộc nhanh chóng tiến lên, Long Hạo Thần thoáng chốc suy tư. Rất nhanh, hắn thâm nhập ra kế hoạch.

Ít ra thì trước mắt hắn chưa thể hành động. Đại quân ma tộc hành quân nghiêm chỉnh như vậy, một khi hắn phát động tập kích, sợ rằng Bệnh Ma trên không trung sẽ phun chất dính. Khi đó, hắn ngoại trừ trốn vào tháp Vĩnh Hằng hoặc là bị Hạo Nguyệt truyền tống, không còn cách nào khác, càng đừng nhắc tới quấy rối.

Cho nên, hắn phải đợi, chờ đợi đội quân tinh nhuệ ma tộc xuất hiện trạng thái hỗn loạn, tiếp theo mới là thời điểm tốt nhất để hắn ra tay.

Đương nhiên hắn sẽ không ngu đặt mục tiêu trên người Địa Ngục Ma được bảo vệ dày đặc, làm thế thì là không biết tự lượng sức. Sử Ma và Bệnh Ma trên trời mới là mục tiêu của hắn.

Đừng nhìn hai binh chủng ma tộc này đều dùng để hỗ trợ, nhưng tác dụng của chúng một chút cũng không nhỏ. Có chúng nó, có thể khiến ma pháp truy tầm của nhân loại biến thành người mù, khiến đội quân này ẩn hình trước khi đụng độ quân biên phòng nhân loại.

Đã có kế hoạch, Long Hạo Thần giữ cự ly nhất định với đội quân ma tộc, theo đuôi, cùng chúng tiến vào bên trong Ngự Ma sơn mạch.

Lúc này đã là hơn nửa đêm, tối đa chừng mấy tiếng nữa là trời sáng. Nhưng đêm này cũng là một đêm trăng không sao. Trước khi bình minh đến thường là tối tăm nhất. Tuy không đến nỗi đưa tay không thấy ngón nhưng ánh mắt khó thể nhìn xa.

Đúng lúc này, đột nhiên bầu trời phương xa lóe lên một tia sáng tím nhạt. Long Hạo Thần bản năng ngừng đầu lên nhìn, khuôn mặt lộ nét cười. Hắn biết, cơ hội mình đợi đã tới rồi.

Tia chớp tím này cũng khiến đại quân ma tộc chú ý. Đại quân tinh anh chỉnh tề tựa như một người trong chớp mắt toàn quân đứng lại, yên lặng. Tất cả ma tộc ai nấy lo vị trí của mình, thoáng chốc, hơi thở hắc ám nồng đậm từ đại quân ma tộc tràn ra.

Cùng lúc đó, chỗ lóe lên ánh tím nổ một tiếng thật lớn, dường như cả Ngự Ma sơn mạch đều lay động vì tiếng nổ này. Ngay sau đó, thanh âm ầm ầm liên tục kéo dài như tiếng sấm, trên đỉnh núi cao không ngừng phát ra tiếng chấn động.

Quang mang vàng và ánh tím như ẩn như hiện, có thể lơ mơ thấy thật nhiều đá lăn từ trên trời giáng xuống, điên cuồng đập xuống chân núi.

Cùng lúc đó, đỉnh núi bên kia cũng xuất hiện tiếng kêu ừ ừ, cũng có nhiều tảng đá lăn từ đỉnh núi xuống.

Lúc này đại quân ma tộc đang xuyên qua một khe núi, sinh ra tiếng chấn đá lăn là từ hai bên sườn núi, Đại quân ma tộc mới đi qua một nửa, muốn lùi lại thì chắc chắn không kịp. Tình hình là tiến không được lùi chẳng xong.

Tuy ở trong sơn mạch nhưng đỉnh núi và chân núi cách nhau tới vài cây số. Tảng đá lớn rơi xuống, uy lực khủng bố không thua gì Lạc Thạch Vũ, ma pháp cấp sáu của thổ hệ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

452. Chương 159: Đánh Lén Bất Ngờ [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhưng đội quân ma tộc này đúng là mạnh. Đột nhiên bị tấn công, chúng chẳng chút kinh hoảng, tất cả Địa Ngục Ma lập tức tập trung một chỗ, Hùng Ma kèm sát một bên người Địa Ngục Ma, mau lẹ hoàn thành từng cặp. Cuồng Ma tộc và Ác Ma tộc thì tự ứng biến. Trong đó, Ác Ma tộc có một nửa bay vào không trung, trước tiên ngăn chặn đá rơi xuống. Ít nhất phải đánh nát đá rơi giảm bớt kích cỡ.

Một bộ phận ma tộc tách ra tiến lên bay thẳng tới hai bên đỉnh núi, tốc độ cực nhanh.

Không cần nghi ngờ, đòn đánh bất ngờ từ hai bên đỉnh núi chính là kiệt tác của Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên. Bọn họ thật không dễ tìm đến một nơi thích hợp để phát động.

Long Hạo Thần không lo lắng na toàn của họ. Mọi người cùng ma tộc chiến đấu thời gian dài như thế, đương nhiên họ sẽ biết nên làm như thế nào. Ngự Ma sơn mạch chính là chỗ ẩn nấp tốt nhất. Dựa vào linh lô, trang bị và tu vi, ma tộc muốn truy đuổi họ cũng không phải chuyện dễ. Một kích liền lùi, họ sẽ không cho kẻ địch cơ hội nào.

Long Hạo Thần nhân lúc ma tộc bận rộn ứng phó đá lăn, mau chóng triệu hoán ra bốn đại Thánh Vệ. Hắn nói đơn giản tình hình trước mắt, bao gồm cả mục đích.

“Cố gắng lộ ra dấu vết, cùng lúc đó khiến kẻ địch giảm tốc độ tiến lên.”

Trong bốn Thánh Vệ, ba tên kia không hện mà cùng nhìn hướng Thánh Vệ số chín. Thánh Vệ số chín suy nghĩ chốc lát, nhìn lại ba Thánh Vệ, lại chuyển hướng Long Hạo Thần, nói.

“Chủ nhân, kéo chân và giết kẻ địch, đối với ngài thì quan trọng tới mức nào?”

Long Hạo Thần không chút chần chờ nói.

“Vô cùng cực kỳ quan trọng.”

Thánh Vệ số chín gật đầu, chuyển hướng ba Thánh Vệ khác, trầm giọng nói.

“Cho ta mượn lực lượng của các người.” Sau đó nó nói với Long Hạo Thần. “Chủ nhân, lần này giúp ngài giải quyết vấn đề rồi, chúng ta phải ngủ say khoảng một tháng mới có thể thông qua tháp Vĩnh Hằng hồi phục tiêu hao lực lượng linh hồn.”

Long Hạo Thần trong lòng chấn kinh, đang lúc hắn muốn hỏi rõ thì ba Thánh Vệ khác đã hành động. Động tác của chúng chỉnh tề có trật tự, mau chóng vây Thánh Vệ số chín vào chính giữa. Ngay sau đó, ba thân thể run lấy bầy, Hỏa Hồn kịch liệt nhấp nháy trong hốc mắt chúng.

Long Hạo Thần rung động nhìn, một sợi tơ sáng trắng ngà tách ra từ mắt chúng bay hướng Thánh Vệ số chín.

Hơi thở của ba Thánh Vệ mau chóng biến yếu ớt, trái ngược với chúng thì Thánh Vệ số chín lại biến cường đại với tốc độ kinh người. Gần như trong khoảnh khắc từ cấp bảy đột phá đến cấp tám, tiếp đó không ngừng tăng lên.

Đây là...

Long Hạo Thần sau thời gian ngắn chấn kinh đã hiểu ra. Ba đại Thánh Vệ lấy năng lượng linh hồn rót cho Thánh Vệ số chín.

Đây lại còn không phải năng lượng linh hồn bình thường, mà là năng lượng linh hồn căn nguyên của chúng. Nếu không sao chúng lại biến yếu ớt như vậy?

Vèo vèo vèo

Một luồng sáng quay về Giai Diệu Vĩnh Hằng, chính là Thánh Vệ số mười hai. Lần này nó trở về, Long Hạo Thần lập tức không cảm giác ra sự tồn tại của nó. Hiển nhiên giống như Thánh Vệ số chín đã nói, nó rơi vào ngủ say. Thánh Vệ số mười một chỉ lâu hơn Thánh Vệ số mười hai một chút, chốc lát sau chính là Thánh Vệ số mười.

Cả quá trình truyền năng lượng linh hồn chỉ kéo dài mười giây mà thôi. Khi ba đại Thánh Vệ biến mất hết, Long Hạo Thần chấn động phát hiện, Thánh Vệ số chín trước mặt mình biến hóa khác hẳn. Kích cỡ thân thể không thay đổi, nhưng Hỏa Hồn vàng đất nhấp nháy trong mắt biến thành quang mang vàng nhạt. Cùng lúc đó, xương cốt trắng có một tầng lửa như kim cương, tuy không mãnh liệt nhưng cho người cảm giác trong suốt vô cùng cứng cõi. Thánh Vệ số chín không nói thêm cái gì, chỉ gật đầu với Long Hạo Thần. Trong chớp mắt, nó phóng hướng tới mé núi, giấy lát đã không thấy bóng dáng. Trước khi đi, nó cho Long Hạo Thần chỉ có một tin tức, bám chặt ma tộc không để chúng rời khỏi giữa hai vách núi.

Tuy không biết Thánh Vệ số chín muốn làm cái gì, nhưng Long Hạo Thần tuyệt đối tin tưởng đám Thánh Vệ trung thành. Huống chi hành động của Thánh Vệ số chín còn dựa vào lực lượng linh hồn của ba đại Thánh Vệ khác, sao có thể là ma pháp bình thường được?

Quang mang vàng chợt lóe, Nhã Đình bị Long Hạo Thần triệu hoán đến bên người. Lúc này, trên trời không có đá rơi xuống nữa, chắc hẳn Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên đều đã rút lui. Sau khi phát hiện không có nguy hiểm, đội quân ma tộc nhất định sẽ tiếp tục tiến lên tiếp. Theo chúng thấy thì tối đa chỉ là bị liên minh thánh điện phát hiện mà thôi. Hiện giờ chúng đã xâm nhập vào Ngự Ma sơn mạch, giờ lui lại là không thể nào rồi. Dù sao đội tinh nhuệ này coi như là cứng rắn đối đầu Khu Ma Quan cũng không phải không thể nào. Liên minh thánh điện muốn ngăn cản họ tiến vào lãnh địa nhân loại không phải là chuyện dễ dàng.

Bởi vậy, Long Hạo Thần muốn chặn chúng tại đây nhất định phải khiến ma tộc cảm nhận được nguy hiểm. Chỉ có làm thế mới khiến chúng tiếp tục giữ trận hình phòng ngự chứ không phải rời đi. Sau khi giao lưu vài câu ngắn gọn với Nhã Đình, Long Hạo Thần lóe người đi tới sau lưng cô. Tay ấn giữa không trung, linh lực quang thuộc tính cực kỳ tinh thuần trực tiếp rót vào người Nhã Đình.

Quang Diệu Thiên Địa, kỹ năng này không chỉ Nhã Đình biết dùng, Long Hạo Thần cũng biết. Long Hạo Thần là kỳ sĩ mà không phải ma pháp sư, tuy rằng hắn có thể sử dụng ma pháp quang minh, nhưng đa số là tác dụng phụ trợ. Xem như có tác dụng chiến đấu thì cũng là phối hợp với bản thân hắn, không thể công kích từ xa. Nếu không thì chẳng phải kỳ sĩ biến thành toàn năng?

Nhã Đình thì không giống nhau. Làm Quang nguyên tổ tinh linh, cô là chính cống ma pháp sư quang hệ, thân cận với quang nguyên tổ mạnh hơn ma pháp sư nhân loại nhiều. Trong Mộng Huyền Thiên Đường đạt được số lớn sự sống dung nhập, thêm vào dung hợp Thánh Dẫn Linh Lô của Long Hạo Thần, Nhã Đình đã tiến hóa gần như thành cao đẳng Tinh Linh tộc, cực mạnh. Thực lực của cô luôn bởi vì Long Hạo Thần tăng lên mà cao thêm, tại vì bản thân cô sinh hoạt trong linh khiếu của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần tăng tu vi nhanh như vậy có một nửa nguyên nhân là bởi vì cô.

Nhã Đình tu vi cấp bảy được đến Long Hạo Thần cùng là cấp bảy hỗ trợ, năng lực ngưng tụ quang nguyên tổ của cô ít nhất thăng lên một cấp.

Pháp trượng chậm rãi nâng lên, rừng cây xung quanh bị chiếu sáng ngời, tiếng ngâm xướng thánh thót phát ra từ miệng Nhã Đình tựa như khúc nhạc êm tai nhất, khiến người vui vẻ thoải mái.

Linh lực của Long Hạo Thần cùng linh lực Nhã Đình mau chóng dao động thoảng chốc biến ngày càng mãnh liệt. Đôi mắt vàng của Long Hạo Thần càng sáng ngời, bốn linh cánh sau lưng mở ra. Đến lúc này, hắn không cần ẩn núp nữa. Linh cánh của hắn và Nhã Đình nhẹ vỗ đập, dưới trạng thái này, tốc độ họ hấp thu quang nguyên tổ có thể đạt tới trình độ khá là kinh khủng.

Quang nguyên tổ vô cùng nồng đậm ngưng tụ lại thì sao không khiến ma tộc chú ý cho được? Gần như là lập tức Bệnh Ma và Sử Ma trên không trung phát hiện tình hình bên này.

Sử Ma tiếng rít sắc nhọn cảnh báo, lập tức một đội hai mươi Đại Ác Ma dưới sự dẫn dắt của Ác Ma Linh Chủ bay hướng bên này.

Đại Ác Ma cấp năm có Ác Ma Lĩnh Chủ dẫn dắt, so với Ác Ma đám Long Hạo Thần đứng độ ở Sợ Hải Bi Khiếu Động thì thực lực càng mạnh hơn, huống chi chúng có viện quân.

Đương nhiên kẻ địch cử động đều nằm trong cảm giác của Long Hạo Thần, nhưng hắn không chút phản ứng, như cũ tập trung rút linh lực cho Nhã Đình. Hiện tại hắn cần làm chính là dốc hết sức hỗ trợ Nhã Đình hoàn thành ma pháp này.

Lúc này thân thể Nhã Đình tựa như cái hồ không đáy. Long Hạo Thần hoàn toàn không biết chú ngữ tinh linh cô ngâm xướng. Hắn có thể chắc chắn đây là ma pháp Nhã Đình trước đây chưa từng sử dụng, cho nên uy lực ra sao thì phải đợi tới lúc Nhã Đình thi triển ra mới biết. Mặc kệ là Thánh Vệ hay Nhã Đình, hắn đều tuyệt đối tin tưởng.

Vị trí Long Hạo Thần đứng cách đại quân Ác Ma khoảng hai ngàn mét. Tuy khoảng cách không ngắn nhưng đối với Ác Ma bay nhanh thì không mất bao nhiêu thời gian.

Hơn nữa, bay qua không chỉ là Ác Ma, còn có một Bệnh Ma theo tới. Thật rõ ràng, chúng muốn Long Hạo Thần bỏ xác tại đây.

Dù sao Long Hạo Thần ở trên mặt đất, không dễ dàng trốn thoát giống Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên trên đỉnh núi, sau khi đào núi rồi chỉ cần dựa vào linh cánh lập tức bay đi thì rất khó bị truy đuổi. Tốc độ bay của Bệnh Ma là có hạn.

Rất nhanh, kẻ địch đã tiếp cận. Long Hạo Thần hí mắt, ngay lúc này, hắn hoàn toàn hiện ra sự trầm ổn thân làm Kỵ Sĩ Thánh Điện hơn nữa là đoàn trưởng Liệp ma Đoàn.

Giờ khắc này, trong cảm giác của Long Hạo Thần, hắn rõ ràng biết mỗi vị trí ma tộc. Thậm chí là ma tộc chuẩn bị làm ra công kích như thế nào đều bị hắn cảm giác được.

Hai tay thi triển ra Quang Diệu Thiên Địa có một tay nâng lên, quang mang da cam nồng đậm bỗng chốc dâng tràn, gần như chớp mắt đã bao phủ hắn và Nhã Đình. Chính là kỹ năng phòng ngự cường đại của Thủ Hộ kỵ sĩ, Thuần Tường.

Cùng là Thuần Tường, lần này phòng ngự khác với lúc ở trong Thâm Uyên đầm lầy Long Hạo Thần thi triển ra. Tại Thâm Uyên đầm lầy, hắn phải bảo vệ cả đội, mà lúc này, hắn chỉ cần bảo vệ mình và Nhã Đình, hai người mà thôi.

tám thuẩn màu da cam thoát nhìn chỉ xuất hiện hai mặt, tựa như vỏ ốc sên to lớn, bao bọc hai người. Quang mang da cam nồng đậm tỏa ra bình ổn, nếu nhìn từ xa thì lúc này Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuẩn tựa như hòn đá to màu cam khảm trên núi.

Đến trước tiên không phải công kích từ Ác Ma, mà là chất dính Bệnh Ma bắn ra. Chất dịch xanh mang theo mùi hôi đậm đặc ập đến, bao phủ phạm vi ngàn mét vuông.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

453. Chương 159: Đánh Lén Bất Ngờ [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đáng tiếc, kỹ năng của Bệnh Ma đã tìm sai người. Nếu Long Hạo Thần sử dụng là Huy Hoàng Thánh tám thuẩn trước đây, vậy khỏi nói, kỹ năng giảm tốc độ cường đại của Bệnh Ma lập tức có hiệu quả. Nhưng Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuẩn là cái gì? Xem như là cường giả cấp chín muốn phá phòng ngự của nó cũng không dễ dàng.

Có thể nói, Long Hạo Thần làm thần quyền giả, làm Kỵ Sĩ Thánh Điện, hiện tại năng lực mạnh nhất của hắn không phải tấn công mà là phòng ngự.

Chất dính xanh rơi xuống, Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn phát ra luồng lực nhu hòa bắn ra. Mặc kệ chất lỏng của người tốt cỡ nào, linh lực cũng thế thôi. Dưới tác dụng đàn hồi lấy Long Hạo Thần và Nhã Đình làm trung tâm, trong phạm vi đường kính mười mét, chẳng có chất dịch nào có thể rơi xuống, tất cả đều bị kỹ năng Thuấn Tường bắn ra.

Đây là lần đầu tiên Long Hạo Thần ở trên chiến trường sử dụng Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn, hiệu quả phải nói là cực tốt.

Cùng lúc đó, có Ác Ma Linh Chủ cấp tám dẫn dắt, tiểu đội Ác Ma đã đến.

Trên người Nhã Đình phóng ra quang nguyên tố tinh thuần mà cường đại đủ khiến tất cả ma tộc chấn kinh, thậm chí là sợ hãi. Loại linh lực khủng bố nội ẩn tùy thời có thể bộc phát, chỉ cần là ma tộc có chút trí tuệ đều cảm nhận được nguy hiểm.

Cho nên mới phái ra một cường giả cấp tám dẫn dắt đại Ác Ma tiến đến tìm kiếm. Dù sao, làm chủ đội Ma Vương cấp chín không thể nào tự mình ra tay.

Ác Ma Linh Chủ không để đám thuộc hạ thử tấn công thăm dò trước. Trực giác của nó cực mạnh, bởi vậy cảm giác lực áp bách mạnh nhất. Trọng kiếm đỏ huyết trong tay toát lên cầu vòng kinh khủng chém xuống Thuấn Tường Long Hạo Thần bày ra.

Oành!

Quang mang đỏ tản ra, linh lực khủng bố khiến trong vòng trăm mét vuông tất cả lá cây đều bị nghiền nát. Ám nguyên tố khủng bố thậm chí áp bách đám đại Ác Ma không dám tới gần.

Nhưng công kích của Ác Ma Linh Chủ không uống phí. Long Hạo Thần trong Thuấn Tường toàn thân lấp lánh quang mang và hínlá

Nhưng mà, sinh vật đều có bản năng cầu sinh. Khi cảm thấy chính mình chẳng là gì so với kẻ địch thì Ác Ma Linh Chủ cấp tám mau chóng ra quyết định. Nó đột nhiên cắn đầu lưỡi, miễn cưỡng cắt đứt phân nửa, phun ra ngụm máu. Toàn thân nó bỗng chốc thêm tầng sáng đỏ máu, chính là Thiên Ma Giải Thể chỉ có ma tộc cấp cao mới làm được. Long Hạo Thần từng thấy trên người Xà Ma Thần An Độ Ma Li.

Chẳng qua Thiên Ma Giải Thể mà Ác Ma Linh Chủ sử dụng khác với của Xà Ma Thần An Độ Ma Li. An Độ Ma Li dùng là cấp ma thần, giúp rất lớn cho bản thân, hơn nữa giảm bớt tác dụng phụ. Còn Ác Ma Linh Chủ sử dụng Thiên Ma Giải Thể thì coi như không chết, tu vi cũng sẽ từ cấp tám rớt xuống cấp sáu. Đương nhiên, so với sinh mệnh thì tu vi giảm thấp chẳng tính là gì.

Bên này quang nguyên tố mạnh mẽ dao động khiến đại quân ma tộc bên kia chú ý. Lúc này, Ma Vương ra lệnh, tiến vào trạng thái cao cấp đề phòng. Bởi vì nó căn bản không biết kẻ địch chung quanh nhiều ít. Lúc trước từ ma pháp quần thể cấp tám đó có thể nhìn ra, nhân loại xuất hiện tại đây ngăn chặn chúng thực lực khá mạnh. Làm thống soái đại quân tinh nhuệ này, nó không dám có chút sơ xuất.

Lúc này, từng tầng sáng ám tím không ngừng tuôn ra từ năm trăm Địa Ngục Ma. Chúng nó mau chóng ngấm xương chú ngữ, mỗi một Địa Ngục Ma đều có viên cầu thủy tinh đỏ như máu, đó là pháp khí của chúng. Quang mang ám tím hóa thành màn hào quang to lớn, bao phủ toàn đại quân ma tộc, đã làm xong trạng thái phòng ngự. Do năm trăm Địa Ngục Ma liên thủ phòng ngự, xem như là cường giả cấp chín, không có điều kiện vũ khí cường đại cũng không có khả năng đột phá.

Cũng ngay lúc này, Ma Vương cảm nhận được quang nguyên tố bên kia kịch liệt dao động. Giờ phút này nó không thêm quan tâm sự chết sống của thuộc hạ, đối với nó thì quan trọng hơn là bảo vệ cả đại quân.

Một đoàn sáng đỏ như máu lóe sáng ở ngực nó. Ngay sau đó, sương mù đỏ từ người nó khuếch tán bao phủ bầu trời có đại quân bên dưới. Đây chính là không chế nguyên tố gần như là năng lực lĩnh vực của cường giả cấp chín.

Cách một tòa núi đều có thể cảm nhận được kiếm ý cực kỳ sắc bén, khiến Ma Vương đều thấy lạnh cả người, khó trách nó sẽ chú trọng như vậy. Dù sao kiếm ý không có đẳng cấp trực tiếp, Long Hạo Thần lấy Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán tỏa ra kiếm ý cường độ đã cực kỳ gần năm đó Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương sử dụng. Loại kiếm ý ở tầng này sao không khiến Ma Vương cảm thấy nguy hiểm?

Nó tuyệt đối không ngờ rằng mình dẫn đại quân tiến vào Ngự Ma Sơn Mạch, sẽ gặp phải phiền phức như vậy. Lúc này, dù không có cường địch nhân loại ngăn cản, mất đi Sử Ma yểm hộ, chúng sẽ rất nhanh bại lộ. Ngay lúc này, trong lòng Ma Vương bắt đầu nảy mầm muốn trốn. Không phải nó không đủ dũng cảm mà bởi vì ma tộc không thể tổn thất nhiều tinh anh như vậy!

Trong đại quân ma tộc này chỉ riêng là cường giả từ cấp tám trở lên thì có trên ba trăm tên. Có thể nói, trong ma tộc trừ bỏ năm chủng tộc đứng hạng đầu, bất cứ chủng tộc nào cũng không thể so sánh với đại quân này. Nếu tổn thất quá nhiều, trở về chờ đợi nó nhất định là lửa giận của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, thậm chí còn có thể bị Ma Thần Hoàng trừng phạt.

Dải dây trắng sáng tựa như tơ lụa lại như lưỡi kiếm thủy tinh đột nhiên vọt lên không, xé rách không trung để lại cái đuôi huyền lệ.

Quang mang chỉ chợt lóe đã hoàn toàn thu lại. Long Hạo Thần ở trên không trung thân thể lung lay một cái, Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán đã thu lại trong người.

Giờ đây sắc mặt hắn có chút tái nhợt, rõ ràng là do tiêu hao quá lớn linh lực. Sự thật là lúc này linh lực của linh lực của hắn cũng chỉ có thể khiến hắn miễn cưỡng lơ lửng trên không trung mà thôi.

Nhưng đối thủ của hắn thì càng thâm hơn nhiều. Thân thể Ác Ma Linh Chủ tuy còn lơ lửng giữa không trung, nhưng có thể thấy rõ đáy mắt nó dần tắt lửa. Một sợi máu từ đỉnh đầu dọc xuống dưới người, cả thân thể bị một kiếm của Long Hạo Thần chém thành hai nửa.

Đây chính là thực lực, thực lực tuyệt đối. Kiếm ý phối hợp Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán khiến khí thế của Long Hạo Thần tăng lên tới đỉnh. Nếu không có trang bị tốt, xem như là cường giả cấp tám cũng khó chống cự. Càng thêm đáng sợ là kinh nghiệm thực chiến của Long Hạo Thần. Đầu tiên hắn giả bộ yếu thế, giả chạy trốn để hấp dẫn kẻ địch truy kích. Từ khi hắn phát động công kích đến lúc Ác Ma Linh Chủ chết

chỉ mất vài giây mà thôi. Cả tiết tấu đều nằm trong tầm khống chế của hắn, căn bản không cho Ác Ma Linh Chủ cơ hội phát huy ra sức mạnh tuyệt đỉnh.

Tuy tuổi Long Hạo Thần không lớn nhưng trải qua đường đời vượt xa bạn cùng lứa tuổi. Hắn đã bao nhiêu lần xuất sinh nhập tử? Bao nhiêu lần ở thời khắc khốn khó cố gắng xoay chuyển. Mỗi lần kinh nghiệm đối với hắn là một phần lực lượng, một lần lột xác. Vài năm nay, mặc kệ là tâm tình hay kinh nghiệm thực chiến hắn đều có thể so sánh với các tiền bối. Chứ nói chi hắn còn học được năng lực cường đại thời viễn cổ từ đám Thánh Vệ trong Tháp Vĩnh Hằng.

Miễn cưỡng vỗ động linh cánh, nhân lúc thân thể Ác Ma Linh Chủ chưa rơi xuống đã cất nó vào Giai Điều Vĩnh Hằng. Thế này Long Hạo Thần mới xoay người nhìn hướng ngọn núi bên cạnh. Trong trí nhớ của hắn, trước đó Thánh Vệ số chín đã bay qua ngọn núi này. Nhưng vì sao mãi đến giờ này vẫn không cảm giác được linh lực dao động do ma pháp sinh ra?

Nhờ vào lực linh hồn của ba Thánh Vệ, Thánh Vệ số chín phát động ma pháp ít nhất cũng nên tiếp cận tầng đỉnh cấp tám rồi.

Vừa nhìn chăm chú ngọn núi trước mặt, Long Hạo Thần mau chóng rơi xuống nhất, lại lần nữa nuốt vào một viên Đại Hồi Linh Đan, nhanh chóng hồi phục linh lực của mình, cũng đổi lại áo choàng đen nằm sấp xuống đất, nương bóng đêm ẩn nấp thân hình.

Kế hoạch từ lúc bắt đầu đến giờ, ít nhất hiện tại đều cực thuận lợi, để xem Thánh Vệ số chín có thể làm tới trình độ nào. Số chín, người phải mau chút! Nếu không chỉ sợ không dọa nổi đám ma tộc.

Đúng không? Ma tộc không phải đồ ngốc, toàn diện đề phòng liên tục một lát sau không xuất hiện bất cứ động tĩnh gì, mới này bên kia núi xuất hiện linh lực quang thuộc tính kịch liệt dao động cũng biến mất, dường như tất cả đều trở về bình tĩnh.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

456. Chương 160: Cấm Chú Thổ Hệ? Di Sơn Đảo Hải! [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhưng cũng chính bởi vì sự yên lặng này khiến đám ma tộc càng thêm sợ hãi. Dù sao thì sau khi tiến Ngự Ma Sơn Mạch, cũng có nghĩa là bọn chúng tiến vào lãnh địa nhân loại, sẽ gặp phải điều gì, chúng không biết. Vốn bọn chúng đã ẩn nấp rất kỹ, nhưng không ngờ nhanh như vậy bị kẻ địch phát hiện. Loại cảm giác bị tập kích này thật sự quá thống khổ. Chúng thà rằng chính diện cùng đại quân liên minh đánh một trận, thế còn hơn chẳng biết vì sao bị áp chế mà không biết kẻ địch là ai.

Ma Vương cực kỳ bình tĩnh. Có thể làm thống soái quân đoàn này, chỉ có thực lực thì không đủ. Số lượng cường giả cấp chín của ma tộc không ít. Cho dù lần lượt gặp phải mấy lần tập kích, Ma Vương không chút giận dữ, chỉ lạnh lùng quan sát xung quanh, vẫn không rời khỏi phạm vi đội mình. Nó là thống soái trong quân, là đại não quân đội. Có thể nói, một khi chiến đấu cấp quân đoàn, có nó hoặc không có, sức chiến đấu tổng thể của đội này sẽ cách biệt ba phần.

Thời gian từng chút một trôi qua, trừ ma pháp đột nhiên đến bất ngờ kia ra, không có động tĩnh gì khác.

Khuôn mặt Ma Vương xuất hiện lãnh ý, nó đã đoán được mình gặp phải chuyện gì. Tuy nó không dám khẳng định mới rồi tập kích mình có phải là Liệt ma Đoàn nhân loại, nhưng thực lực cá nhân mạnh như thế ít thấy trong trinh sát. Hơn nữa số lượng đối phương không nhiều. Bọn họ đang kéo dài thời gian, khiến quân biên phòng Ngự Ma Sơn Mạch và Khu Ma Quan chuẩn bị sẵn sàng.

“Thu lại phòng ngự, tăng tốc độ cao nhất tiến lên!” Ma Vương suy nghĩ sáng tỏ xong lập tức ra lệnh.

Lúc này nó rút về tất cả trinh sát bị phái ra lúc bị tấn công, tin tức mang đến cực giống nhau, đều không phát hiện đại đội quân của nhân loại.

Không có Sử Ma yểm hộ, đương nhiên không cần phải giữ tốc độ tiến lên, cố gắng trong thời gian nhanh nhất từ Ngự Ma Sơn Mạch tiến vào lãnh địa nhân loại mới là lựa chọn thông minh. Chỉ cần đại quân tinh anh của mình có thể tựa như cây đinh đóng vào nội bộ liên minh thánh điện, vậy thì Khu Ma Quan chỉ có nước bị hủy diệt, Ngự Ma Sơn Mạch cũng không thể ngăn cản bước chân của đại quân ma tộc.

Quang mang tím chậm rãi thu lại, giữ ma pháp phòng ngự cần liên tục tiêu hao linh lực. Nhưng Địa Ngục Ma và Hùng Ma bên cạnh phối hợp rất ăn ý. Sau khi chúng kết thúc ma pháp, bị Hùng Ma khiêng lên vai sau đó đi tới, chuẩn bị xuyên qua sơn cốc trước mắt, xâm nhập vào Ngự Ma Sơn Mạch.

Ngay lúc này, Ma Vương đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng. Đây là bản năng sinh tồn, cường giả càng mạnh thì loại bản năng này càng cường. Điều này không liên quan đến chủng tộc mà là dựa vào thực lực.

Mặc dù nó không cảm nhận được bất cứ linh lực nào dao động, nhưng nó vẫn trước tiên cảm giác nguy hiểm trí mạng. Nó đột nhiên hét lớn một tiếng.

“Dừng lại, dốc sức phòng ngự!”

Ngay lúc nó hét lớn thì sinh ra biến dị.

Các cường giả ma tộc nghe thống soái ra mệnh lệnh trái ngược đều có chút nghi hoặc. Ngay sau đó, lực uy áp cực mạnh lần lượt xuất hiện trong lòng chúng, tựa như một tòa núi đè ép đầu quả tim. Mà sự thật thì đúng là có một ngọn núi đang đè xuống chỗ chúng.

Chúng ở sơn cốc mé núi, không ngờ chẳng có chút báo hiệu hay thanh âm nào, núi chậm rãi ngã hướng chúng.

Bởi vì mới bắt đầu tốc độ rất chậm nên chúng không cảm giác ra, mãi đến khi núi to nghiêng nghiêng bắt đầu có nhiều đá rụng từ trên trời giáng xuống, áp lực mạnh mẽ đó mới xuất hiện.

Bình minh chưa đến, bầu trời vẫn tối đen. Dưới màn đêm, một tòa núi càng thêm đen ngang nhiên rơi xuống, tốc độ ngày càng nhanh. Từ đầu chậm rãi đến thể nhanh không thể đỡ, cả quá trình không tới nửa phút.

Nếu chỉ là mấy cường giả, dốc hết sức chạy thì có cơ hội trốn được. Nhưng đây là một đội quân chứ không phải một đội Diệt Liệt ma!

Quân đội số lượng cao tới năm ngàn, ở trong sơn cốc bị một ngọn núi tận cùng lớn nhất tới hơn hai ngàn mét áp xuống, cảm giác khủng khiếp đó thậm chí còn hơn một số cấm chú cấp chín.

Ma Vương khuôn mặt tại khoảnh khắc núi đè thì đã biến tái xanh. Nó không bao giờ ngờ nổi những nhân loại này có thể làm được. Bọn họ lại có thể làm một tòa núi nghiêng, trở thành vũ khí kinh khủng nhất.

Mặc kệ thực lực nó mạnh bao nhiêu, nó không thể nào kháng cự ngọn núi! Trong cả ma tộc, có thể chống đối một tòa núi lớn sợ rằng chỉ có Ma Thần Hoàng.

Cho nên nó có thể làm, là ra lệnh lùi lại, lùi lại không tiếc trả cái giá đắt.

Cuồng Ma ở trước đội nhất lấy tốc độ kinh người điên cuồng chạy, chạy như điên tới phía trước. Đằng sau đám Đại Ác Ma cũng không chút do dự vỗ đập cánh, điên cuồng bay ra ngoài.

Nhưng ở giữa đội Hùng Ma và Địa Ngục Ma thì sao? Địa Ngục Ma còn có thể dựa vào ma pháp gia tăng tốc độ của mình, nhưng Hùng Ma là loại binh chủng lực phòng ngự siêu mạnh, thì tốc độ lại là chỗ yếu của chúng. Hơn nữa hai bên có chủng tộc khác, tốc độ rút lui của chúng sao nhanh được.

Trên trời núi đè không đợi ai, chỉ mất nửa phút! Khi tòa núi to lớn ầm ầm ngã xuống, Ma Vương cấp chín dựa vào linh lực cường đại ít nhất mang theo mấy chục Hùng Ma chỉ cảm thấy lòng mình đang nhỏ máu.

Tiếng gầm to lớn gần như khiến toàn bộ Ngự Ma Sơn Mạch chấn động. Động đất kinh khủng khiến mặc kệ là cường giả chủng tộc ma tộc nào đều bị chấn văng lên. Mặc dù chúng tuyệt đối là tinh anh trong ma tộc, nhưng chấn động kinh khủng như vậy, ngay cả núi xung quanh đều bị chấn nứt, sao chúng có thể thoải mái chịu đựng được? Chỉ có đám Đại Ác Ma bay trên trời là đỡ chút, nhưng cũng kéo dài thời gian rất ngắn.

Một tòa núi nghiêng, điều này đáng sợ cỡ nào? Tiếng chấn điếc tai, trọng lượng to lớn, khiến xung quanh ít nhất có bảy ngọn núi xuất hiện tình trạng núi lở. Không biết nhiều ít hòn đá to hơn ba thước từ trên trời lăn xuống, tựa như sơn thần tức giận, điên cuồng đập đại quân ma tộc.

Khi ngọn núi kia nghiêng, có một bóng dáng vàng phóng lên cao, mở ra bốn cánh bành bồng giữa không trung.

Khi bên dưới tòa núi nghiêng ngã, một luồng sáng vàng đất nhập vào ngực hắn, hơi thở chớp mắt biến mất.

Đây là chân chính đất rung núi chuyển! Cảnh tượng rung động như vậy là lần đầu tiên Long Hạo Thần chứng kiến. Tuy hắn đã đánh giá Thánh Vệ số chín rất cao, nhưng tuyệt đối không ngờ Thánh Vệ số chín cho hắn bất ngờ lớn đến vậy.

Nó lại đẩy ngã một ngọn núi? Đây đối với ma tộc đã không thể dùng tổn thất hình dung, quả thực chính là đả kích trí mạng!

Vừa né tránh đá trên trời, trong mắt Long Hạo Thần lộ ra hưng phấn chưa bao giờ có. Mặc kệ tâm trí hắn trầm ổn cỡ nào, ở giờ khắc này không hưng phấn là không thể nào! Hắn chính mắt nhìn thấy, ít nhất hơn hai phần ba Hùng Ma và Địa Ngục Ma đều bị ngọn núi to đè ép. Coi như là trốn ra được cũng bị động đất kinh khủng nhất sau khi núi rơi xuống ảnh hưởng.

Tiếng chấn kịch liệt như thế, ngay cả Long Hạo Thần cách xa đều bị chấn bay ra ngoài, huống chi là ở cự ly gần chịu đựng. Đại quân ma tộc tinh anh đã bị đánh tàn phế.

“Ha ha...” Long Hạo Thần vừa mới cất tiếng cười to thì thanh âm đột ngột dừng.

Ánh vàng chợt lóe, bóng dáng hắn đã biến mất trong không khí, trở về Tháp Vĩnh Hằng.

Gần như ở giây phút hắn biến mất, một luồng sáng ám kim xẹt qua. Ngay sau đó lộ ra khuôn mặt tràn ngập hận thù và phẫn nộ dữ tợn của Ma Vương.

Một nhân loại? Chẳng lẽ chỉ có một mình nhân loại này? Không, điều này tuyệt đối là không thể nào.

Đả kích trước mắt đối với Ma Vương thật là quá to lớn, đúng là vừa ra đường đời liền tiêu đời. Núi đè mang đến đả kích cho quân đội của nó là không cách nào hình dung. Một tòa núi to lớn đến thế, mặc dù hơn một nửa kẹt núi bên cạnh, nhưng thân núi trầm trọng vẫn là rơi vào sơn cốc. Đối lại là nó, có lẽ còn có thể trước khi núi đè lấy linh lực cường đại đào ra cái động tạm thời giữ mạng. Nhưng nó cấp chín, thủ hạ thì không phải là cấp chín!

Quân đoàn này từ khi thành lập tới nay luôn ở dưới sự chỉ huy của nó. Mỗi một cường giả đều là nó tỉ mỉ chọn lựa, hơn nữa trải qua huấn luyện nghiêm khắc, chỉ thuộc về Ma Thần Hoàng chỉ huy. Khi nó ở trong đội này, nó không còn là Ma Vương của Ác Ma tộc, mà là quân đoàn trưởng quân đoàn Thần Hoàng thứ hai trực thuộc Ma Thần Hoàng. Nhưng mà, nhưng mà nó thống lĩnh quân đoàn tuyệt đối tinh anh này, dưới tình huống không trông thấy cả đại bộ đội của nhân loại, lại bị tổn hại nặng nề gần như tàn phế. Điều này không phải chỉ là sỉ nhục, càng là thất bại không thể xóa nhòa. Trách nhiệm này nó gánh vác không nổi!

Kẻ địch rốt cuộc là ai? Vì sao hắn có thể bỗng nhiên biến mất? Đây rốt cuộc là năng lực như thế nào? Rõ ràng linh lực hắn không mạnh, chẳng lẽ lúc trước hắn sử dụng quyền trục ma pháp cấp cấm chú? Nhưng hắn là quang thuộc tính! Có thể khiến một tòa núi to ngã, ít nhất cũng phải là quyền trục ma pháp thổ thuộc tính.

Lúc Long Hạo Thần biến mất, rõ ràng cảm giác được Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực phát ra từng đợt nóng cháy. Điều này nghĩa là có từng cái linh hồn cường đại thông qua Giai Diệu Vĩnh Hằng dung nhập vào Tháp Vĩnh Hằng. Đây cũng có nghĩa là đại quân ma tộc...hì hì.

Đột ngột hiện ra ở tầng một Tháp Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần ngồi phịch xuống đất, kiềm không được cười to.

Mặc kệ Ma Vương mi mạnh cỡ nào, quân đoàn do tinh anh tổ thành cường bao nhiêu, lần này, ta xem các người làm sao tấn công nhân loại. Dọa chết các người!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

457. Chương 160: Cầm Chú Thổ Hệ? Di Sơn Đảo Hải! [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thánh Vệ số chín, rốt cuộc người đã làm như thế nào? Điều này thật quá sức, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của ta!

Long Hạo Thần bản năng sờ khô lâu vàng trước ngực, lòng bất giác hiện ra vẻ mặt hơi kỳ lạ của Thánh Vệ số chín lúc rời đi. Đó là linh hồn dao động có vài phần tàn nhẫn, một chút dữ tợn và chút xú hương phẫn.

Thật rõ ràng, ở thời điểm đó thì Thánh Vệ số chín đã quyết định làm như thế nào.

Nó lại có thể khiến một tòa núi to ngã sập, mặc dù có nhờ lực lượng của ba đại Thánh Vệ nhưng cũng rất là khủng bố! Đủ sánh ngang với ma pháp cầm chú kinh khủng. Đúng vậy, là cầm chú. Chỉ sợ nếu bên liên minh hỏi thì phải dùng cái cơ một quyển trục cầm chú thổ hệ để giải thích.

Thật ra thì ma pháp Thánh Vệ số chín phát động tuy mạnh nhưng không đạt tới cường độ cầm chú, hoặc nên nói chỉ tới lần ranh cầm chú.

Nếu như là cầm chú thổ hệ chân chính, trong sơn mạch này uy lực cực khủng bố, tuyệt đối không chỉ đơn giản lật ngã một tòa núi. Cầm chú thổ hệ chân chính thậm chí có thể khiến một tòa núi chớp mắt phá nát, hóa thành mưa sao băng đập hướng kẻ địch.

Nhưng tuyệt đối đừng tưởng rằng cứ là cường giả cấp chín thì có thể sử dụng cầm chú. Cho dù là một số cường giả cường đại cấp chín có hơn hai mươi vạn linh lực thì không nhất định thi triển được cầm chú.

Thi triển cầm chú cần bản thân có sự thân thiết cực mạnh với nguyên tố thuộc tính, cần có chú ngữ hơn nữa hoàn thành nó mới được. Cầm chú có rất nhiều tính không xác định, tuyệt đối không phải cầm chú thì nhất định sẽ mạnh, chỉ có ở thời điểm thích hợp thi triển cầm chú thích hợp mới có năng lực hủy thiên diệt địa.

Ma tộc dù gì cũng là kẻ từ ngoài đến, vốn không thuộc về thế giới này, bởi vậy cầm chú của ma tộc gần như đều là sáng lập từ sáu ngàn năm tới nay. Không nói số lượng ít, hơn nữa điều kiện sử dụng cực khắc khe. Chỉ có ma thần thứ hạng mười hàng đầu là chắc chắn có thể sử dụng cầm chú. Ma thần thứ hạng thấp sau thì khó mà nói, cần xem tình huống cụ thể và ngộ tính của mỗi đời ma thần.

Thánh Vệ số chín tuy lật ngã một tòa núi nhưng nó sử dụng ma pháp tiêu hao linh lực ít hơn cầm chú nhiều, nếu không thì sao nó hoàn thành được? Dù là vậy, ma pháp này cũng hiện ra đầy đủ sự chênh lệch với ba đại Thánh Vệ khác.

Mãi đến khi Thánh Vệ số chín hoàn thành ma pháp này, Long Hạo Thần mới hoàn toàn hiểu rõ ba Thánh Vệ khác tôn kính nó là vì sao.

Mới rồi Thánh Vệ số chín phát động là một ma pháp tổ hợp, thuộc tính vốn là ma pháp tổ hợp. Cả quá trình nói đến không phức tạp lắm, nhưng muốn hoàn thành thì cần linh lực khổng lồ, hơn nữa cần có núi to, càng cần tính toán chính xác chống chế, điều chỉnh tiết tấu thi pháp, tìm điểm trọng tâm, từng loại quá trình phức tạp.

Nếu ngọn núi này lớn chút nữa, Thánh Vệ số chín sẽ không thể hoàn thành ma pháp. Sự thật chứng minh, may mắn luôn đứng về phía nhân loại.

Dựa vào năng lực thổ thuộc tính cường đại của mình, Thánh Vệ số chín trực tiếp chui vào lòng núi, sau đó từ bên trong phá hư. Đương nhiên không phải phá hỏng cả lòng núi mà là ở bên trong cách ma tộc khá gần từ mặt đất chừng trăm mét bắt đầu phá hư. Vào lúc đó, chính là Nhã Đình phát động ma pháp, ma tộc hơi hỗn loạn.

Thánh Vệ số chín thi triển ra ma pháp thứ nhất là Hóa Thạch Thành Bùn. Nó làm mềm đi mảng lớn nham thạch, hơn nữa khiến bên trong thổ nguyên tố dày nặng vận chuyển kịch liệt trực tiếp xông hướng bên trên,

khíến trong lòng đất xuất hiện một lỗ hổng. Sau đó nó không ngừng mở rộng lỗ hổng, lại khiến bên trên lỗ hổng không ngừng tăng trọng lượng.

Khi lỗ hổng lớn đến trình độ nhất định, nó mới dốc hết toàn lực thi triển Trọng Lực Thuật, thế này mới hoàn thành cấm chú thổ hệ bản sơn trại, Di Sơn Đảo Hải.

Không nói đến uy lực ma pháp này, chỉ riêng sự sáng ý đã vượt xa cấp bậc Đại ma pháp sư có thể đạt được. Đương nhiên, vì điều này Thánh Vệ số chín cũng trả cái giá cực lớn, nó và đồng bạn Thánh Vệ đều sẽ ngủ một đoạn thời gian rất dài. Nhưng khoảng thời gian này Long Hạo Thần cũng không có gì cần chúng. Tiến vào liên minh thánh điện, hắn sẽ không tùy tiện triệu hoán Thánh Vệ trợ giúp. Dù sao bọn chúng vẫn là sinh vật vong linh, dễ dàng dấy lên hiểu lầm không cần thiết.

“Đáng tiếc.” Sau khi hưng phấn qua đi, Long Hạo Thần nhin không được dùng nắm đấm phải đập vào lòng bàn tay trái.

Đúng vậy! Nếu liên minh thánh điện có thể ở gần đó mai phục một đội tinh anh, tiếp đến uy lực Di Sơn Đảo Hải đột nhiên phát động, chỉ sợ đại quân tinh nhuệ của ma tộc sẽ vĩnh viễn ở lại Ngự Ma Sơn Mạch.

Đồng bạn còn ở trong núi, Long Hạo Thần không dám kéo dài thời gian, khoanh chân xếp bằng, mau chóng hồi phục linh lực của mình. Lấy tu vi hiện tại của hắn thêm vào ba đại linh khiêu, thể chất thần quyền giả, toàn quá trình hồi phục chỉ dùng mười phút. Vừa mới hấp thu nhiều linh hồn mạnh mẽ, Tháp Vĩnh Hằng đối với chủ nhân mới Long Hạo Thần không keo kiệt, quang nguyên tố đậm hơn bên ngoài gấp mười lần.

Quang mang vàng chợt lóe, Long Hạo Thần lại trở về Ngự Ma Sơn Mạch. Hắn cố gắng khống chế linh lực sẽ phóng ra quang mang, lúc vừa ra thì thân hình chợt lóe, hạ xuống bên dưới một mảnh phi lao. Chỗ này là trước khi hắn rời đi đã nhìn kỹ.

Phương xa chưa kết thúc hỗn loạn, Long Hạo Thần ở bên này vẫn có thể nghe rõ phía xa truyền đến tiếng gào. Uy lực của Di Sơn Đảo Hải triệt để kéo chân ma tộc, bọn chúng đang tiến hành cứu sống. Dù sao công kích khủng bố như thiên tai này, người bị thương số lượng hơn xa người chết. Mười phút ngắn ngủi hiển nhiên không đủ cho ma tộc giải quyết vấn đề.

Long Hạo Thần không định tới gần. Hắn biết rõ, lúc này ma tộc chẳng những suy yếu cũng rất miễn cảm. Ma Vương cấp chín còn mong chờ hắn xuất hiện kìa.

Cảm giác tăng lên tới cực độ, Long Hạo Thần lặng lẽ cảm nhận động tĩnh phương xa, trên mặt cũng dần biểu lộ nụ cười. Tình trạng thương tổn của ma tộc còn nghiêm trọng hơn hắn dự đoán. Tuy rằng hắn không thấy tình hình cụ thể, lại cảm giác được số lớn ma tộc đều nằm trên đất.

Điều khiến Long Hạo Thần thả lỏng nhất là khi ngọn núi kia ngã xuống, chủ yếu là đề Hùng Ma và Địa Ngục Ma, đây chính là sức chiến đấu mạnh nhất trong đội. Đặc biệt là năm trăm Địa Ngục Ma, nếu đặt trên chiến trường thì chính là năm trăm Ma Đạo Sĩ và Đại Ma Đạo Sĩ! Nhưng hiện tại thì, hì hì, có thể sống tiếp chỉ sợ không nhiều. Coi như không bị đè chết cũng sẽ bị đánh chết.

Không dừng lại lâu, Long Hạo Thần đã cố gắng làm được tốt nhất. Tuy rằng kẻ địch bị thương nặng nhưng không phải đội Liệt ma Đoàn bọn họ có thể đối kháng. Mục đích đã đạt được, tất nhiên hắn phải hội hợp với đồng bạn.

Ma Vương Safin đang đau lòng nhỏ máu! Nó đang đích thân tham gia hành động đào núi cứu thuộc hạ bên dưới. Dựa vào thực lực cường đại cấp chín, mỗi lần nó ra tay là khoảng mười mét vuông đá núi hóa thành tro tàn, không sinh ra bất cứ chấn động nào.

Nhưng, xuất hiện trước mắt nó, là từng thi thể nhìn không rõ hình dạng bị đè thành thịt vụn.

Lúc trước đã đơn giản điểm danh nhân số, Cuồng Ma đã chạy thoát cũng tụ tập lại. Cả quân đoàn còn lành lặn lại chỉ có hơn một phần ba, sống sót không tới hai phần ba. Ít nhất hơn một ngàn chiến sĩ ma tộc cường đại đã chết dưới núi đè.

Sự tổn thất này khiến Safin không cách nào chịu đựng, hơn nữa nỗi thống hận này không có chỗ trút ra.

“Grao!!!” Safin ngửa đầu giận dữ gầm lên một tiếng, điên cuồng đánh mấy đấm vào núi trước mặt, hòn đá tạc vỡ bắn tung, từng cái động bị đánh ra.

“Đừng để ta biết ngươi là ai, đừng để ta biết ngươi là ai!” Ma Vương Safin lại lần nữa ngửa đầu cuồng rống, trong đầu nó bỗng xuất hiện một bóng vàng chợt biến mất, bốn cánh, hẳn có bốn cánh.

“Truyền lệnh của ta, mang theo thương binh, rút lui!”

Đánh lén bất ngờ đã thất bại, còn tổn thất thảm trọng, thuộc hạ chiến sĩ ma tộc đa số bị thương, trừ rút lui ra nó không có lựa chọn khác. Bên liên minh thánh điện rất có thể đã biết tình huống bên này, nếu không đi thì nói không chừng không thể đi nữa.

Mang theo tràn ngập hận ý và không cam lòng, Ma Vương Safin, đoàn trưởng quân đoàn Thần Hoàng thứ hai dẫn theo thuộc hạ rút lui theo đường cũ.

“Đại ca, cậu làm cách nào biến ra ảo thuật như vậy?”

Khi Long Hạo Thần và đồng bạn hội hợp trên đỉnh núi thì gần như lập tức bị đồng bạn vây quanh. Tuy bên này khoảng cách sự việc xảy ra hơi xa, nhưng núi sụp phát ra tiếng chấn khủng bố chỉ sợ đã truyền khắp Ngự Ma Sơn Mạch. Động tĩnh lớn như vậy dĩ nhiên họ cũng nghe được.

Long Hạo Thần kể ra cả quá trình một lần, mọi người nghe trợn mắt há hốc mồm.

“Thánh Vệ số chín lại mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ nó phóng thích một cấm chú?” Lâm Hâm vẽ mặt hâm mộ.

Dựa vào sức một người ngăn cản một đội quân cường đại như vậy, cùng là ma pháp sư như y thì thật sự là quá rung động.

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Ta có thể khẳng định không phải là cấm chú, chắc là nó có địa lợi và thêm một ít năng lực thi pháp đặc biệt. Nhưng anh đích thực cần học hỏi Thánh Vệ. Dù là kinh nghiệm hay thực lực của họ, chúng ta đều không thể sánh bằng, còn cần học rất nhiều.”

Vương Nguyên Nguyên nói.

“Đoàn trưởng, nếu chúng đã bị đánh tàn phế, cậu nói xem chúng còn tiếp tục tiến tới không?”

Long Hạo Thần lắc đầu nói.

“Trên đường trở về ta phát hiện chúng đang rút lui. Mục tiêu đã lộ, lại chịu đả kích như vậy, chỉ cần thống soái không ngu như heo thì nhất định sẽ không dẫn đội tiếp tục đi tới. Ngự Ma Sơn Mạch đã thủng, cho dù không thiếu núi, lỗ đầu bị đề lần nữa thì chúng không phát điên sao được? Vậy cũng tốt, lần sau đại quân ma tộc muốn lên vào Ngự Ma Sơn Mạch cũng sẽ có ám ảnh tâm lý, ai biết ngọn núi có thể đột nhiên ngã hay không?”

Mọi người không hên mà cùng cười. Chiến tích như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể tự hào.

Khi đại quân ma tộc từ phương xa chân chính rút lui khỏi Ngự Ma Sơn Mạch, trời đã dần sáng. Bình minh thuộc về nhân loại yêu thích quang minh. Đối với ma tộc thì đây là một trận thảm bại.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

458. Chương 161: Long Hạo Thần Dẫn Phát Thánh Chiến?

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nhìn đại quân ma tộc rời đi, Long Hạo Thần mới cùng đồng bạn lên đường trèo núi vượt đèo, lên hướng nơi xảy ra sự việc. đã chết nhiều cường giả ma tộc như vậy, nếu có thể được một ít ma tinh thì tốt rồi. Loại hoạt động như đào núi không chỉ ma tộc mới biết làm.

Nghe là một chuyện, thấy sự việc lại khác hẳn. Khi Vương Nguyên Nguyên, Lâm Hâm, Tư Mã Tiên, Thái Nhi, Trần Anh Nhi mất thấy tòa núi to ngã nghiêng đều bị rung động. Trong lòng họ mơ hồ nghĩ, nếu chính mình đối mặt một tòa núi đột nhiên sụp đổ, đó sẽ là hình ảnh như thế nào đây!

“Đại ca, làm sao giờ?” Tư Mã Tiên hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nói.

“Đào động đi, xem coi có thể tìm được bao nhiêu ma tinh. Mặc kệ là ma tinh của chủng loại ma tộc nào đều quý báu, đem trở về cho Lâm Hâm làm thuốc.”

“Tốt, tốt.” Lâm Hâm thoáng chớp mắt mày hơn hờ đồng ý.

Lần này hành trình ma tộc, y làm thần tài của đội cười không khép miệng. Bọn họ mang về đồ tốt, mặc kệ là giá trị hay tác dụng đều cực lớn. Hiện tại bên Trần Anh Nhi đã thu được ba trăm ma tinh trên cấp sáu, đủ cho Mạch Đầu tiêu phí thoải mái.

Thi thể các loại ma tộc, ma thú, đặc biệt là những thứ như Sâm Chu, Xà Ma Thần An Độ Man Li đều được Lâm Hâm gom hết. Lâm Hâm hiểu rõ, lần này trở về năng lực luyện chế ma dược của mình nhất định sẽ tăng猛 lớn, chân chính đạt được cấp bậc đại sư chỉ là vấn đề thời gian. Dù sao, có Ma Dược Sư nào có nhiều tài liệu như y để mà tiêu xài hoang phí?

Long Hạo Thần lựa chọn ở lại đây thanh lý chiến trường đương nhiên có mục đích của mình. Bên này động tĩnh lớn đến thế, quân biên phòng liên minh thánh điện bên kia Ngự Ma sơn mạch không thể nào không cảm giác được. Hơn nữa chắc là Hàn Vũ đã đưa đến tin tức, không bao lâu sẽ có quân đội lại đây tiếp ứng bọn họ. Sau khi hội hợp với quân đội đó, báo cho họ tình huống thực tế rồi cùng rời đi hiển nhiên là tốt hơn một mình họ xông pha. Lại nói, nơi này có nhiều thi thể và ma tinh của ma tộc cao cấp, không lấy thì phí, đây chính là chiến lợi phẩm của họ.

Nhiệm vụ đào núi quang vinh đương nhiên thuộc về Tư Mã Tiên và Vương Nguyên Nguyên. Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên coi như không dùng bất cứ kỹ năng phụ nào thì chỉ riêng trọng lượng khủng bố, kỹ năng Phấn Toái, bạo phá cũng đã là chủ lực đào núi không ai thay thế được.

Mọi người dọc theo con đường lúc trước Ma Vương Safin đào núi, đào sâu vào trong, từng viên ma tinh rơi vào túi của Lâm Hâm. Nhưng tên này còn rất bất mãn, bởi vì thi thể đám ma tộc thật quá thô thảm, khó lợi dụng thêm. Dù sao thi thể bị hư hao nghiêm trọng, cho dù bỏ vào linh khí trữ vật cũng khó bảo quản.

Công tác đào núi của họ không kéo dài bao lâu thì viện quân đã đến rồi.

Có Hàn Vũ dẫn dắt, một đội tinh nhuệ của liên minh khiến đám Long Hạo Thần rung động đang tiến đến.

Số lượng quân tinh nhuệ liên minh ít hơn trong tưởng tượng, chỉ khoảng ba trăm. Nhưng khi bọn họ tới gần phạm vi hai trăm mét thì Long Hạo Thần mới hơi có cảm giác, hơn nữa cảm giác này là đến từ phía Hàn Vũ.

Từng thích khách mang khăn che mặt, mặc trang phục màu xám thình lình xuất hiện, rất nhanh bao vây lấy đám Long Hạo Thần. Trên người đám thích khách không có một chút khí thể sắc bén, ngược lại, từ người họ, mọi người không cảm nhận được một chút hơi thở nào.

Tổng cộng ba trăm người, khi họ lặng lẽ không tiếng động vây quanh huyết động đám Long Hạo Thần đào ra thì tựa như có ba trăm đoàn không khí ngưng kết mà thành.

Đám Long Hạo Thần chậm rãi đi ra huyết động, hành động rất chậm, đây không phải cố ý mà là không thể không chậm. Bởi vì trong mắt họ, đám thích khách tuy rằng bình tĩnh nhưng dường như chỉ cần xúc động thần kinh của họ, ba trăm thích khách áo xám sẽ hóa thành nước lũ hủy diệt căn cước bọn họ.

“Đại ca!” Hàn Vũ nhìn đám Long Hạo Thần từ trong động chui ra, thoáng chớp vui mừng kêu to một tiếng.

Y cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao bên này có một tòa núi ngã? Đám Long Hạo Thần vì sao ở đây? Kẻ địch đã đi đâu? Lúc này, trong lòng y tràn ngập thắc mắc.

Bộ dạng của Hàn Vũ có chút mệt mỏi, ngày đêm chạy đi khiến thể xác và tinh thần của y rã rời.

Hàn Vũ kêu tiếng đại ca khiến dịch ý từ người đám thích khách biến mất, nhưng họ vẫn tựa như không khí, không có động tĩnh gì. Chỉ có một thích khách dáng người nhỏ gầy, trang phục màu hơi đậm đi tới bên cạnh Hàn Vũ.

Long Hạo Thần bước vội tiến lên, tận đáy lòng nói với Hàn Vũ.

“Vất vả rồi.”

Hàn Vũ chặn lại, nói.

“Không có việc gì, kẻ địch đâu? Đám ma tộc đâu rồi?”

Lúc này trong lòng y thật là hơi sốt ruột, mang nhiều cường giả Thích Khách Thánh Điện tới đây, nhưng lại không thấy ma tộc đâu, đây chẳng phải là báo sai quân tình sao? Trách nhiệm này sao đội bọn họ gánh vác nổi!

Long Hạo Thần nói.

“Ma tộc đã rút lui, các người nhìn đi.” Vừa nói hần vừa chỉ tòa núi sau lưng.

Hàn Vũ ngây ngốc, thích khách đứng cạnh y trong mắt sự bình thản rồi cuộc biến thành kinh ngạc, thanh âm già nua vang lên.

“Chàng trai, đừng nói với ta là tòa núi kia bị các người đẩy ngã, sau đó tinh anh ma tộc bị đè bên dưới? Theo hình ảnh các người mang về thì rất có thể là một quân đoàn ma tộc tinh nhuệ, quân đoàn Thần Hoàng đệ nhị.”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không phải tất cả, chỉ có một phần. Đa số là Hùng Ma, Địa Ngục Ma, còn có số ít Đại Ác Ma và Cuồng Ma bị đè bên dưới. Ta nhận xét thì ma tộc tổn thất khoảng một phần ba, sau đó chúng rút lui. Thi thể ma tộc còn ở bên dưới núi, chúng ta đã đào ra một ít, ngại có thể vào xem.”

Trực giác của hần nhảy bén cỡ nào, vị thích khách trước mắt này khỏi phải nói, chính là Đế Thích cấp tám.

Tiếp đến, công tác nơi đây dĩ nhiên do đám thích khách toàn diện tiếp quản. Khiến Long Hạo Thần rung động là, trong ba trăm thích khách xuất hiện tại đây, thích khách cấp tám lại trên hai mươi người, còn lại cũng đều là Vương Thích cấp bảy. Đây chính là thực lực tinh nhuệ nhất của Thích Khách Thánh Điện, Hiệp Ẩn Đường.

Hiệp Ẩn Đường tổng cộng có ba mươi sáu vị thích khách cấp Hiệp Ẩn, đồng thời còn có một đám thích khách cấp Hiệp. Lần này hiển nhiên là phát động tinh anh.

Rất nhanh, các mặt tin tức đã tập hợp lại, chứng thực lời của đám Long Hạo Thần. Vị thích khách Hiệp Ẩn lúc trước nói chuyện cùng Long Hạo Thần khi lại lần nữa trò chuyện với hần, ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi.

“Đoàn trưởng tuổi trẻ của Liệp ma Đoàn, các người là anh hùng liên minh, cũng là anh hùng Khu Ma quan chúng ta. Ta đại biểu trăm vạn quân dân Khu Ma quan cảm tạ các người.” Nói xong ông cung kính hướng Long Hạo Thần hành lễ thích khách.

Long Hạo Thần vội vàng trả lễ.

“Tôn kính Hiệp Ẩn thích khách, đây là việc chúng ta nên làm.”

Hiệp Ẩn thích khách mỉm cười nói.

“Ta là Hiệp Ẩn Số Bốn. Hành động lần này do ta thống lĩnh, vốn tưởng sẽ là trận chiến thảm khốc, không nghĩ tới chỉ là công tác kết thúc hiện trường. Công tích của các người ta sẽ báo cáo lên trên đúng như sự thật. Nhưng hiện tại chúng ta phải mau chóng trở về Khu Ma quan mới được. A, đúng rồi, còn chưa kịp hỏi tên cậu.”

Long Hạo Thần nói.

“Ta là đoàn trưởng Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Long Hạo Thần.”

“Cấp suất?” Hiệp Ẩn Số Bốn kinh ngạc.

Liệp ma Đoàn cấp suất lại có được một quyền trực cấm chú thổ hệ? Thứ này coi như là Liệp ma Đoàn cũng cần công huân trên trăm vạn mới mua nổi, hơn nữa dẫn phát một quyền trực hệ cấm chú là điều Liệp ma giả cấp suất có thể làm được sao?

Nhưng sự kinh ngạc còn đang tiếp tục, ông đột nhiên nhận ra cái tên Long Hạo Thần vừa nói.

“Cậu, cậu chính là Long Hạo Thần?” Lần này, thanh âm của Hiệp Ẩn Số Bốn thích khách trầm ổn đều biến run rẩy. Long Hạo Thần nghi hoặc gật đầu.

“Đúng vậy! Ngài có nghe tên ta?”

Theo hần thấy thì chắc là bởi vì quan hệ giữa mình và Thái Nhi, cho nên Hiệp Ẩn Số Bốn mới nghe nói tới mình. Nhưng ông ta cũng đâu cần kinh ngạc đến vậy?

“Đương nhiên, dĩ nhiên có nghe nói qua, quả thật là như sấm bên tai! Thì ra là cậu, hèn chi, thế thì hèn gì...”

Nghe lời của ông, Long Hạo Thần có chút khó hiểu. Không đợi hần hỏi han, Hiệp Ẩn Số Bốn ngược lại có chút vội vàng.

“Không được, cậu mau theo ta, các người cũng vậy. Chúng ta lập tức bay trở về Khu Ma quan!”

“Tiền bối, sao ngài...” Long Hạo Thần khó hiểu nhìn ông, mấy người khác cũng thế. Vị Hiệp Ẩn Số Bốn này kích động hơi không bình thường.

Hiệp Ẩn Số Bốn trầm giọng nói.

“Các người trước theo ta đi đi, trên đường ta sẽ giải thích cho nghe. Rốt cuộc các người đã trở lại.”

Tiếp theo, ông ra lệnh các thích khách khác lập tức trở về liên minh, chính mình thì dẫn bảy người Long Hạo Thần rời đi trước, mở ra linh cánh bay thẳng hướng Khu Ma quan.

“Tiền bối, hiện tại ngài nói cho ta biết xảy ra việc gì được rồi chứ?” Bay giữa không trung, Long Hạo Thần lần nữa hỏi Hiệp Ẩn Số Bốn.

Nhìn bốn linh cánh sau lưng Long Hạo Thần, khiến Hiệp Ẩn Số Bốn lần nữa giật mình. Thanh niên này thật là nhân tài hiếm có! Thật khó...

“Đại quân ma tộc vây thành, nếu các người từ bên ấy trở về thì chắc đã biết.” Hiệp Ẩn Số Bốn nói.

Long Hạo Thần gật đầu.

“Chúng ta có nhìn thấy. Lần này ma tộc thể hung mãnh, tụ tập binh lính tương đương mạnh, cho nên chúng ta mới đi đường vòng trèo núi trở về, vừa lúc đụng quân đoàn Thần Hoàng thứ hai.”

Hiệp Ẩn Số Bốn nói.

“Tình huống giống vậy không chỉ xảy ra ở Khu Ma quan, mỗi một cửa ải liên minh đều như thế. Ma tộc điều động số lớn bộ phận quân đội toàn tộc, hướng liên minh phát động thánh chiến.”

“A?” Tuy Long Hạo Thần đã đoán được quy mô trận chiến tranh này, nhưng không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng đến trình độ đó.

Thánh chiến, ý nghĩa là trận chiến tranh kinh khủng không chết không ngừng. Là cuộc chiến sinh tử giữa hai dân tộc. nhưng ma tộc có ít nhất hai ngàn năm không phát động chiến tranh như vậy! Chẳng lẽ chúng điên rồi?

Hiệp Ẩn Số Bốn ánh mắt sâu xa liếc Long Hạo Thần, nói.

“Cậu có biết vì sao có trận thánh chiến này?”

Long Hạo Thần lắc đầu, sao hắn đoán ra được chứ?

Hiệp Ân Số Bốn nói.

“Ma tộc đến rất đột ngột. Khoảng nửa tháng trước, biên cảnh các cửa ải bắt đầu tụ tập đại quân ma tộc, nhưng không biết vì sao chúng không tấn công. Liên minh nhanh chóng làm ra phản ứng, điều động sáu quân đội nội bộ, hơn nữa điều đi tất cả quân dự bị, đồng thời chiêu binh chuẩn bị ứng biến. Ma Thần Hoàng Phong Tú sai người truyền đến thư thánh chiến, y đưa ra một yêu cầu. Nếu chúng ta có thể làm được yêu cầu này, vậy thì y lập tức rút quân. Nếu không thì sẽ phát động quân đội ngàn vạn lan tràn cả biên cảnh phát động thánh chiến.”

“Y đưa ra yêu cầu gì?” Ma tộc đột nhiên bộc phát, Long Hạo Thần chẳng những rất khó hiểu, còn tràn ngập chấn kinh và tò mò.

Hiệp Ân Số Bốn hít sâu, gằn từng chữ.

“Bởi vì cậu.”

“Cái gì? Ta ư? Ngài, ngài chắc chứ?” Khi Long Hạo Thần nghe được đáp án này, cảm giác thứ nhất là khó tin, cảm giác thứ hai vẫn là không thể tin nổi.

Điều này sao có thể. Dù mình trốn khỏi tay A Bảo, chế tạo phiền phức không nhỏ cho ma tộc, nhưng mỗi đội Liệp ma Đoàn đều làm như thế! Ma Thần Hoàng có cần chuyện bé xé ra to, bởi vì mình mà phát động thánh chiến không?

Hiệp Ân Số Bốn cười khổ nói.

“Không ai biết Ma Thần Hoàng làm vậy là vì sao. Nhưng lý do của y chính là như thế đó. Khiến liên minh giao cậu ra, nếu không thì sẽ thánh chiến. Y chỉ có một yêu cầu này.”

Không chỉ Long Hạo Thần sắc mặt biến kỳ quái, đồng bạn hắn cũng y thế. Một trận thánh chiến liên quan đến sự sinh tồn của nhân loại và ma tộc lại bắt đầu vì Long Hạo Thần, lý do này thật quá khiến người khó hiểu.

Tư Mã Tiên ở bên cạnh đã kiềm không được nói.

“Chẳng lẽ bởi vì Ma Thần Hoàng biết chúng ta phá hủy một Trụ Ma Thần? Nhưng tin tức chắc không nhanh như vậy chứ. Cho dù y biết cũng không nên phản ứng lâu đến thế!”

“Cậu, cậu nói cái gì? Các người phá hủy một Trụ Ma Thần?” Hiệp Ân Số Bốn cảm thấy sức chịu đựng tâm linh của mình bắt đầu giảm thấp.

Ông cảm thấy tri thức của mình xảy ra vấn đề. Một Liệp ma Đoàn cấp suất lại có thể phá hủy một Trụ Ma Thần? Sao như thế được? Làm sao được chứ?

Long Hạo Thần lúc này đầu óc cũng hoàn toàn mờ mịt, lập tức phủ định lời Tư Mã Tiên.

“Không thể nào bởi vì nguyên nhân này phát động thánh chiến. Cho dù có vội vàng hơn nữa thì ma tộc cũng cần thời gian một tháng. Lúc ấy chúng ta còn ở tại Nhã Khắc thành. Ma Thần Hoàng điên rồi sao?”

Lúc này tâm tình hắn hơi hỗn loạn. Hắn không hiểu rõ Ma Thần Hoàng làm vậy là vì sao. Càng không biết tại sao mình bỗng trở thành mục tiêu của Ma Thần Hoàng, hơn nữa lấy thánh chiến làm cái giá.

Thải Nhi đột nhiên mở miệng.

“Liên minh đã đồng ý điều kiện của Ma Thần Hoàng?”

Sau khi mất trí nhớ nàng luôn mơ mơ hồ hồ, đột nhiên hỏi ra một vấn đề đánh trúng điểm quan trọng.

Những người khác cũng lập tức biến cảnh giác. Đúng vậy! Liên minh đã đồng ý điều kiện của Ma Thần Hoàng chưa? Dù Long Hạo Thần thiên phú có tốt đến đâu cũng chỉ một người. Ma tộc phát động thánh chiến sẽ khiến sinh linh đồ thán! Liên minh từ bỏ Long Hạo Thần cũng không phải là điều không thể. Chỉ là lúc trước Long Hạo Thần không trở về, cho nên mới cùng ma tộc giằng co.

Nếu thật sự là vậy, thế thì hiện tại...

Mọi người liếc nhau, trong lòng kiềm không được tràn ngập lo âu.

Ánh mắt tất cả thành viên Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất không hện mà cùng tập trung trên người Hiệp Ẩn Số Bốn, chờ đợi ông đáp lời.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

459. Chương 162: Lại Đến Khu Ma Quan [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Nghe câu hỏi của Thái Nhi, Hiệp Ẩn Số Bốn cười ha hả nói.

“Đồng ý ư? Sao có thể được. Nếu đồng ý thì Ma Thần Hoàng sẽ phái quân tinh nhuệ Thần Hoàng thứ hai đến tập kích ư?”

“Đối với điều kiện Ma Thần Hoàng nêu ra, liên minh có hai loại ý kiến. Ý kiến thứ nhất đến từ lãnh đạo Kỵ Sĩ Thánh Điện, Thích Khách Thánh Điện chúng ta và Chiến Sĩ Thánh Điện. Bọn họ kịch liệt phản đối giao ra Long Hạo Thần, hơn nữa không có đường phản đối. Đặc biệt là Kỵ Sĩ Thánh Điện, bên ấy biểu thị rằng, nếu liên minh cuối cùng quyết định giao ra Long Hạo Thần, vậy thì Kỵ Sĩ Thánh Điện sẽ chọn thoát khỏi liên minh.”

“A?” Nghe Hiệp Ẩn Số Bốn nói ra câu này, Long Hạo Thần bỗng chốc cảm thấy có máu nóng xông lên não, tâm tình kích động khiến cơ thể hắn không kiềm được khẽ run. Kỵ Sĩ Thánh Điện vì mình muốn thoát khỏi liên minh?

Hiệp Ẩn Số Bốn tiếp tục nói.

“Phản ứng của Chiến Sĩ Thánh Điện kịch liệt không thua gì Kỵ Sĩ Thánh Điện. Khâu Vĩnh Hạo điện chủ

Nhưng Thánh Nguyệt không đánh tiếp, bởi vì ông vẻ mặt kỳ quái đối diện Nghịch Thiên Ma Long gần như chiếm hơn phân nửa phòng họp, hai bên còn cảnh giác nhìn nhau.

“Anh Nhi, thu lại đi. Hiệp Giả đại nhân không có ác ý.” Tuy Long Hạo Thần bị đá đến nhe răng nhếch miệng, nhưng vẫn vội nói.

Long uy của Nghịch Thiên Ma Long quá mạnh, nếu khiến Thích Khách Thánh Điện hiểu lầm không đáng có thì không tốt.

Quang mang đen chột lóe, dưới ánh nhìn trợn trừng của Thánh Nguyệt, Nghịch Thiên Ma Long trước mặt giấy còn hùng hổ, ngay sau đó lại biến thành một con heo ục ịch, ngọ nguậy trong ngực Trần Anh Nhi, thậm chí còn khiêu khích liếc ông một cái.

Khóe mắt và miệng Thánh Nguyệt cùng co giật, kiềm không được lại mắng.

“Đám nhóc các người, có cần ác vậy không? Lão tử là ma tộc sao?”

Lúc này bộ dạng của Thánh Nguyệt Hiệp Giả đại nhân khiến người có chút không dám nhìn. Bộ đồ trên người nhiều chỗ cháy đen, ngay cả tóc cũng bị đốt một mảnh, má trái nóng đỏ. Hình dạng thật đúng là chặt vật!

Hiện tại Thánh Nguyệt hận không thể tìm ra cái hồ chui vào, thầm mắng mình rảnh quá thử thách làm cái gì! Giờ tự chuốc nhục! Đám nhóc này cũng không thêm nường tay.

Đương nhiên ngoài miệng ông sẽ không nói lời như vậy. Ông oán hận nhìn chằm chằm đám người Long Hạo Thần bò dậy, tức giận nói.

“Các người gan lớn lắm rồi? Còn dám đấu với lão tử. Tốt lắm! Đám nhóc các người, lão tử phải dạy dỗ các người mới được!”

“Ông cố, xin tạm tha cho chúng con đi, chúng con không cố ý.” Long Hạo Thần vội vàng cười nịnh, tiến lên hướng Thánh Nguyệt hành lễ hậu bối.

Thánh Nguyệt hừ một tiếng, nói.

“Thằng khốn nhà ngươi tệ hại nhất. Ngươi có biết ngươi làm chúng ta lao tâm lao lực bao nhiêu không? Ta ra tay dạy dỗ ngươi một chút thì có gì không được? Xem đám nhóc khốn kiếp các người, ai cũng phản ứng nhanh nhẹn. Ta và các người có thù sâu lắm chắc?”

Nhìn Thánh Nguyệt bộ dạng thê thảm, dĩ nhiên mọi người cũng hiểu được Hiệp Giả đại nhân chỉ là thử Long Hạo Thần thôi. Muốn cười rồi lại không dám, ai cũng cúi đầu không lên tiếng.

“Hừ, hừ, cánh cứng rồi chứ gì?” Thánh Nguyệt nâng tay lên gõ đầu Long Hạo Thần, khiến hắn đau đến nhe răng nhếch miệng mà không dám ra tiếng.

Hắn cũng không ngờ Thánh Nguyệt sơ ý như vậy, mới chút xíu đã bị họ gây khó dễ, không cho ông ta trút giận thì chỉ sợ không được.

Thánh Nguyệt thật buồn bực! Bởi vì ông phát hiện mình không thể trút giận. Hơn nữa sau khi tỉnh táo lại, ông thâm chấn kinh. Cho dù ông hơi sơ ý nhưng dù sao cũng là cường giả cấp chín! Hơn mười vạn linh lực đặt tại đó, đám nhóc có trang bị loại nào chứ! Ra tay gần như đều là cấp truyền kỳ, chắc bọn họ mới thắng Liệp ma Đoàn cấp suất không lâu, lấy đâu ra nhiều trang bị tốt vậy. Đặc biệt là Long Hạo Thần, mới rồi tấm thuẫn của hắn màu da cam, là cấp sử thi?

Thực lực của đám Long Hạo Thần thật sự khiến Thánh Nguyệt bị đảo điên. Nên biết lần trước ông gặp nhóm thanh niên này, bọn họ cùng lắm coi như là nhân tài mới, lần này lại có thể ra oai phủ đầu Hiệp Giả đại nhân như ông. Điều này không phải dùng hai từ ‘tiến bộ’ là có thể giải thích, quả thật là bay vọt.

“Người cấp bảy rồi?” Thánh Nguyệt kiềm bốt lửa giận, bản năng hỏi Long Hạo Thần.

Ông còn nhớ rõ mới rồi Long Hạo Thần lấy tay làm kiếm đánh ra một luồng kiếm khí thì là cảnh giới Thể Quang Diệu.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Đúng thế ạ, ông cố.”

Thánh Nguyệt càng kinh ngạc hơn. Suy đoán là một chuyện, xác nhận thì lại là chuyện khác. Long Hạo Thần mới bao nhiêu tuổi? Tuyệt đối chưa tới hai mươi. Lần trước gặp mặt hắn mười bốn hay mười lăm tuổi? Chỉ mới vài năm thôi đã là cấp bảy! Khó trách tên Ma Thần Hoàng quyết bắt đi Long Hạo Thần. Cấp bảy, thật là cấp bảy? Lúc mình cấp bảy thì bao nhiêu tuổi? Hình như là ba mươi lăm?

Ánh mắt lần nữa lướt qua mọi người, biểu tình của Thánh Nguyệt đã hồi phục lạnh lùng. Đương nhiên khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai và bộ dạng chật vật thì có chút... dĩ nhiên đám Long Hạo Thần không dám cười ra tiếng.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng họp truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

“Chỗ này không có việc gì, là ta kêu người mô phỏng long uy của Nghịch Thiên Ma Long!” Thánh Nguyệt hét lớn một tiếng.

Ông không thể cứ để thuộc hạ trông thấy mình, còn mặt mũi gì chứ?

Nghe tiếng của Thánh Nguyệt thì bên ngoài trở nên yên tĩnh.

Thánh Nguyệt nhìn chăm chú Long Hạo Thần một lúc lâu, gật gù nói.

“không tệ, xem ra các người đã trưởng thành rất nhiều, thực lực cũng tăng không ít. Rốt cuộc các người đã trở lại. Chắc Hiệp Ấn Số Bốn có nói rồi, bắt đầu thánh chiến.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Ông cố, việc này là do con, con nguyện ý mặc cho liên minh xử lý.”

“Xử lý?” Giọng Thánh Nguyệt bổng cao lên vài phần. “Xử lý con bà nó! Gì mà việc do người? Người có tư cách sao? Rảnh quá nên kiếm chuyện cho mình? Muốn tìm đánh thì người cứ nói thẳng. Thánh chiến giữa ma tộc và liên minh là do một nhân vật nhỏ như người có thể quyết định?”

Tuy lời Thánh Nguyệt nói khó nghe, tràn ngập răn dạy, nhưng lòng Long Hạo Thần lại ấm áp. Tất nhiên hắn có thể nghe ra trong giọng nói của Thánh Nguyệt tràn đầy che chở.

Long Hạo Thần hít sâu, nói.

“Ông cố, thật sự là bởi vì con. Ông hãy nghe con nói, chuyện này rất quan trọng với liên minh. Mặc kệ liên minh quyết định ra sao thì con sẽ không có nửa lời oán than, nhưng con không thể che giấu liên minh. Con tin tưởng liên minh sẽ có quyết định chính xác.”

Nhìn Long Hạo Thần sắc mặt trịnh trọng, Thánh Nguyệt đột nhiên phát hiện tình huống hình như không đơn giản như mình tưởng tượng. Ông nhíu mày, nâng tay lên, một luồng khí sắc bén lãnh liệt mau chóng khuếch tán, bao bọc cả phòng họp.

“Người muốn nói cái gì?” Thánh Nguyệt nhíu chặt chân mày.

Long Hạo Thần nói.

“Ông cố, con có thể khẳng định, Ma Thần Hoàng phát động thánh chiến đích thực là bởi vì con. Điểm này, ngay cả đồng bạn con đều không biết là vì sao. Nhưng làm người trong cuộc, con biết rõ. Biết được sắp bắt đầu thánh chiến, trong lòng con rất khó chịu. Con thật sự không muốn bởi vì mình mà khiến sinh linh đồ thán. Nhưng chuyện này có quan hệ đến đồng bạn thân thiết nhất của con, con không thể giao nó ra. Cho nên con xin liên minh làm ra quyết định cuối cùng. Dù liên minh xử lý ra sao thì con đều bằng lòng chấp nhận.”

Nghe hắn nói nghiêm trọng như vậy, không chỉ Thánh Nguyệt sắc mặt khó coi, Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất trừ Thái Nhi đang ngậy ra, mấy người khác đều giật mình trợn to mắt. Khi họ biết thánh chiến là bởi vì Ma Thần Hoàng muốn có Long Hạo Thần thì cũng tràn ngập nghi hoặc, lại không nghĩ ra nguyên nhân. Lúc này nghe ý Long Hạo Thần muốn nói, trận thánh chiến này thật có liên quan đến hắn.

Cơ quai hàm Thánh Nguyệt rõ ràng nhúc nhích, thanh âm ông biến nhu hòa.

“Con trai, đừng gấp. Ông cố tin tưởng nhân cách của con. Con nhớ kỹ, dù xảy ra chuyện gì thì ông cố đều đứng về phía con. Không ai có thể đụng vào cháu cố của ta. Hơn nữa, con càng phải nhớ kỹ, những gì con mới nói tuyệt đối đừng nói ra cho ai khác. Cho dù là ở trong liên minh cũng không phải mọi người đều giống chúng ta. Hiện tại hãy nói điều con muốn nói đi. Chỉ cần ông cố có thể làm được gì thì ta nhất định sẽ dốc sức giúp các người.”

“Vâng.” Nhìn Thánh Nguyệt ánh mắt quan tâm, Long Hạo Thần mạnh gật đầu.

Hiện tại hắn có cảm giác muốn khóc. Thánh Nguyệt là ông cố của Thái Nhi, khoảnh khắc này, hắn chân chính cảm nhận được tình thân từ người vị Hiệp Giả tính tình nóng nảy. Tình thân vĩnh viễn là điểm yếu ớt nhất trong lòng Long Hạo Thần.

“Ông cố, lúc chúng con rời khỏi liên minh thì tổng cộng nhận mười sáu nhiệm vụ giết chóc. Không tới nửa năm, chúng con đã hoàn thành hết nhiệm vụ. Trong tất cả nhiệm vụ thì khó nhất là giết Xà Ma Thần An Độ Man Li, thứ hạng chót nhất trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc.”

Thánh Nguyệt lần nữa bị kinh ngạc.

“Cái gì? Ý con là, các người đã đánh chết một ma thần? Xà Ma Thần An Độ Man Li?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Phần lớn là nhờ may mắn...”

Sau đó hắn kể kỹ việc mình và đồng bạn làm sao biết Xà Ma Thần ở Thâm Uyên đầm lầy, và việc họ gặp gỡ trong đầm lầy. Nói đến khi họ nhờ vào Vua Sâm Chu cùng An Độ Man Li lưỡng bại câu thương, nhân cơ hội đó đánh chết nó.

“Làm tốt lắm. Có thể dưới tình huống ma thần có Trụ Ma Thần bảo vệ, đánh chết nó, coi như là Liệp ma Đoàn cấp đế cũng chưa chắc có thể làm được. Tuổi bình quân của các người chẳng qua khoảng hai mươi đã có thành tựu như vậy, thật sự là may mắn của liên minh!”

Cho dù Thánh Nguyệt có khó khăn hơn nữa, nghe Long Hạo Thần kể xong cũng kiềm không được vỗ bàn khen. Đám trẻ này ra sống vào chết, cỡ tuổi đó đã đánh chết một ma thần, thành tựu này thật quá to lớn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

462. Chương 163: Ấm Áp [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần nói tiếp.

“Sau khi đánh chết Xà Ma Thần An Độ Man Li, chúng con đi tới chỗ Trụ Ma Thần của gã định phá hủy nó, nhưng Trụ Ma Thần cực kỳ cứng rắn.”

Thánh Nguyệt mỉm cười nói.

“Đó là chắc chắn rồi, các người đừng nản lòng vì thế. Từng có rất nhiều Liệp ma Đoàn cấp danh hiệu định tấn công Trụ Ma Thần mà không thể như ý. Ai, sáu ngàn năm, ma tộc khiến chúng ta bất lực nhất chính là bảy mươi hai Trụ Ma Thần, đây cũng là cái gốc của ma tộc. Chỉ cần bảy mươi hai cây cột đáng ghét còn đó, ma tộc chưa chắc thật sự suy kiệt. Các người đừng vì thế mà thấy khổ sở, chờ sau này chân chính có thực lực mạnh mẽ lại nghĩ cách đi. Đáng tiếc, năm đó con trai Luân Hồi của Thích Khách Thánh Điện chúng ta có khả năng đánh bại Trụ Ma Thần lại chết quá sớm. Nếu không thì nói không chừng sẽ sáng tạo ra kỳ tích.”

Long Hạo Thần nghiêm túc nói.

“Nhưng mà, chúng con đã thành công.”

“Thành công thì tốt! A? Thành công? Con nói thành công cái gì?” Thánh Nguyệt giật nảy người. Dáng người ông rất gầy, nhảy dựng lên thì tựa như con tinh tinh.

Long Hạo Thần nói.

“Chúng con thành công phá hủy Trụ Ma Thần đó, triệt để hủy diệt. Trên thế giới này về sau sẽ không lại xuất hiện Xà Ma Thần An Độ Man Li. Thậm chí Xà Ma tộc của gã có thể tiếp tục truyền thừa nữa không thì rất khó nói.”

Thánh Nguyệt tròn to mắt, giữ nguyên tư thế bất động đến mười giây.

“Con, con...con nói thật? Các người, các người hủy một Trụ Ma Thần? Không, điều này là không thể nào. Nhiều tiền bồi đều không thể làm được, cho dù các người được trời ưu đãi, mỗi cái đều tài năng bẩm sinh, nhưng các người tu vi mới bao nhiêu, sao có thể hủy Trụ Ma Thần? Không thể nào, tuyệt đối không thể được!”

Nhìn Thánh Nguyệt phản ứng có chút không bình thường, Long Hạo Thần cười khổ nói

“Ông cố, nhưng chúng con đúng là đã làm được. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Ma Thần Hoàng lấy con làm điều kiện phát động thánh chiến!”

Thánh Nguyệt động kinh kéo dài tới mấy phút mới bình tĩnh trở lại.

“Ý con là, con có loại năng lực đặc biệt có thể đối phó Trụ Ma Thần?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Có thể nói như vậy, nhưng không phải con mà là đồng bạn ma thú của con, Hạo Nguyệt. Tin tưởng các bạn của con cũng đã cảm nhận được. Hạo Nguyệt mà một ma thú khác lạ, mãi đến nay không ai có thể nói nó thuộc loại gì. Nhưng nó có thể sử dụng một loại năng lực đặc biệt, năng lực này đối với nhân loại chúng ta dường như không có tác dụng to lớn gì, nhưng đối với ma tộc lại là sự hủy diệt, đặc biệt là Trụ Ma Thần. Hạo Nguyệt lấy cái giá tiêu hao sức sống giúp chúng con hủy đi cây cột. Nếu con không đoán sai, Ma Thần Hoàng là bởi vì biết sự uy hiếp của Hạo Nguyệt đối với ma tộc, cho nên mới đòi liên minh giao con ra. Con và Hạo Nguyệt là huyết khê, chỉ cần con chết thì Hạo Nguyệt khó sống một mình.”

Trong Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, nếu nói không ai đoán được điều này thì là không thể nào. Chẳng qua lúc này trong lòng mọi người rất hỗn loạn. Nghe những lời này từ miệng Long Hạo Thần, mọi người mới càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình. Thoáng chốc không khí cả phòng họp biến trầm trọng.

Không thể nghi ngờ, đối với liên minh thánh điện mà nói, có năng lực có thể hủy hoại Trụ Ma Thần thì quả là chuyện cực tốt. Nhưng hiện tại ma tộc lại vì thế mà phát động thánh chiến không chết không ngừng. Liên minh thánh điện thật sự có đủ thực lực chống cự trận chiến này sao? Không ai biết. Đại chiến vừa mới tiến vào giai đoạn ban đầu, hai bên đều đang giằng co.

Sáu ngàn năm tới nay, tuy nhân loại không ngừng nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng bọn họ dù sao chỉ chiếm cứ một góc đại lục mà thôi. Sự cường đại của ma tộc cũng đang kéo dài, ít nhất năng lực sinh dục không xuất hiện vấn đề. Khi nhân loại tích góp lực lượng thì sao ma tộc không thể chứ? Đặc biệt là số lượng ma tộc cao cấp, sáu ngàn năm trước không thể so sánh.

Có thể nghĩ ngay lúc này, Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt là điểm mẫn cảm.

Thánh Nguyệt rơi vào suy tư sâu xa. Xem từ góc độ liên minh thánh điện thì giao ra Long Hạo Thần, dĩ nhiên có được cơ hội tiếp tục nghỉ ngơi lấy lại sức. Nhưng sau này họ còn có cơ hội đạt được lực lượng hủy diệt Trụ Ma Thần không? Đáp án là không xác định. Mà bảo vệ tốt Long Hạo Thần, vậy thì liên minh phải đối mặt lửa giận từ ma tộc. Dù sao sự tình liên quan đến sự hưng thịnh cả ma tộc, đối lại là ai thống trị ma tộc, dưới tình huống như vậy đều sẽ không tiếc tất cả cái giá đắt giết chết Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt.

Thật lâu sau Thánh Nguyệt mới gian nan mở miệng.

“Nhóc con, con không nên nói ra, như vậy rất có thể sẽ xuất hiện tình huống bất công với con, có hiểu không?”

Long Hạo Thần ngược lại bình thần mỉm cười.

“Ông cố, không có gì là bất công, con không thể làm trái lương tâm mình. Con nói rồi, con không thể giao ra Hạo Nguyệt, nó tựa như anh em ruột thịt của con. Điều con có thể làm chính là nói ra sự thật, giao quyền quyết định cho liên minh. Mặc kệ liên minh quyết định ra sau thì con sẽ không oán không hối. Ông cố, làm phiền ông kiếm một gian phòng cho con. Trước khi liên minh đặt quyết định, con sẽ ở lại Thích Khách Thánh Điện chúng ta.”

Thánh Nguyệt khép mắt lại, trong lòng giằng co. Ông là một người có dự vọng khổng chế mọi thứ rất mạnh, đời này không thích nhất là chuyện mình không thể nắm bắt. Không cần nghi ngờ, trước mắt Long Hạo Thần đem đến tình huống cho ông chính là như thế. Ông hoàn toàn không thể suy đoán, khi mình báo cho liên minh những lời Long Hạo Thần nói thì sẽ có hiệu quả gì. Dưới tình huống liên quan đến sinh mạng của trăm ngàn vạn người liên minh, ai đều không thể ra quyết định!

“Ông cố...”

Bỗng nhiên lúc này vang lên thanh âm của Thái Nhi.

Nghe tiếng kêu thánh thót như vừa mới tỉnh giấc, Long Hạo Thần đánh rùng mình, khó tin nhìn hướng Thái Nhi.

Ánh mắt Thái Nhi vẫn hơi ngơ ngác, từng bước một đi hướng Thánh Nguyệt.

Thánh Nguyệt tròn mắt, hơi sững sốt nhìn Thái Nhi. Đây là cháu gái cố của ông, dĩ nhiên ông quen thuộc nhất. Tiếng kêu của Thái Nhi rõ ràng có chút kỳ lạ, khác biệt rất lớn với lúc trước.

“Ta, ta nhớ ra rồi, ông là ông cố của ta. Ông cố, cha, mẹ, cha mẹ của con đâu? Bọn họ, vì sao họ không tới cứu con, vì sao không tới cứu con...”

“Thái Nhi, con làm sao vậy?” Thánh Nguyệt giật mình nhìn Thái Nhi rõ ràng cảm xúc mất khống chế.

Long Hạo Thần vội vàng tiến lên một bước, đi tới bên cạnh Thái Nhi.

“Thái Nhi, cô nghĩ ra rồi? Nhớ ra tất cả sao?”

“Vì sao không cứu con...vì sao không tới cứu con.” Thái Nhi tuyệt không để ý đến Long Hạo Thần, chỉ lặp lại câu nói này. Ánh mắt nàng ngơ ngác nhưng nước mắt không thể kiềm chế rơi xuống, điều này thật khiến người đau lòng.

Lúc này Long Hạo Thần đã quên mất việc của mình, tinh thần đều đặt trên người Thái Nhi, vội vàng muốn kéo lấy nàng.

Nhưng hiện tại cảm xúc của Thái Nhi rất kích động, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng và lạnh băng, cứ ngơ ngác nhìn chằm chằm Thánh Nguyệt.

“Vì sao? Vì sao ông ném con ở đó? Vì sao các người đối xử với con như vậy, các người có biết...”

Giọng nàng gần như điên cuồng khiến mỗi người có cảm giác trái tim bị bóp chặt.

Bụp

Long Hạo Thần một chương nhẹ chặt cổ Thái Nhi, nàng bỗng mềm ngã trong ngực hắn, khuôn mặt còn tràn ngập nước mắt.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?” Lúc này đầu óc Thánh Nguyệt cũng tràn ngập mờ mịt. Bị cháu cố gái đột nhiên gắt hỏi khiến ông không hiểu ra sao.

Long Hạo Thần ôm Thái Nhi, cẩn thận lau khô nước mắt trên mặt nàng.

“Đều tại con, không bảo vệ được Thái Nhi...”

Sau đó hắn nói cho Thánh Nguyệt cả quá trình Thái Nhi mất trí nhớ. Đương nhiên không kể việc liên quan đến Tháp Vĩnh Hằng, chỉ nói mình không thể không mang nàng phá tan vòng vây, cho nên quấy rầy quá trình thức tỉnh thần quyền giả của nàng.

Nghe Long Hạo Thần giải thích, Thánh Nguyệt thật lâu không nói lời nào. Ông biết, điều này tuyệt không thể trách Long Hạo Thần. Thái Nhi đột nhiên thức tỉnh, việc này ai có thể dự đoán được? Long Hạo Thần đã làm điều tốt nhất, tuy hắn không kể rõ tình hình, nhưng có thể tưởng tượng, đối diện nhiều Diệt Liệt ma bao vây, hắn có thể lao ra vòng vây đâu phải chuyện dễ?

“Đi đi, các người trước tiên trở lại nhà ta đã.”

Nhà của Thánh Nguyệt chính là phủ chấp chính trong thành Khu Ma quan, Cả nhà Thánh Linh Tâm vốn ở đó chứ không phải bên Thích Khách Thánh Điện. Làm tổng trưởng quân sự Khu Ma quan, cả nhà họ ở phía sau phủ chấp chính trong một cái viện nhỏ. Thánh Nguyệt không có ý hạn chế đám Long Hạo Thần, chỉ để họ ngụ tại đây, hơn nữa nói cho hắn rằng ông sẽ báo cáo tình huống của hắn lên cấp trên, muốn Long Hạo Thần cứ chờ đợi tin tức liên minh thánh điện.

Khi Thánh Nguyệt nói như vậy với Long Hạo Thần thì trong lòng đã suy tính xong. Nơi này là Khu Ma quan, địa bàn của ông, nếu cuối cùng liên minh ra quyết định giao nộp Long Hạo Thần, vậy thì chẳng lẽ ông không thể tha thiếu niên này đi sao? Con người đều có lòng ích kỷ, ông cũng không ngoại lệ. Khi ông nhìn thấy Thái Nhi mất trí nhớ, tâm tình của Thánh Nguyệt biến đổi nghiêng trời lệch đất. Lần đầu tiên ông cảm thấy mình đã sai, vì liên minh và Thích Khách Thánh Điện, Thái Nhi chịu đựng thống khổ vượt xa người thường, thậm chí sau khi mất trí nhớ, ký ức đầu tiên nhớ lại chính là khổ sở khắc cốt铭心.

Nếu không để nàng nhận truyền thừa của Luân Hồi kiếm, sao Thái Nhi phải trải qua thống khổ như thế? Mà hiện tại, chẳng lẽ để Long Hạo Thần lại hy sinh vì liên minh sao? Thánh Nguyệt không làm được. Cho nên ông đã đặt quyết tâm, dù thế nào cũng phải bảo vệ Long Hạo Thần và Thái Nhi an toàn.

Liệt ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất cứ như thế ở lại đây. Mặc dù thánh chiến u ám bao trùm cả Khu Ma quan, nhưng mọi người ở trong nhà Thái Nhi lại đặc biệt bình tĩnh.

Ngày đó Thái Nhi đột nhiên phát tác bị Long Hạo Thần đánh ngất đưa trở lại, sau khi tỉnh dậy thì nàng dần ổn định cảm xúc. Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, đám Long Hạo Thần dần xác định Thái Nhi hơi nhớ lại ký ức nhưng chỉ là một phần rất nhỏ, cũng chính là mấy thứ lúc nàng ba, bốn tuổi. Hiển nhiên bị Khu Ma quan kích động, lại thêm Thánh Nguyệt ông cố in dấu sâu trong lòng nàng, rốt cuộc kích động hồi phục vài phần ký ức. Dù rằng chỉ là một phần rất nhỏ, nhưng điều này thật là tin tức tốt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

463. Chương 163: Ấm Áp [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đáng tiếc là vợ chồng Thánh Linh Tâm chỉ trở về nhìn con gái một lần rồi vội vàng đi đầu tường Khu Ma quan. Thánh chiến bắt đầu, dù họ vô cùng đau lòng con gái, nhưng gánh nặng trên vai trầm trọng như thế sao bỏ xuống được?

“Long Hạo Thần, anh có đó không?” Thái Nhi đứng ở cửa sát vách phòng mình, nhẹ gõ cửa.

Lúc nhớ lại đoạn ký ức đó, cảm xúc của nàng đích thực bị xúc động mất kiểm soát. Nhưng mấy ngày nay, có Long Hạo Thần và đồng bạn khuyên nhủ an ủi, lại thêm cha mẹ và ông cố quan tâm chăm sóc, tâm tình của nàng dần hồi phục lại. Dù sao nàng vẫn chưa nhớ hết, chuyện đã qua đi, nàng dần bình tâm. Hai ngày nay tâm tình nàng đã hồi phục ổn định.

Trong phòng không có giọng quen thuộc của Long Hạo Thần đáp lại, Thái Nhi gõ một hồi, xác định trong đó không có ai, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đúng lý ra thì lúc này Long Hạo Thần nên ở trong phòng tu luyện mới đúng!

Tâm trạng bình tĩnh lại, nàng suy nghĩ nhiều hơn về những việc xảy ra gần đây. Tuy Long Hạo Thần tạm thời ở lại, nhưng dù là hắc hay toàn đội thì hiện tại đều tràn ngập tính không xác định. Từ sau khi mất trí nhớ, ở chung với nàng dài nhất chính là Long Hạo Thần. Có thể nói hắc chăm sóc nàng cẩn thận, mặc dù nàng vẫn không thể nhớ ra chuyện liên quan giữa hai người, nhưng nàng là một cô gái, con người đều có tình cảm. Theo thời gian trôi qua, coi như là nàng mất trí nhớ thì ở đáy lòng cũng dần chấp nhận Long Hạo Thần. Ít nhất thì hiện tại Long Hạo Thần nắm tay mình, nàng sẽ không đổ bưng cả mặt, cũng sẽ không né tránh.

Luôn là anh ấy vì mình trả giá, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, mình nên an ủi anh ta mới đúng. Hôm nay nghĩ thông điểm này, Thái Nhi mới chủ động kiểm Long Hạo Thần, ai ngờ phát hiện hắc không có trong phòng.

Chẳng lẽ liên minh thánh điện đã quyết định sự việc đó? Nghĩ tới đây, Thái Nhi chỉ cảm thấy trái tim bị siết chặt, cảm giác thống khổ khó hình dung tràn ngập, hô hấp trở nên dồn dập.

Nhưng sao anh ta không nói với mình tiếng nào? Không, anh ấy sẽ không ra đi như thế.

Có câu quan tâm sẽ bị loạn, chính Thái Nhi đều không phát hiện, bất giác Long Hạo Thần đã chiếm vị trí khá quan trọng ở trong lòng Thái Nhi mất trí nhớ.

“Thái Nhi, cô đang làm gì đó?” Đúng lúc này, vang lên một thanh âm nghi hoặc.

Thái Nhi quay đầu vừa lúc thấy Trần Anh Nhi đi ra từ phòng kế bên, vẻ mặt tò mò nhìn nàng.

Tựa như bắt lấy cây rơm cứu mạng, Thái Nhi lóe người đi tới bên cạnh Trần Anh Nhi.

“Anh Nhi, Hạo Thần đâu? Cô có thấy anh ta không? Sao anh ta không ở trong phòng?”

Trần Anh Nhi nghi hoặc nói.

“Đương nhiên lúc này anh ta sẽ không ở trong phòng! Anh ấy đang nấu cơm cho cô! Chẳng lẽ cô không biết, từ khi trở về mỗi ngày cô ăn cái gì đều là đại ca tự tay làm.”

Thái Nhi ngây ngốc, cảm giác khó nói nên lời lan tràn khắp người. Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy lỗ chân lông toàn thân như thư giãn ra, giấy trước lo âu chợt bị cảm giác ấm nóng thay thế, vành mắt nàng chợt đỏ.

Anh ta, anh ta lại vì mình nấu ăn. Anh ấy dưới tình huống tùy thời bị liên minh từ bỏ, không ngờ còn nấu ăn cho mình mà không phải cho chính anh ấy.

Nhìn vẻ mặt của Thái Nhi, thế này Trần Anh Nhi mới khẳng định nàng quả nhiên không biết. Cô chẳng hề che giấu sự ghen tỵ.

“Thái Nhi, cô thật sự là may mắn! Cô biết không? Ngày cô hơi nhớ lại ký ức, lúc trở về đại ca đã nói, hiện tại tinh thần cô không ổn định nên thân thể cũng suy yếu, nhất định phải làm đồ ăn ngon cho cô. Giúp cô bổ dưỡng cơ thể, càng thêm điều dưỡng cảm xúc, anh ta còn nói...”

Nói đến đây, Trần Anh Nhi chợt ngừng lại.

Ánh mắt ngờ ngác của Thái Nhi đột nhiên biến rõ ràng.

“Anh ấy còn nói cái gì?”

Hốc mắt Trần Anh Nhi hơi ửng đỏ.

“Anh ta còn nói, sau này không biết có cơ hội như vậy không, phải quý trọng mỗi ngày ở bên cô. Anh ta có thể làm cho cô chỉ bao nhiêu đó thôi.”

Bóng người chợt lóe, Thái Nhi giây trước còn ở trước mặt Trần Anh Nhi, chốc lát sau đã biến mất. Nhìn nàng rời đi kéo theo chuỗi bóng ảnh, Trần Anh Nhi khẽ thở dài, lâu bầu.

“Thái Nhi, cô thật sự rất may mắn. Nếu có một ngày, ai đó cũng có thể đối xử với ta như đại ca, coi như là chết ta đều cam lòng.”

Hậu viện trong phủ chấp chính Khu Ma quan có vài nhà bếp, trong đó một nhà bếp nhỏ, Long Hạo Thần đang bận rộn.

Nhà bếp này không lớn, theo Long Hạo Thần yêu cầu, mấy ngày nay chuyên môn để hắc sử dụng. Lúc này hắc đang bỏ thêm củi vào bếp, thỉnh thoảng chú ý ngọn lửa dưới cái nồi to.

Mùi hương nồng đậm sớm lan tràn, khiến người người chảy nước miếng. Trong nồi ngồi ba con Phi Long. Đương nhiên không phải rồng thật mà là loài chim rất bổ dưỡng, thậm chí không thuộc về phạm trù ma thú.

Trời vừa sáng thì Long Hạo Thần đã chạy tới nhà bếp giải quyết ba con Phi Long, nấu thành canh. Hắc thỉnh thoảng bỏ thêm củi, ngửi mùi hương, xác định không có vấn đề mới đi sang cái thớt bên cạnh xử lý nguyên liệu khác.

Có câu con nhà nghèo sớm trưởng thành, lúc Long Hạo Thần sáu tuổi thì đã bắt đầu theo mẹ học nấu ăn. Tuy rằng tay nghề không nói cực ngon, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm. Lúc trước canh rau dại mẹ hắc uống đều do chính tay hắc nấu.

Hiện tại điều kiện sinh hoạt hiển nhiên không phải lúc đó có thể so sánh. Long Hạo Thần chỉ là muốn trước khi liên minh ra quyết định thì làm một số việc mình muốn.

Ngay lúc này, hắc không nghĩ tới cha mẹ mình, bởi vì hắc không muốn để phụ thân vì việc của mình mà khó xử. Nhiều năm trôi qua không hề thấy mặt cha mẹ, hắc chỉ có thể thầm cầu nguyện cho họ. Hiện tại sự việc hắc muốn làm nhất dĩ nhiên không phải tu luyện. Nếu quyết định cuối cùng của liên minh là giao nộp hắc, vậy thì tu luyện nhiều hơn nữa có tác dụng gì chứ? Hắc không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như vậy đuổi kịp Ma Thần Hoàng.

Cho nên hắc muốn làm một ít chuyện vì Thái Nhi. Tuổi ngày càng lớn, Long Hạo Thần sắp mười tám tuổi, sớm hiểu chính mình đối với Thái Nhi không chỉ là thích, còn có phần tình thuộc về giữa nam và nữ. Bởi vì mỗi khi nhớ đến Thái Nhi, hắc sẽ cảm thấy vì nàng làm cái gì cũng là cam tâm tình nguyện.

Thái Nhi mất trí nhớ là thống khổ lớn nhất hắc nếm trải. Tương lai là không xác định, hiện tại hắc không muốn suy nghĩ những điều này, chỉ là hy vọng có thể trong thời gian này cùng Thái Nhi lâu hơn chút. Mỗi ngày nhìn cô nhiều chút, vì nàng làm chút chuyện là đủ rồi.

Nhưng hắc có thể làm cái gì chứ? Long Hạo Thần phát hiện, kỳ thật điều có thể làm cho Thái Nhi không nhiều lắm, cho nên mới có việc hắc xuống nhà bếp. Ít nhất thì có thể để Thái Nhi mỗi ngày ăn món hắc tự tay nấu, loại cảm giác này khiến hắc hạnh phúc từ tận đáy lòng. Đặc biệt là trông thấy cảm xúc của Thái Nhi mấy ngày này dần hồi phục, tâm trạng Long Hạo Thần cũng thoải mái hơn. Hắc không lo lắng đến tương lai, đã sớm không thêm để ý tất cả.

Thái Nhi lặng lẽ đứng ngoài cửa nhà bếp, theo khe cửa trông thấy Long Hạo Thần đang bận rộn.

Hắc mặc tạp dề trắng tinh, không ngừng chạy tới chạy lui giữa bếp lò và chỗ xắt nguyên liệu. Lúc này hắc giống như một đầu bếp trẻ tuổi, nào có khí thế của đoàn trưởng Liệp ma Đoàn?

Bất giác, đôi mắt Thái Nhi ướt nhoe. Nàng chỉ cảm thấy tim mình đau nhói, cổ họng nghẹn lại, nói không ra một lời.

Long Hạo Thần đang nấu ăn bỗng biến sắc mặt, nâng lên tay phải quét vào trong. Quang mang vàng nhạt chợt lóe, cửa nhà bếp đã bị linh lực của hắc kéo mở, đối diện Thái Nhi mặt đầy lệ.

“Thái Nhi?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn nàng.

“Hạo Thần!” Thái Nhi nhào vào ngực hắc, cao giọng khóc lớn.

Long Hạo Thần bị nàng khóc làm kinh ngạc không hiểu gì cả, nhưng tay còn đang dính rau tí tách nước nhỏ giọt, sẽ làm dơ đồ Thái Nhi, hắc chỉ có thể ngơ ngác giang hai tay.

“Đồ ngốc, cô làm sao vậy?” Long Hạo Thần dịu giọng hỏi.

Khi hắc nói ra hai chữ đồ ngốc thì lòng bất giác tràn ngập ảm áp. Lúc trước Thái Nhi thích nhất kêu hắc như thế, hắc là đồ ngốc của nàng!

Thải Nhi không nói gì hết, chỉ ở trong lòng hẩn khóc lớn. Long Hạo Thần bắt đắc dĩ bỏ dao xuống, hai tay chùi tạp dề, rồi mới ôm lấy nàng.

Thân thể Thải Nhi vẫn mềm mại như vậy, chỉ là theo tuổi lớn lên càng thêm thon dài. Ôm vòng eo co dãn, Long Hạo Thần chỉ thấy lòng tan ra.

Loại cảm giác này không giống với trước đây. Tuy hẩn rút cuộc lần nữa ôm Thải Nhi, nhưng hẩn biết Thải Nhi của mình không thật sự trở về. Lúc này nàng chỉ là bị cảm động, không có tình yêu khắc cốt minh tâm trước kia. Nhưng điều này thật sự là bước tiến cực lớn rồi, chẳng phải sao?

“Hạo Thần, trên thế giới này không ai đối xử tốt với ta hơn anh.” Thải Nhi ngẩng đầu lên nói với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cười nói.

“Đó là đương nhiên, ta không tốt với cô thì còn ai chứ? Chỉ cần cô bình an thì ta đã thỏa mãn, không cần cố ý nhớ lại chuyện trước kia. Nói thật, ngày đó ta bị cô hù sợ chết được, hiện tại ta thậm chí không muốn cô hồi phục trí nhớ. Bởi vì nhớ lại sẽ khiến cô nghĩ tới thời gian thống khổ trước kia.”

Thải Nhi nhẹ lắc đầu.

“Không, ta nhất định phải nhớ lại, bởi vì trong ký ức đó có anh. Ta thật muốn cảm nhận cảm giác trước kia khi ta và anh cùng một chỗ. Có lẽ, chính là bởi vì từng có thống khổ phụ trợ mới khiến ta càng cảm nhận được tình cảm anh cho ta.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

464. Chương 163: Ấm Áp [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thành viên Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất rất nhanh phát hiện gần đây Thải Nhi thay đổi. Nàng trở nên bám dính Long Hạo Thần. Hai người trừ lúc ngủ ra, gần như mỗi ngày đều dán sát nhau. Long Hạo Thần nấu cơm cho Thải Nhi, Thải Nhi ở bên cạnh giúp hẩn rửa rau. Không ai quấy rầy họ. Dù cho đại chiến bên ngoài Khu Ma quan truyền đến tiếng gầm rú dường như cũng bị họ tự động bỏ qua.

Khoảng thời gian này chỉ thuộc về bọn họ.

Đáng tiếc, ngày hành phúc luôn qua nhanh, sẽ bị đánh gãy. Ngày thứ mười một đám Long Hạo Thần tới Khu Ma quan, Hiệp Giả Thánh Nguyệt lại lần nữa xuất hiện trước mặt họ.

“Hạo Thần, ta tới cho con một tin tốt, liên minh quyết định chiến đấu, cùng ma tộc phát động thánh chiến.” Khi nói ra câu này, trong mắt Thánh Nguyệt tràn ngập sát khí lãnh liệt.

“A?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn Thánh Nguyệt. “Ông cố, vậy việc của con?”

Thánh Nguyệt mỉm cười nói.

“Đừng nói là con, cả ta cũng không ngờ được ý kiến mọi người lại nhất trí đến thế, không có tranh luận. Đầu nhất trí thông qua, con chính thức trở thành người kế thừa tương lai của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Đồng thời, liên minh sẽ không tiếc trả giá đắt bảo vệ con an toàn. Mọi người đều thống nhất ý kiến, có con tồn tại thì đối với ma tộc là đả kích trí mạng. Khi thực lực của con trưởng thành đến thời điểm chín muồi, vậy sẽ là tai họa cho ma tộc. Thánh chiến này cũng là để chúng ta cố gắng chờ đến ngày đó. Yên tâm đi, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt nhất, con hoàn toàn không cần lo lắng về trận chiến này. Tuy ma tộc chủ động thánh chiến, nhưng chúng phát động rất vội vàng, không chuẩn bị sung túc. Ngược lại vì có ngày phản công, liên minh đã chuẩn bị từ lâu, rất lâu rồi. Ma Thần Hoàng đích thực cường đại, nhưng y muốn đánh vào liên minh chúng ta tuyệt không phải việc dễ dàng. Nai chết vào tay ai còn chưa chắc đâu.”

Nghe Thánh Nguyệt nói mấy lời này, thành viên Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều thở phào nhẹ nhõm. Bản thân Long Hạo Thần tuy không lo âu cái gì, nhưng các bạn thì sao không lo lắng cho hắn được?

Liên minh quyết định thật khiến họ phấn chấn tinh thần. Hiện tại họ phải làm chính là dốc sức trợ giúp liên minh chống địch là đủ rồi.

Long Hạo Thần bản năng siết chặt nắm đấm, trầm giọng nói.

“Ông cố, nếu đã vậy thì con muốn xin chỉ lệnh của liên minh cùng đồng bạn trở lại lãnh địa ma tộc. Khi ma tộc phát động thánh chiến thì hậu phương nhất định trống trải, chúng dĩ nhiên sẽ có ma thần canh giữ. Nếu chúng ta có thể ở sau lưng địch xử lý thêm vài ma thần, vậy đối với ma tộc trong thánh chiến sẽ có tác dụng quấy nhiễu cực lớn.”

Thánh Nguyệt lập tức kiên quyết phủ định đề nghị của hắn.

“Không được, hiện tại con là người liên minh tập trung bảo hộ, sao có thể để con mạo hiểm đi ma tộc được? Công tác đánh lén kẻ địch đương nhiên sẽ có người đi làm, hiện tại con không cần lo lắng điều này. Sau khi liên minh ra quyết định cũng có nhiệm vụ cường chế với đội các người, nhất định phải hoàn thành nó. Hoàn tất nhiệm vụ rồi các người sẽ chính thức thăng lên Liệp ma Đoàn cấp vương.”

“Dạ? Là nhiệm vụ gì?” Long Hạo Thần kinh ngạc hỏi.

Thánh Nguyệt cười gian nói.

“Nhiệm vụ này nói khó thì không khó, nhưng cũng không đơn giản. Mỗi người các người đều là tinh anh của các Đại Thánh Điện. Bởi vì quan hệ của Hạo Thần, các người đều được thánh điện khẳng định. Bởi vậy liên minh quyết định trong một đoạn thời gian sẽ đào tạo sâu các người, toàn lực bồi dưỡng trở thành người kế thừa tiếp theo của liên minh. Cho nên các người nhất định phải tự trở về tổng bộ thánh điện của mình, nghe theo các Đại Thánh Điện điều khiển, bồi dưỡng, huấn luyện, cho đến khi các người có thể xuất sư mới thôi.”

“A?” Mọi người cùng kêu ra tiếng.

Nhiệm vụ cường chế này đối với mỗi người dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng điều này cũng có nghĩa là đội họ tạm thời giải tán.

“Không được, chúng ta không muốn chia cách!” Lâm Hâm vội vàng nói.

Thánh Nguyệt trầm sắc mặt.

“Đây là chuyện các người có thể tự quyết định? Các người đều là một phần của liên minh, là Liệp ma giả. Tuân theo mệnh lệnh là chức trách của các người. Đây là quyết định chung từ liên minh, mỗi tòa thánh điện đều ủng hộ, bao gồm cả ta. Mấy năm nay, các người đã làm không ít cống hiến cho liên minh, nhưng thực lực của các người còn yếu lắm. Hiện tại các người còn là mục tiêu của ma tộc, cứ để các người lần nữa chấp hành nhiệm vụ, kết quả cuối cùng sẽ là ngọc nát. Bởi vậy, hiện tại các người cần nhất chính là trầm tĩnh lại mà không phải liều lĩnh. Đặc biệt là Long Hạo Thần, tuyệt đối không thể làm nhiệm vụ nữa.”

Long Hạo Thần suy nghĩ chốc lát sau, nâng tay lên ý bảo đồng bạn trước tiên tỉnh táo lại đã, tiếp theo hỏi Thánh Nguyệt.

“Ông cố, ở tình huống nào thì chúng con mới lại tổ đội được?”

Thánh Nguyệt mỉm cười, nói.

“Điều này không khó. Đầu tiên, thực lực cá nhân của các người trên cấp bảy. Con làm đoàn trưởng ít nhất phải tới cấp tám, hơn nữa thông qua khảo nghiệm thánh điện của mình. Khi liên minh cần các người thì có thể lại tổ thành đoàn đội. À, đúng rồi, mỗi người còn phải được đến danh hiệu đặc biệt từ thánh điện của mình. Ví dụ như Hạo Thần, cậu ta phải trở thành một Kim Tinh Cơ Tòa Kỵ Sĩ mới được. Chính là nói, các người nhất định phải chứng minh với liên minh có năng lực bảo vệ chính mình, thì liên minh mới cho các người lại tổ đoàn, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ.”

Nghe lời Thánh Nguyệt nói, mọi người đều yên lặng. Bọn họ hiểu, liên minh làm vậy là vì tốt cho họ. Một là vì bồi dưỡng họ, hai là không để họ tiếp tục chấp hành nhiệm vụ mạo hiểm. Đây không chỉ bởi vì một

mình Long Hạo Thần rất quan trọng với họ, cũng bởi vì Long Hạo Thần cùng Hạo Nguyệt có năng lực quan trọng hủy diệt được Trụ Ma Thần. Có thể nói, nếu liên minh quyết định bảo vệ họ vậy thì sẽ dốc hết sức bảo hộ. Muốn bước lên chiến trường lần nữa thì đương nhiên không phải chuyện dễ dàng.

Thánh Nguyệt trầm giọng nói.

“Việc các người trở về đã được ta ra nghiêm lệnh giữ bí mật. Tất cả người biết các người trở về đều sẽ giữ kín bí mật. Nhưng bởi vì các người ra tay ở Ngự Ma sơn mạch, khó bảo đảm ma tộc có biết các người đi tới Khu Ma quan hay không. Bởi vậy, các người phải mau chóng lên đường, trở về thánh điện của mình huấn luyện. Các con, liên minh là nghĩ cho tương lai của các người, chúng ta biết các người ở thời gian dài cùng một chỗ chấp hành nhiệm vụ thì đều có cảm tình sâu đậm, không muốn chia cắt. Nhưng các người sống sót không chỉ liên quan đến tính mạng các người, càng liên quan tương lai của liên minh. Bởi vậy, dù thế nào thì các người nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này. Muốn sớm ngày hội hợp, vậy mỗi người các người cần cố gắng hai trăm phần trăm cao sức mạnh chính mình. Thử hỏi, nếu có ngày các người có sức mạnh cỡ như Ma Thần Chi Vãn, thì còn ai có thể kiềm chế các người?”

Nghe Thánh Nguyệt tận tình khuyên nhủ, Long Hạo Thần lặng lẽ gật đầu.

“Ông cố, cảm ơn ông, cũng cảm tạ liên minh che chở con. Ông yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng hết sức tăng thực lực cho mình. Nhưng mà, Thái Nhi...”

Nói đến đây thì sắc mặt Long Hạo Thần tái nhợt, quay đầu nhìn Thái Nhi mặt cũng tái xanh, thoáng chốc không nói ra lời.

Thánh Nguyệt khẽ thở dài.

“Thái Nhi cũng phải học tập rất nhiều, hơn nữa lần này con bé mất trí nhớ, cần thời gian dài nghỉ ngơi. Xem con bé trở về có hồi phục một chút ký ức thì ở lại Khu Ma quan là lựa chọn tốt nhất. Con yên tâm, ta và cha mẹ con bé sẽ chăm sóc tốt cho nó, hy vọng có thể giúp con bé nhớ lại nhiều hơn nữa. Lại thêm lấy thiên phú như các người, tin tưởng không vài năm là có thể hoàn thành nhiệm vụ liên minh giao cho. Lại nói Thích Khách Thánh Điện cách Kỳ Sĩ Thánh Điện không xa, khi con ở bên Kỳ Sĩ Thánh Điện tu luyện có thành tựu, chẳng lẽ sẽ không đến xem con bé sao? Các người yên tâm đi, dù cuối cùng liên minh vẫn không nói lỏng mệnh lệnh về nhiệm vụ, thì đợi khi các người hơn hai mươi tuổi, ta nhất định sẽ đích thân đưa Thái Nhi đến bên cạnh con, chủ trì hôn lễ cho hai đứa.”

Nghe đến bốn chữ chủ trì hôn lễ, nguyên bản Long Hạo Thần và Thái Nhi sắc mặt tái nhợt bỗng đỏ hồng. Hai người nhìn nhau một cái. Trong mắt Thái Nhi là thẹn thùng và mừng thầm. Long Hạo Thần là vui sướng có nhân nhật lo lắng. Dù sao thì trong lòng hắn vẫn hy vọng Thái Nhi có thể nhớ lại hết, nếu không, hắn luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Nhưng mà phải chia cách Thái Nhi, đến hai mươi tuổi thì cũng là thời gian hơn hai năm, đợi khi Thái Nhi hai mươi tuổi cần trên ba năm. Xa nhau lâu như vậy, Long Hạo Thần trong lòng tràn ngập lưu luyến không tha.

Thánh Nguyệt vỗ bả vai Long Hạo Thần.

“Con trai, con nên hiểu, đối với hai đứa thì đây đã là kết quả tốt nhất. Liên minh có thể làm chỉ có nhiều đó. Các người phải lập tức rời đi không thể dừng lại. Ta sẽ phái cao thủ Thích Khách Thánh Điện đưa các người đi. Tạm chia ly thắng tân hôn. Lần này chia xa là vì tương lai hạnh phúc gặp lại. Con yên tâm đi, chúng ta sẽ săn sóc cho Thái Nhi thật tốt.”

Bùm! một tiếng, Long Hạo Thần quỳ xuống trước mặt Thánh Nguyệt.

“Ông cố, đều là con không tốt, tại con không chăm sóc tốt cho cô ấy, mới khiến cô ấy mất trí nhớ. Nếu phải cách xa cô ấy, con có một yêu cầu nho nhỏ. Con muốn nấu một bữa ăn cho cô ấy, cho cả đồng bạn nữa, có thể không ạ?”

Long Hạo Thần nói ra câu này, mắt mọi người đều đỏ lên.

Thái Nhi là người thứ nhất nhào vào lòng Long Hạo Thần.

“Hạo Thần, ta...”

“Đoàn trưởng...”

“Đại ca...”

Thánh Nguyệt ngửa đầu nhìn trời, cổ không cho nước mắt rơi xuống.

“Được, ta cho các ngươi nửa ngày, tối hôm nay nhất định phải rời đi, ta sẽ sắp xếp người.” Nói xong câu đó, thân hình chợt lóe, ông đã biến mất trong không khí.

Sinh ly tử biệt, là thống khổ lớn nhất trong đời người.

Lúc này đám Long Hạo Thần đổi mặt chính là như vậy. Từ ban đầu ở Thánh Thành hợp thành Liệp ma Đoàn số một cấp sĩ, bọn họ trải qua rất nhiều thứ. Mọi người cùng một chỗ sống chết có nhau, tung hoành trong ma tộc xung phong liều chết.

Cảm tình giữa họ đã không thể dùng chữ đồng bạn và bạn bè đơn giản hình dung. Họ là anh chị em tốt có thể giao phía sau lưng cho đối phương, họ là đồng chí có thể trả giá sinh mạng cho nhau.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

465. Chương 164: Mẹ [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thời gian một ngày trước khi chia tay, đối với mỗi người bọn họ đều rất đau khổ.

Long Hạo Thần tự tay làm bữa cơm trưa phong phú cho đồng bạn, nhưng đến lúc ăn cơm thì không ai có thể nuốt xuống.

“Mọi người đừng như vậy. Ông cố nói đúng, hôm nay chia ly là vì tương lai hạnh phúc gặp lại. Ta hứa với mọi người, hai năm, tối đa là ba năm, ta nhất định sẽ nghĩ hết cách tổ hợp lại đội chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta sẽ trở thành một Liệp ma Đoàn cấp vương. Hơn nữa, tuy rằng chia cách nhưng liên hệ giữa chúng ta không bị cắt đứt. Liên minh có ma pháp truyền tống thư, đợi mọi người trở về thánh điện của mình, nhất định phải báo bình an với ta.”

Long Hạo Thần kiềm chế trong lòng đau đớn, khuyên nhủ đồng bạn.

“Lâm Hâm, lần này tách ra, kỳ thực nhiệm vụ khó khăn nhất chính là anh. Trừ không chậm trễ tu luyện ra, anh còn có rất nhiều chuyện phải làm. Mọi người hãy đem các loại vật dụng linh khí tập trung lại, ta sẽ lấy tất cả tài liệu chúng ta đem về cất trong Giai Điều Vĩnh Hằng giao cho Lâm Hâm. Khi anh trở về hãy đem chúng đổi thành các loại nhu yếu phẩm cho chúng ta. Đặc biệt là Cứ Diêu và Sâm Chu. Mật rần, nội đan của Sâm Chu và Vua Sâm Chu chế thành Sâm Chu Đoàn Thể Đan, anh chia cho người khác đi, ta không cần. Ta là thần quyền giả, sau khi thức tỉnh thì thể chất cải thiện nhiều, Sâm Chu Đoàn Thể Đan đối với ta chắc không có tác dụng lớn.”

“Thi thể Cứ Diêu thì anh phải lợi dụng cho đáng, trước vì Nguyên Nguyên cải tạo vũ khí thuận tay, rồi mới

Dương Hạo Hàm khẽ thở ra, nói.

“Rất khó. A Nan không giống ma thần khác, danh hiệu của gã là Chiến Cuồng Ma Thần. Trong ma tộc, có lẽ gã không phải mạnh nhất nhưng tuyệt đối là hiếu chiến nhất. Làm Trụ Ma Thần thứ bảy, gã lại không có chủng tộc thuộc về mình. Từng có một đoạn thời gian, Cuồng Ma tộc muốn làm thuộc hạ của gã nhưng bị kiên quyết từ chối. Nguyên nhân rất đơn giản, Cuồng Ma tộc quá yếu không xứng làm tộc nhân của gã. Trong lòng A Nan chỉ có chiến đấu. Bởi vậy gã cũng là ma thần tàn sát cường giả liên minh chúng ta nhiều nhất. Khi chiến đấu thì gã chính là kẻ điên. Nhưng A Nan có điểm tốt là chỉ thích chiến đấu, coi thường binh lính bình thường yếu hơn mình nhiều. Cho nên tuy gã giết nhiều cường giả của chúng ta nhưng số lượng giết lính thường lại là ít nhất.”

“Giữa cha ngươi và A Nan từng có ít nhất bốn lần chiến đấu, mỗi lần đều là vô cùng thảm khốc, nhưng ai cũng không làm gì đối phương được. Bọn họ đánh ra một ít tình nghĩa. Cha ngươi và A Nan hứa hẹn, trước khi thắng được đối phương sẽ không bị cuốn vào chiến tranh. Bởi vậy, dù A Nan có ở đây thì chỉ uy hiếp mỗi mình cha ngươi. Lúc trước ma tộc đã từng thử tấn công vài lần, Trụ Ma Thần A Nan tuy rằng có mặt nhưng gã không xuất hiện trên chiến trường, do đó có thể thấy cha ngươi sẽ không gặp vấn đề lớn. Chắc là A Nan đang kiểm y.”

“Cuồng Chiến Ma Thần, A Nan!” Long Hạo Thần bản năng siết chặt nắm đấm hai tay.

Trong đầu hắc trí nhớ sâu nhất chính là khi ấy Long Tinh Vũ triệu hoán ra Mạt Thế và Sát Phạt Thần Ấn vương tọa. Hình tượng cao lớn của phụ thân khắc sâu vào đầu hắc.

Một ngày nào đó mình cũng phải thách đấu Cuồng Chiến Ma Thần.

Dương Hạo Hàm khẽ mỉm cười, nói.

“Được rồi, ta tin tưởng tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành Thần Ấn kỵ sĩ càng xuất sắc hơn cha ngươi. Ta cũng mong chờ ngày đó sớm đến. Khi ấy nói không chừng ngươi chính là ác mộng của ma tộc. Đi nào, chúng ta trước tiên vào thành, tiếp đến một đoạn thời gian ngươi sẽ bận lắm đây.”

“Dạ?” Long Hạo Thần nghi hoặc nhìn Dương Hạo Hàm, không biết ông có ý gì, nhưng chân thì đi theo hướng trong thành.

Nhìn cảm xúc con trai bình tĩnh trở lại, Bạch Nguyệt thầm thở ra, thoáng chốc khuôn mặt biến dễ nhìn hơn nhiều. Bà dịu dàng nâng con mình lên, thầm nghĩ, Hạo Thần bé bỏng của ta đã lớn rồi.

Vừa đi vào trong thành Dương Hạo Hàm vừa nói với Long Hạo Thần.

“Sự việc của ngươi thì ta đã nghe Thánh Nguyệt nói. Tuy năm ấy chúng ta mong đợi ngươi rất cao, nhưng không ngờ ngươi cứ cho chúng ta bất ngờ. Liệp ma Đoàn cấp hiệu trẻ nhất, Liệp ma Đoàn cấp suất trẻ tuổi nhất. Ngươi thậm chí còn ưu tú hơn cả cha mình. Vốn lão Khâu Chiến Sĩ Thánh Điện nói với ta rằng ngươi có thể trở thành Thần Ấn kỵ sĩ trước năm ba mươi tuổi, ta còn tưởng hắc nói xạo, hiện tại xem ra, hắc nói không sai! Ngươi chưa tới mười tám tuổi đã được cấp bảy@”

Khuôn mặt anh tuấn của Long Hạo Thần ửng hồng, nói.

“Dương gia gia, ngài đừng khen ta. Đây là lần đầu ta tới Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta, lát nữa ngài sẽ sắp xếp ta thế nào?”

Dương Hạo Hàm mỉm cười nói.

“Có phải ngươi cảm thấy chúng ta khiến ngươi trở về, chắc sẽ tìm chỗ đặc biệt bí ẩn giấu ngươi đi, để tránh ma tộc phát hiện?”

Long Hạo Thần ngẩn ra nhưng bản năng gạt đầu, đây thật là suy nghĩ trong lòng hắc.

Dương Hạo Hàm lắc đầu, nói.

“Không, ngươi sai rồi. Nếu như làm vậy thì chỉ mai một tài năng của ngươi, thậm chí để lại ám ảnh tâm lý. Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta nói với bên liên minh là một sự việc, chúng ta có tính toán khác nữa. Chúng ta đã ra quyết định, dốc hết sức bồi dưỡng ngươi. Chiến trường chính là chỗ tốt nhất thăng cấp kỵ sĩ.”

Long Hạo Thần mừng rỡ, đây là tin tốt thứ nhất từ khi hắn trở về liên minh thánh điện.

“Dương gia gia, ngài cho phép ta ra chiến trường? Vậy thì thật tốt quá. Khi nào? Hiện tại được không?”

Không biết vì sao, sau khi giải tán đoàn đội, tính cách bỗng thiếu niên của Long Hạo Thần bị giải thoát ra, thiếu vài phần trầm ổn lúc là đoàn trưởng, có chút xung động.

Dương Hạo Hàm bật cười nói.

“Người còn nóng vội hơn. Ra chiến trường là chắc chắn rồi, nhưng sẽ không nhanh như vậy. Người và Hàn Vũ phải thỏa mãn hai điều kiện rồi mới có thể lại bước trên chiến trường rèn luyện.”

“Được, ngài nói đi.” Long Hạo Thần không chút do dự nói.

Dương Hạo Hàm nói.

“Tu vi của các người đúng là tăng không ít, nhưng kỹ năng có ngang bằng không? Ta biết các người mua một số kỹ năng bên thánh thành, nhưng còn kém xa. Ta sắp xếp cho các người hàng loạt kỹ năng để học tập. Bởi vậy, chuyện thứ nhất các người phải làm là vận dụng chúng thật quen tât. Đừng tưởng rằng đơn giản, có một số kỹ năng không tốt tu luyện đâu.”

Long Hạo Thần gật đầu, đây vốn là điều họ nên làm.

Dương Hạo Hàm nói tiếp.

“Việc thứ hai chính là các người nhất định phải trở thành Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ. Sau khi có được Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp, các người mới bảo vệ mình tốt hơn, cũng không dễ dàng bị ma tộc phát hiện. Hai điều kiện này không tính khó đúng không? Ta không hề cố ý làm khó các người.”

Long Hạo Thần vô cùng vui mừng, nói ngay.

“Không khó, không khó, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện kỹ năng, tranh thủ sớm ngày bước lên chiến trường.”

Dương Hạo Hàm cười to nói.

“Thế nào? Xem ra người không đem thử thách Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ đặt trong mắt?”

Long Hạo Thần có chút lúng túng gãi đầu, nhưng vẫn nói.

“Ta tin tưởng mình làm được.”

Bên kia Hàn Vũ mặt khổ qua. Hiện tại y mới chỉ là tu vi cấp sáu, muốn tham gia thử thách Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ ít nhất phải đạt tới cấp bảy. Huống chi Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ trong Kỵ Sĩ Thánh Điện thì là sự tồn tại đẳng cấp cao. Hiện giờ Long Hạo Thần có thực lực thông qua thử thách, không khó khăn, nhưng đối với y thì không nhẹ nhàng như thế.

Dương Hạo Hàm thần bí nở nụ cười, nói.

“Đừng coi thường thử thách. Người không giống như người khác, có được thể chất quang minh chi tử, là người thừa kế điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện đời tiếp theo, dù là khảo nghiệm gì cũng sẽ càng nghiêm khắc hơn người khác. Đến lúc đó người sẽ biết.”

Long Hạo Thần không chần chờ đồng ý ngay. Đối với hắn, tình trạng thống khổ nhất chính là bị nhốt bị trông nom bị bảo vệ, nếu thế thì hắn mới thật sự không thể chịu đựng. Còn thử thách cái gì, hắn có lòng tin với mình. Cho dù hiện tại không đủ thực lực, thông qua không ngừng tu luyện cũng nhất định có thể thành công. Đây không chỉ là sự tự tin vào sức mạnh, cũng là tin tưởng tài năng của mình.

Quy mô của Ngự Long quan lớn hơn Khu Ma quan nhiều. Nói chính xác hơn, bản thân Ngự Long quan chính là một ngọn núi lớn, cả quan ải là đào ra từ trong lòng núi lớn.

Tiến vào tòa hùng quan, Long Hạo Thần mơ hồ cảm giác được gần đỉnh ngọn núi to có vài hơi thở cực kỳ khủng bố. Tuy rằng hắn không biết hơi thở này là cái gì, nhưng có thể mơ hồ đoán được đó chắc là đòn sát thủ của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Bên Ngự Long quan tuy không có thiên nhiên bình phong Ngự Ma sơn mạch, nhưng thời tiết khắc nghiệt khiến bên này khiến cung ứng tài nguyên rất gian nan. Nhân loại vì đảm bảo bổ sung nguyên vật liệu cho Ngự Long quan, tại chỗ này ít nhất tồn trữ lương thực từ ba năm trở lên. Ngự Long quan dù là phía trước hay phía sau đều là mảnh đất băng giá.

Đại quân ma tộc tuy trú đóng đằng trước Ngự Long quan nhưng ngày không dễ trôi qua. Bão tuyết khủng bố gần như cách hai ngày sẽ xuất hiện một lần. Cho dù là cường giả cấp sáu ở trong bão tuyết nếu không có lều chống lạnh, rất khó sống sót trong thời gian dài. Cho dù có lều thì thường hay bị tuyết vùi lấp.

Bởi vậy, tuy đại quân ma tộc trú đóng tại đây một đoạn thời gian nhưng tấn công không mạnh mẽ. Bọn chúng dùng băng tuyết làm nền móng, dựng một tòa quan ải đơn giản, ít nhất có thể khiến quân ma tộc thoải mái chút. Dù sao muốn công phá Ngự Long quan cũng không phải ngày một, ngày hai có thể hoàn thành. Lần này ma tộc bỏ ra tất cả, gần như đào hết toàn bộ tích góp nhiều năm nay, mới có dũng khí qua bên này phát động thế công.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

468. Chương 165: Một Lá Thư Đến Từ Tiền Tuyền [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Dương Hạo Hàm sắp xếp Long Hạo Thần và Hàn Vũ ở trong tổng điện Kỵ Sĩ Thánh Điện. Long Hạo Thần và mẹ ở sát bên, sum vầy với mẹ hai ngày sau thì bắt đầu tu luyện cùng Hàn Vũ.

Tổng điện Kỵ Sĩ Thánh Điện ở trong lòng núi Ngự Long quan to lớn, hơn nữa ở sâu dưới đất. Nơi này mới chân chính là đất báu của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Cùng với phía nam Kỵ Sĩ Thánh Sơn được xưng là hai đại bảo vật của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Nghe nói ngay cả Thần Ấn vương tọa đều có trong hầm dưới đất này. Chẳng qua Long Hạo Thần và Hàn Vũ hiện tại còn chưa đủ tư cách biết về Thần Ấn vương tọa.

Khiến Long Hạo Thần hơi kỳ quái là Kỵ Sĩ Thánh Điện so với Thích Khách Thánh Điện, Chiến Sĩ Thánh Điện hẳn đã thấy thì không có kiến trúc hùng vĩ. Bởi vì là trong lòng núi, hẳn thấy chỉ là từng gian phòng đá mà thôi, thậm chí không biết gian nào mới là chính điện của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Dương Hạo Hàm không giải thích nhiều với họ, chỉ sắp xếp hai người vào một cái động thì rời đi, hơn nữa báo cho rằng tu vi như họ ít nhất hoàn thành hết kỹ năng cấp bảy mới có thể ra khỏi hang động.

Tiến vào động, Long Hạo Thần bỗng có cảm giác lúc tại Thánh Thành tiến vào tầng bảo các Thánh Minh. Linh lực dao động kịch liệt trong không khí xung quanh, quang mang vàng nhạt cho người cảm giác hư ảo.

Vốn hẳn cùng Hàn Vũ đi vào trong động, nhưng khi hẳn lấy lại tinh thần thì kinh ngạc phát hiện không thấy Hàn Vũ nữa.

Xung quanh là linh lực quang thuộc tính nhu hòa, cho người cảm giác cực kỳ thoải mái. Quang nguyên tố dồi dào đã bị Long Hạo Thần hô hấp tam đại linh khiếu cắn nuốt.

Không nóng vội tiến vào trong, Long Hạo Thần ngồi xuống tại chỗ. Mặc dù lúc này linh lực của hẳn rất sung túc, nhưng hẳn biết hiện tại không phải trạng thái tốt nhất của mình. Bởi vì nóng nảy.

Bắt đầu từ lúc tại Thâm Uyên đắm lầy trong An Độ hành tĩnh của ma tộc trở về, tâm tình của hẳn luôn không thể bình tĩnh. Sau khi về lại Khu Ma quan thì càng mấy lần trải qua vui buồn. Nỗi lòng dao động nhiều thế, cho dù lúc đó Nhật Nguyệt Thần Oa cho hẳn sự bình tĩnh và thấu hiểu thì đã sớm bị ảnh hưởng.

Nhưng Nhật Nguyệt Thần Oa còn có sự cảm ngộ đối với thấu hiểu và bình tĩnh. Bởi vậy, hiện giờ Long Hạo Thần mới có thể tĩnh lặng ngồi đó. Hẳn cần thời gian tẩy trừ tạp niệm trong lòng. Dù là một tia tạp niệm ẩn giấu ở chỗ nhỏ bé nhất cũng cần hoàn toàn bị thanh tẩy. Chỉ có như thế hẳn mới toàn lực tiến vào trạng thái tu luyện, dùng thời gian ngắn nhất thăng cấp lớn nhất.

Khép lại đôi mắt, đã bình tĩnh, Long Hạo Thần bắt đầu minh tưởng. Cảm nhận Quang nguyên tố nhu hòa trong không khí, đường nét khuôn mặt hắn càng biến mềm mại.

Quang mang lấp lóe, Nhã Đình đã xuất hiện sau lưng Long Hạo Thần. Cô cũng khoanh chân ngồi đó, nhắm mắt giống Long Hạo Thần. Pháp trượng trong tay chậm rãi nâng lên, từng vòng vàng sáng vàng ngưng tụ hướng cô và Long Hạo Thần.

Ngưng tụ, chiết xuất, Nhã Đình làm trông đơn giản nhưng trợ giúp rất lớn cho Long Hạo Thần. Quang nguyên tố đã trải qua chiết xuất cực kỳ tinh thuần, bị Long Hạo Thần hấp thu càng dễ dàng hơn.

Dương Hạo Hàm yên lặng đứng trong một gian nhà đá, sau lưng ông còn có hai người. Bên trái là một lão giả mặt tròn đáng người cao to. Lão giả mặt như trái táo, mũi thẳng miệng vuông, sắc mặt nghiêm túc có vài phần vui vẻ.

Bên kia đứng người đàn ông toàn thân bao phủ trong áo choàng xám, ngay cả đầu cũng bị trùm kín.

Trước mặt Dương Hạo Hàm là một quả cầu Thủy bà bà tinh đường kính một mét. Thủy bà bà tinh cầu tỏa ra ánh vàng yếu ớt, bên trong hiện ra hình ảnh chẳng phải chính là Long Hạo Thần ngồi xếp bằng trong động bảo tàng của Kỵ Sĩ Thánh Điện?

Dương Hạo Hàm mỉm cười nói.

“Sau khi tiến vào Huyền Động còn có thể bình tĩnh như vậy, đứa bé này thật sự trưởng thành. Hắn còn chưa đủ mười tám tuổi! Lại có tâm trí ổn trọng như thế. Xem ra Tinh Vũ đã nói đúng, trải qua mấy năm rèn luyện, thằng bé thật là thành tài.”

Lão giả mặt tròn sau lưng Dương Hạo Hàm thì hừ lạnh một tiếng.

“Đúng cái gì mà đúng? Ta đã nói trước nên đón Hạo Thần tới nhưng nó không chịu.” Ông vừa nói vừa liếc mắt người áo xám không thấy rõ mặt đứng bên cạnh.

Dương Hạo Hàm mỉm cười, nói.

“Long huynh, người đừng được nước lấn tới. Không có Tinh Vũ thì người có cháu giỏi vậy sao? Chẳng phải người cũng nhận không ra ngoài nhận ông cháu với hắn? Nhiệm vụ quang vinh bảo vệ cháu người thì giao cho người vậy. Tuy hắn là cháu của người nhưng cũng là hy vọng trăm năm tương lai của Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta. Nếu hắn bị thương tổn gì thì ta sẽ hủy bỏ trách nhiệm bảo vệ của người, đích thân bảo vệ hắn.”

Nếu Long Hạo Thần nghe thấy lời của Dương Hạo Hàm thì nhất định sẽ kinh ngạc. Lão giả mặt tròn lại là ông nội ruột. Nếu xem từ diện mạo thì hắn và lão giả này không có nhiều chỗ giống nhau.

“Đừng nói nhảm. Tuy người mạnh hơn ta chút nhưng cũng không hơn bao nhiêu. Coi như là cái tên Ma Thần Hoàng tới đây, muốn thương tổn cháu ta cũng không làm được.” Lão giả mặt tròn toàn thân phát ra bá khí lạnh liệt, uy nghiêm vô hình mơ hồ có sắc vàng rờn rờn khuếch tán ra khỏi người ông.

Lão giả này tên là Long Tinh Ẩn, chính là một trong ba Thần Ẩn kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện, người sở hữu Trật Tự và Phép Tắc Thần Ẩn vương tọa, phụ trách Chương Quân và Chế Ước Thần Ẩn kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Quan hệ giữa Long Tinh Ẩn và Long Tinh Vũ đừng nói Long Hạo Thần không biết, ngay cả nội bộ trong Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng chỉ số ít vài người cao tầng mới biết được.

Đây là quy định của nhà họ Long. Dù trưởng bối có mạnh cỡ nào, hậu bối đều sẽ không mượn danh tiếng, cần phải nhờ năng lực của chính mình. Năm đó Long Tinh Vũ cũng dựa vào cố gắng bản thân cuối cùng trở thành Thần Ẩn kỵ sĩ.

Dương Hạo Hàm thở dài một tiếng, nói.

“Lần này ma tộc thế tới rào rạt, thánh chiến nài chết về tay ai còn rất khó nói. Tuy các tiền bối ẩn thế trong liên minh đều xuống núi, nhưng số lượng cường giả ma tộc dù sao nhiều hơn chúng ta rất nhiều. Hy vọng liên minh có thể tiếp tục đi trên con đường chiến tranh.”

Long Tinh Ẩn nói.

“Chẳng phải là kéo dài sao? Chúng ta kéo được, so đầu về vật tư thì ma tộc chết chắc. Thánh chiến này chỉ cần chúng ta có thể chống được, vài năm sau người xem lại, chỉ là lương thực thì ma tộc không thể giành đua.”

Dương Hạo Hàm nói.

“Chúng ta có thể nghĩ đến thì dĩ nhiên Ma Thần Hoàng cũng nghĩ ra. Long huynh, không thể lạc quan như thế!”

Người áo xám bên kia trầm giọng nói.

“Ta đi trước. Nếu Hạo Thần đã trở về thánh điện thì ta yên tâm.”

Long Tinh Ẩn nhướng mày.

“Người muốn đi đâu?”

Trong giọng nói của người áo xám lộ ra sát ý.

“Hậu phương ma tộc.”

Nói xong câu đó y đã xoay người sải bước đi.

Long Tinh Ẩn và Dương Hạo Hàm liếc nhau một cái, nói.

“Dương huynh, đợi lát nữa Hạo Thần ra khỏi Huyền Động, ta muốn gặp nó một lần, đích thân thử thách nó, người thấy sao?”

Dương Hạo Hàm gật đầu.

“Đây là việc ông cháu nhà các người, người tự quyết định đi. Nhưng ta không hiểu về thủ thành, Ngự Long quan không thể thiếu người canh giữ.”

Long Tinh Ẩn gật đầu.

“Sẽ không chậm trễ thời gian quá lâu. Ta trở về doanh đây, khi nào Hạo Thần ra động thì người báo ta một tiếng.”

“Ừm.”

Long Hạo Thần thật sự bình tĩnh như bề ngoài sao? Đáp án là không.

Khi hắn nhắm mắt lại thì các loại suy nghĩ hỗn loạn tràn ngập trong đầu. Bóng dáng Thái Nhi xuất hiện trước tiên, là hình dạng khi nàng đột nhiên thức tỉnh thần quyền giả. Tiếp đến hình ảnh bóng chuyển biến thành hắn và nàng ngồi trên nóc nhà lúc sắp chia tay.

Sau Thái Nhi chính là phụ thân. Phụ thân uy nghiêm nhìn chăm chú vào hắn, dường như muốn nói cái gì.

Sau đó là mẹ. Mắt của mẹ vĩnh viễn u buồn, bi thương như thế. Từ nhỏ đến lớn, hắn và mẹ thất lạc phụ thân, có ít nhất mười năm cha mẹ không thể cùng một chỗ. Khó khăn lắm mới trùng phùng, phụ thân lại bởi vì chiến đấu với A Nan mà mất tích. Mấy năm nay mẹ chịu khổ cỡ nào chỉ mình bà biết rõ.

Khuôn mặt đồng bạn từng cái hiện ra trong đầu Long Hạo Thần, từ lần đầu tiên họ ở Khu Ma quan chiến đấu, đến ở Sợ Hải Bi Khiếu Động đại chiến Ác Ma tộc, rồi tới Trấn Nam quan, Mộng Huyền Thiên Đường, Thâm Uyên, từng hình ảnh không quá rõ ràng mau chóng vụt qua trong đầu Long Hạo Thần.

Dưới tình huống như vậy sao hắn bình tâm cho được?

Sau lưng mơ hồ toát ra khí lạnh. Long Hạo Thần biết rõ, may mắn mình có thể bình tĩnh lại mà không phải liều lĩnh. Nếu không sẽ chỉ khiến tinh thần càng hỗn loạn. Những buồn phiền xuất hiện trong lòng mình có lẽ sẽ bị đè ép, nhưng nhất định dần ảnh hưởng tâm trí, ảnh hưởng sự thuần tịnh của thần quyền giả.

Nhật Nguyệt Thần Oa trao đổi với hắn tuy không nhiều nhưng thức tỉnh điểm quan trọng nhất, chính là Quang Minh thần quyền giả khác với thần quyền giả khác.

Ưu thế lớn nhất của Quang Minh thần quyền giả chính là bản thân hoàn mỹ, dù là tâm linh hay thiên phú. Điều này ngay cả Thái Nhi là Tử Thần thần quyền giả đều không thể sánh bằng. Nhưng vấn đề lớn nhất của Quang Minh thần quyền giả cũng ở chỗ hoàn mỹ.

Quá hoàn mỹ càng dễ dàng bị ô nhiễm. Sự thật chứng minh, lúc trước Nhật Nguyệt Thần Oa xuất hiện, chẳng phải Quang Minh thần quyền giả bởi vì bị ô nhiễm mà đi hướng tà đạo? Cuối cùng chẳng những không cứu đại lục, ngược lại trở thành tội nhân của đại lục. Đặc biệt là Thần Long Tinh Quang Thần Thú đời thứ nhất, còn có chủ nhân tháp Vĩnh Hằng, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Bởi vậy, đối với Quang Minh thần quyền giả mà nói, kỳ thật có một điều cực kỳ quan trọng, đó chính là tự xét lại.

Nhật Nguyệt Thần Oa rời khỏi thế giới này, để lại cho Long Hạo Thần chỉ có thể xác. Nhưng trước khi nó rời đi, dùng lực lượng cuối cùng giúp Long Hạo Thần tẩy sạch tâm linh. Tuy không nói thẳng nhưng nó dùng hành động cho Long Hạo Thần biết nên làm như thế nào.

Đúng vậy, tự xét lại, chỉ có không ngừng tự suy xét, giữ vững lòng thấu hiểu và trong suốt, quang minh chỉ tử mới vĩnh viễn là đứa con của quang minh.

“Cảm ơn ngươi, Nhật Nguyệt Thần Oa.” Long Hạo Thần tận đáy lòng cảm thán.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

469. Chương 165: Một Lá Thư Đến Từ Tiên Tuyền [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Không cố ý đè ép cảm xúc mâu thuẫn trong lòng mà là khiến chúng hoàn toàn bùng phát. Chính Long Hạo Thần thì chỉ cảm nhận sự tồn tại của chúng chờ thời gian trôi qua, chuyển dời Quang nguyên tố không ngừng hấp thu nhặt bớt nó. Không lâu lắm, hẳn rồi cuộc tiến vào trạng thái minh tướng.

Nhã Đình ngồi sau lưng Long Hạo Thần cảm nhận rõ nhất sự biến hóa của hắn. Làm Quang nguyên tố tinh linh, tùy theo hắn yên tĩnh lại chân chính tiến vào trạng thái nhập định. Trong mắt Nhã Đình, lúc này Long Hạo Thần biến trong suốt, mỗi lần hít sâu thở ra hẳn tựa như tiến vào Thể Quang Diệu. Nhã Đình giúp hắn hấp dẫn Quang nguyên tố bắt đầu không đủ cho hắn hấp thu.

Nên biết, sau khi dung hợp Thánh Dẫn Linh Lô, Nhã Đình có thêm năng lực dự dục Quang nguyên tố. Quang nguyên tố trải qua cô chiết xuất chẳng những cực kỳ tinh thuần còn vô cùng đậm đặc, dưới tình huống như vậy mà Long Hạo Thần lại có thể lấy tốc độ kinh người hấp thu, điều này gần như mỗi lần hít thở đều tăng nhanh nội linh lực!

Đây chính là chỗ tốt khi Quang Minh thần quyền giả giữ trái tim trong sáng. Nội tâm Long Hạo Thần không chút tạp chất mới được Quang Minh Nữ Thần ban ân lớn nhất, Quang nguyên tố càng sẽ lấy tiến vào người hắn làm vinh dự, sao tốc độ tu luyện không nhanh được?

Trong Quang nguyên tố ảm áp này, Long Hạo Thần dần chìm đắm, hơn nữa là rất sâu, rất sâu. Hắn dần bỏ xuống vương bản trong lòng, tập trung tất cả tinh thần linh ngộ Quang nguyên tố. Thân thể hắn biến trong suốt ngày càng rõ ràng, thậm chí Dương Hạo Hàm thông qua Thủy bả bả tinh cầu quan sát hắn cũng dần cảm giác được.

Chẳng qua, vị Phòng Ngự và Thống Trù Thần Ấn kỳ sĩ này không thể nào ở tại đây quan sát Long Hạo Thần mãi. Đại chiến sắp tới, ông còn có nhiều việc phải giải quyết.

Tháng này, trong ghi chép sau này của hậu thế bị gọi là tháng đẫm máu Thánh Ma đại lục.

Thù hận ma tộc và nhân loại tích góp mấy ngàn năm rốt cuộc bùng phát. Lấy sáu đại cửa ải làm chủ chiến trường, ma tộc tấn công, Liên Minh Thánh Điện phòng ngự.

Nghe nói ở trên cao nhìn xuống bất cứ chủ chiến trường nào, đều có thể thấy mưa máu tứ tung.

Chiến tranh thịt nát xương tan này xem từ chỗ công phòng thì ma tộc tổn thất hơn xa nhân loại, nhưng số lượng quân đội ma tộc cũng nhiều hơn nhân loại nhiều.

Lúc chiến tranh mới bắt đầu, vũ khí phòng ngự của nhân loại đem đến tác dụng cực lớn, tạo thành sát thương rất lớn với ma tộc. Nhưng chiến tranh kéo dài càng lâu, vũ khí thủ thành dần biến thành phế liệu, nhân loại có thể dựa vào chỉ còn lại phần lớn địa hình.

Trận chiến giữa hai dân tộc vốn không cần tổng động viên chiến tranh. Mỗi chiến sĩ Liên Minh Thánh Điện tiến nhập chiến trường, đều dùng máu tươi của mình bảo vệ lãnh thổ cuối cùng của nhân loại.

Hậu phương là bình nguyên, hậu phương cũng là quê hương. Kỵ Sĩ Thánh Điện, Chiến Sĩ Thánh Điện, Thích Khách Thánh Điện, Ma Pháp Thánh Điện, Mục Sư Thánh Điện, Linh Hồn Thánh Điện. Cường giả tòa thánh điện nào, ở trong trận chiến này thì đầu óc chỉ có hai chữ thôi: liều mạng.

Thế công của ma tộc tuy mãnh liệt, nhưng ý chí nhân loại thật rất kiên cường. Lực lượng toàn Liên Minh Thánh Điện tích góp mấy ngàn năm cũng vào lúc này bùng nổ. Thật nhiều tài nguyên, quân dự bị quân đội liên miên bất tận tuôn ra nhập vào sáu tòa hùng quan, thế đại chiến sống chết với ma tộc.

Trong thánh chiến quan hệ đến an nguy giữa hai đại dân tộc, thì Long Hạo Thần làm mỗi lửa trận thánh chiến này vẫn yên tĩnh tu luyện, trong Tầng Bảo động của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Thánh Thành, đại phòng đấu giá Thánh Minh.

Phong Linh Nhi đang ở trong phòng làm việc xem báo cáo tài vụ tháng này. Cô dần cai quản các sự việc của đại phòng đấu giá Thánh Minh. Sau khi bắt đầu thánh chiến, đại phòng đấu giá Thánh Minh cũng tiến vào trạng thái khẩn cấp, chỉ thu các loại trang bị vũ khí, tài liệu, dược liệu, ma tinh, tạm dừng lại tất cả hành động đấu giá.

Đại phòng đấu giá gom góp tích lũy các loại vật tư, vô điều kiện cung cấp cho liên minh.

Đây là ý nghĩa tồn tại của đại phòng đấu giá Thánh Minh. Làm người thừa kế đại phòng đấu giá, Phong Linh Nhi biết rõ, kỳ thật đại phòng đấu giá Thánh Minh không thuộc về gia tộc cô mà là của toàn bộ Liên Minh Thánh Điện. Dùng phòng đấu giá xuất hiện trước mắt mọi người, là để ẩn giấu thực lực liên minh.

Bắt đầu thánh chiến, đại phòng đấu giá Thánh Minh gom góp tài lực cũng bắt đầu đem đến tác dụng quan trọng. Đại phòng đấu giá các nơi trở thành chốn tốt nhất cung cấp trang bị vũ khí linh lực. Trải qua quá trình lấy ra cực kỳ nghiêm ngặt, đại phòng đấu giá tích trữ các loại trang bị, ma tinh cường đại, thậm chí là hạng nặng vũ khí giống như ma tinh đại pháo đều bị vận chuyển đến tiền tuyến.

Đây chính là gia tài tích lũy ngàn năm nay, khổng lồ đến mức coi như là Phong Linh Nhi đều không rõ ràng lắm. Bởi vì nhà kho các nơi đại phòng đấu giá đều là niêm phong bí mật, chỉ có ma tộc phát động đại chiến mới giải trừ phong ấn.

Một mỗi xoa mắt, Phong Linh Nhi ngồi dựa vào lưng ghế, đôi mắt trong suốt xuất hiện một tia lo âu.

Lần này Thánh Minh có thể chống nổi không? Ma tộc đến thật quá đột ngột, nghe nói Ma Thần Hoàng lại yêu cầu một người làm điều kiện.

Hắn là đoàn trưởng của gã! Hiện tại bọn họ chẳng phải là ở đầu sóng ngọn gió sao?

Nghĩ tới đây, không biết vì sao, Phong Linh Nhi cảm thấy tim mình nhói đau. Mơ hồ một bóng dáng cao to hiện ra trong đầu cô.

Đầu trục bóng lưng, nụ cười khờ ngốc, khiến cô khó quên nhất là khi gã nhìn cô thì bắt giác hiện ra vẻ thỏa mãn.

“Gã, gã còn sống không?” Đánh rùng mình, đôi tay nhỏ bé trắng nõn bắt giác nắm chặt.

Đúng lúc này, bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Tiến vào.” Phong Linh Nhi lập tức đè nén cảm xúc tuôn trào, cúi đầu, ánh mắt lại tập trung vào sổ sách.

“Linh Nhi tiểu thư, có thư của cô.” Một nhân viên công tác đại phòng đấu giá đẩy cửa vào, đặt phong thư lên bàn, cung kính hành lễ xong lui ra.

Thư?

Phong Linh Nhi bản năng cầm lên lá thư. Đó là một quyển trục da dê tinh mỹ, bên trên còn có ấn ký ma pháp phong ấn. Nếu cưỡng ép mở ra thì ấn ký sẽ biến mất, thư tự động bị hủy, chỉ có chú ngữ đặc biệt mới mở ra được.

Bên trên quyển trục có một hàng chữ nhỏ, cũng là nhắc nhở chú ngữ cho loại thư này.

Phong Linh Nhi nhận được rất nhiều thư da dê giống vậy, nhưng khi cô thấy rõ ràng dòng chữ nhắc nhở về chú ngữ thì đột nhiên kích động.

[Hãy gọi tên ta đi, đóa hoa trắng bé nhỏ. Hi hi.

“Chết tiệt, là tên đáng ghét đó, chỉ có gã mới gọi mình như vậy. Tư Mã Tiên, cái tên khốn. Anh, anh còn sống...” Nói đến mấy chữ cuối cùng, Phong Linh Nhi kiềm không được rơi nước mắt.

Trong thời đại chiến tranh này, còn sống dường như là hạnh phúc lớn nhất.

Đinh một tiếng vang nhỏ, ấn ký ma pháp trên thư da dê mở ra, quyển trục trải dài.

Chữ viết của ai đó thật khiến người không dám khen tặng, nhưng may mắn có thể nhìn ra con chữ.

‘Linh Nhi tiểu thư, xin lỗi, lại kêu cô là đóa hoa nhỏ. Nếu cô có thể thấy lá thư này, chứng minh cô còn nhớ tên ta, Tư Mã thật thấy vinh hạnh. Cho cô biết một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là ta còn sống, hơn nữa đã trở lại bên liên minh chúng ta, đang ở tổng điện Mục Sư Thánh Điện tại Trấn Nam quan. Tin xấu là ta còn ở tiền tuyến, hơn nữa Liệp ma Đoàn tạm thời giải tán. Làm một Giới Luật Mục Sư thời đại mới, ta nhất định phải bảo vệ thánh điện chúng ta.’

‘Vốn ta không muốn viết lá thư này, ta nghĩ dù cô có thể thấy nội dung bên trong thì cũng sẽ không chút quan tâm. Nhưng lần này có thể từ bên ma tộc sống sót trở về, trong vui mừng, mỗi khi đêm khuya nằm mộng thì ta bất giác nghĩ tới cô. Cho nên vẫn kiềm không được viết lá thư cho cô. Vừa gặp đã yêu là hạnh phúc, nhưng cũng đau khổ. Thật muốn gặp cô, không biết đời này còn có cơ hội hay không. Loại người như ta không có mơ tưởng xa vời, cô có thích ta hay không, kỳ thật đối với ta không hề quan trọng. Lá thư này cứ xem như là từ biệt đi, chỉ hy vọng sau này cô sống hạnh phúc, vui vẻ. Cho dù đến vòng tay của thần, ta cũng sẽ cầu nguyện cho cô.’

‘Xin cô yên tâm, làm một người đàn ông yêu cô sâu đậm, Tư Mã Tiên ta tuyệt đối không phải thẳng hèn. Ta sẽ đem một giọt máu cuối cùng chảy trên chiến trường. Mỗi khi ta chiến đấu với ma tộc thì sẽ nghĩ, ta giết một tên ma tộc thì cô sẽ an toàn thêm một chút. Đầu trục của ta cứng tựa như Quang Chi Đại Lực Hoàn vậy.’

Ngây ngốc nhìn lá thư trong tay, Phong Linh Nhi thật lâu không động đậy. Nước mắt dần không tuôn trào, tình cảm đặc biệt giấu trong đáy lòng dường như đang bén rễ đâm chồi.

Vào một cái, cô chớp lấy một cuộn giấy bên người, cầm bút, cô giật mình phát hiện tay mình khẽ run. Thật không dễ dàng ổn định cảm xúc, cô nhanh chóng viết chữ.

‘Tên khốn, anh biết rõ ta không muốn nghe anh kêu ta là đóa hoa nhỏ vậy mà vẫn kêu. Ta ghét anh, ghét tên đầu trục anh chết đi được. Nhưng nếu anh dám chết ở chiến trường thì ta sẽ vĩnh viễn ghét anh. Anh phải còn sống lẫn về đây cho ta. Mặc kệ qua bao lâu. Còn nữa, phải hồi âm cho ta. Nếu trong ba tháng không nhận được một lá thư của anh, lão nương sẽ lập tức kết hôn với người khác, để anh chết không bình an!’

Chớp mắt, ba tháng đã trôi qua. Ai cũng không ngờ đầu trục xuất quan không phải Long Hạo Thần thực lực rõ ràng mạnh rất nhiều, mà là Hàn Vũ.

Thời gian ba tháng, Hàn Vũ đã học hết tất cả kỹ năng cấp sáu, trong đó bao gồm thật nhiều bí kỹ. Huyền Động chính là bao gồm các kỹ năng của Kỳ Sĩ Thánh Điện. Ở trong Huyền Động, có được không chỉ là kỹ

năng bình thường còn có bí kỹ các Thần Ấn kỳ sĩ tiền bối để lại! Có thể tiến vào đây đều là nhân tài lập công lao lớn cho Kỳ Sĩ Thánh Điện, hơn nữa làm lãnh đạo tương lai thánh điện bồi dưỡng!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

470. Chương 165: Một Lá Thư Đến Từ Tiên Tuyền [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần và Hàn Vũ có tư cách này. Trừ việc Long Hạo Thần có thân phận thần quyền giả ra, bọn họ hủy đi một cây Trụ Ma Thần của ma tộc là điều xưa nay chưa ai làm được, chỉ riêng chiến công này đã đủ tư cách rồi.

Sau khi Hàn Vũ xuất quan mới biết Long Hạo Thần vẫn đang bế quan, y chẳng hề chần chờ lập tức lựa chọn bế quan tu luyện tiếp.

Dương Hạo Hàm ra điều kiện để y tới chiến trường chính là trở thành Bí Ngân Cơ Tòa kỳ sĩ. Tuy rằng học xong tất cả kỹ năng cấp sáu nhưng linh lực của y còn kém xa khoảng cách một vạn linh lực.

Dương Hạo Hàm không biết lần thứ bao nhiêu quan sát Long Hạo Thần, chỉ là hiện tại sắc mặt ông không thông thả như trước, ngược lại tràn ngập lo lắng.

Thánh chiến đã bắt đầu ba tháng, Ngự Long quan chịu đựng áp lực cực lớn, làm Thần Ấn kỳ sĩ, dù là ông hay Long Tinh Ấn đều sớm xông pha chiến trường. Hai ngày trước ông còn cùng Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp đánh một trận. Về tu vi thì Dương Hạo Hàm không thua bao nhiêu, chỉ bằng uy lực của Thủ Hộ và Tử Bi Thần Ấn vương tọa thật sự đủ ngăn chặn Tử Linh Ma Thần, không để gã tiến lên một bước.

Thánh kỳ sĩ của Kỳ Sĩ Thánh Điện, đám kỳ sĩ thánh điện mỗi ngày đều đang đầm máu khổ chiến, chống địch bên ngoài Ngự Long quan. Tuyệt trong phạm vi ngàn dặm đều nhiễm thành sắc đỏ. Số lượng thương vong giữa hai bên rất khó thống kê.

Tuy Ngự Long quan tồn trữ tài nguyên rất sung túc nhưng nó không giống với cửa ải khác, dưới tình huống bị ma tộc vây khốn thì rất khó được liên minh tiếp trợ, thậm chí ngay cả tin tức cũng khó truyền đi. Cứ tiếp tục tiếp hao như vậy, Dương Hạo Hàm cũng không biết tòa hùng quan này có thể đứng vững bao lâu.

Ma tộc bên ngoài đã ba đợt tăng viện quân, hoàn cảnh ác liệt đả kích rất lớn đối với ma tộc, cho nên chúng không thể hoàn toàn phát huy sức chiến đấu.

Mấy trăm ma pháp sư băng hệ của Ma Pháp Thánh Điện đóng tại Ngự Long quan cũng đem đến tác dụng quan trọng. Bọn họ nhờ vào hoàn cảnh băng tuyết và nơi hiểm yếu ở Ngự Long quan không ngừng tăng cách phòng ngự, công kích kẻ địch.

“Hạo Thần, sao người không có chút động tĩnh nào?” Nhìn cầu Thủy bà bà tinh to lớn trước mặt, Dương Hạo Hàm lầm bầm.

Đúng vậy, sau khi tiến vào Huyền Động, Long Hạo Thần luôn ngồi đó trong trạng thái tu luyện. Lúc mới bắt đầu, Dương Hạo Hàm còn khen hắn có thể tĩnh tâm tu luyện. Nhưng đã trôi qua ba tháng, hiện tại Long Hạo Thần vẫn giống y như ba tháng trước, luôn giữ bộ dáng ngồi xếp bằng tu hành.

Thân thể hắn tỏa ra quang mang vàng nhạt, cả người cho cảm giác trong suốt như Thủy Quang Diệu. Cùng với hô hấp, trên người tỏa ra quang mang vàng như ẩn như hiện lấp lóe.

Không thể nghi ngờ, hắn không có vấn đề gì. Nhưng lần này thời gian hắn minh tướng cũng dài quá đi.

Dương Hạo Hàm có kinh nghiệm phong phú nên biết, Long Hạo Thần là ở trạng thái minh tướng sâu. Nhưng một lần minh tướng sâu có thể tiến hành lâu vậy thì ông chưa từng nghe thấy.

Minh tướng sâu chỉ xuất hiện ở cường giả trên cấp tám. Bởi vì sau cấp tám thì tốc độ tăng linh lực nhanh hơn trước nhiều. Nhưng linh lực tăng quá nhanh sẽ khiến căn cơ bản thân không ổn, thường cần minh tướng sâu để tu luyện. Một là bởi vì càng tốt hấp thu nguyên tố của mình, hai là điều tiết.

Long Hạo Thần là thần quyền giả, lấy tu vi cấp bảy tiến hành minh tướng sâu thì Dương Hạo Hàm không thấy kỳ lạ, nhưng theo lẽ thường minh tướng sâu khoảng một tháng là kết thúc. Giống hần trên ba tháng còn chưa có động tĩnh gì thì cực hiếm có.

Đương nhiên, thời gian minh tướng sâu càng lâu thì hiệu quả càng tốt, cũng ý nghĩa tập niệm trong lòng ít, có thể chịu được cô độc. Dù sao mỗi ngày chìm đắm trong Quang nguyên tố là việc rất cô đơn và nhợt nhạt.

Dương Hạo Hàm càng thêm không nghĩ tới là, ba tháng đối với Long Hạo Thần minh tướng sâu chỉ mới là bắt đầu.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua.

Dù là nhân loại hay ma tộc, đối với thương vong là có sức chịu đựng có hạn. Ban đầu mấy tháng điên cuồng tấn công, thể công của ma tộc dần chậm xuống. Ma Thần Hoàng trước sau hai lần ra thông điệp hướng Liên Minh Thánh Điện muốn Long Hạo Thần, tất cả đều bị Liên Minh Thánh Điện kiên quyết từ chối. Hơn nữa Long Hạo Thần tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, không xuất hiện lại.

Chiến tranh vẫn đang tiếp tục, tựa như Liên Minh Thánh Điện hy vọng, ban đầu cản được thể công cường đại của ma tộc, hai bên dần tiến vào thế đánh lâu dài. Khiến Liên Minh Thánh Điện hơi kỳ lạ là Ma Thần Hoàng làm người thống trị tối cao của ma tộc, cũng là cường giả số một ma tộc, y lại không gia nhập chiến đấu.

Không chỉ có y, ngay cả Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần ở chung với y cũng chưa từng xuất hiện trên chiến trường. Chính là nói, Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc, ba đại chủng tộc trụ cột mạnh nhất ma tộc đều đang chờ cơ hội.

Cũng bởi vì chúng không gia nhập chiến tranh, vậy nên tuy Liên Minh Thánh Điện kéo chiến tranh vào giai đoạn đánh lâu dài nhưng vẫn không dám khinh thường.

Sáu quan ải phòng thủ cực kỳ vất vả, ai đều biết một khi Ma Thần Hoàng thống lĩnh Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc trên chiến trường, chỉ sợ bất cứ quan ải nào đều không thể tiếp tục phòng ngự nữa. Đương nhiên, Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần sẽ bị Liệp ma Đoàn mạnh nhất nhân loại dốc sức truy kích, cản trở. Đến lúc đó, mới là giây phút nhân loại và ma tộc quyết chiến cuối cùng.

Nhóm trí giả Liên Minh Thánh Điện phân tích, Ma Thần Hoàng sở dĩ không đưa chiến tranh và giai đoạn kịch liệt nhất, chủ yếu là vì kiêng dè Liên Minh Thánh Điện. Dù sao, một khi tới lúc đó không thành công thì chính là tử vong. Tuy ma tộc hiện tại chiếm ưu thế nhưng không có khả năng hoàn toàn thắng nhân loại, rất dễ xuất hiện lưỡng bại câu thương.

Lưỡng bại câu thương cũng có rất nhiều tình huống. Nếu như là lấy Ma Thần Hoàng chết trận làm cái giá thì ma tộc tuyệt đối không chịu nổi. Dù sao sức sáng tạo, năng lực kiến thiết của nhân loại, thêm vào Liên Minh Thánh Điện tích góp, nhất định gượng dậy nhanh hơn ma tộc. Cường giả tuyệt thế như Ma Thần Hoàng không phải ngày một ngày hai có thể phục hồi được.

Đánh lâu dài đối với ma tộc không phải rất có lợi, nhưng ma tộc mạnh mẽ vượt qua sự phán đoán của Liên Minh Thánh Điện. Khi ma tộc không còn đủ lương thực bổ sung, thì thể trên chiến trường trực tiếp trở thành thực vật cho chúng. Dù là thi thể nhân loại hay chính ma tộc, chúng nó đều ăn hết.

Sự thật tàn khốc kéo vỡ mảng lớn kế hoạch suy sụp ma tộc của nhân loại. Mà dường như Ma Thần Hoàng cũng muốn thấy trận đánh lâu dài.

Thánh chiến bắt đầu đến kết thúc một năm tròn, phía Liên Minh Thánh Điện giảm nhân khẩu một phần mười, ma tộc càng phóng đại, hạ thấp hai mươi phần trăm.

Con số như vậy đối với hai đại dân tộc đều là đả kích cực lớn, cả đại lục đều vì trận thánh chiến này tràn đầy gió tanh mưa máu.

Trong lều lớn của Ma Thần Hoàng.

Phong Tú yên lặng ngồi trên ghế chính, trong lều không có một tên binh sĩ ma tộc, không có tướng lĩnh, bên dưới chỉ có một người ngồi, chính là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư.

“Bệ hạ, cứ tiếp tục như vậy, cũng không biết chúng ta có thể kéo dài bao lâu. Thật sự thiếu thốn quá nhiều thực vật, bởi vì dùng đồ ăn hư thối đã bắt đầu xuất hiện giảm quân số không phải trong chiến đấu. Đợi khi thời tiết biến ẩm, loại tình huống này nhất định càng nghiêm trọng, giống như mùa hè năm trước vậy.” A Gia Lôi Tư trên mặt xuất hiện vẻ lo lắng.

Phong Tú bình thản nói.

“Nhị đệ, theo người thấy thì chúng ta nên làm sao?”

Trên khuôn mặt tuần tú của A Gia Lôi Tư xuất hiện tia lạnh lùng.

“Quyết chiến, quyết chiến với nhân loại. Bọn chúng căn bản không có khả năng chống được ba tộc chúng ta toàn lực tấn công. Chỉ cần phá một quan ải của nhân loại, đại quân nhanh chóng tràn vào, chiến trận các bên khác chắc chắn sẽ xuất hiện biến hóa. Đến lúc đó, cuối cùng nhân loại sẽ phải chết, chúng ta có thể chiếm lĩnh toàn bộ đại lục.”

Ma Thần Hoàng Phong Tú lắc đầu, nói.

“Nếu như ta muốn triệt để hủy diệt nhân loại trên đại lục này thì sẽ không chờ tới bây giờ. Quyết chiến ở ngay thời điểm mới bắt đầu thánh chiến thì chẳng phải càng tốt hơn sao?”

“A?” A Gia Lôi Tư khó hiểu nhìn Ma Thần Hoàng, hiển nhiên không hiểu rõ ý của y.

Phong Tú chậm rãi đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt nhìn hướng cửa lều, như là có thể xuyên thấu hư không nhìn đến một thế giới khác.

“Kỳ thật, nếu như không phải chúng ta cho nhân loại thời gian thì chúng đã sớm diệt vong. Có lẽ lúc ma tộc chúng ta vừa giáng xuống thế giới này, đích thực không có năng lực hủy diệt nhân loại. Nhưng theo thời gian trôi qua, khi Ma Thần Hoàng đời thứ hai thống lĩnh ma tộc chiếm cứ phần lớn diện tích Thánh Ma đại lục, chúng ta đã có thực lực phát động thánh chiến với nhân loại, hơn nữa là hoàn toàn hủy diệt. Nhưng tổ tiên ta, Ma Thần Hoàng đời thứ hai lại không làm như vậy, còn để lại một mật lệnh cho đời sau, tất cả Ma Thần Hoàng đều không được dẫn dắt đại quân ma tộc hủy diệt nhân loại. Người có biết vì sao không?”

Không chút nghi ngờ, lời Phong Tú nói ra tuyệt đối là bí mật quan trọng, khiến A Gia Lôi Tư nghe trợn mắt há hốc mồm.

“Bệ hạ, thần sợ hãi!” A Gia Lôi Tư vội vàng đứng dậy, cung kính khom lưng.

Phong Tú từ từ đi tới trước mặt y, nâng y đứng lên.

“Ta nói ra bí mật này, chính là tuyệt đối tin tưởng người. Chúng ta không thể hủy diệt nhân loại, bởi vì mất đi nhân loại thì ma tộc chúng ta sẽ đi hướng diệt vong. Chúng ta tới thế giới này là dựa vào bệnh dịch sáng tạo ma tộc. Thuở ban đầu, kỳ thật chỉ có bảy mươi hai anh em chúng ta mà thôi. Chúng ta bẩm sinh có nhược điểm trí mạng, đến từ chính chúng ta.”

“Chắc người biết rõ chúng ta đến từ đâu, là như thế nào sinh ra trên thế giới này. Mặc dù chúng ta có thể truyền lại lực lượng của mình, nhưng không có khả năng sáng tạo ra càng nhiều. Nếu như chúng ta hủy diệt tất cả nhân loại trên thế giới này, hoặc là nô dịch hết. Lấy tình huống hiện tại của ma tộc chúng ta, tương lai không lâu sau, nhân loại sẽ biến mất vĩnh viễn trên đại lục, tiếp đến là tất cả chủng tộc tử vong. Cuối cùng sẽ chỉ còn lại chúng ta. Nhưng ma tộc chúng ta có thể tự mình sinh tồn sao?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

471. Chương 166: Gọi Ý Đại Dự Ngôn Thuật [1]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Ánh mắt của Ma Thần Hoàng Phong Tú biến buồn bã.

“Nếu thật chỉ còn lại chúng ta, vậy không cần kẻ địch thì chính chúng ta tự hủy diệt mình. Đến cuối cùng, bảy mươi hai anh em chúng ta chỉ có thể biến trở lại bảy mươi hai Trụ Ma Thần, thế giới này cũng sẽ biến thành hoang mạc, tựa như thế giới trước của chúng ta, bị hủy diệt triệt để.”

A Gia Lôi Tư gật đầu.

“Đúng vậy, chúng ta không thể sáng tạo, càng không thể lợi dụng vật ở thế giới này sinh sản, trước thuộc tính hắc ám của chúng ta, bất cứ sinh vật nào muốn sống sót đều rất khó. Ngài nói đúng, nếu nhân loại thật bị chúng ta hủy diệt hay thống trị, cuối cùng chúng ta sẽ đi hướng diệt vong.”

Phong Tú mỉm cười nói.

“Người hiểu thì tốt rồi. Cho nên nói, từ mấy ngàn năm trước, kỳ thật Liên Minh Thánh Điện đã bị ma tộc chúng ta nuôi dưỡng. Chúng ta không thể để chúng bị tiêu diệt, thậm chí phải mặc kệ chúng phát triển. Chỉ có như thế mới càng tốt nuôi sống chúng ta. Chiến tranh chỉ là một loại thủ đoạn. Nếu bọn chúng đã bị ta nuôi dưỡng thì không thể để chúng biến quá mạnh. Cùng lúc đó, chỉ có thể nhờ tay chúng giảm bớt vấn đề số lượng ma tộc chúng ta. Giữ nó ở trạng thái cân bằng, đối với chúng ta mới là có lợi nhất. Đây là nguyên nhân căn bản ta phát động thánh chiến lần này.”

“Mấy ngàn năm nghỉ ngơi lấy sức, nhân loại đã tích lũy quá khổng lồ, nhất định phải suy yếu mới được. Nếu không thì chẳng mất mấy năm, chúng sẽ có thể phản công. Chúng ta không thể nhìn chúng như thế. Bởi vậy, trận thánh chiến này đối với bọn chúng thì dường như đánh lâu dài rất có lợi, nhưng đối với chúng ta chẳng phải cũng giống thế sao? Nhất định phải quyết chiến nhưng không là hiện tại. Chúng ta cần cướp tài sản của nhân loại, nhưng không thể thương tổn đến căn cơ chúng. Đây chính là nắm chắc độ cân bằng.”

A Gia Lôi Tư nhíu mày, nói.

“Nhưng mà Áo Tư Đình Cách Lý thì sao? Nó phải làm sao đây? Nhìn bộ dáng nhân loại thì dường như không thể nào thỏa hiệp với chúng ta.”

Đáy mắt Ma Thần Hoàng dâng lên tia sáng lạnh.

“Áo Tư Đình Cách Lý nhất định phải bị tiêu diệt. Mặc kệ trả giá lớn thế nào, cũng không thể khiến nó sống trên thế giới này. So với chúng ta tự diệt vong thì Áo Tư Đình Cách Lý càng thêm khủng bố. Cái chết của An Độ Ma Li đánh hồi chuông cảnh báo cho chúng ta. Nguyên nhân quan trọng khác của trận thánh chiến là bởi vì nó.”

A Gia Lôi Tư nói.

“Nhưng sao bức nó ra được? Trừ phi chúng ta đuổi cùng diệt tận nhân loại!”

Phong Tú lắc đầu, nói.

“Vậy không nhất định. Tam đệ bé quan một năm, ta có linh cảm hôm nay hắn sẽ xuất quan. Hắn là đại não của ma tộc chúng ta, tiếp đến làm như thế nào thì hắn sẽ cho chúng ta biết.”

Nghe y nói vậy, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư kinh ngạc.

“Đại ca, ý người là, tuổi thọ tam đệ...”

Phong Tú bị thương gật đầu.

“Đúng vậy, vì hưng vong ma tộc chúng ta, tam đệ đã trả giá rất nhiều, nhưng đây cũng là lựa chọn tốt nhất.”

“Đại ca nói đúng, đây là lựa chọn tốt nhất của chúng ta.” Bóng dáng da cam ngưng tụ thành hình trong không khí. Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc lặng lẽ xuất hiện trước mặt Ma Thần Hoàng và Nguyệt Ma Thần.

Thoạt nhìn y không có gì khác trước, nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện, ánh mắt y âm đạm hơn

Không sai, chất liệu làm thanh đại đao trong tay Vương Nguyên Nguyên chính là thu hoạch lúc ở Thâm Uyên của họ.

Sau khi Lâm Hâm trở về Ma Pháp Thánh Điện đã mời luyện kim đại sư hao phí bảy cái sừng Cứ Diêu vì Vương Nguyên Nguyên chế tạo ra. Vũ khí khổng lồ đỉnh cấp truyền kỳ, chỉ kém một bước là có thể đi vào cấp sử thi.

Luyện kim đại sư chế tạo ra đại đao xong còn phải cảm thán, đây là một thanh đao huyết tinh. Lực cắt khổng lồ, gần như có thể cắt vỡ ma pháp phòng ngự dưới cấp tám. Có kèm ba kỹ năng là Huyết Tinh Cát Liệt, Huyết Tinh Cuồng Vũ và Thứ Nguyên Phong Bạo. Cuối cùng đao bị đặt tên là Huyết Tinh Phong Bạo.

Kỹ năng Huyết Tinh Cát Liệt phủ trên Huyết Tinh Phong Bạo, mặt trái hay phải rằng cửa đều có hiệu quả cắt đứt khổng lồ. Năng lực cắt sắc bén hơn cả kiếm quang của Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán ở trạng thái bình thường. Hơn nữa tuyệt đối đừng quên Vương Nguyên Nguyên cũng lĩnh ngộ Quang Chi Đăng Dạng mà Long Hạo Thần đã sáng tạo ra. Huyết Tinh Cát Liệt phối hợp với Quang Chi Đăng Dạng sinh ra lực cắt, trình độ khổng lồ chỉ có chính người thừa nhận nó mới biết.

Hai ngày trước, khi một cường giả ma tộc cấp tám cùng Vương Nguyên Nguyên cứng đối cứng, tuy bị Vương Nguyên Nguyên đánh bay nhưng một cánh tay của nó bị Huyết Tinh Cát Liệt dễ dàng chém đứt. Ngoại lực mạnh mẽ không có chút tác dụng bảo vệ.

Hai kỹ năng Huyết Tinh Cát Liệt và Huyết Tinh Cuồng Vũ chính là cần rót vào linh lực kích thích, tiêu hao linh lực không nhỏ. Nhưng uy lực trái ngược với phần tiêu hao, cực kỳ khổng lồ.

Huyết Tinh Cuồng Vũ thì là trong chớp mắt biến ra bảy thanh Huyết Tinh Phong Bạo. Mỗi thanh đều có uy lực giống nhau. Dù sao thanh vũ khí khổng lồ này là do sừng của bảy Cứ Diêu chế tác ra, bên trong tồn tại hồn phách chúng nó.

Thứ Nguyên Phong Bạo thì là kỹ năng có uy lực mạnh nhất của vũ khí này, mỗi lần cần tiêu hao hai ngàn nội lực. Lúc thi triển thì giữa các răng cửa sẽ sinh ra hiện tượng thứ nguyên cắt đứt. Lúc sử dụng có thể tăng uy lực Huyết Tinh Cát Liệt gấp mấy lần. Ít ra cho tới bây giờ, khi Vương Nguyên Nguyên thi triển kỹ năng này thì chưa gặp phải vũ khí hoặc kỹ năng nào có thể chặn được nó. Cho dù là cường giả cấp tám rót hết linh lực vào vũ khí thì cũng chỉ thể thôi.

Trừ ba kỹ năng đó ra, bởi vì tài liệu của Huyết Tinh Phong Bạo là Cứ Diêu, bản thân Cứ Diêu lại là hai thuộc tính phong và không gian, cho nên tốc độ ra tay cực nhanh. Phương diện uy lực đã vượt qua Cự Linh Thần tám thuấn khảm bốn Vô Ngân Thủy bà bà Tinh. Bởi vậy hiện tại đa số thời gian Vương Nguyên Nguyên sử dụng Cự Linh Thần tám thuấn thành tám thuấn chân chính. Sát thương chủ yếu thì đến từ Huyết Tinh Phong Bạo.

Trở lại Đông Nam quan đã một năm. Vương Nguyên Nguyên từ ngày trở về liền chủ động xin được lên đầu tường chiến đấu. Lúc mới bắt đầu, tác dụng của cô trong đại chiến không quá rõ ràng. Khi cô nhận được Huyết Tinh Phong Bạo Lâm Hâm gửi tới thì dần trở nên bắt mắt trên đầu tường Đông Nam quan.

Thân hình thon dài, khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp, tám thuấn khổng lồ và đại đao răng cửa, mỗi ngày ma tộc chết trên tay cô không biết nhiều cỡ nào. Cũng vì thế cho Vương Nguyên Nguyên có một biệt danh, Huyết Sát Nữ. Cùng lúc đó, cô tích quân công trở thành sư đoàn trưởng Liên Minh Thánh Điện.

Quân chức Liên Minh Thánh Điện từ thấp đến cao, gồm tiểu đội trưởng chỉ huy hai mươi người, trung đội trưởng chỉ huy trăm người, đại đội trưởng chỉ huy năm trăm người, doanh trưởng chỉ huy một ngàn năm trăm người, sư đoàn trưởng chỉ huy hai cái doanh, quân đoàn trưởng thống soái ba sư đoàn.

Lại lên trên chính là tổng trưởng quân sự quân bộ các đại thánh điện, thống lĩnh ba quân.

Chỉ dựa vào giết địch thăng lên đến quân đoàn trưởng, có thể tưởng tượng Vương Nguyên Nguyên giết nhiều ít ma tộc. Chính cô không còn nhớ rõ. Hiện tại cô chỉ cần vừa bước lên đầu tường biên quan là mắt liền biến đỏ rực, sau đó điên cuồng tàn sát.

Trong một năm này, cô lần lượt bị trọng thương ba lần, mỗi lần vết thương chưa lành đã lại ra chiến trường. Tổng trưởng quân sự Đông Nam quan không chỉ một lần muốn điều khiển cô nhận quân chức, thống soái

quân đội tác chiến, nhưng đều bị cô từ chối. Cô muốn làm chiến sĩ đứng trước nhất giết địch, cho dù là chiến sĩ cấp bậc sư đoàn trưởng.

“Grao!!!!”

Một Bích Lục Song Dao Ma cấp năm nhảy lên đầu tường, nổi giận gầm hướng Vương Nguyên Nguyên.

Cự Linh Thần tấm thuẫn xoay tròn một vòng sau lại rơi vào tay Vương Nguyên Nguyên. Đối với Bích Lục Song Dao Ma này, Vương Nguyên Nguyên chỉ làm một động tác đơn giản, chém.

Quang mang bạc chói mắt phát ra từ Huyết Tinh Phong Bạo, trong tiếng rít điếc tai, không khí bị tách ra. Không gian bị xé rách màu đen và rìa màu bạc hợp thành đao phong đen bạc quái dị. Mỗi phút trước Bích Lục Song Dao Ma còn kiêu ngạo rống, ngay sau đó đã thành mảnh vụn.

Thứ Vô Trảm, kỹ năng cấp sáu của chiến sĩ thuộc tính không gian, thi triển thông qua Huyết Tinh Phong Bạo thì uy lực tăng ít nhất gấp đôi trở lên.

Bỗng nhiên, Vương Nguyên Nguyên đang giết sướng tay thì chợt dừng lại, ánh mắt nhìn hướng phương xa.

Một điểm đen mau chóng biến lớn trong tầm mắt cô.

“Nguyên Nguyên, cẩn thận!” Vang lên tiếng hét to, lập tức một bóng người cao lớn lấp lánh quang mang vàng chói mắt xông tới bên cạnh Vương Nguyên Nguyên. Sau đó tấm thuẫn đập mạnh xuống đất.

Điểm đen từ phương xa bay đến lấy tốc độ kinh người phóng đại. Khi nó tới đầu tường thì kích cỡ biến cực kỳ khủng bố. Rõ ràng là một Hùng Ma cường đại.

Đây là cách công thành ma tộc nghĩ ra. Dùng máy bắn đá nguyên Thủy bà bà đem binh chủng cường đại ném lên đầu tường.

Cách tấn công này nếu đặt ở một năm trước thì chính là mỡ dăng miệng mèo, tìm cái chết. Ma pháp sư làm một ma pháp đơn giản là có thể đánh nó văng ra.

Nhưng theo chiến tranh kéo dài, ma pháp sư Liên Minh Thánh Điện bị tấn công trước tiên. Cho nên trừ Ma Pháp Thánh Điện ra, số lượng ma pháp sư ở các quan ải vài đại thánh điện khác đều thiếu đến đáng thương.

Oành! Thân thể Hùng Ma va chạm trên tấm thuẫn.

Kỵ sĩ cầm tấm thuẫn rên một tiếng, thân thể bị va chạm bay ra ngoài, miệng mũi tràn đầy máu.

Lực lượng Hùng Ma đích thực khủng bố, mà bị bắn lên đầu tường còn là Hùng Ma cấp bảy. Lấy lực phòng ngự mạnh mẽ của nó, một khi đứng vững trên đầu tường thì sẽ có càng nhiều ma tộc nối tiếp xông lên, đem đến tổn thương lớn cho Đông Nam quan.

Thay Vương Nguyên Nguyên chặn một kích của Hùng Ma chẳng phải chính là Trương Phóng Phóng sao?

Thánh chiến bắt đầu, tất cả Liệp ma Đoàn đều tiến vào trạng thái chiến tranh, toàn bộ tham gia chiến trường. Trải qua một năm ác chiến, hiện tại Liệp ma Đoàn của Trương Phóng Phóng không còn tồn tại. Sáu người, sống sót chỉ còn y và thích khách, những thành viên khác đều chết ở Đông Nam quan này.

Trương Phóng Phóng lần nữa gặp Vương Nguyên Nguyên có thể nói là vui sướng ngoài ý muốn. Đồng bạn lần lượt chết, y mấy lần trọng thương, dựa vào năm đó trong Mộng Huyền Thiên Đường hợp thành Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô, nhiều lần kiên cường sống tiếp.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

474. Chương 167: Liệp Ma Đoàn Số Sáu Mươi Bốn Cấp Suất Lột Xác [1]

Dịch giả : Tinh Vậ

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Cho nên hiện tại y trở thành người bảo vệ Vương Nguyên Nguyên. Có thể nói, không có Trương Phóng Phóng không tiếc trả giá bảo vệ, chỉ sợ Vương Nguyên Nguyên đã sớm chết ở đầu tường. Dù sao lực sát thương của cô quá mạnh, sao không khiến bên ma tộc tập trung tấn công được?

“Giết!” Hai mắt Vương Nguyên Nguyên biến đỏ rực, xông lên Hùng Ma chưa đứng vững trước mặt mình.

Có thể mơ hồ thấy xung quanh người Vương Nguyên Nguyên hiện ra một vầng sáng nhạt đỏ như máu, sát khí vô cùng sắc bén tràn ngập cảm giác cuồng dã khó hình dung.

Rầm một tiếng trầm đục, Hùng Ma cấp bẫy lại bị Vương Nguyên Nguyên cảnh giới đỉnh cấp sáu lấy Cự Linh Thần tâm thuần đập lão đảo. Ngay sau đó chính là Vương Nguyên Nguyên biểu diễn sức mạnh. Cự Linh Thần tâm thuần đánh ra chột ngừng, quang mang bạc nồng đậm chớp mắt bùng phát. Liệt Không Pháo đánh vào lồng ngực Hùng Ma cấp bẫy, đánh gãy chiêu động đất nó định phát ra. Bước lên một bước, Huyết Tinh Phong Bạo chém ra, bảy luồng sáng bạc hỗn hợp sát khí cuồng dã từ người Vương Nguyên Nguyên phát ra, mang theo ánh bạc và hơi máu điên cuồng quét hướng Hùng Ma.

Dưới sát khí khủng bố của Vương Nguyên Nguyên áp chế, Hùng Ma có sức phòng ngự cực kỳ mạnh lại chỉ có thể dùng hai tay bảo vệ mặt, chính diện chịu đựng sự công kích của cô.

Lực cắt khủng bố của Huyết Tinh Phong Bạo là không thể nghi ngờ. Trong Huyết Tinh Cuồng Vũ, thân thể Hùng Ma thành thịt nát. Nó thê thảm gằm rú, đôi tay mạnh khỏe lộ ra bên trong xương trắng hếu.

“Giết!!!” Vương Nguyên Nguyên không thèm để ý máu bắn dính vào người, lại lần nữa rống gầm. Huyết Tinh Phong Bạo giờ cao lên, một vầng sáng đen tuyền chớp mắt lan tràn trên mỗi một cái răng cưa, Thứ Nguyên Phong Bạo bùng phát.

Két két!

Hai tay Hùng Ma gãy, sắc bén trực tiếp nhập sâu vào cái đầu cứng nhất trong người nó.

Hùng Ma dù sao là cường giả cấp bẫy, sắp chết gãy dựa, thân thể khổng lồ hoàn toàn xông hướng Vương Nguyên Nguyên, vừa lúc đụng vào mặt Cự Linh Thần tâm thuần của cô.

Vương Nguyên Nguyên không hề sợ hãi, màu đỏ trong mắt cô càng thêm đậm. Khoảnh khắc thân thể vô cùng cường tráng của Hùng Ma va chạm vào Cự Linh Thần tâm thuần, chân phải cô đột nhiên giẫm mặt đất.

Mấy chiến sĩ nhân loại xung quanh thấy rất rõ, lúc này Vương Nguyên Nguyên tựa như một viên kim cương đột nhiên bị chiếu sáng lấp lánh. Quang mang bạc lấy tốc độ kinh người lấp lóe. Huyết Tinh Phong Bạo giờ cao, màu bạc tựa như lốc xoáy đột nhiên phát ra từ người cô, không ngờ tấn công thân thể Hùng Ma, quãng nó bay lên cao.

Vốn Hùng Ma bị Huyết Tinh Phong Bạo cắt máu thịt nhầy nhụa, lúc này bị lốc xoáy bạc bao phủ, trên không trung biến thành vô số mảnh vụn, mưa máu bay đầy trời lại bị cuốn đi hoàn toàn.

Hình ảnh này không thể dùng hai chữ ‘rung động’ đơn giản để hình dung. Đừng nói là ma tộc, cho dù là chiến sĩ nhân loại bên Liên Minh Thánh Điện cũng kiềm không được sinh ra kinh sợ. Phải biết hiện tại Vương Nguyên Nguyên chỉ mới là cường giả đỉnh cấp sáu, còn chưa đột phá cấp bảy! Nhưng cô bộc phát ra lực công kích đạt tới trình độ nghe thấy rợn cả người.

Quang mang bạc kéo dài tới ba giây mới dần tán đi. Vương Nguyên Nguyên quỳ một gối xuống đất, thở hồng hộc. Dù là Huyết Tinh Phong Bạo hay Cự Linh Thần tâm thuần thì đều thu lại quang mang. Xung quanh cô vẫn là màu đỏ nhạt hỗn hợp sát khí đậm đặc, chỉ là sắc mặt cô tái nhợt bệnh hoạn.

Bóng dáng vàng chần trước mặt cô. Dù rằng ma tộc ở đầu tường bị kinh hãi không dám xông hướng Vương Nguyên Nguyên nữa, nhưng kỵ sĩ mạnh mẽ kia vẫn che chở cho cô, phòng ngừa sẽ bị công kích. Cùng lúc đó, tay y phát ra luồng sáng trắng nhu hòa rơi trên người Vương Nguyên Nguyên.

Sắc mặt Trương Phóng Phóng vô cùng khó nhìn. Không phải tại lúc trước va chạm với Hùng Ma, mà bởi vì y đau lòng! Chỉ có y biết, khi Vương Nguyên Nguyên phát ra đòn vừa rồi đã trả cái giá đắt thế nào.

Một đòn kia chính là Vương Nguyên Nguyên tự sáng tạo ra kỹ năng, tên là: Bạo Linh Ngân Long Quyền. Uy lực mạnh mẽ, đã không thể dùng cấp bậc phẩm chất để hình dung, vốn chính là kỹ năng kiểu liều mạng. Là Vương Nguyên Nguyên ở không ngừng giết chóc tự lĩnh ngộ ra.

Trương Phóng Phóng từng hỏi Vương Nguyên Nguyên, vì sao cô phải làm như vậy.

Wương Nguyên Nguyên đáp lại rất đơn giản, cô nói với Trương Phóng Phóng rằng: Đồng bạn của ta đều có tư chất cao hơn ta, nếu ta không trả giá nhiều nỗ lực hơn họ, thì ta sẽ tụt lại phía sau. Khi đoàn đội tổ hợp lại, ta phải trở thành một người có ích cho đội, không thể để một mình đoàn trưởng chịu đựng áp lực lớn lao.

Thải Nhi mất trí nhớ, bị đả kích đầu chỉ mỗi mình Long Hạo Thần? Làm một thành viên của Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, càng dụng độ kẻ địch mạnh mẽ thì Vương Nguyên Nguyên càng cảm thấy chính mình vô dụng.

Bàn về thiên phú, có thể nói cô là kém nhất trong đội. So lực công kích cô không bằng Tư Mã Tiên, so phòng ngự càng đừng nói, cũng không có năng lực hỗ trợ nào. Một chiến sĩ, cô có thể làm cái gì? Tác dụng của cô đối với đoàn đội ngày càng nhỏ.

Lần này Liên Minh Thánh Điện ra lệnh khiến đội họ tạm thời tách ra, Vương Nguyên Nguyên lần đầu tiên có cảm giác cực kỳ thất bại. Vận mệnh không thể nắm giữ trong lòng bàn tay, loại cảm giác này thật là quá khổ sở. Đoàn đội giải tán, không biết tương lai có thể lần nữa tổ hợp lại không, đây là vì cái gì? Là bởi vì mọi người không đủ mạnh.

Bởi vậy, trở lại Chiến Sĩ Thánh Điện, trở về Đông Nam quan đối mặt thánh chiến, Vương Nguyên Nguyên đã quyết định, bất cứ giá nào thì mình cũng phải mạnh hơn nữa.

Thiên phú không đủ thì dùng cố gắng bù đắp. Bởi vậy, cô đứng trên đầu tường, luôn ở đầu tiên tuyến. Làm một cô gái, một nữ chiến sĩ, cô lấy cách càng thêm máu me so với nam chiến sĩ để tăng sức mạnh bản thân.

Wương Nguyên Nguyên nhớ rõ, Long Hạo Thần từng nói, làm một chức nghiệp giả, cách dễ dàng tăng sức mạnh nhất chính là bức mình tới cực hạn. Sau mỗi lần khiêu chiến cực hạn, sẽ sinh ra lực thúc đẩy lớn nhất tăng cường bản thân.

Cô ở trong giết chóc tìm đến cực hạn của mình. Mỗi một lần sức cùng lực kiệt, mỗi lần đánh đến giây phút cuối cùng, khi cô thành công sống sót, cô phát hiện quả nhiên tu vi, kỹ năng đều tăng lên với tốc độ kinh người. Mặc dù cách tăng thực lực này lần nào cũng khiến cô gãy dựa trong sinh tử, nhưng cô đều cắn răng cố gắng vượt qua.

Nếu không như vậy, sao cô có thể trong thời gian một năm ngắn ngủi, đem nội linh lực từ hơn sáu ngàn tăng lên tới cảnh giới một vạn đỉnh cấp sáu?

Sát ý điên cuồng, vũ khí cường đại, rốt cuộc thúc đẩy Vương Nguyên Nguyên sáng tạo ra kỹ năng thứ nhất thuộc về chính mình, một kỹ năng tràn ngập máu me rồi lại vô cùng mạnh mẽ.

Bạo Linh Ngân Long Quyền. Muốn sử dụng kỹ năng này, đầu tiên phải dẫn động năng lực Thứ Nguyên Phong Bạo trên Huyết Tinh Phong Bạo, sau đó cường bức nội linh lực ra ngoài cơ thể. Lấy sát khí tràn ngập máu me điên cuồng kích phát ra linh lực thuộc tính không gian, do đó sinh ra uy lực bạo tạc cực kỳ khủng bố. Sức bật trong chớp mắt đó hoàn toàn vượt qua thực lực bản thân Vương Nguyên Nguyên. Đối lại cô cũng sẽ nhận sự phản phệ do sức bật này mang đến.

Trải qua không ngừng thí nghiệm, không ngừng tăng lên, cô thành công. Kỹ năng Bạo Linh Ngân Long Quyền này mặc dù là dựa vào uy lực Huyết Tinh Phong Bạo, nhưng đây dù sao là năng lực mạnh mẽ do Vương Nguyên Nguyên tự sáng tạo! Một khi phát động, chỉ cần tiến vào bán kính ba mét xung quanh người cô, vậy thì lập tức hứng lấy công kích trực tiếp và khủng bố nhất. Trừ phi kẻ địch có thực lực đè ép cô, triệt để hủy vũ khí và thân thể cô, nếu không thì Bạo Linh Ngân Long Quyền sẽ mang đến công kích trí mạng cho kẻ địch. Thân thể cứng rắn cỡ Hùng Ma, tuy rằng không có linh lực duy trì, nhưng bị một kỹ năng như vậy trực tiếp hóa thành thịt vụn thì khá là khó tin. Xem như là cường giả cấp tám cũng không dám nói mình có thể làm được. Đây chính là Hùng Ma cấp bảy!

Điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo từng đích thân khuyên nhủ Vương Nguyên Nguyên. Ông cố Vương Nguyên Nguyên chính là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện trước đây truyền chức lại cho Khâu Vĩnh Hạo, chết ở trận chiến với Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Trước khi chết truyền ngôi cho Khâu Vĩnh Hạo, người đã có sức mạnh to lớn, năm ấy là thị tòng của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương.

Bản thân là người thừa kế huyết mạch Cự Linh Thần, dòng chính truyền nhân chỉ còn lại có mình Vương Nguyên Nguyên. Khâu Vĩnh Hạo không bao giờ muốn cô xảy việc gì. Nhưng Vương Nguyên Nguyên vô cùng kiên quyết phải chiến đấu ở tuyến đầu. Cô nói với Khâu Vĩnh Hạo, dòng máu Cự Linh Thần không có con cháu yếu hèn, dù cô chỉ là con gái. Không còn cách nào khác, Khâu Vĩnh Hạo chỉ có thể cố gắng hết sức sai người để ý bên cô, một khi Vương Nguyên Nguyên bị thương sẽ có mục sư giỏi nhất chữa trị cho.

Kiên quyết tới cùng sẽ có báo đáp. Lực lượng huyết mạch của Vương Nguyên Nguyên bị cô không ngừng kích phát, sát khí mạnh mẽ dung hợp với huyết mạch, mới sinh ra một tầng sáng đỏ nhạt xung quanh người, tầng mỏng lớn lực công kích cho cô.

Quang mang vàng chợt lóe, bên cạnh Trương Phóng Phóng lại thêm một người giống hệt y. Đích thị là Phân Thân của Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô.

Y đem trọng kiếm và tấm thuẫn của mình cho Phân Thân. Phân Thân bị ý nghĩ của y không chế thay thế vị trí y, bảo vệ lỗ hổng đằng trước Vương Nguyên Nguyên.

Trương Phóng Phóng vội vàng xoay người đi tới bên cạnh Vương Nguyên Nguyên, nâng cô dậy dìu tới đằng sau.

Lần này Vương Nguyên Nguyên không kiên quyết phải ở lại. Hiện tại cô còn chưa thể nắm giữ Bạo Linh Ngân Long Quyền, gần như mỗi lần bạo linh là bản thân sẽ bị chấn thương nghiêm trọng. Gần đây có Lâm Hâm gửi tới Sâm Chu Đoàn Thể Đan do nội đan và mật rắn của Vua Sâm Chu chế ra, dùng liên tục, ngoại lực tăng phần lớn mới dần có chuyển biến tốt. Nhưng muốn hoàn toàn chịu được bạo linh đem đến tổn thương cho cơ thể, ít ra hiện giờ là không thể nào làm được.

“Có thể đừng liều mạng như vậy được không? Cô có biết ta đau lòng cỡ nào không?” Trương Phóng Phóng nhú chặt chân mày, ánh mắt nhìn chăm chú cô tràn đầy lo lắng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của y, tia đỏ máu trong mắt Vương Nguyên Nguyên dần biến đi, thậm chí còn lộ ra vài phần hiền hòa.

“Cảm ơn anh, Phóng ca.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

475. Chương 167: Liệp Ma Đoàn Số Sáu Mươi Bốn Cấp Suất Lột Xác [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Trương Phóng Phóng ngậy người. Một năm nay, y và Vương Nguyên Nguyên đều ra sống vào chết trong trận thánh chiến này. Vương Nguyên Nguyên gần như hoàn toàn chìm đắm trong giết chóc, đây là lần đầu tiên cô nói lời cảm ơn. Lúc này y chỉ thấy cả người khê run, tình cảm đè nén trào dâng, kiềm không được kéo cô vào ngực mình. Hắn chỉ cảm thấy cho dù ngay sau đó mình lập tức chết cũng đáng giá.

“Nguyên Nguyên, cô...”

Vương Nguyên Nguyên không phản kháng, mặc kệ y ôm mình, chậm rãi nhắm mắt lại. Chỉ có mình cô biết, Trương Phóng Phóng giúp đỡ cô nhiều cỡ nào.

Trương Phóng Phóng cứu không chỉ là mạng sống của cô, mà cả tâm.

Chìm đắm trong giết chóc, dù là chiến sĩ nam giới cũng rất dễ dàng mất đi bản ngã, hướng chi bình thường ý chí của nữ chiến sĩ không bằng nam chiến sĩ.

Mỗi khi Vương Nguyên Nguyên giết chóc dần mất đi tâm trí, trong lòng chỉ còn lại bạo lực thì cô sẽ trông thấy Trương Phóng Phóng liều mạng với kẻ địch vì mình. Chính bởi vì có Trương Phóng Phóng khiến trong lòng cô luôn giữ một chút nhu hòa, bảo vệ bản ngã mà không thật sự sa đọa.

“Phóng ca, ta không biết nên làm sao báo đáp điều anh trả giá cho ta. Nếu anh đồng ý, không chê trên người ta đậm mùi máu tươi, đợt lần này kết thúc thánh chiến rồi hãy ôm ta đi.”

Lời của Vương Nguyên Nguyên nghe vào tai Trương Phóng Phóng tựa như trời sụp đất nứt. Y ngây ngốc nhìn Vương Nguyên Nguyên, thoáng chốc bởi vì kích động mà nói không nên lời.

Cô ấy, muốn mình ôm cô ấy?

“Nguyên Nguyên.” Trương Phóng Phóng kiềm không được ôm siết cô.

“Nhưng ta không thể gả cho anh.” Vương Nguyên Nguyên nói câu sau lập tức kéo Trương Phóng Phóng bay trên trời rồi cái bịch xuống đất.

Vương Nguyên Nguyên đứng dậy, nhẹ vuốt khuôn mặt đầy râu ria của y.

“Xin lỗi, Phóng ca, từ khi ta có trí nhớ thì đã thề rằng, đời đời kiếp kiếp ma tộc không bị diệt thì sẽ không kết hôn. Ta thuộc về đội của mình, ta phải cùng nhóm đoàn trưởng đấu tranh với ma tộc đến cùng. Ta có thể cho anh chỉ có người ta.”

“Không, Nguyên Nguyên, cô gả cho ta, ta cũng có thể cùng cô giết địch! Huống chi đội cô đã giải tán.” Trương Phóng Phóng vội vàng nói.

Vương Nguyên Nguyên lắc đầu.

“Không giống nhau. Nếu ta gả cho anh thì trong lòng sẽ có vướng bận. Ta yêu anh nhưng cũng không dám yêu. Ta chỉ có hận, hận ma tộc. Thật xin lỗi.”

Trương Phóng Phóng ngơ ngác nhìn cô, nhìn giọt lệ tràn ra khóe mắt Vương Nguyên Nguyên. Trong lòng y không chút oán hận, chỉ có đau xót khiến y nghẹn thở.

.....

Vạn Thú quan tại phía nam Liên Minh Thánh Điện, ở giữa Đông Nam quan và Trấn Nam quan, cũng là chỗ tổng điện Linh Hồn Thánh Điện.

Trấn Odin lúc trước Long Hạo Thần cư ngụ cách Vạn Thú quan rất gần.

Thánh chiến bắt đầu một năm nay, trong Lục Đại Thánh Điện, tổn thất ít nhất chính là Vạn Thú quan có Linh Hồn Thánh Điện trấn giữ. Dựa vào triệu hoán ma thú, bọn họ hết lần này tới lần khác đẩy lùi thế công của ma tộc, còn có thể giúp bên Trấn Nam quan Mục Sư Thánh Điện ngăn cản ma tộc khó nhai nhất.

Sâu trong Linh Hồn Thánh Điện, một căn phòng sáu góc hoàn toàn bị quang mang trắng ngà bao quanh, một thiếu nữ xinh đẹp đang khoanh chân ngồi.

Căn phòng này rất kỳ lạ. Trên mặt đất có từng vòng hoa văn lạ lùng, hoa văn loại nở rộ lan ra ngoài. Thần kỳ nhất là giữa hoa văn có điều khắc cực kỳ tinh tế, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện mỗi một chỗ điều khắc là một loại ma thú. Trong căn phòng không tới một trăm mét vuông này, số ma thú điều khắc đếm không hết. Hoa văn mỹ lệ là bởi vì phía trên mỗi điều khắc đều khắc tinh hạch ma thú. Tinh hạch phủ kín cả căn phòng tựa như thảm bảo thạch vậy.

Quang mang trắng nhu hòa ở trong không khí dao động quay quanh thiếu nữ ở vị trí chính giữa, chậm rãi xoay tròn. Trong lúc xoay có thể mơ hồ thấy, trong luồng sáng trắng có từng cánh cửa như ẩn như hiện.

Về mặt thiếu nữ trang nghiêm mà thành kính, cả người toát ra sự thần thánh kỳ lạ. Thiếu nữ mặc áo choàng trắng, hoa văn trên áo choàng lại giống hệt dưới đất, cũng có chỉ thêu vô số ma thú, nhưng số lượng khảm bảo thạch thì không nhiều.

Không nhiều là bởi vì so với một đồng các loại tinh hạch trên mặt đất, thì áo choàng của thiếu nữ chỉ có bấy hàng bảo thạch. Bảo thạch đều là trong suốt không màu sắc, có từ giữa lưng cô kéo dài xuống, có hai

hàng thuận theo cổ áo đi xuống, còn có quay quanh thắt lưng. Bảy hàng bảo thạch trong suốt ở gian phòng có bảo thạch chiếu sáng này tỏa ra tia sáng dao động lấp lánh kỳ lạ.

Nếu có cao tăng của Linh Hồn Thánh Điện tại đây, nhất định sẽ rung động kêu ra tiếng. Bởi vì áo choàng trên người thiếu nữ này đối với Linh Hồn Thánh Điện thật rất quan trọng, tựa như Thần Ấn vương tọa đối với Kỵ Sĩ Thánh Điện vậy.

Linh Hồn Thánh Y, thần khí chân chính Linh Hồn Thánh Điện lưu truyền từ trăm ngàn năm qua. Lai lịch thần khí này chính là kết tinh tâm huyết của các cường giả Linh Hồn Thánh Điện.

Trên áo Linh Hồn Thánh Y tổng cộng khảm một trăm lẻ tám viên linh đan, là Linh Hồn Thánh Điện trải qua năm ngàn năm tích góp, ở một ngàn năm trước vừa mới luyện chế thành công.

Đây là một thần khí thật sự, cũng là thần khí duy nhất của Linh Hồn Thánh Điện. Chất liệu của nó là dùng xương một ngàn tám mươi loại ma thú ngâm, ngâm trong một loại sắt thép đặc biệt, chờ nó dung hòa, cứng đến mức tận cùng, sợi chỉ do hấp thu linh hồn một ngàn tám mươi ma thú may thành áo choàng này.

Trên áo choàng khảm linh đan chính là linh khiếu triệu hoán sư, đặc biệt chỉ có triệu hoán sư Linh Hồn Thánh Điện mới làm ra được, vĩnh viễn chỉ có một. Không giống các chức nghiệp khác, có thể thông qua không ngừng tăng linh lực gia tăng số lượng linh khiếu, đạt tới hiệu quả tăng thực lực.

Linh khiếu duy nhất khiến bọn họ tu luyện về sau khó khăn hơn chức nghiệp khác rất nhiều, trải qua vô số tiền bối triệu hoán sư nghiên cứu, cuối cùng mở ra con đường khác, sáng tạo ra phương pháp tu luyện đặc biệt. Đó chính là kết đan linh lực. Thông qua cách này, có thể dần củng cố linh lực, tồn trữ trong người, chẳng những phụ trợ tu luyện còn khiến tổng sản lượng linh lực liên tục tăng lên, đạt tới mục đích thăng tu vi.

Khi linh đan vừa kết thì mềm như bông, theo tu vi không ngừng tăng sẽ ngày càng cứng, mãi đến cuối cùng biến thành giống như bảo thạch. Muốn đạt tới trình độ đó, hơn nữa khiến linh đan rời khỏi thân không bị diệt, vậy ít nhất cần tu vi cấp chín. Triệu hoán sư cấp chín qua đời, linh đan của họ sẽ tựa như ma tinh của ma tộc để lại.

Chính là nói, Linh Hồn Thánh Y trên người thiếu nữ có một trăm lẻ tám linh đan của tiền bối cấp chín Linh Hồn Thánh Điện!

Sự tồn tại của Linh Hồn Thánh Y, đừng nói là ma tộc, coi như là Ngũ Đại Thánh Điện khác trong Lục Đại Thánh Điện cũng không biết thần khí này. Từ khi làm ra, nó chưa từng xuất thế. Nguyên nhân rất đơn giản, không ai có thể không chế nó.

Một trăm lẻ tám linh đan cường giả cấp chín Linh Hồn Thánh Điện để lại, đây là lực lượng kinh khủng cỡ nào. Tuy linh lực hội tụ dung nhập với hồn phách một ngàn tám mươi ma thú khiến uy lực giảm bớt nhiều, nhưng tổng sức mạnh cũng rất khủng bố. Linh lực cao cỡ đó ngay cả cường giả cấp chín cũng khó không chế.

Ngàn năm nay, các lãnh đạo Linh Hồn Thánh Điện đã dùng bao nhiêu cách cũng không thể phát động Linh Hồn Thánh Y này. Cho nên thần khí luôn giấu trong chỗ sâu nhất của Linh Hồn Thánh Điện, chỉ có điện chủ, phó điện chủ các đời biết nó.

Loại tình huống này mãi đến hai mươi năm trước mới có thay đổi.

Trải qua Linh Hồn Thánh Điện ngàn năm nghiên cứu, họ phát hiện muốn phát động Linh Hồn Thánh Y, cần không chỉ là cường độ linh lực, càng cần người thích hợp có thể sinh ra độ thân thiết với ma thú, được đến Linh Hồn Thánh Y ưu ái một chút.

Ba trăm năm trước, trong Linh Hồn Thánh Điện từng xuất hiện một vị thiên tài nội linh lực bẩm sinh cao tới tám mươi một. Khi y trở thành điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, tế bái Linh Hồn Thánh Y, được đến Linh Hồn Thánh Y hồi đáp là tỏa ra quang mang yếu ớt và hơi thở rất thân thiết với y.

Vị điện chủ này mặc thử Linh Hồn Thánh Y, rốt cuộc thành công. Nhưng trải qua thí nghiệm, y phát hiện mình có thể thi triển lực lượng của Linh Hồn Thánh Y tối đa không hơn ba phần. Chính là nói, độ phù hợp

giữa y và Linh Hồn Thánh Y còn không đủ. Cho dù là thế thì lực lượng Linh Hồn Thánh Y có thể phóng ra đã vượt xa trang bị cấp sử thi.

Sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, vị điện chủ này đè nén lòng xúc động, trả Linh Hồn Thánh Y trở về bên trong thánh điện, không mặc nó. Từ khi ấy, Linh Hồn Thánh Điện thêm một nội quy, chính là triệu hoán sư vượt qua cấp sáu nhất định phải tới thánh điện tế bái Thánh Y này. Đương nhiên Thánh Y là giấu trong pho tượng Thần Thú.

Dùng cách này để tìm triệu hoán sư có độ phù hợp càng cao với Thánh Y cũng là bất đắc dĩ. Nhưng sự thật chứng minh, cách này có hiệu quả.

Tiếp đến ba trăm năm, tổng cộng xuất hiện mười vị triệu hoán sư sinh ra độ phù hợp với Linh Hồn Thánh Y. Họ đều không ngoại lệ là người có nội linh lực bẩm sinh cao. Đáng tiếc, cuối cùng không một ai có thể mặc vào Thánh Y này.

Hơn hai mươi năm trước, một triệu hoán sư nữ giới khi tế bái Linh Hồn Thánh Y thì xuất hiện tình trạng kỳ diệu. Linh Hồn Thánh Y lại tỏa ra quang mang chói mắt chưa từng có. Bỗng chốc triệu hoán sư bị chấn kinh, lập tức được điện chủ và phó điện chủ Linh Hồn Thánh Điện giữ lại thánh điện.

Vị nữ triệu hoán sư này vốn có quan hệ không bình thường với hai vị điện chủ, phó điện chủ. Cô là con dâu của điện chủ Linh Hồn Thánh Điện Trần Hoàn Vũ, và phó điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, Linh Huyền Đường đường chủ Tam Thủy bà bà.

Trần Hoàn Vũ phát hiện con dâu có thể dẫn động Thánh Y đến mức này thì lộ ra vui mừng, lập tức cùng vợ là Tam Thủy bà bà thỉnh ra Thánh Y để con dâu mặc thử.

Nhưng tâm tình hưng phấn nhanh chóng rơi xuống đáy vực. Bởi vì đã mặc vào Linh Hồn Thánh Y, nhưng con dâu của họ không thể phát động một chút lực lượng của Thánh Y.

Trương Phóng Phóng ngây người. Một năm nay, y và Vương Nguyên Nguyên đều ra sống vào chết trong trận thánh chiến này. Vương Nguyên Nguyên gần như hoàn toàn chìm đắm trong giết chóc, đây là lần đầu tiên cô nói lời cảm ơn. Lúc này y chỉ thấy cả người khẽ run, tình cảm đè nén trào dâng, kiềm không được kéo cô vào ngực mình. Hắn chỉ cảm thấy cho dù ngay sau đó mình lập tức chết cũng đáng giá.

“Nguyên Nguyên, cô...”

Vương Nguyên Nguyên không phản kháng, mặc kệ y ôm mình, chậm rãi nhắm mắt lại. Chỉ có mình cô biết, Trương Phóng Phóng giúp đỡ cô nhiều cỡ nào.

Trương Phóng Phóng cứu không chỉ là mạng sống của cô, mà cả tâm.

Chìm đắm trong giết chóc, dù là chiến sĩ nam giới cũng rất dễ dàng mất đi bản ngã, huống chi bình thường ý chí của nữ chiến sĩ không bằng nam chiến sĩ.

Mỗi khi Vương Nguyên Nguyên giết chóc dần mất đi tâm trí, trong lòng chỉ còn lại bạo lực thì cô sẽ trông thấy Trương Phóng Phóng liều mạng với kẻ địch vì mình. Chính bởi vì có Trương Phóng Phóng khiến trong lòng cô luôn giữ một chút nhu hòa, bảo vệ bản ngã mà không thật sự sa đọa.

“Phóng ca, ta không biết nên làm sao báo đáp điều anh trả giá cho ta. Nếu anh đồng ý, không chê trên người ta đậm mùi máu tươi, đợt lần này kết thúc thánh chiến rồi hãy ôm ta đi.”

Lời của Vương Nguyên Nguyên nghe vào tai Trương Phóng Phóng tựa như trời sụp đất nứt. Y ngây ngốc nhìn Vương Nguyên Nguyên, thoáng chốc bởi vì kích động mà nói không nên lời.

Cô ấy, muốn mình ôm cô ấy?

“Nguyên Nguyên.” Trương Phóng Phóng kiềm không được ôm siết cô.

“Nhưng ta không thể gả cho anh.” Vương Nguyên Nguyên nói câu sau lập tức kéo Trương Phóng Phóng bay trên trời rớt cái bịch xuống đất.

Vương Nguyên Nguyên đứng dậy, nhẹ vuốt khuôn mặt đầy râu ria của y.

“Xin lỗi, Phóng ca, từ khi ta có trí nhớ thì đã thề rằng, đời đời kiếp kiếp ma tộc không bị diệt thì sẽ không kết hôn. Ta thuộc về đội của mình, ta phải cùng nhóm đoàn trưởng đấu tranh với ma tộc đến cùng. Ta có thể cho anh chỉ có người ta.”

“Không, Nguyên Nguyên, cô gả cho ta, ta cũng có thể cùng cô giết địch! Huống chi đội cô đã giải tán.” Trương Phóng Phóng vội vàng nói.

Vương Nguyên Nguyên lắc đầu.

“Không giống nhau. Nếu ta gả cho anh thì trong lòng sẽ có vương bận. Ta yêu anh nhưng cũng không dám yêu. Ta chỉ có hận, hận ma tộc. Thật xin lỗi.”

Trương Phóng Phóng ngơ ngác nhìn cô, nhìn giọt lệ tràn ra khóe mắt Vương Nguyên Nguyên. Trong lòng y không chút oán hận, chỉ có đau xót khiến y nghẹn thở.

.....

Vạn Thú quan tại phía nam Liên Minh Thánh Điện, ở giữa Đông Nam quan và Trấn Nam quan, cũng là chỗ tổng điện Linh Hồn Thánh Điện.

Trần Odin lúc trước Long Hạo Thần cư ngụ cách Vạn Thú quan rất gần.

Thánh chiến bắt đầu một năm nay, trong Lục Đại Thánh Điện, tổn thất ít nhất chính là Vạn Thú quan có Linh Hồn Thánh Điện trấn giữ. Dựa vào triệu hoán ma thú, bọn họ hết lần này tới lần khác đẩy lùi thế công của ma tộc, còn có thể giúp bên Trấn Nam quan Mục Sư Thánh Điện ngăn cản ma tộc khó nhai nhất.

Sâu trong Linh Hồn Thánh Điện, một căn phòng sáu góc hoàn toàn bị quang mang trắng ngà bao quanh, một thiếu nữ xinh đẹp đang khoan khoái nằm ngửa.

Căn phòng này rất kỳ lạ. Trên mặt đất có từng vòng hoa văn lạ lùng, hoa văn loại nở rộ lan ra ngoài. Thần kỳ nhất là giữa hoa văn có điều khắc cực kỳ tinh tế, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện mỗi một chỗ điều khắc là một loại ma thú. Trong căn phòng không tới một trăm mét vuông này, số ma thú điều khắc đếm không hết. Hoa văn mỹ lệ là bởi vì phía trên mỗi điều khắc đều khắc tinh hạch ma thú. Tinh hạch phủ kín cả căn phòng tựa như thảm bảo thạch vậy.

Quang mang trắng nhu hòa ở trong không khí dao động quay quanh thiếu nữ ở vị trí chính giữa, chậm rãi xoay tròn. Trong lúc xoay có thể mơ hồ thấy, trong luồng sáng trắng có từng cánh cửa như ẩn như hiện.

Về mặt thiếu nữ trang nghiêm mà thành kính, cả người toát ra sự thần thánh kỳ lạ. Thiếu nữ mặc áo choàng trắng, hoa văn trên áo choàng lại giống hệt dưới đất, cũng có chỉ thêu vô số ma thú, nhưng số lượng khảm bảo thạch thì không nhiều.

Không nhiều là bởi vì so với một đồng các loại tinh hạch trên mặt đất, thì áo choàng của thiếu nữ chỉ có bảy hàng bảo thạch. Bảo thạch đều là trong suốt không màu sắc, có từ giữa lưng cô kéo dài xuống, có hai hàng thuận theo cổ áo đi xuống, còn có quay quanh thắt lưng. Bảy hàng bảo thạch trong suốt ở gian phòng có bảo thạch chiếu sáng này tỏa ra tia sáng dao động lấp lánh kỳ lạ.

Nếu có cao tầng của Linh Hồn Thánh Điện tại đây, nhất định sẽ rung động kêu ra tiếng. Bởi vì áo choàng trên người thiếu nữ này đối với Linh Hồn Thánh Điện thật rất quan trọng, tựa như Thần Ấn vương tọa đối với Kỳ Sĩ Thánh Điện vậy.

Linh Hồn Thánh Y, thần khí chân chính Linh Hồn Thánh Điện lưu truyền từ trăm ngàn năm qua. Lai lịch thần khí này chính là kết tinh tâm huyết của các cường giả Linh Hồn Thánh Điện.

Trên áo Linh Hồn Thánh Y tổng cộng khảm một trăm lẻ tám viên linh đan, là Linh Hồn Thánh Điện trải qua năm ngàn năm tích góp, ở một ngàn năm trước vừa mới luyện chế thành công.

Đây là một thần khí thật sự, cũng là thần khí duy nhất của Linh Hồn Thánh Điện. Chất liệu của nó là dùng xương một ngàn tám mươi loại ma thú ngâm, ngâm trong một loại sắt thép đặc biệt, chờ nó dung hòa, cứng đến mức tận cùng, sợi chỉ do hấp thu linh hồn một ngàn tám mươi ma thú may thành áo choàng này.

Trên áo choàng khảm linh đan chính là linh khiêu triệu hoán sư, đặc biệt chỉ có triệu hoán sư Linh Hồn Thánh Điện mới làm ra được, vĩnh viễn chỉ có một. Không giống các chức nghiệp khác, có thể thông qua không ngừng tăng linh lực gia tăng số lượng linh khiêu, đạt tới hiệu quả tăng thực lực.

Linh khiêu duy nhất khiến bọn họ tu luyện về sau khó khăn hơn chức nghiệp khác rất nhiều, trải qua vô số tiền bối triệu hoán sư nghiên cứu, cuối cùng mở ra con đường khác, sáng tạo ra phương pháp tu luyện đặc biệt. Đó chính là kết đan linh lực. Thông qua cách này, có thể dần củng cố linh lực, tồn trữ trong người, chẳng những phụ trợ tu luyện còn khiến tổng sản lượng linh lực liên tục tăng lên, đạt tới mục đích thăng tu vi.

Khi linh đan vừa kết thì mềm như bông, theo tu vi không ngừng tăng sẽ ngày càng cứng, mãi đến cuối cùng biến thành giống như bảo thạch. Muốn đạt tới trình độ đó, hơn nữa khiến linh đan rời khỏi thân không bị diệt, vậy ít nhất cần tu vi cấp chín. Triệu hoán sư cấp chín qua đời, linh đan của họ sẽ tựa như ma tinh của ma tộc để lại.

Chính là nói, Linh Hồn Thánh Y trên người thiếu nữ có một trăm lẻ tám linh đan của tiền bối cấp chín Linh Hồn Thánh Điện!

Sự tồn tại của Linh Hồn Thánh Y, đừng nói là ma tộc, coi như là Ngũ Đại Thánh Điện khác trong Lục Đại Thánh Điện cũng không biết thần khí này. Từ khi làm ra, nó chưa từng xuất thế. Nguyên nhân rất đơn giản, không ai có thể khống chế nó.

Một trăm lẻ tám linh đan cường giả cấp chín Linh Hồn Thánh Điện để lại, đây là lực lượng kinh khủng cỡ nào. Tuy linh lực hội tụ dung nhập với hồn phách một ngàn tám mươi ma thú khiến uy lực giảm bớt nhiều, nhưng tổng sức mạnh cũng rất khủng bố. Linh lực cao cỡ đó ngay cả cường giả cấp chín cũng khó khống chế.

Ngàn năm nay, các lãnh đạo Linh Hồn Thánh Điện đã dùng bao nhiêu cách cũng không thể phát động Linh Hồn Thánh Y này. Cho nên thần khí luôn giấu trong chỗ sâu nhất của Linh Hồn Thánh Điện, chỉ có điện chủ, phó điện chủ các đời biết nó.

Loại tình huống này mãi đến hai mươi năm trước mới có thay đổi.

Trải qua Linh Hồn Thánh Điện ngàn năm nghiên cứu, họ phát hiện muốn phát động Linh Hồn Thánh Y, cần không chỉ là cường độ linh lực, càng cần người thích hợp có thể sinh ra độ thân thiết với ma thú, được đến Linh Hồn Thánh Y ưu ái một chút.

Ba trăm năm trước, trong Linh Hồn Thánh Điện từng xuất hiện một vị thiên tài nội linh lực bẩm sinh cao tới tám mươi mốt. Khi y trở thành điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, tế bái Linh Hồn Thánh Y, được đến Linh Hồn Thánh Y hồi đáp là tỏa ra quang mang yếu ớt và hơi thở rất thân thiết với y.

Vị điện chủ này mặc thử Linh Hồn Thánh Y, rốt cuộc thành công. Nhưng trải qua thí nghiệm, y phát hiện mình có thể thi triển lực lượng của Linh Hồn Thánh Y tối đa không hơn ba phần. Chính là nói, độ phù hợp giữa y và Linh Hồn Thánh Y còn không đủ. Cho dù là thể thì lực lượng Linh Hồn Thánh Y có thể phóng ra đã vượt xa trang bị cấp sử thi.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, vị điện chủ này đè nén lòng xúc động, trả Linh Hồn Thánh Y trở về bên trong thánh điện, không mặc nó. Từ khi ấy, Linh Hồn Thánh Điện thêm một nội quy, chính là triệu hoán sư vượt qua cấp sáu nhất định phải tới thánh điện tế bái Thánh Y này. Đương nhiên Thánh Y là giấu trong pho tượng Thân Thú.

Dùng cách này để tìm triệu hoán sư có độ phù hợp càng cao với Thánh Y cũng là bất đắc dĩ. Nhưng sự thật chứng minh, cách này có hiệu quả.

Tiếp đến ba trăm năm, tổng cộng xuất hiện mười vị triệu hoán sư sinh ra độ phù hợp với Linh Hồn Thánh Y. Họ đều không ngoại lệ là người có nội linh lực bẩm sinh cao. Đáng tiếc, cuối cùng không một ai có thể mặc vào Thánh Y này.

Hơn hai mươi năm trước, một triệu hoán sư nữ giới khi tế bái Linh Hồn Thánh Y thì xuất hiện tình trạng kỳ diệu. Linh Hồn Thánh Y lại tỏa ra quang mang chói mắt chưa từng có. Bỗng chốc triệu hoán sư bị chấn kinh, lập tức được điện chủ và phó điện chủ Linh Hồn Thánh Điện giữ lại thánh điện.

Vị nữ triệu hoán sư này vốn có quan hệ không bình thường với hai vị điện chủ, phó điện chủ. Cô là con dâu của điện chủ Linh Hồn Thánh Điện Trần Hoàn Vũ, và phó điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, Linh Huyền Đường đường chủ Tam Thủy bà bà.

Trần Hoàn Vũ phát hiện con dâu có thể dẫn động Thánh Y đến mức này thì lộ ra vui mừng, lập tức cùng vợ là Tam Thủy bà bà thỉnh ra Thánh Y để con dâu mặc thử.

Nhưng tâm tình hưng phấn nhanh chóng rơi xuống đáy vực. Bởi vì đã mặc vào Linh Hồn Thánh Y, nhưng con dâu của họ không thể phát động một chút lực lượng của Thánh Y.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

476. Chương 167: Liệp Ma Đoàn Số Sáu Mươi Bốn Cấp Suất Lột Xác [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Mấy lần mừng hụt khiến Trần Hoàn Vũ và Tam Thủy bà bà vô cùng thất vọng. Ngay lúc đó họ biết được con dâu có thai.

Kết quả là, sau khi điện chủ Trần Hoàn Vũ và Tam Thủy bà bà bàn bạc kỹ càng, thấy phải có gan thử mới được. Linh Hồn Thánh Y có cảm ứng chắc không phải con dâu họ mà là đứa nhỏ trong bụng, cũng chính là cháu của họ.

Sau khi suy đoán điều này, con dâu bị để lại một gian phòng bí mật trong Tâm Điện Linh Hồn Thánh Điện. Linh Hồn Thánh Y trở thành quần áo của cô mãi đến ngày sinh con mới thôi.

Mang thai mười tháng một giây ra đời. Khi đứa trẻ sinh ra, tình hình khiến người cực kỳ hưng phấn. Ngày đứa nhỏ ra đời, Linh Hồn Thánh Y lần nữa phát ra luồng sáng cực kỳ chói mắt, tự động rời khỏi người con dâu họ, quần lấy bé gái. Cô chính là triệu hoán sư hiện tại của Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, Trần Anh Nhi.

Chuyện này trở thành bí mật lớn nhất trong Linh Hồn Thánh Điện, chỉ có vợ chồng Trần Hoàn Vũ, Tam Thủy bà bà và cha mẹ Trần Anh Nhi biết.

Trần Anh Nhi lớn lên bị người giám sát chặt chẽ, đây cũng là vì sao sau này tính cách cô phản nghịch. Giống như các tiền bối Linh Hồn Thánh Điện dự đoán, chủ nhân Linh Hồn Thánh Y phải có nội linh lực bẩm sinh cực cao mới được. Nội linh lực bẩm sinh của Trần Anh Nhi vượt qua ngưỡng chín mươi, trở thành Linh Hồn Thánh Nữ thứ nhất của Linh Hồn Thánh Điện.

Lúc ấy, theo Trần Anh Nhi trưởng thành, trên người cô cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề. Cô có thể tu luyện, tốc độ tăng linh lực cũng khá kinh người, nhưng không thể sử dụng bất cứ ma pháp triệu hoán nào, cấp thấp nhất cũng không thể. Điều này khiến Trần Hoàn Vũ và Tam Thủy bà bà cực kỳ lo âu.

Trải qua vô số lần suy đoán, suy đoán và thử nghiệm, họ rốt cuộc xác định trong người Trần Anh Nhi tự sinh ra phong ấn kỳ diệu.

Phong ấn này đến từ thiên phú của cô, ngoại lực không thể phá tan. Phong ấn mạnh đến mức cần Trần Anh Nhi có tu vi cấp bảy mới đột phá được. Lúc ấy dù sao cô cũng là Linh Hồn Thánh Nữ, có một năng lực bẩm sinh, chính là Sinh Linh Môn. Đáng tiếc, tu vi của cô không đủ, không thể thật sự phát huy uy lực Sinh Linh Môn. Bởi vậy sau này trở thành triệu hoán sư không đáng tin nhất trong đội Long Hạo Thần.

Vật đổi sao dời, ở trong Liệp ma Đoàn được rèn luyện đầy đủ, Trần Anh Nhi đã trưởng thành, cô không còn là thiếu nữ bồng đồng năm ấy. Không ngừng chiến đấu với ma tộc, không ngừng tăng tu vi bản thân, nhìn đồng bạn tăng thực lực, lòng cô dần biến mất sự nóng vội, còn lại là khát vọng lực lượng.

Coi như là lần này Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất không giải tán, cô cũng nên trở về Linh Hồn Thánh Điện, đột phá phong ấn trời buộc hai mươi năm, trở thành Linh Hồn Thánh Nữ chân chính.

Linh lực nhu hòa màu trắng ngà dao động trong căn phòng kỳ lạ này. Căn phòng vốn thuộc về điện chủ Linh Hồn Thánh Điện sử dụng, có giúp ích rất lớn cho việc tăng thực lực. Bắt đầu từ ngày Trần Anh Nhi trở về, chỗ này trở thành địa bàn của cô. Bỏ qua tất cả xúc động, cô yên tĩnh ngồi đây tiến vào minh tưởng sâu.

Lúc Trần Anh Nhi bắt đầu minh tưởng, có một ý nghĩ giống hệt Vương Nguyên Nguyên: Mình phải trở thành người giúp ích cho đội, mình phải trợ giúp đoàn trưởng.

Gia Lăng quan, Ma Pháp Thánh Điện.

Tóc dài xanh nhạt xõa trên vai, tuy không dài như trước nhưng cũng tới ngang lưng.

Lúc này bộ dạng của Lâm Hâm có chút chật vật. Tóc dài luôn được chăm sóc tỉ mỉ bấy giờ hơi rối tung, râu đã mọc đầy mặt, khuôn mặt hơi gầy.

Lúc này đôi mắt y lại đặc biệt sáng ngời, ánh mắt chăm chú khiến người khó hình dung.

Một năm nay có thể nói mỗi ngày y đều bận rộn muốn chết. Từ khi trở về Ma Pháp Thánh Điện, y liền xin ông nội cho một phòng bí mật, đem số lớn tài nguyên Liệp ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất lấy từ ma tộc tiến hành khám phá giá trị.

Hiện giờ y dựa vào quan hệ tốt với bên đại phòng đấu giá Thánh Minh, lấy giá thấp bán ra số lớn tài liệu cho đại phòng đấu giá Thánh Minh, cung cấp cho họ viện trợ tiền tuyến. Đồng thời, y được bên đại phòng đấu giá Thánh Minh hứa hẹn sẽ cho một ít tài liệu muốn có.

Luyện kim đại sư dùng Cứ Diêu luyện chế ra Huyết Tinh Phong Bạo chính là đại phòng đấu giá Thánh Minh tìm đến cho Lâm Hâm. Nếu không thì lấy năng lực của y, còn chưa đủ trong khoảng thời gian ngắn vậy tìm ra đại sư có thể luyện chế trang bị cấp truyền kỳ. Vị đại sư đó nói, vũ khí Huyết Tinh Phong Bạo bản thân là vì giết chóc mà sinh. Chính là nói, vũ khí này có khả năng thăng lên cấp sử thi. Khả năng này là do Lâm Hâm cung cấp một ít máu của Xà Ma Thần An Độ Ma Li. Có máu của ma thần ngâm mới khiến Huyết Tinh Phong Bạo có khả năng tiến hóa.

Lâm Hâm tập trung hết tâm thần nghiên cứu và chế tạo đan dược. Nhờ vào Tâm Diễm Hỏa Diễm, ở phương

Nhưng lúc đó khi ma tộc tấn công, cô mới hiểu mình sai đến cỡ nào. Đòn đánh khủng bố, linh lực quang thuộc tính mạnh mẽ bạo lực tuyệt vời, khiến cô tận mắt chứng kiến cái gì máy xay gió.

Sau đó, không biết đã bao nhiêu lần cô phối hợp với Tư Mã Tiên, đứng sau lưng người đàn ông này, cô sẽ tự nhiên sinh ra cảm giác vô cùng yên tâm. Đường như chỉ cần có gã, cô hoàn toàn không cần lo lắng an toàn của bản thân.

Đại quân ma tộc lại phát động xung phong, xông vào trước nhất vĩnh viễn đều là vật hy sinh Song Dao Ma.

Các chiến sĩ nhân loại thông qua chiến tranh không ngừng tích lũy đầy đủ kinh nghiệm. Các ma pháp sư không lãng phí linh lực quý giá vào vật hy sinh kia, mặc kệ chúng nó trèo lên tường thành. Song Dao Ma số lượng khổng lồ tuy có lực xung kích nhất định với đầu tường, nhưng chúng cũng sẽ ảnh hưởng bình chủng ma tộc khác xông lên. Bởi thế chúng nó luôn ở hàng đầu chiến đấu, có thể tránh cho các chủng tộc ma tộc cường đại khác tụ tập một chỗ phát động công kích.

Mười Song Dao Ma trèo lên đầu tường ở trước mặt Tư Mã Tiên. Tư Mã Tiên hừ lạnh một tiếng, Quang Chi Đại Lực Hoàn trong tay thậm chí không quăng đi mà là lấy tư thế bạo lực xông đến đám Song Dao Ma.

Không có linh lực dao động, hoàn toàn là vật lộn. Tư Mã Tiên thậm chí từ bỏ phòng ngự, mặc kệ lực công kích chân trước sắc bén không tầm thường của Song Dao Ma chém vào người mình.

Ngoại linh lực mạnh mẽ trở thành phòng ngự cứng rắn nhất, Tư Mã Tiên không thêm mặc áo giáp. Dù Song Dao Ma có tấn công thì chỉ để lại trên da gã từng vết trắng.

Không mặc áo giáp là khi Tư Mã Tiên tham gia thánh chiến tập thành thói quen. Gã xác định con đường mình muốn đi, chính là ngoại linh lực hùng mạnh hỗ trợ nội linh lực.

Ngoại linh lực tu luyện đến mức tận cùng là loại khủng bố. Lúc này nội linh lực của Tư Mã Tiên tuy rằng đột phá một vạn, nhưng gã có tài năng bẩm sinh, ngoại linh lực đã hơn một vạn năm, đủ sánh ngang với Long Hạo Thần thần quyền giả. Trong ma tộc, cường giả cấp tám thấp kém gặp phải gã rất khó chiếm ưu thế.

Song Dao Ma gặp phải Tư Mã Tiên thì như cục đất vỡ thành từng mảnh. Tư Mã Tiên đứng đầu là thân thể như tường đồng vách sắt, không cho Song Dao Ma bước qua lần ranh một bước.

Bình chủng ma tộc mạnh hơn bắt đầu lao đến, hợp với Song Dao Ma dần có Cuồng Ma, Cầm Ma, Song Đầu Ma Thứu, Hùng Ma, Sư Ma, thậm chí là Đại Ác Ma của Ác Ma tộc cũng từ từ tham gia chiến đấu.

Ầm rầm!

Một Ác Ma Thống Lĩnh vừa nhảy lên đầu tường, trọng kiếm mới vung lên đã đụng phải Tư Mã Tiên.

Quang Chi Đại Lực Hoàn hỗn hợp khí thể vô cùng sắc bén đánh tới trước mặt nó, va chạm mạnh.

Đây chính là Ác Ma Thống Lĩnh cấp sáu! Trước Quang Chi Đại Lực Hoàn thì ngay cả lực ngăn cản cũng không có. Trong tiếng gầm kịch liệt, Quang Chi Đại Lực Hoàn chỉ chợt lóe ánh vàng đã tắt ngấm, trọng kiếm trong tay Ác Ma Thống Lĩnh và xương ngực đã bị phá nát hoàn toàn.

Trải qua không ngừng sử dụng, tu luyện, hiện tại Quang Chi Đại Lực Hoàn có được kỹ năng không chỉ là những thứ vốn có trước đây nữa. Quang Chi Đại Lực Hoàn là vũ khí gã yêu thích nhất, sáng tạo ra một loạt kỹ năng cường đại.

Ví dụ mới rồi một chiêu nhìn đơn giản, kỳ thật ẩn chứa hai năng lực Phấn Toái, Bạo Tạc, nhưng không dùng Hấp Thu, càng không sử dụng uy lực Tử Huyền Thần Lô Linh Lô của mình.

Chia ra sử dụng kỹ năng, lại thêm một ít kỹ năng tự sáng chế, có thể tiết kiệm rất nhiều nội linh lực bị tiêu hao. Có nhiều việc làm được nhờ vào ngoại linh lực thì Tư Mã Tiên sẽ không dùng nội linh lực. Cứ như vậy, gã ở trên chiến trường liên tục tăng mạnh năng lực chiến đấu.

Từng quả cầu lửa bay xẹt qua người Tư Mã Tiên, tạc nổ đám Song Dao Ma xông lên. Tư Mã Tiên không cần quay đầu lại cũng biết là kiệt tác của nữ ma pháp sư tuổi gần bằng mình.

Thời gian hai người phối hợp nhau xem như không ngắn, cũng có sự ăn ý. Nhưng mỗi khi gã cảm nhận hơi thở lúc bộc phát ma pháp hỏa hệ thì sẽ bất giác nhớ tới có được ca.

Tuy rằng Lâm Hâm không biết ma pháp công kích, nhưng nhớ tới y thì khuôn mặt Tư Mã Tiên sẽ lộ ra nụ cười.

Anh em, ca thật hơi nhớ ông. Không biết khi nào chúng ta có thể lần nữa đứng chung trên chiến trường. Nếu như là ông ở sau lưng ta thì tốt biết mấy!

“Grao!!!” Vang lên một tiếng gầm mạnh mẽ, kéo Tư Mã Tiên khỏi suy nghĩ. Một bóng dáng như ngọn núi leo lên đầu tường.

Oành! Đá bắn tung tóe. Mấy tên kia vừa leo lên đầu tường thì cái chày to lớn trong tay đã quét sạch hai lỗ châu mai. Khí thể hùng mãnh hỗn hợp máu tươi nồng đậm ập vào mặt.

Hùng Ma, một trong chủng tộc đánh cận chiến mạnh mẽ nhất ma tộc. Hùng Ma cao cấp nhất có cả năng lực đụng độ với Nghịch Thiên Ma Long tộc.

Hùng Ma xuất hiện trước mắt Tư Mã Tiên cao khoảng hơn ba mét, trông Hùng Ma thì không tính cao to nhưng lông màu ám bạc. Chỉ mới leo lên đầu tường thì khí thể mạnh mẽ của nó khiến khí thể của ma tộc khác tăng nhiều.

Hùng Ma Lĩnh Chủ, cấp tám.

Tư Mã Tiên nheo mắt lại, gã biết mình đã gặp phải đối thủ mạnh mẽ. Cái chày trong tay Hùng Ma Lĩnh Chủ dài cỡ bằng chiều cao của nó, cũng hơn ba mét. Chỗ thô nhất đường kính gần bằng Quang Chi Đại Lực Hoàn. Chính là vũ khí khủng bố như vậy mới có thể dễ dàng phá hư lỗ châu mai. Lực lượng khủng khiếp chỉ sợ không phải gã so sánh được.

Hùng Ma Lĩnh Chủ ngửa đầu gầm một tiếng, uy nhiếp càng đậm. Ánh mắt nó giây lát đã bám chặt vào người Tư Mã Tiên. Quang Chi Đại Lực Hoàn trong tay Tư Mã Tiên thật rất bắt mắt.

Cái chày to lớn đột nhiên giơ lên, gió lớn ập vào mặt khiến nữ ma pháp sư đứng không xa sau lưng Tư Mã Tiên biến sắc. Vũ khí giết chóc này nếu đánh xuống dưới, chỉ sợ mình sẽ biến thành thịt vụn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

479. Chương 169: Có Dám Hay Không? [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tư Mã Tiên lại không sợ, cũng ngửa đầu gầm lên một tiếng, Quang nguyên tố nồng đậm bỗng từ người gã bộc phát, chớp mắt cánh tay phải biến thành trong suốt, chính là kỹ năng Thể Quang Diệu tăng phúc cho kỵ sĩ.

Không chỉ như vậy, vốn thân hình gã đã vạm vỡ lực lưỡng bỗng nhiên tăng vọt, trên người cơ bắp phình ra. Ngoài màu vàng Quang nguyên tố còn có một tầng sắc đỏ tràn ngập cuồng dã, khiến linh lực xung quanh người gã biến thành màu vàng ròng, trong khoảnh khắc tăng lên khí thể rất nhiều. Gã sải bước thẳng hướng Hùng Ma Lĩnh Chủ.

Cái chày to lớn mang theo tiếng rít gào không gì sánh kịp đập thẳng xuống đầu Tư Mã Tiên. Áp lực kinh khủng ở trong không khí phát ra tiếng rít xé gió. Dù từ khủng bố hình dung thanh âm này chẳng hề quá đáng, trọng lượng của nó chỉ sợ hơn ngàn cân.

Mắt thấy chày của Hùng Ma Lĩnh Chủ và Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên sắp va chạm, thì bỗng nhiên bước chân Tư Mã Tiên dường như hỗn loạn, thân thể bước ngang sang bên khoảng hơn một mét, loạn choạng gục xuống, ngay cả Quang Chi Đại Lực Hoàn cũng thu lại vài phần.

Tư Mã Tiên làm vậy khiến nữ ma pháp sư sau lưng gã lộ ra, cho dù một chiêu của Hùng Ma Linh Chủ không thể đánh trúng gã, thì cái chày chỉ cần với thêm chút nữa là có thể đánh nữ ma pháp sư sau lưng gã thành thịt nát.

Nữ ma pháp sư sắc mặt biến đổi, lão đảo lùi ra sau, dường như cô đã nghe thấy mũi nhọn thô to trên cái chày tỏa ra mùi máu tươi.

Ngay lúc đó, Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên động. Cái chày to cách mặt đất chưa tới một mét thì Quang Chi Đại Lực Hoàn mới quét lên, vừa lúc trúng chính giữa cái chày.

Trong tiếng chấn, cái chày thô to từ trên đập xuống biến thành quét ngang, cho nên động tác của Hùng Ma Linh Chủ tạm dừng. Cùng lúc đó, dưới tác dụng lực phản chấn to lớn, Tư Mã Tiên cũng lão đảo vài bước. Nhưng gã bước ra mấy bước vừa đúng là hướng xéo đằng trước. Quang Chi Đại Lực Hoàn bị chấn ngược lại chớp mắt nhờ tác dụng xiềng xích lại vung lên, bay tới cái chày Hùng Ma Linh Chủ cầm trong tay.

Thể tích to lớn của cái chày tạo thành sự công kênh với người nắm giữ. Lần này Tư Mã Tiên lấy lực đánh lực thêm vào bộ pháp tinh diệu, chớp mắt xoay chuyển cục diện, biến bị động thành chủ động.

Dù sao Hùng Ma Linh Chủ cũng là Hùng Ma Linh Chủ, thực lực cấp tám mạnh mẽ khiến gã không đem Tư Mã Tiên để vào mắt. Cái chày bị lệch sang bên, hai tay nó nắm lấy phần đuôi thô to đột nhiên làm động tác đập xuống, dùng mũi nhọn hình trùy phần đuôi đâm hướng Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Đáng tiếc là Hùng Ma Linh Chủ không trông thấy, lúc này mắt Tư Mã Tiên lấp lánh tia sáng kỳ lạ.

Oành ùng ùng!

Quả cầu sắt to lớn mạnh va chạm với phần đuôi cái chày, Quang Chi Đại Lực Hoàn bỗng chốc lại bị bật ra. Nhưng Hùng Ma Linh Chủ đã xem thường sức mạnh của Tư Mã Tiên. Tuy một chiêu kia không thể thương tổn nó nhưng lần nữa khiến nó lung lay, nửa người trên hướng mé bên xoay tròn bốn mươi lăm độ.

Ngoại linh lực của Tư Mã Tiên hơn một vạn năm, thêm vào sau khi cuồng hóa sẽ tăng phúc trong chớp mắt, tuy về sức mạnh thì gã không sánh bằng Hùng Ma, nhưng lấy lực đánh lực thêm vào các loại hiệu quả phụ trên Quang Chi Đại Lực Hoàn, phương diện sức mạnh không coi như chịu thiệt.

Lần này Quang Chi Đại Lực Hoàn bị bật ra, Tư Mã Tiên đã rất gần với Hùng Ma Linh Chủ. Giờ đây Quang Chi Đại Lực Hoàn là từ trên xuống dưới xoay tròn trở về, lại từ dưới lên trên bay hướng cầm Hùng Ma.

Ngoại linh lực của Hùng Ma Linh Chủ hơn ba vạn, nhưng dù là vậy nếu cầm nó bị Quang Chi Đại Lực Hoàn đập trúng, Tư Mã Tiên có thể khẳng định, nó sẽ giống như quả như hấu bị đập bể.

Lúc này Hùng Ma Linh Chủ đã giận điên rồi. Bị đánh rút lui, thân thể đang nghiêng, khi nó xoay người lại thì Quang Chi Đại Lực Hoàn đã lấy đà từ dưới lên trên đánh thẳng tới. Lần này nó muốn dựa vào cái chày ngăn chặn hiển nhiên là không thể nào.

Hùng Ma Linh Chủ cũng là tràn đầy kinh nghiệm chiến trường. Thời điểm quan trọng, nó làm ra lựa chọn tự nhận là chính xác nhất. Hai tay cùng thả ra cái chày công kênh mà kinh khủng, hai tay gấu từ trên vồ xuống dưới, mạnh vồ vào Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Hùng Ma Linh Chủ mất đi vũ khí tựa như ma thú mất đi nanh vuốt. Nhưng sức mạnh của nó cuối cùng vẫn là cực kỳ khủng bố. Có thể thấy lông màu ám bạc toàn thân Hùng Ma đều phát ra hơi thở hắc ám đậm đặc. Hơi thở hắc ám này nhảy mắt tụ tập ở đôi tay nó, mạnh va chạm với Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Ầm rầm!

Tiếng gầm diếc tai như sấm đánh khiến cả đầu tường Trấn Nam quan rung động.

Quang mang vàng vô cùng nồng đậm chớp mắt sinh ra tiếng chấn kinh khủng. Không chỉ thế, tia điện tím lượn lờ, vang tiếng tách tách, mùi khét cũng từ trung tâm va chạm lan tỏa ra.

Khoảnh khắc hai tay Hùng Ma Linh Chủ đập vào Quang Chi Đại Lực Hoàn, chỉ thấy có lực lượng bạo tạc vô cùng mạnh mẽ bỗng bắn tung ra từ quả cầu sắt lớn này. Lấy tu vi như nó, đôi tay cũng chịu không được bị bắn ngược. Lúc này nó đột nhiên quét ngang, mục tiêu là cái chày dưới đất. Dựa vào lực lượng hai chân, dưới tình huống bình thường, nó hoàn toàn có thể đá cái chày từ mé bên đập hướng Tư Mã Tiên.

Nhưng nó không thể hoàn thành động tác này. Bởi vì khi đôi tay bị lực bạo tạc bắn ngược thì cảm giác tê rần cũng truyền khắp toàn thân. Trên đầu lông ám bạc lượn lờ tia điện tím, cảm tác tê dại khổ sở càng khó chịu hơn cả đau đớn.

Không sai, chính là một chiêu kia, Tư Mã Tiên dùng hết sức lực. Thánh Quang Bạo Chấn, Bạo Tạc, Phấn Toái, Hấp Thu, đè ép, tam trọng bạo phá. Còn có sau khi gã cuồng hóa thì dốc sức thi triển ngoại linh lực và Tử Huyền Thần Lô Linh Lô.

Một đòn nhìn qua đơn giản lại gần như tiêu hao một phần ba linh lực của Tư Mã Tiên. Quang Chi Đại Lực Hoàn nở rộ quang mang chói mắt nhất.

Hai tay bị văng ra, dĩ nhiên dang trước mặt Hùng Ma Linh Chủ là mở rộng cửa đón chào kẻ địch. Lại thêm Quang Chi Đại Lực Hoàn dưới tác dụng Hấp Thu cũng tùy theo hai tay nó văng ra mà bay tới.

Chân phải Tư Mã Tiên mạnh giẫm mặt đất, thân thể vạm vỡ bỗng nhảy vọt lên, hai tay từ phía sau mạnh đánh vào mặt trên Quang Chi Đại Lực Hoàn. Khoảnh khắc này, đôi tay gã đã biến thành màu trắng sáng lấp lánh.

Thánh Linh, Quang nguyên tố tinh thuần nhất bộc phát.

Oành!

Quang Chi Đại Lực Hoàn bị Tư Mã Tiên dồn hết sức đánh một đòn, mạnh đập vào ngực Hùng Ma Linh Chủ. Quả cầu sắt và cơ ngực thô dày tiếp xúc.

Trong tiếng chấn điếc tai, Tử Huyền Thần Lô Linh Lô phát ra chín luồng sáng tím, mỗi luồng sáng tím mờ mờ có hình rồng, tất cả đều nhập vào người Hùng Ma Linh Chủ.

Trầm trọng lực đánh khiến thân thể Hùng Ma Linh Chủ bay lên, vừa lúc đằng sau là lỗ châu mai trước đó bị đập vỡ. Nó trực tiếp rớt xuống dưới thành.

Nhưng lực phòng ngự của Hùng Ma Linh Chủ đúng là kinh khủng. Bị đòn nặng vậy mà nó chỉ là miệng mũi đầy máu. Quang Chi Đại Lực Hoàn nhiều lần đánh trúng nhưng không thể nổ nát bộ ngực cứng rắn của nó. Bình chủng phòng ngự mạnh nhất trong ma tộc quả nhiên không chỉ đơn giản là nói mà thôi.

Tư Mã Tiên sẽ để nó cứ như vậy bay ra ngoài sao? Nếu là thế thì ít nhất gã không lấy mạng Hùng Ma Linh Chủ được.

Đáng tiếc là, khi Tư Mã Tiên bắt đầu tấn công thì đã không muốn để đối phương thoát khỏi chiến trường. Không phải người chết thì là ta. Không có ý niệm như vậy, sao gã có thể ở trên chiến trường không ngừng tăng thực lực chính mình?

Xiềng xích thô to đột nhiên kéo ra sau. Quang Chi Đại Lực Hoàn Hấp Thu ở ngực Hùng Ma Linh Chủ đột nhiên lùi về sau, bỗng chốc kéo thân thể to lớn của Hùng Ma Linh Chủ lại.

Vẫn còn hiệu quả tê liệt của Tử Huyền Thần Lô Linh Lô, hiện tại Hùng Ma Linh Chủ căn bản không thể làm ra hành động kháng cự nào. Tư Mã Tiên một cước đá vào Quang Chi Đại Lực Hoàn, bỗng chốc bắn Hùng Ma Linh Chủ lên cao. Ngay sau đó, Quang Chi Đại Lực Hoàn trong tay gã đầu tiên là vung ngang, sau đó lần nữa bay thẳng lên trên. Lần này mục tiêu của gã là đầu Hùng Ma Linh Chủ.

Thân thể có lực phòng ngự cường đại khiến Hùng Ma Linh Chủ ở trên không trung rút cuộc hồi phục năng lực hành động. Tuy Quang Chi Đại Lực Hoàn không nổ nát xương ngực nó nhưng vũ khí khủng bố này hỗn hợp với uy lực Tử Huyền Thần Lô Linh Lô đã chùng khò cơ ngực của nó. Lực chấn kinh khủng khiến nội tạng nó như lệch ra, đã trọng thương.

Nhưng dù vậy thì Hùng Ma Linh Chủ hoàn toàn không rõ mình thua ở chỗ nào. Dù là lực lượng, tu vi hay thân thể, chắc là mình phải trên cơ nhân loại đó mới đúng! Dù gã có ưu thế về vũ khí, mình cũng không nên bị đối phương đánh đến không có sức phản kháng, bị nắm mũi dẫn dắt.

Đương nhiên Hùng Ma Linh Chủ không biết Tư Mã Tiên vì tăng thực lực bản thân đã trả giá nhiều ít. Võ công từ thời viễn cổ trong tháp Vĩnh Hằng không chỉ mình Long Hạo Thần biết, mỗi người họ đều học được cách làm sao có thể nắm bắt thời cơ tốt nhất, làm sao phát huy ra sức mạnh lớn nhất trong chiến đấu.

Dịch thực lực phòng ngự của Hùng Ma Linh Chủ cường đại, linh lực cũng vượt xa Tư Mã Tiên. Nhưng thân thể nó quá cồng kềnh. Chủng tộc Hùng Ma chỉ thích hợp chắn ở phía trước, nhưng một đối một thì sự cồng kềnh khiến chúng chịu thiệt thòi. Huống chi vũ khí của Tư Mã Tiên tuy rằng uy lực không hơn cái chày của nó bao nhiêu, nhưng điều kiện là nó có thể phát huy được cái chày! Ngay từ đầu thì cái chày đã không thể phát động hết sức mạnh.

Đối mặt nguy hiểm sống chết, Hùng Ma Linh Chủ ở trên không trung phát ra tiếng gào thê lương. Long toàn thân chợt dừng đứng, một bóng đen khổng lồ hiện ra sau lưng nó. Cự Hùng Chi Lực.

Đây là lực lượng cường đại chỉ Hùng Ma cấp linh chủ mới có được, trước đó nó không cơ hội sử dụng.

Màu đen đậm đặc chớp mắt bao phủ đôi tay nó, hết sức đập xuống, nghênh đón Quang Chi Đại Lực Hoàn đánh tới.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

480. Chương 169: Có Dám Hay Không? [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hùng Ma Linh Chủ bắt đầu thâm sợ hãi. Hiện tại nó chỉ muốn nhảy xuống đầu tường, rời xa người đàn ông dùng quả cầu sắt đáng sợ.

Ầm rầm!

Lại lần nữa va chạm kịch liệt, khiến thân thể Hùng Ma Linh Chủ lại bị đánh văng ra. Ngay lúc nó muốn nhân cơ hội rơi xuống dưới thành thì một bóng đen to lớn bỗng nhiên quét đến, mạnh đánh vào lưng nó, đánh nó bay ngược trở lại.

Bóng đen to lớn kia chẳng phải chính là cái chày luôn nằm trong tay Hùng Ma Linh Chủ ư?

Cái chày bị Tư Mã Tiên dùng một cước mạnh đập bay lên không. Tuy Hùng Ma Linh Chủ dùng Cự Hùng Chi Lực ngăn cản đòn tấn công của Quang Chi Đại Lực Hoàn, nhưng không thể hoàn toàn đánh bật chiêu đó. Bộ phận thô to nhất của cái chày mạnh đập vào lưng Hùng Ma Linh Chủ. Cú đập khiến trước mắt nó tối đen, cơ bắp sau lưng bị mũi nhọn sắc bén của cái chày xé rách mảng lớn, lại bị đập xuống mặt đất.

Nhưng khiến nó giật mình là bóng dáng người đàn ông đầu trọc lại biến mất. Nghênh đón thân hình nó rơi rớt là một bạo liệt hỏa cầu đường kính nửa mét.

Hùng Ma Linh Chủ buồn bực! Nếu là ở lúc nó tràn đầy sức mạnh, vậy coi như không tránh được hỏa cầu cũng không thể tổn thương tới nó. Nhưng hiện tại thì không được. Ngực nó bị thương quá nặng, chịu thêm đòn này, chỉ sợ không chạy được nữa.

Không còn cách nào khác, nó chỉ có thể nhấc tay lên ngăn cản hỏa cầu đánh tới.

Lực phòng ngự của thân thể Hùng Ma cấp linh chủ quả nhiên mạnh mẽ. Bị bạo liệt hỏa cầu đánh ngay chính diện, thân thể nó chỉ là tạm dừng giữa không trung rồi lại rơi xuống đất, không bị thương chỗ nào. Chỉ là trước ngực vết thương bị điện đốt trọi sau khi kịch liệt chấn động thì tuôn trào máu tươi.

Nhưng sau một giây, trong miệng Hùng Ma phát ra tiếng rống giận thê lương. Tốc độ rơi nhanh chóng, mạnh đập xuống đầu tường Trấn Nam quan, tiếng hét thảm biến càng lúc càng yếu ớt.

Không biết khi nào thì mục sư đầu trọc công kích nó đã lên đến sau lưng, một thanh dao găm màu bạc đâm sâu vào gáy vị trí trung khu thần kinh, hơn nữa là xéo lên trên xuyên qua não.

Thu lại linh cánh sau lưng, Tư Mã Tiên thở hồng hộc. Khi Hùng Ma bị cái chày đánh trở lại thì gã đã bay lên không trung. Ở trên không trung quẹo cua, chớp mắt lao xuống. Lúc Hùng Ma Linh Chủ bị bạo liệt hỏa cầu đánh trúng thì gã cũng rơi ở phía sau lưng Hùng Ma Linh Chủ. Trong tay gã là dao găm khủng

bổ chỉ dài hai tấc, độ rộng bốn ly. Chính là bản thu nhỏ thanh Huyết Tinh Phong Bạo của Vương Nguyên Nguyên.

Tuy uy lực không khủng khiếp như Huyết Tinh Phong Bạo, nhưng dùng sừng còn lại của Cự Diêu chế tạo ra nó cũng đã mở ra cánh cửa truyền kỳ. Bàn về năng lực đâm xuyên thì Quang Chi Đại Lực Hoàn không thể so sánh bằng. Tư Mã Tiên biết rõ sức sống dẻo dai của Hùng Ma Linh Chủ, sau khi gã cường hóa thì sức mạnh cũng đã tiêu hao mảng lớn. Một khi không thể liên tục kiềm chế Hùng Ma Linh Chủ, nói không chừng sẽ bị đối phương tấn công ngược lại.

Bởi vậy, gã mới dùng thanh Huyết Tinh Chủ Thủ này hoàn thành đòn kết thúc, từ điểm yếu hại hủy diệt Hùng Ma.

Ngồi trên thi thể Hùng Ma Linh Chủ, Tư Mã Tiên thở dồn dập. Huyết Tinh Chủ Thủ không chút tạm dừng, không khách sáo đào ra ma tinh của Hùng Ma Linh Chủ thu vào linh khí trữ vật. Cũng không biết có phải bị Lâm Hâm ảnh hưởng, Tư Mã Tiên ở trên chiến trường rất thích thu thập ma tinh cấp cao.

Kẻ địch số lượng quá nhiều, thu thi thể thì chắc chắn không kịp, nhưng dư sức lấy ma tinh. Gã cũng không biết mình đã thu bao nhiêu ma tinh cấp cao.

Thánh chiến mang đến cho nhân loại đả kích to lớn. Nhưng cùng lúc đó, chính bởi vì nguy hiểm lớn thì kỳ ngộ càng nhiều. Các cường giả Liên Minh Thánh Điện tác chiến ở tiền tuyến, chỉ cần có thể sống sót thì tích trữ tài sản không ít chút nào.

Nữ ma pháp sư thấy Tư Mã Tiên bộ dạng mệt mỏi, trong mắt lộ ra ngọn lửa chưa từng xuất hiện, bước nhanh tới trước mặt gã, đưa ra một bình đan dược.

Tư Mã Tiên nhận lấy bỏ vài viên vào miệng, nuốt xuống, cái miệng thì cáu kỉnh nói.

“Tên này khó gặm thật, thiếu chút nữa là tiêu rồi.”

Nữ ma pháp sư vẻ mặt xấu hổ nói.

“Xin lỗi, ta không thể giúp đỡ anh điều gì.”

Tư Mã Tiên ngẩng đầu lên, cười với nữ ma pháp sư xinh đẹp.

“Không có gì. Tên này chỉ sợ là cấp tám, uy lực ma pháp của cô còn chưa đủ. Chẳng phải đã giải quyết nó xong rồi sao?”

Nữ ma pháp sư vỗ bộ ngực đầy đặn, nói.

“Mới rồi anh làm ta sợ chết được. Khi anh tránh khỏi một đòn của nó, ta cứ nghĩ anh muốn hạ sinh ta rồi.”

Tư Mã Tiên cười hì hì, đáp.

“Không tin tưởng ca đến thế à? Lão tử còn chưa chết, không ai đụng được có!”

Nữ ma pháp sư âm lòng, ngoan ngoãn gạt đầu.

Tư Mã Tiên nhảy xuống lưng Hùng Ma Linh Chủ, một cước đá thi thể nó sang bên. Đây là thi thể ma tộc cấp tám, giá trị khá cao, đá xuống dưới thành thì rất đáng tiếc.

Mấy bước tiến lên trước, gã nhặt lấy cái chùy to lớn lấp lánh quang mang ám kim.

Lúc trước khi những đòn kia đánh trúng sau lưng Hùng Ma Linh Chủ, gã rõ ràng trông thấy trên cái chùy lấp lánh quang mang ám kim, có uy nhiếp từ bên trong bùng phát.

Nhưng thứ này quá lớn, tuy vóc dáng Tư Mã Tiên cao to nhưng vẫn không thể nắm lấy cái chùy thô này. Sở dĩ gã không dùng linh khí trữ vật của mình thu lấy thi thể Hùng Ma Linh Chủ là bởi vì chưa chỗ thu thứ này. Sau này phải kiếm một vị luyện kim đại sư cải tạo, nói không chừng mình có thể dùng. Đã quen Quang Chi Đại Lực Hoàn, gã khá là yêu thích loại vũ khí hạng nặng.

Cường giả hỗ trợ đã lên đến, bên này Tư Mã Tiên xử lý một Hùng Ma Linh Chủ cấp tám dĩ nhiên các chiến sĩ xung quanh đều thấy. Mắt thấy gã tiêu hao quá lớn, dĩ nhiên có người đến thay thế vị trí của gã.

Tư Mã Tiên cũng không miễn cưỡng chính mình, lùi ra sau, kiếm cái góc ngồi xuống, tham lam hít thở không khí. Mới rồi tuy mạo hiểm nhưng đối với gã thì cực kỳ đã ghiền. Đánh chết một Hùng Ma Lĩnh Chủ trình độ như thế, đối với gã là kinh nghiệm quý báu, sẽ trợ giúp rất lớn cho gã tăng thực lực.

Nữ ma pháp sư cũng ngồi xuống cạnh gã, đưa một túi nước.

Tư Mã Tiên không khách sáo, ừng ực uống sạch nước trong túi.

“Quá đã, nhưng túi nước của cô sao có mùi thơm gì, khiến ta muốn nhảy mũi.” Tư Mã Tiên trả lại túi nước.

Nữ ma pháp sư tức giận liếc gã, nói.

“Đây là của lão nương dùng, sao không thơm được? Anh cho rằng đều giống đám đàn ông thói các anh chắc!?”

Tư Mã Tiên cười hì hì, sờ đầu trọc, nói.

“Như vậy không tốt lắm, dù sao cô là con gái, sau này đừng vậy nữa.”

Nữ ma pháp sư hừ một tiếng, bảo.

“Con gái thì sao hả? Tình thế hiện nay có thể sống tới ngày mai hay không rất khó nói. Mỗi ngày chỉ có giết chóc vô cùng tận, chẳng lẽ anh không trông thấy sinh mệnh yếu ớt? Anh có dám hay không, lão nương tại đây cùng anh làm phát dã chiến, dám không?”

“Ặc...” Tư Mã Tiên tuyệt đối không ngờ rằng cô gái hung hãn như vậy.

Giới Luật Mục Sư mới giấy trước trên chiến trường tung hoành ngang dọc, lúc này lại lúng túng như gà nuốt dây thun.

“Chắc không phải cô bị sốt rồi chứ?” Tư Mã Tiên cẩn thận dò hỏi.

Nữ ma pháp sư cắn bờ môi hồng.

“Phát sốt cái đầu mẹ ông, lão nương cực kỳ bình thường. Chẳng lẽ anh không dám, đưa tới trước mặt còn không dám làm? Lão nương còn xxx nè.”

Tư Mã Tiên cười khổ nói.

“Cô em, cô đừng như vậy, ta khó tiếp nhận.”

Nữ ma pháp sư hừ lạnh một tiếng.

“Không dám thì thôi.”

Nói xong cô dựa vào một bên. Kỳ thật chỉ có chính cô mới biết, lúc này nhịp tim đập nhanh cỡ nào.

Đúng thế! Trong trận thánh chiến này, có ai biết mình sống được bao lâu? Có lẽ sau một giây đã biến thành thi thể. Nữ ma pháp sư không thể nhớ rõ Tư Mã Tiên cứu mình bao nhiêu lần. Mỗi lần đều là thân thể cao to kia chắn ngang trước, ngăn cản đòn tấn công điên cuồng từ kẻ địch.

Khi gã giết chết Hùng Ma Lĩnh Chủ thì bức tường cuối cùng trong lòng nữ ma pháp sư đã bị phá vỡ. Cô không biết mình đối với gã có phải là yêu hay không, nhưng cô gần như điên cuồng muốn khóa người đàn ông này lại, đem thứ mình trân quý nhất trao cho gã. Ít ra như vậy thì dù cô chết trận tại Trấn Nam quan, coi như không sống uống phí một phen.

“Xin lỗi nha cô em, ta đã có người đàn bà của mình.” Tư Mã Tiên dè dặt nói. Gã nhìn ra được tâm tình nữ ma pháp sư giờ đây không bình tĩnh.

“Ta biết, chẳng phải là đóa hoa trắng của anh sao? Mỗi ngày anh đều lấy thư cô ấy viết cho anh nhìn năm ba lần. Ai quen anh mà không biết. Lão nương không thêm quan tâm!” Nữ ma pháp sư đột nhiên quay đầu, hung dữ nhìn chằm chằm Tư Mã Tiên.

Tư Mã Tiên lắc đầu, nói.

“Không được, ta là người đàn ông chung tình.”

“Đừng tự dát vàng vào mặt, lão nương thêm ông lắm chắc?” Nữ ma pháp sư đột nhiên đứng dậy, một tay vỗ đầu trọc của Tư Mã Tiên.

Tư Mã Tiên bị cô đánh ngất ra. Khi nữ ma pháp sư mất ngập nước chuẩn bị xoay người đi, đột nhiên thấy mục sư đầu trọc trước mặt mình biến sắc, bỗng bật dậy tựa như núi đè áp cô xuống đất.

Thế này, thế này cũng quá kịch liệt rồi?

Trọng lượng nặng nề khiến nữ ma pháp sư sắp nghẹt thở, nhưng mùi máu nồng ngọt thuận theo khoe miệng Tư Mã Tiên chảy xuống, rơi trên mặt cô.

Tư Mã Tiên đột nhiên vặn người hướng bên cạnh, mang theo cô lăn tới góc tường trước. Thế này nữ ma pháp sư mới thấy sau lưng Tư Mã Tiên có một vết thương sâu tận xương. Vị trí lúc trước cô bị Tư Mã Tiên đè xuống, một bóng dáng giải trừ khỏi trạng thái tàng hình bị các cường giả Liên Minh Thánh Điện chém chết phân thây.

Địa Miển tộc Ẩn Hình Giả, hơn nữa là Ẩn Hình Giả từ cấp sáu trở lên.

“Anh làm sao rồi? Đừng dọa ta nha!” Nữ ma pháp sư ôm đầu Tư Mã Tiên, nhìn khoe miệng gã chảy ra máu tươi, thoáng chốc không biết nên làm sao.

“Không sao đâu, lão tử không chết được. Vũ khí chết tiệt này có hiệu quả xuyên thấu, may mắn ta tránh chỗ hiểm.” Tư Mã Tiên thở hổn hển, nuốt một viên đan dược.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

481. Chương 170: Bốn Phong Thư Của Đóa Hoa Trắng Nhỏ [1]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Một luồng sáng vàng đúng lúc từ trên trời giáng xuống người Tư Mã Tiên. Không biết là vị mục sư cường đại nào chú ý tình hình bên này, cho gã sự chữa trị rất có hiệu quả.

Nữ ma pháp sư cắn chặt răng nhìn người đàn ông đầu trọc trước mắt, một lúc sau cô đột nhiên túm cổ Tư Mã Tiên hôn môi gã.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, lại thêm cơ thể Tư Mã Tiên suy yếu, không thể tránh đi, bị hôn trúng.

Khoảnh khắc đó, suy nghĩ trong đầu Tư Mã Tiên là: đóa hoa nhỏ của mình nên làm sao đây?

Nụ hôn đến rất nhanh, nữ ma pháp sư đột nhiên ngẩng đầu, rất là bá đạo nói.

“Ta không thêm biết hoa trắng nhỏ cái gì, lão nương đã quyết định bám chặt anh, không muốn cũng không được.”

“Nhưng lòng ta đã thuộc về người khác...” Tư Mã Tiên nghiêm túc nói.

Nữ ma pháp sư khinh thường hừ một tiếng.

“Lão nương chỉ cần thân thể anh, không cần tâm.”

“Ta...”

Tư Mã Tiên nói không nên lời, bởi vì gã không biết nói sao. Cô gái này mà dữ lên là đàn ông không thể sánh bằng.

Kỳ thật bề ngoài gã hào sảng nhưng lòng rất chu đáo. Gã có thể cảm nhận được một số suy nghĩ trong lòng nữ ma pháp sư. Dưới vẻ ngoài mạnh mẽ kỳ thật là nội tâm bất an và sợ hãi chiến tranh.

Cô chỉ là hy vọng có thể tìm đến chỗ dựa vững chắc mà thôi.

Chiến tranh đáng chết, thánh chiến chết tiệt!

Nhìn ánh mắt Tư Mã Tiên, nữ ma pháp sư dần yên tĩnh lại, nhỏ giọng nói.

“Xin lỗi.”

Tư Mã Tiên nâng tay lên ôm vai cô.

“Không sao, chịu thiệt là cô mà. Sẽ qua hết, đều sẽ trôi qua.”

Mắt nữ ma pháp sư ươn ướt. Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn gã, nói.

“Nếu đóa hoa nhỏ của anh không cần anh, thì ta bên anh được không? Ta nói thật. Ít nhất anh là người đàn ông mạnh mẽ.”

Tư Mã Tiên không nói lời nào, tay chợt lóe quang mang, một quyển trục da dê hiện ra trong lòng bàn tay. Ánh mắt gã chợt biến dịu dàng.

Nữ ma pháp sư không nói gì nữa. Khi cô thấy ánh nhìn chăm chú của Tư Mã Tiên vào quyển da dê, cô liền biết mình không chen vào lòng người đàn ông này được.

Tư Mã Tiên cẩn thận mở ra quyển da dê, nhìn.

Quyển trục da dê tổng cộng có bốn cái, mỗi một cái đều giữ gìn cẩn thận, không bị hư hao chút nào.

Lá thứ nhất:

‘Tên khốn, anh biết rõ ta không muốn nghe anh kêu ta là đóa hoa nhỏ vậy mà vẫn kêu. Ta ghét anh, ghét tên đầu trọc anh chết đi được. Nhưng nếu anh dám chết ở chiến trường thì ta sẽ vĩnh viễn ghét anh. Anh phải còn sống lẫn về đây cho ta. Mặc kệ qua bao lâu. Còn nữa, phải hồi âm cho ta. Nếu trong ba tháng không nhận được một lá thư của anh, lão nương sẽ lập tức kết hôn với người khác, để anh chết không bình an!’

Tư Mã Tiên còn nhớ rõ cái loại cảm giác rối tơ lòng khi mình thấy lá thư thứ nhất. Cô ấy hồi âm cho mình, cô ấy muốn mình sống sót trở về. Cô ấy nói nếu không thấy mình hồi âm thì sẽ lấy người khác. Cô ấy đang quan tâm mình! Ngay chính hắn cũng không biết, lá thư này khi ấy cho gã động lực và can đảm lớn cỡ nào. Nhưng gã có thể khẳng định là nếu như không có bốn quyển da dê này, gã nhất định không thuận lợi đột phá cấp bảy như vậy.

Lá thư thứ hai:

‘Còn sống là có hy vọng.’

Đúng vậy, lá thư hai chỉ đơn giản một câu nói. Bởi vì khi Tư Mã Tiên hồi âm cho đóa hoa trắng nhỏ của gã, trên đó viết là: cô quan tâm ta như vậy có phải thích ta không? Ta có cơ hội không?

Lá thư thứ ba:

‘Có phải anh cảm thấy ta rất dữ? Nếu anh không sợ ta đánh anh, mắng anh, đợi kết thúc thánh chiến rồi mang đồ ăn tới gặp ta đi. Nếu phải lựa chọn giữa ta và Liệp ma Đoàn của anh, anh sẽ tuyển ai?’

Khi nhận lá thư thứ ba, Tư Mã Tiên rối rắm thật lâu. Tâm tình tốt bị nóng nảy thay thế. Một đoạn thời gian, gã biểu hiện trên chiến trường đặc biệt bạo lực. Gã hồi âm cho Phong Linh Nhi chỉ viết đơn giản ba chữ: Liệp ma Đoàn.

Đúng vậy, gã thích Phong Linh Nhi, vừa gặp đã yêu, thậm chí là thích đến hết thuốc cứu chữa. Nhưng yêu thích này không thể dao động tín ngưỡng của gã.

Lá thư thứ tư của Phong Linh Nhi rất nhanh tới, cũng chính là bức cuối cùng.

‘Ta phát hiện mình bắt đầu thật sự thích anh. Bởi vì ta thích người đàn ông kiên định giữ vững mục tiêu. Luyện cơ bắp rắn chắc chút, không được hái hoa ngắt cỏ. Nói không chừng mấy ngày nữa ta sẽ đi thăm anh. Nếu anh còn sống, ta sẽ cho anh một cơ hội vậy.’

Khu Ma quan, Thích Khách Thánh Điện.

Thân hình nhỏ xinh trên không trung xoay một vòng, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Chỉ là lúc chạm đất thì dưới chân không ổn định, liên tiếp lảo đảo vài bước mới miễn cưỡng đứng vững. Lưỡi hái to lớn trong tay quét ra, mục tiêu là hư không trước mắt.

Đỉnh!

Lại là một tiếng giòn vang, chỉ là lần này thanh âm càng thêm dài. Thái Nhi toàn thân chấn động mạnh, lưỡi hái đã bay vượt khỏi tay, chính nàng cũng lung lay ngã ngồi trên mặt đất.

Một luồng sáng lạnh lẽo xuất hiện trước mặt nàng, chỉ hướng cổ họng, khiến da thịt nàng nhẹ run.

Quang mang lạnh thu lại, vang lên thanh âm già nua.

“Rất tốt, có thể chống cự công kích của ta lâu đến một tiếng đồng hồ, chỉ vì hao hết linh lực mới không thể chống đỡ tiếp. Trong cấp bầy, kỹ năng chiến đấu của con đã là có một không hai tại Thích Khách Thánh Điện.”

Thái Nhi chống mặt đất đứng lên, trên trán ướt đẫm mồ hôi, hơi làm nũng nói với Thánh Nguyệt.

“Ông cố, ông quá nghiêm túc rồi. Con mệt muốn chết.” Nói xong nàng nhặt lên lưỡi hái to lớn rơi bên cạnh mình.

Hiển nhiên đây không phải Lưỡi Hái Tử Thần của nàng, chỉ là dùng sắt thép chế tạo ra kích cỡ giống nhau. Dù sao trong quá trình sử dụng Lưỡi Hái Tử Thần, Thái Nhi rất có khả năng sẽ không thể khống chế được sức mạnh.

Thánh Nguyệt khẽ thở dài, lắc đầu.

Thái Nhi nghi hoặc nhìn ông.

“Ông cố làm sao vậy? Chẳng phải ông vừa mới khen con học nhanh, kỹ năng tốt sao?”

Thánh Nguyệt mỉm cười đi tới trước mặt nàng, xoa đầu nàng.

“Đúng là hiện tại thực lực của con không tệ, nhưng con thiếu một thứ thích khách nên có.”

“Là cái gì?”

“Sát khí.”

Thái Nhi ngậy ra, nói.

“Vậy con phải làm sao luyện ra sát khí?”

Thánh Nguyệt nói.

“Sát khí của thích khách là đến từ bên trong, bồi dưỡng từ nhỏ. Con mất đi trí nhớ trước đây, cũng đánh mất sát khí ban đầu. Trong quá trình chiến đấu, lúc thích khách mạnh nhất chính là từ yên tĩnh chớp mắt bộc phát sát khí mạnh mẽ, vận dụng kỹ năng công kích cho kẻ địch tổn thương một chiêu trí mệnh.”

Thái Nhi giậm chân.

“Vậy hiện tại người ta bồi dưỡng cũng không chậm mà, nhưng ông không để con ra chiến trường, không giết địch sao nuôi sát khí được!”

Trong mắt Thánh Nguyệt lộ ra tia mâu thuẫn, khẽ thở dài.

“Ta luyến tiếc! Năm đó khi con còn rất nhỏ, ta đưa con tới trước Luân Hồi kiểm chịu thử thách. Khi ấy lòng ta cứng rắn không để ý cha mẹ con van nài. Nhưng vật đổi sao dời, lần này con mất trí nhớ, tuy rằng đánh mất sát khí nhưng cũng tìm trở lại sự ngây thơ chất phác, tìm lại vui vẻ. Ông cố thật không nhẫn tâm để con biến trở về bộ dạng trước đây. Nếu không có chiến tranh thì tốt biết mấy. Ta hy vọng con có thể vĩnh viễn sống trong vui sướng.”

Thái Nhi mở to mắt, nói.

“Nhưng chẳng phải ông đã nói con là Luân Hồi Thánh Nữ, thì phải nên gánh vác sứ mệnh của Luân Hồi Thánh Nữ? Hơn nữa con phải trợ giúp cho Hạo Thần! Một năm rồi anh ấy không tới thăm con, thiệt tình.”

Thánh Nguyệt mỉm cười nói.

“Con bé ngốc, điều này không thể trách cậu ta. Thằng bé Hạo Thần vai gánh trách nhiệm vượt xa con nhiều, chịu áp lực càng lớn. Nếu con muốn tốt cho cậu bé, vậy sau này phải làm vợ hiền nội trợ tốt cho nó. Ta tin tưởng, chỉ cần cho hai đứa thời gian đầy đủ, thiên phú như các con, tương lai không xa nhất định có thể dẫn dắt đại quân liên minh chúng ta phản công ma tộc.”

Mắt Thái Nhi dần ảm đạm. Một năm, không biết nàng đã bao nhiêu lần cố gắng, hy vọng có thể hồi phục ký ức, nhưng không được như ý. Mặc kệ nàng cố gắng cỡ nào vẫn không thể nhớ ra. Thậm chí là dấu vết truy tìm hồi ức cũng không làm được.

Khu Ma quan là nhà nàng. Sau khi trở về đây, sự bàng hoàng trong lòng nàng có ông cố và cha mẹ quan tâm dần biến mất. Sự thật chứng minh, nàng ở tại đây là chính xác nhất. Trừ không thể gặp Long Hạo Thần ra, một năm nay nàng rất vui vẻ và thỏa mãn. Chẳng những thực lực trước kia đã hồi phục hết, tu vi càng có bước tiến dài, nội linh lực vượt qua hai vạn thăng tiến cấp tám.

“Ông cố, chúng ta tiếp tục đi. Dù cho sát khí của con không đủ, chỉ cần có đủ sức mạnh thì cũng thế thôi. Hơn nữa vấn đề sát khí có thể thông qua Lưỡi Hái Tử Thần bù đắp! Mỗi khi con nắm lấy Lưỡi Hái Tử Thần là cảm thấy mình như biến thành người khác, tất cả sợ hãi tự động biến mất.”

Thánh Nguyệt gật gù.

“Không vội, con hồi phục linh lực trước đã. Thái Nhi, không lâu sau chỉ sợ con thật phải ra chiến trường, ông cố sẽ ở bên con. Con có đồng ý không? Nếu con không muốn thì ông cố sẽ không ép buộc. Nhưng nếu con muốn tương lai giúp đỡ cho Long Hạo Thần, vậy đây là lựa chọn duy nhất của con.”

Thái Nhi không chút do dự nói.

“Ông cố, con đồng ý, con phải giúp đỡ anh ấy!”

Thánh Nguyệt lần nữa xoa đầu nàng, lòng tràn ngập yêu thương. Trong lòng ông có chút hỗn loạn, dường như so với trước kia Thái Nhi đối xử lạnh lùng với ông thì càng thêm khó chịu.

Ngự Long quan, Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Quang mang vàng lấp lánh, Long Hạo Thần bước ra một bước. Quang mang hư ảo xung quanh đều thu lại hết, rốt cuộc hắn trở về thế giới hiện thực. Rốt cuộc đi ra khỏi Huyền Động. Ngay chính hắn đều không biết, từ lúc vào Huyền Động đến giờ, tổng cộng thời gian đã trôi qua bao lâu. Nhưng lần nữa trở về thế giới hiện thực, hắn có cảm giác phấn chấn hẳn lên, cả người như là thay da đổi thịt vậy.

Quang nguyên tố nhu hòa vui vẻ nhấp nháy xung quanh người hắn. Long Hạo Thần đích thực biến hóa rất lớn. Hắn cao lên rất nhiều, bả vai càng thêm rộng, nhưng không phải loại cơ bắp khoa trương. Toàn thân cho người cảm giác rất dịu dàng, nhu hòa. Dù là đường nét khuôn mặt hay đường cong cơ bắp đều tựa như ông trời điêu khắc!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

482. Chương 170: Bốn Phong Thư Của Đóa Hoa Trắng Nhỏ [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tóc dài màu vàng xõa dài hai bên gò má, hơi che đi khuôn mặt tuấn tú mà tràn ngập quang minh. Thân hình cao lớn chỉ đứng đó đã cho người cảm giác cột trụ chống trời.

Mắt hấn tựa như hai viên thủy tinh vàng, ngay cả con người cũng là vàng kim. Nhưng ánh mắt cực kỳ dịu dàng, chỉ khi vô ý chăm chú nhìn mới khiến người cảm thấy khí thế không dám nhìn thẳng.

Hai tay giang hai bên, hít sâu, trên mặt Long Hạo Thần lộ ra nụ cười dịu dàng. Ta đã trở về, Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên, Long Hạo Thần nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một kỵ sĩ mặc Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp xuất hiện ở trước mặt hấn, hướng hấn hành lễ kỵ sĩ.

“Chào ngài, Long Hạo Thần tiên sinh.”

“Xin chào.” Long Hạo Thần vội vàng đáp lại lễ kỵ sĩ.

“Xin đi theo ta.” Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ xoay người đi ra ngoài.

Có kỵ sĩ dẫn dắt, Long Hạo Thần trở lại gian phòng lúc trước hấn mới vào tổng điện Kỵ Sĩ Thánh Điện thì ở lại.

“Xin chờ trong chốc lát. Điện chủ đại nhân có dặn, khi tiên sinh xuất quan thì ngài ấy sẽ nhanh chóng kêu gọi tiên sinh. Ta cũng sẽ thông báo mẫu thân của tiên sinh.”

“Tốt, cảm ơn.”

Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ đi rồi, Long Hạo Thần ngồi trên giường, có cảm giác không giống thật. Giường đệm không mềm mại nhưng gian phòng có cảm giác gia đình ấm áp.

Chìm đắm trong tu luyện lâu như vậy, rốt cuộc đã trở lại. Hấn kiếm không được nằm vật xuống giường, giãn ra thân thể. Cảm giác phóng thích thoải mái khiến mỗi một tế bào trong người hấn đều rên rỉ.

Thời gian không lâu lắm, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân vội vàng. Cửa bị đẩy ra, một bóng dáng mảnh mai xông vào.

“Hạo Thần!” Thanh âm tràn ngập vui mừng của Bạch Nguyệt vang lên. Bà vội vàng nhào tới trước mặt Long Hạo Thần, ôm lấy con trai vừa ngồi bật dậy.

Vòng tay của mẹ tràn đầy ấm áp và hương thơm, Long Hạo Thần ôm chặt mẹ mình.

“Mẹ.”

Giọng hấn bắt đầu run run. Có thể tựa vào ngực mẹ, cảm giác thật dễ chịu. Nhưng vào lúc này, hấn nghĩ đến đa số là trách nhiệm mình gánh vác. Vì để mẹ có cuộc sống càng tốt, vì an toàn của mẹ, cũng vì mỗi một người mẹ của Liên Minh Thánh Điện, làm Thủ Hộ kỵ sĩ, điều hấn có thể thực hiện chính là dốc hết sức ngăn cản ma tộc xâm lược.

“Sao con đi lâu quá vậy, sao tu luyện lâu thế? Một năm rưỡi rồi! Con có biết mẹ nhớ con cỡ nào không?” Bạch Nguyệt khóc không thành tiếng.

Chồng một đi không trở lại, đến nay không có tin tức gì. Khó khăn lắm mới gặp được con trai, đưa con lại tiến vào bế quan, chuyến đi này mất một năm rưỡi. Nếu không phải Dương Hạo Hàm và cha chồng luôn an ủi bà, nói rằng Long Hạo Thần không xảy ra việc gì, chỉ sợ bà sớm không thể kiếm được phải đi tìm hấn. Có thể nói, hiện tại con trai là chỗ dựa duy nhất của bà. Nếu Long Hạo Thần xảy ra chuyện gì, Bạch Nguyệt không biết mình có can đảm sống sót nữa không.

Quang nguyên tố nhu hòa từ người Long Hạo Thần phóng ra, rót vào trong người mẹ. Cảm giác ấm áp khiến tâm tình kích động của Bạch Nguyệt dần hồi phục.

Thả lỏng tay ôm con trai, bà nhìn chăm chăm Long Hạo Thần.

“Hạo Thần, con ốm rồi, ốm nhiều quá, nhưng rất có tinh thần. Con trai mẹ là đẹp trai nhất.”

Long Hạo Thần mỉm cười, cố nén không để nước mắt rơi ra.

“Thì luôn như thế mà! Mẹ, lần này con sẽ không bế quan nữa, con sẽ ở lại Ngự Long quan chúng ta, ở bên cạnh mẹ được không?”

“Tốt lắm, nhưng mà...” Bạch Nguyệt kiềm không được nước mắt tràn mi. “Nhưng con thật có thể ở lại bên cạnh mẹ sao?”

Long Hạo Thần im lặng. Hắn không thể. Hắn nhất định phải ra trận giết địch, vì nhân loại mà chiến. Căn bản không thể luôn ở cạnh Bạch Nguyệt, làm bạn mẹ mình. Nhưng vì các người mẹ trong Liên Minh Thánh

Linh lực đột phá cấp tám, Dịch Thái Linh Lực trong người cường giả cấp tám nồng độ đã tới trình độ cực kỳ khủng bố. Mặc dù có linh khiêu thu bớt nhưng khi linh lực ngưng kết tới trình độ nhất định sẽ sinh ra hiệu quả cổ hóa.

Linh Cương chính là lực lượng cường đại khi cổ hóa linh lực chớp mắt sinh ra bùng phát. Coi như là cường giả cấp tám, thi triển kỹ năng Linh Cương cũng tiêu hao cực lớn, đồng thời không thể rời khỏi người. Chính là nói, Linh Cương chỉ có thể dùng sát bên mình.

Long Hạo Thần đã chính thức đột phá cấp tám, nhưng dù sao hắn mới là người mới, lĩnh ngộ Linh Cương chút chút nhưng vận dụng chưa quen thuộc lắm. Điều này cần hắn không ngừng tăng cường linh lực, mới chân chính phát huy uy lực của Linh Cương. Đôi khi tu vi đột phá tới cấp chín rồi mới có thể phóng Linh Cương ra ngoài.

Năm đó khi Long Hạo Thần và phụ thân còn ở tại Odin trấn, Long Tinh Vũ dựa vào sức mạnh cường đại chớp mắt hủy diệt số lớn cường giả ma tộc, kỳ thật chính là dùng Linh Cương phóng ra ngoài, khoanh khắc giết chết đa số ma tộc. Dĩ nhiên y thông qua Thần Ấn vương tọa tăng mạnh uy lực Linh Cương, nếu không thì không thể làm được trình độ như thế.

Đây là Long Hạo Thần lần đầu tiên đối mặt Linh Cương. Bởi vì trước đây tuy hắn có chiến đấu với cường giả cấp tám, nhưng đó chỉ là ma tộc cấp tám. Cường giả nhân loại cấp tám là lần đầu tiên hắn khiêu chiến.

Chỉ có chân chính trải qua mới đầy đủ cảm nhận Linh Cương đáng sợ, hơn nữa khiến Long Hạo Thần rung động là kỹ sĩ cao to khổng lồ chế Linh Cương đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Hắn lấy Quang Túc Thiểm thêm vào người kiếm hợp nhất, phối hợp với siêu cấp thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, đánh ra một kiếm uy lực mạnh mẽ. Đối lại là kỹ sĩ cấp tám khác ở đây, chỉ dựa vào đơn giản Linh Cương thì không thể ngăn cản được. Chính là vị kỹ sĩ cao to này lại có thể đoán ra đòn tấn công của hắn, ngưng tụ Linh Cương vào một điểm, thật sự ngăn cản đòn công kích từ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán. Kỳ thật mũi kiếm của Long Hạo Thần thậm chí không đâm trúng vào tấm thuẫn.

Tạm dừng chỉ là trong khoảnh khắc, ngay sau đó, Linh Cương bạo tạc như trời sụp đất nứt truyền ra từ bề mặt tấm thuẫn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

485. Chương 171: Thử Thách Kim Tinh Cơ Tòa Kỹ Sĩ [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

, là kỹ năng rất đơn giản không cầu kỳ, nhưng phối hợp với Linh Cương thì uy lực không dễ kháng cự.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy mình đâm trúng ngọn núi cao tựa như bồng sụp đổ. Quang mang vàng lấp lánh chợt lóe, áp lực khủng bố thoáng chốc đánh cơ thể hắn bay ngược ra xa.

Nhưng một kiếm của Long Hạo Thần không phải không có tác dụng. Ít nhất thì hắn đã xé rách khí thể của đối phương, khiến kỹ sĩ cao to muốn tăng khí thể đến tột đỉnh đã thất bại hoàn toàn. Một đòn kia có thể nói là ai cũng không chiếm ưu thế.

Quang mang vàng mở rộng sau lưng, lúc Long Hạo Thần bay ngược ra thì bốn linh cánh toát ra từ phần lưng. Hai linh cánh bên trái bồng vồ đập, cả người hắn ở trên không trung làm động tác nghiêng.

Khi thân thể hắn nghiêng thì cái chùy to đã xẹt qua vị trí hắn từng ở đó, không đập trúng mặt đất nhưng chiêu kia trên không trung phát ra tiếng chấn như sấm. Thậm chí ngoài rìa bạo chấn đánh trúng cơ thể Long Hạo Thần, khiến thân thể hắn lăn nhanh hơn.

Mạnh quá! Trong lòng Long Hạo Thần tràn ngập rung động. Hắn cực kỳ tin tưởng năng lực của mình, nhưng mãi đến lúc này mới biết Kim Tinh Cơ Tòa kỹ sĩ mạnh đến cỡ đó.

Nhưng dĩ nhiên hắn sẽ không vì thế mà nản lòng. Thân thể nghiêng một bên lập tức làm ra động tác ngửa người ra sau, thân thể tạm dừng giữa chừng không trung lộn ngược, có thể nói là trên không trung thay đổi hướng đi.

Cái chùy quét ngang, lần nữa rơi vào chỗ trống. Giây phút này, Kỵ Sĩ Thánh Điện cao to cảm giác mình không thể nắm bắt quỹ tích hành động của Long Hạo Thần, cũng không thể tỏa địch hắn.

Nhưng kỵ sĩ cao to đích thực rất mạnh. Một chùy lần nữa rơi vào chỗ trống, cùng lúc đó một vòng sóng gợn vụn vụn bắn tung tóe từ cái chùy. Loại công kích phạm vi thế này Long Hạo Thần không thể tránh né.

Đây là...

Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn.

Long Hạo Thần từng thấy qua kỹ năng này một lần. Trong phạm vi của Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn, tất cả nguyên tố đều sẽ biến mất trong chớp mắt, dù là ở nơi có Quang nguyên tố cực kỳ đậm đặc cũng như thế. Chỗ quang hoàn này lan ra vừa lúc dính cả Long Hạo Thần, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến chính kỵ sĩ cao to.

Quang nguyên tố xung quanh thoáng chốc biến mất khiến thân thể Long Hạo Thần tạm dừng. Chính giây phút này, cái chùy to đã quét tới.

Phía sau chùy không có xiềng xích, hoàn toàn là linh lực hư không khổng lồ. Cường độ linh lực chỉ sợ ít nhất cũng đạt tới đỉnh cấp tám. Long Hạo Thần luôn là gặp mạnh biến mạnh, áp lực càng lớn thì hắn bộc phát ra tiềm năng càng lớn. Tại tình thế bất lợi như vậy, hắn không chút rối loạn, hai tay nắm chặt Quang Minh Nữ Thần Vành Thán. Bốn cánh sau lưng giang rộng, kiếm ý ngập rìi chớp mắt bộc phát.

Tu La Trảm!

Ngay giây phút Long Hạo Thần phát ra kiếm ý, một tầng sáng trắng kỳ lạ khuếch tán từ người hắn. Xuất hiện một hình ảnh kỳ quái. Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn vụn vụn lan tới bị tầng sáng trắng từ người hắn kéo lại, Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn hoàn toàn mất đi hiệu quả. Khoảnh khắc này, Quang Minh Nữ Thần Vành Thán của Long Hạo Thần đã chèn vào chiến chùy.

Tiếng sắt thép va chạm chói tai vang vọng trong sân đấu luyện. Lực phản chấn mạnh mẽ khiến thân thể Long Hạo Thần ngã ra sau, bốn cánh sau lưng vỗ đập, mau chóng kéo giãn khoảng cách với đối thủ. Hắn hiểu rõ, cho dù kỵ sĩ cao to có thể hư không khổng lồ chiến chùy, nhưng khoảng cách khổng lồ nhất định là có hạn. Khoảng cách càng xa thì lực khổng lồ sẽ càng yếu.

Quả nhiên, chiến chùy bay trở lại trong tay kỵ sĩ cao to. Y không đuổi theo Long Hạo Thần, ngược lại cảm thán nói.

“Không tệ, thi triển Nguyên Tố Triệu Hoán cấp bảy phá hủy Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn của ta, khó trách người có gan khiêu chiến Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, quả nhiên có vài phần cứng.”

Long Hạo Thần không nói lời nào, ánh mắt chăm chú nhìn kỵ sĩ cao to. Có thể thấy xung quanh thân thể hắn dâng lên ngọn lửa vàng cùng với Nguyên Tố Triệu Hoán đã hoàn toàn biến thành màu trắng. Ngọn lửa trắng nóng rực dâng lên, Quang nguyên tố tinh thuần khủng bố đang điên cuồng tụ tập hướng hắn. Sau lưng hắn, Quang Minh Nữ Thần như là ở không trung mờ mờ ẩn hiện trôi bèo bọt.

Mặc dù linh lực của kỵ sĩ cao to vượt xa Long Hạo Thần, nhưng lúc này tốc độ hấp thu Quang nguyên tố của y không bằng hắn. Đây chính là ưu thế của thần quyền giả. So đấu độ thân thiết với Quang nguyên tố, trên thế giới này trừ phi lại xuất hiện một Tinh Quang Thần Thú, nếu không thì ai cũng không thể sánh bằng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không động, mặc kệ ngọn lửa trắng quanh người liên tục bốc cháy. Tay trái nhẹ nâng, một luồng sáng lóe sáng trong lòng bàn tay.

Đó là quang mang hỗn hợp màu vàng và xanh. Khi quang mang xuất hiện thì cũng hiện ra một bóng dáng vàng, chính là Nhã Đình.

Nhã Đình là Hợp Thành Linh Lô của Long Hạo Thần, dĩ nhiên thuộc một phần thực lực của hắn. Thanh trọng kiếm thứ hai xuất hiện trong tay hắn đương nhiên chính là Lam Vũ, Quang Phù Dung.

Lam Vũ, Quang Phù Dung cho người cảm giác càng thêm hư ảo, mơ hồ có tiếng rỗng ngâm phát ra. Tựa như Long Hạo Thần nắm trong tay không phải thanh kiếm mà là linh hồn hai con rồng.

Hai thanh kiếm đặt ở một bên, Long Hạo Thần tiến vào trạng thái kỳ lạ. Ánh mắt hắn chăm chú mà tĩnh lặng, dường như mọi thứ xung quanh đều không tồn tại, trong mắt hắn chỉ có duy nhất kỳ sĩ cao to.

Kỳ sĩ cao to không mở miệng nữa, khí thể biến càng thêm trầm trọng. Hiển nhiên y cảm nhận được Long Hạo Thần tăng mạnh thực lực. Sự nguy hiểm, kiếm ý mạnh mẽ mà ẩn giấu, khiến y không thể không cẩn thận đối phó.

Nhã Đình thánh thốt ngâm xướng chú ngữ, pháp tượng trong tay giờ cao, một luồng sáng vàng kỳ lạ rơi vào người Long Hạo Thần. Đó không phải là Quang Diệu Thiên Địa mà là loại liên tiếp, liên tiếp với bản thể Long Hạo Thần.

Linh cánh sau lưng Long Hạo Thần hơi thu lại, cả người chậm rãi ngã tới trước, ngọn lửa trắng quanh người đột nhiên biến thành sương mù dâng lên.

Súc Thế.

Kỳ sĩ cao to lần nữa cất bước. Lần này bước chân của y rõ ràng biến vội vàng nhiều, nhưng khoảng cách mỗi bước thu nhỏ lại. Bước ra một bước thì mức độ khí thể chỉ tăng chứ không giảm. Vàng sáng sắc vàng rỗng cũng dâng lên từ người y. Mỗi bước ra một bước là tăng sáng sẽ càng biến chói mắt.

Đây là...Súc Thế trong khi di chuyển?

Súc Thế như vậy là lần đầu tiên Long Hạo Thần trông thấy. Tuy hắn không biết kỳ sĩ cao to làm như thế nào, nhưng có thể khẳng định cách Súc Thế này càng hỗ trợ lớn hơn so với bất động Súc Thế.

Vốn hắn muốn dụ đối phương chủ động tấn công, nhưng lúc này không thể không trước tiên công kích.

Quang Túc Thiểm lại hiện ra, Long Hạo Thần chớp mắt xuất hiện ở không trung. Lần này hắn không trực tiếp tấn công đối thủ, thân thể bay xéo lên trên. Quang mang vàng chợt lóe, mang theo tia sáng tựa tia chớp, hắn đã tới đỉnh sân đấu luyện. Ngay sau đó, quang mang vàng lại lóe lên, tương đương với luồng sáng vàng thứ nhất, ở trên không trung hoàn thành đường nối tiếp, chớp mắt rơi xuống.

Kiểm ý sắc bén hỗn hợp rồng ngâm ngập trời từ trên không trung giáng xuống.

Lúc này Long Hạo Thần cho kỳ sĩ cao to cảm giác tựa như mưa bụi, trong mưa bụi còn kèm theo sấm sét.

Mưa bụi chính là Lam Vũ, Quang Phù Dung, sấm sét đương nhiên Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Không chỗ không thể xâm nhập, kiếm ý chớp mắt giết chết, trên song kiếm của Long Hạo Thần đều lóe quang mang chói mắt bất thường.

Linh Cương, cùng là Linh Cương, chính là lấy gậy ông đập lưng ông. Mặc dù Long Hạo Thần không có khả năng giống kỳ sĩ cao to dễ dàng khống chế Linh Cương, nhưng vận dụng Linh Cương vào hai thanh trọng kiếm thì hắn có thể làm được.

Đinh!

Xèo xèo xèo xèo

Một chuỗi thanh âm kỳ lạ vang trong sân đấu luyện. Kỳ sĩ cao to lần nữa nâng lên tám thuấn, cả tám thuấn đều hiện ra tầng sắc vàng rỗng. Sắc vàng rỗng không đơn giản là linh lực phủ bề mặt mà tựa như chất lỏng chảy xuôi trên tám thuấn. Chất lỏng đó dưới sự công kích của Long Hạo Thần nổi lên từng tầng sóng gợn.

Kiểm ý khủng bố khiến không khí chính giữa hai bên giao chiến bị điên cuồng xé rách. Có thể trông thấy vô số vết nứt đen nhỏ xuất hiện giữa không trung. Súc bật mạnh mẽ đến tột độ khiến linh lực điên cuồng bùng phát, cho nên cả sân đấu đều rung động.

Nhưng mặc kệ lực công kích của Long Hạo Thần mạnh cỡ nào, kiếm ý sắc bén đến đâu, tấm thuẫn đối diện đều không cho vượt qua một bước. Hắn thậm chí không biết kỹ sĩ cao to dùng kỹ năng gì, bởi vì đối thủ phóng kỹ năng hoàn toàn ở bên trong tấm thuẫn, không biểu hiện ra ngoài.

Bùm!

Tất cả công kích cuối cùng như là tập trung một chỗ, phát ra tiếng chấn điếc tai. Cơ thể Long Hạo Thần lần nữa bị đẩy ra. Lần này hắn chịu đựng áp lực hiển nhiên càng thêm to lớn hơn trước. Huy Hoàng Thánh giáp trên người phát ra một chuỗi tiếng răng rắc, bị linh lực mạnh mẽ trùng kích có dấu hiệu vỡ nát.

Va chạm giữa cấp tám là khủng bố như vậy đấy. Thế nên trong liên minh có cách nói thế này, chỉ có vũ khí cấp truyền kỳ trở lên mới thích hợp cường giả cấp tám. Nếu không thì vũ khí quá dễ bị hư hao.

Kỹ sĩ cao to có thể dễ dàng ngăn cản thế sao? Từ bề mặt tấm thuẫn có thể nhìn ra được, lần này y không thể hoàn toàn dựa vào phòng ngự hóa giải tất cả kỹ năng công kích của Long Hạo Thần. Bề mặt tấm thuẫn giao nhau hơn mười vết kiếm. Tuy mỗi vết không sâu nhưng đủ chứng minh Linh Cương của y đã không thể bảo vệ tấm thuẫn này.

Không chỉ thế, khi Long Hạo Thần tấn công, kỹ sĩ cao to thậm chí không thể thi triển cái chùy trong tay, phải hết sức tập trung phòng ngự mới ngăn cản được đòn tấn công của Long Hạo Thần!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

486. Chương 171: Thử Thách Kim Tinh Cơ Tòa Kỹ Sĩ [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Long Hạo Thần rung động ngày càng mãnh liệt. Mới nãy hắn đã sử dụng lực lượng Quang Minh Nữ Thần, mỗi đâm ra một kiếm đều là sự kết hợp hoàn mỹ của Quang nguyên tố và kiếm ý. Hắn tự hỏi mình, chỉ riêng phương diện kiếm ý thì chắc không chênh lệch với năm đó Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương bao nhiêu, chẳng qua tu vi không bằng mà thôi. Làm thần quyền giả, hắn sử dụng Quang nguyên tố không phải Dạ Vô Thương có thể so sánh.

Hiện tại hắn lại không thể phá tan phòng ngự của kỹ sĩ cao to. Hơn nữa Long Hạo Thần có loại cảm giác, cho đến giờ phút này, kỹ sĩ cao to chưa dùng hết sức.

Hai đợt công kích toàn lực khiến Long Hạo Thần hơi thở dốc, tuy hiện tại hắn không chút nản lòng. Hít sâu, song kiếm trong tay chậm rãi nâng lên hai bên, quang mang trong mắt càng biến nhu hòa.

Một đoàn sáng tựa như mặt trời dâng lên từ sau lưng hắn. Quang mang chói mắt khiến cả sân đấu đều tràn ngập hào quang khiến người không dám nhìn thẳng.

Quang mang tựa mặt trời này cứ thế nhập vào người Long Hạo Thần, khiến khí thể của hắn liên tục tăng lên. Gần như chỉ vài lần hít thở, ngọn lửa trắng quanh người Long Hạo Thần càng biến dính đặc, bám vào người hắn khiến Huy Hoàng Thánh giáp biến thành màu trắng.

“Đây là...Thần Giáng Thuật?”

Kỹ sĩ cao to bật thốt, trong thanh âm hiện ra vài phần già nua mà trước đó không có.

Y rõ ràng trông thấy bóng ảo xuất hiện sau lưng Long Hạo Thần biến ngưng tụ, dường như có một cô gái đứng sau lưng hắn. Tinh linh có sáu cánh ban này thì ở giây phút này biến mất.

Trong hai tay Long Hạo Thần, màu sắc hai thanh trọng kiếm bắt đầu xảy ra biến đổi. Trong tiếng kêu khe khẽ, Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán ở tay phải có tầng sáng vàng nhạt bỗng vỡ, màu vàng càng thêm rực rỡ bắn tung ra. Trong quang mang này còn có luồng sáng da cam bắt mắt.

Bên kia, Lam Vũ, Quang Phù Dung lấp lánh quang mang khác hẳn. Màu xanh và vàng đều thu lại, từ trong ra ngoài là màu xanh biếc tràn ngập hơi thở sinh mệnh.

Không sai, chính là xanh ngọc, xanh mơn mẩn chảy nước, tựa như mầm non, khoảnh khắc cuốn lấy trọng kiếm. Xanh ngọc tràn ngập sức sống cùng với màu da cam vàng tràn ngập cao ngạo, quang minh, thần thánh khác hẳn nhau. Chính Long Hạo Thần thì khép mắt lại, mái tóc dài màu vàng biến thành trắng đầy hơi thở thần thánh.

Dù cho là kỵ sĩ cao to cường đại, đối với Thần Giáng Thuật thì chỉ là nghe nói qua mà thôi.

Thần Giáng Thuật là loại cấm chú, cấm chú vô cùng mạnh mẽ, mượn lực lượng thần linh chân chính tăng phúc cho mình.

Kỵ sĩ cao to thậm chí không rõ Thần Giáng Thuật là do Quang nguyên tố tinh linh của Long Hạo Thần phóng ra hay do chính hắn làm. Nhưng không thể nghi ngờ là lúc này hắn đang dùng chiêu có uy lực cường đại nhất.

Vang lên một chuỗi tiếng sắt thép chói tai. Có thể thấy, Huy Hoàng Thánh giáp trên người Long Hạo Thần bắt đầu xuất hiện từng mảng vết nứt. Trang bị cấp Huy Hoàng không chịu nổi linh lực cường đại tỏa ra từ người Long Hạo Thần, bắt đầu tự tan vỡ.

Giờ phút này, sức mạnh Long Hạo Thần thể hiện đã sắp tới biên giới cấp chín. Càng khủng khiếp là, kỵ sĩ cao to rõ ràng cảm nhận được, dưới tác dụng của Thần Giáng Thuật, trọng kiếm trong tay hắn bị bức ra uy lực căn bản nhất.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán nở rộ ra quang mang chính là cấp sử thi! Màu da cam chỉ thuộc về cấp sử thi.

Lam Vũ, Quang Phù Dung thì màu xanh ngọc cũng là sử thi, nhưng là cấp sử thi do song thuộc tính sinh ra biến dị.

Có thể nói, hai thanh vũ khí đều là báu vật vô giá. Dù là ở trong tay kỵ sĩ cấp tám, chúng nó chưa chắc có thể nở rộ hết quang mang. Hiện giờ, khoảnh khắc này, dường như Long Hạo Thần đã hoàn toàn khống chế chúng nó.

Kiểm ý khủng bố như thực chất muốn xé nát cả sân đấu luyện. Kiểm ý này không còn là truyền ra từ thân kiếm mà bùng phát từ người Long Hạo Thần.

Không cần nghi ngờ, hiện giờ Long Hạo Thần đã tiến vào trạng thái mạnh nhất. Hắn không thể không làm như vậy.

Trải qua hàng loạt thí nghiệm, Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác được thực lực kỵ sĩ cao to trước mắt vượt xa chính mình. Cứ tiếp tục chiến đấu, dù có Nhã Đình hỗ trợ thì mình cũng sẽ tiêu hao nhiều linh lực hơn đối thủ. Huống chi đối thủ của mình còn chưa dốc hết sức.

Bởi vậy, Long Hạo Thần muốn thắng được trận so đấu này chỉ có cách duy nhất, đó là được ăn cả ngã về không, dùng sức mạnh lớn nhất của mình chiến đấu.

Hắn không thể thua. Thua nghĩa là ước mơ cùng đồng bạn xây dựng lại đội thành viễn vông. Dù thế nào thì hắn phải dốc sức thử một lần.

Có thể nói, khi hai thanh trọng kiếm trong tay hắn tỏa ra quang mang cấp sử thi, Long Hạo Thần đã bỏ ra tất cả lực lượng tích góp một năm rưỡi nay.

Long Hạo Thần biết Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán là cấp sử thi. Thần kiếm này có phong ấn. Chỉ cần mở ra phong ấn thì mới hiện ra sự sắc bén thật sự. Hơn nữa dù lấy sức mạnh hiện tại của Long Hạo Thần cũng không thể phát huy hết uy lực của nó.

Lam Vũ, Quang Phù Dung đem đến cho Long Hạo Thần sự vui mừng ngoài ý muốn. Hắn không ngờ rằng sau khi không ngừng nuôi dưỡng, trọng kiếm song thuộc tính đã tiến hóa đến trình độ như vậy. Thông qua Thần Giáng Thuật thúc đẩy, nó lại có thể tỏa ra hơi thở của cấp sử thi.

Một thanh trần ngập uy nghiêm, một thanh trần ngập hơi thở sinh mệnh, hai trọng kiếm khác nhau cùng cấp sử thi, điều này đối với Trùng Giới kỳ sĩ đã là uy lực vô tận.

Còn về Thần Giáng Thuật, đích thực không phải kỹ năng của Long Hạo Thần hay Nhã Đình, mà là kỹ năng hợp thể của cả hai, hoặc nên nói là linh lô tiến hóa sinh ra kỹ năng.

Nhã Đình không ngừng tiến hóa và hợp thành, tăng sức mạnh, bản chất cũng không ngừng biến đổi, lại thêm vào thể chất Thần Quyển Giả của Long Hạo Thần. Một năm minh tường sâu khiến độ phù hợp giữa họ đạt đến hoàn mỹ. Do đó chân chính có thể dẫn động Thần Giáng Thuật. Đương nhiên lấy thực lực trước mắt của họ, chỉ có thể ra một lần Thần Giáng Thuật. Hiện giờ không cần nghi ngờ, một kích kia đã tới trình độ cấp chín!

Kỳ sĩ cao to vung lên tay phải, quăng tấm thuẫn sang bên. Một luồng sáng da cam đậm lóe trên bàn tay y, thay thế tấm thuẫn cũ là một tấm thuẫn nhỏ xinh đường kính chỉ khoảng một mét. Rất rõ ràng, đối mặt Long Hạo Thần ở trạng thái này, y không thể tiếp tục giấu giếm thực lực. Xuất hiện trong tay y rõ ràng là tấm thuẫn cấp sử thi.

Cung bước, ngưng thần. Kỳ sĩ cao to làm ra động tác đơn giản. Lúc này ngọn lửa sắc vàng rờn rờn trên người y lại lần nữa đổi màu, luồng sáng vàng xanh kỳ lạ phát ra từ người y. Màu vàng xanh hỗn hợp với tấm thuẫn da cam, một tầng sáng xuất hiện trước mặt y.

Phạm vi tầng sáng này không lớn lắm, chỉ vừa đủ bao phủ chính kỳ sĩ cao to. Sau khi phát ra tầng sáng này, dường như kỳ sĩ cao to biến thành pho tượng, hơi thở hoàn toàn dung hợp với tầng sáng.

Long Hạo Thần động. Thần Giáng Thuật cho hắn lực lượng mạnh thật nhưng tác dụng phụ cũng lớn.

Bóng dáng màu trắng ngà không hóa thân thành Quang Túc Thiểm, bởi vì hắn không còn năng lực làm ra kỹ năng nào khác tăng phúc cho mình.

Đôi trọng kiếm tuyệt đẹp trên không trung đan nhau, làm ra Thập Tự Trảm uy lực mạnh nhất, màu xanh ngọc và hồng kim trên không trung thành đường vạch kỳ lạ, bay thẳng tới màn quang mang hỗn hợp xanh vàng và da cam.

Giây phút này, Long Hạo Thần thậm chí kiềm không được kiềm ý, cả sân đấu bởi vì khí thế kinh khủng mà rung rinh. Có thể thấy dù là trần thiết, vách tường hay mặt đất đều mau chóng nứt rạn, pháp trận phòng ngự từng cái tan vỡ.

Đây mới chỉ là bị khí thế ảnh hưởng!

Bóc!

Một thanh âm hơi kỳ quái vang lên từ tầng sáng. Công kích và phòng ngự hoàn toàn do linh lực ngưng kết thành ở chớp mắt này tách ra.

Con người của Long Hạo Thần co rút lại cỡ mũi kim. Khoảnh khắc hai bên va chạm công và phòng, hắn đã suy đoán thực lực của kỳ sĩ cao to không phải cấp tám mà là cấp chín. Bởi vì tầng sáng này nương nhờ không chỉ là trang bị cấp sử thi, mà là do phóng ra Linh Cương!

Cấp chín, vị Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ này lại là cấp chín.

Long Hạo Thần rút cuộc hiểu mình quá mức tự tin. Đúng vậy! Trong Bí Ngân Cơ Tòa kỳ sĩ không thiếu kỳ sĩ cấp tám, trong Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ vì sao không có kỳ sĩ cấp chín? Dù sao không phải mỗi một kỳ sĩ cấp chín đều được Thần Ấn vương tọa thừa nhận!

Thua, Long Hạo Thần biết mình đã thua. Tu vi càng mạnh thì hắn càng cảm nhận được sự chênh lệch giữa cấp tám và cấp chín. Nếu đối phương là cường giả ma tộc cấp chín, có lẽ mình còn cơ hội cùng đối phương lưỡng bại câu thương. Nhưng đối phương lại là Thủ Hộ kỳ sĩ cấp chín có tấm thuẫn cấp sử thi. Loại phòng ngự thể này không phải hắn có thể phá được, dù hiện tại hắn có hai bộ trang bị cấp sử thi thì cũng thế thôi.

Lách cách!

Trong hai tiếng nổ nặng nề trầm đục, vách tường cả sân đấu cũng hai lần nổ tung, vô số mảnh vỡ bức tường bắn tung tóe.

Khiến Long Hạo Thần và kỳ sĩ cao to rung động là, tầng sáng màu xanh vàng và da cam do Linh Cường tạo thành bắt đầu tan vỡ, vô số vết nứt hiện ra mặt trên.

Bên kia, Long Hạo Thần phát ra Thập Tự Trảm, hai luồng sáng đỏ và xanh khác nhau không ngờ dung hợp. Không sai, cả Thập Tự Trảm bắt đầu xoay tròn, hai luồng sáng bắt đầu ở trung tâm giao nhau tiến hành sự dung hợp quái dị.

Đây không phải do Long Hạo Thần khống chế mà là hai luồng năng lượng kỳ lạ tự sinh ra. Chính giữa chỗ chúng dung hợp xuất hiện màu đen, màu đen kỳ lạ vô cùng, tràn ngập hơi thở thâm sâu. Trong màu đen còn có quang mang xanh nhạt, tựa như bình minh sắp hiện ra.

Lúc này Long Hạo Thần đã tiêu hao linh lực gần hết, nhưng dù là vậy thì hắn vẫn bản năng nâng hai tay lên. Song kiểm soát bởi vì không có đủ linh lực chống đỡ mà biến mất. Trên cánh tay trái, quang mang da cam bỗng nhiên lóe lên, Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận bảo vệ cả thân thể sau lưng hắn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

487. Chương 172: Trật Tự Và Phép Tắc [1]

Dịch giả : Tinh Vãn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Cùng lúc đó, một luồng sáng vàng kỳ lạ bỗng dâng lên từ người kỳ sĩ cao to. Long Hạo Thần cảm giác như bị núi đè, hoàn toàn không thể kháng cự áp lực từ người đối phương. Uy nghi này xuất hiện khiến linh lực xung quanh đều thu lại, ngay cả Thập Tự Trảm đang dung hợp cũng ngừng trong chớp mắt.

Ngay sau đó, Long Hạo Thần cảm nhận luồng sáng xanh vàng đậm đặc phóng lên cao.

Đột nhiên có tiếng chấn động tai khiến cả Ngự Long quan lung lay. Ánh mắt mọi người hầu như tập trung hướng phát ra tiếng động.

Trong tiếng động khủng bố, đầu tiên là đoàn sáng ám lam bắn thẳng lên nhập vào tầng mây. Linh lực tràn ngập sự hủy diệt khiến mọi người biến sắc.

Ngay sau đó, một luồng sáng xanh vàng bay lên trời, chớp mắt đập nát quang mang ám lam. Quang mang xanh vàng cũng theo đó bành bồng giữa không trung, hơi thở quang thuộc tính đậm đặc khuếch tán.

Nhìn quang mang xanh vàng xuất hiện, các binh sĩ Ngự Long quan kiểm không được phát ra tiếng hò reo rung trời. Bởi vì quang mang xanh vàng kia, rõ ràng là một vương tọa to lớn.

Vương tọa cao hơn mười mét, trên vương tọa vàng khảm vô số bảo thạch mỹ lệ. Những viên ngọc có sâu có cạn, có trong suốt, có thâm sâu. Nhưng đều tỏa ra hơi thở trật tự và quy luật. Một vòng trắng xanh khắc ở đỉnh lưng vương tọa, từng luồng sáng xanh có quy luật khuếch tán ra ngoài. Linh lực nhu hòa khiến mỗi người có cảm giác muốn quỳ lạy.

Đúng vậy, đây chính là Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa trong Lục Đại của Kỳ Sĩ Thánh Điện.

Dù là trong sân đấu luyện, hay bên trên sân tổng điện Kỳ Sĩ Thánh Điện, lúc này biến thành mảnh đất đổ nát. Nhưng kỳ lạ là không có sương khói tràn ngập, những chỗ hư hỏng bóng loáng như là bị cắt xén.

Kỳ sĩ cao lớn vẫn đứng ở trước mặt hắn, mặt nạ đã vỡ nát, lộ ra khuôn mặt cứng rắn khắc khổ. Trên trán y còn có vết máu mỏng, nó rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì chắc chắn không trông thấy, hơn nữa đang lấy tốc độ cực nhanh khép lại.

Kỳ sĩ cao lớn này không phải ai khác, chính là trong Kỳ Sĩ Thánh Điện có Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa, Chuông Quân và Ước Thúc Thần Ấn kỳ sĩ, Long Thiên Ấn.

Lúc này, ông nhìn chăm chú luồng sáng da cam nằm trong đồng đồ nát, khóe miệng co giật.

Quang mang vàng chợt lóe, Dương Hạo Hàm xuất hiện bên cạnh Long Thiên Ân, biểu tình tươi cười hơi quái lạ.

“Thế nào rồi? Lão Long!”

Long Thiên Ân bực bội nói.

“Đâu phải người không nhìn thấy, người nói sao hả?”

Dương Hạo Hàm nói.

“Thằng bé này một mình có tới ba trang bị cấp sử thi, người bảo ta nói cái gì nữa đây? May mắn rồi cuộc hấn không thắng nổi người. Người mau đi đi, nếu không ta khó mà lừa được cậu ta.”

Nhưng Long Thiên Ân lắc đầu nói.

“Ta là Chuông Quân Trật Tự và Chế Ước Thần Ân kỵ sĩ, chẳng lẽ người để ta đi lừa gạt ai? Con đường của nó, chúng ta không thể quyết định giùm. Nếu không thì chưa chắc là chuyện tốt cho nó. Nói công bình thì nó đã có tư cách không chế Kim Tinh Cơ Tòa cấp sử thi. Nếu không phải phút cuối ta dùng uy lực của Thần Ân vương tọa dẫn dắt lực lượng lên không trung, chỉ sợ Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta sẽ bị hủy một nửa. Nhưng dù là vậy, kiếm ý nó dung hợp đã phá phòng ngự của ta, đem đến một vết thương nhỏ. Nếu nó là Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ chân chính, kết quả cuối cùng rất có thể là lưỡng bại câu thương.”

Dương Hạo Hàm biến sắc mặt.

“Ý người là coi như cậu ta đã thông qua thử thách?”

Long Thiên Ân gật đầu, nói.

“Không phải coi như, thực lực của thằng bé đích thực đã vượt qua thử thách.” Nói tới đây, trên mặt vị Thần Ân kỵ sĩ nghiêm khắc lộ ý cười.

“Lão Dương, người nói xem, họ Long chúng ta một nhà có ba Thần Ân, có phải xem như sáng tạo lịch sử trong thánh điện?”

Dương Hạo Hàm đảo tròn tròn mắt, nói.

“Người cố ý khiêu khích ta chứ gì? Huống chi thằng nhóc này còn chưa trở thành Thần Ân kỵ sĩ.”

Long Thiên Ân cười hắc hắc nói.

“Đây chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Phụt

Phương xa, một đoàn sáng da cam lẫn tròn, cùng lẫn ra còn có Long Hạo Thần mặt xám mày tro.

Va chạm sinh ra chấn động kinh khủng vùi hẳn vào đồng đất đỏ, lực phòng ngự mạnh mẽ của Nhật Nguyệt Thần Oa tằm thuẩn đủ bảo vệ hẳn không bị thương.

Nhưng sau Thần Giáng Thuật là cảm giác cực kỳ suy yếu, rất thống khổ. Lúc này hẳn không thể sử dụng một chút sức mạnh nào.

Một quang trụ vàng nhu hòa từ trên trời giáng xuống trên người Long Hạo Thần. Trong quang trụ có một thiên sứ vàng vổ sáu cánh từ từ hạ xuống, nhẹ ôm thân thể hẳn.

Bỗng chốc, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy từng đợt linh lực ảm áp tẩy rửa cơ thể hẳn, bổ sung sự yếu ớt. Dù là cảm giác cơ thể rã rời hay linh lực trống rỗng đều đang nhanh chóng biến mất.

Đại Thiên Sứ Chi Ủng, kỹ năng cấp chín của Thủ Hộ kỵ sĩ, có uy lực trị liệu và hồi phục cực mạnh. Người sắp chết chỉ còn bộ xương, chỉ cần có hơi thở, kỹ năng này sẽ sống lại họ được, chứ nói chi bây giờ Long Hạo Thần chỉ suy yếu mà thôi.

Trên trời quang mang xanh vàng hóa thành tia chớp từ trên trời giáng xuống, dung nhập vào người Long Thiên Ân.

Bây giờ nếu Long Hạo Thần còn không biết lão giả trước mắt đứng sóng vai với Dương Hạo Hàm có thân phận gì, vậy hẳn không xứng là một kỳ sĩ. Hắn quỳ một gối xuống đất.

“Long Hạo Thần xin chào Thần Ẩn kỳ sĩ đại nhân.”

Long Thiên Ẩn cúi kính nói.

“Quỳ cả hai gối, lại dập đầu mấy cái cho ta.”

“A?” Long Hạo Thần ngây ra.

Long Thiên Ẩn và Dương Hạo Hàm đã đi tới trước mặt hắn.

Long Thiên Ẩn giả vờ tức giận nói.

“Sao hả? Không muốn? Thằng nhóc hư hỏng, ta là ông nội của ngươi. Không có lão tử loại quả thì có người ra đời sao?”

“Ông nội?” Long Hạo Thần ngây như phỗng.

Vốn hắn không hiểu nổi vì sao đối tượng thử thách Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ của mình biến thành một vị Thần Ẩn kỳ sĩ, một trong tam đại điện chủ của Kỳ Sĩ Thánh Điện. Bây giờ vị Thần Ẩn kỳ sĩ lớn tuổi cho hắn biết, ông ta là ông nội của hắn. Điều này khiến đầu óc Long Hạo Thần phút chốc hỗn loạn.

Ánh mắt Long Thiên Ẩn chợt biến tối tăm, không nhất quyết đòi Long Hạo Thần lạy nữa, mà là hai tay đỡ hắn đứng dậy, tự giễu nói.

“Đúng thế! Cũng là ông nội vô trách nhiệm nhất trên đời.”

Long Hạo Thần ngơ ngác nhìn Dương Hạo Hàm đứng bên cạnh.

Dương Hạo Hàm gật đầu với hắn, nói.

“Đúng vậy, ông nội ngươi là Long Thiên Ẩn, cũng là một Thần Ẩn kỳ sĩ khác của Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta. Nhà các ngươi có quy tắc, hậu bối đều phải tự mình cố gắng. Phụ thân ngươi là thế, ngươi cũng như vậy. Xem ra họ Long các ngươi thật là một nhà có ba Thần Ẩn.”

“Ông nội.” Trong lòng Long Hạo Thần thấy quái quái, nhìn Long Thiên Ẩn ánh mắt ngày càng biến hiện hòa, không biết tại sao mũi hắn hơi cay.

Thì ra mình còn có người thân, không chỉ là phụ thân, có ông nội nữa.

“Ông nội.”

Long Hạo Thần lùi lại một bước, lại quỳ gối cung kính dập đầu lạy Long Thiên Ẩn ba cái.

Long Thiên Ẩn vẻ mặt phức tạp, lần nữa nâng Long Hạo Thần đứng dậy.

“Nếu như không có ma tộc thì tốt biết bao. Nếu như không có ma tộc, lão tử đã sớm bỏ thứ gia quy chết tiệt này. Đời sau họ Long ta dù hơi ăn chơi vô dụng chút thì sao chứ? Nhưng hiện tại không được! Thiên phú quyết định trách nhiệm và nghĩa vụ. Con trai, nhận cái lạy của con, ông nội trong lòng rất khó chịu. Ông chưa từng cho con cái gì, ta không xứng làm ông nội, sau này cũng không giúp được gì cho con.”

Long Hạo Thần cúi đầu, không mở miệng. Máu mũi ruột rà, là lý do hắn bái lạy Long Thiên Ẩn. Nhưng nếu nói trong lòng hắn không chút oán trách thì sao có thể chứ?

Trước khi được phụ thân tìm thấy, hắn và mẫu thân đã trải qua ngày tháng thế nào? Chịu bao nhiêu khổ sở. Dù hôm nay hắn có sức mạnh, tất cả đều do tự hắn làm ra. Ông nội, hai chữ này đối với hắn xa lạ biết bao. Không nói tới hận, nhưng cũng không có bao nhiêu thân tình.

Dương Hạo Hàm ẩn vai Long Thiên Ẩn, lắc đầu với ông.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Hạo Thần, ông nội ngươi là muốn tự mình kiểm tra thực lực của ngươi, mới trở thành đối tượng thử thách. Sau khi chúng ta thảo luận, quyết định đồng ý ngươi đã vượt qua thử thách lần này.”

Long Hạo Thần gật ra, ngừng đầu nói.

“Nhưng ta thua mà.”

Dương Hạo Hàm mỉm cười.

“Thua một vị Thần Ấn kỳ sĩ có mất mặt không? Tất cả điều ngươi biểu hiện đủ khiến chúng ta chấn kinh. Từ giờ trở đi, ngươi chính là một Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ. Sau khi ngươi tới Kỳ Sĩ Thánh Sơn tìm được tọa kỳ mới, có thể bắt đầu nhiệm vụ ngàn vạn công huân.”

Long Hạo Thần lên tinh thần, ưỡn ngực nghe lệnh.

Dương Hạo Hàm vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Nhưng ta muốn ngươi phải hứa hẹn điều này. Ngươi nhiều lần giao đấu với ma tộc, chắc có không ít cường giả ma tộc quen biết ngươi, một số năng lực của ngươi đã bị ma tộc biết rõ. Cho nên ngươi nhất định phải cố gắng ẩn giấu sức mạnh của mình. Đầu tiên, song trọng kiếm của ngươi không được tùy tiện sử dụng, linh lô cũng giống vậy, mấy thứ này đều quá bắt mắt. Cùng lúc đó, trên chiến trường ngươi phải luôn mặc áo giáp che kín mặt. Sử dụng kỹ năng thì phải tránh mấy thứ kẻ địch đã quen thuộc. Hiểu rõ chưa?”

Long Hạo Thần nghiêm túc gật đầu.

Dương Hạo Hàm nói.

“Ngươi nên biết, nếu ngươi bị lộ thân phận, vậy rất có khả năng sẽ dẫn tới Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần. Đến khi đó, chính là lúc Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta diệt vong. Nếu ngươi còn muốn có ngày đoàn tụ với đồng bạn, vậy mọi chuyện phải cẩn thận.”

Long Hạo Thần chăm chú ghi nhớ.

Dương Hạo Hàm nói.

“Được rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi đi. Từ nay về sau, ngươi chính là Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ số mười hai. Trong Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi tổng cộng chỉ có mười hai bộ. Sáng sớm mai ngươi tới tìm ta nhận lấy chiến giáp của mình, sau đó ta sẽ xếp đặt ngươi đi Kỳ Sĩ Thánh Sơn. Giờ đi đi

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

488. Chương 172: Trật Tự Và Phép Tắc [2]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Dương Hạo Hàm nhìn xung quanh một mảnh đổ nát, có chút bất đắc dĩ nói.

“Ta sẽ sai người dọn dẹp chỗ này.

“Hẹn gặp lại Dương gia gia, ông...nội.” Long Hạo Thần hành lễ với hai vị Thần Ấn kỳ sĩ, xoay người đi nhanh.

Nhìn hần chân hần không ổn định, Long Thiên Ấn chậm rãi khép mắt lại, rõ ràng hơi thở ông rối loạn.

“Ông bạn già, cũng cho thằng bé chút thời gian đi. Cậu ta có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện này đã không dễ dàng rồi.” Dương Hạo Hàm có chút cảm thán nói.

Long Thiên Ấn thở dài một tiếng, nói.

“Người không hiểu. Nó giống hệt cha nó, càng không nói thì trong lòng càng để ý. Đứa cháu này thật không dễ nhận!”

Long Hạo Thần trở lại phòng mình lập tức tiến vào trạng thái minh tưởng. Khi biết ông nội mình còn sống, lòng hắn sinh ra cảm xúc phản nghịch vượt xa cảm giác chính diện. Một năm rưỡi minh tưởng khiến hắn nhận ra sự quan trọng của việc giữ nội tâm tinh thuần. Cho nên hắn phải thông qua tu luyện, nhờ Quang nguyên tố tẩy rửa cho tâm tình bình ổn lại.

Rất nhanh, hắn chìm đắm trong biển Quang nguyên tố, cùng lúc đó tiêu hóa ưu và khuyết điểm trong trận chiến vừa nãy. Đây là lần đầu tiên hắn chân chính đối diện một vị cường giả cấp chín cường đại. Mặc dù Long Thiên Ấn không dốc hết sức, nhưng trận chiến này vẫn ảnh hưởng rất lớn đến Long Hạo Thần.

Năm đoàn sáng dần bay lên khỏi người Long Hạo Thần, giữa trán, ngực, bụng và hai vai.

Trong quá trình không ngừng học tập kỹ năng kỳ sĩ, hắn rút cuộc phá tan bình cảnh cấp bảy. Từ cấp bảy lên đến cấp tám cần liên tục tiến hành đột phá linh lực. Khi gia tăng một linh khiêu nghĩa là hắn có thể thêm một vạn linh lực. Nhưng tăng linh khiêu đâu đơn giản như vậy? Mở ra một linh khiêu cần cơ duyên, linh ngộ, hiểu rõ bản thân và một chút may mắn.

Nhân đó, từ cấp tám lên cấp chín có thể nói là quá trình không ngừng đột phá bình cảnh. Đây là vì sao số lượng cường giả cấp tám luôn hơn xa cấp chín.

Chín là số lượng giới hạn hết mức. Khi tu luyện linh khiêu tới chín cái rồi, muốn đột phá tới mười cái thì khó như lên trời. Cái khó này cũng là điểm đột phá cực khổ nhất nếu cấp tám muốn lên cấp chín.

Bởi vậy, rất nhiều kỳ sĩ đỉnh cấp tám linh lực hạn chế ở ngưỡng chín vạn mà không phải mười vạn cấp tám lên cấp chín. Chỉ cần nội linh lực đột phá chín vạn, có được mười linh khiêu, cũng có nghĩa là sẽ dễ dàng đột phá cấp chín.

Long Hạo Thần dựa vào bản thân có năng lực linh ngộ mạnh, cuối cùng thành công đột phá. Hơn nữa hắn một lần sinh ra hai linh khiêu, tốc độ tu luyện so với trước kia chỉ tăng chứ không giảm. Lại thêm hắn mơ hồ tìm ra chút ít bí quyết đột phá linh khiêu. Thậm chí hắn linh ngộ càng sâu hơn.

Tâm tình thuần khiến hắn minh tưởng sâu, có thể tập trung hoàn toàn vào cảm nhận với Quang nguyên tố, thân thể chính mình. Hắn phát hiện, cùng với linh khiêu tăng nhiều, những linh khiêu này tựa như điểm tựa trong người.

Ngực, giữa trán và bụng, ba điểm này tựa như trụ cột, cũng là ba vị trí bất cứ cường giả nhân loại nào khi tu luyện nhất định phải xây dựng tại đó. Xây dựng các linh khiêu tiếp theo tuy có thể ở bất cứ chỗ nào mạch máu giao nhau, nhưng khi đột phá cấp bảy tiến vào cấp tám rồi, vị trí linh khiêu có ảnh hưởng cực lớn đến tu luyện sau này. Chỉ có trước tiên dựng xong điểm tựa ở vị trí quan trọng, mới phát triển tiếp, lập được càng nhiều linh khiêu mà không phải đi vào ngõ cụt.

Có khái niệm này, tương lai sẽ trải bằng con đường tu luyện của Long Hạo Thần. Nếu đã là xây dựng điểm tựa, linh khiêu giữa trán đại biểu cho đầu, linh khiêu ngực và bụng đại biểu cho thân thể. Như vậy điểm quan trọng tiếp theo đương nhiên là tứ chi. Cơ thể con người do đầu, thân và tứ chi hợp thành. Bởi vậy, Long Hạo Thần chẳng hề do dự lựa chọn dựng linh khiêu mới trên đôi vai, cuối cùng đã thành công.

Sự thật chứng minh hắn đúng. Dựng linh khiêu ở hai vai, năm đại linh khiêu hỗ trợ cho nhau. Cũng bởi vì hai vai có linh khiêu, khiến lúc hắn thúc đẩy linh lực càng thêm thuận lợi, có nhiều kỹ năng phát động nhanh. Chỗ tốt của thể chất Thần Quyền Giả ngay lúc này hiện ra. Ví dụ kỹ năng Quang Tốc Thiểm rất thực dụng, đối với kỳ sĩ cấp tám khác thì cần phải Súc Thể mới hoàn thành nó. Hắn thì có thể dựa vào lực thân thiết với Quang nguyên tố, trực tiếp phát động. Đây chính là chênh lệch! Cũng bởi vì chênh lệch này, hắn mới có gan khiêu chiến Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ.

Lúc này, Long Hạo Thần đang linh ngộ, không phải linh khiêu mà là lúc trước chiến đấu với Long Thiên Ấn, vào giây phút cuối xảy ra biến đổi kỳ lạ.

Lam Vũ, Quang Phù Dung tiến vào trạng thái cấp sử thi, cùng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán phát ra Thập Tự Trảm, lực lượng có dấu hiệu dung hợp. Quang mang ám lam rất cuộc là cái gì, Long Hạo Thần không biết. Nhưng hắn có thể cảm nhận được hơi thở khủng bố tràn ngập hủy diệt.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán là Quang thuộc tính thuần túy. Lam Vũ, Quang Phù Dung khi vào cấp sử thi, phát ra là tổ hợp quang và sinh mệnh, thuộc tính sinh mệnh vì sao có hủy diệt? Không, đó không phải hủy diệt, tuyệt đối không phải.

Tuy rằng giây phút đó quang mang ám lam bùng phát lực lượng vô cùng khủng bố, hơn nữa tràn ngập tính phá hư. Nhưng Long Hạo Thần mơ hồ cảm thấy đây phải là sức mạnh khác, không phải hủy diệt.

Chỉ là quá trình dung hợp quá ngắn, hơn nữa không phải hoàn toàn hợp thành một, cho nên thứ giữ lại trong trí nhớ của hắn cũng rất ít ỏi. Long Hạo Thần không thể chắc chắn, lại cho hắn cơ hội giống vậy thì có thể phát động năng lực như thế nữa không. Nhưng cùng lúc đó, hắn mơ hồ cảm thấy nếu mình nắm bắt được năng lực này, nói không chừng sẽ leo lên tầng càng cao.

Điều duy nhất khiến Long Hạo Thần khắc sâu ấn tượng là, sau khi phát ra một đòn kia, Lam Vũ, Quang Phù Dung run rẩy, Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán thì khê ngâm. Chính là nói, từ phẩm chất, Lam Vũ, Quang Phù Dung thua Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán một chút, còn cần tiến hóa nhiều nữa mới được. Nhưng hắn cảm thấy theo tài liệu và đặc tính của Lam Vũ, Quang Phù Dung thì nó tiến hóa đã gần tới mức tận cùng, muốn khiến nó tiến hóa tiếp sẽ không dễ dàng.

Chậm rãi mở mắt ra, Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện bầu trời bên ngoài đã tối sầm. Ngự Long quan đứng dựa vào núi, không có nhiều phòng có thể thấy thế giới bên ngoài. Rõ ràng Long Hạo Thần được ưu đãi rất lớn.

“Nhã Đình.” Long Hạo Thần khê kêu.

Quang mang vàng lấp lánh, Nhã Đình xinh đẹp xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần. Nhìn cánh tay và đôi chân lộ da thịt, Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ. Bộ đồ trên người Nhã Đình là do tự động sinh ra, may mắn hắn thấy nhiều đã quen thuộc. Huống chi, trong lòng hắn sớm tràn đầy Thải Nhi.

“Chủ nhân.” Nhã Đình ngoan ngoãn kêu.

Long Hạo Thần nói.

“Chắc cô cũng cảm nhận được trận chiến mới này, dường như Lam Vũ, Quang Phù Dung khó thể chịu đựng được lực lượng cấp sử thi. Tuy rằng có Thần Giáng Thuật của chúng ta, nó miễn cưỡng tiến cấp tới sử thi, nhưng vẫn có khuyết điểm. Coi như là Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán dường như cũng có khiếm khuyết. Có thể nói Lam Vũ, Quang Phù Dung luôn nuôi dưỡng trong người người, cảm giác về nó chắc còn rõ ràng hơn ta, có cách gì khiến nó tiến hóa tiếp không?”

Nhã Đình ngọt ngào cười, nói.

“Có chứ.”

“A?” Long Hạo Thần về mặt kinh ngạc nhìn cô.

Vốn hắn chỉ muốn nghe Nhã Đình chỉ điểm chút ít, không ngờ cô trực tiếp cho đáp án khẳng định.

“Chủ nhân, người đã quên khối thiên thạch lấy được từ Chiến Sĩ Thánh Điện. Lam Vũ, Quang Phù Dung bị hạn chế tiến hóa là bởi vì bản thân nó vốn không tốt lắm, tài liệu không đủ để dung hợp Quang thuộc

Dương Hạo Hàm đưa cho Long Hạo Thần một quyển trục. Hắn nhận lấy, lần nữa hành lễ với ông mới đứng dậy rời đi.

Vị điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, minh chủ Liên Minh Thánh Điện cho tới nay quan tâm chăm sóc hắn, Long Hạo Thần khắc sâu trong lòng. Hắn không nói thêm cái gì, chỉ dùng hành động báo đáp là đủ rồi.

Dương Hạo Hàm tiễn hắn đến tận cửa, nhìn bóng lưng khuất xa, mỉm cười nói.

“Ông bạn già, vừa lòng chưa?”

Trong góc tối, Long Thiên Ấn từ từ bước ra, bên cạnh ông là Hàn Vũ biểu tình kích động.

“Đứa trẻ này thật khiến người đau lòng! Lão Dương, cảm ơn.”

Dương Hạo Hàm nói.

“Cảm ơn cái gì? Họ Long các người đã trả giá cho Liên Minh quá nhiều. Ta còn trông chờ thành bé chăm sóc người lúc tuổi già. Hàn Vũ, thế nào rồi, khoảng thời gian này chắc học hỏi không ít từ chỗ Long gia gia của người chứ?”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

491. Chương 173: Kim Tinh Cơ Tòa [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hàn Vũ gật đầu, cố nén xúc động đuổi theo Long Hạo Thần, nói.

“Cảm ơn hai gia gia đã giúp đỡ.”

Y kết thúc bề quan sớm hơn cả Long Hạo Thần, hiện giờ đã là một Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy.

Long Thiên Ấn luôn mang y theo bên người, sai làm một ít nhiệm vụ, để y quen thuộc chiến trường Ngự Long quan, khi Long Hạo Thần gia nhập chiến tranh thì Hàn Vũ có thể hỗ trợ hắn.

“Dương gia gia, hiện tại ta chỉ muốn biết khi nào có thể nhận thử thách Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp?”

Hàn Vũ trở mắt nhìn Long Hạo Thần mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi đi mất. Tuy y sẽ không so sánh với hắn, nhưng làm một kỵ sĩ, y cũng rất khát vọng quang vinh kỵ sĩ!

Dương Hạo Hàm mỉm cười, hỏi Long Thiên Ấn.

“Người thấy sao? Đứa trẻ này có đủ sức mạnh chưa?”

Long Thiên Ấn lắc đầu.

“Còn thiếu chút. Kỹ năng chiến đấu thì được rồi, nhưng linh lực hơi yếu. Công huân trên người cậu ta đủ mua một bộ.”

Dương Hạo Hàm nhìn hướng Hàn Vũ, mỉm cười nói.

“Nghe thấy chưa, Long gia gia đã đồng ý cho người đi đường tắt, không mau cảm ơn. Đám nhóc các người ở chỗ ma tộc kiếm lời đúng là nhiều! Cá nhân người thu lợi đủ mua một bộ Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp.”

Phải biết rằng, bởi vì Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp tượng trưng ý nghĩa và uy lực riêng, trong trung tâm giao dịch Liệp ma Đoàn bán giá hơn bốn mươi vạn công huân.

Hàn Vũ ánh mắt kiên quyết, lắc đầu nói.

“Không, hai vị gia gia, ta không muốn. Ta phải dựa vào chính sức mình lấy Bí Ngân Cơ Tòa chiến giáp. Công huân của ta thuộc về đoàn đội mà không chỉ bản thân ta. Nếu là đoàn trưởng, nhất định cũng sẽ làm như vậy. Ta tin rằng Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp trên người cậu ta không phải dùng công huân mua được.”

Vốn ánh mắt Long Thiên Ấn có chút khắc nghiệt nay biến nhu hòa nhiều, nhắc tay vỗ bả vai Hàn Vũ.

“Có chí khí, là đàn ông đích thực. Vậy đi thôi. Đợi lúc người có đủ thực lực, thánh điện sẽ chuẩn bị tất cả cho người.”

“Vâng.”

Dĩ nhiên Long Hạo Thần không biết lúc hấn rời khỏi xảy ra vấn đề nho nhỏ kia. Hấn dựa vào lệnh bài Liệp ma Đoàn cấp suất của mình, một đường bình an ra khỏi Ngự Long quan, thẳng tới Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Nói đến thì Long Hạo Thần đã hơn một năm rồi không thấy thế giới bên ngoài.

Ngoài Ngự Long quan bốn mùa đóng băng, cực kỳ lạnh lẽo. Bây giờ hít vào không khí lạnh băng, Long Hạo Thần lại có cảm giác vui sướng vì trở về thế giới thực. Loại nhiệt độ thấp cỡ này chẳng hề ảnh hưởng hấn chút nào. Huống chi Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp đã ngăn cản nhiệt độ bên ngoài, dùng còn tốt hơn đồ giữ ấm.

Long Hạo Thần không cởi ra bộ giáp, không phải vì mới lạ hay khoe khoang, mà vì quen thuộc áo giáp cấp sử thi.

Chờ hấn từ Kỵ Sĩ Thánh Sơn trở về sẽ xông pha chiến trường. Hơn nữa để che giấu thân phận, hấn phải luôn mặc bộ giáp này mới được. Sớm ngày quen thuộc, có thể sớm dựa vào bộ giáp tăng cường sức mạnh.

Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp vẫn đang liên tục nạp năng lượng. Long Hạo Thần suy tính một chút, khi bộ giáp cấp sử thi tiêu hao hết linh lực, chứa đầy linh lực cần một tiếng đồng hồ. Đương nhiên, nếu ngay lúc đó Long Hạo Thần sử dụng linh lực thì nó sẽ không ngừng hấp thu Quang nguyên tố để bổ sung. Bởi vậy, áo giáp cấp sử thi này không đơn giản là tăng phúc linh lực mười vạn, thêm vào nó không ngừng hồi phục, khiến Long Hạo Thần phát huy sức mạnh kỵ sĩ cấp chín không phải nói chơi.

Trong các trang bị sử thi Long Hạo Thần có được, hai thanh trọng kiếm dĩ nhiên là sinh ra vì công kích, Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận thì hoàn toàn là phòng ngự. Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp vừa lúc bù đắp khuyết điểm của Long Hạo Thần, tác dụng lớn nhất là hỗ trợ và phòng ngự, còn có tăng phúc. Không thể nghi ngờ, hiện giờ Long Hạo Thần tổng cộng hết thực lực thì tuyệt đối là cường giả đứng đầu trong Kỵ Sĩ Thánh Điện. Coi như đối diện ma tộc cấp chín cũng có sức đối kháng một phen.

Đây không chỉ là cố gắng của chính hấn, còn là kết quả Liên Minh Thánh Điện dốc sức ủng hộ. Hiện giờ hấn phải làm là không ngừng tăng sức mạnh bản thân. Có thể nói, giờ đây Long Hạo Thần đã trưởng thành đến mức độ khó thể bị giết. Chỉ cần giữ tình trạng hiện tại kéo dài mãi, vậy thì chẳng bao lâu sau, hấn có thể đột phá đến Thần Ấn kỵ sĩ.

Hôm nay bên ngoài không có tuyết rơi, nhưng gió vẫn rất lớn. Gió lạnh thổi như lưỡi dao phủ lên mọi thứ trong phạm vi.

Áo choàng lớn trên người Long Hạo Thần bị gió thổi phất phật. Hấn đi rất nhanh nhưng không bay. Quang mang hơi vạn vạo lấp lánh quanh người hấn. Tầng sáng này rất yếu ớt nhưng thật sự tồn tại, hoàn toàn che giấu hơi thở của Long Hạo Thần. Trừ phi là tinh thần lực vượt qua hấn, nếu không thì bất cứ tinh thần trinh sát nào rơi vào người hấn sẽ không có phản ứng.

Cứ như thế, Long Hạo Thần không gặp phải bất cứ tiểu đội tuần tra nào của ma tộc, rời khỏi phạm vi Ngự Long quan, thẳng tiến Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Từ Ngự Long quan đến Kỵ Sĩ Thánh Sơn không xa lắm, chỉ khoảng vài trăm cây số mà thôi. Đại quân ma tộc dĩ nhiên có thể lựa chọn tấn công Kỵ Sĩ Thánh Sơn. Nếu là bây giờ, đại quân ma tộc phải một mình xâm nhập. Càng quan trọng là, Kỵ Sĩ Thánh Sơn không phải khối xương dễ gặm!

Trải qua mấy ngàn năm Kỵ Sĩ Thánh Điện tích lũy, trên Kỵ Sĩ Thánh Sơn không biết có nhiều ít ma thú quang thuộc tính. Trong đó đa số là cường giả cấp bốn, năm, cũng có nhiều ma thú cấp mười.

Ma thú quang thuộc tính và ma tộc hắc ám thuộc tính, mâu thuẫn tuyệt đối không thể điều hòa. Một khi ma tộc tấn công lên núi, vậy sẽ bị tất cả ma thú Kỵ Sĩ Thánh Sơn kháng cự, chứ nói chi phía sau còn có Kỵ Sĩ Thánh Điện chặn đường.

Kỵ Sĩ Thánh Điện đích thực không thể điều động nhiều ma thú vào chiến trường, nhưng nếu ma tộc dám công kích Kỵ Sĩ Thánh Sơn, vậy Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ấn không ngại cho chúng một chiêu trước sau bị bao vây.

Bởi thế, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp làm thống soái dẫn đo thật lâu, quyết định chỉ tấn công Ngự Long quan, bỏ qua Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Nhìn xa thì xử lý Kỵ Sĩ Thánh Sơn đích thực là dả kích nặng với Kỵ Sĩ Thánh Điện. Nhưng giải quyết đám ma thú trên Kỵ Sĩ Thánh Sơn không đem đến lợi ích gì cho ma tộc, ngược lại mạo hiểm cực lớn. Điều này thật không hay chút nào. Nếu có thể công phá Ngự Long quan, ép buộc chủ lực Kỵ Sĩ Thánh Điện lui ra sau, hoặc là giải quyết hết chủ lực thì Tát Mễ Cơ Nạp không ngại tổn chút sức hủy Kỵ Sĩ Thánh Sơn. Nhưng hiện tại gần tạm thời sẽ không đối phó Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Càng tới gần Kỵ Sĩ Thánh Sơn, hơi thở Quang nguyên tố biến càng đậm. Sương khói tỏa ra quang mang vàng nhạt cuộn cuộn bốc lên, một tòa núi nguy nga như ẩn như hiện.

Lần trước hần tới đây từ hướng khác, còn chưa có cảm giác rõ ràng. Lần này hần kinh ngạc phát hiện, tiến vào phạm vi Kỵ Sĩ Thánh Sơn, nhiệt độ không khí xung quanh rõ ràng tăng cao. Đường như gió lạnh không ảnh hưởng sương khói vàng nhạt của Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Long Hạo Thần mơ hồ hiểu ra, Kỵ Sĩ Thánh Sơn chẳng những chặn khí lạnh đến từ đông bắc, cũng là công thần chân chính ngăn chặn đại quân ma tộc.

Khó trách Ngự Long quan một mình ở đó mà ma tộc cũng không vòng qua, trừ sợ bị bao vây đầu đuôi, địa thế của Kỵ Sĩ Thánh Sơn đối với ma tộc là ảnh hưởng trí mạng!

Long Hạo Thần nhớ rõ, lần trước mình tiến vào Kỵ Sĩ Thánh Sơn từng cảm nhận Quang nguyên tố nơi đây hơn bên ngoài gấp năm lần.

Đối với kỵ sĩ bọn họ, đây là nơi tu luyện tốt nhất. Nhưng cho đến nay nó chỉ dừng dục ma thú quang thuộc tính. Kỵ Sĩ Thánh Điện nghiêm cấm các kỵ sĩ vào đây tu luyện. Bây giờ Long Hạo Thần mới mơ hồ đoán ra nguyên nhân.

Trong Kỵ Sĩ Thánh Sơn, hoặc là có pháp trận hấp dẫn Quang nguyên tố, hoặc là có báu vật gì đó giữ cho Quang nguyên tố đậm đặc bao phủ toàn ngọn núi. Chỗ này đích thực giúp ích cho kỵ sĩ tu luyện, nhưng nồng độ Quang nguyên tố chắc là có hạn.

Nếu để nhiều kỵ sĩ tiến vào đây tu luyện, rất có thể sẽ phá hỏng nồng độ Quang nguyên tố nơi đây. Không phải Kỵ Sĩ Thánh Điện keo kiệt mà là có mắt nhìn xa.

Có Kỵ Sĩ Thánh Sơn tồn tại, chẳng những dựng dục ra tọa kỵ quang thuộc tính cho các kỵ sĩ tài năng. Đồng thời nó cũng là bình phong vắt ngang trước mặt ma tộc, không thể vượt qua.

Quang nguyên tố hơn bên ngoài gấp năm lần, đối với ma tộc thì độc còn hơn cả kịch độc. Nếu như ma tộc có gan vòng qua Ngự Long quan tiến vào Kỵ Sĩ Thánh Sơn, vậy chúng phải ở hoàn cảnh như vậy chiến đấu với Kỵ Sĩ Thánh Điện. Kết quả có thể nghĩ.

Long Hạo Thần còn nhớ năm đó thượng cổ Tinh Linh tộc có trận pháp triệu hoán khổng lồ. Hần mơ hồ cảm giác được, sự thần bí của Kỵ Sĩ Thánh Sơn mình mới chỉ đoán ra một phần. Ngọn núi quanh năm bao phủ sương mù vàng nhạt định còn có bí mật gì. Đường nhiên bí mật này nhất định là có lợi với Liên Minh.

“Năm đó lão sư có nói, Kỵ Sĩ Thánh Sơn là lấy núi làm ấn ký hợp thành pháp trận to lớn, nương đó trấn áp khí bạo ngược của ma thú. Cho nên không để ai tu luyện tại đây, tránh phá hỏng cân bằng Quang nguyên tố, khiến ma thú bạo động. Xem ra thánh điển tuyên bố với bên ngoài như vậy, chưa chắc là thật!”

Tiến vào sương vàng, Long Hạo Thần thầm cảm thán. Hiện giờ hần đã khác xưa nhiều. Làm Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, cũng là thánh kỵ sĩ, cảm giác đối với Quang nguyên tố sớm không đơn giản như lúc ban đầu.

Quang nguyên tổ nơi đây chẳng những nồng đậm, tinh thuần, hơn nữa dao động có quy luật đặc biệt, còn cần gì vận chuyển dựa theo pháp trận? Nếu đã thế, Kỵ Sĩ Thánh Điện không cho phép bất cứ ai vào đây tu luyện, chắc giống như mình đã đoán, vì giữ cho nồng độ Quang nguyên tổ trong Thánh Sơn đối kháng với ma tộc.

Nhưng Long Hạo Thần cứ thấy mình tính sót cái gì. Tuy nhiên, hắn không suy nghĩ sâu xa thêm. Dù sao đây là việc của Liên Minh và Kỵ Sĩ Thánh Điện cần lo lắng, không quan hệ nhiều tới hắn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

492. Chương 173: Kim Tinh Cơ Tòa [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tiến lên không lâu thì Long Hạo Thần bỗng dừng bước chân, đối diện một phương hướng, cõi áo choàng lộ ra Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp.

Thanh âm già nua vang lên.

“Kính chào, Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đáng kính. Xin hỏi có chuyện gì không?”

Trong sương khói, một bóng dáng cao lớn đi ra. Lão giả này thiếu một cánh tay trái và con mắt, chính là một trong các trưởng lão canh giữ Kỵ Sĩ Thánh Điện.

“Xin chào trưởng lão. Ta tới chọn tọa kỵ, đây là pháp lệnh điện chủ cho ta.”

Đối với trưởng giả vì Kỵ Sĩ Thánh Điện gần như dâng hiến tất cả đời mình, Long Hạo Thần cực kỳ tôn kính họ. Hai tay hắn cầm lệnh bài, bước vội vài bước đi tới trước mặt lão giả. Lúc trước hắn lộ ra Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp là bởi vì cảm nhận sự tồn tại của trưởng lão này.

Trưởng lão hơi kinh ngạc khi nghe giọng Long Hạo Thần quá trẻ. Đây chính là Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi! Nhưng thanh âm này đối với ông mà nói thì rất xa lạ.

Ông nhận lấy quyển trục pháp lệnh, mở ra nó. Không thể nào giả tạo pháp lệnh, bên trong có quy trình phức tạp và mật văn riêng của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Rất nhanh, trưởng lão đã khép pháp lệnh lại, cất vào ngực.

“Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đáng kính, mời vào trong.” Nói xong, ông xoay người đi trước dẫn đường.

Trưởng lão cung kính khiến Long Hạo Thần có chút mất tự nhiên, vội vàng theo sau, nói.

“Trưởng lão, ta tên Long Hạo Thần, xin người hô thẳng tên ta. Trước mặt người, sao ta dám nhận hai chữ đáng kính?”

“Long Hạo Thần?” Nghe ba chữ kia rõ ràng khiến trưởng lão bị chấn kinh, xoay người nhìn hắn. “Thì ra người chính là Long Hạo Thần.”

Lúc này Long Hạo Thần mới biết tên mình nổi tiếng cỡ nào trong Liên Minh Thánh Điện. Nhưng lời đã thốt ra thì không thể rút lại, hắn chỉ còn cách gật đầu.

Trưởng lão trầm ngâm một lát, trầm giọng nói.

“Không được nói ra tên của người nữa, dù là trong Thánh Sơn chúng ta. Người quá bất cẩn.”

Long Hạo Thần cũng nhận ra mình sai lầm. Nếu hắn lộ thân phận thì sẽ gặp phiền phức lớn. Trời biết bên này có trinh sát của ma tộc hay không.

“Đi theo ta. Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của người là số mười hai, ta sẽ kêu người là Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ số mười hai.”

Long Hạo Thần vâng dạ, có trưởng lão dẫn đường tiến vào Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

“Chắc không phải lần đầu tiên ngươi tới đây, con đường phía sau chính ngươi đi. Ngươi còn cần lệnh bài dò xét đẳng cấp ma thú không?” Trưởng lão hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần lắc đầu. Tu vi hiện giờ của hắn nếu như không phán đoán ra đẳng cấp ma thú thì không còn mặt mũi nào.

“Vậy ngươi phải cẩn thận.” Trưởng lão dừng bước, chỉ cho Long Hạo Thần phương hướng, sau đó làm động tác mời.

“Cảm ơn trưởng lão.”

Lần thứ hai tới đây, cảm giác hoàn toàn khác với lần đầu. Long Hạo Thần mơ hồ cảm thấy xung quanh Kỵ Sĩ Thánh Sơn dường như có rất nhiều cấm chế. Hơn nữa cấm chế rất bí ẩn, năng lực cảm giác như hắn cũng chỉ dò xét được một phần mà thôi. Chính là nói, nếu tiến vào không đúng chỗ, rất có thể hắn sẽ xúc động cấm chế. Uy lực cấm chế mạnh cỡ nào thì khó mà nói.

Theo hướng trưởng lão chỉ tiến lên, rất nhanh, trước mắt Long Hạo Thần đã trống trải. Ánh nắng ấm áp rơi xuống, trước mắt là bóng cây rậm rạp, không khí mát mẻ mang theo mùi hương thực vật phất vào mặt, thấm ruột gan.

Hít sâu, Long Hạo Thần chỉ thấy toàn thân thoải mái. Quang nguyên tố nơi đây đậm đặc cho hắn cảm giác sung sướng như cá bơi trong biển. Lúc này tuy Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của hắn đã sớm tràn ngập linh lực, nhưng bề ngoài ám kim vẫn có một tầng sáng vàng nhu hòa tỏa ra quang mang da cam lấp lánh.

Tại đây dù là tu luyện hay chiến đấu, đối với bất cứ cường giả nào có quang thuộc tính, thì đều có tăng phúc to lớn.

Lần này hắn không cần giống lúc trước leo lên đỉnh một ngọn núi mới biết rõ phương hướng. Dựa theo trực giác cực nhạy, Long Hạo Thần dễ dàng tìm ra hướng xâm nhập Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Quang mang vàng chợt lóe, bốn cánh to lớn tựa như vươn ra từ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, giang rộng sau lưng Long Hạo Thần, những linh cánh này không ngoại lệ đều bao bọc trong bộ giáp Kim Tinh Cơ Tòa ám kim.

Thân hình chợt lóe, Long Hạo Thần đã bay lên không trung. Hắn rung động phát hiện, ở phương diện thu vào thả ra linh lực, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp trợ giúp linh cánh khiến bản thân tăng tốc độ hơn ít nhất ba mươi phần trăm. Bay nhanh như điện, gần như vỗ đập vài cái là đã lướt qua một ngọn núi. Sau đó mở ra bốn cánh, tư thế bay lượn vọt vào Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Quang mang vàng đậm dao động trong không khí. Mỗi lần Long Hạo Thần tăng tốc đều khiến không khí xung quanh phát ra tiếng ù ù như bị xé rách. Mơ hồ, xung quanh người hắn bắt đầu xuất hiện một tầng sáng vàng nhạt. Đây không phải kỹ năng hắn phát động, mà do Quang nguyên tố trong không khí quá đậm bị hắn hấp dẫn, tự ngưng tụ quanh người hắn.

Long Hạo Thần lần này tới Kỵ Sĩ Thánh Sơn là có mục tiêu. Hắn đã sớm tính toán xong mình cần đồng bạn ma thú tạm thời hình dạng gì. Tuy hắn rất muốn chiến đấu cùng Hạo Nguyệt, nhưng sự tồn tại của nó quá mức nhạy cảm! Chỉ có đợi đến khi tiến sâu vào ma tộc, phá hủy Trụ Ma Thần thì mới có thể khiến nó trở về bên cạnh hắn.

Một năm rưỡi tĩnh tu, Long Hạo Thần có thể cảm nhận được bên kia ràng buộc huyết mạch, thực lực của Hạo Nguyệt luôn tiến bộ. Nhưng dường như Hạo Nguyệt đang áp lực cái gì, cứ trong quá trình tích lũy sức mạnh. Cho nên bây giờ tu vi của nó rất cuộc đạt tới trình độ gì, chính Long Hạo Thần cũng không biết rõ.

Kỵ Sĩ Thánh Sơn rất rộng lớn, cho dù lấy tốc độ của Long Hạo Thần thì bay khoảng một tiếng đồng hồ cũng chỉ tới gần chính giữa mà thôi.

Nhưng hắn không tiến sâu hơn. Bởi vì Long Hạo Thần biết, tiếp tục tiến lên sẽ xâm nhập vào lãnh địa ma thú cấp mười. Mục tiêu của hắn không phải là ma thú cấp mười.

Bốn cánh vươn ra, thân thể ở giữa không trung, Long Hạo Thần nhắm hai mắt lại, cảm nhận mọi thứ bên ngoài. Ngón trỏ và ngón giữa tay phải ấn giữa trán. Có thể mơ hồ thấy một tầng sáng trong suốt gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Đây thuần túy là tinh thần lực dao động, cũng chỉ có tinh thần lực của Long Hạo Thần khác với người thường mới có thể dùng cách này dò xét. Nên biết, hắn không phải là cường giả thuộc tính tinh thần.

Long Hạo Thần vừa thăm dò vừa bay tiếp. Hắn không tới gần trung tâm Kỳ Sĩ Thánh Sơn mà là bay hướng mé bên, dọc theo chiều dài gần bằng chính giữa Kỳ Sĩ Thánh Sơn.

Lần này tốc độ bay của hắn chậm rất nhiều, mất khoảng một tiếng đồng hồ, rốt cuộc hắn đã tới mục đích. Trên mặt hắn lộ tia vui mừng, ngọn lửa vàng sau lưng dâng lên, bốn cánh đập mạnh hết sức, cả người như tia chớp vàng bay nhanh hướng một nơi.

Khi Long Hạo Thần chui vào cây cối to lớn, rơi xuống mặt đất, thì nguồn nước xuất hiện trước mặt hắn. Bên cạnh nguồn nước có mấy ma thú quang hệ đang uống nước. Thấy Long Hạo Thần xuất hiện, chúng nó không hèn mà cùng lộ vẻ cảnh giác.

Quang nguyên tố nhu hòa tinh thuần phát ra từ người Long Hạo Thần. Hắn không tiến lên mà dừng bước, trên người lóe tia sáng vàng, áo giáp Kim Tinh Cơ Tòa biến mất, lộ ra bộ mặt vốn có.

Khi thu lại Kim Tinh Cơ Tòa, Long Hạo Thần đứng im đó, ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú những ma thú trước mắt.

Các ma thú dần cảm nhận được Quang nguyên tố tỏa ra từ người hắn, vẻ cảnh giác từ từ biến mất. Ngay sau đó, chúng nó lộ ra kinh ngạc và thân thiết.

Về một cái, đầu tiên là một ma thú tựa như sóc con nhảy hướng Long Hạo Thần, hai ba lần đã trèo lên bả vai hắn.

Long Hạo Thần mỉm cười, khẽ vuốt sóc con.

Mấy ma thú khác thấy ma thú hình dạng con sóc không có việc gì, mới yên tâm từ từ tới gần Long Hạo Thần.

Có thể thấy rõ, chúng nó càng tới gần Long Hạo Thần thì trong mắt sự thỏa mãn cũng càng đậm.

Khó trách chúng nó như thế. Long Hạo Thần chính là quang minh chi tử, Thần Quyển Giả! Hắn tỏa ra Quang nguyên tố tinh thuần vượt qua Quang nguyên tố trong Kỳ Sĩ Thánh Sơn. Hơn nữa, làm Thần Quyển Giả Tinh Quang Thần Thú, Long Hạo Thần bẩm sinh đã có lực hấp dẫn mạnh đối với ma thú quang thuộc tính. Sao các ma thú không sinh ra cảm giác thân thiết với hắn được?

Nơi này đã ở sâu trong Kỳ Sĩ Thánh Sơn, những ma thú trước mắt tuy rằng lớn nhỏ không đồng đều, nhưng không thể nghi ngờ, tu vi thấp nhất sẽ không ít hơn cấp sáu, cũng chính là bằng với cường giả nhân loại cấp năm. Ma thú đẳng cấp càng cao thì cũng càng thông minh.

“Không biết các người có ai quen bạn cũ của ta không, ta tới kiểm nó...” Long Hạo Thần thì thầm vài câu với đám ma thú.

Thoáng chốc, một con chim to màu vàng chóc gập đầu với hắn, đi tới bên cạnh cọ cái miệng dài vào người Long Hạo Thần, sau đó giang cánh bay hướng một chỗ.

Long Hạo Thần chọn chỗ này là bởi vì có nguồn nước. Dù là ma thú gì đều cần uống nước. Ở đây sẽ dễ dàng gặp ma thú hắn muốn tìm. Nhưng không ngờ hiện giờ hơi thở quang thuộc tính tinh thuần của hắn có thể hấp dẫn nhiều ma thú tới vậy.

Con chim to đi tìm giúp hắn, còn hắn thì ngồi tại đây, không minh tưởng cũng không thu lại hơi thở trên người. Đám ma thú đương nhiên không con nào muốn rời đi, đều tập trung bên cạnh Long Hạo Thần, thỏa mãn và hưởng thụ. Dù là ma thú vốn đối địch nhau, lúc này đều tỏ ra yên bình, không ai muốn phá hỏng không khí bình tĩnh nơi đây.

Thời gian không lâu lắm, phương xa, một tiếng kêu to rõ cắt qua không gian, từng bóng dáng vàng nhanh chóng bay hướng nơi này.

Mắt Long Hạo Thần sáng ngời, nó quả nhiên đến. Bật người dậy, hắn phát ra tiếng hú dài hướng chỗ truyền đến tiếng kêu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

493. Chương 174: Tinh Vương [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đó là một đám Độc Giác Thú. Toàn thân chúng trắng tinh, phần bờm màu vàng, cái sừng vàng hình loa ngạo nghễ đứng ở đỉnh đầu. Mỗi một Độc Giác Thú đều có đôi cánh to lớn. Phần ngoài cùng lông cánh màu vàng. Trong lúc đi, có thể mơ hồ thấy dưới chân chúng tỏa ra từng vòng quang hoàn vàng.

Trong bầy Tinh Diệu Độc Giác Thú, bay ở đằng trước nhất là một con đặc biệt to lớn. Nó dài hai mét, cao một mét hai, cái sừng dài đến hai thước. Đôi mắt vàng nhạt bắn tia sáng bốn phía, oai phong cực kỳ. Chẳng qua bây giờ trong mắt nó tràn ngập kinh ngạc.

Không sai, mục tiêu của Long Hạo Thần chính là Tinh Diệu Độc Giác Thú được cho là phù hợp nhất với kỵ sĩ.

“Chào bạn, còn nhớ ta không?” Long Hạo Thần bước nhanh hướng Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú dẫn đầu. Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú đã trông thấy rõ hình dạng hắn, cái sừng trên đầu bỗng chốc tỏa ra vàng sáng vàng.

Long Hạo Thần không tránh né, mặc kệ vàng sáng rơi trên người, thanh âm của Tinh Diệu Độc Giác Thú cũng vang trong đầu hắn.

“Thì ra là người, quang minh chi tử đáng kính. Thật vui khi có thể gặp lại người. A, không ngờ trong thời gian ngắn vậy, người đã biến mạnh đến thế. Hơn nữa hơi thở quang minh của người càng tinh thuần hơn trước.”

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú tỏ ra rất thân thiết với Long Hạo Thần. Nếu nói lúc trước họ gặp nhau, nó chỉ mới công nhận tài năng của Long Hạo Thần, vậy lần này nó thừa nhận toàn bộ Long Hạo Thần. Nói xong nó tiến lên, cúi thấp cái đầu cao quý, nhẹ cọ cánh tay Long Hạo Thần.

Xoa lông bờm vàng trên cổ nó, Long Hạo Thần nói.

“Bạn thân mến, lần này ta đặc biệt tới tìm người.”

“Kiếm ta? Người có chuyện gì không?” Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nói.

“Ta hy vọng có thể mời người xuống núi, trợ giúp cho ta.”

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú tỏa ra quang mang vàng càng biến chói mắt hơn. Rất nhanh, ánh mắt nó ảm đạm.

“Quang minh chi tử đáng kính, Thần Quyền Giả, ta không có tư cách trở thành tọa kỵ của người. Hơn nữa, hình như người đã có đồng bạn tọa kỵ của mình.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Đúng thế, ta đã có đồng bạn khế ước. Nhưng bởi vì một số nguyên nhân, trong khoảng thời gian này nó không thể cùng ta chiến đấu. Ma tộc hùng mạnh, hiện giờ đã phát động thánh chiến với Liên Minh Thánh Điện chúng ta. Trận thánh chiến này chúng ta không thể thua được. Khi đã thua, chỉ sợ cả đại lục sẽ máu chảy thành sông. Làm một kỵ sĩ, ta nhất định phải đấu tranh với ma tộc đến cùng. Cho nên ta cần người

hỗ trợ. Ta không cần khế ước trói buộc người, chỉ hy vọng người có thể trở thành đồng bạn, bạn bè, cùng ta chiến đấu.”

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú ngậy ra, im lặng lát sau, nói.

“Vì sao chọn ta? Trong Kỳ Sĩ Thánh Sơn này còn có rất nhiều ma thú quang hệ mạnh hơn ta. Người đã là Thần Quyển Giả, ta nghĩ tại đây không có ma thú nào không nhận lời mời của người. Bởi vì ở cùng người sẽ giúp ích rất lớn cho tu vi chúng ta.”

Long Hạo Thần mỉm cười, nói.

“Bởi vì theo ta được biết, chỉ có quang thuộc tính của người là tinh thuần nhất, tâm trong suốt nhất. Ta cần một đồng bạn hợp với mình, chứ không phải càng mạnh. Ta nghĩ người hiểu điều này. Huống chi, tuy hiện tại người chỉ là ma thú cấp chín, tương đương với nhân loại cấp tám. Nhưng ta tin tưởng, không ngừng chiến đấu, tu vi của người sẽ tăng lên. Dù là tiến cấp trở thành Thần Thánh Độc Giác Thú cũng không phải không thể nào.”

Nghe hắn nói vậy, mắt Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú bỗng chớp sáng ngời, nhẹ gật đầu. Đương nhiên nó hiểu ý của Long Hạo Thần. Hắn được Quang Minh Nữ Thần ban ân, nếu như thời gian dài bên hắn, Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú rất có thể phá vỡ hạn chế thiên phú bản thân, do đó có cơ hội trở thành Thần Thánh Độc Giác Thú.

Thần Thánh Độc Giác Thú gần như là từ mỗi một Tinh Diệu Độc Giác Thú trong kỳ ngộ đặc biệt thăng cấp. Có thể cùng quang minh chi tử chiến đấu, đương nhiên Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú đồng ý ngay. Hiện tại Long Hạo Thần đã là Thần Quyển Giả chân chính, không phải quang minh chi tử yếu ớt năm xưa. Năm đó Độc Giác Thú từ chối Long Hạo Thần có một phần nguyên nhân là vì quang minh chi tử có khả năng hấp dẫn kẻ địch cường đại. Hiện giờ Long Hạo Thần đã có năng lực tự bảo vệ mình.

“Được rồi, ta đồng ý trở thành đồng bạn của người.” Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú cúi đầu, đưa sừng tới trước mặt Long Hạo Thần.

Sự việc thuận lợi hơn cả tưởng tượng. Long Hạo Thần biết, Tinh Diệu Độc Giác Thú đưa sừng cho nhân loại sở ý nghĩa thần phục.

Nhẹ vuốt cái sừng tràn ngập xúc cảm và ấm áp, Long Hạo Thần ôm lấy cái đầu to của nó.

“Cảm ơn người, bạn thân mến. Ta nghĩ người sẽ không hối hận đâu. Hãy để chúng ta cùng nhau xua đi hắc ám. Nếu sau này người có gì cần ta trợ giúp, ta cũng sẽ dốc hết sức giúp người.”

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú lắc đầu, nói.

“Ta chỉ hy vọng người có thể tha thứ năm đó ta từ chối người.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Cái này không có gì, dù sao năm đó ta còn quá nhỏ bé, không đủ tư cách làm đồng bạn của người.”

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú cảm động nhìn hắn.

“Người có trái tim vàng, cảm ơn người tha thứ.” Nói xong nó quay đầu, liên tục phát ra mấy tiếng hú dài với Tinh Diệu Độc Giác Thú khác.

Đám Độc Giác Thú bỗng chớp tụ tập lại, lưu luyến vây quanh Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú.

Long Hạo Thần lùi sang một bên. Hắn biết, đây là Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú chào từ biệt với đồng bạn.

Chuyến hành trình đến Kỳ Sĩ Thánh Sơn có thể nói là cực kỳ thuận lợi. Lần đầu tiên tới đây thì Long Hạo Thần đã thích Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú rồi. Hắn đích thực không trách Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú từ chối. Lần nữa gặp nó, Long Hạo Thần cảm nhận sâu sắc hơn độ phù hợp giữa nó và mình. Có thể nói, Tinh Diệu Độc Giác Thú đích thực là ma thú có lẽ gần với Tinh Quang Thần Thú nhất.

Còn về Thần Thánh Độc Giác Thú, vốn chính là bản tiến hóa của Tinh Diệu Độc Giác Thú! Trong ghi chép của nhân loại không có liên quan nhiều đến Thần Thánh Độc Giác Thú. Long Hạo Thần mơ hồ đoán, Thần Thánh Độc Giác Thú rất có thể chính là một phần của Tinh Quang Thần Thú.

Lưu luyện không rời, Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú chào từ biệt các tộc nhân xong, lại đi tới trước mặt Long Hạo Thần.

“Bạn của ta, nếu người muốn tộc nhân của người được tự do, có lẽ ta có thể giúp người.” Long Hạo Thần biết, rất nhiều ma thú bị hạn chế trong Kỵ Sĩ Thánh Sơn này. Không có nhân loại dẫn dắt, chúng nó không thể rời khỏi đây.

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú lại lắc đầu nói.

“Không, thật ra chúng ta không muốn rời khỏi đây. Ở chỗ này, tộc nhân chúng ta có thể sinh sôi nảy nở nhanh hơn. Tại đây chỉ có chúng ta là ma thú quang thuộc tính, theo ý nghĩa nào đó thì đây là thiên đường của chúng ta. Vì sao chúng ta phải rời khỏi đây? Không chỉ là bầy đàn Tinh Diệu Độc Giác Thú chúng ta, tộc khác cũng có ý nghĩ này. Kỵ Sĩ Thánh Điện các người không can thiệp chúng ta quá nhiều. Lúc các người chọn tọa kỵ thì chúng ta cũng đang lựa chọn. Nếu chúng ta không đồng ý, Kỵ Sĩ Thánh Điện sẽ không ép buộc chúng ta. Cho nên chúng ta ở chung rất hòa bình.”

Nghe nó nói vậy, trong lòng Long Hạo Thần cảm thấy rất thoải mái. Ít ra thì Kỵ Sĩ Thánh Điện không khiến hắn thất vọng.

“Chúng ta có thể đi rồi, Thần Quyền Giả đáng kính.”

Long Hạo Thần nhẹ sờ đầu Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú cúi thấp, nói.

“Chúng ta là bạn, không cần kính ngữ. Người trực tiếp gọi ta là Hạo Thần đi, ta kêu người Tinh Vương được không?”

Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú hiền hòa gật đầu, thu lại đôi cánh sau lưng, tới gần Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không lập tức leo lên, hắn trước tiên mặc vào Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, rồi mới nhảy lên lưng Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú.

Khiến hắn và Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú cực kỳ kinh ngạc là, khi Long Hạo Thần cưỡi trên lưng Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú, hắn chỉ thấy Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp như hòa tan, cũng bao phủ lấy Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú, khiến trên người Tinh Vương có một tầng sắc ám kim.

Chẳng qua màu ám kim trên người Tinh Vương mỏng hơn của Long Hạo Thần. Nhưng dù là vậy thì Tinh Vương cũng được Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp tăng phúc, khiến tu vi càng hoàn mỹ liên kết với Long Hạo Thần. Loại cảm giác thoải mái này khó thể hình dung, tựa như họ vốn là một.

Tinh Diệu Độc Giác Thú trông thấy biến hóa trên người Tinh Vương cũng nhin không được chân trước gấp xuống, lạy nó.

Thân thể Tinh Diệu Độc Giác Thú là màu trắng, chỉ có mắt, sừng, bờm là màu vàng. Nếu chúng nó có thể thăng cấp thành Thần Thánh Độc Giác Thú, vậy toàn thân sẽ biến thành vàng. Lúc này Tinh Vương đã có vài phần phong cách của Thần Thánh Độc Giác Thú.

Các ma thú khác thấy biến hóa của Tinh Vương cũng lộ ra vẻ hâm mộ. Giống như lúc trước Tinh Vương đã nói, trong Kỵ Sĩ Thánh Sơn này, không có ma thú nào có thể từ chối lời mời của Thần Quyền Giả.

Quang mang vàng lấp lánh, Tinh Vương vỗ đập đôi cánh, mang theo Long Hạo Thần phóng lên cao, hướng tới chỗ lúc trước hắn bay đến.

Tốc độ bay của Tinh Vương rất nhanh, gần như có thể so với tốc độ chính Long Hạo Thần, thậm chí hơn vài phần. Nó bay rất ổn, khiến Long Hạo Thần không cảm nhận chút khí lưu khuấy động. Trên người Tinh Vương không ngừng tỏa ra từng tầng linh lực quang thuộc tính nhu hòa ủa vào người Long Hạo Thần. Hắn giật mình phát hiện, khi linh lực của mình dung hợp với linh lực của Tinh Vương, chẳng những chia đều hơn, hơn nữa linh lực sau khi dung hợp có thể tồn tại ở trạng thái linh cương.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

494. Chương 174: Tinh Vương [2]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Khó trách, hèn chi có người nói Tinh Diệu Độc Giác Thú là tọa kỵ tốt nhất của kỵ sĩ. Tinh Vương là Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú, nó cho mình tăng phúc lớn như vậy. Ít ra thì nếu đổi làm Hạo Nguyệt, chỉ một mình Tiểu Quang hỗ trợ Long Hạo Thần thì sẽ không bằng Tinh Vương. Tuy Nhã Đình cũng là quang thuộc tính tinh thuần, nhưng cô không giống như Tinh Vương. So sánh thì Nhã Đình toàn năng, Tinh Vương đa phần là hỗ trợ, Tinh Diệu Độc Giác Thú không giỏi công kích.

Cưỡi Tinh Vương, Long Hạo Thần có vài phần cảm giác mình thành kỵ sĩ cấp chín thực sự. Đáng tiếc, hần thua Thần Ấn kỵ sĩ rất xa. Theo chính Long Hạo Thần nhận định, hần cần hơn ba năm mới có cơ may trùng kích cấp chín. Đương nhiên ba năm là khi có chín linh khiêu rồi sẽ bị chướng ngại lớn nhất ngăn cản.

Không tới một tiếng đồng hồ, Tinh Vương đã mang Long Hạo Thần tới phạm vi sương khói của Kỵ Sĩ Thánh Sơn, nó đáp xuống mặt đất. Long Hạo Thần nhảy xuống lưng Tinh Vương, trao đổi với trưởng lão Kỵ Sĩ Thánh Sơn xong hần mới mang Tinh Vương rời khỏi Thánh Sơn.

“Tinh Vương, giữa chúng ta không có khế ước, nếu ta muốn giấu đi người thì người có thể trở lại Kỵ Sĩ Thánh Sơn không?” Long Hạo Thần hỏi Tinh Vương.

Tinh Vương lắc đầu nói.

“Cái này không được, dù có khế ước cũng không thể. Nhưng Tinh Diệu Độc Giác Thú chúng ta có cách khác.”

Nói xong nó ngẩng đầu, trên trán dặng lên sao năm cánh vàng. Quang mang vàng đậm tụ tập hướng sao năm cánh. Ánh vàng chợt lóe, sao năm cánh từ trán nó bay ra, rơi vào tay Long Hạo Thần.

“Ta có thể tiến vào trong sao vàng này. Sau khi vào đó, ta sẽ ở trạng thái ngủ say tu luyện, chờ người triệu hoán.”

Long Hạo Thần gật gù nói.

“Thì ra là vậy, chắc đây cũng là nguyên nhân các người được gọi là Tinh Diệu Độc Giác Thú.”

Tinh Vương nói.

“Mỗi khi chúng ta cần ngủ say tu luyện đều biến mình thành ngôi sao ẩn giấu. Hiện tại có cần ta làm vậy không?”

Long Hạo Thần lắc đầu, đem sao vàng trả lại cho Tinh Vương. Tinh Vương cúi đầu, quang mang vàng dung nhập mau chóng biến mất ở trán.

“Chúng ta đi thôi.” Tia sáng lạnh xẹt qua mắt Long Hạo Thần. Hành trình ngàn vạn công huân của hần sắp bắt đầu.

Lại leo lên người Tinh Vương, nó chạy lấy đà vài bước, đôi cánh giang ra, có Long Hạo Thần hướng dẫn bay thẳng tới Ngự Long quan.

“Tinh Vương, bay chậm chút.” Ngự Long quan đã ở trước mắt, nhưng Long Hạo Thần đột nhiên vỗ lưng Tinh Vương. Dưới mặt nạ ám kim, tia sáng lạnh lóe trong đôi mắt.

Tinh Vương vừa bay tới trước vừa ngoái đầu nhìn Long Hạo Thần một cái, tăng sóng dùng sừng để giao lưu lại xuất hiện.

“Hạo Thần, ta cảm giác nguy hiểm sắp tới.”

Long Hạo Thần mỉm cười, nói.

“Đang đợi nguy hiểm tới đây, chỉ sợ chúng không tới.”

Bàn về cảm giác tinh thần, hẳn đâu thua Tinh Vương được? Hẳn ngang nhiên cười Tinh Vương trở về, không bị ma tộc chú ý mới lạ. Chẳng qua lúc này Long Hạo Thần mặc áo choàng, những ma tộc trinh sát chắc là không trông thấy Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp bên trong mới đúng. Nhưng Tinh Vương chính là Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú, ma thú cấp chín, tương đương với cường giả cấp tám. Có thể cười nó thì đã chứng minh thân phận của Long Hạo Thần.

Ma tộc phát hiện một cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện lạc bầy thì sẽ có phản ứng gì? Dĩ nhiên không phải Long Hạo Thần đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm. Đầu tiên, nơi này cách Kỵ Sĩ Thánh Điện rất gần. Lấy tu vi và trang bị hiện tại của hắn, muốn chạy trốn không khó. Quan trọng là, bây giờ tinh thần lực của hắn rất mạnh, ngay chính hắn đều hơi khó tin. Nhờ vào Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp tăng phúc, cảm giác của hắn thậm chí có thể lan tràn đến phạm vi trăm dặm. Chỉ là khoảng cách càng xa thì cảm giác càng mơ hồ.

Trong cảm giác của hắn, đám ma tộc vội vàng bay tới chặn mình, tên mạnh nhất khoảng cấp tám.

Ngàn vạn công huân bắt đầu từ đây.

Tinh Vương không nhanh không chậm bay tới trước. Giữa nó và Long Hạo Thần tuy không có khế ước, không thể thấu hiểu tâm linh. Nhưng là Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú, không uổng danh được gọi là tọa kỵ tốt nhất của kỵ sĩ. Long Hạo Thần chỉ hơi ra hiệu là Tinh Vương liền hành động, còn giống hệt ý muốn của hắn. Ví dụ chân trái Long Hạo Thần hơi khép chặt, Tinh Vương sẽ bay sang trái chút. Thậm chí sẽ vì Long Hạo Thần dùng sức chân mạnh yếu mà điều chỉnh phương hướng. Cùng lúc đó, Quang nguyên tố nhu hòa đã bắt đầu từ người Tinh Vương nhập vào cơ thể Long Hạo Thần.

Chính Long Hạo Thần thì từ từ khép mắt lại, nội linh lực mau chóng dâng lên. Sương khói đậm đặc bắt đầu xuất hiện quanh người, chính là kỹ năng Súc Thế.

Phía xa, mười cái bóng như tia chớp bay hướng Long Hạo Thần. Chúng đi qua đâu thì không khí sẽ biến nặng nề vài phần.

Kỵ sĩ Tinh Diệu Độc Giác Thú lạc bầy? Chuyện tốt như vậy cũng có lúc đụng phải? Chúng vừa được tin tức liền bay nhanh tới.

Cường giả ma tộc dẫn đầu có đặc tính của Ác Ma tộc. Đầu có hai sừng, mặt dữ tợn, thân thể cao to hơn ba mét, đôi cánh to sau lưng không ngừng vỗ đập giúp nó bay nhanh. Trong tay phải là trọng kiếm đỏ máu tỏa ra ngọn lửa đen. Quanh người nó dày đặc hơi thở hắc ám, chính là một Ác ma cấp linh chủ.

Phía sau nó đều là Ác Ma tộc, chẳng qua Ác Ma khác không mạnh như nó, tu vi chỉ khoảng cấp bảy.

Không sai, đây là một đội Diệt Liệp ma, một đội Diệt Liệp ma chỉ do Ác Ma tộc tổ thành.

Lần này Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp trấn giữ bên ngoài Ngự Long quan, đương nhiên sẽ mang theo đại quân Ác Ma tộc của chính gã. Trong Diệt Liệp ma, một tổ chỉ do một chủng tộc hợp thành thì cực kỳ hiếm thấy. Đội này kỳ thực là gần đây tạm thành lập, chuyên môn giải quyết tình huống ở Ngự Long quan.

Giống như Dương Hạo Hàm đã nói, ma tộc muốn bao vây Ngự Long quan là không thể nào. Ma tộc vốn không có nhiều cường giả như thế. Một khi bao vây Ngự Long quan, binh lực sẽ chia ra, không thể chịu được việc bị Kỵ Sĩ Thánh Điện lần lượt tấn công.

Thế nên Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp hoạch định kế sách chính diện tấn công vòng ngoài trinh sát. Một khi có số lớn viện quân nhân loại đến từ hậu phương, gã sẽ có năng lực điều động số lượng quân đội nhất định chặn đánh và quấy rối.

Nhưng Tát Mễ Cơ Nạp không nghĩ tới là Ngự Long quan lưu trữ vật tư nhiều đến thế. Thánh chiến đã hơn một năm rưỡi, nhưng Ngự Long quan vẫn phòng thủ vững chắc.

Đội Diệt Liệp ma trước mắt là trinh sát chuyên môn canh chừng Ngự Long quan. Dù không cần bổ sung lương thực, Ngự Long quan luôn phải liên lạc với Liên Minh Thánh Điện, vậy nhất định sẽ phái ra trinh sát. Ma tộc chia một ra một phần cường giả hợp thành bộ đội nhỏ như Diệt Liệp ma, tập trung tấn công trinh sát của Ngự Long quan. Chúng đã thành công vài lần.

Diệt Liệp ma chỉ do Ác Ma tổ thành, phối hợp binh lực không hoàn mỹ như nhiều chủng tộc, nhưng tốc độ chúng càng nhanh, phản ứng thêm đúng lúc. Hơn nữa chúng nghe theo mệnh lệnh Tử Linh Ma Thần Tát

Mề Cơ Nạp.

“Tinh Vương, tăng tốc.” Khi đội Ác Ma xuất hiện trong tầm mắt Long Hạo Thần, hắn lập tức ra lệnh Tinh Vương tăng tốc độ.

Sương khói vàng nhạt xung quanh người Long Hạo Thần theo Tinh Vương tăng tốc bỗng biến mỏng, nếu không cẩn thận nhìn thì sẽ không chú ý thấy. Hơn nữa Tinh Vương bay nhanh, sao vàng sáu cánh dưới người sẽ tự động sinh ra tầng sáng vàng dâng lên trên, che giấu cho Long Hạo Thần thi triển Súc Thế.

Ác Ma Linh Chủ phát hiện Long Hạo Thần tăng tốc muốn chạy, hung tợn cười, đôi cánh sau lưng bỗng vỗ đập, luồng sáng đen trên người càng đậm tựa như ngọn lửa đen bắn ra sau, không tiếc hao phí linh lực dốc sức tăng tốc, dẫn đầu vọt hướng Long Hạo Thần. Mấy Ác Ma sau lưng nó bởi vì chênh lệch thực lực nên chậm một bước.

Long Hạo Thần từ từ mở ra hai mắt. Lúc này mắt hắn trong suốt giống lúc tỉnh lại từ minh tường sâu, nhưng có thêm sự lạnh lẽo khi ấy không có.

Tốc độ bay của Tinh Vương ngày càng nhanh, có vài phần cảm giác hư ảo. Dù lưng nó chở Long Hạo Thần nhưng tốc độ bay không hề kém Ác Ma Linh Chủ dốc sức tăng tốc. Hai bên giữ khoảng cách nhất định bay hướng Ngự Long quan.

Phát hiện tốc độ của mình không ngờ thua kém, Ác Ma Linh Chủ sốt ruột. Tay phải không nắm trọng kiếm đột nhiên đánh xuống dưới thân. Một đoàn sáng đỏ sậm bỗng bùng phát, khiến trong không khí sinh ra tiếng nổ bạo tạc, lực phản chấn mạnh mẽ chớp mắt khiến nó tăng tốc độ lên vài phần.

Nó lấy công kích để tăng tốc độ, dĩ nhiên sẽ tiêu hao không ít linh lực, hơn nữa không thể kéo dài thời gian quá lâu, nhưng tốt ở chỗ từ cực hạn có thể tăng tốc độ nhanh hơn chút.

Ác Ma Linh Chủ tuy không biết tu vi của Long Hạo Thần, nhưng từ Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú thì có thể thấy đây ít ra cũng là nhân loại kỳ sĩ cấp bảy. Giết chết kỳ sĩ như thế là công lao khá lớn. Huống chi còn có Tinh Diệu Độc Giác Thú. Ma tộc thiếu thốn nhất chính là thực vật, tuy chúng ghét quang thuộc tính nhưng rất thích ăn ma thú thuộc tính đó. Thịt của ma thú quang thuộc tính non mềm nhất.

Hai đuôi Long Hạo Thần kẹp chặt, thân thể hơi ngửa ra sau, Tinh Vương thoảng chốc hiểu ý hắn. Tần suất vỗ cánh giảm bớt, cơ thể nghiêng, vẽ đường cong tuyệt đẹp bay hướng càng cao.

Đường cong này rất lớn, Ác Ma Linh Chủ phía sau càng lúc càng tới gần. Nhưng đường cong này hoàn mỹ dẫn dắt, đám Ác ma cấp bảy không thể kéo gần khoảng cách giữa họ.

Xoẹt!

Đôi cánh của Tinh Vương ở trên không trung phát ra tiếng như là không khí bị xé rách. Thân hình xinh đẹp quẹo một cái vừa lúc đối mặt với Ác Ma Linh Chủ.

Đồng Lam Phương

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

495. Chương 175: Long Quy

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Đằng trước Ngự Long Quan là sườn dốc cao hơn hai trăm mét, địa hình khó đi, quanh năm bị tuyết phủ. Muốn tấn công từ dưới lên thì cực kỳ khó khăn. Bên trên dựng cửa vào tựa như đầu tường quan ải, chẳng qua sau một năm rưỡi thánh chiến, hiện giờ vũ khí phòng ngự của Ngự Long Quan hoặc là bị ma tộc phá hoại, hoặc là không có đủ ma tinh tiếp tục sử dụng, hoàn toàn nhờ vào sức người chống cự thể công của ma tộc.

Phía xa, tám cây Trụ Ma thần vẫn tỏa ánh sáng, tỏa ra vàng sáng chói mắt bắn thẳng lên trời. Đại quân ma tộc tựa như thủy triều ập hướng Ngự Long Quan.

Ma Thần Hoàng để Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thống lĩnh tấn công Ngự Long Quan là có mục đích riêng. Muốn từ dưới đất đánh lên trên thật quá khó khăn, chỉ có từ không trung thì cơ hội mới lớn hơn chút. Ác Ma tộc chẳng những giỏi bay, thực lực cá nhân mạnh mẽ, quan trọng là, số lượng tộc nhân Ác Ma tộc rất nhiều. Đơn thuần so đấu thực lực tộc nhân, trừ Nghịch Thiên Ma Long tộc của Ma Thần Hoàng ra, chỉ thuộc về Ác Ma tộc. Dù sao số lượng Tinh Ma tộc và Nguyệt Ma tộc thua xa Ác Ma tộc rất nhiều.

Thế nên hai bên trải qua hơn một năm tấn công phòng thủ, tích lũy kinh nghiệm, hiện giờ chiến đấu đa phần là Liên Minh Thánh Điện chống cự ma tộc tấn công từ trên trời dưới đất.

Hàn Vũ không động, trên người y cũng dâng lên sương khói vàng. Cùng là đang Súc Thế, y tuyệt đối tin tưởng Long Hạo Thần, công kích như thế nhất định sẽ không thể thương tổn được đoàn trưởng của mình.

Xúc tua của Tà Nhân biến thành sáu cái, chiều dài cũng nhiều thêm. Từng xúc tua vung hướng phía dưới. Dù là Lang Ma hay Hùng Ma, một khi bị xúc tua đụng tới cả người sẽ run rẩy, miệng sùi bọt mép trượt xuống.

Không cần nghi ngờ, Tà Nhân chính là khắc tinh của Hùng Ma tộc. Lực phòng ngự của Hùng Ma tộc cực mạnh, nhưng tinh thần lực thì không dám khen tặng. Là ma thú cấp sáu, tinh thần của chúng lại cực kỳ đơn thuần. Tà Nhân không phá được phòng ngự của chúng, nhưng chỉ cần một chiêu Tinh Thần Chấn Động, đủ khiến đám Hùng Ma rơi vào trạng thái tạm choáng váng. Hùng Ma đang bò ở sườn dốc bóng loáng, tạm choáng đủ khiến thời gian dài leo dốc biến thành bọt nước, chúng lăn xuống dưới. Thân thể khổng lồ như Hùng Ma lăn như thế không khác gì đá lăn, ảnh hưởng tốc độ leo của ma tộc ở bên dưới. Cứ như vậy, chỗ Long Hạo Thần và Hàn Vũ đứng không cần đối mặt công kích của rất nhiều ma tộc từ bên dưới.

Đám kỵ sĩ đều là lính già kinh nghiệm thực chiến phong phú. Họ không tới hỗ trợ, khi Long Hạo Thần và Hàn Vũ xông lên trước thì họ tách ra hai bên, viện trợ cho nơi nào càng cần họ.

Ánh sáng da cam bùng nổ lên từ tay Long Hạo Thần, Thần Ngự Thuần.

Phụt một tiếng vang nhỏ, cơ thể Long Hạo Thần đứng trên lỗ châu mai chẳng hề nhúc nhích chút nào. Lưỡi dao ánh sáng đỏ sậm đã hóa thành vô số tia sáng bay tán loạn. Ánh sáng vàng sắc bén dâng lên từ người Long Hạo Thần. Một luồng sáng vàng chói lòa bùng nổ lên cao, hóa thành tia chớp chói mắt đâm thẳng tới hai kẻ địch cường đại ở trên trời.

Ngay sau khi Long Hạo Thần tấn công, Hàn Vũ cũng động. Đôi cánh sau lưng vỗ đập chậm hơn Long Hạo Thần nửa nhịp, cùng bay ra. Mắt y đã biến đỏ rực, mục tiêu là Ác Ma Linh Chủ phía bên phải.

Tà Nhân tựa như dính ở sau lưng Hàn Vũ, khi y bay lên thì mang theo cả Tà Nhân.

Quang Tốc Thiểm cực mau, mục tiêu của Long Hạo Thần là vị trí chính giữa hai Ác Ma Linh Chủ. Xem bộ dạng thì dường như hẳn muốn cùng lúc tấn công cả hai Ác Ma Linh Chủ cấp tám.

Anh em Ác Ma Linh Chủ không uống là sinh đôi, trên mặt gần như xuất hiện cùng một biểu tình coi thường. Hai tên một cầm kiếm tay trái, một cầm tay phải, tay kia thì nắm tay nhau. Ác Ma Linh Chủ bên trái mạnh vung cánh tay, ném anh em sang bên, cùng lúc đó, trọng kiếm đỏ chém ra. Giữa không trung, mơ hồ xẹt qua bóng dáng Ác Ma to lớn. Không gian xung quanh bỗng biến tối đen.

Một cái khô lâu đỏ cỡ nắm tay đột nhiên lao ra từ hắc ám, bay thẳng tới chỗ Long Hạo Thần.

Khô lâu đỏ này tuy kích cỡ không lớn, nhưng khoảnh khắc nó xuất hiện thì dù là Long Hạo Thần hay Hàn Vũ đều có cảm giác kinh khủng như núi xương sông máu ập tới.

Cùng lúc đó, Tà Nhân hành động. Một tầng gợn sóng thoát nhìn rất mềm mại từ một con mắt cỡ một thước của nó khuếch tán ra. Bỗng chốc khói đen làm nền sau lưng khô lâu đỏ đều bị xua tan, lộ ra thân hình hai Ác Ma Linh Chủ. Hơn nữa bị tinh thần tấn công, động tác của chúng biến chậm chạp.

Long Hạo Thần ở trạng thái Quang Tốc Thiểm thật sự quá nhanh. Lúc khô lâu đỏ xuất hiện, hầu như đụng trúng hẳn, đáng tiếc không va chạm phải người Long Hạo Thần mà là tay trái hắn nắm tấm thuẫn, đường kính khoảng một mét tựa như ốc sên, Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn.

Vang lên một tiếng bụp nhỏ, khô lâu đỏ mạnh đụng vào tấm thuẫn. Ánh sáng da cam nhu hòa khuếch tán xung quanh, kỳ diệu hóa giải lực xung kích cực kỳ khủng khiếp.

Nên biết rằng khi anh em Ác Ma Linh Chủ bắt tay nhau, lực công kích bùng phát đạt tới trình độ cường giả cấp chín. Khô lâu đỏ này có thể sánh ngang với linh cương! Đáng tiếc, chúng đụng phải một tấm thuẫn cấp sử thi, còn là tấm thuẫn cấp sử thi do Tinh Quang Thần Thú biến thành.

Nhưng khô lâu đỏ không chỉ có một kỹ năng trùng kích, khi lực công kích của nó chớp mắt bị tiêu trừ, chẳng ngờ khô lâu như là có sự sống, dính vào Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn.

Ánh sáng đỏ sậm lấp lánh, bộ mặt khô lâu bỗng chốc biến thành Ác Ma, căn bề mặt Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận.

Kỹ năng này của anh em Ác Ma Linh Chủ cực kỳ bá đạo. Bởi vì thiên phú hai anh em rất mạnh, được Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp chú ý, từng đích thân dạy dỗ một thời gian. Cho nên về mặt kỹ năng thì chúng vượt xa Ác Ma Linh Chủ cùng cấp. Nếu không chúng sẽ không chủ động bay ra đối phó Thánh kỵ sĩ có Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi.

Khô lâu đỏ chẳng những có lực công kích đủ sánh bằng Linh Cương Ly Thể, còn có năng lực khủng bố ô nhiễm trang bị. Để tinh luyện khô lâu đỏ máu này cần giọt máu và ít linh hồn từ bản thể Ác Ma. Cho nên có thể nói nó là kỹ năng hoặc là trang bị.

Anh em Ác Ma Linh Chủ từng thử nghiệm, cho dù là trang bị cấp truyền kỳ, bị khô lâu đỏ cắn trúng cũng sẽ hư hỏng. Nghiêm trọng thì sẽ bị hủy. Coi như là trang bị cấp sử thi, dính phải nó thì không tránh khỏi chịu ảnh hưởng lớn.

Khi chúng thấy Long Hạo Thần sử dụng tám thuẫn cấm sử thi, đã quyết định dùng bảo bối khô lâu đỏ. Thứ này tên là Huyết Oán, năng lực nguyên rửa cường đại khiến bất cứ cường giả nhân loại nào đều phải nhúc nhích.

Đáng tiếc, hôm nay chúng đã tìm lầm người. Nếu Huyết Oán rơi vào Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của Long Hạo Thần, nói không chừng còn có chút tác dụng, cần Long Hạo Thần hao tinh lực mới tiêu trừ được. Đáng tiếc, nó rơi trên mặt Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận.

Phải biết rằng trong lịch sử nhân loại, Tinh Quang Thần Thú như Nhật Nguyệt Thần Oa chỉ xuất hiện ba lần mà thôi. Làm sứ giả truyền lời của Quang Minh Nữ Thần, quang thuộc tính của chúng thậm chí tinh thuần hơn cả Long Hạo Thần là con trai quang minh, Thần Quyển Giả.

Quang nguyên tố tinh thuần như vậy có thể nào bị ma khí nguyên rửa như Huyết Oán ô nhiễm?

Chỉ thấy phía trên Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận dâng lên ánh sáng da cam. Cùng lúc đó, một đoàn sáng vàng nhu hòa từ giữa tám thuẫn khuếch tán ra ngoài, vừa lúc là chỗ bị Huyết Oán cắn trúng.

Bỗng chốc phía trên Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận tỏa ánh sáng vàng chói lòa, từng vầng sáng vàng nồng đậm bỗng lan tràn từ mặt tám thuẫn. Màu đen xung quanh chẳng những bị xua tan, trong phạm vi ánh sáng, dù là Long Hạo Thần hay Hàn Vũ đều có cảm giác mặt trời giáng xuống.

Mặt trời to lớn xuất hiện, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy cánh tay trái đột nhiên biến vô cùng nặng nề. Linh lực trong cơ thể lấy tốc độ cực nhanh bộc phát kinh người, gần như chỉ phút chốc đã mất năm vạn linh lực. May là năm vạn linh lực này thuộc về Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, nếu không thì chỉ sợ hắn đã bị hút khô.

Nhưng năm vạn linh lực này không phải bỗng dưng mất. Vầng sáng vàng cường đại bao phủ, thân thể anh em Ác Ma Linh Chủ bỗng khựng lại. Chúng thống khổ gào, nhưng cơ thể không cách nào nhúc nhích. Một sợi khói đen mau chóng tách ra khỏi người chúng. Thân thể chúng mau chóng tan vỡ.

Đây, đây là sao?

Không chỉ kẻ địch kinh ngạc, chính Long Hạo Thần cũng ngơ ngác. Coi như là Long Thiên Ấn và Tát Mễ Cơ Nạp uy hiếp nhau trên trời đã bị hình ảnh này hấp dẫn.

Màu ánh sáng vàng kia rất đặc biệt. Trong màu vàng dường như lấp lánh bảy sắc. Bảy sắc màu như là gợn sóng nhu hòa dao động trong ánh sáng, bao trùm đường kính trăm mét. Trong phạm vi, chỉ có Long Hạo Thần, Hàn Vũ, Tà Nhân và hai Ác Ma Linh Chủ.

Khi ánh sáng vàng này xuất hiện thì Tà Nhân bỗng biến mất, biến mất nhờ khế ước. Dù ánh sáng đó không nhằm vào nó, nhưng nó không dám tiếp tục ở lại đây.

Hàn Vũ và Long Hạo Thần thì có cảm giác khác. Họ chỉ thấy quang thuộc tính của mình trong màu vàng kỳ lạ này có trạng thái thăng hoa. Tất cả linh khiếu trong người xuất hiện cảm giác run rẩy lạng lạng. Mỗi lần run lên, linh khiếu trong người họ sẽ mở rộng vài phần, linh lực bên trong linh khiếu đang lấy tốc độ kinh người biến hóa thành linh cương trạng thái cố định.

Đây là sao? Tình huống gì thế này? Long Hạo Thần cũng không biết nữa! Hai Ác Ma Linh Chủ đang nhanh chóng tan vỡ, thân thể từng chút một biến mất. Chúng kinh hoàng rống, phần nộ hết, nhưng tất cả vô dụng. Trong ánh vàng bảy sắc, mọi cố gắng đều uổng phí.

Lúc này Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẩn từ màu da cam cấp sử thì biến thành màu vàng bảy sắc. Vàng sáng dao động, thể tích không thay đổi. Huyết Oán bám phía trên đã sớm tan vỡ.

Trên bầu trời, bóng xám như tia chớp bay thẳng tới chỗ Long Hạo Thần, bên kia, ánh sáng xanh vàng chợt lấp lóe.

Không có tiếng chấn. Giữa không trung, vàng sáng khổng lồ như bão tố khuếch tán.

Từng vòng sáng xám hỗn hợp với sắc xanh vàng sinh ra. Cơ thể Long Thiên Ấn bay ngược về phía sau, đã đứng trên Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa. Bên kia, Tát Mễ Cơ Nạp cũng trở lại vị trí cũ, ánh sáng xám dâng lên quanh người.

Nhìn từ một kích kia thì dường như hai bên không ai chiếm ưu thế, nhưng xem sắc mặt, hiển nhiên Long Thiên Ấn càng khẩn trương chút.

Không cần nghi ngờ, Tát Mễ Cơ Nạp muốn cứu hai anh em Ác Ma Linh Chủ, Long Thiên Ấn thì ngăn cản gã.

Cho tới nay hai bên đều kiềm chế nhau chặt chẽ, cường giả cấp chín khác không ra tay hành động theo thống soái. Bởi vì dù là ma tộc hay Kỳ Sĩ Thánh Điện đều không chịu được tổn thất hủy diệt.

Tát Mễ Cơ Nạp là Tử Linh Ma Thần, gã không thể để tộc nhân tinh nhuệ nhất chết! Nếu như thế, sao gã có thể ngồi cùng hàng với Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần chứ?

Lúc này, tầm mắt Tát Mễ Cơ Nạp và Long Thiên Ấn vẫn nhìn về phía ánh vàng bảy sắc. Không quân hai bên ở trên trời sinh ra biến đổi kịch liệt.

Vàng sáng xám hỗn hợp sắc xanh vàng khuếch tán, cùng lúc đó, không quân hai bên như gặp phải gió lốc, mau chóng tán loạn bay hướng phe mình, không dám tiếp tục ở bầu trời. Ai động tác chậm chút sẽ bị khí lưu khủng khiếp đánh trúng, trên không trung bị cuốn lấy không ngừng xoay tròn.

Va chạm giữa hai thống soái chính là cấp hủy thiên diệt địa, đây là vì sao họ không dễ dàng ra tay. Một khi có bên nào để chiến trường gia nhập quân đội bên dưới, sự hủy diệt không phải nói chơi.

Nhưng khiến tất cả người xem cuộc chiến rung động là, khi vàng sáng hai màu đánh trúng Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẩn tỏa ra ánh vàng bảy sắc thì khí lưu lặng lẽ tan mất, không ảnh hưởng ánh vàng bảy sắc dao động.

Sao có thể? Đây là suy nghĩ trong lòng cường giả hai bên! Đúng vậy! Sao có thể được. Dư chấn của hai thống soái tuy không ngừng bị suy yếu, nhưng cường giả cấp tám cũng phải lập tức tránh né! Ánh vàng bảy sắc kia lại như là chém vào khí lưu mạnh mẽ, cảm giác gió mát thổi qua núi.

Ánh vàng bảy sắc bắt đầu yếu đi, ánh sáng dần thu lại. Nhưng hai Ác Ma Linh Chủ chỉ còn lại bộ xương, hơn nữa bộ xương đang dần biến thành tro bụi.

Đây không thể coi như một chiêu giết chết, nhưng so với điều đó càng khiến ma tộc thấy khủng bố. Hai anh em Ác Ma Linh Chủ bắt tay nhau, tuy không thể so sánh với cường giả cấp chín thật sự, nhưng đòn tấn công dốc hết sức cũng đạt tới cấp chín. Thế mà chúng đã chết trên không trung, hơn nữa không có sức lực đánh lại, thậm chí không thể tránh thoát sự kiềm chế của đối thủ.

Vốn Hàn Vũ chờ thời chuẩn bị ra tay, cứ thế ngây ngốc đứng bên cạnh Long Hạo Thần, bỗng chốc không nói ra lời.

Đây mới là uy lực chân chính của Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẩn? Năm đó Long Hạo Thần được đến tấm thuẩn của Tinh Quang Thần Thú, Hàn Vũ ở bên cạnh hắn, cũng hiểu rõ lai lịch Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẩn này. Nhưng ánh vàng bảy sắc thật là uy lực trang bị cấp sử thì có thể phát huy ra sao? Vậy cấp sử thì cũng quá mạnh rồi!

Ánh vàng bảy sắc rớt cuộc biến mất, nhưng không trung chỉ còn lại Long Hạo Thần và Hàn Vũ, cùng với hai ma tinh của Ác Ma cấp tám rơi xuống.

Trên chiến trường yên lặng đến quái dị, sự yên tĩnh này không kéo dài quá lâu. Khoảng mười giây sau, hướng Ngự Long Quan đã phát ra tiếng hoan hô như sóng thần. Họ tận mắt chứng kiến kỳ tích, cũng thấy sự cường đại của cường giả phe mình.

Đó mới chỉ là Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, Kỵ Sĩ Thánh Điện còn có Thần Ấn kỵ sĩ mạnh hơn hẳn nữa.

“Kỵ Sĩ Thánh Điện, bách chiến bách thắng!” Tiếng hoan hô vang lên ầm ĩ, đám Long Hạo Thần như là lên gân, điên cuồng đuổi đi đám Hùng Ma, Lang Ma leo lên đầu tường.

Thiên Không kỵ sĩ cũng đã tổ đội lại, chủ động đánh hướng cường địch trên trời.

Không thể nghi ngờ, giờ phút này, khí thế của Kỵ Sĩ Thánh Điện tăng đến tột đỉnh.

Làm thống soái, sao Long Thiên Ấn bỏ qua cơ hội tốt như vậy? Lập tức ra lệnh toàn quân xông lên.

Tất cả cường giả cấp chín của Kỵ Sĩ Thánh Điện đều bay lên trời, mang theo khí thế núi đổ từ từ bay hướng kẻ địch.

“Rút lui.” Tất Mễ Cơ Nạp ánh mắt lạnh lùng ra lệnh. Cùng lúc đó, găng lên tay phải.

Trên người tám ma thần cùng tỏa ra ánh sáng chói mắt. Tám cây Trụ Ma thần lấp lánh ánh sáng. Ánh sáng chói mắt nối nhau hóa thành bức tường bao phủ binh sĩ ma tộc đã rút về.

“Đại ca, đây là sao?” Hàn Vũ nhỏ giọng hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cười khổ, lắc đầu nói.

“Tôi cũng không biết có chuyện gì nữa. Đường như là Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn bị khô lâu đồ chọc giận. Nó tự hành động, không phải tôi dùng kỹ năng. Tôi không có năng lực sử dụng kỹ năng mạnh như vậy! May mắn có Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, mới rồi đã rút đi hơn năm vạn linh lực của tôi. Hơn nữa, tôi cảm giác được, dường như ánh vàng bảy sắc chưa hoàn toàn phát huy ra hết, dường như bởi vì nguyên nhân nào đó mà còn bị kiềm chế.”

Bây giờ Hàn Vũ thật sự không nói lên lời. Bị kiềm chế đã lợi hại như vậy, nếu không bị hạn chế thì còn mạnh tới trình độ nào?

Long Hạo Thần không biết, Hàn Vũ cũng không biết, nhưng bên kia, Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp đã cho ra đáp án.

“Thần khí. Kỵ Sĩ Thánh Điện lại còn có thần khí.”

Đáp án giống nhau cũng xuất hiện trong lòng Long Thiên Ấn. Là tám thuấn cấp thần khí, từ khi nào Hạo Thần có tám thuấn như vậy? Nên biết, dù là Thần Ấn vương tọa, loại thần khí tổng hợp, trong vài Thần Ấn vương tọa được Kỵ Sĩ Thánh Điện sử dụng thì chưa từng xuất hiện tám thuấn cấp thần khí! Hơn nữa tám thuấn này không đơn giản là phòng ngự. Mới rồi ánh vàng bảy sắc rớt cuộc là cái gì?

Cho dù là Long Thiên Ấn hay Tất Mễ Cơ Nạp, không biết chắc ánh vàng bảy sắc bao trùm sẽ xảy ra chuyện gì.

Thần khí, vĩnh viễn là vũ khí không thể đoán biết. Bởi vì uy lực thần khí có một phần của thần linh. Cùng là thần khí, điểm quan trọng lại hoàn toàn khác. Trong thần khí, đáng sợ nhất là loại tuyệt đối thành lập. Ai biết tám thuấn của Long Hạo Thần có năng lực gì?

Ánh vàng bảy sắc biến mất, linh lực trong linh khiêu ngưng kết thành linh cương của Long Hạo Thần và Hàn Vũ cũng dần biến trở lại Dịch Thái Linh Lực. Quá trình chuyển hóa không nhanh, nếu họ muốn dùng linh cương chiến đấu thì có thể làm trong mười phút trước khi linh lực bị hao hết.

Nhưng linh lực chuyển hóa thành linh cương của Long Hạo Thần không bao gồm phần trong Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, chỉ có linh lực bản thân hắn bị chuyển hóa. Điều này hơi giống tăng phúc của Tinh Vương

cho hấn, nhưng không hoàn toàn giống nhau. Bởi vì tỵlinh khiêu sinh ra linh cương thì dễ khống chế, uy lực cũng mạnh hơn nhiều. Đây là đẳng cấp chân chính thuộc về cường giả cấp chín.

Hơn nữa, có lần chuyển hóa này, đối với Long Hạo Thần và Hàn Vũcoi như là quá trình lĩnh ngộ linh cương.

Long Hạo Thần vẫn không phóng ra linh cánh, tay phải ấn bả vai Hàn Vũ, nương thế phóng ra sau, rơi hướng Ngự Long Quan. Hàn Vũ xoay người lại rơi bên cạnh Long Hạo Thần. Hai người nhìn nhau một cái, trong mắt đều lộ ra tia kỳ lạ.

Tuy lần chiến đấu này vừa bắt đầu đã kết thúc, nhưng họ rút cuộc lại chiến đấu cùng nhau! Thế này đã đủ.

“Đoàn trưởng, tôi đã nghe nói rồi. Điện chủ quyết định sau khi cậu hoàn thành nhiệm ngàn vạn công huân là chúng ta có thể lại tổđoàn.”

Long Hạo Thần mỉm cười gật đầu.

“Đúng vậy! Ngàn vạn công huân, chúng ta chậm rãi làm, mau thì một năm, chậm thì hai năm. Chỉ cần thánh chiến còn tiếp tục, chúng ta có khả năng hoàn thành.”

“Nhất định. Đúng rồi, đoàn trưởng, Lâm Hâm có thứ này đưa cậu, cũng có tin tức của mọi người.”

Nghe y nói ra câu này, Long Hạo Thần nâng tinh thần, nói.

“Mọi người có khỏe không?”

Hàn Vũ mỉm cười, gật đầu nói.

“Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất chúng ta đâu dễ dàng chết được. Hiện giờ mọi người đều tham gia chiến đấu với thánh điện của mình. Nghe nói Nguyên Nguyên đã tích lũy quân công thăng lên tới cấp sư đoàn trưởng. Đám Tư Mã cũng không kém. Chíchó Thái Nhi là không tham gia thánh chiến, ở trong Thích Khách Thánh Điện tĩnh tu.”

Nghe Hàn Vũ nói đồng bạn không có việc gì, Long Hạo Thần thở phào một hơi. Đối với hấn, đây mới là tin tức muốn biết nhất. Đồng bạn bình an khiến hấn càng có tự tin và động lực hoàn thành nhiệm vụ ngàn vạn công huân.

“Mọi người bình an thì tốt rồi.”

Hàn Vũ nói.

“Đoàn trưởng, đợi sau khi trở về tôi sẽ đưa đan dược Lâm Hâm luyện chế cho cậu. Đã luyện thành Sâm Chu Đan Thể Đan, còn có các loại đan dược khác.”

Long Hạo Thần mỉm cười lắc đầu, nói.

“Không cần cho tôi, anh để lại dùng đi. Tuy Sâm Chu Đan Thể Đan tốt nhưng ngoại linh lực của tôi đã sắp đạt tới bình cảnh. Nếu không tăng nội linh lực được thì ngoại linh lực không thể tiếp tục tiến bộ.”

Mình tưởng sâu khiến Long Hạo Thần hiểu ra rất nhiều. Ngoại linh lực của hấn đích thực mạnh hơn đồng bạn nhiều, nguyên nhân chủ yếu vì hấn là Thần Quyền Giả, còn có Hạo Nguyệt. Tuy Sâm Chu Đan Thể Đan tốt nhưng không thể so với Hạo Nguyệt tăng phúc cho hấn. Càng quan trọng là Long Hạo Thần không muốn dùng đan dược tăng cường sức mạnh.

Nội linh lực phối hợp ngoại linh lực tăng cấp mới là điều hiện giờ hấn muốn. Chính là nói, hấn không muốn để nội và ngoại linh lực chênh lệch quá lớn. Tu vi tăng lên tới cấp tám rồi, bây giờ chỉ cần hấn tu luyện nội linh lực, nó sẽ thông qua linh khiêu tự nhiên quay lại thân mình. Ưu điểm của linh lực tinh thuần hiện ra. Long Hạo Thần không cần lo lắng tạp chất trong linh lực ảnh hưởng đến thân thể của mình, chỉ cần không ngừng tu luyện là được.

Dưới tình huống như vậy, đan dược đích thực không có tác dụng quá lớn với hấn. Bây giờ hấn cần là tích lũy theo thời gian tăng lực lượng.

Hàn Vũ không nói thêm điều gì. Nơi này là đầu tường Ngự Long Quan, dù muốn khuyên nhủ Long Hạo Thần cũng phải đợi trở về rồi nói sau.

Đại quân ma tộc như thủy triều rút lui, theo đại quân Kỵ Sĩ Thánh Điện truy giết để lại một ít thi thể, mới rút về bức tường ánh sáng do tám ma thần tổ thành.

Trận đại chiến này kéo dài khoảng hai tiếng đồng hồ, trên chiến trường để lại rất nhiều thi thể. Bên Kỵ Sĩ Thánh Điện lập tức ra lệnh thu dọn chiến trường, không phải chôn xác mà cố gắng đem tất cả xác mang vào trong Ngự Long Quan.

Thi thể bên ngoài Ngự Long Quan chủ yếu là ma tộc, mang xác về phải lấy ra ma tinh, rồi giữ lại thi thể ma tộc nào có tác dụng, vô dụng đều đốt hết.

Đây cũng là bất đắc dĩ. Nếu ma tộc chiếm ưu thế thì cũng sẽ mang hết thi thể đi. Nhưng phía chúng thì trở thành lương thực. Chỉ cần có đầy đủ lương thực bổ sung, đám ma tộc chịu được giá lạnh có thể kéo dài sức chiến đấu. Mặc dù trong chiến đấu chúng không ngừng giảm quân số, nhưng bên Kỵ Sĩ Thánh Điện thương vong cũng kinh khủng! Tiếp tục tiêu hao, tương lai Lục Đại Thánh Điện sẽ bị xói mòn.

Đồng Lam Phương

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

497. Chương 177: Cấp Siêu Thần Khí

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thù hận giữa dân tộc không thể điều hòa phần lớn là do văn hóa, thói quen và cách nhìn khác nhau. Ví dụ lấy thi thể tộc nhân làm thực vật, là điều nhân loại tuyệt đối không làm được. Nhưng dưới chính sách áp bức của ma tộc lại thành thực vật quan trọng bổ sung vật tư. Có thể nói, mỗi khi ma tộc không đủ thực vật sẽ chủ động công kích Ngự Long Quan, không phải vì tấn công kẻ địch mà là để phe mình có thêm thức ăn.

Trận chiến trước mắt, thắng không chỉ là đã kích thực lực ma tộc, cũng cắt đứt nguồn thực vật của chúng. Đương nhiên, cứ thế thì đợt tấn công sau của ma tộc sẽ rất nhanh tới.

Thắng một trận đối với Ngự Long Quan rất quan trọng. Luôn bị ma tộc ức chế, cố chống đỡ Ngự Long Quan đã một năm rưỡi, thắng trận đủ khiến mỗi một kỵ sĩ hưng phấn, hoan hô, nâng cao tinh thần mọi người. Một đội có sĩ khí thì mạnh hơn quân đội không có sĩ khí rất nhiều.

Nhưng Long Hạo Thần làm công thần lớn nhất cho trận thắng này, sau khi kết thúc chiến đấu đã bị triệu hồi Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Đứng thẳng trước mặt Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ấn, vẻ mặt Long Hạo Thần bình tĩnh, hắn đã tháo ra Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp. Hàn Vũ đứng cạnh hắn, nhưng so với Long Hạo Thần bình tĩnh thì Hàn Vũ có chút sốt ruột. Bởi vì sắc mặt hai đại Thần Ấn kỵ sĩ không vui vẻ!

“Long Hạo Thần, ngươi hiểu rõ thân phận mình là gì không?” Long Thiên Ấn trầm giọng nói.

Long Hạo Thần lập tức đáp.

“Tôi là Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện, cấp Thánh kỵ sĩ.”

Long Thiên Ấn nói.

“Còn gì nữa?”

Long Hạo Thần ngẩng ra, nói.

“Tôi là đoàn trưởng Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất.”

“Đừng nhắc hoài Săn Ma Đoàn của ngươi, ngươi cứ như thế thì sao chúng ta yên tâm để ngươi lập lại đoàn? Có phải ngươi đã quên hứa hẹn với ta?” Lần này cả Dương Hạo Hàm cũng tức giận.

Long Hạo Thần hơi khó hiểu nhìn hai vị gia gia Thần Ấn kỳ sĩ.

“Dương gia gia, tôi không biết đã làm sai cái gì!”

Dương Hạo Hàm giận dữ nói.

“Người còn chưa hiểu? Hiện giờ người không chỉ là một Thánh kỳ sĩ, đồng thời còn là quân nhân Liên Minh Thánh Điện. Ta để người đi tìm tọa kỳ thuộc về mình rồi trở về lập tức tham gia chiến đấu? Ta hy vọng người ở trên chiến trường làm việc không quá bắt mắt, người giỏi lắm, về rồi lập tức khiến tất cả ma tộc biết mình. Người có thể không thành tiêu điểm mọi người chú ý, có thể bảo đảm không bị ma tộc nhận ra sao? Trang bị có thể thay đổi, năng lực biến đổi được không? Huống chi tấm thuẫn cấp thần khí của người không phải chúng ta đưa cho, nó vốn là năng lực nguyên bản của người. Người ở trước mặt nhiều ma tộc sử dụng nó, chẳng phải nói cho người ta người là ai ư? Chúng ta càng không hy vọng chuyện gì xảy ra, thì sao người càng đi theo chiều hướng đó?”

Không đợi Long Hạo Thần mở miệng, Long Thiên Ấn trầm giọng nói.

“Quân nhân, ưu tiên hàng đầu là nghe theo mệnh lệnh. Cho dù con muốn tham gia chiến đấu, sau khi trở về nên báo cáo với ta, dưới sự chỉ huy của ta tiến vào chiến trường. Con thì sao? Con làm cái rồi? Lỡ mạng gia nhập chiến trường, bộc lộ thực lực của mình. Con biết thần khí có ý nghĩa gì không? Ý nghĩa chúng ta sẽ tăng mạnh áp lực với ma tộc. Áp lực càng lớn thì lực phản cũng lớn thêm. Con có nghe ai nói chúng ta trên chiến trường dễ dàng sử dụng trang bị vũ khí cấp thần khí? Ai không phải cố giấu đi thần khí, chỉ có lúc sinh tử mới sử dụng trang bị đẳng cấp này, cho kẻ địch một chiêu trí mạng.”

Long Hạo Thần nói.

“Hai vị điện chủ, xin lỗi. Tôi không biết sẽ khiến hai người hiểu lầm, có thể để tôi giải thích chút không?”

Long Thiên Ấn vừa định tiếp tục trách hấn thì lại bị Dương Hạo Hàm ngăn cản. Dương Hạo Hàm gật đầu với hấn, nói.

“Được, người nói đi. Ta cho người cơ hội giải thích. Nhưng nếu người không thuyết phục được chúng ta, vậy người sẽ trở về bên trong thánh điện bế quan, không được tham gia thánh chiến nữa.”

Long Hạo Thần biến sắc mặt, bây giờ hấn thật sự sốt ruột. Không cho hấn chiến đấu cũng có nghĩa là mơ ước cùng đồng bạn dừng lại Săn Ma Đoàn không ngày thực hiện!

“Hai vị điện chủ, là thế này. Kỳ thực việc mới xảy ra đa phần là trùng hợp, hơn nữa chắc sẽ không bị ma tộc nhận ra thân phận của tôi đâu.”

“Tôi dùng tấm thuẫn là thứ ma tộc chưa từng thấy. Lúc chúng tôi đánh chết Xà Ma Thần An Độ Ma Li, trong hang động ở Thâm Uyên đầm lầy được đến nó. Hôm nay lần đầu tiên sử dụng nó trên chiến trường. Hơn nữa nó ở trong tay tôi không phải thần khí mà là tấm thuẫn cấp sử thi! Ông, ông cũng đã thấy tấm thuẫn của con rồi, con từng sử dụng lúc bị ông thử thách.”

Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ấn nghe hấn nói vậy thì vẻ mặt nhu hòa hơn nhiều. Ma tộc chưa từng thấy tấm thuẫn này vậy rất dễ giải quyết, chỉ cần Long Hạo Thần không lộ ra thân phận, họ sẽ không để ý chuyện khác.

Long Hạo Thần nói tiếp.

“Sự việc là như thế này...”

Tiếp theo, hấn kể ra mình ở hang động trao đổi với Nhật Nguyệt Thần Oa, được đến Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn, kể rõ ràng không che giấu chút nào.

Nghe Long Hạo Thần nói tới lai lịch của Tinh Quang Thần Thú và Nhật Nguyệt Thần Oa thì hai vị Thần Ấn kỳ sĩ đều lộ vẻ kinh dị. Điều này là lần đầu tiên họ nghe nói tới, Long Hạo Thần đem đến tin tức không thể không nói là kinh người.

Dĩ nhiên khi Long Hạo Thần kể ra tình huống Nhật Nguyệt Thần Oa thì bỏ qua liên quan giữa mình và Tháp Vĩnh Hằng. Tháp Vĩnh Hằng liên hệ đến Tử Linh pháp sư, cái này quá mẫn cảm, hấn phải giữ bí mật.

Nhưng từ khi biết lai lịch của Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, Long Hạo Thần chưa từng tiến vào Tháp Vĩnh Hằng, có thể nói là trốn tránh. Hắn không hy vọng mình được đến năng lực gì từ tội nhân của nhân loại.

Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư đem đến tai họa quá lớn cho nhân loại, cùng là con trai quang minh, Long Hạo Thần có thể nói cực kỳ căm ghét y. Nếu không phải tai họa đó, lúc ma tộc đến sao nhân loại bị động, xuất hiện sáu ngàn năm thời đại hắc ám.

“Nhật Nguyệt chi ngự, để ý bản tâm, quan chi dẫn đạo, thần chi bảo hộ. Ánh bình minh, hoàng hôn tịch dương, Nhật Nguyệt giáng thế, Thần Oa làm lá chắn. Đây là lời cuối cùng Nhật Nguyệt Thần Oa để lại cho tôi. Mới rồi Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận phát ra ánh vàng bảy sắc thì tôi cũng không rõ ràng, chỉ cảm giác ánh sáng tăng phúc cho chúng tôi mà thôi. Nhưng hai Ác Ma Lĩnh Chủ lại chết trong ánh vàng bảy sắc.”

Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ấn liếc nhau, khẽ thở dài, nói.

“Được ưu ái! Chàng trai, người thật được ưu ái. Con trai quang minh sinh ra quả nhiên là trời thương nhân loại chúng ta, không hy vọng chúng ta bị ma tộc diệt vong. Cho nên người phải càng giữ gìn bản thân, chúng ta cần người dẫn dắt nhân loại đuổi đi ma tộc, để quang minh lại chiếu rọi mặt đất.”

“Theo lời người nói, mới rồi đúng thật là ngoài ý muốn. Nhưng người lỗ mãng vào chiến trường thì vẫn có sai, người nhận sai không?”

Long Hạo Thần vội vàng gật đầu, nói.

“Tôi nhận sai, hai gia gia, đừng để tôi rời xa chiến trường được không? Tôi đã có một năm rưỡi cách biệt thánh chiến. Tôi thật hy vọng có thể cống hiến một phần cho Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta. Sau này tôi tuyệt đối nghe theo mệnh lệnh, không trái lại hứa hẹn với Dương gia gia, cố gắng che giấu thân phận không để ma tộc phát hiện.”

Nhìn hần bộ dạng khấn trương, trên mặt Dương Hạo Hàm lộ ý cười, nói.

“Được rồi, vậy sẽ cho người một cơ hội nữa. Người phải nhớ rõ lời đã nói, nếu còn làm liều thì đừng trách Dương gia gia nhốt người.”

“Vâng, xin vâng lệnh người.” Tay phải Long Hạo Thần lập tức vỗ ngực, hành lễ kỳ sĩ tiêu chuẩn.

Nếu dựa theo suy nghĩ của Dương Hạo Hàm, ông thật muốn giấu đi Long Hạo Thần, ít nhất chờ tu vi của hần vượt qua cấp chín rồi mới cho tham gia chiến tranh. Nhưng ông biết làm vậy không có gì tốt cho Long Hạo Thần trưởng thành.

Con trai quang minh trưởng thành không cần nhà ấm mà là rèn luyện không ngừng. Nếu cứ để hần tu luyện dưới hoàn cảnh an toàn, có lẽ tu vi sẽ tăng nhưng thực lực tổng hợp sẽ có thiếu sót. Đến khi hần lên cấp chín, đối mặt kẻ địch càng thêm mạnh mẽ, không có cơ hội cho hần rèn luyện nữa. Cho nên ông không làm gì cản trở.

Long Thiên Ấn cũng phẩy tay nói.

“Hạo Thần, ông có thể khẳng định tắm thuận của con là thần khí. Khi ấy nó bị kỹ năng Huyết Oán của huyết mạch Tử Linh Ma Thần kích phát ra, sản sinh ánh vàng bảy sắc. Cường độ của ánh vàng kia không phải trang bị cấp sử thi có thể đạt được. Hơn nữa không có trang bị cấp sử thi nào cần một lần hấp thu năm vạn linh lực. Lúc đó con có cảm giác gì hãy kể ra kỹ càng, chúng ta sẽ nghĩ cách giúp con, xem coi có thể phát động uy lực thần khí này không. Nếu con sử dụng nó đúng chỗ, vậy sẽ thêm pháp bảo hộ thân rồi.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Khi đó con có cảm giác rất kỳ lạ, dường như có lực lượng đặc biệt từ Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận phóng ra ngoài. Lúc ấy thân thể con và Hàn Vũ tạm dừng, kẻ địch cũng giống nhau. Giống như là trong phạm vi Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận tỏa ra ánh vàng bảy sắc, thời gian đều dừng lại. Sau đó thì thấy kẻ địch tan vỡ, cảm nhận linh lực trong linh khiêu ngưng kết thành linh cương.”

“Con mơ hồ cảm giác được ánh vàng bảy sắc dường như còn thiếu sót cái gì. Hình như bản thân quá cứng rắn, thiếu đi sự hòa bình Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần vốn có. Con không biết là chuyện gì, Nhật Nguyệt Thần Oa cũng không cho biết tẩm thuần do nó biến thành sẽ sinh ra tác dụng như vậy. Theo nó nói thì bản thân Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần không nên có lực công kích, chắc nên hoàn toàn là phòng ngự.”

Long Thiên Ấn nói.

“Vậy chắc là chính Nhật Nguyệt Thần Oa cũng chưa biết hết tác dụng khi mình biến thành tẩm thuần. Theo lời Nhật Nguyệt Thần Oa nói với con về lịch sử xa xưa, nó chưa từng tự biến mất trong thế giới này, do đó trở thành tẩm thuần cho con trai quang minh sử dụng. Có lẽ lần này sinh ra biến dị. Hơn nữa con có từng cẩn thận suy ngẫm chú ngữ Nhật Nguyệt Thần Oa để lại không? Đường như trong đó có điều kỳ diệu.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Con có suy nghĩ cẩn thận, nhưng con không thấy đây là chú ngữ, hình như chỉ là miêu tả mà thôi. Con từng thử ngâm xướng nhiều lần, nhưng Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần không có phản ứng. Nhật Nguyệt chi ngữ, để ý bản tâm, quan chi dẫn đạo, thần chi bảo hộ. Ánh bình minh, hoàng hôn tịch dương, Nhật Nguyệt giáng thế, Thần Oa làm lá chắn.”

“Theo mặt chữ thì Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần cần có quang thuộc tính dẫn dắt, sẽ sinh ra lực lượng thần linh bảo vệ con, trở thành một tẩm thuần. Còn về bình minh, ánh hoàng hôn, hai thời gian này đều là lúc mặt trăng và mặt trời giao nhau. Con phát hiện mỗi khi tới lúc này sẽ mất đi năng lực sử dụng Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần. Con cũng không biết vì sao sẽ như vậy, nhưng từ khi con có được nó thì đã thế rồi. Lúc Nhật Nguyệt Thần Oa để lại mấy lời cuối cùng, chắc là nhắc nhở con trong hai thời gian này đừng sử dụng Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần, nó không thể bảo vệ con. Lúc chiến đấu cũng phải tránh thời khắc đó.”

Dương Hạo Hàm thì thào.

“Nhật Nguyệt Thần Oa, trăng và trời giao nhau. Không đúng, người nói không đúng. Nếu tên nó đã gọi là Nhật Nguyệt Thần Oa, thì sao vào lúc trăng và trời giao thoa không dùng được? Theo lý thì không đúng. Thần thú như Nhật Nguyệt Thần Oa nếu đã được Quang Minh Nữ Thần ưu ái, vậy chắc nó phải hấp thu tinh hoa thiên địa Nhật Nguyệt tăng tu vi. Đã tên Nhật Nguyệt, vậy mặt trời, mặt trăng đối với nó nên có tác dụng tăng phúc. Trăng trời giao thoa sao có thể làm nó mất đi uy lực? ta chưa bao giờ nghe nói có trang bị thần khí hoặc cấp sử thi sẽ ở thời gian nhất định mất đi tác dụng.”

Long Hạo Thần rơi vào suy tư. Lời của Dương Hạo Hàm có tác dụng thức tỉnh hẳn. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, mỗi khi tới hai thời gian này là Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần sẽ mất đi uy lực! Điều này giải thích sao đây?

Hàn Vũ đứng một bên đột nhiên nói.

“Hai vị điện chủ, đoàn trưởng, nếu không chúng ta đổi cách nghĩ thì sao? Nếu đem suy đoán của đoàn trưởng lật ngược lại?”

“Ngược lại?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn Hàn Vũ.

Hàn Vũ gật đầu, nói.

“Đúng vậy! Theo lời của Dương gia gia, Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần đã tên là Nhật Nguyệt, vậy nên hấp thu Nhật Nguyệt tinh hoa tăng thực lực. Thế thì lúc trăng trời giao thoa, nếu không phải lúc nó yếu nhất thì rất có thể là lúc nó mạnh nhất!”

“Nhưng mà, nếu đã là lúc mạnh nhất, vì sao tôi không cách nào cảm nhận sự tồn tại...” Mới nói tới đây, mắt Long Hạo Thần chợt sáng ngời. Hắn cực kỳ thông minh, suy một ra ba, gần như chớp mắt đã nắm bắt điểm mấu chốt. “Đúng rồi! Nếu lúc mặt trăng và mặt trời giao nhau là lúc nó biến mạnh nhất, thế thì khi sức mạnh của tôi chưa đủ kích phát nó, nó không có phản ứng cũng phải. Chính là nói, không phải tôi mất đi uy lực của nó, mà là sức mạnh của tôi không đủ để nó phát huy năng lực thật sự. Lúc đó Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần mới là Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần chân chính. Giải thích như vậy thì lời Nhật Nguyệt Thần Oa dường như biến hợp lý hơn.”

Long Thiên Ấn gật đầu, nói.

“Có lý, rất có thể chuyện là như vậy. Nhưng Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần này cần bao nhiêu linh lực thúc đẩy chứ? Ta có thể gọi ỷchút chút cho con, phát động Thần Ấn vương tọa cũng cần linh lực cực kỳ khổng lồ, cơ bản cần linh lực mười vạn. Mỗi lần phát động Thần Ấn vương tọa là có thể sử dụng nó chiến đấu khoảng mười phút. Mười phút sau linh lực sẽ liên tục tiêu hao. Đương nhiên, tu vi như chúng ta trong quá trình chiến đấu luôn hấp thu Quang nguyên tố trong không khí hồi phục linh lực. Cho nên có thể kéo dài một đoạn thời gian chiến đấu.”

Mắt Long Hạo Thần dần sáng lên.

“Tôi hiểu rồi! Tôi hiểu rồi!!!” Hấn cực kỳ hưng phấn hô to ra tiếng, ôm chầm Hàn Vũ ở bên cạnh. “Cảm ơn anh Hàn Vũ, tôi hiểu rồi, tôi rốt cuộc hiểu Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần là chuyện gì.”

Hàn Vũ mờ mịt nhìn hấn. Tuy y đưa ra tình huống rất có thể xảy ra, nhưng thực tế y không hiểu nhiều lắm, chỉ là nói ra ý tưởng mà thôi, không ngờ có tác dụng lớn với Long Hạo Thần như vậy.

“Nói thử xem, là chuyện gì? Chúng ta có thể giúp người ngấm ngấm một phen.” Dương Hạo Hàm hào hứng nói.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Coi như vừa rồi chúng ta đoán trúng, vậy Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần mỗi khi trăng và trời giao thoa mới là lúc phát huy uy lực lớn nhất. Lúc đó chắc nó là thần khí chân chính, hơn nữa là thần khí khá mạnh. Bản thân Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần chính là cấp bậc thần khí, bởi vì tôi là người sử dụng còn chưa có tu vi cần bản vận dụng thần khí, cho nên nó mới hiện ra sức mạnh trang bị cấp sử thi. Cứ thế thì tu vi hiện tại của tôi có thể nương lực lượng của nó phòng ngự. Chính là nói, Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần có thể cảm nhận sức mạnh chủ nhân mà quyết định bản thân mạnh yếu. Nói đơn giản hơn, nếu khi đó tu vi của tôi thấp hơn nó chút, vậy nói không chừng nó là trang bị cấp truyền kỳ chứ không phải sử thi.”

Dương Hạo Hàm, Long Thiên Ấn và Hàn Vũ đều gật đầu, Long Hạo Thần phân tích rất có lý.

Long Hạo Thần nói tiếp.

“Nếu đã vậy thì Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần lấy Tinh Quang Thần Thú làm cơ sở, bản thân nó là thần khí, chứ không phải trang bị cấp sử thi. Thực lực tôi tăng lên, Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần dần hiện ra uy lực thần khí chân chính. Lúc trước khi ánh vàng bảy sắc xuất hiện, tôi đã cảm thấy có chút quái, dường như Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần quá bá đạo, không giống bình thường hòa bình. Đây rất có thể là do sử dụng vào ban ngày, Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần chỉ có thể nương lực lượng mặt trời, hiện ra sự bá đạo của mặt trời. Ngược lại nếu ở buổi tối, nó trở thành thần khí tỏa ra lực lượng chắc là nhu hòa. Chính là nói, bộ mặt chân chính của Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần là ban ngày cương thần khí, ban đêm là nhu thần khí.”

Hàn Vũ nghe vậy kiểm không được hỏi.

“Nếu nó ban ngày và đêm đều là thần khí, vậy khi trăng và trời giao thoa?”

Long Hạo Thần hít sâu, nhìn chăm chú ba người trước mặt, nói từng chữ.

“Siêu – Thần – Khí.”

Nghe ba chữ Siêu Thần Khí, Long Thiên Ấn, Dương Hạo Hàm, Hàn Vũ đều hít ngậm khí lạnh.

Hàn Vũ biết ý nghĩa Siêu Thần Khí là từ miệng Nhật Nguyệt Thần Oa, điều này Long Hạo Thần giống như y. Nhưng hai vị Thần Ấn kỳ sĩ thì không giống nhau, hai người nhìn nhau, cùng thấy trong mắt đối phương sự kinh hoàng.

“Siêu Thần Khí, chính là nói dưới tình huống đặc biệt, Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần rất có thể phóng ra uy lực của Siêu Thần Khí?” Giọng của Dương Hạo Hàm có chút run. Đương nhiên ông biết ý nghĩa một Siêu Thần Khí, thậm chí còn hiểu rõ hơn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nói.

“Dương gia gia, đây chỉ là tôi đoán thôi, có đúng hay không thì tôi không biết. Nhưng coi như đúng, muốn phát động Siêu Thần Khí, đừng nói là tôi, ngay cả hai vị gia gia cũng chưa chắc thành công. Dù sao, thần khí càng mạnh thì cần linh lực càng khủng khiếp.”

Long Thiên Ấn hít sâu, nói.

“Hạo Thần, người hiểu ý nghĩa của một Siêu Thần Khí là sao không?”

Long Hạo Thần nói.

“Cường đại, xoay chuyển vũ trụ, cấm chú, thậm chí vượt qua cấm chú bình thường.”

Long Thiên Ấn nói.

“Cách nói của con quá bao quát, để ta giải thích cho nghe. Con cũng biết, Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta có Lục Đại Thần Ấn vương tọa. Con cảm thấy trong sáu Thần Ấn vương tọa, cái nào mạnh nhất?”

Long Hạo Thần mờ mịt lắc đầu, nói.

“Ngay cả Lục Đại Thần Ấn vương tọa là cái gì con còn chưa biết. Năm đó cha nói khi nào tu vi của con đủ rồi, lại tìm hiểu về Thần Ấn vương tọa cũng không muộn.”

Long Thiên Ấn nói.

“Cha con nói không sai, đợi thực lực con tới mức thì tìm hiểu rõ hơn. Nhưng ta muốn nói với con là, bản thân Thần Ấn vương tọa cũng có xếp hạng. Ví dụ Thần Ấn vương tọa của lão Dương mạnh hơn của ta vài phần. Thần Ấn vương tọa của cha con, nhìn từ góc độ chiến đấu thì còn vượt qua hai người chúng ta. Uy lực của Thần Ấn vương tọa thì con cũng chính mắt thấy rồi. Con có biết tu vi của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp mạnh cỡ nào không?”

Long Hạo Thần lắc đầu.

Long Thiên Ấn nói.

“Theo chúng ta suy đoán, Ma Thần Hoàng rất có thể thật là giống như y nói, linh lực đột phá trăm vạn. Sau Ma Thần Hoàng chính là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp và Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Trong bảy mươi hai Trụ Ma thần, chân chính có thể cùng Ma Thần Hoàng thảo luận việc lớn ma tộc chỉ có bốn ma thần này mà thôi.”

“Nhìn từ thực lực, trong bốn ma thần này, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư không thể nghi ngờ là mạnh nhất. Tu vi linh lực của y chỉ sợ hơn sáu mươi vạn. Chính là nói, nếu không so về trang bị, dù chỉ mình A Gia Lôi Tư cũng đã là vô địch đối với chúng ta. Liên Minh Thánh Điện chúng ta chưa từng xuất hiện cường giả có linh lực hơn bốn mươi vạn. Dưới A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc chắc nội linh lực hơn năm mươi vạn, nhưng đa số tinh thần tập trung vào Đại Dự Ngôn Thuật, y làm tiên tri của ma tộc, sức chiến đấu không quá mạnh. Nhưng Đại Dự Ngôn Thuật cực kỳ đáng sợ. Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp và Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo thì tu vi ngang ngửa nhau. Nhưng Ác Ma tộc mạnh hơn Địa Ngục Ma, nên thứ hạng Tát Mễ Cơ Nạp trên chút. Tu vi nội linh lực hai tên đó cũng trên bốn mươi vạn. Nội linh lực của ta trong Liên Minh cũng coi như là đứng đầu, thế mà chỉ khoảng hai mươi một vạn mà thôi.”

“Tuy Trụ Ma thần của Tát Mễ Cơ Nạp Tử Linh Ma Thần cũng là thần khí, nhưng Trụ Ma thần khác với thần khí chúng ta. Tác dụng lớn nhất là bảo vệ ma thần không chết, bản thân cực kỳ cứng rắn, tác dụng tăng phúc khác thì không thể so với thần khí bên ta. Chính là nói, ta dựa vào Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa, kéo gần chênh lệch hai mươi vạn linh lực giữa ta và Tát Mễ Cơ Nạp. Về thực lực gã mạnh hơn ta, nhưng nếu ta liều mạng, kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, đây chính là uy lực của thần khí.”

Long Thiên Ấn nói nhiều như vậy, là để chứng minh cho Long Hạo Thần, một thần khí có tác dụng quan trọng cỡ nào. Thần khí đã thế thì Siêu Thần Khí càng đừng nói nữa.

“Sau khi các người lớn lên, nhất định là thế hệ tiếp theo của Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta. Cho nên giờ đây nói cho các người biết cũng không sao. Trong Lục Đại Thần Ấn vương tọa của Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta,

có một cái trước giờ chưa bị ai lấy được. Thần Ấn vương tọa này theo tổ tiên suy đoán thì chính là Siêu Thần Khí.”

Long Hạo Thần và Hàn Vũ cùng hít ngậm khí lạnh, ánh mắt biến nóng bỏng. Họ đích thực không ngờ rằng trong tay Kỵ Sĩ Thánh Điện có một Siêu Thần Khí.

Dương Hạo Hàm tiếp lời Long Thiên Ấn.

“Năm đó khi ma tộc giáng xuống, hủy diệt các quốc gia nhân loại, đại quân tới gần, tùy thời diệt vong chúng ta. Đối diện khó khăn diệt chủng, nhân loại đoàn kết lại, thành lập Lục Đại Thánh Điện. Có các cường giả dẫn dắt, miễn cưỡng giữ được mảnh đất hiện nay, nương địa thế hiểm yếu bảo vệ quê hương cuối cùng của nhân loại. Nhưng khi đó ma tộc chưa đứng vững, chưa ổn định. Chỉ cần chờ chúng quen thuộc tình hình đại lục, thuận theo ôn dịch ảnh hưởng xuất hiện các loại ma tộc, nhân loại chúng ta diệt vong gần như là tất nhiên.”

“Ngay lúc này, trên trời rơi xuống một viên sao băng. Sao băng rơi trong phạm vi Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta, theo đó xuất hiện một vương tọa to lớn.”

“Chỉ một cái?” Long Hạo Thần kinh ngạc hỏi.

Dương Hạo Hàm gật đầu, nói.

“Không sai, chỉ có một. Vương tọa to lớn này thật mỹ lệ, tỏa ra hơi thở quang minh cường đại, uy nghiêm vô cùng. Nó bị một khối thiên thạch bao lấy rơi xuống đất. Thiên thạch vỡ ra lộ vương tọa này. Thiên thạch đó lại là do rất nhiều sắt thép và bảo thạch ngưng kết thành.”

Đương nhiên, chiến lược như thế có lợi và hại. Hại ở chỗ sĩ khí của các binh sĩ không cao, hơn nữa khó tạo thành đả kích nghiêm trọng cho kẻ địch, chỉ có thể trong vị trí bị động bị đánh.

Nghe xong hết thống kê, Long Thiên Ấn trầm giọng nói.

“Dựa theo chúng ta điều tra, thực vật của ma tộc đã đến tình trạng cạn đất mà ăn. Hôm nay trận chiến công phòng, chúng vừa muốn suy yếu thực lực bên ta, vừa muốn chế tạo thực vật nhưng không ngờ xảy ra biến đổi, kết quả là chúng thất bại rút lui, không được đến thực vật bổ sung. Thế nên ta cho rằng sau khi ma tộc điều chỉnh lại, sẽ rất nhanh tấn công đợt nữa. Vì vậy mọi người nhất định phải cảnh giác, tiếp tục làm tốt công tác phòng ngự.”

“Quân đoàn hoàn chỉnh của ma tộc bên ngoài cửa ải còn khoảng hai mươi ba cái, nhưng đều rất mạnh. Đặc biệt là đến nay ba quân đoàn Thần Hoàng đều không hành động, là uy hiếp lớn nhất với chúng ta. Bởi vì uy hiếp đó nên chúng ta chỉ có thể đặt ra kế sách bị động phòng ngự. Hiện nay thời tiết khắc nghiệt, ma tộc bị ảnh hưởng thực lực đang không ngừng suy yếu, chúng ta nên thay đổi chiến thuật. Từ bị động phòng ngự chuyển biến thành kết hợp công thủ.”

Nghe Long Thiên Ấn nói vậy, kỳ lạ là biểu tình các tướng lĩnh Kỵ Sĩ Thánh Điện đều hưng phấn, không ai tỏ ra mâu thuẫn, hơn nữa có vài phần ra vẻ háo hức chờ mong.

Khó trách họ như vậy, ở Ngự Long Quan bị áp chế tròn một năm rưỡi thời gian, luôn trong thế bị động, mặc ma tộc đánh giết. Bên Kỵ Sĩ Thánh Điện dưới sự chỉ huy của Long Thiên Ấn không có cả một lần phản công.

Trận chiến hôm nay, đối với Kỵ Sĩ Thánh Điện không chỉ là trận thắng lợi, càng gọi lên dấu chí trong lòng đám kỵ sĩ. Họ vốn có chút khó kiềm nén, Long Thiên Ấn vừa ra ý định thay đổi kế sách, dĩ nhiên khiến họ rất hưng phấn.

Phó điện chủ, Hà Tuấn nói.

“Điện chủ, ta đồng ý kết hợp công thủ, nhưng còn cần bàn bạc kỹ hơn, không thể qua loa. Bảo vệ Ngự Long Quan mới là quan trọng nhất với chúng ta.”

Long Thiên Ấn ra kế hoạch bị động phòng ngự tuy khiến các tướng lĩnh Kỵ Sĩ Thánh Điện hơi bất mãn, nhưng địa vị của ông trong Kỵ Sĩ Thánh Điện nào ai dám phản đối? Bản thân Hà Tuấn chính là người luôn ủng hộ ông.

Một năm rưỡi nay, sự thật chứng minh Long Thiên Ấn quyết định chính xác. Tuy các tướng sĩ Ngự Long Quan bị ức chế cực kỳ bức bối, nhưng con số thương vong của Kỵ Sĩ Thánh Điện vẫn giữ ở phạm vi an toàn. Con số thương vong của ma tộc thì không ngừng tăng lên. Đặc biệt là chúng bị cắt đứt bổ sung thực vật, phải nhờ vào ăn xác chết, tổn thất càng lớn. Hoàn cảnh khốc liệt cũng phát huy tác dụng rất lớn suy yếu chúng.

Long Thiên Ấn gật đầu, nói.

“Ta có ý kiến thế này, mọi người cùng góp ý xem sao. Lấy tình huống trước mắt, chỉ cần Tát Mễ Cơ Nạp không điều động ba quân đoàn Thần Hoàng, phòng ngự của chúng ta sẽ không ra vấn đề gì. Dù gã có điều động thì chúng ta liều mạng, hai bên rất có khả năng là lưỡng bại câu thương. Như Hà huynh đã nói, dù chúng ta muốn tấn công kẻ địch cũng cần đặt việc phòng ngự Ngự Long Quan lên trên hết. Cùng lúc đó còn phải tránh cho thương vong. Thế nên ta đề nghị tấn công chủ yếu là chớp nhoáng, kỵ sĩ tinh nhuệ nhất tập kích kẻ địch, vừa trúng liền rút lui, sát thương kẻ địch cũng bảo vệ bản thân kỹ càng, từ đó kiềm chế ma tộc, suy yếu bớt sức mạnh của chúng.”

Hà Tuấn gật đầu.

“Ta đồng ý đề nghị của điện chủ. Không thể nào điều động phần nhiều binh lực đánh chính diện với ma tộc, tương đương với từ bỏ ưu thế của bên ta. Dùng tiểu tổ tinh nhuệ đánh lén ma tộc thì tốt hơn nhiều.”

Long Thiên Ấn nói.

“Mọi người có thể nêu ý kiến, có ý hay gì cứ nói ra đi, cùng nhau thảo luận.”

Quá trình tiếp theo không phải bàn bạc nữa mà thành trận đấu xin đi giết giặc.

Hầu như các tướng lĩnh đều tỏ ý muốn dẫn quân tinh nhuệ đánh lên ma tộc, gây tổn thương nặng cho kẻ địch. Không khí cả hội nghị biến sôi động chưa từng có.

Chiến lược, chiến thuật từng bước hoàn mỹ đặt ra. Người chấp hành chân chính lại chỉ có thể là số ít. Trong đám người chấp hành có Long Hạo Thần và Hàn Vũ.

Đêm buong tấm màn che, gió bắc thỉnh thoảng phát ra tiếng nước nổ.

Trong doanh ma tộc, trừ tám cây Trụ Ma Thần lấp lánh ánh sáng thì hoàn toàn yên tĩnh.

Trời lạnh như vậy, dù là ma tộc cũng rần rờ nào cũng co ro trong lều của mình. Số lượng binh lính tuần tra rất ít, dù sao cho tới giờ thì ma tộc chủ công, Kỳ Sĩ Thánh Điện tựa như con rùa rụt trong xác, chưa từng ra khỏi quan ải. Thế nên tự nhiên hình thành chủ quan.

Bên ngoài Ngự Long Quan giá rét, buổi tối có thể đạt âm dưới bốn mươi độ, nước đóng thành băng. Dù chạy ra ngoài tiểu tiện có lẽ nước rơi xuống đất đã biến thành cột băng.

Gió lạnh đối với ma tộc hay nhân loại đều có ảnh hưởng cực to lớn.

Vì lo chiến trường phương bắc bên này, ma tộc gần như lấy hết lều dày có thể làm ra đem tất cả qua đây, cố gắng khiến mỗi một binh lính ma tộc ngủ trong lều.

Lúc mới bắt đầu thật sự hơi gian khổ. Trên trăm vạn đại quân tinh anh tập kết tại đây, muốn tất cả đều có lều ngủ, đối với ma tộc nghèo khó thì thật không phải chuyện dễ. Nhưng thánh chiến kéo dài, con số thương vong không ngừng tăng, ma tộc cũng không ngừng thay đổi, điều động binh lực, hiện tại rốt cuộc có thể miễn cưỡng nhét được cả đại quân bao vây Ngự Long Quan.

Một cái lều hai mươi mét vuông bên trong ngủ ít nhất mười ma tộc. Coi như là Hùng Ma cũng chen chúc bốn, năm con. Đúng là như cá xếp lớp. Chẳng qua điều này có lợi là chúng có thể sưởi ấm cho nhau.

Lều xám kéo dài hơn mười mét, khoảng cách khít chặt, chong chéo lên nhau, cố gắng chống đỡ gió rét.

Từ Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp không uống là năm trụ cột lớn trong ma tộc. Gã không để ma tộc cao cấp ở trung tâm doanh, ngược lại ma tộc cấp càng cao thì càng ở ngoài cùng. Ngược lại chính giữa đều là ma tộc cấp thấp.

Trong đó, ba đại quân Thần Hoàng trú đóng ba hướng, hiển nhiên không chỉ vì ma tộc cấp cao có thể chống lạnh hơn, quan trọng là một khi nhân loại thật muốn tấn công đại doanh ma tộc, ma tộc cấp cao bên ngoài phản ứng càng nhanh, có khả năng ngăn cản nhân loại tấn công. Cách xếp đặt như vậy khiến Tát Mễ Cơ Nạp rất được ủng hộ.

Hùng Ma Tát Cáp và ba đồng bạn mới chui vào lều không bao lâu, bốn Hùng Ma động tác ăn ý, chen chúc trong cái lều đối với chúng khá là nhỏ hẹp, mỗi Hùng Ma đều đặt tay lên bụng.

Đói quá.

Thể hình khổng lồ, lực phòng ngự kinh khủng, trên chiến trường tựa như tường thành, lượng cơm ăn của Hùng Ma cũng kinh dị. Nhưng đã mấy ngày rồi chúng chưa ăn no.

Những thi thể dự trữ đã bị ăn gần hết, hôm nay bốn tên mới được chia cho một cái đùi Cuồng Ma. Đối với chúng thì cái đó không đủ để ăn nữa là. Nhưng thực vật quá khan hiếm, chúng đành bắt lượm. Có tám ma thần ở đây trấn giữ, ai dám làm loạn? Chẳng phải là muốn chết?

Tình trạng của đám Tát Cáp còn đỡ, chúng lệ thuộc quân đoàn Thần Hoàng đệ tứ, đãi ngộ ưu tiên trong toàn đại quân ma tộc. Một ít ma tộc thấp kém thì đã một, hai ngày chưa ăn cơm.

Vốn trận chiến lúc trước đại quân ma tộc có thể bổ sung đủ thực vật. Nhưng ai ngờ biến hóa đột nhiên khiến Tát Mễ Cơ Nạp không thể không ra lệnh rút lui, có thể mang về xác chết rất ít, hoàn toàn không đủ bổ sung thực vật thiếu thốn. Hậu phương vận chuyển đám thực vật chẳng biết chờ tới khi nào mới đến được.

Các tướng lĩnh cao cấp của ma tộc cũng biết nếu cứ như vậy, đội quân này sớm muộn sẽ chết đói tại đây. Nhưng Ma Thần Hoàng bệ hạ đích thân ra lệnh, chúng còn có cách nào?

Từ khi bắt đầu thánh chiến đến nay, một năm rưỡi ngắn ngủi, tổng quân số ngàn vạn của ma tộc đã giảm mạnh một phần ba, mấy trăm vạn ma tộc chết trận.

Tuy Lục Đại Thánh Điện nhân loại cũng bị đả kích trầm trọng, nhưng nhìn con số thương vong thì ma tộc hơn nhân loại trên gấp năm, hơn nữa tỉ lệ chênh lệch không ngừng tăng lên.

Nghịch Thiên Ma Long tộc của Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc vẫn không xuất hiện trên chiến trường trở thành mấu chốt lớn nhất đại quân ma tộc có phá quan được hay không. Rất nhiều tướng lĩnh ma tộc, bao gồm cả ma thần đều khó hiểu. Theo chúng thấy thì chỉ cần Ma Thần Hoàng chịu đích thân ra trận, vậy đập đổ một tòa hùng quan của nhân loại không thành vấn đề. Chúng nào biết Ma Thần Hoàng vốn không muốn diệt vong nhân loại, chỉ cần suy yếu lực lượng nhân loại tích lũy mấy ngàn năm qua mà thôi.

Bốn Hùng Ma rên rỉ chen chúc nhau, đói bụng, cơ thể không có sức, hướng chi khí trời bên ngoài lạnh như vậy, dù chúng có thể chịu đựng giá rét tới đâu thì cũng tiêu hao thể lực, mau đói hơn.

Tát Cáp phát ra tiếng gầm.

“Đói chết được, cứ như vậy thì lão tử phải ra ngoài giết vài tên để ăn!” Nó nói giết vài tên không phải hướng về Ngự Long Quan, nó không muốn đi tìm chết. Nếu mục tiêu không phải Ngự Long Quan thì dĩ nhiên là chính ma tộc.

Một Hùng Ma bên cạnh nghe Tát Cáp nói vậy thì mắt lóe tia sáng xanh ngất.

“Cuồng Ma thì sao hả? Thịt Cuồng Ma chắc, kiếm hai Cuồng Ma đủ cho chúng ta ăn. Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta không bị đông lạnh chết cũng sẽ chết đói thôi. Ta không muốn thành thực vật cho chủng tộc khác.”

Tuy ma tộc ăn xác chết nhưng có một điều chú ý, đó là chủng tộc nào đều sẽ không lấy thi thể chiến sĩ tộc mình làm thức ăn, đây là ranh giới cuối cùng của chúng.

Mắt của mấy Hùng Ma đều lóe sáng. Thực lực Cuồng Ma dĩ nhiên không thể so với chúng được, càng không thể so sánh về chủng tộc. Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát ở ngay đây, mà tộc Cuồng Ma thì không có ma thần, cho nên dù thật sự bị phát hiện, Hùng Ma thuộc quân đoàn Thần Hoàng sẽ không chịu thiệt. Ma tộc vốn là thể giới kềm ăn thịt kẻ yếu.

Bên ngoài lều gió lạnh thổi vi vu, lều nhẹ lắc lư. Tuy lều khá dày nhưng cũng chỉ là chắn gió mà thôi, chân chính ngăn lạnh lẽo còn phải nhờ vào nhiệt độ và lớp da dày của chính chúng.

Mắt Tát Cáp lóe tia khát máu.

“Đi, không thể đói chết. Chúng ta là Hùng Ma cao quý, kiếm hai Cuồng Ma để ăn thì tính sao. Dùng cái mạng thấp hèn của chúng kéo dài sinh mạng cao quý của chúng ta chẳng phải là lẽ đương nhiên ư?”

Nghe nó nói vậy, bốn Hùng Ma đói đến mắt xanh ngất liền không kiềm chế được nữa, lặng lẽ chui ra khỏi lều.

Mới ra khỏi lều, bốn Hùng Ma rung mình một cái. Gió lạnh như lưỡi dao lướt qua lớp lông của chúng. Tuy không trực tiếp gây tổn thương nhưng chớp mắt xua tan nhiệt độ mặt trên bộ lông. Lạnh băng tận xương nhanh chóng thấm vào lớp da dày.

Tát Cáp dứt khoát mang theo ba đồng bạn đi hướng lều Cuồng Ma.

Bởi vì chúng thuộc về quân đoàn Thần Hoàng, nên lều trú đóng ở phía ngoài cùng. Hùng Ma tộc vốn là da dày thịt béo, chịu được giá lạnh nhất, nên chúng muốn quấy rầy Cuồng Ma thì nhất định phải tiến vào sâu trong đại doanh.

Ngay lúc này, Tát Cáp bỗng nhiên cảm giác được cái gì.

“Các người có ngửi được không? Dường như có mùi gì đặc biệt lắm.” Tát Cáp ngừng bước, nghi hoặc nhìn hướng sau lưng.

Gió lạnh vù vù thổi, bên ngoài lều đều tối đen, không nhìn rõ cái gì, chỉ mơ hồ trông thấy phương xa Ngự Long Quan sáng ngời ngọn đuốc. Nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, hiển nhiên ánh sáng bên Ngự Long Quan không thể chiếu rọi tới bên chúng.

Một Hùng Ma khác nói.

“Tất Cáp, chắc tại ngươi đói lắm rồi. Có phải nghe mùi thịt nướng không? Ai, thật muốn ăn miếng thịt nướng.”

Vừa nói ra lời này, mấy Hùng Ma bao gồm cả Tất Cáp đều nuốt nước bọt. Đúng vậy, nếu có thịt nướng ngon lành thì tốt biết bao.

Ngay lúc Tất Cáp cho rằng mình cảm giác sai do quá đói thì một bóng dáng lặng lẽ tới sau lưng chúng.

Bóng dáng này bị áo choàng to lớn màu đen bao trùm, gần như dung nhập vào đêm đen, hơn nữa xung quanh hẳn có ánh sáng gợn sóng giấu đi hơi thở từ người hẳn.

Ánh sáng vàng bỗng chốc lóe lên, bốn Hùng Ma cùng lúc cảm nhận được cảm giác ấm áp mà lạnh lẽo ập tới, ngay sau đó mất đi ý thức. Bốn cái xác to lớn chậm rãi ngã xuống.

Trên đầu chúng có một cái lỗ máu, một chiều đâm xuyên não, khiến chúng không thể phát ra tiếng hét thảm. Trên người Hùng Ma chỗ đứng rắn nhất là đầu, sức mạnh cỡ nào mới làm được điều này?

Không cần lo mùi máu tươi khuếch tán ra ngoài. Dưới tình trạng lạnh lẽo như vậy, trên người bốn Hùng Ma thậm chí không có máu chảy ra, xác chết lập tức bị đông cứng.

Bóng đen đó nhẹ vung tay lên, chỉ thấy từng cái bóng mặc choàng áo đen lặng lẽ xông tới, theo người áo đen chỉ huy đứng thành hàng ngang.

Bóng đen chậm rãi lấy xuống mũ liền áo choàng, lộ ra khuôn mặt già nua, đó chẳng phải là phó điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện Hà Tuấn sao? Lúc này, bên trong áo choàng đen ẩn chứa một bộ giáp lấp lánh ánh da cam, nhưng ông không đội mũ giáp.

Đi cùng ông có tổng cộng năm mươi người, thân thể mỗi người đều lấp lóe tầng sáng gợn sóng. Loại gợn sóng này hơi giống với tinh thần lực che chắn của Long Hạo Thần, bản thân nó chính là trang bị đặc biệt che giấu hơi thở và thân hình, thuộc tính nằm trong phạm trù tinh thần.

Kỵ Sĩ Thánh Điện trong Lục Đại Thánh Điện giàu có chỉ thua Ma Pháp Thánh Điện, không thiếu loại trang bị linh khí đặc thù biệt này. Bây giờ các cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện đều đeo một cái vòng cổ tên gọi là Linh Chướng.

Đồng Lam Phương

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

499. Chương 179: Đánh Lén Bất Ngờ

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Vòng cổ Linh Chướng có thể tạo ra một tầng từ trường tinh thần kỳ lạ, vận vẹo tất cả dò xét tinh thần, có hiệu quả che chắn tinh thần tra xét trong phạm vi.

Nhờ vào vòng cổ Linh Chướng, đám kỵ sĩ có thể trong khả năng lớn nhất che giấu hơi thở, lại thêm bản thân tu vi rất cao, muốn phát hiện họ coi như là cường giả cấp ma thần cũng phải tập trung tinh thần nhìn hướng cố định mới có cơ may tìm ra.

Hà Tuấn vẫy nhẹ tay phải, bốn cái xác Hùng Ma lập tức bị thu vào trong linh khí trữ vật. Nếu có khả năng thì họ sẽ không để cho ma tộc giữ lại thực vật.

Lại lần nữa liếc nhìn sắc trời, tay phải của Hà Tuấn nâng lên không trung, liên tiếp làm động tác tay. Đám kỵ sĩ đi cùng ông lập tức hành động, lặng lẽ tản ra, yên lặng ẩn núp trong bóng tối. Đường như gió rét căm căm không chút ảnh hưởng đến họ.

Đáy mắt Hà Tuấn xẹt qua tia sáng lạnh, lật bàn tay lại, đôi tay có viền cầu sắt màu ám kim to cỡ nắm tay. Nhìn viền cầu sắt này, đáy mắt ông lộ tia cuồng nhiệt, ngoài đầu liếc vị trí trung tâm quân doanh có tám cây Trụ Ma Thần, ông cũng ẩn trong hắc ám.

Trong lều to đại quân ma tộc.

Lúc này Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp chưa nghỉ ngơi, còn triệu tập các ma thần khác.

Tám ma thần đã đến bảy tên, chỉ có Chiến Cuồng Ma Thần A Nan là không có mặt. Kỳ thật từ khi bắt đầu thánh chiến thì A Nan đã mất tích, chỉ đem Trụ Ma Thần của mình để lại đây theo yêu cầu của Ma Thần Hoàng.

Đối với điều này, có địa vị như Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp cũng không có cách nào. Thực lực cá nhân của A Nan đủ đụng độ với ma thần năm hạng đầu, ít nhất không thua gì Tát Mễ Cơ Nạp hay Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Nhưng gã lại không có chủng tộc của mình, chỉ đơn thuần đuổi theo lực lượng. Một ma thần độc lập như vậy ai có thể bắt buộc gã đây? Chỉ có Ma Thần Hoàng ra lệnh là gã còn nghe theo, các ma thần ở trong mắt gã tối đa chỉ là đối tượng so tài.

A Nan được xưng là Cuồng Ma Chiến Thần không phải vô nghĩa. Chỉ cần chiến đấu là gã sẽ không quan tâm người là ma tộc hay nhân loại, nhất định sẽ liều chết quyết đấu, không ra thắng bại là sẽ không ngừng tay. Cho nên coi như cùng là ma thần, đám Tát Mễ Cơ Nạp tuyệt đối không muốn so đấu với gã. Đám ma thần đều cảm thấy A Nan là tên điên. Tên điên này không ở trong quân doanh càng tốt, dùng lời của A Nan nói là Ngự Long Quan không có mục tiêu của gã.

Tát Mễ Cơ Nạp ngồi ở ghế chủ, bên dưới là Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát. Thứ hạng năm ma thần khác thấp hơn chúng nhiều, đương nhiên sẽ ngồi ở vị trí càng thấp nữa, nhìn chăm chú Tát Mễ Cơ Nạp.

Cảm xúc của Tử Linh Ma Thần có chút không tốt, khí thể màu xám trên người như ẩn như hiện, hai mắt nhắm lại dường như đang suy tư cái gì, nửa ngày không mở miệng.

“Tứ ca, ngày mai chúng ta còn tấn công không? Lần này có nên tăng thêm sức mạnh, nếu không chỉ sợ anh em dưới tay ta gây chuyện. Đã vài ngày chúng không ăn no, cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ không ổn.”

Lên tiếng là Hoa Lợi Phát. Gã cai quản Hùng Ma tộc, bàn về thực lực thì cũng đáng xếp vào mấy hạng đầu trong ma thần, đương nhiên có thể trao đổi bình đẳng với Tát Mễ Cơ Nạp.

Tát Mễ Cơ Nạp gật đầu, nói.

“Không ngờ hôm nay sẽ xuất hiện ngoài ý muốn. Lúc đó sĩ khí nhân loại tăng tới đỉnh, tiếp tục chiến đấu sẽ rất bất lợi cho chúng ta. Thôi nên chỉ có thể rút quân. Đám nhân loại khốn kiếp, còn cướp lấy xác tộc nhân chúng ta. Thánh chiến ngày mai không thể tránh khỏi, là lúc nên cho nhân loại nếm mùi.”

Hoa Lợi Phát hừ lạnh một tiếng.

“Thật không hiểu vì sao bệ hạ muốn chúng ta đánh cầm chừng. Đều quân đoàn Thần Hoàng tiên phong, nói không chừng chúng ta đã sớm phá ải, còn cần giống hiện nay ngay cả cơm cũng không ăn được? Nhân loại nhất định có rất nhiều lương thực dự trữ.”

Mắt Tát Mễ Cơ Nạp lộ nghiêm nghị, lạnh lùng liếc Hoa Lợi Phát.

“Có giỏi thì đem lời này nói trước mặt bệ hạ đi.”

“A...” Hoa Lợi Phát nghẹn lời, hung tợn nhìn năm tên ma thần bên dưới. “Mới rồi ta có nói cái gì không?”

Năm tên ma thần nào dám nói gì? Lập tức lắc đầu, biểu thị ủng hộ Hoa Lợi Phát.

Tát Mễ Cơ Nạp trầm giọng nói.

“Đủ rồi. Bây giờ chúng ta phải bàn bạc hành động cho ngày mai. Chiến đấu kéo dài, chúng ta hao tổn càng lúc càng lớn. Cứ tiếp diễn như thế, có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ thành kẻ thua cuộc. Bệ hạ ra mệnh

lệnh ý bảo chúng ta kéo dài tiêu hao thực lực nhân loại. Vì chính chúng ta, trận chiến ngày mai phải cho chúng biết tay, cũng là lúc giúp tộc nhân chúng ta cải thiện thức ăn, cứ ăn người của mình không phải là cách. Lần này phải khiến Kỵ Sĩ Thánh Điện không chết cũng lột da.”

Hoa Lợi Phát mừng rỡ nói.

“Tứ ca, người muốn điều động quân đoàn Thần Hoàng?”

Tát Mễ Cơ Nạp gật đầu, nói.

“Điều động hai đội quân đoàn Thần Hoàng hỗ trợ chiến đấu, không thể dùng hết. Lần trước quân đoàn Thần Hoàng bỗng dưng bị giảm nhiều quân số, bệ hạ tức giận trừng phạt cả ta. Quân đoàn Thần Hoàng chính là cái gốc của ma tộc chúng ta, nên cố gắng giảm thiểu tổn thất.”

Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát nói.

“Ngày mai ta cũng đi. Ta phải gặp Long Thiên Ấn, xem coi Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa của hắc có thể cùng ta lưỡng bại câu thương hay không. Còn lại một Thần Ấn kỵ sĩ thì giao cho người.”

Tát Mễ Cơ Nạp lắc đầu, nói.

“Không, chúng ta không thể ra tay. Một khi chúng ta tham gia vào chiến trường thì nhất định không có đường lui nữa, từ đó biến thành quyết chiến cuối cùng, bệ hạ không cho phép điều này. Hơn nữa người đứng quên nơi này tụ tập gần như toàn bộ chủ lực của hai tộc ta, người chịu được tổn thất đó không?”

Hoa Lợi Phát nhíu mày, nói.

“Nghe người vậy, người nói sao thì làm thế đi.”

Tát Mễ Cơ Nạp liếc gã, thầm cười nhạt. Hoa Lợi Phát, người cho rằng ta không biết gì sao? Mặt ngoài làm như lỗ mãng, nhưng trong lòng người còn độc hơn ai hết.

Hùng Ma Thần xếp hạng sáu, không thể đi vào năm trụ cột lớn ma tộc, sao có thể cam lòng được? Gã đâu phải là A Nan chỉ theo đuổi tăng thực lực cá nhân?

Trong năm trụ cột lớn của ma thần, địa vị Ma Thần Hoàng là không thể dao động. Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư thực lực khủng bố cỡ nào thì chúng đều biết rõ. Còn về Tinh Ma Thần thì càng đừng nói. Tiên tri của ma tộc, cánh tay đắc lực của Ma Thần Hoàng. Nếu ai dám tấn công y, nhất định sẽ đối mặt với lửa giận từ Ma Thần Hoàng và Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư. Huống chi bản thân Tinh Ma Thần có sức mạnh cực kỳ đáng sợ. Đại Dự Ngôn Thuật, ai dám nói mình có thể chịu được. Trong ma tộc sớm có tin đồn, nói Tinh Ma Thần là kẻ duy nhất có thể uy hiếp được Ma Thần Hoàng.

Trừ ba vị không thể dao động ra, vậy Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát muốn leo lên cao chỉ có hai mục tiêu, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, hoặc là Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo.

Đừng nhìn bề ngoài Tát Mễ Cơ Nạp nói gì Hoa Lợi Phát nghe nấy. Tát Mễ Cơ Nạp biết rõ tên này tùy thời sẽ đâm mình một nhát sau lưng. Gã không tham gia thống lĩnh đại quân, nhưng nắm chắc thực lực Hùng Ma tộc, hiện nay chỉ chờ đợi Tát Mễ Cơ Nạp xuất hiện sai lầm.

Cho nên Tát Mễ Cơ Nạp rất cảnh giác Hoa Lợi Phát. Thứ hạng bảy mươi hai ma thần không phải không thể thay đổi. Chỉ cần có đủ sức mạnh, ai đều có thể khiêu chiến cấp cao hơn. Đương nhiên loại khiêu chiến này với điều kiện là không dùng Trụ Ma Thần.

Xếp hạng ma thần càng ở phía trước thì địa vị càng ổn định, rất ít gặp khiêu chiến. Ít nhất thì ma thần xếp mười hạng đầu đã mấy trăm năm chưa biến đổi thứ hạng.

Đang lúc Tát Mễ Cơ Nạp nhìn Hoa Lợi Phát, lòng thầm rửa thì đột nhiên bảy ma thần tại đây căng thẳng tinh thần, ánh mắt cùng nhìn về một hướng.

“Kẻ địch đánh lên?” Hoa Lợi Phát mắt lộ chấn kinh. Bởi vì mới nãy trong khoảnh khắc chúng cảm nhận được Quang nguyên tố khổng lồ mạnh mẽ bùng phát ở mé biên đại doanh ma tộc.

Bảy ma thần lao ra lều chính, ánh mắt nhìn hướng xuất hiện Quang nguyên tố. Chỉ thấy phía xa, mười ánh sáng chói mắt phóng lên cao, chiếu sáng bầu trời tối đen. Ngay sau đó, từng quả cầu ánh sáng to lớn rơi xuống đại doanh ma tộc.

Những quả cầu vàng mỗi cái đường kính hơn một mét, hơn nữa cùng rơi một phương hướng. Mấy chục quả cầu bay ra thì khoảng mười bóng vàng lập tức bay lên chạy trở về hướng Ngự Long Quan.

“Không tốt!” Tất Mễ Cơ Nạp hét lớn một tiếng, thân hình như tia chớp phóng ra.

Lấy tu vi cao cường như gã, từ lều chính ở giữa đại doanh chạy tới nơi xảy ra vụ việc chỉ trong khoảnh khắc. Nhưng lúc chúng đi ra thì quả cầu đã giáng xuống. Dù Tất Mễ Cơ Nạp phản ứng mau, nhưng lúc trước phát hiện Quang nguyên tố, ra lều là cả quá trình. Thời gian ngắn ngủi này đủ cho đám kỵ sĩ thành công đánh lên đại doanh ma tộc.

Oành, oành, oành, oành, oành!!!

Một chuỗi tiếng nổ khủng bố cùng với ánh sáng vàng chói mắt bốc lên. Bởi vì quả cầu rơi xuống cùng một vị trí, nên phát ra tiếng nổ lácùng lúc.

Ánh sáng vàng khủng bố chớp mắt lật tung mười cái lều xung quanh. Không chỉ thế, có thể thấy rõ từng đoàn ánh sáng vàng nhanh chóng chồng lên nhau. Mỗi lần chồng chất là tiếng nổ khủng bố tăng thêm. Phạm vi ánh sáng không khuếch trương nhưng âm thanh biến lớn, màu vàng cũng bắt đầu biến đổi.

Từ ban đầu vàng chói dần biến thành bạch kim, sau đó là vàng ròng, cuối cùng biến thành màu ám kim sâu thẳm.

Trong quá trình ánh sáng biến sắc màu, Tất Mễ Cơ Nạp đã tới vị trí trung tâm vụ nổ. Nhưng lúc này gã không thể làm được gì. Hay nói chính xác hơn là không dám làm gì.

Tất Mễ Cơ Nạp không biết quả cầu đó là cái gì, nhưng gã biết uy lực đơn thể không lớn, nếu hợp thành một thì sẽ bùng phát uy lực như cấm chú quang hệ.

Cấm chú của bất cứ thuộc tính nào sau khi hoàn thành giai đoạn bùng phát thì không thể ngăn cản được nữa. Tất Mễ Cơ Nạp có thể làm là chuẩn bị sẵn sàng chống cự. Gã muốn dựa vào sức mình hoàn toàn chặn cấm chú này, vậy phải phát ra cấm chú mạnh hơn nó mới được.

Nhưng lấy thực lực như Tất Mễ Cơ Nạp, muốn hoàn thành một cấm chú cần thời gian! Hơn nữa chỗ này là quân doanh ma tộc, gã thêm vào cấm chú chỉ khiến càng tổn thất nhiều hơn.

Lúc này hiện ra sức mạnh của ma thần. Trong miệng Tất Mễ Cơ Nạp phát ra tiếng gầm giận dữ, sáu ma thần khác cũng xông lên.

Đối diện công kích chồng chất lên nhau sinh ra cấm chú quang hệ khủng bố, bảy ma thần nhanh chóng đứng ở bảy vị trí, trên người cùng bộc phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt.

Quân doanh ở trung tâm, bảy cây Trụ Ma Thần cùng tỏa ánh sáng, bảy cột sáng to lớn bắn hướng bên này rơi vào người bảy ma thần. Mỗi tên đều làm động tác đôi tay đẩy về trước.

Có thể trông thấy trên người Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp và Trụ Ma Thần phát ra ánh sáng màu xám. Hùng Ma Hoa Lợi Phát tỏa ra ánh sáng vàng.

Đây không có nghĩa là thuộc tính của chúng không phải hắc ám, chỉ vì màu sắc khác nhau đại biểu thực lực càng mạnh.

Màu khác nhau ứng với sức mạnh khác biệt. Chỉ có sau khi tu vi đột phá cấp chín, linh lực mới tỏa ra màu sắc do năng lực dung hợp với bản thân vượt qua hạn chế thuộc tính.

Bảy ma thần, trên người tỏa ra ánh sáng linh lực cũng không giống nhau, ý nghĩa chúng đều có sức mạnh trên cấp chín. Lại thêm có Trụ Ma Thần tăng phúc, có thể tưởng tượng sức mạnh liên hợp cùng một chỗ.

Bảy ánh sáng màu sắc khác nhau cùng bùng phát, sinh ra bảy uy thế cực mạnh thậm chí là khủng khiếp. Bảy ánh sáng cùng lóe lên, đè ép cấm chú quang hệ phát ra ánh sáng vàng trong phạm vi nhất định, khiến nó không thể khuếch tán.

Nếu đã không thể ngăn chặn cấm chú, vậy phải ức chế lực phá hoại trong phạm cố định. Cấm chú quang thuộc tính thật sự thương tổn quá lớn với ma tộc.

Có thể thấy khi ánh vàng bao trùm phạm vi hai trăm mét, những cái lều san sát nhau của ma tộc hóa thành tro bụi, bên trong là các cường giả quân đoàn Thần Hoàng ma tộc. Giữa tiếng hét thảm liêu mạng chống cự, chúng vẫn biến thành tro tàn. Dù là lực phòng ngự mạnh như Hùng Ma tộc cũng không thể tránh khỏi vận mệnh.

Đây là kết quả cấm chú không khuếch tán, nếu để nó lan ra tới ngàn mét, vậy lực phá hoại quá kinh khủng.

Sắc mặt bảy ma thần cực kỳ khó coi. Bảy tên cùng nhau chống lại cấm chú quang hệ thì còn có thể chịu đựng lực công kích. Dù gì nơi đây có Trụ Ma Thần của chúng, chỉ cần tiêu hao linh lực là được. Nhưng nhìn thật nhiều binh sĩ tinh nhuệ quân đoàn Thần Hoàng chết trong cấm chú, thậm chí không phải chết trên chiến trường, chúng giận dữ là phải. Nhưng chúng chỉ có thể làm như vậy, trơ mắt nhìn mọi việc xảy ra, thậm chí không thể đuổi bắt đám kỵ sĩ dã bo trốn.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác trong đại doanh ma tộc, cùng là vị trí quân đoàn Thần Hoàng trú đóng, từng đoàn sáng vàng bỗng nhiên xuất hiện, vẫn là công kích một điểm.

Lần này bảy ma thần thật sự biến sắc, ngay cả Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp mặt cũng xanh mét.

Đây là từ khi bắt đầu thánh chiến đến nay, đám kỵ sĩ Ngự Long Quan lần đầu tiên công kích đại doanh ma tộc. Chúng không ngờ sẽ dẫm dội như vậy.

Tuy đến nay chúng vẫn không biết nhân loại làm cách nào tạo ra công kích chồng chất lên nhau tạo thành uy lực cấp cấm chú, nhưng trong đêm khuya này, ma tộc đều tránh rét cuộn người bên trong doanh trướng, uy lực đánh lên bất ngờ có thể nói là phát huy đến mức lớn nhất.

Bên bảy ma thần thì cấm chú quang hệ vừa mới bộc phát đến mức độ lớn nhất, cần chúng dốc sức hạn chế, bên kia lại tấn công, hiển nhiên đã sớm định ra kế hoạch.

Thánh chiến bắt đầu hơn một năm, tựa như ma tộc khá là nắm chắc thực lực và phòng ngự bên Kỵ Sĩ Thánh Điện, nhân loại cũng hiểu rõ đại quân ma tộc.

Đại quân ma tộc đúng là có ưu thế, nhưng các cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng thấy rõ một ít vấn đề và bất lợi bên chúng.

Khác không nói, chỉ riêng trận hình đại doanh san sát nhau đã là vấn đề lớn. Nếu làm hỏa công, thiêu cả doanh cũng là rất có khả năng. Đương nhiên, lấy thực lực các cường giả ma tộc nếu muốn đốt thì tối đa chỉ phá hủy một phần doanh trướng thôi, muốn thương tổn quân đoàn Thần Hoàng ngoài vòng thì còn thiếu chút.

Cho nên Kỵ Sĩ Thánh Điện đến nay chưa đánh lên. Việc đánh lên chỉ có lần đầu thì hiệu quả mới là tốt nhất. Tê liệt kẻ địch cần thời gian, tấn công cần là đả kích mãnh liệt nhất. Nếu hành động sơ sài, chính là bứt cò động rắn. Kỵ Sĩ Thánh Điện nhìn đến nay, rốt cuộc có thể phản kích.

Cùng là năm mươi mấy bóng người, sau khi phát ra quả cầu chói mắt thì không ham chiến, lập tức xoay người bay nhanh rời đi. Cấm chú chồng chất khủng bố cứ thế bùng nổ ở một hướng khác đại doanh ma tộc.

Ánh vàng chói mắt ở trong doanh trại quân đoàn Thần Hoàng nổ ra đám mây vàng hình cái nấm, ánh vàng lấy tốc độ kinh khủng khiếp lan tràn xung quanh.

Tuy đại quân ma tộc đã cảm nhận được, lúc mới phát ra cấm chú thì rất nhiều cường giả giật mình khỏi giấc mộng. Nhưng tất cả xảy ra thật quá nhanh.

Dù cho là đám ma tộc cấp bảy, tám cũng không thể nào phản ứng nhanh như bảy ma thần đang họp. Dưới tình huống đối khổ lạnh lẽo, chúng sớm chìm trong mộng đẹp.

Bỗng nhiên cảm nhận hơi thở của quang thuộc tính khổng lồ xuất hiện, đa số chúng mới giật mình tỉnh dậy, còn chưa kịp lao ra đại doanh thì công kích thứ hai đã xuất hiện. Ngay sau đó, cường giả ma tộc trong phạm vi của cấm chú quang hệ đều bị cắn nuốt, hoàn toàn biến mất trong Quang Minh Hỏa.

Quang Minh Hỏa cũng là lửa, sẽ lan tràn. Cẩm chú thứ hai này không bị đám ma thần khổng chế, điên cuồng lan ra ngoài. Dù lúc lan ra thì uy lực đã không đủ sát thương ma tộc, nhưng đốt lều thì không thành vấn đề! Cả đại doanh ma tộc bởi vì lần đánh lén bất ngờ này mà biến hỗn loạn.

Cùng lúc đó, công kích đợt ba của đám kỵ sĩ Liên Minh Thánh Điện lại xuất hiện.

“Ra tay!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, đôi tay hắn cũng nắm lấy viên cầu sắt màu vàng. Linh lực nồng đậm bỗng chốc rót vào viên cầu sắt, ném hướng vị trí trước đó đã xác định.

Viên cầu sắc được rót vào linh lực quang thuộc tính bỗng chốc tỏa ra ánh vàng khổng lồ đường kính một mét. Sau lưng hắn, năm mươi kỵ sĩ bao phủ áo choàng đen cùng ra tay, một đám viên cầu vàng bay ra ngoài.

Công kích đợt thứ ba của họ xuất hiện trong quân đoàn Thần Hoàng, chẳng qua vị trí công kích càng tới gần bên trong đại doanh ma tộc. Một chuỗi cầu vàng bắn ra xong Long Hạo Thần liền làm động tác rút lui.

“Đại ca, không bằng chúng ta nhân lúc ma tộc hỗn loạn xung phong liều chết một phen?” Giọng Hàn Vũ vang bên tai Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần dứt khoát lắc đầu.

“Cẩm chú không kéo dài quá lâu, mục tiêu của chúng ta chỉ là đánh lén. Lập tức rút lui. Nếu không đợi khi bảy ma thần kịp phản ứng, muốn đi cũng không được.”

Tuy hắn nóng lòng muốn hoàn thành nhiệm vụ ngàn vạn công huân, nhưng bảo vệ bản thân an toàn cũng rất quan trọng. Có thể nói, mạng sống của hắn không chỉ thuộc về mình hắn, còn thuộc về cả Liên Minh. Cho nên hắn không hề hiếu chiến, lập tức dẫn theo năm mươi kỵ sĩ nhanh chóng rút lui, chạy hướng Ngự Long Quan.

Trận đánh bất ngờ này là kế hoạch đã định ra trong hội nghị quân sự. Mục đích đơn giản, trực tiếp, tập trung mục tiêu vào ba quân đoàn Thần Hoàng.

Ba quân đoàn Thần Hoàng tuy vẫn không tham gia chiến đấu nhưng rất có sức uy hiếp với Ngự Long Quan.

Trải qua hơn một năm điều tra, Kỵ Sĩ Thánh Điện đã sớm tìm hiểu vị trí trú đóng của ma tộc. Họ thậm chí biết rõ Địa Ngục Ma lo công kích ma pháp ngự ở đâu.

Ban ngày công thành Địa Ngục Ma bám sau lưng Ác Ma kỳ thực là một phần thuộc về quân đoàn Thần Hoàng. Làm binh chủng ma pháp, chúng là uy hiếp lớn nhất với Ngự Long Quan. Bởi vậy hôm nay phát động đánh lén, mục tiêu chủ yếu là tấn công quân đoàn Thần Hoàng và Địa Ngục Ma.

Viên cầu sắt xuất hiện trong tay Hà Tuấn, Long Hạo Thần và mỗi một kỵ sĩ đánh lén chính là vũ khí bí mật của Kỵ Sĩ Thánh Điện, là lần đầu tiên xuất hiện trên chiến trường.

Loại vũ khí này gọi là Quang Báo Đạn, thuần túy lấy Quang nguyên tố sinh ra lực bạo tác, vũ khí có lực sát thương cực lớn, cũng là bảo bối giấu kín của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Lúc mới đầu chế tạo thứ này là vì Ma Đạo đại pháo. Không thể nghĩ ngờ uy lực của Ma Đạo đại pháo, nhưng tiêu hao cực lớn. Một viên ma tinh cấp năm, sáu thường chỉ bắn ra một pháo, linh lực bên trong sẽ bị rút cạn đi, coi như là ma tinh cấp chín cũng kéo dài không bao lâu.

Bởi vậy Liên Minh nghĩ tới nghiên cứu đạn pháo thực dụng chút. Dùng một ít sắt thép gắn gũi với nguyên tố hỗn hợp chút ít ma tinh cấp thấp, nếu thành công thì có thể tấn mạnh tác dụng của Ma Đạo đại pháo trong thực chiến.

Trải qua nhiều năm nghiên cứu chế tạo, các loại vấn đề không ngừng xuất hiện, vẫn không thể hoàn thành. Cuối cùng, trong lúc Kỵ Sĩ Thánh Điện nghiên cứu thì làm ra thứ tốt Quang Báo Đạn!

Ma Đạo đại pháo không thể bắn ra Quang Báo Đạn, bởi vì nó bíchâm ngòi sẽ lập tức sinh ra lực nổ cực mạnh, chưa bắn ra thì đã nổ rồi, hoặc là vừa bắn liền nổ, không thể cấu thành uy hiếp kẻ địch, ngược lại thành vũ khí tự sát.

Nhưng có một lần thực nghiệm, các nghiên cứu viên của Kỵ SĩThánh Điện bỗng nhiên phát hiện họ nghiên cứu ra Quang Bạo Đạn này cũng có chỗ tốt, đó là chồng chất lên nhau. Quang Bạo Đạn giống nhau bọc phát uy lực rồi, nhiều viên có thể sinh ra hiệu quả chồng chất, liên tục tăng lên đến gấp ngàn lần.

Phát hiện này khiến họ lập tức vô cùng hứng thú, lại nhặt lên Quang Bạo Đạn vốn định vứt bỏ.

Trải qua không ngừng nghiên cứu, chế tạo, thí nghiệm Quang Bạo Đạn, cuối cùng họ phát hiện đem uy lực Quang Bạo Đạn hạn chế tương đương với trình độ ma pháp quang hệ cấp bốn là lúc chồng chất thích hợp nhất, gần như không hạn chế liên tục chồng. Đáng tiếc vẫn không thể dùng Ma Đạo đại pháo bắn ra, chỉ có thể thông qua tay người ném đi, còn phải là người có quang thuộc tính. Lấy Quang nguyên tố kích hoạt, ném ra, bùng phát lực nổ chồng chất.

Nghiên cứu ra thứ này rồi rất nhanh bị phản đối, vì trên chiến trường muốn chúng nó chồng chất nhau thật quá khó khăn.

Một Quang Bạo Đạn chẳng qua là ma pháp cấp bốn, khi phóng ra chỉ sợ lập tức bị kẻ địch chặn lại, sao còn chồng chất được nữa? Có thể nói, ở trên chiến trường độn độ, muốn Quang Bạo Đạn liên tục chồng chất sinh ra uy lực mạnh mẽ của cấp cấm chú thì hầu như không thể nào.

Còn nữa, đừng nhìn Quang Bạo Đạn chỉ có thể phát huy ra uy lực ma pháp cấp bốn, nhưng khâu chế tác cực rắc rối. Chẳng những cần người chế tạo cấp đại sư, còn phải bỏ bí ngân và các loại bột phần kim loại quý hiếm, ma tinh quang hệ dung hợp lại, xác suất thất bại cực cao.

Thế nên tuy nghiên cứu thành công nhưng số lượng chế tạo ra Quang Bạo Đạn rất ít. Kim loại quý hiếm còn đỡ chút, thế nào cũng làm ra được, nhưng ma tinh quang hệ lại khó khăn vô cùng. Đâu thể để đám kỵ sĩ đi Kỵ Sĩ Thánh Sơn săn giết?

Cho nên trong bảo tàng của Kỵ Sĩ Thánh Điện, Quang Bạo Đạn tổng cộng chỉ vài trăm viên, sau khi nghiên cứu ra thì chưa từng sử dụng.

Nhưng đã hao phí nhiều tinh lực chế tác ra thứ này, dĩ nhiên Kỵ SĩThánh Điện cũng tính toán dưới tình huống nào sử dụng chúng để phát huy uy lực lớn nhất, đó chính là đánh lén, đánh lén kẻ địch. Chỉ có thể mới phát huy ra hiệu quả chồng chất của Quang Bạo Đạn. Hôm nay trận đánh lén này cũng là lần đầu tiên Quang Bạo Đạn leo lên võ đài lịch sử.

Vì trận đánh lén bất ngờ này, quân đội Kỵ Sĩ Thánh Điện tiến hành kế hoạch cực kỳ tỉ mỉ. Đánh lén chỉ có lần đầu tiên là hiệu quả tốt nhất, cho nên cuối cùng Long Thiên Ân quyết định lấy hết tuyệt chiêu ra.

Tấn công ba mặt cũng là nằm trong kế hoạch, tấn công còn phải có tiết tấu, khiến bảy ma thần không tách ra, bảo đảm nhân viên tiến hành đánh lén đều an toàn rút lui.

Phải biết tham gia trận đánh lén này đều là Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ! Trừ Hàn Vũ ra, mấy người khác ai không phải Bí Ngân Cơ Tòa. Những người dẫn đầu như Long Hạo Thần, Hà Tuấn thì thực lực càng thêm mạnh. Ngự Long Quan không thể nào tổn thất lực lượng như vậy.

Đợt tấn công thứ nhất không thể nghi ngờ là nguy hiểm nhất. Bởi vì họ rất có thể sẽ bị ma thần truy sát. Cho nên đợt thứ nhất do Hà Tuấn, Thần Thánh kỵ sĩ đích thân thống lĩnh. Đám Long Hạo Thần thì được xếp đặt cuối cùng, là vì bảo đảm an toàn của họ. Dưới tình huống như vậy, sao Long Hạo Thần không hiểu nỗi khổ tâm của ông nội được? Tuy lòng hấn chưa chân chính tiếp nhận ông nội, nhưng đây là chiến trường, làm một quân nhân, hấn nhất định phải nghe theo mệnh lệnh.

Hơn năm mươi bóng người lao đi, mở ra linh cánh bay nhanh. Long Hạo Thần cố ý rơi vào cuối cùng, triệu hoán ra Tinh Vương, cẩn thận chú ý động tĩnh mặt sau.

Cả kế hoạch đánh lén gần như hoàn mỹ. Trừ cấm chú thứ nhất bịa thần hạn chế uy lực ra, hai cấm chú khác có thể nói là hoàn toàn phát huy sức mạnh. Dù không đủ hủy quân đoàn Thần Hoàng, ít nhất cũng diệt hết cả đội Địa Ngục Ma chức nghiệp ma pháp trong quân đoàn Thần Hoàng.

Đây chính là sự khủng bố của cấm chú. Trước cấm chú đánh bất ngờ này, Địa Ngục Ma trung bình thực lực trên cấp sáu không có năng lực kháng cự. Dù lực phòng ngự cỡ Hùng Ma đều mất mạng trong đợt tập kích kinh khủng, đừng nói tới chúng nó thân thể yếu ớt.

Lúc này bảy ma thần giận dữ đến đỉnh điểm. Uy lực cấm chú trước mặt chúng vừa bắt đầu suy yếu, hai cấm chú khác đã bùng nổ ra. Dù trong đại doanh ma tộc, các cường giả cấp chín khác đứng ra muốn suy yếu uy lực cấm chú, nhưng dù sao chúng không có Trụ Ma Thần bảo vệ, không dám cứng rắn chống. Thế nên chỉ thể thấy hai đám mây hình nấm vàng bùng nổ trong đại doanh ma tộc.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp suýt nữa nghiêng nát răng. Trận thánh chiến cho đến nay tuy rằng ma tộc tổn thất nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tổn thất lớn như vậy. Đây chính là ba quân đoàn Thần Hoàng trực thuộc Ma Thần Hoàng! Lần trước quân đoàn Thần Hoàng đệ nhị bị thương nặng đã khiến Ma Thần Hoàng giận dữ. Quân đoàn trưởng đệ nhị quân đoàn, cũng là Ma Vương kénghiếp Tát Mễ Cơ Nạp suýt bị Ma Thần Hoàng đánh chết, đến nay còn đang dưỡng thương. Lần này ba quân đoàn Thần Hoàng bị đả kích trầm trọng, dù lấy thân phận như gã chỉ sợ Ma Thần Hoàng cũng không dễ dàng tha thứ.

Chính lúc này, Tát Mễ Cơ Nạp bỗng nhiên chú ý tới kỵ sĩ nhân loại đi ở hàng cuối cùng trong đám chạy trốn, liếc mắt liền thấy Tinh Vương dưới thân Long Hạo Thần.

Đó chính là Vua Tinh Diệu Độc Giác Thú, ở trong mắt ma thần cỡ như Tát Mễ Cơ Nạp là ma thú quang hệ khá mạnh, huống chi lúc ban ngày gã mới thấy chủ nhân Tinh Vương phóng ra ánh sáng thần khí, giờ sao quên được?

Nhìn Long Hạo Thần, lòng Tát Mễ Cơ Nạp máy động, thầm nghĩ, muốn Ma Thần Hoàng bớt giận dữ vì tổn thất ba quân đoàn Thần Hoàng, chỉ sợ cần cướp lấy thần khí này. Có thể dâng lên một thần khí cấp quang hệ, tuy đám ma thần không dùng được nó nhưng cũng đủ dập tắt lửa giận của Ma Thần Hoàng.

Bởi vậy, gã nghĩ xong liền hành động ngay. Đôi cánh xám to lớn vỗ đập, ngay sau đó cả người gã như sao chổi xám đuổi theo hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần rốt cuộc là người chứ không phải thần, đương nhiên không thể nào đoán được suy nghĩ trong lòng Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp. Sao hẳn ngờ được bởi vì mình không muốn sử dụng linh cánh bộc lộ thân phận, lại vì Tinh Vương mà khiến lãnh đạo như Tử Linh Ma Thần chú ý?

Tát Mễ Cơ Nạp đột nhiên rời đi khiến sáu ma thần khác giật mình, bởi vì cấm chú chưa chấm dứt. Lần này gã đi, uy lực cấm chú bỗng chốc khuếch trương vài phần, cuốn lấy mười mấy binh sĩ quân đoàn Thần Hoàng vào trong, chân chính hiểu ý đồ của gã chỉ có mình Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát. Bởi vì gã cũng chú ý tới Long Hạo Thần, đã chuẩn bị sẵn sàng truy sát, ai biết bị Tát Mễ Cơ Nạp cướp trước.

Dưới tình huống như vậy thì Hoa Lợi Phát không thể ra tay nữa, nếu không chính là hành vi khiêu khích Tát Mễ Cơ Nạp. Tuy gã trong lòng luôn muốn tiến vào năm ma thần hạng đầu, nhưng không bao giờ muốn trở mặt với Tát Mễ Cơ Nạp, gã biết rõ sức mạnh của Ác Ma tộc.

Long Hạo Thần đang cùng đồng bạn rút lui, hai đội khác cũng lần lượt trở về Ngự Long Quan, ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận áp lực khủng bố khó thể hình dung. Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác này,

Tát Mễ Cơ Nạp không dùng hết sức đấu với Long Hạo Thần, đương nhiên vì trông thấy Long Thiên Ấn đang tới gần. Hơn nữa tuy chỉ đơn giản đánh vài chiêu, nhưng thực lực mạnh như gã sao không cảm nhận được tu vi chân chính của Long Hạo Thần?

Tử Linh Ma Thần hiểu ra đây chẳng qua là kỳ sĩ cấp tám lấy được thần khí mà thôi, tu vi chưa tới cấp chín. Nhưng mặc kệ tu vi của hắn thế nào, chỉ cần lấy thần khí là đủ rồi. Gã chưa dùng hết sức cũng bởi vì Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần chưa phóng ra uy lực thần khí, nên cẩn thận chút. Ban ngày ánh vàng bảy màu từng khiến gã kinh hoàng. Uy lực ánh sáng này rốt cuộc mạnh tới đâu thì Tát Mễ Cơ Nạp phải nếm qua mới biết.

Ánh vàng vỡ nát, sương mù xám dâng tràn, gần như trong chớp mắt đã bao lấy thân thể Long Hạo Thần, ngay cả Tinh Vương cũng bị nuốt lấy.

Luân Hồi Tử Vong, là tuyệt chiêu của Tát Mễ Cơ Nạp. Đối mặt kỹ năng này, coi như là Long Thiên Ấn đều phải nhờ lực lượng thần khí mới ngăn cản được.

Long Thiên Ấn có thể đứng lúc cứu Long Hạo Thần không? Đáp án là không.

Bởi vì ông đang trên đường tới thì bị một bóng dáng cao to chặn lại, Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát.

Tuy rằng Hoa Lợi Phát ghen ghét địa vị của Tát Mễ Cơ Nạp, nhưng việc gì nên làm việc gì không nên thì ma thần gã vẫn phải biết.

Giải quyết xong cấm chú thứ nhất, gã khiến năm tên ma thần khác đi xử lý uy lực hai cấm chú còn lại, cứu viện binh sĩ quân đoàn Thần Hoàng. Chính gã thì bay vượt qua Tát Mễ Cơ Nạp, cản đường Long Thiên Ấn.

Tát Mễ Cơ Nạp có mục đích gì khi truy sát Long Hạo Thần, sao Hoa Lợi Phát không biết được? Quân đoàn Thần Hoàng bị tổn thương nặng, gã cũng có trách nhiệm, bị giáng tội sẽ không chỉ một mình Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp chịu. Nhất định phải lấy cái gì đó giảm bớt cơn giận của Ma Thần Hoàng.

“Cút ra!” Long Thiên Ấn hét lớn một tiếng.

Lúc này không trung sau lưng ông đã hoàn toàn biến thành màu xanh vàng, trái ngược hoàn toàn với Lĩnh Vực Tử Linh của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp.

Bộ giáp màu xanh vàng mỹ lệ bao bọc cả người ông, ánh trắng màu xanh là điều kiện chủ yếu để Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa biến thành bộ giáp.

Vũ khí chỉ có một, là chiến chùy to lớn. Lấy tu vi như Long Thiên Ấn mà phải dùng cả hai tay mới nắm giữ được nó.

Nói đến cũng trùng hợp, hai tay Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát mỗi bên nắm một cái chùy lớn, màu vàng nhạt, tựa như hai khối thủy tinh vàng điêu khắc thành.

Ầm ùng!

Đơn chùy đụng song chùy, Chưởng Quân và Chế Ước Thần Ấn kỳ sĩ Long Thiên Ấn và Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát, ba cái chùy ở trên không trung mạnh đụng nhau.

Hoa Lợi Phát không phát ra lĩnh vực, nhưng lúc ba chùy giao nhau thì sau lưng gã xuất hiện một con gấu màu vàng trong suốt cao hơn trăm mét, ngửa đầu rống gầm. Tiếng nổ kịch liệt khiến Ngự Long Quan và đại doanh ma tộc đều rung lên. Trong tiếng gầm, Long Thiên Ấn đang bay nhanh bị chặn lại, hơn nữa bị bắn ngược ra hơn trăm mét.

Hùng Ma tộc mạnh nhất là sức lực, dù Long Thiên Ấn mặc giáp Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa, so đấu về sức mạnh thì vẫn không phải đối thủ của Hoa Lợi Phát.

Ma thần đứng hàng thứ sáu trong ma tộc đâu phải dễ dàng bị đối phó? Thực lực không đủ mạnh, sao Hoa Lợi Phát dám có suy nghĩ leo lên địa vị năm trụ cột ma thần?

Long Thiên Ẩn bị đẩy lùi, không hé răng. Ông trông thấy xa dâng lên sương mù xám, lại không thấy rõ bóng dáng Long Hạo Thần và Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp.

Ông đã đấu với Tát Mễ Cơ Nạp vài lần, cũng rất hiểu năng lực của Long Hạo Thần. Ông biết dù Long Hạo Thần không che giấu thực lực, ở trước mặt Tát Mễ Cơ Nạp cũng không chống cự được bao lâu. Huống chi Nhật Nguyệt Thần Oa tâm thuần của Long Hạo Thần làm cách nào phát huy ra uy lực thần khí thì hiện tại Long Hạo Thần còn chưa khống chế được!

Nhưng Long Thiên Ẩn không uổng là Chương Quân và Chế Ước Thần Ẩn kỳ sĩ, càng trong lúc nguy cấp thì càng tỉnh táo.

Chùy xanh vàng chậm rãi giơ cao, có thể thấy rõ cái chùy độ dài khoảng một mét hai, đầu chùy tròn, đường kính khoảng hai mét. Trên đầu chùy có vô số ẩn ký giống hình trăng tròn, trăng non, bán nguyệt, cái gì cần có đều có. Mỗi một ẩn ký đều lấp lánh ánh sáng xanh lóa mắt.

Khi ông nâng lên cái chùy thì trầm giọng ngâm xướng.

“Thiên và địa, trật tự và phép tắc, nghe lệnh của ta, thần lực của Nguyệt, Ánh!”

Bỗng chốc sau lưng ông ánh sáng xanh vàng ngập trời dao động kịch liệt, ngưng tụ thành hình dạng bán nguyệt. Dừng tụ vì làm môi giới ngưng tụ ánh trăng, ánh sáng xanh vàng đậm đặc chiếu rọi bề mặt cái chùy.

Đôi chùy của Hoa Lợi Phát đẩy lùi Long Thiên Ẩn, chính gã cũng bị dư chấn không nhỏ. Đặc biệt là cái chùy cấp thần khí của Long Thiên Ẩn truyền đến Quang nguyên tố khổng lồ khiến gã cần thời gian tiêu trừ.

Lúc này trông thấy ánh trăng chiếu rọi trên cái chùy của Long Thiên Ẩn, ánh mắt gã thoáng chốc biến âm trầm.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp từng nói với gã, cái chùy của Long Thiên Ẩn tên là Nguyệt Thần. Lực lượng Nguyệt Thần cũng là quang thuộc tính, khi ông dốc hết sức đánh ra, linh vực sẽ biến thành hình dạng vàng trắng, đó là lúc Long Thiên Ẩn đáng sợ nhất. Trăng thể tích càng lớn thì Long Thiên Ẩn công kích càng kinh khủng. Nếu đến trạng thái trăng tròn, coi như là gã cũng không dám chính diện đối đầu.

Đôi tay giang hai bên người, uốn bộ ngực vạm vỡ, Hoa Lợi Phát giữa đầu phát ra tiếng gầm. Con gấu vàng sau lưng bỗng nhiên biến ngưng tụ, cơ thể Hoa Lợi Phát cũng chớp mắt phình ra, khí thế tràn ngập cuồng dã bùng phát.

Bàn về tu vi linh lực, Hoa Lợi Phát chỉ thua Tát Mễ Cơ Nạp, bàn về sức lực thân thể trong ma tộc dám nói thắng được gã chỉ có Ma Thần Hoàng Phong Tú mà thôi. Long Thiên Ẩn có mạnh hơn nữa thì gã quyết không lùi bước, cứng đối cứng là cách chiến đấu sở trường nhất của Hùng Ma tộc.

“Vạn Hùng Lực!” Đôi mắt Long Thiên Ẩn đập xuống Nguyệt Thần Chùy màu xanh vàng, Hoa Lợi Phát rống một tiếng, đôi chùy làm động tác chém lên, lần nữa cứng rắn đỡ.

Bùm!

Lần này khi hai bên lại va chạm, ba cái chùy dính vào nhau. Sau lưng Hoa Lợi Phát có bóng gấu to, sau lưng Long Thiên Ẩn có mặt trăng, đều bùng phát ánh sáng chói lòa không gì sánh kịp. Ánh sáng vạn vệt hình thành bão tố xoắn ốc to lớn chiếu sáng cả chân trời từ chỗ Ngự Long Quan đến đại doanh ma tộc,

Vốn ánh mắt Hoa Lợi Phát tràn ngập cuồng dã dần lộ ra chấn kinh. Bởi vì gã rõ ràng cảm giác được lực lượng của mình dần bị ức chế, hơn nữa không gian quanh người đang nhanh chóng tan vỡ. Những vết rách không gian ngăn cách liên hệ giữa gã và linh vực của mình, giống như đã bị Long Thiên Ẩn nắm trong lòng bàn tay. Trật Tự và Phép Tắc mạnh ở chỗ khống chế linh vực. Tuy Trật Tự và Phép Tắc Thần Ẩn vương tọa đứng thứ hạng chót trong sáu Thần Ẩn vương tọa, nhưng đơn thuần so đấu tăng phúc linh vực thì nó chỉ đứng sau Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa.

Linh vực của Long Thiên Ẩn không chỉ tăng phúc rất lớn cho mình, cũng phá hỏng linh vực của kẻ địch. Đến cấp chín rồi thì tác dụng của linh vực rất quan trọng.

Oành!

Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát cùng với đôi chùy bắn ngược ra, tựa như đạn pháo vàng to bụi bay hướng phương xa.

Sau lưng gã dùng Hùng Ma lĩnh vực tăng phúc cho mình lại vỡ nát. Bán nguyệt xanh vàng sau lưng Long Thiên Ấn bỗng biến to gấp đôi. Nguyệt Thần Chùy tỏa ánh sáng xanh vàng chói lòa hơn bao giờ hết.

Mặt Long Thiên Ấn ứng đồ không bình thường, muốn đánh lui Hùng Ma tộc thì nói dễ hơn làm, ông vượt quá giới hạn thúc đẩy Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa. Nhưng để cứu Long Hạo Thần, dù trả giá lớn hơn nữa thì ông cũng cam lòng.

Lần nữa hít sâu, ông đang định đánh hướng Linh Vực Tử Linh do Tát Mễ Cơ Nạp huyền hóa ra thì trông thấy hình ảnh khiến ông khó thể bình tĩnh.

Linh Vực Tử Linh của Tát Mễ Cơ Nạp kịch liệt dâng lên, hơn nữa bên trong có trăm ngàn ánh sáng vàng bộc phát ra ngoài. Cường độ linh vực của Tát Mễ Cơ Nạp lại hoàn toàn không thể ngăn cản uy lực khủng bố của ánh sáng vàng kia bùng phát. Linh vực chẳng những bị kịch liệt đảo quấy còn run lẩy bẩy, ánh sáng vàng đi qua đâu là màu xám của Linh Vực Tử Linh điên cuồng tan biến. Cả linh vực tựa như con thú giãy dụa sắp chết.

Điều này sao có thể được? Đây là suy nghĩ trong lòng Long Thiên Ấn. Ông biết rõ thực lực của Long Hạo Thần, đừng nói hấn chưa thể vận dụng năng lực cấp thần khí như Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn, dù có thể dùng thì thực lực chênh lệch quá lớn với Tát Mễ Cơ Nạp, hấn không thể nào phá được linh vực của Tát Mễ Cơ Nạp!

Lúc Long Thiên Ấn và Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát va chạm, trong lòng ông thầm cầu nguyện Long Hạo Thần có thể nhờ vào Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn chống đỡ lâu chút, cho mình thời gian cứu viện. Nhưng ông tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xuất hiện tình trạng như vậy. Ánh sáng kia rõ ràng là quang thuộc tính, hơn nữa nhìn tình huống trước mắt thì Long Hạo Thần chiếm ưu thế, còn lâu tu thể tuyệt đối.

Đối với cường giả cấp chín thì linh vực tựa như sự sống. Một khi linh vực bị phá sẽ đả kích rất lớn với cường giả cấp chín. Chịu đựng đả kích như thế không chỉ bị trọng thương, còn thương tổn đến căn nguyên! Nhưng sao Long Hạo Thần làm được?

Kỳ thực chính Long Hạo Thần cũng vô cùng giật mình.

Khi Luân Hồi Tử Vong xuất hiện, cuốn hấn và Tinh Vương vào trong, Long Hạo Thần liền biết đây là lực lượng mình không thể chống cự.

Tát Mễ Cơ Nạp quá mạnh, dựa vào linh lực hơn bốn mươi vạn, gã phát động kỹ năng này đã gần với cấm chú. Đừng nhìn gã không sức thể, nhưng thực lực khủng bố khiến kỹ năng này tựa như do linh cương ngưng kết thành.

Tuy Long Hạo Thần có Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn bao bọc nhưng dù Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn có thể ngăn cản nó thì bản thân hấn cũng không chặn được, nhất định sẽ bị áp lực xé nát.

Bởi vậy ở khoảnh khắc Luân Hồi Tử Vong giáng xuống, hấn lập tức thu Tinh Vương vào không gian của chính nó, không chút do dự phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng ở trước ngực.

Chỉ có nhờ vào Tháp Vĩnh Hằng chạy trốn, trừ này ra không còn cách nào khác. Có Tháp Vĩnh Hằng tồn tại khiến Long Hạo Thần rất yên tâm. Thực lực hấn càng mạnh, thông qua Giai Diệu Vĩnh Hằng, liên hệ giữa hấn và Tháp Vĩnh Hằng càng thêm liên kết, gần như một ý nghĩ đã có thể phát động và liên tiếp với Tháp Vĩnh Hằng. Dù uy lực Luân Hồi Tử Vong đủ khủng bố cũng không thể ngăn chặn sự liên hệ này, hấn vẫn có thể chạy trốn. Đây cũng là vì sao trước đó Long Hạo Thần không chút hoảng sợ.

Nhưng ngay khi Long Hạo Thần phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng, liên tiếp với Tháp Vĩnh Hằng, thì xuất hiện biến dị.

Trước ngực hấn, Giai Diệu Vĩnh Hằng bỗng nổ rộ ra ánh sáng vàng cực kỳ chói mắt, cảm giác cháy bỏng khiến cơ thể Long Hạo Thần suýt bị thiêu cháy. Ý chí lực như hấn cũng kiềm không được hét thảm một tiếng. Ngay sau đó hấn trông thấy hàng vạn ánh sáng vàng bộc phát, Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền đến cho

hắn cảm giác mừng như điên khó thể hình dung. Sau đó Luân Hồi Tử Vong đè ép hắn đột nhiên kịch liệt dao động, hàng vạn ánh sáng vàng cũng bao bọc lấy Long Hạo Thần.

Hai ông cháu Long Thiên Ấn và Long Hạo Thần có rung động cỡ nào cũng không sánh bằng tâm trạng hiện nay của Tát Mễ Cơ Nạp.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

501. Chương 181: Giáng Thế! Tháp Vĩnh Hằng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Tát Mễ Cơ Nạp phán đoán thực lực của Long Hạo Thần rất chính xác, đương nhiên sẽ thành công. Đối mặt Luân Hồi Tử Vong, dù cho Long Hạo Thần thi triển uy lực của thần khí thì chắc cũng không chống cự được bao lâu. Dù sao thực lực chênh lệch quá rõ ràng. Gã chờ sau khi Long Hạo Thần bị Luân Hồi Tử Vong bóp nát, hồn phách dung nhập vào Linh Vực Tử Linh của mình, thần khí đương nhiên cũng vào tay gã.

Nhưng khi Tát Mễ Cơ Nạp bắt đầu chú ý trận chiến giữa Long Thiên Ấn và Hoa Lợi Phát, chuẩn bị ngăn cản đòn tấn công của ông thì xảy ra biến dị.

Long Hạo Thần bị Luân Hồi Tử Vong cắn nuốt, ngực đột nhiên phát ra hàng vạn ánh sáng vàng. Dù trong mắt Long Thiên Ấn thì ánh sáng vàng đó là quang thuộc tính thuần túy mà mệnh mông, nhưng trong mắt gã tuyệt đối không phải vậy.

Ánh sáng vàng kia có loại tính chất kỳ quái, khiến Tát Mễ Cơ Nạp sinh ra sợ hãi. Linh Vực Tử Linh là của bản thân, nhưng theo thời gian trôi qua, uy lực không ngừng tăng cao căn bản đến từ linh hồn chết trong linh vực. Lực lượng của linh hồn không ngừng bị Linh Vực Tử Linh cắn nuốt, bị luyện hóa thành oán linh trong linh vực, do đó tăng thêm nhiều uy lực cho Linh Vực Tử Linh.

Bởi vậy, trong ma tộc thì Linh Vực Tử Linh của Tát Mễ Cơ Nạp là độc nhất vô nhị, uy lực cường đại đến ngay cả Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư và Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đều phải khen ngợi. Địa vị ma thần thứ tư cũng nhờ vào Linh Vực Tử Linh.

Mới đây, Tát Mễ Cơ Nạp vừa sử dụng mười hai Oán Linh mạnh nhất trong Linh Vực Tử Linh, chớp mắt phá hủy Thần Giáng Thuật của Long Hạo Thần. Tử Linh ma pháp bị gã tu luyện đến trình độ này có thể nói là đỉnh cao, không cần sợ hãi lực lượng quang minh bình thường.

Nhưng giờ phút này gã lại xuất hiện cảm xúc sợ hãi. Bởi vì từ ngực Long Hạo Thần phát ra hàng trăm vạn ánh sáng vàng đang điên cuồng cắn nuốt lực lượng linh vực của gã.

Không sai, không phải phá hủy hay hóa giải mà là cắn nuốt. Gã có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong linh vực của mình, từng oán linh đang lấy tốc độ kinh người bị ánh sáng kia cắn nuốt. Gần như trong khoảnh khắc, Luân Hồi Tử Vong bị phá. Khi Long Hạo Thần lần nữa xuất hiện trước mắt gã, trừ phần ngực tỏa ánh sáng vàng ra thì có một cái tháp vàng bao lấy cơ thể hắn.

Từ trong tháp vàng phát ra áp lực cường đại không gì sánh bằng. Áp lực đó Tát Mễ Cơ Nạp chỉ cảm nhận từ người Ma Thần Hoàng.

Từ tháp vàng lan ra ánh sáng vàng càng mạnh hơn vừa đây. Có thể mơ hồ thấy trong tháp vàng từng oán linh màu bạch kim điên cuồng cắn xé Linh Vực Tử Linh của gã, cũng điên cuồng nuốt. Chỉ trong giây lát đã lan tràn đến cả phạm vi Linh Vực Tử Linh.

Đây là cái gì? Tát Mễ Cơ Nạp luống cuống, trong hoảng loạn dĩ nhiên gã không dám giữ lại sức mạnh. Mười hai oán linh lấp lánh sắc vàng đen xám xuất hiện sau lưng gã, mỗi cái đều lớn cỡ trăm mét, điên cuồng nhào hướng tháp vàng.

Tử Linh Ma Thần cảm giác cứ mặc kệ cái tháp tiếp tục cắn nuốt, chỉ sợ Linh Vực Tử Linh của mình sẽ bị nó phá hư hoàn toàn!

Lực lượng này thật quá mức khủng khiếp. Tháp vàng cho gã cảm giác áp lực vượt xa Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn ban ngày của Long Hạo Thần rất nhiều. Khi tháp vàng xuất hiện, gã thậm chí có cảm giác không thể kháng cự.

Thần khí, hơn nữa không phải thần khí bình thường, là thần khí hoàn toàn áp chế gã ở phương diện thuộc tính.

Kỳ thật Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thật là quá xui xẻo. Nếu đổi lại một ma thần xếp hạng cao khác, dù là ma thần thứ hạng thấp hơn gã nhiều thì lúc này đã sớm ép Long Hạo Thần truyền tống trở về Tháp Vĩnh Hằng. Long Hạo Thần không thể nào chống lại thực lực cường đại.

Nhưng điểm mấu chốt là Tát Mễ Cơ Nạp chính mình ra tay. Gã là Tử Linh Ma Thần, tu luyện đương nhiên là Tử Linh ma pháp lấy hắc ám thuộc tính làm cơ sở. Có thể nói, về mặt Tử Linh ma pháp thì gã là mạnh nhất cả đại lục.

Hiện giờ gã là Tử Linh ma pháp mạnh nhất nhưng không có nghĩa gã cũng là Tử Linh ma pháp mạnh nhất trong lịch sử Thánh Ma đại lục!

Tát Mễ Cơ Nạp tuy mạnh nhưng so với người đã từng là con trai quang minh, dùng quang thuộc tính tu luyện Tử Linh ma pháp hơn nữa trở thành Tử Linh Thánh Pháp Thần hiểm họa của cả nhân loại, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư thì gã thật như con kiến hôi với kiến lửa.

Năm đó gần như tụ tập toàn lực lượng nhân loại mới phong ấn được Y Lai Khắc Tư, hủy thân xác y, mà Tháp Vĩnh Hằng vẫn không bị hủy hoại. Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư gần như dùng sức mạnh bản thân đối đầu cả nhân loại. Trình độ khủng bố của y tuyệt đối không thua gì Ma Thần Hoàng, thậm chí tính hủy diệt đối với nhân loại càng mạnh hơn Ma Thần Hoàng.

Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư tu luyện là Vong Linh Ma Pháp. Vong Linh Ma Pháp khác biệt lớn nhất với Tử Linh ma pháp chính là triệu hoán. Vong Linh Ma Pháp nghiêng hướng triệu hoán, Tử Linh ma pháp thì nghiêng hướng hủy diệt và phá hoại.

Một cái là đem lực lượng linh hồn chuyển hóa thành cá thể hỗ trợ mình chiến đấu, một cái là trực tiếp hấp thu lực lượng linh hồn để tăng cường chính mình.

Nói theo căn bản thì giữa hai cái không thể nói cái nào yếu hơn, chỉ phải xem tu vi.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp đích thực mạnh, xếp hạng bốn trong ma tộc, là cường giả Tử Linh ma pháp hiện nay. Nhưng gã so với Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư thì không chỉ kém xa mà thôi.

Con trai quang minh, thể chất Thần Quyển Giả, ngay cả Quang Minh Nữ Thần đều không dám coi thường Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, thực lực khủng bố tới đâu? Lấy trí tuệ của y, đương nhiên cứu Vong Linh Ma Pháp đến cực hạn, cũng bao gồm cả Tử Linh ma pháp. Y để lại Tháp Vĩnh Hằng là thứ có thể xuyên qua không gian, là siêu thần khí, sao Tát Mễ Cơ Nạp có thể đối đầu được chứ?

Nếu Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư còn sống, vậy Tát Mễ Cơ Nạp ở trong mắt y chẳng qua chỉ là Cường Giả Chi Hồn mà thôi, không có cả tư cách làm đối thủ đấu một trận.

Thực lực chênh lệch quá rõ rệt, dưới tình huống này, khi Long Hạo Thần phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng định trở về Tháp Vĩnh Hằng, Tháp Vĩnh Hằng thông qua liên hệ với hắn lập tức cảm nhận được trong Linh Vực Tử Linh có lực lượng tử vong và số lượng oán linh khổng lồ.

Đối với nhân loại mà nói, đó là lực lượng tràn ngập hủy diệt khủng bố, nhưng đối với Tháp Vĩnh Hằng thì là vật siêu bổ! Tát Mễ Cơ Nạp tích góp mấy trăm năm khổng lồ tới đâu? Hơn nữa bản thân nó chính là lực lượng tử vong thuần túy, không cần lo lắng quá nhiều.

Thế nên, Tháp Vĩnh Hằng hưng phấn. Vốn nó có năng lực tự chủ và trí tuệ cực mạnh, khi cảm giác có vật siêu bổ thì sao bỏ qua cho được.

Vậy nên, chớp mắt đã đến không gian Thánh Ma đại lục, bảo vệ Long Hạo Thần đồng thời điên cuồng nuốt vật siêu bổ này.

Tất Mễ Cơ Nạp thật rất xui xẻo. Nếu không phải gã quá coi trọng Long Hạo Thần, không trực tiếp dùng Linh Vực Tử Linh mà dựa vào linh lực cường đại công kích Long Hạo Thần thì sẽ không xuất hiện loại tình trạng này!

Làm siêu thần khí, lực hấp dẫn của Tháp Vĩnh Hằng đối với tử vong thuộc tính và linh lực oán linh rất là mạnh mẽ. Hơi thở quang minh chính là khắc tinh của hắc ám.

Tất Mễ Cơ Nạp gặp phải Tháp Vĩnh Hằng, tựa như thiếu nữ gặp phải gã đàn ông dâm dục, âm dương bổ cho nhau, lực lượng lại cách biệt, chỉ có thể bị làm...

Mười hai Vua Oán Linh điên cuồng lao hướng Tháp Vĩnh Hằng. Mười hai Vua Oán Linh là tuyệt chiêu của Tất Mễ Cơ Nạp, trải qua mấy trăm năm không ngừng cần nuốt oán linh khác mà thành. Trước đó ngay cả Thần Giáng Thuật còn bị chúng nó chống lại, hơn nữa lúc đó còn chưa hoàn toàn phát huy uy lực.

Nhưng khi chúng nó gặp phải Tháp Vĩnh Hằng lại hoàn toàn là kết cuộc khác.

Mười hai Vua Oán Linh đích thực mạnh, ánh sáng vàng Tháp Vĩnh Hằng tỏa ra tối đa chỉ khiến thân thể chúng run lên, không thể trực tiếp hấp thu lực lượng linh hồn cực kỳ ngưng tụ của chúng.

Nhưng khi mười hai Vua Oán Linh tấn công Tháp Vĩnh Hằng thì kết quả hoàn toàn khác.

Lúc trước ánh sáng vàng không tổn thương chúng đột nhiên biến mạnh mẽ. Ánh sáng bỗng biến thành màu trắng, linh hồn dao động kinh khủng khó thể hình dung từ Tháp Vĩnh Hằng bắn tung ra.

Mười hai Vua Oán Linh cùng phát ra tiếng hét thê lương, thân thể khổng lồ mà ngưng tụ cứ thế bị đánh tan, hóa thành vô số mảnh nhỏ oán linh khuếch tán trên không trung.

Từng vòng sáng trắng chói mắt điên cuồng khuếch tán, hút lấy, cần nuốt mảnh nhỏ linh hồn. Ánh sáng của Tháp Vĩnh Hằng hoàn toàn phá tan Linh Vực Tử Linh, hóa thành đầy trời ánh sáng vàng điên cuồng vòng quanh Linh Vực Tử Linh.

Hấp thu không chỉ là lực lượng linh hồn Linh Vực Tử Linh, thậm chí mấy binh sĩ quân đoàn Thần Hoàng vừa chết trận bên đại doanh ma tộc cũng bị hấp thu.

Đây chính là lực lượng của siêu thần khí. Dù chỉ là ảo ảnh siêu thần khí cũng đã thi triển ra uy lực vô cùng khủng khiếp!

Tháp Vĩnh Hằng làm siêu thần khí, bản thân nó có trí tuệ to lớn. Muốn chân chính khống chế nó, trừ phi Long Hạo Thần có thể thông qua tất cả thử thách Trường Miên Thiên Tài Y Lai Khắc Tư để lại, leo đến tầng tháp cuối cùng, nhận Tử Linh Thánh Pháp Thần truyền thừa mới có thể.

Bản thân Tháp Vĩnh Hằng có tính tự chủ rất mạnh. Khi nó cảm nhận được bên này có thứ cực tốt cho mình, liền không tiếc trả giá đem thân quang ánh chiếu đến thế giới này, cố gắng vì mình cướp lấy lợi ích tốt nhất.

Lúc trước khi mười hai Vua Oán Linh nhào hướng Tháp Vĩnh Hằng, lấy uy lực siêu thần khí của nó sao không thể tổn thương đám Vua oán Linh được, chẳng qua là nó cố ý không làm vậy.

Bởi vì Tháp Vĩnh Hằng có thể cảm nhận được sức mạnh của mười hai Vua Oán Linh. Nếu chỉ công kích chúng nó ở cự ly xa thì sẽ hù chúng chạy mất. Tháp Vĩnh Hằng chỉ là ảo ảnh, nó không cách nào cưỡng ép ở khoảng cách xa hấp thu mười hai Vua Oán Linh.

Cho nên nó tránh nặng tìm nhẹ, hấp dẫn mười hai Vua Oán Linh tới trước mặt mình. Khi mười hai Vua Oán Linh đụng chạm tới cái bóng của Tháp Vĩnh Hằng, Tháp Vĩnh Hằng truyền ra lực lượng căn nguyên nhất vào chúng, cũng chính là thần uy cực tinh thuần của siêu thần khí.

Mười hai Vua Oán Linh đích thực mạnh, nhưng so với siêu thần khí sức một kích thì chúng có đáng gì? Trực tiếp bị chấn thành mảnh nhỏ.

Khoảnh khắc mười hai Vua Oán Linh bị chấn nát, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp phát ra tiếng hét thảm vọng thấu trời. Lúc này gã đã hoàn toàn hiểu ra, tháp vàng trước mắt không phải kẻ như gã có thể chống cự. Nếu không nghĩ cách, gã chẳng những bị thương, chỉ sợ lực lượng tử linh khổng lồ sẽ bị cái tháp khủng bố này nuốt hết.

Giữa tiếng hét điên cuồng, Tát Mễ Cơ Nạp bỗng phun ra ngụm máu xám. Ngay sau đó, Tử Linh Ma Thần Trụ bỗng phát ra ánh sáng chói lòa.

Ánh sáng xám kinh khủng ở trên bầu trời hình thành một con Ác Ma to lớn dữ tợn, điên cuồng nhào về phía Tháp Vĩnh Hằng, hơn nữa cường ép hấp thu lại Linh Vực Tử Linh trong không khí.

Ác Ma dữ tợn này chính là lực lượng căn nguyên nhất của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, cũng là lực lượng căn bản nhất của Ác Ma tộc, không ở trong thuộc tính tử linh.

Cùng lúc đó, trong miệng Tát Mễ Cơ Nạp phát ra tiếng hú quái dị. Bên dưới đại doanh ma tộc cùng vang lên hàng vạn tiếng hú dài, vô số ánh sáng đen từ trong quân doanh phóng ra, hợp lại bay thẳng tới chỗ Tát Mễ Cơ Nạp.

Bao gồm cả Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát, sáu ma thần dùng tốc độ nhanh nhất tới sau lưng Tát Mễ Cơ Nạp, mỗi tên đều liên thông với lực lượng Trụ Ma Thần của mình.

Trụ Ma Thần nở rộ ánh sáng màu khác nhau, tự huyền hóa ra bóng ảo hình dạng nguyên thủy nhất của tộc mình. Bảy bóng ảo to lớn ở trên không trung lấp lánh ánh sáng, bùng phát ra đòn tấn công mạnh nhất đánh về phía Tháp Vĩnh Hằng.

Bảy ma thần bắt tay nhau công kích, là cảnh tượng đồ sộ ngàn năm qua chưa từng xuất hiện. Dù là người sở hữu Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa, Chương Quân và Chế Ước Thần Ấn kỳ sĩ Long Thiên Ấn cũng bị áp lực ngạt trời này đánh bay ngược ra sau.

Tát Mễ Cơ Nạp đang liều mạng. Mới này gã hét lên là nhờ lực lượng cả tộc Ác Ma, ma pháp huyết mạch đến từ dòng máu Ác Ma tộc. Thông qua ma pháp này gã có thể trong nháy mắt vận dụng mỗi phần lực lượng căn nguyên của tộc nhân để bổ sung cho mình, do đó phát ra sức mạnh lớn nhất.

Có thể nói sức mạnh căn bản nhất trong đại doanh ma tộc trước Ngự Long Quan là lực lượng của Ác Ma tộc đều tại đây, có thể tưởng tượng chúng tăng phúc cho Tát Mễ Cơ Nạp lớn đến đâu. Lại thêm vào Trụ Ma Thần của gã, chớp mắt khiến Tát Mễ Cơ Nạp phát ra lực công kích mạnh nhất có thể.

Không liều mạng không được, một khi Linh Vực Tử Linh bị cắn nuốt hoàn toàn, mười hai Vua Oán Linh bị Tháp Vĩnh Hằng hấp thu, vận tu vi của Tát Mễ Cơ Nạp ít nhất thấp năm phần, lại bị thương căn nguyên, không thể nào giữ vững địa vị ma thần thứ tư nữa.

Cho nên gã mới thà rằng dùng ma pháp huyết mạch lấy đi lực lượng tộc nhân khiến chúng suy yếu, cũng phải bảo vệ linh vực của mình.

Bảy ma thần cùng nhau tấn công, uy lực đích thực khủng khiếp, đây không phải dùng cảm chú có thể hình dung.

Ánh sáng trắng xung quanh Tháp Vĩnh Hằng điên cuồng vận vẹo, nhưng không có vẻ như muốn chống cự lực lượng bảy ma thần liên hợp. Nó vẫn điên cuồng cắn nuốt lực lượng tử vong, bao gồm cảm nhận nhỏ của mười hai Vua Oán Linh.

Mắt thấy ánh sáng của bảy cảm chú đánh vào Tháp Vĩnh Hằng, Long Thiên Ấn ở phương xa nín thở, tim đập mạnh. Ông có thể thấy bên trong tháp vàng chính là Long Hạo Thần! Cái tháp không phải thực thể, vốn là ánh sáng lấp lánh. Nhưng ông chỉ có một người, dù thực lực của Thần Ấn kỳ sĩ mạnh cỡ nào cũng không khả năng cùng lúc đối đầu bảy ma thần bao gồm cả Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát liên hợp đánh ra một đòn. Áp lực khủng bố và linh lực dao động khiến ông không thể tới gần phạm vi đó.

Nhưng ngay sau đó Long Thiên Ấn liền há to miệng.

Khi bảy ánh sáng sắp đánh vào Tháp Vĩnh Hằng, ánh sáng trắng bỗng nhiên thu lại, thật là tốc độ ánh sáng, hơn nữa không bị áp lực của bảy ma thần ảnh hưởng.

Ánh sáng trắng thu lại, cái tháp và Long Hạo Thần đều vụt một cái hoàn toàn biến mất.

Bảy ma thần phát động lực lượng căn nguyên đánh ra một chiêu liều mạng hoàn toàn rơi vào không khí, bắn thẳng lên trời.

Lực lượng chúng liên hợp thật sự khủng khiếp, đây chính là một đòn dốc hết lực lượng căn nguyên Trụ Ma Thần! Cả bầu trời chớp mắt biến thành bảy sắc màu, thật lâu không tán đi. Có thể trông thấy trên trời cao phạm vi ngàn dặm tất cả mây đều biến mất, chỉ có ánh sáng bảy màu lấp lánh trên trời kéo dài mãi.

Bảy ma thần cùng rên rỉ một tiếng, đặc biệt là Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp học ra ngậm máu xám, mặt trắng như tờ giấy. Nhưng bây giờ gã không dám nghỉ ngơi, hai tay nhanh chóng vung vẩy hấp thu Linh Vực Tử Linh vỡ nát trong không gian, cùng với mảnh nhỏ linh hồn còn lại của mười hai Vua Oán Linh.

Bây giờ Tát Mễ Cơ Nạp muốn khóc cũng không khóc được. Linh Vực Tử Linh của gã trong thời gian ngắn ngủi đã bị cắn nuốt hơn bốn phần. Mười hai Vua Oán Linh chẳng những bị nổ nát, có mảnh nhỏ linh hồn của năm Vua Oán Linh bị lấy đi hoàn toàn. Đây còn là do bảy ma thần kịp thời dùng lực lượng căn nguyên dốc sức ra một đòn mới xong. Nếu trễ chút nữa, chỉ sợ Tháp Vĩnh Hằng không để lại cho gã một mảnh vụn nào.

Dù là Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát ngấp nghé địa vị Trụ Ma Thần thứ tư của Tát Mễ Cơ Nạp, thì lúc này cũng không cách nào dấy lên vui mừng khi người gặp họa. Gã chán kinh không kém gì Tát Mễ Cơ Nạp.

Đó chẳng qua là một Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ! Hơn nữa lúc trước hắn sử dụng thần khí là tám thuẫn mới đúng, sao biến thành cái tháp rồi? Chẳng lẽ trong tay Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ này có tới hai thần khí? Hơn nữa thứ vừa này đã không thể dùng thần khí bình thường để hình dung, nó khắc chế Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, thật là quá khủng khiếp.

Từ khi bắt đầu thánh chiến tới nay, Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát lần đầu tiên cảm nhận được áp lực nhân loại cho gã. Gã tuyệt đối không ngờ rằng Kỵ Sĩ Thánh Điện còn có tuyệt chiêu mạnh như vậy. Không ngờ sau khi đánh lên đại doanh của chúng còn ám toán Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp.

Tát Mễ Cơ Nạp lần này tuyệt đối là trọng thương nặng, chỉ sợ trong năm mươi năm cũng không thể hồi phục trạng thái cao nhất.

Có câu thơ chết cáo khóc, trừ Tát Mễ Cơ Nạp ra, sáu ma thần khác sắc mặt cực kỳ khó xem, nhưng chúng không làm ra hành động gì khác.

Mới rồi nhờ Trụ Ma Thần phát động căn nguyên đánh một đòn, chúng đã tiêu hao rất lớn. Ngược lại bên Kỵ Sĩ Thánh Điện thì sao? Trong trận đánh lên này, họ tổn thất cái gì?

Bảy ma thần dù không muốn thừa nhận cũng hiểu rõ, người ta tổn thất là con số không. Đúng vậy, không có tổn thất nào. Bảy ma thần đều ra tay nhưng không thể giữ lại dù là một người.

Dưới tình huống này, có trời mới biết Kỵ Sĩ Thánh Điện còn giấu tuyệt chiêu nào không có lộ ra ngoài. Chúng là ma thần, không phải tử sĩ. Cảm giác sợ hãi vượt xa phần nộ, ai cũng không muốn làm Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thứ hai. Cho nên chúng chỉ lơ đãng bay giữa trời, nhìn thống soái tối cao của Kỵ Sĩ Thánh Điện, người sở hữu Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa, Chương Quân và Chế Ước Thần Ấn kỵ sĩ Long Thiên Ấn bay trở về đầu tường Ngự Long Quan.

Nhưng bảy ma thần làm sao biết, hiện tại các cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng cực kỳ kinh ngạc không thua gì chúng. Bao gồm cả Long Thiên Ấn, không ai hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Đối với một số kỵ sĩ cấp thấp, họ đang phát ra tiếng hoan hô rung trời. Ai đều trông thấy ma tộc thảm bại. Nhưng trong lòng đám kỵ sĩ cấp cao thì chỉ có rung động, giật mình và khó hiểu. Họ đều trông thấy tháp vàng, nhưng không ai biết tháp vàng là cái gì? Chưa từng nghe nói trong Kỵ Sĩ Thánh Điện còn có một thần khí cường đại như vậy!

Trong lòng mỗi người đều tràn ngập thắc mắc, Long Thiên Ấn cũng thế, nhưng ông lo lắng nhiều hơn là an toàn của Long Hạo Thần. Dùng lực lượng khổng lồ như vậy, bản thân Long Hạo Thần phải trả cái giá lớn cỡ nào? Rất có thể là trả giá sinh mệnh.

Nếu không phải Tháp Vĩnh Hằng không đón nhận một đòn cuối cùng của bảy ma thần mà lựa chọn chạy trốn thì Long Thiên Ấn sẽ càng lo lắng nhiều hơn.

Nhưng Long Hạo Thần có trả cái giá gì không? Đúng vậy, hắn trả giá, hắn trả cái giá linh lực bạo tăng.

Ánh sáng vàng chợt lóe, Long Hạo Thần xuất hiện ở tầng một Tháp Vĩnh Hằng. Hắn bản năng ngồi xếp bằng.

Từng vòng sáng nóng rực quay quanh người hắn, điên cuồng dâng lên. Linh lực Quang nguyên tố khổng lồ đến mức khổng lồ lấy tốc độ kinh người ulla vào thân thể hắn.

Dù Long Hạo Thần có không muốn được Tháp Vĩnh Hằng hỗ trợ thì bây giờ hắn không còn cách nào khác. Tháp Vĩnh Hằng áp chế được cả Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thì nói chỉ là hắn chỉ mới là tu vi cấp tám.

Hiện giờ Long Hạo Thần chỉ cảm thấy thân thể tựa như bị ngọn lửa thiêu đốt. Năm linh khiếu trong người lấy tốc độ kinh khủng chấn động. Linh lực quang thuộc tính bên ngoài cực kỳ tinh thuần nhưng trong đó hỗn tạp một ít hơi thở tử vong, nhập vào người hắn cần năm linh khiếu không ngừng lọc ra, mới có thể hoàn toàn loại trừ hơi thở tử vong.

Về điểm này thì Long Hạo Thần vô cùng dứt khoát. Hắn có thể trực tiếp sử dụng linh lực quang thuộc tính, bởi vì bản chất vô cùng tinh thuần. Tháp Vĩnh Hằng dù sao là do con trai quang minh Y Lai Khắc Tư sáng tạo, y yêu cầu độ tinh thuần của quang thuộc tính không thấp hơn Long Hạo Thần.

Nhưng linh lực quang thuộc tính dù chỉ dính chút xíu hơi thở tử vong thì Long Hạo Thần cũng tuyệt đối không để nó nhập vào thân thể mình.

Có thể thấy Nhật Nguyệt Thần Oa rất quan trọng với Long Hạo Thần. Hắn được lời khuyên của Nhật Nguyệt Thần Oa thậm chí còn được lợi nhiều hơn là Nhật Nguyệt Thần Oa tâm thuận.

Giữ vững bản tâm mới là quan trọng nhất với con trai quang minh. Được thần khí chỉ có thể tăng sức mạnh, nhưng nếu không giữ bản tâm thì con trai quang minh cũng sẽ bị ô nhiễm, lạc lối.

Thế nên mặc kệ Long Hạo Thần được đến lực lượng cỡ nào, đối với hắn thì quan trọng nhất là giữ cho tâm tinh thuần, không bị bất cứ thứ gì ô nhiễm, đương nhiên càng không thể bị hơi thở tử vong ô nhiễm. Hắn tuyệt đối không nhận truyền thừa từ Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Linh lực khổng lồ bỗng ập đến khiến Long Hạo Thần bất ngờ, bởi vì dung nhập là linh lực tinh thuần chứ không phải Quang nguyên tố áp súc. Chính là nói, những linh lực này là bản thân hắn có được, có thể hòa hợp với thân mình trở thành một phần sức mạnh của hắn.

Lúc trước Long Hạo Thần cũng gặp qua tình huống này, nhưng không mạnh mẽ và khổng lồ như vậy. Hắn mơ hồ hiểu chắc là vì Tháp Vĩnh Hằng được đến chỗ tốt rất nhiều nên báo đáp hắn.

Khi bóng ảo của Tháp Vĩnh Hằng xuất hiện, chính Long Hạo Thần cũng ngây ra như phỗng. Cảm giác ngực nóng cháy lan tràn đến toàn thân, cảm giác cháy bỏng kia khiến hắn rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Nhưng dù sao tinh thần lực của hắn mạnh hơn người thường nhiều, thế nên dù trong tình huống như vậy cũng vẫn cảm nhận được một ít biến hóa từ bên ngoài.

Trong cảm giác của Long Hạo Thần, Tháp Vĩnh Hằng tựa như một thể sinh mệnh chứ không phải tòa kiến trúc hay thần khí. Khi chiến đấu với Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, nó luôn dắt mũi Tát Mễ Cơ Nạp. Điểm này càng rõ ràng hơn khi nó phát động lực lượng căn nguyên đánh lên mười hai Vua Oán Linh của Tử Linh Ma Thần.

Từ trong Tháp Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần cảm nhận được sự tham lam khiến người hoảng sợ. Cả Tháp Vĩnh Hằng đều mở rộng ra, điên cuồng cắn nuốt lực lượng linh vực và vô số oán linh bên trong của Tát Mễ

Cơ Nạp. Khi Tát Mễ Cơ Nạp phát hiện không ổn, dốc hết sức mạnh cùng sáu ma thần khác phát động công kích căn nguyên thì Tháp Vĩnh Hằng lập tức mang theo Long Hạo Thần trốn đi, không tiếp tục hấp thu mảnh nhỏ mười hai Vua Oán Linh trên không trung nữa, không chút lưu luyến.

Bởi vì bản thân có liên hệ với Tháp Vĩnh Hằng, cảm nhận của Long Hạo Thần càng sâu sắc hơn Tát Mễ Cơ Nạp hay Long Thiên Ấn.

Khi bảy ma thần bắt tay công kích Tháp Vĩnh Hằng, Long Hạo Thần cảm nhận được Tháp Vĩnh Hằng toát ra cảm xúc chẳng thêm để ý, nhưng nó vẫn không cứng rắn chống lại. Long Hạo Thần có thể khẳng định rằng Tháp Vĩnh Hằng tuyệt đối có năng lực chặn được chiêu đó, nhưng nó cũng phải trả giá lực lượng cực kỳ khổng lồ. Thế nên Tháp Vĩnh Hằng lập tức mang theo Long Hạo Thần chạy trốn, không phải nó không cách nào chống cự lực lượng của đám Tát Mễ Cơ Nạp mà là vì không đáng.

Chính là nói, nếu Tháp Vĩnh Hằng chống được chiêu đó, vậy sẽ tiêu hao nhiều năng lượng của chính nó, tiêu hao này còn lớn hơn nếu nó chống lại được đến chỗ tốt. Vậy nên sau khi đắn đo lợi ích, Tháp Vĩnh Hằng cho rằng hoàn toàn không cần đối đầu, thông thả mang theo Long Hạo Thần phá vỡ không gian, rời đi. Bảy ma thần cũng không thể làm gì được nó.

Biểu hiện của Tháp Vĩnh Hằng làm Long Hạo Thần lạnh thấu xương. Tháp Vĩnh Hằng quá có lý tính, hoàn toàn lấy lợi ích làm trung tâm, không quan tâm cái gì khác. Hơn nữa Long Hạo Thần rõ ràng cảm nhận được Tháp Vĩnh Hằng có năng lực tùy thời xuất hiện bên cạnh hắn. Nhưng trước kia trong lúc chiến đấu, Tháp Vĩnh Hằng chân chính giúp đỡ hắn chỉ có một lần, đó là lúc hắn rơi vào đường cùng sắp chết, hơn nữa chỉ là thoáng qua.

Khi Long Hạo Thần và Thái Nhi gặp phải nguy hiểm, hắn dốc hết sức bảo vệ Thái Nhi, Tháp Vĩnh Hằng chẳng chút động tĩnh. Nhưng lúc này hắn cũng dùng năng lực truyền tống rời đi, Tháp Vĩnh Hằng cảm nhận lợi ích lớn thoáng chốc hiện ra.

Loại cảm giác này đối với lương thiện như Long Hạo Thần thật rất khó chịu. Hôm nay Tháp Vĩnh Hằng xuất hiện khiến hắn càng hiểu sâu hơn về siêu thần khí. Hắn lơ mơ phát hiện, coi như là Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư để lại ấn ký linh hồn cũng không thể hoàn toàn khống chế siêu thần khí này. Tháp Vĩnh Hằng có trí tuệ và phán đoán của chính nó. Chính là nói, dù hắn được truyền thừa của Y Lai Khắc Tư, khi hắn làm việc gì có hại cho Tháp Vĩnh Hằng, hoặc khiến nó tiêu hao nhiều thì Tháp Vĩnh Hằng sẽ vẫn kháng cự hắn, thậm chí không để hắn sử dụng.

Nếu Long Hạo Thần là người háms lợi, vậy hắn nhất định sẽ cho rằng Tháp Vĩnh Hằng là con dao hai lưỡi, chỉ cần dùng tốt, sẽ giúp ích rất lớn cho hắn. Cách sử dụng càng đơn giản, chỉ cần cùng Tháp Vĩnh Hằng giữ hai bên cùng có lợi là được.

Nhưng trong lòng Long Hạo Thần hoàn toàn không có suy nghĩ này. Hắn một chút cũng không muốn chia đôi lợi ích với Tháp Vĩnh Hằng. Siêu thần khí này hoàn toàn có thể hấp thu năng lượng tử vong tăng mạnh chính nó, hơn nữa lợi ích đến từ nó khiến Long Hạo Thần không thể nào chấp nhận.

Tuy hôm nay Tháp Vĩnh Hằng trọng thương Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, chấn nhiếp bảy ma thần trong ma tộc, nhưng nó cũng đẩy Long Hạo Thần ra xa, càng khiến Long Hạo Thần giữ vững quyết tâm không nhận truyền thừa của Y Lai Khắc Tư.

Nhờ vào lực khống chế tinh thần cường đại, linh lực trong người Long Hạo Thần hình thành cái lưới lớn, bất cứ hơi thở tử vong nào cũng đừng mơ lọt vào trong linh lực của hắn. Chỉ có linh lực trải qua chất lọc mới có thể dung hợp với linh lực bản thân hắn, tiến vào linh khiêu.

Làm như vậy nhất định sẽ uống phí một phần lớn linh lực định cùng hắn dung nhập, nhưng giữ cho linh lực tinh thuần càng quan trọng hơn.

Long Hạo Thần mơ hồ cảm giác được giữa móng hắn dần có linh lực dao động, đó cũng là vị trí linh khiêu sắp hình thành.

Ngực, bụng, giữa trán, hai vai, đây là năm linh khiêu của hắn, năm điểm ở cơ thể và đôi tay hắn, tiếp đến hắn cần nhất dĩ nhiên là điểm tựa hai chân. Chỗ móng khiêu huyệt là vị trí thích hợp nhất.

Nhưng Long Hạo Thần không ngờ là huyết vị tại hai vai mới thông không bao lâu thì đã bắt đầu có chỗ mới.

Linh cảm cùng với linh ngộ luôn đến và đi nhanh chóng, đương nhiên Long Hạo Thần sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Hắn vừa hấp thu linh lực bên ngoài vừa cẩn thận cảm nhận sự xao động đó. Dù không thể một lần đột phá, có kinh nghiệm cảm nhận đợt này, sẽ giúp đỡ rất lớn cho tương lai đột phá.

Thời gian trôi qua từng phút giây, có thể thấy ở tầng một Tháp Vĩnh Hằng từng vòng sáng vàng không ngừng từ xung quanh tháp ủa hướng Long Hạo Thần, dung nhập vào người hắn, một phần bị hấp tách ra, hấp thu một phần khác. Cùng lúc đó, trên người hắn bắt đầu xuất hiện ánh sáng vàng như ẩn như hiện.

Nếu lúc này Long Hạo Thần chọn mình tưởng sâu, vậy hắn rất có thể một hơi xây linh khiếu thứ sáu, thứ bảy. Đáng tiếc đây hiển nhiên không phải điều hắn muốn làm hiện nay. Bởi vậy khi Tháp Vĩnh Hằng kết thúc truyền linh lực cho hắn, hắn cũng tỉnh khỏi trạng thái tu luyện.

Hít sâu một hơi, thân thể tự nhiên bay lên, trên mặt Long Hạo Thần kiếm không được lộ ra sợ hãi và vui mừng, nhưng mừng rỡ qua đi là một chút không cam lòng.

Hắn đích thực không muốn nhận sự trợ giúp của Tháp Vĩnh Hằng nữa. Bởi vì sự hỗ trợ này hắn không muốn cũng không thể trả lại. Hắn thậm chí đã quyết định tuyệt đối không bước lên tầng ba Tháp Vĩnh Hằng. Nhưng hắn không thể phủ định rằng mình được đến chỗ tốt cực lớn từ phía Tháp Vĩnh Hằng.

Tu vi đột phá cấp tám rồi, tuy Long Hạo Thần vẫn luôn tu luyện nhưng muốn linh khiếu ở hai vai tràn ngập cần thời gian khá dài. Dù hắn là con trai quang minh, có được thể chất Thần Quyển Giả, tốc độ hấp thu Quang nguyên tố nhanh hơn người bình thường tu luyện rất nhiều lần, tích góp hai vạn linh lực chỉ sợ phải cần hai năm mới được.

Dù sao linh lực không phải chỉ đơn giản là con số. Ví dụ linh lực kỳ sĩ cấp bảy lấy một điểm là một, vậy kỳ sĩ cấp tám lấy ra một điểm linh lực là áp súc.

Chính là nói, cùng là linh lực nhưng bản chất giữa cấp bảy và cấp tám có khác biệt. Có lẽ số lượng là một linh lực, thể tích tổng thể và nguyên tố nhiều ít đều giống nhau, nhưng linh lực càng ngưng tụ ở trong thực chiến phát ra uy lực đương nhiên càng lớn. Đây chính là điểm mạnh của linh cương.

Thế nên tu vi của Long Hạo Thần tiến vào cấp tám, tổng cộng có năm linh khiếu nhưng tốc độ tăng linh lực của hắn chậm hơn trước đây. Bởi vì trong quá trình tu luyện cần qua công đoạn áp súc.

Lần này khi hắn tu luyện xong, vui mừng phát hiện hai linh khiếu ở hai vai đều đầy một phần ba. Trừ chính hắn tự tu luyện được đến một phần linh lực, lần này Tháp Vĩnh Hằng mang đến chỗ tốt có khoảng năm ngàn linh lực tinh thuần nhất. Đây mới chỉ là một phần nhỏ sau khi hắn chiết xuất ra, nếu không thì con số sẽ càng lớn hơn.

Hiện giờ tổng sản lượng linh lực của Long Hạo Thần đã cao tới ba vạn bảy ngàn, có thể nói là tiến bộ bay vọt.

Xoay người, Long Hạo Thần ánh mắt phức tạp liếc pho tượng ở tận cùng Tháp Vĩnh Hằng. Ổn định tâm tình, hắn lập tức phát động truyền tống. Hắn không muốn mình sinh ra cảm xúc lưu luyến nơi đây. Mỗi khi hắn nghĩ đến năm đó Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư nương siêu thần khí này giết chết không biết bao nhiêu nhân loại thì lòng sẽ rất đau.

Ánh sáng vàng lấp lánh, khi Long Hạo Thần lại xuất hiện trong bầu trời đêm, khung trời đã hoàn toàn tĩnh lặng. May mắn ánh vàng chỉ chợt lóe, bởi vì Long Hạo Thần không mở ra linh cánh nên thân thể tạm dừng giây lát liền rơi xuống dưới.

Đồng Lam Phương

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

502. Chương 182: Hy Vọng Dựng Lại Săn Ma Đoàn

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

[COLOR="Navy"]

Cơ thể rơi xuống, hai tay Long Hạo Thần nhẹ ấn xuống, hít sâu, thân thể tựa như lông chim nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Lúc này đã sắp bình minh nhưng sắc trời vẫn âm u. Linh lực quang hệ của hắn thật quá bắt mắt, vì để tránh phức tạp, hắn dùng cách khó nhất không chế thân thể mình.

Không muốn để ma tộc phát hiện nguyên nhân chủ yếu là không hy vọng bị ma tộc biết rằng truyền tống đi Tháp Vĩnh Hằng, khi xuất hiện phải cùng một chỗ. Nếu bí mật này bị kẻ địch biết sẽ dễ dàng đặt ra chiến thuật đối phó hắn. Cho nên Long Hạo Thần đành phải mạo hiểm.

May là lúc trước khi hắn biến mất vị trí không cao lắm, cách mặt đất khoảng bốn trăm mét. Sau một chuỗi nín thở, mạnh vỗ một cái, coi như giảm bớt tốc độ rơi xuống. Mắt thấy sắp đáp xuống đất, Long Hạo Thần hơi cuộn người lại, hoàn toàn nhờ vào lực lượng cơ bắp đá một cước ra sau.

Phải biết rằng bây giờ ngoại linh lực của hắn đã trên hai vạn, dốc sức đá ra một cước ở trên không trung phát ra tiếng nổ, lần nữa giảm tốc độ rơi.

Thân thể từ từ rơi xuống đất, trải qua một chuỗi lăn xoay, mới giảm hết lực chấn. Trên người mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi cũng giúp rất lớn cho hắn hóa giải áp lực khi rơi xuống đất. Đáp xuống đất rồi Long Hạo Thần nhảy vọt lên, chạy nhanh hướng Ngự Long Quan.

Tinh thần lực cường đại đã sớm che giấu thân hình hắn khi vừa trở lại đây. Thế nên mãi đến khi hắn đi tới Ngự Long Quan, người canh gác Kỵ Sĩ Thánh Điện quan sát bằng mắt thường mới phát hiện hắn trở về.

Đương nhiên sẽ không có hiểu lầm gì, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp trên người Long Hạo Thần chính là tượng trưng cho thân phận. Huống chi hiện nay Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ còn chưa trở về chỉ có mỗi mình hắn.

So với lúc ban đầu chia tay với đám Long Hạo Thần, bây giờ Thái Nhi thêm vài phần lạnh lùng. Tuy không còn thua xa lúc mất trí nhớ, nhưng ít ra trên chiến trường chém giết không khiến cô thấy sợ hãi.

Thánh Linh Tâm đứng bên cạnh Thánh Nguyệt, sắc mặt trắng bệch, cánh tay phải bao lớp vải dày cộm. Tại Khu Ma quan thậm chí không có một vị mục sư, chỉ có thể nhờ vào các thầy thuốc trị thương, có thể tưởng tượng trình độ nghiêm trọng.

“Ông cố, để con đi đi?” Thái Nhi đột nhiên nói với Thánh Nguyệt đứng bên cạnh.

Ma tộc đã tấn công lên đầu tường, hai bên đang tiến vào trận đấu tay đôi thảm khốc nhất. Do đó có thể thấy, bây giờ lực phòng ngự của Khu Ma quan thật sự là thấp đến cực điểm. Nếu không dựa vào nơi hiểm yếu, sao có thể bị kẻ địch leo lên đầu tường?

Ma tộc công kích Khu Ma quan chủ lực là Cuồng Ma, Song Đầu Ma Thứ, Hỏa Diễm Ma Khôi, Lang Ma, biến Song Dao Ma và Ma Nhân Thuật Sĩ tổ thành.

Trong tổ hợp này tuy cường giả không nhiều bằng bên Ngự Long Quan nhưng chiếm ưu thế ở chỗ số lượng khổng lồ. Cũng bởi vì quá nhiều nên có đủ thi thể làm thức ăn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

504. Chương 183: Đánh Lén! Thái Nhi Gặp Nguy Hiểm [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Trong số đó, Cuồng Ma và Song Đầu Ma Thứ hợp thành không quân, Lang Ma dẫn theo Song Dao Ma xông lên trước. Hỏa Diễm Ma Khôi thì cùng với Ma Nhân Thuật Sĩ công kích ở hậu phương.

Trái lại bên Thích Khách Thánh Điện là thích khách, chiến sĩ, kỵ sĩ pha trộn lại. Kỵ sĩ và chiến sĩ ở đằng trước, thích khách dốc sức tàn sát.

Nhưng thời gian dài thánh chiến, rất nhiều ma pháp sư và mục sư bị kẻ địch ưu tiên giết chết, khiến các tướng sĩ Khu Ma quan ngăn chặn thế công của ma tộc cực kỳ khó khăn. Đặc biệt là công kích của Ma Nhân Thuật Sĩ và Hỏa Diễm Ma Khôi, đem đến tổn thương cực lớn cho chiến sĩ cấp bậc thấp. Vì thế mà Thích Khách Thánh Điện không biết bao nhiêu lần tổ chức đội cầm tử, chuyên môn tìm giết chúng. Nhưng ma thần phụ trách chỉ huy chiến trường bên này không dễ đối phó, sớm chuẩn bị tốt kế hoạch, chuyên môn tổ chức một đội do cường giả các tộc hợp thành giải quyết đội cầm tử.

Giống như Ngự Long Quan, cường giả cấp chín hai bên đều không dễ dàng tham gia chiến đấu, khắc chế uy hiếp lẫn nhau. Nhưng trận thánh chiến khốc liệt này khiến Khu Ma quan như muối bỏ biển, đang đến hồi tan vỡ.

Ma Thần Hoàng ra lệnh đại quân ma tộc đánh lâu dài, không ngừng tiêu hao lực lượng nhân loại tích lũy, không được dễ dàng xâm nhập lãnh địa Liên Minh Thánh Điện. Là bởi vì y không muốn thế giới nhân loại bị phá hủy hoàn toàn. Nhưng cái này không ảnh hưởng ma tộc hủy đi quan ải, sát thương quân đội nhân loại. So với đem tộc nhân của mình làm thực vật, hiển nhiên ma tộc càng thích ăn nhân loại hơn.

Thánh Nguyệt gạt đầu với Thái Nhi.

“Chú ý an toàn.”

“Dạ.” Thái Nhi ừ một tiếng, thân hình chợt lóe, từ tầng hai Khu Ma quan rơi hướng chiến trường.

Trải qua thời gian dài như vậy, cô sớm thích ứng mọi thứ nơi đây, cũng quen rất nhiều chuyện sau khi mất trí nhớ.

Ánh sáng đen rạch chân trời, khí thế lạnh lẽo khiến nhiệt độ chớp mắt giảm vài bậc.

Thải Nhi toàn thân đồ đen, tóc tím tung bay, Lưỡi Hái Tử Thần lặng lẽ xuất hiện trong bàn tay nàng. Ánh sáng đen âm u phát ra từ Lưỡi Hái Tử Thần. Nàng vừa rơi xuống, một lưỡi dao đen to lớn chém ra ngoài.

Song Dao Ma đang điên cuồng leo lên Khu Ma quan bỗng chốc như lúa bị cắt ngã rạp một đồng. Chúng nó chạm vào lưỡi dao đen thì thân thể liền chia lìa, sát khí đậm đặc bỗng lan tràn. Lưỡi Hái Tử Thần tới đâu là ma tộc cấp thấp biến thành tro bụi.

Thải Nhi thức tỉnh thể chất Thần Quyển Giả khác với Long Hạo Thần rất nhiều. Long Hạo Thần là Thần Quyển Giả con trai quang minh, hần thức tỉnh được lợi chủ yếu là tăng lên mọi mặt, bao gồm được Quang Minh Nữ Thần ban phước lành, lực thân thiết với Quang nguyên tố, tố chất bản thân thăng hoa, vân và vân vân. Mà Thải Nhi thì không giống nhau. Sau khi Thải Nhi thức tỉnh thể chất Thần Quyển Giả, lợi ích lớn nhất là Luân Hồi kiếm biến thành Lưỡi Hái Tử Thần.

Thuở nhỏ nàng đã dung hợp với Luân Hồi kiếm, trải qua không biết bao nhiêu thống khổ, tôi luyện mới dần dung hợp với thần khí này. Có thể nói là cả quá trình tu luyện của Thải Nhi. Cho nên độ phù hợp của nàng và Luân Hồi vượt xa Long Hạo Thần với mấy thần khí của hần rất nhiều.

Bản thân tăng phúc thì Thải Nhi thức tỉnh không bằng Long Hạo Thần. Nhưng về thần khí thì Long Hạo Thần thua xa nàng.

Nhẹ nhàng đáp xuống đầu tường bị máu tươi nhuộm thành đỏ sẫm, mái tóc tím của Thải Nhi không gió tự bay. Sau khi mất trí nhớ, nàng bớt đi khí thể lạnh lẽo khiến người sợ hãi. Nhưng mỗi khi nàng chân chính triệu hoán ra Lưỡi Hái Tử Thần của mình, khí chất này sẽ tùy theo trở lại.

Sát khí như thực chất bộc phát từ người Thải Nhi. Dù là ma tộc hay cường giả bên ta, cảm nhận được khí lạnh này đều bất giác lùi lại. Lấy Thải Nhi làm trung tâm liền xuất hiện đất trống đường kính vài chục mét.

Khuôn mặt tuyệt trần không có biểu tình, đôi mắt long lanh tràn ngập sát ý vô tận.

Đoạn thời gian mới trở lại Khu Ma quan, Thải Nhi khá là bài xích chém giết. Dù sao thì sau khi mất trí nhớ, tâm tính của nàng chỉ là một thiếu nữ, đâu dễ chấp nhận giết chóc? Dù bị Lưỡi Hái Tử Thần ảnh hưởng, nhưng sâu trong thâm tâm nàng vẫn cực kỳ kháng cự.

Vì vậy mà Thánh Nguyệt cố ý để nàng ở lại thương binh doanh trong Khu Ma quan một đoạn thời gian. Mỗi ngày sau khi tu luyện xong, ông sẽ để nàng giúp đỡ một ít công tác đơn giản trong thương binh doanh.

Ở đó, Thải Nhi nhìn đến rất nhiều địa ngục trần gian. Nàng vĩnh viễn không quên lần đầu vào thương binh doanh, trông thấy một binh sĩ mất hai chân và một tay dùng cánh tay còn lại cầm dao găm đâm vào ngực mình. Gã có một lá thư di chúc, Thải Nhi tự tay đưa thư cho Thánh Nguyệt.

Di chúc viết:

Nữ Nữu, Đậu Đậu, cha yêu các con, nhưng cha không thể cùng các con nữa. Ma tộc đáng chết, định chiếm đoạt quê hương chúng ta, cha và các bạn dùng sinh mạng của mình bảo vệ Liên Minh chúng ta. Liên Minh là nhà của mọi người, cha chết cũng có ý nghĩa. Nhưng cha thật không nỡ xa các con, cha rất muốn lần nữa nhìn các con và mẹ! Thật muốn giống như trước đây, để các con ngồi trên đùi cha, ôm các con, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của các con. Nhìn các con cười xấu xa chùi nước mũi vào mặt cha. Cha thật nhớ các con, nhưng cha thật sự không thể chống đỡ được nữa. Hãy nghe lời mẹ, tiền trợ cấp của cha chắc cũng đủ nuôi các con khôn lớn. Các con phải nhớ, cha chết là vì chiến đấu cho Liên Minh, chiến đấu vì nhân loại chúng ta. Cha hy vọng có thể trở thành niềm kiêu hãnh của các con. Nếu có một ngày Liên Minh cần các con, vậy cha hy vọng các con cũng sẽ cầm lấy vũ khí, đứng cầm đứng trên đầu tường Khu Ma quan cùng nhau chống giặc ngoại xâm.

___Vĩnh viễn yêu các con, cha.

Khi xem xong di chúc, Thải Nhi ngây như phỗng lâu tới cả tiếng đồng hồ. Từ đó về sau, nỗi sợ trong mắt và đáy lòng nàng biến mất. Trong thương binh doanh, nàng không sợ dơ bẩn, không sợ mệt, dốc hết sức chăm sóc thương binh, mãi đến tròn ba tháng thời gian.

Ba tháng sau, Thánh Nguyệt gặp Thải Nhi, trong tay ông cầm lá di chúc kia. Ông nói cho Thải Nhi biết đã phát tiền trợ cấp, di chúc cũng còn nguyên trả lại.

Giây phút đó, Thái Nhi nhào vào ngực ông cố, khóc không thành tiếng.

Thánh Nguyệt chỉ bình tĩnh nói cho nàng, một binh sĩ bình thường đều biết dùng máu và sinh mệnh của mình bảo vệ lãnh thổ nhân loại, vì bảo vệ nhà mình mà trả giá sinh mệnh quý báu, vì không liên lụy Liên Minh mà chọn tự sát. Lâm Luân Hồi Thánh Nữ, nàng có thiên phú như vậy sẽ chỉ đứng trong thương binh doanh thôi sao?

Giết chết một kẻ địch ý nghĩa giảm bớt một lần tấn công, nghĩa là giảm đi tử vong và tổn thương. Nàng nên đem sức mạnh của mình vào chiến trường. Ma tộc không rút lui thì bị kích sẽ không kết thúc.

Khi Thái Nhi lần nữa đứng trên đầu tường Khu Ma quan, nỗi sợ trong lòng nàng đã hoàn toàn biến thành hận thù ma tộc. Lưỡi Hái Tử Thần sát khí cuối cùng lần nữa giáng thế.

Bóng dáng tựa như tia chớp đen gạt ngang ra, tới đâu là rất nhiều binh chủng ma tộc cấp thấp sẽ tan nát.

Thái Nhi tựa như hồn ma hắc ám, chỗ nào nhiều kẻ địch, tình trạng nguy ngập nhất thì nàng sẽ xuất hiện tại đó. Lưỡi Hái Tử Thần đánh đâu thắng đó, không biết có bao nhiêu cường giả ma tộc chết dưới thần khí của nàng.

Keng!

Lưỡi Hái Tử Thần quét ngang, đánh bật ra một tia chớp sắc ám kim. Rốt cuộc Thái Nhi tạm dừng lại, trông thấy là một Cuồng Ma cường đại toàn thân tỏa ánh sáng ám kim.

Cuồng Ma này tu vi ít nhất là cấp bảy, trường mâu tia chớp chĩa hướng Thái Nhi, quanh thân lượn lờ tia điện, đôi cánh sau lưng vỗ đập bay bành bồng trên không trung cách đầu tường Khu Ma quan không xa.

Đáy mắt Thái Nhi xẹt qua tia sáng lạnh, ngay sau đó nàng bỗng dừng biến mất.

Sát khí khủng bố khiến ánh sáng xung quanh rõ ràng tối xuống. Cuồng Ma màu ám kim cường đại phản xạ trước tiên dùng trường mâu đâm sau lưng.

Đinh!

Keng çat!

Trường mâu ám kim uy lực gần với vũ khí cấp truyền kỳ của nhân loại. Nhưng dưới lưỡi đao hắc ám thì nó bị cắt ngọt như đậu hủ. Lưỡi hái u ám to lớn cắt từ đầu vai chém thân thể thành hai nửa. Cho đến giây phút này, cơ thể Thái Nhi mới hiện ra trên không trung.

Cùng là cấp bảy, trước mặt nàng, Cuồng Ma cấp bảy không tạo thành chút xíu uy hiếp nào. Lực công kích của nàng mạnh mẽ, coi như là lúc Long Hạo Thần cấp bảy cũng không thể sánh bằng, huống chi là đám ma tộc.

Ngay lúc nàng giết Cuồng Ma thì đột nhiên linh cảm có nguy hiểm tính mạng, xoay nửa người lại nhìn hướng đại quân ma tộc.

Có ít nhất trăm ánh sáng chớp mắt ngưng tụ bắn hướng Thái Nhi. Ánh sáng bao trùm phạm vi rất lớn, tốc độ như Thái Nhi muốn tránh cũng không kịp.

Không chỉ thế, trừ ánh sáng đó ra còn có vô số hỏa cầu to lớn tựa như mưa sao băng bay hướng nàng.

Rất rõ ràng, Cuồng Ma trước đó có tác dụng như quân hy sinh, hấp dẫn nàng lao ra đầu tường Khu Ma quan. Phát động đánh bất ngờ chẳng phải chính là Ma Nhân Thuật Sĩ và Hỏa Diễm Ma Khôi ư? Chúng có ít nhất hai trăm tên, sau khi Thái Nhi xuất hiện thì lập tức phát động công kích.

Thái Nhi xuất hiện ở đầu tường Khu Ma quan đã không phải ngày đầu tiên. Mỗi lần nàng xuất hiện đều khiến ma tộc tổn thất lớn. Chỉ riêng cường giả ma tộc trên cấp sáu đã chết gần trăm tên dưới tay Thái Nhi, trong đó còn có ba tên cấp tám. Tổn thất như thế khiến ma tộc sớm chú ý đến nàng, đồng thời tạo nên uy danh Luân Hồi Thánh Nữ của Thái Nhi tại Khu Ma quan.

Đối diện chòm ma pháp tràn ngập hơi thở hắc ám, Thái Nhi chẳng hề hoảng loạn, hơi cuộn người lại, ngay sau đó, quanh người nàng xuất hiện một tầng khí đen mông lung.

Giơ cao Lưỡi Hái Tử Thần qua khỏi đầu, làm động tác từ trên chém xuống dưới.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

505. Chương 183: Đánh Lén! Thái Nhi Gặp Nguy Hiểm [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Không sai, Thái Nhi không né tránh mà chỉ làm động tác đơn giản như thế. Có thể thấy rõ, khi Lưỡi Hái Tử Thần từ không trung chém xuống, thân thể Thái Nhi bỗng đứng biến mất, Lưỡi Hái Tử Thần cũng biến mất, còn lại chỉ có đao phong to lớn.

Không khí xung quanh chớp mắt vẩn vèo, ánh sáng ma pháp khổng lồ bị gấp khúc chiết xạ bay tứ tán. Cùng lúc đó, đao phong to lớn đã phóng ra chém vào chùm ma pháp tạo thành một con đường.

Đây chính là sự cường đại của Lưỡi Hái Tử Thần, dù hiện giờ Thái Nhi chỉ mới có tu vi cấp bảy nhưng nhờ vào Lưỡi Hái Tử Thần, nàng có thể ở trong phạm vi nhỏ sinh ra uy lực giống như linh vực. Đem tất cả công kích của kẻ địch áp súc, tập trung, sau đó một chiêu phá vỡ.

Lưỡi Hái Tử Thần có rất nhiều đặc tính, trong đó hai loại mạnh nhất chính là chém sắc như chém bùn và thanh tẩy.

Chém sắc như chém bùn không phải chỉ là nói thôi, hơi thở tử thần sắc bén cứng rắn chém rách tất cả ma pháp. Những ma pháp đối diện Lưỡi Hái Tử Thần không thể phát huy hiệu quả chống chọi nên có.

Thân thể Thái Nhi lại hiện ra, đôi cánh sau lưng rõ ràng lớn hơn rất nhiều đang vỗ đập mang theo thân thể nàng bay trở lại đầu tường. Dù nàng rất muốn xông vào đại quân ma tộc bên dưới chém giết đám ma tộc thi triển ma pháp, nhưng lý trí nói cho nàng biết không nên làm vậy.

Khi Thái Nhi sắp quay về đầu tường Khu Ma quan thì đột nhiên nàng chợt khựng lại. Ngay sau đó, nàng có cảm giác rơi vào chất lỏng dính đặc. Loại cảm giác này cực kỳ khó chịu, thân thể nàng thoáng chốc chậm chạp, ngay cả linh lực bản thân cũng bị trình độ cực lớn nghiền áp.

Đây là sao? Thái Nhi thầm kinh ngạc, bản năng rút linh lực vào Lưỡi Hái Tử Thần. Cùng lúc đó, luồng sáng đen thê lương rít gió lao tới, mục tiêu chính là giữa trán nàng.

Luồng sáng đen này đến cực nhanh, nhanh đến mức khiến người không kịp thấy rõ. Huống chi bây giờ cơ thể Thái Nhi đang bị kiềm chế, nàng muốn ngăn cản cũng không làm được.

Bị kẻ địch tập kích. Đây là suy nghĩ thứ nhất trong đầu Thái Nhi. Khiến nàng thầm chấn kinh là, lấy cảm ứng sát khí của Lưỡi Hái Tử Thần và linh cảm của nàng thể mà không phát hiện kẻ địch này tồn tại.

Suy nghĩ đó chỉ xẹt qua đầu nàng trong phút chốc. Nàng có thể làm chính là mau lẹ giơ ngang Lưỡi Hái Tử Thần chặn trước mặt.

Đinh!!!

Trong tiếng nổ chói tai, Thái Nhi chỉ thấy mình như bị cây chùy đập trúng. Nàng rên ra tiếng, miệng mũi trào máu.

Nàng nhờ vào uy lực của Lưỡi Hái Tử Thần, tuy có thể dùng lưỡi liềm chắn công kích từ kẻ địch, còn triệt tiêu hết thuộc tính xâm nhập trong đòn tấn công của đối phương. Nhưng dù là vậy, không thể hóa giải hết lực chấn đến từ linh lực cường đại như thực chất của đối thủ. Thái Nhi cảm giác nội tạng đảo lộn, đôi tay nắm lấy Lưỡi Hái Tử Thần bỗng chốc mất cảm giác. Đáng sợ nhất là, bị lực chấn mạnh vậy nhưng nàng không bay ngược ra sau, vẫn bị cảm giác dính đặc giam giữ. Công kích đợt hai của kẻ địch lại đến rồi.

Có thể nói Thái Nhi đã tới lúc chỉ đành treo chuông. Thông qua đợt công kích đầu tiên nàng liền phán đoán ra, kẻ địch đánh lén chính mình là cường giả cấp chín. Cũng chỉ có cường giả cấp chín dựa vào linh

lực cường đại mới không bị nàng phát hiện, hơn nữa sinh ra lực công kích mạnh mẽ như thế. Cảm giác dính đặc chắc là lĩnh vực của đối phương.

Trên Khu Ma quan, Thánh Nguyệt luôn quan sát hành động của Thái Nhi. Đột nhiên trông thấy Thái Nhi tạm ngừng giữa không trung, ngay sau đó xuất hiện luồng sáng đen, Thánh Nguyệt liền biết có chuyện xấu.

Nhưng tất cả xảy ra thật quá nhanh, cho dù tu vi như ông muốn cứu Thái Nhi cũng không kịp.

Tiếng xé gió chói tai khiến chiến sĩ hai bên tạm dừng động tác. Tất cả giật mình trông hướng đầu tường Khu Ma quan, bầu trời tách ra một lỗ hổng lớn, lỗ hổng này còn liên tục lan tràn thẳng đến chỗ Thái Nhi.

Tấn công kẻ địch để nó lùi lại phòng ngự, đầu óc Thánh Nguyệt rất tỉnh táo phân tích ra. Đợt công kích thứ hai chắc chắn là Thái Nhi không thể ngăn cản, tốc độ của ông nhanh đến mấy cũng không thể ngăn chặn chiêu đó. Cho nên ông chỉ có thể tập trung mục tiêu vào người kẻ địch. Nếu chiêu kia giết chết Thái Nhi, vậy ông dốc sức ra một đòn đủ trọng thương kẻ địch.

Cùng lúc đó, không ai nghĩ tới là Thái Nhi không khoan tay chịu chết. Đôi tay nàng đã tê rần, cơ thể bị lĩnh vực hạn chế, nhưng nàng vẫn làm ra hành động tự cứu.

Đáy mắt Thái Nhi xẹt qua tầng màu đen sâu thẳm, cơ thể nàng bỗng chốc biến mất.

Lưỡi Hái Tử Thần thoáng chốc phát ra sát khí âm trầm vô cùng khủng bố, khiến lĩnh vực dính đặc vô hình vô sắc bỗng nhiên bị chém ra một khe hở, Lưỡi Hái Tử Thần nhò vào khe hở này chui ra ngoài.

Ra ngoài Thánh Nguyệt dự đoán là kẻ địch đánh lên Thái Nhi không thềm để ý đòn đánh của ông, lưỡi đao đen đột tấn công thứ hai không thu lại mà rơi trên Lưỡi Hái Tử Thần.

Tiếng ma sát chói tai và tiếng va đập, Lưỡi Hái Tử Thần kịch liệt chấn động sinh ra tiếng ù ù điếc tai. Ngay lúc nó mới thoát khỏi lĩnh vực dính đặc, Thái Nhi đã bị chắn ra khỏi Lưỡi Hái Tử Thần.

Không sai, giây phút kia nàng dung nhập vào Lưỡi Hái Tử Thần, dung hợp thành một. Đây chính là một trong các năng lực cường đại của Lưỡi Hái Tử Thần. Trong thần khí có một không gian không lớn lắm, lúc nguy hiểm thì Thái Nhi có thể ẩn nấp trong đó để tránh né công kích cường đại của kẻ địch, nhờ vào độ cứng của Lưỡi Hái Tử Thần bảo vệ bản thân. Chính bởi vì có năng lực này nên Thánh Nguyệt mới yên tâm để Thái Nhi ra chiến trường xung phong liều mạng.

Nhưng mới rồi kẻ địch ra một chiêu kia quá mạnh, trực tiếp chắn Thái Nhi văng ra khỏi Lưỡi Hái Tử Thần.

Sắc mặt Thái Nhi vốn tái nhợt nay biến trắng bệch, bị kịch liệt chấn động thì không thể nào không bị thương. Nhưng đôi tay tê liệt đã hồi phục như thường, sát khí lạnh lẽo tựa như núi lửa phun trào bùng phát khỏi người nàng. Bầu trời xung quanh bỗng chốc biến tối đen, một bóng đen tràn ngập uy nghiêm chợt lóe sau lưng nàng. Ngay sau đó, một luồng sáng đen thê lương xẹt qua không trung.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương.

Đối với một chiêu này thì Thái Nhi đã sớm nắm giữ hoàn mỹ. Khi hơi thở tử thần khủng bố bùng phát ra, không gian xung quanh bỗng sụp đổ, kẻ địch đánh lên nàng rồi cuộc hiện ra từ trong không khí. Rõ ràng là một kẻ đáng người nhỏ gầy thoát nhìn không khác gì nhân loại.

Toàn thân gã có chút hư ảo, nhưng khi gã xuất hiện thì cả người tràn ngập loại cảm giác quái dị.

Công kích của Thánh Nguyệt ở giữa không trung bị ngăn chặn, tiếng nổ ngập trời, một bóng dáng cao to xuất hiện tại đó. Thánh Nguyệt rất quen thuộc kẻ địch này, chính là trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần xếp thứ năm mươi hai, Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên, Hỏa Diễm Ma Khôi là tộc nhân của gã.

Cứng rắn chống lại Thánh Nguyệt hiển nhiên An Lạc Tiên chịu thiệt, chỗ ngực hiện vết thương sâu bốn tấc, nhưng rốt cuộc gã vẫn là ngăn được một kích dốc toàn bộ sức mạnh của Thánh Nguyệt.

Chỉ là An Lạc Tiên không ngờ rằng đồng bạn của gã không thành công đánh chết Thái Nhi, ngược lại còn bị phản công.

Keng!

Một tiếng vang thật lớn, ma tộc đen nhỏ gầy run bần bật, vũ khí trong tay trái biến thành mảnh vụn, nhưng vào giây phút quan trọng thì cơ thể bỗng từ một biến thành hai, trong đó một cái bị Tử Chi Thương nghiền thành phần, cái khác thì nhanh chóng lùi ra sau năm mươi mét.

Đây là một kỹ năng giống với ve sầu thoát xác, dùng để hóa giải Tử Chi Thương. Hiển nhiên gã không muốn chống lại Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi. Cũng không phải lực công kích của Thái Nhi uy hiếp được gã, mà là không muốn bị lực lượng thanh tẩy cường đại ở bề mặt Lưỡi Hái Tử Thần xâm nhập.

“Đi!!!” Ma tộc màu đen khẽ quát một tiếng, bước ra một bước ẩn trong không khí.

Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên cũng không chậm trễ, thân thể tựa như sao băng quay trở về bản doanh ma tộc.

Thánh Nguyệt không đuổi theo mà là nhanh chóng chạy tới bên cạnh Thái Nhi, bảo vệ sau lưng chặt gài, ánh mắt cảnh giác dò xét xung quanh.

Không cần nghi ngờ, mới rồi đánh lén Thái Nhi là hai ma thần. Vì giải quyết Thái Nhi, không ngờ ma tộc đột nhiên cho hai ma thần ra tay, hơn nữa chúng thiếu chút nữa là thành công!

Thái Nhi thở hồng hộc. Ngăn cản kẻ địch tập kích, lại thi triển Tử Thần Thất Tuyệt, sinh ra tác dụng phụ cực lớn, năng đã bị thương.

Ngay lúc Thánh Nguyệt chuẩn bị kiểm tra vết thương của Thái Nhi thì ánh mắt lộ ra giật mình.

Bởi vì một luồng sáng xanh từ phía xa lấy tốc độ kinh người bay hướng bên này, mục tiêu không phải đầu tường Khu Ma quan mà là con đường Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên định quay về bên ma tộc.

Đoàn sáng vàng này thật sự quá nhanh, quang thuộc tính đậm đặc tựa như mặt trời rơi xuống. Quang nguyên tố đậm đến cực điểm khiến bầu trời đều sáng ngời. Ma tộc bên dưới và nhân loại trên đầu tường Khu Ma quan đều nhìn không được nhìn hướng ánh vàng đột ngột xuất hiện.

Ánh sáng vàng từ chấm nhỏ biến thành bóng người chỉ mất nửa giây. Khi hấn cách An Lạc Tiên chưa tới trăm mét thì ánh sáng da cam tựa như suối phun bắn ra. Có thể trông thấy rõ một tấm thuẫn màu da cam đựng mạnh vào An Lạc Tiên.

Mắt Thánh Nguyệt bỗng nhiên sáng ngời, khoảnh khắc đã biến mất trong không khí. Trước khi biến mất, ông làm động tác ý bảo Thái Nhi lùi ra sau.

An Lạc Tiên chưa từng buồn bực như thế này. Mới rồi Thánh Nguyệt vì cứu chất gài mà dốc hết sức ra một đòn không phải dễ ngăn cản. Tuy gã cũng là ma thần cấp chín nhưng xếp hạng năm mươi hai, có thể thấy tu vi trong đám ma thần khá là yếu, nội lực tương đương với nhân loại hơn mười vạn, không bằng Thánh Nguyệt nữa là, về mặt vũ khí thì càng thua xa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

506. Chương 184: Giết Ngược Lại [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thánh Nguyệt bùng phát ra linh cương không chỉ tổn thương bề ngoài, sát khí linh lực và linh cương sắc bén cũng chui vào người gã, không điều dưỡng mười ngày nửa tháng thì sẽ không thể hồi phục lại.

Ngay lúc gã rút lui sắp trở về chỗ của mình thì bỗng nhiên cảm nhận hơi thở quang minh khổng lồ, hơn nữa mục tiêu của đối phương là gã.

Hơi thở quang minh từ đâu đến? Đây rõ ràng không phải từ Khu Ma quan!

An Lạc Tiên kinh ngạc vừa không dám chậm chạp. Từ người phát ra ngọn lửa khổng lồ, mái tóc không gió tự bay, linh lực mạnh mẽ bùng phát. Trong tay phải hiện ra thanh trường đao răng cưa thẳng chém hướng kẻ địch đánh bất ngờ.

Vốn An Lạc Tiên quen dùng song đao, thanh trường đao khác mới bị Thánh Nguyệt chém nát, dù là ma thần cũng chưa chắc có vũ khí mạnh, gã thường hay thay đổi. Thanh trường đao hiện nắm trong tay chẳng qua là trang bị cấp truyền kỳ mà thôi. So với đôi chủ thủ cấp sử thi trong tay Thánh Nguyệt thì thua kém xa lắm.

Tầm thuẩn màu da cam to lớn đánh hướng An Lạc Tiên đột nhiên tạm dừng. Ngay sau đó, An Lạc Tiên kinh hoàng phát hiện tầm thuẩn của đối phương phát ra khí thể cực kỳ sắc bén. Lực lượng cường đại kia không đánh vào thân thể gã mà là tinh thần lực.

An Lạc Tiên chỉ thấy đầu óc choáng váng, ý niệm sắc bén kia dường như muốn đảo loạn suy nghĩ của gã.

Dưới tình huống như thế, gã chém ra Hỏa Diễm Đao yếu bớt vài phần uy lực.

Oành!

Ánh sáng da cam kịch liệt va chạm, bóng vàng kia cũng hiện ra bản thể. Trong va chạm mạnh thì hấn và An Lạc Tiên không ai chiếm ưu thế, đều bị bắn ngược. Nhưng rõ ràng tình huống của An Lạc Tiên tệ hơn chút.

Lúc tầm thuẩn da cam đụng vào đao răng cưa, tuy lực lượng đối phương mạnh nhưng tu vi của gã còn có thể chống cự. Nhưng trong tầm thuẩn truyền đến lực bạo tạc Quang nguyên tố vô cùng tinh thuần chính là linh cương quang thuộc tính. Không chỉ thế, còn bùng phát ra ý niệm cực kỳ sắc bén.

Trước đó An Lạc Tiên đã bị thương, đột nhiên gặp phải va chạm như vậy đương nhiên sẽ thương càng thêm thương, toàn thân tỏa ra ánh lửa. Ánh lửa đậm đặc ngay cả bầu trời đều biến đỏ rực.

Nhưng khiến gã yên tâm là đã trông thấy rõ kẻ trên người toàn thân lấp lánh ánh sáng da cam, sau lưng ký sĩ cuối Tinh Diệu Độc Giác Thú thoáng hiện một tia sáng đen. Ma tộc cường giả trước đó bắt tay với gã công kích Thái Nhi nay quay ngược trở lại. Sau khi hai bên va chạm đang tạm ngừng hành động thì thừa dịp đánh lên.

Ký sĩ toàn thân bao trùm ánh sáng da cam rõ ràng đã đoán được điều này, nhanh chóng xoay người, hơn nữa lúc va chạm với đao găm đen thì hấn đã ở phía xa.

Đinh!

Trong tiếng giòn vang, Ký Sĩ Thánh Điện da cam tỏa ra ánh sáng vàng chói lòa, mang theo Tinh Diệu Độc Giác Thú lùi đến giữa không trung. Từng vòng sáng da cam từ trên tầm thuẩn bắn ra, hiển nhiên hấn không nhẹ nhàng chịu đựng một kích kia.

Nhưng cùng lúc đó, Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên há to mồm, trước ngực gã lòi ra một mũi kiếm đen.

Chỉ cần là thích khách đều hiểu nắm bắt cơ hội, đây không phải đặc tính của thích khách ma tộc không ngừng xuyên qua không gian. Làm điện chủ Thích Khách Thánh Điện, cấp chín Hiệp Giả Thánh Nguyệt sao không giải điều này cho được?

Ký sĩ mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp hấp dẫn sự chú ý của hai ma thần, Thánh Nguyệt thì sớm trốn vào không gian. Thích khách và ký sĩ đã phối hợp lâu dài trong Liên Minh Thánh Điện. Khi Kim Tinh Cơ Tòa ký sĩ va chạm với An Lạc Tiên, tuy Thánh Nguyệt không biết đối phương làm như thế nào nhưng ông bản năng cho rằng ký sĩ nhất định sẽ tạo cơ hội để ông đánh lên bất ngờ.

Sự thật cũng đúng thế. An Lạc Tiên bị Kim Tinh Cơ Tòa ký sĩ dùng tinh thần lực phát ra kiếm ý mạnh mẽ rối loạn suy nghĩ, vết thương trong người bị kích phát, lại thêm ký sĩ đồng bạn của gã tấn công khiến tạm mất cảnh giác. Ông cần chính là khoảnh khắc này.

Công kích của Thánh Nguyệt chỉ chậm hơn thích khách ma tộc một nhịp, xảo diệu một nhịp tạo ra cái kết chết chóc.

Oành!!!

Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên hét thảm, cơ thể bị ném bay ra. Thân thể ma thần đích thực mạnh, Thánh Nguyệt dốc hết sức đánh ra vậy mà cơ thể An Lạc Tiên không vỡ nát, nhưng ngực cũng xuất hiện lỗ hổng to một mét, mắt thấy đã không thể sống.

Nhưng Hiệp Giả Thánh Nguyệt không có ý định tha cho gã. Dao găm ở tay khác theo tiếng nổ mạnh đâm vào sau gáy An Lạc Tiên.

Sức sống của ma thần cực kỳ dai dẳng, đặc biệt là có Trụ Ma Thần ở gần đó. Cho nên ông nhất định phải triệt để giết chết đối thủ mới chắc chắn An Lạc Tiên hoàn toàn chết đi.

An Lạc Tiên chết thật là quá oan. Gã tuyệt đối không ngờ rằng đánh lên biến thành bị giết ngược, thậm chí không kịp nhờ vào lực lượng Trụ Ma Thần thì đã bị thương trí mạng. Khi lực nổ xuất hiện ở đầu gã, một chút sự sống cuối cùng cũng biến mất.

Thánh Nguyệt có kinh nghiệm hơn đám Long Hạo Thần nhiều. An Lạc Tiên vừa chết, không đợi Vương Miện Ma Thần trốn đi liền bị Thánh Nguyệt dùng linh lực nhốt chặt trong người An Lạc Tiên, đợi khi trở về sẽ xuất ra. Vương Miện Ma Thần không chạy thoát, Hỏa Diễm Sư Ma muốn trọng sinh trở lại ma tộc sẽ khó khăn nhiều, ít nhất một năm sau Trụ Ma Thần mới hồi phục nguyên khí, sinh ra một hạt mầm ma thần, lựa chọn người thừa kế. Nếu Vương Miện Ma Thần trở về, vậy nó gần như lập tức tìm ra người thừa kế ngay, sẽ đem một phần sức mạnh khi An Lạc Tiên còn sống truyền cho người kế vị này. Nói đến thì năm đó đám Long Hạo Thần đánh chết Xà Ma Thần An Độ Ma Li, Vương Miện Ma Thần đã bị Hạo Nguyệt ăn mất, Long Hạo Thần cũng không biết nó tiêu hóa ra sao rồi.

Khi Thánh Nguyệt phát ra kiếm thứ hai này, bên kia Thuần Tường da cam lần nữa chặn lại thích khách ma thần, không để gã lao tới cứu viện Hỏa Diễm Sư Ma.

Cả quá trình nói thì chậm nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong giây lát. Từ khi hai ma thần đánh lên Thái Nhi đến Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên chết, tổng cộng chỉ vài lần chớp mắt. Trong thời gian ngắn như vậy, dưới tình huống thực lực hai bên không chênh lệch bao nhiêu, có thể xử lý một ma thần, trừ nguyên do Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đột nhiên xuất hiện còn bởi vì phối hợp giữa hắc và Thánh Nguyệt.

Lần đầu tiên hợp tác lại có ăn ý vô hình, tràn đầy tín nhiệm, hỗ trợ lẫn nhau vừa đúng, mới có chiến thắng tốt như vậy.

Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ cười Tinh Diệu Độc Giác Thú của mình, ở trên không trung không ngừng lùi ra sau, càng lùi thì ánh sáng da cam trên tấm thuẫn càng thêm chói lòa. Thuần Tường thêm vào Thần Ngự Thuần, lại thêm Trì Tục Thần Ngự Thuần, hắc hoàn mỹ bày ra tác dụng của Thủ Hộ kỵ sĩ. Dù mỗi lần đòn tấn công của kẻ địch đều tiêu hao khá nhiều linh lực của hắc, nhưng trong thời gian ngắn ngủi đối thủ không thể phát ra lực công kích càng mạnh, chỉ có thể trở mắt nhìn An Lạc Tiên chết dưới kiếm Thánh Nguyệt.

Phương xa trong đại doanh ma tộc, trừ Trụ Ma Thần của Hỏa Diễm Sư Ma ra, bảy Trụ Ma Thần khác cũng tỏa ánh sáng chói lòa. Bên Khu Ma quan thì bầu trời bỗng biến vạn vẻ, sát khí lãnh liệt đến tột độ tựa như cái lưới lớn đón hướng đám ma thần truy sát.

Cái bóng đen công kích Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đột nhiên lùi ra sau, né vào không gian, biến mất. Chiến trường trên không trung cách Khu Ma quan quá gần, viện quân của Thích Khách Thánh Điện hiển nhiên nhanh hơn đám ma thần chút xíu. Nếu không đi nhanh thì gã sẽ giống như An Lạc Tiên, vĩnh viễn ở lại đây.

Tuyệt đối đừng nghĩ rằng chiến đấu giữa cường giả cấp chín sẽ kéo dài vô tận. Thực lực càng mạnh thì dụng độ càng nguy hiểm. Trừ phi có lực phòng ngự khủng bố cỡ như Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát, nếu không thì cường giả cấp chín dụng độ, sinh tử chỉ trong nháy mắt.

Thu lại Thuần Tường, Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ phát ra tiếng gầm nhẹ, há mồm thở ra ngụm khí. Ngăn cản thích khách ma thần liên tục tấn công không phải chuyện dễ. Nếu không có Tinh Diệu Độc Giác Thú và trên người Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi hỗ trợ đủ linh lực, khiến hắc phòng ngự luôn giữ ở trạng thái linh cương, e rằng tối đa ba đợt thì linh lực của hắc không thể chống đỡ loại phòng ngự cường độ cao như thế. Cường giả cấp chín, hơn nữa còn là thích khách am hiểu tấn công, lực công kích sẽ khủng khiếp tới đâu? Nếu là quyết đấu một chọi một, Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ này sẽ đỡ nhiều lạnh ít. Đương nhiên đó là dưới tình huống hắc không chạy trốn mà liều chết.

Hắn và Thánh Nguyệt đều không rút lui mà là nhìn phương xa Trụ Ma Thần lóe ánh sáng, không khí bên cạnh họ vụn vụn ngày càng kịch liệt nhưng không xuất hiện một bóng người.

Thi thể Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên bị Thánh Nguyệt chop trong tay, Vương Miện Ma Thần của ma thần là vật báu cực quý giá, có thứ này ít nhất khiến một Ma Đạo đại pháo liên tục bắn ba năm mà không cần bổ sung, hoặc dùng để chế tạo trang bị cấp sử thi.

“Ừ ừ...”

Vang lên tiếng kèn rút lui của ma tộc, đại quân ma tộc điên cuồng tấn công thoảng chốc như thủy triều rút đi. Phương xa bầy Trụ Ma Thần lóe sáng cũng dần tối tăm.

“Ha ha!!!” Thánh Nguyệt lớn tiếng cười to. “Đã quá, rốt cuộc để lão tử hả giận!”

Tính tình Thánh Nguyệt nóng nảy, khi thánh chiến bắt đầu cứ bị ép tại Khu Ma quan. Bởi vì hai bên đều không hy vọng cường giả cấp chín gia nhập chiến trường, khiến xuất hiện thương vong quy mô lớn hơn, cho nên cường giả cấp chín chỉ canh chừng nhau chứ không tham gia chiến trận. Vậy nên dù ông có sốt ruột hơn cũng không thể chủ động ra tay, ngay cả điều động phòng thủ cũng là Thánh Linh Tâm làm, vị Hiệp Giả đại nhân cứ có cảm giác bất lực, loại cảm giác này thật khó chịu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

507. Chương 184: Giết Ngược Lại [2]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thải Nhi đột nhiên bị đánh lén, lực chú ý của Thánh Nguyệt luôn ở trên người chất gái, may mắn ông phản ứng nhanh, nếu không thì Thải Nhi thật là dữ nhiều lành ít. Tuy uy lực Lưỡi Hái Tử Thần đứng là mạnh, nhưng chênh lệch tu vi quá lớn không phải dùng vũ khí có thể san bằng. Đúng hơn là vũ khí càng mạnh thì cần cường giả sử dụng, mới chân chính phát huy ra uy lực của nó.

Tiếp đến quá trình giết Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên, dù là Thánh Nguyệt cũng cảm thấy có chút không giống thật. Sợ là trong lịch sử ma tộc, An Lạc Tiên là ma thần bị giết bằng cách đơn giản nhất.

An Lạc Tiên chết không chỉ vì bị Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ ngăn cản và Thánh Nguyệt đánh bất ngờ, thật sự là bởi tên này phán đoán tình huống không chính xác, tất cả lại xảy ra quá nhanh. Nếu không thì gã chỉ cần phát động Trụ Ma Thần của mình ở phương xa, tuyệt đối sẽ không bị Thánh Nguyệt một chiêu giết chết.

Đáng tiếc, thế giới này không có nếu.

“Anh bạn, cảm ơn. Chiến lợi phẩm này thuộc về người.” Thánh Nguyệt không chút keo kiệt đưa xác An Lạc Tiên cho Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ.

Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ căng cứng người.

“Xin chào Hiệp Giả đại nhân, tôi không thể nhận thứ này. Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kim Tinh số mười hai Kỵ Sĩ Thánh Điện báo cáo!”

Không sai, trước mặt vị Thách Khách Thánh Điện này lần lượt cản trở hai ma thần, hơn nữa chế tạo cơ hội cho Thánh Nguyệt giết chết Hỏa Diễm Sư Ma, chẳng phải chính là Long Hạo Thần ư?

Long Hạo Thần và Hàn Vũ một đường đi nhanh, mắt thấy sắp tới Khu Ma quan, ở khoảng cách xa thì tinh thần lực của Long Hạo Thần đã cảm nhận được bên này có đại chiến. Hắn để Hàn Vũ trước tiên vào Khu Ma quan, bản thân cưỡi Tinh Vương bay lên cao, nhìn xem có chỗ nào cần mình không. Tuy Long Thiên Ấn cho hắn nhiệm vụ không quá nghiêm ngặt, nhưng trong phạm vi năng lực thì Long Hạo Thần nhất định cố gắng hết sức tích lũy công huân.

Khi hần tập trung vào đầu tường Khu Ma quan, chỉ chớp mắt đã tìm thấy Thái Nhi đang chiến đấu với kẻ địch. Lưỡi Hái Tử Thần là dễ dàng bị nhận ra nhất.

Long Hạo Thần quá vui mừng, đang chuẩn bị bay xuống gặp Thái Nhi thì xảy ra chuyện nàng bị tập kích.

Tiếp đến liền đơn giản. Long Hạo Thần và Tinh Vương dung hợp lực lượng thành một, lao hết tốc độ, tựa như sao băng vàng xông vào chiến trường. Hần không kịp cứu viện Thái Nhi, nhưng bởi vì Thái Nhi gặp nguy hiểm nên Long Hạo Thần sốt ruột tăng sức mạnh lên đến cực hạn. Nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu, hần nắm chắc hành động đối chiến khá là chính xác. Mắt thấy Thái Nhi an toàn, hai ma thần nhanh chóng lùi lại, hần xuất hiện ở vị trí kẻ địch sẽ đi qua, thế là có tình huống Hỏa Diễm Sư Ma bị giết.

Thánh Nguyệt gọi một câu anh bạn khiến Long Hạo Thần co giật khốc liệt. Đây chính là loạn bối phận! Vậy nên hần vội vàng đổi đề tài. Hần phải giấu thân phận, giờ không phải lúc nói mình là ai.

Nghe giọng Long Hạo Thần và cách nói chuyện, trên mặt Thánh Nguyệt lộ ra nghi ngờ. Thanh âm này rất quen thuộc nhưng trong chốc lát ông không nhận ra, chỉ có thể phán đoán kỳ sĩ này tuổi không lớn. Theo hiểu biết của ông với Kỳ Sĩ Thánh Điện, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp chắc là ở trong bảo khố của Kỳ Sĩ Thánh Điện, hiển nhiên Kim Tinh số mười hai này là Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ mới. Nhưng hần lại nói mình là Đại Lý Thánh kỳ sĩ trưởng.

Thân phận Thánh kỳ sĩ trưởng đứng sau điện chủ, phó điện chủ Kỳ Sĩ Thánh Điện, sao có thể do một Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ mới nhận chức được?

Nhưng mặc kệ bây giờ trong lòng Thánh Nguyệt tràn ngập dấu chấm hỏi, ông không chút nghi ngờ thân phận của Long Hạo Thần. Người ta đã dùng hành động chứng minh mọi thứ.

“Trước về thành rồi nói.” Thánh Nguyệt vung tay lên, cùng Long Hạo Thần bay hướng Khu Ma quan. Trong không khí dao động vụn vụn và sát khí mạnh mẽ theo đó chậm rãi lùi lại.

Một trận chiến này Thích Khách Thánh Điện Khu Ma quan không thắng, nhưng xử lý một ma thần đã nâng cao sĩ khí cả Khu Ma quan.

Thánh Nguyệt bay tới trước Khu Ma quan, bỗng nhiên nâng lên xác Hỏa Diễm Sư Ma trong tay. Thoáng chốc đầu tường Khu Ma quan dấy lên tiếng hoan hô rung trời, rất nhiều chiến sĩ kích động rơi nước mắt.

Im lặng nhìn Khu Ma quan đã tàn phá không thành hình dạng, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy đau nhói từng cơn. Hần là mỗi lần trận thánh chiến này, nhưng Thánh Minh chưa từng trách móc hần nửa câu. Không biết có bao nhiêu tướng sĩ Liên Minh đã chết trong thánh chiến.

Mình nhất định phải hoàn toàn hủy diệt ma tộc, để Thánh Ma đại lục hòa bình trở lại, không có chiến tranh nữa. Long Hạo Thần thầm thề, cùng lúc đó, hần chậm rãi ngâm xướng chú ngữ.

Thánh Nguyệt kinh ngạc liếc Long Hạo Thần ở bên cạnh. Ông có thể cảm nhận được từ người Kim Tinh Cơ Tòa kỳ sĩ bắt đầu tỏa ra Quang nguyên tố cực kỳ đậm đặc, trước giờ ông chưa từng thấy loại Quang nguyên tố tinh thuần như vậy.

Thanh âm ngâm xướng của Long Hạo Thần rất chậm, giọng điệu chú ngữ có chút trầm nhưng không đè nén, không ngừng phun ra thang âm rõ ràng tựa như tinh linh khiêu vũ. Có thể thấy xung quanh người hần bắt đầu dâng lên rất nhiều điểm sáng vàng.

Thánh Nguyệt hít sâu, trong mắt lộ ra tràn đầy lòng biết ơn, nhỏ giọng nói.

“Không cần miễn cưỡng.”

Đương nhiên Long Hạo Thần sẽ không đáp lại, nhưng hần ngâm xướng chú ngữ càng thêm rõ ràng.

Từng điểm sáng vàng mỏng manh bắt đầu xuất hiện xung quanh hần. Lúc mới bắt đầu điểm sáng chỉ có vài chục, mỗi cái cỡ hạt đậu, chẳng hề bắt mắt. Nhưng khi điểm sáng liên tục tăng lên, mọi người giật mình cảm giác được dường như trên trời có lực hút hấp dẫn tất cả quang thuộc tính trên nhân gian. Trên bầu trời, xa gần đều bắt đầu xuất hiện điểm sáng tương tự, nhanh chóng tập trung bên người Long Hạo Thần. Những điểm sáng quay quanh hần thành hình xoắn ốc dâng lên trời.

Thánh Nguyệt không lùi lại đầu tường Khu Ma quan mà bay xa hơn. Người ta bỏ công vì Khu Ma quan, ông nhất định phải bảo đảm Long Hạo Thần an toàn, nếu lần nữa bị ma tộc đánh lén thì làm sao đây?

Không chỉ có ông, không cần Thánh Nguyệt ra lệnh, từng bóng sáng vụn vụn phóng ra khỏi đầu tường đi theo Thánh Nguyệt, ở giữa không trung bên ngoài Khu Ma quan hình thành bức tường, cùng nhau bảo vệ Long Hạo Thần đang ngâm xương chú ngữ.

Giờ phút này, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ trong sáng, dường như chỉ có không ngừng ngâm xương chú ngữ không lưu loát mà dài dòng, mới khiến cảm giác áy náy bớt đi.

Hắn tiến vào trạng thái kỳ lạ. Khi chú ngữ mới bắt đầu, linh lực trong người hắn nhanh chóng tiêu hao. Trước đó ngăn cản hai ma thần đã hao hơn phân nửa linh lực rất nhanh sắp khô cạn.

Nhưng khi không trung phương xa bắt đầu có điểm sáng vàng dung nhập vào hắn, hắn kinh ngạc phát hiện linh lực chẳng những không giảm mà còn tăng, đang lấy tốc độ chậm chạp liên tục tăng lên. Vốn hắn định ngâm xương một nửa, hoàn thành một nửa chú ngữ giờ thật tự nhiên tiếp tục tiến hành.

Bây giờ tinh thần lực và linh cảm của hắn đã không ở xác thịt mà dung nhập vào bầu trời, thiên nhiên, Quang nguyên tố.

Lần đầu tiên Long Hạo Thần cảm nhận được cảnh giới của Thần mà năm đó Dạ Tiểu Lệ đã nói trong Mộng Huyền Thiên Đường. Thần, không đâu không có, nhưng lại không tồn tại. Hiện giờ hắn không phải người thi triển ma pháp mà biến thành người chỉ huy, chỉ huy lực lượng của thần, chỉ huy Quang nguyên tố.

Thần Quyển Giả khiến hắn trở thành điểm tựa, cảm xúc nội tâm lương thiện, bi thương, hiển dâng trở thành gây chỉ huy của hắn.

Hắn sâu sắc cảm nhận được trong Quang nguyên tố có hòa bình, ý tốt, dung nhập, hy sinh, thương hại, bao dung, nhân ái. Khoảnh khắc này, cảm xúc của hắn chân chính phù hợp cùng quang. Giây phút này, hắn mới thật sự trở thành con trai quang minh.

Lực lượng quang vĩnh viễn không tồn tại vì giết chóc, thế nên dù sau này Long Hạo Thần trở thành cường giả cỡ Ma Thần Hoàng, hắn cũng sẽ không chỉ huy Quang nguyên tố như vậy để công kích. Nhưng bây giờ hắn thi triển ma pháp này thì khác hẳn. Đây hoàn toàn lấy liên danh bao dung, nhân ái, lương thiện làm cơ sở phóng thích ra. Không có chút ích kỷ và tạp niệm, có chỉ là tấm lòng từ bi không tiếc trả giá giúp người.

Điểm sáng vàng hình xoắn ốc dần bay lên cao, biến thành cột sáng vàng to lớn đường kính hơn trăm mét liên tiếp trời và đất. Lúc này phương xa trong đại doanh ma tộc, Trụ Ma Thần có cột sáng vàng đã hoàn toàn mất đi sắc màu. Quang nguyên tố ngập trời khiến tất cả ma tộc run rẩy. Dù chúng cảm nhận được quang minh này không hướng về chúng, nhưng ma tộc là hắc ám thuộc tính, khó thể đề nén kinh hoàng.

Trừ cột sáng vàng ra, không có hiện tượng đồ sộ nào khác. Rốt cuộc Long Hạo Thần hoàn thành ngâm xương thang âm cuối cùng. Trên người hắn bỗng nổ rộ ánh sáng vàng bảy màu lấp lánh, linh lực của hắn và Tinh Diệu Độc Giác Thú mới hồi phục tới đỉnh bỗng chốc bị rút cạn. Nhưng họ vẫn bình tĩnh giữa không trung, mất sáng hơn bao giờ hết.

Bầu trời biến thành màu vàng, tầm mắt nhìn tới đâu toàn là một mảnh vàng. Mưa bụi vàng nhạt bắt đầu từ trên trời giáng xuống, nhẹ rơi.

Mưa bụi mỏng manh rơi ở nơi nào thì cho người cảm giác mềm mại. Mỗi một hạt mưa bụi rơi trên thân người, sẽ hóa thành vầng sáng rất nhạt, rất nhạt, tan ra.

Mỗi một hạt mưa sẽ mang một tia ấm áp mềm mại cho mọi người. Lúc mới bắt đầu, chút ấm áp không đủ mang đến cái gì, nhưng rất nhanh tất cả phát hiện, mưa bụi nhu hòa cho họ thoải mái và sự bình tĩnh khó hình dung.

Mọi người bất giác nhìn hướng không trung Long Hạo Thần cười Vua Độc Giác Thú, từng người ánh mắt từ hưng phấn biến bình tĩnh, từ bình tĩnh lại biến hưng phấn, không biết tràn ngập bao nhiêu cảm xúc kích động.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

508. Chương 184: Giết Ngược Lại [3]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Trong mắt các chiến sĩ cấp thấp tại Khu Ma quan, bây giờ Long Hạo Thần tựa như Quang Minh Thần giáng thế. Ban ẩm áp cho họ, quét đi một nỗi sợ hãi và đau xót. Cảm giác gần như tín ngưỡng chớp mắt cảm nhận trong lòng họ.

Mưa ánh sáng này bao phủ phạm vi thật rất lớn, không chỉ bao trùm cả Khu Ma quan mà chiến trường trước đó và đại doanh ma tộc ở phía xa đều bị bao lấy.

Trụ Ma Thần lần nữa lóe sáng. Quang minh đối với nhân loại là vô cùng tuyệt vời, đối với ma tộc là hiểm họa trí mạng.

Bầy cột sáng tỏa ra hơi thở hắc ám đậm đặc phóng lên cao, lấy bầy cột sáng làm điểm tựa, hình thành màn ánh sáng màu đỏ sẫm, bao phủ toàn bộ đại doanh ma tộc.

Không cần nghi ngờ, lúc này Long Hạo Thần hoàn thành xong ma pháp là cấp cấm chú, hơn nữa phạm vi to lớn, dù là trong đời Thánh Nguyệt cũng ít khi thấy.

Cùng lúc đó, Thánh Nguyệt cảm thấy đây là cấm chú bình hòa nhất. Thánh Giả cấp chín Mục Sư Thánh Điện cũng có thể thi triển ma pháp trị liệu cấm chú phạm vi lớn. Nhưng ma pháp trị liệu của họ có hiệu quả trực tiếp hơn Long Hạo Thần, tác dụng càng lớn, nhưng lại không bằng hiệu quả nhu hòa giống ma pháp của Long Hạo Thần, hơn nữa phạm vi không lớn đến thế. Có thể bao phủ lên một phần ba Khu Ma quan là điều cường giả đỉnh cấp Mục Sư Thánh Điện mới làm được. Nhưng cấm chú của Long Hạo Thần lại trực tiếp giáng cơn mưa.

Thánh Nguyệt sâu sắc cảm nhận được tắm trong mưa quang minh này, được lợi không chỉ thân thể mà còn có tâm hồn. Thanh tẩy tâm linh, chữa khỏi vết thương trong lòng, không thua gì hồi phục và chữa trị xác thịt.

Những cảm xúc mặt trái trong lòng các tướng sĩ Khu Ma quan biến mất trong mưa ánh sáng. Vết thương

Ẩn Thân! Kỹ năng cường đại của thích khách. Chẳng qua lúc này lại dùng vào vấn đề tình yêu nam nữ nồng nhiệt.

Nhìn Thái Nhi biến mất nhưng xúc cảm vẫn còn đó, sao Long Hạo Thần nở buống nòng ra, cứ thế ôm nàng, có đám Hiệp Giả vây quanh và ánh mắt gần như cuồng nhiệt của các tướng sĩ Khu Ma quan, Long Hạo Thần cùng Tinh Vương đi xuống đầu tường Khu Ma quan.

Thích Khách Thánh Điện.

“Thật sự là thằng nhóc xấu xa nhà người!” Khi Thánh Nguyệt nhìn Long Hạo Thần đã cất đi Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, vẫn không dám tin tưởng.

Gian phòng này là nơi Thánh Nguyệt bình thường tu luyện, đương nhiên sẽ không ai đến quấy rầy. Trở về Thích Khách Thánh Điện, Thánh Nguyệt trực tiếp dẫn Long Hạo Thần và Thái Nhi trở lại phòng kín của mình.

Bây giờ Thái Nhi đang nép bên cạnh Long Hạo Thần, so với trước khi chia tay vào một năm rưỡi, giờ nàng vô cùng lưu luyến Long Hạo Thần. Dù nàng còn chưa hồi phục ký ức nhưng đã hoàn toàn nhìn thẳng cảm tình giữa mình và Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần quỳ xuống hành lễ với Thánh Nguyệt. Tại đây, hắn chỉ là người yêu của Thái Nhi. Thánh Nguyệt là trưởng bối, dù tư cách cái lạy của hắn. Bên ngoài hắn đại biểu cho Kỵ Sĩ Thánh Điện, lúc này trong phòng kín, hắn đại biểu chính mình.

“Được rồi, nếu người đã là Thánh kỵ sĩ trưởng thì không cần dùng đại lễ. Người tu luyện ra sao vậy? Chẳng lẽ Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ẩn cho người giống xịt thuốc cho cỏ mau lớn? Nếu không thì làm sao người tu luyện nhanh như vậy?”

Nhìn Long Hạo Thần, dù Thánh Nguyệt tính cách khắc nghiệt đến mấy cũng kiềm không được hết sức khen ngợi. Chàng trai này mới bao nhiêu tuổi! Chắc chưa tới sinh nhật hai mươi tuổi nữa là, nhưng hắn đã trở thành một kỵ sĩ cấp tám chân chính. Khó trách Ma Thần Hoàng lấy hắn làm cái cớ phát động thánh chiến. Dù hắn không có năng lực phá hủy Trụ Ma Thần, tốc độ trưởng thành như vậy, tương lai nhất định có thể trở thành trụ cột vững chắc đối kháng ma tộc.

Long Hạo Thần cung kính nói.

“Ông cố, con mình tưởng sâu một đoạn thời gian sau đó tu luyện kỹ năng nửa năm.”

Thánh Nguyệt bắt đầu nói với Thái Nhi.

“Coi đi. Con vẫn không thể so sánh với nó! Xem ra thằng nhóc này nỗ lực hơn con nhiều. Không phải ai cũng có thể chịu được mình tưởng sâu khô khan. Nhóc con, chắc không phải người mình tưởng sâu một năm chứ? Ha ha.”

Hiệp Giả mới cười chưa được vài tiếng thì chợt ngừng vì Long Hạo Thần nghiêm túc gật đầu.

“A? Người thật sự mình tưởng sâu một năm? Người...” Trên khuôn mặt gầy gò của Thánh Nguyệt, nếp nhăn mấp máy. “Được rồi, hai đứa trò chuyện đi, ta không ở đây chịu kích thích.”

Nói xong ông vẫy tay bước ra một bước, biến mất ngay trong phòng.

Thái Nhi bật cười.

“Ông cố đang ghen tỵ kìa.”

Nhìn nụ cười trên mặt nàng, đáy mắt Long Hạo Thần xẹt qua tia buồn bã. Hắn rất quen thuộc Thái Nhi, cũng chính vì thế mà từ biểu tình của nàng liền đoán ra, nàng chưa hồi phục ký ức, nàng vẫn là Thái Nhi đã mất trí nhớ.

Thái Nhi lập tức cảm nhận được tâm tình hắn biến hóa, cúi đầu.

“Xin lỗi, tôi...”

Nàng chưa nói hết lời thì Long Hạo Thần đã ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói.

“Không, nên nói xin lỗi là tôi mới đúng. Tại tôi không bảo vệ được cô. Dù ra sao, có thể gặp lại cô thật tốt quá rồi.”

Thải Nhi ôm chặt hân, nhẹ giọng nói.

“Tôi không biết trước đây thích anh sẽ là cảm giác gì, nhưng tôi có thể khẳng định bây giờ tôi vẫn thích anh. Ngày ấy anh đi rồi, tôi như mất đi thứ gì quan trọng. Anh đã làm đủ nhiều vì tôi rồi. Lần nữa gặp lại anh, tôi đã suy nghĩ kỹ. Anh đi đâu thì tôi theo đó, tôi nhất định có thể thuyết phục ông cố. Tôi không muốn thấy bóng lưng khuất xa của anh nữa.”

Long Hạo Thần nhẹ vuốt mái tóc dài của nàng.

“Yên tâm đi, lần này tôi chẳng những phải mang cô đi, hơn nữa chúng ta còn hội hợp các đồng bạn, xây dựng lại Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất của chúng ta.”

Thải Nhi kinh ngạc ngẩng đầu lên, bật thốt.

“Liên Minh đã cho phép rồi?”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Tương đương với ngầm chấp nhận. Nhưng muốn chúng ta phải kiếm đủ công huân mỗi tòa quan ải. Tôi nghĩ ở Khu Ma quan chắc cũng đủ rồi, nếu không đủ thì chúng ta có thể ở lại một đoạn thời gian.”

“Chắc chắn không đủ.” Đúng lúc này, ánh sáng chợt lóe, Thánh Nguyệt đã trở lại.

Thải Nhi nhìn ông cố, vội buông ra đôi tay ôm Long Hạo Thần, mặt đỏ bừng trách móc.

“Sao ông cố trở lại vậy?”

Giờ không phải lúc mới gặp lại Long Hạo Thần, sao nàng không xấu hổ cho được?

Thánh Nguyệt hừ hừ nói.

“Không trở lại không được! Ta vừa đi chợt nghĩ hai đứa một nam một nữ ở chung phòng, còn cách xa gặp lại, lỡ đâu kích động làm ra chuyện gì, chẳng phải ta trước tiên ôm cháu chút? Cái này không thể được, chắc Thánh Nguyệt ta đây phải cưới hỏi đàng hoàng mới sinh con được.”

“Ông cố, nói gì kỳ vậy!” Khuôn mặt kiêu diễm của Thải Nhi đỏ như cà chua, lóe người đã tới bên cạnh Thánh Nguyệt, túm râu ông giật giật.

“Cháu ngoan, đừng kéo, chỉ còn mấy cọng, ông cố cần nhờ chúng giữ hình tượng. Con bé ngốc, ông đây là vì tốt cho con! Ông cố sợ con bị nó khi dễ chứ bộ!”

Lần này đến phiên Long Hạo Thần kinh ngạc. Trừ chính hân ra, lần đầu tiên trông thấy Thải Nhi thân thiết với người khác, dù là ông cố của nàng. Long Hạo Thần nhớ rõ trước khi mất trí nhớ thì nàng rất bài xích ông.

Lúc này nhìn hai ông cháu thân thiết yêu thương nhau, Long Hạo Thần đột nhiên cảm thấy mình quá ích kỷ. Chẳng phải bây giờ Thải Nhi rất tốt ư, ít ra thì nàng mất đi sự âm u, còn có được tình thân.

Nghĩ tới đây, trên mặt hân lộ ra nụ cười tận đáy lòng. Đúng thế! Yêu nàng là nên nghĩ cho nàng mà không nên chỉ vì mình.

Bởi vì Thải Nhi mất trí nhớ mà sinh ra khúc mắt rối cuộc hòa tan. Hân đứng một bên, mỉm cười không nói.

“Thằng nhóc hư kia, cười cái gì? Ta nói cho người, không ở chỗ này đủ ba tháng thì hai đứa đừng mơ rời đi! Ta đã nhận được thư của thằng nhóc Long Thiên Ân, trăm vạn công huân, ít một điểm cũng đừng nghĩ đi khỏi. Tới đây, để ta kiểm tra công huân hiện tại!”

Nhìn Thánh Nguyệt mặt gian xảo, Long Hạo Thần xụ mặt xuống.

“Ông cố, đừng vậy mà, ba tháng dài quá.”

Thánh Nguyệt hừ một tiếng, nói.

“Dài? Ta thì thấy ngắn ngủn. Ba tháng có thể gom đủ trăm vạn công huân coi như người có bản lĩnh.”

Long Hạo Thần bất đắc dĩ nói.

“Nhưng mà ông cố, cái này không công bình. Hôm nay người đã hứa giúp con, đây có tính là giúp đỡ không?”

Thánh Nguyệt hơi đắc ý nói.

“Không sai, ta có hứa, nhưng người định dùng lời hứa này ngay bây giờ hả? Đừng tưởng ta không biết Long Thiên Ấn và Dương Hạo Hàm đang tính làm gì. Bây giờ người dùng lời hứa này, mai sau sẽ không dùng được nữa, hãy suy nghĩ kỹ.”

“Con...” Long Hạo Thần thầm bực mình nhưng không có cách nào khác.

Thánh Nguyệt hừ một tiếng, nói.

“Có phải muốn nói là cáo già?”

Long Hạo Thần cười khổ lắc đầu, nói.

“Con đâu dám! Ông là trưởng bối, con chỉ muốn nói gừng càng già càng cay. Ông lợi hại. Nhưng con sẽ không dùng lời hứa kia, công huân nên cho con chắc ông không bỏ qua luôn chứ? Hôm nay giết Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên, nói sao thì con cũng có một nửa công sức. Hỏa Diễm Sư Ma là ma thần cấp chín, công huân của gã ít nhất trên năm mươi vạn thậm chí càng cao hơn. Làm phiền ông thẩm tra xong chia con phân nửa. A, còn nữa, thi thể tính khác nữa. Ma tinh Vương Miện Ma Thần Hỏa Diễm Sư Ma tề cỡ nào cũng bán được trên ba mươi vạn công huân. Nếu con nhớ không lầm thì lúc trước ông đã đưa con, nhớ là tính hết luôn nha!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

511. Chương 185: Ôm Thái Nhi [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thánh Nguyệt tròn tròn mắt nhìn Long Hạo Thần.

“Thằng nhóc xấu xa, khi nào thì biến gian trá như vậy? Không được, ta bắt đầu không yên tâm giao chất gái cho người.”

Ông vừa ra đòn sát thủ, Long Hạo Thần liền ngoan ngoãn cụp tai, cười khổ nói.

“Ông cố, đừng như vậy!”

Thánh Nguyệt đắc ý nói.

“Sao hả? Để người ở lại Khu Ma quan làm bạn với Thái Nhi khó lắm à?”

Nói đến đây ông nhìn chất gái mình, ánh mắt cũng biến nhu hòa.

Hơn một năm nay Thánh Nguyệt luôn dạy dỗ Thái Nhi, ông ngày càng thích đứa cháu này. Ít đi xa cách trước kia, Thái Nhi ngày càng thân thiết với ông, chân chính có tình cảm ông cháu. Đây là điều mà trước kia Thánh Nguyệt không bao giờ ngờ được. Bây giờ thoát nhìn là ông làm khó Long Hạo Thần, kỳ thực là không nỡ để chất gái rời đi! Tuy ông biết con gái lớn không thể giữ trong nhà, nhưng giữ lại thêm một ngày cũng tốt rồi.

Long Hạo Thần nhìn thấy rõ ánh mắt Thánh Nguyệt, vốn hắn còn định cãi lại cái gì lập tức sửa miệng.

“Ông cố, thôi thì như vậy đi. Đích thực là thời gian chúng con eo hẹp, hơn nữa trải qua trận chiến hôm nay, cục diện bên Khu Ma quan khá là ổn định. Chúng con sẽ ở lại đây một tháng. Một tháng này con không cần công huân, nhất định dốc hết sức trợ giúp Khu Ma quan đối phó ma tộc, ông thấy được không?”

Long Hạo Thần nói rất chân thành, Thánh Nguyệt thu lại cảm xúc trước đó, nhẹ gật đầu nói.

“Đã biết sẽ không giữ chân người được. Thật ra tất cả điều hôm nay người làm cho Khu Ma quan đã đủ giá trị trăm vạn công huân.”

Sự thật đúng như thế. Thần Thánh Cam Lâm khiến cả Khu Ma quan tăng sức chiến đấu trên một phần ba, đây chỉ là dự đoán bảo thủ. Không chỉ thế, còn suy yếu ma tộc rất nhiều.

Thánh Nguyệt nói.

“Đi thôi, hai người theo ta ra ngoài, ở lại đây rất không an toàn. Đi chỗ đông người, ít nhất có thể bảo đảm an toàn cho cháu ta.”

Thải Nhi giậm chân giậm dỗi nói.

“Ông cố, lại nữa rồi. Đáng ghét, đáng ghét...”

Nhưng hai người vẫn rời đi phòng kín của Thánh Nguyệt. Thánh Nguyệt ra lệnh cho người sắp xếp chỗ Long Hạo Thần ở, chung phòng với Hàn Vũ. Rất rõ ràng, ông hơi phòng bị Long Hạo Thần và Thải Nhi sinh ra quan hệ quá thân mật.

Mấy ngày tiếp theo, ma tộc bên ngoài Khu Ma quan bình tĩnh lạ lùng. Ma tộc có vẻ như im tiếng thời gian dài, tám cây Trụ Ma Thần trừ cây đã mất đi chủ nhân là Hỏa Diễm Sư Ma, mấy cái khác luôn lấp lóe ánh sáng, dường như đang đề phòng nhân loại tấn công.

Trên thực tế, ma tộc đề phòng Khu Ma quan là rất có lý. Cẩm chú siêu đại quy mô của Long Hạo Thần hù chết chúng. Chúng sợ nhất là lúc tấn công, Long Hạo Thần lại ra một chiêu như vậy, khi đó bảy ma thần khó thể bảo vệ toàn quân. Đương nhiên chúng không biết, Long Hạo Thần chỉ có thể làm một lần Thần Thánh Cam Lâm. Muốn hấn lặp lại lần nữa, sợ rằng phải đợi đến khi linh lực đột phá trên hai mươi vạn mới được.

“Ông nội, trước mắt tình trạng trong quan ải đều tốt đẹp. Con đã tổ chức thuộc hạ bắt đầu sửa lại tường thành. Ma tộc khó được bình tĩnh như vậy, có thời gian giảm xóc, lực phòng ngự Khu Ma quan chúng ta ít ra có thể hồi phục trên ba phần.”

Thánh Nguyệt, vợ chồng Thánh Linh Tâm, Long Hạo Thần, Hàn Vũ và Thải Nhi cùng nhau ăn xong cơm chiều, Thánh Linh Tâm báo cáo tình huống Khu Ma quan với Thánh Nguyệt.

Bây giờ hai vợ chồng đã biết Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ chính là Long Hạo Thần, vì che giấu thân phận thật sự nên mỗi ngày Long Hạo Thần đều mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, không lộ ra khuôn mặt thật.

Thánh Linh Tâm vừa nói chuyện với Thánh Nguyệt, ánh mắt không ngừng liếc con rể tương lai. Khi y biết Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ chính là Long Hạo Thần, mắt mấy tiếng đồng hồ còn chưa tiêu hóa hết nỗi kinh ngạc này.

Mới bao nhiêu lâu chứ? Năm đó Long Hạo Thần dẫn theo Săn Ma Đoàn đi tới Khu Ma quan tiến thành nhiệm vụ rèn luyện, hấn yếu ớt như vậy, cần mình che chở ra trận. Nhưng hôm nay, tu vi của hấn rõ ràng đã vượt qua mình. Dù hiện tại Thánh Linh Tâm rất cuộc đột phá cấp tám, nhưng tuổi tác giữa hai người chênh lệch một mảng lớn! Thánh Linh Tâm cao ngạo, đối với Long Tinh Vũ là tâm phục khẩu phục, không ngờ rằng ngay cả tu vi của Long Hạo Thần đều vượt qua y.

Thánh Nguyệt gật đầu nói.

“Tình trạng bên quân đội ra sao?”

Thánh Linh Tâm nói.

“Không tệ lắm, vốn những người bị thương nhẹ đã quay về trong đội, bị thương nặng cũng biến thành nhẹ. Trừ tàn tật ra, đa số binh sĩ đã quay về biên chế vốn có, vừa tiếp tục dưỡng thương vừa chuẩn bị chiến đấu.”

Thánh Nguyệt gật đầu, nói.

“Những người chưa lành lặn thì đừng để họ tham gia sửa tường thành.”

“Vâng.” Thánh Linh Tâm vội đáp.

Tuy y là tổng trưởng quân sự Khu Ma quan, nhưng chân chính làm chủ lại là Thánh Nguyệt. Uy vọng của Thánh Linh Tâm còn chưa đủ điều động Hiệp Giả cấp chín, coi như là Hiệp Ẩn Đường do thích khách cấp tám tổ thành cũng không vận dụng được, cần Ảnh Tù Phong đích thân dẫn dắt.

Ánh mắt của Thánh Nguyệt chuyển hướng Long Hạo Thần, trên mặt lộ ra ý cười, nói.

“Thánh kỵ sĩ trưởng của chúng ta có ý kiến hay gì không?”

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Ông cố lại trêu chọc con. Trước mặt của ông và Thánh thúc thúc con đâu dám lên tiếng.”

Về mặt Thánh Nguyệt biến nghiêm túc, nói.

“Hạo Thần, người nói lời này sai rồi. Riêng tư thì người là con cháu chúng ta, nhưng dù là khi nào người đều không được quên thân phận Thánh kỵ sĩ trưởng của mình. Người đại biểu là Kỵ Sĩ Thánh Điện, có nhiều lúc phải cứng rắn lên. Nếu không chẳng những người mất mặt, mà gồm cả Kỵ Sĩ Thánh Điện nữa, người hiểu chưa?”

Long Hạo Thần giật mình, cung kính nói.

“Dạ.”

Thánh Nguyệt trầm giọng nói.

“Dù tuổi người còn nhỏ nhưng cống hiến cho Liên Minh không nhỏ chút nào. Hãy quên đi tuổi của người, nhất định phải nhanh chóng ghi nhớ thân phận Thánh kỵ sĩ trưởng. Nếu không thì việc ông nội người để người tới mỗi thánh điện tiến hành xâm chuối sẽ không còn tác dụng. Người đã đủ thực lực, hiện tại cần là uy nghiêm và uy thế mà Thánh kỵ sĩ trưởng cần có, hiểu chưa?”

Long Hạo Thần lần nữa gật đầu.

Thánh Nguyệt khẽ thở dài, nói.

“Nếu có thể, ta không hy vọng người sớm như vậy đã gánh nặng trên vai. Nhưng khi người đã gánh lấy thì không thể bỏ xuống nữa. Có thể nói, người là mối lửa trận thánh chiến này. Tuy thánh chiến sớm muộn gì sẽ xảy ra, nhưng Liên Minh bảo vệ người không phải vì người là cháu rể của Thánh Nguyệt ta, cũng không phải vì người là cháu của Long Thiên Ấn, mà vì sức mạnh của chính người, bởi vì người có năng lực hủy diệt Trụ Ma Thần.”

“Ta nói lời thẳng thắn, không để ý tình cảm, sẽ không dễ nghe nhưng cũng là sự thực. Nếu không phải vì năng lực của người, dù rằng kết quả cuối cùng giống nhau, nhưng trung gian không biết trải qua bao nhiêu sóng gió, sẽ không thuận lợi một lần thông qua như vậy. Thế nên chính người không được để người ta thất vọng. Người đã là Thánh kỵ sĩ cấp tám. Trong lịch sử Liên Minh không có Thánh kỵ sĩ nào ở tuổi như người. Chúng ta đều tin rằng tương lai người nhất định sẽ trở thành lãnh đạo chân chính của Liên Minh. Thế nên bất cứ lúc nào, người phải dùng cách nghiêm ngặt nhất đòi hỏi chính mình. Lời mới rồi ta không hy vọng nghe lần thứ hai. Được rồi, hãy nói suy nghĩ của mình đi.”

Thánh Nguyệt nói rất nghiêm khắc, nhưng lời của ông thật sự thức tỉnh Long Hạo Thần. Ông làm vậy là giúp cho Long Hạo Thần thay đổi nhận định với bản thân. Bây giờ hắn không còn là một mình chiến đấu, mà là Thánh kỵ sĩ trưởng đại biểu cho Kỵ Sĩ Thánh Điện, là nhân vật quyền uy trong Liên Minh Thánh Điện.

Long Hạo Thần im lặng một lát sau, nói.

“Ông cố, Thánh thúc thúc, con có một ý tưởng, chỉ là có chút tân tiến nên chưa nói ra.”

Thánh Linh Tâm hai mắt sáng ngời, nói.

“Nói ra thử xem.”

Về mặt chấp chính thì y vốn là nhân vật đại biểu cho phái cấp tiến trong Thích Khách Thánh Điện. Nếu không phải vì luôn bị Thánh Nguyệt ức chế, chỉ sợ hướng chỉ huy của y đã biến đổi. Long Hạo Thần vừa nói ra hai chữ tân tiến liền làm bố vợ này dấy lên lòng tò mò.

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Con cảm thấy Khu Ma quan tổn thất lớn vậy, trừ chèn lệch thực lực ra, quan trọng nhất là Thích Khách Thánh Điện không phát huy ra ưu thế.”

Nói xong câu này hắn tạm dừng, nhìn phản ứng của ông cháu Thánh Nguyệt và Thánh Linh Tâm.

Thánh Nguyệt ngậy ra, ánh mắt Thánh Linh Tâm thì càng sáng ngời, nhẹ gật đầu.

“Nói tiếp đi.”

Long Hạo Thần nói.

“Ưu thế của Thích Khách Thánh Điện là công kích chứ không phải phòng ngự. Thích khách phòng ngự ở đầu tường hoàn toàn là giết gà bằng dao mổ trâu. Tựa như phái một đám ma pháp sư xông lên chiến trường vậy. Đúng là Khu Ma quan cần phòng ngự, nhưng con nhận thấy có thể biến bị động phòng ngự thành chủ động phòng ngự. Tấn công chính là cách phòng ngự tốt nhất.”

“Ngày đó con đã thấy, trong Khu Ma quan chúng ta, tiền bối thích khách cấp Hiệp Giả có hơn mười người, lực lượng như vậy dù chính diện đánh với tám ma thần đều sẽ không chịu thiệt thòi lớn, huống chi bây giờ thiếu mất một ma thần. Vậy chúng ta có thể dùng cách quấy rối và đột kích phá hỏng đại doanh ma tộc, thế thì lúc chúng lại tấn công Khu Ma quan chúng ta, thực lực nhất định sẽ giảm mạnh. Hơn nữa đột kích, đánh lén, ẩn nấp mới là sở trường của thích khách! Vì sao chúng ta không phát huy ưu thế này? Một là bị động bị đánh, chỉ có thể càng lúc càng bị động. Chức nghiệp khác nhau, cách đối phó kẻ địch cũng nên khác hẳn.”

“Nói hay lắm!” Thánh Linh Tâm vỗ đùi, hưng phấn nói. “Hạo Thần, suy nghĩ của con giống hệt ta!”

“Hừ.” Thánh Nguyệt ở một bên tức giận hừ lạnh, cắt đứt Thánh Linh Tâm hưng phấn.

Thánh Linh Tâm có chút lúng túng xoay người nhìn ông nội, cười khổ nói.

“Ông nội, con không có ý bảo người ra kế hoạch không đúng.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

512. Chương 186: Nguyệt Hắc Phong Cao [1]

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Thánh Nguyệt hừ lạnh, nói.

“Làm như ta không hiểu tính tình của người ra sao? Người biết vì sao ta luôn không đồng ý người đánh lén ma tộc? Bởi vì chúng ta không thể tổn thất. Người thành công thì tốt, lỡ đâu thất bại? Người định tương lai cho chất gái ta kế thừa Thích Khách Thánh Điện với một mớ bong bóng sao?”

Thánh Linh Tâm cười khổ nói.

“Nhưng mà ông nội, ông không thấy Hạo Thần nói rất có lý ư?”

Thánh Nguyệt nói.

“Bây giờ không giống trước kia, cũng tới lúc điều chỉnh rồi.” Nói đến đây, đáy mắt Hiệp Giả lộ sát khí đậm đặc.

Thánh Linh Tâm mừng rỡ.

“Ông nội đồng ý rồi?”

Thánh Nguyệt chậm rãi đứng dậy, nghiêng đầu nhìn sắc trời, bình thản nói.

“Nguyệt hắc phong cao đêm giết người, chọn ngày không bằng hôm nay đi. Người đi truyền mệnh lệnh của ta, tất cả Hiệp Giả và Hiệp Ẩn đường tập hợp trong sân.”

Lam Nghiên Vũ ở một bên giật mình nói.

“Ông nội, thế này có vội vàng quá không? Hay là bàn bạc kỹ hơn rồi mới hành động.”

Thánh Nguyệt ngạo nghễ nói.

“Thích khách ám sát quan trọng là bất ngờ. Thích khách thật sự mạnh dù ở bất kỳ tình huống nào đều có kế hoạch tỉ mỉ. Không có tình thế không thay đổi, chỉ có thích khách không biết ứng đối tình thế. Nếu các anh em ta tiến hành nhiệm vụ ám sát còn cần chuẩn bị cái gì, vậy họ sẽ không là trụ cột của Thích Khách Thánh Điện. Hai vợ chồng các người điều động quân đội, chuẩn bị phòng ngự, đề phòng kẻ địch phản kích trả thù. Hạo Thần, người và Hàn Vũ, Thái Nhi hỗ trợ họ.”

Long Hạo Thần đứng dậy, nói.

“Ông cố, hãy để con đi cùng ông. Con nghĩ các tiền bối cũng cần tầm chắn.”

Hàn Vũ và Thái Nhi cùng đứng dậy, ánh mắt kiên quyết nhìn Thánh Nguyệt biểu đạt ý mình.

Thánh Nguyệt suy nghĩ chốc lát, nói.

“Được rồi, vậy cùng đi thôi.”

Lam Nghiên Vũ còn muốn nói cái gì nhưng bị Thánh Linh Tâm liếc một cái liền im lặng. Việc lớn như vậy sao có thể ứng xử theo cảm tình? Long Hạo Thần và Thái Nhi không phải đóa hoa lớn lên trong nhà ấm.

Thánh Nguyệt ngửa đầu nhìn trời, nhìn đêm đen hắc ám, đáy mắt dâng lên tia sáng lạnh. Long Hạo Thần mơ hồ cảm nhận được từ người ông tỏa ra khí chất vô hình, đang không ngừng tăng lên. Đó không phải uy nhiếp mà là khí thế đặc biệt, khiến Long Hạo Thần có cảm giác dựng tóc gáy.

Thời gian không lâu lắm, từng bóng đen lặng lẽ xuất hiện trước mặt Thánh Nguyệt. Trừ mười Hiệp Giả mà Long Hạo Thần từng gặp mặt, còn có hai mươi mốt Hiệp Ẩn thích khách, tất cả đều là Đế Thích cấp tám.

Thánh Nguyệt chuyển hướng Long Hạo Thần, Thái Nhi và Hàn Vũ, suy nghĩ một lát, nói.

“Hàn Vũ, người dừng đi, ở lại Khu Ma quan thủ thành với Linh Tâm. Lần này đánh bất ngờ chủ yếu là tốc độ. Tu vi của người hơi thấp, lại không giỏi về tốc độ.”

Tuy Hàn Vũ rất muốn cùng Long Hạo Thần, Thái Nhi kề vai chiến đấu, nhưng y biết lời Thánh Nguyệt nói là sự thật, ừ một tiếng, có chút không cam lòng lùi sang bên.

Thánh Nguyệt nhìn Long Hạo Thần cả người lấp lánh ánh vàng rực rỡ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, không đợi ông mở miệng thì hắn đã lấy ra áo choàng to màu đen bao trùm toàn thân. Bất chợt tinh thần dao động vụn vụn khiến hơi thở của hắn biến mất.

Trên mặt Thánh Nguyệt lộ nét cười, thầm nghĩ mấy chuyện trộm gà bắt chó chắc thăng nhóc hư này đã làm không ít.

Mười một Hiệp Giả, hai mươi mốt Hiệp Ẩn, lại thêm Long Hạo Thần và Thái Nhi, tổng cộng ba mươi bốn người.

Thánh Nguyệt trầm giọng nói.

“Ma tộc công kích Khu Ma quan ta thời gian dài như vậy, là lúc nên cho chúng thấy sự lợi hại. Lần này chúng ta đánh bất ngờ, mục đích chỉ có một, cố hết sức giết ma tộc cấp cao. Ta nhấn mạnh hai điều. Thứ nhất, ai cũng không được ham chiến, nghe ta ra lệnh rút lui phải lập tức lùi ra sau. Thích khách cấp Hiệp Giả phụ trách đoạn hậu. Thứ hai, không được ý định giết chết ma thần, chúng trông giữ Trụ Ma Thần, rất khó bị đánh chết. Mục tiêu của chúng ta chính là ma tộc trên cấp năm. Hơn nữa chúng ta là thích khách,

đánh bất ngờ chứ không phải cứng rắn đánh. Lúc hành động tất cả phải ẩn núp tốt cho ta. Còn các việc khác thì ta không nói nhiều, xuất phát!”

Vung tay lên, Thánh Nguyệt lóe người đã dẫn đầu bay đi, đám thích khách thì tựa như bóng ảo theo sát phía sau biến mất.

Long Hạo Thần và Thái Nhi cũng bay lên, trước khi rời đi hắn còn nhỏ giọng nói gì đó với Lam Nghiên Vũ, sau đó nắm tay Thái Nhi lao ra ngoài.

Nhìn bóng lưng họ khuất xa, Lam Nghiên Vũ khẽ thở dài.

“Thằng bé Hạo Thần thật không tệ.”

Thánh Linh Tâm hỏi.

“Mới rồi nó nói gì với em?”

Lam Nghiên Vũ nói.

“Cậu ta nói nếu thật có người muốn tổn thương Thái Nhi, nhất định phải đạp qua xác chính cậu ta đã.”

Thánh Linh Tâm mỉm cười nói.

“Chắc má vợ nhìn con rể, càng xem càng thích hả?”

Lam Nghiên Vũ liếc xéo y, nói.

“Con rể này không phải em chọn, là con gái cưng của anh tự quyết định. Hai đứa từ mười bốn tuổi đã ở chung, em còn nói cái gì được nữa?”

“Khụ khụ. Đi thôi, chúng ta cũng lên đầu tường, anh đã ra lệnh tập hợp quân đội. Ai, thật muốn đi cùng ông nội! Đáng tiếc.”

Lấy tu vi của Thánh Linh Tâm thêm vào tài bác học cùng với Đồng Quy Linh Lô, trở thành một Hiệp Ẩn thích khách thì không thành vấn đề. Đáng tiếc y là tổng trưởng quân sự Khu Ma quan, sao có thể tự ý rời khỏi chức vụ?

Hàn Vũ nghe lời của Thánh Linh Tâm thì liên tục gật đầu, y cũng muốn đi! Tuy Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất còn chưa đông đủ nhưng y có chút nôn nóng muốn chiến đấu cùng Long Hạo Thần, Thái Nhi.

Phương xa, đại doanh ma tộc cực kỳ yên tĩnh, nguyên bản bảy Trụ Ma Thần lấp lánh ánh sáng nay yếu ớt nhiều. Thánh Nguyệt mang theo mọi người lặng lẽ rời khỏi Khu Ma quan, tụ tập một góc tối ngoài thành, tuyên bố nhiệm vụ.

“Chờ chút nữa mọi người chia nhau hành động, tự chiến đấu, nghe tín hiệu của ta thì rút về, hiểu rõ chưa? Các người nhớ kỹ, lần này đánh lên chủ yếu là bảo vệ mình an toàn rồi mới tính tới chuyện giết kẻ địch. Chỉ cần kết thúc nhiệm vụ, các người đều sống sót thì chính là công lớn.”

Đám thích khách cường giả dùng cách của mình hướng Thánh Nguyệt biểu đạt quyết tâm. Mỗi người đều nâng lên tay phải chạm giữa trán, sau đó làm động tác cắt cổ.

Đây là cách liên lạc đặc biệt của đám thích khách. Lúc hành động họ không giao lưu ngôn ngữ, động tác tay và thân thể trở thành cách trao đổi quan trọng nhất. Động tác mới rồi ý nghĩa họ sẽ dùng đầu óc chiến đấu, giết chết kẻ địch.

Thánh Nguyệt chuyển hướng sang Long Hạo Thần, nhìn hắn rồi lại nhìn Thái Nhi. Long Hạo Thần lập tức gật đầu với ông, biểu đạt mình đã hiểu. Thánh Nguyệt đang nhắc nhở hắn phải bảo vệ tốt Thái Nhi và chính mình.

Thánh Nguyệt vung tay lên, tất cả mọi người tập thể hành động, lặng lẽ tản ra, sau đó dung nhập vào màn đêm không thấy bóng dáng.

Tựa như Long Hạo Thần đã nói, thích khách giỏi nhất là ẩn nấp, ám sát chứ không phải quang minh chính đại chiến đấu. Thích khách ẩn trong bóng đêm tựa như cá tiến vào biển, cảm giác vui sướng cùng xuất hiện

trong lòng đám thích khách cường giả. Đối với hành động này họ có thể làm tới trình độ nào, không ai thêm suy nghĩ, trong lòng họ chỉ nghĩ tới trút hết sức mình và tàn sát.

“Thải Nhi, cô ẩn thân đi theo tôi.” Long Hạo Thần nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Thải Nhi ừ một tiếng, nhích người biến mất bên cạnh Long Hạo Thần.

Lấy tinh thần lực như Long Hạo Thần nếu không phải tập trung tinh thần tìm kiếm một phương hướng, sẽ không cách nào phát hiện sự tồn tại của nàng. So với một năm rưỡi trước, Thải Nhi đích thực mạnh rất nhiều.

Tốc độ của Long Hạo Thần chậm hơn các cường giả Thích Khách Thánh Điện chút ít. Hắn không vội vã, từ từ vòng qua bên cạnh, khoảng cách không phải là ngắn nhất, xông hướng quân doanh ma tộc.

“Hạo Thần, chúng ta đi đâu vậy? Không phải đánh lên quân doanh ma tộc ư? Vòng qua như vậy thì chậm quá rồi. Tuy nhóm ông cố sẽ không bị phát hiện trong khoảng thời gian ngắn, nhưng chúng ta tụt lại sau quá xa chỉ sợ không thể thu lợi được chút gì.”

Thải Nhi không phải sốt ruột muốn giết địch, mà lo cho Long Hạo Thần. Hành động lần này chỉ có hắn là người Kỵ Sĩ Thánh Điện, nếu hắn thu hoạch quá kém thì chẳng phải hắn làm Thánh kỵ sĩ trưởng sẽ bị người chê trách? Đặc biệt là trước đó hắn đã bày ra thực lực quá mạnh.

Long Hạo Thần nhỏ giọng nói.

“Đừng lên tiếng, cứ theo tôi là được, chúng ta cố gắng hốt mẻ lưới lớn.”

Quân doanh ma tộc còn chưa biết trận tàn sát hướng về phía chúng đã mở màn. Xuất động gần như toàn bộ cường giả của Thích Khách Thánh Điện, tất cả đã lên sân khấu.

Ma tộc ở ngoài Khu Ma quan so với Ngự Long Quan thì khác rất nhiều.

Bên ngoài Ngự Long Quan hầu như là tinh anh ma tộc, bao gồm quân đoàn Thần Hoàng. Do đó có thể thấy thực lực tổng thể của Kỵ Sĩ Thánh Điện đích thực vượt xa Thích Khách Thánh Điện. Đối diện nhiều tinh anh ma tộc như vậy mà tổn thất lại ít hơn Thích Khách Thánh Điện rất nhiều.

Ma tộc trú đóng bên ngoài Khu Ma quan về số lượng thì hơn xa bên Ngự Long Quan, đặc biệt là bên Song Dao Ma. Đám ma tộc cấp thấp tuy sức chiến đấu có hạn, thậm chí một đối một không đánh lại đàn ông trưởng thành có tập luyện thể hình. Nhưng không ai chịu được số lượng nhiều! Thế nên nơi đóng quân đại doanh ma tộc bên ngoài đều là Song Dao Ma cấp thấp.

Địa vị của Song Dao Ma trong ma tộc cực kỳ thấp hèn, coi như là ăn thi thể cũng không có ma tộc muốn ăn, chúng nó chỉ có thể tự ăn lấy tộc mình. Doanh trưởng là loại vật phẩm xa xỉ trong quân đội ma tộc. Đừng nói là Song Dao Ma bình thường, coi như là Bích Lục Song Dao Ma cấp năm cũng chưa chắc được hưởng.

Doanh trưởng tốt nhất đều phân phối ở phương bắc, cho quân đội ma tộc bên Ngự Long Quan sử dụng. Quân đội ma tộc bên ngoài Khu Ma quan thì phải tới cấp sáu mới có tư cách ở trong lều. Đây là vì sao trước đó Thánh Nguyệt nói lần ám sát này tìm ma tộc cấp năm, sáu thì không có thích khách nào hỏi làm cách nào tìm ra. Cứ kiếm chỗ nào có lều là được, có thể ngụ trong lều thì chắc không kém bao nhiêu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

513. Chương 186: Nguyệt Hắc Phong Cao [2]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Từng đồng từng đồng Song Dao Ma, tựa như từng cây xương cắm trên mặt đất, yên tĩnh nằm đó nghỉ ngơi. Chúng nó không hề hay biết, ở trên đỉnh đầu mình từng bóng người vô hình đang xẹt qua.

Lúc này trong lòng Thánh Nguyệt hơi nghi hoặc. Ông thắc mắc Long Hạo Thần đi đâu. Vốn ông định lặng lẽ đi theo Long Hạo Thần và Thái Nhi, để bảo vệ hai người. Nhưng ông vừa tuyên bố bắt đầu hành động, Long Hạo Thần lập tức mang theo Thái Nhi đi đường vòng.

Làm người chỉ huy hành động lần này, đương nhiên Thánh Nguyệt không thể đi theo hai người bọc đường vòng, ông cần phụ trách cường giả Thích Khách Thánh Điện. Không còn cách nào khác, ông chỉ có thể cùng đám thích khách tách ra, xông vào quân doanh ma tộc.

Tựa như Kỳ Sĩ Thánh Điện đánh lên đại quân ma tộc, quân doanh ma tộc gần như không hề cảnh giác. Bảy Trụ Ma Thần tuy thu lại uy thế nhưng có năng lực tìm tòi cực mạnh, lại thêm bên ngoài biển Song Dao Ma. Theo các thống soái ma tộc thì nếu có kẻ địch đánh lên, chúng không thể nào không biết được. Trong mắt chúng, nhân loại là yếu ớt. Đám cường giả nhân loại tuyệt đối không dám dễ dàng mạo hiểm. Ma thần có Trụ Ma Thần bên cạnh, thực lực ít nhất tăng trên năm mươi phần trăm.

Vượt qua chỗ Song Dao Ma trú đóng, tiếp theo là hỗn hợp ma tộc cấp thấp, Cẩm Ma bình thường, Ma Nhân Thuật Sĩ, Lang Ma tộc.

Lại đi tiếp sẽ xâm nhập vào vị trí trung tâm đại doanh ma tộc. Thánh Nguyệt xác định mục tiêu là một cái lều khá rộng lớn, trong trạng thái ẩn thân trực tiếp xé rách không gian.

Đại doanh ma tộc trú đóng gần trăm vạn đại quân ma tộc, lúc tối đa lên đến gần hai trăm vạn. Thế nên tuy ít lều, tổng số lại không ít chút nào. Lúc đột kích, đám thích khách chia ra hành động nên không sợ đụng nhau.

Trong cái lều này có mười hai ma tộc, lúc này chúng sớm rơi vào mộng đẹp. Trong không khí hơi vẩn vơ, Thánh Nguyệt ở trạng thái ẩn thân đã đi vào lều. Bây giờ hiện ra điểm mạnh của ông, xuyên qua không gian mà còn giữ được ẩn thân, điều này không phải tất cả thích khách cấp chín đều làm được.

Thánh Nguyệt quan sát tình hình trong lều, mười hai ma tộc chia nhau ra ngủ, lều cũng khá lớn nên giữa chúng có một khoảng cách.

Làm một thích khách, khi tiến hành bất cứ động tác nào đều phải cẩn thận, dù biết rõ đối thủ yếu hơn mình rất nhiều cũng thế. Một khi công kích sẽ mất đi năng lực ẩn thân, muốn không phát ra một chút tiếng vang giải quyết kẻ địch tu vi ít nhất trên cấp sáu không phải chuyện dễ.

Ma tộc trong lều này toàn là Lang Ma. Nhưng dáng người nó cao to hơn Lang Ma tộc bình thường, màu lông là ám kim. Đây là Lang Ma cấp linh chủ, thực lực khoảng cấp sáu đến cấp bảy, không cùng đẳng cấp.

Suy nghĩ một lúc, Thánh Nguyệt nhảy người lên, xuất hiện ở bên cạnh Lang Ma nằm phía ngoài cùng. Ông rất hiểu đặc tính các loại ma tộc. Khứu giác Lang Ma cực nhạy, cho nên ông không thể để lộ mùi, nếu không thì thực lực đám Lang Ma cấp sáu, cấp bảy, coi như đang ngủ cũng sẽ phát hiện sự tồn tại của ông.

Ánh sáng đen nhạt chợt lóe, thân thể Lang Ma mé ngoài cùng nhẹ rung động sau đó im lìm.

Thánh Nguyệt ra một kiếm này có thể nói là ổn, chuẩn, ngoan. Ông đâm vào từ trung khu thần kinh sau gáy, hơn nữa đâm xuyên qua não Lang Ma. Vết thương như vậy đủ khoanh khắc lấy mạng.

Hơn nữa vì không để Lang Ma phát ra tiếng động nào, khi dao găm đâm vào người Lang Ma, linh lực khoanh khắc khuếch tán, tỏa định nó, khiến nó ở trạng thái đông cứng, sau đó dao găm xuyên qua não.

Quá trình này nói thì đơn giản nhưng hành động thực tế thì dao găm của Thánh Nguyệt ít nhất biến đổi linh lực ba lần. Ở trong giới thích khách bị gọi là một kiếm tam biến, là kỹ xảo cao cấp nhất.

Phát động công kích, thân hình Thánh Nguyệt cũng vì thế mà hiện ra. Nhưng ông tựa như một phần của bóng tối, chẳng những không lộ ra hơi thở, dù lúc này có Lang Ma mở to mắt cũng chưa chắc trong bóng tối trông thấy ông.

Lặng lẽ rút về dao găm, không có một giọt máu rơi xuống. Vũ khí của thích khách cao cấp gần như đều có độc. Loại kịch độc này tên gọi là tro trần. Bản thân kịch độc tro trần không nguy hiểm sinh mạng, nếu chỉ cắt da đối thủ thì thậm chí còn giúp kẻ địch lập tức khép lại miệng vết thương.

Bởi vì đây là hỏa độc cực kỳ mạnh mẽ, một khi tiếp xúc thân thể, lập tức tỏa ra sức nóng cực kỳ mãnh liệt. Mới rồi Thánh Nguyệt đâm một kiếm vào người kẻ địch, trong người Lang Ma bị khét đen, đây cũng là vì sao không có máu chảy ra, vì che giấu đi sự thực nó đã bị giết. Máu bị đông lại, ít nhất phải hai tiếng đồng hồ sau Lang Ma này mới có dấu hiệu xuất huyết.

Thích Khách Thánh Điện nghiên cứu chính là ám sát, mấy ngàn năm tích lũy không đơn giản chỉ là nói thôi.

Một chiêu đắc thắng, Thánh Nguyệt không tạm dừng, dùng cách tương tự, rất nhanh giải quyết tám Lang Ma trong lều.

Đúng lúc này, xuất hiện biến hóa ông không ngờ được. Một Lang Ma lồm bồm ngồi dậy, đứng lên muốn đi ra ngoài lều.

Nó định đi tiểu ư? Ánh mắt Thánh Nguyệt biến quái lạ. Loại Lang Ma cao cấp này có cảm giác rất mạnh. Có lẽ bây giờ nó còn đang mơ ngủ nên không cảm giác được, nhưng đợi nó ra ngoài bị gió lạnh thổi qua, khi trở về sẽ tỉnh táo nhiều. Đến khi đó, nó nhất định sẽ phát hiện tình hình trong doanh trường có biến đổi. Đồng bạn nó có hơi thở hay không chẳng lẽ không nhận biết được?

Nhưng Thánh Nguyệt không hành động thiếu suy nghĩ. Mắt thấy Lang Ma đi ra lều, tiếp theo ông tựa như tia chớp đen lóe lên, tốc độ cực nhanh giải quyết ba Lang Ma ngủ say. Chợt lóe người, ông lại ẩn giấu trong bóng đêm.

Thời gian không dài lắm, Lang Ma lúc trước ra ngoài đi tiểu đã trở về, vén lên màn cửa, ánh mắt nó đứng thực tỉnh táo vài phần. Nó đang đi tới giường mình thì đột nhiên cảm giác có gì đó là lạ. Nó bản năng nhìn hướng đồng bạn mình. Ngay sau đó, cảm giác nóng cháy bùng lan tràn trong đầu, tiếp theo, thế giới của nó biến thành tối đen.

Đáy mắt Thánh Nguyệt lấp lóe tia sáng lạnh, cổ tay chợt lóe ánh sáng đen, tốc độ cực nhanh thu xác mười hai Lang Ma Linh Chủ. Đây chẳng những đề phòng chúng chết đi lộ ra hơi thở, hơn nữa chúng là ma tộc cấp cao, ma tinh có thể dùng trong Ma Đạo đại pháo. Ma Đạo đại pháo của Khu Ma quan đã tắt lửa một năm, nếu vài chục Ma Đạo đại pháo lại phát uy, đâu cần sợ đám Ma Nhân Thuật Sĩ đáng ghét kia nữa?

Trận tàn sát gần như cùng lúc xuất hiện ở các góc đại doanh ma tộc. Mỗi một thích khách đều có cách ám sát thuộc về mình, nhưng họ đều cùng một điểm chung là không phát ra tiếng động nào.

Long Hạo Thần mang theo Thái Nhi không tiến vào đại doanh ma tộc, mà ẩn nấp ngoài doanh. Hắn thậm chí không có ý định ra tay, chỉ yên tĩnh nhìn chăm chú tình hình trong đại doanh.

Lúc này chỗ hắn và Thái Nhi ở là bên ngoài lều quân doanh ma tộc, nhưng ở bên trong vòng Song Dao Ma và ma tộc cấp thấp. Lấy tu vi như Long Hạo Thần, lặng lẽ xâm nhập vào đây chẳng hề khó khăn.

Tuy Thái Nhi buồn bực vì sao Long Hạo Thần không ra tay, nhưng nàng không hỏi nhiều, đây chính là sự tin tưởng. Không phải bởi vì cảm tình giữa họ mà là tin tưởng giữa bạn đoàn đội, chiến hữu.

Long Hạo Thần dẫn dắt Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất có thể nói là chiến công hiển hách. Không ngừng hành động, tất cả thành viên sớm đã tâm phục khẩu phục hắn, dù là Thái Nhi mất trí nhớ cũng như thế. Lúc này Long Hạo Thần ẩn nấp nhất định là có mục đích riêng.

Lặng lẽ cảm nhận tình hình xung quanh, Long Hạo Thần mở ra tinh thần lực đến trình độ lớn nhất. Trừ không tìm kiếm vài cây Trụ Ma Thần ra, hắn cố gắng khuếch tán cảm giác ra xa chút.

Lòng hắn dần xuất hiện khen ngợi, vì trong cảm giác không thấy tên thích khách nào. Chính là nói, lấy tinh thần lực như hắn mà không cảm giác được đám thích khách đang ở đâu.

Tuy quân doanh ma tộc khá lớn nhưng tinh thần lực của Long Hạo Thần cũng khá mạnh, phạm vi tìm kiếm rộng lớn. Trong phạm vi này, các cường giả Thích Khách Thánh Điện đang hành động vậy mà hắn không hề cảm giác được, có thể thấy năng lực của đám thích khách mạnh cỡ nào.

Bây giờ Long Hạo Thần không hề vội vàng, thời gian kéo dài càng lâu thì chứng tỏ đám thích khách thu hoạch càng lớn. Đây chính là việc tốt! Tốt nhất là cứ tiếp tục kéo dài thế này mãi. Lấy thực lực đám thích khách, chỉ sợ mỗi phút sẽ xử lý một cái lều. Chính là nói, gần như mỗi phút đều có trên trăm cường giả ma tộc chết trong tay họ.

Cổ lên! Long Hạo Thần thăm cổ vũ họ, nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu hành động, thậm chí không cho Thái Nhi làm gì. Hắn chỉ thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn hướng một cây Trụ Ma Thần tỏa ánh sáng xanh đen không xa, càng thêm chăm chú cảm nhận và dùng tinh thần lực tìm kiếm.

Thời gian trôi qua từng phút giây, trong ma tộc ai cũng không biết lúc này có giết chóc vô hình đang bao phủ chúng.

Một cái lại một cái lều dần mất đi tiếng hít thở. Từng bóng người vô hình xuyên qua bên ngoài lều, sau đó chậm rãi xâm nhập vào trong.

Chớp mắt đã trôi qua mười mấy phút, hai tay Long Hạo Thần bắt giắc siết chặt từ bao giờ, cực kỳ hưng phấn. Mười mấy phút thôi đã chứng minh lần hành động này họ thắng lớn. Mục tiêu của họ không phải ma tộc bình thường.

Đúng lúc này, đột nhiên trong bảy cây Trụ Ma Thần lấp lánh ánh sáng, một cây ở vị trí chính giữa tỏa ánh sáng chói lòa. Sáu cây Trụ Ma Thần khác cũng lấp lánh ánh sáng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

514. Chương 186: Nguyệt Hắc Phong Cao [3]

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Một tiếng hú dài thê lương vang lên, bỗng chốc chấn động cả đại doanh ma tộc.

Cùng lúc đó, mấy chục ánh sáng lan tràn từ những hướng khác nhau trong đại doanh ma tộc. Ánh sáng cách nhóm Long Hạo Thần gần nhất chưa tới hai trăm mét.

Bị phát hiện. Long Hạo Thần lập tức hiểu ra tình cảnh hiện tại. Tuy hắn không biết ma tộc làm cách nào phát hiện đám thích khách, nhưng đây là lúc nên rút lui.

Quả nhiên, các ánh sáng phát ra trong đại doanh ma tộc sau khi bùng phát thì mau chóng hóa thành từng tia chớp biến mất trong không khí, hiển nhiên đã tiến vào trạng thái ẩn thân, đang chạy trốn.

Lúc Long Hạo Thần nhìn chăm chú, ánh sáng cách hắn và Thái Nhi gần nhất khi bay lên trời bỗng chốc phát ra ánh sáng rạng ngời, từng đợt sáng xám bao phủ ít nhất bốn, năm lều ma tộc. Ánh sáng tới đâu thì mặt đất giống như bị mưa sao băng giáng xuống, trong tiếng gầm diếc tai, vài cái lều biến mất. Sau đó cái bóng kia ẩn trong không khí, biến mất.

Hiển nhiên đám thích khách dù bị phát hiện, trước khi rời đi vẫn cố vót vát một cú.

Lúc này Long Hạo Thần không tâm trạng chú ý nhiều như thế, nhanh chóng truyền âm hướng Thái Nhi.

“Chuẩn bị ra tay. Đợi lát nữa cô thấy tôi đánh với kẻ địch hãy sẵn sàng sử dụng Lưỡi Hái Tử Thần. Tôi sẽ giả bộ bị đánh bại, cô ẩn núp ở chỗ tôi chạy trốn, khi tôi bay đến bên cạnh cô thì sẽ giết ngược lại, chúng ta tấn công hai đầu, hiểu chưa?”

“Hiểu.” Thái Nhi lập tức đáp. Bây giờ nàng hơi hiểu ra Long Hạo Thần định làm gì.

Tiếng hét thê thảm và vài chục ánh sáng đột nhiên bay lên khiến cả đại doanh ma tộc biến hỗn loạn. Vô số ma tộc chạy ra khỏi lều, ma tộc bên ngoài sau khi chấn kinh lập tức tỉnh táo lại, cả đám hốt hoảng tìm kiếm tung tích kẻ địch.

Nhưng trong đại quân gần trăm vạn muốn kiếm mấy chục người, nói dễ hơn làm. Hướng chỉ các cường giả thích khách hàng đầu đã vào trạng thái ẩn thân, muốn tìm ra họ tựa như mò kim đáy biển.

Trung tâm đại doanh ma tộc, bảy cây Trụ Ma Thần phát ra ánh sáng chói lòa. Bảy luồng sáng chớp mắt dung hợp quét một hướng.

Hướng đó là giữa quân doanh ma tộc và Khu Ma quan.

Quả nhiên chỗ ánh sáng quét qua, vài chục bóng người hiện ra. Bọn họ tạm ngừng giây lát rồi lấy tốc độ nhanh hơn chạy hướng Khu Ma quan.

Từng luồng sáng trong đại doanh ma tộc bắn ra đuổi theo trên không trung. Cùng lúc đó, bảy cây Trụ Ma Thần cũng phóng ra từng đoàn sáng chói mắt, hai luồng sáng trong đó đuổi hướng bóng người xuất hiện trên trời. Năm đoàn sáng khác thì bay các hướng khác nhau trong quân doanh. Trên người chúng không ngừng tỏa ánh sáng từ Trụ Ma Thần quét qua đại doanh ma tộc, hiển nhiên đang tìm kiếm đám thích khách ẩn thân.

Đối mặt tình trạng như vậy, Long Hạo Thần bất giác thở dài. Ma tộc đúng là mạnh, không ngờ bảy ma tộc có phản ứng nhanh như thế. Sợ rằng lần đánh lén này Thích Khách Thánh Điện sẽ chịu tổn thất. Chỉ hy vọng tổn thất không quá lớn.

Vốn hấn định chuẩn bị chờ lát nữa, nhưng nhìn tình hình trước mắt, hấn quyết định trước tiên hành động.

Đứng dậy, Long Hạo Thần mắt lấp lóe tia sáng quét một vòng tình huống xung quanh. Hấn bỗng nhiên phóng lên, ánh sáng vàng rực rỡ bùng phát, hóa thành ánh vàng vô cùng chói mắt tỏa sáng bốn phương, chính là Kiếm Tinh Vũ.

Từng mảnh ánh sáng vàng mang theo tiếng rít sắc bén và hơi thở quang minh đậm đặc mạnh đánh vào đại doanh ma tộc. Một kích kia Long Hạo Thần không kỳ vọng vào lực công kích mà là phạm vi công kích. Đa số đều bị Kiếm Tinh Vũ phá hủy, chẳng qua ma tộc đa số đã chạy ra trước, vội vàng dốc hết sức ngăn chặn công kích của Long Hạo Thần.

Phát động xong một kích kia, cơ thể Long Hạo Thần ở trên không trung tạm dừng, xoay người bỏ chạy, hấn không bay lên mà chạy như điên trên mặt đất.

Tay phải Quang Chi Liên Y lấp lánh ánh sáng vàng không ngừng tỏa ra hàng ngàn ánh vàng, trực tiếp xông vào phạm vi đại doanh ma tộc cấp thấp.

Long Hạo Thần đi tới đâu là ma tộc xui xẻo tới đó. Ma tộc cấp bốn, năm bình thường bị Diệt Ma Thiểm công kích thì có đường sống không? Huống chi còn có hiệu quả tăng phúc gấp đôi của Quang Chi Liên Y.

Có thể trông thấy một bóng vàng tốc độ kinh người xông hướng đại doanh ma tộc, đi tới đâu là tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh. Mỗi lần chiếu sáng sẽ có mười mấy tên ma tộc cấp thấp chết đi.

Diệt Ma Thiểm có kèm lực công kích siêu mạnh Quang Chi Đãng Dạng, lấy tu vi hiện tại của Long Hạo Thần, coi như là ma tộc cấp sáu cũng chưa chắc chống lại được.

Gần như mỗi một ma tộc chặn đường Long Hạo Thần chớp mắt đều biến thành thịt nát. Trước ánh vàng mạnh mẽ, không một tên có thể chặn lại Long Hạo Thần dù chỉ trong giây lát.

Phía sau có rất nhiều cường giả ma tộc đuổi theo Long Hạo Thần. Nhưng tốc độ của Long Hạo Thần thật

Đúng vậy, đối thủ của gã đã trở lại. Nhưng khi Thanh Yêu Kỳ Ma lần nữa trông thấy đối thủ của mình, mắt gã tăng thêm vài phần kinh sợ.

Bộ giáp trên người Long Hạo Thần không còn là màu vàng mà là ánh tím vàng chói mắt. Vị trí ngực, hai vai, hai đầu gối đều có hình cái đầu dữ tợn. Mỗi cái đầu khác nhau ở chỗ sừng trên đầu. Mặt nạ cũng biến thành màu tím vàng, hơn nữa chỗ trán có chín văn lộ vàng. Sau lưng bốn cánh tím vàng to lớn giang ra, khí thế khủng bố không gì sánh kịp, uy nhiếp khiến Hệ Nhĩ đã Ma Thần Hóa lại có cảm giác nghẹt thở.

Có màu tím vàng bao phủ, đôi tay Long Hạo Thần cầm vũ khí. Tay phải là trọng kiếm lấp lánh ánh sáng xanh ngọc. Tay phải cầm trọng kiếm tỏa ánh sáng da cam.

Đối mặt ánh sáng xanh do trường mâu của Hệ Nhĩ quét ra, chân trái Long Hạo Thần tiến lên một bước, ngay sau đó, ánh sáng vạn vạo cực mạnh mẽ từ trên người hắn khuếch tán ra.

Linh lực khủng bố, nguyên tố dao động tựa như trời sụp đất nứt cuốn đi một mảnh diện tích lớn. Trong màn sáng, ánh sáng vạn vạo, bên ngoài màn sáng trên phạm vi rộng các ma tộc cấp thấp bị quét không còn, đều hóa thành bột phấn.

Hỗn Loạn Nguyên Tố Bác Ly năm thuộc tính, đây chính là kỹ năng mạnh nhất mà Hạo Nguyệt giỏi nhất!

Ánh sáng xanh Hệ Nhĩ phóng ra gần như bị phá hủy trong chớp mắt. Cơ thể gã cũng bị ánh sáng mạnh mẽ vạn vạo này bao trùm.

Lấy tu vi cấp chín Ma Thần Hóa của gã, tuy không đến mức bị Hỗn Loạn Nguyên Tố Bác Ly chân chính tổn thương, nhưng Hỗn Loạn Nguyên Tố Bác Ly khủng bố điên cuồng cắt người gã, tiêu hao mẫn lớn linh lực. Càng quan trọng là, trong Hỗn Loạn Nguyên Tố Bác Ly, tốc độ của Hệ Nhĩ bị chậm rất nhiều. Bây giờ gã chỉ có thể dốc sức ngăn cản Hỗn Loạn Nguyên Tố Bác Ly trùng kích. Muốn di chuyển thì sẽ hao phí nhiều linh lực hơn, tốc độ cũng không thể nhanh được.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần động. Chân trái bỗng bước ra một bước, tay phải Quang Minh Nữ Thần Vành Thán đã mở phong ấn dùng cách đơn giản nhất chém hướng đầu Hệ Nhĩ.

Một chiêu tưởng như đơn giản này ở trong mắt Hệ Nhĩ lại mạnh mẽ cực kỳ. Kiếm ý lãnh liệt không gì sánh bằng giấu trong tầng sáng da cam trên thân kiếm. Linh lực khủng bố đến cực điểm hoàn toàn biến mất, giấu vào trong.

Nguyên tố hỗn loạn xung quanh cũng bởi vì một kích kia mà mau chóng tách ra, chừa một con đường cho đòn tấn công của Long Hạo Thần.

Giờ phút này, cục diện Thanh Yêu Kỳ Ma đối mặt tương đương với xung quanh có vô số hỗn loạn nguyên tố đè ép thân thể, con đường duy nhất là một kiếm Long Hạo Thần chém xuống.

“Grao!!!” Khuôn mặt dữ tợn phát ra tiếng gầm thê lương, trường mâu trong tay Hệ Nhĩ đột nhiên hướng lên trên làm động tác nhảy vọt.

Khoảnh khắc, trường mâu của gã hoàn toàn biến thành màu xanh biếc chói mắt, vô số khí lưu đen bóng chốc tập trung trên mũi mâu, va đập vào Quang Minh Nữ Thần Vành Thán chém xuống.

Đinh!!!

Một tiếng giòn vang, Long Hạo Thần và Quang Minh Nữ Thần Vành Thán bị một mâu này đánh bay. Hệ Nhĩ thì tựa như bị điện giật, toàn thân mạnh co giật, mũi mâu cũng mẻ một góc.

Ngay khi gã thở ra định rút lui thì Long Hạo Thần ở giữa không trung tựa như gió xoáy quét đến. Lần này không phải một kiếm mà là song kiếm.

Dù hiện giờ Long Hạo Thần không thể thi triển ra kiếm ý sắc bén trong công kích dày đặc như vậy. Nhưng Quang Minh Nữ Thần Vành Thán và Lam Vũ, Quang Phù Dung lại thêm Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, cùng với Hạo Nguyệt dung nhập vào thân thể hắc bộ giáp tăng phúc, thực lực khủng bố này đã hoàn toàn đứng trên Hệ Nhĩ. Hắn thi triển ra, chính là thứ phụ thân hắn, Thần Ân kỳ sĩ Long Tinh Vũ sáng tạo, Đẩu Suất Toàn Viên Kiếm.

Là Đẩu Suất Toàn Viên Kiếm bản hoàn chỉnh.

Khi tu vi của Long Hạo Thần tăng lên đến cấp tám mới chân chính phát huy ra chiêu kia. Hắn đã lĩnh ngộ được chân lý Đẩu Suất Toàn Viên Kiếm.

Ý nghĩa một chiêu kia ở chỗ dồn kẻ địch vào thế không còn chỗ trốn, lấy lực đánh lực, truy giết đến chết.

Đỉnh đỉnh!

Hai tiếng giòn vang, cơ thể Hệ Nhĩ hơi lùi ra sau nửa bước, nhưng ánh mắt lộ ra chút kinh ngạc. Bởi vì gã phát hiện tuy hai thể kiếm này mạnh, hai thanh trọng kiếm phát ra uy lực khác rất nhiều, nhưng so với một kiếm tràn ngập kiếm ý trước đó thì chênh lệch không nhỏ. Nên biết, Long Hạo Thần lấy kiếm phát ra Tu La Trảm đã tổn thương gân đôi tay Hệ Nhĩ. Gã hiểu rõ nếu không phải có Ma Thần Hóa tăng phúc, mới rồi rất khó chịu đựng một kiếm kia.

Thực lực yếu đi? Chẳng lẽ hắn cũng nỗ lực hết đà? Đây là suy nghĩ trong lòng Hệ Nhĩ.

Cùng lúc đó, uy lực của Đẩu Suất Toàn Viên Kiếm hoàn toàn phát huy ra.

Tiếng va chạm dồn dập vang lên, linh lực khủng bố khi hai bên va chạm không ngừng lan ra ngoài. Hiện tại không có ma tộc cấp thấp nào dám can đảm tới gần phạm vi chiến đấu của họ. Bài học thấm thiết trước đó đã nói cho chúng rằng, nơi này là mảnh đất tử vong!

Hệ Nhĩ chỉ vui mừng được giây lát đã biến thành kinh hoàng. Gã kinh hãi, tuyệt vọng phát hiện, Long Hạo Thần trên không trung xoay nhanh sinh ra lực hút mạnh mẽ, hút lấy thân thể gã không thể trốn tránh, chỉ có thể dốc sức ngăn chặn.

Nhưng mỗi lần ngăn cản thì gã đều cảm giác được lực lượng trên trường mâu bị song kiếm của đối phương hút đi một phần. Long Hạo Thần liên tục công kích, song kiếm phát ra lực công kích biến mạnh hơn vài phần.

Công kích như vậy chẳng những liên tục tiêu hao gã, còn hủy diệt gã!

Kỹ năng này sao không khiến Hệ Nhĩ hoảng sợ được? Dù nơi này là đại doanh ma tộc, dù có Trụ Ma Thần bên cạnh. Nhưng giờ phút này chỉ có một mình gã đối mặt Long Hạo Thần! Mấy ma thần đều đuổi bắt cường giả Thích Khách Thánh Điện, dù có phát hiện tình trạng bên này của gã cũng cần thời gian mới tới được. Huống chi bây giờ chiến trường giữa họ bị màn sáng kia hoàn toàn che chắn. Thoạt nhìn màn sáng chỉ ngăn cách ma tộc cấp thấp mà thôi. Một ma thần có Trụ Ma Thần ở trong màn sáng đấu với một Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, thoạt nhìn không nên yếu thế. Bởi vậy, khả năng các ma thần chạy tới cứu viện Hệ Nhĩ rất nhỏ bé, ít nhất hiện tại thì vô cùng nhỏ.

Linh lực trên người Hệ Nhĩ dao động theo Long Hạo Thần tăng mạnh mà tăng theo, nhưng chỉ có gã mới biết mình nhanh tới cực hạn. Một khi đột phá cực hạn, vậy sức đề kháng của gã sẽ mau chóng rút xuống, đó cũng là lúc gã phải chết. Áo giáp do ngựa bay biến thành không thể nào chặn được hai thanh trọng kiếm cấp sử thi!

Thanh Yêu Kỵ Ma không biết Long Hạo Thần làm sao tăng tu vi lên tới cấp chín, nhưng so với hắn thì gã chịu thiệt thòi về mặt trang bị quá lớn.

Trụ Ma Thần là trang bị mạnh nhất của ma thần, sánh bằng thần khí. Nhưng trang bị này đã giúp Hệ Nhĩ tăng lên cấp chín, còn có một ít kỹ năng đặc biệt khác. Long Hạo Thần thì sao? Hắn lộ ra ít nhất ba bộ trang bị cấp sử thi, chưa tính vàng sáng tím vàng trên người hắn.

Nhưng hiện giờ Hệ Nhĩ không có thời gian và sức lực phân tích những chuyện đó. Trường mâu xanh trong tay gã xuất hiện vô số lỗ thủng, có khả năng tùy thời tan vỡ.

Ngay lúc này, Hệ Nhĩ đột nhiên cuồng rống, không thèm để ý Long Hạo Thần công kích, trường mâu xanh đột nhiên đâm hướng thân thể hắn đang xoay nhanh. Tấn công để kẻ địch tự cứu, cách lưỡng bại câu thương.

Nhưng Đẩu Suất Toàn Viên Kiếm là một trong các chiêu mạnh nhất của Long Tinh Vũ, Long Hạo Thần hiểu rõ tinh túy và lĩnh ngộ sâu hơn nữa sao có thể bị gã một chiêu cùng chết tổn thương?

Thế xoay tròn không thay đổi, hai luồng sáng một đỏ một xanh mạnh chém vào người Hệ Nhĩ, nhát chém khủng bố, cơ thể Hệ Nhĩ nhanh chóng bị chém nát. Gã đâm ra một mâu xẹt qua người Long Hạo Thần,

không có đâm trúng da thịt hần.

Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp có thêm Hạo Nguyệt dung hợp, lực phòng ngự đó khủng bố tới cỡ nào? Trình độ phòng ngự đủ tăng Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp lên cấp thần khí. Lại thêm Đấu Suất Toàn Viên Kiếm sẽ ở xung quanh người Long Hạo Thần sinh ra một tầng khí lưu cường đại, thời gian kéo dài càng lâu, tầng khí lưu cấp linh cường sẽ càng biến mạnh mẽ thêm. Có hai phòng ngự tổng hợp lại, công kích của Hệ Nhĩ chỉ để lại chuỗi hỏa hoa trên người Long Hạo Thần rồi xệt qua.

Nhưng Thanh Yêu Kỵ Ma thật sự chết rồi ư? Hãy nhớ lại Xà Ma Thần An Độ Ma Li. An Độ Ma Li đã giết chết Vua Sâm Chu không yếu hơn gã như thế nào? Dùng một chiêu ve sầu lột xác. Giờ phút này, Thanh Yêu Kỵ Ma định dùng lại trò cũ của An Độ Ma Li.

Một bóng xanh chớp mắt tách ra. Hệ Nhĩ và trường mâu bị chém thành mảnh vụn, nhưng một Hệ Nhĩ khác tách ra lại xuất hiện sau lưng gã, là Ma Thần Hóa Chi Thân Ngoại Hóa Thân.

Bình thường Thân Ngoại Hóa Thân cần thân thể tách ra trực tiếp trở về bên Trụ Ma Thần, nhưng lúc này Hệ Nhĩ không dám. Bởi vì lực hút của Đấu Suất Toàn Viên Kiếm quá khổng lồ, gã không dám đánh cuộc. Nếu là Thân Ngoại Hóa Thân trong tình trạng bình thường thì rất có khả năng gã không thể quay về, cho nên mới cưỡng ép hoàn thành năng lực này. Không thể nghi ngờ, sẽ tổn thương lớn đến căn nguyên của gã.

Lúc này gã đã hồi phục khuôn mặt tuấn tú bình thường, chẳng qua sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đỏ rực yếu ớt nhiều.

Không dám do dự chút nào, Hệ Nhĩ rời khỏi chiến trường quay đầu bỏ chạy.

Cho dù là ma thần, muốn thi triển năng lực ve sầu lột xác không dễ dàng như vậy, sẽ tiêu hao rất lớn. Năng lực này sau khi thi triển, trong thời gian ngắn gã ít nhất sẽ không thể thi triển Ma Thần Hóa. Hơn nữa trang bị trên người sẽ biến mất hết, thực lực giảm thấp chút. Trừ phi thi triển Thiên Ma Giải Thể, nếu không thì không thể hồi phục trạng thái cao nhất.

Năm đó đám Long Hạo Thần chính là trong tình trạng này giết chết Xà Ma Thần.

Hệ Nhĩ đã sợ rồi. Long Hạo Thần ở trạng thái mạnh nhất thi triển ra Đấu Suất Toàn Viên Kiếm, gã không có cả lực lượng đánh trả. Mọi người đều là mượn lực lượng khác tăng lên tới cấp chín, nhưng sao gã có thể so sánh với Thần Quyển Giả cấp chín?

Hệ Nhĩ sợ hãi không chỉ bởi vì thực lực Long Hạo Thần hiện ra, còn có khí thể từ người hần. Hệ Nhĩ rõ ràng nhận ra, khí thể trên người Long Hạo Thần có một phần của Hạo Nguyệt! Đối mặt tình huống như vậy, gã không chạy thì còn đợi cái gì? Chỉ cần có thể trở về truyền tin tức, để ma thần khác bắt tay với gã đánh chết Long Hạo Thần, công lao này đủ để Ma Thần Hoàng coi trọng gã, chắc sẽ một phen vọt lên đến ba mươi sáu vị ma thần. Ma Thần Hoàng muốn tăng thực lực một ma thần đương nhiên là được.

Nhưng những suy nghĩ trong lòng Thanh Yêu Kỵ Ma cần có một điều kiện hàng đầu, đó là gã phải còn sống rời đi, báo cho ma thần khác biết mới được.

Ngay lúc gã quay đầu bỏ chạy, Long Hạo Thần phóng ra màn sáng đột nhiên phát ra tiếng vù vù càng thêm chói tai. Giờ phút này, màn sáng vàng ngấn cách không chỉ là tầm mắt, còn có thanh âm. Dù Hệ Nhĩ kêu gào thì bên ngoài cũng tuyệt đối không nghe thấy được.

Nếu đã sử dụng sức mạnh vốn có, Long Hạo Thần chuẩn bị sẵn sàng tất cả hành động, sẽ không cho kẻ địch một chút cơ hội.

Trên con đường Hệ Nhĩ phải đi, một luồng sáng đen không hề báo trước bỗng xuất hiện giữa không trung. Luồng sáng này thoát nhìn thô lương mà xinh đẹp, tựa như trong đêm một mảnh lá cây hẹp dài từ trên trời giáng xuống, tự nhiên và cô độc.

Tử Thần Thất Tuyệt, tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương.

Thải Nhi rút cuộc ra tay.

Lúc Long Hạo Thần đem Hệ Nhĩ mang tới chỗ này thì Thải Nhi đã núp ở một bên chú ý trận chiến. Nàng đang chờ Long Hạo Thần ra hiệu.

Thải Nhi tuyệt đối không ngờ rằng hiện giờ thực lực của Long Hạo Thần có thể chính diện đối đầu một ma thần, dù tu vi của ma thần này chỉ là đỉnh cấp tám.

Chẳng những đối đầu, Long Hạo Thần còn có thể chiến thắng. Bây giờ Thải Nhi mới hiểu ra vì sao ông cố sẽ ghen tỵ việc Long Hạo Thần thăng cấp. Địa vị Thánh kỵ sĩ trưởng của Long Hạo Thần tuyệt đối là xứng danh. Trong Thánh kỵ sĩ cấp tám, có ai có thể so sánh với hắn khi dung hợp cùng Hạo Nguyệt?

Hệ Nhĩ không biết Long Hạo Thần làm cái gì nhưng Thải Nhi thì biết rõ. Lúc Hệ Nhĩ dốc sức phát động một kích, đương nhiên Long Hạo Thần không dùng năng lực của mình trốn vào không gian, hắn chưa đủ tu vi làm được điều này. Hắn bị Hạo Nguyệt truyền tống đi!

Dùng khế ước huyết mạch giữa Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt, trực tiếp bị Hạo Nguyệt truyền tống tới chỗ nó, sau đó lập tức dung hợp, cũng cầm trở về hai thần kiếm. Điều duy nhất khiến Thải Nhi giật mình và khó hiểu là Lam Vũ, Quang Phù Dung. Nàng biết hình dạng thần kiếm này, nhưng uy lực và màu sắc hoàn toàn khác hẳn, không ngờ là cấp sử thi cường đại.

Im lặng nhìn chăm chú trận chiến bên dưới, Thải Nhi sâu sắc cảm nhận được chênh lệch giữa mình và Long Hạo Thần.

Có lẽ nhờ vào Tử Thần Thất Tuyệt, về mặt sức bật thì nàng vẫn thắng được Long Hạo Thần. Nhưng hắn có vô số cách thoát khỏi chiến đấu. Còn nàng thì triển Tử Thần Thất Tuyệt, phải trả cái giá cực kỳ khủng bố!

Thải Nhi vừa suy nghĩ vừa cảm thấy vô cùng vui mừng. Người đàn ông nàng yêu mạnh như vậy, không ai sánh bằng. Nhìn Long Hạo Thần đại triển thần uy, chiến đấu với Thanh Yêu Kỵ Ma, tuy Thải Nhi không đến mức mắt long lanh ngấm mê mẩn, nhưng cảm tình trong tâm kiếm không được tình ý dạt dào.

Đương nhiên làm Luân Hồi Thánh Nữ, nàng sẽ không vì tình cảm cá nhân ảnh hưởng sức phán đoán trận chiến. Khi phân thân của Hệ Nhĩ bị Đấu Suất Toàn Viên Kiếm chém, Thải Nhi biết đã tới lúc mình ra tay.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

516. Chương 188: Hạo Nguyệt Biến Thành Giáp, Song Thần Kiếm!

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Không cần Long Hạo Thần ra hiệu, nếu Thải Nhi không thể nắm bắt được thời cơ như vậy, một năm qua Thánh Nguyệt dạy dỗ nàng coi như lãng phí.

Lưỡi Hái Tử Thần thành linh ập đến khiến Hệ Nhĩ rút cuộc cảm nhận được nguy hiểm chết chóc. Trong tiếng rống rung trời, gã dùng đôi tay cần công kích của Lưỡi Hái Tử Thần.

Bây giờ Hệ Nhĩ giống như An Độ Ma Li năm đó. Mất đi sức lực mạnh nhất, gã đối mặt Tử Thần Thất Tuyệt, lực lượng có thể ngăn chặn rất có hạn.

Tuy nhiên, bây giờ trạng thái của gã vẫn mạnh hơn An Độ Ma Li chút xíu, không bị một chiêu của Thải Nhi giết chết. Nhưng dù là vậy, đôi tay gã bị Lưỡi Hái Tử Thần sắc bén cắt đứt, bắn ra mưa máu xanh đen bay đầy trời.

Hệ Nhĩ điên cuồng rống một tiếng, cơ bắp và mạch máu toàn thân bỗng gồ lên, một bóng máu xanh đen từ miệng gã phun ra bắn hướng Thải Nhi. Cùng lúc đó, thân thể gã nhanh chóng phình lên.

Con thỏ nóng nảy sẽ cắn người, gã cưỡng ép làm ra Thiên Ma Giải Thể. Nhưng gã chưa phát ra tiếng rống tới một nửa thì chợt ngừng lại, thân thể trên không trung bỗng đông cứng, ngay sau đó nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn bay tứ tán, không để lại một mảnh tay chân nguyên vẹn.

Biết rõ ma thần có năng lực ve sầu lột xác, phân liệt cơ thể, làm sao Long Hạo Thần chỉ dùng mỗi mình Đấu Suất Toàn Viên Kiếm được?

Điểm kỳ diệu nhất của Đấu Suất Toàn Viên Kiếm chính là uy lực chiêu cuối cùng. Kỹ năng cường đại này không chỉ đơn giản dồn đối thủ vào phạm vi công kích của mình. Công kích liên tục tăng mạnh, dù có thể chém nát kẻ địch hay không, đến cuối cùng, những lực lượng thông qua mượn đến sẽ làm sao đây? Đó không phải sức mạnh của riêng Long Hạo Thần, nếu cứ thế kết thúc Đấu Suất Toàn Viên Kiếm, vậy cuối cùng những lực lượng đó chỉ có thể bị lãng phí.

Vậy nên, Long Hạo Thần thông qua lĩnh ngộ không ngừng Đấu Suất Toàn Viên Kiếm, lại thêm bản thân cảm nhận kiếm ý, cho gã một chiêu cuối cùng của Đấu Suất Toàn Viên Kiếm bản tăng cường.

Sau khi mau chóng xoay tròn chém kẻ địch, tất cả lực lượng và linh lực bản thân Long Hạo Thần đều rót vào song kiếm.

Còn nhớ lúc hấn khiêu chiến với Long Thiên Ấn cuối cùng phóng ra Thập Tự Trảm? Lấy hai thanh trọng kiếm cấp sử thi phát huy ra kiếm kỹ cường đại, dù cường giả nội linh lực trên hai mươi vạn như Long Thiên Ấn, cuối cùng không thể không phát động Thần Ấn vương tọa mới ngăn cản được.

Hệ Nhĩ sau khi trọng thương vẫn đưa lưng về phía Long Hạo Thần, trở thành vật hiến tế thứ nhất của thanh kiếm dung hợp.

Ánh sáng màu xanh và đỏ ở trong không khí dung hợp, mơ hồ lấp lánh ánh sáng kỳ lạ. Màu đen sâu thẳm hỗn hợp một chút điểm sáng xanh, tuy ánh sáng chỉ vụt qua nhưng kiếm ý chớp mắt thăng hoa khiến uy lực của nó hoàn toàn rơi vào người Hệ Nhĩ.

Thanh Yêu Kỵ Ma chớp mắt tan vỡ, nát tan. Một cái Vương Miện Ma Thần xanh đen bỗng bay ra muốn chạy hướng Trụ Ma Thần.

Long Hạo Thần thân hình chợt lóe đã chắn trước mặt nó, cái đầu trước ngực hấn bỗng nhiên sống động, há to miệng nuốt Vương Miện Ma Thần vào bụng. Không thể nghĩ ngờ, Vương Miện Ma Thần này lại bị Hạo Nguyệt ăn tươi.

Thải Nhi và Long Hạo Thần cùng đáp xuống đất.

“Đến đây.”

Long Hạo Thần vẫy tay hướng Thải Nhi. Linh cánh sau lưng Thải Nhi nhúc nhích, nàng tới bên cạnh hắn.

Ánh sáng vàng chợt lóe, hai người cùng biến mất tại chỗ, màn sáng lúc trước bao phủ mảnh đất chiến trường cũng từ từ nhạt nhòa, tan vỡ.

Long Hạo Thần mang theo Thải Nhi lập tức rời đi là lẽ tất nhiên. Thanh Yêu Kỵ Ma Hệ Nhĩ mất mạng, Trụ Ma Thần của gã trong chớp mắt mất đi ánh sáng. Sáu ma thần khác dù không tới đây cũng có thể đoán được xảy ra chuyện gì. Thế nên không thèm đuổi theo cường giả Thích Khách Thánh Điện nữa, hóa thành sáu luồng sáng bay hướng chiến trường của Long Hạo Thần và Hệ Nhĩ.

Đáng tiếc, lúc chúng tới thì Long Hạo Thần và Thải Nhi sớm tan biến không còn dấu vết. Hệ Nhĩ thì ở lại, chỉ là đồng thịt nát, không có khả năng nói cho chúng xảy ra chuyện gì.

Lúc này các cường giả Thích Khách Thánh Điện đa số đã trở lại đầu tường Khu Ma quan. Ma thần truy đuổi vẫn rất có hiệu quả, năm thích khách Hiệp Ẩn đã vĩnh viễn ở lại chiến trường. May mắn họ trốn kịp lúc, các Hiệp Giả cấp chín đều trở lại. Đó là do Thánh Nguyệt dẫn dắt, họ bắt tay nhau ngăn chặn ma thần truy sát mới tránh cho tổn thất càng lớn.

Đám ma thần bị đánh lén thì đều trong trạng thái giận dữ, sử dụng Ma Thần Hóa. Ma Thần Hóa của ma thần cấp chín với của ma thần cấp tám là khác nhau chân trời góc biển!

Thánh Nguyệt dẫn theo các Hiệp Giả cố sức chống cự, mới miễn cưỡng giúp đồng bạn có cơ hội trốn thoát. Thích khách Hiệp Ẩn cấp tám trước mặt ma thần cấp chín Ma Thần Hóa thì yếu như tờ giấy. Không ngừng truy sát, sáu ma thần đã tụ tập cùng một chỗ, dốc sức đánh với chủ lực Thích Khách Thánh Điện.

Nếu cứ tiếp tục chiến đấu, chỉ sợ bên Thích Khách Thánh Điện sẽ có tổn thất. Nhưng ngay lúc đó, Trụ Ma Thần của Thanh Yêu Kỵ Ma Hệ Nhĩ đã tắt.

Một ma thần chết đối với ma tộc là việc lớn. Sáu ma thần truy sát cường giả Thích Khách Thánh Điện kinh hoàng, lập tức quay trở về, không rảnh lo lắng giữ lại đám Thánh Nguyệt.

Quá trình chiến đấu của Long Hạo Thần và Hệ Nhĩ nói thì dài dòng, kỳ thực cả trận chiến chỉ vài phút đã chấm dứt. Vì sao Long Hạo Thần dùng hết tuyệt chiêu của mình? Là vì đánh nhanh thắng gọn! Hắn lựa chọn Hệ Nhĩ sức mạnh yếu nhất, lại thêm một loạt tính toán và thực lực của mình đã hơn xa Hệ Nhĩ, cùng với Thái Nhi phối hợp hoàn mỹ, rốt cuộc đánh chết gã.

Phần quà này đối với Khu Ma quan không thể không nói là quá lớn. Từ khi Long Hạo Thần đến, tám ma thần trú đóng tại đây đã có hai tên chết, hơn nữa ngay cả Vương Miện Ma Thần cũng không thể trốn thoát. Đối với ma tộc mà nói, đây tuyệt đối là tổn hại nặng nề.

Ánh sáng chợt lóe, Long Hạo Thần và Thái Nhi đã xuất hiện trong Tháp Vĩnh Hằng.

Nơi này rất an toàn, hai người vừa xuất hiện ở tầng một Tháp Vĩnh Hằng thì ánh sáng tím lấp lánh, Hạo Nguyệt đã ra khỏi người Long Hạo Thần. Năm cái đầu to ngẩng lên, biểu lộ vẻ hưng phấn mãnh liệt.

Tuy Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt đã thật lâu không gặp mặt, nhưng kỳ thực hai bên chưa từng cắt đứt liên hệ tâm linh. Khi Long Hạo Thần tỉnh lại khỏi minh tưởng sâu, liền lập tức liên lạc với Hạo Nguyệt. Đường như Hạo Nguyệt cũng luôn bế quan khổ tu. Long Hạo Thần tăng tu vi là bước tiến lớn trợ giúp Hạo Nguyệt.

Thân thể Hạo Nguyệt càng biến to vài phần. Bề mặt vảy của nó dần tỏa ra màu tím vàng, tuy không tính rực rỡ nhưng so với trước kia thì cho cảm giác hơi biến chất.

Mới tách khỏi người Long Hạo Thần, năm cái đầu to lập tức tới gần hắn cọ khắp người. Nhiệt tình như đứa con gặp phụ thân.

Long Hạo Thần sờ từng cái đầu to của Hạo Nguyệt, đôi tay rõ ràng không đủ dùng, ôm lấy từng cái một. Hơn một năm không gặp chúng, trong lòng rất nhớ.

Tiểu Quang, Tiểu Hỏa, Tiểu Thanh, Tiểu Lam, Tiểu Tứ, sừng trên đầu chúng biến càng thêm rõ ràng. Bất mắt nhất là sừng bướm bướm trên đầu Tiểu Tứ, tựa như sắp giương cánh bay, đôi mắt tựa ngọc bích nhu hòa dịu dàng như thiếu nữ ngại ngùng.

Thái Nhi đứng một bên nhìn Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt nồng nhiệt ôm nhau, con người bởi vì thực chiến Tử Chi Thương mà tụ tập sát khí dần tán đi.

Cho đến nay nàng vẫn thấy có chút không chân thật.

Ở Khu Ma quan đánh chết Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên, một kích trí mạng dù sao là do ông cố nàng, Hiệp Giả Thánh Nguyệt làm. Thánh Nguyệt chính là cường giả cấp chín thành danh đã nhiều năm, còn là điện chủ Thích Khách Thánh Điện, thực lực mạnh cực kỳ. Hơn nữa khi đó sự việc xảy ra đột ngột, các loại nhân tố ảnh hưởng, An Lạc Tiên không thể phát huy ra sức mạnh thì đã chết.

Nhưng Thanh Yêu Kỳ Ma Hệ Nhĩ lại khác! Long Hạo Thần là ngay mắt đánh bại gã. Thái Nhi khẳng định, dù mình không ra tay chặn Hệ Nhĩ thì chỉ sợ gã cũng khó tránh khỏi cái chết. Uy lực một chiêu cuối cùng của Long Hạo Thần mạnh cỡ nào, có thể nhìn ra từ việc cơ thể Hệ Nhĩ nổ tung. Độ dày thân thể ma thần không thua gì linh lực bản thân chúng.

Ánh mắt Thái Nhi nhìn Long Hạo Thần trừ sự dịu dàng thuộc về tình yêu nam nữ còn có khâm phục tận đáy lòng. Một năm rưỡi nay, nàng không hề nghỉ ngơi một chút nào, luôn khắc khổ tu luyện, trả giá bao nhiêu thì chính nàng hiểu rõ nhất. Nhưng dù là vậy, nàng phát hiện chênh lệch giữa mình và Long Hạo Thần không kéo gần, ngược lại dường như càng xa.

Kỳ thật chính Long Hạo Thần cũng cẩn thận lo lắng, tỉ mỉ lên kế hoạch, bỏ ra tất cả năng lực trừ Thần Giáng Thuật.

Hạo Nguyệt dung hợp thay thế vị trí Thần Giáng Thuật, kích phát ra uy lực thật sự của hai thanh thần kiếm. Hai thần kiếm luôn tắm bổ trong thiên thạch do Nhã Đình cố gắng giúp đỡ. Chưa kết thúc tắm bổ nhưng rõ ràng phẩm chất chúng nó đã tăng cao. Thế nên Long Hạo Thần dung hợp với lực lượng Hạo Nguyệt rồi muốn phát huy hết uy lực của chúng thì hơi khó.

Tất cả đều hoàn thành theo kế hoạch, trận giết chóc hôm nay thêm vào lúc mới đến chiến đấu và thi triển cầm chú, Long Hạo Thần đạt được công huân gần tới trăm vạn.

Cứ thế hấn mang đi Thái Nhi là danh xứng với thực.

Đừng nói là Thái Nhi, chính Long Hạo Thần cũng khó thể tin tưởng. Trong cảm nhận của hắn, dường như kẻ địch biến yếu. Kỳ thật đây là do một năm rưỡi nay hắn khổ tu tích lũy thực lực. Một năm minh tưởng sâu, đổi làm người khác chỉ sợ đã sớm phát điên. Loại minh tưởng sâu này còn hơn cả năm đó Thái Nhi hấp thu Luân Hồi kiếm. Khi đó Thái Nhi ít nhất có suy nghĩ, mà Long Hạo Thần lại phải khống chế ý nghĩ dung nhập vào cảnh giới đặc biệt, không có phút giây nào thả lỏng, tựa như sợi chỉ kéo căng.

Đổi theo cách nghĩ khác, làm con trai quang minh, Thần Quyển Giả, Long Hạo Thần có thể tĩnh tu một năm rưỡi không tăng thực lực cũng không được. Đương nhiên hiện giờ hắn có thể đối đầu chỉ là ma thần cấp thấp, đừng quên, hắn mới hai mươi tuổi!

Hạo Nguyệt và Long Hạo Thần nồng nhiệt một phen mới bình tĩnh lại, lập tức truyền ý nghĩ cho Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần lắc đầu nói.

“Không được, hiện giờ chưa phải lúc, chúng ta không thể lộ thân phận tại đây. Hơn nữa còn có ma thần khác, chúng ta không thể nóng nảy. Yên tâm đi, sẽ có lúc cho người đánh thoải mái.”

Hạo Nguyệt đề nghị Long Hạo Thần chính là xử lý Trụ Ma Thần. Bây giờ trong tám ma thần ngoài Khu Ma quan, có hai Trụ Ma Thần đã mất đi chủ nhân, là lúc tốt nhất phá hủy nó. Đừng nói Hạo Nguyệt tự kiến nghị, chính Long Hạo Thần cũng không phải chưa từng có ý đó. Ma thần tổng cộng chỉ có bảy mươi hai tên, truyền thừa của Xà Ma Thần đã kết thúc. Có thể nói, mỗi khi tiêu diệt một ma thần là sẽ lung lay căn cơ một phần ma thần.

Nhưng Long Hạo Thần vẫn rất có lý trí, khi nghĩ tới cảnh Khu Ma quan hoang tàn lúc mới đến sẽ khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không, khi Ma Thần Hoàng biết hắn và Hạo Nguyệt xuất hiện ở bên này, nhất định sẽ xông tới, Khu Ma quan lấy cái gì ngăn cản Ma Thần Hoàng? Đến lúc đó, cả Khu Ma quan sẽ máu chảy thành sông, thậm chí cả Thích Khách Thánh Điện bị hủy diệt. Tuy rằng Long Hạo Thần không biết vì sao cho đến nay Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, ba cường giả mạnh nhất ma tộc không hành động, nhưng ít ra Liên Minh Thánh Điện còn chống đỡ được tình hình trước mắt. Có lẽ Ma Thần Hoàng sợ chân chính lưỡng bại câu thương.

Cho nên lần này tuy rằng đánh chết hai ma thần, nhưng chưa thể xử lý Trụ Ma Thần của chúng. Long Hạo Thần tuyệt đối không thể lộ thân phận tại biên cương.

Long Hạo Thần mỉm cười nhìn Thái Nhi, nói.

“Chúng ta hồi phục linh lực xong nhanh chóng trở về đi, đừng để ông cố lo lắng.”

Hạo Nguyệt không ở lại đây mà trực tiếp truyền tống trở lại thế giới của mình. Năng lực của nó dường như mạnh hơn. Long Hạo Thần mơ hồ cảm giác hình như Hạo Nguyệt đã tới bình cảnh, tùy thời đột phá. Thân thể khổng lồ của nó có chút mập, nếu lần nữa tiến hóa thì nó sẽ cho ra năng lực như thế nào?

Nghĩ tới đây, Long Hạo Thần kiểm không được hơi mong chờ. Hạo Nguyệt có thể hủy diệt Trụ Ma Thần, nó càng mạnh thì càng trợ giúp lớn cho hành động trong tương lai.

Thanh Yêu Kỳ Ma Hệ Nhĩ đã chết, đối với ma tộc thì sự đả kích này cực to lớn.

Trong lều to quân doanh ma tộc, sáu ma thần khuôn mặt khác nhau, có khí thế mạnh mẽ, sắc mặt trầm trọng. Cả lều đều tràn ngập không khí áp lực.

“Chúng ta không thể bỏ qua!” Một tiếng gầm giận dữ đánh vỡ bình tĩnh trong lều.

Nói lời này là gã đàn ông cao to vạm vỡ, sau lưng mọc đôi cánh, đỉnh đầu có sừng ngưu, mặt màu xám, chính là Dục Ngưu Cuồng Ma Tái Cộng.

Khó trách gã giận dữ như vậy. Mấy năm nay gã luôn cùng Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên, Thanh Yêu Kỳ Ma Hệ Nhĩ trấn giữ bên ngoài Khu Ma quan. Bây giờ An Lạc Tiên và Hệ Nhĩ đều chết trận, sao gã không nảy ra cảm giác thổ chết căo khóc được?

Nghe lời gã nói, biểu tình mấy ma thần khác nhau. Trong sáu ma thần, ngồi ở ghế chủ vị là một tên hình dạng giống như phụ nữ nhân loại, khuôn mặt đẹp tuyệt.

Váy dài màu hồng, tóc hồng, còn có đôi mắt hồng hút hồn người. Màu da trắng ngần, diện mạo đẹp đến cực điểm, dáng người bốc lửa, cao hơn một mét tám, nếu ở trong số đàn bà nhân loại thì khá là cao kiêu. Hơn nữa tay chân thon dài, chỗ ngực váy cực ít vải lộ ra khe sâu. Đôi gò cao ngất giống như tùy lúc xé rách vải.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ánh mắt các ma thần khác không dám nhìn thẳng ả, thậm chí ánh mắt không dừng lại trên người ả quá lâu.

Đây chính là xếp hạng mười hai trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Tình Ma Thần Tây Địch. Thứ hạng bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc cực kỳ quan trọng. Có thể tiến vào mười hai hạng đầu, có thể tưởng tượng thực lực của ả. ả cũng là thống soái tối cao đại quân ma tộc ngoài Khu Ma quan. Tất cả ma thần tại đây đều nghe theo ả điều khiển. Tuy bề ngoài ả là nữ giới, nhưng không có một ma thần không phục ả.

Tây Địch vẻ mặt lạnh lùng càng thêm xinh đẹp, không nóng vội tỏ thái độ, chỉ nhìn hướng Dục Ngưu Cuồng Ma Tái Cộng.

Tái Cộng bị ả liếc một cái, lửa giận bùng bùng thoáng chốc dập tắt, hậm hực ngồi xuống.

Tây Địch lạnh giọng nói.

“Những người khác cũng nói đi, có suy nghĩ gì.”

“Ta đồng ý lời Tái Cộng, chuyện này không thể bỏ qua. Nhân loại có gan dám đánh lén chúng ta, không cho chúng bài học nặng nề, chẳng phải chúng sẽ càng huênh hoang. An Lạc Tiên và Hệ Nhĩ đều đã chết, nếu chúng ta không làm gì, ai cũng không chịu đựng được bộ hạ trách phạt.”

Người lên tiếng là ma thần ẩn giấu trong bóng đêm, hình dạng tựa như gã đàn ông nhỏ gầy. Long Hạo Thần và Thái Nhi chắc quen thuộc ma thần này, bởi vì lúc trước gã xuất hiện cùng lúc với An Lạc Tiên ở đầu tường, đánh lén Thái Nhi. Chẳng qua qua cuối cùng gã trộm gà không được còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang, đem Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên chôn vùi ngoài Khu Ma quan.

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, gã xếp hạng thứ bốn mươi lăm, cai quản Địa Miễn tộc, Bái Ân.

Tây Địch nheo mắt lại, nói.

“Đã thống kê con số thương vong chưa?”

“Đã thống kê xong.” Dục Ngưu Cuồng Ma Tái Cộng lập tức tiếp lời. “Thương vong thảm trọng, trên cấp sáu chết hơn một ngàn bốn trăm. Dưới cấp sáu bị thương hơn ba ngàn.”

Cho dù ma tộc có nhiều cường giả thì tổn thương như vậy cũng đã là rất lớn. Đặc biệt là những ma tộc trên cấp sáu, không phải dễ dàng bồi dưỡng ra.

Nghe gã nói vậy, đáy mắt Tây Địch lộ tia lạnh lùng. ả chậm rãi đứng dậy, hai ngọn đồi trước ngực nhẹ lay động.

“Sáng sớm mai, tổng tấn công. Lần này không công phá Khu Ma quan thì quyết không bỏ qua!”

ả giận thật sự. Tuy ả không muốn thừa nhận, nhưng Ân Ma Thần nói không sai, đã chết hai ma thần, không dễ báo cáo lên trên. Bắt đầu thánh chiến tới bây giờ, đây là lần đầu tiên cấp ma thần bị tổn thương.

“Tây Địch, chúng ta có nên bàn bạc kỹ hơn?” Ngồi ở ghế bên kia, một ma thần dáng người vạm vỡ trầm giọng nói. “Ý của bộ hạ là không ngừng tiêu hao sinh lực của nhân loại, chứ không phải muốn phá quan.”

Tây Địch lạnh lùng liếc gã.

“Sao? Người có ý kiến?”

Ma thần khựng lại, cúi đầu không mở miệng nữa.

Lấy diện mạo nữ giới có thể thống lĩnh đại quân uy hiếp Khu Ma quan, nếu Tây Địch không có thủ đoạn thì sao trấn được đám ma thần?

“Làm theo lời ta.”

“Vâng.” Mấy ma thần khác đứng dậy, xoay người rời đi.

Khu Ma quan.

Thánh Nguyệt sốt ruột cuối cùng nhẹ lòng, Long Hạo Thần và Thái Nhi đã cùng nhau trở lại.

Hành động lần này đối với Khu Ma quan có thể nói là thành công. Dù cuối cùng tổn thất mấy thích khách cấp Hiệp Ẩn, nhưng càng trọng thương nặng ma tộc. Cường giả trên cấp sáu của ma tộc bị họ ám sát ít nhất một phần năm. Hơn nữa tuy họ không biết bên Long Hạo Thần và Thái Nhi xảy ra chuyện gì, nhưng họ thấy rõ ánh sáng sáng Trụ Ma Thần của Thanh Yêu Kỳ Ma Hệ Nhĩ tắt.

Chẳng lẽ Long Hạo Thần giết chết một ma thần? Thánh Nguyệt không dám tin tưởng đây là sự thật. Nói sao thì Long Hạo Thần chỉ mới là tu vi cấp tám, nhưng ông không dám khẳng định. Lúc trước Long Hạo Thần thi triển ra cấm chú mạnh cỡ nào thì ông đã tận mắt trông thấy. Thực rõ ràng, không thể dùng tiêu chuẩn cường giả cấp tám bình thường phỏng đoán hẳn.

Long Hạo Thần và Thái Nhi ở Tháp Vĩnh Hằng hồi phục linh lực xong lập tức quay về Khu Ma quan. Họ xuất hiện ở giữa không trung liền ẩn giấu thân thể. Thái Nhi là ẩn thân, Long Hạo Thần thì đã mặc sẵn áo choàng to lớn, dùng tinh thần lực vận vẹo không gian quanh người, che giấu sự tồn tại của mình. Thái Nhi ôm cánh tay hắn bay trở về. Đây là chỗ tốt của phối hợp đồng bạn, nếu không thì vì che giấu thân phận, nói không chừng Long Hạo Thần còn phải ở trên mặt đất tìm cách trở về.

“Hai đứa thật sự giết Hệ Nhĩ?” Thánh Nguyệt tròn to mắt nhìn Long Hạo Thần và Thái Nhi đứng trước mặt mình.

Thái Nhi le lưỡi lùi một bước, không có nghĩa khí chỉ hướng Long Hạo Thần, nói.

“Đều là anh ấy xếp đặt, chủ yếu là anh ấy ra tay, con chỉ công kích một lần thôi.”

Thánh Nguyệt lập tức nhìn hướng Long Hạo Thần. Nơi này không chỉ có một mình ông, bên cạnh còn có Hiệp Giả và đám Hiệp Ẩn Thích Khách Thánh Điện.

Sau khi họ trở về lập tức tập trung một chỗ, vì Long Hạo Thần và Thái Nhi còn chưa trở về, Thánh Nguyệt không để họ tán đi. Tất cả chờ tin tức của Long Hạo Thần và Thái Nhi, nếu thời gian lâu chút nữa, nói không chừng họ sẽ lại giết vào quân doanh ma tộc đi tìm hai người Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Coi như may mắn. Thanh Yêu Kỳ Ma Hệ Nhĩ xếp hạng thứ bảy mươi trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, lại bị chúng tôi đánh lén mới giết chết gã được. Vương Miện Ma Thần đã bị đồng bạn ma thú của tôi nuốt mất.”

Đồng bạn ma thú hắn nói dĩ nhiên là Hạo Nguyệt, nhưng trong lòng các cường giả thích khách thì lại là Tinh Vương.

Nghe hắn giải thích đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, cả đám lãnh đạo Thích Khách Thánh Điện nhìn nhau, nói không nên lời.

Thanh Yêu Kỳ Ma xếp hạng áp chót thì dễ đối phó ư? Họ giằng co với ma thần này không phải một, hai ngày. Nhờ vào Trụ Ma Thần tăng phúc, sức chiến đấu của Hệ Nhĩ đủ đạt tới trình độ cấp chín, còn có một loạt năng lực cứu mạng. Sức bật cao siêu như đám thích khách đã mấy năm nay đều không thể giết hẳn, nhưng Long Hạo Thần chỉ nhẹ nhàng miêu tả qua. Hắn làm sao thành công được?

Trong mắt mỗi vị cường giả thích khách đều xuất hiện nỗi khó tin.

Thánh Nguyệt sau khoảng thời gian ngắn kinh ngạc, sắc mặt dần biến khó xem, hơn nữa là vô cùng khó nhìn.

“Trước khi xuất phát, ta đã nói cái gì người đã quên? Ta nói rồi, không được ra tay với ma thần. Nếu người đánh lén Hệ Nhĩ thất bại thì sao? Ta lấy gì đổi mặt Kỵ Sĩ Thánh Điện?”

Vị Hiệp Giả đại nhân này thật sự tức giận. Long Hạo Thần và Thái Nhi có ý nghĩa thế nào đối với Liên Minh Thánh Điện, trong các cường giả có mặt nơi đây chỉ mình ông rõ nhất. Nếu Long Hạo Thần cứ thế chết đi, đừng nói ông không mặt mũi, đổi lại là người khác cũng giống thế!

Lúc này Long Hạo Thần lại không tỏ ra yếu thế, bởi vì hắn đại biểu cho Kỵ Sĩ Thánh Điện, hắn là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng.

“Điện chủ, xin người bớt giận. Trước khi tôi hành động đã có kế hoạch tỉ mỉ. Coi như đánh lén Thanh Yêu Kỵ Ma thất bại, tôi và Thái Nhi nhất định có thể an toàn rút lui. Tôi có thần khí có thể trốn vào không gian, dưới bất kỳ tình huống nào đều có thể mang hai người chúng tôi núp trong không gian khác, hơn nữa ở đó một thời gian dài. Lúc trước chúng tôi cũng nhờ vào thần khí này đánh chết Hệ Nhĩ sau đó bình an thoát khỏi chiến trường.”

Nghe đến hai chữ thần khí, Thánh Nguyệt ngậy ngốc, các thích khách khác cũng lộ ra biểu tình tương tự. Thần khí có thể trốn vào không gian hấp dẫn họ. Đây là lần đầu tiên họ nghe đến loại thần khí này. Hơn nữa đối với thích khách mà nói, thời gian dài trốn trong không gian khác thật rất hấp dẫn.

“Là của Kỵ Sĩ Thánh Điện các người?” Thánh Nguyệt bản năng hỏi.

Long Hạo Thần lắc đầu nói.

“Là của chính tôi, hoặc nói chính xác hơn là của đội chúng tôi.”

Thánh Nguyệt liếc hướng Thái Nhi, trông thấy chất gái mình gật đầu ngay lập tức.

Thánh Nguyệt thăm than, nói.

“Được rồi, nếu đã thế thì ta không nói nhiều nữa. Dù sao thì các người vì Khu Ma quan giết chết một ma thần, đây là công lớn. Nhưng tối nay chúng ta hành động xong, có thể đoán được ma tộc sẽ lập tức phản công. Tâm lý trả thù của chúng rất nặng. Mọi người tập trung lại tất cả ma tinh lần này kiếm được, chúng ta dùng gây ông đập lưng ông, cho chúng ném mùi lợi hại của Ma Đạo đại pháo.”

“Vâng!” Cả đám Hiệp Giả, Hiệp Ẩn trong mắt lộ rõ hưng phấn.

Đã bao lâu rồi họ không thể thoải mái chiến đấu. Tựa như Long Hạo Thần đã nói, thích khách không giỏi về giữ thành, ban đêm và bóng tối mới là vũ đài của họ!

Trải qua lần này đánh lén, ma tộc giảm mạnh thực lực, dù lần nữa công kích Khu Ma quan thì sức mạnh có hạn. Hơn nữa được cảnh chú của Long Hạo Thần hỗ trợ, giờ các tướng sĩ trong Khu Ma quan tăng mạnh sĩ khí. Tường thành có đông đủ người sửa đã hồi phục mấy phần hình dáng cũ.

“Điện chủ, tôi xin được tham gia trận giữ thành!” Long Hạo Thần lập tức nêu ý kiến.

Thánh Nguyệt hừ một tiếng, nói.

“Người muốn không tham gia cũng không được. Khu Ma quan chúng ta thiếu thốn nhất chính là mục sư. Người và Hàn Vũ làm mục sư đi, nếu có thể làm ra cảnh chú như hôm bữa thì càng tốt.”

“A...” Long Hạo Thần cầm nín, trầm nghĩ, tôi là kỵ sĩ, không phải mục sư!

Nhưng Thánh Nguyệt khó khăn lắm mới tha cho hắn, hắn cũng không muốn ngay lúc này bị mất mặt. Ngoan ngoãn ừ một tiếng, lùi sang bên.

Thái Nhi thì yên lặng đứng bên cạnh hắn. Từ khi Long Hạo Thần trở về, tâm tình của Thái Nhi luôn tốt đến không thể tốt hơn, giống như đã tìm về trái tim mình.

Ma tộc tấn công không hề dự báo trước. Chân trời nổi lên vệt trắng, đại quân ma tộc cách xa Khu Ma quan đột nhiên hành động. Một đồng Song Dao Ma tựa như thủy triều vọt hướng Khu Ma quan. Chúng đi nhanh lên trước, chân Song Dao Ma không ngừng cắm vào mặt đất phát ra tiếng *kít kít* khó nghe. Hắc ám và huyết tinh lần nữa bao phủ Khu Ma quan.

Đầu tường Khu Ma quan, Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn còn dư một nửa binh lực đều bị điều lên đầu tường. Lúc trước họ luôn chịu trách nhiệm đội dự bị, chỉ có lúc nguy ngập nhất mới bị điều đi giữ thành. Cho dù vậy thì hơn một năm nay họ đã tổn thất hơn một nửa trong thánh chiến.

Không phải Thánh Nguyệt không muốn sử dụng họ, ngặt nỗi người ta là bên Kỵ Sĩ Thánh Điện trợ giúp Thích Khách Thánh Điện, sao có thể dễ dàng để người lên đầu tường chỗ nguy hiểm nhất? Thế nên không đến lúc bất đắc dĩ, hai ông cháu Thánh Nguyệt và Thánh Linh Tâm không muốn sử dụng đội kỵ sĩ này.

Đám kỵ sĩ Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn đương nhiên không thể làm mục sư. Họ am hiểu là tác chiến đoàn đội, lực phòng ngự kinh khủng nhưng tu vi hạn chế bọn họ, không giỏi về trị liệu. Nhưng dùng để giữ thành thì mạnh hơn binh sĩ bình thường hoặc các cường giả Thích Khách Thánh Điện.

Đám kỵ sĩ bình tĩnh đứng thành hàng trên đầu tường. Bên cạnh mỗi một kỵ sĩ đều có rất nhiều chiến sĩ và cường giả Thích Khách Thánh Điện hỗ trợ.

Ma tộc phản công đại quy mô là lẽ tất nhiên. Hơn nữa trận chiến này vô cùng nguy hiểm. Thánh Linh Tâm quen thuộc cách chiến đấu của ma tộc đã sẵn sàng đối phó lực công kích toàn diện của ma tộc, thế nên lấy ra hết tuyệt chiêu cất giấu.

Đám kỵ sĩ Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn đứng thành hàng xong đột nhiên xoay người, hướng tầng thứ hai Khu Ma quan hành lễ kỵ sĩ. Đám kỵ sĩ tay phải đầm ngực phát ra tiếng keng keng vang vọng khắp đầu tường. Sát khí trầm trọng bỗng lan ra, tiếng leng keng kia cũng kích phát sĩ khí của các chiến sĩ trên Khu Ma quan.

Đương nhiên Thánh Linh Tâm biết không phải người ta hành lễ với mình. Tuy rằng Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn nghe theo lệnh y nhưng cái lễ này chỉ thuộc về kỵ sĩ.

Long Hạo Thần đứng bên cạnh Thánh Linh Tâm tiến lên một bước, tay trái đầm ngực. Ngay sau đó, hắn đột nhiên rút ra Quang Chi Liên Y, giơ cao lên trời, hét lớn một tiếng.

“Vì quang vinh kỵ sĩ!”

Hắn hét lớn vang vọng cả Khu Ma quan. Cùng lúc đó, một cột sáng vàng theo trọng kiếm bắn lên cao, tựa như tia nắng ban mai đầu tiên lóe lên từ đầu tường Khu Ma quan.

“Vì quang vinh kỵ sĩ!” Các kỵ sĩ cùng phát ra tiếng hô.

Họ biết rõ Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân đi tới Khu Ma quan. Tuy vị này chỉ là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng, nhưng đối với đám kỵ sĩ Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn, có cảm giác như gặp phải người thân. Đối với họ thì Thánh kỵ sĩ trưởng là ai không quan trọng, quan trọng là Kỵ Sĩ Thánh Điện phái hắn đến Khu Ma quan.

Điều này có ý nghĩa gì? Ý nghĩa Kỵ Sĩ Thánh Điện hỗ trợ Thích Khách Thánh Điện, cũng ý nghĩa Kỵ Sĩ Thánh Điện không quên bọn họ! Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân đến chẳng phải vì thống lĩnh bọn họ ư?

Hơn nữa Long Hạo Thần mới đến một ngày đã trước sau hai lần lập không lớn, còn có cấm chú cường đại Thần Thánh Cam Lâm chinh phục cả Khu Ma quan. Hắn dùng thời gian một ngày, bây giờ địa vị trong Khu Ma quan gần như ngang bằng Thánh Linh Tâm. Điều này đối với đám kỵ sĩ Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn là vô cùng quang vinh.

Không có chức nghiệp nào để ý quang vinh hơn kỵ sĩ. Quang vinh tựa như sinh mệnh, có được cao thượng quang vinh, sức chiến đấu của đám kỵ sĩ đáng sợ nhất. Quang Diệu Thiên Sứ kỵ sĩ đoàn trải qua tiêu hao lớn như thế, bây giờ giống như đã tìm lại được linh hồn.

Dù chỉ đứng trên tầng hai đầu tường Khu Ma quan nhìn chăm chú các dũng sĩ, cũng cảm nhận được từ người họ toát ra chiến ý điên cuồng.

Thánh Linh Tâm đứng bên cạnh Long Hạo Thần, thâm oán, mình cũng đối xử rất tốt với đám kỵ sĩ nhưng người ta rốt cuộc thuộc về Kỵ Sĩ Thánh Điện! Long Hạo Thần thậm chí chưa tiếp xúc với họ đã được đám kỵ sĩ tôn kính đến tận đây, sao không khiến y hâm mộ ghen tỵ cho được? Đương nhiên loại hâm mộ ghen ghét này không hề âm u. Người bên cạnh y chính là con rể tương lai! Ghen tỵ cỡ nào cũng là người một nhà.

Đương nhiên nếu nói Thánh Linh Tâm không thấy mất mát là không thể nào. Địa vị của y trong Thích Khách Thánh Điện đã không tính thấp, nhưng so với địa vị Long Hạo Thần trong Kỳ Sĩ Thánh Điện thì nhỏ như con kiến hôi với kiến lửa.

Thánh Linh Tâm suy nghĩ thoáng qua mà thôi, từng mệnh lệnh không ngừng được truyền ra.

“Tên bên kia chính là kỵ sĩ nhân loại ngày hôm đó đột nhiên chạy tới, cản trở An Lạc Tiên trở về, hơn nữa chặn công kích của ta. Theo ta thấy e rằng hắn càng nguy hiểm hơn. Nếu không phải hắn thì An Lạc Tiên đã không chết. Hắn định làm cái gì?”

Tây Địch nheo mắt lại.

“Mặc kệ hắn muốn làm gì, hôm nay nhất định sẽ chết. An Lạc Tiên và Hệ Nhĩ cần máu cùng xác nhân loại chôn cùng. Hôm đó hắn thi triển cấm chú, nhưng các người có thấy hơi kỳ lạ là dường như tu vi nhân loại này còn chưa tới cấp chín như hai người kia đã nói, tức mười vạn linh lực. Hắn làm sao dùng cấm chú được?”

Bái Ân nói.

“Rất có thể là trang bị đặc biệt của nhân loại. Trên người hắn mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của Kỵ Sĩ Thánh Điện, loại áo giáp này dường như tăng phúc rất lớn. Hơn nữa ngày đó hắn dùng tám thuẫn chặn công kích của ta cũng khá mạnh. Nếu như không có tám thuẫn đó, hắn không thể nào nhiều lần cản công kích của ta được.”

Tây Địch lạnh lùng nói.

“Những nhân loại cho rằng chỉ có chúng biết sử dụng cấm chú, chẳng lẽ chúng ta thì không? Các người hộ pháp cho ta, ta phải để nhân loại thấy sức mạnh chân chính của ma thần chúng ta.”

Nói xong Tây Địch chậm rãi bay lên trời. Năm ma thần khác nhanh chóng vây quanh người ả. Sáu Trụ Ma Thần tập trung thành hình dạng tựa như hoa mai. Năm ma thần ở ngoài, chính giữa bảo vệ Tinh Ma Thần Tây Địch.

Đôi tay Tây Địch chậm rãi nâng lên cao. Trụ Ma Thần có ả ở bên trong bộc phát ánh sáng hồng chói mắt. Trụ Ma Thần tỏa ra ánh sáng chọc thẳng lên trời. Linh lực đậm đặc dao động hỗn hợp với ánh sáng hồng đem khung trời ma tộc chiếu thành màu sắc tương tự.

Nhìn thấy ánh sáng hồng này lập tức cho người cảm giác ngọt như nhót, dường như có thứ gì đó ở trong lòng cào xé. Cảm giác ngứa ngáy kia thật là khó chịu.

Tây Địch mặc váy dài màu hồng, thêm vào tóc và mắt hồng, dáng người bốc lửa, tràn ngập lực hấp dẫn.

Thanh âm trầm thấp ngâm xướng chú ngữ phát ra từ miệng ả. Từng vòng sáng hồng từ người ả khuếch tán ra.

Lúc này có thể thấy ả xếp hạng mười hai trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần thì mạnh cỡ nào. Chỉ mới bắt đầu ngâm xướng chú ngữ mà uy lực cấm chú đã hiện ra.

Vầng sáng hồng từ người ả tỏa ra ở trên không trung dần ngưng tụ thành hình người to lớn. Hình người này còn lớn hơn bóng Tử Thần sau lưng Thái Nhi gấp mười lần. Theo vầng sáng hồng không ngừng tăng, bóng dáng biến ngày càng rõ ràng.

Khiến người giạt mình là bóng dáng ấy không ngờ là chính Tinh Ma Thần, là Tây Địch phóng lớn vô số lần. Tất cả lực hấp dẫn của ả đều hiện ra trong bóng sáng to lớn này, hơn nữa biến ngày càng lớn mạnh. Ngay cả ánh sáng sáu Trụ Ma Thần cũng bởi vì bóng sáng đó mà biến yếu ớt.

Nhìn bóng người này, dù được Chính Phản Sát kết giới của Thái Nhi kích thích thì các chiến sĩ nhân loại bắt đầu ngã ra. Bóng sáng quá lớn, muốn không thấy cũng không được.

Tinh Ma Thần Tây Địch xinh đẹp là loại mỹ hoặc vô tận, cho người mơ màng vô biên, càng có dáng người hoàn mỹ trong mơ của nam giới.

Váy dài hồng ít vải đến đáng thương nhẹ bay. Bóng dáng ả càng rõ ràng thì các chiến sĩ nhân loại hô hấp ngày càng dồn dập.

Dục vọng nguyên thủy nhất của nhân loại đang trôi lên, vũ khí trong tay bởi thế mà dần biến chậm. Vốn thể công ma tộc hoàn toàn bị ức chế lại lần nữa bộc phát. Chiến đấu trên đầu tường biến càng khốc liệt.

Vốn Thánh Linh Tâm bình tĩnh chỉ huy, khi trông thấy bóng sáng to lớn phương xa thì biến sắc mặt, thất thanh nói.

“Là Tình Ma Thần Tây Địch! Ắ sắp thi triển cấm chú!”

Lam Nghiên Vũ ở bên cạnh chồng, hỏi.

“Đây là cấm chú gì? Anh đã từng gặp?”

Thánh Linh Tâm trầm giọng nói.

“Tên hiệu của Tây Địch là Tình Ma Thần, trong ma tộc có xưng hô là khổng chế dục vọng. Cấm chú của ả không có năng lực công kích trực tiếp nhưng so với cấm chú công kích càng thêm đáng sợ. Có thể khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất của chúng ta. Tu vi như anh mà còn bắt đầu thấy nóng cả người, chứ nói chi là các chiến sĩ.”

Lam Nghiên Vũ vội la lên.

“Vậy làm sao đây? Có cách nào đánh gãy ả không?”

Thánh Linh Tâm cười khỏ nói.

“Em không thấy năm ma thần khác vây ả vào giữa sao? Sáu Trụ Ma Thần tập trung một chỗ thì sao mà đánh gãy được? Chỉ có thể trông nhờ vào nhóm ông nội!”

Lam Nghiên Vũ cau chặt mày.

“Nếu không nhìn ả thì sao?”

Thánh Linh Tâm lắc đầu.

“Vô dụng, cấm chú này chỉ vừa mới bắt đầu. Tu vi như Tây Địch dùng cấm chú nếu chỉ cần không nhìn là được thì ả có thể xếp hạng mười hai trong ma tộc không?”

Lam Nghiên Vũ nghi hoặc nói.

“Nhưng sao em không có cảm giác gì?”

Thánh Linh Tâm nói.

“Rất có thể là nữ giới miễn dịch cấm chú đó. Nhưng các chiến sĩ bên ta đều là đàn ông!”

Nói đến đây, y bản năng nhìn Thái Nhi đang trên trời, lại nhìn Long Hạo Thần ở bên kia vẫn chỉ tỏa vàng sáng vàng chứ không có động tác gì. Thánh Linh Tâm mơ hồ cảm thấy đại chiến hôm nay sẽ liên quan đến sống chết tồn vong của Khu Ma quan. Làm không tốt, chỉ sợ Khu Ma quan sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này. Đến lúc đó, Thích Khách Thánh Điện không an toàn. Hiện giờ suy nghĩ trong lòng y là, nếu thật không được, bằng mọi giá phải bảo vệ Long Hạo Thần mang theo con gái rời đi, để Thích Khách Thánh Điện giữ lại giọt máu cuối cùng! Làm phụ thân, rốt cuộc y vẫn là có lòng ích kỷ.

Long Hạo Thần cũng nhìn thấy Tình Ma Thần Tây Địch thi triển cấm chú, lòng thầm chấn kinh. Cảm giác của hắn không giống như Thánh Linh Tâm, ở trong Tinh Linh Vực, bản thân hắn có tinh thần lực cường đại, lại thêm Quang nguyên tố trăm sông đổ về một biển trợ giúp, cảm giác nhạy bén đã đạt đến trình độ kinh người.

Hắn phát hiện cấm chú của Tây Địch tựa như ảnh phản chiếu. Cấm chú dùng loại không gian đặc biệt dao động chỉ phóng hướng đầu tường Khu Ma quan. Chính là nói, ma tộc ở đằng sau không trông thấy. Trừ phi chúng nó tấn công đầu tường, nếu không sẽ không bị cấm chú của Tây Địch ảnh hưởng.

Hơn nữa, có thể nói bây giờ Long Hạo Thần là người đứng xem. Người ngoài cuộc tỉnh táo. Hắn phát hiện đại quân ma tộc như thủy triều nhào hướng Khu Ma quan ngay khi Tây Địch bắt đầu thi triển cấm chú, tốc độ xông lên càng chậm. Chỉ có Song Dao Ma vẫn dốc sức tấn công. Ma tộc cấp thấp và cấp cao khác rõ ràng giảm tốc độ. Chẳng qua đầu tường Khu Ma quan bị Song Dao Ma không ngừng công kích, thế nên không cảm giác biến hóa quá nhiều.

Cầm chú của Tình Ma Thần cũng có hiệu quả với chính ma tộc. Long Hạo Thần lập tức làm ra kết luận này.

Đúng lúc này, phương xa, đại doanh ma tộc đột nhiên dâng lên ngọn lửa hùng hực cháy. Một đám lửa dâng lên thiêu đốt ít nhất một phần ba đại doanh ma tộc, thể lửa nóng cháy mau chóng dâng lên.

Không sai, trước khi đại chiến chưa bắt đầu thì điện chủ Thích Khách Thánh Điện, Hiệp Giả Thánh Nguyệt đã dẫn theo các cường giả Thích Khách Thánh Điện lặng lẽ rời khỏi Khu Ma quan.

Được Long Hạo Thần chỉ điểm, lại thêm thành quả to lớn thu được từ trận đánh lên hôm qua, Thánh Nguyệt công nhận thích khách nên làm cái gì.

Cường giả như họ chỉ ở lại đầu tường Khu Ma quan có thể nói là không chút tác dụng, chỉ có thể cùng đối phương giằng co. Hơn nữa họ là thích khách, không phải ma pháp sư, càng không giống ma thần có Trụ Ma Thần tăng phúc. Cho nên dù là thích khách Hiệp Giả cấp chín cũng không thi triển ra cầm chú phạm vi lớn được. Bởi vậy họ ở ngoài Khu Ma quan làm kỳ binh, thanh thần khí vô cùng sắc bén, thể thì tốt hơn là ở lại Khu Ma quan hỗ trợ phòng ngự nhiều.

Trận lửa này là họ đốt đại doanh ma tộc, cùng lúc đó thiêu cháy kho lương thực của ma tộc không còn một mảnh.

Nhưng lúc này tâm tình Thánh Nguyệt vô cùng trầm trọng. Dĩ nhiên ông nhìn thấy Tây Địch bắt đầu thi triển cầm chú. Chẳng qua góc độ ông nhìn là đằng sau đại quân ma tộc, không trung chỉ có bóng sáng màu hồng, không thấy rõ Tây Địch thi triển năng lực gì.

Đây đúng là điều Long Hạo Thần quan sát được. Hình ảnh cầm chú của Tây Địch chỉ phóng ở đầu tường Khu Ma quan, vì để không ảnh hưởng đại quân ma tộc. Trừ Khu Ma quan ra, ở vị trí khác trông thấy cầm chú này sẽ không bị ảnh hưởng.

“Hiệp Giả đi theo ta. Thích khách Hiệp Ẩn từ đằng sau giết ma tộc cấp cao.” Thánh Nguyệt không chút chần chờ ra lệnh. Tuyệt đối không để Tây Địch thực hiện được cầm chú này, nếu không Khu Ma quan sẽ gặp nguy hiểm.

Mười một luồng sáng vận vận cùng biến mất ở giữa không trung. Có thể mơ hồ thấy phía sau sáu cây Trụ Ma Thần, không khí bỗng biến vận vận, sát khí sắc bén vô cùng tỏa định sáu ma thần trên trời.

Tây Địch giống như không phát hiện các thích khách Hiệp Giả, vẫn đang ngâm xương chú ngữ của mình. Bóng sáng huyền hóa ra bắt đầu biến ngày càng rõ ràng, tựa như thế giới này thật sự có một ả to như vậy.

Đầu tường Khu Ma quan bị ảnh hưởng ngày càng lớn. Mất các chiến sĩ mất đầu đỏ. Thái Nhi nhờ tác dụng Chính Phản Sát kết giới, dựa vào sát khí tăng cao có trình độ nhất định ức chế cầm chú của Tây Địch. Nhưng lúc này trấn Thái Nhi đã ướt đầm mồ hôi.

Mặc kệ Thần Quyển Giả mạnh cỡ nào, uy lực Lưỡi Hái Tử Thần có mạnh bao nhiêu, xét đến cùng nàng chỉ là thích khách cấp bảy! Nếu tu vi của Thái Nhi đạt được cấp chín, nhờ vào Thần Giáng Thuật, nàng thi triển Chính Phản Sát kết giới thậm chí có khả năng ức chế cầm chú của Tây Địch. Nhưng bây giờ nàng chưa thể làm được, cố giữ kết giới chẳng qua như muốn bỏ biển mà thôi. Hơn nữa một khi nàng buông thả kết giới, vậy thì bên dưới các tướng sĩ Khu Ma quan bị ảnh hưởng càng thêm lớn.

Thái Nhi nghiến chặt răng, khổ sở chống đỡ. Bởi vì nàng phán đoán chính xác nên càng không dám thả lỏng chút nào. Nhất định phải cố gắng, phải cố gắng chống đỡ.

Ánh mắt nàng bắt giác ngắm hướng Long Hạo Thần ở đầu tường Khu Ma quan bên kia. Nàng không biết Long Hạo Thần đang làm gì, nhưng vô cùng tin tưởng hắn. Hắn nhất định có thể xoay chuyển tình thế, nhất định làm được.

Tiếng rít chói tai bỗng phát ra từ đằng sau sáu cột Trụ Ma Thần. Giữa không trung, một vết rách to lớn dài cỡ trăm mét xuất hiện chém hướng Tình Ma Thần Tây Địch.

Chính là mười một Hiệp Giả ra tay. Một kích kia là họ bắt tay nhau phóng ra, mục đích chỉ có một, cản Tây Địch tiếp tục niệm chú ngữ.

Ẩn Ma Thần lộ ra biểu tình khinh thường. Trừ Trụ Ma Thần của Tây Địch, năm Trụ Ma Thần khác bỗng nhanh chóng đổi phương hướng, xếp thành hàng ngang chắn ở sau lưng Tây Địch.

Oành!

Tiếng nổ điecc tai vang trên trời. Vết rách không gian to lớn bỗng nhiên vỡ thành vô số vết nứt. Mười một bóng người cùng bắn ra vài trăm mét mới ổn định thân thể.

Năm cây Trụ Ma Thần tựa như năm cột trụ không bao giờ ngã, cứng rắn ngăn cản công kích đột ngột của mười một Hiệp Giả.

Vì sao Liên Minh Thánh Điện quý trọng năng lực Long Hạo Thần có thể hủy diệt Trụ Ma Thần? Bởi vì sáu ngàn năm qua, nhân loại vẫn không thể tìm ra cách phá hủy Trụ Ma Thần!

Không biết các nhân loại cường giả bị Trụ Ma Thần hại bao nhiêu lần.

Lúc ma thần sử dụng Trụ Ma Thần, số lượng ma thần càng nhiều thì Trụ Ma Thần phát huy uy lực càng khủng bố. Giống như lúc này chúng toàn diện phòng ngự, lấy năm Trụ Ma Thần của năm ma thần bảo vệ xung quanh Tây Địch, khiến mười một thích khách Hiệp Giả cấp chín bó tay.

“Điện chủ, làm sao đây?” Một Hiệp Giả lúc trước dùng sức quá nhiều lau vết máu nơi khóe miệng, hỏi Thánh Nguyệt.

Bây giờ hai mắt Thánh Nguyệt đỏ rực. Ông biết, dưới tình huống này, đã không cách nào ngăn chặn cấm chú của Tây Địch. Họ không thể làm được, đây là tình trạng ông không bao giờ muốn thấy.

Nếu như là các cường giả bậc nhất của Ma Pháp Thánh Điện, có lẽ có thể đối đầu với cấm chú của Tây Địch. Nhưng trong Lục Đại Thánh Điện, có cường giả bậc nhất của hai thánh điện không thể thi triển năng lực cấm chú, đó là Thích Khách Thánh Điện và Chiến Sĩ Thánh Điện. Về mặt chiến đấu đơn thể họ mạnh mẽ, uy lực linh cương cường đại, vượt xa Ma Pháp Thánh Điện, Linh Hồn Thánh Điện, Mục Sư Thánh Điện. Nhưng linh cương không thể đột phá phong tỏa Trụ Ma Thần!

Thánh Nguyệt hô hấp hơi dồn dập, nhưng làm điện chủ Thích Khách Thánh Điện, lúc này ông đã tính tới cách tệ nhất. Nhìn chăm chú sáu Trụ Ma Thần trước mặt, cắn răng, ra mệnh lệnh khiến lòng ông nhỏ máu.

“Giết, chúng thi triển cấm chú vậy chúng ta sẽ giết đám ma tộc cấp cao. Ta muốn xem coi chúng bị tiêu diệt trước hay là chúng ta.”

Đây là cách tệ nhất, dù có một chút khả năng thì Thánh Nguyệt cũng sẽ không ra lệnh như vậy. Lời vừa thốt ra, mắt mười Hiệp Giả đều đỏ rực.

Thánh Nguyệt đã rất khó khăn ra mệnh lệnh này! Cháu ông, Thánh Linh Tâm còn đang ở trên Khu Ma quan chỉ huy chiến đấu. Chắt gái của ông đang ở trên không trung chống đỡ cấm chú. Một khi Tình Ma Thần hoàn thành cấm chú, vậy họ sẽ đứng mũi chịu sào.

“Giết!!!” Mười một Hiệp Giả cùng phát ra tiếng rống rung trời.

Trừ Tình Ma Thần, năm ma thần khác giật mình nhìn chăm chăm, bọn họ tựa như mười một con rồng điên cuồng quét hướng đại quân ma tộc bên dưới.

Vốn Thánh Linh Tâm bình tĩnh chỉ huy, khi trông thấy bóng sáng to lớn phương xa thì biến sắc mặt, thất thanh nói.

“Là Tình Ma Thần Tây Địch! Ắ sắp thi triển cấm chú!”

Lam Nghiên Vũ ở bên cạnh chồng, hỏi.

“Đây là cấm chú gì? Anh đã từng gặp?”

Thánh Linh Tâm trầm giọng nói.

“Tên hiệu của Tây Địch là Tình Ma Thần, trong ma tộc có xưng hô là khổng chế dục vọng. Cấm chú của ả không có năng lực công kích trực tiếp nhưng so với cấm chú công kích càng thêm đáng sợ. Có thể khơi dậy

dục vọng nguyên thủy nhất của chúng ta. Tu vi như anh mà còn bắt đầu thấy nóng cả người, chứ nói chi là các chiến sĩ.”

Lam Nghiên Vũ vội la lên.

“Vậy làm sao đây? Có cách nào đánh gãy ả không?”

Thánh Linh Tâm cười khỏ nói.

“Em không thấy năm ma thần khác vây ả vào giữa sao? Sáu Trụ Ma Thần tập trung một chỗ thì sao mà đánh gãy được? Chỉ có thể trông nhờ vào nhóm ông nội!”

Lam Nghiên Vũ cau chặt mày.

“Nếu không nhìn ả thì sao?”

Thánh Linh Tâm lắc đầu.

“Vô dụng, cảm chú này chỉ vừa mới bắt đầu. Tu vi như Tây Định dùng cảm chú nếu chỉ cần không nhìn là được thì ả có thể xếp hạng mười hai trong ma tộc không?”

Lam Nghiên Vũ nghi hoặc nói.

“Nhưng sao em không có cảm giác gì?”

Thánh Linh Tâm nói.

“Rất có thể là nữ giới miễn dịch cảm chú đó. Nhưng các chiến sĩ bên ta đều là đàn ông!”

Nói đến đây, y bản năng nhìn Thái Nhi đang trên trời, lại nhìn Long Hạo Thần ở bên kia vẫn chỉ tỏa vàng sáng vàng chứ không có động tác gì. Thánh Linh Tâm mơ hồ cảm thấy đại chiến hôm nay sẽ liên quan đến sống chết tồn vong của Khu Ma quan. Làm không tốt, chỉ sợ Khu Ma quan sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này. Đến lúc đó, Thích Khách Thánh Điện không an toàn. Hiện giờ suy nghĩ trong lòng y là, nếu thật không được, bằng mọi giá phải bảo vệ Long Hạo Thần mang theo con gái rời đi, để Thích Khách Thánh Điện giữ lại giọt máu cuối cùng! Làm phụ thân, rốt cuộc y vẫn là có lòng ích kỷ.

Long Hạo Thần cũng nhìn thấy Tình Ma Thần Tây Định thi triển cảm chú, lòng thầm chấn kinh. Cảm giác của hắn không giống như Thánh Linh Tâm, ở trong Tinh Linh Vực, bản thân hắn có tinh thần lực cường đại, lại thêm Quang nguyên tố trăm sông đổ về một biển trợ giúp, cảm giác nhạy bén đã đạt đến trình độ kinh người.

Hắn phát hiện cảm chú của Tây Định tựa như ảnh phản chiếu. Cảm chú dùng loại không gian đặc biệt dao động chỉ phóng hướng đầu tường Khu Ma quan. Chính là nói, ma tộc ở đằng sau không trông thấy. Trừ phi chúng nó tấn công đầu tường, nếu không sẽ không bị cảm chú của Tây Định ảnh hưởng.

Hơn nữa, có thể nói bây giờ Long Hạo Thần là người đứng xem. Người ngoài cuộc tỉnh táo. Hắn phát hiện đại quân ma tộc như thủy triều nhào hướng Khu Ma quan ngay khi Tây Định bắt đầu thi triển cảm chú, tốc độ xông lên càng chậm. Chỉ có Song Dao Ma vẫn dốc sức tấn công. Ma tộc cấp thấp và cấp cao khác rõ ràng giảm tốc độ. Chẳng qua đầu tường Khu Ma quan bị Song Dao Ma không ngừng công kích, thế nên không cảm giác biến hóa quá nhiều.

Cảm chú của Tình Ma Thần cũng có hiệu quả với chính ma tộc. Long Hạo Thần lập tức làm ra kết luận này.

Đúng lúc này, phương xa, đại doanh ma tộc đột nhiên dâng lên ngọn lửa hùng hực cháy. Một đám lửa dâng lên thiêu đốt ít nhất một phần ba đại doanh ma tộc, thể lửa nóng cháy mau chóng dâng lên.

Không sai, trước khi đại chiến chưa bắt đầu thì điện chủ Thích Khách Thánh Điện, Hiệp Giả Thánh Nguyệt đã dẫn theo các cường giả Thích Khách Thánh Điện lặng lẽ rời khỏi Khu Ma quan.

Được Long Hạo Thần chỉ điểm, lại thêm thành quả to lớn thu được từ trận đánh lén hôm qua, Thánh Nguyệt công nhận thích khách nên làm cái gì.

Cường giả như họ chỉ ở lại đầu tường Khu Ma quan có thể nói là không chút tác dụng, chỉ có thể cùng đối phương giằng co. Hơn nữa họ là thích khách, không phải ma pháp sư, càng không giống ma thần có Trụ Ma Thần tăng phúc. Cho nên dù là thích khách Hiệp Giả cấp chín cũng không thi triển ra cấm chú phạm vi lớn được. Bởi vậy họ ở ngoài Khu Ma quan làm kỳ binh, thanh thần khí vô cùng sắc bén, thế thì tốt hơn là ở lại Khu Ma quan hỗ trợ phòng ngự nhiều.

Trận lửa này là họ đốt đại doanh ma tộc, cùng lúc đó thiêu cháy kho lương thực của ma tộc không còn một mảnh.

Nhưng lúc này tâm tình Thánh Nguyệt vô cùng trầm trọng. Dĩ nhiên ông nhìn thấy Tây Địch bắt đầu thi triển cấm chú. Chẳng qua góc độ ông nhìn là đằng sau đại quân ma tộc, không trung chỉ có bóng sáng màu hồng, không thấy rõ Tây Địch thi triển năng lực gì.

Đây đúng là điều Long Hạo Thần quan sát được. Hình ảnh cấm chú của Tây Địch chỉ phóng ở đầu tường Khu Ma quan, vì để không ảnh hưởng đại quân ma tộc. Trừ Khu Ma quan ra, ở vị trí khác trông thấy cấm chú này sẽ không bị ảnh hưởng.

“Hiệp Giả đi theo ta. Thích khách Hiệp Ẩn từ đằng sau giết ma tộc cấp cao.” Thánh Nguyệt không chút chần chờ ra lệnh. Tuyệt đối không để Tây Địch thực hiện được cấm chú này, nếu không Khu Ma quan sẽ gặp nguy hiểm.

Mười một luồng sáng vận vận cùng biến mất ở giữa không trung. Có thể mơ hồ thấy phía sau sáu cây Trụ Ma Thần, không khí bỗng biến vận vận, sát khí sắc bén vô cùng tỏa định sáu ma thần trên trời.

Tây Địch giống như không phát hiện các thích khách Hiệp Giả, vẫn đang ngâm xương chú ngữ của mình. Bóng sáng huyền hóa ra bắt đầu biến ngày càng rõ ràng, tựa như thế giới này thật sự có một ả to như vậy.

Đầu tường Khu Ma quan bị ảnh hưởng ngày càng lớn. Mất các chiến sĩ mất đầu đỏ. Thái Nhi nhờ tác dụng Chính Phản Sát kết giới, dựa vào sát khí tăng cao có trình độ nhất định ức chế cấm chú của Tây Địch. Nhưng lúc này trấn Thái Nhi đã ướt đầm mồ hôi.

Mặc kệ Thần Quyển Giả mạnh cỡ nào, uy lực Lưỡi Hái Tử Thần có mạnh bao nhiêu, xét đến cùng nàng chỉ là thích khách cấp bảy! Nếu tu vi của Thái Nhi đạt được cấp chín, nhờ vào Thần Giáng Thuật, nàng thi triển Chính Phản Sát kết giới thậm chí có khả năng ức chế cấm chú của Tây Địch. Nhưng bây giờ nàng chưa thể làm được, cố giữ kết giới chẳng qua như muốn bỏ biển mà thôi. Hơn nữa một khi nàng buông thả kết giới, vậy thì bên dưới các tướng sĩ Khu Ma quan bị ảnh hưởng càng thêm lớn.

Thái Nhi nghiến chặt răng, khổ sở chống đỡ. Bởi vì nàng phán đoán chính xác nên càng không dám thả lỏng chút nào. Nhất định phải cố gắng, phải cố gắng chống đỡ.

Ánh mắt nàng bắt giác ngắm hướng Long Hạo Thần ở đầu tường Khu Ma quan bên kia. Nàng không biết Long Hạo Thần đang làm gì, nhưng vô cùng tin tưởng hắn. Hắn nhất định có thể xoay chuyển tình thế, nhất định làm được.

Tiếng rít chói tai bỗng phát ra từ đằng sau sáu cột Trụ Ma Thần. Giữa không trung, một vết rách to lớn dài cỡ trăm mét xuất hiện chém hướng Tình Ma Thần Tây Địch.

Chính là mười một Hiệp Giả ra tay. Một kích kia là họ bắt tay nhau phóng ra, mục đích chỉ có một, cản Tây Địch tiếp tục niệm chú ngữ.

Ẩn Ma Thần lộ ra biểu tình kinh thường. Trừ Trụ Ma Thần của Tây Địch, năm Trụ Ma Thần khác bỗng nhanh chóng đổi phương hướng, xếp thành hàng ngang chắn ở sau lưng Tây Địch.

Oành!

Tiếng nổ diếc tai vang trên trời. Vết rách không gian to lớn bỗng nhiên vỡ thành vô số vết nứt. Mười một bóng người cùng bắn ra vài trăm mét mới ổn định thân thể.

Năm cây Trụ Ma Thần tựa như năm cột trụ không bao giờ ngã, cứng rắn ngăn cản công kích đột ngột của mười một Hiệp Giả.

Vì sao Liên Minh Thánh Điện quý trọng năng lực Long Hạo Thần có thể hủy diệt Trụ Ma Thần? Bởi vì sáu ngàn năm qua, nhân loại vẫn không thể tìm ra cách phá hủy Trụ Ma Thần!

Không biết các nhân loại cường giả bị Trụ Ma Thần hại bao nhiêu lần.

Lúc ma thần sử dụng Trụ Ma Thần, số lượng ma thần càng nhiều thì Trụ Ma Thần phát huy uy lực càng khủng bố. Giống như lúc này chúng toàn diện phòng ngự, lấy năm Trụ Ma Thần của năm ma thần bảo vệ xung quanh Tây Dịch, khiến mười một thích khách Hiệp Giả cấp chín bó tay.

“Điện chủ, làm sao đây?” Một Hiệp Giả lúc trước dùng sức quá nhiều lau vết máu nơi khóe miệng, hỏi Thánh Nguyệt.

Bây giờ hai mắt Thánh Nguyệt đỏ rực. Ông biết, dưới tình huống này, đã không cách nào ngăn chặn cấm chú của Tây Dịch. Họ không thể làm được, đây là tình trạng ông không bao giờ muốn thấy.

Nếu như là các cường giả bậc nhất của Ma Pháp Thánh Điện, có lẽ có thể đối đầu với cấm chú của Tây Dịch. Nhưng trong Lục Đại Thánh Điện, có cường giả bậc nhất của hai thánh điện không thể thi triển năng lực cấm chú, đó là Thích Khách Thánh Điện và Chiến Sĩ Thánh Điện. Về mặt chiến đấu đơn thể họ mạnh mẽ, uy lực linh cương cường đại, vượt xa Ma Pháp Thánh Điện, Linh Hồn Thánh Điện, Mục Sư Thánh Điện. Nhưng linh cương không thể đột phá phong tỏa Trụ Ma Thần!

Thánh Nguyệt hô hấp hơi dồn dập, nhưng làm điện chủ Thích Khách Thánh Điện, lúc này ông đã tính tới cách tệ nhất. Nhìn chăm chú sáu Trụ Ma Thần trước mặt, cắn răng, ra mệnh lệnh khiến lòng ông nhỏ máu.

“Giết, chúng thi triển cấm chú vậy chúng ta sẽ giết đám ma tộc cấp cao. Ta muốn xem coi chúng bị tiêu diệt trước hay là chúng ta.”

Đây là cách tệ nhất, dù có một chút khả năng thì Thánh Nguyệt cũng sẽ không ra lệnh như vậy. Lời vừa thốt ra, mắt mười Hiệp Giả đều đỏ rực.

Thánh Nguyệt đã rất khó khăn ra mệnh lệnh này! Cháu ông, Thánh Linh Tâm còn đang ở trên Khu Ma quan chỉ huy chiến đấu. Chết già của ông đang ở trên không trung chống đỡ cấm chú. Một khi Tình Ma Thần hoàn thành cấm chú, vậy họ sẽ đứng mũi chịu sào.

“Giết!!!” Mười một Hiệp Giả cùng phát ra tiếng rống rung trời.

Trừ Tình Ma Thần, năm ma thần khác giật mình nhìn chằm chằm, bọn họ tựa như mười một con rồng điên cuồng quét hướng đại quân ma tộc bên dưới.

Mười một cường giả cấp chín đối với thể công của đại quân ma tộc không phải nói chơi. Tuy thích khách không hiểu công kích phạm vi lớn nhưng họ ở trong phạm vi nhất định thì lực công kích vượt xa ma pháp sư!

Chỉ thấy mười một Hiệp Giả đi qua đâu là ma tộc người ngã ngựa đổ. Dù là bảy, tám cường giả ma tộc cũng không thể ngăn cản họ dù chỉ giây lát. Thoáng chốc ma tộc cấp cao đằng sau đại quân ma tộc đều rơi vào hỗn loạn. Lần này không phải đánh lén mà giết chính diện, tốc độ giết chóc càng nhanh.

Sắc mặt vài ma thần thoáng chốc biến khó xem. Cường giả cấp chín hai bên không dễ tham gia chiến đấu là vì ngăn cản lưỡng bại câu thương.

Lực phá hoại của cường giả cấp chín thật sự quá mạnh. Một khi tham gia chiến trận đối mặt kẻ địch thực lực thấp sẽ sinh ra hiệu quả giết chóc máu me. Kết quả cuối cùng sẽ là hai bên cùng chết. Khu Ma quan không chịu nổi cấm chú cường đại của Tình Ma Thần, tương tự, ma tộc cũng không chịu được công kích điên cuồng của nhiều cường giả cấp chín!

Thánh Nguyệt mới vừa đáp xuống đất, trong tay thanh dao găm cấp sử thì lấp lánh ánh sáng da cam vùng ra. Lấy ông làm trung tâm, ánh sáng da cam hình quạt khuếch tán ra ngoài, gần như trong chớp mắt đã xé nát thân thể mười mấy cường giả ma tộc cao cấp. Trong chớp mắt, ông đã xuất hiện ở ngoài trăm mét, cả người tựa như con quay nhanh chóng xoay tròn. Ai cũng không thấy rõ ông làm sao xông vào trận địa ma tộc. Nhưng một chuỗi xoay tròn mang đi sinh mạng hơn trăm tên cường giả ma tộc. Đám ma tộc cấp bốn, năm bình thường không có chút sức phản kháng trước ánh sáng cấp sử thi.

Hình ảnh tương tự xuất hiện ở mười một vị trí, lực phá hoại mạnh mẽ vượt xa trận đánh lên tới hôm qua.

Sắc mặt Tình Ma Thần Tây Dịch càng biến khó xem. Ả vẫn đang tiếp tục chú ngữ. Lúc này ả đã là tên trên dây không thể không bắt. Cẩm chú của ả đã tiến hành đến phân nửa, nếu hiện tại ngừng thì mọi thứ trước đó biến uổng phí. Hơn nữa hiện giờ ả chưa thể để năm ma thần khác xuống tay, nếu không thì khi có một thích khách cường giả nhân loại cấp chín ẩn núp vào trong, cắt đứt ả thì cẩm chú sẽ thất bại thê thảm.

Bây giờ Tình Ma Thần nhất định phải hoàn thành cẩm chú này. Chỉ có trước tiên đánh Khu Ma quan dồn trí mạng mới là cách tốt nhất đối phó thích khách cấp chín đằng sau. Chẳng qua đến khi đó, ma tộc cấp cao còn sót lại bao nhiêu thì rất khó nói.

Ngay lúc này, trong sáu ma thần vẫn có tên đầu óc tỉnh táo. Dực Ngưu Cuồng Ma Tái Cộng tuy có tu vi thấp nhất, nhưng dù sao gã đối đầu với Khu Ma quan trong thời gian dài, hiểu rõ thực lực Thích Khách Thánh Điện.

Mất thấy tình trạng bên dưới hỗn loạn thậm chí có chút khó khống chế, gã lập tức hét lên ra lệnh ma tộc.

Gã vừa ra lệnh, các ma thần khác cũng hiểu ra, vội vàng phối hợp gã ra lệnh.

Mệnh lệnh của Tái Cộng rất đơn giản.

“Toàn diện rút lui, từ các phương hướng rút lui lại hết!”

Thích khách không thể công kích phạm vi lớn là điểm yếu lớn nhất. Số lượng đại quân ma tộc nhiều như vậy, cho dù giết cũng không hết. Dù sao thích khách cấp cường giả số lượng có hạn, họ không thể nào lo hết mọi mặt. Bây giờ cẩm chú của Tình Ma Thần Tây Dịch là đã kích trí mạng với nhân loại, có đại quân ma tộc công kích hay không cũng sẽ không ảnh hưởng uy lực cẩm chú.

Bởi vậy, tuy ra lệnh đại quân ma tộc rút lui sẽ giảm mạnh sĩ khí nhưng là cách tốt nhất bớt tổn thất.

Nhưng suy nghĩ của mấy ma thần chỉ là lý tưởng hóa. Đại quân ma tộc vài chục vạn, nói rút lui liền lui sao? Ma tộc bên ngoài nghe mệnh lệnh còn có thể lùi, nhưng ma tộc ở vị trí trung tâm muốn lui thật không dễ dàng. Thoáng chốc cả đại quân ma tộc càng thêm rối loạn. Thế công của Song Dao Ma đằng trước cũng bởi vì mệnh lệnh các ma thần càng rối loạn, bỗng chốc trước Khu Ma quan một mảnh hỗn loạn. Trong ma tộc, dù là không quân hay bộ đội trên đất dường như đã vượt qua tầm khống chế của các ma thần. Lại thêm mười một thích khách Hiệp Giả và các thích khách Hiệp Ẩn xâm nhập địch quân, trong cục diện hỗn loạn càng tăng uy lực tàn sát.

Tình trạng ở đầu tường Khu Ma quan một chút cũng không tốt hơn ma tộc. Thế công Song Dao Ma rút lui, nhưng các tướng sĩ Khu Ma quan chịu đựng áp lực không hề giảm bớt.

Trong mắt họ, hình dáng cô gái to lớn phương xa hoàn toàn biến chân thực. Cẩm chú của Tây Dịch đã sắp hoàn thành. Không trung phóng lớn vô số lần nụ cười trên mặt ả. Ánh sáng hồng nhu hòa khiến đầu tường Khu Ma quan tràn ngập màu hồng tình tứ. Loại sắc hồng này bao phủ làm các tướng sĩ Khu Ma quan đỏ mặt tía tai, có chút không kiềm chế được bắt đầu xé rách giáp và áo quần.

Sức hấp dẫn của Tình Ma Thần Tây Dịch quá mạnh. Đột nhiên, một cột sáng hồng khổng lồ phóng lên cao, bóng dáng to lớn phương xa như được thổi vào sức sống, bắt đầu cử động.

Cẩm chú, đã hoàn thành!

Bóng dáng của Tây Dịch ở giữa không trung chậm rãi bước ra một bước. Bộ ngực và hông khẽ động, thoáng chốc đầu tường Khu Ma quan vang lên tiếng rên rỉ. Vũ khí trong tay các chiến sĩ rơi xuống đất, ngay cả Chính Phản Sát kết giới của Thái Nhi cũng bị giảm hiệu quả đến cực độ.

Phụt Thái Nhi phun ra ngụm máu, thân thể lung lay sắp ngã. Linh lực của nàng đã hoàn toàn cạn kiệt, Chính Phản Sát kết giới tùy thời sẽ tan vỡ.

Giờ phút này, dù là Thánh Linh Tâm cũng không giúp được nàng. Làm tổng trưởng quân sự, trùng cẩm chú của Tây Dịch khiến thân thể run lẩy bẩy, chịu đựng nỗi thống khổ giữa lý trí và dục vọng.

Bước ra một bước chỉ là sự bắt đầu của cấm chú. Ngay sau đó, bóng sáng to lớn ở giữa không trung nhảy múa. Mỗi một bước chân đơn giản, mỗi lần thân thể lắc lư, mỗi ánh mắt hút hồn người, đều ảnh hưởng tướng sĩ Khu Ma quan.

Có một số tướng sĩ bắt đầu rơi vào trạng thái điên cuồng. Binh sĩ tu vi thấp nhất thậm chí nhào hướng Tây Địch, bước ra đầu tường một bước té xuống dưới. Dù bị rớt xuống nhưng trong mắt họ không hề giảm bớt sự điên cuồng.

Cảm xúc của họ đã rơi vào cấm chú không thể thoát ra. Tình Ma Thần Thiên Ma Sinh Dục Vũ, cấm chú cường đại loại mê hoặc.

Cấm chú này đích thực không có lực sát thương trực tiếp, nhưng uy lực càng thêm đáng sợ, phạm vi bao phủ to lớn. Coi như là cường giả tu vi ngang bằng với Tây Địch cũng sẽ bị mê hoặc. Một khi để ả hoàn thành cấm chú, trừ phi ý chí, tinh thần lực mạnh tới trình độ nào đó, nếu không sẽ bị mê hoặc. Dù là nữ giới, khi cấm chú đã hoàn tất cũng sẽ rơi vào tình dục không thể thoát ra. Kết quả cuối cùng là bị dục vọng thiêu đốt mà chết.

Đầu tường Khu Ma quan đã hỗn loạn, đại quân ma tộc cũng rơi vào rối loạn. Trận chiến tranh này tới đây dường như không còn người thắng. Kết quả cuối cùng nhất định khó tránh khỏi chết chung.

Cùng lúc đó, đột nhiên một luồng sáng vàng lóe lên trên trời. Khi ánh sáng chiếu sáng, Thái Nhi rút cuộc không thể chống chọi được nữa/ Chính Phản Sát kết giới chấm dứt, Thái Nhi rơi từ trên trời xuống dưới.

Một luồng sáng vàng từ bên dưới đỡ lấy Thái Nhi, đỡ nàng đáp xuống đầu tường, chính là Hàn Vũ ra tay.

Lúc này trạng thái của Hàn Vũ cực kỳ xấu. Hai mắt y đỏ rực, đón lấy Thái Nhi xong không thêm hỏi tình trạng nàng, lập tức quăng nàng hướng đài chỉ huy tầng hai.

Đầu tường thật sự quá nguy hiểm. Mấy vạn gã đàn ông dục vọng hừng hực, nếu để họ trông thấy Thái Nhi suy yếu, sẽ xảy ra cái gì thì khó mà tưởng tượng được!

Tuy tu vi của Hàn Vũ là cấp bảy, nhưng ý chí lại mạnh hơn cường giả cùng cấp nhiều. Thiên phú nội linh lực bẩm sinh tám mươi lúc này hiện ra tác dụng.

Y đã trông thấy luồng sáng vàng kia, đó là hy vọng duy nhất của y. Y chỉ có thể khiến mình tin tưởng, chủ nhân ánh sáng kia sẽ lại lần nữa xoay chuyển tình thế.

Đúng vậy, phóng ra luồng sáng vàng đó chính là Long Hạo Thần.

Giây phút Tây Địch hoàn thành cấm chú, chân trời phía xa, mặt trời rút cuộc hoàn toàn lộ ra. Bình minh đã hết, sáng sớm đến. Ngay lúc đó, Long Hạo Thần cảm nhận được Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần đáp lại mình. Tiếp theo, Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Lúc trước Long Hạo Thần liên tục rót vào linh cương đều không thể kích phát Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần, nhưng phần linh cương này đã lưu trữ bên trong. Vừa qua khỏi giây phút trắng và trời giao nhau, Long Hạo Thần lần nữa khống chế Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần, lúc trước tích lũy linh cương bộc phát ra hết.

Ánh sáng bảy màu chói mắt phóng lên cao. Giờ phút này, Long Hạo Thần và Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần bỗng chốc sinh ra trạng thái liên thông kỳ lạ. Không cần suy nghĩ kỹ càng hắn đã cảm nhận được tác dụng của Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần.

Ấn tám thuần xuống, ánh vàng bảy màu đậm đặc bắn hướng bóng sáng Tây Địch ở giữa không trung.

Tình Ma Thần Tây Địch biến sắc. Ắ cũng luôn chú ý động tác bên Long Hạo Thần, đột nhiên thấy ánh vàng bảy màu cấp thần khí xuất hiện, ả lập tức hành động. Một luồng sáng hồng từ Trụ Ma Thần bắn ra, cùng ánh sáng của Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần mạnh đụng vào nhau.

Bóng sáng Thiên Ma Sinh Dục Vũ trên không trung đột nhiên biến nhạt nhòa, khiến các tướng sĩ điên cuồng ở đầu tường Khu Ma quan hơi tạm dừng. Nhưng ngay sau đó, bóng sáng lại ngưng tụ, càng nhảy múa kịch liệt hơn.

“Không thể ngăn chặn.” Lòng Long Hạo Thần trầm xuống.

Hắn biết tu vi của mình và Tây Dịch cách biệt quá xa. Mình có thần khí Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần, Tây Dịch cũng có Trụ Ma Thần. Tuy rằng Trụ Ma Thần là thần khí, chủ yếu tăng phúc là bảo vệ ma thần, nhưng tu vi hiện tại của hắn không thể nào đối đầu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

519. Chương 191: Phản Xạ Cẩm Chú

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Làm sao đây? Bóng sáng?

Lòng Long Hạo Thần máy động, rốt cuộc nghĩ ra cách.

Lúc này, trên đầu tường Khu Ma quan, các chiến sĩ đều đã nửa thân trần, vẫn đang liều mạng cào xé cơ thể. Trên mình nhiều người đầm đìa máu, nặng nhất thì lộ cả xương, nhưng cảm xúc vẫn đang tăng lên.

Bên ngoài Khu Ma quan, các cường giả thích khách tàn sát lên đến đỉnh điểm. Họ gần như điên cuồng đồ sát ma tộc, không biết đã có bao nhiêu kẻ địch chết trong tay họ.

Ánh vàng bảy sắc đang chiếu sáng bỗng thu lại. Ngay sau đó, Long Hạo Thần bay lên đầu tường Khu Ma quan, nhìn thẳng phương xa Thiên Ma Sinh Dục Vũ.

Sức hấp dẫn đối với các tướng sĩ Khu Ma quan là không thể chống cự, lại không có tác dụng với Long Hạo Thần. Tình Ma Thần Tây Dịch trông thấy đôi mắt vàng lộ ra từ mặt nạ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp.

Đôi mắt trong suốt không tạp chất, càng không lộ ra một chút tình dục bởi cẩm chú Thiên Ma Sinh Dục Vũ của Tây Dịch.

Tình Ma Thần Tây Dịch chấn động. Chẳng lẽ trong lòng nhân loại kỳ sĩ này không có chút mặt trái nào? Hơn nữa dục vọng là xúc động nguyên thủy nhất của nhân loại, vì sao hắn không bị ảnh hưởng? Chỉ trong khoảnh khắc, Tây Dịch giật mình phát hiện đôi mắt vàng trong suốt kia khắc sâu trong lòng ả.

Tây Dịch giỏi nhất là công kích ma pháp, cũng có thể nói là ma pháp loại tinh thần. Ả sử dụng loại ma pháp này sợ nhất là gặp phải đối thủ không bị ma pháp tinh thần ảnh hưởng. Đôi mắt trong suốt của Long Hạo Thần đã dao động tâm ma thần, uy lực Thiên Ma Sinh Dục Vũ cũng theo đó giảm bớt vài phần.

Không tốt. Tây Dịch thầm kêu một tiếng, vội tập trung tinh thần, khép lại hai mắt không nhìn Long Hạo Thần nữa. Nhưng tâm ma khó diệt, sâu trong lòng ả, đôi mắt vàng kia không ngừng lấp lánh, dù đã khép mắt cũng không thể bôi xóa khỏi tâm hồn.

Tâm ma đã cảm rõ. Nếu Tây Dịch không thể giết chết Long Hạo Thần hay chinh phục hắn, vậy tu vi của ả sẽ bị ảnh hưởng và đả kích cực lớn.

Đương nhiên Long Hạo Thần không biết Tình Ma Thần thay đổi, tay trái hắn giơ trước ngực, ánh vàng bảy sắc khuếch tán xung quanh, chính là hình dạng Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần. Chẳng qua bây giờ Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần lan tràn vô tận tại đầu tường Khu Ma quan.

Ánh vàng bảy sắc khuếch tán che chắn bóng sáng Thiên Ma Sinh Dục Vũ, cũng che đi ánh hồng và hơi thở. Ánh vàng bảy sắc lan tới đâu là những người điên cuồng trên đầu tường Khu Ma quan sẽ hành động chậm chạp. Chẳng qua vẫn còn dục vọng bị kích thích, không thể lập tức tỉnh táo lại.

Vì là nữ giới nên Lam Nghiên Vũ chịu ảnh hưởng nhỏ hơn. Đứng trước có Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần của Long Hạo Thần che chắn, bà trước tiên tỉnh táo lại. Nâng lên pháp trượng, bà nhanh chóng ngâm xướng chú ngữ, một trận mưa đá từ trên trời giáng xuống đầu tường Khu Ma quan.

Bị mưa lạnh kích thích, thể này các tướng sĩ Khu Ma quan mới thoát khỏi dục vọng.

Ngay lúc này, lực phòng ngự của Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận đã suy yếu đến mức thấp nhất. Vì che chắn Thiên Ma Sinh Dục Vũ của Tinh Ma Thần, Long Hạo Thần cố gắng hết sức khuếch trương uy lực thần khí của Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận đến mức cực hạn. Bây giờ hắn chịu đựng áp lực cũng rất lớn. Hắn không biết mình có thể chịu đựng tới lúc cấm chú của đối phương chấm dứt hay không.

Lần này Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận bộc phát khác với lần trước.

Lần trước tại Ngự Long quan, Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận bị hai Ác Ma Linh Chủ dùng Huyết Oán xâm thực sinh ra tự bảo vệ, tự điều động linh lực Long Hạo Thần, tạm thời phóng ra uy lực thần khí.

Lần này Long Hạo Thần nhờ vào Tinh Vương hỗ trợ kích phát uy lực Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận. Còn có thời gian dài áp súc lúc mặt trời và trăng giao nhau. Thực lực của Long Hạo Thần liên tục tăng lên, hiện giờ Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận tương đương với áp súc linh cương quá lâu dễ dàng bùng nổ. Thế nên uy lực càng mạnh hơn lúc ở Ngự Long quan, Long Hạo Thần cũng có thể không chế.

Nhìn từ xa thì đầu tường Khu Ma quan bị bao trùm một tầng sáng vàng bảy màu. Ánh sáng vàng nhu hòa dao động trong không khí, thật sự có thể ngăn chặn Thiên Ma Sinh Dục Vũ.

Càng kỳ lạ là ánh sáng bảy sắc này sinh ra hiệu quả phản xạ như mặt gương. Cho nên hình ảnh của Thiên Ma Sinh Dục Vũ bị chiếu hướng khung trời đại quân ma tộc đang hỗn loạn.

Sức ảnh hưởng của Thiên Ma Sinh Dục Vũ với ma tộc còn hơn cả nhân loại. Dù sao trí tuệ ma tộc cấp thấp rất có hạn, bản năng càng thêm mãnh liệt. Bỗng chốc toàn đại quân ma tộc bao trùm tầng màu hồng.

Các cường giả Thích Khách Thánh Điện đang trong trạng thái giết chóc bỗng ngậy ra. Họ không hèn mà cùng nhìn hướng đầu tường Khu Ma quan. Ánh sáng bảy sắc rực rỡ lóa mắt làm họ cực kỳ rung động. Họ trông thấy Thiên Ma Sinh Dục Vũ, tu vi cỡ như cường giả thích khách trông thấy điệu múa rung động lòng người kia cũng lập tức bị ảnh hưởng. Nhưng họ có tu vi sâu, tuổi tác lại lớn, tình dục sẽ không nhanh chóng bị thiêu đốt. Thánh Nguyệt phát ra tiếng huýt sáo, cả đám cường giả thích khách lập tức bay hướng mé bên cạnh, thậm chí còn trốn vào trong không gian.

Đã giải trừ nguy hiểm ở đầu tường Khu Ma quan, họ không cần ở chỗ này liều mạng, không bị cấm chú ảnh hưởng mới là quan trọng nhất.

Dù là loại ma tộc nào, bị Thiên Ma Sinh Dục Vũ ảnh hưởng sẽ lập tức bắt đầu điên cuồng. Trong đó chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là Song Dao Ma, vật hy sinh của ma tộc.

Chỗ Thiên Ma Sinh Dục Vũ đi qua, hàng đồng Song Dao Ma lập tức nổ tan xác, tay chân đứt cụt, máu và chất lỏng bay tứ tán trên trời. Mùi hôi đậm đặc tràn ngập trên chiến trường điên cuồng.

Đây chính là uy lực cấm chú. Lúc trước đầu tường Khu Ma quan bị ảnh hưởng thế nào thì hiện giờ đại quân ma tộc chịu gấp mười lần.

Nhân loại tốt xấu có trí tuệ cực cao, năng lực kiềm chế mạnh hơn ma tộc nhiều. Trong khoảng thời gian ngắn tuy tổn thất không ít, nhưng còn chưa đến mức mất khống chế. Đối với ma tộc thì Thiên Ma Sinh Dục Vũ thật quá đáng sợ. Đây là vì sao các ma thần không dám nhìn thẳng vào Tinh Ma Thần Tây Địch.

Dù là ma thần xếp hạng cao hơn Tây Địch cũng không muốn tiếp xúc với Tinh Ma Thần này. Không có ý chí lực mạnh mẽ thì nhất định sẽ rơi vào ma pháp tình của ả, không thể thoát khỏi.

Tinh Ma Thần Tây Địch bị cấm chú phản xạ lại khoảnh khắc ngưng ngác. Bởi vì trong mắt ả, đối diện là một bóng sáng to lớn giống hệt mình. Không chỉ là ả, ngay cả năm ma thần bảo vệ bên cạnh cũng ngây ngốc.

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi, đại quân ma tộc bên dưới đã xuất hiện tổn thất kinh người.

“Không hay rồi!” Tây Địch khẽ quát, đôi tay nhanh chóng kết ấn, dùng tốc độ nhanh nhất giải trừ cấm chú.

Ả không biết Long Hạo Thần làm sao phản xạ lại cấm chú, nhưng sự thật bày ra trước mắt. Cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ đại quân ma tộc sẽ có một nửa bị chôn vùi bởi cấm chú của mình.

Long Hạo Thần vất vả chống đỡ Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận, bên này Tinh Ma Thần cũng nhanh chóng giải trừ cấm chú. Chẳng qua nếu cấm chú được gọi là chú ngữ cấm kỵ, một khi thi triển thì không dễ giải trừ, cần có thời gian.

Các tướng sĩ đầu tường Khu Ma quan có Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận bảo vệ, mưa lạnh kích thích dần tỉnh táo lại. Mãnh liệt tình dục qua đi là cực kỳ suy yếu. Rất nhiều chiến sĩ bởi vì trước đó điên cuồng khiến trên người đầy vết thương, mất máu chết. Nhưng đa phần chiến sĩ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Dù là vậy, tướng sĩ có thể miễn cưỡng đứng trên đầu tường Khu Ma quan không đủ một phần. Chỉ có cường giả mạnh nhất mới giữ vững đến bây giờ.

Không thể không nhắc đến phần đông Quang Diệu Thiên Sư kỵ sĩ đoàn đã chống cự được. Không phải vì họ đề kháng ma pháp của Tây Dịch mạnh hơn ai, quan trọng là họ mặc giáp kỵ sĩ dày nặng! Muốn cởi ra bộ giáp này không phải chuyện dễ, trong lúc điên lên thì càng khó khăn. Thế nên có bộ giáp bảo vệ, họ bị thương nhỏ nhất, ít thương vong. Chẳng qua đa số đã mất đi sức chiến đấu. Nếu để Thiên Ma Sinh Dục Vũ tiếp tục lâu hơn chút, họ khó tránh bị lửa dục thiêu đốt mà chết.

Lúc này, trong mắt đám Quang Diệu Thiên Sư kỵ sĩ đoàn, Long Hạo Thần cười Tinh Vương nâng cánh tay trái tỏa ra ánh vàng bảy sắc tựa như đang cứu thế.

Là Thánh kỵ sĩ trưởng, là Thánh kỵ sĩ trưởng của họ! Hiện tại Thánh kỵ sĩ trưởng đang dùng thực lực cường đại ngăn chặn cấm chú kẻ địch. Thoáng chốc trong lòng mỗi một Quang Diệu Thiên Sư kỵ sĩ đoàn tràn ngập tôn kính không gì sánh bằng. Họ miễn cưỡng bò lên hành lễ kỵ sĩ hướng tới Long Hạo Thần.

Thải Nhi có mẹ dịu miễn cưỡng đứng dậy, nhìn ánh vàng bảy sắc rực rỡ bên ngoài tường thành, kiềm không được rơi lệ.

Hắn không phụ niềm tin và mong đợi của nàng. Rốt cuộc hắn đã cố gắng xoay chuyển tình thế, giúp đỡ Thích Khách Thánh Điện chống qua khỏi đợt công kích trí mạng.

Có lẽ phản xạ cấm chú là trùng hợp, nhưng ai có thể nói đây không phải là thiên ý do con trai quang minh mang đến? Trùng hợp như vậy có ai làm được?

Phụp

Ánh sáng vàng tan vỡ, ánh sáng bảy màu cũng biến thành điểm nhỏ biến mất trong không khí.

Từ lúc Long Hạo Thần phóng ánh sáng Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận bao trùm đầu tường Khu Ma quan, đến khi ánh sáng tán loạn biến mất, hắn và Tinh Vương cùng rơi xuống, tổng cộng chỉ mười mấy giây. Nhưng mười mấy giây này cứu cả Khu Ma quan.

Phương xa, Thiên Ma Sinh Dục Vũ đã từ từ biến mất. Bởi vì cường ép cắt đứt cấm chú của mình, Tinh

Ma pháp sư quang hệ ngậy ra nhưng rất nhanh sắc mặt trở lại bình thường.

“Xin lỗi, tôi thất lễ. Xin ba người đi theo tôi.” Nói rồi gã xoay người lại, kêu gọi hai đồng bạn bay hướng Gia Lăng quan.

Thế này sắc mặt Hàn Vũ mới dịu lại, cùng Tinh Vương bay xuống dưới.

Thải Nhi nhỏ giọng nói với Long Hạo Thần.

“Tôi không thích ánh mắt người hồi nãy.”

Long Hạo Thần nhẹ gật đầu. Đương nhiên hắn cũng trông thấy mới nãy lúc ma pháp sư quang hệ nhìn Thải Nhi không hề có ý định che giấu. Nhưng hắn không quá quan tâm. Liên Minh do Lục Đại Thánh Điện hợp thành, hiện tại là lúc thánh chiến, tuy đối phương hành xử kém chút nhưng hắn không muốn so đo với đối phương.

Rất nhanh, sáu người bay đến không gian cách Gia Lăng quan chưa tới năm trăm mét. Ba ma pháp sư trước mặt thân hình đột nhiên lóe sáng, mơ hồ cảm giác từ người họ sinh ra ma pháp đậm đặc sau đó tiếp tục bay tới trước.

“Hàn Vũ, chờ chút đã.” Long Hạo Thần đột nhiên kêu Hàn Vũ, cũng ngăn lại Tinh Vương.

“Đoàn trưởng, sao vậy?” Hàn Vũ nghi ngờ hỏi.

Khuôn mặt Long Hạo Thần đằng sau mặt nạ lộ ra vài phần nghi hoặc, nói.

“Dường như có kết giới phòng ngự, chúng ta không có ấn ký thông qua pháp trận, sẽ bị kết giới ngăn cản.”

Nghe hắn nói vậy, Hàn Vũ nổi giận, tức giận hỏi ba ma pháp sư đã bay vào kết giới.

“Các người muốn gì?”

Ba ma pháp sư thấy ba người Long Hạo Thần không bay theo thì cũng ngậy ra, ma pháp sư quang hệ dẫn đầu vẽ mặt kinh ngạc, áy náy vội vàng nói.

“Xin lỗi, tôi quên đưa ba vị ấn ký phong ấn. Thật sự xin lỗi.” Nói xong gã lại bay ra, đưa ba ấn ký giống như lệnh bài có ma pháp nồng đậm cho ba người Long Hạo Thần.

Hàn Vũ nheo mắt, trầm giọng nói.

“Anh thật sự quên?”

Ma pháp sư quang hệ lập tức trầm mặt.

“Anh bạn kị sĩ này, anh có ý gì? Chẳng lẽ tôi có ý ư?”

Hàn Vũ cười lạnh một tiếng.

“Là cố ý hay không chính anh rõ ràng.”

Ma pháp sư quang hệ lạnh lạnh nói.

“Chẳng phải kị sĩ các người mạnh lắm sao? Thánh điện thứ nhất Liên Minh, dù không có ấn ký của tôi thì kết giới nho nhỏ này chắc không cản được các vị đâu? Không ngờ kị sĩ các người cũng sợ kết giới Ma Pháp Thánh Điện chúng ta!”

Nghe gã nói vậy làm Hàn Vũ bùng cháy lửa giận, đang muốn nổi giận thì bị Long Hạo Thần nâng tay ngăn cản.

“Chúng ta đi thôi.” Long Hạo Thần chỉ bình thản nói một câu, để Tinh Vương bay vào trong kết giới.

Trên mặt ma pháp sư quang hệ lộ tia đắc ý.

Quả nhiên, khi Tinh Vương bay tới nơi lúc trước ba ma pháp sư tỏa ra ma pháp dao động mãnh liệt thì một tầng sáng trong suốt ngăn cản đường đi của họ.

Ấn ký phong ấn trong tay Long Hạo Thần và Thái Nhi tỏa ra ánh sáng nhu hòa, nhưng thân thể Tinh Vương thì không tiến vào trong được.

Đây hiển nhiên không phải quên mà rõ ràng là ma pháp sư quang hệ cố ý. Sao gã không biết ma thú cần ấn ký đặc biệt mới xuyên qua phong ấn được?

Long Hạo Thần quay người lại, lạnh lùng nhìn ma pháp sư quang hệ. Thái Nhi ở trước mặt hần đột nhiên động.

Sát khí lãnh liệt phát ra từ người Thái Nhi, ngay sau đó, luồng sáng xám lạnh lèo chém xuống.

Chỉ nghe trong không khí vang lên tiếng xé rách chói tai. Phong ấn xuất hiện một ấn ký đen, ngay sau đó, ấn ký đen chớp mắt vỡ lộ ra từng điểm sáng. Tinh Vương giương đôi cánh mang theo Long Hạo Thần và Thái Nhi bay vào, xuyên qua kết giới.

Hàn Vũ theo sát phía sau, nhờ vào ấn ký phong ấn bay vào trong kết giới.

Ba ma pháp sư ngơ ngác tại chỗ.

Họ, họ thật sự phá vỡ phong ấn?

Nên biết uy lực phong ấn của Ma Pháp Thánh Điện tuy không quá mạnh nhưng ngăn cản cường giả cấp chín không thành vấn đề, chuyên môn phòng ngự ma tộc trên không trung. Hiệu quả phòng ngự cực tốt, còn có tác dụng báo động trước.

Ma pháp sư quang hệ chỉ muốn khó xử đám Long Hạo Thần một phen. Dù sao theo cách ăn mặc thì Long Hạo Thần và Hàn Vũ là kỵ sĩ. Gã chỉ muốn đợi Long Hạo Thần lại mở miệng thì sẽ giúp họ cùng đi vào kết giới. Không ngờ họ thật dám ra tay với kết giới Ma Pháp Thánh Điện, hơn nữa ra tay không phải kỵ sĩ mà là cô gái xinh đẹp kia. Nàng mới bộc phát ra sát khí làm ma pháp sư quang hệ toàn thân lạnh run. Đây là tu vi cỡ nào mới có thể làm được!

Tinh Vương bay vào trong kết giới, lần này Long Hạo Thần không chờ ba vị ma pháp sư, trực tiếp bay vào trong Gia Lăng quan. Người kính ta một tấc, ta kính người một mét. Lúc trước Long Hạo Thần đã nhận nhin, nhưng làm Đại Ký Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, hần không thể nhin quá mức.

Ma pháp sư quang hệ lấy lại bình tĩnh, vội vàng đập cánh đuổi theo ba người Long Hạo Thần.

Mắt thấy đám Long Hạo Thần sắp tiến vào Gia Lăng quan, mười mấy bóng người đột nhiên từ bên dưới bay lên đánh hướng họ.

“Đừng ra tay!” Vang lên thanh âm già nua, mười mấy bóng người lập tức tách ra, vây ba người Long Hạo Thần vào trong.

Tinh Vương giương đôi cánh bình bồng giữa không trung.

Cản đường họ vẫn là ma pháp sư, dẫn đầu là một ông lão, đôi cánh sau lưng rộng tới tám mét. Quanh người ông dao động nguyên tố ma pháp gần như đỉnh đặc biệt thị thân phận cao quý.

“Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ? Xin chào, là các người xúc động kết giới ma pháp?”

Lão ma pháp sư nhìn thấy Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp trên người Long Hạo Thần, thoáng chốc biến mất địch ý, hướng Long Hạo Thần hành lễ ma pháp sư.

Long Hạo Thần đưa tay phải ngang ngực đáp lễ.

“Chào người, tôi là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, người có thể gọi tôi là Kim Tinh số mười hai. Là chúng tôi phá kết giới nhưng chỉ do hiểu lầm.”

Ma pháp sư quang hệ đã mang theo hai đồng bạn bay tới, trông thấy lão ma pháp sư này thì biến sắc mặt, tiến lên hành lễ.

“Xin chào Phí trưởng lão.”

Nhìn thấy gã, sắc mặt Phí trưởng lão dịu vài phần.

“Hiên Viên, đây là sao? Vì sao Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng phá kết giới chúng ta?”

Ông vừa nói ra liền lộ Ma Pháp Thánh Điện ương ngành. Long Hạo Thần là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng, ông lại hỏi người của mình, hơn nữa nói lời không chút khách sáo.

Hiên Viên Viêm có chút lúng túng chặn đầu nói.

“Phí trưởng lão, là lỗi của tôi, tôi quên đưa cho Thánh kỵ sĩ trưởng ấn ký phong ấn, tọa kỵ của người ấy không thể thông qua, nên họ phá kết giới tự mình đi vào.”

Nghe gã nói vậy, Phí trưởng lão nhượng mày, mỉm cười với Long Hạo Thần, nói.

“Thì ra là hiểu lầm, tu vi của Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng thật cao!”

Long Hạo Thần bình thản cười nói.

“Không dám, xin trưởng lão dẫn chúng tôi vào thành.”

Phí trưởng lão không trách Hiên Viên Viêm, ngược lại châm chích hần một câu, nhưng Long Hạo Thần làm như không nghe thấy. Nơi này là Gia Lăng quan, hần đến đối kháng ma tộc chứ không phải tìm Ma Pháp Thánh Điện gây sự. Người ta bao che khuyết điểm thì cứ bao đi.

“Mời.” Phí trưởng lão liếc Hiên Viên Viêm rồi mới dẫn Long Hạo Thần bay vào trong Ngự Long quan, vài ma pháp sư lập tức tản ra hai bên.

Hiên Viên Viêm nhìn bóng lưng đám Long Hạo Thần, mắt lóe tia sáng lạnh.

‘Kỵ Sĩ Thánh Điện phái Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng đến làm gì?’

Tuy Long Hạo Thần chưa nói xấu gã nhưng sự bỏ qua càng khiến gã giận dữ. Từ khi Phí trưởng lão xuất hiện, Long Hạo Thần thậm chí không thèm liếc mắt nhìn gã một cái. Đối với tinh anh Ma Pháp Thánh Điện như gã thì là đả kích cực lớn.

Phí trưởng lão dẫn ba người Long Hạo Thần rơi vào Gia Lăng quan. Tinh Vương bốn vó đạp đất, Long Hạo Thần mang theo Thái Nhi bay xuống. Đây là lễ tiết, ở địa bàn người ta, không chiến đấu mà cưỡi tọa kỵ là không lễ phép.

Phí trưởng lão thâm gật đầu, lòng nghĩ vị Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng này tính tình khá tốt. Ông hiểu rõ tính cách Hiên Viên Viêm, nhất định là gã khiêu khích người ta. Chẳng qua việc liên quan tranh giành địa vị giữa Ma Pháp Thánh Điện và Kỵ Sĩ Thánh Điện, nên ông không thể không nghiêng về Hiên Viên Viêm. Nhưng biểu hiện của Long Hạo Thần khiến ông sinh ra vài phần hảo cảm.

“Thánh kỵ sĩ trưởng, tôi trước tiên mang người đi thánh điện chúng tôi nghỉ ngơi. Chờ lát nữa lập tức thông báo điện chủ.” Phí trưởng lão có hảo cảm với Long Hạo Thần, lời nói cũng khách sáo nhiều. Lấy thân phận Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, đủ để gặp mặt điện chủ Ma Pháp Thánh Điện.

“Vậy làm phiền người.” Long Hạo Thần nói. “A, đúng rồi, xin hỏi người một điều, Lâm Hâm có khỏe không? Chính là cháu của phó điện chủ quý thánh điện, Thánh Ma Đạo Sư Lâm Thần.”

Ông nội Lâm Hâm tuy là Thánh Ma Đạo sư cấp tám nhưng cũng là phó điện chủ, chủ yếu phụ trách những việc của Ma Pháp Thánh Điện tại Liên Minh Thánh Điện. Phó điện chủ Lục Đại Thánh Điện trong Liên Minh cơ bản đều là đỉnh cấp tám. Chủ yếu là vì thực lực càng mạnh đều giữ lại thánh điện của mình. Mấy vị phó điện chủ đa phần có công hiến rất lớn cho thánh điện của mình, được phá cách nâng đỡ.

“Người quen biết Lâm Hâm?” Phí trưởng lão kinh ngạc nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Phải! Lâm Hâm là bạn tốt của tôi.”

Phí trưởng lão nghe hần nói vậy, sắc mặt biến quái lạ. Biểu tình của ông hù dọa Long Hạo Thần.

“Làm sao vậy? Phí trưởng lão, chẳng lẽ Lâm Hâm xảy ra chuyện gì?” Long Hạo Thần vội vàng hỏi.

“Không có, đương nhiên là không.” Phí trưởng lão vội nói. “Lâm đoàn trưởng khỏe lắm, tôi mang người đi nghỉ ngơi sau đó thông báo ngài ấy đến gặp người.”

“Đoàn trưởng? Lâm Hâm là đoàn trưởng đoàn gì?” Hàn Vũ ở một bên kiềm không được tò mò hỏi.

Phí trưởng lão mỉm cười nói.

“Lâm Hâm hiện giờ là chấp chương Ma Pháp Thánh Điện đệ nhất ma pháp sư đoàn, có năm trăm ma pháp sư hỏa hệ làm thuộc hạ, là trụ cột vững chắc Gia Lăng quan chúng tôi đối kháng ma tộc.”

Hàn Vũ nghe ông nói vậy thì bật cười.

“Con nhà quan có khác! Hẳn không biết cả công kích vậy mà có thể chỉ huy một đại quân ma pháp sư.”

Phí trưởng lão nghiêm túc nói.

“Vị kỳ sĩ này, xin thu lại lời nói. Lâm đoàn trưởng là dựa vào cống hiến cho Gia Lăng quan, tích lũy quân công trở thành đoàn trưởng đệ nhất ma pháp sư đoàn, không hề liên quan đến phó điện chủ Lâm Thần. Huống chi ai nói ngài ấy không biết công kích? Sức chiến đấu của Lâm đoàn trưởng là giỏi nhất trong ma pháp sư cùng cấp. Coi như là ma pháp sư tu vi cao hơn ngài ấy, trên chiến trường phát huy ra tác dụng cũng chưa chắc bằng ngài ấy.”

Hàn Vũ ngẩn ra, bật cười nói.

“Chẳng lẽ tôi không hiểu hẳn bằng ông ư? Tôi và hẳn cùng đội Săn Ma Đoàn. Khi nào thì hẳn biết ma pháp công kích vậy?”

Phí trưởng lão kinh ngạc nói.

“Anh bạn với Lâm đoàn trưởng là cùng đội Săn Ma Đoàn? Nhưng ma pháp công kích của Lâm đoàn trưởng đích thực rất mạnh!”

Hàn Vũ không cãi nữa, mỉm cười nói.

“Có lẽ vậy. Lâu rồi tôi không gặp hẳn, nói không chừng hẳn lại học được cái gì. Đội gặp rồi sẽ biết thôi.”

Ma Pháp Thánh Điện là một tòa cung điện to lớn. Từ kiến trúc có thể thấy mức độ nguy nga của nó. Thánh điện cao tới sáu tầng, cung điện to lớn này là kiến trúc cao nhất cả Gia Lăng quan. Chỉ tầng một độ cao đã hơn hai mươi mét. Phong cách kiến trúc cổ kính trang nhã, đỉnh tầng có hình sao sáu cánh to lớn. Xung quanh sao sáu cánh là các luồng sáng đại biểu các loại thuộc tính ma pháp, xoay tròn quanh sao sáu cánh, chắc là pháp trận đặc biệt nào đó.

Đi vào Ma Pháp Thánh Điện là một đại sảnh cực rộng rãi. Khung đỉnh cao lớn, trang sức hoa lệ, xa hoa mà không tục tẻ. Có thể tùy thời thấy dấu hiệu ma pháp. Vách tường xung quanh đều tràn đầy văn tự tinh linh cao cấp. Đi vào nơi này, có thể rõ ràng cảm giác các loại nguyên tố thuộc tính trong không khí dao động mạnh hơn bên ngoài trên gấp đôi. Chẳng qua vì là các loại thuộc tính nên có chút hỗn loạn.

Nhưng nguyên tố ma pháp dính đặc cũng đủ cho người cảm giác rung động. Người bình thường vào đây, sẽ cảm nhận được không khí khác với chỗ khác.

Mé bên trong đại sảnh có sáu pho tượng to lớn. Hai pho tượng tận cùng bên trong có màu vàng và đen. Bên ngoài chút là bốn pho tượng, lam, đỏ, vàng chanh, xanh. Sáu pho tượng hình dạng khác nhau. Pho tượng vàng và lam là nữ giới, bốn pho tượng còn lại là nam giới.

Sáu pho tượng này là sáu vị thần nguyên tố mà Ma Pháp Thánh Điện thờ phụng, đại biểu cho thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh và hắc ám.

Ma pháp sư thuộc tính khác nhau, không chỉ có sáu loại thuộc tính này, còn có số ít như thuộc tính lôi điện, băng. Nhưng Ma Pháp Thánh Điện cho rằng tất cả thuộc tính khác lấy sáu thuộc tính nguyên tố làm cơ sở, vậy nên sáu nguyên tố này chính là căn bản của tất cả ma pháp. Thần Nguyên Tố chính là thần linh tối cao họ tôn thờ.

Ba người Long Hạo Thần biết quy tắc Ma Pháp Thánh Điện, cùng tiến lên trước khom người hành lễ hướng sau pho tượng.

Khoảnh khắc này xuất hiện hình ảnh kỳ lạ. Pho tượng Quang Minh Nữ Thần bên trong sáng lên một cái, tỏa ra ánh vàng nhu hòa.

Phí trưởng lão kinh ngạc. Nên biết rằng sáu pho tượng nguyên tố không phải tùy tiện đặt tại đây, thật sự là sáu vị Thần Nguyên Tố để lại thần tích trên thế giới này. Các tiền bối Ma Pháp Thánh Điện nghĩ hết cách mới tụ tập lại thần tích cùng một chỗ, tập trung trong Ma Pháp Thánh Điện. Kết giới cường đại của Gia Lăng quan lấy sáu pho tượng làm cột trụ. Có thể nói, sáu pho tượng cùng một chỗ chính là thần khí toàn thuộc tính, là báu vật quý nhất của Ma Pháp Thánh Điện.

Lúc này, pho tượng đại biểu cho Quang Minh Nữ Thần tỏa ánh sáng, ý nghĩa bị lực lượng tương đồng dẫn động. Lúc trước Phí trưởng lão luôn quan sát ba người Long Hạo Thần, mới rồi họ không hề làm cái gì!

Đây là sao?

Điều khiến Phí trưởng lão giật mình còn ở phía sau. Pho tượng Quang Minh Nữ Thần tỏa ánh sáng vàng nhu hòa dần tụ tập hóa thành cột sáng vàng bao phủ Long Hạo Thần, khiến Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp trên người hắn tỏa ánh sáng da cam càng thêm chói mắt lung linh.

Trong đại sảnh Ma Pháp Thánh Điện không chỉ có vài người họ! Còn có người khác. Khi pho tượng Quang Minh Nữ Thần hiển lộ thần tích thì họ lập tức bị tất cả chú ý.

Long Hạo Thần không ngờ rằng sẽ xảy ra tình trạng như vậy. Bị ánh sáng vàng bao phủ, Quang nguyên tố ầm ập xuyên qua cơ thể hắn, nói không nên lời thoải mái. Trong cảm nhận của hắn, pho tượng Quang Minh Nữ Thần tựa như người mẹ an ủi con mình. Sẽ không tăng thực lực cho hắn nhưng xoa dịu tâm linh hắn.

Quang nguyên tố từ Quang Minh Nữ Thần tỏa ra rất kỳ lạ, không có linh lực dao động nhưng cực kỳ tinh thuần. Tâm linh Long Hạo Thần lần nữa được thanh tẩy, tựa như lúc hắn được đến Nhật Nguyệt Thần Oa tắm suối.

Đây chính là cơ hội tốt không thể cầu! Linh lực có thể thông qua không ngừng nỗ lực tu luyện, nhưng muốn tiêu trừ tạp chất trong lòng thì khó hơn luyện linh lực rất nhiều. Nhất định phải lấy tâm tình bình thản tu luyện thời gian dài mới làm được. Đối với Long Hạo Thần là con trai quang minh thì nội tâm càng tinh thuần, cảm giác với Quang nguyên tố càng biến mạnh. Dù là tu luyện hay sử dụng kỹ năng sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Pho tượng Quang Minh Nữ Thần không tỏa sáng quá lâu, chỉ mười giây thì ánh sáng tắt, mọi thứ trở về bình thường.

Nhưng chỉ giây lát ngắn ngủi, trong đại sảnh Ma Pháp Thánh Điện có ít nhất mười mấy ma pháp sư dừng chân xem xét, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Mất thấy ánh sáng vàng biến mất, Phí trưởng lão bước nhanh tới bên cạnh Long Hạo Thần, sốt ruột hỏi.

“Tôn kính Thánh kỵ sĩ trưởng, mới, mới rồi sao người làm được vậy? Thật khó thể tin tưởng.”

Lúc này Long Hạo Thần cũng tỉnh lại khỏi cảm giác thoải mái tắm trong Quang nguyên tố. Hắn lắc đầu nói.

“Tôi không làm gì hết. Đường như mọi thứ cứ tự nhiên xuất hiện, loại hiện tượng này đặc biệt lắm sao?”

Phí trưởng lão không hề chần chờ nói.

“Dĩ nhiên là rất đặc biệt. Lần trước pho tượng nguyên tố hiện thần tích là khi điện chủ kế vị. Điện chủ đại nhân là sứ giả phong nguyên tố. Khi đó pho tượng Thần Phong Nguyên Tố xuất hiện thần tích giống như người bây giờ vậy. Năm đó tôi có vinh hạnh theo lão sư chứng kiến hình ảnh ấy. Nếu tôi nhớ không lầm, thần tích đó chỉ kéo dài vài giây, không lâu bằng của người. Người xác định thật sự không làm cái gì ư?”

Long Hạo Thần lắc đầu nhưng không nói gì thêm. Ma pháp sư xung quanh không hề tản ra, tất cả đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Long Hạo Thần.

Trong đó một nữ ma pháp sư tuổi trẻ tiến lên vài bước, không hề khách sáo nói.

“Người đại biểu Kỵ Sĩ Thánh Điện thị uy với chúng ta ư?”

Bộ dáng nữ ma pháp sư này rất đẹp, vóc người thon dài, áo choàng ma pháp sư màu xanh càng hiện ra gọn gàng. Cột tóc xanh bao lấy mái tóc dài màu đen, cột tóc khảm viên bảo thạch xanh hình thoi, tay phải cô nắm pháp trượng. Pháp trượng màu xanh trong suốt, tựa như khối thủy tinh xanh. Đỉnh trượng khảm một viên bảo thạch cỡ trứng vịt, kỳ lạ là bảo thạch trong suốt này có luồng gió xanh không ngừng xoay vòng, tựa như trong bảo thạch cất giữ vòi rồng vậy.

Long Hạo Thần nhướng mày, trầm giọng nói.

“Lục Đại Thánh Điện là một nhà, cùng là Liên Minh Thánh Điện. Vị ma pháp sư này, xin ăn nói cẩn thận.”

Thiếu nữ ma pháp sư không thèm để ý Long Hạo Thần, nói với Phí trưởng lão.

“Trưởng lão, tôi phải báo cho lão sư chuyện vừa rồi.”

Phí trưởng lão gật đầu, nói.

“Vừa lúc, tôi định đi tìm điện chủ đại nhân. Cô nói với điện chủ, Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện đã đến.”

“Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng? Biết rồi.” Thiếu nữ ma pháp sư thậm chí không chào hỏi Long Hạo Thần, lập tức xoay người rời đi.

Vài ma pháp sư khác cũng tản ra.

Phí trưởng lão có chút áy náy nói với Long Hạo Thần.

“Xin lỗi, Thánh kỵ sĩ trưởng, Đàm Hoàn đã thất lễ, tôi thay cô ta xin lỗi người.”

Hàn Vũ lạnh lùng nói.

“Cô ta là ai? Thất lễ với Thánh kỵ sĩ trưởng chúng tôi như vậy, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ báo cáo hướng Liên Minh.”

Phí trưởng lão cười khổ nói.

“Cô gái này cả tôi cũng không cai quản được. Cô ta là đệ tử đích truyền của điện chủ đại nhân, là đệ tử duy nhất, luôn mất cao hơn đầu, tên là Đàm Hoàn. Đã mười sáu tuổi vẫn chưa có hôn ước. Nhưng cô ta có tư cách kiêu ngạo, tuổi nhỏ vậy đã có tu vi cấp bảy bậc ba. Cô ta cùng với Hiên Viên Viêm, Lâm Hâm là tam anh tài tuổi trẻ Ma Pháp Thánh Điện, đều là trong vòng ba mươi tuổi đạt tới cấp bảy.”

Hàn Vũ vui mừng nói.

“Lâm Hâm cũng đã đột phá cấp bảy? Vậy tốt quá rồi. Đoàn trưởng, chúng ta có thể...”

Y vừa nói đến đây liền bị Long Hạo Thần liếc mắt ý bảo im miệng. Hàn Vũ nhận ra mình lỡ lời, vội vàng cầm miệng.

Nhưng y kêu lên đoàn trưởng khiến Phí trưởng lão chú ý. Lúc trước Hàn Vũ có nói y và Lâm Hâm là đồng bạn một đội Săn Ma Đoàn. Y kêu Long Hạo Thần là đoàn trưởng, chẳng phải nói lên mấy người họ là cùng đội Săn Ma Đoàn? Mỗi một lần tuyển chọn Săn Ma Đoàn đều có giới hạn tuổi tác. Nếu Long Hạo Thần là đoàn trưởng của họ, dù tuổi lớn hơn cũng sẽ không cách biệt bao nhiêu.

Nhưng hẳn mặc là Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp đại biểu cho cường giả thấp nhất là cấp tám! Hơn nữa trong kỵ sĩ cấp tám, có thể trở thành Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đều là người giỏi nhất, thậm chí rất có thể là Thần Thánh kỵ sĩ cấp chín.

Lấy tuổi cỡ như Hàn Vũ, Lâm Hâm trở thành một Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, đây hoàn toàn là không thể nào. Ít nhất trong lòng Phí trưởng lão tuyệt đối không tin sẽ có thiên tài như vậy xuất hiện. Hơn nữa Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ này còn là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng, mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi, nên là cường giả mạnh nhất trong Thích Khách Thánh Điện. Cần cống hiến to lớn cho Kỵ Sĩ Thánh Điện mới có thể lấy được vinh dự này. Thánh kỵ sĩ trưởng trước kia là Hàn Khiêm, nay là người phát ngôn của điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, mình chủ Liên Minh Dương Hạo Hàm.

Nhưng Phí trưởng lão không hỏi ra nghi ngờ trong lòng. Một là vì địa vị của ông chưa thể sánh ngang với Long Hạo Thần, hai là không tiện dò hỏi bí mật của người ta. Quang thuộc tính Long Hạo Thần đã chứng minh hẳn không thể nào là nội gian.

Theo trưởng lão dẫn dắt, ba người Long Hạo Thần được mang tới tầng hai Ma Pháp Thánh Điện, ở trong ba căn phòng.

Ba người Long Hạo Thần một đường một mỗi, đơn giản tắm rửa, ăn chút đồ ăn Ma Pháp Thánh Điện đưa tới, ba người tụ tập trong phòng Long Hạo Thần.

“Ma Pháp Thánh Điện đối với chúng ta không tốt lắm nhỉ!” Long Hạo Thần mỉm cười nói.

Hàn Vũ cau kinh bảo.

“Đâu chỉ không tốt, chính xác hơn là đối địch.”

Long Hạo Thần nhíu mày, trầm giọng nói.

“Không ngờ quan hệ giữa Ma Pháp Thánh Điện và Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta đã biến căng thẳng như vậy. Cứ tiếp tục thế này chỉ sợ mai sau xảy ra chuyện lớn. Hiện tại cường địch còn đang bên ngoài, nếu kết thúc chiến tranh rồi vẫn giống thế, vậy thì không cần ma tộc công kích, nội bộ Liên Minh chúng ta tự động sụp đổ.”

Hàn Vũ gật đầu nói.

“Mâu thuẫn giữa Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta và Ma Pháp Thánh Điện đã có từ lâu. Gần như mỗi lần so tài định xếp hạng thánh điện thì chung kết đều là hai thánh điện chúng ta giằng co. Ma Pháp Thánh Điện luôn bị chúng ta đè ép, họ cam tâm tình nguyện mới là kỳ. Thế nên trong các công việc tại Liên Minh, tuy không nói là đối đầu với chúng ta nhưng quan hệ không quá tốt.”

Long Hạo Thần nói.

“Đợi Lâm Hâm đến rồi nói tiếp. Nghe ý của Phí trưởng lão mới rồi thì hiện giờ thân phận của Lâm Hâm trong Ma Pháp Thánh Điện không thấp, hy vọng anh ta có thể hòa giải vài phần.”

Đang lúc họ nói chuyện thì bên ngoài truyền đến thanh âm cung kính.

“Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân, điện chủ mời ngài.”

Ba người Long Hạo Thần liếc nhau, cùng đứng dậy.

Ngoài cửa, một thanh niên ma pháp sư chờ tại đó, trông thấy Long Hạo Thần lập tức làm động tác mời.

Khi Thái Nhi và Hàn Vũ muốn theo sau thì bị ma pháp sư cản lại.

“Xin lỗi hai vị, điện chủ chỉ muốn gặp Thánh kỵ sĩ trưởng đại nhân.”

Vốn Hàn Vũ đã nhịn tức no bụng, giờ bị ngăn cản định bùng nổ thì Long Hạo Thần lấy lại tinh thần lắc đầu với ý, Hàn Vũ đành nén giận.

“Các người về phòng nghỉ ngơi trước đi, tôi đi chốc lát sẽ quay về, nói không chừng lát nữa Lâm Hâm sẽ tới tìm.”

Long Hạo Thần đi theo ma pháp sư thẳng tới đỉnh tầng Ma Pháp Thánh Điện. Lối vào đỉnh tầng là cánh cửa ánh sáng cao đến ba mét.

Đi qua cửa ánh sáng, Long Hạo Thần giật nảy người.

Sau cánh cửa là một không gian cực kỳ rộng lớn, ít nhất lớn hơn bên ngoài trông thấy Ma Pháp Thánh Điện nhiều. Nguyên tố ma pháp dao động càng thêm dấn đặc và tinh thuần.

Đại sảnh to lớn đến vài trăm mét, xung quanh là các cánh cửa. Chính giữa đại sảnh có một ngôi sao sáu cánh lấp lóe ma pháp. Thanh niên ma pháp sư dẫn Long Hạo Thần tới góc sao sáu cánh, nói.

“Xin ngài bước lên ma pháp trận, là có thể tiến vào phòng làm việc của điện chủ đại nhân.”

Long Hạo Thần hơi tò mò hỏi.

“Tầng này là chỗ nào vậy?”

Thanh niên ma pháp sư nói.

“Mỗi một gian phòng nơi đây đều là sân đấu luyện, còn là chỗ ở của một ít ma pháp sư cấp cao. Chỉ có tiền bối tu vi cỡ Thánh Ma Đạo Sư trở lên mới ở đây được.”

Long Hạo Thần trông thấy sự kiêu ngạo trong mắt thanh niên ma pháp sư. Hắn không nói gì, bước ra một bước, tiến vào ma pháp trận sao sáu cánh.

Ánh sáng chợt lóe, ngay sau đó hắn đã đi tới một không gian riêng biệt.

Xung quanh là ánh sáng sáu nguyên tố quang, thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh, hắc ám, hơi thở nồng đậm ập vào mặt. Chỉ nhờ vào thị giác thì không cách nào xuyên qua ánh sáng vụn vụn này. Long Hạo Thần mở ra tinh thần lực mới mơ hồ cảm nhận dường như đây là một không gian riêng, chẳng qua có tia liên hệ mỏng manh với không gian của mình.

“Tinh thần lực rất mạnh. Nếu Thánh kỵ sĩ trưởng muốn trở thành một ma pháp sư thì thành tựu nhất định sẽ khiến người chán kinh.” Vang lên thanh âm già nua.

Ánh sáng vụn vụn xung quanh đột nhiên biến đổi, một ông lão mặt tươi cười xuất hiện trước mắt Long Hạo Thần. Cảnh tượng hư ảo cũng biến chân thực.

Ông lão này mặc áo choàng xanh mộc mạc. Bề mặt áo choàng không có chút nguyên tố dao động, trong tay cũng không có pháp trượng, thoạt nhìn chỉ là ông già bình thường mà thôi. Dáng người không cao, bụng lại không nhỏ, thân thể mập mạp hợp với khuôn mặt tươi cười cho người cảm giác thân thiện.

Bên cạnh ông lão chính là ma pháp sư phong hệ Đàm Hoàn lúc trước Long Hạo Thần từng gặp. Lúc này cô dùng ánh mắt hơi cảnh giác nhìn chằm chằm Long Hạo Thần.

“Xin chào Lý điện chủ. Tôi là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, Kim Tinh số mười hai. Đây là thư tín long điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng tôi gửi đến ngài.” Nói xong hắn khom người hành lễ với Lý điện chủ.

Điện chủ mập mạp Ma Pháp Thánh Điện có tên là Lý Chính Trực, cái tên cực nhà quê nhưng thực lực mạnh số một số hai trong toàn Liên Minh. Tuyệt đối đừng tưởng bề ngoài ông thân thiện thì người hiền lành, kỳ thực trong cường giả đứng đầu Liên Minh, ông cứng rắn nhất tâm nhất.

Năm đó ông từng một mình xâm nhập lãnh địa ma tộc, trước sau thi triển cấm chú ở sáu hành tinh ma tộc. Ma Thần Hoàng giận dữ, mời Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi tư truy sát ông vụn vụn, gần như xuyên qua cả ma tộc. Ai thắng ai bại không thể nói rõ, nhưng ít nhất điện chủ Lý Chính Trực còn đang lành lặn. Điều này khiến ông thành danh, thúc đẩy ông trở thành người cầm quyền đương thời của Ma Pháp Thánh Điện.

Nhìn Long Hạo Thần khom người, mắt Lý Chính Trực lộ ra tia sâu thẳm, mỉm cười nói.

“Thánh kỵ sĩ trưởng không cần khách sáo.”

Nói xong ông nâng lên tay phải, có thể trông thấy luồng sáng xanh lan tràn hướng Long Hạo Thần. Thoạt nhìn là muốn dìu hắn, nhưng khi ánh sáng xanh đánh vào người Long Hạo Thần, động lực thúc đẩy mạnh mẽ khiến Long Hạo Thần kinh ngạc.

Ông ta đang thử mình? Bản thân Long Hạo Thần không có lòng háo thắng, nhưng làm Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, lúc này hắn không thể nhất gan lùi lại.

Thân thể nhúc nhích, khí thế của Long Hạo Thần thoáng chốc biến đổi. Một tầng sáng vàng nhạt từ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp lan tràn ra, có tiếng kêu ù ù khe khẽ.

Hình ảnh kỳ diệu xuất hiện. Lúc luồng sáng xanh đánh vào người Long Hạo Thần thì hết sức đẩy hắn, nhưng khi tầng sáng vàng xuất hiện trên người Long Hạo Thần, lực đẩy biến thành bao trùm cả người Long Hạo Thần. Sắc xanh và vàng giao nhau, thoạt nhìn huyền lệ mà không có gì khác thường.

Nữ ma pháp sư Đàm Hoàn đứng một bên tròn tròn mắt. Đây là lần đầu tiên cô thấy người dùng cách này hóa giải thử nghiệm của lão sư. Tuy Long Hạo Thần là kỵ sĩ quang thuộc tính, nhưng bây giờ cho cô cảm giác tựa như dung nhập vào linh lực phong hệ Lý Chính Trực phóng ra, hai bên không phân chia rồi lại tách biệt rõ ràng. Linh lực của Lý Chính Trực hiển nhiên không thể đẩy được Long Hạo Thần.

“Giỏi.” Lý Chính Trực khen ngợi, nói. “Bất động như núi, ngưng như đá, linh lực nội uẩn. Nếu ta không cảm giác sai, kỹ năng này của Thánh kỵ sĩ trưởng chắc là tự sáng chế. Lợi dụng nguyên tố cộng hưởng tần suất hòa cùng linh lực phong hệ của ta, do đó khiến linh lực không hề có lực công kích của ta dung hợp với linh lực của người. Càng khiến ta kinh ngạc là kỹ năng này có thể kết hợp với Thần Ngự Thuần, hơn nữa dùng thân thể sử dụng, thật khiến người thán phục! Xem ra Kỵ Sĩ Thánh Điện lại xuất hiện một vị cường giả tuyệt thế, khiến người hâm mộ.”

Long Hạo Thần cung kính nói.

“Lý điện chủ quá khen. Người tài giỏi tựa như biển rộng, tôi chẳng qua là chiếc thuyền nhỏ.”

Hắn nói lời này hoàn toàn phát ra tận đáy lòng. Tuy hắn dùng Quang Chi Đẳng Dạng bản tiến hóa chống lại linh lực của Lý Chính Trực trùng kích, nhưng linh lực đó tựa như biển rộng mênh mông bao phủ lấy hắn. Muốn lao ra khỏi đó trừ phi hắn dùng kỹ năng cực mạnh trùng kích mới được.

Lý Chính Trực cười ha ha nói.

“Tới đây, để ta xem lão Long viết cái gì.” Nói rồi ông vẫy tay hướng Long Hạo Thần, một luồng sáng xanh biến thành hình dây nhẹ vòng quanh quyền trục trong tay Long Hạo Thần, khẽ giật, quyền trục bay hướng ông.

Tận mắt nhìn thấy mới biết, tuy thi triển linh lực rất ít nhưng dùng linh lực tựa như con rắn di chuyển tự nhiên nhưng không có chút linh lực tán ra ngoài, căn bản là tiêu hao cường độ linh lực. Lực khống chế này Long Hạo Thần đó giờ ít thấy. Mới biết người có tiếng tăm không phải giá áo túi cơm. Thực lực của Lý điện chủ cho hắn cảm giác sâu sắc khó lường.

Lý Chính Trực nâng tay liên tục chỉ vào quyền trục, không cần Long Hạo Thần hướng dẫn cách mở thì quyền trục đã tự mở ra. Đừng coi thường ông chỉ vài cái nhìn như đơn giản kỳ thật là một ma pháp mở pháp trận quyền trục. Hơn nữa pháp trận này do chính Thần Ấn kỵ sĩ Long Thiên Ấn chế tạo.

Lại thêm Long Hạo Thần có thể cảm nhận rõ ràng Lý Chính Trực không hề cố ý khoe khoang, ông rất tự nhiên dùng linh lực làm các việc hằng ngày. Vậy nên ông mập như thế cũng là dễ hiểu. Linh lực gần như giúp ông làm hết mọi việc, thân thể không nhúc nhích dĩ nhiên sẽ tích mỡ, béo là bình thường.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

521. Chương 193: Điện Chủ Ma Pháp Thánh Điện

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Mở ra quyền trục, Lý Chính Trực nghiêm túc nhìn, xem lâu đến mấy phút, sắc mặt cũng theo đó không ngừng biến đổi.

Đóng lại quyền trục, Lý Chính Trực nhắm mắt, dường như đang suy nghĩ cái gì, chốc lát sau nói với Đàm Hoàn đứng cạnh mình.

“Người đi ra ngoài trước, ta và Thánh kỵ sĩ trưởng có chuyện cần nói.”

Đàm Hoàn ngẩng ra. Cô là đệ tử đích truyền của Lý Chính Trực, cũng là đệ tử duy nhất. Đừng nhìn Lý Chính Trực mặt ngoài mập tròn, trên mặt luôn mang nụ cười hiền lành, nhưng cô biết rõ bên trong lão sư cực kỳ kiêu ngạo. Được tiếng là thiên tài số một trong ngàn năm nay của Ma Pháp Thánh Điện. Hiện giờ lão sư mới chỉ sáu mươi mấy, đã hơn xa các cường giả tiền bối các đời Ma Pháp Thánh Điện. Bàn về tu vi,

coi như là ba Thần Ấn kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện chưa chắc là đối thủ lão sư. Chỉ nhận một đệ tử là vì trong những người tuổi trẻ có thiên phú tại Ma Pháp Thánh Điện thì chỉ mình cô được lão sư thừa nhận, hơn nữa có phong thuộc tính giống lão sư.

Thấy sắc mặt lão sư nghiêm túc, Đàm Hoàn lập tức hiểu ra vị Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện tuyệt không đơn giản như vậy, nếu không thì sao lão sư có thể chú trọng như vậy.

Đàm Hoàn kể thừa sự kiêu ngạo của Lý Chính Trực, chẳng qua vì tuổi còn nhỏ chưa che giấu kỹ được, bình thường lộ ra ngoài mặt. Nhưng điều này không đại biểu cô ngu xuẩn. Ngược lại, trí tuệ và thiên phú của cô thường hay được Lý Chính Trực khen ngợi. Nghe lời lão sư nói, cô chỉ kinh ngạc liếc Long Hạo Thần một cái, lập tức ngoan ngoãn vâng dạ đi sang bên. Tia sáng vụn vụn dao động, cô lặng lẽ biến mất trong không khí.

Đồ đệ đi rồi, trên mặt Lý Chính Trực lại là nụ cười hiền lành vô hại.

“Bây giờ có thể tháo xuống mặt nạ để ta nhìn mặt của người rồi chứ, con trai quang minh Kỵ Sĩ Thánh Điện.”

Ánh sáng vàng di động, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp tựa như chất lỏng thuận theo người Long Hạo Thần chảy xuống, ngưng tụ thành Kim Tinh Cơ Tòa xuất hiện đằng sau lưng Long Hạo Thần. Long Hạo Thần tay phải giơ ngang ngực, cung kính nói.

“Kỵ Sĩ Thánh Điện Long Hạo Thần, kính chào điện chủ.”

Nhìn khuôn mặt Long Hạo Thần quá mức tuổi trẻ và tuấn tú, Lý Chính Trực hơi ngẩn ra. Tuy ông đã che giấu kỹ cảm xúc nhưng trong lòng vẫn cực kỳ rung động.

Trong thư Long Thiên Ấn viết rõ, Long Hạo Thần là cháu ông, hơn nữa xác thực chính thức ban chức vụ Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện. Đồng thời Kỵ Sĩ Thánh Điện đã đồng ý cho hắn dừng lại Săn Ma Đoàn, hy vọng được Ma Pháp Thánh Điện trợ giúp. Nếu Gia Lăng quan có gì cần, hắn có thể chiến đấu giúp Gia Lăng quan một thời gian nhưng không thể vượt qua ba tháng.

Tuy trong thư Long Thiên Ấn không nhắc tới tu vi của Long Hạo Thần, nhưng Lý Chính Trực hiểu rõ Long Thiên Ấn. Ông hiểu rằng cá tính lão Long cứng nhắc, dù là cháu ruột, nếu không đủ thực lực thì tuyệt đối không thể mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp. Lại thêm lúc trước ông thử nghiệm, có thể cảm giác rõ ràng, tu vi của Long Hạo Thần đích thực là trên cấp tám.

Thanh niên trước mặt tỏa ra Quang nguyên tố tinh thuần đến mức cả đời Lý Chính Trực rất ít thấy. Linh quan nội uẩn, tuy diện mạo tuấn tú nhưng ánh mắt rất bình thản, tựa như chức nghiệp giả đã tu luyện bốn, năm chục năm. Khí chất đó dù là đồ đệ bảo bối của mình cũng vĩnh viễn kém xa.

Khẽ thở dài, trên mặt Lý Chính Trực lộ nụ cười khổ.

“Ta vốn tưởng rằng không lâu sau Ma Pháp Thánh Điện có thể vượt lên trước, nhưng xem ra vẫn là không thể nào. Kỵ Sĩ Thánh Điện may mắn thật khiến chúng ta không thể đuổi kịp!”

Ông nói câu này không đầu không đuôi, nhưng Long Hạo Thần có thể nghe hiểu ẩn ý trong đó. Vị Lý điện chủ này bị Kỵ Sĩ Thánh Điện coi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, cũng được tiếng là người có tu vi thuần túy mạnh nhất trong Liên Minh. Tu vi sâu sắc thậm chí vượt trên cả thành viên Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu uy tín lâu trên trăm năm. Đơn thuần so đấu tu vi, ba Thần Ấn kỵ sĩ Kỵ Sĩ Thánh Điện không có ai thắng được ông.

Trước Long Hạo Thần, Kỵ Sĩ Thánh Điện đặt hy vọng vào Lam Vũ, Quang Phù Dung. Nhưng Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng hiểu rằng, về thiên phú thì Long Tinh Vũ kém hơn Lý Chính Trực một chút. Hơn nữa dù sao Long Tinh Vũ tuổi nhỏ hơn nhiều, muốn đuổi kịp Lý Chính Trực gần như là không thể nào.

Nhưng ai mà ngờ Kỵ Sĩ Thánh Điện lại ra một Long Hạo Thần? Từ khi bắt đầu tu luyện đến nay, Long Hạo Thần chỉ dùng mười năm đã trở thành Thánh kỵ sĩ trưởng cấp tám. Tốc độ tăng thực lực này thêm vào thiên phú Thần Quyển Giả con trai quang minh, có khả năng rất lớn tương lai vượt qua điện chủ Ma Pháp Thánh Điện.

Đối diện Lý Chính Trực cảm thán, Long Hạo Thần không mở miệng, chỉ là ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú điện chủ Ma Pháp Thánh Điện trước mắt.

Lý Chính Trực cất quyển trục, tiến lên nói.

“Ngồi đi, chúng ta tâm sự.”

Nói rồi ông dẫn Long Hạo Thần đi vào đại sảnh sau lưng, ngồi trên ghế nệm.

Phòng làm việc của Lý Chính Trực không trang trí phức tạp nhưng cho người cảm giác ổn trọng. Tất cả gia cụ đều dùng gỗ đen nhánh chế thành. Loại gỗ này Long Hạo Thần không biết, tỏa mùi hương dịu nhẹ. Ngửi mùi hương, Long Hạo Thần cảm giác tinh thần lực của mình rõ ràng càng biến ngưng tụ.

Trong phòng làm việc, đặc điểm lớn nhất là giá sách dài suốt vách tường, cất giấu trên vạn quyển sách. Có nhiều quyển cho cảm giác cổ kính sâu lắng, hơn nữa có vài quyển khiến Long Hạo Thần cảm thấy có linh tính, dường như sách có sinh mạng.

Lý Chính Trực mỉm cười nói.

“Long Hạo Thần, lần này ngươi tới chắc là tìm Lâm Hâm. Ngươi biết không? Hơn một năm trước, trước khi Ma Thần Hoàng phát động thánh chiến, trong Liên Minh ta là người dẫn đầu đồng ý việc giao ra ngươi, có biết vì cái gì không?”

Long Hạo Thần ngậy ra. Hắn không ngờ điện chủ Ma Pháp Thánh Điện nói thẳng như vậy.

“Là vì Liên Minh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng trận thánh chiến. Thực lực giữa chúng ta và ma tộc cách biệt quá xa, còn cần thời gian.” Long Hạo Thần bình thần đáp, giống như đang nói không phải là kêu hắn đi nộp mạng.

Lý Chính Trực hơi kinh ngạc nói.

“Khó được ngươi có thể bình thần nhận mọi thứ. Rất nhiều người đều cho rằng vì ta muốn đả kích Kỵ Sĩ Thánh Điện, vì tranh đoạt vị trí số một Kỵ Sĩ Thánh Điện. Ngươi nói không sai, Liên Minh còn chưa tích lũy đủ, nhưng ta đề xuất giao ngươi ra còn có một nguyên nhân khác, đó là vì ta chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

“A?” Long Hạo Thần nhìn ông lão mập mạp trước mắt, trong lòng đột nhiên nảy ra cảm giác đặc biệt. Từ trên người Lý Chính Trực, hắn cảm nhận được sự tự tin trước đây chưa từng có. Sự tự tin mạnh đến có thể sánh bằng Ma Thần Hoàng thống lĩnh ma tộc.

Lý Chính Trực dựa vào lưng ghế, bình thần nói.

“Đúng vậy, ta chưa chuẩn bị sẵn sàng. Sáu ngàn năm nay, Liên Minh Thánh Điện luôn chăm lo việc nước, tích lũy thực lực. Tuy giữa Lục Đại Thánh Điện khó tránh có mâu thuẫn, nhưng trước đại địch ma tộc thì mọi người tuyệt đối đoàn kết. Chúng ta muốn phản công ma tộc, lấy lại mảnh đất đã mất, thậm chí hủy diệt ma tộc vĩnh viễn trên đại lục, vậy nhất định phải đối mặt vấn đề quan trọng nhất, chính là Ma Thần Hoàng.”

“Ma Thần Hoàng Phong Tú, nghe nói linh lực cao đến trăm vạn, tiến vào một tầng khác. Nếu trong Liên Minh không có ai đánh bại được y, vậy dù thực lực Liên Minh đè bẹp được ma tộc thì sao? Cuối cùng vẫn khó tránh khỏi vận mệnh thất bại. Cho nên ta nói ta còn chưa chuẩn bị tốt. Nói một câu tự kiêu, trước khi gặp ngươi, ta vẫn cho rằng mình là người có khả năng khiêu chiến y nhất, hơn nữa kéo y đồng quy vu tận.”

Nói đến đây, sự tự tin từ người Lý Chính Trực càng biến mãnh liệt.

“Năm nay ta sáu mươi bảy tuổi, nếu lại cho ta một trăm năm, nói không chừng thật có cơ hội. Nhưng nếu Liên Minh dốc hết sức, kết quả cuối cùng tất nhiên là bị kích. Thế nên ta không thể vì một mình ngươi mà chôn vùi cục diện tốt đẹp. Đáng tiếc ta không thể so sánh lực ảnh hưởng của Kỵ Sĩ Thánh Điện nhiều năm nay đối với Liên Minh, cuối cùng đề nghị của ta vẫn bị từ chối.”

“Nhưng bây giờ xem ra Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ấn đích thực đã đúng. Ngươi đáng giá Liên Minh đầu tư.” Khi nói ra câu này, Lý Chính Trực đột nhiên hiện vẻ mệt mỏi, hơi thả lỏng, dường như có áp lực cực lớn rơi khỏi người ông.

“Ma pháp sư mẫn cảm nhất là tinh thần dao động. Người khiến ta kinh ngạc không phải vì tuổi trẻ, cũng không bởi tu vi, mà là tâm trí. Mắt người trầm tĩnh, nội liễm, linh quang che giấu, đây là biểu hiện tâm trí vô cùng vững chắc. Ánh mắt người lại đơn thuần, không chút xúc động hay kiêu ngạo. Hai loại đặc chất này hỗn hợp một chỗ khiến ta trông thấy tương lai của người. Tốt lắm, người thật giỏi lắm. Nhưng con đường người đi còn rất dài. Ta hy vọng người có thể từ chỗ ta nhận lấy trách nhiệm khiêu chiến Ma Thần Hoàng.”

“Ta biết, Kỵ Sĩ Thánh Điện các người luôn hy vọng lấy bản thân làm chủ lực triệt để liên hợp lại Lục Đại Thánh Điện, dung hợp lực lượng Liên Minh, chân chính phát huy toàn bộ sức mạnh, xây dựng quốc gia thống nhất, quyết chiến cùng ma tộc. Ta không phản đối đề nghị này, nhưng hy vọng lấy Ma Pháp Thánh Điện làm chủ đạo. Mỗi thánh điện khác cũng có suy nghĩ riêng. Thế nên đề nghị này đã có nhiều năm nhưng vẫn không thể thực hiện. Nếu có một ngày người có thể chiến thắng ta, vậy ta đại biểu Ma Pháp Thánh Điện đồng ý đề nghị của Kỵ Sĩ Thánh Điện các người, cũng nhường lại tư cách khiêu chiến Ma Thần Hoàng cho người.”

Long Hạo Thần chăm chú lắng nghe lời Lý Chính Trực, từ đầu đến cuối không xen vào một câu. Hắn phát hiện mình có chút thích điện chủ Ma Pháp Thánh Điện. Ông bực bực không hề giữ lại, tuy lời nói không dễ nghe nhưng rõ ràng biểu đạt thừa nhận Long Hạo Thần, cũng như kỳ vọng vào tương lai Liên Minh.

Ánh sáng sắc bén bắn ra từ đôi mắt Lý Chính Trực, tựa như lưỡi kiếm cắt vào người Long Hạo Thần, kích động linh lực của hắn. Một tầng sáng vàng mờ mờ tỏa ra khỏi người hắn, hình thành tầng linh cương hộ thể.

Lý Chính Trực mỉm cười, thu lại tầm mắt.

“Long Hạo Thần, người phải nhớ kỹ, trên thế giới này vĩnh viễn không thiếu thiên tài. Tuy thiên phú như người cực kỳ hiếm thấy nhưng không phải chưa từng xuất hiện. Tuy nhiên cho đến nay nhân loại chưa xuất hiện một cường giả có thể chân chính đối kháng với Ma Thần Hoàng, người có biết vì cái gì không?”

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Xin điện chủ dạy cho.”

Lý Chính Trực nói.

“Vì họ không biết chữ nhận.”

“A?” Long Hạo Thần nghe lời Lý Chính Trực nói, đầu óc nhanh chóng vận chuyển nhưng vẫn không nghĩ ra ông sẽ cho đáp án như vậy.

“Con trai Luân Hồi, Quang Minh Kiếm Thần cũng là thiên tài tuyệt thế. Họ đều tu luyện đến cấp chín, nhưng kết quả cuối cùng vẫn là chết, còn ma tộc tối đa chỉ bị ức chế mà thôi. Về thiên phú, họ tuyệt đối không thua người, thậm chí còn hơn người. Ví dụ con trai Luân Hồi, năm đó tuổi hắn chỉ mới ba mươi sáu đã có gan khiêu chiến Ma Thần Hoàng, là sự tự tin và thực lực cỡ nào? Cuối cùng lưỡng bại câu thương với Ma Thần Hoàng. Tình hình của Quang Minh Kiếm Thần cũng tương tự. Họ có thiên phú dẫn dắt nhân loại phản công ma tộc, ít nhất cũng xoay chuyển tình thế, nhưng cuối cùng họ đều thua vì nóng vội.”

Nhìn trong mắt Long Hạo Thần lộ ra khó hiểu, Lý Chính Trực nói.

“Không rõ chữ gì. Vậy chúng ta nói đơn giản thôi. Nếu năm đó con trai Luân Hồi khiêu chiến Ma Thần Hoàng không phải ba mươi sáu tuổi mà là một trăm ba mươi sáu tuổi, sẽ là tình hình thế nào? Nếu Quang Minh Kiếm Thần khiêu chiến Ma Thần Hoàng không phải hơn bốn mươi tuổi mà là một trăm bốn mươi tuổi, thì lại như thế nào?”

Long Hạo Thần phản bác.

“Nhưng năm đó hai tiền bối bị ép buộc mà. Đại quân ma tộc tới gần, họ không thể không ra tay!”

Lý Chính Trực hừ một tiếng, khóe miệng lộ tia khinh thường.

“Vì họ có suy nghĩ giống người cho nên cuối cùng mới không thể thành lãnh đạo chân chính dẫn dắt nhân loại chiến thắng ma tộc.”

“Từ sáu ngàn năm trước, tiến vào thời đại hắc ám, chúng ta bị bức ở tại một góc này, không hề xuất hiện giây phút gọi là bị buộc bắt đắ dĩ. Không sai, ma tộc thường tấn công, không ngừng phát động chiến tranh. Nhưng người thường hay đưng độ ma tộc, người cảm thấy thực lực của Liên Minh và ma tộc so sánh như thế nào?”

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Ma tộc có bảy mươi hai Trụ Ma Thần chống, cường giả như mây, thực lực tổng thể cực mạnh. Liên Minh nương nhờ sáu tòa hùng quan địa thế hiểm yếu, Lục Đại Thánh Điện liên hợp, mới miễn cưỡng chống cự thế công của ma tộc. So sánh thực lực chúng ta đích thực vẫn yếu hơn ma tộc. Đương nhiên tôi không nắm rõ tình hình bên trong Liên Minh.”

Lý Chính Trực nói.

“Người nói rất chính xác. Không sai, thực lực ma tộc mạnh hơn chúng ta, đến nay vẫn mạnh hơn bên ta nhiều. Vậy người có từng nghĩ tới sáu ngàn năm trước? Lúc ấy tình hình thế nào? Khi đó ma tộc cũng là bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Ma Thần Hoàng đời thứ nhất càng mạnh hơn. Chúng có thể bức chúng ta tới góc này chẳng lẽ không thể hoàn toàn hủy diệt chúng ta sao? Nói thật cho người biết, trong lịch sử Liên Minh đối kháng với ma tộc, ma tộc có ít nhất hơn mười lần triệt để hủy diệt Liên Minh. Nếu Ma Thần Hoàng không tiếc trả giá đắt, thống lĩnh đại quân ma tộc đột phá một điểm thì đã sớm hủy diệt chúng ta. Nhân loại sớm diệt vong.”

“A?” Long Hạo Thần giật mình nhìn Lý Chính Trực. “Điện chủ, nếu ngài nói đúng là sự thật, vậy tại sao ma tộc không làm như thế?”

Lý Chính Trực cười lạnh.

“Nuôi nhốt. Ma tộc đang nuôi nhốt chúng ta. Không sai, thực lực ma tộc mạnh hơn chúng ta, nhưng dù sao chúng không thuộc về thế giới này. Trừ chiến tranh và phá hoại, chúng không biết cái gì khác. Nếu nhân loại chúng ta thật sự diệt chủng, không cần ai báo thù cho chúng ta, chính ma tộc tự đi hướng diệt vong. Cho nên ma tộc không dám đánh chết chúng ta, không dám hủy diệt nhân loại, mới có thời đại hắc ám sáu ngàn năm. Sau lưng ma tộc thường làm chút ít giao dịch với chúng ta, chẳng qua người bình thường không biết mà thôi.”

“Vậy trận thánh chiến này?” Long Hạo Thần vẫn có chút không tin lời Lý Chính Trực.

Lý Chính Trực bình thản nói.

“Thánh chiến? Có lẽ người là mồi lửa, nhưng kỳ thực nguyên nhân căn bản trận thánh chiến này là ma tộc sợ hãi. Mấy năm nay Liên Minh trưởng thành quá nhanh, đã vượt qua mong muốn của ma tộc. Ma Thần Hoàng sợ thực lực của chúng ta quá lớn mạnh, uy hiếp ma tộc thống trị. Cùng lúc đó, số lượng ma tộc quá khổng lồ, cần giảm bớt. Thế nên mới bùng phát thánh chiến này. Cho nên Lục Đại Thánh Điện cùng bị công kích nhưng vẫn không một quan ải nào bị công phá.”

Long Hạo Thần hít ngậm khí lạnh, hấn mớ hồ hiểu ý của Lý Chính Trực.

Lý Chính Trực nói tiếp.

“Chính là nói, năm đó họ không gặp phải cái gì sinh tử nguy cấp. Nếu người có thiên phú cao như Quang Minh Kiếm Thần, con trai Luân Hồi có thể nhận nhin, năm gai ném mật dơi đến lúc nắm chắai

“Cút đi, nơi này có chỗ cho ngươi chen miệng vào ư?” Lâm Hâm ức chế lửa giận gần như chớp mắt bị thiêu đốt. Y bắt lực với Đàm Hoàn nhưng đối với Hiên Viên Viêm thì không chút kiêng dè.

“Ngươi...” Hiên Viên Viêm tính tình không tốt, bị Lâm Hâm mắng lập tức giận dữ. Pháp trượng trắng trong tay chỉ hướng trước, một mũi tên ánh sáng vàng bắn hướng Lâm Hâm.

Trong mắt Lâm Hâm lộ tia khinh thường, mắt lóe ánh sáng xanh, trước người bỗng chốc tỏa một tầng sóng gợn như nước. Mũi tên ánh sáng cách y hai mét thì trực tiếp bị phân giải thành nguyên tố. Ngay sau đó tiếng phượng kêu thánh thót phát ra từ người Lâm Hâm. Ngọn lửa xanh tựa núi lửa phun trào khỏi người y, khiến không khí xung quanh tăng nhiệt độ cực nhanh. Ngọn lửa ngưng tụ trên đầu Lâm Hâm kết thành hình dạng phượng hoàng, đối diện Hiên Viên Viêm. Trong mắt y lộ sát khí, trông như thật sự muốn giết người.

“Đủ rồi, ngừng tay!” Đàm Hoàn giận dữ quát một tiếng, chắn ngang giữa hai người, sau đó hét với Hiên Viên Viêm. “Chúng ta đi!” Nói xong cô xoay người đi trước.

Lại nói, dù là Hiên Viên Viêm hay Lâm Hâm đều bắt lực trước Đàm Hoàn. Hiên Viên Viêm nhìn chăm chăm người Lâm Hâm dâng lên ngọn lửa, mắt liên tục lóe tia sắc bén, tức giận hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Ngọn lửa xanh từ từ thu lại, Lâm Hâm giận dữ một tay vạch không khí, đốm lửa văng khắp nơi.

Bên kia, Lý Hinh đi theo ba người Long Hạo Thần xuống thành.

“Hạo Thần.”

“Tỷ, đệ không sao.” Long Hạo Thần đương nhiên hiểu Lý Hinh đang muốn an ủi mình.

Lý Hinh thở dài, nói.

“Lại nói thì Lâm Hâm cũng rất khó xử. Mâu thuẫn giữa anh ta, Đàm Hoàn, Hiên Viên Viêm có quan hệ rất lớn tới tỷ.”

“A?” Long Hạo Thần hơi tò mò nhìn cô. “Em thấy Lâm Hâm dường như rất tôn trọng Đàm Hoàn, nhưng cô ta cứ châm chích anh ấy.”

Hai ngày trước Long Hạo Thần mới gặp gỡ điện chủ Lý Chính Trực, lại là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, lấy thân phận của Đàm Hoàn tại Ma Pháp Thánh Điện, dù thế nào cũng không nên khó xử hần như thế. Lúc trước Long Hạo Thần đã chú ý đến, khi Đàm Hoàn nói với họ mấy lời này thì ánh mắt luôn nhìn Lâm Hâm. Sự giận dữ đó hiển nhiên có liên quan rất lớn tới Lâm Hâm, họ càng giống như bị giận chó đánh mèo.

Lý Hinh nói.

“Chuyện này nói đến cũng do hiểu lầm. Lâm Hâm từ nhỏ đã sinh hoạt tại Gia Lăng quan. Đàm Hoàn lớn hơn anh ta vài tuổi, Lâm Hâm luôn kêu cô ấy là Hoàn Tử tỷ. Từ nhỏ Đàm Hoàn luôn chăm sóc anh ấy, rất tốt với anh ấy. Lâm Hâm thuở nhỏ mất cha mẹ nên rất yêu quý Đàm Hoàn. Theo tuổi lớn dần, thân tình biến thành cảm tình khác đi. Nhưng tuổi hai người cách xa quá nhiều, Lâm Hâm lại thể không tu luyện ma pháp công kích, Đàm Hoàn khuyên nhủ anh ấy rất nhiều lần mà vẫn không được.”

“Sau đó ông nội Lâm Hâm bị điều đến Thánh thành. Vốn Lâm Hâm không định đi theo ông nội, nhưng Đàm Hoàn và Hiên Viên Viêm đính hôn khiến anh ấy đau khổ, để lại phong thư cho cô ta rồi cùng ông nội đi Thánh thành, từ đó đã lâu không liên lạc.

“Trong thư Lâm Hâm viết ra cảm tình của mình đối với Đàm Hoàn, xem như phát tiết. Sau khi đến Thánh thành, anh ấy cố gắng nghiên cứu ma được, dần buông xuống cảm tình này. Rồi anh ấy đi cùng các người, trở thành săn ma giả. Nhưng anh ấy không biết sau khi Đàm Hoàn xem thư anh ấy để lại, đã nhận ra tình cảm của mình. Cô ấy cũng thích Lâm Hâm. Cho nên cô ấy xin điện chủ Lý Chính Trực ra mặt hủy hôn ước. Bởi vì chuyện này quá mất cảm, Lý điện chủ kêu cô ấy bế quan tu luyện. Một là vì tăng tu vi, hai là tránh cho cô ta bị dư luận bàn tán. Đợi khi Đàm Hoàn kết thúc bế quan muốn đi tìm Lâm Hâm thì anh ấy đã trở thành săn ma giả, đi theo các người chấp hành nhiệm vụ. Sự việc cứ thế kéo dài. Khi họ lần nữa tương phùng tại Gia Lăng quan, Lâm Hâm và tỷ đã cùng nhau.”

Nghe Lý Hình kể, ba người Long Hạo Thần nhìn nhau. Hàn Vũ biểu tình quái lạ nói.

“Là vì yêu mà sinh hận?”

Lý Hình cười khổ nói.

“Coi như thế đi. Vì vậy tôi cảm thấy Đàm Hoàn khá đáng thương. Dù cô ấy làm gì thì tôi và Lâm Hâm đều cố nhường nhịn. Vốn khi chúng tôi trở lại Gia Lăng quan, ai đều biết là hiểu lầm. Dù sao lúc Lâm Hâm và tôi bên nhau thì lẽ ra cô ấy đã kết hôn với Hiên Viên Viêm. Chuyện này nói không rõ là ai đúng ai sai, chỉ có thể nói do số trời. Mới đầu thái độ Đàm Hoàn đối với chúng tôi còn đỡ, nhưng sau đó Lâm Hâm vì tôi quyết định tu luyện ma pháp công kích, cách cư xử của Đàm Hoàn chuyển biến hẳn, cứ chĩa đầu mâu hướng anh ấy. Hơn nữa, dường như cô ta cho rằng mình không thể ở chung với Lâm Hâm là tại vì anh ấy tham gia Săn Ma Đoàn. Các người là đồng đội cùng đoàn với Lâm Hâm, mới rồi thái độ của cô ấy chắc cũng vì chuyện này.”

Hàn Vũ cười khổ nói.

“Thì ra chúng ta là tai bay vạ gió!”

Long Hạo Thần nói.

“Đàm Hoàn bị thương về mặt cảm tình thì đúng là đáng thương. Hy vọng sau này có cơ hội giải tỏa chuyện này.”

Lý Hình nói.

“Chỉ sợ rất khó. Tâm kết của cô ấy quá sâu, trừ phi tỷ lùi bước. Nhưng Lâm Hâm trả giá cho tỷ nhiều vậy, tỷ đã...” Nói đến đây, nữ kỵ sĩ cân nhắc anh thư đỏ mặt. Trải qua nhiều chuyện như thế, sao cô không yêu Lâm Hâm sâu đậm cho được? Một người đàn ông có thể vì một người phụ nữ từ bỏ cố chấp nhiều năm như vậy, tình nghĩa sâu nặng đến thế hỏi sao cô không cảm động?

Đúng lúc này, đột nhiên trong Gia Lăng quan vang lên tên hú dài sắc nhọn. Không khí cả tòa hùng quan chợt căng thẳng.

Lý Hình biến sắc.

“Ma tộc công thành! Tỷ phải trở về giúp Lâm Hâm, Hạo Thần, các người trước tiên về thánh điện nghỉ ngơi đi.!”

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Đối kháng ma tộc là việc của mọi người. Đi thôi, chúng ta lại đi lên. Tin tưởng lúc này Đàm Hoàn phụ trách chỉ huy vị trí của mình, không rảnh bận tâm chúng ta.” Hắn vừa nói vừa đi lên thành.

Chịu nhục nhưng không hẹp hòi, không vì mặt mũi Thánh kỵ sĩ trưởng mà từ bỏ đối kháng ma tộc. Ý chí của Long Hạo Thần khiến Lý Hình thầm khen ngợi, lần nữa gặp lại, đệ đệ so với trước kia càng trưởng thành.

Khi mọi người lại leo lên đầu tường Gia Lăng quan, thoáng chốc cảm nhận nguyên tố nồng đậm dao động. Nguyên tố này không phải các ma pháp sư phát ra mà đến từ chính Gia Lăng quan.

Long Hạo Thần thấy rõ ràng, trên mặt đầu tường, mỗi cách năm mươi mét là có pháp trận hình tròn đường kính ba mét lóe sáng. Pháp trận này màu trắng ngà, nguyên tố nhu hòa từ trên mặt đất tỏa vầng sáng trắng nhạt, lan tràn đến mỗi góc thành.

Long Hạo Thần cảm nhận những pháp trận có hiệu quả tự linh. Đạp vào pháp trận, tốc độ hấp thu nguyên tố ma pháp ít nhất tăng mười phần trăm. Hơn nữa pháp trận dường như không hạn chế thuộc tính, bất cứ nguyên tố nào đều có tác dụng tăng độ ngưng tụ.

Từ xa nhìn, ngoài thành Gia Lăng quan, trên trời dày đặc mây đen. Phương xa tám Trụ Ma Thần tỏa ra khí hắc ám đậm đặc. Tốc độ đại quân ma tộc tiến lên không hề nhanh, có thể thấy từng tầng khí thể hắc ám không ngừng từ trong quân ma tộc bốc lên rót vào mây đen trên trời.

Trung tâm mây đen chính Địa Ngục Ma Thần Trụ, là Địa Ngục Ma liên hợp thi pháp. Tuy cự ly còn xa nhưng áp lực cường đại ủa hướng đầu tường.

Không khí ngoài Gia Lăng quan cũng theo đó bắt đầu xuất hiện sóng gợn vẩn vơ, chính là kết giới bắt đầu phát huy tác dụng.

Đám Long Hạo Thần có thể đột phá kết giới xâm nhập vào là vì Thái Nhi dùng Lưỡi Hái Tử Thần phá bề mặt, chỉ xé một khe hở nhỏ, hơn nữa họ nhanh chóng tiến vào trong. Còn va chạm diện tích lớn thì lại là tình huống khác. Nhờ kết giới ngăn cản, không có một chút hơi thở hắc ám gia nhập vào trong Gia Lăng quan.

Trên thành bắt đầu có nhiều ánh sáng nguyên tố ma pháp lóe sáng, chủ yếu tập trung năm thuộc tính phong, thủy, hỏa, thổ, quang minh. Mười quân đoàn bình thường có năm đội trấn giữ trên thành, lại thêm chiến sĩ chắn đường trước họ đã lấp đầy cả Gia Lăng quan.

Đám người Long Hạo Thần nhanh chóng tới bên cạnh Lâm Hâm. Lúc này Lâm Hâm đã chỉ huy các ma pháp sư bắt đầu ngâm xướng chú ngữ.

Họ ngâm xướng là một ma pháp cấp năm, chuyên môn dùng để áp súc linh lực bản thân. Ma tộc còn cách khá xa, chưa tới phạm vi họ thi triển ma pháp.

Ma pháp của ma pháp sư có hạn chế khoảng cách, phải trong phạm vi nhất định mới phát huy ra uy lực lớn nhất. Ma pháp sư càng mạnh thì khoảng cách càng xa.

Long Hạo Thần phát hiện các ma pháp sư trong Ma Pháp Sư đoàn đều là mỗi sáu người một tổ hợp thành sao sáu cánh ma pháp. Theo ngâm xướng chú ngữ, tay họ nâng lên pháp trượng, nguyên tố cùng thuộc tính tụ tập chính giữa, nhanh chóng ngưng tụ linh lực.

Liên hợp thi pháp.

Lấy độ miễn cảm đối với nguyên tố của Long Hạo Thần, hẳn có thể cảm giác được sự liên hợp thi pháp này không chỉ vì tăng uy lực ma pháp, cùng lúc đó có thể tăng khoảng cách ma pháp công kích. Đây nhất định là Ma Pháp Thánh Điện chuyên môn nghiên cứu ra. Không uống là thánh điện cường đại đủ sánh ngang với Kỳ Sĩ Thánh Điện!

Lâm Hâm không tham gia vào ma pháp trận. Khi y thấy đám Long Hạo Thần lại quay về bên cạnh mình thì rất vui mừng.

“Đại ca...”

Lâm Hâm muốn nói cái gì nhưng bị Long Hạo Thần cắt ngang.

“Trước hết sức đón địch, chúng tôi sẽ nghe theo anh chỉ huy.”

“Tốt.” Trải qua hai năm tôi luyện, Lâm Hâm đã khác xa lúc xưa, rõ ràng ít ỷ lại Long Hạo Thần hơn.

Tốc độ đại quân ma tộc tiến lên tuy chậm nhưng cho người cảm giác vững như đá. Mỗi đi tới một bước thì trận hình càng củng cố. Khí lưu đen trên trời dần bao phủ đại quân ma tộc vào trong. Từ đầu tường không thể trông thấy hình dạng của chúng nữa.

Nguyên tố ma pháp trên Gia Lăng quan cũng dao động ngày càng mãnh liệt. Tựa như ma thú cổ đại vô cùng mạnh mẽ tùy thời phát ra công kích mạnh nhất.

Hai bên sinh ra áp lực cực kỳ khủng khiếp. Dù là nhân loại hay ma tộc đều đang chờ tới điểm giới hạn, cũng là giao điểm khoảng cách công kích của đối phương.

Nếu từ trên cao nhìn xuống có thể thấy, màu sắc hai bên khác biệt rõ ràng. Bên ma tộc là trong đen có tím. Gia Lăng quan thì một mảnh vàng sáng bảy màu. Thiên uy khổng lồ dù là cường giả cấp chín nhìn cũng sẽ thấy mình nhỏ bé.

Lâm Hâm đứng cạnh Long Hạo Thần, nhỏ giọng nói.

“Vòng va chạm thứ nhất là kịch liệt nhất, là hai bên tích lũy tất cả lực lượng dụng độ nhưng sẽ không đem đến thương vong nào. Tuy nhiên, không bên nào dám coi thường, không thể không dốc sức đối phó. Nếu

không, bị đối thủ chiếm ưu thế thì sẽ bị áp chế hoàn toàn. Kết thúc va chạm đầu tiên, ma tộc bắt đầu công thành, đó là lúc chiến tranh thật sự bắt đầu. Tâm Điểm Hỏa Điểm của tôi khá đặc biệt, không thể cùng họ liên hợp thi pháp. Đợi đến khi kẻ địch công thành thì tôi mới bắt đầu công kích.”

Long Hạo Thần nói.

“Nếu tôi thi triển ma pháp hỗ trợ thì có ảnh hưởng họ liên hợp thi pháp?”

Lâm Hâm suy nghĩ chốc lát, nói.

“Cứ đợi ma tộc công thành rồi tính đi. Tôi sợ liên hợp thi pháp bị ảnh hưởng sẽ sinh ra dao động không cần thiết. Hơn nữa dựa vào lực lượng các anh em, chống cự đợt tấn công của ma tộc không thành vấn đề.”

Lâm Hâm cẩn thận là rất có lý. Tuy y tin tưởng Long Hạo Thần hơn bất cứ ai nhưng mạo hiểm không cần thiết thì tốt nhất đừng làm.

Sau khi thánh chiến bắt đầu, Gia Lăng quan và ma tộc nhiều lần giao đấu, mỗi lần ma tộc đều không chiếm ưu thế. Chính là nói, dù không có Long Hạo Thần ra tay thì họ cũng sẽ cản được công kích của kẻ địch. Nếu đã thế thì cần gì khiến Long Hạo Thần mạo hiểm? Lỡ phản tác dụng thì chẳng phải hủy thanh danh đại ca?

Long Hạo Thần gật đầu. Hắn chưa từng phối hợp với nhiều ma pháp sư như vậy, đặc biệt dưới tình huống liên hợp thi pháp, cho nên không hoàn toàn chắc chắn. Từ lời của Lâm Hâm, hắn có thể nghe ra Ma Pháp Thánh Điện người ta có tự tin, nếu vậy thì hắn đâu cần mạo hiểm?

Nguyên tố dao động ngày càng kịch liệt. Đại quân ma tộc phương xa đột nhiên không chút báo hiệu tăng tốc độ xông lên. Trên trời, ánh sáng tím đen nồng đậm nhanh chóng dâng lên, trong quá trình dần tụ thành cái đầu ma quỷ dữ tợn.

“A? Có chút không đúng!” Lâm Hâm biến sắc mặt. So với thế công trước kia của ma tộc, lần này dường như ma tộc tấn công hơi sớm!

Cùng lúc đó, đầu quỷ to lớn chậm rãi ngửa lên. Miệng nó phóng ra một cột sáng tím đen bắn lên cao. Ngay sau đó, bảy cột sáng màu khác nhau nhưng đều nhiễm màu đen cũng phóng ra. Tư thế bảy ngôi sao vây quanh trăng lại hiện ra giữa không trung.

Tiếng ngâm xướng âm lãnh dù ở trên thành Gia Lăng quan cũng có thể nghe thấy rõ. Trụ Ma Thần tỏa ra màu đen ngưng tụ một chỗ, khiến đầu quỷ càng thêm chân thực, tựa như ác ma trong địa ngục tỉnh lại, ngang nhiên xông hướng đầu tường Gia Lăng quan.

Cấm chú! Tám ma thần bắt tay nhau phóng ra cấm chú. Cái đầu bay nhanh tới trước, mây đen trở thành cái đuôi của nó, hơn nữa trong lúc bay nhanh không ngừng dung hợp.

“Cấm chú.” Lâm Hâm bật thốt, sắc mặt biến đổi, lập tức ra lệnh. “Tập trung công kích, không thể để nó tới gần!”

Ma tộc đột nhiên biến chiêu, hiển nhiên khiến Gia Lăng quan trở tay không kịp. Hơn nữa thoát nhìn lần biến chiêu này do Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo cùng với bảy ma thần khác liên hợp toàn thể ma pháp sư ma tộc phát động. Đầu quỷ nanh tranh cho người cảm giác liều mạng. Uy lực một kích kia không phải cấm chú bình thường có thể so sánh. Khoảnh khắc nó xuất hiện tại không trung, đa số ma pháp sư trên đầu tường Gia Lăng quan có cảm giác máu đông lại. Dù có phong ấn bảo vệ cũng không cho họ một chút cảm giác an toàn.

Tất cả đến quá đột ngột. Tám ma thần hoàn thành chú ngữ hình như chỉ dùng thời gian rất ngắn. Bỗng nhiên bùng nổ khiến Gia Lăng quan muốn phản ứng cũng không kịp.

Các thống soái mỗi đoàn ma pháp sư đều có kinh nghiệm sa trường, tất cả giống như Lâm Hâm, phản ứng đầu tiên là, trên đầu tường vô số ánh sáng ma pháp nhanh chóng tỏa ra, tựa như gió lốc mưa bão bắn hướng cấm chú khủng bố trên trời.

“Hàn Vũ, hỗ trợ tôi!” Long Hạo Thần khẽ quát Hàn Vũ đứng cạnh mình, ngồi xếp bằng trên mặt đất. Tiếng chú ngữ trầm thấp mà tinh tế phát ra từ miệng hắn. Tiết tấu kỳ lạ quanh quẩn trong phạm vi nhỏ.

Theo tu vi tăng lên, thị lực của Long Hạo Thần cao hơn trước rất nhiều. Khoảnh khắc đầu quỷ xuất hiện, hắn liền biết ma pháp sư không thể ngăn chặn. Đương nhiên hắn cũng không ngăn nổi. Nhưng cứ cố gắng hết sức, dù chỉ là kéo dài một đoạn thời gian cũng cho Gia Lăng quan thời gian hóa giải công kích trí mạng lần này.

Hàn Vũ ngồi xếp bằng sau lưng Long Hạo Thần, đôi tay ấn lên lưng hắn. Y và Long Hạo Thần có khế ước phụ trợ, truyền linh lực cho nhau dễ dàng hơn. Dù không sử dụng Liên Thể Tăng Linh Đan của Lâm Hâm cũng được hiệu quả tương tự. Cùng lúc đó, y còn mở ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô. Đây mới là nguyên nhân thật sự Long Hạo Thần kêu y giúp đỡ.

Ánh sáng da cam trên mặt Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp càng biến sáng ngời. Nguyên tố tinh thuần lấy tốc độ kinh người tụ tập hướng Long Hạo Thần.

Kỳ thật Long Hạo Thần tuyệt đối không biết rằng, tám ma thần đột nhiên phát động công kích dốc hết sức lực có liên quan rất lớn đến hắn.

Trong khoảng thời gian này, ngoài Ngự Long quan Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp trọng thương bề quan, đại quân ma tộc tan tác. Ngoài Khu Ma quan Tây Địch bị thương, đại ma tộc tổn thất thảm thiết. Liên tiếp hai quan ải xảy ra vấn đề, báo cáo tin tức hướng Ma Thần Hoàng, phản ứng đầu tiên của Ma Thần Hoàng là nhân loại sắp phản công. Tuy y không cho rằng nhân loại có năng lực phản công, nhưng sự thật bày ngay trước mắt.

Mục tiêu của Ma Thần Hoàng tuy chỉ là suy yếu thực lực nhân loại, nhưng y không phải người hiền lành gì. Liên Minh Thánh Điện đột nhiên phản kháng mạnh mẽ, Ma Thần Hoàng lập tức ra lệnh cho đại quân ma tộc ngoài bốn tòa hùng quan tạo áp lực hướng Liên Minh Thánh Điện. Nhất định phải ức chế suy nghĩ phản công của họ, cố hết sức suy yếu thực lực.

Lúc đám Long Hạo Thần chạy tới Gia Lăng quan thì vừa lúc Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo nhận được mệnh lệnh này. Mất hai ngày chuẩn bị, tám ma thần nhờ vào Trụ Ma Thần lưu trữ chú ngữ cấm chú, mới lần nữa phát động công kích.

Lấy Trụ Ma Thần lưu trữ cấm chú có thể tùy thời phát ra chú ngữ, không cần ngâm xướng thời gian dài. Nhưng như thế sẽ tiêu hao rất lớn linh lực bên trong Trụ Ma Thần, cho nên đám ma thần bình thường không dễ dàng sử dụng. Lần này vì muốn đem lại đả kích nghiêm trọng hướng Gia Lăng quan, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo mới quyết định ra chiêu này. Đòn tấn công đột ngột quả nhiên khiến Gia Lăng quan trở tay không kịp.

Đầu tiên phát động là Ma Pháp Sư đoàn phong hệ phía xa. Ma pháp phong hệ có tốc độ nhanh nhất, dù là ngâm xướng hay công kích.

Giữa không trung, tiếng thét chói tai khiến đám Long Hạo Thần có cảm giác như trở lại Sợ Hải Bi Khiếu Động. Từng vòi rồng quay xung quanh trường mâu xanh to lớn bay thẳng tới đầu quỷ.

Gần trăm luồng sáng mang theo tiếng rít có tiết tấu đánh trúng cấm chú đen khổng lồ cách trăm mét.

Khi chúng tới gần, ánh sáng đầu quỷ đột nhiên vặn vẹo. Phong thương vòi rồng bị hào quang vặn vẹo đánh bật ra, chỉ có số ít cấm trúng bản thể cấm chú. Nhưng tối đa chỉ khiến tốc độ tiến lên của cấm chú chậm vài phần mà thôi.

Cái thứ hai bộc phát là ma pháp sư thổ hệ. Trên trời vô số hòn đá to lớn từ trên trời giáng xuống, giống nước lũ đựng hướng cấm chú đen.

Đừng nói, ma pháp thổ hệ vào giây phút này đích thực có tác dụng lớn hơn ma pháp phong hệ. Tuy có một phần trượt ra nhưng đa số mảnh đá vẫn đập trúng cấm chú, khiến nó vừa tăng tốc độ lại lần nữa giảm xuống. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy, hòn đá đập vào đầu quỷ sẽ nhanh chóng bị hòa tan, biến mất. Chỉ giảm tốc độ công kích của cấm chú chứ không thể suy yếu uy lực nó.

Sau thổ là thủy, nói chính xác hơn là băng. Từng luồng sáng xanh đan vào nhau trên không trung, ngưng tụ. Cuối cùng đóng băng, hóa thành một băng cầu còn lớn hơn đầu quỷ, đựng độ nó.

Trong chớp mắt va chạm, không có tiếng nổ điếc tai. Nhìn từ đầu tường Gia Lăng quan, chỉ thấy băng cầu to lớn lấy tốc độ kinh người hòa tan từ chính giữa, hóa thành vô số mưa đen rơi từ trên trời rơi xuống mặt đất phát ra tiếng xì xì.

Rốt cuộc đến lửa. Các ma pháp sư Ma Pháp Sư đoàn số một thuộc hạ của Lâm Hâm lấy sáu người một tổ, vài chục hỏa cầu bạo liệt to lớn có pháp trận trên thành tầng phúc tựa như sao băng lửa đón hướng đầu lâu.

Băng và lửa hoàn toàn tương phản. Hai loại nguyên tố giao nhau công kích thường sinh ra hiệu quả kỳ dị. Sau lạnh giá là nóng cháy, có thể phá hủy kết cấu bên trong ma pháp của kẻ địch.

Đáng tiếc lần này hình như không có hiệu quả. Từng bạo liệt hỏa cầu dâng lên ánh sáng tạc nổ cấm chú đen, biểu thị hỏa hệ cuồng bạo. Nhưng đầu quỷ đen chịu đựng tất cả. Thể tích của nó bị bốn nguyên tố trùng kích chẳng qua giảm nhỏ một phần năm mà thôi. Chính là nói, gần hai ngàn ma pháp sư liên hợp chỉ hóa giải lực công kích một phần năm của nó.

Cấm chú khủng bố như vậy nếu rơi trên Gia Lăng quan, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo lạnh lùng nhìn Gia Lăng quan phía xa. Lúc này cái đuôi đen theo sau đầu quỷ đã dung nhập hết vào người nó.

Để ta xem các người làm sao ngăn cản cấm chú Địa Ngục Giáng Thế của ta!

Không ngờ Tát Mễ Cơ Nạp bị nhân loại công kích trọng thương, nghe nói thương rất nghiêm trọng, lĩnh vực suýt phá vỡ. Tốt lắm, hãy để ta báo thù cho người.

Quan hệ của Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo và Tát Mễ Cơ Nạp rất tốt, quan hệ của Ác Ma tộc và Địa Ngục Ma tộc cũng thân thiết nhất. Hai ma tộc hợp lại có thể đối đầu với số ít Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc, do đó có thể thấy thực lực cường đại. Lúc này gã thi triển siêu cấp cấm chú Địa Ngục Giáng Thế là lấy gã làm gốc, nhờ lực lượng bảy ma thần và các tộc nhân thi triển. Uy lực to lớn ngay cả gã cũng không thể tính toán.

Hôm nay gã không định tấn công nhiều hơn, chỉ cần một kích kia phá hủy tường thành chính diện Gia Lăng quan, đợi Trụ Ma Thần của chúng hồi phục nguyên khí, Gia Lăng quan mất đi nơi hiểm yếu thì có thể chống cự được bao lâu nữa? Nếu có thể phá hủy Ma Pháp Thánh Điện, đối với Liên Minh Thánh Điện thì nhất định là đả kích nặng nề nhất.

Đùng!!!

Ngay lúc này, Địa Ngục Giáng Thế và phong ấn Gia Lăng quan đụng mạnh vào nhau.

Trải qua bốn ma pháp tổ hợp, uy lực Địa Ngục Giáng Thế chỉ giảm bớt một phần. Khoảnh khắc nó đụng vào phong ấn, cả Gia Lăng quan theo đó run rẩy. Ánh sáng vạn vạo kịch liệt điên cuồng dâng lên, uy lực phong ấn hoàn toàn phát huy ra. Từng vòng vàng sáng trắng từ bốn phương tám hướng ngưng kết hướng Địa Ngục Giáng Thế, định hóa giải nó.

Đầu quỷ do Địa Ngục Giáng Thế biến thành càng hiện ra nanh tranh, điên cuồng giãy dụa tìm kiếm chỗ đột phá. Có thể thấy chỗ nó và phong ấn tiếp xúc dần xuất hiện một lỗ thủng. Xem ra bị đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay lúc này, vài chục cột sáng vàng rực rỡ từ một hướng khác ở Gia Lăng quan bắn ra, mục tiêu là lỗ thủng Địa Ngục Giáng Thế mới hòa tan.

Nhìn hình ảnh này Lâm Hâm kiềm không được kinh sợ, nhìn hướng phát ra luồng sáng vàng. Tuy y rất ghét Hiên Viên Viêm nhưng không thể không thừa nhận, tên này chỉ huy Ma Pháp Sư đoàn quang hệ rất có thực lực. Nhịn đến bây giờ là vì chờ đợi cơ hội này.

Quang và ám vốn là hai thuộc tính nguyên tố đối đầu. Nếu phát động cùng đợt trước thì nhất định sẽ sống như Ma Pháp Sư đoàn khác, một phần công kích bị bắn ra. Nhưng lúc này Địa Ngục Giáng Thế đang cùng phong ấn Gia Lăng quan giằng co, lỗ thủng bị hòa tan là vị trí trung tâm. Từ vị trí này công kích sẽ khiến cấm chú mạnh mẽ không thể né tránh, ma pháp quang thuộc tính có thể đối đầu với nó thì hết sức đánh vào vị trí chính giữa, đa phần cắt giảm uy lực của Địa Ngục Giáng Thế.

Quả nhiên, bị ánh sáng vàng trùng kích, có thể thấy rõ uy lực Địa Ngục Giáng Thế giảm bớt trên diện rộng. Năm trăm ma pháp sư quang hệ hợp tác một kích đã suy yếu thực lực của nó.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

523. Chương 195: Phong Thần

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Hiên Viên Viêm nắm pháp trượng chỉ hướng phía trước, mắt thấy uy lực Địa Ngục Giáng Thế bắt đầu giảm thấp thì thở phào.

Công kích có hiệu quả, ma pháp sư quang hệ sau lưng gã không cần nghe lệnh đều dốc sức phóng ra linh lực, hy vọng có thể phối hợp kết giới phong ấn ngăn cản Địa Ngục Giáng Thế.

Công kích của họ thoát nhìn rất thành công. Cẩm chú Địa Ngục Giáng Thế lấy tốc độ kinh người thu nhỏ lại. Nhưng phương xa, trên mặt Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo lại lộ ra nụ cười quái lạ. Nếu tám ma thần bắt tay nhau phát động cẩm chú dễ dàng bị ngăn cản như vậy thì không xứng với thân phận chúng.

Mắt thấy thể tích Địa Ngục Giáng Thế bị quang minh ma pháp đậm đặc trùng kích và phong ấn cản trở, nhanh chóng rút nhỏ thành một phần mười thể tích vốn có. Hiên Viên Viêm nhin không được hơi đặc ý liếc hướng chỗ Lâm Hâm đứng.

Nhưng ngay lúc đó, xung quanh đột nhiên tĩnh lặng, tất cả thanh âm như bỗng bị lấy mất.

Hiên Viên Viêm bản năng ngoái đầu nhìn hướng đối diện. Gã kinh khủng trông thấy Địa Ngục Giáng Thế vốn đã rút lại cực nhỏ đông cứng tại chỗ, vẫn lộ hình lưới đen lấy nó làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, vẽ ra phong ấn Gia Lăng quan vốn không có sắc màu.

Trông chớp mắt.

Oành!!!

Tiếng chấn động tai vang lên, đầu quỷ mang theo khí thể ác độc không gì sánh kịp bùng nổ thành kích cỡ trước đó, phong ấn Gia Lăng quan chớp mắt vỡ nát. Hiên Viên Viêm và năm trăm ma pháp sư quang hệ sau lưng gã cùng kêu lên, hộc ra búng máu.

Địa Ngục Giáng Thế rút lại là vì càng bộc phát mạnh mẽ hơn. Uy lực khủng bố của cẩm chú này khiến nó có trí tuệ nhất định.

Công kích của đám Hiên Viên Viêm vẫn rất có hiệu quả, Địa Ngục Giáng Thế lại tăng lớn nhưng thể tích vẫn hơi nhỏ chút. Nhưng bây giờ còn ai có thể chặn công kích của nó? Mất đi phong ấn bảo vệ, trên đầu tường Gia Lăng quan, mỗi một người đều cảm giác mình như lún trong vũng bùn. Ám nguyên tố khủng bố đang lấy tốc độ kinh người quét đến.

Gió xanh lại xuất hiện. So với của ma pháp sư phong hệ đợt trước thì gió xanh này càng thêm tinh thuần. Phong nguyên tố nồng đậm từ bốn phương tám hướng dâng tràn, hóa thành vòi rồng liên tiếp trời đất bao phủ Địa Ngục Giáng Thế. Cuồng phong nghiền ép, định thổi nó lên cao, nhờ vào sức gió điên cuồng tiêu hao uy lực Địa Ngục Giáng Thế.

Bạo Phong quân đoàn do Đàm Hoàn thống lĩnh rốt cuộc ra tay. Phòng ngự của Gia Lăng quan không dễ dàng bị phá, nếu không thì từ khi bắt đầu thánh chiến không thể nào luôn cố thủ quan ải.

Bạo Phong quân đoàn vừa ra tay, uy lực dường như mạnh hơn năm quân đoàn trước đó gấp lại. Toàn bộ ma pháp sư phong hệ trên cấp bảy hợp thành, vừa ra tay chính là ma pháp cường đại liên hợp thi pháp. Uy lực vòi rồng đã đạt tới tầng cẩm chú. Hiên nhiên họ cùng một chỗ phối hợp đã lâu, nếu không thì không thể trong thời gian ngắn thi triển ma pháp cấp bảy tự nhiên như vậy được.

Bị vòi rồng cuốn lấy, Địa Ngục Giáng Thế lần nữa rút nhỏ thể tích, cố gắng giảm bớt tiếp xúc vòi rồng gió lốc, ổn định tựa như khối đá, mặc kệ vòi rồng gió lốc thổi cỡ nào cũng không động đậy.

Hai bên đối đầu đã tới mức gay cấn. Ma tộc đột nhiên tấn công, phía Gia Lăng quan đã sai người mời Ma Đạo Sư đoàn mạnh nhất và cao tăng Ma Pháp Thánh Điện. Nhưng họ tới và thi pháp cần thời gian. Chỉ cần ma pháp sư trên thành chống đỡ đến giây phút ấy, trận đánh bất ngờ của ma tộc sẽ thành công cốc.

Tám luồng sáng đen tựa như tám cầu vòng đột nhiên xuất hiện. Tám luồng sáng đến từ tám cây Trụ Ma Thần. Chúng nó lấy tốc độ kinh người xông vào trong vòi rồng gió lốc, đụng vào mặt trên Địa Ngục Giáng Thế.

Một tiếng rít chói tai, Địa Ngục Giáng Thế xé nát vòi rồng quay quanh nó, nhào hướng đầu tường Gia Lăng quan cách hơn vài trăm mét.

Nếu tám ma thần không ra tay, Phong Bạo quân đoàn rất có thể chỉ cần được Địa Ngục Giáng Thế trong thời gian ngắn ngủi. Nhưng Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo biết mình không thể đợi nữa. Nếu để Ma Đạo Sư đoàn Ma Pháp Thánh Điện tới kịp, vậy dù công kích của Địa Ngục Giáng Thế vẫn rơi vào Gia Lăng quan thì hiệu quả sẽ khác hẳn so với kế hoạch của gã.

Trên thành Gia Lăng quan, tất cả ma pháp sư đều kinh sợ biến sắc. Cả đầu tường đều bao trùm một tầng màu đen. Ai cũng biết chỉ cần cấm chú này rơi vào Gia Lăng quan, vậy thì tường thành sẽ không giữ được, mà họ sẽ trở thành vật tùy táng theo Gia Lăng quan.

Từ lúc phát động cấm chú bay tới đầu tường Gia Lăng quan, tất cả nói thì chậm nhưng kỳ thật chẳng qua mất mười mấy giây. Mọi người đều cảm nhận nỗi sợ hãi bị tử vong bao phủ.

Một đoàn sáng vàng bất ngờ lóe sáng, tựa như bình minh đột nhiên chiếu sáng. Cẩn thận nhìn sẽ phát hiện ánh sáng kia lại tỏa ra sắc bảy màu. Ánh sáng vàng kỳ lạ bao phủ, một bóng người xuất hiện bệch bồng giữa không trung ngoài đầu tường Gia Lăng quan, vừa lúc chặn hướng Địa Ngục Giáng Thế.

Sao sáu cánh vàng lấp lánh sau lưng hắn. Một Độc Giác thú thần tuần tỏa ra ánh vàng chói lòa bay tới, để hắn cười lên.

Mặt nạ vàng, giáp vàng, lại thêm Vua Tinh Diệu Độc Giác thú tỏa hơi thở quang minh tinh thuần. Hắn đem đến cho Gia Lăng quan không chỉ là ánh sáng còn có hy vọng.

Ánh vàng bảy sắc bao trùm người hắn. Từng tầng sáng vàng từ người Vua Tinh Diệu Độc Giác thú dâng lên giao thoa với ánh vàng bảy sắc.

Kỵ sĩ trên lưng Độc Giác thú làm ra động tác chấp tay vào nhau, âm thanh chú ngữ thánh thót không ngừng phát ra từ mặt nạ. Sau lưng hắn, bảy sắc màu ngưng tụ thành bóng ảo nữ giới cũng làm động tác ngồi chấp tay.

Nói cũng lạ, cấm chú Địa Ngục Giáng Thế hung hãn vậy mà đến trước mặt hắn thì bỗng ngừng lại. So với khí thể mệnh mạng của Địa Ngục Giáng Thế, kỵ sĩ toàn thân sắc vàng giống như muối bỏ biển. Nhưng dù là vậy, hắn khiến Địa Ngục Giáng Thế dừng lại không tiến lên, trong tình huống gần trong gang tấc không thể xông hướng Gia Lăng quan.

Tất cả ma pháp sư trên Gia Lăng quan đều ngơ ngẩn. Đương nhiên họ nhận ra Kỵ Sĩ Thánh Điện bộ giáp vàng này chính là Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện! Nhưng đa số người đều không biết vì sao sẽ có một kỵ sĩ tới đây, hơn nữa giúp họ chặn lại cấm chú vô cùng khủng bố.

Kỵ sĩ cấp tám có thể đối kháng tám ma thần thêm vào tất cả Địa Ngục Ma hợp lực phóng ra cấm chú siêu cấp? Xem như là Thần Ấn kỵ sĩ tại đây cũng chưa chắc làm được.

Đúng thế, đương nhiên Long Hạo Thần không thể. Dù bây giờ hắn đã là cấp tám, sức lực bản thân vẫn không thể ngăn cản uy lực cấm chú, dù rằng cấm chú đã bị các ma pháp sư suy yếu rất nhiều.

Hiện tại hắn không phải ngăn chặn mà là hạn chế. Dùng loại ma pháp đặc biệt giống với Đại Dự Ngôn Thuật của Tinh Ma Thần hạn chế Địa Ngục Giáng Thế.

Hắn phóng ra quang nguyên tố nồng đậm không có chút tác dụng suy yếu Địa Ngục Giáng Thế, nhưng ít nhất trước khi linh lực của hắn tiêu hao cạn kiệt thì cấm chú này không thể tiến lên một ly.

Quang Chi Cầu Nguyên.

Ma pháp này đã vượt qua phạm trù quang hệ, phải nói là một ma pháp thần thánh. Giới về ma pháp thần thánh nhất là Mục Sư Thánh Điện mà không phải kỵ sĩ.

Học tập trong Huyền Động, tại đó Long Hạo Thần học được nhiều nhất là kỹ năng của Thủ Hộ kỵ sĩ. Quang Chi Cầu Nguyên khắc ở phía trong cùng huyết động. Ma pháp thần thánh này rất khó phân xét cấp bậc. Đối diện bất cứ địch thủ nào thì tác dụng của nó chỉ có một, dùng cầu nguyên đổi lấy bình an.

Trong Huyền Động, tiền bối Kỵ Sĩ Thánh Điện để lại ma pháp này đã thuyết minh như thế này: Quang Chi Cầu Nguyên, là ý chí của thần, cũng là thần phong cấm. Lực lượng con người vĩnh viễn không thể chân chính nắm giữ năng lực này. Nhưng có thể dùng trả giá lớn trong thời gian hạn chế tạm thời mượn.

Dùng tấm lòng chân thành nhất cầu nguyện. Tâm càng tinh thuần thì ánh sáng của Quang Chi Cầu Nguyên càng cường đại.

Ma pháp thần thánh này đến từ Tinh Linh tộc cao cấp, thế nên dù là Mục Sư Thánh Điện cũng không ai sử dụng được. Trải qua mấy ngàn năm, ma pháp thần thánh kỳ lạ này rốt cuộc thấy ánh mặt trời, sử dụng trong tay Long Hạo Thần.

Khoảnh khắc Địa Ngục Giáng Thế xuất hiện, tinh thần lực cường đại của Long Hạo Thần đã cho cảm giác vô cùng bất an. Cảm nhận bất an, cùng lúc đó chú ngữ Quang Chi Cầu Nguyên tùy theo hiện ra trong đầu hắn. Đó là loại bản năng, là quang phán đoán. Long Hạo Thần không chút nghi ngờ quang minh chỉ dẫn cho mình, bởi vậy lập tức để Hàn Vũ hỗ trợ, bắt đầu ngâm xướng ma pháp này.

Sự thật chứng minh, hắn lựa chọn chính xác. Không ai so với hắn càng thích hợp thi triển ma pháp thần thánh này. So sánh lúc trước thi triển Thần Thánh Cam Lâm, Long Hạo Thần tiêu hao ít hơn nhiều. Cả quá trình thi triển ma pháp thần thánh hoàn toàn có thể dùng bốn chữ nước chảy thành sông để hình dung. Không chút tạm dừng hoặc ngừng lại, chú ngữ liên tục lưu loát. Linh lực của Hàn Vũ hoàn toàn truyền cho Long Hạo Thần, lại thêm Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô đem đến năng lực hồi phục cường đại, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp hỗ trợ. Nên lúc Long Hạo Thần hoàn thành ma pháp này, linh lực bản thân còn dư khá.

Đúng vậy, còn ai có tư cách hơn Thần Quyền Giả thi triển ma pháp thần thánh này?

Quang Chi Cầu Nguyên thông qua Nhật Nguyệt Thần Oa thẩm thấu kích phát ra, đây cũng là lý do mọi người trông thấy ánh vàng bảy sắc. Long Hạo Thần cảm nhận rõ ràng uy lực của siêu cấp cấm chú Địa Ngục Giáng Thế, hắn càng hiểu rõ lấy lực lượng của mình thi triển Quang Chi Cầu Nguyên còn chưa đủ ngăn cản nó, cho nên hắn phải nhờ vào lực lượng Nhật Nguyệt Thần Oa thẩm thấu.

Thông qua lần trước dẫn động uy lực thần khí của nó, bây giờ độ phù hợp giữa Long Hạo Thần và Nhật Nguyệt Thần Oa thẩm thấu càng cao, cũng tìm ra cách kích phát uy lực cấp thần khí của nó. Dùng tu vi trước mắt, hắn muốn phóng ra lực lượng Nhật Nguyệt Thần Oa thẩm thấu ít nhất cần thi triển công kích cấp cấm chú mới được. Sự thật chứng minh, hắn lại lần nữa thành công.

Quang Chi Cầu Nguyên cứ thế ngăn chặn Địa Ngục Giáng Thế. Ánh vàng nhỏ bé cùng với màu đen khủng bố giằng co giữa không trung.

Hiên Viên Viêm ngậy ngốc, Đàm Hoàn cũng ngỡ ngác.

Đương nhiên họ biết người đột nhiên xuất hiện ngăn cản công kích của ma tộc là ai. Không lâu trước đó họ còn đuổi hắn xuống. Không lâu trước đó Đàm Hoàn còn muốn khiêu chiến với hắn.

Giờ phút này, tâm tình Đàm Hoàn không thể diễn tả bằng lời. Loại cảm giác này có chút kỳ quái, nhưng càng nhiều là rung động.

Gần ba ngàn ma pháp sư bắt tay nhau vẫn không thể ngăn lại cấm chú khủng bố của ma tộc. Người này lại chỉ nhờ vào sức mình đã làm được. Tuy Đàm Hoàn hiểu nhất định Long Hạo Thần có trợ giúp gì đó, hơn nữa tình thế trước mắt sẽ không kéo dài bao lâu. Nhưng đối diện cấm chú siêu cấp, có can đảm chắn trước mặt nó, không phải người bình thường làm được!

Cảm giác xấu hổ không hèn mà cùng xuất hiện trong lòng Đàm Hoàn và Hiên Viên Viêm. Họ thầm nói với lòng mình: mới rồi mình muốn khiêu chiến với người như vậy ư?

Tâm tình Đàm Hoàn dao động lớn nhất. Vì cô từng tận mắt thấy vị Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện bộ dạng trẻ cỡ nào.

Đàm Hoàn nhớ rõ khi cô xông tới trước mặt lão sư, hỏi: hắn thật sự trẻ tuổi như bề ngoài sao?

Điện chủ Lý Chính Trực chỉ phẩy tay, khi đó Đàm Hoàn chấn kinh khó thể bình tĩnh. Cấp tám, một kỵ sĩ thoát nhìn còn trẻ hơn mình lại đã tới cấp tám, hắn còn là đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Lâm Hâm có mặt, Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện. Chính mình và hắn, thật sự cách biệt lớn như thế sao?

Lúc này, trước nguy cơ to lớn, Long Hạo Thần dùng thực lực của mình chứng minh với Đàm Hoàn chênh lệch giữa hai người.

“Tiếp tục công kích, các người còn chờ cái gì?” Lâm Hâm dùng linh lực nâng giọng vang vọng cả Gia Lăng quan.

Thế này các ma pháp sư mới giật mình tỉnh lại. Thanh âm ngâm xướng hoặc trầm thấp hoặc cao vút vang trên đầu tường Gia Lăng quan.

Hai bóng người gần như không chia trước sau bay ra khỏi đầu tường Gia Lăng quan, thẳng tới chỗ Long Hạo Thần đứng.

Một trái một phải dừng ở bên cạnh Long Hạo Thần.

Nói cũng kỳ, bị Quang Chi Cầu Nguyễn hạn chế, khí thế của Địa Ngục Giáng Thế cũng bị ức chế, khiến các ma pháp sư Gia Lăng quan không còn bị ảnh hưởng.

Hai người bay ra chính là Thái Nhi và Lâm Hâm.

Lưỡi Hái Tử Thần đã xuất hiện trong lòng bàn tay Thái Nhi, cả người nàng đều bao trùm một tầng sắc xám kỳ lạ. Trên người không hiện sát khí nhưng đôi mắt xám lạnh lùng nhìn Địa Ngục Giáng Thế đằng trước. Một khi Quang Chi Cầu Nguyễn của Long Hạo Thần không thể tiếp tục, vậy nàng nhất định sẽ thay hắn công kích cấm chú hắc ám cường đại này.

Lâm Hâm ở bên kia. Khác với Thái Nhi giữ sức chờ đợi, y vừa ổn định bên cạnh Long Hạo Thần liền đánh ra ma pháp hỏa hệ chính xác mà mạnh mẽ hướng cấm chú đen.

Pháp trượng hỏa tinh chỉ hướng đằng trước, một đoàn bạo liệt hỏa cầu bay thẳng tới Địa Ngục Giáng Thế. Lâm Hâm nhớ rõ, lúc Long Hạo Thần bay lên ngăn cản cấm chú đã nói với y hai chữ: tấn công.

Ấn ý giữa Lâm Hâm và Long Hạo Thần ở chỗ khi hắn ngăn chặn đường bay của Địa Ngục Giáng Thế, khi nó tạm thời bị chặn lại, Lâm Hâm liền hiểu ý hắn.

Long Hạo Thần chỉ có thể ngăn cản, không thể giải quyết, nhưng có thể cho Gia Lăng quan thời gian cầm chừng. Trong khoảng thời gian này, họ cần làm là cố gắng suy yếu, thậm chí tiêu diệt uy lực Địa Ngục Giáng Thế.

Bạo liệt hỏa cầu màu lam thứ nhất vừa bay ra, cái thứ hai liền hiện ra ở đỉnh pháp trượng. Thuấn phát một bạo liệt hỏa cầu ma pháp công kích cấp năm có thể nói là trước đó lưu trữ trong công cụ ma pháp, vậy thuấn phát cái thứ hai, cái thứ ba thì sao?

Giờ phút này, Hỏa Tinh pháp trượng trong tay Lâm Hâm giống như liên châu pháo, từng viên hỏa cầu màu xanh đậm bay hướng Địa Ngục Giáng Thế.

Mỗi một hỏa cầu rơi trên Địa Ngục Giáng Thế đều phát ra tiếng nổ đì đùng tai, hơn nữa dấy lên một mảnh lửa xanh. Tuy hiệu quả không quá rõ rệt nhưng Lâm Hâm liên tục công kích, người thông minh đều nhìn ra vị trí bị y tấn công, Địa Ngục Giáng Thế bắt đầu hơi hõm vào. Chính là nói, công kích của y có hiệu quả. Đừng quên chỉ có một mình y tấn công! Uy lực cường đại của Tâm Diễm Hỏa Diễm lúc này hiện ra.

Khi bạo liệt hỏa cầu thứ mười tám của Lâm Hâm kết thúc, một đầu lâu lửa xanh từ Hỏa Tinh pháp trượng bay ra trở thành đợt công kích thứ mười chín. Chỉ là khoảnh khắc tạm dừng, sau lưng Lâm Hâm đôi lửa xanh hình rồng tỏa ánh sáng.

Trang bị cấp truyền kỳ Hỏa Long Cánh, tăng trăm phần trăm tụ linh, tăng tốc trăm phần trăm, phụ kèm kỹ năng Hỏa Long Thủ Hộ. Lúc này Lâm Hâm cần rõ ràng không phải bảo vệ mà là tăng tốc độ tụ linh.

Hỏa chú thuật chỉ là quá trình liên tiếp. Y triển khai Hỏa Long Cánh, bạo liệt hỏa cầu lần nữa xuất hiện là liên tục mười tám cái.

Từ lúc y bắt đầu xuất hiện đến kết thúc bạo liệt hỏa cầu thứ ba mươi sáu, cả quá trình chỉ dùng không tới một phút đồng hồ. Lúc này Lâm Hâm phát huy siêu bình thường. Lực công kích và tốc độ coi như là ma pháp sư cấp tám cũng chưa chắc làm được. Huống chi y thi triển là Tâm Diễm Hỏa Diễm cấp tám! Tất cả bạo liệt hỏa cầu đánh vào cùng vị trí.

Khi bạo liệt hỏa cầu thứ ba mươi sáu kết thúc, cùng lúc đó, từ người Lâm Hâm vang tiếng phượng hót lạnh lốt. Phượng hoàng lửa xanh to lớn phóng lên cao, mang theo ngọn lửa xanh huyền lệ xông hướng đầu quỷ.

Tạc nổ kịch liệt khiến linh lực hắc ám trên đầu quỷ dao động kịch liệt.

Cho đến giây phút này, đợt công kích này của Lâm Hâm mới tính kết thúc. Ma pháp huyền lệ chưa chắc là hiệu quả nhất. Cách Lâm Hâm tấn công mục tiêu cố định là điều y có thể làm trong khả năng mạnh nhất.

Cuối cùng Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô phát động thể công, cùng lúc đó y ném vài viên đan dược vào miệng. Đừng quên, y còn là Ma Dược Sư. So sức chiến đấu và sức bật kéo dài, ma pháp sư cùng cấp gần như vô địch.

Tấn công đương nhiên không chỉ mình Lâm Hâm. Đối mặt nguy hiểm tính mạng, tất cả ma pháp sư trên đầu tường đều phát ra ma pháp mạnh nhất của mình. Tất cả đều công kích từ mé bên, có người lực không chế mạnh thậm chí đem ma pháp vòng ra mặt sau Địa Ngục Giáng Thế để tránh ngộ thương ba người Long Hạo Thần ở đằng trước. Một số ma pháp sư gan lớn, thực lực mạnh thì làm giống như Lâm Hâm bay tới bên cạnh Long Hạo Thần, ở cự ly gần phát huy hết ma pháp công kích.

Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo ở phương xa trợn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh này. Đôi mắt hung tợn tràn ngập sự khó tin. Khi Quang Chi Cầu Nguyên xuất hiện, gã phát hiện mình mất đi liên hệ với Địa Ngục Giáng Thế.

Dù lấy tu vi như gã, muốn không chế siêu cấp cấm chú uy lực khủng bố đủ so với Ma Thần Hoàng toàn lực đánh một chiêu thì như trứng chọi đá. Gã chẳng thể ngờ rằng Ma Pháp Thánh Điện còn có năng lực tạm thời phong ấn siêu cấp cấm chú này. Gã biết phong ấn sẽ không quá lâu, nhưng các ma pháp sư Ma Pháp Thánh Điện tốc độ phản ứng cực nhanh, đã bắt đầu dốc sức công kích cấm chú. Cứ tiêu hao như thế, đợi khi phong ấn kết thúc, Địa Ngục Giáng Thế còn có thể phát huy lực công kích nhiều ít thì rất khó nói!

Là ma thần thứ năm trong ma tộc, một trong năm trụ cột lớn nhất, đương nhiên Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo có sự quyết đoán. Tay phải chỉ hướng Gia Lăng quan, thanh âm trầm thấp hùng hồn vang lên.

“Tấn công!”

Tuy Địa Ngục Ma tộc là lực lượng trụ cột của đại quân ma tộc ngoài Gia Lăng quan, nhưng không phải toàn bộ. Cùng với Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo ra lệnh một tiếng, đại quân ma tộc như thủy triều tấn công Gia Lăng quan.

Uy lực Địa Ngục Giáng Thế có thể bị ngăn chặn, nhưng ma pháp sư Gia Lăng quan cũng bị kiềm chế.

Bên này Long Hạo Thần có chút chịu hết nổi.

Tuy Quang Chi Cầu Nguyên chủ yếu là nhờ thần lực lượng phong cấm, nhưng cũng cần linh lực khổng lồ chống đỡ. Long Hạo Thần thông qua Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần tăng phúc Quang Chi Cầu Nguyên, nhưng tốc độ tiêu hao linh lực vẫn cực kỳ khủng khiếp.

Bây giờ trên người hắn tỏa ánh vàng bầy sắc rõ ràng trong trạng thái bất ổn, có khả năng tùy thời tan vỡ.

Đôi tay Thái Nhi cầm Lưỡi Hái Tử Thần bất giác nắm chặt. Một khi Quang Chi Cầu Nguyên của Long Hạo Thần kết thúc, vậy họ sẽ là đứng mũi chịu sào, trở thành mục tiêu của Địa Ngục Giáng Thế. Thái Nhi biết mình nhất định phải cho Long Hạo Thần tranh thủ thời gian. Thế thì hẳn mới có thể mang theo mình cùng Lâm Hâm thông qua Tháp Vĩnh Hằng truyền tống đi.

Ngay lúc nguy hiểm này, sáu luồng sáng đột nhiên bắn ra từ hướng Gia Lăng quan.

Sáu đoàn sáng này mỗi cái đường kính khoảng mười mét nhanh chóng giáng xuống. Sáu luồng sáng đỏ, lam, thanh, vàng chanh, vàng, đen cùng lóe lên, ở trên không trung đan nhau thành sao sáu cánh huyền lệ, vừa lúc ôm lấy Địa Ngục Giáng Thế. Sáu luồng sáng này dâng lên bao phủ siêu cấp cấm chú đã bị suy yếu nhiều vào trong.

Nhắm mắt lại, Long Hạo Thần cười trên lưng Tinh Vương tập trung tinh thần lực quét hướng đầu tường Đông Nam quan, tìm kiếm bóng dáng Vương Nguyên Nguyên.

Bởi vì bên dưới đại chiến, linh lực dao động cực kỳ kịch liệt, sinh ra quấy nhiễu cực lớn đối với tinh thần lực của hắn. Cho nên Long Hạo Thần tìm kiếm khó khăn rất nhiều.

Hiện tại Vương Nguyên Nguyên đứng thực đang ở trên thành Đông Nam quan. Tay trái cầm Cự Linh Thần tẩm thuần, tay phải là Huyết Tinh Phong Bạo, giết chóc đầm máu. Ngay cả chính cô cũng không rõ rốt cuộc trên người đã nhuộm bao nhiêu màu máu.

Thánh chiến đã sắp hai năm, hai bên tiêu hao rất lớn. Vốn đại quân ma tộc yên tĩnh nhiều, chỉ ngẫu nhiên tấn công tượng trưng, Đông Nam quan cũng nhân lúc nghỉ ngơi lấy lại sức. Không biết vì sao, một tuần trước đại quân ma tộc lại lần nữa tổng tiến công, hơn nữa công kích mãnh liệt hơn trước kia. Bỗng chốc các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện Đông Nam quan đều xông vào chiến tranh, khí thế hùng hục, cả quan ải đều bao trùm sắc màu huyết tinh.

Vương Nguyên Nguyên vẫn ở tiền tuyến, thủ vệ đầu tường. So với lúc mới bắt đầu thánh chiến, giờ thì Cự Linh Thần tẩm thuần hay Huyết Tinh Phong Bạo đều trùm tầng huyết sắc. Đó không phải chỉ là bị nhuộm màu, còn có khí thế hung ác do giết chóc vô số tạo thành.

Diện mạo của Vương Nguyên Nguyên so với trước kia không thay đổi nhiều, nhưng khí chất thì biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lạnh lùng, trầm ổn. Cho dù trong lúc giết chóc toàn thân cô đầm mùi máu thì biểu tình không chút thay đổi, ra tay tàn nhẫn, coi như một số cường giả uy tín lâu năm của Chiến Sĩ Thánh Điện đều không thể so sánh với cô.

Tu vi của Vương Nguyên Nguyên tăng nhanh đến chóng mặt. Không ngừng giết chóc tích lũy thật nhiều sát khí, không biết cô dùng cách gì mà trong tình trạng huyết mạch Cự Linh Thần bị kích phát, liên tiếp đột phá. Hiện giờ tu vi đã vượt qua Trương Phóng Phóng sớm đột phá cấp bảy hơn cô vài năm. Sự cố chấp này khiến cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện rung động.

Cấp bảy bậc năm là nội linh lực hiện tại của Vương Nguyên Nguyên, lại thêm vũ khí giết chóc khủng bố trong tay cô. Nếu bình chọn sát thần Đông Nam quan thì cô hoàn toàn xứng đáng. Từ bắt đầu thánh chiến tới nay, cô không bỏ qua bất cứ trận chiến nào. Lúc tối đa thì liên tục ở trên thành giết địch năm ngày năm đêm, mãi đến kiệt sức hôn mê mới bị đưa xuống đầu tường. Khi tinh thần cô hồi phục thì không nghe bất cứ ai khuyên can, lần nữa đứng trên Đông Nam quan.

Bây giờ Vương Nguyên Nguyên đã sớm thành nữ anh hùng Đông Nam quan, là thần tượng trong lòng đa số chiến sĩ.

Trương Phóng Phóng đã không còn Săn Ma Đoàn của mình, y luôn im lặng cùng Vương Nguyên Nguyên. Đối với cách chiến đấu của Vương Nguyên Nguyên, không biết y đã khuyên nhủ bao nhiêu lần. Không biết bao nhiêu lần y vì cô dùng thân mình chặn công kích từ kẻ địch. Nhưng Vương Nguyên Nguyên không nghe lọt tai lời khuyên của y.

Sau này tâm tình của Trương Phóng Phóng dần biến đổi. Cảm tình đối với Vương Nguyên Nguyên chẳng những không vì sự cố chấp này mà yếu bớt, ngược lại càng mãnh liệt thêm. Hơn nữa y bị Vương Nguyên Nguyên ảnh hưởng, Thủ Hộ kỵ sĩ sắp biến thành Trừng Giới kỵ sĩ. Điên máu lên thì giết không thua gì Vương Nguyên Nguyên.

Giờ phút này, Trương Phóng Phóng đứng bên cạnh Vương Nguyên Nguyên, giáp trụ trên người đã sớm biến thành đủ màu sắc. Trọng kiếm chém hướng kẻ địch, Tẩm thuần thì tập trung ngăn cản đòn tấn công hướng về Vương Nguyên Nguyên. Dù là Vương Nguyên Nguyên hay Trương Phóng Phóng, có thể nói là bỏ ra từ trong xác chết. Nếu không phải hai người có linh lô bảo vệ, lại thêm cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện cố ý quan tâm, chỉ sợ sớm chết trên chiến trường không biết bao nhiêu lần.

Ba Hùng Ma to con bị máy bắn đá quăng lên đầu tường tìm tới Trương Phóng Phóng và Vương Nguyên Nguyên. Vung cái chùy thô to, chúng cứng rắn chống lại công kích của Vương Nguyên Nguyên.

Oành!

Công kích của một Hùng Ma bị Trương Phóng Phóng dùng tấm thuẫn bật ra. Công kích Hùng Ma thứ hai bị y dùng trọng kiếm chặn lại.

Trong tiếng kêu rên, Trương Phóng Phóng phun ra búng máu. Đây là lần thứ mấy y bị thương, chính y cũng sớm thói quen.

Va chạm kịch liệt, hai Hùng Ma bị y bức ép lùi vài bước. Tất cả điều Trương Phóng Phóng làm là vì tranh thủ thời gian cho Vương Nguyên Nguyên.

Cự Linh Thần tấm thuẫn không chút chần chờ đập nát oanh kính từ hai cái chùy, Huyết Tinh Phong Bạo giống như tên, chớp mắt diên cuồng bùng phát.

Trên đầu tường lại dấy lên gió tanh mưa máu. Dù hung tàn như Hùng Ma tộc, hai Hùng Ma kia thấy cảnh tượng đồng bạn bị Huyết Tinh Phong Bạo băm nát thì lộ ra sợ hãi, hoảng sợ không ngừng đánh hướng bên cạnh, không dám đối diện nữ sát thần Vương Nguyên Nguyên.

Cự Linh Thần tấm thuẫn chống mặt đất, Vương Nguyên Nguyên thở hồng hộc, mắt đỏ như máu nhìn Trương Phóng Phóng ở bên cạnh, nhẹ gật đầu.

Trương Phóng Phóng miễn cưỡng cười.

“Tôi không sao. Cô nghỉ ngơi một lát đi, tôi còn chống được mà.”

Vương Nguyên Nguyên không nói gì. Có nhiều lúc tình nghĩa không cần nói ra mà ghi khắc trong lòng.

Ngay lúc này, đột nhiên một cột sáng vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ Vương Nguyên Nguyên vào trong. Ngay sau đó lại một cột sáng vàng khác, lần này là rơi trên người Trương Phóng Phóng.

Quang nguyên tố nồng đậm mà ấm áp, hỗn hợp cảm giác thoải mái vuốt ve thân thể họ. Trong thanh âm êm tai, hai thiên sứ vàng từ trên trời giáng xuống, sáu cánh vỗ đập, từ phía sau nhẹ ôm lấy thân thể Trương Phóng Phóng, Vương Nguyên Nguyên.

Họ đã ở đầu tường Đông Nam quan chiến đấu liên tục ba ngày ba đêm. Thân thể rã rời, bị thương, tiêu hao linh lực khiến họ sắp tới tình trạng kiệt quệ. Lúc này hai ma pháp trị liệu quang hệ cường đại đối với họ chẳng khác nào đưa than sưởi ấm ngày tuyết. Dù là thể lực hay linh lực đều nhanh chóng hồi phục.

Càng khiến Trương Phóng Phóng giật mình là, y trông thấy ánh sáng rơi trên người Vương Nguyên Nguyên cực tinh thuần. Bóng dáng đại thiên sứ trừ màu vàng ra còn lộ hơi thở thánh khiết. Màu đỏ trong mắt Vương Nguyên Nguyên bị thiên sứ ôm lấy đang nhanh chóng biến mất. Chính là nói, nàng không chỉ chữa trị vết thương cho Vương Nguyên Nguyên còn an ủi tâm linh tràn ngập sát khí. Trị liệu tinh thần và thân thể, đây là lần đầu tiên Trương Phóng Phóng gặp được Đại Thiên Sứ Chi Ứng!

Gần như là bản năng, Trương Phóng Phóng và Vương Nguyên Nguyên cùng ngẩng đầu nhìn lên trời. Trên trời, bốn bóng người giáng xuống. Trong đó hai kỳ sĩ chính là người thi triển ma pháp trị liệu Đại Thiên Sứ Chi Ứng.

Nhẹ nhàng đáp xuống, một đồng hỏa cầu như pháo liên tục bắn ra từ Hỏa Tinh pháp trượng của ma pháp sư mặc đồ lửa đỏ. Dù là ma tộc trên trời hay dưới đất tấn công đầu tường đều bị quét ngã một đồng. Hỏa cầu xanh khiến không khí có thêm mùi khét, đương nhiên mùi khét là đến từ thi thể binh sĩ ma tộc.

Có mấy thực lực mạnh chạy thoát, bao gồm hai Hùng Ma chạy sang bên trốn thoát, đều chết trong ánh sáng xám lấp lóe. Chỉ vài lần hô hấp, đoạn tường thành Trương Phóng Phóng, Vương Nguyên Nguyên đứng đều yên tĩnh nhiều.

Hàn Vũ nhanh chóng tiến lên, Tấm thuẫn trong tay giơ ngang chắn ở đằng trước. Lâm Hâm tự nhiên né tránh sau lưng y, Hỏa Tinh pháp trượng không ngừng công kích, hoàn toàn bộc lộ lực công kích cường đại của ma pháp sư hỏa hệ. Trước ma pháp công kích cường đại của y, tạm thời không ma tộc nào có thể tới gần bên này.

“Hàn Vũ, Lâm Hâm, Thái Nhi?” Thanh âm Vương Nguyên Nguyên hơi khàn khàn tràn ngập khó tin. Từ khi bắt đầu thánh chiến, đôi tay nắm vũ khí lần đầu tiên run rẩy.

“Nguyên Nguyên, còn có tôi.” Sau mặt nạ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp vang giọng Long Hạo Thần.

Leng keng

Vũ khí trong tay Vương Nguyên Nguyên rơi xuống đất, thân thể lão đảo suýt ngã, may có Trương Phóng Phóng vội vàng đỡ lấy.

“Đại ca, đại ca! Các người, các người rốt cuộc đến!”

Đông Nam quan, Huyết Tinh nữ chiến thần vô cùng kiên cường giết địch như ma, Vương Nguyên Nguyên, cảm xúc mất đi không chế, khóc rống thất thanh.

Long Hạo Thần tiến lên một bước, không để ý trên người Vương Nguyên Nguyên đầm máu, ôm chặt cô.

“Chúng tôi đã đến, còn phải đi hội hợp với Anh Nhi và Tư Mã nữa. Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất sẽ tổ hợp lại. Không, ngày chúng ta dựng lại đoàn nhất định là cấp vương!”

“Ừ, ừ...” Vương Nguyên Nguyên đã nói không nên lời, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bởi vì thiếu tự tin, trong hai năm thánh chiến, có thể nói cô là người khổ nhất trong Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất. Mỗi ngày gần như giãy dụa giữa lần ranh sống chết, mỗi ngày khổ chiến tìm kiếm đột phá. Chỉ vì không để mình tụt lại sau, có thể vẫn là một thành viên trong đoàn đội.

Long Hạo Thần đến, Thái Nhi, Hàn Vũ, Lâm Hâm cũng đến rồi. Họ không quên mình, họ đến kiếm mình. Săn Ma Đoàn chúng ta rốt cuộc dựng lại. Giờ phút này, Vương Nguyên Nguyên chỉ thấy toàn thân mềm nhũn, thần kinh căng thẳng đột nhiên thư giãn, không thể ức chế cảm xúc.

Long Hạo Thần giao cô trở lại vòng tay Trương Phóng Phóng.

“Trương huynh, cảm ơn.”

Trương Phóng Phóng khẽ thở dài.

“Tôi làm mọi chuyện vì Vương Nguyên Nguyên cũng là vì chính mình. Tôi không thể bảo vệ đồng bạn, nếu không thể bảo vệ được cả cô ấy, vậy tôi chỉ có thể theo cô ấy ra đi.”

Long Hạo Thần nói.

“Nguyên Nguyên cảm xúc không ổn định, nhờ Trương huynh trông chừng giùm. Đợt trận chiến này kết thúc chúng ta lại nói tiếp.”

Dứt lời, hắn xoay người đi hướng đầu tường.

Nâng lên tay phải, Quang Chi Liên Y xuất hiện trong lòng bàn tay, nhún mũi chân, Long Hạo Thần phóng lên tới bên cạnh Hàn Vũ.

Liếc sơ tình thế trước mắt, có Lâm Hâm và Thái Nhi chủ công, Hàn Vũ chủ thủ, chỉ cần đối phương không phải đến cường giả trên cấp tám, trận phòng ngự này không sợ bị phá.

Long Hạo Thần hơi lùi ra sau nửa bước, đi tới sau lưng Hàn Vũ, vang lên tiếng ngâm xướng chú ngữ.

Từ khi kết thúc bế quan, có nhiều lúc Long Hạo Thần càng giống ma pháp sư quang hệ. Hơn nữa hắn sử dụng ma pháp quang hệ đích thực mạnh hơn ma pháp sư. Lực thần thiết cường đại của Thần Quyền Giả đối với Quang nguyên tố thường khiến hắn có thể vượt cấp thi triển ma pháp.

Lúc trong Huyền Động học tập kỹ năng, Long Hạo Thần cố gắng học tập kỹ năng phòng ngự và trị liệu của Thủ Hộ kỵ sĩ. Nhờ vào năng lực cường đại của Thần Quyền Giả, hắn thậm chí tiến vào lĩnh vực chỉ có Thần Thánh kỵ sĩ mới có thể vào, ở đó học tập một đoạn thời gian. Đây cũng là lai lịch mấy cấm chú quang hệ của hắn.

Trong tiếng ngâm xướng chú ngữ, ánh sáng vàng trên người Long Hạo Thần bắt đầu biến càng thêm rực rỡ. Trong không khí dần có nhiều Quang nguyên tố hòa cùng hắn. Nhưng lúc này trên mặt hắn rõ ràng lộ ra sự thất vọng. Đúng như hắn dự định, cùng chú ngữ chưa chắc phát huy ra uy lực giống nhau. May mắn không thể nào vĩnh viễn đứng về phía hắn.

Long Hạo Thần ngâm xướng là chú ngữ Thần Thánh Cam Lâm. Lần này hắn không thể dẫn động tất cả Quang nguyên tố, không thể bày ra thần tích, cuối cùng hoàn thành chỉ là Cam Lâm Thuật mà thôi.

Cột sáng vàng rực rỡ phóng lên cao, chiếu sáng cả khung trời. Ngay sau đó, mưa ánh vàng lác rác rơi xuống. Tuy Cam Lâm Thuật thua xa Thần Thánh Cam Lâm nhưng dù sao cũng là ma pháp trị liệu cấp tám, bao phủ phạm vi gần ngàn mét vuông.

Trong phạm vi, tất cả chiến sĩ, ma pháp sư trên thành Đông Nam quan đều được chữa trị có hiệu quả. Ma tộc công thành bị Cam Lâm Thuật bao phủ thì trên người tỏa từng đợt khói xanh, thể công giảm bớt.

Nhưng Cam Lâm Thuật dù sao vẫn là Cam Lâm Thuật, phạm vi bao phủ, hiệu quả trị liệu, thời gian kéo dài đều không thể so sánh với Thần Thánh Cam Lâm gần bằng siêu cấp cấm chú. Bởi vậy thể công ma tộc chỉ bị ức chế đôi chút. Các tướng sĩ Đông Nam quan được tạm nghỉ chốc lát, trị liệu xong Cam Lâm Thuật đã kết thúc. Đại quân ma tộc tiếp tục như thủy triều ập tới.

Lúc này Lâm Hâm lùi ra sau nửa bước, liên tục phát ra ma pháp công kích tiêu hao linh lực cực lớn. Dù có Hỏa Long Cánh tăng phúc nhưng y vẫn cần thời gian bổ sung linh lực.

Ít đi ma pháp công kích cường đại, ma tộc bỗng chốc lại xông lên đầu tường. Xung phong trước nhất rõ ràng là Địa Miễn tộc Ẩn Hình Giả, chúng nó không thể chui vào tường thành cứng rắn, nhưng toàn thân đầy gai không chút do dự điên cuồng tấn công.

Hàn Vũ bình tĩnh ứng phó kẻ địch, không tham chiến. Đôi tay nắm chặt tấm thuẫn, phóng cảm giác ra phạm vi xa nhất, bảo vệ Long Hạo Thần và Lâm Hâm ở phía sau.

Thánh Quang Thảm Tấm thuẫn, lá chắn phản xung, Thần Ngự Thuẫn, Thuẫn Tường, vài kỹ năng phòng ngự tấm thuẫn sử dụng xuất thần nhập hóa. Đôi chân không động đậy nhưng khiến trong phạm vi hai mươi mét không ma tộc có thể vượt qua một bước.

Thải Nhi tựa như luồng sáng, ánh sáng xám tử vong, chỉ cần nòng đi qua đâu, dù là thân thể chắc khỏe như Hùng Ma đều không thể ngăn cản. Lưỡi Hái Tử Thần sắc bén khủng bố, lại thêm tốc độ cực nhanh của nòng, dễ dàng lấp lỗ hổng có lẽ xuất hiện hai bên phòng ngự của Hàn Vũ.

Long Hạo Thần vẫn không tham gia công kích. Từng ma pháp tăng phúc Thủ Hộ kỳ sĩ phát ra từ người hắn.

Tín Niệm quang hoàn, Thủ Hộ Ân Tứ, Cường Kích quang hoàn, Tụ Linh quang hoàn, Thần Thánh quang hoàn.

Mỗi quang hoàn hắn phóng ra hiệu quả vượt xa kỳ sĩ bình thường, diện tích bao trùm cực lớn. Hắn thậm chí có thể quảng quang hoàn phủ lên vị trí khác trên đầu tường.

Hắn phóng từng chuỗi ma pháp quang hệ khiến trên đầu tường Đông Nam quan, gần như hai phần ba chiến sĩ được quang hoàn tăng phúc. Tuy từng quang hoàn tăng phúc không lớn, nhưng có thể được ma pháp quang hệ tăng phúc, chẳng những nâng cao sĩ khí bên ta, cũng khiến sức chiến đấu và năng lực sinh tồn các chiến sĩ tăng lên.

Trong đó, hiệu quả rõ rệt nhất chính là Thần Thánh quang hoàn. Đây là một trong các quang hoàn dùng tốt nhất trong trận chiến giữa kỳ sĩ và ma tộc. Trong phạm vi quang hoàn, công kích của chiến sĩ sẽ kèm hiệu quả thần thánh, tăng lớn lực sát thương với ma tộc. Ma tộc hắc ám thuộc tính nếu tiến vào phạm vi Thần Thánh quang hoàn sẽ lập tức bị suy yếu thực lực.

Không sai. So với phòng ngự và tăng phúc, lực công kích của Long Hạo Thần càng mạnh hơn. Nhưng bây giờ hắn không quyết đấu một chọi một hay lấy một địch nhiều, mà là trong chiến tranh. Trừng Giới kỳ sĩ không thể nào so sánh được với tác dụng của Thủ Hộ kỳ sĩ trên chiến trường.

Năng lực Thần Quyển Giả khiến mỗi kỹ năng của Long Hạo Thần có hiệu quả tăng phúc hơn kỳ sĩ bình thường gấp ba lần. Những kỹ năng tiêu hao không lớn, hắn gần như không tạm dừng liên tục sử dụng. Thoáng chốc trên thành Đông Nam quan diện tích một phần ba bao trùm ánh sáng vàng mờ lung.

Lâm Hâm hồi phục trong thời gian ngắn ngủi lại gia nhập chiến đấu. Y tựa như pháo đài bắn ra công kích. Tâm Diễm Hỏa Diễm đi qua đâu là biển lửa xanh rộng lớn hạn chế công kích của ma tộc. Khi y dốc sức công kích, Hàn Vũ và Thải Nhi sẽ lùi lại hồi phục linh lực.

Ăn ý giữa họ đã sớm nhập vào xương cốt. Dù lâu chưa gặp mặt, bây giờ lần nữa hợp tác vẫn rất ăn ý.

Sự ăn ý này đến từ tín nhiệm tuyệt đối. Đặc biệt là trong tình huống có Long Hạo Thần. Có hấn, linh hồn đoàn đội, Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất có động lực mạnh mẽ không sợ gì cả.

Keng! Vang lên tiếng sắt thép va chạm ở bên trái Long Hạo Thần, cùng với tiếng hô hưng phấn.

“Thải Nhi, cô lo bên phải là được, bên trái giao cho tôi!”

Long Hạo Thần nghiêng đầu nhìn, Vương Nguyên Nguyên đi tới bên cạnh hấn, tiếng sắt thép va chạm là do Cự Linh Thần tẩm thuần cùng Huyết Tinh Phong Bạo phát ra.

“Nguyên Nguyên, cô...” Long Hạo Thần kinh ngạc kêu.

Tắm trong quang hoàn Long Hạo Thần phóng ra, trên người Vương Nguyên Nguyên bao trùm tầng sáng vàng.

“Đại ca, sao thiếu tôi được? Cậu biết không? Tôi mong chờ ngày cùng mọi người chiến đấu đã rất lâu, đợi quá lâu rồi!”

Được Đại Thiên Sứ Chi Ứng chữa trị, thực lực của Vương Nguyên Nguyên đã hồi phục chút ít, quan trọng là cảm xúc cô thay đổi.

Đám Long Hạo Thần đến khiến sợi dây thần kinh căng thẳng chùng lại, nhưng cũng kích phát chiến ý vô tận trong lòng cô. Có thể chiến đấu cùng bạn thân, đối với cô là điều hạnh phúc nhất!

Mất thấy bốn người Long Hạo Thần ở phía trước phối hợp ăn ý, sao Vương Nguyên Nguyên yên tâm nghỉ ngơi được? Sau khi hồi phục tinh thần vài phần, cô lập tức đi tới bên cạnh Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không ngăn cản Vương Nguyên Nguyên. Hấn biết mình không thể cản cô.

“Tốt, vậy chúng ta cùng nhau chiến đấu đi. Nguyên Nguyên, mở ra Linh Hồn Xiềng Xích của cô.”

“Vâng, đoàn trưởng!” Vương Nguyên Nguyên cao giọng đáp.

Ban đầu khi chia ly, mỗi người trong Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất đều tự động cắt đứt Linh Hồn Xiềng Xích. Bởi vì họ không biết trong khoảng thời gian tách ra sẽ gặp chuyện gì, ai cũng không muốn liên lụy đồng bạn. Khi gặp lại thì từng chút một liên hợp lại Linh Hồn Xiềng Xích. Cũng có nghĩa là bọn họ đang xây dựng lại tổng thể. Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất xây dựng lại đã mạnh hơn trước kia nhiều. Trải nghiệm sinh tử khiến họ càng trân trọng đoàn đội này, cũng khiến kinh nghiệm và thực lực của họ tăng vọt.

Bảy người đã có năm quay lại, lực lượng đoàn đội hồi phục một phần rất lớn. Có Vương Nguyên Nguyên trấn thủ bên trái, có uy lực cường đại của Cự Linh Thần tẩm thuần và Huyết Tinh Phong Bạo, Long Hạo Thần trấn giữ chính giữa, càng có thể hết sức thi triển ma pháp tăng phúc.

Các lãnh đạo Chiến Sĩ Thánh Điện sớm phát hiện biến đổi bên này. Bốn người từ trên trời giáng xuống lập tức tham gia chiến đấu khiến họ giật mình. Chẳng qua thuộc tính quang minh nồng đậm trên người Long Hạo Thần và Hàn Vũ khiến họ không ngăn cản. Khi họ thấy Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của Long Hạo Thần thì rất ngạc nhiên.

Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ chính là lực lượng trụ cột của Kỵ Sĩ Thánh Điện, trừ chấp hành nhiệm vụ ra sẽ không dễ dàng rời khỏi Ngự Long quan. Sao đột nhiên có một Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ dẫn theo vài người đi tới Đông Nam quan?

Điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo dẫn theo các cường giả cấp Chiến Thần, Chiến Đế vẫn đang giằng co với tám ma thần. Khi ông trông thấy Long Hạo Thần phóng ra từng ma pháp tăng phúc thì thâm cảm thán.

Đây chính là Thủ Hộ kỵ sĩ! Song tu ma vũ. Trên chiến trường, tác dụng của Thủ Hộ kỵ sĩ thật sự rất lớn. Họ có thể phòng ngự, hỗ trợ, công kích, thậm chí là trị liệu. Một Thủ Hộ kỵ sĩ cường đại mà toàn diện có thể chống đỡ một mảnh bầu trời.

Lúc này Khâu Vĩnh Hạo và các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện đang bình bồng giữa không trung. Từ bên trên nhìn xuống có thể thấy rõ, từ khi đám Long Hạo Thần đến, bắt đầu Cam Lâm Thuật thì áp lực Đông

Nam quan rõ ràng giảm bớt nhiều. Thế công của ma tộc cũng bị ức chế. Chỉ vài người đã giúp ích rất lớn cho chiến tranh. Thân phận Khâu Vĩnh Hạo là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, ông cảm nhận sâu sắc nhất.

Kỵ sĩ, ma pháp sư, thích khách, kỵ sĩ, chiến sĩ. Đợi đã, Vương Nguyên Nguyên cùng họ phối hợp ăn ý như vậy, chẳng lẽ nói đám người kia là cùng Săn Ma Đoàn với cô?

Nghĩ tới đây, Khâu Vĩnh Hạo thầm giật mình. Trong đầu ông lập tức xuất hiện năm đó một chàng trai tại Chiến Sĩ Thánh Điện chém ra một kiếm, vì Chiến Sĩ Thánh Điện để lại ảo diệu kiếm ý.

Chẳng lẽ Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ không ngừng thi triển ma pháp tăng phúc chính là hấn ư? Ngăn ngừa không tới hai năm thời gian hấn đã trưởng thành đến trình độ như vậy? Nhớ lại hội nghị quan trọng tại Liên Minh Thánh Điện gần hai năm trước, tâm tình Khâu Vĩnh Hạo càng thêm phức tạp.

‘Tác dụng của Thủ Hộ kỵ sĩ ở trên chiến trường là gì? không phải phòng ngự, không phải chữa trị, càng không là tấn công, mà cố gắng cho càng nhiều chiến hữu của mình sống sót. Chỉ có hiểu ra điểm này, làm được điều này thì con mới là Thủ Hộ kỵ sĩ chân chính.’

Lời của ông nội quanh quẩn trong lòng Long Hạo Thần. Hấn phóng thích quang hoàn ngày càng thành thạo, quang hoàn phối hợp càng lúc càng ăn ý. Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp hồi phục, bản thân hấn tự hồi phục, linh lực gần như liên miên bất tận để hấn thi triển ma pháp quang hoàn bình thường không đến cấp năm. Về mặt tốc độ thi pháp, tuy hấn không thể so với Lâm Hâm là ma pháp sư thật sự, nhưng khoảng cách thi pháp và hiệu quả ma pháp cùng cấp thì Lâm Hâm lại kém xa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

526. Chương 198: Động Sát Dẫn Thần Thuật

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Bây giờ Long Hạo Thần đã tiến vào trạng thái đặc biệt, là loại cảm giác tâm linh thăng hoa. Dường như phóng ra một quang hoàn thì sẽ cứu được mạng đồng bạn. Cảm giác này mạnh hơn nhiều so với hấn tự giết địch.

Chiến tranh đang tiếp tục, vốn thánh chiến là trận đánh lâu dài, trước mắt càng như vậy. Chiến tranh hỗn loạn tàn bạo khiến thi thể dưới thành chồng chất như núi.

Đám Long Hạo Thần tham gia tuy khiến tình thế Đông Nam quan ổn định nhiều, nhưng thế công của ma tộc chẳng chút yếu đi, ngược lại thêm mãnh liệt. Càng nhiều cường giả ma tộc tham gia chiến trường, trùng kích phòng tuyến Đông Nam quan.

Từng vòng ánh sáng đen không ngừng tỏa ra từ tám cây Trụ Ma Thần. Mỗi một ánh sáng bao trùm lên chiến sĩ ma tộc trong phạm vi lớn. Bị ánh sáng ảnh hưởng, các chiến sĩ ma tộc lập tức biến cực kỳ hăng hái, không sợ chết xông hướng Đông Nam quan.

Trong tám ma thần phụ trách công kích Đông Nam quan, dẫn đầu là vị có khuôn mặt nhân loại tuyệt đẹp, nhưng lại có thân hình đàn ông rắn chắc, sáu cánh đen sau lưng. Trên trán có ba khối thủy tinh hình tam giác.

Bái Mông, xếp hạng thứ chín trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Thiên Sứ Ma Thần, am hiểu các loại hắc ma pháp.

Trừ Bái Mông, bảy ma thần có mặt xếp hạng không đến hai mươi, cho nên gã trở thành thống soái nơi này.

Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông và Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo khác nhau. Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo hoàn toàn là ma pháp sư hắc ám, hoặc nên nói là ma pháp sư Địa Ngục Ma. Bái Mông thì ma vũ song tu, sở trường nhất là dùng các loại hắc ma pháp tăng phúc cho mình. Trong tình huống không có chủng tộc của mình có thể vào được mười hạng đầu bảy mươi hai Trụ Ma Thần, sức chiến đấu cá nhân không thua Mã

Nhĩ Ba Sĩ Đáo bao nhiêu. Cùng lúc đó, gã còn là bạn tốt của A Gia Lôi Tư Nguyệt Ma Thần, có địa vị cực kỳ cao thượng trong ma tộc.

Lúc Bái Mông còn trẻ kế thừa địa vị ma thần, từng làm thị vệ cho Ma Thần Hoàng, được Ma Thần Hoàng quan tâm và chỉ dẫn không ít. Cho nên gã rất trung thành với Ma Thần Hoàng, hễ là mệnh lệnh của Ma Thần Hoàng đều nhất định chấp hành. Ma Thần Hoàng khiến gã chỉ tiêu hao thực lực Chiến Sĩ Thánh Điện vậy gã chỉ tiêu hao, kêu gã tăng mạnh công kích, vậy gã sẽ tăng độ công kích. Gã chỉ có một mình chứ không có tộc nhân của mình, đương nhiên không cần lo nghĩ cho chủng tộc, chỉ làm theo mệnh lệnh của Ma Thần Hoàng là được. Thế nên gã thành thuộc hạ đắc lực nhất của Ma Thần Hoàng.

Đương nhiên địa vị của Bái Mông và A Gia Lôi Tư, Ngõa Sa Khắc là không thể so sánh được. Hai người kia ở trong lòng Ma Thần Hoàng là anh em tốt nhất. Nhưng dù là vậy, Bái Mông ở trong ma tộc, trừ Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần ra, ai cũng không nhận. Đơn thể đáng sợ ở chỗ không lo được lo mất, vậy nên dù là Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo đều phải nhường nhịn gã vài phần.

Cũng có ngoại lệ, ngoại lệ này chính Chiến Cuồng Ma Thần A Nan. Tuy Bái Mông sẽ không nghe theo lệnh A Nan, nhưng gã tâm phục khẩu phục A Nan, bị đánh phục. Cùng là ma tộc đơn độc, gã so đấu với A Nan nhưng chưa từng thắng một lần, lần nào cũng bị đánh rã rơi đầy đất.

“Bái Mông đại nhân, kỳ sĩ đột nhiên xuất hiện này có chút uy hiếp. Có nên xử lý hẩn không?” Bên cạnh Bái Mông, một ma thần diện mạo cực kỳ tuấn tú, sau lưng cũng là sáu cánh đen nhỏ giọng nói.

Trừ mặt nữ thân nam ra, gã và Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông rất giống nhau, chỉ là trên trán còn có con mắt thứ ba, con mắt này đang khép kín.

Xếp hạng bốn mươi chín trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ. Bởi vì diện mạo cực giống Bái Mông nên quan hệ với gã rất tốt, cũng là ma thần đơn thể, coi như có họ hàng với Bái Mông.

Bái Mông nói.

“Người tra xét thử xem.”

“Vâng!” Khắc La Tắc Nhĩ vâng dạ, nhìn hướng Long Hạo Thần ở phương xa, Trụ Ma Thần của gã lan tỏa một tầng sáng xanh đậm. Ngay sau đó, con mắt thứ ba chậm rãi mở, lộ ra con người xanh đậm. Sóng gợn kỳ lạ không màu tựa như sợi chỉ trắng tập hướng tới đầu tường Đông Nam quan.

Long Hạo Thần đang ở đầu tường quan ải không ngừng thi triển quang hoàn, hẩn đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng, giống như có lực lượng đặc biệt rút đi thứ trong đầu.

Lòng kinh hãi, hẩn lập tức ngừng thi triển ma pháp, cũng tập trung tinh thần lực cảm nhận biến hóa đột ngột này.

Trong cảm giác của Long Hạo Thần, lực lượng khiến hẩn choáng váng này là tinh thần dao động mạnh mẽ nhưng không giống ma pháp tinh thần công kích. Nói về mặt tinh thần lực thì sức mạnh cao đến hẩn không thể so sánh với đối phương. Nhưng tinh thần lực này không có trùng kích mạnh mẽ như ma pháp tinh thần. Thế nên tuy cảm giác của hẩn rất mạnh nhưng không thể đoán ra lực lượng tinh thần này rốt cuộc là cái gì, chỉ mơ hồ biết nó đến từ ma tộc.

Hai mắt Long Hạo Thần lan tràn một tầng sáng vàng, ngay sau đó, tầng sáng này lấy mắt hẩn làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, rất nhanh bao trùm toàn thân. Bề mặt ánh sáng vàng có thể thấy tia sáng xanh đậm mỏng manh. Chốc lát sau ánh sáng biến mất, dường như mọi thứ hồi phục bình thường.

“Ừa?” Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ lộ ra biểu tình kinh ngạc. “Tinh thần lực thật mạnh. Kỳ sĩ đó là quang minh thuộc tính, sao có tinh thần lực cường đại như vậy?”

Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông nhú mày.

“Tình hình ra sao?”

Khắc La Tắc Nhĩ nói.

“Kỵ sĩ nhân loại này có tinh thần lực rất mạnh. Động Sát của ta vừa rơi trên người hắn lập tức bị phát hiện, tinh thần lực của hắn tự động sinh ra hiệu quả bài xích, chỉ tra xét được một phần. Tu vi của hắn khoảng cấp tám, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp trên người là cấp sử thi. Cao một mét chín, thể trọng khoảng tám mươi ký. Ngoại linh lực trên ba vạn. So với nhân loại bình thường thì cường độ thân thể cao hơn nhiều. Tuổi...”

Nói đến tuổi, trong mắt Khắc La Tắc Nhĩ lộ ra vài phần mờ mịt.

“Hắn phản ứng quá nhanh, có lẽ ta dò xét không quá chính xác. Động Sát cho ta biết chắc hắn chưa đến ba mươi tuổi, cụ thể bao nhiêu tuổi thì không tra xét rõ ràng, cũng không tìm ra được trang bị khác.”

“Kỵ sĩ cấp tám chưa đến ba mươi tuổi? Xem ra người dò xét quả nhiên không chính xác. Dùng năng lực đặc biệt của người thì sao?”

Khắc La Tắc Nhĩ lắc đầu, nói.

“Rất khó. Tuy tu vi của hắn kém hơn ta nhiều nhưng tinh thần lực rất mạnh, ta không có nắm chắc tuyệt đối thành công. Tinh thần lực như hắn, dù ta thành công chỉ sợ sẽ tổn thương nguyên khí.”

Đúng lúc này, Bái Mông trông thấy Long Hạo Thần quăng ra từng kỹ năng quang hoàn vào đầu tường Đông Nam quan, hỗ trợ các chiến sĩ Đông Nam quan ngăn cản đại quân ma tộc tấn công.

“Thử chút đi, ta trợ giúp người. Nhân loại có thể mặc Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cấp sử thi rất ít, tại Kỵ Sĩ Thánh Điện chỉ đứng sau Thần Ấn kỵ sĩ. Kỵ sĩ này so với chiến sĩ cấp chín Chiến Sĩ Thánh Điện còn đáng ghét hơn. Lại thêm hắn mới tới chắc chưa biết người tại đây. Chiến Sĩ Thánh Điện không kịp nhắc nhở hắn đâu.”

“Vâng!” Khắc La Tắc Nhĩ nghe Bái Mông nói xong thì không chần chờ nữa. Gã có thể được Bái Mông vị ma thần thứ chín để ý, nguyên nhân quan trọng nhất chính là nghe lời. Nói gã là tay sai của Bái Mông cũng không đủ.

Hai mắt khép kín, Khắc La Tắc Nhĩ bắt đầu ngâm xương chú ngữ. Giọng gã biến cực kỳ trầm thấp, Trụ Ma Thần ở không xa sau lưng biến thành màu xanh đậm.

Lúc Khắc La Tắc Nhĩ bắt đầu ngâm xương, Bái Mông thân hình chợt lóe che Khắc La Tắc Nhĩ ở sau lưng, ngăn cản tầm mắt phía nhân loại. Gã nâng lên đôi tay, một tầng khói đen đặc từ người gã khuếch tán ra, hoàn toàn che giấu tám cây Trụ Ma Thần vào trong. Hơi thở hắc ám cuộn cuộn hội tụ thành sương mù dày đặc. Mơ hồ vang tiếng êm tai. Ngay sau đó, từng thiên sứ vũ cánh đen bắt đầu bay quanh đoàn khói đen. Từng luồng sáng đen không ngừng bắn hướng đại quân ma tộc bên dưới.

Đây là Linh Vực Đọa Thiên Sứ của Bái Mông. Cứ ma tộc dưới cấp bảy nào được linh vực chiếu rọi, thực lực sẽ chớp mắt tăng lên một cấp, kéo dài năm phút đồng hồ. Tại ma tộc, trong linh vực, bàn về hiệu quả tăng phúc thì Linh Vực Đọa Thiên Sứ tuyệt đối có thể vào ba hạng đầu.

Cùng lúc đó, Bái Mông ẩn trong khói đen cũng bắt đầu trầm thấp ngâm xương chú ngữ, hai mắt dâng lên sắc ám kim, hóa thành đoàn ám kim bao trùm Khắc La Tắc Nhĩ đằng sau mình.

Được ánh sáng sắc ám kim tăng phúc, tốc độ ngâm xương chú ngữ của Khắc La Tắc Nhĩ rõ ràng tăng nhanh. Trụ Ma Thần ẩn trong khói đen phóng ra ánh sáng ám lam bắt đầu vận vạo dao động sóng gợn tập trung hướng giữa trán gã. Con mắt thứ ba duy nhất mở ra bắt đầu biến ngày càng yêu dị, thâm sâu.

Một Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ tuy khiến Bái Mông chú ý, nhưng bình thường gã sẽ không khiến Khắc La Tắc Nhĩ mạo hiểm như vậy. Bái Mông không biết vì sao nghe Khắc La Tắc Nhĩ giới thiệu về Long Hạo Thần, lập tức không chần chờ khiến gã ra tay. Sâu trong lòng Bái Mông dường như cảm giác được Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ này có chút không đúng, chỉ có triệt để giết chết mới giải quyết được vấn đề.

Bái Mông làm việc luôn quyết đoán, dù cảm giác có chính xác hay không, đánh chết một Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ Kỵ Sĩ Thánh Điện luôn không sai lầm.

Bởi vì trước kia đã xuất hiện tập kích nên Long Hạo Thần thăm tăng cảnh giác. Nhưng tinh thần dao động chỉ như phù du, không tạo thành thương tổn thực chất với hắn, hắn không quá để ý, vẫn không ngừng thi triển kỹ năng quang hoàn.

Lấy tu vi hiện tại của Long Hạo Thần, hần tin tưởng trừ phi ma thần ba hạng đầu tới đây, nếu không thì so khoảng cách tám ma thần bên ngoài, dù đối phương đột nhiên phát động công kích cấp cấm chú cũng không thể làm gì được hần. Lúc trước chiến đấu ở Ngự Long quan, Khu Ma quan, Gia Lăng quan đã khẳng định điều này.

Điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo luôn chú ý bên Long Hạo Thần, mới rồi hần thi triển quang hoàn tạm dừng chốc lát, còn làm ra trạng thái phòng ngự làm ông hơi ngáy ra.

Lúc trước Long Hạo Thần thi triển quang hoàn lưu loát như nước chảy, không hề có dấu hiệu cạn linh lực, thế nên hần đột nhiên ngừng lại rất đột ngột.

Hần làm sao vậy? Trong lòng Khâu Vĩnh Hạo lập tức nảy ra nghi hoặc. Từ vị trí của ông đương nhiên không trông thấy vệt xanh đen lúc trước Long Hạo Thần thấy.

Ngay sau đó Khâu Vĩnh Hạo trông thấy trên không trung đại quân ma tộc dâng lên khói đen. Là Linh Vực Đọa Thiên Sứ của Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông. Cảm giác bất an chợt xuất hiện trong lòng Khâu Vĩnh Hạo, ông lập tức cảm giác được hình như sắp xảy ra chuyện gì.

Ma tộc muốn làm cái gì đây? Ý nghĩ thay đổi thật nhanh, Khâu Vĩnh Hạo đột nhiên chấn động toàn thân. Ông nghĩ tới trong tám ma thần một tên thực lực yếu nhất nhưng nguy hiểm nhất.

“Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ hãy cẩn thận, nắm chặt đồng bạn của người!” Khâu Vĩnh Hạo lập tức hét lớn vang tận trời.

Tu vi của ông đương nhiên có thể dễ dàng truyền lời hướng Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, Khâu Vĩnh Hạo đã dẫn theo đám cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện lao ra ngoài thành Đông Nam quan.

Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, không cần nghi ngờ, là chỉ Long Hạo Thần. Hần đang thi triển quang hoàn đã nghe thấy lời Khâu Vĩnh Hạo, nhưng lời của ông khiến hần hơi khó hiểu. Nắm chặt đồng bạn bên cạnh? Là có ý gì?

Chỉ chốc lát do dự, Long Hạo Thần đột nhiên cảm giác nguy hiểm to lớn khó hình dung bỗng ập xuống người mình. Tâm tình vững như hần mà bỗng chốc xuất hiện cảm giác kinh hoàng. Bởi vì phần nguy hiểm này tràn ngập sự khó biết trước.

Hễ là cường giả đều có dự vọng khổng lồ chế rất mạnh, đặc biệt là đối với chính mình. Họ đều thói quen khổng lồ chế mọi thứ trong phạm vi năng lực của mình. Một khi xuất hiện tình hình không thể khổng lồ chế, họ sẽ lập tức xuất hiện cảm xúc hoảng hốt. Bây giờ Long Hạo Thần chính là như thế.

Một luồng sáng ám lam trắng tấp chằng hề báo trước liên tiếp khói đen đậm đặc của ma tộc và đầu tường Đông Nam quan. Luồng sáng này ở đầu tường Đông Nam quan có điểm tựa chính là Long Hạo Thần.

Trong chớp mắt đó, Long Hạo Thần chỉ cảm thấy thân thể mình bỗng cứng đờ. Tinh thần lực khủng bố khiến hần nghẹt thở lập tức giam cầm hần. Lúc này hần mới nâng tay lên định chụp lấy Hàn Vũ ở trước mặt.

Nói cũng kỳ, ánh sáng ám lam này không có tác dụng tổn thương nào với người khác. Dù xuyên qua thân thể Hàn Vũ thì y không có cảm giác gì, chỉ bao trùm lấy Long Hạo Thần.

Thải Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Hàn Vũ, Lâm Hâm lập tức phát hiện không đúng, vội vàng công kích ánh sáng ám lam. Nhưng họ hoảng sợ phát hiện làm gì đều uống công. Khi ánh sáng ám lam xuất hiện, đó dường như chỉ là ánh sáng chứ không có chút linh lực dao động. Tất cả công kích của họ đều rơi vào khoảng không. Thân thể Long Hạo Thần vẫn giữ ở trạng thái cứng đờ, ngay sau đó, không ngờ bóng dáng hần bỗng biến nhạt nhòa.

Đúng vậy, Long Hạo Thần phản ứng chậm. Nếu lúc hần nghe thấy lời Khâu Vĩnh Hạo trước tiên chụp lấy Hàn Vũ ở đằng trước thì còn kịp. Đáng tiếc suy nghĩ nhiều khiến hần mất đi cơ hội.

Nhưng làm Thần Quyển Giả, sao hần khoan tay chịu chết được? dù Long Hạo Thần không biết ánh sáng ám lam này sẽ đem đến điều gì cho mình, nhưng hần có thể sâu sắc cảm nhận được sự nguy hiểm. Một khi để ánh sáng ám lam thành công, vậy kết cục của mình dĩ nhiên là cứu tử nhất sinh.

Lúc nguy hiểm, Long Hạo Thần lập tức muốn sử dụng tất cả năng lực mình có. Đầu tiên hắn nghĩ đến Nhật Nguyệt Thần Oa tầm thuần. Nhưng hắn kinh hãi phát hiện trừ tinh thần lực ra, tất cả linh lực của mình đều bị ánh sáng ám lam phong ấn, không thể sử dụng. Mất đi linh lực, dù trang bị trên người hắn cường đại bao nhiêu cũng không thể phát huy uy lực chân chính!

Tinh thần lực, tinh thần lực! Ánh sáng ám lam sắp thành công. Long Hạo Thần dường như đã trông thấy một khuôn mặt dữ tợn.

Đúng rồi!

Không có linh lực không thể sử dụng trang bị, nhưng không phải tất cả trang bị đều cần linh lực! Một đoàn sáng vàng đột nhiên từ ngực Long Hạo Thần lóe lên. Nếu nhìn gần sẽ phát hiện ánh sáng vàng kia có hình đầu lâu nhỏ xíu.

Lúc nguy hiểm sống chết, Long Hạo Thần nghĩ đến Giai Diệu Vĩnh Hằng, vũ khí truyền tống đã nhiều lần cứu mạng hắn và đồng bạn.

Bất kể kẻ địch thi triển năng lực mạnh cỡ nào, chỉ cần mình truyền tống đến Tháp Vĩnh Hằng thì chúng có cách nào chứ? Tháp Vĩnh Hằng chỉ cần dùng tinh thần lực dẫn động, không cần linh lực gì!

Từ khi Giai Diệu Vĩnh Hằng buộc trên người Long Hạo Thần, Tháp Vĩnh Hằng luôn thông qua nó hấp thu lực lượng linh hồn bên ngoài. Đặc biệt là khi Long Hạo Thần tham gia thánh chiến, Giai Diệu Vĩnh Hằng càng biến tham lam. Tháp Vĩnh Hằng cho Long Hạo Thần cảm giác tựa như quái thú sắp thức tỉnh.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp trở thành tế phẩm lớn nhất của Tháp Vĩnh Hằng. Nếu không phải kịp thời cắt đứt, chỉ sợ gã đã bị Tháp Vĩnh Hằng rút khô. Lần đó hấp thu Linh Vực Tử Linh khiến Tháp Vĩnh Hằng hồi phục phần lớn sức mạnh.

Sau này Long Hạo Thần nhiều lần tung hoành chiến trường, mỗi lần có linh hồn đã chết đều bị Giai Diệu Vĩnh Hằng hút hết, rót năng lượng linh hồn vào trong Tháp Vĩnh Hằng.

Long Hạo Thần từng mấy lần quan sát Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực mình, hắn phát hiện đầu lâu màu vàng, trong hốc mắt dần có ngọn lửa vàng nhấp nháy. Cái này tựa như Giai Diệu Vĩnh Hằng sắp sống lại, mà quan hệ giữa hắn và Tháp Vĩnh Hằng càng thêm thân thiết.

Cùng với việc hấp thu lực lượng linh hồn ngày càng nhiều, bây giờ khi Giai Diệu Vĩnh Hằng hấp thu năng lượng linh hồn bên ngoài thì dần biến mất cảm giác nóng cháy, thay thế là ấm áp, sức ảnh hưởng với Long Hạo Thần cũng ngày càng ít. Tháp Vĩnh Hằng cho cảm giác nặng nề khiến Long Hạo Thần cảm thấy như có ngọn núi luôn đè ép. Nhưng hắn chưa từng có ý định sử dụng ngọn núi này, cũng không biết sử dụng. Trong cảm nhận của hắn thì mình càng giống người phát ngôn của Tháp Vĩnh Hằng. Tháp Vĩnh Hằng tựa như chủ nhân, không ngừng thông qua hắn hấp thu lực lượng linh hồn bên ngoài nhưng không muốn làm gì cho hắn. Thế nên hắn không thể khống chế lực lượng Tháp Vĩnh Hằng.

Đương nhiên Long Hạo Thần chưa từng muốn khống chế Tháp Vĩnh Hằng, chỉ có lúc cần truyền tống mới sử dụng nó. Nếu đúng như hắn suy đoán, Tháp Vĩnh Hằng có trí tuệ thần khí, vậy nó thậm chí sẽ chịu Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư khống chế. Long Hạo Thần muốn thoát khỏi nó càng thêm khó khăn. May mắn dù nó có lợi dụng Long Hạo Thần thế nào, có lẽ bởi vì Y Lai Khắc Tư để lại tia ý thức nhận định Long Hạo Thần là người thừa kế, vậy nên Tháp Vĩnh Hằng chưa từng xuất hiện dấu hiệu bất lợi với Long Hạo Thần.

Nói đến cũng kỳ, đối với thần khí Tháp Vĩnh Hằng tràn ngập tham lam linh hồn, Long Hạo Thần ngược lại không bài xích như với Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư. Nói như thế nào thì Tháp Vĩnh Hằng chẳng những giúp họ tăng thực lực không ít, cũng nhiều lần cứu mạng hắn và đồng bạn. Không có Tháp Vĩnh Hằng, chỉ sợ đám Long Hạo Thần sớm chết dưới tay ma tộc, càng không có thành tựu như hiện nay, ít nhất không tăng thực lực nhanh đến thế.

Đúng như Long Hạo Thần dự đoán, dưới tình trạng vũ khí khác không thể sử dụng, thậm chí không cách nào triệu hoán Nhã Đình, Giai Diệu Vĩnh Hằng vẫn tỏa ra ánh sáng thuộc về nó.

Thân thể Long Hạo Thần bị ánh sáng ám lam bao phủ vốn đã biến hư ảo, dường như tùy thời tan biến, khi ánh sáng vàng xuất hiện thì xảy ra tình cảnh kỳ lạ.

Ánh sáng vàng tỏa ra từ ngực Long Hạo Thần gần như chớp mắt dung hợp với ánh sáng ám lam xung quanh, tinh thần lực cường đại bỗng chốc xuất hiện hỗn loạn.

Long Hạo Thần vẻ mặt chấn kinh nhìn. Giai Diệu Vĩnh Hằng tỏa ánh sáng vàng không chỉ dung hợp với ánh sáng ám lam xung quanh người hắn, thậm chí còn dọc theo cột sáng ám lam hướng tới khối đen ma tộc phương xa. Gần như chốc lát, sắc ám lam liên tiếp khối đen và đầu tường Đông Nam quan biến thành sắc ám lam và màu vàng đan xen.

Trên không trung, điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo trong tay cầm thanh kiếm tỏa ánh sáng ngập trời kiếm ý chém hướng khối đen phía xa. Khoảnh khắc này, vèo một cái, Long Hạo Thần biến mất. Cột sáng ám lam và sắc vàng đan xen cũng biến mất. Cùng biến mất còn có phương xa trong khối đen, người khởi xướng cột sáng ám lam, Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ.

Hai luồng sáng vàng lam dây dưa trên không trung cùng lúc biến mất. Từ lúc ánh sáng ám lam xuất hiện đến khi tắt cả ánh sáng biến mất, trước sau khi mất hai lần hô hấp. Trong quá trình ngắn ngủi như vậy, rất ít người biết xảy ra chuyện gì.

Khoảnh khắc Long Hạo Thần biến mất, Thái Nhi, Hàn Vũ, Vương Nguyên Nguyên và Lâm Hâm lập tức tỉnh táo lại. Họ rất quen thuộc Long Hạo Thần, truyền tống sinh ra linh lực dao động đã nói cho họ Long Hạo Thần trở về Tháp Vĩnh Hằng. Hơn nữa giữa họ và Long Hạo Thần có Linh Hồn Xiềng Xích, giây phút hắn truyền tống rời đi, bốn người Thái Nhi không cảm giác bị bất cứ công kích nào. Chính là nói, ít nhất trước mắt Long Hạo Thần không gặp phải nguy hiểm.

Tháp Vĩnh Hằng là bí mật của họ, cũng là chỗ an toàn nhất. Khi cảm giác Long Hạo Thần thông qua Tháp Vĩnh Hằng rời khỏi, họ tạm yên tâm, nói không chừng lát nữa hắn sẽ trở lại. Đáng tiếc họ không thấy, phía đối diện trong khối đen đậm đặc, Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc. Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ đang thi triển kỹ năng cứ thế cùng kỳ sĩ kia biến mất.

Tháp Vĩnh Hằng xuất hiện hiệu quả truyền tống, Long Hạo Thần thậm chí phào. Nhưng hắn rất nhanh kỳ quái phát hiện ánh sáng ám lam quanh thân mình không biến mất, vẫn đan với ánh sáng vàng Tháp Vĩnh Hằng tỏa ra.

Một bóng dáng cao to lơ lửng xuất hiện trước mặt hắn.

Quá trình truyền tống cực ngắn ngủi, ánh sáng chợt lóe, Long Hạo Thần đã tiến vào tầng một Tháp Vĩnh Hằng. Đối diện cách hắn không xa là Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ.

Khắc La Tắc Nhĩ chấn kinh nhiều hơn cả Long Hạo Thần. Khoảnh khắc xuất hiện truyền tống, kỹ năng thiên phú của gã hoàn toàn thoát khỏi khống chế. Ngay sau đó tiến vào quá trình xuyên qua không gian mà tu vi như gã cũng không thể kháng cự.

Lúc này mới vừa kết thúc truyền tống, gã nhận không được phun ra búng máu ám lam. Vốn có Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông hỗ trợ, gã chưa đến mức tổn thương nguyên khí. Nhưng mới rồi lúc truyền tống, kỹ năng thiên phú của gã vẫn kéo dài không thể cắt đứt. Tác dụng liên tục thêm vào xuyên qua không gian ảnh hưởng, thoáng chốc thương tổn căn nguyên của gã.

Kỹ năng càng cường đại thì mang đến phản phệ càng mạnh, tựa như linh lô. Tu vi của Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ kỳ thật không đủ để gã xếp hạng hơn bốn mươi chín. Năm, sáu ma thần xếp hạng phía sau có sức chiến đấu trên cơ gã. Xếp hạng bốn mươi chín là bởi vì kỹ năng thiên phú của gã.

Danh xưng của Khắc La Tắc Nhĩ là Động Sát Ma Thần, có thể ở khoảng cách cực xa thấy rõ tình hình chân thật của kẻ địch, về ma pháp thì thuộc loại tinh thần. Giống như đa số ma thần khác, gã cũng là ma vũ song tu. Bất cứ ma pháp ảo giác nào ở trước mặt gã đều vô dụng. Kỹ năng thiên phú đối với bản thân gã không tính mạnh, nhưng phối hợp cùng ma thần khác thì hiệu quả thấy rõ.

Kỹ năng thiên phú này gọi là La Ê xê d x 7ư Ê x V ở f â rộ g 7truw to O g

Nhờ vào lực không chế ma pháp cường đại, Thánh Vệ số chín và Thánh Vệ số mười một đã giúp cho Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai chặn được một kích kia. Nhưng dù là vậy, khi Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai đỡ dư chấn công kích thì vẫn bị đánh bay đến góc Tháp Vĩnh Hằng. Do đó có thể thấy Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ mạnh cỡ nào, cường giả cấp chín ức chế đối thủ cấp thấp hơn khủng khiếp tới mức nào.

Nhưng lúc này Khắc La Tắc Nhĩ chịu thiệt. Mắt gã phát ra tinh thần trùng kích rơi vào con người hóa thành ánh tím vàng của Long Hạo Thần, không đem đến chút hiệu quả nào. Tựa như hai mắt Long Hạo Thần có tấm chắn, ngăn chặn uy lực tinh thần trùng kích.

Cùng lúc đó, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán trong tay phải Long Hạo Thần chậm rãi chém ra.

Một kiếm này Long Hạo Thần ra tay rất chậm, kiếm ý nội uẩn, kiếm quang Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đang phóng ra cũng thu lại, ánh sáng da cam ở mũi kiếm lập lòe, dường như tỏa ra ánh vàng bảy sắc.

Không sai, có linh cương và kiếm ý của Long Hạo Thần thúc đẩy, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đã phóng ra uy lực gần với thần khí.

Đây dĩ nhiên không chỉ vì Long Hạo Thần tăng tu vi, quan trọng là thiên thạch tẩm bổ hai thanh trọng kiếm. Nhã Đình dung hợp với Thánh Dẫn Linh Lô thành nơi dưỡng dục tốt nhất. Thiên thạch dung nhập vào Thánh Dẫn Linh Lô tẩm bổ hai trọng kiếm, luôn tăng phẩm chất cho chúng. Đường nhiên sự tăng cường này chưa kết thúc. Theo phẩm chất trọng kiếm không ngừng tăng, thiên thạch tiêu hao ngày càng lớn, đã không thể tiếp tục tẩm bổ lâu hơn, chẳng qua Nhã Đình chưa kịp báo cho Long Hạo Thần. Nhưng dù là vậy, hiện giờ hai trọng kiếm đã ở cấp sử thi. Đặc biệt là Lam Vũ, Quang Phù Dung, vốn nó tới lần ranh cấp sử thi rồi, lần này nhờ vào thiên thạch tẩm bổ mà tăng lên.

Song đao nâng lên, thế xông tới đột nhiên ngừng, Khắc La Tắc Nhĩ không dám dùng thân thể chặn một kích kia của Long Hạo Thần.

Cùng lúc đó, sau lưng Long Hạo Thần xuất hiện bóng sáng thiên sứ sáu cánh to lớn. Bóng sáng này bám vào sau lưng Long Hạo Thần, khiến ánh sáng trên song kiếm của hắn tăng mạnh thêm. Lấy tinh thần lực như Long Hạo Thần mà không cách nào ức chế kiếm ý khủng bố ẩn trong kiếm.

Tăng phúc đến từ Nhã Đình, kỹ năng quang hệ cấp tám, Nụ Hôn Cửa Cánh Thiên Sứ. Kỹ năng này tăng phúc rất mạnh, trong ma pháp quang hệ cấp tám thứ hạng hàng đầu. Có thể tăng tốc độ ngưng tụ Quang nguyên tố của Long Hạo Thần, cũng khiến linh lực chuyển hóa thành linh cương, liên tục ba mươi giây.

Chính là nói kỹ năng Nụ Hôn Cửa Cánh Thiên Sứ cho Long Hạo Thần trở thành cường giả cấp chín trong ba mươi giây. Sự tăng phúc này sánh ngang với Tinh Linh Vực của Tinh Vương, chẳng qua thời gian kéo dài của Tinh Linh Vực lâu hơn mà thôi.

Oành!

Đơn kiếm đụng song đao, Long Hạo Thần lùi ra sau ba bước. Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ thì bị chặn đứng thế xông lên. Long Hạo Thần kết thúc một kiếm, nhưng kiếm ý sắc bén điên cuồng trùng kích thân thể gã, cho nên toàn thân Khắc La Tắc Nhĩ lạnh lẽo, không thể đánh ra đòn thứ hai.

Tuy nhiên, song đao của Khắc La Tắc Nhĩ ẩn chứa linh cương quá khủng bố, Long Hạo Thần bị đẩy lùi cũng không thể đánh tiếp. Nhưng nói thế nào thì rốt cuộc hắn vẫn là chặn được thế công của Khắc La Tắc Nhĩ.

Chiến đấu từ giây phút này mới bắt đầu. Bốn cái đầu to của Hạo Nguyệt cùng bắn ra bốn ma pháp tấn công Khắc La Tắc Nhĩ.

Tiểu Hỏa phun ra là một con rồng lửa quấn quanh người Khắc La Tắc Nhĩ. Tiểu Thanh phát ra một đoàn lốc xoáy do đao phong hợp thành. Phong thổi hỏa, kỹ năng tổ hợp gió lửa.

Tiểu Lam và Tiểu Tử cùng lúc hoàn thành một tổ hợp kỹ năng song hệ. Một trường mâu tím lam lạng lẹ treo giữa không trung, mũi mâu chĩa xuống dưới. Lúc Khắc La Tắc Nhĩ bị phong hỏa bao phủ, ánh sáng tím lam này lạng lẹ từ trên trời giáng xuống đâm hướng đỉnh đầu Khắc La Tắc Nhĩ.

Được Hạo Nguyệt giúp đỡ, song kiếm của Long Hạo Thần giao nhau trước ngực, thúc đẩy tất cả kiếm ý rót vào trọng kiếm cấp sử thi, tăng linh lực đến cực độ. Bổng chốc hai trọng kiếm khê run, tỏa ra ánh sáng

biến càng chói lòa. Ánh sáng rực rỡ, kiếm quang thu lại. Long Hạo Thần đem kiếm ý có Nụ Hôn Cửa Cánh Thiên Sư trợ giúp vốn tỏa ra ngoài nay cưỡng ép ỨC CHẾ vào thân kiếm.

Thoạt nhìn, bây giờ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán màu cam hồng trong suốt, lóe sáng, tràn ngập dụ hoặc. Lam Vũ, Quang Phù Dung thì xanh biếc màu phỉ thúy, tràn ngập sức sống, như màu chồi non.

Sương mù vàng đậm lại dâng lên, ngọn lửa vàng chói mắt khoanh khắc bùng cháy trong sương mù. Lần này Long Hạo Thần dốc hết sức.

Đối mặt công kích của Hạo Nguyệt, rõ ràng Khắc La Tắc Nhĩ bị ỨC CHẾ sức mạnh. Mười phần sức lực bị giảm thấp hai phần, gã thận trọng hơn.

Song đao một chỉ lên trời, một chĩa dưới đất. Ánh sáng ám lam lần nữa khuếch tán trong con người. Gã đứng tại chỗ xoay tròn, hóa thành cột sáng đen va chạm với hai ma pháp tổ hợp.

Chênh lệch tu vi hiện ra tại đây. Lốc xoáy phong hỏa bị phá trước nhất. Lực cắt cường đại và rồng lửa cháy bỏng không thể xâm nhập vào cột sáng đen.

Trên trời băng mâu xẹt qua, biến mất không để lại một chút mảnh vụn.

Ánh sáng đen thu lại, Khắc La Tắc Nhĩ lão đảo lùi một bước. Trên vai trái gã có một dấu chấm nhỏ sắc ám tím, cả cánh tay trái mềm rũ.

Công kích của Hạo Nguyệt tổn thương được gã, điều này thật khiến người khó tin. Tu vi đỉnh cấp bảy như Hạo Nguyệt lại có thể tổn thương Động Sát Ma Thần cấp chín.

Ma pháp của ba cái đầu khác đều lấy độc của Tiểu Tử làm điểm chính. Tiểu Lam dùng băng, băng lập tức hóa thành nước, dù chỉ có một giọt chui vào phòng ngực của Khắc La Tắc Nhĩ, nhưng kịch độc tê liệt kinh khủng kia khiến cánh tay trái cường giả cấp chín hoàn toàn tê liệt.

Ma thần kháng độc tố rất cao, nhưng hiển nhiên độc của Hạo Nguyệt không phải bình thường. Dưới tác dụng kịch độc, Khắc La Tắc Nhĩ muốn cánh tay trở lại bình thường thì cần thời gian giải độc mới được.

Long Hạo Thần không động, hấn vẫn đang súc thể, công kích là bốn Thánh Vệ.

Khắc La Tắc Nhĩ cảm thấy thân thể lún xuống, ngay sau đó, một luồng sáng óng ánh giáng xuống đầu gã, đó là trường mâu như kim cương.

Cùng lúc đó, một vòng quang hoàn sắc băng lam bỗng chốc bao phủ người gã. Băng hoàn lạnh lẽo chợt nổ tung sinh ra khí lạnh cực độ. Hai bóng người một đỏ, một xanh nhân dịp này đột nhiên nhảy lên, tấn công điên cuồng.

Nhưng cũng bởi kịch độc của Hạo Nguyệt cho Khắc La Tắc Nhĩ hoàn toàn tỉnh táo. Công kích của Hạo Nguyệt đúng là tổn thương gã, cùng lúc đó khiến Khắc La Tắc Nhĩ phát hiện, thì ra sinh vật trước mắt khiến mình sợ hãi này không mạnh bằng mình. Sức mạnh của Động Sát Ma Thần cũng trong tình huống này hoàn toàn bộc phát.

Trong tình trạng bất lợi, Khắc La Tắc Nhĩ tỉnh táo lại thì cực kỳ đáng sợ. Chân trái mạnh giẫm mặt đất, một tầng sáng đen bùng phát khỏi người gã. Hóa giải băng hoàn của Thánh Vệ số mười một, cũng giảm tốc độ trường mâu kim cương trên đầu. Trường đao tay phải chĩa lên trên, một kích kia thật là tuyệt diệu.

Một đao phong đường cong hai trăm bảy mươi độ phát ra, lưỡi đao cắt hướng Long Hạo Thần, phần đỉnh thì vừa lúc đón trường mâu kim cương. Đối với Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười hai đánh hướng sau lưng, sáu cánh của gã tựa như có sự sống, trên đỡ dưới đón, ngăn lại đòn tấn công của hai Thánh Vệ.

Ánh sáng vàng rực rỡ hóa thành giọt nước đọng vào đường cong đen của đao phong. Nhát chém đao phong hướng Long Hạo Thần lại vỡ nát bởi giọt nước vàng tựa như giọt lệ này.

Đây là Nhã Đình lần nữa ra tay, làm xong sắc mặt cô lập tức biến trắng. Tu vi của cô tương đương với ma pháp sư quang hệ sơ cấp tám. Dùng tu vi của mình cứng rắn chống công kích cường giả cấp chín, có thể tưởng tượng uy lực ma pháp.

Quang Minh Nữ Thần Lệ, ma pháp đơn thể cấp tám, Nhã Đình nhờ vào khí thể Thần Quyển Giả mới thi triển ra được. Hơn nữa kỹ năng này đối với cô là sử dụng vượt cấp. Quang Minh Nữ Thần Lệ là đỉnh cấp tám.

Công kích của Khắc La Tắc Nhĩ chẳng những bị chặn, ngay cả trường đao cũng bám vào sắc vàng, đang nhanh chóng hòa tan linh lực hắc ám.

Đừng quên ở trong Tháp Vĩnh Hằng Long Hạo Thần còn có một ưu thế, đó chính là bổ sung linh lực. Trừ quang thuộc tính và tử vong thuộc tính, ở đây không có thuộc tính nào được bổ sung nguyên tố.

Lúc mới bắt đầu thì Khắc La Tắc Nhĩ chưa phát hiện, nhưng chiến đấu kéo dài, giờ gã cảm thấy có chút không đúng. Chính là nói, linh lực gã tiêu hao một điểm thì thiếu một điểm.

Nhưng tuyệt đối đừng nghĩ rằng không thể bổ sung linh lực thì đánh lâu dài Long Hạo Thần được lợi. Không thể tránh công kích của Khắc La Tắc Nhĩ, bốn Thánh Vệ ở trước mặt gã tác dụng rất nhỏ. Lấy năng lực của Động Sát Ma Thần, không thể nào không phát hiện linh lực bản thân không hồi phục được. Một khi gã bị ép đến đường cùng nhất định sẽ chó cùng rứt giậu, liều mạng phản công. Thế nên Long Hạo Thần nhất định phải tăng tu vi lên đến mức cường đại trước khi tình huống đó xảy ra.

Đỉnh!!!

Trường mâu kim cương trên không trung vỡ nát, nhưng cũng khiến hành động của Khắc La Tắc Nhĩ tạm dừng. Bốn Thánh Vệ thêm vào ma pháp của Nhã Đình, tranh thủ không ít thời gian cho Long Hạo Thần.

“Sinh vật nhỏ nhoi cũng dám làm cản trước mặt ta!” Khắc La Tắc Nhĩ lần lượt bị ngăn cản, thật sự tức giận, nheo mắt lại, một tầng sáng ám lam bỗng lan tỏa từ đầu gã đánh hướng bốn Thánh Vệ.

Ngay lúc ánh sáng ám lam khuếch tán, bốn Thánh Vệ biến kinh hoàng, bỗng hóa thành bốn luồng sáng dung nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng. Dù là vậy thì bị sóng gợn ám lam chạm vào, luồng sáng do chúng biến thành chột tối đi vài phần.

Lúc bốn Thánh Vệ mới xuất hiện Khắc La Tắc Nhĩ đang chiến đấu với Long Hạo Thần, không chú ý nhiều đến chúng. Nhưng gã rất nhanh đã phát hiện mấy Thánh Vệ này là sinh vật tử linh Cường Giả Chi Hồn. Làm ma thần thuộc tính tinh thần, gã bẩm sinh là khắc tinh của sinh vật tử linh.

Căn nguyên lực lượng của tất cả sinh vật tử linh đều là Hỏa Hồn. Ma thần tinh thần như gã giỏi nhất là phá hủy Hỏa Hồn. Cho nên gã vừa phát động công kích tinh thần, đối với bốn Thánh Vệ là tai họa. Hỏa Hồn của chúng còn chưa đủ để chống đối Khắc La Tắc Nhĩ. Bỗng chốc chúng hoảng sợ chạy trốn, nếu không, một khi Hỏa Hồn tắt thì chúng không thể sống lại.

Đầy trời tia sáng xanh biếc bắn ra như mưa như sương. Bóng dáng đột nhiên bùng nổ toàn thân tỏa ánh sáng tím vàng, Hạo Nguyệt tựa như núi nhỏ thì đã biến mất.

Biến giáp, dung hợp. Lực chiến đấu mạnh nhất của Long Hạo Thần bùng phát.

Chỉ là súc thể thì cảnh giới của Long Hạo Thần vẫn không thể đạt đến cấp chín, chỉ trông nhờ vào Hạo Nguyệt biến giáp mới khiến hắn hoàn toàn thi triển ra uy lực trọng kiếm, mới có thể cùng Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ đứng ngang hàng chiến đấu.

Giờ phút này kịch độc trên cánh tay trái Khắc La Tắc Nhĩ còn chưa trừ hết, chỉ dùng một tay chống đỡ công kích của Long Hạo Thần. Ánh sáng xanh biếc như mưa như sương chính là tuyệt chiêu tự sáng chế Diệt Ma Thiểm của Long Hạo Thần.

Lam Vũ, Quang Phù Dung mang theo màu sắc sinh mạng bao phủ phương hướng Khắc La Tắc Nhĩ có thể né tránh. Chẳng phải người đoán được ta tấn công hướng nào? Vậy được, cứng đối cứng!

Trường đao trong tay trái Khắc La Tắc Nhĩ giơ lên, chín đạo đao ảnh ở trên không trung hợp thành một, tiếng va chạm chói tai không ngừng vang lên.

Thân thể hai người lướt qua nhanh. Trên người Khắc La Tắc Nhĩ ít nhất trúng ba kiếm của Long Hạo Thần, để lại ba cái lỗ máu nhỏ, đều ở vị trí vai trái. Máu ám lam chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất phát ra một chuỗi thanh âm *tách tách*.

Long Hạo Thần không phải không trả giá. Lực phán đoán cường đại của Khắc La Tắc Nhĩ khiến một trong chín đao xẹt qua ngực giáp của Long Hạo Thần. Chẳng qua Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp hóa thành sắc tím vàng chỗ hơi hõm xuống lập tức hồi phục bình thường, thậm chí không kích động cùng chung sinh mệnh Linh Hồn Xiềng Xích.

Khắc La Tắc Nhĩ hí mắt lại, tay trái rũ xuống hơi nhúc nhích. Gã cố ý để Long Hạo Thần đâm trúng, là để đâm trúng hần cũng vì trừ độc cho mình.

Máu chảy xuống, cánh tay trái gã bắt đầu có cảm giác.

Long Hạo Thần không tạm dừng công kích, hai bên vừa tách ra chân trái hần chạm đất, cả người như tia chớp tím vàng lần nữa lao hướng Khắc La Tắc Nhĩ. Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán trong tay phải phát ra ánh sáng huyền lệ không gì sánh kịp, linh cương da cam trong suốt rực rỡ phát ra từ thân kiếm, ở trên không trung vạch đường cầu vòng chém hướng Khắc La Tắc Nhĩ, chính là Tu La Trảm thêm Quang Tắc Thiểm.

Lam Vũ, Quang Phù Dung trong tay trái tựa như biến mất, ánh sáng xanh biếc ẩn giấu nhưng dường như có lực uy hiếp hơn.

Ánh mắt Khắc La Tắc Nhĩ xuất hiện tia hoảng loạn. Bởi vì gã thông qua Động Sát Thuật phán đoán ra Long Hạo Thần định làm gì mới càng thêm kinh hoảng. Bởi vì một kích kia gã khó thể ngăn chặn.

Cùng Hạo Nguyệt dung hợp, thực lực Long Hạo Thần đủ để đánh chính diện với gã. Long Hạo Thần không thể kéo dài lâu hơn, nhưng Khắc La Tắc Nhĩ ở đây cũng không thể hồi phục linh lực! Cho nên ai thắng ai thua thì rất khó nói.

Trường đao tay phải giơ lên, cùng lúc đó, thân thể Khắc La Tắc Nhĩ bỗng biến hư ảo. Liên tiếp bốn cái bóng tách khỏi người gã, mỗi ảo ảnh vừa tách ra liền biến thành như thực thể tỏa ra xung quanh.

Đỉnh!

Trong tiếng chấn kịch liệt, bản thể của Khắc La Tắc Nhĩ cùng linh cương Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán chém ra cùng nhau va chạm và lùi lại, muốn dung nhập vào phân thân của gã. Nhưng cùng lúc đó, ánh sáng xanh biếc chợt lóe rồi biến mất.

Khắc La Tắc Nhĩ chỉ kịp dùng chuôi trường đao trong tay phải đụng trúng ánh sáng xanh biếc. Nhưng chỉ đụng chệch đi, thân thể gã cố gắng mấp máy tránh chỗ yếu hại.

Tu La Thứ! Lam Vũ, Quang Phù Dung phát ra Tu La Thứ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

528. Chương 200: Ký Sinh Thể Của Động Sát Ma Thần

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Phụ

Máu sắc ám lam lại hiện ra, bên hông Khắc La Tắc Nhĩ để lại vết máu dài. Ngoại linh lực ma thần tuy mạnh nhưng đối diện công kích vũ khí cấp sử thi, lực phòng ngự không đủ bảo vệ chính chúng.

Nhưng tuy Khắc La Tắc Nhĩ đã trúng đòn, vẫn an toàn lùi ra sau, tám phân thân khác xông lên, mỗi cái hình dạng giống hệt nhau, hỗn hợp với thực thể Khắc La Tắc Nhĩ rồi lại nhanh chóng tách ra.

Long Hạo Thần hí mắt, khẽ hừ. Hần đột nhiên nhắm mắt lại, tay phải Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán làm ra động tác vung lên, một điểm sáng đỏ tựa như có mắt bay ra. Cùng lúc đó, một luồng sáng vàng bỗng bay tới sau lưng Long Hạo Thần, ánh vàng liên kết với hần. Một luồng sáng trắng thì bắn ra đuổi theo điểm sáng đỏ bay hướng chín Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ.

“Người quen kỳ sĩ có kỹ năng kêu Tỏa Định. Người cũng quen kỳ sĩ có một loại linh lô gọi là Thánh Dẫn.” Giọng Long Hạo Thần quanh quẩn trong tầng một Tháp Vĩnh Hằng.

Điểm sáng đỏ rất nhanh rơi vào người Khắc La Tắc Nhĩ, ngay sau đó, luồng sáng trắng trở thành cầu nối liên tiếp gã và Long Hạo Thần.

Chân phải giẫm đất, Long Hạo Thần lần nữa phóng lên, trên gười hắn lóe tầng sáng đỏ chói.

Hắn cảm giác được thời gian mình dung hợp với Hạo Nguyệt đang nhanh chóng trôi quá, số lần công kích ở trạng thái mạnh nhất đã không còn nhiều. Hắn nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đánh chết đối thủ, nếu không thì thật chỉ có thể nghĩ cách trốn.

Hy sinh. Đã lâu rồi Long Hạo Thần chưa dùng kỹ năng này, lần này rốt cuộc cũng sử dụng.

Cùng là kỹ năng hy sinh, nhưng Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện lần này tăng phúc mạnh hơn mấy lần trước nhiều. Đây là bởi vì ngoại linh lực và nội linh lực của hắn tăng cao. Thân thể chịu đựng càng nhiều, tiềm lực Thần Quyển Giả càng mạnh, kỹ năng hy sinh kích phát ra hiệu quả càng lớn.

Mũi Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán và Lam Vũ, Quang Phù Dung đều phát ra hai kiếm phong, linh cương ngưng tụ thoát nhìn không khác gì bản thể thanh kiếm. Linh lực khủng bố khiến hai thần kiếm phát ra tiếng ù ù khe khẽ.

Tiếng rỗng ngâm lạnh ló phát ra từ người Long Hạo Thần. Hắn không thèm để ý tám phân thân khác, bay thẳng tới bản thể Khắc La Tắc Nhĩ bị tỏa định.

Rỗng vàng lao ra, hai thần kiếm tựa như hai ánh sáng rỗng chói mắt, chính là kỹ năng Thăng Long Kích của Trùng Giới kỳ sĩ.

Mắt thấy Thăng Long Kích sắp đánh trúng Khắc La Tắc Nhĩ, chín cái bóng Khắc La Tắc Nhĩ đột nhiên vụn vụn. Ngay sau đó Thăng Long Kích bị Thánh Dẫn Linh Lô và Tỏa Định kéo đột nhiên quay đầu đụng vào một cái bóng bên cạnh.

Oành!

Chín bóng dánh hợp thành một, Khắc La Tắc Nhĩ lão đảo lùi ra sau. Tuy tám phân thân không đánh lừa được Long Hạo Thần, nhưng giây cuối gã nhanh chóng di chuyển bản thể, khiến công kích của Long Hạo Thần tạm thời bị ức chế. Nhưng dù là vậy, Long Hạo Thần trong trạng thái hy sinh có lực công kích quá mạnh. Các loại tăng phúc chồng chất cùng một chỗ, chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố hình dung.

May mắn lúc này cánh tay trái của Khắc La Tắc Nhĩ đã hồi phục lại. Tuy so tay phải thì còn hơi cứng nhưng đỡ hơn chiến đấu với Long Hạo Thần bằng một tay.

Xông lên, đột kích, Long Hạo Thần chớp mắt bộc phát thế công. Càng linh ngộ kiếm ý sâu, bây giờ hắn đã có thể dung nhập kiếm ý vào kỹ năng. Trong trạng thái hai thanh kiếm dốc hết sức, uy lực kỹ năng nào cũng cực kỳ khủng khiếp.

Song kiếm Diệu Nhật Trảm, một da cam một xanh biếc, hai mặt trời cùng xuất hiện giữa không trung, nhanh chóng bắn hướng Khắc La Tắc Nhĩ.

Khắc La Tắc Nhĩ mạnh gờ đôi trường đao, ánh sáng ám lam hỗn hợp linh lực hắc ám bùng phát, một tầng sáng ám lam dày như tấm chắn dâng lên theo trường đao.

Oành, oành!

Hai tiếng chấn điếc tai, Khắc La Tắc Nhĩ tựa như bị điện giật lùi về sau, ánh sáng đen vỡ nát, đôi trường đao bị hãm một lỗ to. Kiếm ý linh lực không gì sánh được khiến trên người gã trùm một tầng sáng xanh ngọc và da cam.

Khắc La Tắc Nhĩ ngửa đầu, hướng Long Hạo Thần phun ra ngụm máu ám lam. Máu hỗn hợp linh lực màu da cam và xanh ngọc, trên không trung phát ra một chuỗi pháp pháp.

Dùng cách hộc máu phun ra kiếm ý của Long Hạo Thần để hóa giải lực phá hoại, có thể thấy kiếm ý thực tế đã xâm nhập vào người Khắc La Tắc Nhĩ.

Long Hạo Thần không tha người, thân hình màu tím vàng dán sát đất xông hướng Khắc La Tắc Nhĩ. Song kiếm cùng vung lên Diệt Ma Thiểm, vô số bóng sáng bao trùm hướng Khắc La Tắc Nhĩ.

Lúc này sắc mặt Khắc La Tắc Nhĩ đã trắng bệch, chợt quát một tiếng, bỗng ngồi xổm xuống. Ngay sau đó, một tầng sáng đen bỗng từ trán gã lan ra bao trùm cả người tựa như trái trứng to.

Trong một chuỗi tiếng vù vù chói tai, quả trứng to chợt biến thành thùng lỗ chỗ. Nhưng xuất hiện hình ảnh kỳ lạ. Trứng đột nhiên cũng bắn ra một bóng sáng, trứng vỡ ra, Khắc La Tắc Nhĩ bỗng xông tới, trường đao quét hướng Long Hạo Thần.

Lấy năng lực của Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ, đương nhiên gã nhìn ra được loại trạng thái đặc biệt của Long Hạo Thần không thể nào kéo dài lâu. Bởi vậy lúc trước gã luôn bị động phòng ngự, chỉ cần kéo dài đủ thời gian thì tất nhiên Long Hạo Thần sẽ tự sụp đổ. Nhưng gã rất nhanh phát hiện cách này phá sản. Bị động phòng ngự chỉ khiến Long Hạo Thần phát huy sức chiến đấu, gã sắp chống không nổi nữa.

Thế nên sau khi dùng mật pháp chặn Diệt Ma Thiểm, Khắc La Tắc Nhĩ lập tức phản công. Tấn công mới là phòng ngự tốt nhất.

Nhưng ngay lúc Khắc La Tắc Nhĩ định phản kích, lần này gã không thể đoán ra bước hành động tiếp theo của Long Hạo Thần. Vốn Long Hạo Thần nên tiếp tục tấn công lại đột nhiên hóa thành luồng sáng nhanh chóng lùi lại. Quang Túc Thiểm sử dụng vào mặt thụt lùi thì tốc độ cũng rất nhanh, công kích của Khắc La Tắc Nhĩ bỗng chốc rơi vào khoảng trống.

Trong tiếng rỗng ngâm lạnh lóe, một con rồng to lớn màu xanh biếc bay ra khỏi tay trái Long Hạo Thần, chính lúc Khắc La Tắc Nhĩ công kích quá đà không kịp biến chiêu. Hơn nữa lúc trước Long Hạo Thần liên tục tiến công gây ra áp lực quá lớn cho gã, còn đang bị Long Hạo Thần tỏa định, muốn né tránh cũng không được.

Trong tiếng gầm kịch liệt, đôi trường đao trong tay Khắc La Tắc Nhĩ cứ thế bị gãy. Tuy trường đao của gã chưa tới cấp sử thi nhưng không khác biệt bao nhiêu, vậy mà bị Long Hạo Thần phá hủy, khiến Khắc La Tắc Nhĩ cực đau lòng. Chẳng qua trường đao vẫn là trường đao, dù gãy thì còn có một nửa từ chuôi đao trở lên. Thế nên Khắc La Tắc Nhĩ không vứt bỏ nó mà cố gắng thúc đẩy trường đao định giải quyết tình trạng khó khăn trước mắt.

Con rồng xanh sinh ra lực xung kích to lớn khiến Động Sát Ma Thần lần nữa hộc máu. Càng khiến gã kinh hoàng là con rồng xanh quấn quanh người, lực trói mạnh mẽ khiến gã không thể lập tức thoát khỏi.

Quang Vũ Song Long Dẫn, kỹ năng phụ kèm của Lam Vũ, Quang Phù Dung. Long Hạo Thần nhận đến bây giờ rốt cuộc phát động công kích quyết định thắng bại. Sau một chuỗi tấn công và suy yếu, hắc tin tưởng Khắc La Tắc Nhĩ không thể chặn lại tuyệt chiêu cuối cùng của mình.

Song kiếm tách ra hai bên người, Long Hạo Thần hít sâu. Trong trạng thái hy sinh tập trung linh lực cuối cùng, sắc xanh biếc và da cam kinh khủng xuất hiện, giao nhau Thập tự Trảm.

Thập Tự Trảm, trong kỹ năng Trừng Giới kỳ sĩ của Long Hạo Thần thì cực kỳ bình thường. Nhưng khi thần kiếm trong đôi tay hắc sử dụng thì có thể biến giản thành tinh, mục nát thành thần kỳ, sinh ra hiệu quả như song kiếm hợp bích.

Lần đầu tiên Long Hạo Thần sử dụng hiệu quả này, cũng từng định dùng năng lực khác phát huy hiệu quả song kiếm hợp bích, nhưng sự thật chứng minh, tu vi hiện tại của hắc chỉ có giao nhau Thập Tự Trảm là hai thần kiếm đạt được giao điểm phù hợp.

Hai luồng sáng huyền lệ cùng phát ra ánh sáng lấp lánh, linh cương cường đại dung hợp trên không trung, tiếng vù vù tựa như tiên nhạc quanh quẩn trong không khí. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán và Lam Vũ, Quang Phù Dung lại lần nữa phù hợp. Ánh sáng lam tựa như tia nắng ban mai đầu tiên chiếu sáng nơi chân trời. Nước và ánh sáng kết hợp, ý nghĩa sinh mệnh. Một kiếm này tựa như ảo diệu tìm kiếm nguồn gốc sự sống. Ánh sáng lam dịu dàng, giao nhau Thập Tự Trảm cuối cùng dung hợp thành một điểm, nhẹ nhàng nhập vào ngực Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ.

Cùng với thực lực tăng cao và hiểu biết về sức mạnh, Long Hạo Thần đánh ra một kích mạnh nhất sau nhiều lần tăng phúc rõ ràng tiến bộ hơn trước.

Khắc La Tắc Nhĩ đang hết sức giãy dụa cả người bỗng đông cứng, ánh mắt gã biến ngơ ngác. Lực trối buộc của Quang Vũ Song Long Dẫn, không, hiện tại nên gọi là Quang Vũ Bích Long Dẫn từ từ tán đi.

Oành!

Vỗ số ánh sáng xanh phát ra từ người Khắc La Tắc Nhĩ. Tia nắng ban mai từ trong hắc ám phá nát người gã.

Lúc này, Long Hạo Thần tiêu hao hết sức mạnh đã suy sụp ngã ngồi xuống đất. Hạo Nguyệt rời khỏi thân thể hắn, lập tức quay trở về không gian của mình. Nhã Đình cũng nhập vào người Long Hạo Thần, trạng thái mạnh nhất của hắn có thể kéo dài như vậy là nhờ Nhã Đình tăng phúc không ít.

Đôi thân kiếm đã mất đi ánh sáng, hắn thậm chí không còn lực lượng thu hồi chúng vào người. Nhưng ánh mắt Long Hạo Thần không bởi vì Khắc La Tắc Nhĩ nổ tan xác mà thả lỏng, ngược lại lộ ra cực kỳ kinh ngạc.

“Không ngờ đúng không, nhân loại.” Vang lên giọng châm chọc của Khắc La Tắc Nhĩ.

Chỗ thi thể tan xác, một thân thể nhỏ xíu không tới nửa mét chui ra.

Chính vì hơi thở của Khắc La Tắc Nhĩ không biến mất nên Long Hạo Thần không thả lỏng cảnh giác. Tình thế trước mắt ra ngoài dự đoán của hắn, Khắc La Tắc Nhĩ đã chết rồi, vậy tại sao xuất hiện bản thu nhỏ của gã?

Sau lưng người cao chưa tới nửa mét cũng có sáu cánh đen, đầu rất to, gần như chiếm một nửa thể tích thân thể. Đỉnh đầu thừa thớt vài sợi tóc vàng, đôi mắt tỏa màu tím trắng, tứ chi cực kỳ nhỏ gầy, thân thể cũng vậy, hoàn toàn trái ngược cái đầu to, hàm răng vàng tỏa ra mùi hôi, hơi thở hắc ám mỏng manh không ngừng toát ra từ người gã.

Trên người gã có ít nhất hơn mười vết thương sâu tận xương. Cái đầu to thậm chí bị mất một góc, có thể trông thấy bên trong não trắng nhũn nhích như giò bò, trông rất buồn nôn. Đặc biệt là giọng gã cũng biến cực kỳ khàn khàn, nghe tựa như quạ đang kêu.

“Người...” Long Hạo Thần ngây ngốc nhìn ‘sinh vật ngoài hành tinh’, thoáng chốc nói không ra lời.

Người lùn cười hì hì nói.

“Ta là Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ! Nói chính xác hơn thì ta là bản thể của Khắc La Tắc Nhĩ. Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, thực lực của ta không tính cái gì nhưng nói về năng lực sinh tồn, trong bọn họ không vài tên có thể so với ta. Người giết chết chỉ là ký sinh thể của ta mà thôi. Nói đến thì, bồi dưỡng một ký sinh thể như thế rất khó, cần phải tìm trong nhân loại các người một thân thể gần như hoàn mỹ mới khiến ta vừa lòng. Sau đó ta mất vài năm mới triệt để chiếm cứ, hơn nữa phải đem chín mươi phần trăm thực lực truyền vào. Nhưng khó khăn cỡ nào cũng có giá trị, ít nhất ký sinh thể hoàn mỹ như vậy, là sinh mạng thứ hai của ta. Mới rồi kỹ năng của người đích thực khủng bố, thậm chí đủ sánh ngang với ba mươi sáu ma thần hàng đầu. Đáng tiếc, người giết chết chỉ là ký sinh thể của ta mà thôi.”

“Nghe giọng của người chắc tuổi không lớn. Hy vọng thân thể người đủ đẹp trai. Sử dụng cả kỹ năng hy sinh, chắc bây giờ người muốn nhắc lên một ngón tay cũng khó. Mau lấy xuống mặt nạ để ta xem xem, nếu khiến ta vừa lòng, tuy linh hồn người sẽ bị xóa mất, nhưng ít ra thân thể người dung hợp cùng ta, đối với người là vinh quang nhường nào!”

Nói tới đây, Khắc La Tắc Nhĩ nhin không được cất tiếng cười to, nhưng trong tiếng cười tràn ngập lạnh lùng và tàn nhẫn.

Gã hận chết Long Hạo Thần. Bồi dưỡng một ký sinh thể là cực kỳ khó khăn. Khi ký sinh thể bị giết, gã muốn hồi phục thực lực vốn có thì phải mất ít nhất năm năm, lại thêm sẽ tổn thương nguyên khí. Nguyên khí hoàn toàn hồi phục thì lâu tận mười năm.

Cho nên bây giờ Khắc La Tắc Nhĩ hoàn toàn chiếm ưu thế, gã không hề vội vã muốn giết chết Long Hạo Thần, không hành hạ hắn chết đi sống lại thì gã sẽ không thỏa lòng.

Đường như Long Hạo Thần rất sợ, thân thể hơi run rẩy. Tay trái thả ra Lam Vũ, Quang Phù Dung, chậm rãi nâng lên, lấy xuống mặt nạ.

Giờ phút này hẳn thật sự không nhắc nổi cả tay. Dung hợp với Hạo Nguyệt và kỹ năng hạ sinh, tiêu hao hai đợt khiến hắn đã tới tình trạng sức cùng lực kiệt. Nhà Đình và Hạo Nguyệt cũng suy yếu, đã rơi vào ngủ say. Bốn Thánh Vệ thì sợ hãi uy nhiếp của Khắc La Tắc Nhĩ, không dám xuất hiện. Trước mắt dường như hắn chỉ còn con đường chết.

Lấy xuống mặt nạ có chút gian nan, cuối cùng lộ ra khuôn mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn cực kỳ điển trai.

Bản thân con trai quang minh chính là hoàn mỹ. Ký sinh thể của Khắc La Tắc Nhĩ tuy tuần tú nhưng so với Long Hạo Thần thì kém quá xa. Dù là khuôn mặt hoặc khí chất đều cách biệt như trời với đất.

Bởi vậy, khi Khắc La Tắc Nhĩ trông thấy diện mạo đẹp trai của Long Hạo Thần thì thoáng ngây ra, giận dữ bỗng chốc bị vui mừng thay thế. Năng lực Động Sát cho gã thấy được Long Hạo Thần mạnh hơn ký sinh thể gấp trăm lần. Khí chất và thân thể của hắn thật hoàn mỹ, nếu có thể dùng hắn làm ký sinh thể, vậy dùng năm năm hồi phục cũng là đáng!

Ngay lúc Khắc La Tắc Nhĩ hưng phấn muốn nhảy nhót thì một vệt sắc da cam không hề báo trước bắn ra. Ánh sáng da cam thật mỹ lệ, tựa như cầu vồng vẽ trên chân trời, bỗng chốc đâm xuyên cái đầu to của Khắc La Tắc Nhĩ.

Ánh mắt hưng phấn của Khắc La Tắc Nhĩ biến ngơ ngác, thân thể lắc lư lùi lại mấy bước ngã xuống đất. Đâm xuyên đầu gã, chẳng phải chính là Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán đó ư?

Ánh sáng da cam cấp sử thi lãnh liệt chính là ánh sáng mỹ lệ của thần kiếm này!

Long Hạo Thần ngã ngửa ra đất, thở hổn hển. Bên dưới Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp, vạt áo ướt đầm mồ hôi. Lúc này hẳn thật sự là yếu ớt không nhắc nổi một cây ngón tay, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Khắc La Tắc Nhĩ, mãi đến khi một đoàn sáng ám lam tựa như vương miện lao ra khỏi người gã, điên cuồng bay sang bên thì Long Hạo Thần mới thở phào.

Xuất hiện Vương Miện Ma Thần, có nghĩa là Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ thật sự đã chết.

“Năng lực của người đích thực ngoài dự đoán của ta. Không uống là một trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần.” Long Hạo Thần cảm thán bật thốt. Tuy hắn không thể động đậy nhưng nói chuyện thì không thành vấn đề.

Trận chiến vừa rồi để lại cảm xúc khắc sâu với hắn. Mặc dù hắn không bị thương, nhưng trận chiến này trình độ nguy hiểm thậm chí vượt qua lúc Thái Nhi thức tỉnh Thần Quyển Giả Tử Thần. Khi đó ít nhất Long Hạo Thần có thể thông qua khổng chế Giai Diệu Vĩnh Hằng chạy trốn. Mà mới rồi hẳn thật sự cùng đường.

Khắc La Tắc Nhĩ quá gian xảo, không ngờ thân thể gã là ký sinh thể, bản thể thì núp bên trong. Giây phút mấu chốt có thể thông qua ký sinh thể chạy trốn, Long Hạo Thần không bao giờ ngờ được, bất cứ ai cũng không ngờ nổi. Chỉ sợ đám ma thần cũng không biết năng lực này của Khắc La Tắc Nhĩ.

Khi Long Hạo Thần thấy Khắc La Tắc Nhĩ còn sống, trong lòng hắn có chút tuyệt vọng. Hắn có thể cảm nhận được thực lực của Khắc La Tắc Nhĩ lúc đó, ký sinh thể bị giết khiến Khắc La Tắc Nhĩ suy yếu rất nhiều, hơn nữa bản thể cũng bị trọng thương.

Xem từ linh lực thì Khắc La Tắc Nhĩ tối đa chỉ cỡ tu vi cấp bảy. Gã mất đi chín mươi phần trăm lực lượng thì đã rất yếu. Đặc biệt là thân thể, bởi vì luôn ký sinh trong thân thể cao to anh tuấn kia nên nghiêm trọng thoái hóa, ngoại linh lực gần như là số không.

Nhưng Khắc La Tắc Nhĩ như thế đối với Long Hạo Thần không thể nhúc nhích thì đủ trí mạng.

Vào giây phút sống chết, Long Hạo Thần cố gắng khiến mình tỉnh táo. Hắn biết, cơ hội của mình chỉ có một lần, chính là cơ may cuối cùng.

Khắc La Tắc Nhĩ thả lỏng, bởi vì trạng thái thân thể của Long Hạo Thần mà thả lỏng. Lấy năng lực Động Sát Ma Thần của gã, có thể cảm nhận được mức độ suy yếu của Long Hạo Thần, cho nên gã chẳng hề cảnh giác.

Long Hạo Thần tháo xuống mặt nạ là cho mình tìm một cơ hội tốt nhất. Tuy Khắc La Tắc Nhĩ rất yếu nhưng nếu đòn cuối bị chặn lại, vậy hắn sẽ không có cơ may sống sót. Linh lực trong người đã cạn kiệt, hắn không còn cách nào đối đầu với Khắc La Tắc Nhĩ, ngay cả truyền tống cũng không dám. Tình trạng thân thể như vậy, nếu truyền tống thông qua Giai Diệu Vĩnh Hằng, rất có thể sẽ bị thời không hỗn loạn xé nát.

Quả nhiên như Long Hạo Thần tính toán, Khắc La Tắc Nhĩ mất ký sinh thể rất cần một thân thể mới, khi trông thấy khuôn mặt Long Hạo Thần, cảm xúc hưng phấn khiến sự cảnh giác của gã giảm đến mức thấp nhất. Ngay lúc đó, Long Hạo Thần phát động công kích.

Thánh Hoa! Kỹ năng công kích tăng phúc cường đại của Trùng Giới kỳ sĩ. Long Hạo Thần thông qua tinh thần lực chia kỹ năng Thánh Hoa thành hai phần. Một phần kích phát Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, một phần khác trở thành lực đẩy của nó mới đâm xuyên qua đầu Khắc La Tắc Nhĩ được, một chiêu thành công.

Lực lượng Thánh Hoa này từ đâu mà đến? Nói tới thì Long Hạo Thần rất cảm kích Hiệp Giả Thánh Nguyệt. Kỹ năng Thánh Hoa của hắn đến từ Di Hoa Tiếp Mộc chỉ truyền cho huyết mạch từ Hiệp Giả Thánh Nguyệt Thích Khách Thánh Điện! Long Hạo Thần luôn lưu trữ trong người một kỹ năng này, để chuẩn bị khi cần dùng. Di Hoa Tiếp Mộc có hạn chế nhất định, kỹ năng quá cường đại, bá đạo thì không thể lưu trữ, nếu không sẽ tổn thương thân thể. Long Hạo Thần cho rằng Thánh Hoa là hữu dụng nhất, linh lực khổng lồ, có lợi cho chuyển hóa và tăng phúc, có hiệu quả đánh bất ngờ. Cho nên dưới tình huống bình thường hắn đều tích trữ Thánh Hoa trong người.

Không ngờ rằng hôm nay nhờ vào Di Hoa Tiếp Mộc cứu mạng hắn. Lúc Khắc La Tắc Nhĩ lật lá bài tẩy, gã không đánh chết Long Hạo Thần ngay lập tức là sai lầm lớn nhất.

Long Hạo Thần thắng trận chiến này do may mắn, âm mưu của Khắc La Tắc Nhĩ chỉ kém một chút đã thành công. Bây giờ nhớ lại tình hình vừa rồi, trong lòng Long Hạo Thần tràn ngập cảm giác ngẫm lại mà kinh.

Bảy mươi hai Trụ Ma Thần đúng là không dễ đối phó! Đây mới chỉ là ma thần xếp hạng bốn mươi chín, nếu thứ hạng càng ở hàng đầu? Sẽ mạnh tới đâu?

Bây giờ Long Hạo Thần còn nhớ rõ khi mình bị Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp kiềm chế, cảm giác vô lực đó, nếu không phải Tát Mễ Cơ Nạp xui xẻo gặp Tháp Vĩnh Hằng, chỉ sợ Long Hạo Thần đã sớm chết.

Rút kinh nghiệm xương máu xong, Long Hạo Thần chậm rãi nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Thân thể suy kiệt cần thời gian hồi phục, linh lực trong người cũng thế. Khắc La Tắc Nhĩ đã chết, hắn có đầy đủ thời gian nghỉ ngơi. Còn về Vương Miện Ma Thần, nó trốn được mới lạ.

Nơi này chính là Tháp Vĩnh Hằng, không có Long Hạo Thần truyền tống, bất cứ sinh vật nào đều không thể tiến vào hoặc đi ra. Trừ phi Vương Miện Ma Thần đạt tới trình độ cỡ siêu thần khí mới có một chút cơ hội.

Vậy nên Long Hạo Thần không hề nóng vội, để mặc nó nhảy nhót trong Tháp Vĩnh Hằng.

Nghỉ ngơi tròn một tiếng đồng hồ Long Hạo Thần mới có sức ngồi dậy, ăn vài viên đan dược Lâm Hâm luyện chế lấy lại thể lực, rồi thông qua tu luyện hồi phục linh lực.

Không thể không nói, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp không uống là trang bị cấp sử thi. Trong thời gian Long Hạo Thần nghỉ ngơi, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp đã hấp thu nhiều Quang nguyên tố chuyển hóa thành linh lực. Hắn mới bắt đầu tu luyện, lập tức lấy từ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp nhiều linh lực bổ sung cho mình. Chỉ chốc lát sau, Long Hạo Thần đã hồi phục đủ hơn ba vạn linh lực, chẳng qua thân thể suy yếu cần thời gian điều dưỡng.

Đứng bật dậy, Long Hạo Thần dùng sức đuổi người. Tuy cảm giác suy yếu rất khó chịu, nhưng nỗi vui mừng và hưng phấn giết ma thần khiến tâm tình hắn rất tốt.

Vương Miện Ma Thần của Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ còn đang nhảy nhót trong tầng một Tháp Vĩnh Hằng. Chẳng qua khí thể hắc ám trong không khí đã bị thanh tẩy không còn một mảnh, thậm chí không giữ lại chút mùi máu.

Tháp Vĩnh Hằng còn tỏa ra nhiều Quang nguyên tố cho Long Hạo Thần hấp thu. Nói đến thì lần này Tháp Vĩnh Hằng cũng là kẻ chiến thắng, linh hồn ma thần là vật siêu bổ với nó.

Không nóng vội bắt lấy Vương Miện Ma Thần, Long Hạo Thần nhắm mắt lại, thông qua huyết khế liên lạc với Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt đã tới lần ranh thắng cấp, nếu có thể được năng lượng Vương Miện Ma Thần thì sẽ giúp ích rất lớn cho nó.

Ánh sáng tím lấp lánh, Hạo Nguyệt lần nữa xuất hiện trong Tháp Vĩnh Hằng. Bởi vì trước đó dung hợp với Long Hạo Thần nên vẻ mặt nó hơi mệt mỏi.

“Hạo Nguyệt, người hấp thu nó đi.” Long Hạo Thần chỉ Vương Miện Ma Thần trên không trung.

Ánh mắt nhắm cái đầu Hạo Nguyệt đều lộ vẻ hưng phấn. Tiểu Quang ngửa đầu bắn tia sáng tím nhạt hướng Vương Miện Ma Thần. Thoáng chốc Vương Miện Ma Thần trước đó còn nhảy trái tránh phải lập tức đứng yên, giây lát đã bị hút tới trước mặt Tiểu Quang.

Tiểu Quang mở to miệng nuốt nó vào trong. Cùng lúc đó, ý niệm của Hạo Nguyệt vang trong lòng Long Hạo Thần.

‘Chủ nhân, tạm thời ta chưa thể hấp thu nó, đợi chúng ta hồi phục rồi mới tính. Ta cần chủ nhân giúp đỡ.’

Đương nhiên Long Hạo Thần hiểu ý của nó, Hạo Nguyệt đột phá cản người canh giữ. Có vết xe đổ, bây giờ Hạo Nguyệt đem thân thể tiến hóa tới gần lần ranh rồi mới hoàn thành bước cuối cùng, cố gắng rút ngắn thời gian tiến hóa, nhưng vẫn có nguy hiểm. Có Long Hạo Thần bảo hộ thì dĩ nhiên an toàn hơn nhiều.

“Tốt. Đợi ta hồi phục sức mạnh lập tức giúp người hoàn thành tiến hóa.”

Hạo Nguyệt nắm đầu thân thiết cọ người Long Hạo Thần.

Đúng lúc này, trong con người vàng của Tiểu Quang lộ vài phần ngạc nhiên, cái đầu to đưa tới trước mặt Long Hạo Thần, há miệng, đầu lưỡi phấn hồng thè ra.

Long Hạo Thần còn tưởng nó định liếm mình, cười lùi lại một bước tránh né. Nhưng rất nhanh, trong mắt hắn lộ kinh ngạc. Trên đầu lưỡi Tiểu Quang là một viên bảo thạch trong suốt. Trong bảo thạch lấp lóe vàng sáng âm lam.

“Đây là cái gì?” Long Hạo Thần nghi hoặc nhìn Hạo Nguyệt.

Tiểu Quang không đáp mà là thì thào niệm vài câu chú ngữ. Một luồng sáng vàng rơi trên người Long Hạo Thần, bóng sáng nhấp nháy, Nhã Đình vẻ mặt mệt mỏi bị ánh sáng vàng kéo ra khỏi người Long Hạo Thần.

Hạo Nguyệt còn có loại năng lực này? Long Hạo Thần giật mình. Nhã Đình nhìn Hạo Nguyệt, dường như hơi sợ. Nhưng cô lập tức nhìn đến bảo thạch trên đầu lưỡi Hạo Nguyệt, thoáng chốc reo lên.

“Cái này cho ta hả? Cảm ơn người, Hạo Nguyệt!” Nhã Đình không khách sáo cầm lấy viên bảo thạch nhỏ xinh, hưng phấn tới trước mặt Tiểu Quang, hôn lên trán nó.

Bởi vì cùng là quang thuộc tính, trong năm cái đầu Hạo Nguyệt thì Nhã Đình thân với Tiểu Quang nhất.

“Nhã Đình, đây là cái gì?” Long Hạo Thần tò mò hỏi.

Nhã Đình nói.

“Chắc là của tên xấu xa vừa rồi. Ai dà, ta thật muốn dung hợp với nó. Chủ nhân, có được không? Dường như nó có thể thúc đẩy Thánh Dẫn Linh Lô tiến hóa.”

Long Hạo Thần mừng rỡ.

“Vậy hãy nhanh chóng dung hợp!”

Không ngờ Khắc La Tắc Nhĩ để lại thứ tốt như vậy. Long Hạo Thần rất e ngại Động Sát Thuật của gã, nếu Thánh Dẫn Linh Lô cũng có năng lực giống như Động Sát Thuật, sẽ có lợi ích rất lớn cho mình và đồng bạn trong hành động ở ma tộc.

Nhã Đình cười hì hì.

“Cảm ơn chủ nhân.”

Nói xong cô lập tức biến thành luồng sáng lại dung nhập vào người Long Hạo Thần.

Hạo Nguyệt gập đầu với Long Hạo Thần, hóa thành ánh sáng tím trở về thế giới mình nghỉ ngơi. Lại sắp đột phá, nó cần điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất.

Long Hạo Thần lần nữa triệu hoán ra bốn Thánh Vệ, để chúng thu xếp thi thể Khắc La Tắc Nhĩ, sau do Thánh Vệ số mười một đóng băng thi thể.

Sợ đồng bạn lo lắng, hắn không chậm trễ nữa, mang theo xác Khắc La Tắc Nhĩ thúc đẩy Giai Diệu Vĩnh Hằng nở rộ ánh sáng vàng truyền tống.

Đông Nam Quan.

Bây giờ không khí một trong sáu tòa hùng quan của Liên Minh Thánh Điện nhân loại có chút quái lạ.

Đại quân ma tộc đã rút lui, bên ngoài để lại nhiều thi thể, có nhân loại, nhưng đa số là ma tộc.

Theo tình trạng chiến đấu trước kia, đến lúc này Đông Nam Quan nên là dọn dẹp chiến trường. Nhưng hôm nay không giống nhau. Sắc trời đã tối, Đông Nam Quan vẫn sáng ngọn đèn, tư thế sẵn sàng đón địch, không có ý định dọn dẹp chiến trường.

Phương xa tình huống ma tộc cũng khá kỳ lạ. Tuy đại quân đã lùi ra sau nhưng tám Trụ Ma Thần không biến đổi vị trí, vẫn lấp lánh ánh sáng. Bảy ma thần lấy Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông dẫn đầu kẻ sát Trụ Ma Thần của mình, nhìn hướng Đông Nam Quan.

Hai bên cứ thế ở khoảng cách xa giằng co, không bên nào có ý định rút binh.

Tình trạng này hiển nhiên là bởi vì Long Hạo Thần cùng Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ biến mất.

Lúc đó Khắc La Tắc Nhĩ hướng Long Hạo Thần phát động Động Sát Thuật, điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo đã phát hiện không đúng, lập tức dẫn dắt các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện tổng tấn công ma tộc.

Khâu Vĩnh Hạo mơ hồ đoán được thân phận của Long Hạo Thần, ông không thể không dốc hết sức. Một khi Động Sát Thuật thành công, Long Hạo Thần bị tám ma thần vây công, vậy sẽ chết chắc!

Nhưng khi ông dẫn dắt các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện cùng bảy ma thần chiến đấu, ai cũng không chiếm ưu thế thì kinh ngạc phát hiện, trong đám ma thần không có Khắc La Tắc Nhĩ. Lại nhớ tới lúc trước ánh sáng vàng đan xen cùng Động Sát Thuật, thoáng chốc đầu óc Khâu Vĩnh Hạo mơ hồ. Bởi vì ánh mắt đám Bái Mông cũng ngơ ngác.

Kết quả là hai bên giống như đã bàn bạc sẵn, ma tộc rút quân, Khâu Vĩnh Hạo dẫn theo các cường giả

“Chuẩn bị Liên Thể Tăng Linh Đan!”

“Vâng!” Đám bạn của hắn đồng thanh đáp.

Mọi người đều là sẵn ma giả hiểu biết rộng, Long Hạo Thần cảm nhận được kẻ địch cường đại thì dĩ nhiên họ cũng có thể.

Lâm Hâm đưa một viên Liên Thể Tăng Linh Đan cho Trương Phóng Phóng, mấy người khác tự nắm một viên. Đây là tuyệt chiêu cuối cùng của Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất, từ khi tu vi của họ tăng lên tới cấp sáu thì chưa từng sử dụng.

Liên Thể Tăng Linh Đan trải qua Lâm Hâm thay đổi, uy lực càng mạnh hơn trước. Chẳng những có thể liên thể tăng linh, thậm chí còn tăng linh lực tổng thể, tác dụng phụ ít đi nhiều. Dù sao tài liệu chuyên chế tạo Liên Thể Tăng Linh Đan mới là dùng ma tinh Ác Ma cấp linh chủ làm nguyên liệu chính, đương nhiên không phải loại cũ có thể so sánh.

Ánh sáng tím đậm biến ngày càng đậm đặc. Một tiếng u u thở dài vang trên không trung, áp lực bỗng chốc tăng lên đến cực độ, ngay sau đó, một bóng người xuất hiện giữa không trung.

Đúng vậy, đến chỉ có một kẻ địch. Thân hình ả yếu điệu bồng bồng giữa trời, xem ngoại hình thì rất giống nhân loại.

Trên người ả bao phủ một áo choàng to lớn hoàn toàn che đi phần đầu. Trong tay phải cầm pháp trượng tím đậm. Thoạt nhìn pháp trượng giống cây xương dài, hai đầu tỏa ra ánh sáng tím chói lòa.

Long Hạo Thần bước lên trước một bước, đồng bạn lập tức tập trung sau lưng hắn. Cùng lúc đó, một luồng sáng vàng tách ra khỏi người hắn, chính là Nhã Đình. Hai thần kiếm cũng rơi vào tay Long Hạo Thần.

Bóng dáng tím xanh sau khi xuất hiện không lập tức công kích họ, mà chuyển hướng sáu cánh trên trời. Pháp trượng chậm rãi nâng lên, âm điệu trầm thấp cực kỳ êm tai vang vọng, thoạt nghe là giọng nữ nhưng ngôn ngữ là loại đám Long Hạo Thần chưa từng nghe qua.

“Dùng đan được, cùng tôi xông lên!” Long Hạo Thần khê quát, quảng viên Liên Thể Tăng Linh Đan thứ nhất vào miệng, bốn linh cánh vàng giương ra, thân hình chợt lóe, bay lên trời.

Những người khác gần như cùng lúc nuốt vào Liên Thể Tăng Linh Đan, cùng Long Hạo Thần bay lên không trung.

Long Hạo Thần, Thái Nhi, Lâm Hâm, Vương Nguyên Nguyên, Trương Phóng Phóng, Hàn Vũ, gồm sáu người, lại thêm Nhã Đình, cùng bay lên cao. Tà Nhân thì theo sát sau lưng Hàn Vũ, xúc tua quần thất lưng y, tựa như bị y công. Hàn Vũ có thể rõ ràng cảm nhận được khi bóng dáng trên trời xuất hiện, thân thể Tà Nhân Linh Chủ bắt đầu run bần bật, là loại run rẩy không thể ức chế. Nỗi sợ hãi mãnh liệt thông qua khe ước không ngừng truyền vào trong lòng Hàn Vũ.

Đây tuyệt đối là cường giả cấp chín, hơn nữa không phải cường giả cấp chín bình thường. Hàn Vũ thâm kinh hãi nhưng không nhắc nhở Long Hạo Thần, y cảm nhận được thì dĩ nhiên hắn cũng có thể. Trận chiến này chỉ sợ sẽ rất gian nan.

Song trọng kiếm tách ra hai bên người, Long Hạo Thần dẫn theo đồng bạn xếp thành hàng dài nhanh chóng bay lên trời. Mọi người sau lưng hắn đều đem đôi tay đặt lên vai người trước mặt, linh lực khổng lồ bắt đầu rót hết vào người Long Hạo Thần.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, Lam Vũ, Quang Phù Dung bắt đầu tỏa ra linh cương lóa mắt. Màu da cam và xanh biếc ở trên không trung chiếu rõ ràng. Bọn họ còn phát hiện, ngoài Quang nguyên tổ tinh thuần của Long Hạo Thần còn có một tầng sáng tím vàng nhạt bao quanh người khiến hắn trông càng uy nghiêm.

Rất nhanh, Long Hạo Thần và đồng bạn đã tới trước mặt kẻ địch trùm áo choàng to, vừa lúc ở giữa ả và Hạo Nguyệt.

Không mở miệng, song kiếm trong tay Long Hạo Thần chém ra ngoài. Giao nhau Thập Tự Trảm, kỹ năng công kích mạnh nhất hiện tại của hắn.

Có liên thể tăng linh của đồng bạn trợ giúp, linh lực Long Hạo Thần chớp mắt đột phá mười vạn, thêm vào Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp tăng phúc, bây giờ lực lượng hắn có thể sử dụng đạt tới trình độ mạnh nhất hiện nay. Hơn nữa Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện, có nhiều nội linh lực rót vào người nhưng không xuất hiện cảm giác cực hạn, hai vị trí mơ hồ hình thành linh khiêu không ngờ thuận lợi hoàn thành. Chính là nói, bây giờ Long Hạo Thần đã mở ra tới bảy cái linh khiêu.

Mở ra linh khiêu đối với chức nghiệp giả cao cấp tuyệt đối là khó khăn và quan trọng nhất. Long Hạo Thần mở ra hai linh khiêu, hắn bỗng chốc cảm giác tu vi tăng thêm một tầng.

Hai thần kiếm tỏa ánh sáng cấp sử thi ở trên không trung ngưng kết thành một điểm. Ánh sáng ám lam bay thẳng tới kẻ địch mặc áo choàng.

Trên bầu trời bởi vì bên thứ ba nhóm Long Hạo Thần tham gia, xuất hiện linh lực cực lớn dao động. Làm Thần Quyển Giả, lại được đồng bạn trợ giúp, bây giờ Long Hạo Thần tuyệt đối xứng với hình dung cường giả đương thời. Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất trải qua hai năm lắng đọng, khi hợp tác đích thực đã có sức mạnh đối đầu với nhóm ma thần dưới ba mươi sáu hạng.

Đỉnh!

Một tiếng du dương giòn vang trong không khí. Kẻ địch đang ngâm xương chú ngữ từ trong áo choàng vươn ra tay trái.

Đó là một bàn tay thoát nhìn rất thon dài, bàn tay phụ nữ, bàn tay tựa như bạch ngọc trong suốt, có thể nói là bàn tay đẹp nhất đám Long Hạo Thần từng thấy. Chỉ là bàn tay như bạch ngọc này tái nhợt hơi quá, đến nỗi không có chút máu, cho người cảm giác cực kỳ quái dị, thậm chí là đáng sợ.

Một bàn tay như vậy, một ngón trở, đầu ngón tay, nhẹ chỉ vào đòn công kích sau khi Long Hạo Thần liên thể tăng linh dốc sức đánh ra, giao nhau Thập Tự Trảm đủ sánh ngang với thần khí.

Nhờ vào giao nhau Thập Tự Trảm, Long Hạo Thần từng trước sau chém giết Thanh Yêu Kỵ Ma Hệ Nhĩ, ký sinh thể Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ. Nhưng giờ phút này, một kích cường đại như thế, lại bị ngón tay bạch ngọc kia chặn.

Một tầng sáng ám lam từ ngón tay lan tràn, khiến thân hình yếu diệu khẽ run, chú ngữ cũng tạm dừng.

Mặc dù một kích của Long Hạo Thần không mang đến thương tổn gì cho ả, nhưng cuối cùng vẫn cắt đứt chú ngữ của ả.

“Lại là các người, sinh vật đến từ thế giới khác.” Thanh âm lạnh lẽo vang lên trong lòng Long Hạo Thần và các bạn. Không phải ngôn ngữ giao lưu, nhưng đám Long Hạo Thần lại có thể rõ ràng cảm nhận ý của kẻ địch.

Lúc này Long Hạo Thần rung động mãnh liệt nhất. Tuy đã chặn được chú ngữ của kẻ địch, nhưng đó chỉ là một ngón tay! Chỉ dùng một ngón tay đã chặn được công kích mạnh nhất của mình. Nhờ vào hai thần kiếm cấp sử thi, lại thêm linh lực và Quang nguyên tố tinh thuần, không ngờ chỉ ngăn chú ngữ của đối phương mà thôi. Thực lực như thế rốt cuộc mạnh đến mức nào chứ.

“Trên người của người có hơi thở của Austin Griffin. Khó trách, khó trách người có thể chặn chú ngữ của ta. Xem ra chính là người đưa nó tới thế giới khác, lá gan người lớn lắm. Ta sẽ giết người trước rồi mới tính tới nó.”

Thanh âm lạnh lùng tràn ngập giận dữ, lại cứ cho người cảm giác mềm mại quái lạ. Nếu lúc Hạo Nguyệt tiến hóa cái đầu thứ ba Long Hạo Thần ở lại đây lâu thêm một lúc, vậy hắn sẽ nhận ra, kẻ địch bị áo choàng to lớn bao phủ này chính là một trong quân chủ vong linh mạnh nhất thế giới này, Vu Yêu Vương.

Cốt trượng chỉ hướng Long Hạo Thần, một bọt khí tím nho nhỏ bay ra bắn thẳng hướng hắn. Cùng lúc đó, khung trời sau lưng Vu Yêu Vương, ánh sáng tím đậm càng biến đậm đặc, khoảnh khắc bao phủ sáu người Long Hạo Thần.

Áp lực cường đại mệnh mỏng cuộn cuộn, hơi thở hắc ám mãnh liệt giống như có thể trực tiếp ép đám Long Hạo Thần đến chết.

Nơi này dù sao không phải thế giới của Long Hạo Thần, hẳn thậm chí không thể nhờ vào lực lượng Quang Minh Nữ Thần. Nhưng làm Thần Quyển Giả hẳn đã sáng tạo rất nhiều kỳ tích, ở trước mặt Vu Yêu Vương sao có thể nhất gan?

Bỗng cất đi song kiếm, Long Hạo Thần ngửa đầu phát ra tiếng hét dài. Ánh sáng vàng nồng đậm chớp mắt tràn ra khỏi người hắn, ánh sáng nồng đậm như mặt trời đột nhiên chiếu rọi không trung thành một mảnh ánh vàng.

Hơi thở vô cùng thần thánh tỏa ra từ người Long Hạo Thần. Ánh sáng tím đậm có mạnh hơn nữa cũng không thể xâm nhập vào mảnh sáng vàng này.

Linh lực quang minh thần thánh là khắc tinh lớn nhất của lực lượng vong linh. Tuy ở thế giới này Long Hạo Thần không được linh lực quang minh bổ sung, nhưng cũng có nghĩa là tại đây Quang nguyên tố quý giá và đặc biệt.

Dù Vu Yêu Vương có mạnh hơn nữa nhưng rốt cuộc ả vẫn là vong linh. Trước Quang nguyên tố tinh thuần như vậy, ả bất lực, lĩnh vực cường đại không thể làm gì Long Hạo Thần được. Lúc này bọt khí tím đã đánh tới trước mặt Long Hạo Thần.

Đối diện bọt khí kỳ lạ mà cường đại, Long Hạo Thần không hề xem nhẹ. Ánh vàng bảy sắc bỗng nhiên nở rộ, một mảnh ánh sáng lấy thân thể hắn làm trung tâm khuếch tán ra, chính là kỹ năng của Thủ Hộ kỳ sĩ, Thuần Tường.

Xích xích

Một chuỗi thanh âm kỳ lạ vang lên trên Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuẫn. Cách tám thuẫn, Long Hạo Thần kinh sợ tính ăn mòn khủng bố của bọt khí tím.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

530. Chương 202: Cơn Giận Của Vu Yêu Vương

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Share by : MTQ - banlong.us

Giống như lĩnh vực của Vu Yêu Vương bị Long Hạo Thần khắc chế, trong tay Long Hạo Thần tám thuẫn do Tinh Quang Thần Thủ Nhật Nguyệt Thần Oa biến thành có lực khắc chế cực mạnh đối với tất cả vong linh và ma pháp hắc ám. Bản thân bọt khí tím không có lực xung kích mạnh, toàn nhờ vào sức hắc ám ăn mòn, lúc này ở trước mặt Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuẫn thì chỉ có nước yên lặng biến mất.

Có thể chặn được công kích của đối phương khiến Long Hạo Thần thở ra. Tuy Vu Yêu Vương cường đại nhưng dường như bị mình khắc chế thuộc tính. Hơn nữa hàng loạt tăng lực và đồng bạn liên thể tăng linh, hiện giờ tu vi của Long Hạo Thần đã tăng lên tới trình độ khá là khủng bố.

Đồng bạn của hắn đều là cường giả cấp bảy nội lực trên một vạn. Năm cường giả cấp bảy cung cấp linh lực cho hắn hơn sáu vạn, thêm vào linh lực bản thân hắn, dù không có Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp thì hắn đã là cường giả cấp chín. Lại thêm vào giáp trụ bổ sung, tổng thể linh lực hiện tại của hắn đã hơn mười lăm vạn. Lại thêm toàn thân trang bị trên cấp sử thi, Vu Yêu Vương muốn đánh chết hắn không phải chuyện dễ.

Hừ lạnh một tiếng, từ miệng Vu Yêu Vương lại phát ra chú ngữ quái dị. Một chuỗi bong bóng tím không ngừng bắn ra khỏi pháp trượng. Bong bóng có lớn có nhỏ, lúc bay hướng Long Hạo Thần thì để lại từng vết đen vụn vụn trên không trung. Trong quỹ tích bay của chúng không ngờ xé rách không gian, hơn nữa toàn nhờ vào sức ăn mòn, do đó có thể thấy uy lực bong bóng kinh khủng cỡ nào.

Mắt Long Hạo Thần lấp lóe ánh sáng vàng. Tuy nhờ vào Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuẫn chặn được công kích của đối phương, nhưng bong bóng có sức ăn mòn mạnh mẽ rất nhanh tiêu hao linh lực của hắn. Cứ đà này thì hắn sẽ không chống cự được bao lâu.

“Nhã Đình!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng.

Hắn và Nhã Đình tâm ý tương thông. Nhã Đình là linh lô mạnh nhất của hắn, lần lượt hấp thu Thánh Dẫn Linh Lô và các loại năng lượng khác, bây giờ chính Long Hạo Thần còn chẳng biết cô tiến hóa tới cỡ nào rồi.

Thực lực của Vu Yêu Vương sâu không đoán được, nhận định bảo thủ thì nội linh lực cũng hơn ba mươi vạn. Hơn nữa ở thế giới này, sức mạnh của ả được tăng trợ rất lớn. Long Hạo Thần không biết Hạo Nguyệt còn cần thời gian bao lâu, cứ tiếp tục bị động tấn công thì họ chỉ có nước chờ chết. Hắn nhất định phải nghĩ cách giằng co với đối thủ.

Nhã Đình luôn bay bên cạnh Long Hạo Thần, nghe hắn kêu gọi thì giơ lên pháp trượng vàng trong tay. Chỉ thấy một luồng sáng vàng từ pháp trượng bắn ra, bay thẳng tới chỗ Vu Yêu Vương.

Khi luồng sáng vàng bắn ra, cùng lúc đó chỗ ngực Nhã Đình lóe ánh vàng, mơ hồ có đỉnh lô nhỏ màu vàng thoáng hiện trước ngực cô.

Vu Yêu Vương duỗi ra tay trái, chỉ giữa hư không, chỉ hướng ánh sáng vàng.

Nói cũng kỳ lạ, luồng sáng vàng này không bị ngón tay kia ảnh hưởng, vẫn rơi trên người Vu Yêu Vương. Có thể thấy rõ ánh sáng vàng tựa như dây thừng vòng quanh thắt lưng Vu Yêu Vương, bỗng chốc siết chặt, kéo ả bay hướng Long Hạo Thần.

Đây là? Đừng nói là Vu Yêu Vương, ngay cả các bạn Long Hạo Thần cũng không biết Nhã Đình thi triển năng lực gì. Không ngờ không nhìn phòng ngự của đối phương trực tiếp hoàn thành quần lấy và kéo. Lấy thực lực cường đại như Vu Yêu Vương vậy mà dường như không thể kháng cự.

Thành công. Long Hạo Thần thầm mừng, ánh vàng bảy sắc chói lòa bỗng từ trong Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuẩn bắn ra, đánh vào bong bóng tím trên trời. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán đã trở lại trong tay phải hắn.

Thoáng chốc cả người Long Hạo Thần như dung hợp cùng thần kiếm. Kiếm ý sắc bén khiến không khí xung quanh hắn vụn vụn, tiếng rít chói tai xé rách bầu trời. Thần kiếm lấp lánh ánh sáng da cam chói mắt chém hướng Vu Yêu Vương.

Thì ra sau đợt giao đấu ngắn ngủi với Vu Yêu Vương, Long Hạo Thần cảm giác ra kẻ địch chắc là Vong Linh pháp sư giống ma pháp sư nhân loại. Ắt hẳn thực có ma lực rất mạnh, mạnh đến cả đời Long Hạo Thần ít khi thấy. Nhờ vào Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuẩn cấp thần khí và bản thân linh lực hơn mười lăm vạn, thể mà chống đỡ cực kỳ khó khăn. Nhưng ma pháp của ả mạnh như vậy, thể thì thân thể chắc không mạnh lắm. Trực tiếp công kích bản thể ả có lẽ sẽ làm nên chuyện.

Pháp trượng của Nhã Đình bắn ra ánh sáng vàng chính là năng lực cường đại Thánh Dẫn Linh Lô sau khi tiến hóa lần nữa. Sau khi hấp thu viên đá quý Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ để lại, Thánh Dẫn Linh Lô xảy ra biến dị. Tuy nó không tăng thêm khoảng cách cho Thánh Dẫn Linh Lô, cũng không xuất hiện Động Sát Thuật như Long Hạo Thần tưởng tượng, nhưng lại có thuộc tính phụ cực kỳ đặc biệt. Chính nhờ thuộc tính phụ này đủ cho Thánh Dẫn Linh Lô bước vào tầng linh lực loại một. Đương nhiên hiện giờ năng lực này do Nhã Đình điều khiển, bởi vì Thánh Dẫn Linh Lô vốn chính là một phần của cô. Thuộc tính phụ này là tính tuyệt đối thành lập.

Tính tuyệt đối thành lập chỉ có tác dụng cùng với Khiên Dẫn. Chính là nói, chỉ cần Nhã Đình phát động Khiên Dẫn, mặc kệ đối thủ mạnh cỡ nào đều sẽ bị lôi kéo tới trước mặt Long Hạo Thần.

Khoảng cách kéo chỉ cỡ một trăm mét. Chính là nói tiến vào phạm vi một trăm mét của Nhã Đình thì sẽ thành công bị lôi kéo. So sánh với Động Sát Thuật thì Khiên Dẫn tính tuyệt đối thành lập này yếu hơn nhiều. Nhưng tuyệt đối đừng quên, Động Sát Thuật không phải trăm phần trăm thành công, có rất nhiều hạn chế. Khiên Dẫn này tuy khoảng cách có hạn nhưng tuyệt đối thành lập! Trong phạm vi một trăm mét đây quả thực là năng lực sánh ngang với thần khí. Đương nhiên điều kiện là Long Hạo Thần phải thắng được đối thủ mới được. Hơn nữa sau khi Thánh Dẫn Linh Lô tiến hóa, năng lực này chỉ có thể sử dụng ba lần trong một ngày.

Ý niệm lạnh băng của Vu Yêu Vương hiện ra trong đầu Long Hạo Thần.

“Mơ tưởng viễn vông.”

Thần kiếm của Long Hạo Thần đã chém trúng sao? Đích thực chém trúng. Nhưng hấn chém trúng là một mảnh khói tím đậm.

Khi Vu Yêu Vương bị kéo tới trước người Long Hạo Thần, tác dụng Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô biến mất. Một kiếm tràn ngập kiếm ý lãnh liệt không có tác dụng. Không ngờ Vu Yêu Vương hóa thành sương mù dày đặc, mặc kệ Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán lướt qua sương mù.

Hóa khói? Không, kẻ địch vốn chính là oán linh!

Long Hạo Thần kinh ngạc, làm ra phản xạ tự nhiên. Một ánh vàng bảy sắc đậm đặc bỗng bắn ra từ Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn rơi trên luồng khói do Vu Yêu Vương biến thành.

Bỗng chốc vang lên tiếng hét thê lương, khói tím đen nhanh chóng bay ra ngoài cây số, lại ngưng kết thành hình dạng Vu Yêu Vương. Nhưng thân thể ở trên không trung có chút không ổn định, rõ ràng đã bị thương.

Thần khí do Tinh Quang Thần Thú biến thành có quang thuộc tính tinh thuần nhất. Không sai, Vu Yêu Vương không có thực thể miễn dịch công kích vật lý, nhưng quang minh chiếu rọi đủ tổn thương ả. Đường nhiên cái này cần có đủ uy lực mới được, hiển nhiên Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn có được năng lực như vậy.

Ánh vàng bảy sắc chói lòa quanh quẩn trên không trung, Long Hạo Thần thầm thở phào. Rốt cuộc vẫn tổn thương được đối thủ. Hấn không đuổi theo, bảo vệ Hạo Nguyệt mới là quan trọng nhất.

“Xem ra ta đã xem thường các người.” Thanh âm của Vu Yêu Vương càng lạnh lẽo, trong băng lạnh còn có sự phẫn nộ cực độ.

Ả đấu với Long Hạo Thần chưa dùng hết sức, bởi vì cảm nhận được đối thủ trước mắt kém mình quá xa. Ả phải giữ càng nhiều lực lượng để đối phó với Hạo Nguyệt. Austin Griffin không dễ tiêu diệt. Nó đã tiến hóa ra sáu cái đầu, coi như là Vu Yêu Vương cũng không có nắm chắc tuyệt đối. Nhưng ả không ngờ rằng Long Hạo Thần khó đối phó như vậy. Nhờ vào quang minh linh lực tinh thuần thêm vào thần khí như Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn, thật sự giữ chân được Vu Yêu Vương.

Lúc này, ánh sáng sao sáu cánh tím trên trời dần tối tăm. Hạo Nguyệt càng biến lấp lánh, thoát nhìn trông giống như rồng mà không phải thần lân. Sáu cái đầu to biến càng giống đầu rồng, phối hợp thân thể cường tráng, cánh chuyển hóa thành giống cánh rồng, khí thế nó càng biến uy nhiếp. Không mất thời gian bao lâu thì nó sẽ hoàn thành tiến hóa.

Cho dù tu vi cường đại như Vu Yêu Vương, khi ả cảm nhận được Hạo Nguyệt ở bên dưới nhìn chằm chằm mình ánh mắt lộ ra oán độc thì tinh thần hoảng loạn. Ả từng trải qua trận chiến kinh khủng năm đó, hiểu rõ Austin Griffin mạnh cỡ nào.

Tuyệt đối không để nó tiến hóa xong lại trốn thoát. Nếu không thì lần tới không biết có thể ức chế được nó không.

Nghĩ tới đây, Vu Yêu Vương ngừng đầu phát ra tiếng thét chói tai. Trên trời xuất hiện vô số quang cầu tím đậm. Những quang cầu đường kính trên một mét, tựa như mưa sao băng tím bay thẳng tới đám Long Hạo Thần, cũng hướng tới Hạo Nguyệt và sao sáu cánh tím.

Pháp tượng của Vu Yêu Vương bay tới phía trước, một chuỗi chú ngữ như pháo nổ vang lên. Trên trời xuất hiện khe nứt to lớn, người ả không ngừng dâng lên sương mù tím đen.

Có thể thấy sương mù tím đen xuất hiện thì khí thế của Vu Yêu Vương biến suy yếu. Lúc trước ả đích thực bị ánh vàng bảy sắc do Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn phát ra làm bị thương. Ả quá xem thường Long Hạo Thần, cũng đánh giá thấp Thần Quyển Giả. Mà giờ phút này, Vu Yêu Vương mới chân chính dốc hết sức lực.

Long Hạo Thần không dám chậm chạp, cùng đồng bạn nhanh chóng bay ra sau, chặn trước mặt Hạo Nguyệt. Hấn chỉ có một người, không rảnh bận tâm sao sáu cánh trên trời, hiện giờ chỉ có thể bảo vệ bản thể Hạo Nguyệt.

Ánh vàng bảy sắc lần nữa tỏa sáng, Thuần Tường lại hiện. Cùng lúc đó, Long Hạo Thần cũng ngâm xương chú ngữ cùng với Nhã Đình. Quang Chi Cầu Nguyệt.

Hắn không biết lát nữa Vu Yêu Vương sẽ thi triển ra kỹ năng cường đại gì, chuẩn bị Quang Chi Cầu Nguyệt tuyệt đối không sai.

Từng đoàn sáng tím mạnh hơn bong bóng ban nãy nhiều. Không chỉ có tính chất ăn mòn mạnh mẽ, càng có lực xung kích khủng bố. Long Hạo Thần lần lượt ngăn cản mấy chục cái xông lực, phòng ngự như Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận mà vẫn khiến hắn và đồng bạn không ngừng lùi ra sau. Lấy liên thể tăng linh tập trung linh lực đang nhanh chóng tiêu hao. Cứ tiếp tục như vậy, chú ngữ Quang Chi Cầu Nguyệt của Long Hạo Thần không thể nào hoàn thành.

Đúng lúc này, sao sáu cánh bắn ra luồng sáng tím, vừa lúc rơi trên người Long Hạo Thần. Thoáng chốc, Long Hạo Thần chỉ thấy toàn thân sôi sục máu, lực lượng khó thể hình dung bộc phát. Lực lượng này không liên quan nội linh lực, khiến da thịt hắn biến thành màu tím vàng, bước chân thụt lui bỗng ngừng, cứng rần chần Thuần Tường trước mặt.

Lực lượng kỳ lạ này cho Long Hạo Thần cảm giác giống ngoại linh lực, là ngoại linh lực cực hạn. Màu tím vàng kỳ lạ thậm chí nhuộm lên Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuận, tựa như tăng tầng bảo hộ cho tắm thuận cấp thần khí.

Vu Yêu Vương phát ra đoàn sáng tím đánh vào sao sáu cánh trên trời chẳng hề tác dụng. Chỉ thấy sao sáu cánh tỏa ra từng ánh tím đậm đặc, hóa giải từng đoàn sáng tím.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng rống đinh tai nhức óc vang trên không trung. Trong khe hở bị Vu Yêu Vương xé rách hiện ra bóng dáng khổng lồ.

Cốt Long, toàn thân do xương trắng hợp thành, hốc mắt nhấp nháy lửa ám tím, lần lượt chui ra khỏi khe hở bay thẳng tới Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt.

Đây chính là trên trăm Cốt Long! Một trong sinh vật vong linh mạnh nhất, Cốt Long!

Cốt Long bình thường so sánh với rồng thật sự thì có khác biệt, nhưng mỗi một Cốt Long đều là cường giả vong linh đỉnh cấp tám. Chúng nó có lực lượng linh lực và bên ngoài cường đại. Hơn trăm Cốt Long đột ngột xuất hiện, ở thế giới của nhóm Long Hạo Thần chỉ sợ quân đoàn Nghịch Thiên Ma Long của Ma Thần Hoàng mới đối kháng nổi.

Long Hạo Thần và đồng bạn biến sắc mặt. Hình ảnh khủng bố còn ở phía sau. Linh vực tím đen của Vu Yêu Vương lặng lẽ bao phủ Cốt Long, khiến xương cốt chúng nó theo đó biến thành màu tím đen. Lúc trước Cốt Long đỉnh cấp tám cứ thể đột phá đến cấp chín, thoáng chốc che kín bầu trời, nhào hướng đám Long Hạo Thần.

Hoàn thành khủng bố triệu hoán xong, Vu Yêu Vương vẫn đang ngâm xương chú ngữ. Ầ ầm bay lên trời, nâng pháp trượng chỉ hướng sao sáu cánh tím. Cốt Long nhìn khủng bố mà cường đại thể nhưng mục đích chỉ là để đám Long Hạo Thần không thể ngăn cản ả niệm chú ngữ.

Thoáng chốc Long Hạo Thần suy nghĩ thật nhanh, chớp mắt làm ra quyết đoán. Trong ánh mắt kinh ngạc của các bạn, hắn chủ động chấm dứt liên thể tăng linh, nhanh chóng xoay người đánh ra năm chưởng.

Mỗi một chưởng đều mang theo ánh vàng đem Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Lâm Hâm, Trương Phóng Phóng, Hàn Vũ cùng Tà Nhân Linh Chủ truyền tống trở lại Tháp Vĩnh Hằng.

Lúc này Cốt Long đã bắt đầu nhào xuống dưới, Long Hạo Thần lại không quan tâm Hạo Nguyệt. Hắn bỗng nhiên nhảy lên, bốn cánh phát ra ánh vàng rực rỡ, Quang Tốc Thiểm.

Hắn nghênh đón đám Cốt Long, kẻ sát sáu cột sáng tím Hạo Nguyệt phóng ra. Quang Tốc Thiểm nhanh cỡ nào, gần như chọt lóe thì hắn đã bay lên đối diện đám Cốt Long.

Mất đi liên thể tăng linh tăng phúc, hiện giờ thực lực của Long Hạo Thần đã giảm bớt, rơi khỏi cấp chín, nhưng lại phát huy kỹ xảo bay đến cực độ.

Có thể thấy rõ, hắc ở giữa không trung di chuyển, không tiếc hao phí linh lực phát huy hết sức Quang Túc Thiểm, cường ép xuyên qua khe hở từng con Cốt Long.

Đám Cốt Long dù gì chỉ mới bị triệu hoán ra, nhào xuống dưới hơi bị chậm chạp. Đối mặt Long Hạo Thần đột phá, mấy Cốt Long cách hắc gần nhất lập tức làm ra công kích, lại bị Long Hạo Thần né tránh gần hết. Chỉ có cốt trào một Cốt Long vô trùng Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần.

Tuy Cốt Long nhờ vào lĩnh vực Vu Yêu Vương tăng lên đến cấp chín, nhưng Long Hạo Thần cấp tám thêm vào phòng ngự Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần cấp thần khí không phải dễ dàng bị phá vỡ. Huống chi từ khi trên người hắc có thêm tầng tím vàng, ngoại linh lực có thể trực tiếp đẩy lui Cốt Long sang bên, thân hình chợt lóe, đã phóng lên càng cao.

Một luồng sáng vàng lần nữa xuất hiện, vòng quanh người Vu Yêu Vương, Khiên Dẫn.

Khoảnh khắc Long Hạo Thần mới phát động Quang Túc Thiểm thì Nhã Đình đã bám sát phía sau. Khi Long Hạo Thần làm một chuỗi di chuyển, rốt cuộc tới gần Vu Yêu Vương phạm vi trăm mét, ánh sáng da cam Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán mang theo kiếm ý người kiếm hợp nhất lần nữa xuất hiện. Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần cũng tỏa ra ánh vàng bảy sắc rực rỡ nhất.

Lúc này hai mắt Long Hạo Thần lóe thần quang, vô cùng trầm ổn, tĩnh lặng. Dù quân đoàn Cốt Long rất đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn là điều Vu Yêu Vương sắp làm. Hắc cần phải ngăn cản chú ngữ của Vu Yêu Vương.

Hạo Nguyệt đang tiến hóa, không thể giao lưu với hắc, nhưng Long Hạo Thần có thể cảm nhận cảm xúc của nó. Khi quân đoàn Cốt Long xuất hiện, cảm xúc của Hạo Nguyệt không chút dao động. Mà khi Vu Yêu Vương lần nữa xuất hiện trước sao sáu cánh bắt đầu ngâm xương, cảm xúc Hạo Nguyệt dao động kịch liệt.

Bên nào nhẹ bên nào nặng, Long Hạo Thần lập tức ra quyết định chính xác. Trước truyền tống đồng bạn rời đi là vì bảo đảm an toàn cho họ.

Lần nữa bị kéo tới trước mặt Long Hạo Thần, Vu Yêu Vương phát ra tiếng thét chói tai tràn ngập phẫn nộ. Ấy tuyệt đối không ngờ rằng Long Hạo Thần làm ra quyết định như vậy, hơn nữa có năng lực thoát khỏi Cốt Long bao vây.

Giờ phút này có ít nhất bốn Cốt Long đuổi theo sau lưng Long Hạo Thần, công kích hắc. Nhưng chú ngữ của Vu Yêu Vương rốt cuộc bị cắt đứt!

Oành!

Một vòng sáng tím đen nồng đậm bùng nổ quanh người Long Hạo Thần, cứng rắn tạc nổ kiếm ý của hắc. Lực nổ khủng bố khiến Long Hạo Thần hộc máu. Nhưng hắc cùng lúc hoàn thành phòng ngự Thuần Tường.

Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần lấp lánh ánh vàng bảy sắc tựa như bức tường. Khoảnh khắc kia Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần chẳng những chịu đựng ma pháp của Vu Yêu Vương mà lần lượt chịu đựng bốn lần va chạm của bốn Cốt Long.

Nhờ vào tầng tím vàng trên người và lực phòng ngự cường đại của Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần, Long Hạo Thần cứng rắn chịu đựng. Nhưng lúc này hắc đã rơi vào đường cùng, bị bốn Cốt Long bao vây, lại thêm Vu Yêu Vương có vong linh ma pháp vô cùng cường đại, giờ đây hắc đã không còn đường lui.

Cùng lúc đó, bên dưới vang tiếng rống điên dại.

Hình ảnh quái dị xuất hiện. Đây chính là trên trăm Cốt Long! Sau khi nghe tiếng rống, thân thể chúng chợt ngừng, dù là thân thể Vu Yêu Vương cũng đông cứng.

Trên trời, sao sáu cánh tím to lớn nổ tung, vàng sáng tím khổng lồ chớp mắt khuếch tán, bao trùm cả chiến trường.

Hốc mắt mỗi Cốt Long nhấp nháy ngọn lửa biến càng kịch liệt, cho người cảm giác tùy thời tắt ngấm. Chúng nó liều mạng cuộn thân thể, hết sức bảo hộ Hỏa Hồn của mình. Đừng nói là tấn công, xem tình hình thì bảo vệ bản thân còn khó khăn.

Ánh sáng tím vàng chợt lóe, Long Hạo Thần biến mất giữa vòng vây. Khi hắn lại xuất hiện thì đã ở trên lưng Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt hóa thân hình rồng, đã tiến hóa xong. Tiếng gầm kia là sáu cái đầu to cùng phát ra. Tiểu Quang, Tiểu Hỏa, Tiểu Thanh, Tiểu Lam, Tiểu Tử, lại thêm Tiểu Hoàng mới sinh ra trên đầu có sừng như nứt ra. Sáu cái đầu bắn ra bốn phía.

Hạo Nguyệt sau khi tiến hóa, toát ra linh lực khoảng cường giả nhân loại cấp tám, nhưng ánh tím từ người nó bộc phát khiến quân đoàn Cốt Long khựng lại, thậm chí là Vu Yêu Vương đều thấy sợ hãi.

Sáu đôi mắt lạnh lẽo ngưng tụ trên người Vu Yêu Vương. Vu Yêu Vương lần nữa phát ra tiếng hét chói tai, áo choàng hóa thành khối đen tán loạn lộ ra bản thể.

Dáng người nữ giới hoàn mỹ, thân thể mềm mại lả lơi, nhưng lại có đầu lâu. Ả điên cuồng vung vẩy cốt trượng hướng phía dưới. Từng luồng sáng tím đen nồng đậm đánh hướng Hạo Nguyệt.

“Grao!!!” Lần nữa phát ra tiếng gầm, ánh tím nồng đậm lại khuếch tán.

Công kích của Vu Yêu Vương bị ánh tím hóa giải thành mây khói. Hạo Nguyệt vỗ đôi cánh to mang theo Long Hạo Thần bay lên trời, đụng nát từng Cốt Long đang liều mạng bảo vệ Hỏa Hồn. Chớp mắt ánh sáng vàng lấp lánh, nó đã cùng Long Hạo Thần biến mất trong trời đêm.

“Không!!!” Vu Yêu Vương điên cuồng gầm lên.

Ả phần nộ khiến tất cả Cốt Long run bần bật. Nhưng ả vẫn thất bại, trơ mắt nhìn Hạo Nguyệt lại hoàn thành một lần tiến hóa, có được cái đầu thứ sáu.

Ả thất bại không phải vì không đủ mạnh. Đối diện khí thế tím Hạo Nguyệt tỏa ra, ả không thể phát huy ra năm phần sức mạnh, cuối cùng triệu hoán ra quân đoàn Cốt Long là do dốc hết sức chống lại nỗi sợ trong tâm, run rẩy miễn cưỡng thi pháp. Nếu không thì chỉ dựa vào đám Long Hạo Thần sao có thể chặn được Vong Linh Quân Chủ cường đại này. Dù là ở thế giới của Hạo Nguyệt, tu vi Vu Yêu Vương xếp mấy hạng đầu!

Sau cực độ phần nộ là lạnh giá, nỗi lạnh lẽo khó hình dung lan tràn trong lòng Vu Yêu Vương. Ả không thể hình dung cảm giác lúc này, chỉ mơ hồ thấy Austin Griffin vô cùng khủng bố năm đó đã trở lại. Trước khi Hạo Nguyệt và Long Hạo Thần rời đi, sáu đôi mắt tím nhìn chằm chằm ả đã khắc sâu vào ký ức. Nỗi sợ hãi phát ra từ sâu trong tâm hồn khiến Vu Yêu Vương làm vỡ áo choàng của mình

Nhưng mặc kệ làm gì thì kết quả là ả đã thất bại, còn có một hay hai lần cơ hội nữa không? Chính Vu Yêu Vương cũng không biết. Hạo Nguyệt sáu đầu khí thế cường đại áp chế ả, vậy nếu lần tới muốn phát hiện nó thì phải đợi nó tiến hóa nữa. Nhưng khi nó lại tiến hóa, mình còn có thể ức chế nó được không?

Cảm giác bất lực dần hóa thành sợ hãi tột độ, Vu Yêu Vương lần nữa gầm đầu phát ra tiếng hét chói tai.

Tháp Vĩnh Hằng.

Khi Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt quay trở lại đây, hắn chỉ cảm thấy lưng áo ướt đầm mồ hôi lạnh. Mới rồi một trận chiến thật là quá nguy hiểm. Nếu không có Hạo Nguyệt trợ giúp, hắn chết chắc rồi. Hắn không thể nào bỏ lại Hạo Nguyệt truyền tống về Tháp Vĩnh Hằng. Sinh vật vong linh kia rốt cuộc là thứ gì! Tử Linh ma pháp của ả khác rất xa với Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, nhưng càng thêm trực tiếp và khủng bố. Đặc biệt cảnh cuối cùng triệu hoán ra trên trăm Cốt Long thật quá rung động. Nếu không có Hạo Nguyệt chấn nhiếp đám Cốt Long, chỉ sợ hắn sớm bị xé xác.

Nhưng nghĩ ngược lại, cường giả vong linh khủng bố như vậy lại sợ Hạo Nguyệt đến thế, thậm chí bị khí thế của nó ức chế sức mạnh, có thể tưởng tượng tổ tiên hoặc kiếp trước của Hạo Nguyệt để lại cho ả ký ức thâm thiết cỡ nào. Hạo Nguyệt, tương lai người rốt cuộc tiến hóa đến mức nào đây?

Nhìn Hạo Nguyệt sáu đầu và toàn thân vẩy giáp tựa thủy tinh tím, Long Hạo Thần nhẹ sờ nó. Hạo Nguyệt lập tức đưa tới sáu cái đầu, đặc biệt là Tiểu Hoàng thổ thuộc tính mới sinh ra, dụi dụi vào người hắn.

Trước mặt Long Hạo Thần, Hạo Nguyệt không có uy nghiêm trước kia, vẫn giống như đứa con nít. Nhưng lần này Hạo Nguyệt tiến hóa giúp đỡ Long Hạo Thần rất lớn.

Nội linh lực tăng khoảng ba ngàn, quan trọng hơn là ngoại linh lực biến đổi. Giờ bình tĩnh lại, Long Hạo Thần nghiêm túc cảm nhận, phát hiện trong huyết mạch dường như thêm lực lượng cường đại, loại lực lượng này rất giống với khí thể Hạo Nguyệt, chắc là tăng sáng tím vàng lúc trước xuất hiện trên người hắn. Lực lượng này đang dung hợp với thân thể hắn, dần trở thành một phần ngoại linh lực. Bởi vì quan hệ giữa hắn và Hạo Nguyệt là huyết khế, nên lực lượng đến từ Hạo Nguyệt dung hợp rất nhanh vào người hắn. Theo Long Hạo Thần nhận xét thì không tới mười ngày sẽ hoàn thành cả quá trình dung hợp. Đến lúc đó, ngoại linh lực của hắn có thể tăng mạnh tới đâu thì chính hắn cũng không biết. Chỉ sợ ngoại linh lực tăng đến đơn vị vạn. Càng quan trọng là, phần ngoại linh lực Hạo Nguyệt giúp hắn tăng lên này dường như cùng chung với nội linh lực.

Hạo Nguyệt thân thiết với Long Hạo Thần một phen xong nằm sấp trên mặt đất, thiếp ngủ, hiển nhiên nó đã rất mệt mỏi. Lần này tiến hóa tiêu hao linh lực của nó rất nhiều.

Các bạn Long Hạo Thần không biết hắn và Hạo Nguyệt ở phút cuối trải qua mạo hiểm cỡ nào, dù sao họ bị đưa trở lại hơn mười giây thì Long Hạo Thần cũng cùng Hạo Nguyệt truyền tống về. Họ đâu biết nếu không có Long Hạo Thần thông minh trợ giúp Hạo Nguyệt tranh thủ vài giây cuối ngăn ngừa, ngăn chặn công kích của Vu Yêu Vương rất có thể uy hiếp tới Hạo Nguyệt, chỉ sợ họ không thể trở về được nữa.

Hạo Nguyệt ngủ say, cả đám đi tới bên cạnh Long Hạo Thần. Hàn Vũ có chút lo lắng nói.

“Đoàn trưởng, dường như Hạo Nguyệt tiến hóa ngày càng khó khăn. Mới rồi sinh vật vong linh mạnh đủ sánh bằng ma thần mười hạng đầu, thậm chí là hơn nữa. Lần tới sợ rằng chúng ta sẽ đối mặt kẻ địch càng ghê gớm hơn.”

Lâm Hâm nói.

“Bây giờ thời gian Hạo Nguyệt tiến hóa ngày càng dài, nói không chừng lần tới là vài năm sau, đến khi đó chẳng lẽ chúng ta còn chưa có năng lực giúp nó chống cường địch? Đại ca đã là kỳ sĩ cấp tám, vài năm sau không chừng là cấp chín.”

Vương Nguyên Nguyên bật cười nói.

“Không ngờ ông thuộc phe lạc quan. Đại ca, Hạo Nguyệt đã tiến hóa xong, chúng ta có nên đi tìm Anh Nhi?”

Long Hạo Thần nhẹ gật đầu, nói.

“Là nên cùng họ hội hợp. Nhưng mấy ngày nay tôi suy nghĩ kỹ càng rồi, quyết định tiếp theo chúng ta đến Vạn Thú Quan có Linh Hồn Thánh Điện, Trấn Nam quan có Mục Sư Thánh Điện thì cố gắng dừng ra tay. Đặc biệt là tôi sẽ không tham gia vào trận chiến với ma tộc nữa.”

Nghe hắn nói vậy, các bạn đều ngáy ra. Nên biết, họ làm săn ma giả, nhiệm vụ căn bản nhất chính là đấu với ma tộc!

Long Hạo Thần nói.

“Lần này tôi bế quan xong lần lượt ở Ngự Long quan, Khu Ma Quan, Gia Lăng quan, Đông Nam Quan đối kháng ma tộc, gần như mỗi tòa quan ải đều có mặt tôi, biểu hiện quá gây chú ý. Tại Ngự Long quan bởi vì Tháp Vĩnh Hằng trọng thương Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp. Tại Khu Ma Quan giúp đỡ ông cố Thánh Nguyệt đánh chết Hỏa Diễm Sư Ma An Lạc Tiên, hơn nữa cùng Thái Nhi đánh chết Thanh Yêu Kỳ Ma Hệ Nhi. Tại Gia Lăng quan nhờ vào Quang Chi Cầu Nguyên tạm thời ngăn siêu cấp cấm chú của Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, cho Gia Lăng quan tranh thủ thời gian. Đến đây thì lần nữa giết chết Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhi.”

“Trước sau đã có vài ma thần chết vì tôi. Ma tộc không phải ngu ngốc, mà Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của tôi quá bắt mắt. Chúng nhất định đã chú ý tới tôi, thậm chí đoán được điều gì rồi. Hơn nữa mỗi lần tôi xuất hiện trên chiến trường, đồng bạn bên người sẽ tăng thêm. Tôi che giấu mặt mày nhưng diện mạo các người thì bị ma tộc thấy hết. Chỉ cần có người thông minh suy xét chút, ma tộc rất dễ dàng đoán được là tôi. Nếu bị Ma Thần Hoàng khẳng định, vậy y rất có thể dẫn theo Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc tấn công ào ạt. Đây là điều bây giờ tôi không muốn thấy nhất. Ma tộc sớm muộn gì sẽ phát hiện sự tồn tại của tôi, nhưng tôi hy vọng là ở bên trong ma tộc, vậy sẽ không liên lụy sáu quan

ải. Thế nên tiếp theo chúng ta hãy cố gắng đừng ra tay nữa, điệu thấp chút, mãi đến khi chúng ta gặp Anh Nhi, Tư Mã rồi lặng lẽ vào biên cảnh ma tộc mới hết sức phát huy.”

Nghe Long Hạo Thần phân tích, Trương Phóng Phóng và Hàn Vũ lập tức ủng hộ, những người khác cũng hiểu được. Không sai, hiện tại không phải lúc tỏa sáng. Tuy họ đánh chết mấy ma thần nhưng nói đến thì toàn là đối thủ thứ hạng xếp sau, thực lực không quá khủng bố. Vương Miện Ma Thần chưa trốn thoát sẽ khiến mấy ma thần này tạm thời không xuất hiện. Nhưng chỉ cần Trụ Ma Thần của chúng còn đó, địa vị ma thần này sẽ tiếp tục truyền thừa. Thế nên đối với họ mà nói quan trọng nhất là xâm nhập vào trong ma tộc, cố gắng phá hủy Trụ Ma Thần.

Đến lúc đó, tuy họ ở trong ma tộc sẽ gặp nguy hiểm cực lớn, nhưng bên Liên Minh Thánh Điện sẽ thêm an toàn. Họ chỉ có vài người, ma tộc mạnh cỡ nào, muốn ở trong lãnh thổ mệnh mông tìm kiếm họ không phải chuyện dễ.

Vạn Thú Quan, Linh Hồn Thánh Điện.

Trần Anh Nhi ngây ngốc đứng đó, ngơ ngác khờ khạo, trên người cô Linh Hồn Thánh Y có một trăm lẻ tám viên linh đan và vô số văn lộ bạc thêu thành đồ án ma thú tỏa ra linh lực nhu hòa dao động.

Ở trước mặt cô ngồi hai người già, một là bà nội cô, Tam Thủy bà bà. Một người khác càng hiếm thấy, chính là điện chủ hiện tại của Linh Hồn Thánh Điện, ông nội Trần Anh Nhi, Thông Linh Giả Trần Hoàn Vũ.

“Sự việc là như vậy đó, Anh Nhi, con hãy nén bi thương. Cơ hội sống sót của hần rất thấp, rất thấp.”

“Không, không đâu. Anh ấy nhất định còn sống, nhất định sống sót!” Trần Anh Nhi đột nhiên thét to, nước mắt không thể kiềm nén chảy dọc xuống gò má. Trong tay cô nắm chặt lá thư, lúc này thân thể cô run bần bật, cảm xúc khó khống chế.

“Không, bà nội! Con phải đi tìm anh ấy!” Trần Anh Nhi đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt tỏa tia sáng cực kỳ kiên quyết.

“Bướng bỉnh!” Trần Hoàn Vũ hét lớn một tiếng, khí thế uy nghiêm bỗng chốc chấn nhiếp Trần Anh Nhi. “Con là con nít ba tuổi ư? Con một mình đi tìm hần sẽ gặp hậu quả gì chẳng lẽ chính con không biết? Khi con kế thừa Linh Hồn Thánh Y, giây phút đó mạng của con đã không thuộc về mình.”

Trần Anh Nhi ương bướng nói.

“Con sẽ cưỡi Linh Hồn Thánh Y ra!”

“Nhảm nhí!!!” Trần Hoàn Vũ đột nhiên đứng dậy, dáng người ông không cao to nhưng có khí thế khó hình dung.

“Trừ việc con là Linh Hồn Thánh Nữ, còn là cháu gái duy nhất của Trần Hoàn Vũ ta. Con có nghĩ tới chúng ta không? Nếu con xảy ra chuyện gì, ta và bà nội con sẽ không phát điên sao?”

Nghe câu này, Trần Anh Nhi rốt cuộc mềm xuống, vọt lên vài bước, nhào vào ngực Tam Thủy bà bà khóc lớn.

Nhìn cháu gái khóc rống thất thanh, Trần Hoàn Vũ bất đắc dĩ lắc đầu.

“Con bé này! Tính tình quá bướng bỉnh, rõ ràng thích người ta lại cứ làm bộ không thèm quan tâm, hiện tại chính mình khó chịu.”

Tam Thủy bà bà vừa an ủi cháu gái vừa bực mình trừng Trần Hoàn Vũ.

“Ông không biết ngưng còn nói như thế? Chẳng không phải giống lão già ông sao? Năm đó ông theo đuổi tôi đến giờ còn nhớ rõ ràng, sĩ diện làm khổ cái thân!”

Điện chủ Linh Hồn Thánh Điện lúc trước còn hùng hổ đối mặt vợ mình thì bó tay, hậm hực ngồi xuống. Suy tư lát sau ông trầm giọng nói.

“Linh Hồn Thánh Điện chúng ta đều là triệu hoán sư, dễ nhất là việc tìm kiếm. Anh Nhi, con phải giữ bình tĩnh. Ông nội lập tức báo hướng Thánh Minh, xin Thánh Minh điều động Săn Ma Đoàn đi tìm hắc. Nếu như có thể sẽ tìm mọi cách cứu hắc về.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

531. Chương 203: Quang Chi Thần Hi

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Nghe ông nội nói vậy, Trần Anh Nhi ngẩng đầu, mắt đắm nước nói.

“Nhưng bây giờ Săn Ma Đoàn hoặc là giúp thủ thành hoặc là ở trong ma tộc chiến đấu, làm gì có đủ Săn Ma Đoàn cường đại đi tìm hắc! Hơn nữa ông viết thư cho Thánh Minh, chờ hồi đáp không biết mất bao lâu.”

Trần Hoành Vũ cười khổ nói.

“Vậy chứ làm sao bây giờ? Ông cũng sẽ viết thư cho Khu Ma Quan, xin họ phái một ít thích khách đi. Đây là cách cuối cùng. Trần Anh Nhi, chẳng lẽ chính con không hiểu khả năng hắc sống sót ít ỏi cỡ nào?”

Trần Anh Nhi mím môi, đang lúc cô sắp bật khóc nữa thì bên ngoài truyền đến thanh âm cung kính.

“Điện chủ đại nhân, có Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện xin gặp.”

“Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng?” Tuy Trần Hoành Vũ bởi vì việc của Trần Anh Nhi mà phiền lòng, nhưng nghe đến vài chữ Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng thì không dám chậm trễ.

Kỵ Sĩ Thánh Điện chính là đứng đầu Lục Đại Thánh Điện. Tuy Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng thực lực chưa chắc có trong hàng đầu Kỵ Sĩ Thánh Điện, nhưng quyền thế không thua gì mấy vị đứng đầu, thậm chí còn hơn một số phó điện chủ không đủ thực quyền.

“Mau mời!” Trần Hoành Vũ nói ngay.

Trần Anh Nhi ở một bên không khóc nữa, vội vàng nói với Trần Hoành Vũ.

“Ông nội, Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng đến vừa lúc, ông để người ta phái mấy Thánh kỵ sĩ tìm giúp đi.”

Trần Hoành Vũ trầm giọng nói.

“Cháu à, con bình tĩnh chút đi, chẳng lẽ ông nội không sót ruột sao? Đó cũng là cháu gái rể của ông! Chờ ông gặp Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng rồi nói tiếp. Không ngờ Kỵ Sĩ Thánh Điện đổi Thánh kỵ sĩ trưởng, xem ra Hàn Khiêm sẽ luôn ở lại bên Thánh Minh. Con và bà nội con ở trong phòng chờ chốc lát.”

“Dạ.” Trần Anh Nhi ngoan ngoãn đáp, dìu bà nội đi tới phòng trong.

Đây là nơi Trần Hoành Vũ làm việc, cũng là chỗ của ông và Tam Thủy bà bà. Gian phòng rất lớn, bên ngoài là phòng khách lớn, bên trong có phòng ngủ, phòng kín dùng để tu luyện.

Rất nhanh, bên ngoài truyền đến tiếng b hún.À là ph

Đương nhiên đối với triệu hoán sư mà nói, linh lực không phải nhân tố tuyệt đối quyết định thực lực. Bởi vì triệu hoán sư quan trọng nhất là triệu hoán vật, linh lực là thứ cần thiết để kéo dài mà thôi. Thế nên trong Linh Hồn Thánh Điện, cường giả cấp chín nhiều nhất trong Lục Đại Thánh Điện, nhưng thực lực tổng thể lại không mạnh nhất. Bình thường triệu hoán sư tu luyện trừ ma pháp triệu hoán ra thì là linh lực, không có kỹ năng khác. Chuyên tâm tu linh lực thì đương nhiên ở mặt này mạnh hơn rất nhiều.

Nói đơn giản, Trần Hoàn Vũ linh lực ba mươi vạn nếu đối đầu với Long Thiên Ấn hai mươi mấy vạn linh lực thì thua là cái chắc. Nhưng nếu ở trên chiến trường đối mặt kẻ địch ngàn vạn, tác dụng của Trần Hoàn Vũ lớn hơn Long Thiên Ấn nhiều.

Trần Hoàn Vũ tức giận nói.

“Nếu đã vậy thì đừng nhắc tới chuyện rời đi nữa. Trong lòng con tính toán cái gì sao ta không biết? Để con về đội, con sẽ lập tức cùng họ đi cứu Dương Văn Chiêu.”

Dương Văn Chiêu? Long Hạo Thần nghe tên này thì lòng máy động. Đợt thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn hắc và Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc được tiếng là ba hy vọng tuổi trẻ của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Đã lâu rồi hắc không gặp Dương Văn Chiêu, mà gã chẳng những là vị hôn phu của Trần Anh Nhi, còn là cháu của Dương Hạo Hàm, điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, Phòng Ngự và Thống Trù Thần Ấn kỵ sĩ.

“Anh Nhi, có chuyện gì? Dương Văn Chiêu làm sao vậy?” Long Hạo Thần vội vàng hỏi Trần Anh Nhi.

Hắc vừa hỏi, hốc mắt Trần Anh Nhi lại đỏ rực.

“Anh ta, anh ta bị ma tộc bắt, sinh tử không rõ.”

Thì ra Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc dẫn dắt hai đội Săn Ma Đoàn, sau khi bắt đầu thánh chiến xâm nhập lãnh địa ma tộc tiến hành chiến đấu hậu phương.

Trong Săn Ma Đoàn đời mới nhất, thứ hạng của họ ở hàng đầu, nói tổng thể thì tổ chất đoàn viên không kém đám Long Hạo Thần trước kia. Trải qua rèn luyện không ngừng chiến đấu với ma tộc, đã có bước tiến cực lớn. Lại thêm Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc là người thông minh, cẩn thận, năng lực chỉ huy giỏi, cho đến nay vẫn thuận lợi trong lãnh địa ma tộc, hoàn thành không ít nhiệm vụ khó khăn.

Theo thời gian trôi qua, năng lực thực chiến tăng cao, hai đội Săn Ma Đoàn tiếp bước đám Long Hạo Thần trở thành Săn Ma Đoàn cấp suất.

Tuy con đường khác nhau nhưng bốn Săn Ma Đoàn lấy Long Hạo Thần, Lục Hi, Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc làm đoàn trưởng bây giờ đều là cấp suất trở lên. Thời gian thành lập Săn Ma Đoàn không tới năm năm, trong lịch sử Săn Ma Đoàn không thể không nói là kỳ tích.

Nhưng hai đội Săn Ma Đoàn có Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc thống lĩnh vẫn là xảy ra chuyện.

Thánh chiến đã hai năm, họ luôn chiến đấu trong lãnh địa ma tộc, gần như mỗi năm chỉ trở về Liên Minh một lần để bổ sung. Không lâu trước đó họ ở trong lãnh địa ma tộc chặn giết đội ngũ vận chuyển lương thực của ma tộc. Vốn kế hoạch rất kỹ càng, chiến thuật cẩn thận, nhưng nhiệm vụ không sai sót này gặp phải trắc trở. Nguyên nhân rất đơn giản, họ xui xẻo đụng trúng một ma thần.

Nói đến thì việc này có liên quan Long Hạo Thần. Bọn họ gặp phải ma thần này là chuẩn bị lên tiền tuyến, sau đó vòng qua bên Khu Ma Quan tiếp viện.

Trong đại quân ma tộc trú đóng vài quan ải của nhân loại, tám ma thần ngoài Khu Ma Quan là thực lực yếu nhất. Thống soái chẳng qua là Tinh Ma Thần Tây Địch mà thôi. Lúc đó Long Hạo Thần ở Khu Ma Quan, lần lượt giúp Khu Ma Quan giết hai ma thần, chính Tây Địch cũng bị thương không nhẹ. Dưới tình huống như vậy, tất nhiên ma tộc rất chú trọng Khu Ma Quan, lập tức phái một ma thần theo đội vận lương bổ sung lực lượng ma tộc bên Khu Ma Quan.

Thứ hạng ma thần này khá cao, nằm trong hai mươi bốn thứ hạng, là cường giả ma tộc đẳng cấp cao.

Kết quả hai Săn Ma Đoàn có Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc thống lĩnh chạm phải tường đồng. Tuy ma thần này không mang theo Trụ Ma Thần nhưng thực lực vượt xa họ. Kết quả cuối cùng thật bi thảm, hai đội

Săn Ma Đoàn gần như diệt toàn quân. Dương Văn Chiêu, Đoàn Ưc trọng thương bị bắt, duy nhất còn sống sót trốn về chỉ có thích khách trong đội Đoàn Ưc, gã trở về báo tin.

Địa điểm xảy ra việc cách Vạn Thú Quan rất gần. Khi thích khách truyền về tin tức thì cũng vì trọng thương hết thuốc cứu chữa, đã chết.

Trần Anh Nhi biết được tin này thì sao không nóng nảy chứ? Bỗng chốc cô luống cuống tay chân. Tin tức này mới nhận được ngay hôm qua. Vốn Trần Hoàn Vũ, Tam Thủy bà bà không định cho Trần Anh Nhi biết, nhưng trùng hợp bị cô phát hiện.

Nghe Trần Anh Nhi kể xong, sắc mặt Long Hạo Thần biến cực kỳ khó coi. Trước không nói mọi người cùng là Săn Ma Đoàn, đối với Kỵ Sĩ Thánh Điện thì Dương Văn Chiêu, Đoàn Ưc là nhân tài hiếm có! Tương lai rất có thể là kỵ sĩ thiên tài trùng kích Thần Ấn kỵ sĩ. Bọn họ bị bắt, nhìn từ góc độ nào Long Hạo Thần đều phải đi cứu viện. Dù thực lực hiện giờ của họ chưa chắc thành công, nhưng hẳn nhất định phải thử xem. Long Hạo Thần luôn nhớ rõ sự quan tâm của Dương Hạo Hàm với mình, nếu không có điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện ủng hộ, có lẽ trước khi bắt đầu thánh chiến thì hẳn rất có thể đã bị Liên Minh đưa đến trước mặt Ma Thần Hoàng.

Hít sâu, Long Hạo Thần nhìn Trần Hoàn Vũ, trầm giọng nói.

“Tiền bối, tôi đồng ý đề nghị mới rồi của ngài. Tôi và đồng bạn sẽ khiêu chiến với ngài. Nhưng tôi hy vọng ngài thả lỏng điều kiện một chút. Đối mặt hậu bối chúng tôi, ít nhất ngài có thể không dùng trang bị được không?”

Trần Hoàn Vũ không ngờ Long Hạo Thần sau khi suy nghĩ, lập tức đồng ý thử thách rõ ràng khi dễ người ta, bỗng chốc không còn đường vớt vát. Nhưng trong lòng ông cũng dâng lên sự khen ngợi Long Hạo Thần. Thanh niên này quyết định mang đoàn đội khiêu chiến với mình, nghĩa là hẳn đã quyết tâm đi cứu Dương Văn Chiêu, Đoàn Ưc.

Nếu không có cháu gái mình gia nhập trong đó, Trần Hoàn Vũ mong có một đội Săn Ma Đoàn cường đại làm như vậy. Nhưng liên quan đến cháu gái, sao ông chịu để Trần Anh Nhi mạo hiểm? Tuy nhiên, lời đã thốt ra giờ ông muốn rút lại là không thể nào. Làm điện chủ một điện sao ăn ngang nói ngược được?

“Tốt, ta sẽ không dùng trang bị tiếp nhận khiêu chiến của các người. Thời gian tùy các người chọn, ở trong sân đấu thú của Linh Hồn Thánh Điện ta.”

Long Hạo Thần nhẹ gật đầu, nói.

“Trần điện chủ, chúng tôi và Anh Nhi đã lâu không gặp, xin ngài cho phép được cùng Anh Nhi gặp gỡ, cũng tiện cho sắp đặt chiến thuật.”

“Ừm, có thể. Nhưng nếu các người muốn cứ thế rời khỏi Vạn Thú Quan, vậy các người sẽ bị Linh Hồn Thánh Điện ta vĩnh viễn xếp vào hạng người không được chào đón. Cùng lúc đó, ta sẽ phát động lực lượng thánh điện ngăn cản các người.”

Long Hạo Thần nói.

“Ngài yên tâm, tuyệt đối không xảy ra tình trạng như vậy.”

Nói xong hẳn hướng Trần Hoàn Vũ hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn, sau đó đeo lên mặt nạ, dẫn Trần Anh Nhi cùng đi ra ngoài.

“Đại ca, tôi...” Mới ra cửa Trần Anh Nhi lập tức kéo tay Long Hạo Thần, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, kiềm không được lại bật khóc.

Long Hạo Thần sờ đầu cô.

“Cô bé ngốc, khóc cái gì, chẳng lẽ lúc trước chúng ta nhận nhiệm vụ nhẹ nhàng lắm sao? Dù không vì cô thì nếu tôi biết Dương Văn Chiêu, Đoàn Ưc bị kẻ địch bắt đi nhất định sẽ dốc sức cứu ra họ. Cô trước tiên ổn định cảm xúc đã, chúng ta nghỉ ngơi chốc lát sẵn sàng đón thử thách của ông cô. Cô quen thuộc Trần điện chủ nhất, còn cần cô nói cho mọi người.”

“Ừa, ừa.” Trần Anh Nhi gật đầu lia lịa.

Không biết vì sao, từ khi Long Hạo Thần đến, nỗi bất an và nóng nảy trong lòng cô giảm bớt nhiều. Đây là thói quen thành lập lúc trước ở cùng Long Hạo Thần. Dường như chỉ cần có đoàn trưởng thì mọi vấn đề không thành vấn đề. Cảm giác an toàn này hình thành trong khoảng thời gian rất dài, đã cắm sâu trong lòng Trần Anh Nhi.

Long Hạo Thần mang cô cùng đi chỗ Linh Hồn Thánh Điện sắp xếp cho họ nghỉ ngơi. Gặp lại đồng bạn đương nhiên là một mảnh xôn xao. Đặc biệt giữa Trần Anh Nhi và Vương Nguyên Nguyên, họ vốn là chị em tốt, bạn bè tốt. Lần nữa gặp mặt, hưng phấn hét một tiếng chói tai, khiến cảm xúc mọi người đều hào hứng.

Vui sướng trùng phùng rất nhanh bị hiện thực phai nhạt, cảm xúc bình tĩnh lại, Trần Anh Nhi kể lại chuyện đã xảy ra.

Nghe cô kể xong ánh mắt mọi người cùng rơi trên thân Long Hạo Thần, chờ đợi hần quyết định.

Long Hạo Thần nói.

“Chúng ta nhất định phải vượt qua cửa Trần điện chủ, nếu không ông ấy sẽ không cho chúng ta mang Anh Nhi đi. Hàn Vũ, làm phiền anh đi một chuyến. Anh cưới Tinh Vương đi Trần Nam quan mang về Tư Mã, tập trung toàn bộ lực lượng của chúng ta thì mới có cơ may thắng trận này.”

Hàn Vũ gật đầu, nói.

“Được rồi, tôi đi ngay.”

Long Hạo Thần dẫn y ra đất trống bên ngoài, triệu hoán Tinh Vương, dặn dò vài câu xong Hàn Vũ cưới Tinh Vương lập tức bay hướng phương nam.

Từ Vạn Thú Quan đến Trần Nam quan không xa lắm. Tư Mã Tiên luôn là chủ lực trong đội, qua hai năm rèn luyện thì tu vi chắc chắn tăng lên nhiều. Có thêm gã, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi hoàn thành hội hợp các thành viên, thực lực cũng đạt đến trạng thái cao nhất.

Trước đây bảy người họ luôn phối hợp với nhau. Nếu thiếu Tư Mã thì thực lực tổng thể sẽ yếu đi, không thành sĩ khí.

Vốn tốc độ nhanh nhất nên là Thái Nhi, nhưng sau khi nàng mất trí nhớ, Long Hạo Thần không yên tâm để nàng đi tìm Tư Mã Tiên. Hàn Vũ ổn trọng, tốc độ bay của Tinh Vương cũng không tệ, y đi là thích hợp nhất. Trở về để Tinh Vương chở cả hai, cùng là quang thuộc tính, họ có thể dùng linh lực giúp Tinh Vương tăng tốc.

Hàn Vũ đi rồi, Long Hạo Thần trở về phòng trực tiếp nói với Trần Anh Nhi.

“Anh Nhi, hãy nói năng lực hiện tại của cô và các loại năng lực của ông cô đi. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

Trần Anh Nhi có chút lo lắng nhìn Long Hạo Thần.

“Đại ca, chúng ta thật có cơ hội sao? Ông nội quá mạnh, chỉ sợ...”

Long Hạo Thần cười to nói.

“Hãy tự tin với chính mình. Thực lực hiện tại của chúng ta không yếu! Hơn nữa chỉ có đối đầu với cường giả trình độ càng cao thì chúng ta mới càng tăng lớn sức mạnh. Tuy chênh lệch giữa chúng ta và Trần điện chủ rất lớn, nhưng tôi tin chỉ cần chúng ta dốc sức phát huy hết sức mạnh, Trần điện chủ sẽ không thật sự làm khó không cho đi.”

Mắt Trần Anh Nhi sáng ngời.

“Đúng rồi, dù gì ông nội là trưởng bối, nếu chúng ta có thể ngăn cản ông trong thời gian ngắn liên tục tấn công, không chừng ông nội sẽ mềm lòng.”

Lâm Hâm ở một bên cười hì hì nói.

“Anh Nhi, nói trước nha, đợi lúc bắt đầu thử thách cô phải dùng ngôn ngữ ép ông ấy không dùng linh vực. Chỉ cần không có linh vực thì chúng ta nhất định có ưu thế đấu một phen. Tôi nói cho cô biết, đại ca ở trong tình huống đấu đơn đã xử lý Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ xếp hạng bốn mươi chín. Lúc trước chúng tôi còn nhờ vào cách liên thể tăng linh giúp Hạo Nguyệt tiến hóa đối kháng một vong linh cường giả, linh lực tuyệt đối hơn hai mươi vạn. Ông nội cô không dùng trang bị mà muốn thắng chúng tôi thì không dễ đâu.”

Trần Anh Nhi ngậy ra.

“Nói vậy là, đại ca thật sự là Thánh kỵ sĩ trưởng?”

Vương Nguyên Nguyên bật cười.

“Đương nhiên là thật. Cô cho rằng đoàn trưởng đang khoác lác hả? Đây chính là Đại Lý Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện chính thức ban chức. Tôi cho rằng không vài năm nữa thì đại ca có thể trở thành Thần Ấn kỵ sĩ.”

Long Hạo Thần cười khỏ nói.

“Cô đừng quá lạc quan, Trần điện chủ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mạnh hơn bất cứ đối thủ nào chúng ta từng gặp. Khi chúng ta đối mặt ma tộc, ít nhất quang thuộc tính của tôi có thể khắc chế hắc ám thuộc tính của chúng. Mà đối diện sinh vật vong linh ở thế giới Hạo Nguyệt thì khí thể của nó khắc chế chúng. Nhưng bên Trần điện chủ thì chúng ta không có ưu thế như vậy.”

“Ai nói không có? Có tôi!” Trần Anh Nhi đột nhiên xen vào, đắc ý nói.

“Cô? Triệu hoán sư không biết triệu hoán chẳng lẽ hiện tại biến thành đáng tin rồi?” Lâm Hâm kinh ngạc nói.

Trần Anh Nhi bực mình bảo.

“Có được ca đừng quá đắc ý, có bản lĩnh chúng ta đấu đơn, lão nương chắc chắn đánh cho ông không tìm ra cái nào nam cái nào bắc luôn, tin hay không?”

Nói rồi cô còn hướng Lâm Hâm vung nắm tay nhỏ nhắn. Cánh tay gầy nhỏ của cô thật không có sức thuyết phục, khiến mọi người bật cười.

Người duy nhất không cười là Long Hạo Thần, hần gật đầu nói.

“Tốt lắm, Anh Nhi, nếu thật có thể thì cô tìm một sân đấu thử so tài với Lâm Hâm xem.”

“A? Thật sự so tài!? Đại ca, thế này không tốt đâu. Lỡ tôi đem Mạch Đâu biến thành heo sữa quay thì Anh Nhi sẽ đau lòng lắm à.” Lâm Hâm cười hì hì nói.

Long Hạo Thần liếc y, nói.

“Đừng quá đắc ý. Hai năm không gặp, anh tăng tu vi thì chẳng lẽ Anh Nhi sẽ không? Anh Nhi, có thể tìm được sân đấu thích hợp không?”

Mắt Trần Anh Nhi lấp lóe tia sáng, có chút xấu xa liếc Lâm Hâm một cái, gật gù nói.

“Đương nhiên có thể tìm được. Có được ca, đợi lát nữa bốn cô nương cho ông biết sự lợi hại.”

Lâm Hâm cuộn mình trên ghế nệm làm động tác run bần bật, còn run giọng nói.

“Tôi sợ quá, sợ quá hà. Người đẹp Anh Nhi không đáng tin, quên nói cô biết, bốn ma pháp sư hiện tại đã học được ma pháp công kích, không chỉ biết có hỏa chú thuật thôi nha.”

Trần Anh Nhi ngậy ra.

“Anh biết ma pháp công kích? Không phải năm đó anh thề là không học ư?”

Lâm Hâm từ trên ghế nhảy lên.

“Đó là một lúc, không phải cả đời. Đi thôi, đi nào. Để tôi xem coi hai năm nay cô rốt cuộc tiến bộ cỡ nào. Heo con Mạch Đâu chắc có thể biến thành ma thú cấp tám rồi, thậm chí là cấp chín? Không thành vấn đề, đều không phải đối thủ của ca.”

Trần Anh Nhi bĩu môi.

“Sự thật hơn tài hùng biện, hôm nay bỗng cô nương không đánh ông thành đầu heo thì theo họ ông!”

Lâm Hâm nhếch môi cười.

“VẬY Dương Văn Chiêu của cô làm sao đây? Sau này chúng ta cứu hấn về lại phát hiện bà xã theo họ người ta, chắc hấn sẽ đau lòng lắm!”

“Ông!!!” Trần Anh Nhi hằm hừ không ra tiếng, nhưng lúc này tâm tình cô là tốt nhất từ hai năm nay. Rốt cuộc cùng đồng bạn một chỗ! Loại cảm giác này thật là tốt.

Lấy thân phận của Trần Anh Nhi tại Linh Hồn Thánh Điện kiểm một sân thi đấu thì cực kỳ đơn giản. Cô dẫn mọi người tới một cái sân khá rộng ở đằng sau Linh Hồn Thánh Điện, nói tình hình với người quản lý xong lập tức trưng dụng.

Đám Long Hạo Thần xem kịch vui, Trần Anh Nhi và Lâm Hâm cùng đi vào sân.

Hai năm không gặp, heo con Mạch Đâu của Trần Anh Nhi rõ ràng biến hóa nhiều. Vốn thân thể hơn mét không lớn lên ngược lại thu nhỏ khoảng một phần ba, nhưng nó cho mọi người cảm giác rất lạ. Da heo con biến thành giống thạch lựu, cho người cảm giác trong suốt. Đặc biệt là đôi mắt kia, con mắt nhỏ xíu tựa bảo thạch sáng ngời. Trên người nó không phát ra khí thể mạnh mẽ, nhưng ở bên cạnh Trần Anh Nhi thì tựa như một phần thân thể cô, có cảm giác phối hợp rất đặc biệt.

Lâm Hâm vừa đi hướng bên kia sân vừa nói.

“Anh Nhi, có cần ca cho mười phút ngâm xướng? Ai, thật không nỡ biến Mạch Đâu thành heo quay.” Nói xong y còn xoa bóp thân hình mũm mĩm của Mạch Đâu, vẻ mặt cười xấu xa nhéo mông nhỏ.

Mạch Đâu phẫn nộ kêu hai tiếng, lập tức nhảy vào ngực Trần Anh Nhi.

“Mạch Đâu đừng giận, lát nữa chúng ta dạy cho hấn ta một bài học.” Lúc này Trần Anh Nhi đã bình tĩnh lại, không bị hành vi vô sỉ của Lâm Hâm chọc tức. Ánh mắt cô nhìn y hơi quái, tựa như vị nữ vương cầm roi da nhìn nô lệ bị cột vào cây.

Rất nhanh, hai người kéo giãn khoảng cách. Long Hạo Thần đứng ở khán đàn phương xa, lớn tiếng nói.

“Các người cẩn thận chút, đừng tổn thương đối phương! Bắt đầu!!!”

Long Hạo Thần vừa nói xong, phía xa khí thể của Lâm Hâm lập tức hoàn toàn biến đổi. Oành một tiếng, ngọn lửa xanh đậm chọt dâng lên quanh người y. Vốn ánh mắt tràn đầy trêu chọc biến lãnh liệt. Chiến đấu với ma tộc, không ngừng giết chóc khiến y tích lũy nhiều sát ý. Chỉ cần vừa tiến vào trạng thái chiến đấu là y như biến đổi thành người khác.

Giơ cao Hỏa Tinh pháp trượng, y không hề có ý nương tay. Nâng lên pháp trượng, sáu đoàn hỏa cầu xanh bay hướng Trần Anh Nhi.

Nói đến thì triệu hoán sư cùng cấp rất khó thành đối thủ của ma pháp sư. Bởi vì triệu hoán ma pháp của triệu hoán sư thời gian ngâm xướng dài hơn ma pháp công kích của ma pháp sư nhiều. Thế nên trước đó Lâm Hâm mới nói cho Trần Anh Nhi thời gian ngâm xướng ma pháp.

Lâm Hâm tự tin là rất có lý. Vốn Tâm Diễm Hỏa Diễm của y mạnh hơn ma pháp sư hỏa hệ nhiều, còn có lực khống chế ma pháp cường đại và năng lực thuần phát. Một chuỗi sáu hỏa cầu bay ra lập tức tán trên không trung, từ sáu phương hướng mang theo cái đuôi lửa xanh chói mắt bao vây Trần Anh Nhi.

Lấy lực khống chế ma pháp của Lâm Hâm, y có tự tin lúc Trần Anh Nhi ngăn cản không được sẽ dừng lại ma pháp. Kinh nghiệm của y đích thực phong phú, ma pháp sư càng mạnh thì càng không dễ dàng sử dụng ma pháp cường đại. Bởi vì chẳng những tiêu hao rất lớn, thời gian ngâm xướng dài, cũng có nhiều tính không xác định. Nắm giữ chiến trường trong lòng bàn tay mới là mục tiêu của ma pháp sư cường đại.

Đối diện thể công của Lâm Hâm, Trần Anh Nhi tựa như không thèm nhìn, đứng nguyên tại chỗ, tay phải nhẹ điểm hướng heo con Mạch Đâu. Bỗng chốc luồng sáng trắng ngà kỳ lạ bắn ra khỏi ngón tay cô rơi trên người Mạch Đâu.

Ánh sáng trắng ngà này vụn vụn kỳ lạ, khi tiếp xúc với Mạch Đâu thì thân thể nó bỗng nhiên biến lớn, hóa thành con gấu to trắng tinh đứng lên.

“Grao!!!” Ngửa đầu rống một tiếng, vàng sáng màu băng lam bùng phát từ người nó. Quang hoàn sắc băng lam bỗng lan tỏa bao trùm lấy nó và Trần Anh Nhi.

Trần Anh Nhi lật tay lại, xuất hiện quả cầu thủy tinh cô thường dùng, thanh âm ngâm xướng chú ngữ theo đó vang lên.

Phụ phụng phụ phụng phụ

Một chuỗi tiếng nổ, sáu đoàn lửa xanh nổ tung trên mặt băng chụp. Băng chụp xuất hiện nhiều vết nứt, nhưng khi con gấu rống lần nữa thì lại biến vững chắc.

“Như vậy đã nghĩ chặn công kích của tôi? Quá ngây thơ rồi.” Lâm Hâm hừ một tiếng, cũng ngâm xướng chú ngữ.

Công kích mới rồi chỉ là dò xét, y muốn xem thử Trần Anh Nhi làm sao ngăn chặn. Nhưng khiến y rất tò mò là lần này Mạch Đâu biến thân không cần ăn ma tinh. Dường như Trần Anh Nhi giao cho nó năng lực gì đó. Hơn nữa xem Trần Anh Nhi khí thế ung dung khiến Lâm Hâm thấy áp lực.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

533. Chương 205: Thực Lực Của Linh Hồn Thánh Nữ

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Ngay lúc này, từng cửa ánh sáng mở ra sau lưng Trần Anh Nhi. Mỗi một cửa ánh sáng đều cao năm mét, rộng ba mét. Cánh cửa hoa lệ lấp lánh ánh sáng kỳ lạ. Tổng cộng sáu cánh cửa thành hình cung sau lưng Trần Anh Nhi.

Thân thể Trần Anh Nhi chậm rãi bay lên khỏi mặt đất. Một trăm lẻ tám viên linh đan trên Linh Hồn Thánh Y tỏa vàng sáng trắng ngà, khiến Trần Anh Nhi vốn đã rất đẹp nay tựa như tiên nữ. Linh lực cường đại bỗng tỏa ra từ người cô. Khí thế uy nhiếp khủng bố khiến cả sân đấu biến nặng nề.

Quả nhiên có chút thú vị! Lâm Hâm cũng giật mình, nhưng chú ngữ ngâm xướng không chậm chút nào, đã hoàn thành.

Hỏa Tinh pháp trượng chỉ hướng trước, một đoàn lửa xanh ngưng tụ bắn ra, lần nữa bay hướng Trần Anh Nhi. Sau khi ngọn lửa bay ra, hình ảnh kỳ lạ xuất hiện. Không ngờ nó ở trên không trung dần thành hình, biến thành một bàn tay to.

So với đám hỏa cầu trước đó, ánh sáng bàn tay lửa này không mạnh lắm, thậm chí không có ngọn lửa bập bùng cháy, nhưng bản thân nó hiện màu xanh đậm. Bay đến màn sáng do con gấu biến thành, bàn tay to bỗng khép lại, hóa thành nắm tay đánh một đấm vào mặt băng chụp.

Oành! một tiếng, băng chụp vỡ, hóa thành vô số mảnh vụn bay tứ tung. Tay lửa lại mở ra, lần này hướng tới con gấu do Mạch Đâu biến thành.

Mạch Đâu lại hét lớn, thân hình cao to bỗng nhào lên, linh lực băng thuộc tính nồng đậm bùng nổ, tựa như gió lốc quét hướng tay lửa.

Lúc này hiện ra lực khổng lồ chế siêu mạnh đối với ma pháp của Lâm Hâm. Chỉ thấy bàn tay lửa ở trên không trung lung lay đột nhiên đè xuống, sau đó vươn ra ngón giữa đâm hướng Mạch Đâu trong bão tuyết.

Trên khán đài, Vương Nguyên Nguyên cau mày nói.

“Có được ca tên xấu xa, khi dễ cả Mạch Đâu!”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Đừng gấp, ai khi dễ ai còn chưa chắc. Áo choàng xinh đẹp trên người Anh Nhi không phải dễ ngắm. Thần khí duy nhất của Linh Hồn Thánh Điện không phải dễ đối phó.”

Mạch Đâu từng rèn luyện trong Tháp Vĩnh Hằng, bàn tay lửa ép xuống thì thân thể con gấu bông làm động tác lật sang bên, sau đó thân hình tăng vọt, không ngờ biến thân lần thứ hai.

Lần này Mạch Đâu vẫn biến thành ma pháp băng thuộc tính, Băng Tuyết Địa Long. Cái đuôi thô to quét ra mạnh đập vào tay lửa.

Băng Tuyết Địa Long có thể nói là loài hiếm nhất trong Địa Long, bản thân là ma thú cấp tám. Vua Băng Tuyết Địa Long mạnh nhất thậm chí là ma thú cấp chín. Nhưng chúng nó rốt cuộc không phải rồng thật sự, cho nên không thể tiến hóa đến cấp mười.

Lúc này Mạch Đâu biến thành Băng Tuyết Địa Long dài hơn mười mét, cái đuôi như cái chùy, cú quét cực kỳ uy lực. Đây rõ ràng đã tới tiêu chuẩn ma thú cấp chín. Lúc trước Lâm Hâm đoán không sai, hiện giờ biến hóa cực hạn của Mạch Đâu là có thể đạt đến ma thú cấp chín.

Bàn tay lửa lần nữa bị chặn, công kích của Lâm Hâm đã bắt đầu. Ma pháp triệu hoán của Trần Anh Nhi khiến y cảm nhận uy hiếp cực lớn, nhất định không cho cô hoàn thành chú ngữ này.

Bởi vậy sau tay lửa là từng đoàn bạo liệt hỏa cầu ngưng tụ nổi gót bay ra, tựa như lúc trên chiến trường thăng hưởng Mạch Đâu.

Mạch Đâu cũng rất mạnh. Lâm Hâm khống chế ma pháp giỏi, thì Mạch Đâu ngăn cản cực siêu, thân thể khổng lồ của Băng Tuyết Địa Long có nó khống chế cực kỳ nhanh nhẹn.

Băng khắc hỏa. Tuy Tâm Diễm Hỏa Diễm của Lâm Hâm rất mạnh, nhưng gặp phải băng thì vẫn hơi bị khắc chế. Lại thêm linh lực của Mạch Đâu dường như vô cùng tận, thân thể chẳng những vạm vỡ còn không ngừng phóng ra ma pháp băng hệ quấy nhiễu Lâm Hâm công kích.

Thấy Mạch Đâu nhảy lên hụp xuống chặn hết ma pháp công kích của mình, mắt Lâm Hâm tràn ngập kinh ngạc. Mạch Đâu có năng lực kháng cự rất cao, hơn nữa nắm giữ vị trí ma pháp của y rất tốt. Y định khống chế hỏa cầu từ phương xa vòng qua thì kinh ngạc phát hiện, vài cửa ánh sáng tựa như chướng ngại tự nhiên chặn lại, hỏa cầu của y vừa tới gần liền dập tắt.

Đây chắc không phải là Sinh Linh Môn bản tăng cường đâu? Tim Lâm Hâm đập mạnh. Sinh Linh Môn chính là ma pháp của triệu hoán sư cấp bảy, nhưng cùng lúc triệu hoán ra sáu Sinh Linh Môn thì y chưa từng nghe nói qua. Mới rồi tuy Lâm Hâm trêu đùa Trần Anh Nhi nhưng y rất nhạy bén, tu vi Trần Anh Nhi đã đột phá cấp bảy, chính là nói cô có năng lực khống chế Sinh Linh Môn.

Không hay rồi! Lâm Hâm có chút chần chờ, không phải y sợ mình thua mà dưới tình huống như vậy, nếu y không phát động một ít ma pháp mạnh chỉ sợ khó thể cắt đứt ma pháp của Trần Anh Nhi. Nhưng dùng ma pháp mạnh thì sẽ tổn thương cô! Đừng nhìn y đấu vô mồm với Trần Anh Nhi, nhưng sao có thể vì thắng lợi mà tổn thương đồng bạn?

Lâm Hâm ở bên này do dự, bên kia Trần Anh Nhi đã hoàn thành chú ngữ.

Khi thang âm cuối cùng tạm dừng, chớp mắt một tầng sáng trắng ngà kỳ lạ phát ra từ người cô. Trần Anh Nhi nhắm mắt, chậm rãi giờ thủy tinh cầu lên đỉnh đầu.

Sáu cánh cửa ánh sáng cùng phát ra ánh sáng chói lòa, mỗi một cửa đều khác nhau.

Đỏ, lam, vàng chanh, thanh, vàng, đen. Không ngờ là màu của sáu nguyên tố.

Ngay sau đó, từng tiếng gầm vang lên trong cánh cửa, ma thú Trần Anh Nhi triệu hoán bắt đầu xuất hiện.

Khi ma pháp mới hoàn thành, dù là đám Long Hạo Thần quan sát trận chiến hay Lâm Hâm đều lập tức nhận ra đó không phải là Sinh Linh Môn.

Sinh Linh Môn là thuộc tính tự nhiên, dù có thể khống chế ma pháp này cũng chỉ khống chế được ma thú triệu hoán cùng bậc, không thể khống chế số lượng và thuộc tính ma thú, hoàn toàn nhờ vào tu vi bản thân quyết định.

Nhưng Trần Anh Nhi triệu hoán sáu cánh cửa này hiển nhiên đã định trước thuộc tính ma thú triệu hoán. Vậy nên nó không phải Sinh Linh Môn, chỉ là một ma pháp giống thể mà thôi.

Từ mỗi một cánh cửa chỉ đi ra một ma thú, nhưng khi chúng đi ra hết thì Lâm Hâm hít ngậm khí lạnh, suýt nữa hô lên ba chữ ‘tôi chịu thua’.

Hình dạng sáu ma thú đều giống nhau, là địa long. Thân thể mỗi ba con có thể so với Băng Tuyết Địa Long mà Mạch Đâu huyền hóa ra, hơn nữa chúng nó đại biểu cho sáu thuộc tính.

Sáu địa long này thật sự tồn tại trong hiện thực sao? Dù có địa long cùng thuộc tính nhưng hình dạng không thể nào giống hệt nhau. Chính là nói sáu địa long này do Trần Anh Nhi dựa vào ma pháp triệu hoán sáng tạo ra.

Lâm Hâm là ma pháp sư, đương nhiên trước đó y từng nghe nói, cảnh giới cao nhất của triệu hoán sư là triệu hoán ra ma thú mình tưởng tượng, do đó phát huy trình độ cao nhất.

Giờ phút này, dường như Trần Anh Nhi đã hoàn thành ma pháp giống thể. Xem khí thể sáu địa long này chắc cỡ ma thú cấp tám, so sánh với ma thú đỉnh cấp tám lúc trước Mạch Đâu huyền hóa ra thì kém xa. Chúng nó chỉ tương đương với thực lực cường giả cấp bảy.

Nhưng chính Lâm Hâm cũng là cấp bảy! Tuy y tự hỏi lòng mình mạnh hơn cấp bảy bình thường nhiều, nhưng đối mặt sáu ma pháp cấp bảy có đủ thuộc tính sáu nguyên tố, y muốn thắng lợi thì rất xa vời. Hơn nữa càng khiến y rung động là sáu địa long mới xuất hiện lập tức bày trận, chia nhau chiếm sáu chỗ hợp thành đồ án sao sáu cánh ma pháp màu xanh.

Chúng nó định làm gì? Liên hợp thi pháp?

Trần Anh Nhi không ngâm xướng chú ngữ tiếp, cô ở giữa không trung mặt tràn đầy nụ cười xấu xa nhìn Lâm Hâm.

Thân hình chợt lóe, Trần Anh Nhi đã ngồi lên đầu một con địa long, giơ cao quả cầu thủy tinh, thì ào ngâm xướng câu gì đó. Chỉ thấy sáu địa long cùng ngửa đầu phun ra hơi thở thuộc tính, sáu luồng sáng tập trung vào cầu thủy tinh hội tụ thành lồng chụm xanh.

Lâm Hâm ở phương xa hét thảm.

“Anh Nhi, cùng là người một nhà, đừng đánh mặt!”

Ngay lúc đó, một luồng sáng sáu màu từ cầu thủy tinh của Trần Anh Nhi bắn ra. Lâm Hâm phản xạ phóng ra bạo liệt hỏa cầu định ngăn cản, nhưng hỏa cầu mới đụng phải ánh sáng sáu màu lập tức bị phân giải, thậm chí không có cả hiệu quả nổ tạc. Luồng sáng sáu sắc rơi vào người Lâm Hâm.

Nếu không phải khẳng định Trần Anh Nhi không tổn thương Lâm Hâm, Long Hạo Thần nhất định trước tiên ngăn cản tiếp tục so tài.

Trong ánh sáng sáu sắc, hình dạng Lâm Hâm biến quái dị. Toàn thân lấp lóe ánh sáng sáu màu, không nhìn thấy làn da nữa mà chỉ có sáu sắc màu không ngừng dao động. Thân thể đông cứng tại đó như pho tượng điêu khắc.

“Trở về đi.” Trần Anh Nhi vẫy tay. Thế này sáu địa long mới gục gặc trở về cánh cửa của mình. Cửa ánh sáng khép kín, ma pháp kết thúc.

Trần Anh Nhi hướng Mạch Đâu bĩu môi.

“Mới rồi hân hạ khi dễ mi thế nào thì đáp trả lại đi.”

Mạch Đâu nhếch miệng cười, thân thể lại biến hóa, lần này thành ma thú giống như chuột túi nhảy nhảy tới trước mặt Lâm Hâm.

Chuột túi giỏi nhất là cái gì? Quyền kích. Kết quả là ai đó lúc trước còn cực kỳ vênh váo giờ biến thê thảm.

Nhưng Mạch Đâu vẫn nể mặt Lâm Hâm, tuy đánh y năm phút đồng hồ lại thật sự không đánh mặt. Tuy nhiên, nó đúng là hoàn thành lời Trần Anh Nhi đã từng nói, đánh y thành đầu heo.

“Ui da, đau chết mất. Tôi không phục, không phục!” Ánh sáng sáu màu trên người Lâm Hâm kéo dài tới mười phút mới dần tán đi. Vừa hồi phục năng lực hành động thì y rất không cam lòng gào lên.

Trần Anh Nhi hừ một tiếng.

“Không phục thì tới nữa, bốn cô nương chuyên trị các loại không phục.”

Long Hạo Thần cười to nói.

“Được rồi, đủ rồi, hai người dừng đầu miệng nữa. Lâm Hâm đích thực đã thua, nhưng Anh Nhi, trước đó anh ta sợ làm bị thương cô nên không sử dụng kỹ năng mạnh nhất, nếu không thì cô cũng hơi bị nguy hiểm đấy. Ma pháp triệu hoán mới này chắc là cô tự nghĩ ra? Tôi chưa từng nghe nói qua.”

Trần Anh Nhi đắc ý nói.

“Đúng vậy! Tôi tự sáng chế, linh cảm đến từ Hỗn Loạn Nguyên Tổ Bác Ly của Hạo Nguyệt. Tôi không thể sử dụng ma pháp kiểu đó nhưng nghĩ rằng, có thể nhờ vào triệu hoán thú hoàn thành ma pháp tổ hợp không? Tôi thí nghiệm rất nhiều lần, rốt cuộc thành công. Mới rồi mấy con địa long là nhóm vật thí nghiệm đầu tiên. Chúng nó là do ma tinh sáng tạo ra, khi tôi cần thì tùy thời triệu hoán chúng. Thời gian ngâm xướng khá dài là bởi vì tôi sáng tạo ra địa long sẽ tiến hóa. Khuyết điểm của chúng là không có nhiều bản năng chiến đấu, nhưng tôi luyện chế chúng thành vật triệu hoán giống con rối. Tựa như Mạch Đâu, thực lực tôi tăng lên thì chúng sẽ không ngừng tiến hóa.”

Trần Anh Nhi nói đơn giản nhưng mọi người nghe cô nói thì cực kỳ chấn kinh. Đây chính là địa long sáu nguyên tố thuộc tính, sáng tạo ra ma pháp triệu hoán nhờ vào ma tinh, có thể tưởng tượng sự khó khăn đó. Chính là nói, Trần Anh Nhi không chỉ có thể triệu hoán ma thú mà còn có thể sáng tạo nó.

“Người ta là Linh Hồn Thánh Nữ mà, đây là năng lực đặc biệt sau khi tôi trở thành Thần Quyển Giả, Ban Linh Hồn. Chỉ cần tôi muốn, thậm chí có thể trao linh hồn cho đất đá, chẳng qua số lượng Ban Linh Hồn có hạn chế. Thi triển cần tiêu hao lực lượng linh hồn bản thân tôi, nên không thể dùng quá nhiều lần. Chỗ tốt là triệu hoán thú bị tôi giao linh hồn sẽ theo tu vi tôi tiến bộ mà tiến hóa.”

Nghe cô giải thích mọi người đều hơi sững sờ. Năng lực Linh Hồn Thánh Nữ của Trần Anh Nhi hơi khó hiểu, nhưng nghĩ kỹ thì lại khiến người biến sắc kinh sợ.

Sáng tạo ma thú, hơn nữa giao cho tiềm năng tiến hóa. Có lẽ lúc mới bắt đầu thì tác dụng không rõ ràng, nhưng khi tu vi Trần Anh Nhi tăng lên, ma thú cô sáng tạo sẽ biến ngày càng hùng mạnh. Đợi sau này cô đến cấp chín thì chẳng phải đã có một đám ma thú cường đại không cần tiêu hao linh lực triệu hoán liền có thể sử dụng?

Hơn nữa bởi vì bản thân ma thú là do Trần Anh Nhi sáng tạo, nên độ phù hợp và khống chế của cô với chúng hơn xa triệu hoán thú bình thường. Ma thú cùng loài sáu thuộc tính, ma pháp hỗn hợp, Trần Anh Nhi là Linh Hồn Thánh Nữ không thể nghi ngờ vượt trên triệu hoán sư bình thường rất xa rất xa.

Long Hạo Thần trầm ngâm một lát, nói.

“Anh Nhi, tôi có thể hiểu rằng năng lực Linh Hồn Thánh Nữ của cô tương đương với có thêm một đám bốn mệnh triệu hoán thú?”

Trần Anh Nhi cười hì hì.

“Tựa tựa thế. Thời gian tôi thức tỉnh còn ngắn, hiện giờ chưa quen tay sử dụng năng lực này. Dùng Ban Linh Hồn tôi đa chỉ khống chế sáu ma thú này.”

Long Hạo Thần nói.

“Khi cô triệu hoán chúng thì tốc độ ngâm xướng hơi chậm, nếu có thể giải quyết vấn đề này thì càng tốt. Còn nữa, nếu chúng chết trận thì sao? Cô có thể làm chúng sống lại không? Nếu sống lại thì chúng nó còn có thể tiếp tục tiến hóa mà không phải làm lại từ đầu?”

Long Hạo Thần hỏi mấy vấn đề thật là đánh trúng điểm yếu. Năng lực của Trần Anh Nhi tuy mạnh nhưng nếu bị mấy thứ nêu ra hạn chế, lúc chiến đấu muốn phát huy tác dụng thì cần rất nhiều điều kiện mới làm được.

Trần Anh Nhi ngẫm nghĩ, nói.

“Thời gian ngâm xương không là vấn đề, tôi có cách rút ngắn thời gian. Hơn nữa tôi chỉ mới sáng tạo ra mấy con rồng nhỏ, độ phù hợp còn cần hoàn thiện. Khi chúng nó tiến hóa và tăng độ phù hợp với tôi, tốc độ ngâm xương sẽ giảm nhiều. Chờ sau này tôi đủ mạnh, muốn triệu hoán chúng sẽ giống như triệu hoán Mạch Đâu. Nhưng chúng nó đích thực không thể chết, nếu chết rồi vậy nỗ lực trước đó đều uổng phí, chỉ có thể làm lại từ đầu. Đương nhiên sinh vật có tôi Ban Linh Hồn, dù có phải chính tôi sáng tạo ra hay không, sau khi giao cho năng lực thì sẽ liên quan đến sức mạnh của tôi. Chính là nói, tôi càng mạnh thì thực lực ma thú được Ban Linh Hồn càng mạnh!”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Vậy cô phải cố gắng thật nhiều. Tôi cảm thấy năng lực của cô rất có tiềm lực phát triển, tương lai tác dụng sẽ nhiều hơn trước mắt.”

Trần Anh Nhi có chút đắc ý nói.

“Đó là đương nhiên, người ta phải là thành viên hữu dụng trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chúng ta!”

Long Hạo Thần nói.

“Nếu đến sân đấu này thì chúng ta thử luyện tập chiến thuật đi, ngày mai càng sẵn sàng nhận thử thách của ông nội cô.”

Tuy trong đội đồng bạn tuyệt đối tin tưởng nhau, còn có ăn ý đã nuôi dưỡng từ lâu. Nhưng qua hai năm rèn luyện, thực lực mọi người tăng cao khác nhau, còn có Trương Phóng Phóng tham gia, cần dung hợp lẫn nhau mới phát huy sức hợp tác mạnh nhất.

“Ừa.” Trần Anh Nhi gật đầu, nụ cười đắc ý cũng thu lại, một tia buồn bã xẹt qua đáy mắt cô.

Long Hạo Thần quan sát nhạy bén, thấy thế liền an ủi.

“Đừng lo lắng, người tốt sống lâu, họ sẽ không có chuyện gì.”

Trần Anh Nhi bĩu môi.

“Nhưng họ bị bắt lâu như vậy, thật sẽ không xảy ra việc gì?”

Long Hạo Thần tiến lại gần, nói.

“Chẳng phải cô luôn bài xích Dương Văn Chiêu? Sao anh ta bị bắt thì cô còn lo hơn bất cứ ai?”

Kỳ lạ là Trần Anh Nhi không phản bác hần, ngẩng đầu lên, nhìn hướng phương xa, lẩm bẩm.

“Lúc còn rất nhỏ thì tôi đã quen anh ấy. Anh ta lớn hơn tôi vài tuổi. Khi đó chúng tôi sinh hoạt trong Thánh thành, bình thường hay chạm mặt. Tôi kêu anh ta là anh Văn Chiêu, anh ấy gọi tôi là Anh Nhi. Ngoài thời gian tu luyện, anh ấy luôn dẫn tôi đi chơi, ăn đồ ngon. Nếu ai dám ăn hiếp tôi thì anh ấy sẽ khi dễ lại, đánh đối phương thành đầu heo. Tốt với tôi còn hơn anh ruột. Khi đó tôi còn nhỏ, đã nói, anh Văn Chiêu, sau này lớn lên em sẽ gả cho anh. Anh ấy nói: được, vậy anh chờ em lớn.”

“Ai biết lời con nít bị người lớn nghe được, ông nội anh Văn Chiêu liền hướng ông nội tôi cầu hôn, ông nội tôi vui mừng đồng ý, mới ra hôn sự này.”

“Sau đó tuổi càng lớn, thời gian tu luyện tăng nhiều, cơ hội gặp mặt ngày càng ít. Anh ấy biến càng trầm ổn, mạnh mẽ. Tôi thì bởi vì nguyên nhân bản thân mà không thể dùng được dù chỉ một ma pháp triệu hoán. Khi đó ông nội không nói tôi biết bí mật Linh Hồn Thánh Nữ, tôi luôn cho rằng mình không thể trở thành triệu hoán sư cường đại, đặc biệt tự ti.”

“Có lần anh ấy dẫn tôi ra ngoài chơi, đụng phải mấy tên Chiến Sĩ Thánh Điện ăn nói lỗ mãng. Khi đó cấp bậc chúng tôi thấp, anh Văn Chiêu tuy mạnh nhưng vẫn không đánh lại mấy thanh niên lớn hơn chúng tôi nhiều, cuối cùng anh ấy bị đánh một trận. Khi đó tôi trông thấy sâu trong mắt anh ấy sự không phục. Lúc ấy tôi còn nhỏ, đã nói rằng, anh Văn Chiêu đừng buồn, chờ em lớn lên sẽ bảo vệ anh.”

“Lúc đó anh ta ngoài đầu lại, dùng ánh mắt rất kỳ lạ nhìn tôi, sự khinh thường đó tôi vĩnh viễn không quên. Tôi hỏi anh ấy, vì sao anh nhìn em như thế? Anh ấy nói, em không thể nào bảo vệ anh, chỉ có anh bảo vệ em. Tuy hôm nay anh thua nhưng sau này nhất định sẽ không.”

“Tôi hỏi anh ấy, vì sao tôi không thể bảo vệ anh ta? Anh ấy chỉ cười không nói. Lần đó làm tôi rất, rất là đau lòng. Có lẽ các người cảm thấy cái này không là gì, nhưng với tôi là đả kích cực kỳ nặng nề. Anh ấy là người thân với tôi nhất trừ người nhà ra, là người quan tâm tôi nhất, khi đó lại là lúc tôi tự ti nhất. Sự khinh thường và cười nhạo không nói đâm sâu vào lòng tôi, từ đó về sau tôi không thèm để ý anh ấy nữa.”

Nghe Trần Anh Nhi kể, mọi người kinh ngạc cũng càng đau lòng cô. Làm cháu gái của điện chủ Linh Hồn Thánh Điện mà không thể dùng được một ma pháp triệu hoán, có thể tưởng tượng Trần Anh Nhi chịu đựng áp lực lớn cỡ nào. Có lẽ Dương Văn Chiêu không làm gì sai nặng nề, không có ác ý. Nhưng trong tình huống đó, thời điểm đó, hành vi của gã tạo thành thương tổn rất lớn với Trần Anh Nhi.

Lâm Hâm nói.

“Tự tôn bị tổn thương? Nếu cô đã không để ý anh ta vậy sao bây giờ sốt ruột vậy?”

Trần Anh Nhi bực mình nói.

“Ông tưởng ai cũng như ông không tim không phổi? Tôi không để ý anh ấy không có nghĩa là trong lòng không có ảnh. Tôi luôn chú ý tình hình anh ta, hơn nữa thề rằng trừ phi có ngày tôi thắng được anh, nếu không sẽ không lấy anh ấy, để anh ấy cứ chờ đến tóc bạc luôn, hừ hừ!”

Lâm Hâm run lấy lấy.

“Phụ nữ tức giận thật đáng sợ. Nhưng tôi cho rằng hiện giờ chưa chắc hẳn đánh thắng được cô.”

Trần Anh Nhi đỏ vành mắt, mếu máo nói.

“Nhưng bây giờ tôi thậm chí không biết anh ấy có còn sống không. Đánh thắng hay không có gì khác nhau?”

Vương Nguyên Nguyên nói.

“Cô bé ngốc, cô thật bướng bỉnh. Chỉ vì việc nhỏ vậy mà ghi hận lâu thế, khó trách cô luôn phớt lờ hẳn ta, thậm chí không muốn gia nhập vào Săn Ma Đoàn của hẳn. Cô thật cứng đầu! Yên tâm đi, chúng tôi sẽ dốc hết sức tìm được hẳn, giúp cô hoàn thành tâm nguyện đánh bại hẳn.”

Trần Anh Nhi nghẹn ngào nói.

“Tôi...hiện giờ tôi không muốn đánh bại anh ấy. Chỉ cần anh ấy còn sống thì tôi sẽ tha thứ, không hận anh ấy nữa. Nhưng hiện giờ tôi không biết anh ấy có còn sống hay không.”

Long Hạo Thần trầm ngâm một lát sau, nói.

“Anh Nhi, bên Vạn Thú Quan có người của Nguyệt Dạ thương đoàn không?”

Nghe hẳn hỏi vậy, mắt Trần Anh Nhi chợt sáng ngời.

“Đúng rồi! Chúng ta có thể tìm họ hỏi thăm manh mối. Có Nguyệt Dạ thương đoàn, hẳn họ là thương nhân du lý lớn nhất, tôi tìm họ ngay!” Nói rồi cô định chạy đi.

Long Hạo Thần vội vàng kéo cô lại.

“Anh Nhi, đừng nóng nảy. Vậy đi, chúng ta đơn giản diễn luyện chiến thuật rồi tôi cùng cô đi Nguyệt Dạ thương đoàn một chuyến. Có lệnh bài Nguyệt Dạ đưa tôi chắc sẽ được họ giúp đỡ. Ít ra chúng ta phải nói trước tình trạng hiện tại của Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc rồi mới hành động được. Cùng lúc đó, trong thời gian chờ tin thì thông qua thử thách của ông nội cô. Đúng rồi, trước khi cô và Lâm Hâm so tài đường như có nói cô có cách khắc chế linh vực của ông cô?”

Trần Anh Nhi gật đầu, nói.

“Lĩnh vực triệu hoán sư chúng tôi gần như toàn là vì tăng phúc cho triệu hoán thú. Triệu hoán sư cao cấp đều có bổn mệnh triệu hoán thú của mình. Thế nên lĩnh vực tăng phúc hoặc là nghiêng về tăng mạnh thực lực bổn mệnh triệu hoán thú, hoặc tăng phúc cho toàn thể triệu hoán thú. Lĩnh vực của ông nội tôi nghiêng về cách trước, chủ yếu tăng phúc cho bổn mệnh triệu hoán thú. Ban Linh Hồn của tôi còn có cách sử dụng khác, có tác dụng lên ma thú đối địch, sẽ trong thời gian ngắn sinh ra hiệu quả cực kỳ suy yếu, để tôi tiện thu phục. Thực lực ông nội mạnh hơn tôi rất nhiều, coi như nhờ vào Linh Hồn Thánh Y thì tôi cũng không thể nào suy yếu bổn mệnh triệu hoán thú của ông nhiều lắm, nhưng có thể triệt tiêu phần nhiều lĩnh vực tăng phúc.”

Long Hạo Thần cảm thán nói.

“Thì ra là thế, năng lực Linh Hồn Thánh Nữ của cô thật thực dụng.”

Trần Anh Nhi nói.

“Triệu hoán sư chúng tôi tôn thờ là Thần Thú. Trong truyền thuyết cấp bậc Thần Thú không bằng Thần Nguyên Tố, vậy nên rất khó chân chính giáng thần tích. Linh Hồn Thánh Nữ là người dẫn đường ma thú do Thần Thú sai xuống trần gian. Thế nên năng lực cơ bản của Linh Hồn Thánh Nữ đều liên quan đến ma thú. Lấy tu vi hiện tại của chúng ta thì tăng phúc rất rõ ràng, nhưng nếu tu vi càng mạnh, tăng phúc sẽ không rõ như bây giờ.”

Vương Nguyên Nguyên tò mò hỏi.

“Anh Nhi, bổn mệnh triệu hoán thú của ông nội cô rốt cuộc là gì? Hiện giờ tôi cảm thấy có tiểu phản đồ như cô ở đây, chúng ta có cơ hội lớn chiến thắng!”

Trần Anh Nhi hừ một tiếng, nói.

“Đâu dễ dàng như vậy. Ông nội chính là người hiểu rõ ma thú nhất đương thời, là Thông Linh Giả, tôi chưa từng thấy cực hạn của ông. Các người thử tưởng tượng, từ khi bắt đầu thánh chiến đến nay, thời gian lâu như vậy mà Vạn Thú Quan chúng tôi phòng thủ vững chắc, chúng tôi triệu hoán ra ma thú còn nhiều hơn cả ma tộc. Bên ngoài tám ma thần đều không thể ép ông nội sử dụng lực lượng mạnh nhất. Chúng ta muốn thắng ông nội thật là rất khó, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian. Khuyết điểm lớn nhất của triệu hoán sư chúng tôi là yếu về một kích giết chết. Chỉ cần kéo dài đủ thời gian, chứng minh với ông nội chúng ta có đủ thực lực là được. Tôi sẽ cố gắng bám chặt bổn mệnh triệu hoán thú của ông nội. Tinh Tuyền tỷ tỷ rất thích tôi, nhất định không nỡ nạng tay.”

“Tinh Tuyền tỷ tỷ?” Lâm Hâm nghi ngờ hỏi. “Triệu hoán thú của ông nội cô chắc không phải là ma thú hình người chứ?”

Trần Anh Nhi cười bí hiểm.

“Đương nhiên không phải. Nhưng Tinh Tuyền tỷ tỷ là con gái đó, đến lúc ấy các người không thể tổn thương tỷ. Tôi nói với mọi người...”

Ngày thứ hai.

Sáng sớm đám Long Hạo Thần đã ra ngoài Linh Hồn Thánh Điện, ngửa đầu nhìn lên trời, yên lặng chờ đợi.

“Tính thời gian thì chắc nên trở về rồi.” Long Hạo Thần thì thào.

Họ đang chờ Hàn Vũ và Tư Mã Tiên trở về. Long Hạo Thần biết rõ tốc độ bay của Tinh Vương. Lhoảng cách từ Vạn Thú Quan đến Trấn Nam quan không xa, đã qua một ngày một đêm, nếu Hàn Vũ có thể thuận lợi gặp Tư v

Trương Phóng Phóng mỉm cười nói.

“Tiền bối, họ tài giỏi không chỉ bao nhiêu đó, ngài rất nhanh sẽ chính mắt thấy. Tôi tin tưởng họ. Long đoàn trưởng chưa bao giờ làm việc không có nắm chắc.”

Tam Thủy bà bà hơi nghi hoặc nói.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng họ có thể chiến thắng lão già nhà ta? Ngươi có biết thực lực lão ta là như thế nào không?”

Trương Phóng Phóng lắc đầu.

“Tôi không biết Trần diện chủ rốt cuộc mạnh tới đâu, nhưng tôi có thể khẳng định nhóm Long Hạo Thần sẽ không dễ dàng thua cuộc. Đây là lời hứa của Long Hạo Thần đối với tiểu thư Anh Nhi, cũng chính là lời hứa của cả đội. Tôi tin bọn họ có Long Hạo Thần chỉ huy nhất định có thể thắng hoa.”

Tam Thủy bà bà cười khẽ.

“Được, vậy để chúng ta chống mắt chờ xem.”

Bây giờ bà có chút mong chờ trận đấu này. Bà muốn nhìn xem bọn nhỏ rốt cuộc có thể đem đến bất ngờ lớn đến đâu, có thể làm ra kỳ tích như thế nào.”

Trần Hoàn Vũ vung tay lên, không biết ông phát động cơ quan gì, cửa hai bên sân lớn đấu thú cùng đóng lại. Bỗng chốc cả sân đấu thú đều tăng cảm giác trầm trọng.

Long Hạo Thần dẫn theo đồng bạn tiến lên, dàn hàng ngang, cung kính nói.

“Xin chào Trần diện chủ, rất vinh hạnh nhận được người thử thách.”

Trần Hoàn Vũ lạnh nhạt nói.

“Không cần nói vinh hạnh cái gì, đây vốn chính là giao dịch. Chỉ cần các người có thể chiến thắng ta, sau này Anh Nhi muốn làm gì thì tùy con bé. Ngược lại, hy vọng sau này các người đừng đem rắc rối gì đến cho ta. Nghe rõ chưa?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Tiền bối, chúng tôi có thể bắt đầu được chưa?”

Trần Hoàn Vũ nói.

“Theo giao ước, trong lúc thử thách ta sẽ không dùng bất cứ trang bị gì. Nhưng các người phải cẩn thận, ta sẽ dốc sức ứng phó, sẽ không bởi vì các người tuổi nhỏ mà nương tay.”

“Vâng, tiền bối, mời.”

Trần Hoàn Vũ khẽ cười.

“Các người lên đi.”

Dứt lời, khí chất kỳ lạ tỏa ra từ người ông.

Là diện chủ Linh Hồn Thánh Điện, Thông Linh Giả, dù ông là triệu hoán sư nhưng sẽ không ra tay trước.

“Xin tiền bối dạy bảo cho!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, chân phải nhanh chóng tiến lên một bước, mũi chân đạp đất, vọt lên.

Đang lúc Trần Hoàn Vũ cho rằng hắn lấy tốc độ tấn công thì xông ra hơn năm mét hắn chợt ngừng. Đồng bạn bên cạnh hắn cũng nhanh chóng bày xong trận hình.

Long Hạo Thần ở đằng trước, tay trái là Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần lấp lánh ánh sáng da cam, tay phải là Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán tỏa ánh sáng da cam. Vị trí bên trái hơi về phía sau là Vương Nguyên Nguyên đôi tay nắm Cự Linh Thần tẩm thuần, Huyết Tinh Phong Bạo. Bên phải thì là Tư Mã Tiên cầm quả cầu sắt Quang Chi Đại Lực Hoàn to lớn.

Ba người tựa như bình phong chặn đồng bạn đằng sau. Lâm Hâm ở sau lưng Long Hạo Thần, cầm Hỏa Tinh pháp trượng, sau lưng giương Hỏa Long Cánh. Đằng sau nữa chính là Linh Hồn Thánh Nữ Trần Anh Nhi. Hàn Vũ vẫn ở hàng cuối cùng, Tà Nhân Linh Chủ của y bay sau đầu, trợn con mắt to lớn, xung quanh có tầng tinh thần vận vẹo. Thái Nhi thì lúc thân hình họ biến hóa lập tức lặng lẽ biến mất trong không khí, ẩn thân.

Chiến trận hình thoi công phòng một thể, thêm vào thích khách ẩn thân bên cạnh, đối với Săn Ma Đoàn thì đây thật là trận hình tốt nhất, ưu thế có thêm Thủ Hộ kỵ sĩ so với Săn Ma Đoàn bình thường cũng được họ hoàn mỹ vận dụng.

Trần Hoàn Vũ nhìn hình ảnh này thầm gật gù. Đám thanh niên không vì ông là triệu hoán sư lập tức đánh bất ngờ, ngược lại vững vàng bày trận hình, sự trầm ổn này vượt qua tuổi tác họ. Sự thật là Trần Hoàn Vũ đã sớm chuẩn bị tốt gặp phải thích khách hoặc kỵ sĩ đột kích.

Đầu tiên công kích đương nhiên là ma pháp sư có lực công kích chủ yếu nhất đội. Lâm Hâm giơ cao Hỏa Tinh pháp trượng, một bạo liệt hỏa cầu xanh biếc bay hướng Trần Hoàn Vũ.

Mặc dù Trần Hoàn Vũ rất mạnh nhưng đột nhiên thấy hỏa cầu xanh thì giật nảy mình. Thứ này hiển nhiên không phải ngọn lửa bình thường ngưng tụ thành. Từ không khí xung quanh ngọn lửa bị vận vẹo là có thể thấy ra nhiệt độ cao.

Ong!!!

Không khí bên người Trần Hoàn Vũ có tiếng ù ù khe khẽ. Ngay sau đó, sáu quả cầu thủy tinh trong suốt hiện ra quanh người ông, khiến toàn thân ông bị bao trùm trong tầng sáng trắng kỳ lạ này.

Đây không phải là trang bị vũ khí mà là thực thể dùng linh lực ngưng kết ra. Hình dung bằng cách khác thì chính là ảo ảnh linh đan của cường giả cấp chín.

Cùng là chức nghiệp giả cấp chín, ma pháp sư và cường giả loại cận chiến sử dụng linh lực hoàn toàn khác nhau. Cường giả ma pháp sư ngưng kết linh đan xong, thông qua linh đan tăng phúc cho ma pháp, khiến uy lực ma pháp càng mạnh, linh lực tiêu hao ít hơn. Cường giả cận chiến thì thông qua linh đan ngưng tụ linh cương, khổng chế linh cương, so với cường giả cấp tám sử dụng linh cương thì mạnh hơn nhiều.

Tay trái Long Hạo Thần cầm Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuẫn chắn trước mặt, ngăn con thỏ bắn Tâm Diễm Hỏa Diễm trở lại. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán tạm dừng, làm động tác dán sát mặt đất hất ngược lên. Bỗng chốc một luồng sáng vàng mang theo đao phong kiếm ý vô cùng sắc bén bắn hướng Trần Hoàn Vũ phương xa.

Long Hạo Thần có thể thông qua một số tăng phúc khiến mình trong khoảng thời gian ngắn đạt đến trình độ cường giả cấp chín. Nhưng hắn không có linh đan, đây chính là chênh lệch thật sự giữa hắn và cường giả cấp chín. Lúc hắn đánh chết Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ, nói đến thì có phần may mắn. Bản thân Khắc La Tắc Nhĩ không có linh vực, ma thần chỉ có ma tinh, không có linh đan. Hơn nữa sức chiến đấu của Khắc La Tắc Nhĩ kém xa năng lực Động Sát cường đại. Đối với một ma thần lấy chiến đấu làm chủ thì lực lượng một mình Long Hạo Thần rất khó chiến thắng.

Trận chiến trước mắt, vừa bắt đầu thì Trần Hoàn Vũ đã phát huy uy lực linh đan, rõ ràng ông không có ý xem thường đám Long Hạo Thần, ngay từ đầu đã dùng hết sức.

Ánh sáng trắng nhu hòa nâng thân thể Trần Hoàn Vũ trông như đang ở trong cánh cửa ánh sáng. Mắt thấy bạo liệt hỏa cầu của Lâm Hâm đã tới trước mặt Trần Hoàn Vũ, ông nâng tay phải chỉ một cái, một đoàn sáng trắng nhu hòa bay ra. Sáu viên linh đan quanh người ông có một tỏa ánh sáng nhu hòa, một ma thú thoát nhìn kỳ quái trông như con thỏ đột nhiên xuất hiện, một ngum cắn bạo liệt hỏa cầu.

Nói cũng kỳ, nhiệt độ cao của Tâm Diễm Hỏa Diễm và thể tích lớn hơn con thỏ, khi nó đụng vào ma thú hình thỏ lại không bùng nổ, nhanh chóng biến mất. Bụng ma thú con thỏ nhanh chóng biến lớn, nó đáp xuống đất, phun ra một ngum lửa bắn hướng đám Long Hạo Thần.

Đây là ma thú gì? Đừng nói Long Hạo Thần không biết, ngay cả Trần Anh Nhi cũng ngây ra. Cô không biết loại thỏ này!

Chiến đấu đã bắt đầu, hai bên dốc sức thi triển. Thanh âm ngâm xướng chú ngữ của Trần Hoàn Vũ vang lên trước tiên, càng kỳ lạ là sáu cái linh đan quanh người ông trong quá trình ngâm xướng sinh ra hồi âm kỳ lạ, nghe thì tựa như bảy người có cùng tiết tấu đang ngâm xướng.

Tay trái Long Hạo Thần cầm Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn chắn trước mặt, ngăn con thỏ bắn Tâm Diễm Hỏa Diễm trở lại. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán tạm dừng, làm động tác dấn sát mặt đất hất ngược lên. Bỗng chốc một luồng sáng vàng mang theo đao phong kiếm ý vô cùng sắc bén bắn hướng Trần Hoàn Vũ phương xa.

Nên biết, hiện giờ hần cách Trần Hoàn Vũ khoảng trăm mét, xa như vậy phát động Quang Trảm Kiếm dường như không thể nào đánh trúng thân thể của ông.

Nhưng Trần Hoàn Vũ cảm thấy khác hẳn. Lúc Long Hạo Thần chém ra một kiếm, ông cảm giác cơ thể bị khóa chặt, tuy Quang Trảm Kiếm cách rất xa nhưng kiếm ý lãnh liệt mang đến sắc bén hơi ảnh hưởng tốc độ ngâm xướng của ông.

Kiếm ý thật mạnh. Mắt Trần Hoàn Vũ hơi co rút. Ông không thể không thừa nhận, đám thanh niên này đem đến cho ông rất nhiều kinh ngạc.

Khi Long Hạo Thần phát động công kích thì cũng dẫn theo đồng bạn xông hướng Trần Hoàn Vũ. Dù là khi nào, cận chiến đối mặt pháp sư, cách chiến đấu có hiệu quả nhất là kéo gần khoảng cách hai bên.

Nhưng không phải mọi người đều xông hướng Trần Hoàn Vũ. Hàn Vũ, Lâm Hâm, Trần Anh Nhi ở lại.

Trần Anh Nhi đã bắt đầu ngồi xếp bằng trên mặt đất, ngâm xướng. Đôi tay ôm quả cầu thủy tinh, trong mắt cô tràn ngập nghiêm túc và kiên quyết.

Lâm Hâm cũng đang ngâm xướng chú ngữ. Khác với Trần Anh Nhi nghiêm nghị, trong quá trình ngâm xướng, Lâm Hâm luôn di chuyển. Mỗi khi bước chân y đập mặt đất sẽ để lại từng dấu chân lửa xanh. Những tàn lửa này bắt đầu dao động linh lực kịch liệt, tăng phúc cho y lấy ra linh lực.

Hàn Vũ thì chắn trước mặt họ, Xích Huyết Chi Cuồng Phóng chỉ xéo mặt đất, tấm thuẫn chặn trước ngực. Từng ma pháp quang hệ tăng phúc cấp thấp không ngừng khuếch tán từ người y.

Là Thủ Hộ kỳ sĩ, ánh sáng của Hàn Vũ luôn bị Long Hạo Thần che giấu nhưng không đại biểu y không mạnh. Ngược lại, nếu đổi thành đội khác, thực lực hiện tại của y đủ tư cách thành đoàn trưởng Săn Ma Đoàn cấp vương.

Y phóng thích kỹ năng quang hoàn cực nhanh, hơn nữa không phải phóng ra mọi mặt mà chọn địa điểm. Mỗi một quang hoàn chỉ rơi trên thân một người, hiệu quả tăng phúc ít nhất hơn gấp đôi phạm vi quang hoàn. Hơn nữa loại tăng phúc này sẽ không vì cách xa người được tăng phúc mà bị suy yếu.

Long Hạo Thần tiến lên nhanh nhất, khoảnh khắc hành động hần dừng Quang Tốc Thiểm, bốn linh cánh to lớn sau lưng giang ra mạnh mẽ, khoảng cách trăm mét chớp mắt rút ngắn, hần đã tới trước mặt Trần Hoàn Vũ. Không ngờ đuổi theo Quang Trảm Kiếm trước đó đã phát ra, Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán xẹt qua đao phong Quang Trảm Kiếm hấp thu nó trở lại thần kiếm, sau đó chậm rãi chém một kiếm hướng Trần Hoàn Vũ.

Trần Hoàn Vũ không chút tạm dừng ngâm xướng chú ngữ. Giây phút Long Hạo Thần đến trước mặt ông, sáu linh đan quanh người ông tỏa ánh sáng chói lòa, cùng lúc tan vỡ, hóa thành sáu quang hoàn rơi trên mặt đất trước người ông.

Trong tiếng gầm gừ như điên cuồng, sáu bóng dáng to lớn tựa như sáu tòa núi che chắn Trần Hoàn Vũ, là sáu ma thú tựa như đại tinh tinh.

Mỗi một đại tinh tinh cao trên ba mét, hai mắt đỏ rực tràn ngập sát khí. Khi một con đại tinh tinh nhào tới Long Hạo Thần, gầm rú, ánh sáng vàng mãnh liệt cùng phát ra từ người sáu đại tinh tinh.

Long Hạo Thần chỉ thấy thân thể nặng nề, lúc lao nhanh tới hần bị kéo xuống mặt đất, là Trọng Lực Thuật.

Hần rất quen thuộc ma pháp thổ hệ này, vì Thánh Vệ số chín am hiểu ma pháp đó. Trước mắt sáu đại tinh tinh không ngờ là ma thú thổ hệ, cùng thuận phát ra Trọng Lực Thuật, hơn nữa còn sinh ra hiệu quả chồng

chất.

Không có thời gian suy đoán tu vi những ma thú đó mạnh bao nhiêu, Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán của Long Hạo Thần đã chém ra ngoài.

Không có tiếng rít chói tai, chỉ là một luồng sáng đỏ vàng xẹt qua. Con đại tinh tinh nhào hướng Long Hạo Thần tạm ngừng giữa trời. Ngay sau đó, một luồng sáng đỏ vàng từ đỉnh đầu nó kéo dài tới thân dưới, máu bắn tứ tung, nó rơi xuống đất.

Trọng Lực Thuật cường đại có thể hạn chế Quang Túc Thiểm của Long Hạo Thần. Sáu Trọng Lực Thuật chồng chất, dù là cường giả cấp chín cũng sẽ tạm dừng. Nhưng Trọng Lực Thuật không thể ngừng kiếm ý của Long Hạo Thần. Kiếm ý đã đạt đến cảnh giới kiếm tâm sáng tỏ, phối hợp với thần kiếm Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán thì sao bị ngăn cản dễ dàng như thế được?

Cuộc chiến giờ đây mới chân chính bắt đầu. Sáu đại tinh tinh khác cùng hành động. Hai con chia nhau vọt hướng Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên, ba con còn lại xông tới chỗ Long Hạo Thần.

Đại tinh tinh phối hợp cực kỳ ăn ý. Ba đại tinh tinh nhào hướng Long Hạo Thần có hai con là trực tiếp xông tới, một con thì đâm bộ ngực vạm vỡ, đôi tay giơ lên, ánh sáng vàng nồng đậm tỏa sáng trong tay nó. Một khối đá đường kính một mét hoàn toàn do năng lượng hình thành ném hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần tiến vào trạng thái chiến đấu cho người cảm giác khác hẳn. Ánh mắt hắn trầm tĩnh mà lạnh lùng, cả người toát ra khí thế sắc bén không thể chống cự.

Thu lại Nhật Nguyệt Thần Oa tắm thuẩn, Lam Vũ, Quang Phù Dung mang theo ánh sáng như phỉ thúy xuất hiện. Ngay sau đó, thân thể Long Hạo Thần ở trên mặt đất nhanh chóng xoay tròn. Lốc xoáy hai màu đỏ, vàng chớp mắt xuất hiện trên chiến trường.

Linh lực khủng bố mang theo lực kéo mạnh mẽ không gì sánh bằng. Dù là cục đá quặng hường hẳn hay hai đại tinh tinh nhào tới, trong chớp mắt bị cuốn vào lốc xoáy.

Giữa tiếng gào thảm thiết, hai đại tinh tinh biến mất. Lốc xoáy kéo dài không đến hai giây chợt ngừng, một nhát chém đỏ xanh giao nhau ở trên trời hợp thành thập tự xanh đậm bắn ra hướng tới đại tinh tinh cuối cùng.

Không cần nghi ngờ, loại ma thú thổ hệ cấp tám sao có thể chặn công kích song thần kiếm hợp bích đây? Đại tinh tinh thứ ba này chớp mắt hóa thành mảnh vụn, dao ánh sáng xanh đậm thì tiếp tục hướng tới Trần Hoàn Vũ đang lùi về phía sau.

Băng Tuyết Phong Bạo nối tiếp Thập Tự Trảm. Trong Băng Tuyết Phong Bạo ngăn ngừa, Long Hạo Thần không tiếc hao phí mạng lớn linh lực thì triển linh cương thúc đẩy hai thần kiếm phát ra Thập Tự Trảm.

Hạo Nguyệt tiến hóa giúp hắn tăng thêm linh lực, cũng khiến ngoại linh lực của Long Hạo Thần tăng mạnh. Điều này làm hắn không chế linh cương, thân thể nhận phản phệ nhỏ hơn nhiều. Bởi vậy, dù giờ không có Hạo Nguyệt biến giáp hỗ trợ, hắn vẫn có thể rút linh cương vào hai thần kiếm. Đương nhiên làm vậy thì hắn sẽ tiêu hao linh lực khá nhiều.

Lý do Long Hạo Thần vừa bắt đầu liền dốc sức công kích đương nhiên vì có mục đích riêng. Hắn tin tưởng, lấy địa vị như Trần Hoàn Vũ, đối với họ nhất định có chút xem thường. Nhưng chiến đấu kéo dài, sự coi thường này sẽ không quá lâu. Hắn nắm bắt tâm lý của Trần Hoàn Vũ, dùng công kích mạnh nhất để bên ta chiếm ưu thế.

Sự thật chứng minh, Long Hạo Thần đoán chính xác. Tuy Trần Hoàn Vũ đánh giá cao đám thanh niên nhưng dù sao ông chính là điện chủ Linh Hồn Thánh Điện! Theo ông thấy thì dù đám thanh niên này có mạnh hơn, rốt cuộc là hậu bối. Đúng là ông hết sức chiến đấu nhưng không nghĩ tới đám Long Hạo Thần thật có thể uy hiếp đến mình. Thấy ánh sáng xanh đậm xuất hiện trong tâm mắt, Trần Hoàn Vũ mới chân chính hiểu rằng, đám thanh niên này đích thực có sức chiến đấu đủ để uy hiếp sinh mạng ông.

Hít sâu, Trần Hoàn Vũ khẽ quát một tiếng, một tầng sáng đen mạnh mẽ bùng từ dưới chân ông dâng lên. Tầng sáng đen này lập tức khuếch tán ra, biến thành vàng sáng tím đậm, ngay sau đó bốn luồng sáng cùng bắn ra, ở trên trời khép thành một vòng đánh hướng sắc xanh đậm do Long Hạo Thần phát ra.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

535. Chương 207: Tương Khắc?

Dịch giả : Tinh Vận

Nguồn:metruyen.com

Trong tiếng gầm diếc tai, thân thể Long Hạo Thần chấn động, không thể tiếp tục truy đuổi. Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên ở hai bên hẳn đã sớm giải quyết tình hình đang trước, nhưng cũng bị lực phản chấn mạnh mẽ này ảnh hưởng, dừng lại bước chân.

Ba người cùng hít ngậm khí lạnh, trong mắt trừ chấn kinh ra càng biến trầm trọng.

Khi ánh sáng tím đậm xuất hiện thì thân thể Trần Hoành Vũ đã biến mất. Ánh sáng tím đậm khuếch tán, lúc này điện chủ Linh Hồn Thánh Điện ở trong ánh sáng đó.

Đó không phải là năng lượng gì mà là một ma thú mạnh mẽ. Ma thú này vừa xuất hiện, không khí cả sân đấu thú đều run lên.

Ma thú dài hơn bốn mươi mét, đôi cánh to ngang sau lưng, toàn thân là vẩy tím đậm, dáng người thon dài, hùng tráng, mang theo bá khí và long uy không gì sánh kịp. Phần cổ có tới bốn cái đầu, đều là đầu rồng.

Mỗi một đầu rồng màu sắc khác nhau, chia làm xanh, đỏ, vàng chanh, lam.

Nhìn ma thú này Long Hạo Thần có cảm giác rất kỳ lạ, nó hơi giống Hạo Nguyệt bản phóng đại. Chẳng qua nó chỉ có bốn đầu mà khí thế và tu vi thì mạnh hơn Hạo Nguyệt nhiều. Không cần nghi ngờ, nó là một ma thú cấp mười, còn là ma thú cấp mười bốn thuộc tính.

Đây chính là triệu hoán thú của Trần Hoành Vũ điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu.

Kỳ Mỹ Lạp là loài rồng, cũng có thể nói là nửa rồng. Kỳ Mỹ Lạp bình thường nhất chỉ có hai đầu. Nếu Kỳ Mỹ Lạp có thể tu luyện ra cái đầu thứ ba, vậy nó sẽ có thực lực như con rồng chân chính. Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu là ma thú cỡ cổ đại, là cấp mười, còn là đỉnh cấp mười.

Đương nhiên thuộc tính của Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu có sự khác nhau. Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu của Trần Hoành Vũ là bốn nguyên tố thuộc tính. Trong Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu, về thuộc tính thì không quá mạnh, nhưng đừng quên bốn nguyên tố có hiệu quả đáp đặt. Tuy không có thuộc tính cường đại như quang minh, hắc ám, nhưng sự cường đại của Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu này là không thể nghi ngờ. Nó còn có cái tên dễ nghe, gọi là Tinh Tuyền.

Trước khi bắt đầu so tài thì Trần Anh Nhi đã sớm kể kỹ càng sự cường đại Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu của ông nội. Trong số ma thú cấp mười được biết đến, Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu của Trần Hoành Vũ chắc chắn có thể vào mười hạng đầu. So với Vua Sâm Chu đám Long Hạo Thần từng gặp thì mạnh hơn nhiều. Coi như là Vua Cứ Điều cũng thua xa về tổng thể lực lượng.

Trần Hoành Vũ ngồi trên cổ Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu, sắc mặt rõ ràng hơi khó xem. Ông không nghĩ đến trong thời gian ngắn vậy đã bị đám Long Hạo Thần bức ép phóng ra bốn mệnh triệu hoán thú. Đương nhiên ông phải tìm trở về mặt mũi. Thanh âm trầm thấp ngâm xương chú ngữ tiếp tục vang lên, Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu không hề khách sáo tấn công đám Long Hạo Thần.

Cái đuôi dài to lớn khí thế cuộn cuộn quét thẳng tới Long Hạo Thần, Vương Nguyên Nguyên, Tư Mã Tiên. Khí thế mạnh mẽ, lực lượng hùng hồn, khiến ba người hoảng sợ biến sắc.

Linh cánh cùng vỗ đập, ba người không chút chần chờ bay lên. Cứng rắn chống? Đừng nằm mơ, coi như tự tin vào sức mạnh của mình như Tư Mã Tiên cũng không làm chuyện ngốc như vậy! Đây chính là ma thú cấp mười, ưu thế thân thể, chiều dài cái đuôi khoảng hai mươi mét, cuối phần đuôi đầy mũi nhọn nhô lên như lưỡi dao, bị nó quét một cái chỉ sợ không chết cũng lột da!

Chiến đấu đến tận đây đã là trạng thái gay cấn. Ba người Long Hạo Thần vừa mới bay lên, bốn cái đầu Kỳ Mỹ Lạp cùng phun khí. Bốn nguyên tố tựa như bão tố quét hướng ba người Long Hạo Thần. Linh lực khủng bố khiến cả sân lớn đấu thú chấn động.

Long Hạo Thần không phải lần đầu tiên đối mặt cường giả cấp chín, trước tình huống này hắn chẳng chút sợ sệt. Thân thể ở giữa không trung, không lùi ngược lại tiến lên, bốn cánh sau lưng vỗ đập, lại chém ra Thập Tự Trảm.

Trong tiếng rít chói tai, một bóng lam đậm lại xuất hiện giữa không trung, từ chính giữa cứng rắn xé rách hơi thở nguyên tố của bốn cái đầu Kỳ Mỹ Lạp.

Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên đã sớm nhận cơ hội núp sau lưng Long Hạo Thần, nhanh chóng lùi ra sau, chỉ để lại một mình Long Hạo Thần chiến trên không trung.

Ánh vàng chợt lóe, Nhã Đình hiện ra sau lưng Long Hạo Thần. Ngay sau đó, một luồng sáng bạch kim rơi vào người Trần Hoành Vũ đang ngâm xướng chú ngữ.

Trần Hoành Vũ chỉ cảm thấy có lực hút mạnh mẽ khó hình dung bỗng xuất hiện, linh lực cỡ ông mà không thể ổn định thân thể, bị kéo bay tới chỗ Long Hạo Thần.

Khiên Dẫn, Khiên Dẫn bản tiến hóa. Khi đó ngay cả Vu Yêu Vương còn bị thua thiệt bởi chiêu này. Lúc trước hắn phát động đột kích, không tiếc tiêu hao linh lực dốc sức công kích, trừ muốn chiếm ưu thế ra còn vì kéo gần khoảng cách với Trần Hoành Vũ. Kỹ năng Khiên Dẫn bản tiến hóa đối phó với ma pháp sư thật rất hữu dụng. Thân thể ma pháp sư yếu ớt, một khi tới gần thì...hì hì. Đừng quên Trần Hoành Vũ đã đồng ý không sử dụng bất cứ trang bị vũ khí nào.

Quả nhiên, bị Long Hạo Thần kéo trúng, Trần Hoành Vũ kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó chịu thiệt không phải ông mà là Long Hạo Thần.

Vang tiếng linh lực kịch liệt va chạm, Long Hạo Thần theo tiếng bắn ngược ra. Ánh sáng xanh ngọc và đỏ vàng chói mắt ở trên không trung mang theo hai vệt sáng.

Không sai, Trần Hoành Vũ đích thực bị Long Hạo Thần kéo thành công, nhưng đừng quên bên cạnh ông còn có bốn mệnh triệu hoán thú!

Có thể đem bốn mệnh triệu hoán thú tăng lên tu vi cấp mười, vậy không đơn giản chỉ giúp ích chiến đấu. Mắt thấy Trần Hoành Vũ sắp tiến vào phạm vi công kích của Long Hạo Thần, trên người Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu to lớn đột nhiên tách ra một ánh sáng tím chiếu vào người Trần Hoành Vũ. Thoáng chốc toàn thân Trần Hoành Vũ trùm một tầng màu tím mờ mờ, lúc đụng vào Long Hạo Thần thì bắn hắn bay ra ngoài. Khoảng cách hơn trăm mét đương nhiên cũng giải trừ năng lực Khiên Dẫn. Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu không khách sáo lần nữa phun khí. Lần này hơi thở bốn nguyên tố ở trong không khí hỗn hợp thành một bão lốc nguyên tố mạnh mẽ không gì sánh bằng, bay thẳng tới đám Long Hạo Thần. Đây là ma thú cấp mười dốc sức một kích!

“Tự!” Tuy Long Hạo Thần bị đánh bay nhưng không trọng thương. Trong tiếng hét vang, đồng bạn lập tức tập trung một chỗ. Long Hạo Thần từ trên trời rơi xuống, một tầng ánh vàng bầy sắc nở rộ trước người hắn.

Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn cấp thần khí thêm vào Thuấn Tường, Thần Ngự Thuấn.

Oành!

Trùng kích mạnh mẽ không gì sánh kịp xuất hiện trong sân, xung quanh tường cao rung động kịch liệt. Tất cả pháp trượng phòng ngự trên tường bị kích động, linh lực khủng bố khoanh khắc dao động tới cực độ.

Trần Hoành Vũ chỉ thấy lưng đâm mồ hôi lạnh. Mới rồi chỉ kém một chút, nếu không phải Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu phản ứng nhanh, ông thật sẽ tiến vào phạm vi công kích của Long Hạo Thần. Dù ông là cường giả cấp chín nhưng cũng là ma pháp sư! Nếu thật bị một kiếm của Long Hạo Thần chém trúng ông sẽ không chịu nổi. Ông cảm nhận sâu sắc đôi kiếm của Long Hạo Thần ẩn chứa kiếm ý khủng bố.

Hắn còn có năng lực lôi kéo mạnh như vậy? Trần Hoành Vũ hơi thở dốc, ánh mắt nhìn đám Long Hạo Thần biến trần ngập cảnh giác. Bắt đầu từ giờ phút này, ông không còn chút gì xem thường bảy người Long Hạo

Thần. Hơn nữa thoát nhìn đám Long Hạo Thần chịu thiệt, nhưng kỳ thật Trần Hoàn Vũ cũng không tốt hơn bao nhiêu. Có Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu bảo vệ, ông có tự tin sẽ không bị đám Long Hạo Thần ảnh hưởng, nên dốc sức ngâm xương chú ngữ. Long Hạo Thần lôi kéo một cái đánh gãy chú ngữ của ông, hậu quả pháp thuật phản phệ không dễ chịu. Nếu không phải tu vi của ông cường đại, mới rồi đã học máu.

Ánh sáng nhạt di chuyển trong không khí. Bảo nguyên tố ở trước mặt Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn chỉ có thể xẹt qua hai bên. Công kích phạm vi lớn mọi phương hướng như thế này đối với Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn là không có hiệu quả nhất. Tuy linh lực của Long Hạo Thần nhanh chóng giảm xuống nhưng hắn và đồng bọn vẫn đứng vững như núi.

Cùng lúc đó, Trần Anh Nhi hoàn thành chú ngữ.

Hình ảnh khiến người thấy khủng bố xuất hiện. Từng cánh cửa tràn ngập hơi thở sinh mệnh xuất hiện sau lưng Trần Anh Nhi. Cánh cửa vừa xuất hiện, chớp mắt ma pháp hoàn thành, cửa ánh sáng xếp hàng dài từ bên này sân đấu thú sang bên kia, mười tám cửa sáng hiện ra trước mặt Trần Hoàn Vũ.

Đây, đây là Sinh Linh Môn? Trần Hoàn Vũ, Tam Thủy bà bà trên khán đài đều trợn to mắt.

Họ là triệu hoán sư tu vi cường đại, đương nhiên cũng sử dụng Sinh Linh Môn. Lấy tu vi như Trần Hoàn Vũ, thậm chí có thể cùng lúc vận dụng sáu Sinh Linh Môn triệu hoán ma thú đối phó ma tộc.

Khi Trần Anh Nhi thức tỉnh Linh Hồn Thánh Nữ, tuy tu vi của cô còn kém xa nhưng từ nhỏ kỹ năng Sinh Linh Môn sẽ tùy theo tiến hóa, cô cũng có thể cùng lúc dùng sáu cái. Nhưng mười tám cái là sao? Trong điển tịch của Linh Hồn Thánh Điện chưa từng xuất hiện bất cứ triệu hoán sư nào có thể cùng sử dụng mười tám Sinh Linh Môn khủng khiếp như vậy.

Sau khi hoàn thành ma pháp, Trần Anh Nhi lộ vẻ cực kỳ mệt mỏi, khoanh chân ngồi đó lẩm bầm. Một trăm lễ tám linh đan Linh Hồn Thánh Y trên người cô lóe sáng, nhanh chóng bổ sung tiêu hao.

Tác dụng lớn nhất của Linh Hồn Thánh Y là bổ sung linh lực, hiệu quả mạnh mẽ, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của Long Hạo Thần không thể so sánh.

Mỗi một viên linh đan ý nghĩa bổ sung một vạn linh lực. Chính là nói, Linh Hồn Thánh Y trên người Trần Anh Nhi ít nhất có thể cung cấp cho cô một trăm lễ tám vạn linh lực. Đương nhiên có hạn chế, dù cung cấp linh lực khổng lồ cỡ nào, nhưng cô có thể sử dụng chỉ là tu vi của bản thân.

Chính là nói tuy hiện giờ Trần Anh Nhi chỉ là triệu hoán sư cấp bảy, nhưng kỳ thật cô gần như có thể vô hạn sử dụng ma pháp triệu hoán sư cấp bảy. Đương nhiên đây chỉ là mặt lý luận, thi triển ma pháp không chỉ cần linh lực còn cần tinh thần lực. Tựa như mới rồi Trần Anh Nhi thi triển nhiều Sinh Linh Môn như vậy, linh lực của cô dễ dàng làm được nhưng tiêu hao tinh thần lực rất lớn, không thể không tĩnh tọa nghỉ ngơi. Ít nhất trong trận chiến này, cô muốn tiếp tục hoàn thành ma pháp triệu hoán là rất khó.

Đây chính là mười tám Sinh Linh Môn! Hơn nữa lấy năng lực của Trần Hoàn Vũ, Tam Thủy bà bà dĩ nhiên nhìn ra được đây không phải ảo giác. Mỗi một Sinh Linh Môn đều là chân thật.

Cô bé này khi nào giấu giếm nhiều như vậy? Chẳng lẽ năng lực chân chính của Linh Hồn Thánh Nữ khủng bố như thế sao?

Họ nào biết Trần Anh Nhi có thể thi triển mười tám Sinh Linh Môn không liên quan gì đến Linh Hồn Thánh Nữ. Năng lực này đến từ hợp thành linh lô của cô, Thời Gian Chi Diệp!

Năm đó trong Mộng Huyền Thần Điện, bảy người Long Hạo Thần, bao gồm cả Trương Phóng Phóng, trừ Vương Nguyên Nguyên ra mỗi người đều hoàn thành hợp thành linh lô.

Linh lô là cái gì? Là vật báu vô giá, chỉ cần được một cái đã là khát vọng của bất cứ chức nghiệp nào. Đám Long Hạo Thần còn hoàn thành hợp thành linh lô. Linh lô của Trần Anh Nhi mới hoàn tất hợp thành ở trong mắt nhiều người không mạnh lắm. Nhưng theo tu vi của cô tăng lên, uy lực Thời Gian Chi Diệp Linh Lô càng biến mạnh mẽ. Năng lực tăng gấp ba thi triển ma pháp. Tuy một ngày chỉ có thể dùng một lần, nhưng có thể tưởng tượng sức bật khủng bố.

Tiếng gầm gừ, rống leen gần như cùng lúc phát ra từ mười tám Sinh Linh Môn. Từng con ma thú bắt đầu nhẩy ra khỏi Sinh Linh Môn, phóng tới Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu và Trần Hoàn Vũ.

Không thể không nói, chất lượng Sinh Linh Môn của Trần Anh Nhi không khác gì trước kia, triệu hoán ra ma thú thực lực không đồng đều, có hai, ba cấp, cũng có bảy, tám cấp. Ma thú mạnh nhất chính là ma thú cấp tám cùng đẳng cấp tu vi với cô.

Nhưng hiện tại Sinh Linh Môn có chỗ khác hẳn với trước, đó là nó thật sự là Sinh Linh Môn. Không chỉ triệu hoán xong một ma thú liền kết thúc. Ma thú gần như vô tận điên cuồng chạy khỏi Sinh Linh Môn, chỉ vài cái chớp mắt thì một nửa diện tích sân đấu thú đã bị ma thú chiếm đầy.

Lần này coi như là Trần Hoàn Vũ cũng biến sắc mặt. Ông là người, không phải thần. Ông rất hiểu Sinh Linh Môn, một triệu hoán sư thì triển Sinh Linh Môn có thể liên tục mười phút triệu hoán ra ma thú. Ma thú triệu hoán cấp bậc tương đối với tu vi bản thân triệu hoán sư. Tuyệt đối đừng quên, Trần Anh Nhi vẫn là Linh Hồn Thánh Nữ. Cô thì triển tất cả ma pháp triệu hoán có tăng thêm hiệu quả, Sinh Linh Môn có thể kéo dài thời gian gấp đôi.

Diện tích sân đấu thú có hạn, còn có pháp trận cấm không, không thể bay quá cao. Dưới tình huống này, nếu Trần Hoàn Vũ mặc kệ Trần Anh Nhi phát huy hết uy lực Sinh Linh Môn, chỉ sợ không gian này không có chỗ cho họ đặt chân.

Không dám giữ lại thực lực, mắt Trần Hoàn Vũ lấp lánh tia sáng, đôi tay khép trước ngực, ngón tay bắt ấn kỳ lạ. Ông thấp giọng rống mấy câu gì đó, bỗng chốc một tầng bão tố linh hồn nồng đậm tỏa ra từ người ông. Vàng sáng trắng ngà ở sau lưng ông hóa thành đầu rồng to lớn, phát ra tiếng rống ngậm mạnh mẽ.

Đầu rồng trắng ngà quá lớn, to đến mức thân thể khổng lồ của Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu đều bị nó bao phủ. Một tiếng hét điên cuồng, ánh sáng trắng ngà như sóng triều ập đến.

Ma thú đột đầu xông ra từ mười tám Sinh Linh Môn mới tiếp xúc sóng trắng khủng bố lập tức tạm dừng, nằm sấp xuống đất, run rẩy không dám đứng dậy. Khi sóng trắng đánh vào mười tám Sinh Linh Môn, cánh cửa theo đó tạm dừng, không phóng ma thú nữa.

Linh Vực Thú Hoàng! Có thể ức chế tất cả ma thú, hoặc là tăng phúc cho tất cả ma thú trong linh vực. Trong các triệu hoán sư có thể tu thành linh vực, Linh Vực Thú Hoàng tuyệt đối là số một.

Bị linh vực kích động, thân thể vốn rất to lớn của Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu tăng vọt gấp đôi. Khí thế khủng khiếp làm đám Long Hạo Thần có cảm giác ngột thở.

Đây mới là sức mạnh chân chính của Trần Hoàn Vũ, điện chủ Linh Hồn Thánh Điện. Dù cho đến bây giờ, ở trên chiến trường ông triệu hoán thú chỉ có bốn mệnh triệu hoán thú Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu, nhưng khoảnh khắc này, chiến trận hoàn toàn thuộc về ông. Trong phạm vi Linh Vực Thú Hoàng, ông tựa như người khổng lồ vạn thú. Linh Vực Thú Hoàng phủ lên càng lâu, ma thú xuất hiện từ Sinh Linh Môn đều bị ông khống chế.

“Còn muốn tiếp tục?” Trần Hoàn Vũ lạnh lùng hỏi.

Ông không ra lệnh Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu tấn công tiếp, ông không thể tổn thương đám thanh niên trước mắt. Áp lực cường đại như vậy, theo ông thấy thì đủ khiến đám thanh niên chịu thua.

“Đương nhiên phải tiếp tục.” Trần Anh Nhi đang nhắm mắt ngưng tụ tinh thần lực đột nhiên mở ra. Thân thể cô bay lên. Giờ phút này, từ người cô tỏa ra tầng sáng kỳ lạ, màu trắng nhưng lại trong suốt.

Đồ án trăm thú trên Linh Hồn Thánh Y tựa như sống lại, di động trong vàng sáng trắng. Một trăm lẻ tám viên linh đan tỏa ánh sáng chói mắt.

Cô dùng Thời Gian Chi Điện Linh Lô triệu hoán ra mười tám Sinh Linh Môn là ép ông nội phóng thích Linh Vực Thú Hoàng. Trong kế hoạch của họ, phá hỏng Linh Vực Thú Hoàng là nhiệm vụ của cô.

Vì có thể cứu viện Dương Văn Chiêu, cô đã kéo đồng bạn cùng khiêu chiến với ông nội, vậy sao cô không gánh trách nhiệm chịu đựng nhiều hơn chút? Chỉ có cô mới quen thuộc thực lực của Trần Hoàn Vũ, hiểu rõ nhất uy lực linh vực này.

Thở ra, đôi tay Trần Anh Nhi nhanh chóng biến ảo ba động tác, hai mắt biến thành màu trắng đục đáng sợ. Quả cầu trắng ở trong tay cô dần thành hình, khẽ quất.

“Ban, linh hồn!”

Quả cầu trắng bắn ra rơi trên quả cầu thủy tinh bình bồng theo cô. Thoáng chốc cả quả cầu thủy tinh hoàn toàn biến thành màu trắng sữa. Ngay sau đó bắn ra cột sáng trắng ngà thẳng đến trung tâm Linh Vực Thú Hoàng, chính diện đầu rồng.

Nói cũng kỳ, dù là Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu cường đại vậy mà không dám ngăn chặn cột sáng trắng nhỏ. Chỉ chớp mắt, cột sáng trắng rơi vào đầu rồng Linh Vực Thú Hoàng.

Hình ảnh kỳ lạ xuất hiện, đầu rồng bị ánh sáng trắng chạm trúng run bần bật. Trần Hoành Vũ kinh ngạc, hoảng sợ phát hiện mình hơi khó khống chế linh vực, nếu không thu lại linh vực thì Linh Vực Thú Hoàng rất có thể sẽ tan vỡ.

Linh vực không phải linh lực, dùng xong rồi có thể hồi phục. Một khi linh vực bị phá, đối với người thi triển là đả kích trí mạng. Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp có mạnh không? Linh Vực Tử Linh của gã bị Tháp Vĩnh Hằng nuốt hơn phân nửa lập tức trọng thương.

Không dám chậm chạp, Trần Hoành Vũ nhanh chóng ngâm xương chú ngữ, thu lại Linh Vực Thú Hoàng. Chỉ thấy trên không trung ánh sáng trắng ngà lập tức vòng lại, đầu rồng dần thu nhỏ.

Thiếu đi tầng phúc của linh vực, thân thể Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu rút lại, các ma thú trên mặt đất lại bắt đầu công kích.

Nhưng sau khi Trần Anh Nhi phát ra luồng sáng trắng, quả cầu thủy tinh *đình* một tiếng giòn vang, vỡ ra. Chính cô cũng rớt xuống. Tiêu hao tinh thần lực quá độ, hôn mê. Mười tám Sinh Linh Môn mất đi chủ nhân cũng hoàn thành sứ mệnh của mình, lần lượt biến mất trong không khí. Nhưng đằng trước có trên trăm ma thú công kích Kỳ Mỹ Lạp và Trần Hoành Vũ.

Hàn Vũ phóng người đón lấy Trần Anh Nhi, đặt cô nằm trên đất.

Nói đến thì Trần Anh Nhi có thể phá linh vực của ông nội chỉ bằng hai chữ ‘tương khắc’. Không sai, Linh Vực Thú Hoàng của Trần Hoành Vũ ở trong triệu hoán sư là vô cùng cường đại, nhưng đừng quên Trần Anh Nhi, Linh Hồn Thánh Nữ truyền thừa lực lượng của ai. Đó là lực lượng Thần Thú! Thú Hoàng có thể so sánh với Thần Thú không? Thế nên khi cô dẫn động kỹ năng Ban Linh Hồn, tương đương với phóng ra lực lượng Thần Thú, dù là Thú Hoàng cũng phải run rẩy. Thế nên ở trước mặt Trần Anh Nhi, linh vực của Trần Hoành Vũ đích thực không có tác dụng gì.

Ban Linh Hồn của Trần Anh Nhi có thể áp chế linh vực của mình là Trần Hoành Vũ cho cô biết. Giờ phút này Trần Hoành Vũ có cảm giác dở khóc dở cười. Linh vực bị ức chế, thắng nhanh là không thể nào. Bên đội Long Hạo Thần tương đương hy sinh sức chiến đấu một triệu hoán sư cấp bảy, tiêu hao năng lực linh vực mạnh nhất của Trần Hoành Vũ, tuyệt đối lời to.

Long Hạo Thần không vội vàng tấn công. Lực công kích của trăm thú khá mạnh nhưng không thể phối hợp cùng họ. Hấn nhảy tới trước mặt Trần Anh Nhi, tay phải phóng ra luồng sáng vàng, truyền tống Trần Anh Nhi vào Tháp Vĩnh Hằng, không còn lo lắng đằng sau nữa.

Ngay lúc này, Lâm Hâm từ lúc Trần Anh Nhi ngâm xương chú ngữ Sinh Linh Môn thì cũng tự ngâm xương, nay rốt cuộc hoàn thành chú ngữ.

Trên Hỏa Tinh pháp tượng hiện ra một điểm sáng lam. Ngay sau đó, điểm sáng không ngừng lóe sáng, quanh người Lâm Hâm như dâng lên vàng sáng lam tựa chất lỏng. Sau lưng y, một bóng dáng chỉ cao một mét tràn ngập uy nghiêm bay bình bồng.

Hỏa Tinh pháp tượng chỉ hướng Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu, một luồng sáng lam to cỡ ngón cái bắn ra.

Luồng sáng này cho người cảm giác không giống linh lực mà càng như thực thể. Ánh sáng đi đến đâu thì không khí như biến trong lành, giống như tất cả tạp chất tại sân đấu thú chớp mắt bị thanh tẩy.

Hỏa Thần Nhất Chỉ, là ma pháp công kích đơn thể cấp tám cường đại.

Trong tất cả ma pháp hỏa hệ cấp tám, Hỏa Thần Nhất Chỉ xếp hàng đầu. Chẳng những cần có đầy đủ linh lực, còn phải có lực khống chế cường đại mới hoàn mỹ sử dụng được. Bởi vì bản thân ma pháp cần khống

chế cực cao, sau khi hoàn thành chú ngữ phải cực độ áp súc hỏa nguyên tố, khống chế sai sót chút xíu thôi sẽ phản phệ chủ nhân, nói không chừng chính mình nhận lấy uy lực của nó.

Lấy tu vi cấp bảy như Lâm Hâm mà dám can đảm dùng ma pháp cấp tám khó khăn cỡ đó thì thấy được y tự tin cỡ nào. Lúc này nếu Trần Anh Nhi tỉnh táo, sẽ biết Lâm Hâm thua cô thấy không cam lòng là rất có lý. Ma pháp công kích cường đại như vậy sao y dám dùng để đối phó đồng bạn mình.

Ánh lam lấp lánh, chớp mắt vượt qua không gian.

Trong con người Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu lộ ra khinh thường. Cái đầu rồng có màu mắt đỏ đột nhiên cúi xuống, phun ra hơi thở nóng cháy.

Khí thể ngưng tụ trong không khí xoay tròn hình xoắn ốc, thoát nhìn tựa như hỏa diễm trường mâu nhanh chóng quay tròn, đụng vào Hỏa Thần Nhất Chỉ.

Lâm Hâm dùng Tâm Diễm Hỏa Diễm sử dụng Hỏa Thần Nhất Chỉ dĩ nhiên có thể phát huy uy lực ma pháp này đến cực độ, thậm chí gần tới ma pháp hỏa hệ cấp chín. Nhưng một trong bốn cái đầu Kỳ Mỹ Lạp chính là cường giả cấp chín hệ này.

Lần này y có thể thành công hay không?

Lửa lam và đỏ chạm nhau, khoảnh khắc xuất hiện hình ảnh quái dị. Lửa đỏ bị xuyên qua. Có thể thấy rõ, từ trong lửa đỏ một bóng đen nhanh chóng chui vào xông hướng Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu.

Thực lực của Lâm Hâm đương nhiên không thể so với Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu. Nhưng Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu tuy là ma thú cấp mười, sức mạnh chia ra bốn đầu, điểm mạnh nhất của nó là cùng sử dụng bốn nguyên tố. Hơn nữa ma thú cường đại ma khí hợp nhất, về ma pháp thì chưa đến trình độ ma pháp sư cấp chín. Đối mặt một chiêu Lâm Hâm sức thể đã lâu, mắt thấy nó sắp chịu thiệt.

Ma pháp rất nhanh va chạm, ba cái đầu khác muốn cứu viện cũng không còn kịp. Đương nhiên công kích của Lâm Hâm đã bị hơi thở của nó suy yếu nhiều, sẽ không tạo thành thương tổn quá nghiêm trọng.

Nhưng làm là triệu hoán sư, bốn mệnh triệu hoán thú gần như là một sinh mạng khác của họ, sao Trần Hoàn Vũ trơ mắt nhìn đồng bạn bị thương được?

Tay phải một ngón chỉ ra, lại là một linh đan chui vào trong hỏa diễm Kỳ Mỹ Lạp, chặn lấy uy lực Hỏa Thần Nhất Chỉ. Lửa xanh rút nhỏ hơn trước thuận theo linh đan dẫn đường bày ra hướng tới Trần Hoàn Vũ, tiêu trừ nguy cơ của Kỳ Mỹ Lạp.

Trần Hoàn Vũ không thêm để ý ánh sáng lam đó. Xung quanh ông luôn có một tầng dao động vặn vẹo. Ánh lam đánh vào vàng sáng vặn vẹo, chợt tán loạn.

Bản thân triệu hoán sư còn yếu ớt hơn ma pháp sư, bởi vì họ ít sử dụng ma pháp phòng ngự. Sao Trần Hoàn Vũ không chú ý an toàn bản thân được? Ông sẽ không quên thích khách ẩn thân, nên mới phòng ngự mọi mặt.

Hiện giờ ông thi triển ma pháp phòng ngự tên là Linh Hồn Hộ Thể, ma pháp phòng ngự cường đại kết hợp linh lực và tinh thần lực. Lực phòng ngự cực kinh khủng, tuy không tới cấp chín nhưng không cách biệt bao nhiêu. Càng quan trọng là, ma pháp này tiêu hao linh lực ít, có thể kéo dài lâu chút.

Chính lúc Trần Hoàn Vũ cho rằng uy lực của Hỏa Thần Nhất Chỉ đã kết thúc, bỗng nhiên ánh lam tiêu tán, luồng sáng xanh đen chợt lóe, đâm thủng một lỗ nhỏ trên bình phong Linh Hồn Hộ Thể, đâm thẳng hướng Trần Hoàn Vũ.

Không hay rồi. Trần Hoàn Vũ thâm chấn kinh, lúc nguy hiểm ông không rảnh chú ý hình tượng, bật ngã ra sau.

Khí thể cực nóng tràn ngập hắc ám bay sát qua da đầu ông, đốt cháy mái tóc. Nếu không phải ông phản ứng nhanh, chỉ sợ đã bị thương. Ánh sáng xanh đen tựa như cây châm lửa, vô cùng âm hiểm giấu trong Hỏa Thần Nhất Chỉ. Mãi đến khi uy lực Hỏa Thần Nhất Chỉ tiêu hao gần hết thì châm lửa mới chui ra. Chẳng những lực xuyên thấu cực mạnh, còn lặng lẽ không tiếng động. Nếu không phải có Linh Hồn Hộ Thể ngăn cản, cho Trần Hoàn Vũ thời gian tranh thủ thì chỉ sợ còn chật vật hơn nữa. Tuy rằng lấy tu vi linh lực của

ông chưa đến mức bị một chiêu giết chết, nhưng cảm giác bị châm lửa tràn ngập hắc ám đậm trùng tuyệt đối không dễ chịu.

Lâm Hâm ở phía xa giậm chân, không cam lòng nói.

“Đáng tiếc!”

Trần Hoành Vũ bị dồn ép chặt vật như vậy khiến đám Long Hạo Thần kinh ngạc, nhìn Lâm Hâm bằng cặp mắt khác xưa. Mới rồi đâu phải một ma pháp, rõ ràng là hai ma pháp hỗn hợp một chỗ. Họ cũng không biết châm lửa chui từ đâu ra.

Bản thân Hỏa Thần Nhất Chỉ là ma pháp vượt cấp rồi, không ngờ y có thể ở trong ma pháp này ẩn giấu một ma pháp nữa, có thể thấy Lâm Hâm không chế ma pháp hỏa hệ đến trình độ nào. Thật là chỉ thiếu chút nữa!

Đương nhiên Lâm Hâm không định đánh lén Trần Hoành Vũ, đây là ông nội của Trần Anh Nhi! Mục tiêu của y là Kỳ Mỹ Lạp, trùng hợp bị Trần Hoành Vũ dẫn dắt qua, suýt nữa gặp xui.

“Có được ca, đây là ma pháp gì vậy?” Tư Mã Tiên giật mình hỏi.

Lâm Hâm cười hắc hắc nói.

“Hỏa Thần Nhất Chỉ kèm Địa Ngục Hỏa Châm, mạnh không?”

“Mạnh!” Tư Mã Tiên không keo kiệt khen, giờ ngón cái hướng y.

“Liên Thể Tăng Linh!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng.

Ngay lúc Hỏa Thần Nhất Chỉ sinh ra hiệu quả chấn kinh, Long Hạo Thần đã triệu hoán ra Hạo Nguyệt. Hắn hét một tiếng, mọi người lập tức hiểu ý. Trừ Thái Nhi vẫn núp trong chỗ tối, mấy người khác đều nhảy lên lưng Hạo Nguyệt.

Địa Ngục Hỏa Châm từ đâu ra? Long Hạo Thần chỉ suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Lúc họ ở trong Mộng Huyền Thiên Đường từng đánh chết một tên thừa kế ma thần, được đến Vương Miện Truyền Thừa lấp lánh lửa xanh đen. Lúc đó đã đưa cho Lâm Hâm. Y là ma pháp sư hỏa hệ, nói không chừng có thể dung hợp. Sau đó mọi người đã quên sự tồn tại của Vương Miện Truyền Thừa này.

Bây giờ xem ra Lâm Hâm không dung hợp nó vào linh lực của mình. Cũng đúng, Vương Miện Truyền Thừa tràn ngập hơi thở hắc ám, nếu dung nhập vào Tâm Diễm Hỏa Diễm chỉ sợ phản tác dụng.

Sự thật thì Lâm Hâm luyện Vương Miện Truyền Thừa thành một ma pháp đặc biệt giấu trong người. Ngọn lửa đặc biệt của Vương Miện Truyền Thừa là có thể tự hồi phục lại, ngọn lửa ăn mòn cực kỳ tinh thuần. Thân thể Lâm Hâm chịu đựng được nhiều nhất là ba Địa Ngục Hỏa Châm. Trải qua không ngừng dùng Tâm Diễm Hỏa Diễm rèn luyện, tầng cao, uy lực của Địa Ngục Hỏa Châm đã không thua gì ma pháp cấp tám. Đây chính là đòn sát thủ của y, vừa rồi là lần đầu tiên sử dụng. Lúc trước y hoàn thành ma pháp chỉ là Hỏa Thần Nhất Chỉ, chẳng qua phút cuối dung nhập một Địa Ngục Hỏa Châm mà thôi.

Tuyệt đối đừng coi thường sự dung nhập này. Có thể ẩn giấu Địa Ngục Hỏa Châm mà không ảnh hưởng Hỏa Thần Nhất Chỉ, lừa được cả Trần Hoành Vũ điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, sự khống chế linh lực này có thể coi là cấp đại sư. Lâm Hâm đã khống chế ma pháp vượt cấp!

Sau lưng Long Hạo Thần là Vương Nguyên Nguyên, tiếp đó là Lâm Hâm, Tư Mã Tiên, Hàn Vũ. Năm người hợp làm một, cùng nuốt vào Liên Thể Tăng Linh Đan. Long Hạo Thần đứng ở cái cổ thô to của Hạo Nguyệt liên tiếp sáu cái đầu, bốn người kia xếp thành hàng sau lưng hắn. Linh lực cường đại truyền qua cánh tay, khí thể của Long Hạo Thần bỗng chốc tăng gấp mấy lần.

Liên thể tăng linh là tăng linh lực, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp cũng là tăng linh lực, phân biệt giữa hai cái là ở đâu? Khác nhau ở chỗ liên thể tăng linh gia tăng là một lần Long Hạo Thần công kích ra linh lực. Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp hay Tinh Vương thì sẽ trợ giúp Long Hạo Thần tăng càng nhiều tổng sản lượng linh lực.

Thời gian kéo dài liên thể tăng linh rất ngắn, nhưng trong khoảng thời gian này có thể khiến lực công kích của Long Hạo Thần tăng lên một cấp bậc, là chiến pháp cuối cùng hiện nay khi cả đội đối mặt cường địch.

Sau khi tiến hóa thành sáu đầu, đây là lần đầu tiên Hạo Nguyệt xuất hiện trên chiến trường. Sáu cái đầu ngẩng cao, đôi cánh sau lưng vỗ đập bay lên cao, mấy cái đầu to giữa đầu rồng gầm.

Cái vảy tựa như thủy tinh tím chỉ cần có ánh sáng chiếu lên sẽ sinh ra vàng sáng tím tựa sóng gợn. Sáu đầu cùng ngửa lên, dù tu vi hay thể tích thì nó thua xa Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu, nhưng khoảnh khắc Hạo Nguyệt xuất hiện, không ngờ khí thế hoàn toàn áp đảo bốn mệnh triệu hoán thú của Trần Hoành Vũ.

Cùng với một tiếng gầm, một tầng ánh tím đậm phát ra từ người Hạo Nguyệt, khuếch tán trong sân. Phía

“Ai...” Thở dài một tiếng, Trần Hoàn Vũ vung tay áo. “Tùy các người đi.” Nói xong ông không ngoái đầu lại xoay người bước đi.

Tam Thủy bà bà nhin không được mắng.

“Lão già vô dụng!”

Trần Hoàn Vũ tức giận nói.

“Ta vô dụng? Vậy bà thử xem? Đám nhóc con dễ đối phó lắm chắc? Bà không thấy thích khách chạy tới bên cạnh ta à?”

Kỳ thật nếu Trần Hoàn Vũ không có ý muốn giết đám Long Hạo Thần, trong chiến đấu luôn kiềm chế thực lực, ông muốn chiến thắng được họ thật không dễ dàng. Đặc biệt là sau khi bốn mệnh triệu hoán thú bị Hạo Nguyệt khắc chế.

Chẳng qua tuy Trần Hoàn Vũ, Tam Thủy bà bà buồn bực nhưng trong lòng càng chấn kinh hơn. Có thể trở thành Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu quả nhiên có thực tài.

Tam Thủy bà bà ôm lấy Trần Anh Nhi đi tới trước mặt Long Hạo Thần, trầm giọng nói.

“Long Hạo Thần, người nhớ kỹ, chỉ cần Anh Nhi an toàn ở trong đội các người, tương lai dù các người làm quyết định gì thì Linh Hồn Thánh Điện chúng ta sẽ ủng hộ người. Nếu Anh Nhi xảy ra chuyện, dù với lý do gì, Linh Hồn Thánh Điện chúng ta sẽ đem người thành tử địch. Dù mai sau người trở thành minh chủ Thánh Minh cũng thế.”

Nói xong câu đó, bà đưa Trần Anh Nhi vào vòng tay Vương Nguyên Nguyên, xoay người rời đi.

Thải Nhi đứng bên cạnh Long Hạo Thần, lăm bằm.

“Người này thật vô lý.”

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Nếu Tam Thủy bà bà nói đạo lý với người ta thì bà không phải là Tam Thủy bà bà. Người này luôn là nói được thì làm được.”

Tư Mã Tiên nói.

“Đại ca, dường như chúng ta đã thắng! Có nên hoan hô không?”

Đúng vậy! Thông qua thử thách của Trần Hoàn Vũ, ý nghĩa đội họ đã dựng tổ xong, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi lại lần nữa mở ra hành trình làm nhiệm vụ.

Ngay sau đó, trong sân đấu thú lớn của Linh Hồn Thánh Điện bỗng vang lên tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Màn đêm buông xuống.

Sau bữa cơm chiều, Long Hạo Thần liền về phòng. Qua thử thách buổi sáng, chiều hần lại đi Nguyệt Dạ thương đoàn. Đến nay còn chưa có tin tức trở về, họ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Không có tin tức chính xác, tùy tiện hành động sẽ không có kết quả.

Cùng lúc đó, hần xin Linh Hồn Thánh Điện gửi thư cho Thánh Minh, bẩm báo minh chủ Dương Hạo Hàm rằng họ đã hợp đội xong, xin Thánh Minh tuyên bố nhiệm vụ.

Lần cuối hoàn thành nhiệm vụ đã là hai năm trước, dù là Long Hạo Thần hay đồng bạn đều có cảm giác nôn nóng. Có lẽ không chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ, mà là tìm lại cảm giác đoàn đội.

Từ hai năm trước bắt đầu thánh chiến đến nay, ma tộc toàn diện tấn công khiến Liên Minh Thánh Điện tổn thất lớn khó thể thống kê. Nhưng cùng lúc đó, trong thánh chiến ma tộc cũng tiêu hao cực lớn. Về mặt sức mạnh cao tăng thì hai bên không tổn thất quá lớn, nhưng thực lực lớp giữa và thấp thì đang giảm mạnh.

Trận thánh chiến này đối với nhân loại rất là gian khổ, nhưng trong khó khăn cũng khiến nhân loại nhìn đến tia bình minh, bình minh chiến thắng.

Dù sao, nhân loại chống đến tận đây, dù là Trần Nam quan phòng ngự yếu nhất cũng chưa để ma tộc chiếm lĩnh mà?

Chống đỡ đến nay, đối với Liên Minh Thánh Điện cũng là loại chiến thắng, càng khiến họ tin tưởng vững chắc sẽ thắng ma tộc. Ma tộc có cái gì? Trừ năng lực sinh sản và di truyền lực lượng chủng tộc cường đại, chúng không có nhiều thứ khác. Nhân loại thì trong sáu ngàn năm thời đại hắc ám không ngừng tích lũy, đâu chỉ một trận thánh chiến là có thể tiêu hao hết? So về tốc độ hồi phục, nhân loại không cho rằng mình kém hơn ma tộc.

Bởi vậy lãnh đạo Liên Minh Thánh Điện, chiến lược và chiến thuật đang thay đổi trên cơ bản. Bây giờ nhân loại sẽ không phản công nhưng càng chú trọng giữ thực lực. Cùng lúc đó, nhanh chóng bồi dưỡng lực lượng dự phòng. Trận thánh chiến này kiểm nghiệm sức mạnh chân chính của Liên Minh Thánh Điện, cũng cho họ kinh nghiệm quý giá, hiểu biết hơn về ma tộc.

Chênh lệch vẫn còn đó nhưng không phải không thể kéo gần, đúng không?

Hạo Nguyệt lại tiến hóa, trên người nó phóng ra ánh tím chắc là lực lượng huyết mạch mà Trần Hoành Vũ đã nói. Hạo Nguyệt sau khi đã tiến hóa, lại phá hủy Trụ Ma Thần chắc dễ dàng hơn trước. Nếu như có thể ở trong nội bộ ma tộc hủy vài Trụ Ma Thần, vậy thì có thể xem như chiến thắng trên căn bản!

Hai năm trước khi Long Hạo Thần bế quan đã đặt mục tiêu cho mình. Lúc còn sống cố gắng phá hủy Trụ Ma Thần, dao động gốc rễ ma tộc.

Ma tộc mạnh như vậy, hẳn không bao giờ nghĩ mình có thể triệt để hủy diệt chúng. Nhưng chỉ cần cố hết sức suy yếu thực lực ma tộc, có một ngày nhân loại rốt cuộc sẽ chiến thắng.

Cộc, cộc, cộc

Đang lúc Long Hạo Thần nghĩ đến hướng đi sau này của Quang Chi Thần Hi thì vang lên tiếng đập cửa.

Mở cửa phòng, Thái Nhi đứng ở bên ngoài.

“Thái Nhi à, mau vào đi.” Long Hạo Thần mời nàng vào phòng.

Hắn vừa đóng cửa thì đột nhiên cô từ sau lưng ôm lấy hắn, dán sát người hắn.

Long Hạo Thần có thể cảm giác được cảm xúc của nàng không ổn định, thậm chí có chút lỏng ướn át thấm vào lớp vải. Hắn thầm giật mình.

“Thái Nhi, cô làm sao vậy?”

Long Hạo Thần xoay người ôm cô vào lòng. Lúc này Thái Nhi mặc váy dài màu đen, nổi bật da thịt trắng như tuyết. Hai năm qua Thái Nhi đã lớn, dáng người càng cao ráo, nhưng cảm xúc mềm mại như bông thì không chút thay đổi. Ôm nàng, cảm nhận hòa hợp thân thể thật quá tuyệt vời. Vòng eo mảnh mai và thân thể ấm áp khiến Long Hạo Thần thầm vui thích.

Họ đều đã lớn, không còn là tình yêu đơn thuần của thiếu niên. Khi thân thể tiếp xúc khó tránh xảy ra phản ứng sinh lý mãnh liệt.

Long Hạo Thần chỉ thấy tay mình run run, trong đầu hiện ra lúc ở Mộng Huyền Thần Điện Thái Nhi không mảnh vải che thân. Bỗng chốc hắn chỉ thấy cả người nóng rực.

Trên vai hắn gánh quá nhiều thứ, chỉ khi cùng Thái Nhi một chỗ thì tâm hắn mới thả lỏng vài phần.

“Hạo Thần.” Thái Nhi ngẩng đầu lên, cánh tay mềm mại mảnh khảnh tựa như rắn nước vòng quanh cổ Long Hạo Thần, chủ động đưa lên môi hồng.

Nàng là tình yêu duy nhất của hắn, dù hoặc như vậy sao hắn có thể kiềm nén được?

Bốn cánh môi chạm nhau, non nớt và trúc trắc giao hòa. Môi Thái Nhi rất lạnh, có chút run, nhưng động tác rất kịch liệt, ôm chặt cổ Long Hạo Thần, giống như sợ không thể bắt lấy hắn.

Lạnh lẽo dần biến thành nóng bỏng, hô hấp ngày càng dồn dập.

Từng mảnh vải rơi xuống, khi hai người ngã xuống giường, Thái Nhi khê rên.

Bản năng nguyên thủy thúc đẩy họ tìm kiếm, tìm kiếm khởi đầu sinh mệnh. Rốt cuộc, khi nóng cháy tìm đến mềm mại, thân thể Thái Nhi đột nhiên cứng ngắt.

“Không, đừng!” Nàng đột nhiên hét to.

Vốn Long Hạo Thần thở hồng hộc chợt tạm dừng, bị thanh âm cao vút của Thái Nhi đánh thức, con người mê loạn dần thanh tỉnh.

Thái Nhi từ dưới người hấn liều mạng bò ra, ôm lấy tấm chăn khóc rống.

Dục vọng dần làm lạnh, Long Hạo Thần bị hình ảnh trước mắt chấn kinh. Lúc Thái Nhi vào cửa thì đã có chút không bình thường. Nhưng hai người nhanh chóng rơi vào tình dục, tuy nhiên bây giờ nàng thay đổi khiến lòng Long Hạo Thần tràn ngập chấn kinh và hoảng loạn.

“Thái Nhi, Thái Nhi, cô làm sao vậy?” Long Hạo Thần tiến lên nhưng không dám đụng vào nàng, trán chảy ra mồ hôi. “Điều tại tôi không tốt, tôi không nên...là lỗi tại tôi, cô đừng giận được không? Cô làm sao vậy?”

Thái Nhi lắc đầu nguây nguẩy, giọt nước mắt vì thế mà văng ra.

“Không, không trách anh, là tôi không tốt, là tôi không tốt, tôi không thể, tôi không thể.”

Nói xong nàng xoay người, ôm lấy Long Hạo Thần, khóc nức nở.

Dù lúc đối mặt ma thần thì Long Hạo Thần không giống bây giờ chân tay luống cuống đến vậy. Hấn yêu Thái Nhi tha thiết, nhìn nàng thống khổ như vậy lòng hấn đau như dao cắt. Hơn nữa hấn hoàn toàn không biết Thái Nhi xảy ra chuyện gì.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

537. Chương 209: Thiên La Địa Vọng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Thật lâu sau Thái Nhi mới dần ổn định cảm xúc, chỉ còn tiếng thút thít. Hấn không dám hỏi, không dám nhìn Thái Nhi. Bởi vì bây giờ trên người họ không có gì che thân! Vì giảm bớt lực dụ hoặc của nàng với mình, hấn không thể không dùng chăn che người Thái Nhi, dịu giọng khuyên nhủ.

Thái Nhi chậm rãi ngẩng đầu, mắt đắm lệ nhìn Long Hạo Thần.

“Xin lỗi Hạo Thần, tôi không thể...”

Long Hạo Thần vội vàng lắc đầu, nói.

“Không sao, không sao, là tôi quá nóng vội.”

Thái Nhi nâng tay lau mồ hôi trên trán Long Hạo Thần, nàng tựa vào ngực hấn.

“Là tôi không tốt, tôi rất sợ mất anh.”

Long Hạo Thần thấy cảm xúc nàng ổn định lại, thế này mới dò hỏi.

“Thái Nhi, cô làm sao vậy?”

Hấn tuyệt đối không tin Thái Nhi khóc là vì cùng mình quá mức nồng nhiệt.

Thái Nhi cúi đầu, nói.

“Từ sau khi mất trí nhớ, tôi cứ thấy trong thân thể còn có người khác. Anh thích không phải tôi mà là một tôi khác trước kia. Hôm nay lúc chúng ta đối mặt thử thách của ông nội Anh Nhi, cảm giác này càng rõ ràng. Mọi người đều hướng anh báo cáo, tặng sĩ khí. Tôi có thể cảm giác được mỗi người có cố chấp và nhớ nhung quá khứ nào đó. Nhưng tôi không có ký ức đó, tôi không có. Khoảnh khắc ấy, tôi chỉ thấy mình như người ngoài. Tôi đã không là Thái Nhi trong lòng anh, đúng không? Nhưng tôi hiện tại vẫn yêu anh. Anh biết không? Bây giờ tôi vừa muốn nhớ lại rồi cứ sợ hãi nó.”

“Không thể nhớ lại, tôi không cách nào khẳng định tình cảm của anh với tôi. Nhưng nếu nhớ lại, tôi bây giờ phải chăng sẽ biến mất? Vĩnh viễn không trở lại? Cho nên tôi rất sợ, tôi thật không thích loại cảm giác này. Tôi sợ mất đi anh, vĩnh viễn mất anh. Cho nên tôi tìm anh, muốn đem điều trân quý nhất cho anh. Nhưng mới rồi tôi đột nhiên cảm thấy tất cả đều không phải tôi, là nàng ở trong tôi. Thế nên tôi không thể đưa cho anh, tôi không thể, không thể...”

Nghe nàng như khóc như than, Long Hạo Thần im lặng. Hắn thầm hỏi mình, ở trong lòng có thích Thái Nhi trước mắt không?

Giống như Thái Nhi đã nói, từ sau khi nàng mất trí nhớ, cảm xúc của mình với nàng có thay đổi. Đến nay nàng vẫn không nhớ lại, trong lòng tràn ngập buồn phiền cỡ nào chỉ mình Long Hạo Thần rõ ràng.

Nhưng suy nghĩ của hắn không giống Thái Nhi. Dù là trước khi mất trí nhớ hoặc sau này, Thái Nhi vẫn là Thái Nhi. Chẳng qua trí nhớ của nàng chia làm hai phần. Thế nên hắn luôn kiên nhẫn chờ đợi. Ban này Thái Nhi nhiệt tình chủ động hắn không từ chối, là vì dù thế nào thì nàng vẫn là Thái Nhi của hắn!

Nhẹ vuốt mái tóc dài hơi rối, Long Hạo Thần nhỏ giọng nói.

“Ngu ngốc, cô thật là ngốc. Sao cô nghĩ như vậy chứ? Tôi yêu là Thái Nhi, tất cả Thái Nhi. Là thân thể cô, là mỗi sợi tóc thậm chí là một giọt mồ hôi của cô. Dù là trước hoặc sau khi mất trí nhớ, cô là cô, vẫn là Thái Nhi của tôi. Cô mất đi chỉ là ký ức, không cần lo lắng nhớ lại sẽ đánh mất bản thân bây giờ. Bởi vì ký ức sẽ chỉ dung hợp, không thể thay thế hoặc xóa nhòa.”

Nghe Long Hạo Thần nói, cảm xúc Thái Nhi dần bình tĩnh nhiều. Tuy nàng dựa vào hắn không nói một lời, nhưng ít ra bớt run rẩy.

“Thái Nhi, cô biết không? Kỳ thật tôi rất may mắn, may mắn hơn tình nhân bình thường nhiều.” Nói đến đây Long Hạo Thần tạm dừng, cố ý lấp lửng.

Quả nhiên lời hắn nói khiến Thái Nhi tò mò. Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi sưng đỏ nhìn hắn.

“Vì sao?”

Long Hạo Thần hôn trán nàng, mỉm cười nói.

“Bởi vì người tôi yêu đã yêu tôi hai lần! Cô tưởng tượng xem, nếu sau này cô nhớ lại, hai lần yêu hòa hợp một chỗ, chẳng phải sẽ càng yêu tôi hơn? Vậy nên cô không cần lo lắng cái gì. Dù là cô của trước đây hay hiện tại, tôi sẽ yêu cô không chút đắn đo. Tôi không lừa dối cô, trong lòng vẫn luôn hy vọng cô nhớ lại, vì hy vọng cô có thể nhớ ra vui sướng của chúng ta. Nhưng tôi sẽ không ép cô nhớ lại, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi. Dù có thế nào, dù là khi nào, cô không cần lo lắng mất tôi. Chỉ cần tôi còn sống, tình cảm của tôi chỉ dành cho một mình cô. Sau khi chết, đời đời kiếp kiếp, chỉ mình cô.”

“Lúc thiếu niên tôi không hiểu cái gì là yêu, nhưng giờ đây tôi hiểu. Yêu là nhớ, là nhung, là yêu thương, là nhìn chăm chú, là ôm, là hôn, là cam nguyện trả giá tất cả vì cô. Tôi yêu cô, yêu mọi thứ về cô. Sẽ không bởi vì cô mất trí nhớ mà có khác biệt. Cô mất trí nhớ chỉ khiến tôi đau lòng, càng yêu thương, trân trọng cô, là tôi không bảo vệ được cô.”

“Hạo Thần...!” Thái Nhi kêu to, vùng khỏi chăn nhào vào ngực hắn, ôm chặt hắn, nước mắt lần nữa tuôn trào, nhưng lần này không phải thống khổ mà là hạnh phúc.

Sáng sớm, khi Long Hạo Thần hai mắt thâm quầng xuất hiện trước mặt đồng bạn, trừ Thái Nhi không có mặt ra mấy người khác đều cười xấu xa.

Bọn họ ở rất gần Linh Hồn Thánh Điện, hôm qua Thái Nhi hét một tiếng chỉ cần không phải kẻ điếc đều nghe thấy. Lại thêm hôm qua Thái Nhi đến khuya chưa trở về phòng, khỏi nghĩ cũng biết họ đang làm gì.

Mặt ngoài Long Hạo Thần bình thản ung dung, cay đắng riêng mình biết. Đêm qua đối với hắn không đơn giản hai chữ ‘hành hạ’ có thể hình dung.

Sau khi Thái Nhi chảy nước mắt hạnh phúc, nhanh chóng ngủ trong lòng hắn, hơn nữa ôm rất chặt. Vì để nàng nghỉ ngơi thật tốt, Long Hạo Thần không dám đánh thức nàng.

Trong ngực là tình yêu duy nhất, giữa hai người chẳng có mảnh vải ngăn cách. Người nào đó mới qua hai mươi, sức thanh niên mạnh đến đủ sánh bằng Quang nguyên tố tinh thuần.

Kết quả có thể tưởng tượng, lá cờ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đứng thẳng cả đêm. May mắn thân thể hẳn đủ mạnh, chưa tới mức tụ máu quá nhiều mà hoại tử.

Đợi sáng sớm Thái Nhi tỉnh dậy, thấy tình hình thì liền xấu hổ chạy trốn chết. Đáng thương tiểu Long từ nhỏ đến lớn đơn thuần không biết cả năm ngón tay, tắm nước lạnh mười phút mới lết ra, sắc mặt dễ coi mới là kỳ.

“Tôi đi Nguyệt Dạ thương đoàn hỏi tin tức.” Long Hạo Thần không chịu nổi ánh mắt mờ ám tràn ngập kích động của mọi người, bỏ chạy.

Hắn mới ra cửa liền nghe sau lưng nổ tung tràng cười, sắc mặt xấu hổ, hung tợn nghĩ, lần sau còn có cơ hội nữa nhất định phải ăn Thái Nhi!

.....

Ma Đô, Nguyệt Ma cung.

“Hắn, không ngờ hắn xuất hiện, hắn xuất hiện!” Nguyệt Dạ ngây ngốc nhìn lá thư trong tay, bỗng chốc lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, thân thể mềm mại khẽ run.

Từ khi cô cưỡng ép giải trừ hôn ước với A Bảo thì luôn ở trong Nguyệt Ma cung, không ra cửa một bước, dốc sức tu luyện.

Nguyệt Dạ là cô gái cực kỳ thông minh, cô hiểu rõ tính cách A Bảo. Mình từ chối hôn sự nói không chừng y sẽ làm chuyện gì quá khích. Lỡ đâu mình ở ngoài bị y cưỡng bức gạo nấu thành cơm, thế thì còn có thể không kết hôn ư? Nhưng dù A Bảo có mạnh cỡ nào cũng không dám tới Nguyệt Ma cung gây sự. Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư xếp hạng hai trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, đây không đơn giản là thứ hạng. Nguyệt Ma tộc cường giả như mây, coi như là Ma Thần Hoàng cũng rất kính nể A Gia Lôi Tư.

Ở trong Nguyệt Ma cung không có nghĩa là Nguyệt Dạ không biết tình hình bên ngoài. Cô một tay dựng nên Nguyệt Dạ thương đoàn hiện nay chính là thương đoàn du ly lớn nhất giữa ma tộc và Liên Minh Thánh Điện. Sau khi bắt đầu thánh chiến, thương đoàn du ly giảm mạnh thu lợi, nhưng không có nghĩa là không có. Dần dần thương đoàn từ kinh doanh các loại hàng hóa biến thành kinh doanh chiến lược.

Hơn nữa thương nhân du ly thu lợi hai bên, có Nguyệt Dạ chỉ huy hành động cẩn thận, chỉ bán ra một ít chiến lược không quá quan trọng cho hai bên, khiến Nguyệt Dạ thương đoàn ở giữa ma tộc và nhân loại sinh tồn rất tốt. Còn về tiền tài, nhiều năm tích góp là để duy trì tiêu hao mấy năm thánh chiến này. Không thể nào cứ đánh hoài, đợi sau khi kết thúc thánh chiến, thương đoàn du ly của cô vẫn có thể tiếp tục kinh doanh. Nói không chừng khi đó hai bên khan hiếm vật tư thì cô có thể làm giàu.

Nguyệt Dạ có cách truyền tin đặc biệt, vì có thể trước nhất được tin chính xác, ở mặt này cô bỏ ra vốn gốc. Thông qua thủy tinh đặc biệt truyền tổng thanh âm, ở đại lục nhiều chỗ dựng lên đài âm thanh tiếp nhận và phóng ra. Thế nên khi bên Liên Minh Thánh Điện xảy ra chuyện thì cô chỉ cần hai, ba ngày là biết ngay, dễ dàng ra lệnh ngay lập tức.

Bây giờ Nguyệt Dạ thương đoàn đã trở thành tình báo lớn nhất giữa ma tộc và Liên Minh Thánh Điện. Bàn về năng lực thu thập tin tức, thiếu nữ Nguyệt Dạ thoát nhìn chỉ là công chúa Nguyệt Ma tộc hoàn toàn xứng đáng là số một đại lục.

Bởi vậy khi Long Hạo Thần đến Nguyệt Dạ thương đoàn tìm kiếm tin tức của Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc thì coi như tìm đúng người.

Năm đó Nguyệt Dạ cho Long Hạo Thần tín vật rất đặc biệt. Cô sớm ra lệnh mặc kệ tín vật xuất hiện ở đâu thì phải báo tin ngay cho cô. Lúc này chẳng phải đúng là như thế ư?

Tín vật xuất hiện ở Vạn Thú quan có Linh Hồn Thánh Điện, hơn nữa yêu cầu tìm kiếm tin tức của Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc. Hắn thật sự ở trong Liên Minh Thánh Điện, hắn thật sự xuất hiện.

Ngay cả Nguyệt Dạ đều không rõ, Long Hạo Thần xuất hiện đem lại cho cô hưng phấn hay sốt ruột.

Kỳ thật cô không hiểu biết Long Hạo Thần nhưng có thể khẳng định hắn tài năng kinh người.

“Tên gốc này, thánh chiến sắp đến cuối, chẳng lẽ hắn không thể tiếp tục ẩn giấu được ư? Chẳng lẽ hắn không biết cái gọi là tích lũy lực lượng?” Trên tay Nguyệt Dạ lóe đoàn sáng tím đậm hòa tan lá thư.

Chính Nguyệt Dạ cũng không biết cảm xúc đối với Long Hạo Thần rốt cuộc là như thế nào. Sao cô không hiểu rằng giữa mình và Long Hạo Thần không thể nào có tình cảm được? Nhưng bóng dáng của Long Hạo Thần in đậm trong lòng cô.

Không biết đã bao lần cô muốn quên hắn, thậm chí muốn gả cho A Bảo. Nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, nỗi lòng cô hoàn toàn biến đổi.

A Bảo mang theo Diệt Săn Ma bao vây Long Hạo Thần và Thái Nhi, vì đánh chết hai người, cuối cùng A Bảo lựa chọn từ bỏ cô, từ bỏ vị hôn thê của y. Ngược lại Long Hạo Thần vì cứu Thái Nhi gần như trả giá sinh mạng. Khi cô thấy Long Hạo Thần dùng thân thể làm tấm thuẫn ba phen bốn lượt chặn công kích các cường giả ma tộc cho Thái Nhi, tim của Nguyệt Dạ như bị vô số mũi băng đâm xuyên quá, rất đau đớn.

Hai người đàn ông ưu tú như nhau. Một đại biểu cho hắc ám, một quang minh. Một là vị hôn phu của mình, một là đồng bạn hợp tác của mình. Vì sao giữa họ chênh lệch nhiều như vậy?

Có lẽ đây chính là khác biệt của hắc ám và quang minh. Hắc ám có thể vì lợi ích từ bỏ tất cả, trong lòng họ chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn. Quang minh thì có lẽ rất ngốc, vì người yêu thậm chí không tiếc hy sinh mạng sống.

Nhưng làm con gái, một cô gái có cảm tình, nên lựa chọn thế nào thì quá rõ rồi. Nguyệt Dạ có thể hoàn toàn khẳng định, nếu bên cạnh Long Hạo Thần không có Thái Nhi, cô tuyệt đối có thể hấp dẫn hắn. Nếu hắn thích cô, chắc chắn cô sẽ không quan tâm mọi thứ chọn sống cùng hắn.

Nhưng mọi thứ chỉ là mơ mộng mà thôi, chính vì biết rõ không có khả năng, Nguyệt Dạ mới càng thống khổ hơn. Vì sao người cùng hắn không phải là mình?

Chàng gốc này, bây giờ hắn xuất hiện tìm hiểu tin tức hai Săn ma giả, nghĩa là hắn nhất định sẽ lại xuất hiện trên chiến trường chiến đấu với ma tộc.

Nhưng hắn là người bị bệ hạ Ma Thần Hoàng chú ý! Bệ hạ sẽ bỏ qua hắn sao?

Vừa nghĩ đến Ma Thần Hoàng, Nguyệt Dạ kiểm không được đánh rùng mình. Cô là con gái được Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư yêu thương nhất, cô hiểu rõ tu vi của cha mình mạnh cỡ nào. Sức mạnh của cha chính là mặt trời trên cao trong lòng cô. Nhưng mỗi khi Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nhắc tới Ma Thần Hoàng, nỗi sợ hãi và tôn kính khôn xiết khiến Nguyệt Dạ rét run.

Ma Thần Hoàng rốt cuộc mạnh tới đâu, cô không biết. Nhưng cô có thể làm ra so sánh, so sánh giữa Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng, tựa như con kiến ở trước mặt con voi. Một khi hắn bị bệ hạ Ma Thần Hoàng tìm ra, vậy thì...

Không được, mình phải nghĩ cách nói cho hắn biết, không thể để hắn vào lãnh địa ma tộc.

“Công chúa điện hạ, Nguyệt Ma Thần đại nhân kêu người.” Đúng lúc này, vang lên thanh âm của thị nữ.

Nguyệt Dạ ngẩng ngẩn, thế này mới nhớ tới hình như phụ thân đã nói hôm nay có việc quan trọng muốn bàn với mình.

Nguyệt Ma điện.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư đứng trước Ma Thần vương tọa của mình. Mái tóc dài màu tím xõa sau lưng. Nếu không phải trong mắt có trí tuệ và tang thương, khuôn mặt tuấn tú của y thật khiến người cho rằng là thanh niên.

“Phụ thân.” Thanh âm Nguyệt Dạ vang bên ngoài điện.

“Vào đi.” Biểu tình trên mặt Nguyệt Ma Thần dịu bớt.

Đối với đứa con gái này y thật tình bó tay. Có gan cãi lệnh Ma Thần Hoàng, con gái bảo bối của mình chỉ sợ là người thứ nhất trong ma tộc, còn là từ chối hôn ước của thái tử ma tộc.

Ma Thần Hoàng không làm khó, chính A Bảo cũng bỏ qua, thoát nhìn thì phớt lờ chuyện này, đương nhiên A Gia Lôi Tư sẽ không cho rằng vì thế mà ảnh hưởng thái độ của Ma Thần Hoàng với mình, nhưng coi như không phải chuyện tốt. A Bảo sẽ là đời Ma Thần Hoàng tiếp theo, nếu có thể thành hôn thì địa vị Nguyệt Ma tộc sẽ vững chắc hơn.

Nguyệt Dạ từ bên ngoài đi đến. So với hai năm trước thì cô chàng chừng chạc, dáng người cao ráo có tỉ lệ hoàn mỹ, vóc dáng càng đầy đặn, thêm vào đôi mắt tím hút hồn người. Dù là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư đối với cái đẹp rất nghiêm khắc cũng thầm khen con gái xinh đẹp.

So sánh với con gái Nguyệt Ma tộc bình thường, Nguyệt Dạ con lai giữa người và ma ít đi khí chất hắc ám, thêm phần dịu dàng nhân loại, càng có sức hấp dẫn.

“Phụ thân, người đã nói có việc quan trọng muốn bàn với con, nếu liên quan đến Bảo ca thì xin đừng nói.” Nguyệt Dạ đi tới giữa Nguyệt Ma điện, chưa đứng vững đã nói ngay.

Hai năm nay không biết Nguyệt Ma Thần đã khuyên cô bao lần.

A Gia Lôi Tư có chút bất đắc dĩ nói.

“Con bé này! Không biết nghĩ cho tộc nhân chúng ta chút nào sao?”

Nguyệt Dạ ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn phụ thân, không nói lời nào.

A Gia Lôi Tư thở dài nói.

“Được rồi, ta sẽ không khuyên ngươi cái gì nữa. Chuyện đã thế này rồi. Ta tìm ngươi là vì chuyện khác.”

Vừa nghe nói không phải phụ thân khuyên mình hòa hợp với A Bảo, sắc mặt Nguyệt Dạ cũng thả lỏng.

“Xin cứ nói.”

A Gia Lôi Tư điều chỉnh biểu tình, trầm giọng nói.

“Chắc ngươi biết khởi đầu thánh chiến, ngươi từng gặp qua người đó.”

“A?” Nguyệt Dạ kinh ngạc, lúc trước trong lòng cô còn nghĩ tới Long Hạo Thần, hơn nữa vừa mới biết tin hắn, bên này phụ thân đã kêu mình đến hỏi? Chẳng lẽ phụ thân đã biết mình liên lạc với hắn? Bỗng chốc sắc mặt cô biến tái nhợt.

A Gia Lôi Tư dịu giọng.

“Đừng sợ, phụ vương sẽ bảo vệ ngươi, sẽ không để hắn tổn thương ngươi nữa.”

Theo ý thấy thì năm đó Nguyệt Dạ bị Long Hạo Thần bắt cóc, vừa nghe mình nhắc tới hắn thì lòng đã sợ hãi.

Nguyệt Dạ vội vàng không chế cảm xúc.

“Hắn, hắn làm sao vậy?”

A Gia Lôi Tư trầm giọng nói.

“Bệ hạ vì nhân loại này mà phát động thánh chiến. Tuy trong đó có ý định suy yếu nhân loại, nhưng có thể thấy người này đem đến uy hiếp cho chúng ta lớn cỡ nào. Hôm nay lời ta nói với ngươi phải giữ kín bí mật, tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, hiểu rõ chưa?”

Nguyệt Dạ vội vàng gật đầu, hơi tò mò hỏi.

“Cha, con luôn không hiểu, tuy Long Hạo Thần ưu tú nhưng rốt cuộc chỉ là nhân loại mà thôi, hắn có thể tạo thành nguy hiểm gì cho chúng ta chứ? Chẳng lẽ tu vi như bệ hạ mà còn phải e ngại hắn?”

A Gia Lôi Tư trầm giọng nói.

“Bởi vì hắn uy hiếp đến gốc rễ của tộc ta. Thực lực của hắn không là gì, nhưng hắn có ma thú đủ uy hiếp đến chúng ta. Người không cần biết rõ về ma thú đó. Ta biết ngươi thông qua thương đoàn du lý lập nên mạng lưới tình báo khổng lồ giữa tộc ta và Liên Minh Thánh Điện, ta cần tình báo của ngươi.”

“Tình báo về một người? Chẳng phải hần đã mất tích rồi ư?” Tim Nguyệt Dạ đập nhanh. Tuy cô mơ hồ cảm thấy tình huống trước mắt chỉ là trùng hợp, nhưng dù sao cô mới nhận được tin về Long Hạo Thần! Cho nên làm sao không thấp thỏm lo âu cho được?

“Biến mất? Chẳng qua là núp trong Liên Minh Thánh Điện nhân loại co đầu rút cổ không ra mà thôi. Tam thúc của ngươi vì hần đã thi triển Đại Dự Ngôn Thuật trước khi bắt đầu thánh chiến. Thông qua Đại Dự Ngôn Thuật, y dự đoán được Long Hạo Thần sẽ trong thời gian gần đây xâm nhập lãnh địa ma tộc chúng ta, tại bên ngoài Khu Ma quan nhân loại. Nhưng y không thể dự đoán thời gian chính xác. Cho nên hiện giờ cần thương đoàn du lý của ngươi cung cấp tình báo chính xác nhất. Bệ hạ đã bày ra thiên la địa võng, đích thân giải quyết hần, cũng ổn định cơ nghiệp vạn năm của tộc ta.”

Nghe những lời của A Gia Lôi Tư, Nguyệt Dạ hít ngậm khí lạnh, thoáng chốc lòng đầy sóng triều, suýt không kiềm chế được.

Ma Thần Hoàng vì Long Hạo Thần mà đích thân ra tay. Trời ạ! Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vì hần thi triển Đại Dự Ngôn Thuật. Lại thêm yêu cầu của phụ thân, ba ma thần cao nhất ma tộc muốn cùng nhau đối phó hần, hần có tài đức gì chứ? Đây chẳng phải là chết chắc rồi?

Bỗng chốc Nguyệt Dạ chấn kinh không nói nên lời.

Nhìn sắc mặt cô, A Gia Lôi Tư nhíu mày nói.

“Con bé này, có nghiêm túc nghe lời của phụ vương nói?”

“A! Có ạ...” Nguyệt Dạ vội vàng điều chỉnh cảm xúc, thì thào nói. “Cha, con chỉ là cảm thấy hần đáng giá không? Ngay cả bệ hạ cũng đích thân ra tay.”

A Gia Lôi Tư hừ một tiếng, nói.

“Cái này ngươi không cần biết quá nhiều, liên quan đến bí mật quan trọng của ma tộc chúng ta. Ngươi nên biết, vì đoán được hướng đi tương lai của thằng nhóc này, còn có tương lai ma tộc, tam thúc của ngươi dốc sức thi triển Đại Dự Ngôn Thuật đã tổn hao nhiều căn nguyên. Hiện tại vẫn đang bế quan trị thương, hơn nữa tình trạng cực kỳ không tốt. Mười phần sức mạnh ít nhất mất tám phần, nếu không thì coi như là năng lực như y cũng không thể đoán ra thời gian chính xác như vậy. Thế nên tình báo của ngươi phải nhanh chóng vận chuyển, không thể sai lầm, hiểu rõ chưa? Làm xong chuyện này phụ vương sẽ hướng bệ hạ thỉnh công trạng. Tin tưởng có thể che giấu việc ngươi từ hôn.”

“Dạ, con nhất định sẽ dốc sức thu thập tình báo!” Nguyệt Dạ cúi đầu không để Nguyệt Ma Thần trông thấy đôi mắt hoảng hốt.

A Gia Lôi Tư nói.

“Đi đi, phải nhanh chóng truyền tin, sáng mai ta sẽ cùng bệ hạ và tất cả ma thần ở trong Ma Đô xuất phát tới Khu Ma quan, bày thiên la địa võng. Lần này tuyệt không thể để thằng nhóc đó trốn thoát!”

“Vâng.” Cố kiềm nén tâm tình kích động, Nguyệt Dạ cẩn thận ra khỏi tấm cung của phụ thân. Vừa ra khỏi cửa, cô suýt nhịn không được chạy hướng chỗ mình ở.

Hiện giờ cô không có suy nghĩ gì khác, chỉ muốn nhanh chóng truyền tin cho Long Hạo Thần. Chính cô cũng không biết vì sao mình xúc động như vậy.

Trở về chỗ mình, đang lúc cô chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin, đột nhiên nhận được một tin tức, truyền đến từ Vạn Thú quan. Khi cô thấy tin này thì như bị sét đánh.

Nguyệt Dạ cung cấp tin tức chính xác, Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc bị cầm tù trong đại doanh ma tộc ngoài Khu Ma quan. Long Hạo Thần đã nhận tin tức rồi đi.

Long Hạo Thần không ngờ rằng mình lúng túng đi Nguyệt Dạ thương đoàn một chuyến lại được đến tin tức chính xác. Trước mắt thì Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc còn sống, ma thần bắt họ áp giải đến Khu Ma quan. Xem ra là muốn tiến hành một ít giao dịch với Khu Ma quan.

Ma tộc biết rõ địa vị của Săn ma giả trong Liên Minh Thánh Điện, trước đây không phải chúng chưa từng dùng Săn ma giả trao đổi với nhân loại cái gì.

Xem tình hình thì thứ chúng muốn trao đổi rất có thể Vương Miện Ma Thần. Dù sao không lâu trước đó bên Khu Ma quan đã chết hai ma thần. Nếu không thể lấy lại Vương Miện Ma Thần, vậy thì ít nhất mười năm hai ma thần sẽ không xuất hiện. Điều này đối với ma tộc là tổn thất khá to lớn.

Sau khi được tin tức chính xác, Long Hạo Thần lập tức trở về Linh Hồn Thánh Điện, từ biệt điện chủ Trần Hoành Vũ, một hàng tám người lên đường ngay, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Khu Ma quan.

Thời gian kéo dài càng lâu thì Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc càng nguy hiểm. Hơn nữa trong tay Hiệp Giả Thánh Nguyệt đích thực có một Vương Miện Ma Thần. Nếu thật trả lại Vương Miện Ma Thần cho ma tộc thì không hay rồi!

Dù thế nào thì nhất định tìm mọi cách cứu ra Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc, đây là điều họ phải làm.

Từ Vạn Thú quan đến Khu Ma quan, khoảng cách tương đương với phân nửa Liên Minh Thánh Điện. Trong biên cảnh Liên Minh họ không cần che giấu cái gì, Long Hạo Thần mang Thái Nhi cười Tinh Vương, sáu người khác đều nhờ linh cánh bay với tốc độ cao nhất.

Rời khỏi Vạn Thú quan, Trần Anh Nhi im lặng rất nhiều. Đối với Long Hạo Thần thì tin tốt duy nhất là cảm xúc của Thái Nhi tốt hơn nhiều. Mỗi khi ánh mắt hai người giao nhau, trong mắt nàng sẽ bắt gặp lộ ra dịu dàng và tình yêu. Nhưng Thái Nhi cũng lặng lẽ nói với Long Hạo Thần, nàng sẽ càng cố gắng tìm lại ký ức, nhất định phải đem mình hoàn chỉnh giao cho Long Hạo Thần. Lời ngầm là trước khi nhớ lại, hình huống giống đêm hôm đó sẽ không xảy ra nữa.

Từ khi Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc xảy ra chuyện, đến lúc họ xuất phát đi Khu Ma quan, đã chậm trễ ba ngày. Ma thần kia có tùy tùng, vậy nên tốc độ chạy đến Khu Ma quan chắc sẽ không nhanh lắm. Đối với đám Long Hạo Thần, tình huống tốt nhất là nhanh chóng chạy đi, cố gắng chặn giữa đường trước khi đối phương đến đại doanh ma tộc Khu Ma quan.

Cứ như vậy, khả năng cứu Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc lớn hơn nhiều.

Đương nhiên, dù có thể thành công chặn lại, họ phải đối mặt thử thách nghiêm trọng. Họ có thể chiến thắng ma thần xếp ba mươi sáu hạng đầu hay không?

Bởi vì thích khách báo tin chưa nói rõ ma thần là ai thì đã chết, bởi vậy họ không biết tình hình đối thủ.

Theo Long Hạo Thần suy đoán, tuy ma thần xếp trong ba mươi sáu hạng đầu nhưng chắc thứ bậc không quá cao, khả năng hai mươi bốn hạng đầu cũng rất thấp. Nhưng dù là vậy, họ phải đối mặt kẻ địch nhất định là ma thần có được linh vực! Sức mạnh hiện nay của họ đối mặt một ma thần như vậy, khả năng chiến thắng không cao. May mắn mục tiêu của họ không phải giết chết ma thần, quan trọng nhất là cứu hai người Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc.

Cố gắng chọn khoảng cách gần nhất bay nhanh nhất, Long Hạo Thần và đồng bạn dùng bảy ngày bảy đêm mới chạy tới Khu Ma quan. Không thời gian vào trong Khu Ma quan bẩm báo với Hiệp Giả Thánh Nguyệt, họ trực tiếp bay lên một ngọn núi trong Ngự Ma Sơn Mạch, nhìn hướng đại doanh ma tộc phương xa.

Bay liên tục bảy ngày đêm, mỗi ngày thời gian nghỉ ngơi không hơn sáu tiếng đồng hồ, mọi người đều rất mệt mỏi, đây còn là trên đường có Tinh Vương làm trạm dừng cho họ thay phiên nghỉ ngơi.

Gió núi lạnh lẽo, thổi từng áng mây không ngừng đánh vào người họ. Hơi nước lạnh lẽo khiến tinh thần mọi người tỉnh táo đôi chút.

Long Hạo Thần nâng tay lên phóng ra một Thánh Quang Tráo, ngăn cách gió bên ngoài. Tắm trong Thánh Quang Tráo, có thể cho mọi người nhanh chóng hồi phục thể lực.

Mở ra bản đồ, mọi người ngồi quanh thành một vòng.

Long Hạo Thần chỉ bản đồ, nói.

“Vị trí hiện tại của chúng ta là từ dãy núi phía bắc dọc xuống chính là Khu Ma quan. Lúc không khí trong lành, từ nơi này có thể trông thấy đại doanh ma tộc. Tuy tốc độ của chúng ta chắc đủ vượt qua ma thần chạy tới Khu Ma quan, dù chúng ta không biết tốc độ chính xác của gã nhưng chỉ cần gã mang theo thuộc hạ, từ Vạn Thú quan đến Khu Ma quan ít nhất mất nửa tháng.”

Trần Anh Nhi nói.

“Vậy chúng ta có nên chuẩn bị chặn lại không? Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là chúng ta không biết gã từ hướng nào vào đại doanh ma tộc. Vị trí chúng ta chặn lại nhất định phải cách xa đại doanh ma tộc, nếu không gã được ma thần bên đại doanh tiếp ứng thì chúng ta sẽ nguy hiểm.”

Long Hạo Thần nói.

“Đúng vậy, đây là vấn đề lớn nhất của chúng ta. Thế nên nhất định phải nghĩ hết cách tìm kiếm vị trí của ma thần đó. Nhưng ít ra đã có phương hướng đại khái. Dù là ma tộc hay chúng ta, lúc chạy đi đều tìm nơi gần với mục đích nhất. Vậy nên hướng ma thần đến chắc sẽ không sai biệt lắm. Thái Nhi, việc tìm tung tích của ma thần giao cho cô. Hàn Vũ, anh để Tà Nhân phối hợp cùng Thái Nhi. Bây giờ lập tức xuất phát, có tin tức thì truyền về trước tiên. Thái Nhi, cô nhớ kỹ, lát nữa chúng ta sẽ tiến vào biên cảnh ma tộc, ở hướng chính nam một trăm dặm nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ ở đó chờ cô.”

“Tốt, tôi đi ngay.” Thái Nhi gật đầu, mang theo Tà Nhân Lĩnh Chủ Hàn Vũ triệu hoán ra nhanh chóng rời đi.

Trong mọi người, có năng lực không để kẻ địch dùng ma pháp dò tìm phát hiện gồm Long Hạo Thần, Thái Nhi, Lâm Hâm, Trần Anh Nhi. Trong đó Long Hạo Thần, Lâm Hâm, Trần Anh Nhi đều dựa vào tinh thần lực che chắn mình, Thái Nhi là năng lực ẩn thân. Những người khác phải dùng một ít trang bị ma pháp mới che giấu được. Dù là tốc độ hay năng lực ẩn giấu mình, Thái Nhi đều giỏi nhất trong mọi người. Lại thêm Tà Nhân Lĩnh Chủ có thể thi triển tinh thần dò xét phạm vi lớn, hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất làm trinh sát.

Thái Nhi đi rồi, Long Hạo Thần nói với mọi người.

“Tất cả nghỉ ngơi tại đây, cố gắng hồi phục thể lực và tinh thần. Tôi đi Khu Ma quan một chuyến. Nếu ma thần nhanh chóng chạy tới đây, nhất định sẽ nêu điều kiện với Khu Ma quan, nếu không thì gã không cần giữ cho Đoạn Ưc, Dương Văn Chiêu sống. Tôi đến Khu Ma quan xác nhận một chút là có thể chắc chắn gã đã tới chưa.”

Tuy khả năng ma thần đến đại doanh ma tộc rất thấp, nhưng vì an toàn, Long Hạo Thần vẫn chạy đi một chuyến.

Phân công xong Long Hạo Thần lập tức đứng dậy, cưỡi Tinh Vương bay tới Khu Ma quan. Mấy người khác ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, cố gắng hồi phục mệt mỏi.

Đây là hai năm sau lần đầu tiên họ hành động tập thể. Dù Trần Anh Nhi rất lo lắng an toàn của Dương Văn Chiêu, trong lòng cũng có loại cảm giác hưng phấn. Khi bóng dáng Long Hạo Thần dần biến mất trong mắt họ, họ không hèn mà cùng chung cảm giác, có đoàn trưởng thật tốt! Có hấn, tương đương với nòng cốt, họ phải làm là hành động theo chỉ thị của Long Hạo Thần.

Hai năm không gặp, sức mạnh mỗi người đều bay vọt, không thay đổi là sự tin tưởng và ăn ý với nhau.

Chuyến đi của Long Hạo Thần dài hơn họ tưởng tượng nhiều, mất mấy canh giờ. Khi mọi người hơi sốt ruột thì bóng dáng Tinh Vương mới xuất hiện trong tầm mắt.

Không đợi Tinh Vương đáp xuống đất thì Long Hạo Thần đã nhảy khỏi lưng nó, rơi xuống trước mặt đồng ban. Từ sắc mặt trầm trọng của hấn, mọi người liền cảm giác chắc chắn xảy ra chuyện.

“Làm sao vậy? Đại ca, có phải nhóm Văn Chiêu...” Trần Anh Nhi thanh âm run run hỏi ra câu này. Cô sợ nhất là nghe được tin Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc bị hại.

Long Hạo Thần lắc đầu, trầm giọng nói.

“Anh Nhi, đừng lo, không có gì, không phải nhóm Dương Văn Chiêu xảy ra chuyện, là liên quan đến chúng ta.”

“A?” Trần Anh Nhi ngây ra, mấy người khác đầu óc cũng mờ mịt. Sao họ mới đi tới Khu Ma quan đã gặp chuyện liên quan đến mình?

Long Hạo Thần hít sâu, dường như đang cố bình ổn cảm xúc.

“Tôi mới gặp Hiệp Giả Thánh Nguyệt, hỏi tình hình chúng ta muốn biết. Ma thần đó chắc chưa tới Khu Ma quan, ít nhất trước mắt Khu Ma quan chưa nhận được tin tức gì.”

Mọi người không ngắt lời, vì họ biết biểu tình trầm trọng của Long Hạo Thần hiển nhiên không phải vì chuyện này. Tính tình trầm ổn như hắn mà lại xuất hiện cảm xúc không ổn định, nhất định đã xảy ra chuyện.

Nhìn đồng bạn sắc mặt khẩn trương, biểu tình của Long Hạo Thần hơi thả lỏng.

“Nói đến thì không biết chuyện này đối với chúng ta là tốt hay xấu. Nhìn từ mặt nào đó thì chắc là tốt, nhưng tôi lo lắng Khu Ma quan sẽ vì chúng ta gặp tai họa hủy diệt.”

“Lúc tôi gặp Hiệp Giả Thánh Nguyệt, không ngờ ông ấy nói đang tìm tôi. Bởi vì nhận được một lá thư mật, nói rõ phải đưa cho tôi. Người truyền thư còn nói với Hiệp Giả Thánh Nguyệt, tôi sắp tới Khu Ma quan, nhất định phải đưa thư cho tôi, có liên quan đến sống chết.”

Nghe tới đó, Tư Mã Tiên kiềm không được hỏi.

“Đại ca, trong thư viết cái gì?”

Long Hạo Thần nói.

“Nội dung trong thư rất đơn giản, để tôi đi Nguyệt Dạ thương đoàn một chuyến. Bởi vì chuyến đi này nên tôi về muộn một chút, nhưng được đến tin tức quan trọng liên quan đến sống còn của chúng ta.”

Sắc mặt mọi người bỗng chốc biến nghiêm trọng. Ngay cả Long Hạo Thần còn nói đây là tin liên quan đến sống còn của họ, có thể thấy tin này quan trọng cỡ nào.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

538. Chương 210: Lựa Chọn Của Long Hạo Thần

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần nói.

“Tin tức là Nguyệt Dạ truyền đến khi chúng ta còn ở Vạn Thú quan, cô ấy thông qua Nguyệt Dạ thương đoàn biết vị trí của chúng ta. Không lâu sau đó, cô ấy đột nhiên bị Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư kêu gọi. A Gia Lôi Tư muốn cô dùng tổ chức tình báo Nguyệt Dạ thương đoàn tìm vị trí của chúng ta. Hơn nữa nói cho cô ta biết, vì để giết được tôi, trước khi thánh chiến bắt đầu thì Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đã làm một lần dự ngôn nghịch thiên, dự đoán chúng ta trong khoảng thời gian này sẽ đến Khu Ma quan, chẳng qua không biết chính xác thời gian. Bây giờ Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư dẫn theo các ma thần trừ Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vì Đại Dự Ngôn Thuật mà trọng thương chạy hướng Khu Ma quan, muốn bày thiên la địa võng giết chết tôi.”

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng hít ngậm khí lạnh. Không phải họ sợ mà là rung động, cực kỳ rung động.

Từ khi bắt đầu thánh chiến đến nay đã tròn hai năm, nhưng từ đầu đến cuối, Ma Thần Hoàng và Nghịch Thiên Ma Long tộc, cùng với chủng tộc của Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần chưa từng xuất hiện trên chiến trường.

Giờ phút này Long Hạo Thần đột nhiên cho họ biết, vì đối phó họ, Ma Thần Hoàng đã ra tay, còn mang theo gần như tất cả tinh nhuệ Ma Đô. Ma thần ở trong Ma Đô không kém hơn mười hạng đầu, có Ma Thần Hoàng dẫn dắt, bao gồm cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma Thần, lực lượng khủng bố đủ chớp mắt hủy diệt Khu Ma quan. Huống chi tiền tuyến ma tộc còn có nhiều quân đội như vậy, một khi Ma Thần Hoàng đến, Khu Ma quan chắc chắn mất thành.

Nhưng lực lượng này không phải hướng về Khu Ma quan mà là chuyên môn đối phó họ. Có thể tưởng tượng Ma Thần Hoàng chú trọng Long Hạo Thần tới cỡ nào!

Long Hạo Thần ngẩng đầu nhìn phương xa, trong mắt lộ cảm xúc kỳ lạ. Chỉ có một mình hắn nhìn lá thư của Nguyệt Dạ. Tuy chỉ là con chữ nhưng từ đó Long Hạo Thần có thể sâu sắc cảm giác khi viết thư Nguyệt Dạ rất quan tâm hắn, và cả sự sốt ruột.

Cuối cùng, phong thư này kịp lúc đưa tới tay hắn. Nếu không phải hắn vì an toàn đi tới Khu Ma quan một chuyến, chỉ sợ thật sự rơi vào thiên la địa võng của ma tộc.

“Đại ca, vậy chúng ta nên làm sao đây?” Lâm Hâm hỏi.

Long Hạo Thần hít sâu, nói.

“Mọi người trước dừng tiên rồi, trên đường trở về tôi đã suy nghĩ đắn đo nửa ngày. Ma Thần Hoàng cường đại, không phải chúng ta có thể đối đầu, Khu Ma quan cũng tương tự. Nhưng chúng không hoàn toàn ở thế yếu.”

“Sự việc đã đến mức này, dù chúng ta lập tức báo Thánh Minh xin viện quân cũng không còn kịp. Đám Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần đã xuất phát hơn sáu ngày, dẫn theo nhiều ma thần và cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc. Tuy Ma Đô cách Khu Ma quan khá xa, nhưng lấy tu vi của chúng, tối đa hai, ba ngày nữa là sẽ đến đây. Tin tức của Nguyệt Dạ rất quan trọng với chúng ta, cách tốt nhất hiện giờ là lập tức chạy, chạy xa khỏi đây. Xem tình hình thánh chiến trước mắt, Ma Thần Hoàng chưa từng ra tay nhất định là có lý do riêng. Dường như y đang e ngại cái gì, hoặc là bản thân không muốn hủy diệt nhân loại chúng ta. Nếu y gia nhập vào chiến trường, Thánh Minh chắc chắn có cách đối phó. Nhưng mà Khu Ma quan rất có thể sẽ chịu đựng lửa giận từ Ma Thần Hoàng nếu y không bắt được chúng ta, nhưng rất có thể Ma Thần Hoàng sẽ rời đi.”

“Nhưng Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc thì làm sao đây?” Trần Anh Nhi nóng nảy.

Nếu làm theo lời Long Hạo Thần lập tức rút lui, vậy chỉ sợ không thể cứu về Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc. Hơn nữa Ma Thần Hoàng đến ngoài Khu Ma quan, ma tộc sẽ không tiến hành giao dịch nữa.

Long Hạo Thần nói.

“Anh Nhi, cô đừng vội, nghe tôi nói hết đã.”

“Tình Ma Thần Ngõa Sa Khắc đích thực lợi hại, không ngờ có thể thông qua Đại Dự Ngôn Thuật biết chúng ta sẽ tới đây. Hơn nữa theo tin Nguyệt Dạ truyền đến, Ngõa Sa Khắc thậm chí báo cho Ma Thần Hoàng nếu không thể tiêu diệt chúng ta, vậy tương lai sẽ trở thành hiểm họa của ma tộc, thậm chí có khả năng lung lay gốc rễ ma tộc. Ma Thần Hoàng xem trọng chúng ta như vậy, sao chúng ta có thể khiến y thất vọng được? Bởi vậy, phân tích tiếp theo của tôi đều lấy an toàn sinh mạng của chúng ta làm gốc.”

Trần Anh Nhi nói.

“Đại ca, chẳng lẽ trừ lập tức rời đi thì không có cách nào khác? Anh cũng nói chúng ta có tối đa hai, ba ngày. Trong thời gian ngắn vậy, chưa chắc ma thần kia chạy tới kịp. Chúng ta còn có thể làm gì đây? Nhóm Văn Chiêu...”

Vương Nguyên Nguyên ôm lấy Trần Anh Nhi, nói.

“Cô lo lắng thì lòng sẽ loạn. Nếu đoàn trưởng không có cách thì sẽ không nói nhiều với chúng ta như vậy, sẽ lập tức ra lệnh rời đi. Hơn nữa Dương Văn Chiêu quan trọng với t! thức ặt

Hai ma thần đột nhiên chết trận tại Khu Ma quan, Tình Ma Thần Tây Địch bị thương lại thêm Thích Khách Thánh Điện không ngừng quấy rầy, đánh lén, vốn tình thế chiếm ưu thế tuyệt đối đột nhiên biến thành cực kỳ bất lợi. Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức nhận mệnh lệnh của Ma Thần Hoàng đến Khu Ma quan tiếp viện. Tuy chiến đấu bên Vạn Thú quan kịch liệt nhưng triệu hoán thú của Linh Hồn Thánh Điện quá khó đối phó, tạm thời sẽ không có biến chuyển quá lớn. Ngưu Ma tộc không có huyết mạch ma thần, đối với A Tư Mạc Đức có đầu bò thì rất thân cận. Gặp được ma thần này lập tức chỉ viện một phần binh lực cho A Tư Mạc Đức điều động.

Ngưu Ma tộc đều là giống đực vóc dáng cao to. Tuy không vạm vỡ như Hùng Ma nhưng cũng cao hơn hai mét, trên người cơ bắp lực lưỡng, da đồng, lưng khá rộng, từng khối cơ bắp như sắt thép khiến người run rẩy. Trên đầu có đôi sừng, một khi va chạm coi như là sắt thép dày nửa mét cũng bị đâm thủng. Bình thường chiến sĩ Ngưu Ma tộc đều là cường giả cấp bốn, tu vi tộc trưởng cao đến cấp tám.

Giống như đa số ma tộc khác, vũ khí của chiến sĩ Ngưu Ma tộc không đồng đều. Nhưng đa số chúng thích dùng búa, cây búa là loại vũ khí hạng nặng.

Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức ở trong một đám bộ binh Ngưu Ma vẫn rất bắt mắt. Tuy Ngưu Ma vạm vỡ nhưng so với Long Kỳ Ma Thần thì như con kiến hôi với kiến lửa.

A Tư Mạc Đức cũng khỏa thân, bên dưới mặc quần ngắn xanh đậm, da ngăm đen, cao tới ba mét. Ba cái đầu đứng thẳng, chính giữa là đầu người, hai bên là đầu bò, đầu dê đực. Cơ bắp đen thui tỏa ra ánh sáng như sắt thép, thân hình vạm vỡ tựa như tòa núi cao sừng sững trong đại quân.

Địa Ngục Long dài hơn mười lăm mét, hơi giống Cốt Long nhưng xương không dày như thế, toàn thân tỏa lửa đen. Trong hốc mắt có lửa ma trời tím đậm nhấp nháy. Ngưu Ma xung quanh cách nó hơn hai mươi mét, nếu không sẽ bị lửa ma trời thiêu đốt.

Ngưu Ma liên tục chạy nhanh, đã kéo dài mười ngày. Đặc điểm lớn nhất của Ngưu Ma là sức chịu đựng siêu mạnh, gần như mạnh nhất trong binh chủng cùng cấp ma tộc. Am hiểu chạy đường dài, thậm chí còn có thể vác nặng.

Cách đằng sau A Tư Mạc Đức không xa, có tám Ngưu Ma đang kéo một chiếc xe tù. Xe chở tù là cái lồng sắt to lớn, bên dưới có bốn bánh xe, bên trong nhốt hai người, đôi tay bị khóa, đầu bị đưa ra ngoài lồng. Mặt lem luốc tóc rối xù, trên người đầm vết máu, đã không thể thấy rõ mặt mày. Thân thể ngẫu nhiên co giật chứng minh họ còn sống.

Nếu không phải A Tư Mạc Đức thấy họ còn có giá trị lợi dụng, đã sớm giết chết họ. Chẳng qua hai nhân loại bị thương nặng, sắp chết rồi. Nếu không phải mấy ngày nay A Tư Mạc Đức ra mệnh lệnh nghiêm khắc với thuộc hạ Ngưu Ma, nhất định phải để họ sống sót, chỉ sợ họ đã sớm không chịu đựng nổi. Mỗi ngày nhờ vào chút thức ăn lỏng kéo dài mạng sống.

A Tư Mạc Đức cưỡi trên lưng Địa Ngục Long ngẩng đầu nhìn sắc trời. Ba cái đầu có ba suy nghĩ, chẳng qua cùng chung thân thể mà thôi.

Đầu bò mất kiên nhẫn nói.

“Đi như vậy chậm quá, sớm biết vậy sẽ không mang theo đám ghé con.”

Đầu dê đực hừ một tiếng, nói.

“Còn không phải vì ngươi muốn nở mặt, nhất định phải để đám Ngưu Ma đi theo? Nếu chúng ta tự đi thì đã sớm đến rồi. Chẳng những mang nhiều Ngưu Ma còn thêm hai gánh nặng nữa.”

Đầu người chính giữa lạnh lùng nói.

“Hai người yên lặng đi, còn cần ta lại giải thích lần nữa? Hai nhân loại này đều là Săn ma giả, còn là đoàn trưởng Săn Ma Đoàn. Tuổi như chúng đã có tu vi như vậy, ở trong nhân loại không phải người vô danh. Dùng mạng chúng nếu có thể đổi lại một Vương Miện Ma Thần, chúng ta sẽ lập công lớn.”

Nghe đầu người nói, đầu bò và đầu dê đực lập tức ngoan ngoãn.

Đầu người nhú mày nói.

“Tối đa còn có ba ngày là đến mục đích.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt nghiêm nghị của đầu người đột nhiên ngoái nhìn hướng khác, ánh mắt biến trầm trọng.

Lúc đại đội đi qua một sườn núi, trong hàng chuỗi tiếng gầm, rất nhiều ma thú từ sườn núi xông xuống thẳng đến đại quân Ngưu Ma.

Ngưu Ma cũng là tộc giỏi chiến đấu, căn bản không cần A Tư Mạc Đức ra lệnh đã bày trận gầm gừ nghênh đón.

Số lượng ma thú ủa xuống thật là nhiều. Trong đám ma thú này tuy có chút cấp bậc thấp, nhưng đa số đều trên cấp bốn, còn có vài con cấp tám, cấp chín.

Giữa đám ma thú là một Tà Nhân đường kính hơn một thước, bốn xúc tua dài vung vẩy. Từng tầng tinh thần dao động không ngừng khuếch tán từ con mắt to lớn. Đám ma thú tựa như bị nó chỉ huy, tiến lùi có trật tự, ngang nhiên đánh vào đại quân Ngưu Ma tộc.

Ong-

Một tầng sóng gợn hình quạt giáng xuống kỵ binh Ngưu Ma tộc.

Bị sóng gợn ảnh hưởng, một số Ngưu Ma cứng còng, bị Ngưu Ma tộc đằng sau đụng phải, bỗng chốc rơi vào hỗn loạn.

Hàng trăm ma thú từ trên núi ủa xuống thì lập tức dựa vào bản năng điên cuồng công kích.

Tà Nhân Linh Chủ vẫn giữ chính giữa, liên tiếp phát ra ma pháp hệ tinh thần, kích động ma thú phe ta. Cùng lúc đó dùng tinh thần trùng kích quấy nhiễu đại quân Ngưu Ma tộc. Bỗng chốc chúng nó chiếm ưu thế về số lượng khiến Ngưu Ma tộc rối loạn, ma thú vẫn không ngừng từ sườn núi lao xuống dưới.

Chẳng qua một vạn đại quân Ngưu Ma là quân chính quy ma tộc, sau đợt hỗn loạn ngắn ngủi thì rất nhanh ổn định, giữ vững trận hình đụng độ ma thú. Từng con ma thú dần bị chúng nó liên hợp đánh chết. Ngưu Ma không ngừng bị thương. Trong không khí bốc lên mùi máu tươi nồng nặc.

Ánh mắt của Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức không hướng về chiến trường mà là nhìn sườn núi. Đám ma thú đến quá đột ngột, sao có nhiều ma thú sinh hoạt tại đây như vậy chứ? Hơn nữa khác biệt chủng tộc lớn như vậy lại cùng nhau hành động, chỉ có một khả năng, là triệu hoán sư nhân loại.

Lúc này số ma thú lao xuống núi đã hơn năm trăm, mang đến sát thương không nhỏ cho đại quân Ngưu Ma tộc. A Tư Mạc Đức đang phán đoán sườn núi tổng cộng có bao nhiêu triệu hoán sư. Gã không nóng vội ra tay, chỉ dựa vào đám ma thú triệu hoán còn chưa đủ phá trận hình đại quân Ngưu Ma tộc.

“Chi...”

Một tiếng rít sắc nhọn, sóng gợn vô sắc lần nữa phát tán. Lần này con mắt to của Tà Nhân Linh Chủ biến thành màu đỏ như máu.

Biết ma pháp tinh thần, bây giờ Tà Nhân bộc phát lực công kích.

Chỉ thấy sóng gợn đến đâu, nơi Ngưu Ma dày đặc nhất bị sóng gợn trùng kích thoáng chốc ngơ ngác. Nhưng lần này chúng không giống trước đó hồi phục lại, chớp mắt văng lên từng chuỗi tiếng *phụt phụt*, máu bắn tung tóe.

Những Ngưu Ma bị sóng gợn quét trúng đều chảy máu miệng mũi, tử vong. Lần này có ít nhất hơn ba trăm Ngưu Ma chết, cũng cho các ma thú bao vây Ngưu Ma thêm thời gian. Trong đó một số ma thú cường đại lập tức phát huy tuyệt chiêu, đột phá một con đường trong đại quân Ngưu Ma tộc.

Từ bắt đầu chiến đấu đến này chỉ mười mấy phút, Ngưu Ma tộc tổn thất khoảng một phần mười. Nhưng trong năm trăm ma thú lao xuống cũng chết một đám.

Tà Nhân Linh Chủ phát động một chiêu mạnh mẽ xong trở nên suy yếu, bốn xúc tua dài đập xuống đất, thể thể bay ngược tới đỉnh núi.

“Muốn đi?” Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức hừ lạnh, tay phải trường thương to lớn chỉ hướng Tà Nhân Linh Chủ.

Chỉ thấy trong xương khô ở mũi thương bắn ra đoàn sáng đen, ở trên không trung hình thành đầu lâu đen đường kính một mét bay hướng Tà Nhân Linh Chủ.

Các ma thú không tiếc hy sinh mình chiến đấu, Tà Nhân Linh Chủ từ lúc bắt đầu chỉ huy chiến đấu đến giờ đây rút lui, hiển nhiên không phải ma thú triệu hoán bình thường. Theo A Tư Mạc Đức thấy thì chắc là bốn mệnh ma thú của triệu hoán sư cường đại nào đó. Loại ma thú tinh thần này làm gã chán ghét, đương nhiên không định để Tà Nhân Linh Chủ sống sót trở về.

Mắt thấy khô lâu đen sắp trúng Tà Nhân Linh Chủ, đột nhiên từ sườn núi lóe ánh sáng vàng quần lấy người Tà Nhân, vụt một cái, Tà Nhân bỗng tăng tốc bỏ lại khô lâu đen phía sau. Ngay sau đó, một bóng người toàn thân lấp lánh ánh sáng da cam chặn con đường của khô lâu đen.

Ánh sáng da cam bùng phát, phụt một tiếng, khô lâu đen tan vỡ hóa thành tia khí đen tán giữa không trung. Một kỵ sĩ giáp vàng xuất hiện tại đó.

Dưới thân kỵ sĩ là một Tinh Diệu Độc Giác Thú thần tuấn, giương đôi cánh, toàn thân tỏa hơi thở quan hệ thánh khiết. Lúc trước chặn khô lâu đen chính là tám thuấn trong tay kỵ sĩ.

Trừ triệu hoán sư còn có kỵ sĩ? Đầu người ở giữa A Tư Mạc Đức khé miệng nhếch lên nụ cười nhạt. Dưới chân đọng Địa Ngục Long, đôi cánh xương tỏa ra lửa đen. Đầu bò, đầu người, đầu dê đục tỏa ra lửa đen giống như Địa Ngục Long, trường mâu chỉ hướng Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ phương xa.

Từ ý nghĩa nào đó thì A Tư Mạc Đức xem như là kỵ sĩ ma tộc, thấy một kỵ sĩ nhân loại thì chiến ý hừng hực thiêu đốt. Trong ma thần thì gã và Chiến Cuồng Ma Thần A Nan có chút giống, đều là đam mê anh hùng cá nhân. Càng đối mặt cường địch thì càng bốc cháy chiến ý.

Tay phải vỗ lưng Địa Ngục Long, Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức nhảy người lên, thân hình vạm vỡ cầm trường thương hơn năm mét đứng trên lưng Địa Ngục Long. Mắt gã sáng rực nhìn chăm chú Long Hạo Thần.

Lửa đen nồng đậm từ người gã và Địa Ngục Long bắn ra, giống như muốn thiêu đốt không trung. Trong miệng Địa Ngục Long phát ra tiếng hú cuồng dã, xông hướng Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ cười Tinh Diệu Độc Giác Thú.

Không cần nghi ngờ, Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ xuất hiện tại đây dĩ nhiên chính là đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, Long Hạo Thần.

Đợt sóng ma thú trước đó tất nhiên là một mình Trần Anh Nhi làm ra. Nhờ vào mười tám Sinh Linh Môn triệu hoán ra hơn năm trăm ma thú, chứng minh sự khủng bố của triệu hoán sư cao cấp. Nên biết trong hơn năm trăm ma thú này chỉ riêng ma thú cấp chín tương đương với cường giả nhân loại cấp tám có hơn mười con. Đại quân Ngưu Ma tộc muốn tiêu diệt hết chúng sẽ hao phí không ít sức, góp phần lớn kéo chân đại quân ma tộc.

Trần Anh Nhi hoàn thành triệu hoán Sinh Linh Môn xong đang hồi phục tinh thần lực. Tuyệt đối đừng quên cô còn có Mạch Đầu! Có thể nói, hai năm nay trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, trưởng thành lớn nhất không phải Long Hạo Thần mà là Trần Anh Nhi. Cô ở trong đội có tác dụng nhỏ nhất, giờ đang dùng sức mạnh của mình chứng minh với đồng bạn, cô trở thành một phần không thể thiếu trong đội.

Tay trái Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn, tay phải Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán, đối diện khí thế cường đại của A Tư Mạc Đức nhốt chặt người hấn. Long Hạo Thần giờ cao trọng kiêu, toàn thân tỏa ánh sáng vàng chói mắt. Quang nguyên tố trong không khí đang nhanh chóng tập trung hướng hấn. Bề mặt Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp bỗng chốc tỏa ngọn lửa vàng nồng đậm. Ngọn lửa trong suốt tràn ngập hơi thở quang minh vô cùng tinh khiết. Tinh Vương vũ đôi cánh, lao thẳng tới Địa Ngục Long to hơn mình gấp mấy lần.

Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức chỉ trường thương hướng phía trước, quát lớn, một ngọn lửa đen sắc bén từ mũi thương bắn ra, trên không trung hóa thành vuốt rồng đánh hướng Long Hạo Thần. So sánh công

kích trước đó hướng về Tà Nhân và bây giờ, một kích này rõ ràng mạnh hơn nhiều. Phát động công kích, không trung sau lưng A Tư Mạc Đức đã biến thành hắc ám.

Đúng lúc này, một luồng sáng ở sau lưng Long Hạo Thần tách ra. Ngay sau đó, một cột sáng trắng ngà từ sau lưng Long Hạo Thần bắn thẳng đến A Tư Mạc Đức.

Màu đen và màu trắng ở trên không trung hoàn toàn đối lập. A Tư Mạc Đức giờ ngang trường thương, vượt rỗng lửa đen chuyển động vài phần, vừa lúc đánh trúng ánh sáng trắng. Nhưng khiến Long Kỵ Ma Thần kinh ngạc là cột sáng trắng tựa như không bị cản trở, thông thả chui qua vượt rỗng rơi vào người gã. Cảm giác kỳ quái chợt lan khắp người A Tư Mạc Đức. Kỵ sĩ đối diện dường như biến thành kẻ thù không đội trời chung, A Tư Mạc Đức chỉ muốn đánh chết hắn.

Không sai, ánh sáng trắng kia không phải công kích mà là Nhã Đình phóng ra Thánh Dẫn Linh Lô bản tiến hóa.

Thánh Dẫn Linh Lô có thể lôi kéo lực chú ý kẻ địch, khiến mình thành mục tiêu công kích số một của kẻ thù, nhưng không ảnh hưởng lực công kích của đối thủ. Khi Thánh Dẫn Linh Lô tác dụng với A Tư Mạc Đức thì vượt rỗng lửa đen đã tới trước mặt Long Hạo Thần.

Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn chắn trước mặt, Thần Ngự Thuẫn.

Oành ùng ùng!

Long Hạo Thần cố ý nhờ vào sức mạnh chặn một kích của đối phương, vì hắn muốn biết thực lực chân chính của A Tư Mạc Đức mạnh tới đâu.

Khi vượt rỗng đánh vào Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn, Long Hạo Thần hít ngụm khí lạnh.

Một kích của A Tư Mạc Đức tràn ngập linh lực hắc ám. Âm nguyên tố gần như dính đặc đánh vào Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn, tựa như giòi bọ thuận theo hai bên tấm thuẫn lan tràn vào người hắn. Không chỉ thế, lực phản chấn khủng bố đem Long Hạo Thần và Tinh Vương bắn ra sau hơn mười mét mới ổn định thân hình.

Thần Ngự Thuẫn là kỹ năng mạnh nhất và thực dụng nhất của kỵ sĩ. Chỉ cần sử dụng giỏi thì có thể chặn công kích mạnh mẽ từ kẻ địch. Nếu như có tấm thuẫn đủ mạnh, vậy uy lực Thần Ngự Thuẫn có thể tăng gấp hai.

Không cần nghi ngờ, cả Liên Minh Thánh Điện chưa chắc tìm ra tấm thuẫn tốt hơn Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn. Bản thân Long Hạo Thần linh ngộ Thần Ngự Thuẫn càng tới trình độ cực kỳ quen thuộc. Nhưng dù là vậy hắn vẫn không thể hoàn toàn tiêu trừ uy lực một kích kia.

Lực phản chấn kịch liệt khiến Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn phát huy uy lực chân chính. Long Hạo Thần chỉ thấy linh lực trong người điên cuồng tăng. May mắn hắn có Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn do Tinh Quang Thần Thú biến thành, trời sinh có năng lực khắc chế linh lực hắc ám, mới không khiến vượt rỗng lửa đen ăn mòn quá rộng đã bị quang minh thanh tẩy. Nhưng chỉ một lần đụng độ thăm dò, Long Hạo Thần đã đoán ra đối thủ mạnh hơn mình.

Khi thực lực hai bên không chênh lệch bao nhiêu, Thánh Dẫn Linh Lô có thể hữu hiệu hạn chế đối thủ. Nếu thực lực hai bên cách quá xa vậy biến thành chết chắc!

Một chiêu đánh lui Long Hạo Thần, Địa Ngục Long chớp mắt tăng tốc, đuổi theo Long Hạo Thần bị bắn ra xa. Gã tới gần, trường thương quét một vòng hướng tới Long Hạo Thần ở trên lưng Tinh Vương.

Trên trường thương kèm tia chớp đen lãnh liệt. Từ xa nhìn lại bây giờ Long Hạo Thần chỉ là đoàn sáng vàng nhỏ xíu, Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức tựa như mây đen che trời áp hướng hắn.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần làm ra hành động A Tư Mạc Đức không ngờ nổi. Ánh sáng da cam thu lại, không ngờ hắn cất đi Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn lực phòng ngự mạnh nhất, sửa thành đôi tay nắm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán. Đối mặt một thương của A Tư Mạc Đức, trọng kiếm trong tay hắn chém xéo xuống làm động tác quét lên.

Muốn chết! A Tư Mạc Đức thầm hừ lạnh. Đầu bò bên phải cần cổ điên cuồng hét lên, uy lực cây thương tăng mạnh, dù có một ngọn núi ở trước mặt gã cũng sẽ bị quét ngã.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

540. Chương 212: Thần Kiếm Bảy Màu

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Phương xa, thành viên Quang Chi Thần Hi kiếm không được muốn lao ra nhưng bị Thái Nhi cản.

“Hãy tin anh ấy, anh ấy có thể làm được!”

Đỉnh!

Vang lên tiếng va chạm giòn tan. Hình ảnh khiến mọi người khó tin xuất hiện.

Đối diện cú quét mạnh mẽ của A Tư Mạc Đức, Long Hạo Thần từ bỏ Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần, chỉ dùng Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán đón địch. Khiến người chấn kinh là khi trọng kiếm va chạm thương, trường thương của A Tư Mạc Đức lại bị Long Hạo Thần đẩy ra.

Đúng vậy, có lẽ ở trong mắt mọi người đây là hình ảnh khó tin lại thật sự xảy ra.

Trường thương của A Tư Mạc Đức bị Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán đánh trúng tựa như tìm ra hướng đi khác, quét qua đầu Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, Long Hạo Thần hành động.

Hắn dùng là kỹ năng cơ bản nhất của Trùng Giới kỵ sĩ, đột kích.

Ánh sáng vàng nhấp nháy, lưỡi dao ánh sáng da cam phun ra.

A Tư Mạc Đức đánh ra nắm đấm trái nghênh đón một chiêu của Long Hạo Thần. Đầu dê được quát một tiếng, lại vang một tiếng *đỉnh*.

A Tư Mạc Đức đứng trên lưng Địa Ngục Long đột nhiên lung lay. Nếu có ai nhìn gần sẽ phát hiện, trên mặt nắm đấm có một vết thương.

Long Hạo Thần một nhảy một đâm, chỉ có thể dùng chữ ‘tuyệt diệu’ để hình dung. Hơn nữa đánh xong hắn chưa ngừng lại. Bốn linh cánh sau lưng bỗng giương ra, dường như hắn không định che giấu thân phận nữa, bay ngược ra sau, Tinh Vương thì bị thu lại.

“A Tư Mạc Đức, dám so đấu võ kỹ với ta không?”

A Tư Mạc Đức không bao giờ ngờ được đối thủ rõ ràng yếu hơn mình lại có thể tổn thương mình. Mới rồi công kích của Long Hạo Thần quan trọng nhất là chém lên. Hắn chém lên chính là vị trí yếu nhất của trường thương, không cứng rắn đụng mà đơn thuần mượn lực đánh lực, thay đổi đường công kích của A Tư Mạc Đức, khiến gã lộ ra sơ hở. Dưới tình huống tu vi hai bên cách biệt như vậy mà có thể làm được điểm này, Long Hạo Thần sử dụng kỹ xảo có thể nói là kỳ diệu tuyệt vời.

Nhưng thực lực của hắn và A Tư Mạc Đức cách biệt quá xa, nên chém ra một kiếm xong kiếm thứ hai không thể dùng kiếm ý, nếu không thì đột kích đó rất có thể sẽ uy hiếp đến A Tư Mạc Đức.

“Dám khiêu khích bổn tọa, muốn chết!” A Tư Mạc Đức tức giận gầm lên, nhún mũi chân mau chóng đuổi theo Long Hạo Thần.

Khi bay ra thì xuất hiện hình ảnh kỳ lạ. Địa Ngục Long vốn là ma thú của gã, thân thể khổng lồ chớp mắt tan biến, hóa thành từng khối cốt giáp rơi trên thân thể cứng rắn của A Tư Mạc Đức, chớp mắt bao trùm lấy toàn thân gã. Ngọn lửa đen nồng đậm bùng phát, trong không khí trừ ám nguyên tố ra, mấy nguyên tố thuộc tính khác đều bị điên cuồng ngăn chặn.

Tuy Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức giận dữ nhưng sẽ không coi thường đối thủ. Long Hạo Thần có thể tổn thương gã khiến gã cảnh giác. Đương nhiên gã nhìn ra được Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán trong

tay Long Hạo Thần không phải vũ khí bình thường. Cứng rắn độ trọng kiếm cấp sử thi không phải là lựa chọn sáng suốt.

Địa Ngục Long biến giáp, đây hơi giống với Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt dung hợp, nhưng còn kém chút. Dung hợp giữa Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt, là phù hợp huyết mạch. Địa Ngục Long và A Tư Mạc Đức chỉ đơn thuần là bộ giáp phủ lên, khác biệt về bản chất. Nhưng dù là vậy, Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức có Địa Ngục Long giáp phủ lên tăng uy thế nhiều. Sau lưng đôi cốt cánh to lớn bỗng vỗ đập, chớp mắt đuổi theo Long Hạo Thần. Trường thương trong tay ở trên không trung hóa thành ngàn điểm sáng đen bao trùm cả người Long Hạo Thần. Càng thêm khủng bố là lúc trường thương công kích, có vô số khô lâu đen từ mũi xương khô phủ lên diện tích rộng. Xem ra chỉ khoảnh khắc sẽ cắn nuốt lấy Long Hạo Thần.

Ánh sáng vàng nhấp nháy, đôi mắt truy kích như vậy, Long Hạo Thần không dám lùi ra sau nữa. Đôi tay hần vẫn nắm Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, thoáng chốc cả người bị tầng sáng vàng bao phủ, cho người cảm giác không là một người mà đơn thuần là thanh kiếm mà thôi.

Kiểm ý lãnh liệt chớp mắt bùng phát, hai mắt Long Hạo Thần phát ra ánh sáng vàng chói mắt, thân thể biến sắc bén.

Đinh, đinh, đinh, đinh, đinh...

Một chuỗi tiếng va chạm giòn vang, chỉ thấy đoàn sáng vàng bị bao trong lưới đen khổng lồ, nhảy trái đâm phải giẫy dụa, nhưng lưới đen không thể tới gần.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán bị Long Hạo Thần dùng trong phạm vi cực nhỏ. Mũi kiếm không ngừng biến đổi phương hướng, mỗi lần động đều là dốc hết sức, tuyệt không cứng rắn chống lại Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức. Trường thương trong tay A Tư Mạc Đức không ngừng bị đẩy sang bên. Còn về đám khô lâu đen, không ngờ bị Long Hạo Thần tỏa ra lửa vàng thanh tẩy.

Mắt A Tư Mạc Đức lấp lóe tia chấn kinh. Gã tuyệt đối không tưởng nổi đối thủ thoát nhìn không mạnh này có kỹ xảo cao siêu như vậy. Lấy thực lực của gã, khi tấn công Long Hạo Thần có cảm giác không thể ra sức. Mỗi một kiếm đều đánh vào chỗ yếu ớt nhất trong chiêu của gã. Cho nên trường thương biến đổi phương hướng, không thể phát ra uy lực chân chính.

Một lần, hai lần có thể nói là trùng hợp. Nhưng trước công kích bao trùm phạm vi của gã mà không thể đâm trúng Long Hạo Thần một thương, vậy sao là trùng hợp được? Đường như trong vô hình Long Hạo Thần có một con mắt, có thể nhanh chóng bắt được các điểm yếu của gã.

Kỳ thật dù là đồng bạn của Long Hạo Thần cũng không biết, Long Hạo Thần mạnh nhất không phải tấn công mà là phòng ngự. Tuy bản thân hần song tu Trùng Giới, Thủ Hộ kỳ sĩ, nhưng tuyệt đối đừng quên, năm đó phụ thân để hần lựa chọn thì hần đã chọn cái gì.

Hai năm nay Long Hạo Thần gần như không luyện tập kỹ năng Trùng Giới kỳ sĩ. Tuy lúc này hần dùng kiếm chống địch nhưng kỳ thật chỉ toàn phòng ngự.

Đương nhiên lúc còn ở trấn Odin, Long Hạo Thần đi theo phụ thân tu luyện, đối mặt khóa đầu tiên chính là động kiến khi đó thật rất khủng bố với hần. Mỗi ngày trong tổ kiến đối mặt hàng vạn con kiến, hần có thể dựa vào chỉ có kiếm tre trong tay. Không chặn được công kích của kiến thì sẽ vô cùng đau đớn. Lúc đó Long Hạo Thần đã bắt đầu luyện tập kỹ xảo phòng ngự.

Trước khi Long Tinh Vũ rời đi, kỹ xảo của hần đã thành công. Dưới tình huống không dùng linh lực, coi như là Long Tinh Vũ cũng chưa chắc đánh thủng phòng ngự của Long Hạo Thần. Kỹ xảo lấy kiếm phòng ngự này nên xem là kỹ năng Trùng Giới kỳ sĩ hay là Thủ Hộ kỳ sĩ? Trong lòng Long Hạo Thần cho rằng đó là năng lực Thủ Hộ kỳ sĩ.

Mấy năm nay thực lực không ngừng tăng lên, càng hiểu sâu về võ kỹ, lại thêm rèn luyện trong Tháp Vĩnh Hằng, võ kỹ của Long Hạo Thần dần tăng tiến. Dùng tu vi hiện tại của hần muốn thắng Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức là không thể nào. Nhưng nếu chỉ so đấu võ kỹ, A Tư Mạc Đức muốn dùng lực đè người không phải chuyện dễ.

Có bài học trước đó, A Tư Mạc Đức không dám dốc sức tấn công. Gã đã ném qua đòn tấn công đột trước của Long Hạo Thần, một khi lộ sơ hở vậy sẽ đối mặt người kiếm hợp nhất công kích.

Đương nhiên A Tư Mạc Đức có rất nhiều cách áp chế không cho Long Hạo Thần dùng võ kỹ. Nhưng làm một ma thần chuyên môn dùng sức bản thân chiến đấu, gặp được đối thủ như Long Hạo Thần thì sao gã không vui sướng cho được? Trong thoáng chốc gã không muốn dùng năng lực mạnh hơn nhanh chóng hủy diệt Long Hạo Thần, mà dùng võ kỹ đấu với hắn.

Trên không trung màu đen và vàng hăng hái chiến đấu, ai cũng không thể tổn thương đối phương. Long Hạo Thần nhờ vào sức mình kiềm chế A Tư Mạc Đức. Đây là phần quan trọng nhất trong kế hoạch của hắn. Chỉ có kiềm chế Long Kỵ Ma Thần, đồng bạn của hắn mới thuận lợi chấp hành kế hoạch.

Đương nhiên hiện giờ Long Hạo Thần bày ra không phải tất cả sức mạnh. Hắn có tuyệt chiêu riêng, A Tư Mạc Đức là ma thần xếp thứ ba mươi hai, một khi gã dùng năng lực mạnh hơn nữa, dĩ nhiên Long Hạo Thần phải giữ lại sức để đối phó. Lúc này hắn lộ ra bốn cánh nghĩa là không định giấu tung tích nữa. Ma Thần Hoàng thông qua dự ngôn của Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc biết hắn sẽ tới gần Khu Ma quan, vậy thì hắn đến. Hắn thậm chí định thông qua miệng A Tư Mạc Đức báo cho Ma Thần Hoàng hướng đi của mình, do đó tiêu trừ nguy hiểm cho Khu Ma quan. Đây là kế hoạch tổng thể của hắn.

Bên này Long Hạo Thần và Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức chiến đấu ngày càng hăng, bên kia đại quân ma thú cũng tới giây phút quyết định.

Hơn năm trăm ma thú cuối cùng chỉ còn lại ba mươi mấy con, nhưng đều là ma thú trên cấp bảy. Chúng trái xòng phải đâm, Ngưu Ma tộc tổn thất trầm trọng.

Nhưng Ngưu Ma tộc dù là công kích hay phòng ngự đều rất mạnh. Có câu nhiều kiến cắn chết voi. Công kích không sợ chết của chúng đang không ngừng giảm số lượng ma thú.

Cùng lúc đó, đột nhiên xuất hiện biến đổi. Bên dưới bụng vài con ma thú hậu phương đột nhiên nhảy ra vài người. Người đứng trước nhất cầm trọng kiếm đỏ như máu, gầm một tiếng lao ra, trọng kiếm liên tục lóe lên, vài luồng sáng vàng to lớn xẹt qua không trung xé rách thân thể tộc nhân Ngưu Ma, tựa như mũi đao nhọn xông vào trận doanh ma tộc.

Không chỉ thế, hai bóng người càng thêm mạnh mẽ từ hai bên y tản ra. Ánh bạc bên trái, ánh vàng bên phải. Ánh sáng bạc lan tỏa, dù là vũ khí hay thân thể mạnh mẽ của Ngưu Ma, chỉ cần va chạm với ánh sáng sẽ bị cắt thành mảnh vụn. Cùng lúc đó, có một luồng sáng bạc càng to hơn bay ra kèm theo tiếng *ù *ù* chói tai, quét ngã một mảnh Ngưu Ma.

Hình ảnh bên kia càng thêm đáng sợ. Chỗ ánh sáng vàng là quả cầu sắt to lớn bắn tung ra. Quả cầu sắt đi đến đâu là vang tiếng gầm tựa sét đánh. Ngưu Ma chưa tới gần đã bị đánh thành bột phấn.

Trừ ba người này ra còn có một ma pháp sư đứng đằng sau, tay vung pháp trượng, chọt đến mười hai bạo liệt hỏa cầu bay tứ tung, nổ tung trong chỗ có nhiều Ngưu Ma tộc nhất.

Từng hỏa cầu lam tựa như u hồn xanh, dù chỉ dính phải một chút đốm lửa cũng sẽ bị đốt trụi tới xương, một khi bị lực nổ lan đến thì chớp mắt thành than.

Đằng sau ma pháp sư là một kỵ sĩ, tay trái cầm thuẫn, tay phải trọng kiếm, bảo vệ đằng sau. Một hàng năm người lấy tốc độ kinh người xông vào trận địa địch, giết thẳng tới xe chở tù ở chính giữa.

Họ xuất hiện quá đột ngột, hơn nữa phát ra lực công kích quá mạnh mẽ, đặc biệt là ma pháp sư, phạm vi công kích quá lớn. Mỗi một bạo liệt hỏa cầu nổ rộ đều khiến mười mấy tên Ngưu Ma bị thương, tạc nổ ra một con đường. Đại quân Ngưu Ma tộc rơi vào hỗn loạn.

Không thể nghi ngờ, năm người này chính là Hàn Vũ mở đường, Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên ở hai bên trái phải, chính giữa Lâm Hâm, đoạn hậu Trương Phóng Phóng.

Khi năm người mạnh mẽ xuất hiện, một tiếng rỗng ngâm lạnh lóe vang lên. Ngay sau đó, một con rồng đen xuất hiện bay thẳng tới đại quân Ngưu Ma tộc. Hắc long ở trên trời dài hơn mười mét, miệng phun khí, chỉ thổi một cái thì cả đám hơn trăm Ngưu Ma bị ăn mòn thành bãi nước, biến mất không còn một mảnh. Trên lưng hắc long ngồi một thiếu nữ. Trên người thiếu nữ lấp lánh ánh sáng nồng đậm gọn sóng. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, ánh sáng vạn vạo đang hóa thành từng tầng sóng nước dung nhập vào người hắc long.

Nghịch Thiên Ma Long!

Nếu nói đám Hàn Vũ xung phong liều mạng chưa đủ làm loạn quân tâm Ngưu Ma tộc, chỉ hơi bị bối rối thì khi Nghịch Thiên Ma Long xuất hiện, còn công kích đại quân Ngưu Ma tộc, triệt để phá vỡ quân tâm đại quân Ngưu Ma tộc. Bổng chốc, đại quân Ngưu Ma tộc không biết nên chiến hay trốn. Dưới tình huống này, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tiến nhanh tới trước, mục tiêu là xe chở tù.

Đương nhiên, trong đại quân Ngưu Ma tộc không phải không có kẻ thông minh. Mấy cường giả Ngưu Ma tộc canh giữ cạnh xe chở tù đáng người đặc biệt cao to mắt thấy kẻ địch nhanh chóng tới gần, một cường giả Ngưu Ma tộc lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, túm lấy lồng sắt, nghiêng người nhảy lên xe.

Nhìn bộ dạng kẻ địch là hướng tới hai tù nhân, hơn nữa thực lực đám nhân loại khá mạnh. Chúng phải sẵn sàng trước khi nhân loại tấn công thì giết tù nhân trước tiên.

Ánh sáng xám âm trầm chợt lóe, Ngưu Ma mới nhảy lên xe từ vai trái đến eo phải bị chém một đường, thi thể cắt thành hai rơi xuống xe.

Một bóng dáng yêu kiều xuất hiện bên trên xe. Váy dài màu đen, lưới hái đen. Sát khí lạnh lẽo bùng phát, lưới hái to lớn quét lấy, mấy Ngưu Ma canh giữ bên xe chở tù chớp mắt bị giết sạch.

Tuy tổng thể thực lực đại quân Ngưu Ma tộc không tệ nhưng không có cường giả đặc biệt cường đại. Trừ Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức ra, Ngưu Ma mạnh nhất chỉ cỡ cấp sáu, cấp bảy. Loại Ngưu Ma này sao có thể cản trở Thái Nhi được?

Trong kế hoạch của Long Hạo Thần, hấn hấp dẫn A Tư Mạc Đức là bước đầu tiên, sau đó là đồng bạn tấn công. Dù sao dựa vào sức một mình Thái Nhi, tuy có thể tới gần xe nhưng khó thể ở trong vạn quân mang đi hai người. Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc bị bắt nhiều ngày nay, có thể tưởng tượng tình trạng thân thể tệ cỡ nào. Họ không chịu nổi xóc nảy, nếu đã cứu thì đầu tiên phải bảo đảm hai người an toàn. Nhiệm vụ của cô là trước khi mọi người xông tới xe phải bảo đảm Đoạn Ưc, Dương Văn Chiêu không bị tổn thương.

Nhân lúc không có Ngưu Ma lao đến, Lưới Hái Tử Thần liên tục vung, lồng sắt ở trước mặt nó tựa như đậu hủ bị cắt thành mảnh vụn nhưng không chút thương tổn đến Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc.

Hai người họ đã ở trạng thái nửa hôn mê, không có lồng chống đỡ, bỗng chốc gục xuống.

Thái Nhi tiến lên nhét vào miệng họ đan dược Lâm Hâm đưa cho, để họ nằm ngửa ra. Đan dược theo nước bọt trôi vào trong người.

Nghịch Thiên Ma Long xuất hiện có uy nhiếp rất lớn với đại quân Ngưu Ma. Bên Thái Nhi cứu được Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc nhưng không có bao nhiêu Ngưu Ma tấn công nàng.

Không cần nghi ngờ, Nghịch Thiên Ma Long này chính là Mạch Đâu biến thành. Lúc trước tuy Trần Anh Nhi thông qua Thời Gian Chi Điệp Linh Lô thì triển Sinh Linh Môn nhưng có Linh Hồn Thánh Y hỗ trợ, vẫn còn sức chiến đấu. Bây giờ Mạch Đâu hóa thành Nghịch Thiên Ma Long không giống năm đó chỉ là biểu tượng. Có linh lực khổng lồ của Linh Hồn Thánh Y ủng hộ, nó chẳng những không cần nuốt ma tinh còn có thể giữ thực lực ma thú cấp chín một đoạn thời gian. Bay xẹt qua không trung, nó rất nhanh tới chỗ Thái Nhi.

Thái Nhi một tay túm một người, nhảy lên, dẫn theo Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc rơi trên lưng Mạch Đâu. Nghịch Thiên Ma Long vỗ đôi cánh bay nhanh, phun ra ngụm khí, lần này là ngựa đầu phun, giúp bên Hàn Vũ quét sạch một đám kẻ địch.

Năm người Hàn Vũ nhân cơ hội vỗ linh cánh bay lên tập trung hướng họ.

Ngưu Ma tộc không phải chủng tộc biết bay, lại thêm bị Nghịch Thiên Ma Long chặn nhiếp, hành động của họ cực kỳ thuận lợi, rất nhanh tập trung trên trời.

Động tác bên này dĩ nhiên khiến Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức chú ý.

Từ lúc năm người Hàn Vũ bộc phát đến Thái Nhi cứu viện, Nghịch Thiên Ma Long bay lên trời chỉ mất một phút đồng hồ.

Vốn A Tư Mạc Đức cùng Long Hạo Thần đánh sừng tay, gã thậm chí có chút không muốn bỏ ra linh lực. Bởi vì gã không vội vàng giết chết Long Hạo Thần. Trong quá trình đơn thuần so đấu võ kỹ với hấn, gã

cảm nhận được lợi ích không nhỏ. Long Hạo Thần vận dụng kỹ xảo tuyệt diệu dẫn dắt gã rất nhiều. Cho đến khi xuất hiện hơi thở Nghịch Thiên Ma Long mới khiến gã cảm giác không đúng.

Dẫn hổ rời núi, bị lừa. A Tư Mạc Đức lập tức làm ra suy đoán chính xác. Không rảnh giằng co với Long Hạo Thần, gã nổi giận gầm một tiếng, đột nhiên ngừng giữa không trung, sau đó ngọn lửa đen to lớn từ người gã bắn ra, hóa thành cột lửa đường kính hơn năm mét đánh hướng Long Hạo Thần.

Có tác dụng của Thánh Dẫn Linh Lô, gã nhất định phải đánh chết Long Hạo Thần mới xử lý tình hình bên kia được.

Ngọn lửa đen khủng bố cho người cảm giác dính đặc. Long Hạo Thần chỉ thấy trong phút chốc mình tiến vào thế giới tối đen không ánh sáng.

Cảm giác nghẹt thở thậm chí khiến hắn nhớ lại nỗi thống khổ lúc bị Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp khống chế. Một kích kia hiển nhiên là A Tư Mạc Đức đã sớm chuẩn bị tốt, chuyên môn đối phó kỹ xảo của Long Hạo Thần. Mặc kệ võ kỹ của người cao tới đâu, bị linh lực tuyệt đối áp chế thì có thể làm gì? Đây là dốc sức đánh ra sức mạnh.

Sau khi phát động một kích kia, A Tư Mạc Đức lập tức quay về đại quân.

Nghịch Thiên Ma Long xuất hiện làm gã cực kỳ rung động. Đây chính là tộc nhân của Ma Thần Hoàng! Chẳng lẽ Nghịch Thiên Ma Long phản bội hạ Ma Thần Hoàng? Gã nhất định phải làm rõ ràng.

Nhưng đang lúc gã cho rằng Long Hạo Thần trúng một chiêu của mình không chết cũng sẽ trọng thương, không thể giữ được Thánh Dẫn Linh Lô thì sau lưng truyền đến thanh âm sang sảng của Long Hạo Thần.

“Người muốn đi đâu? Đối thủ của người là ta!”

“A?” Năng lực Khiên Dẫn của Thánh Dẫn Linh Lô không biến mất, A Tư Mạc Đức cảm nhận được bị lôi kéo, lập tức quay trở lại.

Gã giật mình thấy có hai ngọn lửa đen khổng lồ bay hướng phương xa, Long Hạo Thần thì vẫn đứng ở vị trí cũ, chỉ là thanh kiếm trong tay đã thay đổi.

Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán mở phong ấn vốn là trang bị cấp sử thi da cam, nhưng giờ phút này không ngờ đã biến thành ánh vàng bầy sắc.

Thần khí không nhất định đều là bầy sắc. Nhưng bầy sắc thì chắc chắn là thần khí, điểm này Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần đã chứng minh.

Long Hạo Thần vẫn nắm lấy trọng kiếm, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm A Tư Mạc Đức. Từ đốm lửa đen xẹt qua có thể thấy A Tư Mạc Đức cho rằng một chiêu đánh gục được đối thủ đã bị tránh thoát, không thể tổn thương tới Long Hạo Thần.

Ánh vàng bầy sắc kỳ lạ hấp dẫn ánh mắt Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức. Không uống là một trong ma thần giỏi về chiến đấu, chỉ chớp mắt A Tư Mạc Đức lập tức bỏ qua mọi thứ bên dưới, tập trung vào Long Hạo Thần.

Trong khoảng thời gian chiến đấu với Long Hạo Thần, đối với kiếm ý, kiếm kỹ mạnh mẽ sắc bén mà tràn ngập huyền diệu của hắn, A Tư Mạc Đức thầm khâm phục. Lúc này vũ khí trong tay Long Hạo Thần đột nhiên biến thành thần khí, không thể không khiến A Tư Mạc Đức chú trọng. Một kỵ sĩ nhân loại có thể đem kiếm kỹ, kiếm ý tu luyện đến gần như đỉnh điểm lại có một thần kiếm, không đơn giản như hổ thêm cánh mà đã chân chính uy hiếp được A Tư Mạc Đức.

Amt không hề hối hận lúc trước mình không dốc sức đấu với Long Hạo Thần. Trận chiến này chỉ dẫn gã không ít, gã chắc chắn rằng thông qua trận chiến mình sẽ tiến bộ về võ kỹ không ít.

Ma tộc giống như nhân loại, càng chiến đấu thì càng kích phát ra tiềm năng bản thân. Nhìn thần kiếm trong tay Long Hạo Thần, mắt A Tư Mạc Đức sáng ngời.

“Tốt lắm, người quả nhiên có tư cách làm đối thủ của ta. Nếu hôm nay giết người, ta sẽ tự tay chôn người, xem như tôn trọng.” A Tư Mạc Đức lạnh lùng nói, trường thương trong tay phải chỉ xéo, cất tiếng nói là đầu người ở chính giữa.

Đối với đám ma tộc, làm vậy với đối thủ đã là đủ tôn trọng. Nhân loại vốn bị ma tộc coi là thực vật, đặc biệt là thi thể cường giả nhân loại, ma tộc đó giờ chưa từng bỏ qua. A Tư Mạc Đức biểu thị như vậy là tôn kính với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không mở miệng, giờ phút này, ánh mắt hắn hoàn toàn tập trung vào Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán trong tay.

Làm Trừng Giới kỳ sĩ, vì sao trước đó hắn không dùng hai thanh thần kiếm? Vốn hắn giỏi nhất là song kiếm, nếu song kiếm cùng sử dụng chắc chắn có thể phát huy thực lực càng mạnh. Nhưng hắn không làm vậy, bởi vì Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán ẩn chứa tuyệt chiêu.

Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức mạnh hơn hắn rất nhiều. Long Hạo Thần hiểu rõ, mình muốn thắng đối thủ là hoàn toàn không thể nào, thậm chí không thể ngăn cản A Tư Mạc Đức. Nhưng hắn có cách của riêng mình.

Năm đó khi hắn còn rất nhỏ, Long Tinh Vũ từng dạy hắn đặc điểm, điểm đáng chú ý, cách chiến đấu của các ma thần.

Long Tinh Vũ đánh giá A Tư Mạc Đức rất giống với A Nan. Y cho rằng Chiến Cuồng Ma Thần A Nan tuyệt đối là vô si. Trong lòng A Nan, không có gì quan trọng hơn tăng sức mạnh chính mình. Coi như là mệnh lệnh của Ma Thần Hoàng chưa chắc gã răm rắp nghe theo.

Đánh giá về A Tư Mạc Đức rất giống A Nan. A Tư Mạc Đức đam mê tăng sức mạnh, khác với A Nan là gã ham thích tăng thực lực nhưng tuyệt đối trung thành Ma Thần Hoàng, lý trí hơn A Nan một chút. Có lẽ cũng vì thế mà về mặt sức mạnh cá nhân thì gã thua xa A Nan.

Chính là nói, A Tư Mạc Đức đam mê tăng sức mạnh có chia nặng nhẹ nhưng A Nan thì không.

Vì nắm lấy đặc điểm tính cách này của A Tư Mạc Đức, Long Hạo Thần mới không dốc hết thực lực đấu với gã, chỉ so tài về kỹ năng. Điều này cho đồng bạn cơ hội tốt nhất, mãi đến khi Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc được cứu.

Khi A Tư Mạc Đức phát động chiêu mạnh nhất, thật ra Long Hạo Thần đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, tất cả đều nằm trong suy tính của hắn. Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc được cứu, dĩ nhiên A Tư Mạc Đức sẽ không bỏ qua. Dưới tác dụng của Thánh Dẫn Linh Lô, gã chắc chắn phải giết mình trước. Thế nên trong tình huống có chuẩn bị, tuy ứng phó khó khăn nhưng rốt cuộc Long Hạo Thần vẫn chặn lại được.

Lúc trước khi A Tư Mạc Đức chiến đấu với Long Hạo Thần đã bỏ qua một việc, chính là xuất hiện cùng lúc với Long Hạo Thần, thì triển ra Thánh Dẫn Linh Lô, Nhã Đình.

Sau khi Nhã Đình xuất hiện luôn ở sau lưng Long Hạo Thần, luôn không tham gia trận chiến, không thi triển ma pháp nào. Trừ sợ A Tư Mạc Đức sẽ dốc sức tấn công ra, nguyên nhân quan trọng nhất là cô đang chờ lệnh của Long Hạo Thần. Chờ đợi mệnh lệnh dung hợp với Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán.

Đây là Long Hạo Thần để lại lá bài cho mình. Có thiên thạch không ngừng thối vào, dù là Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán hay Lam Vũ, Quang Phù Dung đều tăng phẩm chất cực cao. Hơn nữa vì chúng nó chịu Nhã Đình thông qua Thánh Dẫn Linh Lô bổ dưỡng, vậy nên độ phù hợp với Nhã Đình biến càng cao.

Năm đó Nhã Đình lần đầu tiên làm kiếm linh dung hợp với Lam Vũ, Quang Phù Dung, trực tiếp tổn thương nó, hiện giờ đương nhiên sẽ không như vậy nữa.

Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán càng thích hợp kiếm ý của Long Hạo Thần, Nhã Đình thì chỉ có thể dung nhập vào một thần kiếm. Cho nên hắn luôn chỉ sử dụng Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán. Khi A Tư Mạc Đức dốc sức ra một kích, Nhã Đình bỗng chốc dung nhập vào thần kiếm, biến nó thành thần khí chân chính. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán tràn ngập kiếm linh tựa như thật sự sống lại. Giống như năm đó Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương đã trở lại. Mới rồi Long Hạo Thần dùng nó phát ra Tu La Trảm, tránh khỏi một chiêu trí mạng của A Tư Mạc Đức.

Mất thấy Long Hạo Thần bỏ qua lời mình, sắc mặt A Tư Mạc Đức biến âm trầm. Vốn một tay cầm thương nay đổi thành hai tay cùng nắm. Ba đầu sáu đôi mắt cùng toát ra màu đen sâu thẳm. Trường thương từ từ

chỉ hướng đằng trước, mũi thương nhấp nháy ánh sáng đen nhưng không có ngọn lửa nữa, trường thương biến thành đen như mực.

Mũi thương chỉ hướng Long Hạo Thần phía xa, chiến ý khủng bố hỗn hợp sát ý vô cùng lãnh liệt khiến không gian giữa hai bên theo đó vận vẹo.

Long Hạo Thần vẫn nhìn chăm chú thần kiếm trong tay, lạnh nhạt nói.

“A Tư Mạc Đức, nhớ rõ nói cho Ma Thần Hoàng, ta sẽ chờ y ở ma tộc. Hoặc ma tộc chết, hoặc là ta chết. Ta chính là Long Hạo Thần mà các ngươi luôn tìm kiếm.”

“A?” Vốn A Tư Mạc Đức chăm chú lắng nghe hần nói tâm chợt chấn động.

Khoảnh khắc, chỉ thấy trên người Long Hạo Thần bỗng tỏa ra một tầng sáng tím vàng kỳ lạ. Tầng sáng tím vàng này dung nhập vào Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, người Long Hạo Thần đi theo thanh kiếm nhẹ nhàng đâm một kiếm hướng gã.

Đâm ra một kiếm, bầu trời như xẹt qua tia chớp tím vàng, cả khung trời biến âm u.

Đây là một kích chân chính, một kiếm biến đổi trời đất. Ra một kiếm này, ý niệm cả người hần hoàn toàn hợp thành một với kiếm. Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán có được kiếm linh khi tia chớp tím vàng xuất hiện, dường như thật sự phát ra tiếng thở dài. Tiếng thở này cảm giác như là phấn khởi. Đúng vậy, khoảnh khắc này, thần kiếm của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương rốt cuộc trở lại. Một kiếm này rốt cuộc có phong cách năm đó của y.

Không xuất hiện thanh âm va chạm. Khi một người một ma lướt qua nhau, ngay sau đó, Tinh Vương lại xuất hiện trên trời chỗ Long Hạo Thần bay nhanh hướng phương xa.

Khiến người thấy quái lạ là Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức không đuổi theo, ngây ngốc khựng giữa không trung, trường thương vẫn giữ động tác đâm tới trước.

Khiến người rung động là trên đầu thương năm mét, màu đen đang nhanh chóng rút đi. Có thể thấy rõ từ vị trí mũi thương lan tràn tới tay gã có một khe rãnh sâu. Không chỉ thế, bề mặt áo giáp do Địa Ngục Long biến thành, từ mũ đến bụng có một vết kéo dài.

Long Hạo Thần đâm ra một kiếm này A Tư Mạc Đức đã chặn lại được. Nhưng gã không thể chặn kiếm ý ẩn trong kiếm, kiếm ý chân chính.

Đó là lực lượng do tinh thần lực ngưng kết thành. Dù tu vi của gã mạnh cỡ nào cũng chẳng thể chặn lại.

Lúc này A Tư Mạc Đức vô cùng rung động vì một kiếm kia. Gã biết rõ nếu tu vi của mình và Long Hạo Thần ngang nhau, vậy mới rồi một kiếm đó đã lấy mạng gã.

Lần đầu tiên A Tư Mạc Đức cảm giác được, thì ra mình ở phương diện võ kỹ kém như vậy. Một đối thủ yếu đến thế lại có thể dùng kiếm ý thương tổn mình. Gã luôn cảm thấy rằng, coi như khiêu chiến ma thần mười hai hạng đầu thì mình chưa chắc thua. Nhưng bây giờ mới hiểu ra mình và đối thủ mạnh hơn vẫn có chênh lệch rất lớn.

Thương chậm rãi thu lại, ba cái đầu của A Tư Mạc Đức khê động dậy, đầu bò và đầu dê đực không hện mà cùng nhìn hướng đầu người chính giữa.

Đầu người hít sâu, lăm bắm.

“Long Hạo Thần.”

“Đại ca, chúng ta có đuổi theo không? Nếu phát động Trụ Ma Thần, thằng nhóc kia không phải đối thủ của chúng ta.” Đầu bò trầm giọng nói.

Đầu người lúc lắc, nói.

“Không đuổi theo. Ngươi đã quên bệ hạ ra lệnh? Nếu gặp kỵ sĩ nhân loại tên là Long Hạo Thần, hoặc là kỵ sĩ nhân loại cười ma thú có nhiều đầu thì đừng ép buộc quá mức, cứ để hần đi. Bệ hạ sẽ có cách xử lý hần.”

Đầu dê nhắm mắt lại.

“Đại ca, ta cảm thấy chúng ta nên bế quan một thời gian. Đợi đến bên đại doanh Khu Ma quan vẫn là tạm thời đừng tham gia chiến đấu.”

Đầu người gật đầu, nói.

Tinh thần lực cường đại của y khiến như A Gia Lôi Tư còn thấy sợ. Y biết rõ, tuy mình là Trụ Ma Thần thứ hai ma tộc, nhưng coi như là y thêm vào Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo đều sẽ không là đối thủ của Ma Thần Hoàng.

Đừng nói nhân loại không biết Ma Thần Hoàng mạnh tới đâu, coi như là đám ma thần cũng không biết cực hạn của Ma Thần Hoàng ở điểm nào.

Làm Ma Thần Hoàng mạnh nhất từ trước tới nay của ma tộc, không ai biết trong lòng Phong Tú đang nghĩ gì.

Tinh thần lực khủng bố dâng tận trời từ từ thu lại, Ma Thần Hoàng chậm rãi mở mắt ra, khoe miệng lộ nụ cười nhạt.

“Bệ hạ, phát hiện cái gì sao?” A Gia Lôi Tư thấy biểu tình của y liền hỏi ngay.

Phong Tú khẽ cười, hơi trách móc bảo.

“Đã nói với người bao lần, dù ở trước mặt ai thì phải kêu ta là đại ca, đừng kêu bệ hạ. Chúng ta là anh em.”

A Gia Lôi Tư mỉm cười nói.

“Không thể bỏ lễ nghi. Ta là Trụ Ma Thần thứ hai càng phải làm gương. Uy nghiêm của đại ca vĩnh viễn cao nhất ma tộc.”

Phong Tú cười lắc đầu.

“Người đó, thật là, tùy ý người.”

A Gia Lôi Tư thấy tâm tình Phong Tú không sai, hỏi.

“Đại ca phát hiện cái gì rồi?”

Phong Tú vẫy tay nói.

“Thằng nhóc đó thật gian xảo, chỉ xuất hiện trong giây lát liền biến mất, chắc là do bảo vệ truyền tống mà A Bảo đã nói. Ta không có cách nào biết được vị trí không gian của hắn, chỉ sợ là vật truyền tống cấp thần khí.”

A Gia Lôi Tư gật đầu, nói.

“Đúng là giống với dự ngôn của tam đệ. Xem ra muốn bắt hắn thật không dễ dàng. Không mạnh nhưng đủ gian xảo.”

Ma Thần Hoàng Phong Tú ánh mắt lộ tia buồn bã.

“Thật đáng tiếc.”

“Đáng tiếc?” A Gia Lôi Tư nghi hoặc nhìn Phong Tú. “Đại ca, vì sao ta luôn cảm thấy dường như người không muốn giết nhân loại đó?”

Ánh mắt Phong Tú có chút nuối tiếc, lắc đầu.

“Không muốn giết thì sao chứ? Cuối cùng vẫn phải giết. So với tộc ta trường tồn, một người tính cái gì. Cho dù người này có là A Bảo cũng phải chết.”

Nói đến đây, chân mày y đột nhiên nhíu lên, khuôn mặt anh tuấn lộ nụ cười nhạt.

“Mấy lão già nhân loại sống dai thật là coi trọng ta! Xung quanh mai phục ít nhất ba đội Săn Ma Đoàn, cá nhân thực lực đều hơn hai mươi vạn linh lực. Đây là sợ ta ra tay với Khu Ma quan? Chúng làm sao biết trong mắt ta Khu Ma quan tính cái gì?”

Mắt A Gia Lôi Tư lóe tia sáng lạnh.

“Đại ca, có cần ta dạy chúng bài học?”

Phong Tú lắc đầu, nói.

“Không cần, mấy tên kia cực kỳ gian xảo, không đến phút cuối thì chúng sẽ không đấu với chúng ta. Ta cũng lười để ý chúng. Chờ ta xử lý xong chuyện trước mắt, lấy được địa vị thần rồi thì sẽ quét sạch chúng một lần. Người có biết vì sao ta luôn bỏ qua chúng không? Vì ta muốn để nhân loại yên tâm, để chúng cho rằng ta bị kiềm chế. Sự cân bằng này không thể dễ dàng bị phá hỏng, nếu không nhân loại liệu mạng cá chết lưới rách, đối với chúng ta không phải chuyện tốt.”

A Gia Lôi Tư gật đầu hỏi.

“Thánh chiến lần này đã đạt được mục tiêu cơ bản. Đại ca, khi nào thì chúng ta kết thúc? Hai năm nay chúng ta tổn thất quá lớn, nhưng đã điều chỉnh xong nhân khẩu.”

Phong Tú nói.

“Tình hình phía đông sao rồi?”

Sau khi An Độ Ma Li chết, Xà Ma tộc như rắn mất đầu, Ma Thần Hoàng cố ý sai một ma thần đi trấn giữ.

Làm nơi bổ sung tài nguyên lớn nhất cho ma tộc, biển lớn phía đông cực kỳ quan trọng.

A Gia Lôi Tư nói.

“Tình trạng trước mắt không tệ lắm, ra lệnh nhanh chóng săn bắt sinh vật biển, năm nay cung cấp thực vật hơn năm trước ba phần. Lại thêm thánh chiến khiến nhân khẩu tộc ta giảm mạnh, tạm thời vấn đề sinh sống không nghiêm trọng. Hơn nữa mấy năm nay bộ hạ luôn khích lệ khai hoang, gieo trồng. Đám nhân loại coi như nghe lời, sản lượng lương thực mỗi năm đều gia tăng.”

Phong Tú gật đầu, nói.

“Vậy thì tốt. Tiếp tục tiến hành bắt thợ đúc Liên Minh Thánh Điện. Đợi kết thúc thánh chiến, đây là việc quan trọng nhất trong tương lai một khoảng thời gian sau này của chúng ta. Còn có khích lệ nhân loại sinh dục, chỉ khi số lượng nhân loại bị tộc ta thuần hóa đạt tới trình độ nhất định, sau đó chúng ta mới có thể hủy diệt Liên Minh Thánh Điện. Hy vọng khi ta còn sống có thể nhìn đến thống nhất đại lục.”

A Gia Lôi Tư mỉm cười nói.

“Đại ca sống lâu muôn đời, tuổi còn rất trẻ.”

Phong Tú bình thản nói.

“Không trẻ, nhưng nếu để ta ngồi trên vị trí thần, vĩnh viễn thống trị cũng là có thể. Chờ sau khi ta giết Long Hạo Thần, trận thánh chiến này có thể kết thúc. Lần này nhân loại tổn thương nguyên khí, đủ chấn nhiếp chúng rồi.”

“Vâng.”

Long Hạo Thần ở đất trống chạy như điên hai ngày hai đêm, vì cố gắng che giấu Quang nguyên tố bản thân, hắn chỉ có thể dùng hai chân.

Sau một ngày chạy nhanh, hắn không còn cảm nhận được tinh thần dò xét của Ma Thần Hoàng, hiển nhiên đã thoát khỏi phạm vi tinh thần dò xét.

Nhưng dù là vậy thì hắn không dám tạm dừng. Đối với bọn họ, còn có việc càng quan trọng hơn. Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất hấp dẫn Ma Thần Hoàng chú ý.

Vì kéo dài khoảng cách với Ma Thần Hoàng, Long Hạo Thần luôn chạy hướng đông nam. Hai ngày đủ khiến hắn xuyên qua một hành tinh ma tộc, đi đến hành tinh Già La ở trung bắc bộ ma tộc.

Trong hai mươi bốn hành tinh ma tộc, hành tinh trung ương kỳ thật không phải ở chính giữa ma tộc. Đại lục bị Liên Minh Thánh Điện chiếm góc tây bắc, ma tộc thì chiếm mảnh đất mênh mông còn lại. Nhìn từ cả đại lục thì hành tinh trung ương kỳ thực ở vị trí trung nam bộ hướng đông. Cách hành tinh trung ương gần nhất là Đông Nam quan có Chiến Sĩ Thánh Điện, Khu Ma quan thì ở rất xa. Nhưng diện tích ma tộc cực rộng lớn, một mình Long Hạo Thần xâm nhập vào ma tộc thì tựa như cá gặp nước.

Dưới tình huống như vậy, Ma Thần Hoàng muốn tìm đến hắn thật rất khó khăn.

Hai ngày nay Long Hạo Thần không chỉ chạy thôi, trong lúc chạy nhanh dâng lên khí huyết, lại thêm hấn thúc đẩy vận chuyển linh lực, nội thương đã gần như lành lặn. Tiến vào Giai Diệu Vĩnh Hằng thì coi như vào bên trong ma tộc, hấn có thể thở phào nhẹ nhõm. Tiếp theo thì phải gây ồn ào một chút để Ma Thần Hoàng biết.

Từ Giai Diệu Vĩnh Hằng lấy ra bản đồ Nguyệt Dạ cho, hấn mở ra xem xét. Bản đồ cực kỳ tỉ mỉ này không chỉ ghi chép địa hình, thành thị, thậm chí là chủng tộc nào của ma tộc trú đóng tại đâu. Đường nhiên tính đến thánh chiến, tình hình hiện giờ chắc đã thay đổi.

Già La Hành Tỉnh vị trí thuận tiện, thủ phủ Già La Thành ở tại vị trí cổ hòng, theo bản đồ thì nơi này trấn giữ một ma thần. Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần xếp hạng năm mươi bảy, Báo Ma Thần Ấu Tắc, thống soái Báo Ma tộc trú đóng Già La Hành Tỉnh.

Báo Ma tộc ở trong ma tộc không phải chủng tộc chủ chiến, bởi vì số lượng ít. Nhưng chúng có đặc điểm riêng. Tuy chiến đấu không mạnh mẽ như Hùng Ma tộc, Ngưu Ma tộc, nhưng tốc độ cực nhanh, am hiểu đánh lén, lực công kích cũng cực kỳ kinh khủng. Là chủng tộc nghiêng về tốc độ và công kích. Tổng thể số lượng bằng với Nhã Khắc Ma. Nhưng vì có huyết mạch ma thần truyền thừa, vậy nên thực lực và địa vị vượt qua Nhã Khắc tộc.

Báo Ma tộc nay là mục tiêu của Long Hạo Thần, chỉ không biết Báo Ma Thần Ấu Tắc hạng thứ năm mươi bảy có ở trong Già La Thành không.

Dù già có mặt hay không, Long Hạo Thần quyết định thông qua lần đánh bắt ngờ này cho Ma Thần Hoàng biết mình đã xâm nhập vào ma tộc.

Phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng, lát sau Long Hạo Thần đã vào trong Tháp Vĩnh Hằng.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đang tu luyện, Long Hạo Thần trở về họ liền tỉnh lại.

“Hạo Thần, sao rồi?” Thái Nhi lên tiếng hỏi trước tiên, mấy người khác cũng vây quanh.

Chỉ có Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc còn nằm trên đất, nhưng bây giờ hai người đã tỉnh táo. Qua hai ngày điều dưỡng, họ không hờ chút là hôn mê nữa.

Long Hạo Thần nói.

“Tôi đã vào ma tộc, trước mắt tiến nhập lãnh địa Già La Hành Tỉnh. Mọi người chuẩn bị chút, địa điểm truyền tống là ở phương bắc Già La Hành Tỉnh, khoảng cách thủ phủ Già La Thành khoảng bốn trăm dặm. Già La Thành chính là mục tiêu thứ nhất của chúng ta. Bốn tiếng đồng hồ sau xuất phát.”

Liên tục chạy hai ngày tuy khiến hấn chữa lành vết thương nhưng tinh thần khá mệt mỏi. Dù sao hấn luôn căng thẳng tinh thần, cần nghỉ ngơi điều chỉnh một chút mới hành động.

Mọi người gật đầu, thấy Long Hạo Thần bình yên trở về thì chứng tỏ họ đã hoàn toàn thoát khỏi Ma Thần Hoàng. Lần nữa xâm nhập ma tộc, còn sẽ tấn công, sao không khiến họ hưng phấn cho được? Ai cũng xoa tay hào hứng.

Long Hạo Thần ngồi xổm xuống cạnh Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc.

“Dương huynh, Đoạn huynh, vết thương của hai người thế nào rồi? Đỡ hơn chưa?”

Nhìn Long Hạo Thần, Dương Văn Chiêu và Đoạn Úc tâm thần rối loạn. Khi họ bị Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức tấn công, không bao giờ nghĩ tới mình còn sống. Lại không ngờ rằng họ được đối thủ cạnh tranh lớn nhất tại Kỳ Sĩ Thánh Điện cứu.

Năm đó lúc mọi người mới tham gia thử thách Săn ma giả, tu vi của Long Hạo Thần không bằng hai người họ. Thời gian trôi qua, tuy họ đã lâu không gặp Long Hạo Thần, nhưng lại biết rõ sự tích của hấn.

Người thứ nhất đánh nát Trụ Ma Thần trong lịch sử nhân loại, khiến Ma Thần Hoàng phát động thánh chiến với cả Liên Minh Thánh Điện, Liên Minh đốc sức bảo vệ, đánh chết ma thần. Mỗi một chuyện đều khiến người rung động, đều là đỉnh cao họ không thể vượt qua!

Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc cùng là kỳ sĩ có thiên phú cực cao, từng là thiên tài thiếu niên. Nếu đặt ở thời trước đây, họ dĩ nhiên là đối tượng Kỳ Sĩ Thánh Điện chú trọng bồi dưỡng. Nhưng họ sinh ra cùng thời với Long Hạo Thần, đã định trước chỉ có thể làm nền cho con trai quang minh.

“Hạo Thần...”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

542. Chương 214: Hạo Nguyệt Giáng Thế

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

“Hạo Thần...” Chỉ kêu lên hai chữ này thì giọng Dương Văn Chiêu đã nghẹn ngào, thoáng chốc không nói nên lời. Trăm mối cảm xúc ngổn ngang, gã cúi đầu không muốn thấy khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ của Long Hạo Thần.

Dương Văn Chiêu, Hàn Vũ, Long Hạo Thần đều là con dòng cháu giống trong Kỳ Sĩ Thánh Điện. Long Hạo Thần bởi vì thuở nhỏ sống với mẹ nên gặp phải tình cảnh khác xa họ. Dương Văn Chiêu, Hàn Vũ thì hơi giống nhau, điểm đó là kiêu ngạo.

Kỳ Sĩ Thánh Điện là đứng đầu Lục Đại Thánh Điện, gia đình họ có thân phận đặc biệt, từ nhỏ đã dưỡng thành sự kiêu ngạo thấm sâu vào xương máu. Cho nên Dương Văn Chiêu mới vô tình chọc giận Trần Anh Nhi. Hàn Vũ bởi vì sự kiêu ngạo này mà lúc vòng loại thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn thua thảm dưới tay Long Hạo Thần.

Hai người kiêu ngạo giống nhau, khác là Hàn Vũ càng biểu hiện rõ ràng, nên sớm chịu hậu quả của sự kiêu ngạo đó. Dương Văn Chiêu so với Hàn Vũ thì trầm ổn hơn. Là cháu của mình chủ Liên Minh Thánh Điện, nói gã là thái tử Liên Minh Thánh Điện cũng không quá đáng. Nhưng gã chưa bao giờ dùng thân phận chèn ép người khác, ngược lại càng cố gắng hơn người bình thường, để có một ngày nối tiếp huy hoàng ông cố.

Nếu như không có Long Hạo Thần bỗng nhiên xuất hiện, chỉ cần gã còn sống, thuận lợi trưởng thành, vậy rất có khả năng sẽ trở thành người thừa kế Kỳ Sĩ Thánh Điện. Chính vì Long Hạo Thần đem đến áp lực lớn lao nên gã mới càng thêm cố gắng.

Nhưng tài năng của Long Hạo Thần thật sự vượt xa gã, lại thêm bản thân hấn trả giá còn nhiều hơn gã, vậy nên gã chỉ có thể trở mắt nhìn khoảng cách giữa mình và Long Hạo Thần ngày càng xa. Loại cảm giác này luôn chặn trong lòng Dương Văn Chiêu, khiến gã thường có cảm xúc không ổn định.

Lần này Săn Ma Đoàn của gã và Đoạn Úc cùng nhau hành động, gặp phải Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức hủy diệt, đối với Dương Văn Chiêu đã kích thích quá nặng nề. Lúc gã bị A Tư Mạc Đức bắt, cũng từng muốn tự sát nhưng bị A Tư Mạc Đức chặn lại. Lúc đó Dương Văn Chiêu biết mình tiêu rồi, dù Săn Ma Đoàn bị diệt toàn quân có phải lỗi của gã hay không, chắc chắn gã phải gánh trách nhiệm. Dù lúc này sống sót, gã biết mình vĩnh viễn không thể đi lên vị trí cao tầng Kỳ Sĩ Thánh Điện, thế thì sao không nản lòng cho được?

Nếu không phải hai ngày nay luôn có Trần Anh Nhi ở bên chăm sóc, có lẽ cảm xúc của gã càng tệ hơn. Trần Anh Nhi tha thứ cho gã can đảm sống tiếp. Nhưng lúc này gặp Long Hạo Thần, các loại cảm xúc trong lòng gã đan vào nhau, tinh thần thoáng chốc dao động mạnh.

“Cảm ơn cậu, Hạo Thần. Ôn cứu mạng khắc ghi trong lòng.” Dương Văn Chiêu điều chỉnh cảm xúc, chân thành nói.

Khoảnh khắc này gã đã hoàn toàn đánh mất ý muốn so tài với Long Hạo Thần. Gã từ chỗ Trần Anh Nhi biết được Long Hạo Thần là Đại Lý Thánh kỳ sĩ trưởng. Cấp tám, không ngờ hắn đã tới cấp tám!

Dương Văn Chiêu cảm ơn phát ra từ tận đáy lòng. Tuy có lẽ gã vĩnh viễn không thể vượt qua Long Hạo Thần, nhưng lần này hắn không chỉ cứu mạng gã, càng khiến gã gặp lại Trần Anh Nhi, còn được cô tha thứ.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Anh nên cảm ơn Anh Nhi mới đúng. Từ khi biết anh bị bắt đi thì cô ấy đã đứng ngồi không yên. Chúng tôi chỉ là may mắn gặp đúng thời cơ mà thôi.”

Dương Văn Chiêu thở dài một tiếng.

“Là tôi, là tôi chôn vùi mạng sống đồng bạn. Nếu không phải quyết định của tôi thì sẽ không có hành động lần đó. Tôi không còn mặt mũi gặp ông nội, không còn mặt mũi quay lại tháp nhiệm vụ Săn Ma Đoàn. Hạo Thần, chờ vết thương của tôi tốt hơn chút thì sẽ rời khỏi đây. Mạng tôi giao cho ma tộc đi.”

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Trần Anh Nhi ở một bên tức giận nói. “Mạng anh rẻ tiền lắm sao? Hai ngày nay tôi nói sắp rách miệng rồi mà anh vẫn cứng đầu, cứng cổ như vậy. Nên nói anh làm sao đây hả? Anh đi chết đi, chết đi!!!”

Nói xong Trần Anh Nhi quay đầu bỏ chạy, nhào vào ngực Vương Nguyên Nguyên ở không xa, khóc rống.

Nhìn cô như vậy, mắt Dương Văn Chiêu biến âm đạm nhưng không kêu gọi cô, chỉ im lặng.

Long Hạo Thần nhíu mày, trầm giọng nói.

“Dương huynh, tôi biết chuyện lần này đã kích rất lớn với anh. Nhưng anh có nghĩ đến không, mạng sống của anh không thuộc về mình anh. Chúng tôi hao hết sức cứu anh và Đoạn huynh là vì cái gì? Không phải vì để anh lần nữa chịu chết. Các người đều là thiên tài tuổi trẻ trong Kỳ Sĩ Thánh Điện, tương lai tiềm năng vô hạn. Chẳng lẽ bởi vì một lần thất bại khiến anh từ đây ngã gục sao? Anh xứng với Dương gia gia, xứng với Anh Nhi không? Anh muốn chết tôi sẽ không cản, nhưng anh định cứ thế chết đi, vậy từ đầu đến cuối anh chỉ là người yếu đuối!”

“Tôi không phải người yếu đuối!” Dương Văn Chiêu hét lớn một tiếng, bởi vì quá kích động khiến vết thương nứt ra, đau đến mặt trắng bệch.

Nghe Long Hạo Thần giận dữ quát, Trần Anh Nhi không khóc nữa, ngoái đầu nhìn Dương Văn Chiêu bị nứt miệng vết thương, cô kiềm không được muốn đi qua nhưng bị Vương Nguyên Nguyên kéo lại. Vương Nguyên Nguyên nháy mắt với cô, lắc đầu.

Long Hạo Thần cười lạnh.

“Anh không phải người yếu đuối? Nếu anh không phải người yếu đuối vậy sao anh muốn kết thúc mạng sống của mình? Trốn tránh là biểu hiện yếu đuối nhất. Anh thử ngẫm lại, đồng bạn của anh đã chết như thế nào? Anh muốn chết thì được thôi, nhưng anh trốn tránh thì có xứng với họ không? Anh không sợ sau khi chết tới thế giới khác bị bọn họ đánh sao? Thù lớn của đồng bạn chưa trả, anh đã muốn chết rồi? Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức thậm chí không nhớ đến anh, gã thậm chí sẽ vui mừng không giết anh người nhu nhược không dám cả báo thù.”

“Tôi biết, trong lòng anh luôn muốn vượt qua tôi, trở thành người đứng đầu trẻ tuổi trong Kỳ Sĩ Thánh Điện. Đến đây đi! Tôi đang chờ anh đây! Hiện giờ anh chuẩn bị từ bỏ? Chẳng lẽ Kỳ Sĩ Thánh Điện chỉ có một kỳ sĩ sao? Nguyên Nguyên, cô giữ chặt Anh Nhi, hiện giờ tôi lập tức quăng Dương Văn Chiêu ra, để hắn tự sinh tự diệt! Nếu hắn đã muốn chết thì không cần chờ vết thương lành đâu!”

Ai đều không ngờ tới Long Hạo Thần sẽ nói ra lời tàn nhẫn như vậy, nên mấy người nghe trợn mắt há hốc mồm, thoáng chốc nói không ra lời.

Thanh âm lạnh lùng của Long Hạo Thần tựa như lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào ngực Dương Văn Chiêu.

“Không!!!!” Dương Văn Chiêu hét to một tiếng. “Tôi muốn sống! Tôi phải sống! Tôi còn chưa trả thù cho đồng bạn, tôi không thể chết như vậy được! Mắt gã đã biến thành đỏ rực. “Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức, hắn là của tôi! Tôi nhất định phải xé hắn thành trăm mảnh, báo thù cho đồng bạn, để linh hồn họ được an nghỉ!”

“Còn có tôi nữa.” Đoạn Úc trước đó luôn im lặng chậm rãi mở miệng. “Một nửa mạng sống A Tư Mạc Đức là của tôi.”

Long Hạo Thần thấy tình thế đã tới lúc, hừ lạnh một tiếng, chuyển hướng đồng bạn, trầm giọng nói.

“Các người nhìn gì nữa? Không phải kêu mọi người đi chuẩn bị sao?” Nói xong hắn nháy mắt với mọi người.

“Vâng!”

Bao gồm Trần Anh Nhi, thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, tính cả Trương Phóng Phóng đều đồng thanh. Ở vị trí Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc không nhìn thấy, Tư Mã Tiên và Lâm Hâm giờ ngón cái hướng Long Hạo Thần. Trần Anh Nhi thở ra, cảm kích liếc Long Hạo Thần một cái, không quay lại bên người Dương Văn Chiêu mà đi tới một bên, ngồi xuống tu luyện.

Hiện giờ hiển nhiên không phải lúc để ý Dương Văn Chiêu, khiến gã tự mình bình tĩnh lại mới là tốt nhất.

Thải Nhi theo Long Hạo Thần đi tới phía xa ngồi xuống, cười khẽ nói.

“Lần đầu tiên tôi biết anh có thể nói chuyện cay nghiệt như vậy.”

Long Hạo Thần có chút bất đắc dĩ nói.

“Không còn cách nào khác, cô không thấy mắt của họ sao? Âm đạm không ánh sáng, đồng bạn chết khiến họ chịu đả kích quá lớn. Đóng kín tâm hồn là khó trị nhất. Nếu không dùng thuốc mạnh thì không thể khơi dậy dấu chí của họ. Tuy đây chỉ là dùng thù hận kích phát dũng khí sống sót, nhưng ít ra khiến họ sống, sau này từ từ tính tiếp. Họ không phải một người, chắc sẽ nghĩ thông.”

Thải Nhi gật đầu, nhìn Long Hạo Thần sắc mặt mỗi mệ, nói.

“Anh mau nghỉ ngơi đi. Chúng ta có thể hành động chậm chút không? Anh quá mệt mỏi rồi.”

Long Hạo Thần dứt khoát lắc đầu.

“Không được, bên chúng ta lâu hơn một phút đồng hồ, thì bên ông cố đổi mặt thể công của Ma Thần Hoàng càng lớn một phần. Nhất định phải mau chóng để Ma Thần Hoàng biết chúng ta đã xâm nhập ma tộc. Hơn nữa ở trong Già La Thành tối đa chỉ có ma thần xếp hạng năm mươi bảy, sẽ không đem lại uy hiếp quá lớn.”

Nói xong câu đó hắn liền nhắm mắt lại, bắt đầu tiến vào trạng thái minh tướng.

Dù Thải Nhi biết Long Hạo Thần làm vậy đa số là vì Liên Minh, vì cả nhân loại, nhưng tại Khu Ma quan dù sao có người thân của nàng! Mắt thấy Long Hạo Thần mệt như vậy mà không chịu nghỉ lâu hơn, sao lòng nàng không cảm động được? Cùng lúc đó, nàng thầm cầu nguyện cho ông cố và cha mẹ, Ma Thần Hoàng tuyệt đối đừng công kích Khu Ma quan!

Nếu nàng biết bên ngoài lều Ma Thần Hoàng có ít nhất ba Săn Ma Đoàn cường đại truyền kỳ hợp thành nhìn chằm chằm thì sẽ không khẩn trương như vậy. Sao Liên Minh Thánh Điện không kiềm chế Ma Thần Hoàng được? Có lẽ cộng ba Săn Ma Đoàn lại đều không phải đối thủ của Ma Thần Hoàng và đám ma thần bên cạnh y. Nhưng nếu họ liều mạng dốc sức công kích Ma Thần Hoàng, coi như Phong Tú là Ma Thần Hoàng mạnh nhất trong lịch sử cũng phải cẩn thận.

Bốn tiếng đồng hồ rất nhanh qua đi, khi Long Hạo Thần lần nữa mở mắt ra thì đồng bạn đã tụ tập lại. Không nói nhiều thêm, Long Hạo Thần lên tiếng.

“Xuất phát.”

Nói rồi mắt hắn liếc hướng Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc phía xa. Bây giờ họ đang ngồi xếp bằng minh tướng, hiển nhiên là thông qua tu luyện hồi phục vết thương, đây đúng là sự bắt đầu tốt đẹp.

Trên mặt Long Hạo Thần lộ nụ cười, phát động truyền tống Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Ánh sáng vàng lấp lóe, ngay sau đó, họ lại xuất hiện trong Già La Hành Tinh. Con người vàng trong suốt của Long Hạo Thần khuếch tán tầng ánh tím nhạt. Ngay sau đó, vàng sáng tím lan tràn trước mặt hắn.

Ánh sáng tím nhu hòa rất nhanh bao phủ phạm vi hơn mười mét, một thân hình khổng lồ hiện ra.

Sáu đôi mắt tràn ngập lạnh lùng, sắc màu khác nhau chậm rãi mở ra. Yên tĩnh, sát khí phát ra từ thân thể khổng lồ màu tím. Trừ Long Hạo Thần, những người khác thấy ánh mắt lạnh lùng của nó lập tức cảm giác toàn thân lạnh giá, như rơi vào hồ băng.

Mãi đến khi sáu đôi mắt rơi vào người Long Hạo Thần, ánh mắt mới thay đổi, rõ ràng biến thân thiết, hưng phấn. Chỉ khoảnh khắc, sáu cái đầu to liền đưa tới trước mặt Long Hạo Thần, cọ người hần như đang làm nũng.

Trần Anh Nhi hít sâu, rung động nói.

“Hạo Nguyệt thay đổi khí chất thật lớn! Cao quý, cao ngạo, lạnh lùng, vậy nó thật đẹp, rất mê người!”

Khi Long Hạo Thần đấu với ông nội Trần Hoàn Vũ của cô, triệu hoán ra Hạo Nguyệt thì Trần Anh Nhi đã hôn mê. Cho nên đây là lần đầu tiên từ khi mọi người chia tay cô thấy Hạo Nguyệt. Là triệu hoán sư, cô hiểu rõ ma thú nhất. Nhưng nhìn Hạo Nguyệt, cô là Linh Hồn Thánh Nữ mà không cảm giác Hạo Nguyệt thân thiết gì với mình. Chính là nói, làm sứ giả Thần Thú tại nhân gian nhưng cô không thể giao lưu cùng Hạo Nguyệt, chứ đừng nói là được nó chấp nhận. Linh Hồn Thánh Nữ không thể giao lưu với ma thú, ý nghĩa như thế nào? Hơn nữa tu vi của Hạo Nguyệt mới chỉ vào cấp tám! Còn chưa phải ma thú cao cấp nhất!

Nhưng Trần Anh Nhi không cảm thấy kỳ lạ. Chính ông nội còn không biết cực hạn của Hạo Nguyệt ở đâu, thì càng đừng nói tới trí thức hiện tại của cô. Hơn nữa Hạo Nguyệt càng mạnh thì càng tốt cho đội họ. Cô sẽ không vì Hạo Nguyệt không để ý mình mà thấy khó chịu.

Nhẹ vỗ đầu Hạo Nguyệt, Long Hạo Thần nói.

“Chúng ta đi thôi, mọi người cùng tôi lên lưng Hạo Nguyệt nào!”

Hàn Vũ giật mình nói.

“Đoàn trưởng, thế này chỉ sợ sẽ lộ ra Hạo Nguyệt?”

Hạo Nguyệt toàn thân vậy tím quá bắt mắt, coi như là ở trên trời, có ánh nắng phản xạ cũng rất dễ dàng bị phát hiện.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Đúng là muốn ma tộc phát hiện, nếu không thì sao hấp dẫn Ma Thần Hoàng trở về? Sau này một đoạn thời gian dài, e rằng chúng ta sẽ cùng Ma Thần Hoàng chơi trốn tìm.”

Khi nói ra câu này, hần tràn đầy tin tưởng. Chơi trốn tìm với Ma Thần Hoàng, là loại kiêu hùng cỡ nào.

Sau khi Hạo Nguyệt tiến hóa sáu đầu, tuy thân thể không to hơn nhưng đã dài vượt qua mười lăm mét. Tám người Long Hạo Thần leo lên lưng nó cũng không chật chội.

Hạo Nguyệt nâng lên sáu cái đầu to, đôi cánh to lớn giang rộng, tứ chi chắc khỏe bỗng giậm đất, đẩy thân thể khổng lồ bay lên. Thoáng chốc mặt đất bị đôi cánh vỗ mang theo gió lốc thổi bay cát đá. Ngay sau đó, thân hình thủy tinh tím mỹ lệ đã xông lên trời, theo Long Hạo Thần chỉ huy bay hướng phương nam.

Hạo Nguyệt mới bay qua thì một luồng sáng xanh từ đầu Tiểu Thanh khuếch tán ra, đem thân thể Hạo Nguyệt và đám Long Hạo Thần đều bao phủ vào trong.

Phiêu Phù Thuật, một loại thuật giảm bớt phần lớn trọng lượng. Vốn đây là ma pháp phong hệ đơn thể lại bị Tiểu Thanh dùng làm hiệu quả quần thể. Sau khi giảm trọng lượng, Tiểu Thanh vỗ đập cánh, tăng nhanh tốc độ, ở trên trời như sao băng tím xẹt hướng phương xa.

Ngồi trên lưng Hạo Nguyệt, thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều cảm thấy rất vững vàng nhưng không thoải mái. Bởi vì từ người Hạo Nguyệt tỏa ra khí thể độc đáo cho họ có cảm giác ức chế lạ lùng. Thỉnh thoảng còn tỏa tia lạnh giá khiến họ cực kỳ khó chịu. Loại cảm giác này trước kia không xảy ra, dù lúc Hạo Nguyệt tiến hóa cái đầu thứ năm cũng không có.

Thải Nhi vội báo cho Long Hạo Thần loại cảm giác này. Hần suy nghĩ chốc lát lập tức hiểu ra. Đây chắc là liên quan rất lớn đến lực lượng huyết mạch của Hạo Nguyệt.

Tiến hóa cái đầu thứ sáu xong, lực lượng huyết mạch của Hạo Nguyệt rõ ràng bị kích phát nhiều, đây là biến hóa rõ nhất từ mọc cái đầu thứ sáu có thêm một thuộc tính ra. Vậy nên mọi người khó chịu có thể nguyên do là vì đây.

Nhưng vì lần đánh lén bất ngờ này, mọi người chỉ có thể nhẩn nhịn. Long Hạo Thần khiến Hạo Nguyệt cố gắng thu lại khí thể huyết mạch, không ảnh hưởng quá lớn đến mọi người.

Hạo Nguyệt bay tốc độ cực nhanh, mới đầu Long Hạo Thần còn tưởng nó không nhanh bằng Tinh Vương, nhưng Long Hạo Thần mau chóng phát hiện mình đã sai. Có ma pháp phong hệ của Tiểu Thanh hỗ trợ, Hạo Nguyệt càng ngày càng nhanh, hoàn toàn vượt qua Tinh Vương. Bay với độ cao mấy ngàn mét, chỉ một tiếng đồng hồ là họ đã đến Già La Thành.

“Mục tiêu của chúng ta là ma thần điện tại Già La Thành. Chờ lát nữa Hạo Nguyệt đáp xuống, chúng ta cố gắng phá hủy kiến trúc ma thần điện và ma tộc bên trong. Nhưng đừng ra khỏi phạm vi ma thần điện. Anh Nhi, Lâm Hâm, hai người đừng rời khỏi lưng Hạo Nguyệt. Anh Nhi, trước tiên cô đừng ra tay, nếu kẻ địch quá nhiều thì cô dùng ma pháp triệu hoán đoạn hậu.”

Đơn giản dặn dò vài câu, Long Hạo Thần vỗ cổ Hạo Nguyệt, hấn và Hạo Nguyệt tâm linh tương thông. Chỉ thấy thân thể màu tím khổng lồ chợt hóa thành sao băng tím lao xuống Già La Thành.

Bất cứ một ma thần nào trong ma tộc đều có tư cách xây dựng ma thần điện, chẳng qua quy cách khác nhau. Mỗi mười hai hạng thì tăng quy cách một cấp. Ma Hoàng cung của Ma Thần Hoàng không thể nghi ngờ là ma thần điện hùng vĩ nhất.

Tuy Long Hạo Thần không chắc chắn Báo Ma Thần Âu Tắc có phải ở Già La Thành hay không. Nhưng dù già có mặt hay không, làm ma thần trấn giữ một phương, ma thần điện của già nhất định sẽ xây dựng trong Già La Thành. Hơn nữa chắc chắn là kiến trúc đẹp nhất Già La Thành. Thế nên dù lần đầu họ tới đây, trong quá trình Hạo Nguyệt lao xuống, trực tiếp hướng mục tiêu ma thần điện của Báo Ma Thần.

Tòa ma thần điện này ở trung ương Già La Thành, cung điện to lớn cao mấy chục mét, chiếm diện tích ít nhất hơn một vạn mét vuông. Đằng trước cung điện to lớn có đầu báo làm cửa vào. Đầu báo màu lửa đỏ há to miệng, mặt trên có ma văn đen từ trán lan tràn ra sau.

Đây chính là ma thần điện của Báo Ma Thần Âu Tắc, Báo Ma cung!

Tất cả ma thần điện đều xây dựng dựa theo yêu cầu của ma thần đó. Bên trong có pháp trận do ma thần tiên bối lập nên, để tu luyện tăng cường thực lực. Bởi vậy, có thể nói, ma thần ở trong chính ma thần điện của mình là mạnh nhất. Trừ các tình huống đặc biệt như chiến tranh, Trụ Ma Thần của chúng luôn ở trong ma thần điện của mình.

Trên trời đột nhiên xuất hiện sao băng tím lao xuống khiến Báo Ma tộc trong Già La Thành chú ý.

Báo Ma trên cấp sáu có năng lực bay. Hơn mười bóng dáng vàng từ trong Già La Thành bay lên trời, lao thẳng tới đoàn sáng tím đột nhiên xuất hiện.

Báo Ma cao khoảng hai mét, trên cấp sáu thì sau lưng có thể mọc cánh, tiến hóa thành Đại Báo Ma. Dáng người giống nhân loại nhưng là đầu báo, toàn thân mọc lông vàng. Đại Báo Ma càng mạnh thì lông càng nhiều, mềm mại.

“Grao!!!”

Vang lên một tiếng gầm rung trời. Ngay sau đó, có thể thấy sáu ánh sáng màu khác nhau gần như cùng lúc phát ra từ đoàn sáng tím. Đại Báo Ma bay lên trời điều tra bỗng chốc hóa thành từng đợt mưa máu, linh lực khủng bố từ trên trời giáng xuống.

Một mảng hỏa cầu, tên băng, đao phong, lưới dao ánh sáng, đá rơi và quả cầu độc tím đậm từ trên trời rơi xuống, tựa như gió lốc mưa rào quét hướng Báo Ma cung. Chính là Hạo Nguyệt phát uy.

Tuyệt đối đừng coi thường các ma pháp cấp thấp của nó. Cùng là ma pháp được nó sử dụng thì tăng uy lực cường đại hơn nhiều. Mỗi ma pháp áp súc gấp ba lần bình thường.

Nhưng Báo Ma cung dù sao là ma thần điện của Báo Ma Thần Âu Tắc, công kích đột ngột bỗng chốc kích động pháp trận phòng ngự của Báo Ma cung. Một tầng sáng màu đen bỗng từ trong Báo Ma cung lan tỏa ra, hóa thành màn sáng đen to lớn bao phủ cả Báo Ma cung.

Ma pháp dày đặc đánh vào màn sáng đen gọi lên từng đợt sóng các sắc màu, nhưng không thể phá hư lồng chụp.

Báo Ma trong Già La Thành phản ứng khá nhanh. Nếu từ trên cao nhìn xuống có thể trông thấy rất nhiều Báo Ma đang từ bốn phương tám hướng chạy nhanh tới đây. Trong Báo Ma cung cũng xuất hiện bóng dáng Báo Ma.

Các Săn ma giả Liên Minh Thánh Điện không phải chưa từng tấn công Già La Thành, nhưng giống như vậy quang minh chính đại đánh chính diện thì là lần đầu tiên. Nên biết, công kích không chỉ là một Báo Ma cung mà là cả Báo Ma tộc trong Già La Thành.

Tộc nhân Báo Ma tộc tuy số lượng không nhiều nhưng cũng trên vạn. Già La Thành là bản địa của Báo Ma tộc, Báo Ma mạnh nhất đều ở tại đây. Chỉ riêng cường giả trên cấp tám đã tới mười mấy tên. Bình thường còn có Báo Ma Thần Âm Tắc trấn giữ. Hơn nữa Già La Thành không phải thành thị biên cảnh! Dù ngay mặt tấn công thắng lợi cũng sẽ đối diện cường giả ma tộc từ bốn phương tám hướng ập đến bao vây tiêu diệt.

Thân hình Hạo Nguyệt lao xuống sắp tới đỉnh Báo Ma cung, lúc trước ma pháp công kích của nó không thể phá hư vòng bảo hộ Báo Ma cung. Lúc này hình dạng nó cũng bị Báo Ma bên dưới thấy rõ ràng.

Rồng có sáu đầu? Khi Hạo Nguyệt sinh ra đôi cánh, hình dạng đầu và sừng biến hóa, hiện tại nó không còn giống thần lân mà càng tựa tộc rồng.

Khi các Báo Ma đều tự tin vào vòng phòng ngự Báo Ma cung, cho rằng Hạo Nguyệt sẽ bị hất ra thì Hạo Nguyệt sáu cái đầu to lớn vừa phát ra tiếng gầm.

Tầng ánh tím chớp mắt từ người nó lan tràn va chạm với vòng bảo hộ Báo Ma cung.

Hình ảnh kỳ lạ xuất hiện. Dưới ánh mắt kinh khủng của đám Báo Ma, vòng bảo hộ va chạm với ánh tím tựa như tuyết tan, hòa tan. Sau đó thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt đụng vào đỉnh Báo Ma cung.

Ầm ùng!

Tiếng chấn động tai và bụi đất bay tứ tung, cả Già La Thành đều vì tiếng chấn nhức óc này mà run rẩy. Hạo Nguyệt cứ thế rơi vào trong Báo Ma cung.

Đỉnh Báo Ma bị lũng một lỗ to, tứ chi to khỏe đập đất đại sảnh Báo Ma cung. Lực chấn mạnh mẽ khiến mặt đất cứng rắn xuất hiện vết nứt, Hạo Nguyệt lại tựa như không có việc gì. Sáu cái đầu to tựa như sáu Ma Đạo đại pháo, điên cuồng bắn ma pháp công kích hướng xung quanh.

Thành lũy vững chắc vĩnh viễn dễ bị tấn công từ bên trong nhất, Báo Ma cung cũng như thế. Bên ngoài vòng bảo hộ cường đại nhưng ai sẽ làm phòng ngự bên trong? Sáu hệ ma pháp như gió thét mưa gào của Hạo Nguyệt liên tục bắn phá, trong Báo Ma cung một mảnh hỗn loạn.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi trợn tròn mắt. Hạo Nguyệt thật quá khủng khiếp. Vốn họ đã sẵn sàng ra tay chọc thủng vòng bảo hộ Báo Ma cung, nhưng ai ngờ Hạo Nguyệt rống to một tiếng, sau đó thật sự đụng vào. Lúc này trong lòng họ có cảm giác đã ghiền, cách tấn công của Hạo Nguyệt quá sướng tay.

Đặc biệt là Trần Anh Nhi, cô hưng phấn nhảy cẫng trên lưng Hạo Nguyệt. Dương Văn Chiêu bị thương nặng, tuy hiện giờ vết thương dần tốt hơn nhưng muốn lành lặn phải mất một, hai tháng, thù hận này dĩ nhiên tính trên đầu ma tộc. Lúc này họ trực tiếp công kích một tòa thành thị ma tộc, còn là thủ phủ cả hành tỉnh, còn dùng cách này, thật là quá sướng.

Hạo Nguyệt đánh ra một chuỗi ma pháp bao vây khiến các cường giả Báo Ma tộc không dám xông lên. Kiến trúc Báo Ma cung coi như vững chắc, tuy trong tiếng nổ xuất hiện nhiều tổn hại nhưng không hoàn toàn sụp đổ.

Đúng lúc này, vài bóng vàng từ tám hướng nhảy vào. Hơi thở hắc ám mãnh liệt chớp mắt hóa thành từng tầng sáng đen chống đỡ ma pháp của Hạo Nguyệt.

Mắt Hạo Nguyệt biến nghiêm nghị, sáu cái đầu to lại rống gầm. Thoáng chốc ánh tím hiện ra, các cường giả Báo Ma tộc phóng ra màn sáng đen từng tên đông cứng người, ma pháp phòng ngự theo đó tạm ngừng. Hạo Nguyệt sáu đầu lại phóng ra một chuỗi ma pháp, đám Báo Ma từ cấp sáu trở lên thân thể bị ma pháp xé rách thành mảnh vụn.

Lâm Hâm nuốt nước miếng, nhìn Long Hạo Thần, nói.

“Đại ca, sao tôi thấy hình như không cần chúng ta ra tay? Một mình Hạo Nguyệt đủ giải quyết rồi!”

Đích thực, Hạo Nguyệt sáu đầu phát huy hết sức không có chỗ cho họ chen chân. Ma pháp của Hạo Nguyệt gần như bao phủ cả đại sảnh Báo Ma cung, chỉ sợ họ nhảy xuống lưng Hạo Nguyệt thì sẽ bị ngộ thương.

Trong mắt Long Hạo Thần ngàn đầy sợ hãi và vui mừng. Sau khi tiến hóa thành sáu đầu, uy lực ma pháp của Hạo Nguyệt tăng lên nhiều, hơn nữa linh lực dường như vô tận. Khi nó phóng ra ma pháp, Long Hạo Thần cảm nhận được thật nhiều nguyên tố ùa đến rót vào người Hạo Nguyệt, mau chóng hồi phục linh lực cho nó. Chỉ chốc lát sau, cả tòa đại sảnh Báo Ma cung thoát nhìn đổ nát, nào có phong cách ma thần điện?

“Đừng vội vàng, sẽ có Báo Ma tộc mạnh hơn tiến đến. Mọi người chuẩn bị nghênh chiến!” Long Hạo Thần trầm giọng quát.

Khi Long Hạo Thần nói thì bỗng nhiên một bóng vàng tựa như tia chớp xẹt tới nhào hướng Hạo Nguyệt. Bóng vàng này thật quá nhanh, chỉ khoảnh khắc đã tới trước mặt Hạo Nguyệt. Hơn nữa lúc nó tăng tốc trên không trung còn tránh hết ma pháp của Hạo Nguyệt, chui qua khe hở, sau lưng để lại bóng ảnh vàng vụn vụn.

Đó là một Báo Ma, toàn thân bộ lông lóe ánh vàng, mượt mà sáng bóng. Đôi mắt vàng thủy tinh lộ ra sát khí lạnh lẽo. Phần đầu cánh tay vạm vỡ bắn ra móng vuốt dài hơn mét. Khoảnh khắc nó tới trước mặt Hạo Nguyệt, cánh sau lưng đột nhiên gấp lại, thay đổi phương hướng, vọt lên cao, đôi vuốt móc mắt Hạo Nguyệt.

Dù là tốc độ, lực lượng, phản ứng, Báo Ma này mạnh hơn đám trước đó nhiều. Khí thể hắc ám lạnh liệt tựa như thực chất, vuốt nhọn trên không trung mang theo tiếng rít chói tai, uy lực gần với linh cương.

Khuyết điểm của Báo Ma tộc là yếu phòng ngự, nhưng tốc độ và lực công kích thì cực giỏi. Báo Ma này phát huy hết ưu điểm của mình.

Đôi mắt đánh lên bất ngờ, Hạo Nguyệt giống như không trông thấy, nên phóng ma pháp thì vẫn phóng, chẳng thèm quan tâm.

Một luồng sáng da cam đột nhiên quét ngang lúc công kích của Báo Ma sắp đánh vào đầu Tiểu Quang.

Đỉnh!

Trong tiếng nổ giòn vang, thân thể Báo Ma bắn ngược ra. Đôi vuốt vung ra hai bên, phát ra lưỡi dao ánh sáng đen quét hướng Long Hạo Thần đã chặn công kích của nó.

Trên người Long Hạo Thần lấp lóe ánh sáng vàng, đó là Thần Ngự Thuần xong đến Quang Báo Thủ. Mới rồi hắn nhận lấy một kích của Báo Ma, thân thể nhẹ chấn động, lập tức đoán ra Hoàng Kim Báo Ma này tu vi khoảng cấp tám.

Mũi chân nhẹ nhún trên lưng Hạo Nguyệt, một lưỡi dao ánh sáng da cam quét tới. Dao ánh sáng xuất hiện mang theo kiếm quang sáu mét. Chỉ thấy ánh sáng da cam ở trên không trung thành vòng tròn, tất cả lưỡi dao ánh sáng đen bị phá nát. Ngay sau đó, thân thể Long Hạo Thần đột nhiên ngừng giữa trời, Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán chém tới trước.

Một kiếm này tựa như chân trời góc biển không thể tìm kiếm. Kiếm ý không lạnh liệt, thậm chí có chút nhu hòa. Nhưng Hoàng Kim Báo Ma cấp tám lại hoảng sợ cảm nhận được nó không thể tránh né, thậm chí không thể lùi ra sau. Tốc độ như nó nhưng hoàn toàn không thoát được kiếm ý bao phủ.

Trầm thấp gầm lên, đôi vuốt nhọn của Hoàng Kim Báo Ma chớp mắt biến thành màu hoàng kim, thân thể nhanh chóng xoay tròn một vòng, đôi vuốt chém hướng Long Hạo Thần. Vuốt phóng ra linh lực hiện ra màu ám kim.

Keng!

Vang lên tiếng giòn tan và tiếng hét thảm của Hoàng Kim Báo Ma.

Long Hạo Thần đổi mặt bao nhiêu cường giả ma tộc rồi? Chỉ riêng cấp ma thần thì hắn đã khiêu chiến hơn năm tên. Tuy không phải mỗi lần đều chiến thắng, nhưng hắn từng chiến đấu với nhiều cường giả như vậy thì sao Báo Ma cấp tám có thể cản được?

Kiểm ý nhìn như nhu hòa, khi va chạm với vuốt nhọn của Hoàng Kim Báo Ma, tiếng keng giòn vang kia chính là Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán chớp mắt chém vỡ vuốt.

Nhưng Hoàng Kim Báo Ma này đích thực mạnh. Sau khi Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán chém vỡ vuốt của nó, uy lực còn dư tuy để lại vết máu dài từ ngực đến đùi nó nhưng không thể một kiếm giết chết. Nên biết, đây chính là kiếm ý do thần kiếm phóng ra. Có thể sống sót chặn một chiêu kia, Báo Ma này khá là mạnh.

Cảm nhận được độ thân thiết giữa mình và Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán ngày càng sâu, Long Hạo Thần không thèm nhìn Báo Ma bị chém bay. Lưỡi dao ánh sáng da cam lại lóe lên, lần này kiếm quang mạnh bộc phát. Quang Trảm Kiếm mang theo hình bán nguyệt chém vào thân thể Báo Ma tiếp tục đuổi theo, chớp mắt chẻ nó thành hai nửa. Cường giả ma tộc cấp tám đã chết vào tay Long Hạo Thần cùng là cấp tám.

Đây là chênh lệch thực lực cùng với trang bị. Trên người Long Hạo Thần toàn là trang bị trên cấp sử thi. Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán và Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn tùy lúc có thể chuyển biến thành cấp thần khí. Lại thêm hắc linh ngộ kiếm ý. Coi như là Long Kỳ Ma Thần A Tư Mạc Đức cẩn thận ứng đối, cuối cùng còn bị thương vào tay Long Hạo Thần, chứ nói chi là Hoàng Kim Báo Ma bình thường.

Chẳng qua khi Hoàng Kim Báo Ma tấn công thì từng bóng vàng cũng theo đó xông vào. Lưỡi dao ánh sáng đen ở trên không trung đan vào nhau, phần lớn chặn lại ma pháp của Hạo Nguyệt. Ma pháp bị ngăn cản, rất nhiều Báo Ma cũng từ bên ngoài tràn vào.

Ngăn chặn ma pháp công kích của Hạo Nguyệt ít nhất có tám Hoàng Kim Báo Ma ở trong đại sảnh. Nhìn Báo Ma cung hỗn loạn, đám Báo Ma phát ra tiếng hét giận dữ. Nhưng chúng chỉ bao vây đám Long Hạo Thần chứ không nóng nảy công kích.

Hạo Nguyệt tạm ngừng ma pháp, ánh mắt lạnh lùng nhìn Báo Ma xung quanh. Thanh âm trầm thấp ngâm xướng chú ngữ bắt đầu có tiết tấu phát ra từ miệng sáu cái đầu to.

Đương nhiên Long Hạo Thần biết Hạo Nguyệt định làm gì. Hắn lập tức đáp xuống trên đầu Tiểu Quang, âm thầm ngăn nó tiếp tục ngâm xướng chú ngữ.

Hạo Nguyệt muốn thi triển hỗn loạn nguyên tố bác ly sáu thuộc tính! Đừng nhìn có mặt rất nhiều Báo Ma, nếu bị Hạo Nguyệt dùng hỗn loạn nguyên tố bác ly sáu thuộc tính, chỉ sợ trừ vài Hoàng Kim Báo Ma cấp tám không chết ra, các Báo Ma khác đều không còn tồn tại.

Nhưng loại hỗn loạn nguyên tố bác ly này tổn thương rất nặng đến Hạo Nguyệt. Nơi này là trong lãnh địa ma tộc, Long Hạo Thần không định tại đây phát động truyền tống. Thế nên nhất định phải để Hạo Nguyệt giữ sức lực. Hơn nữa hắn có trực giác, trong Báo Ma cung còn có kẻ địch hắn phải dụng độ.

“Ra tay!” Long Hạo Thần vung tay lên, dẫn đầu nhảy xuống lưng Hạo Nguyệt.

Tiến vào trong ma tộc, hắn không cần che giấu thân phận của mình nữa. Bốn linh cánh vàng giương ra sau lưng, tựa như mũi tên vàng xông hướng kẻ địch.

Trừ Trần Anh Nhi và Lâm Hâm ra, mấy người khác lần lượt nhảy xuống lưng Hạo Nguyệt. Có Hạo Nguyệt bảo vệ, hai chức nghiệp giả pháp hệ không cần lo lắng vấn đề an toàn.

Vương Nguyên Nguyên, Tư Mã Tiên, Trương Phóng Phóng, Hàn Vũ, Thái Nhi, năm người chia năm hướng khác với Long Hạo Thần. Sau lưng mỗi người đều mở ra linh cánh, phóng thích khí thể uy nhiếp cường đại.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

543. Chương 215: Bao Vây Báo Ma Thần

Dịch giả : Tinh Vần

Nguồn:metruyen.com

Hiện giờ họ khác với năm đó. Trước khi thánh chiến, họ gặp nhiều cường địch sẽ tập trung một chỗ giữ trận hình, vì an toàn. Nhưng bây giờ họ có thực lực trấn giữ một phương. Đối mặt kẻ địch cỡ này, nếu chỉ tụ tập một chỗ sẽ ảnh hưởng sức chiến đấu đẳng cấp cỡ họ.

Cùng lúc đó, Hạo Nguyệt lại bày ra một mặt công kích hoàn toàn khác.

Trong tiếng ngâm xướng ma pháp trầm thấp mà có chút hỗn loạn, Tiểu Hỏa dẫn đầu phát động, tổng cộng sáu ánh lửa xẹt qua, bao gồm cả Long Hạo Thần, trên thân sáu người đều trù một tầng lửa bảo hộ. Vòng bảo hộ này đường kính khoảng ba mét, lấp lánh ánh sáng màu đỏ sậm. Những ánh sáng đó sẽ không ảnh hưởng hành động của họ nhưng ngoài màn sáng, Báo Ma đối mặt chúng lại cảm giác cực nóng. Báo Ma cấp thấp chút thì lông trực tiếp bị thiêu cháy khét.

Tiểu Thanh tiếp theo, nó thêm vào thân mọi người là Tăng Tốc Thuật, khiến dưới chân họ lấp lóe ánh sáng xanh, thân thể nhẹ bót.

Ngay sau đó là hai kỹ năng quang hoàn to lớn bao phủ toàn trường lan tỏa ra. Tất cả đều hướng về kẻ địch. Trọng Lực Thuật của Thánh Vệ số chín tái hiện bởi chú ngữ của Tiểu Hoàng. Báo Ma tộc tốc độ cực nhanh bỗng chốc cảm giác thân thể nặng nề, tốc độ bị hạn chế nhiều.

Một quang hoàn khác đến từ Tiểu Quang. Quang nguyên tố chấn động, đối với đám Long Hạo Thần thì được thêm nhiều hơi thở quang minh, đối với Báo Ma tộc hắc ám thuộc tính thì liên tục suy yếu.

Tiểu Tử, Tiểu Lam vẫn đang ngâm xướng hai chú ngữ, xem ra còn cần một đoạn thời gian mới hoàn thành được. Nhưng không cần nghi ngờ, thời gian chú ngữ càng dài thì uy lực càng mạnh mẽ.

Cùng là ma pháp sư, Lâm Hâm đứng trên lưng Hạo Nguyệt tròn xoe mắt. Lúc này Hạo Nguyệt tựa như sáu Thánh Ma đạo sư cấp tám cùng chiến đấu! Trước đó công kích toàn diện đến giờ tăng phúc toàn diện, thực lực nó hoàn toàn thể hiện ra. Hơn nữa tiến một bước lộ ra sự khủng bố mỗi cái đều có trí tuệ riêng.

Một thân thể có sáu trí tuệ, còn phối hợp ăn ý như vậy, đây rốt cuộc là ma thú như thế nào chứ? Trần Anh Nhi rung động không thua gì Lâm Hâm.

Được Hạo Nguyệt tăng phúc, sáu người Long Hạo Thần va chạm với kẻ địch.

Long Hạo Thần là người thứ nhất hành động. Chỗ hấn xông lên có hai Báo Ma cấp tám, còn có rất nhiều Đại Báo Ma. Có thể lao vào đây thì tu vi thấp nhất cũng cỡ cấp sáu. Hiển nhiên đám Báo Ma biết đối với những kẻ dám xông vào Báo Ma cung thì cấp thấp không có chút tác dụng.

Hàng ngàn điểm sáng kiếm quang da cam vung ra, kiếm ý sắc bén khiến đại sảnh tàn phá tràn ngập sát khí. Quang nguyên tố mạnh mẽ đông lại bùng phát. Kiếm Tinh Vũ.

Dù không có Hạo Nguyệt tăng phúc, bây giờ sức chiến đấu của Long Hạo Thần cũng cực kỳ khủng bố. Kiếm Tinh Vũ mang theo kiếm quang sắc bén chớp mắt phủ ngàn kẻ địch trong phạm vi ba mươi mét. Từng kiếm ý như thực thể, tựa như Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thán chém đứt đoạn vô số giết kẻ địch.

Long Hạo Thần ra một chiêu thật quá mạnh mẽ. Đừng nói là đám Đại Báo Ma cấp sáu, coi như là Hoàng Kim Báo Ma đối mặt Kiếm Tinh Vũ cũng chỉ có thể mau chóng rút lui, hết sức chống đỡ.

Máu bắn ra, trước Kiếm Tinh Vũ, từng Đại Báo Ma bị xé rách thành trăm mảnh. Chúng nó bị động phòng ngự, vốn không thể nào chặn công kích của Kiếm Tinh Vũ. Còn về Hoàng Kim Báo Ma chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mình, phản kích chẳng khác nào mơ tưởng viễn vông. Tác dụng duy nhất của đám Báo Ma cố ngăn chặn là dùng thân thể coi như cứng rắn và linh lực cố gắng tiêu trừ uy lực Kiếm Tinh Vũ. Dù là vậy thì một kiếm của Long Hạo Thần chẳng những phá hủy phản kích của chúng, cũng để lại ba mươi mấy cái xác Đại Báo Ma.

cả đòn tấn công về phía mình. Vậy nên không có lựa chọn nào tốt hơn Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuẩn.

Tẩm thuẩn cấp thần khí thêm vào Thần Ngự Thuẩn, đối với ma thần cỡ như Báo Ma Thần Âu Tắc thì trước khi Long Hạo Thần tiêu hao hết linh lực, gã chắc chắn chống đỡ không nổi.

Âu Tắc một kích không thành công nhưng vẫn hiện ra lực lượng khủng khiếp. Bị Thánh Dẫn Linh Lô ảnh hưởng, gã không thể công kích người khác nhưng không ảnh hưởng gã cảm nhận uy hiếp lớn từ thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Thân hình chợt lóe, gã như tia chớp né sang bên, móng vuốt sắc bén chụp xuống người Long Hạo Thần tất cả phương hướng. Gã biết, chỉ có trước tiên giết kỵ sĩ này mới có thể đối phó kẻ khác.

Nhưng lúc Báo Ma Thần hành động thì thành viên Quang Chi Thần Hi cũng tấn công.

Hai luồng sáng đỏ cùng rơi vào người Âu Tắc. Dù tốc độ gã nhanh hơn, khi phát động công kích thì khoảnh khắc thân thể sẽ tạm dừng, giây phút đó đủ cho mọi người truy đuổi. Hai luồng sáng đỏ chính là Tỏa Định mà Trương Phóng Phóng và Hàn Vũ phóng ra.

Khi Tỏa Định Báo Ma Thần, Hàn Vũ mở ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô, cùng lúc đó, tay phải cầm Xích Huyết Chi Cuồng Phóng gần như điên cuồng chém hướng Âu Tắc.

Không cần nghi ngờ, Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô chủ yếu là mở ra vì Long Hạo Thần, giúp hắn trong thời gian ngắn tụ tập càng nhiều linh lực để phòng ngự. Còn về Xích Huyết Chi Cuồng Phóng có thể tổn thương ma thần hay không thì y không quan tâm.

Trương Phóng Phóng tấn công rất thận trọng. Nhờ Tỏa Định kéo theo, y dốc hết linh lực ngưng tụ bề mặt tẩm thuẩn, Thuẩn Kích.

Quang nguyên tố nồng đậm chớp mắt tăng lên đến cực độ, từ mé bên chém hướng thân thể Báo Ma Thần.

Tốc độ của Âu Tắc thật sự quá nhanh, dù bị hai kỵ sĩ Tỏa Định nhưng công kích của Trương Phóng Phóng, Hàn Vũ vẫn bị linh lực mạnh mẽ của gã làm chệch đi. Hai Thủ Hộ kỵ sĩ cấp bảy tấn công, tối đa chỉ ảnh hưởng tốc độ của gã một chút mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, mùi máu nồng nặc bao trùm thân thể y. Thực lực này Âu Tắc không để vào mắt, nhưng mùi máu đó tràn ngập khí thể tàn sát khủng bố khiến gã đánh rùng mình, tốc độ công kích lại giảm một phần.

Vũ khí cấp truyền kỳ Huyết Tinh Phong Bạo mang theo uy lực khủng khiếp Huyết Tinh Cát Liệt, Huyết Tinh Cuồng Vũ quét tới. Âu Tắc không thể né tránh loại công kích bao phủ này.

“Grao!!!” Âu Tắc nổi giận gầm một tiếng.

Ngọn lửa đỏ lãnh liệt khủng bố bùng bùng phát từ người gã, hóa thành vô số đầu báo tràn ra xung quanh, công kích toàn phương hướng.

Gã đã nghĩ kỹ, tuy mình bị Long Hạo Thần hạn chế nhưng thi triển công kích phạm vi lớn thì chắc không thành vấn đề. Trừ kỵ sĩ trước mắt ra, nhân loại khác sao chặn được mình dốc sức một kích sau khi Ma Thần Hóa?

Nhưng gã đã quá xem thường Thánh Dẫn Linh Lô sau khi tiến hóa. Thánh Dẫn Linh Lô từ ban đầu Long Tinh Vũ đưa cho Long Hạo Thần, lần lượt qua mấy lần tiến hóa, cùng Nhã Đình dung hợp thành hợp thành linh lô, lại hấp thu tinh thể Động Sát Ma Thần để lại, bản thân sớm đã ra khỏi phạm trù Thánh Dẫn Linh Lô.

Khi vô số đầu báo lửa đen xuất hiện, chẳng ngờ không đánh hướng xung quanh mà bị lực hút kỳ lạ kéo tới chỗ Long Hạo Thần.

Lúc này Long Hạo Thần đã sớm tẩm trong Thuẩn Tượng lấp lánh ánh vàng bảy sắc. Có Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô tăng phúc, thời gian Long Hạo Thần giữ Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuẩn tăng mạnh lớn. Huống chi hắn còn có linh lực từ Nhã Đình, Kim Tinh Cơ Tỏa chiến giáp kéo dài.

Tiếng chấn diếc tai không ngừng vang lên từ Thuần Tường, nhưng không thể dao động Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn một li. Âu Tắc phạm sai lầm khiến gã hứng chịu công kích từ đối thủ.

Đầu tiên rơi trên người gã là Huyết Tinh Phong Bạo của Vương Nguyên Nguyên. Huyết Tinh Cát Liệt, Huyết Tinh Cuồng Vũ chớp mắt hợp làm một, hóa thành Thứ Nguyên Phong Bạo chém vào cơ bắp căng phồng của gã.

Giọt máu chói mắt bắn ra từ giữa hư không. Âu Tắc cuồng rống một tiếng, dù đã Ma Thần Hóa, tăng mាំng lớn độ dẻo dai củng cố thân thể gã, nhưng dù sao gã không phải ma thần hiểu về phòng ngự! Huyết Tinh Phong Bạo lại là trang bị cấp truyền kỳ có lực công kích cực kỳ mạnh mẽ. Bỗng chốc trên lưng gã để lại một vết máu.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

544. Chương 216: Lực Lượng Quang Chi Thần Hi!

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Huyết Tinh Phong Bạo cắt vết máu từ xương vai phải Báo Ma Thần kéo dài tới hông, tuy cắt không sâu nhưng thật sự tổn thương thân thể gã. Hơn nữa khi Huyết Tinh Phong Bạo nhiễm máu ma thần thì đột nhiên biến dị.

Vốn ánh sáng đỏ như máu đột nhiên lấp lánh ánh sáng da cam. Vũ khí giết chóc khủng bố không ngờ tiến hóa ngay vào lúc này. Huyết Tinh Phong Bạo lực cắt càng mạnh mẽ xẹt qua khiến sau lưng Âu Tắc nhầy nhụa thịt. Sát khí mãnh liệt xâm nhập lại ảnh hưởng một phần tốc độ của gã.

Vương Nguyên Nguyên cũng là vẻ mặt vui mừng và sợ hãi. Âu Tắc đã bị cưỡng ép chuyển vị trí, gần như điên cuồng công kích Thuần Tường của Long Hạo Thần. Cô kiểm không được liếc Huyết Tinh Phong Bạo của mình, rung động phát hiện mặt trên một chút sắc da cam đang nhanh chóng lan tràn lưỡi răng cưa, khí thể tàn sát không gì sánh kịp bùng phát.

Đúng vậy, Huyết Tinh Phong Bạo tiến hóa. Đây vốn là lưỡi kiếm giết chóc, trong chiến đấu nó trải qua vô số chiến lửa và máu tẩy rửa, nhuộm quá nhiều, quá nhiều máu tươi. Cho nên bản thân Huyết Tinh Phong Bạo đã sớm biến thành đỏ như máu. Hôm nay nó nhiễm máu ma thần ở trạng thái Ma Thần Hóa, trở thành cộng rơm cuối cùng đè lưng lạc đà. Khí thể giết chóc thăng hoa đến cảnh giới càng thêm khủng khiếp.

Báo Ma Thần Âu Tắc thì khó khăn lắm mới từ mé bên tránh khỏi công kích của Vương Nguyên Nguyên tiếp tục tấn công Long Hạo Thần. Nhưng hai tám thuấn dày nặng nhân lúc gã tạm ngừng cùng đánh về phía gã, chính là Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng.

Nhưng dù sao Báo Ma Thần là cường giả cấp chín, tuy bị hai người đánh trung nhưng bị đẩy lùi lại là Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng.

Hàn Vũ còn đỡ, trên người y có sinh mệnh cùng chung Linh Hồn Xiềng Xích. Tuy thân thể bị đẩy lùi nhưng cả người y tỏa ánh sáng vàng chói mắt, thêm vào Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô hồi phục, chỉ bị thương nhẹ.

Trương Phóng Phóng thì bị đẩy ra hơi xa, nhưng tu vi y dày hơn Hàn Vũ mấy phần, cố gắng cuộn người lại, tuy phun ra búng máu nhưng bị thương không nặng.

Họ ngăn chặn vì tranh thủ thời gian cho một người. Quả cầu sắt to lớn đánh tới, hàng ngàn tia chớp tím bao phủ lấy Âu Tắc.

Âu Tắc hét to, ngọn lửa đỏ càng dâng lên kịch liệt, thật sự tiêu trừ hết tia chớp tím, nhưng có một điều gã không thể triệt tiêu, chính là một trong các đặc tính của tia chớp, hấp thu.

Tia chớp tím bị tiêu trừ nhưng cùng lúc chúng lôi kéo một đoàn sáng vàng to lớn đuổi theo người Âu Tắc.

Âu Tắc cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, nâng lên tay phải, cứng rắn chặn quả cầu sắt.

Cánh tay thô to tiếp xúc với quả cầu sắt, ngay sau đó, gã cảm nhận được lực nổ khủng bố phát ra từ trong quả cầu sắt.

Mấy thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều thấy rõ, thân thể Âu Tắc trong khoảnh khắc hoàn toàn biến thành màu thủy tinh tím. Lúc trước gã cực kỳ nhanh nhẹn, giờ cả người đông lại giữa trời. Quả cầu sắt ẩn trên người gã cũng biến thành màu tím, tiếng ù ù trầm đục bộc phát từ người Âu Tắc.

Không cần nghi ngờ, quả cầu sắt này chính là Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên.

Dù đây là lần đầu tiên đồng bạn thấy uy lực khủng bố như thế của Quang Chi Đại Lực Hoàn, nhưng họ phối hợp với nhau bao nhiêu năm, sao bỏ qua cơ hội như vậy được?

Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng bị đánh bay nhưng còn có người khác! Vương Nguyên Nguyên trước tiên vùng Huyết Tinh Phong Bạo vừa mới tiến hóa xông lên trước. Cùng lúc đó, một luồng sáng xám trong suốt chợt lóe sau lưng Báo Ma Thần, Thái Nhi ẩn núp một bên rút cuộc ra tay.

Bây giờ Thái Nhi đã lĩnh ngộ sâu sắc chân lý thích khách. Đối mặt cường địch, không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì trời sụp đất nứt.

Nàng núp trong bóng tối, trừ tìm cơ hội ra cũng là đang súc thể. Súc thể của thích khách không rõ ràng như kỵ sĩ, nhưng sau khi tích góp bộc phát ra càng thêm khủng khiếp.

Vương Nguyên Nguyên cũng không tụt hậu, Huyết Tinh Phong Bạo bỗng thu lại ánh sáng da cam, khí thể giết chóc quanh thân cô cũng ẩn đi. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, giờ phút này mặt trên Huyết Tinh Phong Bạo có vàng sáng chuyển động như sóng nước. Khí thể tàn sát hung tợn biến thành thực chất, bị Vương Nguyên Nguyên dùng để tấn công.

Giống như Long Hạo Thần không phải cường giả cấp tám bình thường, đồng bạn hãn cũng không phải cường giả cấp bảy bình thường!

Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi dẫn đầu cắt vào tia chớp tím. Tia chớp tím không nhận người thân, nhưng Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi tựa như tuyệt duyên, không bị tia chớp nhiễm lấy.

Tử Thần Thất Tuyệt, tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương.

Vàng trắng mờ xẹt qua, tựa như không có chuyện gì xảy ra, Thái Nhi lướt sang bên. Đợt thứ hai đánh trúng Báo Ma Thần Âu Tắc không phải Vương Nguyên Nguyên mà là ánh lửa ám lam kỳ lạ. Ngọn lửa hóa thành đường chỉ, chớp mắt đâm vào thân hình màu tím, gần như đâm vào cùng lúc với Tử Chi Thương, chỉ khác biệt chút xíu, chẳng qua vị trí khác nhau.

Tiếp đến là Huyết Tinh Phong Bạo của Vương Nguyên Nguyên cùng với lưỡi dao ánh sáng vàng phủ lên sắc da cam.

Tình hình như vậy sao thiếu Long Hạo Thần được? Hãn không chỉ biết phòng ngự thôi.

Phập phập!

Ánh sáng tím bộc phát, trong tiếng gầm kịch liệt, Vương Nguyên Nguyên chỉ thấy từ Huyết Tinh Phong Bạo truyền đến lực nổ mạnh mẽ, chớp mắt bắn cô bay ngược ra sau, thân thể tê liệt hơi khó khống chế. Thân thể mềm mại lộn lờ tia điện tím, không ngờ bị dư uy của tia chớp tím ảnh hưởng.

Máy mẩn Trương Phóng Phóng từ phía sau chạy tới, tóm lấy thân thể cô.

“A!!!!” Báo Ma Thần Âu Tắc phát ra tiếng rống giận ngập trời, lúc này bộ lông đỏ bóng loáng đã biến thành đen thui. Miếng vết thương khủng bố chần chịt khắp người. Trí mạng nhất vẫn là một kích Lưỡi Hái Tử Thần, gần như chém đứt nguyên phần lưng, cổ cũng bị chém một nửa. Trước ngực gã có một lỗ hồng nhỏ cháy đen, trong động cũng bị thiêu trụi đen thui.

Tư Mã Tiên thụt lùi ra sau vài bước, ngồi phịch xuống đất. Dù là gã hay Quang Chi Đại Lực Hoàn trong tay lúc này đã hoàn toàn mất đi ánh sáng. Máy mẩn Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của Hàn Vũ còn chưa kết thúc, nhanh chóng xông tới cạnh gã, đỡ lấy gã, dùng Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô giúp gã hồi phục.

Lúc này hiện ra hiệu quả của Linh Hồn Xiềng Xích. Tuy mọi người nhiều ít bị lực phản chấn ảnh hưởng nhưng cùng nhau chịu đựng tổn thương.

Đùng!

Âu Tắc quỳ một gối xuống đất, trên người không chảy máu nhưng thân thể khổng lồ liên tục run rẩy, đang nhanh chóng thu nhỏ lại. Bị trọng thương, gã không thể giữ trạng thái Ma Thần Hóa.

Đừng nói là gã, coi như là thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng không ngờ hợp tác đánh ra một chiêu đều trúng Báo Ma Thần Âu Tắc.

Long Hạo Thần kiểm tâm sáng tỏ phát động kiểm ý Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán, Tử Thần Thất Tuyệt Tử Chi Thương của Thái Nhi, Huyết Tinh Phong Bạo thực chất sát khí của Vương Nguyên Nguyên, Hỏa Thần của Lâm Hâm thêm vào Địa Ngục Hỏa Châm. Khoảnh khắc ngăn ngừa Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên hạn chế Âu Tắc, công kích cường đại của bốn người bùng phát ra lực sát thương cường đại. Vũ khí của họ trừ Lâm Hâm đều là cấp sử thi! Coi như y cũng có Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô tăng phúc.

Trần Anh Nhi đã sớm hoàn thành ma pháp, rất nhiều ma thú phối hợp ma pháp mạnh mẽ của Hạo Nguyệt sáu đầu ức chế Báo Ma ngoài đại sảnh, không để chúng xông tới giúp ma thần của chúng. Lúc này không ai cứu được Báo Ma Thần, chỉ mình gã chịu đựng tất cả.

Nhưng vào lúc này, khí thế hoang dã kinh khủng bỗng phát ra từ người Báo Ma Thần Âu Tắc, chớp mắt tăng vọt. Quanh người gã thậm chí dâng lên lốc xoáy lửa đỏ điên cuồng khuếch tán xung quanh.

“Cẩn thận, là Thiên Ma Giải Thể!” Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, lập tức nâng Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn xông tới.

Hắn là đoàn trưởng, bây giờ là trách nhiệm của hắn. Không chút chần chờ lại thi triển Thánh Dẫn Linh Lô, tăng cường hiệu quả Khiên Dẫn.

Khi ngọn lửa đỏ bốc lên, Long Hạo Thần biết đã không thể ngăn cản Âu Tắc thi triển Thiên Ma Giải Thể.

Báo Ma Thần dù sao khác với Xà Ma Thần An Độ Ma Li năm đó. Xà Ma Thần An Độ Ma Li chỉ có tu vi đỉnh cấp tám, chưa tới cấp chín. Hiện tại Báo Ma Thần là cường giả cấp chín chân chính. Có thể thấy khoảnh khắc gã thi triển Thiên Ma Giải Thể, một luồng sáng đỏ từ đằng sau phóng tới, xuyên qua đại sảnh rót vào người gã. Đó là tăng phúc đến từ Trụ Ma Thần. Trụ Ma Thần của ma thần cấp chín, so với mười hai ma thần thứ hạng xếp chót thì cách biệt một trời một vực.

Cho nên nói năm đó Long Hạo Thần chiến thắng được Động Sát Ma Thần Khắc La Tắc Nhĩ, đa phần là vì bên người Khắc La Tắc Nhĩ không có Trụ Ma Thần. Ma thần càng mạnh thì hiệu quả Trụ Ma Thần tăng phúc càng cường đại.

Lúc này biểu tình Long Hạo Thần cực kỳ ngưng trọng, mới rồi họ bắt tay nhau tấn công đã là phát huy siêu bình thường, nhưng vẫn không thể triệt để giết chết Âu Tắc lực phòng ngự không bao nhiêu. Bẩy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc đích thực cường đại. Nếu tại đây có hai ma thần, vậy hôm nay kẻ thất bại chính là họ. Dù hiện tại, muốn ngăn cản phản phệ khủng khiếp từ Báo Ma Thần Âu Tắc sắp chết cũng không dễ dàng. Ít nhất khó mà lành lặn thoát ra. Thế nên Long Hạo Thần mới không quan tâm gì hết xông tới, hắn phải tranh thủ thời gian cho đồng bạn rời khỏi chiến trường. Thiên Ma Giải Thể dù mạnh thì đó là năng lực cuối cùng ma thần đốt cháy sức sống, lấy tình trạng thân thể hiện tại của Âu Tắc, sau khi thi triển Thiên Ma Giải Thể chắc chắn chết ngay.

Từ lần đầu tiên chiến đấu với ma thần đến nay, Long Hạo Thần và đồng bạn chưa từng đối đầu với ma thần đã Thiên Ma Giải Thể. Thế nên họ không biết Thiên Ma Giải Thể rốt cuộc tăng phúc tới mức nào. Nhưng nếu là tuyệt chiêu cuối cùng của ma thần, phản kháng sắp chết sẽ không dễ đối phó. Hơn nữa Long Hạo Thần có thể đoán được suy nghĩ của Âu Tắc, trừ việc nướng Thiên Ma Giải Thể tổn thương nặng bên ta, mục đích khác là bảo đảm Vương Miện Ma Thần có thể chạy đi, không để thân vị đứt truyền thừa.

Long Hạo Thần có chút hối hận. Hắn biết mình có sai sót, một là nhận biết về đồng bạn không đủ, hai là quá mức tự tin, không bày ra đường lui hoàn hảo. Nếu có thể trước khi chiến đấu hoạch định sẵn đường lui, nếu lúc này họ tập trung một chỗ, vậy có thể phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng để truyền tống. Đợi khi uy lực của Thiên Ma Giải Thể kết thúc rồi mới truyền tống trở về, căn bản sẽ không chịu đựng tuyệt chiêu

cuối cùng của Báo Ma Thần Âu Tắc. Còn về việc Vương Miện Ma Thần trốn thoát thì cứ để nó trốn đi. Có Hạo Nguyệt ở, công kích Trụ Ma Thần thì Vương Miện Ma Thần chạy có tác dụng gì?

Nhưng bây giờ hồi hận đã muộn, đồng bạn vị trí khác nhau, đặc biệt là hấn cách Trần Anh Nhi và Lâm Hâm khá xa, không thể nào một lần truyền tống hết mọi người. Bởi vậy dù thể nào hấn cũng phải dùng sức chính mình chặn chiêu cuối cùng của Âu Tắc.

“Grao!” Âu Tắc trọng thương giữa đầu rồng, lóc xoáy đỏ quanh người gã đang lấy tốc độ kinh người thu lại. Vốn Âu Tắc hình người đã biến thành một ma báo to lớn dài hơn năm mét, toàn thân màu đỏ, khí thể mạnh mẽ, thậm chí so với lúc này gã Ma Thần Hóa càng khủng bố.

Long Hạo Thần nắm Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuấn cấp thần khí, lúc trước đã tiêu hao nhiều linh lực, đối mặt Báo Ma Thần như vậy hấn có thể đối phó không? Hấn mơ hồ hiểu Thiên Ma Giải Thể của ma tộc là gì. Từ bỏ lý tính, kích phát căn nguyên ma tính, phóng ra lực lượng căn nguyên thiêu đốt lần cuối, một kích kia không dễ chặn!

Ngay lúc Long Hạo Thần sẵn sàng đón quân định, chuẩn bị đỡ chiêu cuối cùng của Báo Ma Thần Thiên Ma Giải Thể thì đột nhiên sau lưng hấn vang lên tiếng rống rung trời. Ngay sau đó, cơ thể Long Hạo Thần bao trùm một tầng ánh tím đậm, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp bỗng chốc nhiễm sắc tím vàng.

Vàng sáng tím đến từ đằng sau không chỉ bao phủ người Long Hạo Thần, cũng phủ lên thân thể khổng lồ của Báo Ma Thần Âu Tắc.

Bỗng chốc xuất hiện hình ảnh kỳ quái. Âu Tắc thiêu đốt lửa đỏ Ma Báo Thể chớp mắt cứng còng, có thể thấy lửa đỏ trên người gã như bị dội bồn nước đá, nhanh chóng tắt ngấm.

Biến đổi đột ngột thật quá kỳ lạ, Long Hạo Thần trở mắt nhìn Ma Báo Thể vô cùng mạnh mẽ khoảnh khắc tan tác, cuối cùng hóa thành luồng khói đen biến mất. Vương Miện Ma Thần màu đỏ sậm kinh hoàng muốn lao ra vòng vây, nhưng bị vàng sáng chụp lấy, bỗng chốc mất đi sức sống, rơi xuống đất phát ra tiếng keng keng giòn vang.

Mấy thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi trợn mắt nhìn, ảo thuật này là biến như thế nào vậy? Chỉ chớp lát, Báo Ma Thần trước đó còn hùng mạnh bỗng bị giải quyết. Ánh mắt họ không hẹn mà cùng hướng về kẻ đã phóng ra vàng sáng tím.

Hạo Nguyệt giờ cao sáu cái đầu, sáu đôi mắt hoàn toàn biến thành tím cao ngạo tựa như nhìn xuống chúng sinh. Tiểu Hỏa mở miệng hút, Vương Miện Ma Thần bay hướng nó, bị nuốt vào bụng.

Vương Nguyên Nguyên lăm bầm.

“Hiện giờ tôi đã rõ tại sao Ma Thần Hoàng muốn phát động thánh chiến vì đại ca. Hạo Nguyệt quả đúng là khắc tinh của ma tộc! Ngay cả Thiên Ma Giải Thể đều bị nó phá hủy!”

Long Hạo Thần cũng chấn kinh, đương nhiên hấn biết Hạo Nguyệt có lực khắc chế ma tộc rất mạnh, nhưng không ngờ cường đại tới mức này. Nhưng làm đoàn trưởng, đương nhiên hấn không thể ngáy người tại đây.

“Tất cả leo lên lưng Hạo Nguyệt đi.”

Tuy họ mạnh nhưng dù sao chỉ có bốn người, bên ngoài còn có hơn vạn tên Báo Ma tộc, đủ dìm chết họ. Đương nhiên với điều kiện là họ chịu ở lại đánh.

Long Hạo Thần vừa nói đã chạy tới bên cạnh Tư Mã Tiên, túm lấy giáp của gã nâng lên, vỗ bốn cánh lóe người trở lại trên lưng Hạo Nguyệt.

Mấy người khác cũng lần lượt trở về. Lúc này quanh người Hạo Nguyệt hiện ra hình ảnh kỳ lạ. Mười tám Sinh Linh Môn nhanh chóng lấp lóe, mỗi lần chớp nháy là sẽ có mười tám con ma thú lao ra đấu với Báo Ma tộc. Tuy đại sảnh rộng lớn nhưng chiến đấu loại này thì biến thành nhỏ hẹp. Ít nhất không có Báo Ma nào có thể lao ra ngăn cản họ. Đặc biệt là Báo Ma trong đại sảnh mắt thấy Báo Ma Thần Âu Tắc bị giết chết, khí thể thoảng chốc xẹp xuống, bị các ma thú đẩy ra ngoài đại sảnh. Trần Anh Nhi ra lệnh ma thú giữ cửa ra vào. Lúc này trong ngực cô ôm Mạch Đầu. Mạch Đầu mới chính là chỗ dựa cuối cùng của cô.

“Hạo Nguyệt, chúng ta kiếm Trụ Ma Thần!” Khi đồng bạn cuối cùng leo lên lưng Hạo Nguyệt, Long Hạo Thần lập tức hét lớn ra lệnh Hạo Nguyệt.

Trong mắt Hạo Nguyệt sáu đầu lộ rõ hưng phấn, mạnh mẽ xông lên. Tiểu Quang, Tiểu Hỏa, Tiểu Thanh, Tiểu Lam, Tiểu Tử, Tiểu Hoàng phát ra ma pháp cùng đánh hướng trước mặt, cứng rắn phá ra con đường trong đại sảnh, mang theo đám Long Hạo Thần chạy tới sân sau Báo Ma cung.

Trong lãnh địa ma tộc, Long Hạo Thần không còn e ngại điều gì. Họ không chỉ đánh giết ma thần, càng phải dao động gốc ma tộc. Giảm bớt một Trụ Ma Thần thì căn cơ ma tộc sẽ dao động một phần. Nếu có ngày họ tiêu diệt hết Trụ Ma Thần, vậy ma tộc sẽ không tồn tại nữa.

Nghĩ tới đây, mắt các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi lộ rõ hưng phấn kịch liệt. Một Báo Ma Thần không tính cái gì nhưng đây xem như sự bắt đầu tốt đẹp.

Có Hạo Nguyệt ngang nhiên xông lên, họ cứng rắn phá đại sảnh lao ra ngoài. Đám Báo Ma đều là từ lối khác tràn vào đại sảnh, mặt sau không có Báo Ma nào. Dường như Hạo Nguyệt có thể cảm nhận vị trí Trụ Ma Thần, liên tục phá hai tòa kiến trúc chạy tới sân sau.

Ngay lúc này, hai luồng sáng vàng như tia chớp từ hai bên đánh hướng Hạo Nguyệt.

Long Hạo Thần luôn đề cao cảnh giác, không cần dùng mắt nhìn cũng có thể đoán được hai kẻ địch này là gì. Trong tinh thần dò xét của hắn, có thể chính xác cảm nhận được mức độ linh lực của chúng. Không cần nghi ngờ, hai con này là Hoàng Kim Báo Ma.

Không cần Long Hạo Thần ra tay, hai Thủ Hộ kỵ sĩ sau lưng hắn đã xông ra ngoài. Hàn Vũ nhào hướng Hoàng Kim Báo Ma bên trái, tốc độ của y đương nhiên không thể so với đối phương, nhưng làm kỵ sĩ, y có đồng bạn ma thú của mình! Tuy không thể cười...

Một tầng sáng vụn vặt khuếch tán hình quạt, mạnh đập vào người Hoàng Kim Báo Ma. Bỗng chốc thân hình Hoàng Kim Báo Ma tạm dừng, thoát nhìn tốc độ chưa giảm nhưng hơi cứng còng.

Xích Huyết Chi Cuồng Phóng trong tay Hàn Vũ chỉ hướng đằng trước, bỗng chốc một luồng sáng vàng từ thanh kiếm phát ra. Quái lạ là sau khi phóng kiếm quang, nó lấy hình quạt bao phủ trùm lấy Hoàng Kim Báo Ma. Có thể thấy rõ, bị vàng sáng vàng bao phủ, hơi thở hắc ám trên người Báo Ma bỗng tối đi.

Đây là? Nguyên Tổ Mẫn Diệt quang hoàn! Không ngờ Hàn Vũ áp súc phạm vi quang hoàn bao phủ, tăng cường hiệu quả quang hoàn.

Thiên tài không chỉ có mình Long Hạo Thần, mỗi thành viên Quang Chi Thần Hi đều như thế!

Luồng sáng vụn vặt mạnh mẽ bắn ra, mạnh đánh vào người Hoàng Kim Báo Ma, chính là Tà Nhân Linh Chủ dốc sức ra tay. Trận chiến hôm nay nó đều không bị Hàn Vũ triệu hoán ra, lúc này mới lộ thần uy.

Hàn Vũ vỗ linh cánh, Xích Huyết Chi Cuồng Phóng đuổi theo chém hướng Hoàng Kim Báo Ma. Lấy tu vi của y thêm vào Tà Nhân Linh Chủ phối hợp, đối phó một Hoàng Kim Báo Ma không thành vấn đề, huống chi còn chiếm ưu thế trước.

Bên kia, nhào ra là Trương Phóng Phóng. Lúc bay lên toàn thân y đã chói lòa ánh sáng vàng. Trang bị của y thua xa thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, nhưng y tham gia chiến đấu nhiều hơn bất cứ ai có mặt tại đây. Có thể trở thành đoàn trưởng một đội Săn Ma Đoàn, còn trưởng thành tới cấp bảy, năng lực của y đâu thua gì ai?

Linh lực và tu vi của y giống như Vương Nguyên Nguyên, đều là cấp bảy bậc năm, chẳng qua số lượng linh lực kém hơn Vương Nguyên Nguyên một chút. Đây là vì lúc thánh chiến y luôn chần chừ cho Vương Nguyên Nguyên. Vương Nguyên Nguyên thích giết chóc có nhiều cơ hội linh ngộ hơn y, tuyệt không phải vì ngộ tính của Trương Phóng Phóng thua cô.

Từ sau khi gia nhập Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, bình thường Trương Phóng Phóng hay hỏi Long Hạo Thần một ít vấn đề, được hắn chỉ dẫn, khoảng thời gian gần đây y tăng tu vi khá nhanh.

Y đột nhiên xông ra, một luồng sáng vàng lóe dưới người y. Một con ngựa bay sáu chân xuất hiện chỗ y.

Trên người ngựa bay sáu chân bỗng phát ra ánh lửa sáng ngời như mặt trời. Trương Phóng Phóng tay phải nắm trọng kiếm chém tới trước, cánh tay phải bỗng biến thành màu vàng sáng trong suốt, chính là Thể Quang Diệu.

Quang minh và lửa ở trên không trung bỗng hòa thành một, hóa thành một trường đao lửa to lớn chém phía Hoàng Kim Báo Ma. Cùng lúc đó, một tay khác của Trương Phóng Phóng còn có sức thi triển ra Thuần Tường bảo vệ cánh Hạo Nguyệt.

Hoàng Kim Báo Ma là cường giả cấp tám, đối mặt trường đao lửa chém hướng mình thì thân thể nó quỷ dị vận vẹo, lập tức chuyển hướng, tiếp tục nhào về phía Hạo Nguyệt. Đôi vuốt sắc nhọn đánh vào mặt Thuần Tường mà Trương Phóng Phóng phát ra.

Cấp bảy đối với cấp tám, dưới tình huống không có trang bị ức chế thì gần như là không thể ngăn cản. Lúc này tình huống cũng giống vậy. Thuần Tường tán loạn nhưng rốt cuộc cản được Hoàng Kim Báo Ma.

Đang lúc Hoàng Kim Báo Ma chuẩn bị đánh tiếp thì nó bỗng nhiên cảm thấy toàn thân nóng bức, bản năng xoay người.

Nó trông thấy vô số ánh lửa đỏ vàng từ bốn phương tám hướng quét tới, bao phủ lấy người nó.

Những ánh lửa đỏ vàng này chính là trường đao hỏa diễm biến thành, là kỹ năng y tị sáng chế, Thánh Hỏa Tù Lung!

Ma thú của Trương Phóng Phóng là hỏa thuộc tính, bản thân y cũng có thể phóng ra Quang Minh Hỏa, nhưng cần thời gian ngưng tụ. Y có thể đem lửa của ma thú dung hợp với quang minh của mình, điều này yêu cầu độ phù hợp giữa y và ma thú đạt đến mức kinh người, cũng cần lực khống chế rất mạnh.

Hoàng Kim Báo Ma bị Thánh Hỏa Tù Lung giam cầm phát ra tiếng hét thảm. Tổ hợp Quang nguyên tố và hỏa nguyên tố cường đại sinh ra thiêu cháy và xâm thực cực mạnh với nó.

Trương Phóng Phóng tay phải giơ cao trọng kiếm, một luồng sáng đỏ nhạt từ người y bắn lên cao, nhiên linh! Ngay sau đó, mũi kiếm y bắn ra luồng sáng trắng thánh khiết, mạnh đánh vào người Hoàng Kim Báo Ma bị tạm nhốt trong Thánh Hỏa Tù Lung.

Trong tiếng nổ, Hoàng Kim Báo Ma bị đánh rớt xuống đất, toàn thân bốc cháy lửa đỏ hồng, thân thể run lấy bầy.

Phẩm Thán Chi Quang! Kỹ năng công kích đơn thể của kỵ sĩ cấp tám, Thủ Hộ kỵ sĩ và Trừng Giới kỵ sĩ đều có thể học.

Độ công kích của Phẩm Thán Chi Quang không quá mạnh, ít nhất là không nổi bật lắm trong ma pháp quang hệ cấp tám, nhưng Phẩm Thán Chi Quang có hiệu quả thanh tẩy cực hiệu nghiệm. Chính là nói, nếu kẻ địch là hắc ám thuộc tính, vậy uy lực của Phẩm Thán Chi Quang sẽ cực kỳ mạnh mẽ. Nếu không phải hắc ám thuộc tính thì yếu đi nhiều.

Trương Phóng Phóng nhờ vào bỗng chốc nhiên linh, vượt cấp sử dụng kỹ năng Phẩm Thán Chi Quang. Cùng lúc đó, sau lưng y tách ra một bóng người.

Nếu từ lúc mới chiến đấu đã chú ý đến y thật kỹ thì sẽ phát hiện, bóng dáng ở sau lưng giống hệt y đã sớm xuất hiện lúc y cười trên ngựa sáu chân. Chẳng qua bởi vì nó luôn dán sát người Trương Phóng Phóng nên Hoàng Kim Báo Ma không nhìn thấy.

Phẩm Thán Chi Quang là kỹ năng cấp tám, dù nhờ nhiên linh thì Trương Phóng Phóng cũng không thể nào thuần phát! Ngâm xương chú ngữ là bóng dáng sau lưng y làm. Đây chính là Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô một người khác của y, độc nhất vô nhị.

Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô không có trang bị, nhưng có tám phần sức mạnh của Trương Phóng Phóng. Lấy tu vi như y tuyệt đối không thể hoàn thành chú ngữ. Nhưng qua vài năm khổ luyện và chiến đấu, Trương Phóng Phóng đã lần nữa hoàn thành tiến hóa linh lô, chẳng những khiến phân thân Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô có được chín phần sức mạnh của mình, còn có thể trong lúc nhiên linh chớp mắt liên tiếp linh lực hai người, do đó khiến tu vi của y trong khoảng thời gian ngắn tăng lên trạng thái đỉnh cấp bảy. Thêm vào nhiên linh trong khoảnh khắc, Phẩm Thán Chi Quang cứ thế xuất hiện.

Càng quan trọng là, trong trạng thái bị Thánh Hỏa Từ Lung giam cầm trúng Phẩm Thán Chi Quang, Thánh Hỏa Từ Lung cũng biến dị, thành Thánh Hỏa Phẩm Thán.

Thánh Hỏa Phẩm Thán cũng là kỹ năng của kỵ sĩ cấp tám, kỹ năng Trùng Giới kỵ sĩ cấp tám. Trong tất cả kỹ năng công kích đơn thể phạm vi xa của Trùng Giới kỵ sĩ, Thánh Hỏa Phẩm Thán chính là đỉnh cao nhất.

Cả quá trình chiến đấu kết thúc trong thời gian cực ngắn, dù là Long Hạo Thần kỵ sĩ mạnh nhất thấy tình hình này cũng kinh ngạc. Trương Phóng Phóng làm hàng loạt công kích có thể dùng từ kinh tài tuyệt diệu để hình dung.

Xem thì đơn giản nhưng thực tế là dung hợp hoàn mỹ giữa trí tuệ và thực lực. Nhờ vào tu vi cấp bảy bậc năm, y phát ra Thánh Hỏa Phẩm Thán ngay cả Thánh kỵ sĩ cũng chưa chắc sử dụng được, y lĩnh ngộ kỹ năng kỵ sĩ đã đến mức thần kỳ.

Không cần nghi ngờ, Trương Phóng Phóng và Long Hạo Thần đi trên con đường khác nhau. Long Hạo Thần càng quan trọng tăng chính mình, tăng năng lực bản thân. Trương Phóng Phóng thì lĩnh ngộ kỹ năng kỵ sĩ, nương theo cách mình giải đáp có được sức mạnh cường đại.

Ngựa bay sáu chân mang theo hai Trương Phóng Phóng đáp xuống nhào hướng Hoàng Kim Báo Ma bên dưới. Hoàng Kim Báo Ma đã trúng Thánh Hỏa Phẩm Thán tuyệt đối không thể là đối thủ của y.

Không cần nghi ngờ, Trương Phóng Phóng đã dốc hết sức mới có thể trong thời gian ngắn vậy tuyệt đối áp đảo ma tộc cấp tám. Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi còn có người khác, vốn y không cần làm liều như vậy. Nhưng y cần phải chứng minh, chứng minh mình có tác dụng với đội này. Tuy y và Vương Nguyên Nguyên có quan hệ đó nhưng là một kỵ sĩ, sao y cần nhờ vào quan hệ riêng ở lại trong đội này được? Y phải chứng minh với các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, y có thực lực ở lại trong đội.

Hai năm thánh chiến, y không tăng cường nhiều lắm nhưng không phải không có tiềm năng. Trong khoảng thời gian gần đây, y tích lũy chờ bùng phát, thực lực lấy tốc độ kinh người dâng lên.

Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng chia nhau chặn hai Hoàng Kim Báo Ma, đằng trước Hạo Nguyệt đã không có bất cứ lực lượng nào ngăn cản. Khi nó lần nữa xông vào một đại sảnh to lớn thì một Trụ Ma Thần khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Trụ Ma Thần to nhưng không dài, cao chỉ hơn mười mét, chưa chạm đỉnh đại sảnh. Nhưng đường kính chiều ngang tới hơn ba mét. Trên Trụ Ma Thần đỏ sậm ánh sáng hơi tối nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy ám văn hình báo.

“Hạo Nguyệt, nhờ vào người.”

Long Hạo Thần mang theo đồng bạn leo xuống lưng Hạo Nguyệt. Không cần hấn ra lệnh, tất cả chia nhau chặn lối vào mặt sau.

Nhìn Trụ Ma Thần, ánh mắt Hạo Nguyệt bỗng chốc biến hưng phấn. Cảm xúc khó thể hình dung phát ra từ người nó. Có kích động, phấn khởi, thống khổ bị thương, phần nhiều là hân hoan.

Sáu cái đầu to ngựa đầu phát ra tiếng gầm. Thân thể Hạo Nguyệt như bị đốt pháo, vẩy thủy tinh tím nổ rộ ánh sáng tím chói mắt, từng tầng ánh tím không ngừng lan tỏa từ người nó.

Dù ánh sáng tím không hướng về thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, nhưng trừ Long Hạo Thần ra, mấy người khác đều cảm thấy người lạnh lẽo, thúc đẩy linh lực chống cự.

Có lẽ cảm nhận hơi thở của Hạo Nguyệt, Trụ Ma Thần thứ năm mươi bảy của Báo Ma Thần bỗng lóe sáng. Ánh sáng đỏ nồng đậm tựa như quang hoàn khuếch tán ra ngoài.

Long Hạo Thần đứng cạnh Hạo Nguyệt chỉ cảm thấy Trụ Ma Thần giống như có sức sống, áp lực mạnh mẽ sắc bén chợt bộc phát. Nhưng đằng sau sắc bén dường như hơi bị ngoài mạnh trong yếu, chẳng lẽ nó đang sợ?

Khi ánh sáng đỏ tiếp xúc với vầng sáng toát ra từ người Hạo Nguyệt thì bỗng biến mất. Giờ phút này, mắt Hạo Nguyệt sáu đầu lần nữa biến thành màu tím trong suốt. Hai chân trước bầu mặt đất, miệng Hạo

Nguyệt không ngừng phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Trụ Ma Thần, lại là một Trụ Ma Thần xuất hiện trước mặt nó. Tiếng rống của Hạo Nguyệt kéo dài tràn ngập giận dữ vô tận.

Hai mắt Long Hạo Thần không biết khi nào cũng biến thành màu tím. Trên trán hần dần hiện ra chín quang văn tím. Làn da ẩn dưới Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp lóe tia sáng tím vàng.

Theo tiếng gầm của Hạo Nguyệt tăng cao, Long Hạo Thần giật mình phát hiện có lực lượng nào đó đang dâng trào, linh lực như sắp thiêu đốt. Thậm chí Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp tỏa ra ánh sáng linh lực cũng biến thành màu tím vàng.

Khí thế thật mạnh. Sau khi Hạo Nguyệt có sáu đầu dường như biến hóa theo chất lượng! Không đơn giản chỉ là cấp bảy tăng lên đến cấp tám.

Tu vi sơ cấp tám? Không, tuyệt không thể nào. Lực lượng ẩn giấu trong huyết mạch Hạo Nguyệt thật quá đáng sợ.

Chính vì có được một phần huyết mạch của Hạo Nguyệt nên Long Hạo Thần mới càng cảm nhận rõ ràng. Năm đó hần ở Kỳ Sĩ Thánh Sơn dùng máu của mình thay đổi thuộc tính Hạo Nguyệt. Sau khi Hạo Nguyệt sống sót, lại dùng máu của nó đưa ngược lại cho Long Hạo Thần. Chính vì nó mà họ mới lập nên liên hệ thân thiết huyết khế.

Long Hạo Thần tăng thực lực sẽ xúc tiến Hạo Nguyệt tăng tu vi. Ngược lại, mỗi lần Hạo Nguyệt tiến hóa thì Long Hạo Thần cũng được đến nhiều chỗ tốt.

Lần trước khi phá hủy Trụ Ma Thần của Xà Ma Thần An Độ Ma Li, Hạo Nguyệt chỉ có tu vi năm đầu, trạng thái hơi giống hiện tại, nhưng không chút nghi ngờ, lần này Hạo Nguyệt càng biến mạnh hơn.

Vàng sáng tím biến ngày càng mạnh, không ngờ ức chế ánh sáng của Trụ Ma Thần Báo Ma Thần nhanh chóng co rút. Nỗi sợ hãi kia biến ngày càng rõ ràng. Từng tầng quang văn kỳ lạ không ngừng khuếch tán từ Trụ Ma Thần, sau đó phóng lên cao.

Long Hạo Thần lòng thầm máy động. Đây là tín hiệu Trụ Ma Thần Báo Ma Thần cầu cứu Trụ Ma Thần khác?

Ngay lúc đó, lòng hần đột nhiên xuất hiện ý niệm Hạo Nguyệt truyền đến.

“Cái gì? Người muốn ta ra tay?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt sáu đầu cùng nhìn hần, mười hai con mắt tràn ngập ẩn ý gật đầu hướng hần.

“Được rồi.” Long Hạo Thần hiểu, Hạo Nguyệt để hần làm vậy chắc chắn có ý định của nó. Thân hình chợt lóe, Long Hạo Thần đã bay ra, giang bốn linh cánh sau lưng.

Ngay lúc đó, Hạo Nguyệt sáu đầu cũng tỏa ánh sáng, há to miệng bắn ra ánh sáng tím đậm, từ đằng sau rót vào người Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần rung mình, thoáng chốc cảm giác mình biến đổi, dường như không còn là nhân loại. Cảm giác uy nghiêm khó hình dung phát ra từ người hần. Khoảnh khắc này, Long Hạo Thần chỉ thấy trực giác của mình tăng mạnh gấp trăm lần. Trong tinh thần của hần dường như trở lại thế giới đỏ và đen thuộc về Hạo Nguyệt.

Cảm giác và tầm mắt là vô hình, tựa như cảm nhận đứng trên đỉnh nhìn xuống chúng sinh, dường như phát tay là có thể hủy diệt tất cả.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

545. Chương 217: Kiểm Chém Trụ Ma Thần!

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Khoảnh khắc này Long Hạo Thần rút cuộc hiểu ánh tím là cái gì. Là ý niệm hủy diệt! Nếu nói Quang nguyên tố của hắn là tinh thuần nhất trên Thánh Ma đại lục, vậy khí thể hủy diệt từ Hạo Nguyệt là cao cấp nhất trong ý niệm hủy hoại.

Hủy diệt là một loại thuộc tính ư? Long Hạo Thần không biết, nhưng hắn hiểu rõ khí thể hủy diệt này không có bất cứ loại thuộc tính nào hiện nay so sánh được.

Mấy thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng nhìn chăm chú Long Hạo Thần. Cảm nhận của họ không giống nhau. Khi Long Hạo Thần bị Hạo Nguyệt bắn ra sáu luồng sáng tím bao phủ, cả người hắn tỏa ra ánh sáng vàng tím khó thể tả.

Sự uy nghiêm đó tựa như thần hiện ra trước mặt tín đồ của mình, tựa như quân vương ngạo nghễ đứng trên thần dân. Trong sự uy nghiêm có kiêu ngạo và sức mạnh không gì sánh kịp.

Giờ phút này, mọi thứ của Long Hạo Thần đều biến thành sắc tím vàng, nhưng khác với màu lúc đầu hắn dung hợp thân thể cùng Hạo Nguyệt. Màu tím vàng này hoàn toàn thuộc về hắn, dù linh lực hay là linh cánh.

Long Hạo Thần có thể cảm nhận được, mình chỉ cảm nhận sơ về ý niệm hủy diệt tinh thuần mà khủng bố này thôi. Nhưng dù là vậy, hắn phát hiện dường như lực lượng của mình biến khác hẳn. Khiến hắn hơi sợ là Quang nguyên tố trong người không phải dung hợp với ý niệm hủy diệt mới sinh ra sắc tím vàng, mà là bị ý niệm hủy diệt cưỡng ép bao trùm.

Thần Quyển Giả Quang Minh Nữ Thần, không ngờ Quang nguyên tố thuộc tính của con trai quang minh chẳng chút giãy dụa. Ý niệm hủy diệt này rốt cuộc ở đẳng cấp nào? Có lẽ nó không phải linh lực chân chính, công kích như thực chất, ít nhất bây giờ chưa phải. Nhưng nó tồn tại, lại có áp lực cao không thể chạm. Uy nhiếp của Ma Thần Hoàng có tính thực chất hơn, nhưng Long Hạo Thần mơ hồ cảm thấy, dù là Ma Thần Hoàng nếu so sánh với ý niệm hủy diệt này chưa chắc chiếm ưu thế. Đương nhiên, đây chỉ là so sánh ở mặt ý niệm.

Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán đã sớm nằm trong đôi tay Long Hạo Thần, kiếm quang tím vàng lấp lóe, thân kiếm phát ra tiếng ù ù khe khẽ.

Mỗi lần Long Hạo Thần sử dụng Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán chiến đấu, đều cảm nhận rõ thần kiếm vui sướng phấn khởi trong chiến đấu. Nhưng giờ phút này, khi ý niệm hủy diệt rót vào đó, Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện tiếng vù vù của Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán không phải hưng phấn mà là run rẩy.

Kiếm quang tím vàng không thuộc đẳng cấp thần khí, nhưng nó dường như có chất đặc biệt, thuộc về hủy diệt, tính chất hoàn toàn áp chế Trụ Ma Thần.

"A!!!" Long Hạo Thần hét lớn một tiếng, đôi tay gơ Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán cao qua đầu. Thoáng chốc trên người hắn phát ra ánh sáng tím vàng nồng đậm, giây phút này Hạo Nguyệt ngừng lại rút ánh tím.

Trong chớp mắt, Long Hạo Thần chỉ thấy máu trong cơ thể sục sôi, dường như có vài thứ sinh ra sự dung hợp kỳ diệu.

Kiểm ý khủng bố khiến sau lưng Long Hạo Thần huyền hóa ra bóng ảo quái dị. Bóng ảo này là chính hắn nhưng có đôi mắt khác hẳn.

Đôi mắt tràn ngập lạnh lẽo, lạnh lẽo có tà mị, càng có vô tận kiêu ngạo và cao quý nhìn xuống chúng sinh.

Xoẹt!!!

Quang Minh Nữ Thần Vĩng Thán chém hướng trước, mang theo kiếm quang tím vàng mỹ lệ ngang nhiên chém vào bề mặt Trụ Ma Thần của Báo Ma Thần.

Phập

Mũi kiếm đâm vào Trụ Ma Thần, đâm xuyên.

Cũng ngay giây phút này, bóng ảo sau lưng Long Hạo Thần biến mất, giống như đã dung hợp vào người hắn.

Lực lượng chưa từng có bùng phát từ trong người Long Hạo Thần, hắn chỉ thấy toàn thân như đang bốc cháy, lần nữa rống lên.

“A!!! A!!!! A!!!!”

Sắc tím vàng nhanh chóng lan tràn, vốn Trụ Ma Thần thứ năm mươi bảy có màu đỏ nhanh chóng biến thành màu đồng. Ngay sau đó, vết rạn bắt đầu xuất hiện từ chỗ Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thần đâm vào, lan tràn ra xung quanh.

Hạo Nguyệt sáu đầu mười hai con mắt nhìn chằm chằm Long Hạo Thần. Trong mắt chúng lộ ánh sáng khát khao. Giây phút này, Long Hạo Thần cảm nhận rõ ràng loại lực lượng kỳ lạ thuận theo Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thần nhập vào người. Lực lượng này chớp mắt hòa nhập vào sức mạnh của chính hắn, chỉ thoáng chốc, lại xuất hiện cảm giác dung hợp trước đó. Ánh sáng tím vàng trên người hắn theo đó biến thành như ẩn như hiện.

Oành!

Trụ Ma Thần vỡ nát, hóa thành vô số ánh sáng tím vàng bay tứ tán. Nhưng tựa như không có thực thể, chỉ có linh lực khủng bố quét hướng xung quanh.

Hạo Nguyệt lần nữa rống gầm, ánh tím hiện ra, dư chấn linh lực bởi vì Trụ Ma Thần bị tổn hại bỗng chốc bị ức chế, Long Hạo Thần theo đó rơi từ trên trời xuống.

Hạo Nguyệt ngoái đầu nhìn thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, hướng họ gầm lên. Cùng lúc đó, trên đầu Tiểu Quang lóe ánh sáng vàng quán lấy Long Hạo Thần kéo hướng người mình.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không dám chậm chạp, nhanh chóng leo lên lưng Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt ngửa đầu gầm một tiếng, sáu hơi thở bắn ra đánh hướng đỉnh đại sảnh. Bốn chân đạp đất, đôi cánh to lớn giang ra mang theo mọi người bay lên trời, mạnh mẽ như lúc đến, cứng rắn đánh vỡ nóc đại sảnh chặn đường bay lên trời cao. Trong tiếng vô số Báo Ma tức giận gầm rú, nó bay hướng phương xa.

Long Hạo Thần nằm trên lưng Hạo Nguyệt tựa như mất đi thần trí, nhưng tay phải còn nắm chặt Quang Minh Nữ Thần Vịnh Thần, trên người lấp lóe ánh tím vàng.

Thải Nhi vội vàng muốn dìu hắn nhưng Tiểu Quang đột nhiên quay đầu, gầm hướng Thải Nhi.

“Người không muốn ta đụng anh ấy?” Thải Nhi nghi hoặc hỏi.

Tiểu Quang gật đầu với nàng rồi quay đầu lại, đôi cánh to lớn bỗng vỗ đập, tốc độ tăng nhanh, bay hướng phương xa.

Đương nhiên Thải Nhi hiểu cảm tình giữa Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt, lúc trước nó để hắn phá hủy Trụ Ma Thần hiển nhiên có ý định riêng, nó sẽ không hại Long Hạo Thần.

Mọi người đều trải qua vô số lần chiến đấu, tuy trận chiến mới rồi khiến lòng họ dậy sóng, nhưng biết rõ bây giờ quan trọng nhất là gì. Họ khoanh chân ngồi trên lưng Hạo Nguyệt, cố gắng hồi phục linh lực, để tùy lúc ứng biến. Tuy nói đại quân ma tộc vì thánh chiến mà đều lên tiền tuyến, nhưng nơi này dù sao là lãnh địa ma tộc, tùy thời có khả năng lần nữa gặp phải đại quân ma tộc.

Ánh sáng tím vàng trên người Long Hạo Thần luôn nhấp nháy, kỳ thật hắn không mất thần trí. Long Hạo Thần chỉ mất quyền khống chế thân thể. Hắn cảm thấy cơ thể mình có chút biến hóa kỳ lạ, đang thay đổi. Sự thay đổi này không phải linh lực. Bởi vì sau khi hắn đánh vỡ Trụ Ma Thần, linh lực đã lại hồi phục thành thuộc tính quang minh.

Chẳng lẽ đây là do huyết mạch của mình và Hạo Nguyệt dung hợp sâu thêm? Long Hạo Thần thầm nghĩ. Bây giờ việc hắn có thể làm là thả lỏng tinh thần và thể xác, để sự dung hợp tự nhiên tiếp tục. Nhưng khiến hắn không rõ là vì sao sự dung hợp này sinh ra khi hắn được đến một phần lực lượng Trụ Ma Thần.

Lần này Hạo Nguyệt bay thời gian rất dài, nó luôn bay hướng nam, kéo dài khoảng bốn tiếng mới chậm rãi đáp xuống một lòng chảo trong núi.

Nhẹ nhàng đáp xuống, tấm lưng rộng rãi của Hạo Nguyệt đột nhiên kịch liệt chấn động lắc mọi người rơi xuống. Nó không thèm nhìn thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, Tiểu Quang phát ra một vòng sáng vàng quấn lấy người Long Hạo Thần, cẩn thận đặt xuống mặt đất trước mắt.

Sáu cái đầu to thò tới bên cạnh Long Hạo Thần, nếu nhìn kỹ sẽ thấy sáu cái đầu này mỗi đôi mắt đều lộ vẻ lo lắng, không biết là đang lo điều gì.

Đặc biệt là Tiểu Quang, cảm xúc của nó có chút không ổn định, trong miệng còn phát ra tiếng rên rĩ trầm

“Cùng lúc đó, tuy Ma Đô Tâm Thành mất đi nhiều ma thần bảo vệ, nhưng năm chủng tộc mạnh nhất ma tộc đều định cư tại Ma Đô. Ma Thần Hoàng đi rồi nhưng không thể nào mang đi hết các ma thần! Thử hỏi nếu chúng ta là một ma thần, rời khỏi địa bàn của mình, ít nhất sẽ để lại một cánh tay đắc lực chỉ huy tộc nhân, trấn giữ tộc mình. Vậy nên tôi khẳng định, dù là Ma Thần Hoàng, hay Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, Tử Linh Ma Thần, Địa Ngục Ma Thần, chúng ở trong Ma Đô ít nhất có thuộc hạ cấp chín trấn giữ, rất có thể không chỉ một tên. Đặc biệt là Nghịch Thiên Ma Long tộc, Ma Thần Hoàng ít nhất để lại một phần ba tộc nhân. Nhận xét bảo thủ thì trong Ma Đô Tâm Thành có hơn hai mươi cường giả ma tộc cấp chín.”

Nghe Long Hạo Thần phân tích, Lâm Hâm trầm mặt nói.

“Đại ca, nếu đã vậy thì chúng ta còn có cơ hội gì? Hai mươi cường giả ma tộc cấp chín, chúng ta vốn không có khả năng đối phó.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Đây mới là cơ hội của chúng ta! Ngay chính chúng ta còn cảm thấy không thể nào, vậy sao Ma Thần Hoàng ngờ được chúng ta dám đi Ma Đô Tâm Thành? Đó chẳng phải tương đương với chui đầu vào rọ? Y sẽ không ngờ chúng ta to gan không biết lượng sức như vậy. Nhưng chính vì thế, bản thân tôi cho rằng chúng ta càng nên đi, tìm cơ hội trọng thương Tinh Ma Thần.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của đồng bạn, Long Hạo Thần nói tiếp. “Mọi người tưởng tượng đi, hiện tại Ma Đô như thế nào. Bên ngoài thánh chiến, đa số cường giả ma tộc đều bị điều động. Tuy Ma Đô Tâm Thành vẫn trú đóng một phần lực lượng năm chủng tộc mạnh nhất, nhưng so với lúc Ma Đô lúc cường đại nhất thì kém rất nhiều. Cứ thế nếu chúng ta muốn lên vào Ma Đô sẽ dễ dàng hơn bình thường. Cùng lúc đó, không có Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tử Linh Ma Thần, Địa Ngục Ma Thần ở, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc lại trọng thương bế quan, vậy thì sẽ không có việc tinh thần do xét chúng ta không thể chống cự.”

“Ví dụ chúng ta ở nơi nào đó trong lãnh địa ma tộc đột nhiên bạo động, vậy coi như là trong Tâm Thành cũng không thể lập tức tụ tập nhiều cường giả ma tộc cao cấp đối phó chúng ta. Ít nhất chúng cần thời gian. Giữa các chủng tộc không phải không có lệ thuộc, nhưng mục tiêu của chúng ta không phải người thống trị Nghịch Thiên Ma Long tộc.”

Thải Nhi nói.

“Tôi hơi hiểu ý của anh. Nếu chúng ta đi Tâm Thành, đầu tiên là ra ngoài dự đoán của Ma Thần Hoàng, y tuyệt đối không ngờ rằng chúng ta dám đi Ma Đô. Điều này khiến chúng ta không cần lo lắng về Ma Thần Hoàng. Tiếp theo, nếu chúng ta ra tay với Tinh Ma Thần, vậy tối đa chỉ chịu công kích từ cường giả Tinh Ma Thần, chủng tộc khác muốn tới chắc sẽ chậm trễ. Một khi thành công, chúng ta có thể thông qua Giai Điều Vĩnh Hằng truyền tống đi trước khi bị các cường giả ma tộc bao vây, thậm chí bế quan thời gian dài trong Tháp Vĩnh Hằng, tránh né ma tộc truy tìm, chờ cơ hội lặng lẽ ra khỏi Ma Đô đúng không?”

Long Hạo Thần mỉm cười gật đầu.

“Cơ bản là ý này.”

Thải Nhi nói.

“Vậy tôi có hai vấn đề. Thứ nhất, Tinh Ma tộc chưa tham gia chiến đấu, Tinh Ma Thần lại bị trọng thương, vậy thì Tinh Ma cung nhất định phòng bị nghiêm ngặt. Tinh Ma tộc là chủng tộc lớn thứ ba ma tộc, sẽ không dễ đối phó. Ít nhất lực lượng hiện tại của chúng ta không thể đối kháng chúng. Nếu thế thì chúng ta làm sao đối phó Tinh Ma Thần? Thứ hai, nếu Tinh Ma Thần đang bế quan tự biết mình suy yếu, dù chúng ta đánh vào Tinh Ma cung, chỉ cần y núp trong chỗ bế quan không bước ra, chúng ta có cách nào tìm được y không? Dù sao thời gian của chúng ta không nhiều!”

Long Hạo Thần nói.

“Đúng vậy, đây là hai vấn đề chúng ta phải đối mặt. Tôi trước tiên nói ra suy nghĩ của mình. Đầu tiên là về sự cường đại của ma tộc. Thải Nhi nói đúng, lấy sức mạnh hiện tại của chúng ta, muốn xông vào như Báo Ma cung thì tuyệt đối không thể nào. Tinh Ma tộc mạnh hơn Báo Ma tộc rất nhiều. Nhưng chúng ta

không cần phải cứng rắn chống! Lại thêm khi bắt đầu tấn công không cần hướng về Tinh Ma tộc. Tinh Ma tộc quan hệ tốt với tộc nào nhất? Chắc mọi người cũng đoán được.”

Vương Nguyên Nguyên nhanh chóng trả lời.

“Nguyệt Ma tộc? Đại ca, ý cậu là chúng ta trước tiên công kích Nguyệt Ma tộc, đem hiệu quả dương đông kích tây?”

Mọi người đều là kẻ thông minh, chỉ nêu lên liền hiểu ngay.

Long Hạo Thần giơ ngón tay cái hướng Vương Nguyên Nguyên.

“Không sai, kế hoạch của tôi chính là thế. Nếu chúng ta có thể quăng một cấm chú vào Nguyệt Ma cung, vậy không chỉ là Tinh Ma tộc, tất cả cường giả Ma Đô đều sẽ tập trung hướng Nguyệt Ma cung, tiếp theo là cơ hội của chúng ta. Có lẽ cơ hội này không quá lâu, nhưng lực lượng trong Tinh Ma cung chắc chắn giảm xuống thấp nhất. Chúng ta chắc chắn có cơ hội. Hơn nữa vào Ma Đô rồi, đầu tiên ta phải liên lạc với Nguyệt Dạ, thông qua cô ấy tìm hiểu tình hình trong Tinh Ma cung, chắc sẽ có cơ may lên vào. Còn về vấn đề thứ hai của Thái Nhi thì càng dễ đáp. Tôi chưa từng nói phải giết Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc! Không sai, chúng ta rất có thể không tìm ra y, nhưng mọi người đừng quên, bên ta có Hạo Nguyệt. Có lẽ Hạo Nguyệt không tìm thấy ma thần nhưng kiếm Trụ Ma Thần thì không thành vấn đề. Vậy nên ý định của tôi là mục tiêu không phải Ngõa Sa Khắc, làm ma thần thứ ba của ma tộc, y chắc chắn có nhiều cách giữ mạng, muốn giết chết thì quá khó khăn. So với Săn Ma Đoàn khác, ưu thế lớn nhất của chúng ta là có thể phá hủy Trụ Ma Thần. Các người tưởng tượng xem, nếu chúng ta phá hủy Trụ Ma Thần của Tinh Ma Thần, hoặc là tổn thương nó nghiêm trọng, vậy Tinh Ma Thần sẽ bị ảnh hưởng như thế nào?”

Vốn mọi người tràn đầy nghi hoặc, nghe Long Hạo Thần nói tới đây thì từng người mắt sáng ngời. Đúng rồi! Vì sao phải cùng ma thần cứng đối cứng? Họ hoàn toàn có thể tấn công Trụ Ma Thần! Hơn nữa theo kế hoạch của Long Hạo Thần, nếu lặng lẽ tới gần Trụ Ma Thần, sau đó Hạo Nguyệt bộc phát, coi như là chính Ngõa Sa Khắc cũng khó tự cứu. Ngõa Sa Khắc trọng thương, dù kịp xuất hiện, muốn cản mọi người cũng thật không dễ dàng.

Ánh mắt Long Hạo Thần lướt qua đồng bạn, nói.

“Đây là suy nghĩ của tôi, giờ mọi người góp ý đi. Có ý kiến gì đều có thể nêu lên. Tuy tôi cho rằng kế hoạch này rất khả thi, nhưng dù sao lên vào Ma Đô rất nguy hiểm. Dù có Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống cũng không bảo đảm chắc chắn an toàn. Vậy nên chỉ khi tất cả thông qua mới có thể thử, chỉ cần có một người phản đối chúng ta sẽ nghĩ cách khác. Tôi còn có cách khác là hành trình bất quy tắc trong ma tộc. Chúng ta cố gắng phá hoại các nơi, không cần mỗi lần phải đánh chết ma thần, chỉ cần đem đến rắc rối là được. Tôi còn có mục tiêu không tệ lắm, chính là An Độ Hành Tinh.”

“Chắc mọi người còn nhớ năm đó tại An Độ Hành Tinh chúng ta gặp phải tình huống trước khi ám sát Xà Ma Thần An Độ Ma Li. An Độ Hành Tinh ở trong ma tộc tuyệt đối là nơi phồn hoa, bởi vì trong biển có thực vật chủ yếu của chúng. Nếu chúng ta có thể tới đó phá hoại một phen thì ma tộc nhất định bị tổn thương nặng, bổ sung càng thêm khó khăn, cũng tiêu trừ một phần nguy hiểm thánh chiến. Đây là hai kế hoạch, hiển nhiên đi An Độ Hành Tinh thì chắc ăn và an toàn hơn chút. Vấn đề duy nhất là An Độ Hành Tinh cách bên này khá gần, từ Già La Thành đi thẳng hướng đông, xuyên qua một hành tinh là tiến vào biên giới An Độ Hành Tinh. Điều này tăng khả năng Ma Thần Hoàng đuổi kịp chúng ta.”

Không thể nghi ngờ, hai kế hoạch của Long Hạo Thần đều khá to gan, đặc biệt là kế hoạch thứ nhất, mục tiêu tiên tri của ma tộc, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc. Còn muốn ở trong Ma Đô Tâm Thành đại náo, đây là kế hoạch kinh khủng cỡ nào chứ!

Nghe Long Hạo Thần nói hết, mọi người rơi vào suy tư trong giây lát. Hành động tiếp theo liên quan đến cống hiến cho Liên Minh Thánh Điện và hàng loạt tình huống khác của họ, tuyệt đối không thể sơ sài.

Long Hạo Thần cũng đang suy nghĩ, hần nghĩ tính khả thi của hai kế hoạch. Đi An Độ Hành Tinh thì rõ ràng ít nguy hiểm hơn. Dù Ma Thần Hoàng lại phái một ma thần trú đóng bên ấy, họ chưa chắc không thể đối phó được, ít nhất không cần lo không đường rút lui. Nhưng nếu vào Ma Đô Tâm Thành thì khả năng đột biến lớn hơn nhiều, ai cũng không biết tại đó sẽ gặp phải điều gì.

Nói về hiệu quả của hai kế hoạch thì chắc chắn cái thứ nhất tốt hơn. Dù họ lần lượt hủy hai cây Trụ Ma Thần nhưng xếp hạng gần chót, dao động chỉ là gốc ma tộc, độ lung lay không quá lớn.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thì khác. Y và Nguyệt Ma Thần, Ma Thần Hoàng được gọi là ba thống lĩnh ma tộc. Từ Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo tuy cũng được gọi là năm cột trụ ma thần, nhưng sức mạnh và tác dụng đa số ở mặt chủng tộc. Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc khác hẳn. Làm tiên tri ma tộc, tác dụng lớn nhất của y là bản thân mình! Là trợ thủ đắc lực chân chính của Ma Thần Hoàng.

Nếu họ có thể phá hủy Trụ Ma Thần của Tinh Ma Thần, vậy dao động là gốc rễ ma tộc, Ma Thần Hoàng sẽ thống khổ như mất bị chọc mù. Đây sẽ là kích thích rất lớn với ma tộc. Tuy như vậy khiến họ thành mục tiêu truy sát của ma tộc, nhưng chính vì vậy mà ma tộc sẽ đi hướng điều tàn vì cố gắng của họ.

Long Hạo Thần trong lòng cũng có phân vân. Hắn không muốn dẫn đồng bạn đối mặt nguy hiểm lớn lao, nhưng có cơ hội như vậy rất có thể cả đời chỉ có một lần, sao hắn không phân vân cho được?

“Đại ca, để tôi nói hai câu.” Tư Mã Tiên là người thứ nhất mở miệng. Lúc này gã không giống trước đó gờn hốt, khi nghiêm túc thì khuôn mặt rất cứng rắn, chỉ có đầu tóc bóng lưỡng là hơi phá hư không khí.

“Đại ca, tôi thấy có thể làm được. Có câu có gan thì mới làm giàu, không thể mất cơ hội, mất rồi khó mà tìm lại. Cậu nói kế hoạch thứ hai cũng khá tốt, nhưng đó là thịt đặt sẵn trên thớt, chúng ta tùy lúc cắt một dao. Còn bên Ma Đô lại là cơ hội tốt hiếm có! Bỏ cơ hội này, có lẽ về sau sẽ không gặp được nữa. Lại thêm chúng ta có công chúa Nguyệt Dạ làm nội ứng, tiến vào Ma Đô rồi có thể điều tra rõ tình hình mới ra tay. Có Giai Diệu Vĩnh Hằng truyền tống, chúng ta tùy lúc thoát khỏi chiến trường. Mạo hiểm thì chắc có rồi, nhưng chúng ta là sản ma giả, lúc nào mà không phải đang mạo hiểm? Coi như đi An Độ Hành Tinh cũng có thể đụng phải Ma Thần Hoàng! Sự tồn tại của chúng ta, là chiến đấu vì Liên Minh, vì nhân loại. Nguy hiểm thì sao chứ, đàn ông phải nên chết trận sa trường, da ngựa bọc xác!” Tư Mã Tiên hùng hồn nói, trong mắt đầy chiến ý.

Vương Nguyên Nguyên tiếp lời.

“Tôi đồng ý với Tư Mã. Cơ hội đặt ngay trước mắt, không thể nào không có nguy hiểm. Nhưng khi nào thì chúng ta sợ hãi nguy hiểm rồi? Trong thánh chiến chúng ta đều chống đỡ được. Nếu có thể tại Ma Đô công kích Trụ Ma Thần của Tinh Ma Thần, chúng ta chính là anh hùng cả nhân loại, cũng khiến ma tộc đi hướng diệt vong. Làm thế thì không uổng danh hiệu Quang Chi Thần Hi của chúng ta.”

Lâm Hâm nói.

“Làm đi. Từ ngày chúng ta tham gia Săn Ma Đoàn, tôi đã quyết định đại ca chỉ đâu tôi đánh đó.”

Năm đó lúc thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn, Long Hạo Thần vì y không tiếc bỏ Thái Nhi, mới gây ra hiểu lầm. Chuyện này tuy Lâm Hâm không nhắc câu nào nhưng trong lòng y luôn ghi khắc ân tình này.

Thái Nhi ánh mắt dịu dàng nhìn Long Hạo Thần, mỉm cười nói.

“Coi như là tình trạng tệ nhất, cùng lắm thì chết chung với anh thôi.”

Long Hạo Thần nhú mày.

“Đừng nói nhảm, chúng ta phải khỏe mạnh sống sót, chúng ta phải nhìn ngày nhân loại chiến thắng ma tộc.” Hắn ngoài miệng trách Thái Nhi nhưng mắt nhìn nàng lộ cảm tình sâu đậm.

Trần Anh Nhi nhún vai, biểu tình bình thản nói.

“Tôi cũng đồng ý. Tôi thích nhất náo nhiệt. Lúc nhỏ ông nội hỏi tôi có ước mơ gì, tôi nói hy vọng có ngày khiến Ma Đô Tâm Thành biến thành nơi tôi triệu hoán ma thú tung hoành. Cơ hội này tôi chắc chắn gơ hai tay hai chân đồng ý! Chẳng qua nói trước à, nếu lỡ tôi chết trận thì anh phải thay tôi đưa Dương Văn Chiêu trở về Liên Minh nha.”

Hiện tại không tổ thái độ chỉ còn mình Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng. Long Hạo Thần liếc nhìn hai người này.

Hàn Vũ chớp mắt.

“Đại ca, đừng nhìn tôi. Cậu quên sao, tôi là Phụ Trợ kỹ sĩ của cậu, cậu ở đâu thì tôi tại đó.”

Trương Phóng Phóng bắt chước giọng điệu Hàn Vũ, nói.

“Hạo Thần, đừng nhìn tôi. Cậu quên sao, tôi là Thủ Hộ kỹ sĩ của Vương Nguyên Nguyên, cô ấy ở đâu thì tôi tại đó.”

Y vừa nói xong, Lâm Hâm và Tư Mã Tiên ăn ý huýt sáo. Vương Nguyên Nguyên mặt đỏ bừng giận trừng Trương Phóng Phóng. Y thì làm bộ như không thấy gì hết.

Kỳ thật trong lòng Trương Phóng Phóng có chút do dự, nhưng dù gì y không phải thành viên chân chính của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, người ta đều đã quyết định, chẳng lẽ người ngoài như y cần mũi kỳ đà? Huống chi Vương Nguyên Nguyên đã đồng ý, y nói lời thật lòng, dù thật đối mặt nguy hiểm, y nguyện cùng Vương Nguyên Nguyên đối diện mà không phải ở tương lai không xa nghe tin dữ.

Long Hạo Thần không ngờ đồng bạn nhanh chóng đồng ý kế hoạch thứ nhất tràn đầy nguy hiểm. Hắn hít sâu, trầm giọng nói.

“Nếu đã vậy thì chúng ta cẩn thận phân tích, suy tính tới điểm tệ nhất nhưng phải có kế hoạch chặt chẽ kỹ càng nhất.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

547. Chương 219: Tổ Chức Nguyệt Dạ

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Ma Đô, Tâm Thành, Nguyệt Ma cung.

Nguyệt Dạ từ từ mở đôi mắt long lanh, thở dài một hơi, linh lực di chuyển trong người khiến toàn thân cô trùm một tầng sáng tím sậm.

Là con lai hai tộc nhân, ma, cô có được nhiều ưu thế. Cô có suy nghĩ và thân thể giống nhân loại, lại có thiên phú và thuộc tính tu luyện của ma tộc.

Từ trước khi bắt đầu thánh chiến, A Bảo vì giết Long Hạo Thần không để ý an toàn của cô, khi trở về Ma Đô cô luôn ở trong Nguyệt Ma cung, ngay cả Nguyệt Dạ thương đoàn cũng chỉ điều khiển từ xa.

Hơn hai năm nay, tâm tình cô bình thản hơn trước, tu vi tăng nhanh chóng mặt. Dù cô không giống đa số Nguyệt Ma tộc vừa sinh ra đã có thực lực cường đại, nhưng thể chất nhân loại cho cô tiềm lực tương lai tăng tiến, thậm chí vượt xa Nguyệt Ma bình thường.

Lý do Nguyệt Ma Thần thích đưa con gái này không phải vì Nguyệt Dạ xinh đẹp, là bởi vì cô có trí tuệ hơn người. Đây là điều mà đa số Nguyệt Ma không bao giờ sánh bằng. Dù có Nguyệt Ma Thần ủng hộ, nhưng Nguyệt Dạ từ mười lăm tuổi từng bước sáng lập Nguyệt Dạ thương đoàn to lớn bày ra trí tuệ siêu đẳng.

Ánh sáng ám tím từ từ thu lại, sau lưng Nguyệt Dạ lóe lên vàng trắng tím. Ánh trắng lóe ba lần mới từ từ biến mất.

Nguyệt Ma tộc có điều kiện ưu đãi, tu luyện tại đây có lợi rất lớn cho người tu luyện thuộc tính hắc ám. Hơn hai năm tĩnh lặng, Nguyệt Dạ có thiên phú cực tốt vào mấy ngày trước đã đột phá cấp tám.

Nói đến thì cô thấy mình cần cảm ơn Long Hạo Thần. Chính bởi vì lo lắng chuyện của Long Hạo Thần khiến nội linh lực dao động khác thường, cô lập tức nắm bắt kỳ ngộ này, thật sự đột phá bình cảnh cấp bảy tiến vào cảnh giới cấp tám.

So sánh với Nguyệt Ma bình thường, thiên phú mọi mặt của cô ưu tú hơn nhiều. Cùng là cấp tám, cô có tự tin đánh bại những tộc nhân cùng tu vi với mình.

Rốt cuộc, linh lực trong phòng kín hoàn toàn giấu đi, đôi mắt Nguyệt Dạ trở lại màu tím nhạt. Ánh mắt lộ vài tia sâu, khẽ thở dài, lẩm bầm.

“Chắc hẳn đã thoát khỏi nguy hiểm. Theo bên Khu Ma quan truyền tin, trước khi hẳn đến Khu Ma quan đã nhận được tin tức của mình, lúc đó chắc bệ hạ còn cách xa hơn hai ngày đường. Có thời gian giảm xóc lâu như vậy, chắc hẳn đã rời đi rồi. Thái độ của cha đối với mình có chút lạ, dường như nghi ngờ mình, đây chắc là lần cuối cùng mình giúp hẳn. Long Hạo Thần, hãy tự lo thân mình đi, hy vọng sau này sẽ không gặp gỡ nữa.”

Hai năm yên tĩnh, tuy vẫn không thể làm cô quên bộ dáng Long Hạo Thần khi chặn công kích của Diệt Săn Ma cho Thái Nhi, nhưng một tia cảm tình đã bị cô tự cắt đứt.

Cô là người thông minh, biết rõ không thể thì suy nghĩ nhiều làm gì? Bây giờ cô đã có mục tiêu mới.

Dù là người hay ma đều có mục tiêu riêng, nếu không thì chỉ sống vô vị. Đối với người thông minh như Nguyệt Dạ thì càng như vậy. Cô cần một chuyện khiến cô thấy hứng thú để dời tầm mắt. Cô lựa chọn mục tiêu có đủ hiệu quả như thế.

Bật người dậy, Nguyệt Dạ ra khỏi phòng kín, đứng ngoài phòng. Đó là một vườn hoa không lớn, trừ con đường nhỏ do đá trải thành thông ra ngoài, nơi này trồng đầy thực vật. Hoa Nguyệt Lượng là loại hoa Nguyệt Dạ thích nhất.

Đóa hoa nhỏ màu vàng không rực rỡ nhưng không có lá, nó có sự cao quý và kiêu ngạo riêng, có mùi thơm ngát nhưng trong hương nồng mang vài phần mát lạnh.

Nguyệt Dạ vẫn cảm thấy mình rất giống hoa Nguyệt Lượng. Thật ra cô luôn không biết trong lòng mình cái gì là quan trọng nhất. Từng có một thời gian, khi cô vì chuyện Nguyệt Dạ thương đoàn mà rất mệt mỏi, rất khao khát xuất hiện chuyện tình yêu của riêng mình. Ngay lúc đó, Long Hạo Thần xuất hiện, lần đầu tiên hiện ra trước mặt cô.

Khi thương đoàn của cô đối mặt đại quân ma tộc bao vây, chính Nguyệt Dạ đều muốn từ bỏ, thì hẳn cố gắng xoay chuyển tình thế, dẫn họ lao ra vòng vây. Lần đó Long Hạo Thần để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cô.

Trong tâm tư Nguyệt Dạ, người cô yêu chỉ có thể là nhân loại mà không phải ma tộc. Thế nên từ lúc bắt đầu cô chưa từng thích A Bảo.

Long Hạo Thần tuần tú, anh dũng, có tất cả phẩm chất của kỵ sĩ đã xúc động lòng cô. Vậy nên từ giây phút đó, cô có hứng thú rất lớn với kỵ sĩ tuổi trẻ hơn mình.

Sau này không chỉ một lần tiếp xúc, hứng thú dần bén rễ nảy mầm, khi cô thấy Long Hạo Thần vì Thái Nhi suýt chết trận, A Bảo thì vì ma tộc không tiếc hy sinh cô, Nguyệt Dạ rất đau khổ, nhưng trong thống khổ có khao khát mãnh liệt. Nếu có một người đàn ông vì mình trả giá như vậy thì mình sẽ làm sao?

Tình cảm này khuấy động cô rất lâu, thật lâu, mãi đến khi thánh chiến qua một thời gian dài cô mới nghĩ rõ ràng. Cô và hẳn là hai thế giới khác nhau, không có khả năng. Nếu hẳn không có người yêu, vậy có lẽ cô còn cố gắng được. Nhưng bây giờ hiển nhiên là không thể nào.

Nguyệt Dạ thậm chí từng muốn chiếm đoạt. Nếu có một ngày cô trở thành cường giả đương thời, giết chết Thái Nhi, cưỡng ép chinh phục Long Hạo Thần thì sao? Lập tức cô tự ra đáp án.

Vậy nên cô dần chôn vùi khát vọng tình cảm này, dần nảy ra ý nghĩ khác. Nhưng cô không hối hận yêu Long Hạo Thần, tình cảm này tuy không đơm hoa kết trái được, ít ra cho cô mong chờ. Người đàn ông Nguyệt Dạ ta từng yêu rất ưu tú, không người có thể sánh bằng hẳn.

Bây giờ cô tập trung tinh thần vào chuyện khác. Đối với cô, chuyện quan trọng hơn là tăng tu vi bản thân.

Hương hoa thơm ngát vây quanh Nguyệt Dạ, cô chậm rãi đi tới trước. Mỗi khi tới lúc này cô sẽ cảm thấy mình như nữ vương. Đây cũng chính là mục tiêu của cô.

Đi ra vườn hoa, biểu tình của Nguyệt Dạ trở lại bình thường, bình tĩnh, dịu dàng, vẫn là công chúa mềm yếu đẹp tuyệt trần mà vô hại.

“Công chúa, đã chuẩn bị xong bữa tối.” Một thị nữ đi tới cạnh cô, nhỏ giọng nói.

Nguyệt Dạ đã ra lệnh, không cho bất cứ ai tiến vào sau vườn, nhưng cô chưa bao giờ khắc khe với chính mình. Ngày ba bữa đều xa hoa đến cực điểm. Chỉ có thực vật bổ dưỡng đầy đủ mới giúp cô tu luyện tốt hơn. Lại thêm là công chúa Nguyệt Ma tộc, cô vốn nên hưởng thụ sinh hoạt.

“Ừm.” Ngay lúc cô chuẩn bị đi ăn cơm thì bỗng nhiên sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt liếc hướng cánh cửa chỗ mình ở.

Tuy là công chúa nhưng tầm cung của cô không lớn lắm. Lấy tu vi như cô có cảm ứng tinh thần rất mạnh. Quả nhiên lại một thị nữ bước nhanh đến.

“Công chúa, có một đại nhân Tử Tước cầm lệnh bài của ngài xin gặp.”

Tử Tước? Không cần nghi ngờ, thị nữ nói đương nhiên là Tử Tước Nguyệt Ma tộc. Vốn lòng Nguyệt Dạ bình tĩnh bỗng nhiên dậy sóng, biểu tình trên mặt biến đổi. Sẽ không thật sự là hắn chứ?

“Mời, mời người ấy vào.” Cố gắng kiềm nén tâm tình, Nguyệt Dạ bỗng phát hiện tay hơi run. Chính cô đều không rõ rốt cuộc hy vọng mình đoán đúng hay sai.

Thời gian không lâu lắm, có thị nữ hướng dẫn, một người mặc áo choàng lớn màu tím đậm từ bên ngoài đi đến. Áo choàng che kín người hắn, nhưng xem thân hình thì có thể thấy được là đàn ông. Hắn hơi cúi đầu nên không xem rõ bộ dạng.

Cảm giác quen thuộc khó tả tràn ngập trong lòng. Dù không thấy rõ mặt hắn thì Nguyệt Dạ vẫn suýt bật thốt, bản năng lùi ra sau nửa bước. Thị nữ xung quanh thoáng chốc lộ vẻ cảnh giác.

Người đó chậm rãi ngẩng đầu lên, kéo xuống mũ trùm đầu, mỉm cười nói.

“Đã lâu không gặp, công chúa điện hạ.”

Khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc không có tỳ vết nào, mái tóc dài màu vàng dán sau đầu. Nếu nói mặt hắn có duy nhất vết tỳ thì chính là ánh mắt. Màu mắt tím đặc biệt của Nguyệt Ma tộc xuất hiện trên khuôn mặt cực kỳ đẹp trai thì hơi không phối hợp.

“Thật sự là ngươi, ngươi, sao ngươi đến đây?” Tuy Nguyệt Dạ đã đoán được người đến là hắn, nhưng chân chính mặt đối mặt thì lòng vẫn tràn ngập khó tin. Cảm giác mãnh liệt khó tả bỗng chốc khiến tâm tình kích động, cô hoàn toàn biến sắc mặt.

Long Hạo Thần mỉm cười nhìn Nguyệt Dạ trước mặt mình. Hơn hai năm không gặp, công chúa Nguyệt Dạ càng xinh đẹp. Khí chất cô càng cao quý, có phong thái trước kia không có, đôi mắt tím tràn ngập chấn kinh.

“Sao vậy? Không hoan nghênh?”

Nguyệt Dạ dù sao vẫn là Nguyệt Dạ, sau thời gian ngắn ngủi kinh ngạc lập tức tỉnh táo lại. Đề nén lòng rung động, cô lập tức phẩy tay nói.

“Các người lui xuống đi.”

Các thị nữ hơi nghi hoặc đi xuống, khiến trong đại sảnh chỉ còn lại Long Hạo Thần và Nguyệt Dạ.

“Đi theo ta.” Nguyệt Dạ bước nhanh tới trước, kéo tay Long Hạo Thần đi hướng vườn sau. Lúc này tim cô ngày càng đập nhanh, trong lòng lại có vui sướng mãnh liệt khó tả. Có lẽ đây chính là kích động.

Rất nhanh cô đã dẫn Long Hạo Thần tới phòng kín mới rồi tu luyện. Trước tiên cô kéo hắn vào phòng rồi đóng cửa lại, lưng dựa cửa phòng, ánh mắt Nguyệt Dạ nhìn chăm chú Long Hạo Thần vẫn tràn ngập khó tin.

“Sao có thể là ngươi, sao có thể được? Sao ngươi dám tới đây!” Nguyệt Dạ không thể kiềm chế trong lòng hốt hoảng nữa, thân thể mềm mại hơi run run, nói.

Kỳ thật cô luôn bình tĩnh, trí tuệ, nhưng giờ phút này thật không thể kiềm chế tình cảm trong lòng. Long Hạo Thần công khai xuất hiện trước mặt cô, đây thật quá khó tin! Dù gần trong gang tấc, lúc này cô vẫn có cảm giác đang mơ.

Long Hạo Thần cười khê nói.

“Vì sao tôi không dám tới? Dù Tâm Thành là đầm rồng hang hổ thì sao chứ?”

Nguyệt Dạ thất thanh nói.

“Thì sao ư? Chẳng lẽ người không biết Ma Thần Hoàng vì giết người không tiếc phát động thánh chiến dài đến hai năm ư? Trận thánh chiến này khiến ma tộc giảm mạnh nhân khẩu trên ba mươi phần trăm. Vì giết người, Ma Thần Hoàng mang theo phụ thân ta và các ma thần đi Khu Ma quan tìm người. Vì giết người, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc không tiếc hy sinh sức sống thi triển Đại Dự Ngôn Thuật. Vậy mà người, vậy mà người cứ thể xuất hiện tại thành đô ma tộc, rồi cuộc người muốn làm gì chứ! Người, người thật là đồ điên!”

Long Hạo Thần không mở miệng, hắn có thể hiểu cảm xúc hiện giờ của Nguyệt Dạ. Tuy bàn về tu vi thì Long Hạo Thần ở Liên Minh Thánh Điện không cao bao nhiêu, nhưng nói đến danh tiếng và sức ảnh hưởng, vậy dù là Liên Minh Thánh Điện hay tại ma tộc chỉ sợ đều là số một. Ma tộc phát động thánh chiến là vì hắn!

Nguyệt Dạ thở hồng hộc, mắt tràn ngập khó tin, nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai của Long Hạo Thần, thật lâu không thể kiềm nén.

Đột nhiên cô sai bước nhào hướng Long Hạo Thần, ôm chặt hắn.

Cô đột nhiên ôm khiến Long Hạo Thần ngẩn ngơ. Tiếp xúc khoảng cách gần, Long Hạo Thần có thể cảm nhận được tiếng tim cô đập rộn ràng. Thoảng chốc hắn ngầy ra, không biết nên giải quyết tình hình hiện nay ra sao. Dĩ nhiên hắn sẽ không ôm lại cô. Trong lòng hắn, Nguyệt Dạ chỉ là đồng bạn hợp tác, là bạn bè.

Nguyệt Dạ không mở miệng, căn phòng yên tĩnh, Long Hạo Thần không động đậy, không đẩy cô ra. Dù ít dù nhiều thì hắn cũng nhận thấy tình cảm của Nguyệt Dạ. Không phải hắn không từ chối được, chỉ là mỹ nữ lai nhân ma này mới gần đây đã cứu mạng hắn! Sao hắn có thể nhẫn tâm đẩy cô ra?

Ôm Long Hạo Thần, nhịp tim Nguyệt Dạ dần bình tĩnh lại. Cô bỗng phát hiện từ lúc mình chào đời đến nay, lần đầu tiên cảm thấy tràn đầy như vậy. Sự thỏa mãn này là do người đàn ông này đem đến. Cảm giác thật thoải mái, cô kiềm không được sắp rên ra tiếng. Nhưng cô vẫn nhịn xuống, cô không muốn để hắn phát hiện, nhưng cô thật không nỡ buông tay.

Hai người cứ yên tĩnh đứng đó, bất động thật lâu.

Lúc Nguyệt Dạ mới ôm lấy thì người hơi lạnh, nhưng theo thời gian trôi qua, Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác thân thể cô biến nóng bỏng.

Lòng thâm kinh sợ, Long Hạo Thần biết không thể tiếp tục như thế. Hắn chỉ là người đàn ông bình thường, hơn nữa Nguyệt Dạ đẹp như vậy, dù hắn có thể kiềm nén được mình thì quan hệ bạn bè giữa hai người sẽ biến chất. Đó là điều hắn không muốn thấy.

“Công chúa điện hạ.” Long Hạo Thần khê kêu.

Hắn vừa kêu công chúa điện hạ khiến thân thể mềm mại của Nguyệt Dạ nhẹ run rẩy. Cảm nhận hơi ấm của hắn, thân thể Nguyệt Dạ dần nóng lên giờ tựa như bị dội bồn nước lạnh, tỉnh táo lại. Phản xạ thả lỏng đôi tay ôm hắn, cô nhanh chóng lùi ra sau vài bước. Khuôn mặt tái nhợt còn chưa mất ửng hồng.

“Trong lòng người, ta chỉ là công chúa điện hạ sao?” Khuôn mặt Nguyệt Dạ lộ u sầu. Cô vốn tưởng rằng mình buông được, nhưng gặp hắn, cảm nhận hơi thở từ hắn, cô phát hiện không phải đã từ bỏ cảm tình này mà chỉ là chôn sâu tận đáy lòng.

Long Hạo Thần khê thở dài.

“Nguyệt Dạ, xin lỗi. Cô nên biết, tôi đã có Thái Nhi. Tim tôi trừ cô ấy ra không thể chứa người khác giới nào khác. Tôi xem cô là bạn, là người bạn giao cả sinh mạng. Cảm ơn cô truyền đến tin tức, có thể cho chúng tôi may mắn thoát khỏi nguy hiểm.”

“Bạn? Bạn thì sao? Nếu ta gặp phải nguy hiểm sinh mạng, người có thể giống như bảo vệ Thái Nhi, dùng cả mạng sống bảo vệ ta không?”

“Tôi sẽ.” Long Hạo Thần gần như không chần chờ, dứt khoát đáp.

Lúc này ngược lại là Nguyệt Dạ ngẩn ra. Cô khó tin nhìn Long Hạo Thần. Tuy số lần họ tiếp xúc không lâu nhưng cô hiểu rõ Long Hạo Thần là người như thế nào. Hắn không phải loại người tùy tiện hứa hẹn, chỉ cần nói ra thì hắn nhất định làm được.

Long Hạo Thần chân thành nói.

“Khi ở Khu Ma quan tôi nhận được tin khẩn của cô, trong lòng tôi, cô đã không chỉ là quan hệ đồng bạn hợp tác mà là bạn bè chân chính. Tôi hiểu rõ cô mạo hiểm nhiều thế nào. Nếu cô gặp nguy hiểm, tôi chắc chắn dốc hết sức cứu cô.”

Lời Long Hạo Thần nói không tính ngọt ngào dẻo miệng, không có từ ngữ hoa lệ trau chuốt, nhưng sự kiên quyết trong giọng nói rung động tim Nguyệt Dạ, khiến sắc mặt hơi tái xanh dần hồi phục lại.

Cô quay đầu, đưa lưng hướng Long Hạo Thần, cố gắng đè ép tâm tình kích động. Mãi một lúc sau cô mới xoay lại, bây giờ vẻ mặt đã bình thường.

“Người đến Tâm Thành là vì Ma Thần Hoàng dẫn theo phụ thân, các ma thần rời đi, nơi này trở nên trống rỗng? Nếu người cho là vậy thì sai rồi. Ma Đô Tâm Thành là gốc của ma tộc, năm ma thần trụ cột trấn giữ tại đây. Dù là khi nào thì năm chủng tộc đều để lại cường giả trấn giữ ma thần cung của họ. Tới nơi này tìm cơ hội không khác gì chịu chết. Ta có thể đoán được, hai năm nay tu vi của người chắc đã tiến bộ không ít, nhưng ta nói người biết, tối đa chỉ hai cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc cấp chín là đủ hủy diệt người cùng đoàn đội.”

Sau khi bình tĩnh, Nguyệt Dạ lấy lại trí tuệ, lập tức nghĩ ra nguyên nhân Long Hạo Thần đến đây.

“Nhưng các người đến Tâm Thành thì chắc ngoài sự tưởng tượng của Ma Thần Hoàng. Sẽ không ai ngờ lúc này các người chui đầu vô lưới. Thông minh như người chắc sẽ không làm việc tự sát. Nói đi, người có ý định gì?”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Trong tin tức cô cung cấp có nói, vì tiên tri hướng đi của chúng tôi, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thi triển Đại Dự Ngôn Thuật do đó cực kỳ suy yếu, thực lực chỉ cỡ một phần mười lúc đỉnh cao, đúng không? Lần này tôi đến việc đầu tiên là muốn xác nhận chuyện này.”

Nghe hắn hỏi, Nguyệt Dạ lại bị chấn kinh.

“Người, chắc người không định hướng về Tinh Ma Thần chứ?”

Long Hạo Thần không có ý định giấu cô, gật đầu.

Nguyệt Dạ hít ngậm khí lạnh.

“Xem ra người thật sự điên rồi! Điều này sao có thể? Dù Tinh Ma Thần chỉ có một phần mười sức mạnh thì các người không thể nào đối phó nổi. Người có biết hay không, y có vô số cách khiến tu vi trong chớp mắt tăng đến trình độ cực kỳ khủng khiếp. Chỉ sợ các người không thể cản được một đòn của y!”

Long Hạo Thần nói.

“Những điều cô nói chúng tôi đã suy xét. Cô yên tâm, nếu tôi dám đến thì chắc chắn đã đắn đo rồi. Tôi đã suy nghĩ kỹ càng các loại khó khăn. Tôi không muốn ngay mặt đánh chết Tinh Ma Thần. Trước tiên cô hãy cho tôi biết, bây giờ tình trạng Tinh Ma Thần ra sao?”

Nguyệt Dạ nói.

“Tinh Ma Thần đích thực vì sử dụng Đại Dự Ngôn Thuật mà đang suy yếu, đây là điều phụ thân cho ta biết. Phụ thân ta đã nói ra thì chắc chắn là thật, Trụ Ma Thần của ông bị gọi là Chân Nguyệt. Nếu phụ thân nói dối sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tu vi. Người không định đánh chết Tinh Ma Thần nhưng đến vì y? A! Ta hiểu rồi, mục tiêu của các người là Trụ Ma Thần? Chẳng lẽ các người thật sự có lực lượng hủy Trụ Ma Thần?”

Nguyệt Dạ thông minh khiến cô đoán trúng mục đích của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Đúng vậy, nếu không thì tại sao Ma Thần Hoàng sẽ phát động thánh chiến vì tôi? Nếu như có thể công kích Tinh Ma Thần Trụ, hoặc tổn hại nó, coi như hoàn thành mục tiêu. Cô yên tâm, dù sao thì chúng tôi sẽ không liên lụy cô. Hôm nay tôi đến, một là muốn xác nhận Tinh Ma Thần có thật đang suy yếu, thứ nữa là muốn cho cô biết thời gian hành động của chúng tôi, đến lúc cần thiết hãy tránh né đừng để bị lan đến.”

Nguyệt Dạ lẩm bẩm.

“Người, các người thật quá to gan, rất to gan, đặt mục tiêu tại Ma Đô. Các người có nắm chắc không?”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Trên đời này vốn không có gì là tuyệt đối nắm chắc. Lần hành động này, mục đích chủ yếu của chúng tôi là bất ngờ không kịp phòng. Ngay cả cô quen biết chúng tôi nhất cũng không ngờ được, dĩ nhiên Ma Thần Hoàng càng không nghĩ tới. Chúng tôi sẽ không ở lại đây quá lâu, khoảng hoàng hôn ngày mai là lúc hành động. Đến khi đó chúng tôi sẽ dùng kế dương đông kích tây. Đầu tiên sẽ công kích Nguyệt Ma cung, sau đó mới tới bên Tinh Ma cung. Chúng tôi sẽ ra công kích cỡ cấm chú với Nguyệt Ma cung. Vậy nên cô ở đây phải cẩn thận chút.”

Nghe Long Hạo Thần nói vậy, Nguyệt Dạ đã hiểu đôi chút chiến thuật của hắn, bỗng chốc không nói nên lời. Cô ngơ ngác nhìn Long Hạo Thần.

Không biết vì sao, bây giờ lòng cô đột nhiên dâng trào kiêu ngạo, kiêu ngạo thuộc về chính cô. Nguyệt Dạ thầm nghĩ: đây chính là người đàn ông mình chọn! Mang theo Săn Ma Đoàn của hắn dám nghênh ngang đi tới Ma Đô, còn đặt mục tiêu vào Trụ Ma Thần. Đây là loại can đảm và tự tin cỡ nào chứ. Từ người hắn không thấy chút cuồng vọng. Hắn đã nói suy nghĩ kỹ càng thì chắc chắn là vậy.

Nhưng tựa như hắn đã nói, bởi vì suy nghĩ của hắn quá to gan, quá khó tin, cho nên không ai đoán được! Dương đông kích tây đúng là kế tốt. Tuyển chọn Nguyệt Ma cung đương nhiên vì quan hệ tốt đẹp giữa Nguyệt Ma cung và Tinh Ma cung.

Tuy Nguyệt Dạ chưa biết hết kế hoạch của đám Long Hạo Thần, nhưng cô kinh ngạc phát hiện thật là có tính khả thi. Cô biết rất rõ Trụ Ma Thần có ý nghĩa gì với ma thần. Ma thần mạnh cỡ nào, dù là Ma Thần Hoàng, một khi Trụ Ma Thần bị phá hủy thì sẽ lập tức thành cát bụi! Trụ Ma Thần chính là gốc của chúng, thậm chí từ ý nghĩa nào đó thì Trụ Ma Thần vốn là thân hình bất diệt của ma thần.

“Nguyệt Dạ, cảm ơn cô giúp đỡ chúng tôi. Cô phải cẩn thận chút, tôi đi đây.” Nói xong câu đó, Long Hạo Thần định ra ngoài.

Nguyệt Dạ bước qua chặn đường đi của hắn, cô ngẩng đầu hơi sảng giọng.

“Người đi như vậy sao?”

Long Hạo Thần ngậy ra.

“Cô...”

Nguyệt Dạ hừ một tiếng.

“Người quen thuộc Ma Đô Tâm Thành bao nhiêu? Dù kế hoạch có kỹ càng đến đâu, hành động hướng Nguyệt Ma cung ta và Tinh Ma cung có thể chính xác đến đâu? Phạm vi cấm chú công kích có hạn, uy lực trung tâm rơi ở đâu mới khiến hai ma cung căng thẳng, người biết không? Vị trí chính xác Trụ Ma Thần của Tinh Ma Thần, và cả vị trí Tinh Ma Thần bề quan ở đâu người có biết? Tinh Ma tộc giữ lại bao nhiêu thực lực tại Tinh Ma tộc, người rõ ràng không?”

Long Hạo Thần không lên tiếng. Nguyệt Dạ hỏi những điều này thật ra ngày hôm nay hắn đến là muốn hỏi rồi. Nhưng lúc trước Nguyệt Dạ ôm một cái khiến hắn không hỏi ra được. Bởi vì hắn bỗng cảm thấy mình thiếu Nguyệt Dạ rất nhiều. Nếu lại từ chỗ cô được cái gì, tình nghĩa này làm sao trả lại? Hơn nữa có tình cảm Nguyệt Dạ đối với hắn, thì hắn càng không mở miệng được.

Thật ra lúc Long Hạo Thần nói kế hoạch cho Nguyệt Dạ biết thì lòng đã có suy tính. Hắn chỉ còn cách dùng thêm chút thời gian tìm hiểu tình hình hai ma cung. Dù sao bây giờ hắn có thân phận Nguyệt Ma Tử Tước, ít ra vẫn có thể hỏi thăm một ít mặt ngoài.

Đương nhiên hắn càng hy vọng từ chỗ Nguyệt Dạ được tin tức chính xác, chỉ có thể mới tăng lớn khả năng kế hoạch thành công. Lần này Long Hạo Thần mang theo các bạn hành động tuy mạo hiểm nhưng chỉ cần hắn cẩn thận là được. Không tính kỹ càng từng bước đi, dù phải từ bỏ kế hoạch thì hắn cũng sẽ không tự tiện hành động.

“Lần này ngươi đến chắc muốn hỏi những điều đó. Vì sao không hỏi đi?” Nguyệt Dạ mắt sáng ngời nhìn Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần khẽ thở dài.

“Tôi đã thiếu cô rất nhiều, cứ tiếp tục như vậy tôi không biết làm sao trả lại.”

Nguyệt Dạ suýt bật thốt, dùng cả đời ngươi trả lại, nhưng cô kiềm chế. Vì cô biết như thế chỉ kéo dài khoảng cách giữa cô với Long Hạo Thần.

“Thì ra ngươi cũng biết thiếu ta rất nhiều? Tốt lắm, vậy ta cho ngươi biết làm sao trả lại. Ngươi yên tâm, ta sẽ không muốn ngươi.” Nguyệt Dạ giấu đi biểu tình, ít phần xúc động, nhiều phần lý trí rõ ràng. Mắt cô lấp lóe tia sáng trí tuệ, trầm ngâm một lát, nói.

“Long Hạo Thần, ta có thể hết sức giúp ngươi, không chỉ một lần này, thậm chí là về sau. Chỉ cần ngươi muốn thì ta sẽ cố gắng hết sức cung cấp cho tất cả tin tức.”

Nghe Nguyệt Dạ đồng ý sáng khoái như vậy mà không phải muốn mình lấy tình cảm trả lại, Long Hạo Thần tinh thần chấn động.

“Vậy điều kiện của cô là gì?”

Nguyệt Dạ trầm giọng nói.

“Nếu có một ngày ngươi trở thành lãnh đạo dẫn dắt nhân loại, đánh bại ma tộc. Ta hy vọng ngươi sẽ không đuổi cùng giết tận, trên đại lục này để lại một mảnh đất dừng chân cho ma tộc chúng ta. Tựa như bên ngoài hoàng đế nhân loại có một vương quốc nhỏ nhỏ. Hơn nữa phải giúp đỡ chủ nhân vương quốc ta, ít nhất trong vòng một ngàn năm nhân loại không được công kích chúng ta.”

Long Hạo Thần không ngờ Nguyệt Dạ sẽ ra yêu cầu như vậy, hắn kinh ngạc nói.

“Nguyệt Dạ, cô chắc chắn không nói sai cái gì chứ? Cô phải biết điều kiện này tôi không cách nào đồng ý. Dù tương lai tôi trở thành Thần Ấn kỳ sĩ, Liên Minh Thánh Điện cũng sẽ không phải một mình tôi quyết định được.”

Nguyệt Dạ cố chấp nhìn hắn, nói.

“Ta chỉ cần ngươi đồng ý, sau này sẽ ra sao thì ai nói được? Nếu cả Liên Minh Thánh Điện đều nghe theo lệnh ngươi, thì sao ngươi không thể quyết định? Hơn nữa ngươi phải biết, dù nhân loại có ngươi thống lĩnh hủy diệt được ma tộc chúng ta, chắc chắn phải trả cái giá cực kỳ lớn. Lúc đó nếu ngươi đồng ý cho chúng ta yên thân ở một góc, vậy ma tộc sẽ giảm bớt sự liều mạng hơn nhiều. Yêu cầu của ta không cao, chỉ cần giống cái hành tinh gần biển là đủ rồi.

Long Hạo Thần nhíu mày, nghĩ lời của Nguyệt Dạ. Không thể nghi ngờ, trong ma tộc nếu có Nguyệt Dạ làm nội ứng, sẽ có lợi ích lớn cho hành động của họ trong tương lai. Nhưng điều kiện của Nguyệt Dạ thật khiến hắn khó hiểu.

“Dù tôi đồng ý với cô, ma tộc bị chúng tôi tấn công rồi lực lượng còn sót lại sẽ nghe theo cô chỉ huy ư?”

Nguyệt Dạ mỉm cười nói.

“Đó là việc của ta. Ta chỉ cần ngươi đồng ý là được. Nếu tương lai ngươi thật sự không thể thống lĩnh Liên Minh Thánh Điện, hoặc là lực lượng của ta không đủ thuần phục tàn quân ma tộc, hoặc là nhân loại không thể đánh bại ma tộc chúng ta, vậy hứa hẹn này sẽ không cần hoàn thành. Tuy ma tộc là từ bên ngoài đến

nhưng dù sao cũng đã đi tới đại lục này sáu ngàn năm. Từ ý nghĩa nào đó thì trừ bảy mươi hai Trụ Ma Thần ra, cả ma tộc vốn là các loại sinh vật Thánh Ma đại lục biến dị thành, vốn chính là một phần của thế giới này. Nếu các người tiêu diệt hết bảy mươi hai Trụ Ma Thần, vậy ma tộc có tiếp tục tồn tại ma hóa hay không thì rất khó nói. Ta không sợ cho người biết một bí mật. Người có biết lực lượng căn bản của Nguyệt Dạ thương đoàn ta là gì không?”

Long Hạo Thần lắc đầu.

Nguyệt Dạ nói.

“Lực lượng căn bản của chúng ta là con lai nhân ma.”

Long Hạo Thần chấn động, ánh mắt nhìn Nguyệt Dạ biến khác hẳn.

Nguyệt Dạ nói tiếp.

“Số lượng con lai nhân ma nhiều hơn người tưởng. Nguyệt Dạ thương đoàn chúng ta chỉ biểu hiện tầng lực lượng ngoài cùng mà thôi. Kỳ thật thể lực của chúng ta trải rộng cả ma tộc. Trong chúng ta đa số đều nghiêng hướng nhân loại. Chúng ta luôn chờ một cơ hội, ta tin tưởng thông minh như người chắc hiểu ý của ta. Thế nên ta hỗ trợ người không đơn giản là cung cấp tin tức. Một khi đúng thời điểm, lực lượng tổ chức của chúng ta mới hiện ra.”

Long Hạo Thần hơi khó tin nói.

“Cô là thủ lĩnh tổ chức này?”

Nguyệt Dạ lắc đầu.

“Bây giờ còn chưa phải. Ta lại hé lộ một chút cho người. Thủ lĩnh trước mắt của tổ chức chúng ta vốn chính là một ma thần, ma thần lai nhân ma. Sau khi ta xây dựng Nguyệt Dạ thương đoàn thì họ liên lạc ta, ta phụ trách công tác tình báo của tổ chức. Tương lai nếu ta đủ thực lực thì dĩ nhiên có thể tranh giành tư cách trở thành thủ lĩnh. Lại giữa người và ma có rất nhiều ưu thế, ví dụ thủ lĩnh hiện tại của chúng ta dù bị hủy Trụ Ma Thần, tối đa sức mạnh hơi giảm thấp, không thể nhờ vào lực lượng Trụ Ma Thần mà thôi. Những ma thần tinh thuần thì không giống vậy. Người suy nghĩ kỹ rồi trả lời ta, bây giờ ta không phải bạn người, ta đại biểu tổ chức của chúng ta. Một khi hứa hẹn này cuối cùng thành công, vậy quản lý vương quốc đó sẽ là chúng ta.”

Long Hạo Thần chìm vào suy tư, Nguyệt Dạ không gấp gáp, yên lặng đứng một bên chờ đợi.

Một lát sau, Long Hạo Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, nói.

“Được rồi, tôi đồng ý.”

Trên mặt Nguyệt Dạ lộ nụ cười buồn. Cô biết từ giờ phút này, giữa mình và Long Hạo Thần sợ là trở lại quan hệ đơn thuần hợp tác. Nhưng cô còn cách nào chứ?

“Ta tin tưởng nhân cách của người, vậy nên chúng ta không cần khế ước. Được rồi, hãy nói kế hoạch của người đi, chúng ta sẽ hoàn thiện nó, cố gắng tránh mạo hiểm. Người chờ chút, ta lấy bản đồ Nguyệt Ma cung và Tinh Ma cung.”

Ma Đô Tâm Thành vẫn hùng vĩ như vậy. Tại đây có hơi thở hắc ám đậm đặc nhất, tất cả cường giả ma tộc lấy làm vinh quang khi vào được đây. Vì tại đây không chỉ được đến vinh diệu càng khiến tu vi của chúng nhanh chóng tăng cao.

Sắc trời dần tối, hôm nay khí trời không tốt lắm, trên bầu trời mây đen che kín, trong không khí mông lung sương mù. Trừ không khí có nhiều bụi đất hơn thì còn có ám nguyên tố trong Ma Đô quá dồi dào, nên màu không khí cũng bị ảnh hưởng.

Ngoài Nguyệt Ma cung, một góc tối đứng một người, áo choàng to lớn bao phủ cả người hẳn. Hắn chỉ yên lặng đứng đó, ngẫu nhiên nghiêng đầu hướng chân trời mờ tối thì mới lộ ra khuôn mặt điển trai tới mức tận cùng.

“Sắp tối giờ rồi, chắc đã đến lúc Nguyệt Ma, Tinh Ma dùng cơm.” Long Hạo Thần thì thào tự nói.

Đúng lúc này, có mấy Nguyệt Ma đi qua cạnh hắn. Long Hạo Thần không né tránh ngược lại còn nghiêng đầu nhìn chúng.

Khi những Nguyệt Ma thấy khuôn mặt cực kỳ tuấn tú của Long Hạo Thần thì lập tức cúi đầu, tràn đầy cung kính nhanh chóng rời đi.

Mắt tím, mặt đẹp trai, đây vốn là đặc điểm lớn nhất của Nguyệt Ma tộc. Nguyệt Ma càng đẹp thì địa vị trong tộc càng cao. Diện mạo tuấn tú làm khó thể đoán tuổi Nguyệt Ma, nhưng có thể đoán ra thực lực. Không thể nghi ngờ, Long Hạo Thần hóa trang thành Nguyệt Ma có ưu điểm cực lớn.

Tháp Vĩnh Hằng.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều mặc giáp sắt sừng, họ điều chỉnh trạng thái tốt nhất, tập trung một chỗ yên lặng chờ đợi.

Dương Văn Chiêu, Đoàn Ưc qua mấy ngày điều dưỡng thì vết thương đã tốt hơn nhiều. Đối với hành động lần này, Long Hạo Thần không giấu giếm họ. Nếu không phải còn chưa có sức, họ nhất định sẽ vội vàng tham gia hành động lần này. Lúc này họ chỉ có thể chúc phúc cho thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

548. Chương 220: Địa Long Lật Người

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Thanh âm ngâm xướng trầm thấp quanh quẩn trong tầng một Tháp Vĩnh Hằng. Chú ngữ này không phải của thành viên nào trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Thổ nguyên tố nồng đậm dao động. Trước mặt mọi người không xa có bốn người ngồi cùng chỗ. Ba tên hợp thành hình tam giác, vị trí là ba góc tam giác. Tên khác thì ngồi chính giữa hình tam giác, chú ngữ phát ra từ miệng tên đó.

Đỏ, lam, xanh, vàng. Bốn người có màu sắc khác nhau, hiển nhiên là bốn Thánh Vệ Long Hạo Thần có được từ Tháp Vĩnh Hằng.

Thánh Vệ số mười, Thánh Vệ số mười một, Thánh Vệ số mười hai hợp thành hình tam giác, lúc này Hỏa Hồn trong mắt chúng kịch liệt nhấp nháy, khiến không khí quanh người Thánh Vệ số chín ngồi chính giữa vẩn vơ dữ dội, thân thể thoát nhìn không giống thật.

Ba Thánh Vệ đang rót lực lượng linh hồn vào Thánh Vệ số chín, giúp nó hoàn thành chú ngữ! Trong tay Thánh Vệ số chín còn nắm một bảo thạch trắng cỡ nắm tay. Theo nó ngâm xướng chú ngữ, có vô số thổ nguyên tố từ cơ thể nó rót vào trong bảo thạch.

Long Hạo Thần đang chờ, họ cùng chúng nó cũng yên tĩnh chờ đợi. Nhiệm vụ lần này sẽ không kéo dài lâu, họ nhất định phải tấn công chớp nhoáng trong Ma Đô Tâm Thành mới có thể thành công.

Trong Ma Đô thông qua ngâm xướng chú ngữ phóng ra một cảm chú không khác gì tìm chết. Dù là một

Tất cả đều tỏa ánh sáng ám kim. Dưới chân họ là một pháp trận ám kim to lớn, mặt trên khắc rất nhiều, thật nhiều ký hiệu đám Long Hạo Thần chưa từng thấy. Họ có thể khẳng định, những ký hiệu này tuyệt đối không phải là thượng cổ tinh linh văn mà là một loại phù văn ma pháp đặc biệt. Những phù văn này từ mặt đất lan tràn đến các vách tường tháp Tinh Ma. Chính giữa tháp Tinh Ma đứng thẳng một cây cột to lớn phải bốn người mới ôm hết.

Nhìn từ bên ngoài thì hình như tháp Tinh Ma không lớn lắm, nhưng chân chính tiến vào, đám Long Hạo Thần giật mình phát hiện diện tích bên trong tháp Tinh Ma đủ so sánh với sân đấu lớn Thánh Minh. Cây cột to liên tiếp trời đất tỏa ánh sáng ám kim, bên trên cây cột còn có từng viên ngôi sao da cam lấp lánh.

Những ngôi sao này có lớn, có nhỏ, có hư ảo, có thực chất, gần như mỗi cái đều khác sắc màu, nhưng liếc mắt một cái vẫn cảm thấy chúng nó là một thể.

Ma pháp kỳ lạ dao động khiến người có cảm giác trông thấy tương lai. Trong chớp mắt này, Long Hạo Thần chỉ thấy dường như có vô số đôi mắt đang chăm chú nhìn mình, loại cảm giác này tuyệt không dễ chịu.

“Đây chính là Tinh Ma Thần Trụ? Đại ca, mau!” Tư Mã Tiên ở một bên hơi sốt ruột kêu.

Long Hạo Thần thoáng chốc giật mình tỉnh khỏi cảm giác kỳ lạ. Sao mình lại chìm đắm vào loại cảm giác này chứ? Long Hạo Thần thầm mắng mình, nhanh chóng triệu hoán Hạo Nguyệt. Họ rút cuộc tới đây, tất cả thuận lợi như vậy, tiếp theo là phối hợp Hạo Nguyệt dốc sức phá hủy Tinh Ma Thần Trụ trước mặt. Công kích xong Long Hạo Thần sẽ truyền tống đồng bạn về tháp Vĩnh Hằng, sau đó chính hắn nghĩ cách lao ra khỏi vòng vây, có thể chạy bao xa thì bao xa. Có thể rời xa Tinh Ma cung rồi mới truyền tống về tháp Vĩnh Hằng là tốt nhất. Dù sao hắn chỉ có thể xuất hiện trở lại nơi đã biến mất trước đó.

Đương nhiên, đây là suy tính tốt nhất, nếu thật sự không thể thì họ chỉ còn cách truyền tống khoảng cách gần.

Đây chính là kế hoạch hoàn chỉnh của Long Hạo Thần, gần như điều động cường giả ma tộc cả Ma Đô Tâm Thành, dương đông kích tây, tấn công để kẻ địch tự cứu, rồi lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tập kích tháp Tinh Ma.

Nguyên kế hoạch đến đây đã gần tới cuối, bây giờ chỉ chờ xem Hạo Nguyệt.

Nhưng Hạo Nguyệt không xuất hiện.

Thoáng chốc Long Hạo Thần ngơ ngác, cả người hắn run run như bị điện giật. Bởi vì...

Triệu hoán, thất bại.

Đúng vậy, không ngờ hắn thất bại trong quá trình triệu hoán Hạo Nguyệt.

Từ khi Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt ký kết khế ước, đây là lần đầu tiên thất bại. Hắn không thể tìm ra sự tồn tại của Hạo Nguyệt, không thể kết nối liên hệ lấy huyết mạch của họ làm dây nối, càng không thể mang nó đến thế giới này. Liên hệ giữa họ thật đột ngột bất giác bị cắt đứt.

Làm sao có thể? Khi Long Hạo Thần hành động thì đã vạch kế hoạch và cách ứng phó tỉ mỉ các vấn đề có thể xuất hiện, chỉ duy nhất không ngờ rằng liên hệ giữa mình và Hạo Nguyệt sẽ bị cắt đứt.

Nhưng loại tình huống này hiện tại đã xảy ra, xuất hiện vào lúc quan trọng như vậy, trong tình huống lúng túng như thế.

Thấy người Long Hạo Thần run rẩy, Thái Nhi bám sau lưng hắn vội lóe người đi ra.

“Hạo Thần, làm sao vậy?”

Mỗi thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều thấy sự chấn kinh trong mắt Long Hạo Thần. Lòng họ cùng trầm xuống, cảm giác bất an tràn ngập trong tim.

“Tôi không thể liên hệ Hạo Nguyệt, không thể triệu hoán nó lại đây.” Long Hạo Thần gần như thất thanh nói. Hắn có địa vị lãnh đạo đoàn đội và kinh nghiệm nhiều năm nay, nhưng vào lúc này lòng vẫn sẽ rối loạn.

Đây chính là Ma Đô Tâm Thành! Còn là tháp Tinh Ma quan trọng nhất trong Tinh Ma cung. Ngay bây giờ lại xuất hiện vấn đề này, đối với họ thật có khả năng là hủy diệt.

Cùng lúc đó, chậm rãi vang lên thanh âm kỳ lạ.

“Người rốt cuộc đến, ta đã đợi người thật lâu, rất lâu. Hoan nghênh người, Long Hạo Thần, người phát ngôn của Austin Griffin.”

Một luồng sáng màu da cam bùng từ đỉnh Tinh Ma Thần Trụ rơi xuống mặt đất. Một bóng dáng màu da cam cũng theo đó xuất hiện trong cột sáng này.

Y ngồi xếp bằng giữa không trung, áo choàng da cam khiến y thoát nhìn không khác gì Tinh Ma bình thường. Nhưng y có đôi mắt dường như nhìn thấu tất cả. Mắt sâu thẳm màu vàng nhạt, nếu nhìn chăm chú dường như có thể từ đáy mắt y thấy trời đêm mênh mông.

Mái tóc dài xõa sau đầu, y tĩnh lặng bình bồng tại đó, khuôn mặt hơi tái xanh, trên người y có khí chất đặc biệt, hoàn toàn giống với Tinh Ma Thần Trụ.

Dù đây là lần đầu mọi người gặp y nhưng trong lòng thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi hiện ra một cái tên, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Cảm giác bất an chớp mắt dâng cao trong lòng họ đến cực hạn. Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc xuất hiện tại đây, cùng lúc đó họ mất đi năng lực triệu hoán Hạo Nguyệt, điều này có ý nghĩa gì? Ý nghĩa đây vốn chính là cái tròng.

Long Hạo Thần gần như bật thốt.

“Nguyệt Dạ.”

Đúng vậy, vấn đề chắc chắn ở chỗ Nguyệt Dạ. Hắn không thể tưởng tượng đây thật sự là một cái bẫy. Hắn thậm chí không nghĩ ra Nguyệt Dạ có lộ ra dù một chút sơ hở, bây giờ người hắn ướt đầm mồ hôi lạnh.

Nhưng dù trong tình trạng bất lợi như vậy, Long Hạo Thần vẫn có thể miễn cưỡng bình tĩnh. Hắn không chút chần chờ, lập tức thúc đẩy linh lực và tinh thần lực phát động Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực.

Ánh sáng vàng nồng đậm từ ngực hắn phát ra, bao phủ hắn và đồng bạn vào trong.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đương nhiên biết hắn định làm gì, vội vàng tập trung quanh người hắn. Họ vốn không có ý định ra tay, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc xuất hiện tại đây chứng minh kế hoạch của họ đã thất bại. Nếu đã vậy thì chỉ còn cách nhanh chóng rời đi. Chỉ cần trở về tháp Vĩnh Hằng thì họ sẽ có cơ hội vùng lên.

Ánh sáng vàng nở rộ rồi thu lại, tất cả sẽ biến mất trong truyền tống ư?

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc yên lặng nhìn Long Hạo Thần phát động tháp Vĩnh Hằng, không hề ngăn cản. Ánh mắt y vẫn bình tĩnh như vậy, dường như còn mang theo tia bi thương và buồn bã. Sắc mặt y càng tái nhợt, kiềm không được khẽ ho khan.

Ánh sáng vàng biến mất nhưng người không biến theo.

Long Hạo Thần, Thái Nhi, Lâm Hâm, Vương Nguyên Nguyên cùng với tất cả thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vẫn đứng tại chỗ cũ, vẫn ở trong tháp Tinh Ma, vẫn ở trước mặt Tinh Ma Thần và Tinh Ma Thần Trụ của y, không truyền tống rời đi, cũng không có biến mất.

“Không hay rồi!”

Mọi người biến sắc mặt, Hàn Vũ đã nhanh chóng lao hướng cửa tháp Tinh Ma sau lưng. Không ngờ truyền tống thất bại. Tuy họ không biết Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đã làm cái gì, nhưng hiển nhiên ở tại đây họ không thể thông qua truyền tống rời đi. Dù mỗi người đều hiểu mình lọt bẫy, hơn nữa rơi vào cạm bẫy chỉ sợ khiến họ vạn kiếp không siêu sinh, nhưng lúc này họ vẫn đấu tranh, dù chỉ một chút cơ hội cũng không muốn từ bỏ.

Oành!

Hàn Vũ đụng mạnh vào cửa tháp, nhưng thân thể lấy tốc độ càng nhanh bắn ngược lại. Một tầng sáng ám kim nhu hòa lóe sáng bên trong tòa tháp Tinh Ma.

Trên mặt đất, vách tường, tất cả ma văn sắc ám kim trong khoảnh khắc tỏa ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi tháp Tinh Ma rõ ràng.

Nguyên tố dao động kỳ lạ khiến họ không cảm nhận được sự tồn tại nào của hơi thở hắc ám. Nhưng trong giây phút này, Long Hạo Thần cảm thấy rõ họ đang ở trong một cái lồng, một cái lồng dù làm cách nào cũng không thể lao ra.

Tâm, đã rơi vào đáy vực. Bây giờ Long Hạo Thần hiểu ra, giờ này ngày này chỉ sợ họ không thể may mắn trốn thoát. Nhưng hắn làm sao cũng không hiểu nổi tại sao mình rơi vào một cái bẫy như vậy, cạm bẫy gần như không khả năng tồn tại.

“Ta biết ngươi không cam lòng, hơn nữa không hiểu rõ ràng.” Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc bình thản nói. “Trong nhân loại, không thể nghi ngờ ngươi là người nổi trội nhất. Kỳ thật dù hôm nay ngươi chắc chắn chết tại đây cũng có thể kiêu ngạo về cái chết của mình. Bởi vì để có thể hoàn toàn giết được ngươi, tộc ta gần như sử dụng hết lực lượng. Từ giây phút bắt đầu thánh chiến thì kế hoạch đã khởi động. Một kế hoạch lấy ngàn vạn người phát động từ từ mở ra. Dù ngươi có thông minh hơn nữa, có sức mạnh hơn nữa và truyền thừa quang minh, cuối cùng rồi sẽ đi tới đây, đi vào trong tháp Tinh Ma của ta, đặt dấu chấm hết cho kế hoạch này.”

Long Hạo Thần hít sâu, đổi mặt ngơ cụt, tâm tình hắn ngược lại dần bình tĩnh. Chính có câu tâm chết, hắn hiểu ma tộc bày ra ván cờ lớn như vậy thì không thể nào để lại cho họ dù chỉ một cơ hội nhỏ nhoi. Nếu đã thế thì coi như phải chết tại đây, hắn cũng dốc hết sức liều một phen với kẻ địch, dốc hết sức khiến cái chết của mình có giá trị hơn.

“Nguyện nghe hiểu rõ.” Thanh âm Long Hạo Thần cũng biến bình thản, mắt sáng ngời nhìn Tinh Ma Thần bình bình giữa không trung.

Mắt Ngõa Sa Khắc lộ ra khen ngợi.

“Ngươi đáng giá ta kể lại quá trình cho nghe. Ngươi là người duy nhất ta thấy trong nhân loại có tư cách này.”

“Khi ngươi tiến vào tháp Tinh Ma, giây phút đó đã đặt dấu chấm tròn cho kế hoạch. Mà cả quá trình kỳ thật ta đã sớm thấy ra, sớm thấy từ mấy năm trước.”

“Có phải ngươi cảm thấy Nguyệt Dạ lừa ngươi? Là cô ta dẫn ngươi vào tròng?” Ngõa Sa Khắc mỉm cười nói, thanh âm thiếu bớt bình lặng thêm phần sống động.

Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ không phải ư?”

Ngõa Sa Khắc lắc đầu nói.

“Đương nhiên không phải. Nếu như cô ta luôn lừa ngươi thì lấy trực giác sắc bén của ngươi sao không phát hiện ra được? Ít nhất ngươi sẽ tiềm thức cảm thấy nguy hiểm. Chính vì mọi thứ đều là chân thật nên ngươi mới lọt bẫy. Nguyệt Dạ chỉ là một phần trong kế hoạch, dù là bây giờ thì cô ta cũng hoàn toàn không biết ngươi đã rơi vào cạm bẫy chúng ta lấy lực lượng toàn tộc phát động.”

Long Hạo Thần ngậy ra.

“Nguyệt Dạ không lừa ta? Cô ấy cũng là người bị gạt? Các ngươi sớm biết quan hệ hợp tác giữa chúng ta và cô ấy?”

Ngõa Sa Khắc lại lắc đầu.

“Chúng ta không biết cái gì, là chính cô ta lộ dấu vết. Nguyệt Dạ thương đoàn của cô ta không phải một khối sắt thép sự, kỳ thực khiến cô ta tin chúng ta không hề khó khăn. Khó là khiến ngươi tin tưởng, khiến ngươi đi theo từng bước trong kế hoạch của chúng ta, tới nơi này. Bởi vì Thần Quyền Giả giống như ngươi trời sinh có trực giác rất mạnh với nguy hiểm. Dù trong quá trình phát triển kế hoạch, bên chúng ta có một ít thay đổi đều sẽ khiến ngươi cảnh giác. Ta tin rằng ngươi là một nhân loại rất cẩn thận, một khi phát hiện dấu vết gì thì ngươi sẽ không tiếp tục thực hiện kế hoạch, đúng không?”

Long Hạo Thần nhàn nhạt nói.

“Nhưng ta lại rơi vào cái bẫy của các ngươi.”

Ngõa Sa Khắc nói.

“Đó là bởi vì cạm bẫy này quá hoàn mỹ. Tất cả điều ngươi trông thấy gần như đều là thật. Bao gồm việc Nguyệt Dạ cho ngươi biết tu vi của ta chỉ bằng một phần mười lực mạnh nhất, đó là sự thật. Bộ hạ Ma Thần Hoàng và Nguyệt Ma Thần dẫn theo rất nhiều ma thần tiến tới Khu Ma quan cũng là thật. Trận thánh chiến này phát động vì ngươi cũng là thật. Chính vì có nhiều chân thật tổ hợp lại thế nên ngươi mới không phát hiện, mới đi tới đây.”

Long Hạo Thần ngậm ngùi.

“Thực lực của ngươi chỉ có một phần mười là thật sự? Ngươi không sợ hiện giờ chúng ta giết ngươi sao? Dù ta không thể triệu hoán ra Hạo Nguyệt, không thể thông qua truyền tống rời khỏi đây, không thể hủy diệt Trụ Ma Thần của ngươi, nhưng chỉ cần giết chết ngươi thì cái chết của chúng ta là đáng giá.”

Ngõa Sa Khắc mỉm cười nói.

“Ngươi sai rồi. Đối với ngươi mà nói cái này không đáng. Nếu có thể dùng mạng sống của ta đổi lấy mạng của ngươi, đổi với tộc ta mà nói kỳ thật được lợi rất lớn, vô cùng lớn. Bởi vì ngươi là duy nhất trong sáu ngàn năm nay tộc ta giáng xuống Thánh Ma đại lục có thể đảo điên sự tồn tại của chúng ta. Tiếp tục để ngươi biến mạnh, vậy một ngày nào đó ngươi sẽ thành kẻ địch sinh tử của tộc ta. Vậy nên, vì ngươi, ta phát động Đại Dự Ngôn Thuật lấy mạng sống làm cái giá, Đại Dự Ngôn Thuật chân chính.”

“Trong Đại Dự Ngôn Thuật ta nhìn thấy rất nhiều, rất nhiều. Dù điều này khiến ta trả giá sự sống trăm năm, nhưng đổi lấy tương lai của ma tộc ta thì rất đáng giá. Ta nhìn thấy tốc độ trưởng thành kinh người của ngươi, nhìn thấy bộ dạng ngươi giết tộc nhân ta, cũng thấy ngươi tới Khu Ma quan, cuối cùng đến đây. Tuy ta không thể thấy rõ ràng tất cả, thậm chí sau khi ngươi đến đây thì Đại Dự Ngôn Thuật của ta vẫn có biến hóa mờ mờ, nhưng ta có thể cảm giác được đây là cơ hội duy nhất giết chết ngươi, cũng là cơ hội duy nhất giết được Austin Griffin. Nếu lần này không thể giết ngươi, vậy ta trông thấy là tử khí tộc ta. Vậy nên, dù thế nào thì hôm nay ngươi chỉ có thể ở lại đây, vĩnh viễn nằm tại đây.”

“Thần Quyển Giả Quang Minh Nữ Thần, kỳ thật nếu chỉ là ngươi thôi thì chưa đủ đem lại uy hiếp lớn như vậy cho tộc ta. Kỳ thật chúng ta muốn giết chỉ là Austin Griffin mà thôi. Dù là hiện tại, lấy sức mạnh tuyệt đối của chúng ta vẫn không muốn đối mặt nó. Bởi vì chỉ có nó mới có năng lực xé rách bình phong nơi này. Chúng ta không muốn xuất hiện một chút sai lệch, vậy nên ngươi tại đây mà nó thì không thể tới. Chỉ cần ngươi chết, dù huyết mạch nó mạnh cỡ nào cũng chỉ có thể chết theo ngươi. Là ngươi mang nó đến thế giới này, vậy mạng sống của nó cũng sẽ do ngươi kết thúc. Ngươi có muốn biết hay không nó rốt cuộc là cái gì? Vì sao chúng ta sẽ e sợ nó như vậy. Không chỉ là ta, thậm chí cả bộ hạ cũng e ngại nó tồn tại.”

“Ta không muốn biết!” Long Hạo Thần bỗng nhiên hét lớn một tiếng, người đi theo kiếm, mũi chân trái nhún tụt như con rồng trắng vọt đến, sáng tạo và sinh mệnh kiếm chém hướng Tinh Ma Thần giữa không trung.

Rơi vào cái bẫy lại nghe Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc giải thích, hắn hiểu ra hôm nay chỉ sợ mọi người khó thể may mắn thoát khỏi. Nhưng dù chỉ có một phần ngàn cơ hội hắn cũng phải kéo Tinh Ma Thần làm đệm lưng.

Khi Long Hạo Thần lao đến thì các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng phát động công kích mạnh nhất của mình đánh hướng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Đối mặt thế công đột ngột của họ, Ngõa Sa Khắc không chút phản ứng, mỉm cười lắc đầu.

“Ngươi thanh niên, ngươi còn chưa hiểu sao?”

Khi y nói thì uy nhiếp khủng bố khó thể hình dung bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng ập đến. Đó là áp lực không thể chống cự, giống như trời sụp đất nứt.

Tất cả kỹ năng công kích, linh lực đều bị đánh nát trong chớp mắt. Long Hạo Thần cũng bị đánh rớt xuống đất, trong tiếng *leng keng*, kiếm sáng tạo và sinh mệnh trong tay hắn kịch liệt bốc lên ánh sáng trắng.

Ánh sáng vòng quanh miễn cưỡng bảo vệ thân thể hần, nhưng người hần cùng với kiếm bị đập mạnh xuống đất.

Hai bóng người lặng lẽ xuất hiện ở hai bên Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Người bên phải cao khoảng hai mét, mặc áo choàng dài tím viền vàng, tóc dài xõa sau lưng bị dây cột tóc cột lại, mặt mày như tranh, khuôn mặt tuấn tú tựa con gái. Đôi mắt tím lóa tia sáng ám kim, giữa trán có ma văn nhạ tựa vầng trăng, chính là Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư.

Người bên trái đang từ từ thu lại tay phải. Người này thoát nhìn không cao to bao nhiêu, chỉ khoảng một mét chín. Mái tóc đen dài tựa thác nước bay phấp tới sau lưng như luân bàn đen. Áo choàng đen hoa lệ rũ xuống, mặt trên lấp lánh quang văn tím. Làn da y thoát nhìn hơi tái nhợt, đôi mắt xanh tựa như ánh sao tỏa sáng trong vũ trụ.

Bàn về diện mạo thì y không bằng Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, bàn về hơi thở bí ẩn thì y không như Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc. Nhưng y chỉ bình tĩnh bình bồng tại đó lại cho người cảm giác trời đất chỉ riêng mình ta. Dù là A Gia Lô Tư hay Ngõa Sa Khắc, đứng bên y chỉ là làm nền mà thôi.

Đúng vậy, y chính là người thống trị hiện thời của ma tộc, tộc trưởng Nghịch Thiên Ma Long tộc, xếp hạng đầu trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Ma Thần Hoàng Phong Tú!

Giây phút y xuất hiện, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc tự nhiên đứng thẳng, cùng Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư đứng cách sau lưng y nửa bước.

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, ba ma thần mạnh nhất xếp hạng số một, số hai, số ba không ngờ cùng xuất hiện trước mặt thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vào lúc này.

.....

“Là người đó, là người đó, là hơi thở của người đó. Không ngờ y đích thân xuất hiện. Xong rồi, đám Hạo Thần tiêu rồi. Ha ha, ha ha ha ha ha, đây không phải là điều mình muốn sao? Nhưng đây thật sự là điều mình muốn ư? Ha ha, ha ha ha ha.”

Nước mắt không thể kiềm chế chảy dọc theo gò má người áo xám. Thân thể y run bần bật, nhưng y không ngừng lại, nhảy lên biến mất trong không khí.

.....

Dù là Long Hạo Thần hay đồng bạn thì giờ phút này biểu tình biến thành chết lặng. Ma Thần Hoàng Phong Tú thật sự xuất hiện tại đây. Khoảnh khắc y xuất hiện, Long Hạo Thần liền hiểu, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc nói đều là sự thật mà không phải vì kéo dài thời gian.

Lúc trước Ngõa Sa Khắc nói quá trình sử dụng Đại Dự Ngôn Thuật thì lòng Long Hạo Thần còn hy vọng một phần ngàn rằng Ngõa Sa Khắc cảm nhận được họ, cố ý bảo vệ Trụ Ma Thần của mình mới tới đây. Bình phong nơi này vốn thuộc về tháp Tinh Ma.

Nhưng bây giờ hần biết, hy vọng xa vời cuối cùng đã thành bọt nước. Nơi này đích thực chính là mộ chôn Ma Thần Hoàng thiết kế cho họ.

Quay người lại, Long Hạo Thần khom người hướng đồng bạn, trong mắt hần chất chứa quá nhiều, quá nhiều cảm tình.

“Đại ca, tôi không hối hận. Ngày trở thành Săn Ma giả thì tôi đã có ý thức này.” Tư Mã Tiên cười lớn nói, Quang Chi Đại Lực Hoàn dùng sức đập vào ngực vài lần.

“Đại ca, chúng ta không thể sinh cùng lúc lại chết chung một chỗ. Đời này đáng giá.” Hàn Vũ đôi mắt đỏ rực hét lớn.

Lâm Hâm cười nói.

“Đại ca, kiếp sau chúng ta còn làm anh em, còn làm đồng đội không? Cậu sẽ vẫn dẫn dắt chúng tôi chứ. Tôi sẽ giống như lúc đó, chơi xấu khiến cậu thu mình.”

Vương Nguyên Nguyên trầm giọng nói.

“Đại ca, khi lần đầu tiên Linh Hồn Xiềng Xích liên tiếp sinh mệnh chúng ta thì chúng ta đã là một thể. Hành động lần này là tất cả chúng ta cùng quyết định. Chết thì chết, không biết chúng ta đã giết bao nhiêu ma tộc, sớm kiếm lời đủ rồi.”

Trương Phóng Phóng từ bên cạnh ôm vòng eo mảnh khảnh co dãn của Vương Nguyên Nguyên.

“Nguyên Nguyên, hiện tại tôi chỉ muốn ôm em. Cùng em chết chung là vinh hạnh của tôi. Chờ chúng ta đến thế giới khác, em đồng ý gả cho tôi không?”

Trần Anh Nhi bật cười nói.

“Phóng Phóng ca, không ngờ anh cầu hôn tại đây. Thật là tài a! Sớm biết thì mới rồi tôi mang theo Văn Chiêu. Ai, thiệt lỗ vốn. Đại ca, không bằng tới thế giới khác anh lấy tôi làm vợ bé đi. Anh mạnh hơn cái tên Dương Văn Chiêu nhiều.”

Chỉ có Thái Nhi không mở miệng, nàng ngậy ngốc nhìn Long Hạo Thần, trong đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, thân thể nàng nhẹ run.

Long Hạo Thần tiến lên nhẹ ôm lấy Thái Nhi, ánh mắt xẹt qua từng người bạn.

“Bây giờ nói ai đúng ai sai đã không còn ý nghĩa. Làm đoàn trưởng, điều cuối cùng tôi có thể làm vì mọi người chính là làm cái xác thứ nhất, ai cũng không được giành với tôi, đây là mệnh lệnh. Có thể chiến đấu cùng các người lâu như vậy là vinh hạnh lớn nhất đời tôi.”

Nói xong câu đó Long Hạo Thần thả Thái Nhi ra, lùi một bước, nắm đấm tay phải thật mạnh đánh vào ngực Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp phát ra tiếng nổ điếc tai. Bộ giáp cấp sử thi như Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp mà bị nắm đấm của hắn đánh hăm một lỗ nhỏ.

Bùm một tiếng, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng hành lễ thánh điện của mình hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần đột nhiên xoay người, đối mặt ba ma thần trên trời, hít sâu, cảm xúc của hắn đã hoàn toàn bình tĩnh, đáy mắt lóe tia sáng lạnh, gập đầu hướng Ma Thần Hoàng Phong Tú.

“Cảm ơn.”

Hắn nói cảm ơn là vì Ma Thần Hoàng cho hắn và đồng bạn cơ hội từ biệt nhau. Bởi vì trong lúc họ nói chuyện ba ma thần chỉ lặng lẽ nhìn, không có ý định hành động.

“Chúng ta không phải lần đầu tiên gặp, đúng không?” Phong Tú nhìn Long Hạo Thần, trong mắt có tia bi thương.

Long Hạo Thần ngậy ra.

“Người biết ta?”

Hắn hiểu hôm nay dù làm gì cũng không thể thoát khỏi ma chưởng, nhưng sống lưng hắn thẳng tắp. Hắn là một kỵ sĩ, dù dưới tình huống nào cũng không thể mất đi tinh thần kỵ sĩ.

Ma Thần Hoàng Phong Tú nhàn nhạt nói.

“Lần đầu tiên gặp người là tại Khu Ma quan, lúc đó ta được tin tức của ba tên An Lạc Tiên, biết Austin Griffin có khả năng xuất hiện, đích thân đến tìm kiếm. Khi ấy người tại đầu tường Khu Ma quan, ta cảm nhận sự tồn tại của người.”

Long Hạo Thần kinh ngạc nói.

“Lúc đó đầu tường có nhiều người như vậy mà bộ hạ biết ta?”

Khi đó hắn còn rất nhỏ bé, thể chất con trai quang minh thua xa khi thức tỉnh trở thành Thần Quyển Giả. Chỗ ấy có nhiều cường giả như vậy, sao Ma Thần Hoàng lại chú ý đến hắn?

Phong Tú cười nhạt.

“Bởi vì người khác với họ. Đáng tiếc lúc đó Austin Griffin ẩn núp hơi thở của mình, ta không phát hiện ra nó, nếu không thì người không cần chết, chết chỉ mình nó thôi.”

Trong mắt Long Hạo Thần lộ ra bừng bừng.

“Người giết nó không khác gì giết ta.”

Phong Tú mỉm cười nhìn Long Hạo Thần.

“Thật giống! ta thích tính cách của người. A Bảo so với người thì càng thêm cố chấp nhưng ít đi cuốn hút lòng người. Đáng tiếc, thật đáng tiếc...” Nói đến đây, bị thương trong mắt y càng đậm. “Lần thứ hai gặp người chắc là tại Nguyệt Ma cung. Thằng nhóc người thật lợi hại, đem Nguyệt Ma cung của A Gia Lôi Tư thành đồng hỗn độn. Mới rồi y suýt nữa kiếm không được ra tay, nhưng vì có thể khiến các người rơi vào con đường không lối về này, chúng ta trở mắt nhìn người thì triển lãm tàn phá Nguyệt Ma cung. Chỉ một điểm này thì các người đã có thể kiêu ngạo.”

Long Hạo Thần trầm mặt, hẳn không hiểu vì sao đến bây giờ Ma Thần Hoàng còn chưa ra tay ngược lại nói nhiều như vậy. Là mèo vờn chuột, trêu đùa ư?

Ma Thần Hoàng Phong Tú dường như không cảm giác được sự phẫn nộ trong mắt Long Hạo Thần, tiếp tục nói.

“Khi đó người ở bên cạnh Nguyệt Dạ, kỳ thật dù không có Đại Dự Ngôn Thuật của Ngõa Sa Khắc thì ta sớm biết người và cô bé có quan hệ thân thiết. Nhưng người yên tâm đi, ta đã đồng ý A Gia Lôi Tư sẽ không giận chó đánh mèo cô bé. Dù sao cô bé là kẻ thông minh nhất trong đám thanh niên ma tộc, chẳng qua chỉ là đi nhầm một bước. Nhưng người là người hấp dẫn cô bé thì ta không cảm thấy ngoài ý muốn.”

Sự giận dữ trong mắt Long Hạo Thần giảm vài phần. Hẳn biết rõ thân phận như Ma Thần Hoàng nếu đã nói ra thì chắc chắn giữ lời. Y đã nói không giận chó đánh mèo Nguyệt Dạ thì đương nhiên cô sẽ an toàn, khiến lòng hắn dễ chịu chút. Dù sao Nguyệt Dạ cũng là người bị hại, hơn nữa là vì hắn mà ra.

“Lần đó sau khi gặp mặt ta có nhiều lần nghe tin tức về người. Lần thứ ba chúng ta gặp gỡ chắc là tại Mộng Huyền Thiên Đường, ta xé rách không gian cứu đám A Bảo rồi đi. Kỳ thật khi đó ta rất sung sướng. Thực lực của A Bảo vào lúc đó tuy không quá mạnh nhưng chắc các người không đối kháng nổi mới đúng.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

550. Chương 222: Ta Cho Người Phần Vinh Quang Đây

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Ánh mắt của Ma Thần Hoàng Phong Tú thoát nhìn rất dịu dàng, bộ dạng của y thật là quá trẻ, trông như không lớn hơn Long Hạo Thần bao nhiêu tuổi. Lúc này y tựa như người anh trai đang trò chuyện cùng Long Hạo Thần.

“Lần đó ta thật rất kinh ngạc, cũng là lần đầu tiên cảm nhận sự uy hiếp đến từ người. Đáng tiếc khi ấy ta vẫn không biết, thì ra người chính là người Austin Griffin chọn, hơn nữa mang nó đến thế giới này. Mãi đến khi A Bảo nói cho ta biết tin tức, còn bảo Austin Griffin đã trưởng thành đến bốn đầu, ta mới biết thì ra người tương lai đem đến tai họa cho tộc ta không ngờ chính là người.”

Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

“Cho nên người phát động thánh chiến sinh linh đồ thần.”

Ma Thần Hoàng bình thản nói.

“Dù lòng ta có bao nhiêu không muốn giết người, nhưng khi sự tồn tại của người uy hiếp đến an toàn tộc ta, ta không thể không làm ra lựa chọn. Nhân từ thì sẽ không quân binh, huống chi ta là đứng đầu một tộc. Dù người cùng Austin Griffin là A Bảo thì ta cũng sẽ làm ra lựa chọn tương tự. Vì có thể khiến người tới đây, ta không tiếc cùng A Gia Lôi Tư đóng kịch. Thật ra ta đã sớm biết thánh chiến sẽ không có kết quả

gì, chẳng qua tiêu hao lực lượng nhân loại mà thôi. Đáng tiếc người không phải ta, không phải người đứng trên cao, người vĩnh viễn không hiểu được thống trị phải bỏ cái gì, lựa chọn cái gì.”

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Nếu người không tự diễn kịch thì sao chúng ta tin tưởng được? Người dùng miếng mồi chúng ta không thể từ chối dẫn dắt chúng ta tới đây, người thành công rồi. Nhiều lời vô ích, ra tay đi.”

Ma Thần Hoàng lắc đầu, khẽ thở dài.

“Nghe ta nói cho hết lời. Ta không muốn giết người nhưng lại không thể không giết. Ta không có lựa chọn. Ta nguyện ý làm một việc cuối cùng cho người. Người tự sát đi, người chết Austin Griffin đương nhiên cũng sẽ chết tại một thế giới khác, mục đích của ta đạt thành. Ta sẽ thả đồng bạn của người, coi như cho người chết yên lòng chút.”

“Bệ hạ!!!” A Gia Lôi Tư ở một bên nhìn không được hết to.

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi của Long Hạo Thần không chỉ một mình hấn ưu tú! Trong Săn Ma Đoàn này còn có hai Thần Quyển Giả khác. Trong lịch sử ma tộc đi tới Thánh Ma đại lục, gần như mỗi một Thần Quyển Giả đều đem đến đả kích cực lớn cho chúng. Dưới tình huống đường cùng này, các Thần Quyển Giả còn chưa hoàn toàn lớn mạnh, thả đi những thanh niên có vô hạn tiềm lực, tràn ngập oán hận ma tộc thì không khác gì thả hổ về rừng!

“Câm mồm.” Mắt Phong Tú đột nhiên biến lạnh, khí thế khủng bố không gì sánh kịp bỗng từ người y bùng phát, khiến những lời A Gia Lôi Tư muốn nói bị nghẹn lại. Hiện tại biểu hiện ra uy nghiêm của Nghịch Thiên Ma Long Hoàng không thể nghi ngờ.

Mặt A Gia Lôi Tư trắng bệch, cung kính cúi đầu, không dám mở miệng nữa.

Phong Tú lạnh lùng liếc A Gia Lôi Tư một cái.

“Không ai có thể chất vấn quyết định của ta.”

“Xin bệ hạ trừng phạt!” A Gia Lôi Tư gục đầu xuống.

Phong Tú vung tay lên, không để ý A Gia Lôi Tư nữa mà lại đối diện Long Hạo Thần.

Dù biết Ma Thần Hoàng sẽ không nói mà không giữ lời, Long Hạo Thần vẫn nhìn không được thất thanh hỏi.

“Người, người nói thật? Người thật đồng ý thả đồng bạn của ta?”

Ban đầu khi phát hiện rơi vào bẫy, Long Hạo Thần và đồng bạn đã hiểu mình chết chắc. Nhưng bây giờ Ma Thần Hoàng đột nhiên nói đồng ý thả đồng bạn của hắn, điều này thật là vui mừng lớn nhất với hắn.

“Lời ta đã nói chưa bao giờ mất hiệu lực.” Phong Tú từ từ nhắm mắt lại, bình thản nói.

Long Hạo Thần không quen thuộc vị Ma Thần Hoàng này, nhưng Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần thì cực kỳ quen thuộc. Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc không biểu lộ chút gì, tuy nhiên Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư thì thầm giật mình. Bởi vì y biết, chỉ khi trong lòng Ma Thần Hoàng cực kỳ rối rắm mới có biểu tình như vậy. Y đi theo Ma Thần Hoàng đã rất nhiều năm, tình huống này chỉ xuất hiện ít ỏi vài lần, bây giờ lại xuất hiện trước kẻ địch nhất định phải giết.

“Đại ca, chúng tôi phải cùng sống cùng chết với đại ca!” Sau lưng Long Hạo Thần, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng đồng thanh nói.

Long Hạo Thần đột nhiên xoay người, tức giận nói.

“Nhắm nhí, chẳng lẽ mạng các người thuộc về tôi ư? Sinh mệnh của các người khi trở thành Săn Ma giả thì đã thuộc về Liên Minh, thuộc về cả nhân loại.”

Cơ thể hắn khẽ run, nhìn chăm chú mỗi một đồng bạn.

“Còn nhớ tôi từng nói với Dương Văn Chiêu và Đoạn Úc không? Sống mới có tương lai, mới có thể báo thù cho đồng bạn. Chết rồi liền vĩnh viễn mất đi cơ hội. Tử vong không đáng sợ, nhưng nếu các người cứ thế đi

theo tôi, dù tôi xuống dưới cũng sẽ không tha thứ các người, bởi vì các người là đồ hèn. Ở trên trời tôi sẽ luôn nhìn các người, nhìn các người có một ngày lại đến đây, đi tới Ma Đô Tâm Thành. Nếu các người còn coi tôi là đoàn trưởng thì đừng làm chuyện điên rồ. Tôi ra lệnh cho các người, mỗi một thành viên Quang Chi Thần Hi phải sống thật tốt. Tương lai không lâu sau báo thù cho tôi, chiến đấu cho tôi.”

Nhìn sự kiên quyết trong mắt Long Hạo Thần, nhìn đôi mắt hần dần biến đỏ rực, thân thể các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi bất giác run rẩy vì kích động. Đúng vậy, chết thì rất dễ, sống mới càng thêm gian nan.

“Không!!!” Thái Nhi đột nhiên phát điên lên hét một tiếng, nhào vào ngực Long Hạo Thần.

Nhưng không đợi nàng nói cái gì, tay Long Hạo Thần lặng lẽ bóp cổ nàng. Thái Nhi khê kêu, chậm rãi mềm nhũn trong ngực hắn.

Hai hàng lệ chảy dọc xuống gò má Long Hạo Thần. Trong lòng hắn không ngừng hiện lên từng đoạn ký ức khi bên Thái Nhi. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên mình gặp Thái Nhi, nàng chỉ là một cô bé. Nhớ rõ nhất là từng điểm khi mình và Thái Nhi bên nhau. Đối với hắn giây phút sung sướng nhất có lẽ là tham gia vòng loại thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn. Mỗi ngày có thể đưa Thái Nhi về, nắm tay nàng, yên tĩnh đi trên con đường.

Nhưng tất cả đều sẽ không xuất hiện được nữa. Hắn biết mình có thể thuyết phục đồng bạn khác, về đạo nghĩa lớn lao khiến họ nghe theo lời mình. Nhưng hắn không thuyết phục Thái Nhi được, vậy nên chỉ còn cách khiến nàng yên tĩnh.

Hắn cúi đầu, khê hôn trán Thái Nhi, lại hôn gò má trắng nõn. Bây giờ mỗi một thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều thấy rõ lưu luyến không rời trong mắt hắn.

“Đoàn trưởng!” Mặt Lâm Hâm đã sớm đầy nước mắt, kêu to.

“Câm miệng!!!” Long Hạo Thần hét lớn.

Đương nhiên hắn biết Lâm Hâm muốn nói gì, nhưng hắn không thể để ý nói hết lời. Hắn thật không dễ dàng khiến đồng bạn miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc, nếu lại bị thiêu đốt thì hắn không có nắm chắc mọi người có thể bình tĩnh nhận bi kịch sắp xảy ra.

Long Hạo Thần không nhìn đồng bạn nữa mà cúi đầu, đem cảm tình cuối cùng trao hết cho Thái Nhi trong ngực mình.

“Cô gái ngốc, sao tôi có thể nhìn cô làm chuyện điên rồ chứ? Cô biết không? Hiện giờ tôi đặc biệt hy vọng sau khi rời khỏi đây cô sẽ lại mất trí nhớ. Quên tôi, cũng quên hết mọi thống khổ. Thật xin lỗi, tôi không thể tiếp tục làm bạn với cô đến già.”

Nói rồi hắn trân trọng lấy xuống nhẫn Mạc Vong Ngã chưa từng rời khỏi tay. Hoa văn Mạc Vong Ngã màu xanh tỏa ánh sáng mờ nhạt trong tòa tháp Tinh Ma chiếu rọi ánh sáng ám kim.

Long Hạo Thần đeo nó vào ngón tay Thái Nhi, lại lần nữa nhẹ hôn gò má nàng, tiến lên một bước, giao nàng vào tay Vương Nguyên Nguyên.

Ngẩng đầu lên, hắn lại nhìn đồng bạn. Hắn thấy mọi người rơi nước mắt, thấy trong mắt họ sự bi thương gần như tuyệt vọng.

“Đừng bi thương, các người còn có thể sống sót rời khỏi đây thì tôi đã rất vui rồi. Hãy nhớ lời tôi, sống thật tốt. Tôi ở thế giới khác sẽ chờ ngày các người báo thù cho tôi. Linh hồn tôi sẽ ở nơi đó luôn nhìn chăm chú các người. Cuối cùng tôi xin các người một điều, dù thế nào cũng đừng để Thái Nhi nóng lòng báo thù cho tôi, nhất định phải để nàng sống sót. Sau khi nàng tỉnh lại, dù các người phải đánh nàng ngất xỉu cũng không thể để nàng làm chuyện điên rồ.”

Vương Nguyên Nguyên nhận lấy Thái Nhi, mạnh gật đầu. Kiên cường như cô mà lúc này đã khóc không thành tiếng, hoàn toàn không nói nên lời.

Chết rất dễ dàng, lựa chọn sống sót mới là khó khăn. Họ thật rất muốn cùng Long Hạo Thần chiến đấu chết tại đây! Nhưng họ hiểu rõ Long Hạo Thần nói đúng. Họ là Săn Ma giả, cái ngày thông qua thi đấu

tuyển chọn Săn Ma Đoàn thì mạng sống họ đã không là của mình mà thuộc về Liên Minh, thuộc về cả nhân loại. Họ không thể cứ thế chết tại đây. Sống sót thì sau này mới báo thù cho Long Hạo Thần được.

Long Hạo Thần đột nhiên xoay người, không dám nhìn Thái Nhi, hấn sợ không thể kiềm nén tình cảm trong lòng nữa. Hấn cúi đầu thì thào.

“Hạo Nguyệt, xin lỗi, ta không thể bảo vệ người còn liên lụy người chết cùng ta. Nếu chúng ta có kiếp sau, ta vẫn muốn dung hợp huyết mạch với người. Người vĩnh viễn là anh em tốt của ta, đời đời kiếp kiếp.”

Nói xong câu đó, hấn đột nhiên ngẩng đầu dùng sức vung nước mắt trên mặt, nhìn Ma Thần Hoàng Phong Tú ở không trung vẫn luôn nhắm mắt không ngăn cản hấn từ biệt đồng bạn.

“Ma Thần Hoàng bệ hạ, tuy chúng ta là quan hệ đối địch, nhưng người đã chịu cho đồng bạn ta rời đi, ta cảm ơn người. Nhưng ta còn có một yêu cầu, hy vọng người có thể đồng ý.”

Phong Tú nhàn nhạt nói.

“Nói đi.”

Trên mặt Long Hạo Thần lộ ra sự kiêu ngạo, lớn tiếng nói.

“Ta là một kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện, từ nhỏ thì đã học tập tinh thần kỵ sĩ lớn lên. Làm một kỵ sĩ, ta không thể bảo vệ đồng bạn mình, hôm nay ta chắc chắn chết tại đây. Nhưng ta là kỵ sĩ, ta hy vọng người có thể cho ta một cách chết có mặt mũi. Ta không muốn làm người hèn nhất tự sát, ta muốn khiêu chiến với người.”

Ta muốn khiêu chiến với người!

Mấy chữ đơn giản lại bị Long Hạo Thần hùng hồn nói.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc luôn giữ biểu tình bình tĩnh, sau khi nghe hấn nói vậy thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trong tuyệt cảnh, đối mặt đối thủ không có cơ may chống lại còn có can đảm nói ra lời như thế, không thể không khiến chúng nhìn Long Hạo Thần bằng cặp mắt khác xưa!

“Tốt!” Ma Thần Hoàng đột nhiên hét lớn một tiếng, đôi mắt khép kín lại mở, hai tia sáng lạnh lẽo bắn ra, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Long Hạo Thần. Trong mắt y lộ ra bi thương sâu thẳm và tràn ngập khen ngợi. Ánh mắt phức tạp thêm phần dứt khoát.

“Không uống là người bị ta xem trọng. Ta cho người phần quang vinh này.” Trong tiếng hét vang, Ma Thần Hoàng chợt lóe người đã cách Long Hạo Thần hai mươi mét.

Long Hạo Thần nắm đấm trái đưa ngang ngực đánh vào lồng ngực, hướng Ma Thần Hoàng hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn.

“Cảm ơn, cũng hy vọng người sẽ giữ lời hứa.”

Phong Tú nhìn chăm chú vào Long Hạo Thần.

“Nếu có lựa chọn thì ta rất hy vọng người sẽ không chết. Nhưng bây giờ nói gì đều đã muộn. Người nên biết, người chết trong tay ta, đối với ta cũng là một việc cực kỳ tàn nhẫn. Ta phải tự tay giết chết của ta...” Nói đến đây y tạm dừng, không nói tiếp, trên mặt lộ nụ cười kỳ lạ. “Có một số việc người tốt nhất đừng nên biết. Ta hy vọng người có thể không tiếc nuối chết đi. Đến đây, phát huy lực lượng cường đại nhất của người để ta xem, người bây giờ rốt cuộc có thể làm đến trình độ cỡ nào.”

Long Hạo Thần gật đầu. Hiện tại trong mắt hấn đã không có lệ, có chỉ là sự cố chấp, cố chấp thuộc về chính hấn.

Đứng tại đó, Long Hạo Thần không trực tiếp ra tay, cả người hấn đều tiến vào loại trạng thái kỳ lạ. Trong mắt hấn dần có sự tĩnh lặng, đôi mắt vàng trong suốt sắc vàng càng biến tinh khiết.

Một tầng sương nhạt dâng lên quanh người hấn, sương này có màu trắng. Lúc trước Long Hạo Thần đã tách ra Quang Minh Nữ Thần Vĩnh Thán và Lam Vũ, Quang Phù Dung đang chậm rãi khép trên đỉnh đầu. Nhã Đình lại xuất hiện sau lưng hấn.

Làm nguyên tố tinh linh của Long Hạo Thần, một khi hấn chết thì độ thân thiết giữa cô và Long Hạo Thần khiến cô khó thể sống tiếp. Nhưng lúc này trong mắt Nhã Đình không có bi thương, chỉ có nhẹ nhẹ dịu dàng và kiên quyết. Cô không thềm liếc Ma Thần Hoàng một cái, ánh mắt luôn đặt trên người Long Hạo Thần, không muốn lãng phí thời gian vào bất cứ việc gì khác.

Sắc da cam và xanh biếc dần giao hòa trên không trung. Nhã Đình sắc vàng trở thành chất xúc tác dung hợp chúng. Ánh sáng trắng lại xuất hiện tại tháp Tinh Ma. Hơi thở thần thánh nồng đậm phóng lên cao dung hợp với sương trắng quanh người Long Hạo Thần, phát ra lửa trắng mãnh liệt.

Không cần nghi ngờ, lúc này Long Hạo Thần đã đạt đến đỉnh điểm cuộc đời mình, hai mắt hấn cũng biến thành màu trắng.

Ma Thần Hoàng Phong Tú yên tĩnh nhìn Long Hạo Thần, đôi mắt không hề biến đổi, bi thương và khen ngợi khuếch tán nơi đáy mắt.

Long Hạo Thần động. Chân trái hấn đột nhiên tiến lên một bước, đôi tay nắm trọng kiếm từ từ chém ra. Thoạt nhìn động tác của hấn rất chậm, nhưng khi thấy một kiếm này, dù là cường giả như Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần đều biến sắc mặt.

Một kiếm của Long Hạo Thần không có bất cứ quỷ tích, chỉ tràn ngập kiếm ý dứt khoát. Kiếm ý này không sắc bén nhưng không thể né tránh, phối hợp với sáng tạo và sinh mệnh kiếm đã vượt qua thần khí bình thường, kiếm ý giấu trong thanh kiếm đạt đến cực hạn. Khoảnh khắc này, hấn thật sự làm được kiếm tâm sáng tỏ thuần túy nhất. Hấn là kiếm, kiếm chính là hấn, không hề khác biệt. Hấn và kiếm trong trạng thái thiên nhân hợp thành một thể.

Phong Tú không động, y chỉ yên tĩnh nhìn Long Hạo Thần. Mắt thấy một kiếm kia chém xuống đỉnh đầu mình, cả tháp Tinh Ma đều vì nhất kiếm đó mà biến thành màu trắng. Linh lực dao động mãnh liệt ở trong không khí như là điên cuồng, tất cả hơi thở hắc ám bị một kiếm của Long Hạo Thần ức chế áp súc xung quanh. Dù là Tinh Ma Thần Trụ, ngay khoảnh khắc này cũng lấp lánh ánh sao như tỏa ra khí thể cường đại của mình chống cự linh lực quang minh ẩn chứa tại một kiếm của Long Hạo Thần.

Sau lưng Long Hạo Thần dần hiện ra một ảo ảnh tinh khiết, chính là Quang Minh Nữ Thần.

Một kiếm thoạt nhìn đơn giản lại tập trung tất cả của Long Hạo Thần. Thần khí, Thần Giáng Thuật, kiếm ý, còn có dứt khoát và linh lực của hấn, đây chính là đỉnh cao tác phẩm từ lúc hấn chào đời tới nay, cũng là khúc nhạc cuối cùng.

Ma Thần Hoàng Phong Tú hơi biến sắc mặt, tay phải chậm rãi nâng lên, động tác nhìn thì rất chậm hơn nữa không xuất hiện hơi thở nguyên tố cường đại nào. Cho người cảm giác y chẳng qua là nhân loại cực kỳ bình thường, đơn giản mà thông thả nâng tay lên mà thôi.

Một ngón tay, một ngón tay của Phong Tú từ từ chỉ hướng đằng trước. Ngón tay trắng như tay con gái nhẹ nhàng chỉ vào mũi kiếm sáng tạo và sinh mệnh.

Nhưng chính vì một cái chỉ này, tất cả màu trắng ngà chớp mắt đảo ngược, trong tháp Tinh Ma vẫn không xuất hiện hơi thở hắc ám mạnh mẽ, nhưng người Long Hạo Thần run lấy bấy bởi cái chỉ tay đó.

Kiếm ý khủng bố trong chớp mắt này rốt cuộc bộc phát, nhưng không phải hướng về Ma Thần Hoàng Phong Tú mà là bốn phương tám hướng trong tháp Tinh Ma. Vô số khí thể kiếm ý sắc bén điên cuồng dao động. Tiếng rít chói tai khiến thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi như trở lại Sơ Hãi Bi Khiếu Động năm đó.

Kiếm khí và kiếm ý bùng phát kéo dài hơn mười giây mới dần tán đi. Ánh sáng trắng ngà dần thu lại. Phong Tú chậm rãi thu về tay phải, đưa ngón tay tới trước mặt mình. Long Hạo Thần thì vẫn giữ động tác cũ không động đậy. Đường như tất cả khí thể của hấn đã bị một kiếm kia rút cạn, trong mắt vẫn tràn ngập kiên quyết nhưng giống như bất động kiên quyết.

Trên đầu ngón tay trắng bệch của Phong Tú dần chảy ra một giọt máu, giọt máu đỏ sẫm tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt.

“Rất tốt, rất tốt.” Phong Tú đột nhiên cười, cất tiếng điên cuồng cười to.

Khi y ngửa đầu cười điên cuồng, cả tháp Tinh Ma đang run lên. Trong tiếng cười to của y, Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần không thể không phát động linh lực hộ thể. Càng đừng nói đến thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, bọn họ từng người bị tiếng cười mang đến áp lực khủng bố đánh vào vách tường tháp Tinh Ma. Cùng lúc đó, Thái Nhi ở trong ngực Vương Nguyên Nguyên bị tiếng cười to đánh thức.

“Hạo Thần!!!” Thái Nhi vừa mở mắt lập tức hét to.

Nàng vừa mở mắt liền thấy Long Hạo Thần yên lặng đứng đó không động đậy, cũng thấy Ma Thần Hoàng đang điên cuồng cười.

Lực lượng của Ma Thần Hoàng thật sự quá khủng bố, dù chỉ là tiếng cười cũng đủ đè ép mỗi người không thể động đậy.

“Cậu bé, hện gấp lại.” Ma Thần Hoàng đột nhiên ngừng cười, tràn ngập bi thương chột vung tay lên.

Giọt máu đỏ sẫm tỏa ra ánh vàng chói mắt trên đầu ngón tay y tựa như mũi tên bắn hướng Long Hạo Thần, hướng tới ngực trái của hắn.

Phập

Máu bắn ra, một lỗ hồng nhỏ chột xuất hiện ở ngực trái vị trí trái tim Long Hạo Thần. Cùng với tiếng

Thải Nhi không nói thêm cái gì, nói với Vương Nguyên Nguyên đứng bên cạnh.

“Giúp tôi cột Hạo Thần lên lưng, dùng dây xích này. Có anh ấy ở bên cạnh cùng chúng ta chiến đấu, không gì có thể cản bước chân đi tới của chúng ta.”

“Được!” Vương Nguyên Nguyên không nói hai lời, lập tức tiến lên.

Trần Anh Nhi cùng là phái nữ tránh khỏi ngực Dương Văn Chiêu, giúp Vương Nguyên Nguyên đem thân thể Long Hạo Thần cột vào người Thải Nhi.

Long Hạo Thần dáng người thon dài cao to, nằm trên lưng Thải Nhi có chút quái lạ. Nhất định phải đem đôi tay, đôi chân hằn vòng quanh người cô. Đặc biệt là đôi chân quay quanh eo Thải Nhi thì mới buộc chắc được.

Cảm nhận sức nặng của Long Hạo Thần, trong mắt Thải Nhi sự cố chấp càng biến mãnh liệt. Ánh sáng xám chột lóe, Lưỡi Hái Tử Thần lại xuất hiện trong lòng bàn tay cô. Không biết có phải vì nàng đã nhớ lại, khi Lưỡi Hái Tử Thần xuất hiện trong tay nàng, thần khí này tỏa ra ánh sáng khác với trước kia. Sát khí đông lại, lưỡi liềm càng phát ra trong suốt sáng lóng lánh.

“Chúng ta đi!” Nói rồi Thải Nhi sải bước đi tới bậc thang hướng lên tầng hai.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi thêm vào Trương Phóng Phóng, Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc theo sát phía sau, một hàng chín người, mang theo thi thể Long Hạo Thần bước lên cầu thang.

Thử thách của tầng thứ nhất và tầng thứ hai tháp Vĩnh Hằng thì đám Long Hạo Thần đã sớm thông qua, hơn nữa được đến bốn Thánh Vệ nhận chủ. Lúc này Giai Diệu Vĩnh Hằng ở trên ngực Thải Nhi, dĩ nhiên bốn Thánh Vệ cũng thành hộ vệ của nàng. Chẳng qua trong tháp Vĩnh Hằng, bốn Thánh Vệ không thể hỗ trợ họ chiến đấu.

Tiến vào tầng thứ hai, mọi người cùng phóng linh cánh bay hướng chỗ sâu trong.

Họ chưa từng tiến vào tầng thứ ba tháp Vĩnh Hằng. Khi từ chỗ Nhật Nguyệt Thần Oa biết được Tử Linh Thánh Pháp Thần, Y Lai Khắc Tư chính là kẻ khiến thế giới nhân loại sinh linh đồ thán, thủ phạm gây tai họa lớn thì Long Hạo Thần không muốn từ tháp Vĩnh Hằng được đến một chút truyền thừa nào của y. Cho nên thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vẫn không tiếp tục tiến lên. Nhưng hiện giờ thì khác, Thải Nhi thay thế Long Hạo Thần, trở thành người thừa kế. Hơn nữa nàng nhất định phải được đến sự truyền thừa này để hồi sinh cho Long Hạo Thần. Họ chẳng những phải tiếp tục tiến lên, càng phải xông lên tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng, có truyền thừa của Y Lai Khắc Tư mới được.

Vậy nên họ không dám chậm trễ, bảy ngày, họ chỉ có thời gian bảy ngày. Nếu như trong bảy ngày không thể hồi sinh cho Long Hạo Thần, vậy họ sẽ vĩnh viễn không có cơ hội.

Hiện tại không phải lúc lo lắng thông qua bốn tầng sau có bao nhiêu khó khăn. Dù họ đối mặt thử thách tựa như đối diện Ma Thần Hoàng, Thải Nhi cũng quyết không dừng bước. Nếu Long Hạo Thần thật đã chết, vậy nàng nhất định sẽ đi theo hắn.

Rất nhanh họ đã tới lối đi thông lên tầng ba. Thải Nhi xoay người lại nhìn đồng bạn sau lưng mình.

Hàn Vũ trầm giọng nói.

“Thải Nhi, trước khi đoàn trưởng sống lại, cô chính là thay quyền đoàn trưởng của chúng ta. Ra lệnh đi. Dù dùng cả mạng sống thì chúng tôi nhất định phải trợ giúp cô đi đến cuối cùng.”

Thải Nhi hít sâu, nàng không nói cảm ơn chỉ gật mạnh đầu với đồng bạn. Nàng là người thứ nhất đi vào hành lang truyền tống.

Ánh sáng lấp lánh, truyền tống kỳ lạ đưa mọi người đến tầng thứ ba tháp Vĩnh Hằng.

Chỉ mới xuất hiện tại đây thì tất cả cùng có cảm giác cơ thể lạnh lẽo. Không khí xung quanh rõ ràng biến dị đặc.

Không còn là thế giới lơ lửng không trung, họ thấy là một mảnh tối tăm.

Mặt đất là từng khối gạch đen trải thành. Trên bầu trời là vàng trắng sắc ám tím. Tới đây họ tựa như vào một thế giới khác, hơn nữa là thế giới không có cuối.

Tận cùng ánh mắt không nhìn thấy giới hạn, chỉ có vô tận hắc ám. Mà trong hắc ám vô tận này, vô số lửa sắc ám tím nhấp nháy. Đó là Hỏa Hồn, Hỏa Hồn thuộc về khô lâu binh.

Đúng thế, ở tầng ba tháp Vĩnh Hằng, họ thấy là vô tận biển xương khô. Tại đây tràn ngập hơi thở hắc ám khủng bố. Nơi đây chỉ có ám nguyên tố và tĩnh lặng nặng nề.

Nhưng dù là kẻ địch hay là cái gì khác, lúc này trong con người các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chỉ có cố chấp. Trong lòng họ chỉ có một việc phải làm, đó chính là đập hết mọi chông gai chướng ngại, hồi sinh Long Hạo Thần!

Khiến các bạn kinh ngạc là Thái Nhi không trước tiên xông vào biển khô lâu. Ánh mắt nàng lạnh băng mà trầm tĩnh, không có điên cuồng.

Nàng thật rất muốn không thêm để ý gì hết xông lên! Nhưng nàng không thể. Bởi vì nàng sợ rằng mình chỉ có một lần cơ hội, tuyệt không thể chậm lại dù chỉ một giây thời gian. Vậy nên nàng không thể mù quáng chiến đấu, chỉ có dùng thời gian ngắn nhất qua hết mọi thứ thách mới là việc hiện tại nàng nên làm.

“Tại tầng thứ nhất và tầng thứ hai tháp Vĩnh Hằng, chúng ta đối mặt là thử thách lấy bốn Thánh Vệ làm chính. Thuộc tính của bốn Thánh Vệ là hỏa, băng, thổ, phong. Cũng chính là đại biểu bốn nguyên tố cơ sở nhất, thủy, hỏa, thổ, phong. Xem tình hình trước mắt thì thử thách đầu tiên tại tầng thứ ba của chúng ta là hắc ám. Các Thánh Vệ đã từng nói, chúng tổng cộng có mười hai cái. Vậy thì thử thách chính tại đây tất nhiên do Thánh Vệ thứ năm, Thánh Vệ thuộc tính hắc ám.”

“Khô lâu trong tháp Vĩnh Hằng và khô lâu tại thế giới của Hạo Nguyệt không hề giống nhau. Thực lực của chúng nó chắc mọi người đều biết rồi. Nhiều khô lâu như vậy, đủ để chết đuối chúng ta. Dù có thể giết chúng thì không biết mất bao lâu. Vậy nên chúng ta cần làm không phải giết hết chúng mà là tại trong đó tìm ra Hắc ám Thánh Vệ, đánh bại nó, thông qua thử thách này.”

Thanh âm lạnh lẽo của Thái Nhi quanh quẩn tại tầng thứ ba tháp Vĩnh Hằng. Lời nói bình tĩnh của nàng khiến sự nôn nóng, xúc động trong lòng thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi dần bình tĩnh lại. Họ kinh ngạc phát hiện, tuy không còn Long Hạo Thần chỉ huy nhưng Thái Nhi trở thành đoàn trưởng tạm thời lại hoàn toàn nhập vai, bây giờ vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh.

Niềm tin bất giác sinh ra trong lòng mỗi Săn Ma giả thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Đúng rồi! Ban đầu khi họ thành lập Săn Ma Đoàn thì đội có hai trụ cột. Chẳng qua ánh sáng của Thái Nhi luôn bị Long Hạo Thần che giấu mà thôi.

Bây giờ Thái Nhi chẳng những đã là Thần Quyển Giả Tử Thần, còn hồi phục trí nhớ cũ. Long Hạo Thần đã chết, cơ hội sống lại bày ngay trước mắt, Thái Nhi không chút che giấu khiếm tốn nữa. Nàng phải bộc phát tất cả vốn liếng, dẫn theo đồng bạn tranh thủ cơ hội cuối cùng.

“Hàn Vũ!” Thái Nhi trầm giọng quát.

“Có!” Hàn Vũ tiến lên một bước.

Thái Nhi nói.

“Chờ lát nữa chúng ta sẽ mọi mặt công kích, một khi bắt đầu chiến đấu thì Hắc ám Thánh Vệ giấu trong khô lâu sẽ không thể tiếp tục bình tĩnh. Tà Nhân Linh Chủ của anh có tinh thần lực mạnh nhất, hãy tìm ra nó, tóa định.”

“Vâng!” Hàn Vũ lập tức lên tiếng cũng triệu hoán ra Tà Nhân Linh Chủ.

“Trương Phóng Phóng đằng trước, Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc, Hàn Vũ đằng sau, còn lại không thay đổi trận hình. Anh Nhi, trừ Mạch Đầu ra đừng triệu hoán tiêu hao nhiều linh lực. Giết!!!”

Cùng với tiếng hét cuối cùng, Thái Nhi vung Lưỡi Hái Tử Thần xông lên. Trương Phóng Phóng giờ thuận trước người, cùng vọt hướng biển khô lâu.

Thân thể khô lâu là màu đen, tựa như không gian này, ánh sáng duy nhất trong không gian chính là Hỏa Hồn nhấp nháy trong mắt chúng.

Đám Thái Nhi hành động, biển khô lâu cũng động, ủa lên, giờ cao vũ khí khác nhau xông hướng họ.

Giang rộng linh cánh sau lưng, Thái Nhi không ở trong đội, làm thích khách, nàng vốn nên ở vòng ngoài. Thân hình chợt lóe, nàng đã vượt qua Trương Phóng Phóng xông lên trước nhất, tựa như lưỡi dao nhọn mạnh cắt vào biển khô lâu.

Từ hai năm trước thì họ đã thông qua thử thách hai tầng tháp Vĩnh Hằng, có thể tiến vào tầng thứ ba, chẳng qua là không làm mà thôi. Hiện tại rốt cuộc vào, thử thách tầng thứ ba đối với họ có lẽ không quá khó khăn mới đúng.

Nhưng chân chính xông vào biển khô lâu, Thái Nhi lập tức cảm nhận áp lực to lớn. Thử thách tầng thứ ba đã khó khăn vượt qua cả tầng thứ hai.

Nơi này không còn là từng cửa ải mà là một thử thách lớn lao, không phải một đối một mà là đoàn chiến.

Ánh sáng xám lấp lánh, từng đồng khô lâu bị Lưỡi Hái Tử Thần chém thành mảnh vụn, chỉ một chiêu thì Thái Nhi đã khiến ít nhất hai mươi Hỏa Hồn chiến sĩ khô lâu tắt ngấm. Nhưng nàng cũng cảm giác được thực lực những khô lâu này không ngờ tương đương với cường giả nhân loại cấp sáu. Tuy chúng không có kỹ xảo chiến đấu như Thánh Vệ, nhưng thắng số lượng vô cùng vô tận!

Nhưng cũng vì thế mà hiện ra lực lượng đoàn đội. Bốn quang hoàn vàng gần như cùng lúc khuếch tán bao phủ phạm vi cực lớn.

Bốn quang hoàn vàng đương nhiên là do bốn Kỵ Sĩ Thánh Điện trong đội phóng ra.

Long Hạo Thần không còn nhưng đội họ nhiều nhất vẫn là kỵ sĩ, còn là kỵ sĩ ưu tú nhất trong đám tuổi trẻ hiện nay của Kỵ Sĩ Thánh Điện, Kỵ Sĩ Thánh Điện cấp bảy.

Bốn quang hoàn cùng thi triển một kỹ năng, Thánh Quang Thủ Hộ quang hoàn của Thủ Hộ kỵ sĩ.

Đối với tất cả kẻ địch hắc ám thuộc tính tăng ba mươi phần trăm hiệu quả công kích. Kẻ địch có hắc ám thuộc tính bị Thánh Quang Thủ Hộ quang hoàn xâm nhập thì tốc độ và thuộc tính sẽ toàn diện suy yếu.

Đây chính là quang hoàn cấp sáu, hơn nữa do bốn Kỵ Sĩ Thánh Điện cùng thi triển bao phủ lên mấy trăm mét vuông. Biển khô lâu xông lên thoáng chốc chậm tốc độ. Thái Nhi tựa lưỡi dao ở đẳng trước nhất chợt giảm áp lực.

Ngay lúc này, lực công kích khủng bố của Thái Nhi hoàn toàn hiện ra. Nhớ lại ký ức khiến nàng hồi phục bản năng thích khách bồi dưỡng từ nhỏ. Lưỡi Hái Tử Thần ở trên tay nàng chân chính giống như Tử Thần giáng xuống.

Từng luồng sáng xám tràn ngập lực phá hoại khủng bố tung hoành trên chiến trường. Đi qua đâu là từng mảng biển khô lâu biến thành mảnh vụn. Có nàng dẫn dắt, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi lấy tốc độ kinh người thọc sâu vào biển khô lâu.

Tà Nhân Linh Chủ lúc này đã bình bồng trên đỉnh đầu Hàn Vũ, tinh thần dao động vô hình quét trong biển khô lâu, tìm kiếm kẻ chế tạo ra chúng.

Vương Nguyên Nguyên và Tư Mã Tiên bảo vệ hai bên đội ngũ. Long Hạo Thần chết trận, họ cố gắng kiềm nén bi thương và phẫn nộ trong lòng lúc này hoàn toàn trút vào biển khô lâu. Hai người một vàng một bạc xử lý đám khô lâu lao tới hai bên đội. Khô lâu đen bị họ đánh chết gần như hoàn toàn biến thành bột phấn.

Lâm Hâm không rảnh rỗi, Hỏa Tinh pháp tượng trong tay tựa như Ma Đạo đại pháo bắn liên tục, vừa lên liền ra Lưu Tinh Hỏa Vũ oanh tạc khô lâu trước mặt.

Đánh chết đám khô lâu, mọi người dần phát hiện chỗ tốt.

Năm đó tình huống từng xảy ra tại tầng thứ nhất tháp Vĩnh Hằng lại lần nữa xuất hiện.

Tại tầng một tháp Vĩnh Hằng họ gặp phải số lượng khô lâu không nhiều, nhưng mỗi khô lâu đều có thể cung cấp tăng mười điểm linh lực cho họ, mới khiến Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi lần đầu tiên tập thể trưởng thành, vượt trên đồng lứa, trở thành Săn Ma Đoàn số một hiện thời.

Lúc này những khô lâu tuy không có mỗi tên cung cấp cho họ mười điểm linh lực, nhưng mỗi khi giết chết một khô lâu thì linh lực của họ sẽ tăng một điểm.

Đừng coi thường một điểm, giết một, hai cái thì không rõ ràng, nhưng nếu giết mấy trăm khô lâu thì tăng vọt chính là vài trăm điểm linh lực!

Nếu không phải Long Hạo Thần bị Ma Thần Hoàng giết chết, ở tại đây phát hiện điều này thì họ nhất định sẽ vui mừng hoan hô, không cần nóng lòng tìm hắc ám Thánh Vệ, chỉ cần thoải mái chém giết là được. Họ có thể tại đây tăng mảng lớn linh lực cho mình.

Nhưng hiện nay họ không thể, họ nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất phá tan bình phong trước mặt, tranh thủ thời gian sống lại đoàn trưởng của họ.

Đột nhiên, Thái Nhi xông lên trước nhất chọt lóe người, thân thể mềm mại ở trên không trung đảo vòng lúi trở lại đội, rơi vào chính giữa các bạn.

“Dừng bước!” Nàng khê quát một tiếng, cắm Lưỡi Hái Tử Thần vào mặt đất.

Ảo ảnh Tử Thần sau lưng nàng từ từ nổi lên không trung nhanh chóng biến rõ ràng, đôi tay hợp lại, văn lộ kỳ lạ tổ hợp trên tay ảo ảnh Tử Thần.

Văn lộ màu trắng rất nhanh kết hợp thành quang hoàn hình tròn. Trên quang hoàn dường như có vô số văn lộ mỏng manh, cuối cùng tổ hợp thành ma văn này.

Thái Nhi lùi một bước, thoắt chốc Trương Phóng Phóng tăng nhiều áp lực, chính diện thật nhiều chiến sĩ khô lâu đen điên cuồng vọt hướng y.

Chân trái tiến lên trước một bước, tấm thuẫn giơ trước ngực, trọng kiếm trong tay phải giơ cao qua đỉnh đầu, Trương Phóng Phóng đột nhiên hét lớn một tiếng. Thoắt chốc hàng ngàn luồng sáng vàng phát ra từ thân kiếm, nhuộm diện tích rộng lớn xung quanh thành màu vàng.

Thẩm Phán Quang.

Bị Thẩm Phán Quang chiếu rọi, những khô lâu cấp sáu tuy không chết nhưng Hỏa Hồn cũng kịch liệt nhấp nháy, kinh hoảng không ngừng lùi ra sau. Một số ít cách gần đó thì trực tiếp bị Thẩm Phán Quang đánh nát, khiến không khí hắc ám xung quanh giảm thấp nhiều.

Chính lúc này, ma pháp của Thái Nhi đã hoàn thành.

“Tĩnh hóa.” Hai chữ lạnh băng phát ra từ bờ môi hồng.

Ảo ảnh Tử Thần trên trời ngưng kết ma văn bỗng nhiên khuếch tán ra. Chỉ thấy một vòng sáng trắng nhanh chóng lan tràn, ánh sáng trắng trải qua đâu là từng tên khô lâu đen biến thành trắng, đông cứng không động đậy.

Trong thế giới hắc ám không nhìn thấy giới hạn đột nhiên xuất hiện một đồng khô lâu trắng, cho người cảm giác cực kỳ quái lạ.

Ngay sau đó, những khô lâu trắng hóa thành từng điểm sáng trắng bay lên trời hướng tới ảo ảnh Tử Thần. Linh hồn chúng nó trong quá trình dâng lên hòa vào màu trắng đó. Ảo ảnh Tử Thần màu xám cũng theo đó biến càng thêm chân thực.

Giáp màu xám hoa lệ phủ lên toàn thân, mỗi một vị trí thân giáp đều do lưỡi dao sắc bén tổ thành, trong suốt lóng lánh từng điểm sáng. Duy nhất không thấy rõ là khuôn mặt nó, tựa như trời đêm hư ảo, sâu thẳm không giới hạn.

Thái Nhi lại phóng người lên rơi xuống trước mặt Trương Phóng Phóng, vung lên Lưỡi Hái Tử Thần, dẫn theo đồng bạn tiếp tục tiến lên. Chỉ chốc lát mới rồi nàng đã tĩnh hóa sinh mệnh trên ngàn khô lâu đen, linh lực cũng tăng hơn một ngàn điểm.

Cùng lúc đó, khô lâu đen phía xa bỗng tạm dừng, lần lượt tách ra hai bên lộ một con đường.

Bây giờ tất cả khô lâu đen dường như đều tĩnh lặng. Ngay sau đó, vang lên tiếng thánh thót móng ngựa đập đất. *cốc cốc cốc* biến ngày càng rõ ràng.

Một thân hình cao lớn xuất hiện trong tầm mắt thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Thân hình to lớn này bao trùm trong giáp đen, dưới thân là một ngựa khô lâu cũng bị giáp phủ lên. Người và ngựa đều tỏa ra vàng sáng ám tím. Nó vừa xuất hiện, hơi thở hắc ám trong không khí thoáng chốc biến đậm đặc. Trong vòng trăm mét trên người khô lâu đen xung quanh nó cũng theo đó bao trùm vàng sáng ám tím.

Đích thân đi ra? Không cần nghi ngờ, hắc kỵ sĩ trước mắt chính là cửa ải họ phải đối mặt. Tuy thử thách trong tháp Vĩnh Hằng khó khăn nhưng sẽ không thể không hoàn thành. Nếu khô lâu đen tại đây thật là không có giới hạn vậy coi như là cường giả cỡ Ma Thần Hoàng thì sớm muộn sẽ một chết. Bởi vậy, vô hạn khô lâu đen chỉ là thử thách tâm linh họ mà thôi. Khi họ giết đến số lượng nhất định, hắc kỵ sĩ trước mắt rất có thể là Thánh Vệ số tám đương nhiên sẽ xuất hiện.

“Đi theo tôi!” Thái Nhi lạnh lùng quát một tiếng, là người thứ nhất xông lên.

Lưỡi Hái Tử Thần bị nàng kéo theo, mũi liềm sắc bén để lại dấu hằn cực sâu trên mặt đất. Sát khí đậm đặc chợt bùng phát từ người nàng. Trong khoảnh khắc này, trên người Thái Nhi bao trùm một tầng màu xám, màu xám trong suốt.

Rất nhanh nàng đã tới gần con đường chính giữa biển khô lâu. Khi nàng xông vào con đường thì khô lâu hai bên bỗng điên cuồng nhào lên định cản đường nàng.

Thái Nhi bề ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng có một đoàn lửa, một đoàn lửa thiêu cháy hừng hực. Bây giờ trong đầu nàng luôn quanh quẩn từng chút một khi bên Long Hạo Thần. Dù đối mặt kẻ địch mạnh cỡ nào thì nàng sẽ luôn tiến lên trước, trừ phi chết đi, nếu không thì nàng sẽ không dừng lại bước chân.

Ảo ảnh Tử Thần trước đó hấp thu rất nhiều linh hồn bị tịnh hóa luôn đi theo trên đỉnh đầu Thái Nhi, tựa như cái bóng của nàng nhưng không thì triển bất cứ năng lực nào. Thân thể nó cũng là màu xám như Thái Nhi, màu xám tràn ngập khí thể chết chóc.

Trương Phóng Phóng và thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi ở sau lưng Thái Nhi, tốc độ không chậm chút nào. Ngay lúc Thái Nhi bị hai bên khô lâu đen bao vây công kích thì họ cũng đã xông vào biển khô lâu.

Những khô lâu đen cấp sáu này sao chặn được họ xông lên chứ? Thoáng chốc như lúc trước, họ đã lao vào trong hơn nửa nhanh chóng đuổi theo Thái Nhi.

Lưỡi Hái Tử Thần trong tay Thái Nhi mỗi lần vung lên là kết thúc một đồng sinh mệnh khô lâu. Những khô lâu bị Lưỡi Hái Tử Thần chém giết sẽ hóa thành khí lưu xám phóng lên cao, dung nhập vào ảo ảnh Tử Thần trên trời.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

552. Chương 224: Hắc Ám Kỵ Sĩ

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Chỉ chốc lát sau, Thái Nhi đã dẫn theo đồng bạn xông vào khô lâu bị Hắc Ám kỵ sĩ nhuộm thành màu tím.

Những khô lâu này được Hắc Ám kỵ sĩ tăng phúc thực lực tăng cao nhiều, tốc độ tiến lên của Thái Nhi giảm bớt. Khô lâu lấp lánh ánh tím dù là lực công kích hay phòng ngự đều mạnh hơn khô lâu trước đó nhiều. Kỹ năng chiến đấu cũng càng mạnh mẽ. Thái Nhi không chỉ phải bảo vệ mình còn có Long Hạo Thần sau lưng, không dám quá mức liều mạng. Nhưng dù là vậy thì những khô lâu tím ở trước Lưỡi Hái Tử Thần của nàng chỉ có thể chết từng cái, nàng ngày càng đến gần Hắc Ám kỵ sĩ.

Hốc máu Hắc Âm kỳ sĩ trong cái mũ giáp hừng hực cháy Hỏa Hồn đen. Ánh mắt nó nhốt chặt trên người Thái Nhi, chậm rãi lấy trường mâu năm thước giắt trên yên ngựa.

Hắc Âm kỳ sĩ này cao hơn ba mét lại thêm ngựa khô lâu dưới thân dài bảy mét bốn, cao hai mét, so với Thái Nhi thì thật là như người khổng lồ.

Ngọn lửa tím chớp mắt bốc lên trên trường mâu, ngựa khô lâu đột nhiên nâng lên đôi chân trước, bỗng chốc trong phạm vi bị ánh sáng tím bao phủ thì không khí đột nhiên biến dính đặc. Thái Nhi cũng cảm giác rõ ràng thân thể mình bỗng cứng lại. Ngay sau đó, hàng ngàn ánh sáng tím dường như chợt tìm thấy ngọn nguồn dung nhập vào trường mâu. Tia chớp tím xẹt hướng Thái Nhi.

Thật mạnh!

Hắc Âm kỳ sĩ vừa ra tay, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi kiểm không được mặt đổi sắc. Hàng này trên người tỏa ra khí thế đã đạt đến cường giả cấp chín, coi như là sơ cấp chín thì cũng là cấp chín! Hơn nữa lấy kinh nghiệm chiến đấu cùng Thánh Vệ của họ, thực lực Thánh Vệ tuyệt đối không thể đơn giản dùng cấp bậc tính toán. Chúng nó có võ kỹ cổ đại vượt xa cường giả cùng cấp.

Thái Nhi không né tránh, đằng sau nàng chính là đồng bạn. Nếu lúc này nàng né, vậy Trương Phóng Phóng sẽ đứng mũi chịu sào.

Nhưng ngay lúc đó, một bóng vàng xẹt qua người nàng xông lên trời, trong lúc bay lên đã hoàn toàn biến thành ánh tím. Hàng ngàn tia chớp giáng xuống tán ra bốn phương tám hướng, chính là Cuồng Điện của Tư Mã Tiên.

Tư Mã Tiên không phải giúp Thái Nhi chặn công kích của Hắc Âm kỳ sĩ mà là giúp nàng giải quyết khô lâu xung quanh, để nàng không cần lo lắng đối mặt Hắc Âm kỳ sĩ. Đây là niềm tin giữa đồng bạn, họ đều tin rằng Thái Nhi chắc chắn có thể chặn được một chiêu kia của kẻ địch.

Nếu như Long Hạo Thần đối mặt công kích như Hắc Âm kỳ sĩ, vậy không cần nghi ngờ, hắn lập tức giờ Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuận trước người.

Nhưng Thái Nhi không phải Long Hạo Thần, nàng không có lực phòng ngự cường đại như vậy. Nếu chỉ là bị động phòng ngự, vậy dù làm sao thì nàng cũng không thể ngăn được công kích đã đạt đến uy lực cấp chín. Làm thích khách, nàng mạnh nhất là công kích, bởi vậy nàng chỉ có thể dùng công đối công.

Chân trái bỗng tiến lên một bước, thấy chỉ là một bước ngắn nhưng sau lưng Thái Nhi bỗng sinh ra một chuỗi cái bóng trùng lặp. Lưỡi Hái Tử Thần chém trước mặt, một ánh sáng xám ngưng tụ ở mũi lưỡi hái, vừa lúc chém vào mặt trên ánh sáng ám tím.

Thoáng chốc không khí như đông lại, hình ảnh quái lạ cũng xuất hiện vào lúc này. Sau lưng Thái Nhi xuất hiện một chuỗi cái bóng không ngờ lại hiện ra nữa, cả người nàng thoát nhìn như biến hư ảo, dường như là do vô số Thái Nhi chồng chất thành.

Ngay sau đó, Lưỡi Hái Tử Thần trong tay nàng nâng lên, trong ánh sáng xám, ánh sáng tím của Hắc Âm kỳ sĩ đã mất đi.

Khô lâu đen xung quanh Thái Nhi đã bị Tử Lôi Cuồng Điện đánh bay, trước mặt nàng bây giờ chỉ có một kẻ địch.

Một thân hình khổng lồ lúc này xông lên trời, chính là Tư Mã Tiên. Hắn ở trên trời đuổi theo Quang Chi Đại Lực Hoàn của mình, linh cánh giang rộng, bành bồng tại đó. Quang Chi Đại Lực Hoàn tỏa ánh sáng tím, ngực Tư Mã Tiên cũng lấp lánh sắc đỏ rực rỡ chói mắt.

Lúc trước vị trí Tư Mã Tiên ở đã bị Dương Văn Chiêu đúng lúc bổ sung, tuyệt không để đoàn đội lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Chặn một kích của Hắc Âm kỳ sĩ, sắc mặt Thái Nhi hơi tái nhợt nhưng nàng không chút tạm dừng, thân thể chợt lóe đã tới trước mặt Hắc Âm kỳ sĩ. Tốc độ nàng rất nhanh, tựa như thuận di vậy. Nên biết trên người nàng còn công Long Hạo Thần, nhưng lúc này dường như không hề ảnh hưởng tốc độ của nàng.

Trường mâu trong tay Hắc Âm kỵ sĩ chợt lóe, huyền hóa ra hàng ngàn cái bóng bao phủ Thái Nhi. Cùng lúc đó, một vòng quang hoàn sắc ám tím cũng lan tỏa từ người nó. Quang hoàn chỉ có đường kính mười mét nhưng tựa như đông lại trên mặt đất, dâng lên ánh sáng tím. Âm nguyên tố tại tầng thứ ba tháp Vĩnh Hằng bỗng chốc ủa hướng nó. Loại cảm giác này hơi giống kỹ năng Súc Thể của Long Hạo Thần. Nhưng Súc Thể của Long Hạo Thần không thể động, mà Hắc Âm kỵ sĩ thì như không bị ảnh hưởng. Chỉ cần thân thể nó không ra khỏi phạm vi quang hoàn thì súc thể sẽ cứ kéo dài, khiến sức chiến đấu của nó càng khủng bố.

Đối với tất cả chuyện này Thái Nhi tựa như không trông thấy. Đối mặt hàng ngàn mũi thương, thân thể Thái Nhi đột nhiên biến hư ảo. Thân hình ảo ảnh vỡ tan trong bóng mâu, bản thể của nàng thì xuất hiện ở sau lưng Hắc Âm kỵ sĩ. Lưỡi Hái Tử Thần ở trên không trung vạch luồng sáng xám âm trầm chém hướng sau lưng Hắc Âm kỵ sĩ.

Hắc Âm kỵ sĩ không xoay người lại, bởi vì vốn không kịp. Đuôi thương như có con mắt chỉ vào vị trí mũi nhọn Lưỡi Hái Tử Thần.

Cơ thể Thái Nhi kịch liệt run lên, so đấu linh lực thì đương nhiên nàng không thể bằng đối thủ.

Nhưng trường thương đen cũng bị Lưỡi Hái Tử Thần cắt xuống một miếng, càng thêm khủng khiếp là tầng tầng lớp lớp lưỡi dao tựa đóa hoa sen phát ra từ Lưỡi Hái Tử Thần, từ sau lưng toàn diện bao phủ Hắc Âm kỵ sĩ, căn bản không cho nó cơ hội xoay người.

Hắc Âm kỵ sĩ cũng khá mạnh, nhanh chóng ra quyết định. Ngựa khô lâu dưới thân đột nhiên xông lên, cùng lúc đó, quang thuẫn sắc ám tím bỗng xuất hiện sau lưng nó.

Lực công kích của Lưỡi Hái Tử Thần khủng khiếp cỡ nào chứ, gần như giã tiếp theo thì quang thuẫn đã thành mảnh vụn biến mất. Nhưng rốt cuộc vẫn cho Hắc Âm kỵ sĩ tranh thủ một phần thời gian. Xoay người, trường thương trong tay quét đằng sau.

Rầm!

Một tiếng trầm đục, thân thể Thái Nhi bỗng chốc bị quét ngã bay ra ngoài. Không phải nàng không muốn né tránh mà vốn không có cách nào tránh khỏi. Khoảnh khắc Hắc Âm kỵ sĩ ra tay, không khí xung quanh đột nhiên đông lại khiến nàng giảm tốc độ.

Cùng lúc đó, có tiếng sấm đánh ầm vang, cột sáng điện tím từ trên trời giáng xuống đánh hướng Hắc Âm kỵ sĩ.

Tư Mã Tiên sớm đã hoàn tất súc thể Tử Huyền Thần Lôi Pháo trên không trung, đang đợi Hắc Âm kỵ sĩ xoay người lộ ra sơ hở.

Ra tay không chỉ mình gã. Một tiếng phượng hót lãnh lút bị tiếng sấm gầm che giấu. Lam Hỏa Phượng Hoàng bay lên, theo sau sét tím lao hướng Hắc Âm kỵ sĩ.

Tư Mã Tiên và Lâm Hâm đều dốc sức ra tay. Tử Huyền Thần Lôi Pháo thêm vào Lam Hỏa Phượng Hoàng đều là một trong các công kích mạnh nhất của họ.

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vĩnh viễn không phải một người chiến đấu. Thái Nhi hấp dẫn lực chú ý của Hắc Âm kỵ sĩ, công kích của họ đương nhiên có thể phát huy uy lực mạnh nhất.

Lam Hỏa Phượng Hoàng của Lâm Hâm so với hai năm trước thì biến đổi cực lớn. Đầu tiên là thể tích, nhỏ hơn trước nhiều, đôi cánh giang rộng cũng chưa tới hai mét, thoạt nhìn tựa như một con chim to xác. Nhưng Lam Hỏa Phượng Hoàng lúc này xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Người nó không bốc cháy lửa, toàn thân tựa như thủy tinh lam hoàn chỉnh điêu khắc thành. Ba lông đuôi xinh đẹp bay phấp phới sau lưng, lông toàn thân hiện ra tựa như là vật sống. Đôi mắt lấp lánh ánh sáng tràn ngập lửa cháy.

Hắc Âm kỵ sĩ đích thực cường đại, quét bay Thái Nhi, đánh chính diện. Ngựa khô lâu đột nhiên nâng đôi móng trước nhấc người lên, há mồm phun ra lửa ám tím hóa thành tấm chắn trước người nó.

Nhưng lửa ám tím sao chống được uy lực Quang Chi Đại Lực Hoàn cấp sử thì thêm vào Tử Huyền Thần Lôi hợp thành sau tiến hóa?

Tầm thuẩn chớp mắt vỡ nát, Tử Huyền Thần Lô Pháo đập mạnh vào người ngựa khô lâu.

Bổng chốc ngựa khô lâu như bị đập vào tường thành dày, ầm một tiếng mang theo Hắc Âm kỵ sĩ lùi ra sau, cả đầu ngựa và nửa thân trước đều vỡ ra, vung Hắc Âm kỵ sĩ xuống dưới.

Lúc đối mặt Báo Ma Thần Âu Tắc, nhờ vào Tử Huyền Thần Lô Pháo, Tư Mã Tiên cứng rắn chặn đối thủ, hơn nữa khi đó Âu Tắc còn trong trạng thái Ma Thần Hóa. Dù là Hắc Âm kỵ sĩ hay tọa kỵ của nó về mặt thực lực thì không thể so sánh với Báo Ma Thần kia! Đương nhiên không cần nổi một kích đó.

Nhưng mà ngựa khô lâu hy sinh không phải không đáng giá. Tuy nó bị nổ nát nhưng cũng chặn được phần lớn công kích của Tử Huyền Thần Lô Pháo cho Hắc Âm kỵ sĩ, chỉ có một ít dư chấn là đánh vào người Hắc Âm kỵ sĩ. Hắc Âm kỵ sĩ toàn thân tỏa ánh sáng tím, tốc độ hơi chậm chạp. Lúc này, Lam Hỏa Phượng Hoàng của Lâm Hâm đã tới rồi.

Tiếng phượng hót thánh thót rót cuộc vang vọng tại tầng thứ ba tháp Vĩnh Hằng. Bây giờ Hắc Âm kỵ sĩ đã rút xuống đất, trường mâu chỉ hướng trước, một bóng mâu đâm thẳng vào đầu Lam Hỏa Phượng Hoàng, định hủy diệt nó.

Thế nhưng thân thể Lam Hỏa Phượng Hoàng đông lại trên không trung. Khoảnh khắc này, không ngờ Lam Hỏa Phượng Hoàng hóa thành luồng sáng lam chợt biến mất.

Đó là một luồng sáng lam như kim, ánh sáng chợt lóe thì đã đâm vào trường mâu của Hắc Âm kỵ sĩ.

Hắc Âm kỵ sĩ rõ ràng cảm nhận được uy hiếp cực lớn, miệng phát ra tiếng hú sắc nhọn. Ánh sáng tím chói mắt và hơi thở hắc ám dâng lên từ người nó bỗng đông lại. Một đoàn sáng chính giữa màu đen xung quanh màu tím từ ngực nó bay lên. Thân thể nó cũng đông lại. Ánh sáng tím lượn lờ, người nó tựa như pho tượng điêu khắc đứng yên tại đó.

Đây hiển nhiên là một kỹ năng phòng ngự bị động, hơi giống Thần Ngự Thuần.

Trong chớp mắt này, uy lực Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô rót cuộc bùng phát.

Trường mâu trong tay Hắc Âm kỵ sĩ hòa tan từ mũi thương, ánh sáng lam lan tràn với tốc độ kinh người, chớp mắt đã đến cánh tay nó. Chỉ thấy trường mâu của Hắc Âm kỵ sĩ hòa tan cánh tay phải trực tiếp tan trong ánh sáng lam, không để lại chút dấu vết. Ánh sáng lam càng tiếp tục hướng tới thân thể nó, xung đột kịch liệt với đoàn sáng tím đen ở ngực nó.

Uy lực của Lam Hỏa Phượng Hoàng có lẽ quá mạnh mẽ, nhiệt độ cao khủng bố khiến không khí xung quanh đều vận vẹo. Dù có đoàn sáng tím đen ngăn cản nhưng vai phải của Hắc Âm kỵ sĩ vẫn nhanh chóng hòa tan, hơn nữa vẫn kéo dài tới ngực nó.

Cùng lúc đó, một ánh sáng xám thê lương chém hướng sau lưng Hắc Âm kỵ sĩ. Trên bầu trời ảo ảnh Tử Thần cũng tỏa ra luồng sáng xám chiếu rọi trên lưỡi dao ánh sáng xám thê lương kia.

Bán nguyệt chợt lóe, đoàn sáng tím đen theo tiếng vỡ nát, cùng vỡ còn có nửa người bên trái của Hắc Âm kỵ sĩ.

Lam Hỏa Phượng Hoàng mất đi lực cản, lấy tốc độ kinh người lan tràn, chớp mắt đã thiêu cháy người Hắc Âm kỵ sĩ không còn một mảnh.

Một ngọn lửa tím đen thoát ra khỏi đầu Hắc Âm kỵ sĩ phát ra thanh âm hơi sắc nhọn.

“Thánh Vệ số tám nghe theo lệnh của người!”

Vừa dứt lời nó đã hóa thành đoàn sáng tím dung nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng trước ngực Thái Nhi.

Từ lúc bắt đầu chiến đấu đến khi kết thúc, cả quá trình không tính quá lâu, chính Thái Nhi đều không ngờ họ có thể dễ dàng chiến thánh Thánh Vệ số tám.

Không thể nghi ngờ, có công lớn nhất trong trận chiến này là Tư Mã Tiên và Lâm Hâm. Tử Huyền Thần Lô Pháo thêm vào Lam Hỏa Phượng Hoàng mới có thể kết thúc Hắc Âm kỵ sĩ, Thái Nhi vốn không ra tay hết sức.

Cùng với cái chết của Hắc Ám kỵ sĩ, thế giới hắc ám xung quanh chợt biến vặn vẹo, những khô lâu đen cũng biến mất trong sự vặn vẹo này.

Khi mọi thứ lại biến rõ ràng thì họ phát hiện mình đang đứng trong hành lang rộng rãi.

Nơi này hơi giống với tầng thứ nhất tháp Vĩnh Hằng, chẳng qua cột trụ xung quanh đều là màu tím mà thôi. Phía xa họ nhìn thấy một mảnh sương mù.

Thải Nhi hít sâu, gạt đầu với Lâm Hâm và Tư Mã Tiên.

Lúc này hai người đều khoanh chân ngồi xuống. Tư Mã Tiên còn đỡ, có Xích Long Giáp suy yếu phản phệ của Tử Huyền Thần Lô đối với thân thể, chẳng qua linh lực tiêu hao hơi lớn. Nhưng Lâm Hâm thì không được, uy lực Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô của y còn mạnh hơn trước nhiều, khi phản phệ thì càng thêm mãnh liệt, hơn nữa tiêu hao linh lực cực kỳ khủng bố. Nên biết đối phương là một cường giả cấp chín, Hắc Ám kỵ sĩ cấp chín này ở trước Lam Hỏa Phượng Hoàng cũng phải hòa tan, đây mới là công kích mạnh nhất của y, so với Hỏa Thần Nhất Chỉ mạnh hơn nhiều. Nếu không phải vì tranh thủ thời gian cứu Long Hạo Thần, y tuyệt đối sẽ không dễ dàng sử dụng Lam Hỏa Phượng Hoàng.

Tư Mã Tiên nói với Thải Nhi.

“Phó đoàn trưởng, mặc kệ hai chúng tôi đi. Chúng ta đã qua khỏi cửa này, chỗ này an toàn, trước tiên chúng tôi ở lại đây hồi phục linh lực. Các người tiếp tục tiến lên, chờ chúng tôi hồi phục đôi chút sẽ đuổi theo.”

Trong tháp Vĩnh Hằng, trừ quang hệ có thể hấp thu đủ nguyên tố hồi phục linh lực ra, chỉ có tử vong thuộc tính của Thải Nhi mới làm được. Mấy người khác muốn hồi phục linh lực không thể dựa vào nguyên tố trong tháp Vĩnh Hằng, chỉ có thể nhờ vào ma tinh.

Lúc này, đôi tay Lâm Hâm cầm hai ma tinh hỏa hệ cấp tám, đang nhanh chóng hồi phục linh lực. Đây không phải ma tộc sản xuất ra ma tinh mà đào từ người ma thú. Bởi vì chỉ có như thế mới không kèm theo hắc ám thuộc tính.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

553. Chương 225: Long Tử Uy Còn Đó

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Tiếp tục tiến lên.” Thải Nhi lần nữa gạt đầu hướng đồng bạn, dẫn đồng bạn tiến tới màn sáng trắng cách biệt với thế giới hắc ám.

Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc có cảm giác hơi choáng. Tuy tu vi của họ cũng là cấp bảy, nhưng trận chiến mới rồi làm họ hiểu ra, mỗi thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi thực lực đều mạnh hơn họ. Nên biết lúc trước hai người ở trong đội mình đều là trụ cột vững vàng, thực lực mạnh hơn đoàn viên khác không chỉ một chút. Nhưng ở trước mặt Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi họ có thể làm chỉ là ngăn cản một ít khô lâu binh mà thôi. Hơn nữa bởi vì vết thương chưa lành, lúc trước họ cản khô lâu có chút cố sức.

Ngược lại Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi người ta chủ lực vừa ra tay chính là Thải Nhi, Tư Mã Tiên và Lâm Hâm. Ba người hợp tác cứ thế đánh chết một cường giả cấp chín, còn là áp chế đánh, khiến Hắc Ám kỵ sĩ không thể phát huy hết sức mạnh đã chết trong tay họ.

Long Hạo Thần và Thải Nhi cường đại thì thôi đi, hiện tại Lâm Hâm và Tư Mã Tiên đều đã mạnh đến thế. Lúc trước chiêu họ tấn công, Dương Văn Chiêu và Đoạn Úc ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Kỳ thật ba người Thải Nhi có thể bắt tay nhau nhẹ nhàng tiêu diệt Hắc Ám kỵ sĩ chủ yếu là vì ưu thế trang bị, lại thêm dốc sức tấn công.

Chiến đấu thoát nhìn ngẩn ngui, Lâm Hâm và Tư Mã Tiên lại đều hết sức lấy ra tuyệt chiêu. Thánh Vệ ở trong tháp Vĩnh Hằng đúng là mạnh nhưng chúng nó có cùng một điểm yếu, chính là trang bị.

Nói đơn giản thì nếu mới rồi Hắc Ám kỵ sĩ mặc là Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của Long Hạo Thần, chỉ sợ dù họ dùng thời gian gấp mười lần cũng chưa chắc thắng nổi. Không trả cái giá lớn là không thể nào.

Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi là thần khí, Quang Chi Đại Lực Hoàn của Tư Mã Tiên cũng là cấp sử thi! Cả Sản Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi trên người ai không có vũ khí trên cấp truyền thuyết trở lên chứ?

Màn sáng trắng gần ngay trước mắt, thông qua thử thách của Hắc Ám kỵ sĩ không có nghĩa là họ thông qua tầng thứ ba tháp Vĩnh Hằng. Theo kinh nghiệm hai tầng trước, họ thông qua chỉ là một nửa thử thách tầng này.

Càng về sau thì thử thách càng gian khổ, chiến đấu càng tàn khốc đang ở phía sau chờ đợi họ.

Thái Nhi bước ra một bước, dẫm vào trong màn sáng. Đám Trương Phóng Phóng, Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi theo sát sau.

Một bước ra khỏi màn sáng trắng mọi người đều khê kêu lên. Bởi vì không khí đằng sau màn sáng thật quá khác với không khí bên kia, hoàn toàn là đối lập.

Lúc trước là thế giới tuyệt đối hắc ám, giờ phút này khi họ bước ra khỏi màn sáng, đập vào mắt là hơi thở quang minh vô cùng đậm!

Hắc ám xung quanh đã không còn sót lại chút gì, còn lại là vô tận quang minh.

Cột trụ hai bên giống hệt nhau nhưng tỏa ra ánh sáng vàng tràn ngập hơi thở thần thánh. Mặt đất cũng biến thành vàng, hoa văn mỹ lệ kéo dài tới trước.

Không tồn tại biển khô lâu, nửa sau tầng ba tháp Vĩnh Hằng là một mảnh đất trống mãi đến tận cùng.

Tận cùng tầng thứ ba vẫn là pho tượng điêu khắc, Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Dưới pho tượng ngồi xếp bằng một người. Áo choàng ma pháp quang hệ màu trắng bao phủ thân thể gã, hơi cúi đầu khiến đám Thái Nhi không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Gã cứ thế ngồi dưới pho tượng Y Lai Khắc Tư, tựa như đã ngồi đến thời gian vĩnh viễn lại như đang chờ đợi đám Thái Nhi đến.

Dù lần này đối diện chỉ có một đối thủ, sắc mặt đám Thái Nhi càng thêm nghiêm túc. Chính bởi vì trước mắt chỉ có một kẻ địch, thực lực của gã chắc chắn càng mạnh, ít nhất thì mạnh hơn Hắc Ám kỵ sĩ rất nhiều.

Thái Nhi xoay người nhìn đồng bạn, nói với Trần Anh Nhi.

“Anh Nhi, cô đừng ra tay. Tầng tới chủ yếu nhờ lực lượng của cô. Những người còn lại, đi theo tôi.”

Nói xong Thái Nhi lóe người đã xông hướng ma pháp sư mặc áo choàng ma pháp quang hệ màu trắng. Làm thích khách, đối kháng ma pháp thì hiển nhiên nàng là người thích hợp nhất.

Hàn Vũ, Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc ở nơi tràn ngập hơi thở quang minh thì cảm nhận rõ ràng tầng phúc rất lớn cho linh lực bản thân. Ba người lập tức phát động kỹ năng quang hoàn trùm lên người Thái Nhi.

Dù Dương Văn Chiêu là Trường Giới kỵ sĩ nhưng gã không lao ra. Vết thương gã chưa lành, nếu đối thủ trước mắt còn mạnh hơn tên mới rồi, vậy gã có lao lên cũng chẳng thêm tác dụng gì.

Đi theo Thái Nhi xông lên là Vương Nguyên Nguyên. Sát khí máu tanh nồng đậm bỗng chốc toát ra từ người cô. Lờ mờ thấy một tầng sáng đỏ phóng lên cao, ngưng kết thành bóng ảo giống hệt Vương Nguyên Nguyên.

Sát khí của Vương Nguyên Nguyên khác với Thái Nhi. Sát khí của Thái Nhi tràn ngập hơi thở tử vong, sát khí của Vương Nguyên Nguyên thì tràn ngập máu me.

Một là bản thân thuộc tính kèm theo, một là từ trong thiên quân vạn mã luyện ra. Hai sát khí vào lúc này lại có hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau, hết sức bùng phát, vốn là nơi tràn ngập hơi thở quang minh thánh khiết lại bị sát khí ngập trời quấy hỗn loạn.

Ma pháp sư quang hệ động. Ngay lúc đám Thái Nhi xông lên bước đầu tiên thì thân thể ma pháp sư đã bay khỏi mặt đất.

Một pháp tượng vàng xuất hiện trong tay nó. Pháp tượng chỉ đằng trước, một tầng sáng vàng khuếch tán như sóng nước.

Thải Nhi công Long Hạo Thần không thể trực tiếp tiến vào trạng thái ẩn thân, nhưng tốc độ của nàng nhanh nhất trong Quang Chi Thần Hi. Khoảnh khắc xông lên thì nàng đã tăng tốc. Lúc trước nàng cách ma pháp sư quang hệ chưa tới hai trăm mét, dùng tốc độ của nàng, chỉ cần hai lần nhoáng người thì tới gần ngay.

Nhưng khi nàng tới gần một trăm mét thì vàng sáng nhu hòa chắn trước mặt nàng.

Cảm giác như có tầng lụa mỏng phát trên người. Xông vào vàng sáng vàng, Thải Nhi giật mình phát hiện tốc độ của mình hoàn toàn giảm thấp, bị trói buộc, biến chậm chạp.

Ánh sáng xám um tùm sát khí bùng phát từ Lưỡi Hái Tử Thần. Thần khí đúng là thần khí, ma pháp quang hệ không biết tên trước mũi nhọn của Lưỡi Hái Tử Thần bỗng chốc bị đánh nát.

Ngay khi Thải Nhi cất bước định tiếp tục xông lên, thì ánh sáng vàng bị chém nát tựa như tơ vòng quanh cuốn lấy người nàng.

Vương Nguyên Nguyên đối mặt vấn đề giống hệt Thái Nhi. Họ cách ma pháp sư quang hệ khoảng trăm mét, muốn tiếp tục tiến tới lại nửa bước khó đi.

Một luồng sáng vắn vẹo từ không trung xẹt qua, lao hướng ma pháp sư quang hệ, Tà Nhân Linh Chủ phát uy.

Ma pháp sư quang hệ chậm rãi ngẩng đầu lên, cường đại linh hồn dao động bỗng nhiên từ người nó khuếch tán. Có thể thấy dưới áo choàng là hốc mắt nhấp nháy Hỏa Hồn vàng.

Tinh thần trùng kích của Tà Nhân Linh Chủ còn chưa tới trước mặt nó thì đã bị lực lượng linh hồn cường đại đánh tan, không thể tạo thành bất cứ tổn thương gì cho ma pháp sư quang hệ.

Pháp tượng lại lần nữa vung lên, thanh âm ngâm xướng trầm thấp vang lên. Lúc này mấy gã kỳ sĩ đã tới bên cạnh Thải Nhi và Vương Nguyên Nguyên. Không biết ma pháp mà ma pháp sư quang hệ thi triển là cái gì, vàng sáng vàng cũng ngăn cản đường đi của họ, không thể tiến tới một li.

“Đây là ma pháp quang hệ cấp chín, Thần Thánh Thúc Phục.” Dương Văn Chiêu đột nhiên hét lên. “Nhưng chẳng phải ma pháp đã sớm thất truyền rồi sao? Sao lại xuất hiện tại đây. Đáng chết, còn là thuần phát!”

Ma pháp cấp chín, hơn nữa không trải qua quá trình ngâm xướng chú ngữ, đây đã gần với đẳng cấp cấm chú, hèn chi họ không thể xông vào. Nếu chỉ là ma pháp cấp tám thì nhờ vào Lưỡi Hái Tử Thần của Thải Nhi sẽ không bị hoàn toàn ngăn chặn.

Chú ngữ của ma pháp sư quang hệ còn đang tiếp tục. Ai đều biết, một khi nó hoàn thành chú ngữ vậy mọi người chắc chắn rất khó cản. Lực công kích của ma pháp sư vượt xa chiến sĩ, huống chi ma pháp sư quang hệ còn xuất hiện sau Hắc Ám kỳ sĩ. Đứng nhìn nơi này tràn ngập hơi thở quang minh khiến mọi người thoải mái, nhưng cửa này rõ ràng khó khăn hơn trước nhiều. Đặc biệt là họ phải làm sao mới phá tan Thần Thánh Thúc Phục này đây?

Ngay lúc này, Thải Nhi đột nhiên khê quát một tiếng.

“Nguyên Nguyên!”

Vương Nguyên Nguyên xông vào màn sáng vàng gần như cùng lúc với Thải Nhi, nghe nàng kêu lên thì hai người liếc nhau một cái, ngầm hiểu.

Dù Thải Nhi chỉ mới nhớ lại, nhưng ký ức sau khi mất trí nhớ không vì nhớ lại mà mất đi, hoàn toàn dung hợp. Vậy nên sự ăn ý của họ chưa từng biến mất.

“Một...hai...”

Thải Nhi bắt đầu chậm rãi đếm, ánh mắt nàng luôn nhìn chăm chăm ma pháp sư quang hệ.

Trừ Dương Văn Chiêu và Đoạn Ưc ra, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều yên tĩnh lại, ngừng trùng kích bình phong. Đây chính là ăn ý, không cần Thái Nhi nói thêm cái gì thì họ đã hiểu nàng muốn làm gì.

“Ba...ra tay!” Thái Nhi hét lớn một tiếng.

Trước ánh mắt giật mình nhìn chăm chú của Dương Văn Chiêu và Đoạn Ưc, chỉ thấy trên người Vương Nguyên Nguyên bỗng tỏa ánh sáng bạc chói lòa. Chớp mắt cô đã biến mất. Khi cô lần nữa xuất hiện thì đã đi tới trước mặt ma pháp sư quang hệ. Sắc da cam và đỏ máu đan vào Huyết Tinh Phong Bạo, mang theo

Mắt thấy Băng chiến sĩ sắp vào vào trận hình thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, thân thể nó đột nhiên tạm dừng giữa trời, sau đó nó bỏ thể xông lên, ở giữa không trung miễn cưỡng xoay vòng rơi sang bên cạnh, cùng lúc đó, song trọng kiếm giao nhau trước ngực.

Một luồng sáng xám âm u tựa như chém rách khung trời mạnh đánh vào song kiếm giao nhau của Băng chiến sĩ.

Keng!

Tiếng va chạm giòn vang quanh quẩn trong tầng thứ tư tháp Vĩnh Hằng, hồi âm vắng vắng. Băng chiến sĩ mạnh mẽ như thế mà tại một kích kia bị đánh bay ra hơn bốn mươi mét, mãi đến khi cơ thể đụng vào cột đá chống đỡ tầng thứ tư mới ngừng lại được. Trên trọng kiếm sắc băng lam của nó rõ ràng nhiều vết nứt. Nếu không phải có linh lực cường đại trấn giữ thì chỉ sợ đã sớm tan vỡ rồi.

Thải Nhi vẫn đứng đó, Lưỡi Hái Tử Thần chậm rãi hạ xuống, đáy mắt lóe tia sáng lạnh lùng.

Thủ Hộ kỵ sĩ không đủ mạnh chặn chính diện, đối mặt cường địch như vậy, có thể dựa vào chỉ có lực công kích tuyệt đối mạnh mẽ của nàng!

Tử Thần Thất Tuyệt, Tử Chi Thương rút cuộc lên đài.

So sánh với khi nàng mất trí nhớ, Tử Chi Thương vừa chém ra thì uy lực ít nhất mạnh gấp đôi. Băng không lâu chính là Thánh Vệ có kỹ xảo chiến đấu cổ đại mạnh mẽ, nhưng đối mặt một chiêu kia thì nó không có khả năng né tránh hay làm cái gì, thật sự bị Thải Nhi đánh bay còn suýt nữa hủy binh khí. Có thể tưởng tượng uy lực một kích kia khủng bố cỡ nào.

Từ trở lại tháp Vĩnh Hằng từng bước một tới đây, Thải Nhi vẫn chưa dùng hết sức mạnh. Bởi vì nàng hiểu rõ, thử thách phía sau chờ đợi mình sẽ ngày càng khó khăn. Trước khi được truyền thừa từ Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, hồi sinh cho Long Hạo Thần, nàng tuyệt đối không thể ngã xuống. Cho nên nàng luôn nhờ vào lực lượng đồng bạn, còn mình thì không ngừng tích góp sức mạnh.

Nhớ lại hai đoạn ký ức, nhưng nàng còn hơi khó thích ứng lực lượng Thần Quyển Giả, đang thông qua không ngừng chiến đấu dung hợp lực lượng cường đại này.

Công kích bình thường đã không đủ để ngăn chặn Băng chiến sĩ cấp chín. Một khi để nó xâm nhập, dù mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đánh ngược nó nhưng chỉ cần nó hủy chú ngữ của Trần Anh Nhi, đợt thử thách này chỉ sợ đám Thải Nhi thua chắc.

Lúc Băng chiến sĩ bị đánh bay, Hỏa ma pháp sư phía xa và ma pháp của Trần Anh Nhi gần như hoàn thành cùng thời gian.

Từng cánh cửa ánh sáng lóe lên đằng sau lưng Trần Anh Nhi, tổng cộng sáu cánh cửa tỏa ra ánh sáng chói mắt, mỗi cửa khác nhau. Đỏ, lam, vàng chanh, xanh, vàng, đen. Hiển nhiên là màu của sáu nguyên tố.

Trong tiếng gầm kinh khủng, sáu địa long thân hình to lớn cùng đi ra cánh cửa ánh sáng, quay quanh bên cạnh thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Trần Anh Nhi thì vừa lúc đứng ở chính giữa pháp trận chúng nó hợp thành.

Linh cánh giang rộng, cơ thể Trần Anh Nhi chợt bay cách mặt đất ba mét thì ngừng, bồng bềnh giữa trời. Tay cô cầm quả cầu thủy tinh đối diện Hỏa ma pháp sư phía xa. Ma pháp trận sao sáu cánh đã lộ mờ hiện ra. Mỗi Săn Ma giả ở trong trận đều cảm giác toàn nguyên tố thuộc tính kịch liệt dâng lên.

Lúc này cả tầng thứ tư tháp Vĩnh Hằng đã biến thành thế giới màu đỏ.

Từng đoàn hỏa cầu sắc đỏ vàng xuất hiện quanh người Hỏa ma pháp sư, rất nhanh trải rộng mỗi góc bên cạnh nó, tựa như bức tường kín không kẽ hở.

“Cẩn thận, đây là Lưu Tinh Hỏa Vũ chân chính, chưa tới cấp cấm chú thì cũng gần như thế!” Lâm Hâm hoảng sợ biến sắc mặt.

Ma pháp hỏa hệ trình độ cỡ này nếu đặt trên chiến trường đủ xử lý cả quân đoàn. Tuy không gian trong tháp Vĩnh Hằng coi như rộng nhưng bị ma pháp công kích toàn phương vị, họ vốn không có cơ hội né tránh.

“Grao!!!!” Sáu tiếng gầm cùng vang lên. Sáu hơi thở màu khác nhau cùng phun ra trong miệng các địa long. Những địa long này đều là ma thú cấp chín, tương đương với cường giả nhân loại cấp tám.

Quả cầu thủy tinh trong tay Trần Anh Nhi trở thành giao điểm của sáu hơi thở, thoáng chốc quả cầu thủy tinh theo đó biến thành sáu sắc màu.

“Đi!” Trần Anh Nhi khẽ quát một tiếng. Bỗng chốc, một luồng sáng bảy sắc bắn hướng Hỏa ma pháp sư phía xa.

Pháp trượng của Hỏa ma pháp sư cũng gần như cùng lúc vung ra trước, phủ lên toàn không gian. Lưu Tinh Hỏa Vũ mang theo khí thế không gì sánh kịp bắn hướng bọn họ.

Lúc này Bằng chiến sĩ đã sớm biến mất đằng sau cột trụ.

Từng màn sáng phòng ngự không ngừng phát ra từ người mọi người, nhưng khiến họ giật mình là mặc kệ cố gắng cỡ nào, ma pháp phòng ngự của mỗi người đều không thể thành hình, trực tiếp tan biến trong pháp trận do sáu địa long tổ thành.

Trên quả cầu thủy tinh phát ra chùm sáng có thể lớn bao nhiêu? Chẳng qua lớn hơn nắm tay người thường một chút mà thôi. Còn Lưu Tinh Hỏa Vũ? Đây chính là rậm rạp ập đến! Thoáng chốc ngay cả Thái Nhi cũng căng thẳng tinh thần. Nhưng bây giờ nàng chỉ có thể tin tưởng Trần Anh Nhi. Bởi vì nàng thấy rõ, khi Trần Anh Nhi phát ra ánh sáng bảy sắc thì trong mắt tràn ngập tự tin.

Ánh sáng bảy sắc thẳng tắp đụng vào Lưu Tinh Hỏa Vũ. Khoảnh khắc hai ma pháp thoát nhìn uy lực cách biệt một trời một vực va chạm, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi có loại cảm giác kỳ lạ. Giấy phút đó dường như thời gian ngừng lại. Lưu Tinh Hỏa Vũ thể tới hung mãnh nhưng lại ngừng giữa trời, cột sáng sáu sắc thì như hòn đá nhỏ rơi vào biển lửa, văng lên một tầng gợn sóng nhu hòa.

Trên Linh Hồn Thánh Y của Trần Anh Nhi, một trăm lẻ tám viên linh đan bỗng tỏa ra ánh sáng chói mắt. Đôi tay trắng nõn của cô làm động tác hạ xuống, bỗng chốc ánh sáng sáu sắc bên trên quả cầu thủy tinh rơi xuống, hóa thành màn sáng sáu sắc lấy sáu địa long làm điểm tựa, bao phủ mọi người vào trong.

Ngay sau đó, thời gian trở lại, Lưu Tinh Hỏa Vũ ập đến, nhưng ánh lửa chính giữa đã hoàn toàn biến mất. Lúc này thoát trông nó càng giống hỏa hoàn khổng lồ, tuy lao tới nhưng hỏa lưu tinh trung tâm nên đánh vào Quang Chi Thần Hi đã biến mất.

Tiếng nổ đécc tai vang xung quanh, hỏa nguyên tố khủng bố khiến không khí vặn vẹo kịch liệt. Nhưng Lưu Tinh Hỏa Vũ mất đi uy lực chính yếu nhất chỉ đánh vào chỗ trống quanh Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi mà thôi. Tàn lửa nóng cháy tiếp xúc màn sáng sáu sắc Trần Anh Nhi phóng ra thì tựa như tuyết tan, không đem lại chút tác dụng công kích.

Càng khiến người rung động là, cột sáng sáu sắc hòa tan Lưu Tinh Hỏa Vũ không biến mất mà vẫn bắn thẳng hướng Hỏa ma pháp sư.

Khi đó Lâm Hâm ăn thiệt thòi bởi chiêu này của Trần Anh Nhi, bây giờ cô lại lần nữa thi triển nó thì uy lực mạnh hơn lúc so đấu rất nhiều, hiển nhiên khi đó cô cũng nung tay.

Điểm kỳ diệu nhất của cột sáng sáu sắc là dù gặp phải nguyên tố ma pháp thuộc tính gì đều có thể phân giải nó, uy lực bản thân thì không chịu ảnh hưởng.

Hỏa ma pháp sư phóng ra Lưu Tinh Hỏa Vũ, đột nhiên thấy ánh sáng sáu sắc bắn tới thoáng chốc kích ngạc, vội vàng bày ra một tấm chắn lửa trước mặt.

Cùng lúc đó, một bóng dáng bằng lam chợt xuất hiện trước người nó, đối diện ánh sáng sáu sắc, song kiếm giao nhau chém ra.

Phập

Ánh sáng sáu sắc rơi vào người Bằng chiến sĩ, thân thể nó chợt đông lại. Công kích bằng hệ cấp chín cường đại của nó chẳng ngờ không chút tác dụng với ánh sáng sáu sắc này. Cả người nó lập lách ánh sáng sáu sắc đông lại tại đó, tựa như pho tượng huyền lệ.

Nguyên Tố Tù Lung.

Trần Anh Nhi biểu tình bình thản. Bây giờ cô không còn chút gì bình thường hoạt bát, ngón trỏ tay phải nhẹ chạm vào quả cầu thủy tinh, tiếng giòn vang quanh quẩn trong không gian rộng lớn này.

“Nguyên tố, phân giải.”

Hình ảnh kinh khủng xảy ra. Chỉ thấy trên người Băng chiến sĩ hóa thành sáu sắc, sáu loại nguyên tố đại biểu cho thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh, hắc ám bỗng hóa thành sáu sắc bắn tứ tung. Khoảnh khắc chúng tách ra, công kích khó thể miêu tả xuất hiện trên người Băng chiến sĩ.

Két

Thân thể Băng chiến sĩ vỡ nát, hóa thành sáu khối, sau đó bị lỗ đen chính giữa do sáu nguyên tố thoát khỏi nghiền thành bột phấn.

Một kích kia uy lực đã tương đương với cấp chín.

Nhưng phát động chiêu đó xong sắc mặt Trần Anh Nhi tái nhợt. Một trăm lẻ tám viên linh đan trên Linh Hồn Thánh Y càng tỏa ánh sáng chói mắt.

Chỉ thấy tay cô liên tục biến đổi, bỗng mở miệng hộc ngụm máu văng trên quả cầu thủy tinh.

Cơ thể sáu địa long cùng chấn động, lần nữa bắn ra hơi thở, lại tập trung tại quả cầu thủy tinh.

“Đi đi!” Trần Anh Nhi khê kêu một tiếng, bỗng chốc lại một luồng sáng sáu sắc bắn ra hướng tới Hỏa ma pháp sư phía xa.

Khi cô phát động kích thứ hai thì Thái Nhi đã kéo Lưỡi Hái Tử Thần dán sát mặt đất xông lên.

Hốc mắt Hỏa ma pháp sư kịch liệt nhấp nháy Hỏa Hồn. Đối diện vầng sáng sáu sắc, cường giả như nó mà cũng nhìn không được ngầy ra trong giây lát. Năng lực ma pháp của nó truyền thừa từ thời cổ đại thể mà không hiểu nổi Trần Anh Nhi phát động năng lực là cái gì, chỉ có thể ở trước người mình bày ra một tầng lại một tầng lửa phòng ngự, định mài mòn uy lực luồng sáng sáu sắc.

Nhưng ánh sáng sáu sắc tựa như là vô địch, từng tường lửa dày bị nó xuyên qua. Ánh sáng sáu sắc xuyên qua, cuối cùng vẫn rơi vào người Hỏa ma pháp sư, đem thân thể nó cũng biến thành sáu sắc màu.

Lần này đương nhiên không cần Trần Anh Nhi phát động nguyên tố phân giải, Thái Nhi đã theo sau, Lưỡi Hái Tử Thần mang theo ánh sáng xám trong suốt kết thúc sinh mệnh Hỏa ma pháp sư.

Thánh Vệ số sáu, Thánh Vệ số năm tiến vào Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Các thành viên Quang Chi Thần Hi đều xem ngây ngốc. Khi họ thấy đối thủ thử thách tầng thứ tư là hai cường giả cấp chín cùng xuất hiện, lòng vô cùng nặng nề. Theo họ thấy, muốn qua một cửa này sẽ cực kỳ khó khăn, không trả giá lớn thì rất khó hoàn thành.

Nhưng có ai ngờ được, Trần Anh Nhi dốc sức ra chiêu lại khủng bố cỡ đó. Gần như dựa vào lực lượng một mình cô xoay chuyển tình thế, cứng rắn công kích hai cường giả băng, lửa.

Thân thể mềm mại từ từ đáp xuống đất, khuôn mặt Trần Anh Nhi trắng bệch như tờ giấy, kiểm không được lại phun ra ngụm máu. Cô lão đảo té vào ngực Dương Văn Chiêu, trước khi ngất xỉu thì thào nói.

“Mặt sau nhờ vào các người...”

Dù cô là Linh Hồn Thánh Nữ, dù trên người cô mặc thần khí duy nhất của Linh Hồn Thánh Điện, nhưng cô vốn chỉ là triệu hoán sư cấp bảy! Lực lượng cấp bảy xử lý một cường giả, lại hoàn toàn hạn chế một cấp chín khác, đây không phải là phát huy vượt cấp mà hoàn toàn là rút cạn tiềm năng bùng nổ.

Vì có thêm một phần cơ hội hồi sinh Long Hạo Thần, Trần Anh Nhi không quan tâm gì khác. Đoàn trưởng làm nhiều chuyện cho cô như vậy, coi như đem mạng bỏ lại đây thì cô cũng không hề hối hận.

Nguyên Tố Tù Lung là ma pháp Trần Anh Nhi tự sáng chế, nhưng kỳ thật ma pháp này đã thoát khỏi phạm trù ma pháp triệu hoán. Là Trần Anh Nhi tìm linh cảm từ Hỗn Loạn Nguyên Tố Bắc Ly của Hạo Nguyệt. Muốn thật sự khống chế ma pháp này thì phải đợi cô tăng tu vi lên đến cấp chín mới làm được. Lấy tu vi

hiện tại của cô kỳ thực chỉ có thể thi triển Nguyên Tố Tù Lung một lần, hơn nữa uy lực không mạnh như mới rồi mới đúng.

Nhưng Trần Anh Nhi thông qua rút cạn tiềm lực của mình, cứng rắn phát ra uy lực Nguyên Tố Tù Lung mạnh nhất, chẳng những chống đỡ công kích của Hỏa ma pháp sư, còn trực tiếp dùng Nguyên Tố Tù Lung xử lý Băng chiến sĩ.

Nguyên tố phân giải là bước tiếp theo của Nguyên Tố Tù Lung. Nếu Trần Anh Nhi không rút cạn tiềm năng và sức sống thì không thể nào thi triển ra. Nhưng cô vẫn cưỡng ép sử dụng, có thể tưởng tượng chịu phản phệ cỡ nào. Lại thêm cô miễn cưỡng phát động Nguyên Tố Tù Lung lần nữa, lần này có thể nói là thương tổn đến căn nguyên.

Nguyên Tố Tù Lung kỳ thật không phải kỹ năng vô địch, nó khả năng làm là đối phó sáu loại ma pháp nguyên tố. Nó chỉ có lực hạn chế cường đại, nó không có lực công kích mạnh mẽ gì. Hơn nữa sự hạn chế này chỉ có thể kéo dài thời gian rất ngắn.

Chính là nói, nếu sau khi Trần Anh Nhi hạn chế Băng chiến sĩ, trong thời gian còn Nguyên Tố Tù Lung mà không thể đánh chết nó, vậy một khi nó hồi phục lại sẽ không bị bất cứ thương tổn gì. Lực phòng ngự của Băng chiến sĩ cấp chín dù là Thái Nhi hết sức ra tay cũng chưa chắc một chiêu giết chết, đây mới là nguyên nhân Trần Anh Nhi liều mạng thi triển nguyên tố phân giải. Hỏa ma pháp sư là ma pháp sư, lực phòng ngự dĩ nhiên không thể so với Băng chiến sĩ, Thái Nhi lại kịp thời tấn công, mới một phen thành công, thông qua thử thách tầng thứ tư.

Liên tục hoàn thành ba đợt kỹ năng tự sáng chế Ban Linh Hồn, Trần Anh Nhi có linh lực khổng lồ của Linh Hồn Thánh Y hỗ trợ mới thành công. Nhưng Linh Hồn Thánh Y cung cấp cho linh lực là trong phạm vi thân thể cô chịu đựng được mới thi triển ra, vượt qua cơ thể chịu đựng, cuối cùng cô sẽ nổ tan xác chết.

Nói đến thì cô còn phải cảm ơn Sâm Chu Đoàn Thể Đan. Nhờ vào đan dược này tăng ngoại linh lực của cô lên hơn vạn, tăng mạnh lớn độ thân thể dẻo dai kiên cường, nếu không mới rồi gánh nặng như vậy thì cô quyết không thể sống sót. Mặc dù là vậy, Trần Anh Nhi bị trọng thương trong thời gian ngắn không thể nào hồi phục, chiến đấu mệt mỏi sau cô không thể tiếp tục tham gia.

Sáu địa long đã tự quay về cánh cửa ánh sáng của chúng. Cánh cửa ánh sáng cũng biến mất. Mạch Đâu vội vàng nhảy tới nhảy lui bên người Trần Anh Nhi. Làm bốn mệnh triệu hoán thú, nó có thể cảm nhận rõ bây giờ Trần Anh Nhi suy yếu.

Thái Nhi đã quay lại, đứng bên cạnh Trần Anh Nhi, nàng nhìn chăm chú Trần Anh Nhi trong chốc lát, trầm giọng nói.

“Dương Văn Chiêu, anh ở lại chăm sóc Anh Nhi. Những người khác, theo tôi lên tầng năm.”

Dương Văn Chiêu đang dùng ma pháp quang hệ trị thương cho Trần Anh Nhi, nghe vậy thì gật đầu. Dù đau lòng nhưng gã có thể hiểu lý do Trần Anh Nhi suy yếu như thế. Đổi lại là gã, chỉ cần mình có năng lực thì sẽ không tiếc rẻ cái gì.

Con đường tầng thứ tư đi lên tầng thứ năm ngay trước mặt. Thử thách tầng thứ tư thoát nhìn rất đơn giản, tốc độ thông qua thậm chí còn nhanh hơn tại tầng thứ ba, nhưng kỳ thật nếu không có Trần Anh Nhi mạnh mẽ bùng nổ, họ muốn vượt ải hai băng, hỏa Thánh Vệ hợp sức nhau thì không nhẹ nhàng đến thế. Lúc có Long Hạo Thần còn đỡ, có hấn ngay mặt ngăn cản. Nhưng bây giờ họ thiếu nhất là người thủ hộ cường đại có thể ngay mặt chặn công kích của đối thủ!

Tầng thứ năm sẽ đối mặt cái gì đây?

Thái Nhi đã dùng hết Tử Thần Thất Tuyệt mỗi ngày dùng một lần của Luân Hồi Linh Lô, nhưng nàng không có ý nghỉ ngơi dừng lại, dẫn theo đồng bạn tới tận cùng tầng thứ năm, đi vào ánh sáng truyền tống

Tầng thứ năm tháp Vĩnh Hằng.

Ánh sáng chói lóa, Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Tư Mã Tiên, Lâm Hâm, Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng và Đoạn Úc, bảy người cùng xuất hiện tại một thế giới hoàn toàn mới.

Khác với bốn tầng trước, khi họ mới vào tầng thứ năm thì bỗng cảm giác áp lực cường đại như núi cao đè ép người. Trong áp lực này, mỗi người không thể không dốc sức phóng ra linh lực mới thấy nhẹ nhõm chút.

Thải Nhi đứng đó không động đậy, mắt sáng ngời nhìn thẳng trước.

Tầng thứ năm tháp Vĩnh Hằng thoạt nhìn không khác gì tầng thứ tư, trống trải, hai bên sắp hàng cột đá chỉnh tề kéo dài vào trong. Khác với tầng thứ tư là tầm mắt họ không thể nhìn ra xa, chỉ trông thấy khoảng chừng năm mươi mét, lại nhìn xa hơn thì là một mảnh mông lung.

Thải Nhi lạnh giọng nói.

“Tầng thứ tư là băng và lửa, giống như tầng thứ nhất, chỉ là giao hoán chức nghiệp giữa chiến sĩ và ma pháp sư. Vậy tầng thứ năm này rất có thể chúng ta sẽ đối mặt đất và gió, mọi người cẩn thận.”

Trải qua tầng thứ ba và thứ tư, họ đã mất đi Linh Hồn Thánh Nữ Trần Anh Nhi, cùng với Lâm Hâm thi triển Lam Hỏa Phượng Hoàng, thực lực giảm phần lớn. Đến tận đây họ chỉ có thể hết sức đánh bừa.

Nhưng thử thách mỗi tầng trong tháp Vĩnh Hằng đều là một tầng càng gian nan hơn tầng trước, tại đây rốt cuộc sẽ gặp phải cái gì? Chỉ có đối thủ xuất hiện mới biết.

“Các người ở lại đây, tôi đi dẫn đối thủ cửa này tới.” Nói xong Thải Nhi cầm Lưỡi Hái Tử Thần chậm rãi tiến lên. Trong lúc nàng đi, nghiêng đầu nhìn ảo ảnh lấp lánh ánh sáng xám trên đỉnh đầu.

Ảo ảnh so với tầng thứ ba thì hơi âm đạm và hư ảo, nhưng phần trung tâm càng thêm sáng ngời. Qua tầng thứ tư, vốn nàng định để mọi người nghỉ ngơi một chút, nhưng đã không làm như vậy. Nếu lại nghỉ thì chỉ sợ ảo ảnh Tử Thần sẽ biến mất. Chỉ có trong trạng thái chiến đấu mới giữ cho ảo ảnh này tồn tại.

Thải Nhi đi không nhanh, nhưng nàng bước ra mỗi một bước đều cho người cảm giác tựa ảo ảnh, hiển nhiên là bước đi đặc biệt thuộc về thích khách.

Áp lực trong không khí dường như đang liên tục tăng lên. Khi Thải Nhi bước tới bước thứ mười thì bỗng nhiên trên không trung giáng xuống cột sáng vàng. Một bóng dáng vàng cao to theo đó xuất hiện trong cột sáng.

Khô lâu vàng to lớn cao hơn bốn mét, so với Hắc Ám kỵ sĩ thì càng to con. Đôi tay cầm hai chùy to. Giây phút nó xuất hiện, không khí xung quanh bỗng biến nặng nề.

Chiến sĩ thổ hệ.

Lần này chỉ xuất hiện một người thử thách, không phải hai Thánh Vệ cùng xuất hiện. Nhưng Thải Nhi chẳng những không thả lỏng, cảm xúc càng biến phức tạp.

Thử thách tầng thứ năm chắc chắn càng gian khổ hơn tầng thứ tư, nhưng xuất hiện chỉ một giám khảo, là Thổ chiến sĩ y như nàng đoán. Nhưng thử thách sẽ dễ dàng như vậy sao?

Ngay sau đó, Thổ chiến sĩ cho họ biết nội dung thử thách tầng thứ năm tháp Vĩnh Hằng rốt cuộc là cái gì.

Thổ chiến sĩ cao hơn bốn mét, khoanh khắc ánh sáng vàng quanh người thu lại, chân phải mạnh giẫm đất. Thoáng chốc truyền ra động đất khủng bố. Sóng địa chấn khổng lồ tựa trời sụp đất nước hướng tới mọi người.

Thải Nhi dẫn đầu, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không chút chần chờ đều nhảy lên, mở ra linh cánh tránh né sóng địa chấn.

Nhưng rất nhanh họ trông thấy sóng địa chấn lan tới dưới chân họ thì biến thành thực chất. Vầng sáng màu đất di chuyển, lực hút mạnh mẽ từ dưới xông lên. Dù là tu vi mạnh nhất như Thải Nhi cũng chớp mắt bị kéo xuống đất. Lực hút to lớn điên cuồng lôi kéo thân thể họ, tựa như xung quanh là nước bùn đang nhanh chóng lún xuống.

“Linh vực!” Hàn Vũ kinh hô, kêu ra năng lực Thổ chiến sĩ thi triển.

Đúng vậy, cửa này họ đối mặt địch thủ chỉ có một, nhưng là cường giả cấp chín có thể thi triển linh vực!

Lĩnh vực là cái gì? Là tiêu chí năng lực của cường giả cấp chín. Chỉ có chân chính có lĩnh vực mới trở thành đỉnh cường giả.

Nói đến thì sơ cấp chín rất khó có được năng lực lĩnh vực. Lĩnh vực của bất cứ người nào tất nhiên đều có đặc điểm của riêng mình. Dù là cường giả cùng thuộc tính, không có chuyện lĩnh vực hai người hoàn toàn giống nhau.

Trong lĩnh vực của mình, thực lực cường giả cấp chín phát huy gấp chục lần, cũng hạn chế đối thủ rất nhiều. Cho nên nói có được lĩnh vực cũng có nghĩa là lĩnh vực ít nhất trên hai mươi vạn.

Thổ chiến sĩ có lẽ yếu về mặt trang bị một chút, kỳ thật sức chiến đấu đã gần với Long Kỵ Ma Thần A Tư Mạc Đức, đương nhiên là trừ hai trong ba cái đầu của gã.

Thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều từng tại Linh Hồn Thánh Điện đấu với Trần Hoàn Vũ, ném qua lĩnh vực cường đại của ông. Nhưng bởi vì có Trần Anh Nhi, Linh Hồn Thánh Nữ khắc chế năng lực Thông Linh Giả của Trần Hoàn Vũ rất nhiều. Nhưng trước mắt họ đối mặt là một khô lâu chiến sĩ có lĩnh vực thổ hệ. Có thể nói, năng lực của nó còn mạnh hơn hai Thánh Vệ băng và lửa cộng lại.

Đầu tiên khiến mọi người cảm nhận được là lĩnh vực thổ hệ siêu cường Trọng Lực Thuật, Đàm Lầy Thuật. Dù Thổ chiến sĩ không công kích thì dưới tác dụng Đàm Lầy Thuật kéo dài, chỉ sợ họ trực tiếp chết tại đây.

Huống chi Thổ chiến sĩ đâu phải bình hoa để đổ? Phát động lĩnh vực, Thổ chiến sĩ bước ra một bước, trên người phát ra ánh sáng chói mắt, vô số tia sáng chiếu lấp lánh trên người nó tựa như tinh thể kim cương. Kim cương giáp. Thổ hệ nổi tiếng phòng ngự, không cần nghi ngờ là Thổ chiến sĩ ở mặt này cũng có tài nghệ kinh người.

Tay phải vung chùy to, đánh hướng Thái Nhi.

Thái Nhi đột nhiên phát ra tiếng hú sắc nhọn, thanh âm chói tai tựa như kim châm đâm vào linh hồn Thổ chiến sĩ. Ma Âm Xuyên Não.

Cùng lúc đó, thân thể nàng đột nhiên biến hư ảo. Bị Ma Âm Xuyên Não ảnh hưởng, Thổ chiến sĩ vung chùy rõ ràng chậm vài phần. Thái Nhi nhờ vào khoảnh khắc chậm chạp này, Lưỡi Hái Tử Thần nhẹ nhàng chùy, cả người nương thế lùi ra sau.

Nhưng lực lượng Thổ chiến sĩ thật là cực kỳ khủng bố, Thái Nhi chỉ cảm thấy liên tục ba lực trùng kích đánh vào người mình, khiến ngực nàng khó chịu. Nhưng rốt cuộc nàng nhờ vào lực chùy mà lùi lại ngoài mười bước chỗ đồng bạn.

“Liên Thể Tăng Linh!” Thái Nhi hét lớn một tiếng, cùng lúc đó, Lưỡi Hái Tử Thần chỉ hướng ảo ảnh Tử Thần trên không trung, sát ý ngập trời bỗng từ người nàng bùng phát.

Đối thủ thổ hệ từ mặt nào đó thì là khó đối phó nhất. Khó ở chỗ phòng ngự và sức mạnh của chiến sĩ thổ hệ cực kỳ cường đại. Huống chi kẻ trước mắt còn có lĩnh vực. Dù Trần Anh Nhi có chiến lược, nhờ vào Nguyên Tố Tù Lung hạn chế Thổ chiến sĩ thì lực công kích của họ chưa chắc trong thời gian ngắn đánh chết Thổ chiến sĩ.

Nhưng tại lúc đó, một bóng dáng cao to đột nhiên chắn ngang trước người Thái Nhi, trầm giọng quát.

“Phó đoàn trưởng, để tôi!”

Người chắn trước mặt Thái Nhi chính là Tư Mã Tiên.

Khi hét ra Liên Thể Tăng Linh thì Thái Nhi đã nuốt vào một linh đan, lúc này Thổ chiến sĩ đã nhào tới. Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, lại muốn đổi vị trí cũng không kịp nữa. Nàng chỉ có thể buông Lưỡi Hái Tử Thần, đôi tay ấn lên lưng Tư Mã Tiên.

Cùng lúc đó, sau lưng Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng, Lâm Hâm, Đoạn Úc gần như cùng lúc liên tiếp. Đoạn Úc nuốt vào Liên Thể Tăng Linh Đan là do Lâm Hâm trực tiếp nhét vào miệng.

Bảy người, chớp mắt hợp thành một thể. Tư Mã Tiên ở trước nhất, Quang Chi Đại Lực Hoàn giờ cao qua đầu, trong tiếng nổ cứng rắn đè xuống đôi chùy của Thổ chiến sĩ.

Chấn động kịch liệt khiến bảy người Liên Thể Tăng Linh thân hình run bần bật. Trên người Tư Mã Tiên cùng lóe ánh sáng đỏ và vàng. Đó là hiệu quả phòng ngự của Xích Long giáp và sinh mệnh cùng chung Linh Hồn Xiềng Xích.

Chính là nói, dưới tình huống chớp mắt hoàn thành Liên Thể Tăng Linh, gã vẫn bị một chiêu kia bị thương.

Nhưng Quang Chi Đại Lực Hoàn không uống là vũ khí cấp sử thi. Phần Toái, Niễn Áp, tam trọng bạo phá hoàn toàn bùng nổ mặt trên đôi chùy, thật sự đem Thổ chiến sĩ chấn lùi ra sau hai bước.

“Lão tử liều mạng với ngươi!” Tư Mã Tiên trợn tròn mắt, cơ bắp nhanh chóng phình lên, khí thế mạnh mẽ không gì sánh kịp bùng phát.

“Tư Mã, không được!” Lâm Hâm ở mặt sau vội hét to.

Nhưng Tư Mã Tiên dường như không nghe thấy, trực tiếp phóng thích năng lực cuồng hóa.

Đương nhiên gã không nhớ Lâm Hâm nhiều lần nhắc nhở, dưới tác dụng Liên Thể Tăng Linh Đan không thể sử dụng năng lực cuồng hóa. Bởi vì một khi cuồng hóa, ngoại linh lực của gã sẽ xuất hiện hiệu quả bùng nổ, sức chịu đựng của thân thể cũng sẽ tăng vọt cực cao. Nhưng dưới tình huống này, nếu rót vào thật nhiều nội linh lực, vậy thì một khi kết thúc cuồng hóa, thân thể rất có khả năng sẽ vì không chịu nổi mà tan vỡ.

Nhưng bây giờ Tư Mã Tiên tựa như đã hoàn toàn quên hết tất cả. Gã hoàn thành cuồng hóa trong giây lát, cơ thể phình to một vòng, cơ bắp rắn chắc khiến áo choàng mục sư rách toạc. Đánh ra nắm đấm phải vào mặt Quang Chi Đại Lực Hoàn bị chùy bắn ngược lại, cùng lúc đó, chân phải bỗng giẫm trên mặt đất. Ánh sáng tím từ ngực gã bắn ra hóa thành vòng xà điện từ dưới chân lan tràn ra xung quanh.

Bảy người này đều là linh lực hơn một vạn năm, bảy người Liên Thể Tăng Linh thêm vào Tư Mã Tiên cuồng hóa, Liên Thể Tăng Linh Đan tăng phúc gấp đôi, hiện tại tổng sản lượng linh lực của Tư Mã Tiên tuy không bằng Thổ chiến sĩ nhưng cách biệt không xa.

Thổ chiến sĩ vùng đôi chùy đột nhiên va chạm trên không trung, một luồng sáng vàng bắn tới ngực Tư Mã Tiên.

Sau khi Liên Thể Tăng Linh, khuyết điểm lớn nhất là không đủ nhanh nhẹn, Tư Mã Tiên vốn cũng không muốn né tránh, gầm lên một tiếng, đôi tay nắm Quang Chi Đại Lực Hoàn đột nhiên giơ lên đón.

Lại là tiếng nổ kịch liệt, chỉ thấy ánh sáng vàng bắn tứ tung, nhưng lần này trên người Tư Mã Tiên không phát ra ánh sáng vàng sinh mệnh cùng chung nữa.

Lúc trước chân phải giẫm đất tuyệt không phải uống phí, nhờ vào chớp mắt giậm chân sinh ra tiếng chấn, Tử Huyền Thần Lôi được đủ linh lực hỗ trợ, khiến gã tạm thời chấn mở lĩnh vực thổ hệ dưới chân. Sức mạnh bất bị quấy nhiễu, lại thêm cuồng hóa tăng phúc, mới khiến Tư Mã Tiên có thể chặn được đòn đánh của Thổ chiến sĩ.

“Ngươi cũng thử của lão tử!”

Quang Chi Đại Lực Hoàn dán sát ngực, hai bên mép mở ra. Tư Mã Tiên gầm một tiếng, Tử Huyền Thần Lôi hoàn toàn bộc phát, một đoàn sáng tím mang theo ánh sáng trắng chói lòa bỗng bay ra đánh hướng Thổ chiến sĩ.

Lâm Hâm ở mặt sau bản năng nhắm lại mắt, đôi mắt y đã mờ lung. Làm người sáng tạo Liên Thể Tăng Linh Đan, không có người so với y hiểu rõ hơn về tác dụng đan dược này.

Tư Mã Tiên tại trạng thái Liên Thể Tăng Linh sau khi được mười vạn linh lực tăng phúc, sử dụng Tử Huyền Thần Lôi toàn diện công kích, gánh nặng đối với thân thể gã phải dùng tới chữ khủng bố để hình dung. Một khi trận chiến đấu kết thúc, gã nhận phản phệ cũng cùng cấp bậc! Chính Lâm Hâm cũng không biết gã có thể chịu đựng nổi không. Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện Xích Long giáp đủ bền chắc bảo vệ được người gã.

Tử Huyền Thần Lôi Pháo bắn tăng cường chỉ chớp mắt đã tới trước mặt Thổ chiến sĩ. Thổ chiến sĩ vùng đôi chùy ngăn cản.

Tiếng nổ đécc tai bỗng chói vang lên.

Không sai, lôi điện có tác dụng rất nhỏ với thổ, nhưng đó chỉ là lực lượng của riêng lôi điện. Tử Huyền Thần Lôi của Tư Mã Tiên trừ lực lượng lôi điện ra còn thêm lực bạo tạc khủng bố.

Lúc đối mặt Báo Ma Thần Âu Tắc, Tử Huyền Thần Lôi bản bình thường đều có thể đánh lùi Âu Tắc. Thổ chiến sĩ trước mắt tuy rằng càng mạnh hơn Âu Tắc, lại có lĩnh vực hỗ trợ, nhưng Tử Huyền Thần Lôi Pháo có tăng phúc thì uy lực không chỉ mạnh gấp đôi!

Oành!!!

Tiếng nổ khủng bố gần như khiến các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi bỗng chốc diếc tai. Thổ chiến sĩ trước lực bạo tạc khủng bố thì bị đẩy lùi bốn bước.

Đôi chùy bị nổ tràn đầy vết rạn, cả người nó lộn lờ ánh tím, lúc rút lui tựa như say rượu.

Lực nổ cường đại tuy không thể xé rách thân thể thổ hệ của nó, nhưng uy lực Tử Huyền Thần Lôi Pháo thật sự khiến Hỏa Hồn của Thổ chiến sĩ xuất hiện hiệu quả tê liệt.

Tư Mã Tiên lại quát một tiếng, Quang Chi Đại Lực Hoàn ở trên đỉnh đầu xoay tròn ba vòng sau đó mạnh ném bay ra.

Đồng bạn đứng sau lưng gã không trông thấy, giờ phút này đôi mắt Tư Mã Tiên biến thành đỏ như máu. Cùng ánh sáng đỏ như máu thuận theo xiềng xích rót vào trong Quang Chi Đại Lực Hoàn.

Hy sinh, kỹ năng hy sinh của kỵ sĩ.

Kỹ năng này Long Hạo Thần từng không chỉ dùng một lần, vốn mục sư không thể sử dụng được. Nhưng Tư Mã Tiên không phải mục sư bình thường, gã là Giới Luật mục sư! Kỹ năng hy sinh chính là gã năn nỉ Long Hạo Thần dạy cho.

Theo tình huống trước mắt, Tư Mã Tiên hoàn toàn không nghĩ tới đánh xong trận này sẽ đem đến hậu quả gì cho mình. Trong đầu gã không ngừng quanh quẩn hình ảnh Long Hạo Thần chết dưới tay Ma Thần Hoàng. Gã là Phụ Trợ của Long Hạo Thần! Nhưng khi đó không thể giúp hắn một chút nào.

Về tuổi thì Tư Mã Tiên lớn hơn Long Hạo Thần vài tuổi, nhưng từ khi có Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi rồi, gã đi theo Long Hạo Thần nam chinh bắc chiến, trong lòng gã, Long Hạo Thần không chỉ là đoàn trưởng mà càng như anh trai. Long Hạo Thần là linh hồn, là cột trụ vững vàng trong đội, không biết bao nhiêu lần cứu đội trong nước sôi lửa bỏng.

Hiện giờ Tư Mã Tiên chỉ có một suy nghĩ, đó chính là không tiếc trả bất cứ giá nào đập bằng con đường hồi sinh cho đoàn trưởng. Trần Anh Nhi là một cô gái còn làm được thì vì sao gã không thể hy sinh?

Cho dù đang Liên Thể Tăng Linh Đan thì Tư Mã Tiên cũng hiểu hy vọng của mình xa vời. Nếu mới rồi Liên Thể Tăng Linh đứng trước nhất là Thái Nhi, cơ hội thắng chắc chắn lớn hơn gã rất nhiều. Nhưng gã vẫn đứng đây, vẫn chịu đựng uy lực Liên Thể Tăng Linh, cứ tiếp tục như vậy gã chắn chắn thất bại. Thổ chiến sĩ có lĩnh vực trợ giúp không phải gã có thể chiến thắng. Cho nên gã phải làm, chính là trong thời gian ngắn đem lực lượng của mình bùng phát đến trình độ trước giờ chưa từng có, nổ nát Thổ chiến sĩ.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

555. Chương 227: Cự Linh Thần Giáng Thế

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Quang Chi Đại Lực Hoàn quay ba vòng xong bay ra, hiện màu tím trong suốt, xà điện khủng bố có màu trắng đục và tràn ngập thô bạo giết chóc.

Khoảnh khắc Quang Chi Đại Lực Hoàn đường kính một mét bay ra, Tư Mã Tiên há mồm liên tục học máu. Trong tiếng nổ vang dội, Xích Long giáp dán sát người gã từng tắc vỡ ra, lộ nửa thân trên tràn đầy vết thương.

Oành ðùng!

Thổ chiến sĩ lùi ra sau bị Tư Mã Tiên ðùng hết lực lượng và niềm tin trút vào Quang Chi Đại Lực Hoàn ðập trúng nó. ðôi chùy to chọt vỡ nát, ngay sau ðó, Quang Chi Đại Lực Hoàn ðính vào lồng ngực nó.

Oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành ðùng!

Mười hai tiếng nổ tựa như Ma ðạo ðại pháo thay nhau bắn phá.

Trong mười hai tiếng nổ, thân thể Thổ chiến sĩ run bần bật, trên người nó vết nứt càng lớn hơn, vết rạn biến chằng chịt.

Tới tiếng nổ cuối cùng thì người Thổ chiến sĩ ðã hoàn toàn tan vỡ, thậm chí chưa kịp vang lên một tiếng thuần phục chủ nhân thì bắn ra luồng sáng vàng ðung nhập vào Giai ðiều Vĩnh Hằng trước ngực Thái Nhi.

“Tư Mã.”

Ngay lúc Thổ chiến sĩ tan vỡ, Tư Mã Tiên tựa như núi ðổ cái rầm té xuống trước mặt Thái Nhi. Nửa người trên của gã giao nhau chằng chịt vết thương ðổ máu, kết thúc cuồng hóa, gã thành người ðắm máu.

Hai luồng sáng vàng gần như cùng lúc rơi trên người Tư Mã Tiên, là Thánh Quang Thủ Hộ của ðoạn Úc và Trương Phóng Phóng. Hai người tự phóng thích một ma pháp thuần phát xong lập tức ngâm xương ma pháp trị liệu càng thêm cường ðại.

Hàn Vũ ði tới bên cạnh Tư Mã Tiên, mở ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô giúp mọi người hồi phục linh lực. Lâm Hâm tiến lên một bước, ôm lấy Tư Mã Tiên nhét vài ðan ðược vào miệng gã, kiểm tra vết thương.

Tựa vào Lâm Hâm, ngực Tư Mã Tiên kịch liệt pháp phỏng, máu không ngừng tuôn ra từ miệng mũi tai gã. Nhưng khuôn mặt ðắm máu có nụ cười.

“Tôi...thành công...phó ðoàn trưởng...tiếp theo các người phải...ðối mặt...có lẽ là...cường giả phong hệ...có lĩnh vực...có ðối người...ði tốt một chút...mới rồi...ðùng sức mạnh...tự nhiên giao cho...ðàn ông...chúng tôi... nhất ðịnh...hồi sinh ðoàn trưởng...”

Tư Mã Tiên thều thào nói xong mấy lời này thân thể lại run lên ðữ ðội, may mắn khi ðó ma pháp trị liệu cao cấp của Trương Phóng Phóng, ðoạn Úc lần lượt hoàn thành cùng rơi trên người gã, chữa trị người tràn ðầy vết thương.

Thương bề ngoài ðễ trị, nhưng thương bên trong thì không ðễ ðàng như vậy.

Thái Nhi quỳ một gối bên cạnh Tư Mã Tiên, kiên cường mím chặt môi không ðể nước mắt rơi xuống. Bây giờ nàng là lãnh ðạo cả ðội, nàng nhất ðịnh phải kiên cường.

“Tư Mã, cảm ơn.”

Cả người Tư Mã Tiên run bần bật, ðần ðần vì có ma pháp chữa trị mà bình tĩnh lại nhưng sự sống biến ngày càng yếu.

Vương Nguyên Nguyên chộp lấy bả vai Lâm Hâm, sốt ruột hỏi.

“Thế nào hả?”

Lâm Hâm cắn chặt răng, không ðáp lời Vương Nguyên Nguyên mà lấy ra vài ðan ðược nhét vào miệng Tư Mã Tiên. Lúc này gã ðã rơi vào hôn mê, không thể tự nuốt xuống. Lâm Hâm thậm chí không tiếc ðùng miệng ðẩy ðan ðược vào giúp gã.

Có Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của Hàn Vũ tăng phúc, ðoạn Úc và Trương Phóng Phóng gần như không ngừng sử dụng ma pháp chữa trị. Tròn một tiếng ðồng hồ sau sắc mặt Lâm Hâm rớt cuộc thả lỏng chút.

“Thế nào rồi?” Vương Nguyên Nguyên vội vàng hỏi.

Lâm Hâm thở hồng hộc nói.

“Lão trọc mạng lớn, coi như lụm lại tính mạng. Gã bị linh lô phản phệ, cuồng hóa phản phệ, còn có sử dụng kỹ năng hy sinh ðem ðến phản phệ, ða số ðã bị Xích Long giáp cấp sử thi nhận lấy, nếu không thì một

trang bị cấp sử thi cứ thế vỡ nát sao? Nhưng dù là vậy thì gã suýt mất mạng. Nội tạng gã trước đó xuất hiện tan vỡ, suy kiệt, bị được vật của tôi và nhóm Trương ca trị liệu miễn cưỡng giữ mạng. Hàng này sức sống cũng cường, vết thương đã ổn định, ít nhất không chết được.”

“Phì, phì...bà nội nó, lỗ to! Sao tôi đi hôn môi thằng cha này chứ, lỗ chết được!”

Không khí căng thẳng rốt cuộc bị câu nói của Lâm Hâm giúp thả lỏng vài phần. Trừ Thái Nhi ra, mấy người khác đều hiện nét cười. Đổi lại bình thường chỉ sợ họ đã sớm cất tiếng cười to. Nhưng bây giờ tâm trạng mọi người nặng trĩu.

Đây mới chỉ là một nửa thử thách tầng thứ năm, họ đã lần lượt tổn thất Trần Anh Nhi và Tư Mã Tiên. Thử thách mặt sau sẽ càng thêm gian nan. Cuối cùng họ có thể đi đến tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng không?

Dù là Tư Mã Tiên nhờ sức một người công kích Thổ chiến sĩ nhưng họ sử dụng Liên Thể Tầng Linh Đan, mỗi người đều trong trạng thái yếu ớt. Tuy trải qua Lâm Hâm không ngừng biến đổi, tăng rất nhiều tài liệu quý hiếm, Liên Thể Tầng Linh Đan phản phệ yếu hơn trước rất nhiều, cũng kéo dài thời gian chiến đấu. Dù có Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô hồi phục nhưng không thể khiến họ tăng lên trạng thái tốt nhất.

Tuy lòng Thái Nhi sốt ruột nhưng tiếp tục tiến lên hiển nhiên là điều không thể. Tiếp tục đi, họ đối mặt vẫn là đối thủ cường đại có linh vực, lấy tình huống cả đội hiện nay thì chỉ có sử dụng Liên Thể Tầng Linh Đan mới có cơ hội.

“Mọi người ở tại chỗ nghỉ ngơi đi, đợi tiêu trừ suy yếu rồi chúng ta đi tiếp.” Nói xong câu đó, Thái Nhi cẩn thận cúi ra Long Hạo Thần sau lưng mình đặt nằm xuống đất.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch không chút máu của hắn, cơ thể Thái Nhi run lên. Nàng nâng tay nhẹ sờ khuôn mặt hắn, nước mắt không thể kiềm chế lại tuôn trào.

Chàng ngốc, chàng ngốc, mặc kệ trả giá cỡ nào, em nhất định phải cứu sống anh.

Thời gian nghỉ ngơi lần này rõ ràng dài hơn lần trước nhiều. Lâm Hâm, Trương Phóng Phóng, Hàn Vũ, Đoạn Úc không ngừng cố gắng, tình trạng thân thể Tư Mã Tiên rốt cuộc ổn định lại, ít nhất không lo lãng mạng sống.

Vào lúc này liền hiện ra tác dụng của Sâm Chu Đoàn Thể Đan. So với chức nghiệp giả cùng cấp, ngoại linh lực cường đại khiến họ chống đỡ tác dụng phụ từ Liên Thể Tầng Linh Đan mạnh hơn chức nghiệp giả bình thường nhiều, điều này so sánh với Đoạn Úc là có thể thấy rõ.

Khoảng mười sáu tiếng sau, đám Thái Nhi đã lần lượt hồi phục lại, mà Đoạn Úc vẫn đang trong trạng thái yếu ớt. Trong tình trạng này, y không thể lần nữa dùng Liên Thể Tầng Linh Đan. Bởi vậy, dù y yêu cầu nhưng Thái Nhi vẫn quyết định để y ở lại chăm sóc cho Tư Mã Tiên.

“Mọi người chuẩn bị Liên Thể Tầng Linh Đan đi.” Thái Nhi trầm giọng nói. “Lâm Hâm, Liên Thể Tầng Linh Đan còn dự bị không?”

Lâm Hâm gật đầu.

“Chỗ này tôi còn một bộ, thêm vào trong tay mọi người, chúng ta có thể tiếp tục hai lần nữa.”

Thái Nhi nhú mày, chậm rãi gật đầu. Chưa tới thời gian một ngày họ đã thông qua thử thách tầng thứ ba, tầng thứ tư, cũng đã qua một nửa tầng thứ năm. Nhưng tháp Vĩnh Hằng tổng cộng có sáu tầng! Chỉ trong tầng thứ năm họ đã phải đối mặt Thánh Vệ có linh vực cường đại, vậy tiếp theo tầng thứ sáu, thử bảy sẽ có thử thách gì đây?

Lúc này biểu tình mỗi người đều cực kỳ nghiêm túc. Mặc dù họ không muốn suy nghĩ nhưng lờ mờ cảm giác được, dùng thực lực hiện tại thì họ muốn đi lên tầng bảy tháp Vĩnh Hằng chỉ sợ khó như lên trời. Chẳng qua không ai muốn nói ra sự thật này, cũng không muốn tin. Dù thế nào thì họ đều cố gắng hết sức mình, tranh thủ thời gian và cơ hội hồi sinh Long Hạo Thần. Tháp Vĩnh Hằng là cơ hội duy nhất cho họ!

Thái Nhi hít sâu, nói.

“Qua một cửa thì được một cửa, tiếp theo chúng ta phải đối mặt chắc là ma pháp sư phong hệ có được linh vực. Tốc độ công kích của ma pháp sư phong hệ chắc chắn rất nhanh, chúng ta cũng chưa biết linh vực của

nó ra sao. Chờ lát nữa do tôi chủ công, mọi người lấy Liên Thể Tăng Linh hỗ trợ tôi. Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt nó, không thể để nó trong thời gian ngắn phát huy hết lực công kích.”

Nói xong nàng lại cõng Long Hạo Thần trên lưng, lấy xích sắt cột chặt.

“Thải Nhi.” Vương Nguyên Nguyên đột nhiên kêu một tiếng.

“Gi?” Thải Nhi nhìn cô ý hỏi.

Vương Nguyên Nguyên mắt sáng ngời nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng.

“Để tôi đi cho.”

“Không được!” Thải Nhi gần như không suy nghĩ đã từ chối đề nghị của cô.

Lúc trước Tư Mã Tiên dùng mạng làm liều, sảy nữa chết trận. Là đoàn trưởng tạm thời, sao nàng có thể để đồng bạn khác mạo hiểm? Huống chi trong đội, thực lực mạnh nhất chính là nàng.

Đôi tay Vương Nguyên Nguyên chộp bả vai nàng, chắn trước mặt nàng.

“Thải Nhi, cô nghe tôi nói. Chúng ta là một tập thể, sống lại đoàn trưởng tuyệt không phải chuyện một mình cô. Anh Nhi và Tư Mã đều đã dốc hết khả năng, người tiếp theo hãy để tôi đến. Tôi có lòng tin có thể thành công. Không gian hệ vốn khắc chế phong hệ, hơn nữa mỗi người chúng ta đều có tuyệt chiêu riêng, tôi có tự tin.”

Thải Nhi vẫn lắc đầu.

“Nguyên Nguyên, tôi biết tấm lòng của cô, nhưng tôi có niềm tin lớn hơn chút.”

Vương Nguyên Nguyên đột nhiên kích động nói.

“Tôi biết cô có tự tin lớn hơn tôi, nhưng cô có tự tin tiêu diệt đối thủ mà an toàn thoát khỏi không? Cô không có. Lấy tu vi hiện tại của cô, muốn tiêu diệt một ma pháp sư có được lĩnh vực chắc chắn sẽ sử dụng Tử Thần Thất Tuyệt, trong hai mươi bốn tiếng cô đã sử dụng một lần, lại dùng nữa chắc chắn sẽ sinh ra phản phệ cực nghiêm trọng. Cô đừng quên hiện tại chúng ta đối mặt không phải cửa ải cuối cùng, phía sau còn có tầng thứ sáu và thứ bảy. Đồng ý là cô mạnh nhất, nhưng cô phải cố gắng đem sức mạnh này để lại sau chót.”

“Đối thủ càng mạnh chỉ có thể nhờ vào cô, ngay lúc này, sao cô có thể vì bị phản phệ mà giảm thực lực? Tôi không phải xúc động mù quáng, nếu tôi đã vì cô ra trận thì có tự tin, hãy để tôi đi đi. Đại ca đã làm nhiều chuyện như vậy vì chúng tôi, hiện tại tôi chỉ hy vọng có thể góp một phần sức giúp cậu ta sống lại. Nếu không thì, nếu cuối cùng chúng ta thất bại, tôi chắc chắn sẽ tiếc nuối cả đời.”

Hốc mắt Thải Nhi bắt giác ửng đỏ.

“Nguyên Nguyên...”

Không biết khi nào thì Trương Phóng Phóng đã đi tới bên cạnh Vương Nguyên Nguyên.

“Thải Nhi, hãy để cô ấy đi. Tôi tin tưởng Nguyên Nguyên có năng lực đó. Vì tiếp tục tiến lên, chúng ta nhất định phải chọn lấy hoặc bỏ, lực lượng của cô cần để lại cho cửa ải sau càng gian khó hơn.”

Vương Nguyên Nguyên mỉm cười, giang tay ôm chặt Thải Nhi, sau đó xoay người dẫn đầu đi hướng sâu trong tầng thứ năm thấp Vĩnh Hằng.

Trương Phóng Phóng theo sát phía sau, Thải Nhi, Lâm Hâm, Hàn Vũ đuổi theo. Đến tận đây, cả đội chỉ còn lại năm người. Trong lòng bàn tay mỗi người đều nắm một viên Liên Thể Tăng Linh Đan.

Không cần nghi ngờ, ít nhất bắt đầu từ tầng thứ năm này, tất cả đều là cường giả cấp chín trở lên. Tu vi của họ chưa tới cấp tám, đến đây đã là cố hết sức, tiếp theo mỗi tiến lên một bước sẽ trả giá rất lớn. Dù ngã gục tại đâu họ sẽ vẫn tiến tới, dốc hết sức vì một chút khả năng Long Hạo Thần sống lại, dù phải trả bằng sinh mạng.

Ánh sáng nhẹ vụn vụn, khi họ đi tới lần ranh năm mươi mét thì không khí xung quanh đột nhiên dao động kịch liệt. Gió bay loạn trong đại điện, ánh sáng xanh nhạt thoáng hiện từ bốn phương tám hướng.

Vương Nguyên Nguyên chẳng hề chần chờ nhét Liên Thể Tăng Linh Đan vào miệng, mấy người khác cũng vậy. Năm người chớp mắt liên tiếp thành một thể, hợp thành trận hình hoàn chỉnh.

Nhưng sau khi dùng Liên Thể Tăng Linh Đan, Vương Nguyên Nguyên không lấy ra vũ khí Huyết Tinh Phong Bạo khủng bố mà chỉ phóng ra Cự Linh Thần tấm thuẫn khổng lồ.

Bước chân của cô cực vững vàng, linh lực đồng bạn rót vào đang nhanh chóng kết hợp với linh lực bản thân cô. Làn da cô bắt đầu tỏa ra ánh sáng bạc nhàn nhạt, đôi mắt cũng biến sáng ngời.

Khí thể giết chóc bùng phát từ người nữ chiến sĩ cường đại mà cổ chấp này, dao động kịch liệt trong không khí. Lấy Vương Nguyên Nguyên làm trung tâm, không khí đều bởi vì nguyên tố thuộc tính không gian dao động mà biến hư ảo.

Họ trước tiên dùng Liên Thể Tăng Linh Đan, bởi vì sắp đối mặt địch thủ rất có thể là Ma Pháp Sư phong hệ phóng ma pháp nhanh nhất.

Sự thật chứng minh, tại tháp Vĩnh Hằng cũng có quy luật, cùng với một cột sáng xanh xuất hiện tại phương xa, một khô lâu màu xanh nhỏ gầy xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ánh sáng xanh nhạt tỏa ra, không khí bỗng dao động, linh lực nhu hòa như mùa xuân đã tới, gió xuân vuốt ve. Nhưng cũng trong cảm giác này, từng đạo phong xanh bắt đầu ngưng kết mỗi một chỗ trong nửa tầng thứ năm tháp Vĩnh Hằng. Chỉ chớp mắt như có hàng vạn đạo phong dần ngưng kết thành hình.

Đây là lĩnh vực hay ma pháp? Thoáng chốc trong lòng đám Thái Nhi cùng nảy ra một nghi ngờ. Chỉ có Vương Nguyên Nguyên đứng trước nhất không thêm liếc đạo phong, ánh mắt cô đặt trên Cự Linh Thần tấm thuẫn của mình.

Trên mặt tấm thuẫn khổng lồ khảm bốn khối Vô Ngân Thủy Tinh, tỏa ra không gian thuộc tính đậm đặc. Vương Nguyên Nguyên nhìn chăm chú vào nó, lấy ra một khối Vô Ngân Thủy Tinh, nhanh chóng khảm vào lỗ hổng thứ năm trên tấm thuẫn.

Khi viên Vô Ngân Thủy Tinh này khảm vào tấm thuẫn, thoáng chốc ánh sáng bạc chói lòa phát ra từ tấm thuẫn, khiến linh lực kh

“Không được. Dù thử thách tầng thứ sáu là gì, kẻ thử thách quá mạnh. Hơn nữa không đủ lực lượng thì chắc chắn không thể kích phát ra tất cả sức mạnh của chúng. Anh sẽ không tìm kiếm được gì, chúng ta chỉ có một lần cơ hội, phải xung phong một lần mới có cơ may thông qua. Chúng ta nhanh chóng hồi phục thực lực đi, lần này các người đừng giành với tôi, chỉ tôi mới có khả năng vượt cửa ải.”

Bây giờ có đoán nhiều hơn nữa cũng không ý nghĩa gì. Chỉ khi chân chính đối mặt thì họ mới biết cửa cuối này có khó khăn gì.

Ba người ngồi khoanh chân, rất nhanh tiến vào minh tướng hồi phục linh lực của mình. Liên tục sử dụng Liên Thể Tăng Linh Đan, tuy rằng trước đó họ hồi phục thực lực xong mới lần nữa sử dụng nhưng thân thể vẫn cạn kiệt rất nghiêm trọng.

Sắp đối mặt thử thách tầng thứ sáu rất có thể là thử thách đợt cuối. Lần này Thái Nhi không dám gấp gáp, họ nhất định phải hoàn toàn hồi phục tu vi mới được.

Trên trời vẫn tồn tại ảo ảnh Tử Thần. Y lặng lẽ đứng đó, trên người tỏa ra ánh sáng xám như ẩn như hiện, tựa như con người đang hít thở. Mỗi lần hơi thở trên người y dao động là không khí trong tháp Vĩnh Hằng sẽ có chút thay đổi.

Lần này Thái Nhi hoàn toàn chìm đắm vào quá trình tu luyện. Trải qua mấy lần vượt ải, nàng đã hồi phục ký ức, linh hồn và lực lượng dần dung hợp xong. Cùng lúc đó, sau vài lần khổ chiến khiến tiềm năng của nàng bị kích phát ra một phần, thực lực tăng mạnh không ít.

Khi nàng lần nữa mở mắt ra, chính nàng cũng không biết đã qua bao lâu. Lâm Hâm và Hàn Vũ sớm mở to mắt, cùng lúc đó bên cạnh nàng là các thành viên Quang Chi Thần Hi.

Trần Anh Nhi dựa vào ngực Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc điều Tư Mã Tiên ngồi ở bên kia. Vương Nguyên Nguyên và Trương Phóng Phóng mặt trắng bệch cũng đã tỉnh táo, nhìn từ mặt ngoài tuy không thấy ra cái gì nhưng rõ ràng khí thế của họ yếu hơn trước rất rất nhiều, thậm chí không cảm giác linh lực dao động từ người họ.

“Các người đều đến.” Nhìn đồng bạn trước mặt, bất giác Thái Nhi mím môi.

“Thái Nhi, chúng tôi nhất định đi, phải cùng cô leo lên tầng thứ sáu, cổ vũ cho cô.” Giọng Trần Anh Nhi vẫn rất yếu nhưng ngữ điệu cực kỳ kiên quyết.

Mấy người khác đều gật đầu. Có lẽ họ đã không thể làm được gì giúp Thái Nhi tiếp tục tiến lên, nhưng họ nguyện dùng sự cổ vũ cho Thái Nhi chiến đấu.

Thái Nhi chậm rãi đứng dậy, trước tiên nhìn Long Hạo Thần nằm bên cạnh mình. Nàng không nói ra lời cảm ơn, bởi vì bất cứ câu nói nào đều không thể biểu đạt ra cảm kích trong lòng nàng.

“Có đồng bạn như các người, thật tốt. Vậy chúng ta cùng leo lên tầng thứ sáu thôi.”

Nói xong nàng ôm Long Hạo Thần lên, nhưng không dùng xích sắt quán lấy người hắn, nàng xoay người đi tới cột sáng trước mặt chẳng biết xuất hiện từ khi nào.

Ảo ảnh Tử Thần trên trời cũng theo sau. Khi Thái Nhi biến mất trong cột sáng, nó cũng hóa thành luồng sáng dung nhập vào cột sáng, biến mất không thấy.

Thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi dìu dắt nhau, vững bước đi hướng cột sáng. Từng ánh sáng truyền tống lóe lên mang theo họ leo lên tầng càng cao trong tháp Vĩnh Hằng.

Tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng.

Khi mọi người đều thông qua truyền tống đến đây, ánh mắt không hẹn mà cùng biến nghiêm túc.

Tầng này khác với năm tầng trước. Lấy chính giữa làm lần ranh, cả tầng sáu tháp Vĩnh Hằng hoàn toàn là hai thế giới khác.

Bên trái một mảnh tối đen, bên phải là quang minh sắc vàng. Quang minh và hắc ám phân biệt rõ ràng chia hai bên. Chính giữa phân cách chúng là năng lượng trắng kỳ lạ.

Thái Nhi cẩn thận đặt Long Hạo Thần nằm trên mặt đất, xoay người nhìn đồng bạn.

“Làm phiền các người chăm sóc anh ấy. Hàn Vũ, Lâm Hâm, tôi cần mượn sức mạnh của các người.” Công Long Hạo Thần thì năng rất khó phát huy hết sức mạnh.

“Được!” Lâm Hâm và Hàn Vũ cùng tiến lên một bước, định nuốt vào Liên Thể Tăng Linh Đan.

Hành động của họ bị Thái Nhi ngăn cản.

“Không cần dùng Liên Thể Tăng Linh. Tôi sẽ dùng Luân Hồi Linh Lô mượn lực lượng của các người, trong khoảng thời gian ngắn các người sẽ mất đi tất cả linh lực, cần ít nhất ba tháng mới hồi phục lại. Chờ lát nữa khi tôi hấp thu linh lực của các người, các người phải hoàn toàn thả lỏng mới được.”

Hai người đều ngây ra, Thái Nhi còn có chiêu như vậy ư?

Mấy người khác đứng phía sau yên lặng nhìn, nhìn chằm chằm Thái Nhi và cả Long Hạo Thần. Tình hình tăng thứ sáu rõ ràng cho họ biết, sắp phải đối mặt tất nhiên là quang minh và hắc ám cùng xuất hiện. Cửa ải này Thái Nhi có thể thông qua sao?

Không ai biết Thái Nhi có thể thành công hay không, hiện giờ họ chỉ có thể thầm cầu nguyện.

“Thái Nhi, còn có chúng tôi. Linh lực của chúng tôi cũng sẽ đưa cho cô!” Dương Văn Chiêu và Đoạn Ưc cùng đứng dậy. Trừ Hàn Vũ và Lâm Hâm, chỉ có hai người là còn linh lực.

Thái Nhi không khách sáo với họ, gật đầu.

“Tốt.”

Bốn người đứng thành hàng ngang trước mặt Thái Nhi, Lưỡi Hái Tử Thần chậm rãi nâng lên, ảo ảnh Tử Thần trên đỉnh đầu nàng hơi hạ thấp xuống.

Sát khí lạnh lùng tràn ngập trong không khí, nhưng sát khí này dường như không có sự xâm lược mà là sóng năng lượng đặc biệt dao động.

Trong tháp Vĩnh Hằng có không khí tử vong rất đậm, nhưng khoảnh khắc này dường như nó bỗng biến mất. Ảo ảnh Tử Thần cũng biến ngày càng sáng rõ.

Trước ngực Thái Nhi tỏa sáng, không phải ánh sáng của Giai Diệu Vĩnh Hằng mà là đoàn ánh sáng xám, từng đợt sáng xám tựa như lốc xoáy xuất hiện tại ngực nàng.

Lưỡi Hái Tử Thần chỉ hướng thẳng trước, cái thứ nhất rơi trên người Hàn Vũ.

Lưỡi dao sắc bén chạm vào ngực Hàn Vũ, bỗng chốc y đánh rùng mình. Y chỉ thấy mình như rơi vào hồ băng, khí thể lạnh lẽo lại có uy nghiêm vô cùng cao cả.

Linh lực trong người y như tìm đến đường thoát điên cuồng tuôn ra, thuận theo Lưỡi Hái Tử Thần hóa thành từng vòng sáng trắng vươn hướng Thái Nhi.

Hàn Vũ làm theo lời Thái Nhi đã nói, không hề ngăn cản mà hoàn toàn thả lỏng thân thể, mặc kệ Thái Nhi hấp thu. Chỉ chốc lát sau, hơn vạn linh lực của y đã bị hút sạch.

Nhưng hấp thu chưa kết thúc. Hàn Vũ mở ra Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của mình, ngồi xếp bằng tại đó, trầm giọng nói.

“Thái Nhi, cô hấp thu người khác trước đi. Lấy linh lô của tôi, chắc có thể cho cô hấp thu nhiều hơn chút.”

Thái Nhi gật đầu, Lưỡi Hái Tử Thần lấp lóe, cái thứ hai rơi trên người Lâm Hâm. Lúc này Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô đã đem thân thể Lâm Hâm, Đoạn Ưc, Hàn Vũ bao phủ vào trong, khiến linh lực họ nhanh chóng hồi phục.

Lạnh lẽo tràn ngập uy nghiêm ở mặt trên Lưỡi Hái Tử Thần không ngừng lấp lóe lượn lờ trên người bốn người, hấp thu mỗi một giọt linh lực của họ. Mới đầu bốn người còn có thể đứng thẳng, nhưng theo linh lực xói mòn càng nhiều, cảm giác yếu ớt khiến họ không thể không ngồi xuống.

Thời gian trôi qua từng phút giây, hấp thu chỉ kéo dài chừng thời gian ăn bữa cơm, Thái Nhi được đến linh lực từ bốn người đã trên mười vạn.

Đây đều là tác dụng của Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô, nếu không có linh lô này, Thái Nhi có thể hấp thu sáu vạn linh lực từ người họ đã là không tệ.

Có chừng mười vạn linh lực rót vào khiến cả người Thái Nhi tràn ngập tầng linh lực nồng đậm, khí lưu xám nhàn nhạt nhẹ dao động quanh người nàng.

Sự uy nghiêm lạnh lùng mà bốn người đã từng cảm nhận lúc bị nàng hấp thu bây giờ mọi người đều cảm giác được.

Ảo ảnh Tử Thần trên trời biến càng rõ ràng, trừ khuôn mặt vẫn là hư ảo ra, dù là mỗi một đường nét giáp xám trên người y đều có thể thấy rõ.

Cầm Lưỡi Hái Tử Thần trong tay, Thái Nhi chậm rãi khom lưng hướng đồng bạn, sâu trong đáy mắt nàng tràn ngập dứt khoát.

Các Săn Ma giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều cảm giác tâm biến nặng trĩu. Ánh mắt dứt khoát của Thái Nhi tràn ngập sự tĩnh lặng khó thể miêu tả. Nàng ôm quyết tâm phải chết chiến đấu trận này!

Nhưng bây giờ không ai ngăn cản Thái Nhi. Họ biết bây giờ không ai có thể cản nàng được.

Hít sâu, Lưỡi Hái Tử Thần rơi trên mặt đất, bỗng chốc ánh sáng xám quanh người nàng tựa như đoàn sáng xám dao động hình lốc xoáy. Từng lốc xoáy xám quay quanh người nàng, đôi chân Thái Nhi rời khỏi mặt đất.

Nếu nhất định phải hình dung cảm giác nàng đem đến cho người ta, vậy thì hai chữ hư vô rất thích hợp. Dù là đồng bạn sau lưng nàng đều cảm thấy nàng có chút không chân thật.

Từng tầng linh lực không ngừng dâng lên trong cơ thể Thái Nhi, sát khí ngập trời bùng phát ngay khi nàng lại cầm lấy Lưỡi Hái Tử Thần.

Có thể thấy rõ một luồng sáng xám mạnh mẽ tựa như dây xích đánh hướng đằng trước, lựa chọn hướng đi chính là bình phong trắng giữa quang minh và hắc ám.

Ngay khi Thái Nhi ra tay thì hai thể giới vàng và đen hoàn toàn khác nhau cùng xuất hiện hai bóng sáng.

Trong chớp mắt này, thành viên Quang Chi Thần Hi cảm thấy giống như tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng cùng xuất hiện mặt trời và trăng sáng.

Không sai, chính là cảm giác này, đại biểu cho mặt trời ban ngày, trăng đại biểu cho buổi tối cùng xuất hiện.

Đó là hai khô lâu hình dạng thoát nhìn giống hệt nhau. Khô lâu vàng mặc giáp, khô lâu đen là áo choàng ma pháp. Giống như Thái Nhi dự đoán, cuối cùng hai Thánh Vệ cùng xuất hiện. Hơn nữa xem tình hình tầng thứ sáu thì có tầng bình phong trắng chính giữa, chúng thi triển ra lĩnh vực sẽ không quấy rầy đến đối phương.

Oành!

Sát khí thực chất màu xám đột nhiên trùng kích vào mặt cắt ngang mỏng bình phong trắng. Không gian tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng hơi lung lay, bình phong trắng thoát nhìn mỏng nhưng kỳ thực vô cùng cứng cỏi. Sát khí thực chất mạnh mẽ và sắc bén như thế lại không thể tạo thành bất cứ tổn thương gì cho nó.

“Là hỗn độn thuộc tính!”

“Còn có không gian thuộc tính!”

Trần Anh Nhi và Vương Nguyên Nguyên gần như cùng lên tiếng. Ánh mắt họ tùy theo thực lực tăng lên cũng biến ngày càng sắc bén. Mới rồi lúc ánh sáng trắng lung lay, họ đều cảm giác được dao động thuộc tính mình quen thuộc.

Tổ hợp hỗn độn và không gian hình thành tầng ngăn cách này.

Hai khô lâu cùng động. Sau lưng Quang chiến sĩ bỗng xuất hiện một linh cánh vàng to lớn. Thân thể nó hóa thành luồng sáng thẳng hướng Thái Nhi, phát động công kích. Kỹ năng này hơi giống với Quang Trảm Kiếm của Long Hạo Thần, nhưng tốc độ thì nhanh hơn. Khoảnh khắc nó tấn công, vị trí lúc trước đứng

bồng lấp lánh ánh sáng tựa ánh nắng. Quang nguyên tố nồng đậm dính đặc bùng phát, quang minh lấp lánh.

Bên kia Hắc Ám ma pháp sư nâng lên pháp trượng, sau lưng nó xuất hiện vàng trắng tím sậm. Cũng bộc phát hắc ám thuộc tính dính đặc.

Quang minh và hắc ám vốn không thể chân chính dung hợp, nhưng khoảnh khắc hai cường giả cùng phát động, cơ thể Thái Nhi bỗng đông cứng tại chính giữa quang minh và hắc ám. Chính là nói, bình phong thuộc tính hỗn độn và không gian ở chính giữa cơ thể nàng, lúc này bên trái nàng là hắc ám, bên phải là quang minh. Thân thể nàng bị cố định phải cùng nghênh đón công kích của hai cường giả.

Không sai, quang minh và hắc ám không thể chân chính dung hợp, nhưng thiết kế xảo diệu khiến Thái Nhi bị hạn chế ở vị trí chính giữa tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng. Cùng lúc chịu đựng đòn đánh từ lĩnh vực quang minh và hắc ám, nàng chỉ có thể hành động trong lần ranh chính giữa này. Hạn chế lĩnh vực quang minh, hắc ám trong khoảnh khắc phát động đã đẩy nàng vào đường cùng!

Sắc mặt các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều biến đổi, thử thách tầng thứ sáu này so với năm tầng trước thì tăng độ khó thật là quá lớn.

Vốn họ cho rằng thử thách tầng năm đã rất khó, họ đối mặt cường giả có được lĩnh vực. Nhưng tại cửa này, Thái Nhi đối mặt chẳng những là hai cường giả, còn phải cùng chịu đựng công kích từ hai loại thuộc tính trái ngược!

Lực bài xích của quang minh và hắc ám khủng bố cỡ nào chứ, một khi tác dụng hai loại thuộc tính cùng rơi trên người nàng, vậy uy lực đủ xé nát cơ thể nàng thành bụi phấn.

Đối mặt tuyệt cảnh như vậy, Thái Nhi chẳng hề hốt hoảng. Tay phải nâng Lưỡi Hái Tử Thần, nàng tỏ ra cực kỳ bình tĩnh.

Bước ra một bước, nàng cũng động, đi thẳng tới.

Trong chớp mắt, tốc độ của Thái Nhi đột nhiên đạt đến mức khủng bố khó thể hình dung, thậm chí còn vượt qua Quang chiến sĩ có được năng lực lĩnh vực. Gần như chỉ lóe người thì nàng đã lướt qua Quang chiến sĩ, lướt qua cả cả Hắc Ám ma pháp sư, nhưng nàng không tấn công.

Đây là kỹ năng gì chứ? Có thể thấy chỉ là một bóng hình màu xám mà thôi, tốc độ như vậy coi như là thích khách cấp chín cũng không thể đạt tới!

Theo Thái Nhi xông lên, ảo ảnh Tử Thần luôn bèn bồng trên không trung rồi cuộc rơi xuống, đuổi theo sau nàng, dường như bóng ảo không ngừng thu nhỏ cuối cùng dung nhập vào thân thể Thái Nhi.

Thần Giáng Thuật? Trong lòng thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng xuất hiện ba chữ. Chẳng qua hiện giờ họ không hiểu Thái Nhi thi triển Thần Giáng Thuật này là cái gì.

Lúc trước khi họ chiến đấu tại tầng thứ ba thì ảo ảnh Tử Thần đã xuất hiện, trong thời gian ngắn tham gia chiến đấu. Sau đó nó vẫn luôn tồn tại nhưng không bị Thái Nhi sử dụng nữa. Một Thần Giáng Thuật cần tích trữ lâu như vậy, hơn nữa có thể giữ thời gian dài đến thế sao?

Màu xám, màu xám vô tận, cả người Thái Nhi chìm trong một mảnh màu xám. Khi ảo ảnh Tử Thần dung hợp với thân thể nàng, nàng như biến cao ráo hơn. Linh cánh sau lưng rụt vào, một tầng ánh sáng xám tựa sóng nước lượn lờ quanh người nàng.

Khi Thái Nhi ở phía xa chậm rãi xoay người, màu mắt cũng biến đổi, không phải màu đen, cũng không là màu xám, là sắc trắng sâu thẳm.

Màu trắng luôn cho người cảm giác tinh khiết, nhưng sắc trắng trong con người Thái Nhi như có ma lực vô cùng tận. Thế nên khoảnh khắc nàng xoay người, động tác của Hắc Ám ma pháp sư và Quang chiến sĩ đều tạm dừng, thậm chí không trước tiên phát động công kích.

Một tầng sáng xám từ người Thái Nhi lan tràn ra, hình ảnh kỳ lạ xuất hiện, lần ranh chính giữa do hỗn độn và không gian hợp thành nhưng lại không thể tồn tại trong màn sáng xám này. Hiện tại Thái Nhi tựa như một viên bảo thạch khổng lồ khảm ở trung tâm kết giới.

Loại cảm giác này đã không thể dùng quái lạ để hình dung, khí thể giết chóc từ người nàng dường như theo đó biến mất, chỉ còn lại lạnh lẽo tĩnh lặng, nhưng sự tĩnh lặng này không phải là hơi thở tử vong.

Váy dài phấp phới không gió tự bay. Ánh sáng trắng trong mắt Thái Nhi ngày càng sáng ngời.

“Tử Thần Thất Tuyệt, Tử Chi Thương.”

Thái Nhi động, khoảnh khắc Lưỡi Hái Tử Thần ra tay thì đã hoàn toàn biến thành ánh sáng trắng trong suốt. Một kích kia không phải hướng về đối thủ hai bên mà trực tiếp chém vào kết giới trung tâm. Đúng vậy, nàng muốn phá hỏng kết giới này, chỉ có như thế thì nàng mới có cơ hội. Nếu không thì hai lĩnh vực quang minh và hắc ám hợp sức, kết quả cuối cùng của nàng chỉ có thể là thất bại.

Pháp trượng của Hắc Ám ma pháp sư chỉ hướng đằng trước, một luồng sáng đen bắn ra. Cùng lúc đó, mặt trăng sau lưng nó cũng tùy theo bay lên, một luồng sáng tím sậm đuổi theo ánh sáng đen.

Quang chiến sĩ không xung phong, trọng kiếm chỉ lên trời, một mặt trời phát ra ánh sáng vàng chói mắt không gì sánh kịp, ánh vàng lấp lánh, giống như ánh trăng màu tím chiếu hướng Thái Nhi.

Xoẹt!!!!

Tiếng cắt đứt chói tai, bình phong ánh sáng trắng theo tiếng phá vỡ. Lực lượng hắc ám và quang minh chớp mắt tập trung tại chính giữa.

Nhưng khoảnh khắc hai lực lượng hoàn toàn trái ngược va chạm, ánh trăng màu tím và trời vàng va chạm đằng trước người Thái Nhi.

Luồng sáng đen mà Hắc Ám ma pháp sư phát động trước đó bị Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi chém bay, nhưng cũng khiến nàng tạm dừng. Ngay sau đó, ánh trăng tím và trời vàng va chạm vào nhau.

Hình ảnh quái lạ xuất hiện. Khi hai lực lượng lĩnh vực va chạm, cả không gian bỗng nhiên như đông lại. Chỗ kết giới chính giữa, hắc ám và quang minh vốn nên sinh ra va chạm kịch liệt trong khoảnh khắc này đều tạm dừng, không xuất hiện va chạm như trong tưởng tượng. Trăng tím và trời vàng không ngờ lại dung hợp.

Sắc tím đen và sắc vàng đan vào nhau, hợp thành quả cầu cỡ đầu người hình tượng như âm dương bát quái.

Nhìn đến chỗ này, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều đánh rùng mình.

Đây, đây là...

Quang minh và hắc ám dung hợp, ma pháp dung hợp song thuộc tính!

Ma pháp dung hợp thì bọn họ đã từng thấy. Nhưng quang minh và hắc ám đơn thuần dung hợp thì họ chưa từng tưởng tượng.

Nguyên Tố Tù Lung của Trần Anh Nhi có thể khiến sáu thuộc tính tạm thời dung hợp, bùng phát ra uy lực cường đại. Nhưng loại dung hợp của cô có lợi dụng căn bản. Ví dụ như thủy và hỏa, quang minh và hắc ám đều là bị nguyên tố phân cách ra, không thể nào tiếp xúc cùng nhau, nếu không thì cô chắc chắn không thể khống chế nó được.

Giờ phút này xuất hiện trước mặt họ lại là cái gì đây?

Ma pháp do quang minh và hắc ám dung hợp lại, còn là dung hợp lĩnh vực quang minh và lĩnh vực hắc ám. Đừng nói là thấy, coi như trong điển tịch nhân loại đều không có ghi chép thứ này!

Dung hợp quang minh và hắc ám sẽ bùng phát ra uy lực khủng bố cỡ nào! Thái Nhi có thể chịu đựng được không? Chỉ sợ đối lại là Ma Thần Hoàng cũng sẽ biến sắc.

Sự khó khăn thử thách tăng thứ sáu vượt xa dự đoán của họ. Hai Thánh Vệ này không ngờ có thể hoàn thành dung hợp như thế, sao chiến thắng nổi đây?

Đúng vậy, khoảnh khắc quả cầu ánh sáng xuất hiện, thuộc tính quang minh và hắc ám hai bên tựa như tìm đến nguồn suối, điên cuồng tập trung vào quả cầu.

Cường Giả Chi Hồn trong mắt hai khô lâu kịch liệt nhấp nháy. Cả tháp Vĩnh Hằng đều điên cuồng rung lắc bởi sự dung hợp này. Một khi dung hợp này bùng nổ, không biết tháp Vĩnh Hằng có thể chịu đựng nổi không. Đây chính là dung hợp linh vực hai cấp chín! Còn là dung hợp có lực bạo tạc.

Cùng lúc đó, Thái Nhi lần thứ hai phát động công kích.

Ánh sáng trắng thu lại, cả người nàng như biến thành trong suốt, tựa như khối ngọc trắng điêu khắc thành.

Hai Lưỡi Hái Tử Thần chỉ hướng đằng trước, cơ thể Thái Nhi trượt ngang, xông đến quả cầu ánh sáng dung hợp quang minh và hắc ám.

Một luồng sáng trắng kỳ lạ lan tràn trên bề mặt Lưỡi Hái Tử Thần, thoát nhìn tựa như sợi tơ nhẹ nhàng giắt trên quả cầu.

Ngay sau đó, tình huống kỳ lạ xuất hiện.

Tơ sáng trắng cứ thế từ từ đâm vào quả cầu do hắc ám và quang minh hợp thành, nhẹ nhàng tách ra tất cả linh lực bên trong.

Hai bên quang minh và hắc ám tạm dừng dung nhập. Quang chiến sĩ, Hắc Ám ma pháp sư trong mắt Hỏa Hồn kịch liệt nhấp nháy, không hẹn mà cùng lần nữa phát động công kích.

Linh vực dung hợp vốn là chiêu mạnh nhất của chúng. Nếu không phải Tử Chi Thương của Thái Nhi ẩn chứa lực lượng tịnh hóa khiến chúng sợ hãi từ tận đáy lòng, còn rạch bình phong giữa quang minh và hắc, chúng sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng chiêu thứ hai của Thái Nhi khiến chúng lại rung động. Tơ sáng trắng thoát nhìn mỏng manh càng đáng sợ hơn Tử Chi Thương, đó là lực lượng tịnh hóa bất cứ thuộc tính nào đều không thể kháng cự.

Quang minh và hắc ám dung hợp, nói dễ hơn làm. Nhất định phải có một điểm cân bằng đặc biệt. Giữa hai điểm này có sự cân bằng xảo diệu, vừa không xung đột lại không cắn nuốt nhau. Điều này rất khó nắm giữ, hơn nữa nhất định phải hiểu biết sâu về nguyên tố mới làm được.

Nhưng bị tơ sáng trắng bóc tách thì sao có thể giữ sự cân bằng này? Quả cầu hai màu do vàng và tím đen hợp thành chớp mắt sinh ra dao động cực không ổn định, mất thấy sắp nổ tung.

Thủ vệ cửa này là hai chiến sĩ khô lâu, không thể nghi ngờ đó chính là trong mười hai Thánh Vệ, Thánh Vệ số một và Thánh Vệ số hai. Làm kẻ mạnh nhất trong các Thánh Vệ, từng là trợ tá đắc lực của Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, chúng khổng chế quang minh và hắc ám đã đạt đến trình độ cực hạn.

Mất thấy quả cầu sắp vỡ, hai cường giả cùng làm ra động tác giống hệt nhau.

Quang chiến sĩ Thánh Vệ số một cầm trọng kiếm lấy vai phải làm tâm điểm quay quanh một vòng. Thánh Vệ số hai có cùng động tác, quay quanh chính là tượng ma pháp của nó.

Quả cầu bị ánh sáng trắng tách rời, mất thấy sắp nổ thì chợt tán loạn, Quang nguyên tố và ám nguyên tố như thủy triều hướng hai bên rút lui, nhanh chóng dung nhập vào Quang chiến sĩ và Hắc Ám ma pháp sư. Ngay cả sắc vàng và đen trong không khí cũng hướng tới chỗ chúng.

Nhìn hình ảnh này, Lâm Hâm cùng là ma pháp sư, thân thể bất giác run rẩy.

Đây tuyệt không phải do hai mươi vạn linh lực có thể làm được. Thu phát ma pháp tùy tâm, khi sắp nổ thì cường bức rút về ma pháp bản thân đã phóng thích ra, đây cần lực lượng khổng chế cỡ nào? Hai Thánh Vệ chẳng những có lực khổng chế siêu mạnh đối với nguyên tố ma pháp, thậm chí linh vực của chúng đều bị khổng chế dễ dàng trong lòng bàn tay.

Thực lực như vậy thật là quá đáng sợ. Linh lực của chúng chỉ sợ đã gần ba mươi vạn rồi. Dù về trang bị yếu thế chút nhưng có thể sánh ngang cùng ma thần ba mươi sáu hàng đầu khi thi triển Ma Thần Hóa.

Hai cường giả như vậy mà chỉ một mình Thái Nhi đối mặt, đây là áp lực cỡ nào chứ! Coi như Long Hạo Thần sống lại cũng chưa chắc thắng nổi!

Nhưng quá trình mới rồi cũng chứng minh một ít suy đoán trong lòng Lâm Hâm. Đó chính là Thánh Vệ số một, Thánh Vệ số hai không muốn để linh lực của chúng va chạm nhau. Một khi dung hợp với nhau bị phá hủy, quang minh và hắc ám sẽ sinh ra xâm thực, vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn với năng lực của chúng. Nhưng khiến Lâm Hâm rất tò mò là, chúng một cái là quang minh, một cái là hắc ám, vì sao sẽ phối hợp ăn ý như vậy! Cường giả quang thuộc tính và hắc ám thuộc tính nên là khắc lẫn nhau mới đúng.

Màu vàng và màu đen cùng nhanh chóng rút về hai hướng, diễn ra hình ảnh kỳ lạ tại tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng.

Nhưng hiển nhiên hai Thánh Vệ dùng cách này thu lại linh vực tự mình phóng ra không dễ chịu chút nào. Chúng chịu đựng phản phệ do linh vực bắn ngược lại.

Hai tiếng hét gần như vang lên cùng lúc, đều tự lui ra một bước. Linh lực quanh người chúng rõ ràng dao động hơi hỗn loạn.

Lấy sức một người đối mặt hai cường giả có thể thi triển quang ám dung hợp, Thái Nhi chẳng những không chịu thiệt còn chiếm ưu thế. Nếu không phải sự thật bày ngay trước mắt thì có ai tin nổi?

Nhưng bây giờ Thái Nhi nhắm mắt lại, ánh sáng trong mắt tùy theo một chiêu kia mà biến mất.

Tử Thần Thất Tuyệt, tuyệt thứ hai, Tử Chi Tĩnh.

Màu trắng xuất hiện bên cạnh Thái Nhi, bao gồm cả mắt đều là lực lượng tịnh hóa đến từ Tử Thần.

Từ lúc họ tiến vào tầng thứ ba thì Thái Nhi đã thi triển Thần Giáng Thuật, ảo ảnh Tử Thần kỳ thật chính là Tử Thần giáng thể.

Đổi lại chỗ khác, tu vi hiện tại của Thái Nhi tối đa chỉ có thể kéo dài Tử Thần giáng thể khoảng năm phút, nhưng ở trong tháp Vĩnh Hằng thì khác.

Khi lần đầu theo Long Hạo Thần tới tháp Vĩnh Hằng Thái Nhi đã tại đây lĩnh ngộ ra, sự lĩnh ngộ này đến từ không khí tử vong trong tháp Vĩnh Hằng.

Tháp Vĩnh Hằng chính là thần khí của Tử Linh Thánh Pháp Thần, Y Lai Khắc Tư, lấy hấp thu linh hồn tăng lực lượng bản thân. Nó tràn ngập không khí tử vong mạnh mẽ cỡ nào chứ?

Tử Thần là cái gì? Tử Thần là là thần linh cai quản tử vong! Y không phải mang đến tử vong mà là tịnh hóa tử vong. Thông qua tịnh hóa tử khí, y có thể chuyển hóa hơi thở tử vong thành lực lượng tịnh khiết nhất để sử dụng, đây mới chính là lực lượng của Tử Thần.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

557. Chương 229: Tử Thần Thất Tuyệt Và Thần Quang Sáu Sắc

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Bởi vậy, từ khi họ bắt đầu tiến vào tầng thứ ba, nhận thử thách của tháp Vĩnh Hằng thì Thái Nhi đã triệu hoán Tử Thần giáng thể, bắt đầu hấp thu không khí tử vong trong tháp, thông qua không ngừng tịnh hóa hơi thở tử vong tăng mạnh bản thân, còn kéo dài Tử Thần giáng thể.

Lần lượt thông qua tầng thứ ba, thứ tư, thứ năm, tất cả không khí tử vong đều bị nó hấp thu. Hơi thở tầng thứ nhất, thứ hai bởi vì không đủ mức tăng sức mạnh cho Tử Thần nên bị Thái Nhi từ bỏ.

Lý do nàng vẫn không phát động uy lực Tử Thần giáng thể chính là vì chờ đến phút cuối. Đi tới tầng thứ sáu, nàng dùng Luân Hồi Linh Lô hấp thu linh lực bốn đồng bạn lại nhận Tử Thần giáng thể, lúc này nàng không chỉ là tạm thời thi triển Thần Giáng Thuật, từ ý nghĩa nào đó thì Tử Thần giáng thể đã tịnh hóa nhiều không khí tử vong triệt để dung hợp với Thái Nhi Luân Hồi Thánh Nữ, khiến nàng tạm thời có được uy lực của thần.

Cách này không thể bắt chước, không chỗ nào có không khí tử vong khổng lồ như tháp Vĩnh Hằng. Nếu hiện tại mọi người rời khỏi tháp Vĩnh Hằng ra bên ngoài nhìn thì sẽ phát hiện, trên người các oán linh quanh tháp đều biến mất oán khí, biến thành linh hồn tinh thuần.

Đây chính là năng lực tịnh hóa cường đại của Tử Thần. Năm đó Dạ Tiểu Lệ từng nói, Thái Nhi truyền thừa lực lượng của Tử Thần vốn chính là khắc tinh của Vong Linh pháp sư. Bất cứ lệ khí thuộc về Vong Linh pháp sư đều không sinh ra tác dụng gì với nàng.

Vốn Thái Nhi không cần vừa lên liền dùng Tử Thần Thất Tuyệt. Nhưng nàng đối mặt thử thách vượt xa dự đoán.

Thái Nhi đánh giá tầng này rất cao, nhưng nàng vẫn không ngờ được rằng quang minh và hắc ám có thể dung hợp. Lực lượng linh vực dung hợp lại thật quá đáng sợ.

Tình huống mới rồi có thể nói là chỉ mảnh treo chuông. Nếu quả cầu ánh sáng thật bị Thái Nhi kích phát, vậy đồng thời thiêu đốt cũng là tất cả lực lượng của hai Thánh Vệ. Đến lúc đó, quang minh và hắc ám tương khắc bùng nổ, người trong tầng này đều phải chết, bao gồm cả hai Thánh Vệ. Hỏa Hồn của chúng sẽ không thể tồn tại.

Thái Nhi tóm lấy điểm yếu là Thánh Vệ chỉ với mục đích thử thách mà không phải giết chết họ, thế nên mới to gan trực tiếp tiến hành kích phát. Là muốn khiến hai Thánh Vệ thu hồi linh vực và xảy ra phản phệ.

Cứ như vậy tương đương với phá hủy năng lực hợp tác của hai Thánh Vệ, do đó phá hủy chúng phối hợp linh vực, ưu thế lớn nhất cũng theo đó biến chuyển.

Bước ra một bước, Thái Nhi đã trốn vào trong không khí. Lúc hắc ám và quang minh nhanh chóng thu lại thì nàng phát ra đòn thứ ba.

Kít!!!

Sóng âm kỳ lạ mang theo lực lượng tịnh hóa không gì sánh kịp đột nhiên xuất hiện, thân hình Thái Nhi cũng theo đó hiện ra.

Vị trí nàng xuất hiện chính là trung tâm giữa hai Thánh Vệ, hơn nữa cách chúng ở chỗ gần nhất.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ ba, Tử Chi Khiếu.

Tử Thần Thất Tuyệt là năng lực cường đại kết hợp hoàn mỹ giữa Luân Hồi Linh Lô và Lưỡi Hái Tử Thần. Khi hoàn toàn phát huy thì chắc chắn hơn cả song thần khí dung hợp của Long Hạo Thần. Chẳng qua cái giá Thái Nhi phải trả cũng cực đắt.

Phát ra Tử Chi Tịnh, Thái Nhi lựa chọn là mất đi thị giác. Trong trận chiến như thế này, thị giác đã không còn là quan trọng nhất. Hơn nữa trong lòng nàng có một suy nghĩ, đó là trở về trạng thái thuở ban đầu mình và Long Hạo Thần gặp nhau tại Thánh thành.

Tuy mắt không trông thấy nhưng lòng nàng thêm trầm tĩnh. Từng ký ức giữa nàng và Long Hạo Thần nhanh chóng xẹt trong đầu, cũng khiến nàng tiến vào trạng thái kỳ lạ.

Một khi sử dụng Tử Thần Thất Tuyệt thì nhất định phải dùng liên tục. Nếu Thái Nhi lại sử dụng Tử Chi Thương thì tổn thương thân thể giống hệt như dùng Tử Chi Khiếu, hơn nữa còn phải tiến hành theo trình tự nữa. Vậy nên nàng lựa chọn kéo dài.

Có thể thấy từ vị trí Thái Nhi xuất hiện, một vòng quang hoàn tựa như bạch ngọc chột khuếch tán đánh vào người hai Thánh Vệ.

Đặc điểm Tử Thần khắc chế sinh vật vong linh vào giây phút này hiện ra không thể nghi ngờ. Tử Chi Khiếu kịch liệt trùng kích khiến hai Thánh Vệ cấp chín lại lần nữa kêu ra tiếng. Hỏa Hồn trong mắt kịch liệt nhấp nháy, trên đầu Thánh Vệ số hai Hắc Ám ma pháp sư thậm chí xuất hiện từng vết rạn.

Tử Chi Khiếu mục tiêu là đánh vào linh hồn, cách công kích cực kỳ đặc biệt. Bất cứ linh lực, kỹ năng, trang bị phòng ngự nào đều hoàn toàn có không hiệu quả, nhưng nó không phải loại ma pháp tinh thần. Tử Chi Khiếu đem đến vẫn là thuộc về Tử Thần, tịnh hóa.

Nếu một người nội tâm vô cùng thuần khiết không chút tạp niệm, vậy Tử Chi Khiếu đối với người đó chẳng đem lại tác dụng gì. Nhưng nếu trong đầu có tạp niệm, thậm chí là rất nhiều cảm xúc mặt trái vậy thì Tử Chi Khiếu sẽ phóng lớn vô hạn, hiệu quả mạnh nhất đủ khiến linh hồn đối thủ tan vỡ mà chết.

Không thể nghi ngờ, Thánh Vệ số một có quang minh thuộc tính thì linh hồn thuần khiết hơn Thánh Vệ số hai nhiều, vậy nên Thánh Vệ số hai chịu trùng kích càng lớn hơn.

Tử Thần Thất Tuyệt Tuyệt thứ ba. Trong lòng các đồng bạn Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chợt co rút. Đoàn Úc và Dương Văn Chiêu không biết Thái Nhi thi triển năng lực như thế nào, nhưng làm sao họ không biết được?

Lúc đó khi Thái Nhi còn chưa thức tỉnh thần quyền giả Tử Thần, lấy Luân Hồi Linh Lô bùng phát đánh chết cường địch từng vài lần dùng Luân Hồi Linh Lô, cũng vì thế mà trong thời gian rất dài khiến nàng mất đi vài giác. Lúc này Tử Thần Thất Tuyệt hiển nhiên so với Luân Hồi Linh Lô trước đó càng khủng khiếp nhiều. Thái Nhi nhờ vào nó chống lại hai cường giả cấp chín có được linh vực! Coi như có Thần Giáng Thuật, có linh lực đồng bạn trợ giúp, nàng không thể tránh cho thi triển Tử Thần Thất Tuyệt chịu đựng phản phệ.

Thái Nhi không ngừng hành động. Tử Chi Thương, Tử Chi Tịnh, Tử Chi Khiếu, ba đợt bùng phát, nàng đã mạnh mẽ khống chế được tình hình.

Cùng là Thần Quyền Giả, sau khi Thái Nhi thức tỉnh thì thực lực vốn nên mạnh hơn Long Hạo Thần nhiều. Nhưng lúc đó nàng mất ký ức. Nàng cường đại nhờ vào sự phù hợp.

Dù nói sao thì đến mười bảy tuổi Long Hạo Thần mới thành con trai quang minh, hơn nữa thể chất Thần Quyền Giả của hắn không có thần khí đồng bộ. Được đến Nhật Nguyệt Thần Oa tẩm thuần lúc rất muộn, năng lực của hắn đã thành hình. Bởi vậy tuy hắn có thể vận dụng uy lực thần khí này, nhưng nói đến độ phù hợp thì sao bằng Thái Nhi cùng Luân Hồi kiểm soát?

Vậy nên cho đến này, trong đội tuy Long Hạo Thần biểu hiện mạnh nhất, tu vi cũng cao nhất. Nhưng nếu bàn về sức chiến đấu đơn, Thái Nhi tu vi chưa đến cấp tám kỳ thật còn trên cơ hắn. Vừa xuất ra Tử Thần Thất Tuyệt, bất cứ năng lực nào của Long Hạo Thần đều không thể cản một chiêu cuối cùng của nàng. Nhưng tiềm năng tương lai của Thái Nhi không thể so với Long Hạo Thần. Nàng tăng cao chỉ có thể là tu vi bản thân và uy lực Tử Thần Thất Tuyệt. Tương lai Long Hạo Thần tăng lên là nhiều mặt. Về ngộ tính thì Long Hạo Thần vẫn là vượt trội hơn Thái Nhi chút ít. Nhưng tất cả phải với điều kiện hắn sống lại mới được.

Long Hạo Thần chết rồi, Thái Nhi không cần vì người yêu mà giữ lại tu vi. Nàng nhớ lại, cũng hồi phục tất cả sức mạnh và độ phù hợp với sức lực lượng Tử Thần.

Lại lần nữa dung nhập vào hư không, sát khí ngập trời khiến cả tầng sáu tháp Vĩnh Hằng biến thành một mảnh xám trắng, tựa như nàng đã có được linh vực.

Khoảnh khắc nàng biến mất, thân thể Hắc Ám ma pháp sư đột nhiên đánh rùng mình, Hỏa Hồn trong hốc mắt điên cuồng nhấp nháy.

Bị lôi kéo, nó cảm nhận được mục tiêu của Thái Nhi là mình. Ngay lúc này hai Thánh Vệ đã thu lại linh lực của mình, Quang chiến sĩ dù muốn cứu nó cũng bất lực.

Dưới tình huống này, không người giúp được nó, nó chỉ có thể tự cứu.

Là người giữ cửa tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng, thực lực hai Thánh Vệ mạnh mẽ vượt qua suy đoán của các thành viên Quang Chi Thần Hi. Chúng chẳng những có linh lực đủ mạnh, quan trọng là lực lượng khổng lồ quang minh và hắc ám.

Giây phút Thái Nhi biến mất, pháp tượng trong tay Hắc Ám ma pháp sư đã thu lại mạnh mẽ vào ngực mình.

Bỗng chốc lấy ngực nó làm trung tâm, một đoàn sáng tím đen tựa suối phun bùng phát. Ánh sáng tím đen chói lát đã biến thành đoàn sáng đường kính hai mét, bao phủ nó vào trong, tựa như vầng trăng tím bỗng xuất hiện tại đó.

Khống chế linh vực, thu vào trong, phòng ngự bản thân.

Không sai, màu tím đen vẫn là lực lượng linh vực. Chẳng qua là dưới lực khống chế cường đại của Hắc Ám ma pháp sư, linh vực bị nó cưỡng ép co rút khống chế trong phạm vi hai mét. Điều này khiến uy lực linh vực mạnh hơn trước rất nhiều, rất nhiều.

Lần lượt chịu phản phệ và trùng kích mãnh liệt, lại vẫn có thể phát ra năng lực cường đại như vậy, do đó có thể thấy tu vi của Hắc Ám ma pháp sư.

Cùng lúc đoàn sáng tím đen hình thành, Thái Nhi đã xuất hiện ở trên đầu nó.

Một tinh thể xám hình thoi chẳng biết từ lúc nào xuất hiện tại trán Thái Nhi. Lưỡi Hái Tử Thần nhẹ nhàng vung xuống dưới. Mặt tinh thể xám phát ra hàng ngàn ánh sáng xám. Tất cả màu xám chợt bị ngưng tụ cuối cùng tập trung tại một điểm trên bề mặt Lưỡi Hái Tử Thần.

Tiếp theo Lưỡi Hái Tử Thần chém vào quả cầu tím đen, màu xám lấp lánh xâm nhập vào linh vực tím đen dày đặc tựa thực chất, như dao nóng cắt bơ, tựa như than nóng rơi vào cầu tuyết, dễ dàng nhập vào trong.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ năm, Tử Thần Hôn.

Không ngờ linh vực mạnh mẽ như vậy bị một chém này tách ra hơn một nửa. Có thể thấy rõ hàng vạn ánh sáng xám bùng từ nửa phần quả cầu ánh sáng tím đen bùng phát. Vô số ánh sáng mỏng lung bắn tung, chỉ khoảnh khắc đã chém nát nửa phần linh vực.

Còn dư một nửa linh vực trong chớp mắt biến yếu ớt, có thể mơ hồ thấy Hắc Ám ma pháp sư nửa nằm trong một nửa linh vực này. Tay phải nắm pháp trượng và nửa người đều vỡ nát, trong ánh sáng xám bị tịnh hóa.

Nhưng cùng lúc đó, Quang chiến sĩ bên kia động. Ánh sáng vàng lấp lánh, đôi tay nó nắm trọng kiếm giờ cao qua đầu, ánh mặt trời chói lòa dường như hoàn toàn kết hợp với nó. Sắc vàng đỏ chói mắt điên cuồng tăng gấp chục lần trong lúc nó xẹt nhanh như tia chớp.

Một chiêu kia cho người cảm giác như khai hoang trời đất, hoặc mặt trời thiêu đốt tất cả.

Thái Nhi nửa xoay người, mái tóc dài hóa thành màu xám trắng vung sau đầu hất tung lên, tựa như thác nước xám đảo ngược. Lưỡi Hái Tử Thần vạch đường cong tuyệt đẹp chậm rãi hạ xuống dưới.

Tinh thể hình thoi màu xám trên trán biến mất, nhưng ngực nàng phát ra ánh sáng xám vô cùng chói mắt.

Mọi thứ xung quanh bỗng nhiên biến chậm. Động tác Thái Nhi chậm, Quang chiến sĩ lấy tốc độ ánh sáng xông lên cũng chậm lại. Có thể thấy rõ động tác của hai bên.

Trong quá trình tất cả biến chậm này, một bóng sáng xám trong suốt tách ra khỏi người Thái Nhi. Đó là một hình dạng giống hệt Thái Nhi, chẳng qua nó hư ảo, trong suốt. Đôi tay ở trước ngực không ngừng biến đổi vung vẩy. Từng bóng sáng xám hiện ra hợp thành phù văn xám cực kỳ phức tạp rơi sau lưng Thái Nhi.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ năm, Tử Vong Tịch Diệt.

Khoảnh khắc Lưỡi Hái Tử Thần chậm rãi vung, phù văn xám rơi sau lưng Thái Nhi, đột nhiên biến thành bảy luồng, bảy Lưỡi Hái Tử Thần tốc độ không giống nhau. Cái thứ nhất chậm nhất, mặt sau mỗi một cái sẽ nhanh hơn cái trước vài phần, nhanh chóng truy đuổi nhau.

Khi Lưỡi Hái Tử Thần quét qua Hắc Ám ma pháp sư bị trọng thương, bảy Lưỡi Hái Tử Thần chớp mắt hợp nhất, một lưỡi dao xám trắng trong suốt đầu tiên là chém qua người Hắc Ám ma pháp sư, lại bay tới Quang chiến sĩ.

Lưỡi dao này rất kỳ lạ, bản thể giống như thủy tinh xám, nhưng quanh lưỡi dao lại có một vòng ánh sáng trắng chói mắt. Những ánh sáng trắng này thành thể lỏng quay quanh dao ánh sáng. Không có sát khí, không có hơi thở tử vong, nhưng dù chỉ là nhìn nó cũng khiến người thấy ngẹt thở tịch diệt.

Ngay lúc lưỡi dao ánh sáng bay ra, không gian cũng biến bình thường, tốc độ trở lại như thường. Đó cũng là khoảnh khắc Quang chiến sĩ chém xuống một kiếm va chạm với Tử Vong Tịch Diệt.

Hắc Âm ma pháp sư dưới chân Thái Nhi trực tiếp hóa thành khói xám biến mất. Ánh sáng đen chợt lóe, Cường Giả Chi Hồn đã dung nhập vào Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Xẹt!!!

Tiếng ma sát chói tai cùng với khói trắng dâng lên, tựa như sắt đun nóng đột nhiên dầm vào nước lạnh.

Thế xông lên mạnh mẽ như vậy, hơn nữa kết hợp lĩnh vực dốc sức ra đòn, vậy mà Quang chiến sĩ lại bị chặn, cả người ngừng giữa không trung. Ánh sáng đỏ vàng chói lòa bị vàng sáng sương mù điên cuồng ức chế thu vào trong, mạnh va chạm với Quang nguyên tố của nó, khói trắng cũng sinh ra vì thế.

Ánh sáng trắng đó là Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ năm Tử Vong Tịch Diệt kèm theo ánh sáng tịnh hóa tịch diệt, có thể tịnh hóa tất cả lực lượng nguyên tố. Dù là công kích nguyên tố mạnh hơn nó nhiều bao nhiêu đều sẽ bị tiêu hao, tịnh hóa trên diện rộng.

Quang chiến sĩ tuy có được quang minh thuộc tính, nhưng bản thân nó rốt cuộc là Cường Giả Chi Hồn biến thành sinh vật vong linh. Cho nên mới bị ánh sáng tịnh hóa khắc chế chặt chẽ. Vậy nên dù kết hợp lực lượng lĩnh vực, trong tình trạng trước đó nó đã bị thương không nhẹ, thoáng chốc khó thể thoát ra khỏi ánh sáng tịnh hóa xâm nhập này.

“Thải Nhi!!!!”

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi bất giác kêu ra tiếng. Chiến đấu đến tận đây, Thải Nhi đã liên tiếp sử dụng năm tuyệt trong Tử Thần Thất Tuyệt, bây giờ nàng vẫn chẳng có ý định tạm dừng. Một ống kính nhỏ đột nhiên lan tràn dưới chân nàng. Khi nó xuất hiện thì nàng đã đáp xuống đất.

Ít ra nhìn từ mặt ngoài thì Thải Nhi không khác gì trước đây, dường như không bị ảnh gì hết. Nhưng mọi người đều biết, Tử Thần Thất Tuyệt thi triển đến mức này, nàng chịu phản phệ đáng sợ tới cỡ nào.

Ngay lúc Quang chiến sĩ không dễ dàng tiêu hao thật nhiều linh lực triệt tiêu xâm thực của Tử Vong Tịch Diệt, ánh sáng xám ống kính đã liên tiếp đến dưới chân nó.

Chớp mắt, Thải Nhi động. Nàng tựa như bướm bướm xám bay hướng Quang chiến sĩ người bốc lên Quang Minh Hỏa.

Thiên thân lao đầu vào lửa ư? Không, đương nhiên là không. Bây giờ Thải Nhi đã tiến vào trạng thái đặc biệt.

Lưỡi Hái Tử Thần lấy tốc độ kinh người phát động công kích, có lưỡi dao ánh sáng xám trong suốt chiếu rọi, Hỏa Hồn nhấp nháy trong hốc mắt Quang chiến sĩ tràn ngập sợ hãi.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ nhất Tử Chi Thương, Tuyệt thứ hai Tử Chi Tịnh, Tuyệt thứ ba Tử Chi Khiếu, Tuyệt thứ bốn Tử Thần Hôn, Tuyệt thứ năm Tử Vong Tịch Diệt.

Liên tiếp năm tuyệt nở rộ theo thân hình nàng. Năm chiêu hợp nhất, năm tuyệt bùng phát, đó là uy lực Tử Thần không thể trốn tránh, là hành trình tử vong không gì sánh kịp.

Đây chính là Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ sáu, Tử Vong Lộ. Năm tuyệt hợp nhất hóa thành lực lượng Tuyệt thứ sáu.

Tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương, Quang chiến sĩ miễn cưỡng dùng trọng kiếm ngăn cản. Nhưng khi Tuyệt thứ hai đến thì trọng kiếm đã đầy vết rạn, cả người lại bị bao phủ trong ánh sáng tịnh hóa. Tử Chi Khiếu bùng phát, người nó cứng ngắc. Tử Thần Thất Tuyệt và Tử Thần Hôn lấp lánh giao thoa.

Thải Nhi đã xuất hiện đằng sau lưng Quang chiến sĩ.

Màu xám và trắng từ từ thu lại, vàng sáng nhạt lấp lóe. Thải Nhi yên tĩnh đứng đó, đôi tay nắm lấy cán dài Lưỡi Hái Tử Thần. Nàng rất tĩnh lặng, vàng sáng xám trắng trên người đang nhanh chóng tán đi. Nhưng nàng đứng thẳng không hiện ra một chút suy yếu.

Phụt!

Ánh sáng vàng đông lại chớp mắt hóa thành bột phấn. Một luồng sáng vàng đậm đặc chớp mắt vạch ra một đường cong vòng tối trước mặt nàng rót vào Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Thành công, đúng vậy, nàng thành công. Nhờ vào lực lượng sáu tuyệt trong Tử Thần Thất Tuyệt, thật sự đánh lại hai Thánh Vệ cấp chín. Lĩnh vực dung hợp quang minh và hắc ám bị Tử Thần tách ra. Uy lực cường đại của quang minh và hắc ám tan biến trong tịnh hóa. Đúng vậy, Thái Nhi Luân Hồi Thánh Nữ thành công. Nàng gần như dùng lực lượng bản thân cứng rắn thông qua thử thách tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng.

Giờ phút này, nàng thoát nhìn không thăm như đồng bạn vượt qua mấy tầng trước. Nhưng bây giờ Trần Anh Nhi và Vương Nguyên Nguyên trọng thương mất lệ nhạt nhòa nhìn. Họ không biết Thái Nhi thi triển Tử Thần sáu tuyệt sẽ chịu đựng phản phệ như thế nào. Nhưng chỉ sợ sự phản phệ khủng khiếp này sẽ kéo dài thật lâu, thật lâu.

Thái Nhi tĩnh lặng đứng đó, nhưng giây sau người nàng đột nhiên run rẩy. Trước ngực nàng, từng tầng vàng sáng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Đầu tiên là màu đỏ, sau đó là lam, xanh, vàng chanh, đen, vàng, lại tuần hoàn, vàng sáng sáu sắc thi nhau lấp lóe khiến thân thể yếu đuối của Thái Nhi chìm một tầng sáng huyền lệ.

Theo ánh sáng sáu sắc lấp lóe, cả tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng đều sáng lên. Ánh sáng sáu sắc nhấp nháy, huyền lệ chưa từng có xuất hiện tại tháp Vĩnh Hằng.

Đó là ánh sáng khiến người mê say hoa mắt, chói lòa khiến người khó thể hình dung.

Tất cả ánh sáng đều đến từ Giai Diệu Vĩnh Hằng, đến từ trước ngực Thái Nhi.

Thân thể nhẹ run, Thái Nhi lắc lư một cái, ngay sau đó, ánh sáng sáu sắc trên người nàng càng biến rạng rỡ hơn.

Thi triển Tử Thần sáu tuyệt đã rút cạn tất cả lực lượng trong người nàng. Nếu không phải Luân Hồi Linh Lô bởi vì lúc trước hợp thành mà tiến hóa, vậy lúc này nàng chỉ có thể là cái xác biết đi.

Tuyệt thứ nhất Tử Chi Thương, nàng có thể sử dụng mà không chịu phản phệ gì. Nhưng dùng năm tuyệt sau thì tất cả phản phệ đều tác dụng trên người nàng.

Con người có sáu cảm, một khi đều biến mất hết thì không khác gì đã chết. Giờ phút này trong sáu cảm Thái Nhi chỉ còn lại một cảm, đó chính là cảm giác.

Thị giác, thính giác, vị giác, khứu giác, xúc giác đều mất hết, chỉ còn lại duy nhất cảm giác mà thôi.

Khoảnh khắc này, nàng đã vô cùng yếu ớt, thậm chí không thể nhấc lên một ngón tay. Nàng kinh ngạc phát hiện, lực lượng thần kỳ từ ngực khuếch tán ra dẫn động năng lượng khổng lồ xung quanh nhanh chóng ngưng tụ trong người mình.

Cảm giác ấm áp lan truyền khắp người, cảm giác cạn kiệt sức lực bỗng chốc biến mất. Linh lực trong người mau chóng hồi phục. Lực lượng thần kỳ này thậm chí còn chống lại lực phản phệ từ Luân Hồi Linh Lô. Chính là nói, lực lượng này đã có thể so sánh với Luân Hồi Linh Lô sau khi hợp thành.

Đúng vậy, đây là lực lượng đến từ tháp Vĩnh Hằng, đến từ Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Ánh sáng sáu sắc đang biến ngày càng rực rỡ, Thái Nhi ở trung tâm ánh sáng. Da thịt ảm đạm lại trở về sáng bóng. Thái Nhi vui mừng phát hiện các cảm mất đi đang hồi phục.

Có cùng cảm giác không chỉ mình nàng. Tuy nàng là trung tâm ánh sáng sáu sắc, nhận điều dưỡng trực tiếp nhưng đồng bạn ở phía xa, bao gồm cả Long Hạo Thần nằm trên mặt đất cũng E hồi) sức

Sắc đỏ rất nhạt, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra.

“Lại có kìa!” Trần Anh Nhi lại kêu lên.

Thải Nhi lần nữa leo lên một bậc thang mới, lại có hai ấn ký sắc đỏ nhạt xuất hiện trên bậc thang cũ.

Hàn Vũ siết chặt nắm tay khoanh trước ngực, kiên cường như y mà giờ này thanh âm khẽ run.

“Đầu gối Thải Nhi trầy xước.”

Đúng vậy, ấn ký đỏ nhạt đó là máu, là máu của Thải Nhi.

Hơn bốn mươi cấp bậc thang, công Long Hạo Thần cân nặng hơn một trăm sáu mươi cân, váy dài của nàng đã rách, vết thương ở đầu gối chảy máu nhỏ giọt tại bậc thang để lại dấu vết.

Trái tim mỗi người nhói đau vì Thải Nhi. Tuy họ không biết trên đường lên trời này Thải Nhi chịu đựng đau khổ như thế nào, nhưng xem tình hình có thể thấy ra con đường này không bình thường.

Dù con đường lên trời cướp đi hết linh lực nhưng không thể lung lay ý chí của nàng. Từ nhỏ đến lớn khổ tu, ý chí của Thải Nhi đã vượt xa người thường, huống chi bây giờ nàng vì muốn hồi sinh cho người đàn ông của mình!

Một bước lại một bước, một bước một lay.

Hai vết máu bắt đầu xuất hiện trên đường lên trời không thấy tận cùng, vết máu từ nhạt đến đậm. Khi nàng leo lên bậc thang thứ năm mươi bảy, vết máu từ hai biến thành ba. Vết thứ ba đến từ trán Thải Nhi.

Trần Anh Nhi đã nhào vào ngực Dương Văn Chiêu, không dám nhìn nữa, khóc rống thất thanh. Những người khác bất giác nhắm mắt lại.

Thân thể và tinh thần họ run bần bật. Thải Nhi, thật sự là quá kiên cường.

Thải Nhi không tạm dừng, dường như nàng không cảm thấy đau đớn.

Năm mươi bậc, sáu mươi bậc, bảy mươi bậc, tám mươi bậc, cứ thế từng bước một, nàng gian nan loạng choạng tiến lên. Thân thể nàng lảo đảo, trên mặt đất để lại vết máu bắt đầu hiện thể lỏng chảy xuống bậc thang.

Nhưng nàng vẫn leo lên, vẫn không ngừng leo. Hình như có lực lượng không gì sánh kịp chống đỡ cơ thể ngày càng yếu ớt của nàng.

Rầm!

Trên bậc thang một trăm mười hai, Thải Nhi đột nhiên ngã xuống, nặng nề đập trên bậc thang trước mặt. Nhưng tay phải nàng mạnh bấu vào bề mặt bậc thang, mũi chân chống ở bậc bên dưới, không để mình trượt xuống.

Máu tươi nhuộm đỏ váy váy dài, chảy dọc theo mũi chân. Khuôn mặt tuyệt trần lúc này đã tràn đầy vết máu.

Thân thể bởi vì chịu đựng quá nhiều mà run bần bật, chỉ có đôi mắt kia vẫn đầy cố chấp, kiên quyết.

Thở hồng hộc, nàng miễn cưỡng bước lên một bậc nữa, *rầm* một cái, lại lay.

Nhưng lần này nàng đã không thể bò lên, trước mắt tối đen, rơi vào hôn mê.

“Thải Nhi!!!!”

Ngoài cửa ánh sáng, những người chứng kiến cùng hét to. Vương Nguyên Nguyên thậm chí kiềm không được dùng thân xác mạnh đụng vào tầng ngăn cách nhưng bị bắn ngược ra.

Đừng nói là Trần Anh Nhi, coi như là Tư Mã Tiên, Lâm Hâm, Hàn Vũ những người đàn ông cũng không nhìn nổi nữa. Ba vết máu tựa như ba lưỡi kiếm đâm xuyên tim họ.

Nhưng bây giờ họ không thể làm được gì, không vào được cửa ánh sáng thì đương nhiên không thể giúp đỡ Thải Nhi. Họ chỉ có thể đứng tại chỗ trơ mắt nhìn, nhìn vết máu đỏ thẫm trên bậc thang vàng.

Đường lên trời không chút biến đổi, mọi thứ vẫn như cũ. Bạc thang vàng không có cuối.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Cơ thể Thái Nhi bỗng khê động, đôi tay chống người chậm rãi nâng lên, nàng đã tỉnh.

Không ngoái đầu lại, nàng chỉ hơi tạm dừng liền giãy dựa miễn cưỡng đứng lên, leo lên một bậc, lại quỳ lạy.

Làm xong, vết máu lại xuất hiện trên bậc thang mới.

“Thải Nhi!!!” Trần Anh Nhi và Vương Nguyên Nguyên mặt đầy vết nước mắt, thanh âm của họ vì khóc mà biến khàn khàn.

Mấy người đàn ông mắt cũng biến đỏ, siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay. Họ thật xiết bao hy vọng có thể thay thế Thái Nhi leo lên đường lên trời này!

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước...

Thải Nhi tỉnh lại vẫn kiên cường như vậy. Công Long Hạo Thần đối với nàng bây giờ tựa như công một ngọn núi to, nhưng đó là tất cả niềm hy vọng của nàng! Không còn mạng thì nói gì đến tiến lên. Hoặc là chết tại đường lên trời hoặc là cứu sống người của tôi.

Trong lòng Thái Nhi không ngừng lặp lại câu nói này,

Lần này nàng đi tới hai mươi tám bậc thang thì té xuống, ngất xỉu. Nhưng dù là vậy, khi té nàng vẫn bấu chặt bậc thang đằng trước, không để mình tuột xuống.

Trèo lên, hôn mê, lại trèo lên, lại hôn mê.

Thải Nhi lần lượt ngã xuống lại liên tục bò lên. Khi nàng trèo lên bậc thang thứ hai trăm thì toàn thân biến thành đầm máu.

Lúc này nàng đã ngất xỉu bảy lần trên đường lên trời.

Trần Anh Nhi đã khóc đến ngất, mấy người khác thì điên cuồng công kích vách ngăn cửa ánh sáng. Chỉ có làm thế mới trút hết đau khổ và dằn vặt trong lòng họ.

Đầu gối Thái Nhi sớm không còn miếng da lành lặn, xương cốt trắng hếu lộ ra ngoài. Cặp đùi thon dài trắng nõn bất giác co giật. Vì mất máu quá nhiều nên toàn thân trắng bệch bệnh trạng. Sự sống của nàng đang nhanh chóng trôi đi. Đường lên trời lại vẫn không thấy tận cùng.

Lần này Thái Nhi hôn mê thời gian khá lâu, tròn mười bốn tiếng đồng hồ nàng mới tỉnh lại.

“Thải Nhi, Thải Nhi!!!”

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi điên cuồng đánh vào vách ngăn trước mặt. Họ khàn giọng kêu gào. Họ thật sự không nhìn được nữa, họ thật muốn nói cho nàng dừng tiếp tục nữa. Bạc thang tầng thứ sáu thông lên tầng thứ bảy dằn vặt họ hơn xa thử thách trước đó rất nhiều!

Nhưng Thái Nhi vẫn không ngoái đầu lại. Nàng ngẩng đầu lên, trong con ngươi chỉ thấy một mảnh đỏ rực.

Miễn cưỡng chuyển động thân thể một chút, nàng phát hiện mình làm cách nào cũng không thể đứng lên.

Bảy lần hôn mê đã tiêu hao hết thể lực của nàng. Sự sống của nàng đang đi hướng cuối.

Cùng lúc đó, trước mắt đột nhiên sáng ngời, cửa ánh sáng khổng lồ xuất hiện cách mười bậc thang. Ánh sáng vàng lấp lánh, cửa ánh sáng từ từ mở ra lộ thế giới vàng đằng sau nó.

Cửa, cửa...

Vốn con mắt Thái Nhi đã hơi xám trắng khi nhìn thấy cánh cửa này thì chợt biến sáng ngời. Cửa, hy vọng. Hy vọng ở ngay trước mắt.

Nàng nhìn thấy, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng nhìn thấy. Họ bất giác yên tĩnh lại, nhìn cửa ánh sáng xuất hiện ở nơi cao hơn, thống khổ cắn chặt răng.

Đôi chân Thái Nhi đã không còn cảm giác, nhưng giờ phút này ánh mắt nàng biến vô cùng sáng ngời, công Long Hạo Thần, đôi tay liều mạng kéo mình và xác Long Hạo Thần leo lên một bậc thang, trấn mạnh đập xuống bậc thang.

Vết máu hằn sâu trên bậc thang, đường lên trời màu vàng thậm chí bởi vì nàng để lại máu mà tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt.

Nhưng Thái Nhi không thèm để ý mọi thứ, cánh cửa ngay tại trước mắt, hy vọng ngay trước mặt. Mình nhất định có thể mang Hạo Thần đi vào cánh cửa này, sống lại anh ấy.

Không biết vì sao, Thái Nhi mơ hồ cảm thấy bên tai mình dường như quanh quẩn thanh âm nức nở như khóc như than. Nhưng những điều này đối với nàng không quan trọng. Trừ tiến lên, nàng không thèm suy nghĩ điều gì khác.

Tiềm năng thân thể bị hai chữ hy vọng kích phát. Nàng cứ thế nhờ vào đôi tay, từng chút một bò lên trên. Mỗi bậc thang có ít nhất một phần ba diện tích bị vết máu trên người nàng nhiễm đỏ. Nhưng vết máu ngày càng nhạt, máu nàng sắp chảy cạn rồi sao?

Năm, bốn, ba, hai, một.

Rốt cuộc, cánh cửa ánh sáng đã gần trong gang tấc, trên khuôn mặt kiên cường mà cố chấp của Thái Nhi rốt cuộc xuất hiện ý cười.

Nâng tay lên, đầu ngón tay rách toạc lộ xương run rẩy chớp hướng cánh cửa ánh sáng.

Nhưng ngay lúc này, hình ảnh khiến thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi điên cuồng xuất hiện. Cánh cửa ánh sáng đột nhiên nhẹ lung lay, lại nhảy lên một bậc thang, khiến Thái Nhi chớp vào chỗ trống.

Tuyệt vọng hiện ra trong mắt mỗi người ngoài cửa ánh sáng. Cửa trên bậc thang lại là giả ư? Họ cực kỳ điên cuồng công kích cánh cửa trước mặt.

Họ chửi rủa Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Thái Nhi chỉ là một cô gái, vì sao y phải tàn nhẫn như vậy.

Chỉ mình Thái Nhi là không tuyệt vọng, ánh mắt nàng vẫn kiên quyết, bàn tay chớp hệt rơi vào bậc thang trống rỗng, thân thể nàng lại lết lên trên.

Đây là cơ hội cuối cùng. Nàng biết, nếu mình lại hôn mê chỉ sợ vĩnh viễn không thể tỉnh nữa. Sống lại Hạo Thần, đây là cơ hội cuối cùng.

Niềm tin và cố chấp trong phút chốc như ngọn lửa thiêu cháy, đôi tay Thái Nhi bỗng nhiên dùng hết sức, gần như phát điên mạnh chống tại bậc thang.

Kỳ tích hiện ra trong khoảnh khắc này. Thái Nhi đã hoàn toàn kiệt sức, ngay cả sự sống cũng sắp cạn, trong chớp mắt nhờ vào đôi tay yếu ớt miễn cưỡng đẩy người, công theo Long Hạo Thần bỗng vọt lên, làm động tác giống cá chép quẩy đuôi.

Vì cái nhào tới này, tay phải nàng rốt cuộc thò vào trong cửa ánh sáng. Nhưng lần này đã tiêu hao hết sức lực của nàng, mắt thấy tay sắp thò vào cửa ánh sáng, mắt Thái Nhi trợn to, đã hoàn toàn mất đi tia sáng.

Ngay lúc tay phải nàng chạm vào cửa ánh sáng thì cánh cửa bỗng tỏa sáng rực rỡ. Ánh sáng bao trùm người Thái Nhi và Long Hạo Thần, *vèo* một tiếng đem họ kéo vào trong, biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng lúc Thái Nhi và Long Hạo Thần biến mất, đường lên trời và nơi thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đứng đều biến thành hư ảo.

Ánh sáng vụn vụn, chiếu rọi, ngay sau đó trở lại hình dạng tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng, chẳng qua Thái Nhi và Long Hạo Thần đã biến mất.

Các thành viên vì thảm trạng của Thái Nhi mà tiến vào trạng thái điên cuồng đang thổ hồng hộc. Trong đầu họ cùng xuất hiện một ý nghĩ, Thái Nhi thành công!

Ánh sáng vàng lượn lờ, Thái Nhi công Long Hạo Thần xuất hiện trong thế giới màu vàng, xung quanh là vô tận ánh sáng vàng. Trong không khí, sương mù đỏ mỏng manh bay tới quay quanh người Thái Nhi, cùng với từng điểm sáng vàng rót vào người nàng.

Dù là vết máu dính trên vạt áo nàng cũng trong ánh sáng vàng hóa thành sương đỏ bay lên, dung nhập vào người nàng.

Tay phải Thái Nhi vẫn giữ động tác duỗi ra, tay kia giữ chặt chân Long Hạo Thần vòng quanh hông nàng, như sợ cơ thể hắn sẽ tuột ra.

Vết thương trên người Thái Nhi đã lành lại, tất cả vết bầm đều phân giải biến mất trong ánh sáng vàng. Chỉ có vấy dài rách là không thể hồi phục.

Biểu tình trên mặt nàng vẫn rất cố chấp, dù mất đi tất cả ý thức thì sự cố chấp này chưa từng biến đổi.

Trong thế giới vàng phát ra một tiếng thở dài âm trầm, thanh âm già nua quanh quẩn.

“Đáng giá không?”

Ánh sáng vàng dần thu lại, Thái Nhi công Long Hạo Thần nằm vật ra trên mặt đất. Nàng nằm mơ, mơ thấy mình và Long Hạo Thần dường như trở lại lúc tham gia thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn tại Thánh thành.

Họ nắm tay nhau, dọc theo đường trở lại nhà trọ, cứ đi, đi mãi.

Con đường dường như biến không có tận cùng, đi làm sao cũng không tới nhà trọ. Nhưng họ chẳng chút nóng nảy, còn rất hưởng thụ ấm áp, tay nắm tay.

Gậy trúc gõ mặt đất vang vọng trong thế giới của Thái Nhi, mỗi khi nàng quay đầu nhìn hướng Long Hạo Thần, đều thấy nụ cười tràn ngập yêu thương dịu dàng.

Sinh mạng họ dường như hòa vào nhau trong khoảnh khắc này.

Tất cả đau khổ tại giây phút này đều bị lãng quên, cứ thế bước đi, vĩnh viễn, vĩnh viễn...

Nhưng rất nhiều chuyện thường không làm theo ý người. Con đường đằng trước biến mờ mịt mà hư ảo. Ngay sau đó, xung quanh tràn đầy sắc vàng.

Thái Nhi có chút kinh hoàng, nàng nắm chặt tay Long Hạo Thần, kêu to.

“Hạo Thần, Hạo Thần...”

Thái Nhi bình tĩnh, ngồi bật dậy cúi đầu nhìn, liếc mắt liền thấy đôi tay tái nhợt của Long Hạo Thần vòng quanh trước ngực mình. Nàng vội nắm chặt.

Đau khổ thể xác đã hoàn toàn biến mất, ngay cả nội ngoại linh lực cũng hồi phục lại hết.

Thống khổ từng trải qua vẫn lưu lại trong ký ức thân thể nàng. Vạt váy sớm rách, bởi vì ký ức đau đớn đó mà thân thể bất giác khẽ run.

Thái Nhi nhớ lại tất cả bao gồm cả lúc trước mình từng làm cái gì, kiềm không được ngẩng đầu nhìn quanh. Chỗ này chắc đã là tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng.

Quét mắt nhìn mọi thứ đều là sắc vàng. So với sáu tầng trước thì diện tích chỗ này nhỏ hơn nhiều. Đại sảnh hình tròn, đường kính khoảng ba mươi mét.

Khung đỉnh hình vòm, xung quanh có tổng cộng mười hai cây cột vàng quay quanh.

Dù là mặt đất, đỉnh khung hay là cột trụ đều có vô số ký hiệu ma văn vàng rậm rạp.

Mặt đất đại sảnh là ngôi sao sáu cánh vàng khổng lồ, có sương mù vàng nhàn nhạt bốc lên.

Chính giữa sao sáu cánh có một quan tài to lớn, dài năm mét, rộng ba mét. Quan tài vàng khảm đầy các loại ngọc ngà xinh đẹp. Không, không chỉ là ngọc ngà, còn có ma tinh ma thú và linh đan nhân loại. Thế nhưng lại không có cái nào thấp hơn cấp chín.

Đây chính là tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng, nơi Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư yên giấc ngàn thu?

Thải Nhi có chút sốt ruột đứng bật dậy. Trả giá vô số cố gắng rồi cuộc đi đến đây, đây là cơ hội duy nhất để nàng hồi sinh Long Hạo Thần! Nhưng truyền thừa Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư ở chỗ nào?

“Đáng giá sao?” Đột nhiên thanh âm già cả thở dài quanh quẩn.

Thải Nhi bản năng lùi một bước, nhìn chăm chăm quan tài vàng khổng lồ trước mặt.

Một luồng khói trắng từ trong quan tài vàng chậm rãi bốc lên không trung, ngưng tụ lại.

Rất nhanh, khói trắng ngưng tụ thành hình người, rõ ràng giống hệt pho tượng nàng từng thấy, chỉ là không có nửa người dưới. Nửa người dưới tựa như sương khói liên kết với quan tài vàng.

Trên khuôn mặt già nua tràn đầy thương cảm, ánh mắt nhu hòa nhìn Thải Nhi, khe khẽ dài, lại hỏi nàng.

“Đáng giá sao?”

“Đáng giá. Người chính là Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư đúng không?” Thải Nhi khẳng định.

Y Lai Khắc Tư gật đầu.

“Không sai, ta chính là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai, Y Lai Khắc Tư. Thật sự đáng giá sao?”

Thải Nhi nhú mày.

“Đương nhiên là đáng.”

Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư thở dài một tiếng, nói.

“Người là cô gái tốt. Không ngờ năm đó ta thiết kế thử thách cuối cùng lại là người hoàn thành được. Người nên biết, trong các loại thuộc tính, không bị ta thừa nhận nhất chính là thuộc tính tịnh hóa của người. Người gần như không có khả năng nhận truyền thừa của ta!”

Nghe y nói vậy, Thải Nhi lập tức căng thẳng. Nàng không để ý truyền thừa cái gì, nhưng nàng quan tâm là có thể hồi sinh cho Long Hạo Thần hay không! Nếu không thể truyền thừa lực lượng Y Lai Khắc Tư, tất cả cố gắng nàng trả giá chẳng phải đều uổng phí rồi sao?

“Tôi đồng ý truyền thừa lực lượng của ngài. Di ngôn của ngài từng nói chỉ cần có thể đi đến đây, tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng thì có thể nhận truyền thừa của ngài. Chẳng lẽ ngài tính nói không giữ lời?” Thải Nhi bướng bỉnh nói.

Y Lai Khắc Tư mỉm cười nói.

“Trong ngàn năm ta sống đều không nghe được có ai dùng giọng điệu như vậy nói với ta. Mà người còn là người muốn truyền thừa lực lượng của ta.”

Thải Nhi khựng lại, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Y Lai Khắc Tư, bái lạy.

“Xin lỗi, lão sư. Tôi sai rồi. Tôi hy vọng có thể truyền thừa lực lượng của ngài, ngài nhất định có cách, đúng không?”

Trong mắt Y Lai Khắc Tư lộ ra rung động.

“Tất cả đều bởi vì chàng trai trên lưng người, kẻ vốn nên là người kế thừa của ta, đúng không?”

Thải Nhi không mở miệng nhưng không ngừng đập đầu với Y Lai Khắc Tư. Rất nhanh trán nàng đã sưng đỏ.

Y Lai Khắc Tư vung tay lên, bỗng chốc mặt đất dâng ánh sáng vàng nâng người Thải Nhi lên.

“Người đã lạy đủ nhiều. Không sai, ta có cách để người truyền thừa lực lượng của ta. Nhưng nếu người nhận truyền thừa từ ta, vậy lực tịnh hóa vốn có của người sẽ biến mất hết. Thân thể người thậm chí theo đó thời rửa biến thành như xác sống. Lực tịnh hóa và lực vong linh của ta dĩ nhiên sinh ra xung đột. Nếu là vậy

thì người còn muốn không? Nếu người mất đi xinh đẹp, dù người hồi sinh kẻ người công sau lưng, liệu hân có còn thích người không?”

“Tôi đồng ý!” Thái Nhi chẳng hề do dự nói.

“Người không lo lắng?” Y Lai Khắc Tư dường như có chút không cam lòng, hỏi.

Thái Nhi lắc đầu nguầy nguậy.

“Tôi không lo, xin ngài bắt đầu đi.”

Y Lai Khắc Tư nhìn chăm chăm Long Hạo Thần, trong mắt dao động cảm xúc kịch liệt, ngay cả thân thể sương khói cũng hơi vụn vẹo.

Thật lâu sau y mới bình thần nói.

“Tim hân đã bị hủy, sự sống gần như cắt đứt. Tuy linh hồn chưa tan nhưng muốn sống lại cũng rất khó khăn. Đầu tiên hân cần một trái tim đang đập.”

Thái Nhi nghiêng đầu nhìn hướng Y Lai Khắc Tư. Nàng cúi xích trên người, cẩn thận đặt Long Hạo Thần xuống dưới để hân nằm thẳng trên mặt đất vàng.

Nàng nhìn chăm chú Long Hạo Thần, vuốt khuôn mặt không có chút máu, cúi đầu, nhẹ hôn lên trán hân. Dù trán hân đã lạnh lẽo không có độ ấm, nhưng vẫn cho nàng cảm giác tồn tại chân thật. Khuôn mặt xinh đẹp lộ nụ cười khê, Thái Nhi chậm rãi đứng dậy, nâng lên tay phải, ánh sáng đen lấp lóe. Lưỡi Hái Tử Thần xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

“Ngài nói đúng, thật ra anh ấy nên là người thừa kế của ngài. Xin ngài hãy sống lại anh ấy. Còn về trái tim...”

Thái Nhi cười, nụ cười của nàng chân thành tha thiết. Một chớp mắt tựa như hoa nở rộ động lòng người. Dù là Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư ngủ say mấy ngàn năm, trông thấy nụ cười của nàng thì cũng ngẩn ngơ.

“Dùng của tôi đi.”

Ánh sáng đen lấp lóe, Lưỡi Hái Tử Thần xoay lại, mũi dao sắc bén nhanh như chớp đâm hướng lồng ngực nàng. Nàng có tin chắc có thể móc ra trái tim sống nhảy của mình. Dem tim mình giữ lại trong ngực hân, đây dường như là kết cuộc thật hoàn mỹ. Vậy thì nàng có thể vĩnh viễn không bao giờ chia cách hân. Cho nên nàng cười rất vui, đã cảm nhận được Lưỡi Hái Tử Thần sắc bén lạnh lẽo đâm vào da thịt. Chỉ cần lật cổ tay thì lưỡi hái sắc bén sẽ rạch ngực nàng, cẩn thận móc ra trái tim nhảy thành thịch.

“Không được!” Ánh sáng vàng mãnh liệt trào dâng từ bên dưới vọt lên đánh vào Lưỡi Hái Tử Thần, đánh bật ra lưỡi hái to lớn, nhưng vẫn để lại một vết máu trên ngực Thái Nhi.

Y Lai Khắc Tư tức giận nói.

“Con bé ngốc này, hân thật sự đáng giá cho người làm thế vì hân sao? Người có biết hay không, thanh Tịnh Hóa Nhãn này có hiệu quả tịnh hóa linh hồn, coi như là chính người, một khi bị nó đâm trúng chỗ hiểm thì cũng chết chắc. Bất cứ lực lượng nào đều không thể khiến người sống lại!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

559. Chương 231: Các Người Thắng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Thái Nhi thâm tình nhìn Long Hạo Thần, nói.

“Thì sao chứ, tim tôi cùng anh ấy một chỗ, tôi có thể cứu sống anh ấy, vậy là đủ rồi. Tôi nguyện ý chết vì anh ấy. Trừ tôi ra, chẳng lẽ chỗ này còn có trái tim thứ hai sao? Tôi chỉ xin ngài hồi sinh anh ấy.”

Y Lai Khắc Tư im lặng, ánh mắt vô cùng mâu thuẫn, chỉ là lực chú ý của Thái Nhi tập trung vào người Long Hạo Thần nên không chú ý tới.

“Nếu năm đó ta gặp nàng cũng giống như người thì tốt biết mấy. Có lẽ tất cả mọi việc sẽ không xảy ra. Hoặc có lẽ ta đã sớm đi theo nàng. Dù chết cùng một nấm mồ thì ta cũng sẽ hạnh phúc ra đi.”

Thanh âm thì thào của Y Lai Khắc Tư đánh thức Thái Nhi. Nàng ngẩng đầu lên, nhất quyết nói.

“Xin ngài dừng tim của tôi.”

Y Lai Khắc Tư đột nhiên cắt đứt lời nàng.

“Cô bé, đừng gấp Như vậy đi, chúng ta hãy đánh cuộc đi. Nếu người thắng thì ta sẽ giúp người sống lại hẳn, nếu người chết thì phải từ bỏ hẳn, một lòng một dạ kế thừa lực lượng của ta. Tuy ta không thích tính hóa thuộc tính của người nhưng ta thích tính cách người.”

“Tôi không đánh cuộc.” Thái Nhi lắc đầu nguầy nguậy. “Những việc liên quan đến anh ấy tôi sẽ không đánh cuộc, bởi vì, tôi thua không nổi.”

Y Lai Khắc Tư lạnh lùng nói.

“Việc này không theo ý người.”

Giờ phút này y mới hiện ra uy nghiêm của Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai.

Chỉ thấy y vùng tay lên, Thái Nhi cảm thấy cả người căng cứng, hoàn toàn không thể khống chế cơ thể, thậm chí Lưỡi Hái Tử Thần đều bị ức chế quay lại trong người.

Ánh sáng vàng lôi kéo, nàng tới bên cạnh Y Lai Khắc Tư. Ngay sau đó, xung quanh bắt đầu nhẹ vụn vụn, mọi thứ biến hóa kỳ lạ. Tất cả đều biến hư ảo lại như biến thành thực chất.

Thái Nhi giật mình phát hiện mình chẳng những không thể di chuyển, thậm chí không thể phát ra tiếng. Cho dù một chút linh lực cũng không có cách khống chế, dường như linh hồn đều đông lại.

Y Lai Khắc Tư bình bồng bên người nàng, từng tầng sáng vàng không ngừng toát ra từ người y. Ngay bên cạnh Long Hạo Thần không ngờ có thêm một Thái Nhi. Một Thái Nhi ngực bị mở ra, có lỗ máu, mất đi trái tim.

Ngay sau đó, ngón trở tay phải y chỉ hướng thân thể Long Hạo Thần. Chỉ thấy vết thương trước ngực hẳn nhanh chóng khép lại. Ánh sáng vàng nồng đậm dao động, trên người hẳn cưỡi xuống Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp. Dưới ánh nhìn kích động của Thái Nhi, làn da trắng bệch của Long Hạo Thần dần có chút máu.

Tất cả đều quá kỳ diệu. Y Lai Khắc Tư chỉ nhấc tay một cái dường như đã hồi sinh cho Long Hạo Thần.

Giọng Y Lai Khắc Tư vang trong đầu Thái Nhi.

“Ta khiến hẳn tạm thời sống lại, tất cả đều như còn sống. Người đoán xem nếu hẳn biết người dùng trái tim mình cứu sống hẳn, hẳn sẽ có phản ứng như thế nào?”

Thái Nhi đang hưng phấn bỗng chốc như bị tạt bồn nước lạnh. Nàng liều mạng muốn thoát khỏi trói buộc của Y Lai Khắc Tư nhưng vị Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai từng đem đến hiểm họa cho toàn nhân loại, thậm chí khiến nhân loại diệt vong sao có thể dễ dàng chống lại được? Nàng không làm được gì, chỉ có thể trở mắt nhìn Long Hạo Thần dần hồi phục sự sống, thân thể nhẹ run rẩy.

Thật lạnh. Long Hạo Thần chỉ thấy mình như ngâm trong nước đá, lạnh đến cả người run run. Đầu óc chết lặng dần nhúc nhích, cảm giác lạnh lẽo khiến hẳn không ngừng rung mình, dường như bị lạnh giá bùng tỉnh.

Trong mắt một mảnh vàng rực. Quang nguyên tố nồng đậm khiến khí lạnh quanh người hẳn dường như giảm vài phần.

Đây, đây là chỗ nào? Địa ngục ư?

Long Hạo Thần bản năng nhấc tay ấn ngực mình. Hẳn kinh ngạc phát hiện lỗ hổng trước ngực đã biến mất. Dường như có trái tim đang nhảy, như có máu chảy xuôi trong người. Nhưng tu vi cường đại của hẳn thì không còn sót lại chút gì, cảm giác suy yếu trùng kích đầu hẳn.

“Người đã tỉnh?” Thanh âm già nua hấp dẫn lực chú ý của Long Hạo Thần. Hắn ngược mắt liền thấy quan tài khổng lồ và linh hồn bồng bềnh trên không trung.

“Người là ai? Đây là đâu?” Long Hạo Thần phản xạ hỏi.

Lúc này tinh thần hắn còn đang mê mang, chỉ là người dần bớt lạnh hơn. Quang nguyên tố tinh thuần trong không khí khiến hắn cảm thấy rất thoải mái, nội lực hình như cũng vì có Quang nguyên tố rót vào mà từ từ hồi phục, coi như ấm áp hơn chút.

“Đây là tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng, chắc hẳn ngươi đã biết ta là ai rồi chứ.” Y Lai Khắc Tư bình thản nói.

Long Hạo Thần kinh ngạc, lập tức tỉnh táo lại.

“Cái gì? Đây là tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng? Vậy, vậy người là...sao tôi tới đây được!”

Y Lai Khắc Tư chỉ hướng bên cạnh hắn, nhàn nhạt nói.

“Là cô ta mang ngươi tới.”

Long Hạo Thần theo ngón tay y nhìn sang. Ngay sau đó, thân thể hắn đông cứng, há to miệng, mắt tròn xoe. Hắn bỗng phát hiện mình không thể phát ra một chút thanh âm, toàn thân như bị đóng đinh đứng đó không động đậy.

Đó, đó là Thái Nhi, ngực bị mở ra máu tươi đầy đất.

Thái Nhi mất đi sự sống, mặt trắng như tờ giấy.

Thái Nhi, Thái Nhi, Thái Nhi của tôi sao lại như thế này.

Giữ động tác cứng ngắc này cỡ nửa chén trà, Long Hạo Thần vẫn không động đậy.

Thanh âm của Y Lai Khắc Tư vang bên tai hắn.

“Cô ta đeo Giai Diệu Vĩnh Hằng của ta cho đưa ngươi, công xác ngươi thông qua thử thách khó khăn từng tầng đi đến đây. Cô ta nói ngươi là truyền nhân của ta, muốn ta sống lại ngươi. Ngươi nên biết mình chết như thế nào, ngươi đã mất trái tim, coi như dùng Vong Linh ma pháp của ta, muốn hồi sinh cho ngươi cũng cần trái tim sống. Cho nên cô ta đưa tim mình cho ngươi.”

“Không!!!” Long Hạo Thần ngửa đầu bi thương thét gào.

Bùm! một tiếng hắn quỵ xuống đất, nhào tới người Thái Nhi, ôm chặt thân thể mềm mại, nước mắt tuôn trào.

Xác Thái Nhi lạnh lẽo như vậy, lạnh buốt tựa như băng ngàn năm. Long Hạo Thần chỉ thấy máu trong người mình tại khoảnh khắc này đông lại.

“Sao em ngốc như vậy, sao em ngốc vậy chứ! Thái Nhi, chẳng lẽ em cho rằng, em chết rồi anh có thể một mình sống sao?”

Long Hạo Thần đột nhiên xoay người nhìn Y Lai Khắc Tư.

“Tiền bối, tôi cầu xin ngài đem trái tim trả lại cô ấy. Chắc hẳn ngài có cách đúng không? Cầu ngài sống lại cô ấy!”

Y Lai Khắc Tư lạnh lùng nói.

“Ngươi cho rằng đang chơi đùa sao? Di chuyển trái tim có thể tuần hoàn chắc? Huống chi dù ta làm được, ngươi mất đi trái tim thì vẫn sẽ chết.”

Nói đến đây, giọng y đột nhiên biến nhu hòa.

“Người đã chết rồi, cô ta dùng trái tim mình sống lại ngươi, là hy vọng tim cô ấy có thể hòa thành một với ngươi, vậy thì các ngươi có thể không bao giờ tách ra. Chẳng lẽ ngươi không hiểu nỗi khổ của cô ấy sao? Ngươi là đệ tử ta chọn, đến đây đi, cũng nên kế thừa lực lượng từ ta rồi. Nơi nào không có hoa cỏ? Ưu tú như ngươi tương lai chắc chắn sẽ tìm được cô gái càng tốt hơn cô ta. Hơn nữa chỉ có sống sót mới báo thù

được. Nếu người không chết, cô ta sẽ không vì muốn sống lại người mà chết. Người nên đi tìm kẻ giết người để báo thù mới đúng, chứ không phải ở đây yếu hèn bị thương.”

“Đứng dậy đi, nhận lấy truyền thừa của Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư ta. Khi người rời khỏi đây, người chính là cường giả mạnh nhất thế giới nhân loại. Đến lúc đó mọi thứ đều nằm trong quyền sinh sát của người. Dù người muốn bao nhiêu phụ nữ đều được. Đợi người báo thù cho cô ta xong, dùng xác kẻ thù tế bái cô ta.”

Long Hạo Thần ôm xác Thái Nhi quay đầu nhìn Y Lai Khắc Tư, ánh mắt hẩn thật bình thản. Đường như hẩn bị Y Lai Khắc Tư thuyết phục, lúc trước điên cuồng đều giấu đi, cảm xúc theo đó bình tĩnh lại.

Ôm xác Thái Nhi, hẩn chậm rãi đứng dậy, lầu bầu.

“Nếu như hai chúng ta chỉ có một sống sót, như vậy cô ấy chết rồi cũng tốt.”

Đáy mắt Y Lai Khắc Tư xuất hiện tia sáng lạ lùng, quay đầu nhìn Thái Nhi chân chính bên cạnh mình. Long Hạo Thần không nhìn thấy nhưng y lại thấy. Thanh âm lạnh lùng của y vang bên trong linh hồn Thái Nhi.

“Nhìn thấy chưa, đây chính là người đàn ông người nguyện ý trả giá sinh mạng vì hẩn.”

Nhưng Y Lai Khắc Tư thất vọng rồi. Bởi vì từ trong mắt Thái Nhi, y chỉ thấy bi thương và yêu sâu vô tận. Đường như nàng không hề nghe thấy lời tuyệt tình của Long Hạo Thần.

“Người còn chưa hiểu rõ sao?” Y Lai Khắc Tư có chút tức giận chất vấn Thái Nhi.

Thái Nhi nhẹ lắc đầu, không thèm nhìn Y Lai Khắc Tư.

“Tôi hiểu rõ, là ngài không hiểu mới đúng. Bởi vì ngài vốn không hiểu anh ấy.”

Y Lai Khắc Tư hừ lạnh.

“Không hiểu ư?”

Y chuyển ánh mắt lạnh lùng hướng Long Hạo Thần, trầm giọng nói.

“Người nói đúng, cô ta chết rồi, vì giúp cho người. Người chuẩn bị sẵn sàng nhận lực lượng truyền thừa của ta chưa?”

Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu.

“Truyền thừa lực lượng của người? Điều đó với ta lại có ý nghĩa gì? Người là đạo phủ. Rõ ràng có thể chất con trai quang minh, nên đem đến ánh sáng cho thế giới nhân loại nhưng cuối cùng lại lựa chọn là đạo phủ hắc ám. Ta không thèm truyền thừa lực lượng dơ bẩn của người!”

“Còn sống thống khổ hơn là chết. Nếu ta có thể cùng Thái Nhi sống đến già lão tóc bạc, vậy ta sẽ cố gắng chết muộn hơn cô ấy một chút. Nếu vậy thì lúc cô ấy chết có ta làm bạn bên cạnh, đưa tiễn. Nếu ta chết trước mặt cô ấy, vậy khi sinh mạng cô ấy đi đến tận cùng sẽ cô đơn biết bao.”

“Lực lượng cái gì, báo thù cái gì chứ? Mọi thứ không quan trọng với ta. Có lẽ ta còn có rất nhiều trách nhiệm, nhưng sao ta có thể để Thái Nhi của ta chờ đợi.”

Nói đến đây, ánh mắt hẩn chuyển hướng tay trái của mình.

“Xin lỗi, Nhật Nguyệt Thần Oa, ta khiến người thất vọng rồi. Ta không thể đem ánh sáng đến cho nhân loại. Dù là con trai quang minh, dù ta tự nhận trong lòng không chút tạp chất, nhưng ta vẫn có một điểm yếu vĩnh viễn không thể thay đổi. Hãy để ta làm theo ý mình một lần, ích kỷ một lần vì mình đi. Thái Nhi, em chậm chút, anh đến đây.”

Tay trái ôm Thái Nhi, hẩn cúi đầu, hôn sâu bờ môi của nàng. Hẩn nâng lên tay phải, vừa mới hồi phục một chút linh lực đều ngưng kết bề mặt bàn tay phải, đột nhiên vỡ xuống đỉnh đầu mình.

“Không được chết!” Y Lai Khắc Tư kiềm không được hét to, linh hồn chớp mắt bay tới trước mặt Long Hạo Thần, chộp lấy cánh tay hẩn.

Long Hạo Thần ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn y.

“Người có tư cách gì ngăn cản ta?”

Không biết vì sao, lực lượng linh hồn cường đại như Y Lai Khắc Tư mà bị ánh mắt lạnh lùng của Long Hạo Thần liếc một cái chợt đánh rùng mình, không thể thốt ra lời phản đối hẳn.

“Cút đi!” Long Hạo Thần nổi giận gầm lên, mạnh vùng ra.

Y Lai Khắc Tư lại dùng sức tóm chặt tay hắn.

“Chẳng lẽ trên thế giới này không có thứ gì khiến người lưu luyến sao? Chẳng qua vì tình yêu nam nữ mà muốn chết, đáng giá sao?”

Long Hạo Thần khinh thường cười.

“Nghe người nói vậy, chắc người vốn không hiểu cái gì là yêu. Yêu đến sâu đậm sẽ biến bình thần, yêu càng sâu thì càng nồng. Không còn cô ấy, tim ta đã chết, bất cứ vương vấn trên thế gian không còn ý nghĩa gì với ta. Thế giới này với ta đã không còn sắc màu, đừng cản trở ta đi tìm Thái Nhi nữa. Người cho rằng kéo lại tay ta thì ta không chết được ư?”

Nói xong đôi mắt Long Hạo Thần bỗng biến sáng ngời. Có thể mơ hồ thấy trong con mắt hắn dường như có lửa vàng bùng rực cháy.

“Thằng khốn, người điên rồi!” Y Lai Khắc Tư tức ói máu rống lên, cũng chỉ một ngón tay vào giữa trán Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần bị y chỉ một cái bay ra ngoài, nặng nề đụng vào vách tường tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng.

Nếu Y Lai Khắc Tư hành động chậm một giây, linh hồn Long Hạo Thần sẽ bốc cháy, khi đó đừng nói là Vong Linh pháp sư, coi như là thần linh cũng không thể hồi sinh hẳn.

Đụng vào vách tường bắn ngược lại, Long Hạo Thần vẫn ôm chặt Thái Nhi. Tay phải lại nâng lên, hắn chẳng chút do dự vô hướng đầu mình.

Điên cuồng, Y Lai Khắc Tư từ ánh mắt bình thần của Long Hạo Thần cảm nhận sự điên cuồng chưa từng có, bị thương tâm đã chết, có lẽ đây mới là ý nghĩa chân chính ánh mắt của hắn.

“Cô ấy còn sống.”

Bốn chữ đơn giản so với bất cứ ngăn cản nào càng có hiệu quả. Tay phải Long Hạo Thần khựng trên đỉnh đầu, cúi đầu nhìn hướng Thái Nhi, hắn vẫn không thấy một chút sự sống.

Nhưng cùng lúc đó vang lên thanh âm như khóc như than.

“Hạo Thần.”

Thái Nhi trong ngực Long Hạo Thần hóa thành từng điểm sáng vàng biến mất. Bên cạnh Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư xuất hiện một Thái Nhi người sống. Thân hình chợt lóe, nàng vọt vào vòng tay hắn, cao giọng khóc rống.

Thân thể Thái Nhi ảm áp, nước mắt của nàng chốc lát đã thấm ướt vạt áo Long Hạo Thần. Đôi tay nàng mạnh mẽ như vậy, ôm siết hắn.

“Thái Nhi, Thái Nhi, Thái Nhi, Thái Nhi, Thái Nhi...” Long Hạo Thần không ngừng gọi tên nàng. Hắn muốn khóc nhưng không chảy ra giọt lệ nào. Niềm vui mất đi rồi lại có được khiến linh hồn chết lặng của hắn rốt cuộc xuất hiện chút ánh sáng. Ôm nàng thật chặt, quai hàm hắn run run, tiếng kêu tràn ngập nghẹn ngào.

Nhìn đôi nam nữ ôm nhau, Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư khô khan nói.

“Các người thắng.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

560. Chương 232: Lựa Chọn Của Long Hạo Thần

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

“Các người thắng.”

Ba chữ đơn giản thoát ra từ miệng Y Lai Khắc Tư lại cực kỳ khó khăn. Linh hồn thể của y ngơ ngẩn bồng bềnh tại đó, trong mắt tràn đầy khó hiểu và khó tin. Trong lòng y dường như có thứ gì rất quan trọng bị xúc động, cho nên thể linh hồn cũng dao động không ổn định. Từng tầng sáng trắng không ngừng xuất hiện dấu hiệu tan rã.

Chỉ là hiện tại Long Hạo Thần và Thái Nhi chìm đắm trong vui mừng gặp lại nhau, không để ý tới sự thay đổi của y.

“Thái Nhi, Thái Nhi...” Long Hạo Thần không ngừng thì thầm tên nàng.

Giờ phút này, tâm trạng bi thương muốn chết bởi vì Thái Nhi xuất hiện mà biến đổi, trở thành cực kỳ sợ hãi, sợ Thái Nhi trước mặt là giả, khiến mình không dễ dàng có một chút hy vọng cứ thế vỡ nát.

Cho nên hắn ôm siết nàng, như muốn nàng hòa tan vào thân thể mình, không ngừng kêu tên nàng.

Long Hạo Thần còn nhớ rõ khi mình bị Ma Thần Hoàng đâm thủng trái tim thì có cảm giác gì. Hắc ám tới gần, trong lòng hắn không có oán hận và thống khổ, chỉ có vô cùng luyến tiếc, không nỡ và quyến luyến Thái Nhi.

Hắc ám dần buông xuống, thân hình Thái Nhi biến mơ hồ. Mãi đến khi đó hắn mới sợ hãi cái chết. Ý nghĩ cuối cùng trong đầu hắn là: không thể thấy Thái Nhi nữa sao?

Hiện giờ hắn đã sống lại, Thái Nhi của hắn rốt cuộc trở lại bên mình, vui sướng và hy vọng trào dâng không thể diễn tả bằng lời. Hắn ôm nàng thật chặt, trong lòng cực kỳ sợ hãi dần biến thành vô cùng hạnh phúc. Nếu đây là một giấc mơ, hắn hy vọng mình vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

“Nếu các người muốn mãi mãi cùng một chỗ vậy thì bình tĩnh chút đi.” Thanh âm nhu hòa mang theo chấn động linh hồn mạnh mẽ đánh thức hai người chìm đắm trong hạnh phúc.

Long Hạo Thần và Thái Nhi cùng quay đầu lại, mới nhìn đến biến đổi của Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

Linh hồn ngưng tụ của Y Lai Khắc Tư đang khuếch tán từng vầng sáng trắng ra ngoài. Bên trên bản thể y, hơi thở tử vong đang nhanh chóng lan tràn ra. Trên thân thể do linh hồn ngưng kết thành, hình như đôi mắt càng sáng hơn trước. Ánh mắt sáng ngời đó đang nhìn họ chằm chằm.

Long Hạo Thần nghe lời của y còn hơi khó hiểu nhưng Thái Nhi thì đánh rùng mình. Đúng rồi! Long Hạo Thần không chân chính sống lại, chỉ là Y Lai Khắc Tư dùng cách đặc biệt tạm thời cho hắn sống lại mà thôi.

Nàng lập tức tiến lên một bước, hơi vội vàng nói.

“Mới rồi ngài đã nói chúng tôi thắng. Nếu thắng thì có phải ngài nên giúp Hạo Thần sống lại?”

Long Hạo Thần ngây ra, khó hiểu nhìn Thái Nhi.

“Không phải tôi tốt lắm sao? Thái Nhi, em nói gì vậy?”

Y Lai Khắc Tư mỉm cười nói.

“Người thật là tên ngốc, chẳng lẽ đã quên chuyện xảy ra trước đó? Hình ảnh người vừa thấy tuy là ta dùng lực lượng linh hồn mô phỏng, nhưng từ ý nghĩa nào đó thì xem như là hiện thực. Nếu lúc đó ta đồng ý dùng tim của cô bé giúp người sống lại, vậy thì hình ảnh vừa rồi chính là chân thật.”

“Thái Nhi, em...” Long Hạo Thần kéo Thái Nhi vào ngực, ôm chặt. “Sao em ngốc như vậy! Chẳng lẽ em không hiểu, nếu em chết thì anh sống có ý nghĩa gì?”

Thải Nhi vùi đầu vào ngực hắn. Khi Long Hạo Thần chỉ là cái xác, trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là phải cứu sống hắn. Nhưng hình ảnh trước đó kích thích nàng rất lớn, đặc biệt là những lời Long Hạo Thần đã nói. Đúng rồi! Nếu cứu sống anh ấy mà mình chết đi, vậy anh ấy cũng sẽ chết. Việc mình làm còn có ý nghĩa gì?

Giờ phút này, hai người thật bình tĩnh. Dường như Thải Nhi không còn vội vàng sống lại Long Hạo Thần, hoặc là cùng sống, hoặc cùng chết. Nghĩ rõ điều này, trong lòng nàng bình lặng.

“Thì ra thế gian thật sự có tình yêu chân thực ư?” Khuôn mặt già nua của Y Lai Khắc Tư lộ nụ cười khổ. Tuy thân thể do linh hồn ngưng kết thành nhưng thoát nhìn dường như y già thêm vài phần.

“Đương nhiên là có.” Long Hạo Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn Y Lai Khắc Tư.

Đối với Y Lai Khắc Tư, hắn không vừa mắt chút nào. Chính tên đao phủ này khiến Thánh Ma đại lục sinh linh đồ thán, nhân loại tổn thương nguyên khí trầm trọng. Nếu không phải y, sao có thời đại hắc ám tiến đến? Nếu không phải y, có lẽ tất cả sẽ biến khác đi. Làm người có thể chất con trai quang minh, người Quang Minh Nữ Thần tuyển chọn cuối cùng lại đi lên con đường hủy diệt. Long Hạo Thần còn nhớ rõ năm đó Nhật Nguyệt Thần Oa bắt đắc dĩ kể cho mình nghe.

Sao Y Lai Khắc Tư không nhìn ra sự bài xích trong mắt Long Hạo Thần được. Y bình thần nói.

“Long Hạo Thần, hiện giờ ngươi có một cơ hội lựa chọn. So với cô ta thì ngươi mới là người càng thích hợp truyền thừa năng lực của ta. Nhìn ra được người đã chính thức trở thành Thần Quyển Giả Quang Minh Nữ Thần, chắc chắn rất xem thường người đi hướng tử vong và hắc ám như ta. Nhưng bây giờ ngươi chỉ có chọn truyền thừa lực lượng từ ta mới có thể sống tiếp. Một bên là người phụ nữ ngươi yêu sâu đậm, bên kia là tín ngưỡng của ngươi. Bây giờ ngươi có thể lựa chọn, chọn truyền thừa lực lượng của ta, ngươi cùng cô ta một chỗ, các ngươi có thể cùng nhau sống sót, hơn nữa ngươi sẽ biến càng mạnh hơn. Nếu ngươi chọn từ bỏ, vậy ngươi sẽ chết, cô ta chắc chắn cũng sẽ chết theo ngươi. Ngươi chọn đi.”

Long Hạo Thần ngơ ngẩn, Thải Nhi cũng ngây ra.

Họ không ngờ được lúc này Y Lai Khắc Tư khiến Long Hạo Thần làm ra lựa chọn như vậy.

“Ý, ý ngài là dù không có trái tim tôi thì cũng có thể giúp anh ấy sống lại?” Thải Nhi vui mừng hỏi.

Y Lai Khắc Tư ngạo nghễ nói.

“Ta là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư vĩ đại. Trên thế giới này rất ít có việc ta không thể làm được, quá ít. Linh hồn hắn còn đó, làm lại thân thể thì tính cái gì? Nhưng tại sao ta phải giúp hắn sống lại? Trừ phi hắn chịu nhận truyền thừa lực lượng của ta, trở thành Vong Linh Thiên Tai kế tiếp, nếu không thì các ngươi tự sinh tự diệt đi. Ngươi sẽ nhìn hắn chết, cho nên lựa chọn của ngươi không liên quan đến ta. Không bằng ta lại ngủ say mấy ngàn năm chờ người thừa kế tiếp theo đến.”

Thải Nhi lập tức quay đầu nhìn Long Hạo Thần. Nhưng khi mắt nàng giao nhau với ánh mắt ngơ ngác của Long Hạo Thần, ngọn lửa hưng phấn trong lòng chớp mắt bị nước lạnh tạt ướt, dập tắt.

Đúng vậy! Lựa chọn nhận truyền thừa của Y Lai Khắc Tư mới được hồi sinh, nhưng Hạo Thần là Thần Quyển Giả Quang Minh Nữ Thần, là con trai quang minh. Sao anh ấy có thể nhận truyền thừa đến từ lực lượng Y Lai Khắc Tư? Y Lai Khắc Tư là kẻ địch của nhân loại, là nguồn gốc tội ác, là Trường Miên Thiên Tai. Nếu Long Hạo Thần truyền thừa lực lượng của y, sẽ vẫn là con trai quang minh sao? Làm như vậy nghĩa là anh ấy sẽ từ bỏ tín ngưỡng của mình!

Lời đến bên miệng nhưng Thải Nhi không cách nào thốt ra. Nàng rất yêu người đàn ông này, sao có thể để người ấy vì mình từ bỏ tín ngưỡng. Thải Nhi biết rõ, đối với Long Hạo Thần, sự tín ngưỡng này thậm chí quan trọng hơn cả mạng sống.

Hắn là một kỵ sĩ, trong lòng hắn là kỵ sĩ tinh thuần nhất. Khiến hắn từ bỏ tín ngưỡng không khác gì kêu hắn tự sát!

Nàng không nói gì, nước mắt lần nữa rơi xuống. Nàng vươn đôi tay vòng quanh hông Long Hạo Thần, dán sát người vào hắn. Nàng không muốn nghĩ gì nữa. Cứ để anh ấy lựa chọn đi, anh ấy chọn tử vong thì mình

sẽ làm bạn anh ấy cùng chết. Bây giờ Thái Nhi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi quá. Nàng chỉ muốn cứ ôm Long Hạo Thần, dù sống hay chết, cứ tiếp tục giống thế này, cho đến vĩnh viễn.

Sự ngỡ ngàng trong mắt Long Hạo Thần dần biến mất. Hắn cúi đầu nhìn Thái Nhi trong lòng mình, mắt lấp lóe nhưng dường như không có cảm xúc giãy dụa.

Nụ cười nhạt xuất hiện bên môi hắn, Long Hạo Thần ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hướng Y Lai Khắc Tư.

“Người đã quyết định?” Y Lai Khắc Tư hơi kinh ngạc nhìn hắn. Vốn cho rằng trong lòng Long Hạo Thần sẽ có giãy dụa cực kỳ khó khăn, nhưng không ngờ hắn nhanh chóng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, đây rõ ràng là ánh mắt đã đặt quyết tâm!

Long Hạo Thần bình tĩnh nói.

“Ta đồng ý nhận truyền thừa của người, sống sót.”

Nghe hắn nói câu này, dù là Y Lai Khắc Tư hay Thái Nhi đều chấn động.

Thái Nhi mạnh mẽ ngẩng đầu, mắt tràn đầy khó tin nhìn hắn.

“Hạo Thần, anh thật sự quyết định?”

Y Lai Khắc Tư càng thêm khó tin nói.

“Người không sợ chết vậy mà giờ lại từ bỏ tín ngưỡng? Chẳng lẽ người quên, người là con trai quang minh, Thần Quyển Giả mà Quang Minh Nữ Thần chọn sao?”

Long Hạo Thần nâng tay lên, nhẹ vuốt mái tóc dài của Thái Nhi.

“Tôi nguyện chết vì cô ấy, cũng nguyện vì cô ấy mà sống.”

Nói đến đây, hắn hơi tạm dừng, lại nhìn hướng Y Lai Khắc Tư, hai mắt tỏa ánh sáng rạng rỡ.

“Vì Thái Nhi, từ bỏ tín ngưỡng thì có sao chứ?”

Oành ùng ùng!

Hai tiếng nổ cùng xuất hiện. Một là trong đầu Thái Nhi. Nàng chỉ thấy đầu óc mình trống rỗng, đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Tiếng nổ khác đến từ linh hồn Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư ngưng tụ thành.

Tiếng nổ khủng bố sinh ra dao động linh hồn to lớn đánh Long Hạo Thần và Thái Nhi văng ra ngoài.

Y Lai Khắc Tư ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra tiếng hú thống khổ, thể linh hồn run lên bần bật. Từng mảng từng mảng hơi thở tử vong từ linh hồn y bắn ra, ngọn lửa trắng thánh khiết càng thêm nồng đậm bắt đầu thiêu đốt linh hồn y. Lửa mang theo khí thể điên cuồng không tiếc trả giá lan tràn mỗi góc linh hồn y.

Long Hạo Thần ôm chặt Thái Nhi, dùng thân thể mình chịu đựng lực lượng linh hồn khủng bố trùng kích. Lực lượng linh hồn của Y Lai Khắc Tư thật quá cường đại, dù là Ma Thần Hoàng dường như cũng không thể so sánh với y. Trước uy nhiếp linh hồn khủng bố này, hắn không thể giãy dụa dù chỉ một chút.

Linh hồn dao động khủng khiếp kéo dài khoảng mười phút mới dần bình tĩnh lại.

“Không, không, điều này không thể nào. Giữa nhân loại sao mà xuất hiện tình cảm như thế được. Sao có thể? Nhân loại đều là tội tặc, vô sỉ, vì ích lợi, tất cả đều không là gì. Vì sao, vì sao sẽ có tình cảm như vậy, vì cái gì?”

Y Lai Khắc Tư điên cuồng gào lên. Lúc này y tựa như con sói bị thương, hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Không còn linh hồn trùng kích, Long Hạo Thần mới ôm Thái Nhi nhìn hướng y. Long Hạo Thần tràn ngập khó hiểu. Hắn đã đồng ý kế thừa Y Lai Khắc Tư, nhưng vì sao Tử Linh Thánh Pháp Thần biến thành hình dạng như vậy?

Y Lai Khắc Tư luôn kêu gào nhưng Long Hạo Thần cảm giác được tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng, hơi thở tử vong đang nhanh chóng biến mất. Vốn nơi này đã có Quang nguyên tố cực đậm giờ dần thêm vào hơi thở thánh khiết.

Sự điên cuồng kéo dài khoảng chừng bữa cơm thì Y Lai Khắc Tư dần bình tĩnh lại. Dù y là thể linh hồn nhưng lại thở hỗn hển, thân hình nhỏ hơn trước gần một nửa, nhưng càng trắng hơn, trắng tinh khiết. Bây giờ linh hồn y càng giống một ngọn lửa, Hỏa Hồn nhấp nháy trong hốc mắt cũng biến bình ổn lại.

“Không ngờ, thật là không ngờ.” Giọng Y Lai Khắc Tư có chút cứng ngắc. Tuy cảm xúc y đã ổn định nhưng cảm giác khó tin còn đó.

Long Hạo Thần khó hiểu nhìn y.

“Tiền bối, người có thể để tôi kế thừa lực lượng của người rồi.”

Long Hạo Thần ngơ ngẩn, Thái Nhi cũng ngây ra.

Họ không ngờ được lúc này Y Lai Khắc Tư khiến Long Hạo Thần làm ra lựa chọn như vậy.

“Ý, ý ngài là dù không có trái tim tôi thì cũng có thể giúp anh ấy sống lại?” Thái Nhi vui mừng hỏi.

Y Lai Khắc Tư ngạo nghễ nói.

“Ta là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư vĩ đại. Trên thế giới này rất ít có việc ta không thể làm được, quá ít. Linh hồn hắc còn đó, làm lại thân thể thì tính cái gì? Nhưng tại sao ta phải giúp hắc sống lại? Trừ phi hắc chịu nhận truyền thừa lực lượng của ta, trở thành Vong Linh Thiên Tai kế tiếp, nếu không thì các người tự sinh tự diệt đi. Người sẽ nhìn hắc chết, cho nên lựa chọn của người không liên quan đến ta. Không bằng ta lại ngủ say mấy ngàn năm chờ người thừa kế tiếp theo đến.”

Thái Nhi lập tức quay đầu nhìn Long Hạo Thần. Nhưng khi mắt nàng giao nhau với ánh mắt ngơ ngác của Long Hạo Thần, ngọn lửa hưng phấn trong lòng chớp mắt bị nước lạnh tạt ướt, dập tắt.

Đúng vậy! Lựa chọn nhận truyền thừa của Y Lai Khắc Tư mới được hồi sinh, nhưng Hạo Thần là Thần Quyển Giả Quang Minh Nữ Thần, là con trai quang minh. Sao anh ấy có thể nhận truyền thừa đến từ lực lượng Y Lai Khắc Tư? Y Lai Khắc Tư là kẻ địch của nhân loại, là nguồn gốc tội ác, là Trường Miên Thiên Tai. Nếu Long Hạo Thần truyền thừa lực lượng của y, sẽ vẫn là con trai quang minh sao? Làm như vậy nghĩa là anh ấy sẽ từ bỏ tín ngưỡng của mình!

Lời đến bên miệng nhưng Thái Nhi không cách nào thốt ra. Nàng rất yêu người đàn ông này, sao có thể để người ấy vì mình từ bỏ tín ngưỡng. Thái Nhi biết rõ, đối với Long Hạo Thần, sự tín ngưỡng này thậm chí quan trọng hơn cả mạng sống.

Hắc là một kỵ sĩ, trong lòng hắc là kỵ sĩ tinh thuần nhất. Khiến hắc từ bỏ tín ngưỡng không khác gì kêu hắc tự sát!

Nàng không nói gì, nước mắt lần nữa rơi xuống. Nàng vươn đôi tay vòng quanh hông Long Hạo Thần, dán sát người vào hắc. Nàng không muốn nghĩ gì nữa. Cứ để anh ấy lựa chọn đi, anh ấy chọn tử vong thì mình sẽ làm bạn anh ấy cùng chết. Bây giờ Thái Nhi đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi quá. Nàng chỉ muốn cứ ôm Long Hạo Thần, dù sống hay chết, cứ tiếp tục giống thế này, cho đến vĩnh viễn.

Sự ngơ ngác trong mắt Long Hạo Thần dần biến mất. Hắc cúi đầu nhìn Thái Nhi trong lòng mình, mắt lấp lóe nhưng dường như không có cảm xúc gì cả.

Nụ cười nhạt xuất hiện bên môi hắc, Long Hạo Thần ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hướng Y Lai Khắc Tư.

“Người đã quyết định?” Y Lai Khắc Tư hơi kinh ngạc nhìn hắc. Vốn cho rằng trong lòng Long Hạo Thần sẽ có giây phút cực kỳ khó khăn, nhưng không ngờ hắc nhanh chóng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, đây rõ ràng là ánh mắt đã đặt quyết tâm!

Long Hạo Thần bình tĩnh nói.

“Ta đồng ý nhận truyền thừa của người, sống sót.”

Nghe hắc nói câu này, dù là Y Lai Khắc Tư hay Thái Nhi đều chấn động.

Thái Nhi mạnh mẽ ngẩng đầu, mắt tràn đầy khó tin nhìn hắc.

“Hạo Thần, anh thật sự quyết định?”

Y Lai Khắc Tư càng thêm khó tin nói.

“Người không sợ chết vậy mà giờ lại từ bỏ tín ngưỡng? Chẳng lẽ người quên, người là con trai quang minh, Thần Quyển Giả mà Quang Minh Nữ Thần chọn sao?”

Long Hạo Thần nâng tay lên, nhẹ vuốt mái tóc dài của Thái Nhi.

“Tôi nguyện chết vì cô ấy, cũng nguyện vì cô ấy mà sống.”

Nói đến đây, hắc hơi tạm dừng, lại nhìn hướng Y Lai Khắc Tư, hai mắt tỏa ánh sáng rực rỡ.

“Vì Thái Nhi, từ bỏ tín ngưỡng thì có sao chứ?”

Oành ùng ùng!

Hai tiếng nổ cùng xuất hiện. Một là trong đầu Thái Nhi. Nàng chỉ thấy đầu óc mình trống rỗng, đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Tiếng nổ khác đến từ linh hồn Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư ngưng tụ thành.

Tiếng nổ khủng bố sinh ra dao động linh hồn to lớn đánh Long Hạo Thần và Thái Nhi văng ra ngoài.

Y Lai Khắc Tư ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra tiếng hú thống khổ, thể linh hồn run lên bần bật. Từng mảng từng mảng hơi thở tử vong từ linh hồn y bắn ra, ngọn lửa trắng thánh khiết càng thêm nồng đậm bắt đầu thiêu đốt linh hồn y. Lửa mang theo khí thể điên cuồng không tiếc trả giá lan tràn mỗi góc linh hồn y.

Long Hạo Thần ôm chặt Thái Nhi, dùng thân thể mình chịu đựng lực lượng linh hồn khủng bố trùng kích. Lực lượng linh hồn của Y Lai Khắc Tư thật quá cường đại, dù là Ma Thần Hoàng đường như cũng không thể so sánh với y. Trước uy nhiếp linh hồn khủng bố này, hắn không thể giây dựa dù chỉ một chút.

Linh hồn dao động khủng khiếp kéo dài khoảng mười phút mới dần bình tĩnh lại.

“Không, không, điều này không thể nào. Giữa nhân loại sao mà xuất hiện tình cảm như thế được. Sao có thể? Nhân loại đều là tồi tệ, vô sỉ, vì ích lợi, tất cả đều không là gì. Vì sao, vì sao sẽ có tình cảm như vậy, vì cái gì?”

Y Lai Khắc Tư điên cuồng gào lên. Lúc này y tựa như con sói bị thương, hoàn toàn rơi vào điên cuồng.

Không còn linh hồn trùng kích, Long Hạo Thần mới ôm Thái Nhi nhìn hướng y. Long Hạo Thần tràn ngập khó hiểu. Hắn đã đồng ý kế thừa Y Lai Khắc Tư, nhưng vì sao Tử Linh Thánh Pháp Thần biến thành hình dạng như vậy?

Y Lai Khắc Tư luôn kêu gào nhưng Long Hạo Thần cảm giác được trong tầng thứ bảy tháp Vĩnh Hằng, hơi thở tử vong đang nhanh chóng biến mất. Vốn nơi này đã có Quang nguyên tố cực đậm giờ dần thêm vào hơi thở thánh khiết.

Sự điên cuồng kéo dài khoảng chừng bữa cơm thì Y Lai Khắc Tư dần bình tĩnh lại. Dù y là thể linh hồn nhưng lại thở hỗn hển, thân hình nhỏ hơn trước gần một nửa, nhưng càng trắng hơn, trắng tinh khiết. Bấy giờ linh hồn y càng giống một ngọn lửa, Hỏa Hồn nhấp nháy trong hốc mắt cũng biến bình ổn lại.

“Không ngờ, thật là không ngờ.” Giọng Y Lai Khắc Tư có chút cứng nhắc. Tuy cảm xúc y đã ổn định nhưng cảm giác khó tin còn đó.

Long Hạo Thần khó hiểu nhìn y.

“Tiền bối, người có thể để tôi kế thừa lực lượng của người rồi.”

Y Lai Khắc Tư lắc đầu, buồn bã nói.

“Không, ta không có tư cách này. Ta sai rồi, không ngờ ta thật sự đã sai. Ta sai mấy ngàn năm. Ta sai rồi, ta sai rồi...” y lắc đầu nguây nguẩy, mặt tràn đầy thống khổ.

Thái Nhi nắm tay Long Hạo Thần, trong đầu nàng sự trống rỗng đã bị lấp đầy, tất cả đều là hình ảnh Long Hạo Thần.

Nàng chỉ dịu dàng đứng bên cạnh hắn, sự lạnh lùng có trong khí chất đã biến mất hết. Lúc nhỏ trong lòng mê mang không để lại chút dấu vết nào nữa. Nếu như hỏi nàng vì sao, vậy nàng chắc chắn sẽ đáp, đây là sức mạnh của tình yêu. Đúng thế, Long Hạo Thần dùng tình yêu nguyện chết, nguyện vì nàng từ bỏ tín ngưỡng, khiến linh hồn Thái Nhi thăng hoa. Tất cả mặt trái cảm xúc trong lòng nàng vì thế mà bị tịnh hóa, mới có thay đổi như vậy.

Mọi thứ không còn quan trọng, cả đời này có tình yêu đó là đã đủ.

Y Lai Khắc Tư ngẩng đầu lên, mắt sáng ngời nhìn đôi tình nhân trước mặt. Trong ánh mắt ôn hòa của y lộ ra hăm mộ khó tả nhưng không có ghen tỵ.

“Người có muốn nghe ta kể chuyện không? Một câu chuyện xảy ra hơn sáu ngàn tám trăm năm trước.” Giọng Y Lai Khắc Tư hơi lạ, cảm xúc bi thương lan tràn từ người y.

Không biết vì sao, nhìn y như vậy, lòng Long Hạo Thần có chút đồng tình, bản năng gật đầu.

Y Lai Khắc Tư lạnh nhạt nói.

“Sáu ngàn tám trăm chín mươi bảy năm trước, ta sinh ra tại một tòa thành thị tây bắc bộ Bàng Ba đế quốc. Thành thị đó gọi là Tây Dịch.”

“Phụ thân của ta là thành chủ Tây Dịch Thành, Thế Tập bá tước, ta là con trai duy nhất của ông.”

“Từ ngày sinh ra thì ta chính là quý tộc. Phụ thân vì để ta tương lai kế thừa địa vị bá tước của ông, từ nhỏ đã mời lão sư tốt nhất dạy ta các loại tri thức và lễ nghi. Năm sáu tuổi, ta bị phát hiện có độ thân thiết cực mạnh với Quang nguyên tố, có thể chất con trai quang minh. Dù đã trôi qua gần bảy ngàn năm, ta vẫn nhớ rõ khi đó phụ thân cực kỳ vui sướng. Ông ôm ta, ở trong đại sảnh xoay tròn, hưng phấn kêu, Y Lai Khắc Tư, con là niềm kiêu hãnh của cha!”

“Từ đó về sau, ta trở thành một ma pháp sư quang hệ. Tốc độ tu luyện của ta khiến các lão sư chấn kinh. Khi ta mười một tuổi, ta trở thành Đại ma pháp sư cấp bốn. Mười bốn tuổi, thành Ma Đạo Sĩ. Gần mười lăm tuổi, ta trở thành Đại Ma Đạo Sĩ cấp sáu trẻ tuổi nhất đại lục.”

Nghe y nói đến đây thì Long Hạo Thần cũng kinh sợ. Bởi vì hắn cùng là con trai quang minh, lúc mười lăm tuổi chưa đạt đến cấp sáu! Chính là nói cùng mười lăm tuổi, Y Lai Khắc Tư càng ưu tú và cường đại hơn hắn nhiều.

“Phụ thân nói, ta có năng lực đủ chấn kinh thế nhân. Nên ông đích thân mang ta đi tham gia trận chiến thiên tài giữa ba đại đế quốc, do Huy Hoàng Giáo Đình chủ sự. Chỉ người trẻ tuổi dưới hai mươi tuổi mới được tham gia trận đấu thiên tài này. Đúng rồi, bây giờ Huy Hoàng Giáo Đình còn tồn tại không? Họ còn thống trị đại lục không?”

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Không có. Sáu ngàn năm trước khi thời đại hắc ám giáng xuống, Huy Hoàng Giáo Đình đã bị ma tộc hủy diệt.”

“Hủy diệt?” Y Lai Khắc Tư ngây ra, ngay sau đó có chút quái dị bảo. “Hủy diệt tốt lắm, diệt tốt lắm. Ta đã biết sẽ có ngày họ đi hướng diệt vong. Ta nói đến đâu rồi?”

“Trận đấu thiên tài.” Thái Nhi nhắc nhở.

“Đúng rồi, trận đấu thiên tài. Trong trận đấu thiên tài đó, không thể nghi ngờ ta là tiêu điểm toàn trường. Gần như hiếm có đối thủ kéo dài hơn một phút trước mặt ta. Lúc ta còn trẻ diện mạo không thua người bây giờ. Không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các ba đại đế quốc vì muốn ta liếc mắt một cái mà hiến ân cần. Chung kết rốt cuộc đến, đối thủ của ta là công chúa đế quốc, Phù Lạc. Cô ấy cũng là thiên tài, là một triệu hoán sư cường đại. Có hoàng gia đế quốc ủng hộ, tuy cô ấy chỉ mới mười sáu tuổi nhưng đã có bốn mệnh triệu hoán thú, Tử Điện Tinh Hoàng Long. Tuy tu vi cô ấy không bằng ta, nhưng thi triển ra triệu hoán thú thật khó đối phó. Trận chiến ấy chúng ta kéo dài cả tiếng đồng hồ. Cuối cùng bởi vì cô ấy không đủ linh lực mà thua trong tay ta, do đó ta đạt được chức vô địch. Trận đấu thiên tài lần đó, đế quốc Bàng Ba chúng ta thành bên chiến thắng lớn nhất.”

Dù đã qua mấy ngàn năm, khi Y Lai Khắc Tư nói ra những lời này thì trên mặt vẫn tràn ngập tự hào, có thể thấy tình hình năm đó đồ sộ cỡ nào.

Khi ấy Thánh Ma đại lục hoàn toàn dưới sự thống trị của nhân loại. Tổng nhân khẩu của nhân loại chỉ sợ gấp mấy lần hiện tại, thậm chí là gấp mười lần. Trận đấu thiên tài không thể nghi ngờ là võ đài tăng cao nhất cho người trẻ tuổi phô bày, đạt được vòng nguyệt quế cuối cùng, đó là sự vinh quang kiêu hãnh cỡ nào chứ.

“Giáo Hoàng thời đó của Huy Hoàng Giáo Đình tự mình phát thưởng cho ta, để quốc thì trực tiếp phong cho ta Tử Tước, ban đất trăm mẫu. Ta được phần thưởng là một bộ thứ thần khí, cũng chính là sau này trang bị cấp sử thi. Khi ấy ta tràn đầy đắc ý, có được quang vinh cao nhất trong người trẻ tuổi cả đại lục. Dù là con trai Giáo Hoàng, Bộ La, ở trước mặt ta cũng biến mờ nhạt.”

“Có câu không đánh không quen biết. Trận chiến cùng công chúa Phù Lạc khiến chúng ta phục tài nhau. Từ đó về sau, chúng ta được tiếng là song tử tinh của đế quốc, bị gửi gắm kỳ vọng rất cao. Ta cũng được hoàng đế của đế quốc trực tiếp chuyển vào học viện ma pháp hoàng gia, cùng đào tạo với công chúa Phù Lạc, được cả đế quốc hết sức ủng hộ.”

Tuy chỉ nghe y kể chuyện nhưng Long Hạo Thần, Thái Nhi có thể tưởng tượng khi đó Y Lai Khắc Tư thiếu niên cỡ nào đắc ý. Mới gần mười sáu tuổi đã có được vinh quang như vậy, dù là ai cũng sẽ giống thế thôi.

Y Lai Khắc Tư lộ biểu tình dửng dưng, nói.

“Khoảng thời gian đào tạo tại học viện ma pháp hoàng gia, ta và Phù Lạc sớm chiều ở chung, mỗi ngày cùng tu luyện, nghiên cứu ma pháp. Giữa chúng ta cảm tình dần sâu đậm. Ta thật yêu cô ấy xinh đẹp và thiên tài. Chúng ta cùng một chỗ luôn có lời nói không hết, chúng ta thề non hẹn biển, như keo như sơn. Cảm tình âm nồng chẳng những không ảnh hưởng ta tu luyện, ngược lại khiến ta càng tăng nhanh tu vi. Năm mười tám tuổi ta đã trở thành Đại Ma Đạo Sư cấp tám. Lấy tốc độ tu luyện khi đó, ta khẳng định năm hai mươi tuổi, ta chắc chắn có thể đột phá cấp chín, trở thành cường giả cấp chín trẻ nhất trong lịch sử đế quốc.”

“Theo thời gian trôi qua, ưu thế mặt thiên phú của ta hoàn toàn hiện ra. Tuy Phù Lạc cũng ưu tú nhưng rốt cuộc không thể so sánh với ta có thiên phú con trai quang minh. Khi ta đột phá cấp tám thì cô ấy mới vừa đột phá cấp bảy. Lúc đó ta nhìn ra được cô ấy không vui, nhưng không nghĩ nhiều, còn nói với cô ấy, ta nguyện đứng tại chỗ đợi cô ấy đuổi kịp tu vi của ta.”

“Cùng lúc đó, sau khi đột phá cấp bảy, ta xin phụ thân hướng bệ hạ cầu hôn, đồng ý hôn sự giữa ta và Phù Lạc.”

“Mọi chuyện đều thật thuận lợi, bệ hạ dễ dàng đồng ý cho chúng ta đính hôn. Chỉ chờ ngày ta đột phá cấp chín sẽ là ngày thành hôn của chúng ta. Khi đó ta đã được tiếng là người có khả năng nhất trở thành thần. Giáo Hoàng hiện thời của Huy Hoàng Giáo Đình tự mình đến đế quốc, biểu thị muốn nhận ta làm đệ tử, muốn ta nhận truyền thừa từ y.”

“Vì đế quốc, vì Phù Lạc, ta từ chối. Khi đó giáo đình ở trên đại lục có thể lực cực lớn. Từ ý nghĩa nào đó thì ba đại đế quốc đều phải nghe theo lệnh giáo đình. Ta có thể cảm giác được bệ hạ không cam lòng. Vì bệ hạ, ta thà rằng đắc tội Giáo Hoàng cũng không rời khỏi đế quốc.”

“Lên cấp tám rồi, tốc độ tăng tu vi của ta rõ ràng giảm thấp nhiều. Lão sư học viện ma pháp hoàng gia cho ta biết, đó là bởi vì đến nay ta chỉ đơn thuần tu luyện, ít ở bên ngoài rèn luyện, đề nghị ta ra ngoài thế giới trải nghiệm nhiều hơn, thể nghiệm điều kỳ diệu trên đại lục này, mới khiến ta có nhiều linh ngộ tiếp tục tăng cấp. Ta nhận đề nghị của ông, báo cho Phù Lạc biết, hy vọng có thể cùng cô ấy hoàn thành hành trình này.”

“Nhưng khi đó Phù Lạc từ chối. Tuy cô ấy rất yêu ta, bên trong cô ấy có một phần hiếu thắng. Ta biết cô ấy luôn hy vọng có thể vượt qua ta. Nhưng khoảng cách với ta ngày càng xa, cho nên cô ấy quyết định ở lại học viện tiếp tục khổ tu, tranh thủ đuổi kịp tu vi của ta.”

“Vì có thể sớm ngày đạt đến cấp chín, cưới Phù Lạc, vì đem đến càng lớn quang vinh cho đế quốc, ta bước lên hành trình phiêu lưu. Nhưng ta không bao giờ ngờ rằng, chính vì thu hoạch trong chuyến đi này mà tương lai không xa trở thành ác mộng cả đời ta.”

Nói đến đây, sắc mặt Y Lai Khắc Tư dần biến dữ tợn, bùng phát lửa giận, linh hồn dao động kịch liệt khiến cả tháp Vĩnh Hằng run rẩy.

“Rời khỏi đế đô, ta đi trên đại lục, nhờ vào tu vi cấp tám, gần như không gặp khó khăn gì. Ta dùng thời gian hai năm gần như đi qua mỗi thành thị ba đại đế quốc. Nhìn vùng đất và con người khác nhau, cảm nhận thế gian hợp hoan ly thương. Dù là tâm mất hay tu vi đều có bước tiến dài. Có lẽ vì ta là người được

Quang Minh Nữ Thần tuyển chọn, trong hai năm nay nhận nhiều kỳ ngộ, còn được công pháp cường đại không gì sánh kịp.”

“Khi ta trở lại để đô thì tu vi đã đến đỉnh cấp tám. Gặp lại Phù Lạc, ta kiếm không được ôm cô ấy mừng muốn khóc. Ta có thể cảm giác được mình đã tới lần ranh cấp chín, cách đột phá chỉ có một bước. Ta tin tưởng chẳng bao lâu sau có thể cưới công chúa Phù Lạc ta yêu nhất, ta cũng sẽ trở thành cường giả mạnh nhất đế quốc.”

“Khi đó ta không có chút tâm kế, đem các loại kỳ ngộ trong hai năm qua gặp được nói cho Phù Lạc, để cô ấy cảm nhận vui sướng trong lòng ta và quá trình rung động. Nhưng có một việc khiến ta hơi khó chịu, con trai Giáo Hoàng cũng tiến vào học viện ma pháp hoàng gia! Khi ấy ta lấy làm lạ, vì sao hắn tới nơi này? So với đế quốc Bằng Ba chúng ta, Huy Hoàng Giáo Đình nghiên cứu ma pháp sâu hơn mới đúng. Hắn hoàn toàn không cần tới đây học!”

“Nhưng vì niềm vui sắp kết hợp với Phù Lạc nên ta không nghĩ gì nhiều, không chút giữ lại chia sẻ với Phù Lạc cuộc du lịch của mình. Phù Lạc rất có hứng thú công pháp ta đạt được, hy vọng ta có thể giao cho cô ấy học tập, nhưng bị ta từ chối. Tuy công pháp đó kỳ diệu nhưng tuyệt không dễ dàng học tập, sử dụng. Bởi vì cái giá phải trả thật sự quá lớn, ta sợ năng bị tổn thương!”

“Các người có biết đó là loại công pháp nào không? Nói đến thì bây giờ ta còn cảm thấy vô cùng kỳ diệu. Tuy công pháp chỉ có mảnh nhỏ nhưng cần dung hợp linh hồn mới tu luyện được. Đường như là năng lực chủng tộc xa xưa đến từ thế giới khác, bị gọi là công pháp linh hồn. Loại công pháp này có cái tên rất quái lạ, gọi là Tổ Quy Giáp Thuật.”

“Lúc mới có được nó ta còn ngỡ rằng chỉ là công pháp loại phòng ngự. Nhưng sau này trải qua cẩn thận nghiên cứu, ta phát hiện nó không dính dáng gì đến phòng ngự mà là năng lực tiên tri. Khi đó cả đại lục chỉ trong Huy Hoàng Giáo Đình mới có dự ngôn sư. Ta hơi hiểu một chút là họ chỉ có thể tiên tri tương lai. Tác dụng công pháp này lại là dự đoán hiện tại, có thể nói là thuật bói toán. Nó có một điểm rất bá đạo, đó là tính tuyệt đối thành lập. Chính là nói, một khi phát động Tổ Quy Giáp Thuật, vậy tất cả sinh vật trong phạm vi của nó sẽ chịu tác động, ngay cả người thi thuật cũng không ngoại lệ. Theo nó giới thiệu thì coi như là thần, nằm trong phạm vi Tổ Quy Giáp Thuật cũng sẽ bị hạn chế tính tuyệt đối thành lập, không thể tránh cho uy lực của nó. Đây là công pháp đáng sợ cỡ nào chứ! Nhưng tính tuyệt đối thành lập cũng đem đến nguy hiểm tuyệt đối. Công pháp này có tính không xác định cực lớn. Sau khi thi triển, người thi thuật không thể khống chế kết quả bói toán. Chính là nói, kết quả có lẽ tốt cũng có lẽ là xấu. Dù thế nào thì bản thân người thi thuật đều phải gánh vác một phần. Cho nên một khi sử dụng năng lực này, mà gặp xui nữa thì rất có thể sau vài lần sử dụng bản thân sẽ thành tế phẩm cho Tổ Quy Giáp Thuật. Các người nói xem, công pháp như vậy sao ta muốn học? Sao để Phù Lạc học được chứ?”

Nói đến đây, trên mặt Y Lai Khắc Tư tràn đầy cay đắng.

“Nhưng Phù Lạc không hiểu nỗi cho khổ tâm của ta. Cô ấy cho rằng ta độc chiếm công pháp, không chịu truyền thụ cho cô ấy, thậm chí vung tay áo bỏ đi. Tính tuyệt đối thành lập và có thể ảnh hưởng cả thần có sức hấp dẫn quá lớn, cho nên cô ấy hoàn toàn không thể dùng tâm tình bình thường xử sự. Cô ấy không nghĩ xem, nếu ta thật để ý nó thì vốn không cần nói cho cô ấy biết! “

“Khi đó ta chỉ cảm thấy chẳng qua cô ấy nhất thời hành động theo cảm tính, nên không quá để ý, bình tĩnh hai ngày là tốt rồi. Quả nhiên, hai ngày sau khi ta đi tìm cô ấy thì dường như cô ấy đã bình thường trở lại, chỉ là bộ dạng như có tâm sự nặng nề, nhưng thái độ đối với ta vẫn tốt như trước, không hề đề cập tới chuyện xảy ra hôm đó. Nhưng ta tuyệt đối không ngờ rằng, người đàn bà lòng dạ rắn độc này đã tính kế ta sẵn rồi.”

Y Lai Khắc Tư nghiêng răng nghiêng lợi, người run bắn bật, hiển nhiên sự việc năm đó đem lại rất rất nhiều đau khổ cho y.

“Đó là một ngày đẹp trời. Không khí rất tốt, trời xanh không mây, ánh nắng rực rỡ. Quang nguyên tố nồng đậm khiến ta là con trai quang minh thấy thoải mái cực kỳ. Cảm giác hòa nhập trong ánh nắng thật quá tuyệt vời.”

“Phù Lạc hẹn ta dạo chơi ngoài thành, đương nhiên ta vui vẻ đồng ý rồi. Hơn nữa còn nói cho cô ấy, sau lần

đi chơi này ta sẽ bế quan trùng kích cấp chín. Chờ ta thành công đột phá sẽ xin bệ hạ ban hôn, cưới cô ấy về nhà. Đến lúc đó, tin tưởng bệ hạ ít nhất sẽ ban cho ta một tước vị bá tước, còn có thưởng cho pháp sư cung đình.”

“Chúng ta rời khỏi đế đô, đi tới vùng ngoại ô. Đang lúc du sơn ngoạn thủy thì ta bỗng phát hiện chúng ta bị bao vây. Rất nhiều người áo đen chặn mọi con đường có thể chạy trốn. Những người này ngay cả đầu cũng bị vải đen bao lấy, không lộ ra một chút da thịt. Mới vừa xuất hiện chúng lập tức điên cuồng công kích chúng ta. Khi đó Phù Lã ngây ra như phỗng. Tu vi cô ấy gần cấp tám dường như quên cách sử dụng ma pháp. Làm đàn ông thì dĩ nhiên phải bảo vệ người đàn bà của mình, hơn nữa khi đó ta rất tự kiêu. Nhờ vào tu vi đỉnh cấp tám, thêm vào các loại ma pháp cường đại ta tồn công nghiên cứu, những người áo đen tuy thực lực mạnh nhưng bị ta giết chết rất nhiều.”

“Tuy nhiên bọn chúng ngày càng nhiều, tu vi mỗi một tên đều trên cấp bảy. Khi đó ta liền cảm thấy lạ, nếu như đây là gián điệp hai đế quốc khác sai đến, nhiều cường giả như vậy mà các cường giả trong đế đô không chút phát hiện sao? Cứ tiếp tục giằng co, chỉ sợ ta và Phù Lạc sẽ vĩnh viễn không thể ra ngoài. Cho nên ta nhanh chóng quyết định, mang theo Phù Lạc lập tức lao ra vòng vây.”

“Lúc này hình như Phù Lạc đã tỉnh táo lại, bắt đầu sử dụng các loại ma pháp triệu hoán giúp đỡ ta. Chúng ta cưới triệu hoán thú của cô ấy chạy trốn hướng tới đế đô.”

“Ngay lúc ta cho rằng kẻ địch không thể đuổi kịp, chúng ta đã thoát khỏi vòng vây, thậm chí ở phía xa thấy tường thành đế đô, thì bỗng nhiên thứ gì lạnh lẽo xâm nhập vào ngực ta. Ta cúi đầu nhìn, phát hiện một con dao găm đâm sâu vào ngực ta. Chuôi dao nằm trong tay Phù Lạc.”

Nghe y nói tới đây, Long Hạo Thần và Thái Nhi kiềm không được khê kêu. Họ tuyệt đối không ngờ được công chúa Phù Lạc lại xuống tay với Y Lai Khắc Tư. Bọn họ chính là tình nhân thề non hẹn biển!

“Khoảnh khắc đó, biểu tình cô ấy tràn đầy dữ tợn.” Bi thương tràn ngập trong mắt Y Lai Khắc Tư. “Trong miệng cô ấy còn thì thào hỏi, vì sao, vì sao anh không dạy Tố Quy Giáp Thuật cho tôi? Vì sao? Tôi vốn không muốn làm như vậy.”

“Tim ta rất đau, so với vết thương càng đau hơn nhiều. Trong ngực lạnh lẽo dần biến thành tê dại. Ta có thể cảm giác được sự sống của mình đang theo con dao ào ạt chảy ra. Cho dù tại lúc này ta vẫn không thể tin kẻ ra tay với ta lại là Phù Lạc mà ta yêu sâu đậm. Ta yêu cô ấy như vậy! Vì cưới được cô ấy, ta ngày dài đêm sâu khổ tu, là vì tương lai cô ấy cùng ta một chỗ có thể hạnh phúc, vui vẻ, hân hạnh. Nhưng cô ấy lại dùng một con dao nhuộm kịch độc đâm vào ngực trái của ta, vị trí trái tim người bình thường. Nhất đao đốn đứt khoát như vậy. Cô ấy biết rõ ta sẽ không phòng bị cô ấy, hơn nữa nhất do đó chọn ngay lúc ta thả lỏng nhất.”

“Ngay lúc đó, có càng nhiều người áo đen xuất hiện ở đằng trước. Dường như họ đã chờ sẵn, sớm đoán trước mọi chuyện. Lúc trước chặn giết chỉ là mồi dụ, Phù Lạc đâm nhất đao đó vì để ta mất đi cơ hội trốn thoát.”

“Vang lên một thanh âm lạnh lùng quen thuộc, hắn nói với Phù Lạc: giết hắn đi.”

“Mãi đến lúc này ta mới tỉnh lại. Ý nghĩ cầu sinh khiến ta nhanh chóng đẩy Phù Lạc ra, kẹp lấy triệu hoán thú của cô ấy. Khi đó dường như Phù Lạc ngây ra, hình như cũng vì đâm nhất đao này mà tâm tình biến đổi, không lập tức công kích ta. Nhân cơ hội này, ta lấy ra một quyển trục. Đó là một quyển trục đại sư chế tác tặng ta, tên là quyển trục Ẩn Cư, chớp mắt truyền tống hai mươi mét. Hiển nhiên bọn họ không ngờ ta còn có thứ này, cho nên ta mới thoát khỏi vòng vây. Giây phút quyển trục Ẩn Cư có tác dụng, ta còn nhớ rõ, Phù Lạc tỉnh táo lại cuống quýt phát động triệu hoán thú tấn công ta. Giây phút kia, trong mắt cô ấy chỉ có sát khí lạnh lùng, đâu còn một chút tình cảm xưa kia.”

Long Hạo Thần và Thái Nhi hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện của Y Lai Khắc Tư, thậm chí quên tình hình trước mắt. Cảm nhận Y Lai Khắc Tư toát ra bi thương đậm đặc, họ có thể tưởng tượng tâm tình năm đó của y.

Bỗng chốc hai người nói không ra lời. Con trai quang minh phản bội tín ngưỡng rốt cuộc là có lý do! Nhưng phản bội vẫn là phản bội, tuy nhiên, chỉ vì chuyện như vậy đã đẩy y trở thành Vong Linh Thiên Tai ư?

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

562. Chương 233: Trái Tim Vĩnh Hằng

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Bi thương trong mắt Y Lai Khắc Tư dần biến thành lạnh giá.

“Có phải các người cảm thấy chỉ vì Phù Lạc phản bội mà ta quay lưng với tín ngưỡng quang minh? Các người sai rồi, nếu chỉ là vậy còn chưa đủ để ta biến đổi thành thế này. Long Hạo Thần, người cũng là con trai quang minh, người nên biết, là người được Quang Minh Nữ Thần lựa chọn, lòng chúng ta kiên cường cỡ nào. Nhưng phản bội ta không chỉ là công chúa Phù Lạc, mà là cả thế giới.”

“Thông qua quyển trục Ấn Cư, ta thoát khỏi truy sát. Khi đó ta chỉ thấy lòng lạnh lẽo. Vốn trong lòng tràn ngập tốt đẹp dường như biến mất theo Phù Lạc phản bội. Nhưng dù là vậy thì ta còn chưa hận cô ấy. Ta rất yêu cô ấy, dù thế nào cũng muốn nghĩ cô ấy theo chiều hướng tốt. Cuối cùng xuất hiện người áo đen kia khiến ta suy nghĩ, có lẽ Phù Lạc bị uy hiếp, bắt đắ dĩ mới làm vậy. Tuy ta biết rõ cô ấy là công chúa, không người nào có thể cưỡng ép được, nhưng ta vẫn muốn nghĩ như vậy. Khi đó ta thật là ngốc nghếch.”

“Một nhát dao của Phù Lạc đâm trúng ngực trái ta, nhưng cô ấy không biết, ta khác với người thường, trái tim nằm ở bên phải. Bởi vậy tuy dao găm có độc trọng thương ta nhưng không trí mạng. Ta cố nén đau xót, kiếm một hang động dưỡng thương, nhờ vào đan dược lúc đi du lịch có được trước tiên ổn định kịch độc, sau đó thông qua Quang nguyên tổ tinh thuần bản thân dần tiêu trừ độc tố.”

“Quá trình này thống khổ mà dài lâu. Nhưng ta biết rằng dù có muốn đi tìm Phù Lạc hỏi rõ ràng cũng phải đợi thân thể hoàn toàn khỏe mạnh mới được. Ta nhiều lần nghe ngoài động có tiếng người ồn ào, dường như có rất nhiều quân đội di chuyển. Nhưng khi đó ta không nghĩ rằng những quân đội này đến đây là vì sao.”

“Tròn hai tháng ta mới điều dưỡng vết thương xong, hồi phục tu vi. Ta lặng lẽ ra khỏi động, trở lại đế đô. Nhưng chưa đợi ta vào cửa thành thì như bị sét đánh ngang tai.”

“Ở bên cạnh cửa thành có bố cáo hoàng gia rất bắt mắt. Trên bố cáo viết. Đế quốc Tử Tước Y Lai Khắc Tư, bởi vì mơ ước công pháp cường đại mà công chúa Phù Lạc có được, đã đánh lén công chúa cướp đi công pháp, khiến công chúa trọng thương, phản quốc trốn đi, định tội phản quốc, trừ bỏ tước vị, người người nên giết. Nếu có bình dân nào phát hiện tung tích lập tức báo ngay, thưởng cho một vạn kim tệ.”

“Ta tuyệt đối không ngờ bọn họ tội tệt đến tận đây, không ngờ rằng họ trả đũa. Hơn nữa không chỉ có bố cáo của hoàng gia, còn có bố cáo từ Huy Hoàng Giáo Đình. Nội dung gần như giống y hệt, nói ta là dị giáo, nói ta bị hắc ám xâm thực.”

“Khi đó ta ngây người tới một tiếng đồng hồ mới dần tỉnh táo lại. Ta rất yêu Phù Lạc nhưng không phải thẳng ngốc. Đến lúc này nếu ta còn chưa hiểu mình rơi vào âm mưu to lớn thì không xứng là người thừa kế con trai quang minh. Ta lập tức tìm chỗ ẩn nấp hóa trang. Khi đó ta nghĩ rằng nhất định phải tìm ra chứng cứ, tìm ra chứng cứ họ che mắt bệ hạ và giáo đình, chứng cứ chứng minh ta trong sạch. Điểm mấu chốt này nằm trên người Phù Lạc. Nên ta phải đi tìm cô ấy hỏi cho rõ.”

“Có lẽ bởi vì qua mấy tháng, hoặc là vì cho rằng ta đã chết bởi dao độc, trong đế đô không giới nghiêm. Ta giả dạng xong thật dễ dàng quay lại đế đô. Nhìn nơi chốn từng quen thuộc, tim ta càng đau đớn. Ban đêm, ta lặng lẽ đột nhập hoàng cung, ta quá quen thuộc mọi thứ nơi đây. Tuy ta là ma pháp sư nhưng tu vi đã đạt đến cấp tám, ta có rất nhiều cách lén tới nơi ta muốn. Ta đi tới tẩm cung của Phù Lạc, ở đó ta nhìn thấy người khác, con trai Giáo Hoàng, Bội La.”

“Hai người họ đang nói chuyện, địa điểm còn ở trong phòng ngủ của Phù Lạc. Khi đó ta đã đoán được chút chút quan hệ giữa hai người, nhưng ta vẫn không muốn tin. Nhưng khi ta nghe xong chuyện họ nói thì ta mới biết mình ngốc cỡ nào, âm mưu này to lớn cỡ nào.”

“Khi đó Phù Lạc chết vẫn Bội La tại sao còn chưa tìm được ta. Bội La nói đã dẫn động lực lượng Huy Hoàng Giáo Đình phối hợp với lực lượng đế quốc, đang tìm tung tích của ta. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhất định phải lấy được công pháp đó từ tay ta. Từ trong lời nói của họ ta dần nghe ra manh mối. Thì

ra rất sớm vài năm trước kia, khi ta du lịch thì Bội La đã đến học viện ma pháp hoàng gia. Hẳn đến có hai mục đích, mục đích chính là giao tiếp với hoàng đế, hy vọng có thể dẫn ta vào Huy Hoàng Giáo Đình. Cái khác là theo đuổi Phù Lạc.”

“Bệ hạ không đồng ý ta gia nhập Huy Hoàng Giáo Đình. Bội La đã ở lại, dùng các loại thủ đoạn theo đuổi Phù Lạc. Tiện nhân Phù Lạc không chịu nổi miệng lưỡi ngọt mật của hắn, cùng với dụ hoặc các loại đàn dược và công pháp từ Huy Hoàng Giáo Đình, cuối cùng rơi vào tay hắn. Bội La đề nghị ả bởi vì ta có thể chất con trai quang minh, đã uy hiếp sự thống trị trong tương lai của Huy Hoàng Giáo Đình, cho nên giáo đình nhất định phải trừ bỏ ta, mới khiến dòng họ hắn vĩnh viễn thống trị giáo đình. Đợi hắn thành Giáo Hoàng, Phù Lạc chính là hoàng hậu của hắn. Vốn Phù Lạc đối với ta còn có vài phần tình cảm, nhưng cuối cùng khi Bội La hướng bệ hạ đề ra Huy Hoàng Giáo Đình nguyện giúp Bàng Ba để quốc thống nhất đại lục, tấn công hai đại đế quốc khác. Hơn nữa biểu đạt với Phù Lạc rằng khi có được công pháp từ chỗ ta thì có thể đưa ả học tập. Dù là hoàng gia đế quốc hay Phù Lạc, rốt cuộc đã sa vào phần lợi ích này. Mà ta thì trở thành vật hy sinh trong đó.”

“Kế hoạch của chúng gần như hoàn mỹ. Nhân dịp ta và Phù Lạc dạo chơi ngoài thành, bao vây chúng ta, tiêu hao thực lực của ta. Trên đường về, Phù Lạc nhân dịp ta chưa chuẩn bị liền xuống tay, như vậy thì ta khó có khả năng trốn thoát. Đến lúc ấy, chỉ cần giết chết ta, lại do đế quốc và giáo đình chụp tội phản quốc cho ta. Khi đó, dù ta từng là kiều ngạo của đế quốc, sẽ rất nhanh bị dư luận phỉ nhổ.”

“Ta thật hận. Ta không bao giờ ngờ được, quốc gia của ta, người ta yêu và tín ngưỡng của ta cùng lúc phản bội ta. Khi đó ta chỉ thấy đầu óc trống rỗng. Ngay lúc Phù Lạc và Bội La quần quýt nhau thì ta vọt vào trong, phát động công kích trí mạng tới chúng.”

“Ta xuất hiện đối với chúng thật là quá đột ngột. Tuy chúng là thiên tài trẻ tuổi nhưng thực lực so sánh với ta thì còn chênh lệch không nhỏ. Dưới tình huống đánh bất ngờ, rất nhanh bị ta chiếm quyền chủ động. Bội La bị ta đánh trọng thương, Phù Lạc cũng bị ta bắt giữ. Lúc này tuy rất nhiều cường giả cung đình tới, nhưng ta dùng mạng sống của Phù Lạc và Bội La làm con tin, họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

“Khi đó ta chất vấn Phù Lạc vì sao làm vậy với ta, ta có chỗ nào đối ả không tốt? ả vì muốn sống, chỉ đau khổ cầu xin ta. Nhưng lúc trước chúng nói gì ta đều nghe hết! Sao có thể tin lời ả chứ! Khi đó ta chỉ có một suy nghĩ, là cùng chết với chúng. Ta đã từng là thiên tài tinh anh, mà ta bây giờ thành tặc phản quốc. Lệch lạc to lớn này khiến ta không thể thừa nhận. Ta đã không muốn sống, chỉ muốn cùng chết với đôi cầu nam nữ!”

“Nhưng Bội La dù sao cũng là con trai Giáo Hoàng, có nhiều chiêu giữ mạng. Đang lúc ta chuẩn bị cùng chết với chúng, hắn dùng cách đặc biệt dẫn động một chiêu của Giáo Hoàng. Ta trọng thương, rốt cuộc vẫn không đành lòng xuống tay với Phù Lạc, cuối cùng chỉ có thể chọn phá vòng vây chạy trốn. Chờ ta lao ra khỏi trùng vây, núp trong chỗ bí ẩn tại đế đô thì đã mình đầy vết thương, cử tử nhất sinh.”

“Ngay sau đó, đế đô bắt đầu toàn thành lòng bắt, tìm tung tích của ta. Ta từng ở đế đô cứu một kẻ ăn mày, có hắn trợ giúp ta mới may mắn thoát khỏi truy sát của chúng. Nhưng khi ta vừa dưỡng lành vết thương, lại biết được một tin tức tựa sét đánh ngang tai. Chúng nó bắt người nhà của ta.”

Y Lai Khắc Tư nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chúng biết rõ ta giấu trong đế đô, cho nên dán thông cáo dùng tội phản quốc xử tử người nhà ta. Ta còn nhớ rõ ngày đó, bầu trời như biến thành đỏ máu. Khi bệ hạ tại trước mặt dân chúng đề đô ra lệnh giết chóc, khi ta chính mắt thấy Bội La và Phù Lạc, đôi tiện nhân mặc giáp trụ dùng kiếm chặt bỏ đầu người nhà ta, một tia hy vọng và quang minh cuối cùng trong lòng ta, hoàn toàn tắt ngấm.”

“Các người có thể tưởng tượng được không? Một người, chính mắt thấy tất cả người thân của mình bị giết. Phụ thân, mẫu thân, chị, em gái, họ hàng, dù là con nít chúng cũng không buông tha! Dem cả tộc nhà ta tịch thu tài sản, giết hết!”

“Ta biết chúng đang chờ ta xuất hiện, chờ ta thiêu thân lao đầu vào lửa. Chúng quá hiểu tính cách của ta. Nhưng lúc ấy, ta có một khối lệnh bài màu đen có được trong một chuyến du lịch, nó bị nổi oán hận trong lòng ta ảnh hưởng, phát động. Khi đó ta cả người lạnh lẽo không thể động đậy. Cũng vì vậy mà ta trở mặt nhìn người nhà, từng người một bị giết!”

“Khi đó ta điên cuồng, hoàn toàn rơi vào điên cuồng. Máu của người thân nhiễm đỏ mảnh đất quảng trường để đô. Nhà ta trên dưới ba trăm sáu mươi bảy người, không ai may mắn thoát khỏi. Tất cả đều chết thảm dưới đao của chúng. Chờ ta hồi phục khỏi lạnh giá thì người nhà của ta đã không ai còn sống. Đường như ta nhìn thấy oán linh của họ không cam lòng quanh quẩn trên trời.”

“Ta không ra tay. Người nhà của ta đã chết, ta mang theo vô tận thù hận rời khỏi chỗ đó. Cả trận giết chóc ta vẫn không xuất hiện khiến chúng cho rằng ta rời khỏi để đô, trận lòng bất tạm kết thúc. Nhưng chúng trải rộng khắp đại lục tìm kiếm tung tích của ta.”

“Rốt cuộc ta ra khỏi để đô, chọn một hướng chạy như điên. Cuồng cuồng chạy bảy ngày bảy đêm, mãi đến khi cạn kiệt sức lực, ta ngã gục trong một sơn cốc. Từ ngày hôm đó, trong lòng ta không còn quang minh, chỉ có vô tận oán độc và thù hận. Ta phải sống vì hận thù. Ta muốn đem tất cả người phản bội ta, sát hại người nhà ta giết hết!”

“Không biết vì sao, khi ta mất đi quang minh thì công pháp Tổ Quy Giáp Thuật cũng biến mất. Có lẽ vì thù hận của ta khiến nó chán ghét. Nhưng điều này đối với ta không còn ý nghĩa. Ta từ khối lệnh bài đen được đến truyền thừa của một Vong Linh pháp sư cổ đại. Quang minh và vong linh, đây vốn là năng lực hoàn toàn đối lập. Nhưng thiên phú của ta dần dung hợp chúng lại. Ta cần lực lượng, ta cần lực lượng cường đại đến có thể đảo điên cả Bàng Ba vương quốc, hủy diệt Huy Hoàng Giáo Đình. Ta đã không còn người thân, trên thế giới này, tất cả mọi người đều là kẻ thù của ta. Chỉ có máu và sinh mạng của chúng mới tiêu trừ oán độc trong lòng ta. Ta tu luyện ngày ngày đêm đêm, điên cuồng tăng thực lực của mình, để một ngày có thể báo thù.”

“Thù hận trở thành động lực lớn nhất của ta. Một con trai quang minh ẩn trong chốn rừng sâu khổ tu mười năm, các người có thể tưởng tượng điều đó đáng sợ cỡ nào không? Khi ta rời khỏi chốn rừng sâu đó, ta đã không còn là Y Lai Khắc Tư con trai quang minh, mà là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.”

“Ta thấy người liên giết, mọi sinh vật đều hóa thành vong linh dưới tay ta. Ta bắt đầu từ một tòa thành nhỏ dần tụ tập đại quân vong linh. Khi ta quay trở lại để đô Bàng Ba, bên cạnh ta đã có trăm vạn vong linh. Bàng Ba đế quốc bị ta triệt để hủy diệt. Tiệp nhân Phù Lạc cùng Bội La chạy trốn tới Huy Hoàng Giáo Đình. Cho nên ta dẫn theo đại quân vong linh giết hướng giáo đình, ta phải hủy diệt tất cả chúng, báo thù cho người thân của ta!”

Nghe y nói đến đây, Long Hạo Thần kiềm không được tức giận nói.

“Người có nghĩ đến không, người trả thù đã giết chết bao nhiêu vô tội? Có thù với người là hoàng gia Bàng Ba đế quốc và gia đình. Nhưng vì sao người liên lụy nhiều người như vậy?” Hắn đồng tình hoàn cảnh Y Lai Khắc Tư nhưng đối với thủ đoạn tàn nhẫn và làm hại nhân loại của y thì ghét cay ghét đắng.

Trong mắt Y Lai Khắc Tư lộ ra vẻ đau thương.

“Ta từng do dự, cũng từng hối hận. Nhưng khi đó ba đại đế quốc và giáo đình thật là quá mạnh. Chỉ nhờ vào sức một mình ta vốn không khả năng thành công báo thù. Vì báo thù, ta rơi vào sa đọa, đi hướng hắc ám. Nhưng khi đó ta chưa từng nghĩ mình sai. Trong mắt ta chỉ có giết chóc.”

Long Hạo Thần không nói nữa, vì hắn cảm nhận hiện tại cảm xúc của Y Lai Khắc Tư tràn đầy đau thương và hối hận. Y hối hận? Đã từng là Vong Linh Thiên Tai, Y Lai Khắc Tư đem đến hiểm họa to lớn cho nhân loại đang hối hận? Chẳng lẽ bởi vì mình và Thái Nhi sao?

Cho dù Y Lai Khắc Tư có tâm sám hối, địa vị của y ở trong lòng Long Hạo Thần vẫn không thay đổi. Đã sai lầm rồi, sám hối có thể chuộc lại sao? Trong tay Y Lai Khắc Tư không biết đã nhuộm đậm bao nhiêu máu nhân loại.

“Ta hủy diệt tổ quốc của mình, Huy Hoàng Giáo Đình vì đối phó ta đã liên hợp với hai đại đế quốc khác tuyên chiến với ta. Khi đó ta chiếm lĩnh gần một phần ba đại lục. Dưới tay ta có nhiều cường giả vong linh, Hỏa Hồn của chúng bị ta khống chế, vô cùng trung thành. Trăm ngàn vạn đại quân vong linh có ta chỉ huy tựa như ôn dịch ủa hướng Huy Hoàng Giáo Đình. Dù Huy Hoàng Giáo Đình có thần thánh ma pháp cường đại, nhưng ta là Tử Linh Thánh Pháp Thần, thuộc hạ vong linh của ta có sức đề kháng Quang nguyên tố rất mạnh. Mới bắt đầu chiến tranh thì ta hoàn toàn chiếm ưu thế.”

“Nhưng vong linh rốt cuộc là vong linh, dù chúng có trung thành hơn nữa cũng mất đi trí tuệ thuộc về nhân loại. Họ đoàn kết một lòng dần phát huy ra trụ cột thời đại Huy Hoàng. Khi họ ổn định bước chân rồi, có Huy Hoàng Giáo Đình dẫn dắt bắt đầu phản kích. Lúc đó ta đã cực kỳ cường đại, coi như đối mặt Giáo Hoàng Huy Hoàng Giáo Đình cũng có thể đấu tay đôi. Nhưng ta không thể đảm bảo đại quân vong linh của ta thắng chắc.”

“Trận quyết chiến cuối cùng, đại quân vong linh của ta thua. Dù liên quân nhân loại cũng trả cái giá cực đắt nhưng rốt cuộc ta vẫn thua. Bị Giáo Hoàng Huy Hoàng Giáo Đình dẫn theo các cao thủ đánh trọng thương, bị Giáo Hoàng nguyên rửa lời nguyên suy nhược ác độc. Cho nên tại ngàn năm sau, ta chịu đựng thống khổ nguyên rửa này, cuối cùng không thể không từ bỏ, ngủ say trong vĩnh hằng.”

“Ta thua trận chiến tranh này nhưng vẫn thành công báo thù. Tuy rằng ta bị trọng thương không thể cứu vãn, nhưng những người từng hại ta đều bị ta tự tay đánh chết, trong đó bao gồm Giáo Hoàng Bội La và Phù Lạc. Ta còn nhớ rõ, trước giây phút ta bóp nát tim Phù Lạc, trong mắt ả có thống khổ và giãy dụa. Ta muốn lấy ra tim ả nhìn xem, rốt cuộc nó có phải là màu đỏ. Bội La bị ta dùng cách đau khổ nhất biến thành vong linh. Ta mang hắc theo bên người, dùng thời gian ngàn năm từ từ rèn luyện Hỏa Hồn của hắc, cuối cùng khiến chúng tan thành mây khói, đời đời không siêu sinh.”

“Ban đầu sáng tạo tháp Vĩnh Hằng là để thân thể ta nghỉ ngơi. Đáng tiếc cuối cùng vẫn không cách nào chiến thắng nguyên rửa đáng hận kia. Nếu không thì lấy tu vi của ta, dù là ngàn năm, vạn năm cũng không chết. Kỳ thật chân chính khiến ta ngủ say vĩnh viễn không phải vết thương trên người mà là tim ta.”

“Khi ta đánh chết tất cả kẻ thù, ta mới phát hiện, thì ra trên đời này không còn gì khiến ta lưu luyến. Người ta yêu đã chết sạch, người ta hận cũng chết hết, tim ta theo đó biến thành trống rỗng. Sống không còn gì mong chờ, cuối cùng ta chọn đi hướng diệt vong, đem mình vĩnh viễn ngủ say tại đây. Bởi vì ta không muốn nhớ lại, chiến tranh năm đó mình rốt cuộc là đúng hay sai. Bây giờ xem ra ta đã sai rồi, ta thật sự sai. Dù ta tàn sát họ như thế nào thì người thân của ta không thể sống lại. Huống chi có nhiều người như vậy chết vì ta. Tội của ta suốt kiếp không thể chuộc lại. Ta là tội nhân của nhân loại.”

Nói đến đây, ánh mắt bị thương của Y Lai Khắc Tư xen lẫn vài phần đau buồn tận đáy lòng nhìn hướng Long Hạo Thần, Thái Nhi.

Từng là con trai quang minh, Tử Linh Thánh Pháp Thần từng đem đến tai họa lớn lao cho nhân loại, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, đã đi. Nhưng khi y vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, cuối cùng còn có một người đưa tiễn.

Thải Nhi quỳ trên đất, mặt đầy nước mắt.

So với đàn ông, phụ nữ càng thêm tình cảm. Bây giờ Thải Nhi hoàn toàn đã quên Vong Linh Thiên Tai đang đi hướng hư vô này từng đem đến cho nhân loại đả kích gần như trí mạng. Nàng chỉ biết, người sớm chết này chỉ còn lại linh hồn kiêu ngạo đã cứu người đàn ông của mình, làm trái tim mới cho Long Hạo Thần, khiến họ có thể tiếp tục ở bên nhau. Mặc kệ Y Lai Khắc Tư từng làm cái gì, bây giờ Thải Nhi vì y hồn phi phách tán mà đau lòng. Y Lai Khắc Tư cuộc đời trắc trở, nhưng khi y tan biến thì biểu hiện rất vui vẻ. Rốt cuộc còn có một người đau lòng vì y chết đi. Một việc đối với người bình thường cực kỳ đơn giản, với y thì rất quý giá.

Tịnh hóa kéo dài một tiếng đồng hồ thì không gian mới dần bình tĩnh lại. Chỉ có vô số điểm sáng trắng tràn ngập năng lượng tinh thuần là bênh bồng trong không khí.

Đỉnh! một tiếng ngân vang, Lưỡi Hái Tử Thần rơi xuống đất, cũng đánh thức Thải Nhi khỏi thương cảm. Nàng bản năng tiến lên một bước nắm Lưỡi Hái Tử Thần trong tay.

Biến mất không chỉ là linh hồn Y Lai Khắc Tư, ngay cả quan tài sắc vàng ròng cũng biến mất, thậm chí không thể lại một chút hơi thở.

Khi Thải Nhi nắm lấy Lưỡi Hái Tử Thần, cảm giác kỳ lạ bỗng lan khắp toàn thân. Nàng chỉ cảm thấy dường như sinh mạng mình có thêm cái gì. Sự kỳ lạ này truyền đến từ Lưỡi Hái Tử Thần.

Đó là cảm giác máu thịt tương thông, dường như Tháp Vĩnh Hằng vốn là một phần thân thể của nàng.

Thần khí nhận chủ. Thải Nhi lập tức làm ra phán đoán chính xác. Bởi vì tình huống giống vậy nàng đã từng trải qua một lần. Lần đó là cảm giác khi nàng và Luân Hồi kiếm lần đầu dung hợp. Chỉ là lúc ấy Luân Hồi kiếm bá đạo hơn Tháp Vĩnh Hằng nhiều, không nhu hòa như vậy.

Y Lai Khắc Tư không uống là thiên tài trong thiên tài, cường giả khủng bố dùng lực lượng bản thân đối kháng với cả đại lục nhân loại. Chỉ nhờ vào liên hệ giữa Lưỡi Hái Tử Thần, y đã hoàn thành Tháp Vĩnh Hằng nhận chủ Thải Nhi. Có thể tưởng tượng khi còn sống Y Lai Khắc Tư cường đại tới cỡ nào. Có lẽ, coi như là Ma Thần Hoàng cũng chưa chắc bằng y.

Lưỡi Hái Tử Thần dường như theo tịnh hóa Y Lai Khắc Tư mà xuất hiện một ít biến hóa kỳ lạ.

Vốn bản thể tối đen xung quanh lại bị ánh sáng trắng chiếu ra màu huyền lam, huyền tím, ít vài phần bá đạo, nhiều mấy phần kỳ lạ và cao ngạo.

Tay nắm Lưỡi Hái Tử Thần, Thải Nhi đứng đó thật lâu không nói gì. Trong lòng nàng vẫn luôn quanh quẩn chuyện xưa của y, và trước khi y rời đi sự cuồng ngạo kinh thiên.

“Lão sư...” Thải Nhi thì thào lặp lại một câu.

Ngay sau đó, nàng chuyển hướng nhìn Long Hạo Thần ngồi xếp bằng, đã sớm tiến vào minh tường sâu.

Từ ngực Long Hạo Thần tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, lan tỏa mỗi góc thân thể hắc sau đó chậm rãi thu về. Cả người hắc chìm đắm trong tĩnh tu này.

Không thể nghi ngờ, hơi thở sự sống đã hoàn toàn ổn định. Y Lai Khắc Tư ra tay, hoàn toàn sống lại hắc, sự thần kỳ thuộc về Vong Linh pháp sư thật khiến người phải tán thán.

Không lập tức ngồi cạnh Long Hạo Thần, Thải Nhi động ý niệm, ngay sau đó, nàng đã trở lại tầng thứ sáu Tháp Vĩnh Hằng. Bây giờ nàng là chủ nhân nơi đây, muốn khống chế Tháp Vĩnh Hằng chỉ cần thông qua ý chí thì đủ rồi.

Thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đối với biến hóa xung quanh đã sớm rung động đến mất hồn, đang gian nan chờ đợi. Điểm sáng trắng trong không khí tuy tràn ngập năng lượng tinh thuần, nhưng nơi này là Tháp Vĩnh Hằng! Trước khi biết chuyện gì đã xảy ra, họ không dám lỗ mãng hấp thu. Huống chi,

đối với họ thì quan trọng hơn là an nguy của Long Hạo Thần và Thái Nhi. Hai người kia sinh tử chưa biết, sao họ có thể tĩnh tâm tu luyện chứ?

“Thái Nhi!!!”

Thái Nhi đột nhiên xuất hiện khiến mọi người vui vẻ hò reo. Vương Nguyên Nguyên là người thứ nhất lao lên, ôm chặt nàng. Mấy người khác cũng vây quanh, Trần Anh Nhi ôm nàng khóc sụt sùi.

Hình ảnh Thái Nhi trèo lên đường lên trời để lại dấu ấn quá sâu trong lòng họ. Đó đã không chỉ đơn giản là xúc động. Họ vĩnh viễn không quên ba vết máu lan tràn trên đường lên trời, càng không quên được vấy đỏ máu của Thái Nhi.

Bị Vương Nguyên Nguyên và Trần Anh Nhi ôm, cảm nhận ánh mắt thân thiết nóng cháy từ đồng bạn, Thái Nhi sớm đã không còn sự lạnh lùng, mềm giọng nói.

“Tôi không sao, để mọi người lo lắng rồi.”

Lâm Hâm có chút sốt ruột hỏi.

“Vậy đoàn trưởng đâu rồi?”

Bọn họ không thấy sau lưng Thái Nhi có ai!

Thái Nhi mỉm cười nói.

“Anh ấy không có việc gì.”

Lời vừa thốt ra, mọi người đầu tiên là ngơ ngác vài giây, ngay sau đó tiếng hoan hô thoảng chốc vang dội trong tầng thứ sáu Tháp Vĩnh Hằng.

Mặc dù lúc Thái Nhi mới xuất hiện thì họ đã đoán được Long Hạo Thần bình an, nếu không thì Thái Nhi không thể lộ biểu tình thả lỏng như vậy, sẽ không thể không mang theo ‘xác’ Long Hạo Thần. Nhưng khi nàng chính miệng nói ra Long Hạo Thần bình an, cảm xúc mọi người đè ép bao lâu nay kiềm không được như núi lửa bùng nổ.

Đám người thiên tài tuổi trẻ đương đại này, bây giờ tựa như con nít hưng phấn nhảy nhót, vừa nhảy vừa múa. Đoàn trưởng của họ thể nhưng kỳ tích sống lại, Quang Chi Thần Hi bọn họ lại có linh hồn, có cột trụ tinh thần. Còn nghênh đón trở lại người anh em tốt của họ!

Thái Nhi bất giác rơi lệ.

“Cảm ơn, cảm ơn các người. Có được anh em chị em như mọi người là điều may mắn nhất của ta và Hạo Thần.”

Trần Anh Nhi vừa khóc vừa cười nói.

“Thái Nhi, cô nói sai rồi. Chúng ta là một đoàn thể, đừng đem cô và lão đại tách ra ngoài! Hi hi, quá tốt, thật là quá tốt!”

Tư Mã Tiên một tay ôm cổ Lâm Hâm, mặt đầy hiếu kỳ nói với Thái Nhi.

“Mau nói xem, rốt cuộc làm sao sống lại vậy? Thì ra chết cũng có thể sống lại được. Pháp thuật vong linh này đúng là kỳ diệu!”

Đương nhiên Thái Nhi phải cùng đồng bạn chia sẻ quá trình Long Hạo Thần sống lại. Cho nên, nàng kể tường tận sau khi mình leo lên đường lên trời đã xảy ra chuyện gì.

Nghe Y Lai Khắc Tư gặp được bi thảm, đám người vốn nhảy nhót hưng phấn dần bình tĩnh trở lại. Vị Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư này trải qua thật quá thảm khốc. Cảm giác đồng tình bất giác xuất hiện trong lòng họ.

Thái Nhi khẽ thở dài nói.

“Lão sư cuối cùng đã tỉnh ngộ, tịnh hóa mọi thứ thuộc về mình, cũng tịnh hóa tất cả tội ác. Dù có thế nào, người vĩnh viễn là sư phụ của tôi. Trong Tháp Vĩnh Hằng để lại những năng lượng tinh thuần này là sau

khi lão sư tịnh hóa mình, cùng với trí tuệ Tháp Vĩnh Hằng bị lão sư xóa đi sinh ra, đều là lực lượng thuần túy nhất. Mọi người cố gắng hấp thu đi. Chúng ta tạm thời ở lại chỗ này, cho đến khi chuyển hóa những năng lực này thành linh lực của chúng ta. Một siêu thần khí hạ thấp thành thần khí phóng thích ra năng lượng có thể giúp tu vi chúng ta tiến bộ bước dài.”

Tại Ma Đô thất bại nhiệm vụ đánh bắt ngờ Tinh Ma Thần, khiến họ suýt nữa mất đi đoàn trưởng, tới Tháp Vĩnh Hằng, trải qua vô số gian nan hiểm trở mới rút cuộc sống lại Long Hạo Thần, bây giờ, cơ hội tăng cao rút cuộc đến rồi.

Thải Nhi vùng tay áo, ánh sáng trắng lấp lánh. Ngay sau đó, mọi người cùng xuất hiện ở tầng thứ bảy Tháp Vĩnh Hằng. Tầng thứ bảy là trung tâm Tháp Vĩnh Hằng, tất cả năng lượng đều tập trung vào đây. Hơn nữa Thải Nhi muốn để đồng bạn chính mắt chứng kiến Long Hạo Thần sống lại.

Khi đám người thấy Long Hạo Thần ngồi xếp bằng tĩnh lặng tu luyện, họ không phát ra tiếng hoan hô, nước mắt không hện mà cùng tuôn rơi. Quang Chi Thần Hi, rút cuộc lại đoàn tụ rồi.

Họ tự động ngồi xếp bằng như Long Hạo Thần, thật không dễ dàng ổn định tâm tình, bắt đầu tu luyện.

Minh tướng vừa mới bắt đầu, mỗi người lại bị rung động thật sâu. Những điểm sáng trắng nhìn như nhu hòa này, mới hút vào người lập tức sinh ra biến hóa kịch liệt. Năng lượng tinh thuần dù dung hợp với linh lực thuộc tính gì đều có thể trong thời gian ngắn nhất hoàn thành dung hợp, không cần qua quá trình bài trừ tạp chất. Linh lực của mọi người trong lúc hấp thu đang lấy tốc độ kinh người tăng cao.

Thải Nhi khác với mọi người. Thải Nhi hấp thu không chỉ là năng lượng tinh thuần tại Tháp Vĩnh Hằng, còn có cả năng lượng tử vong thuần tịnh mà Y Lai Khắc Tư để lại trong Giai Diệu Vĩnh Hằng.

Tử Thần hay còn gọi là Tịnh Hóa Thần. Lực lượng của Tử Thần ở chỗ tịnh hóa oán linh. Trên đời này, có thể nói không có oán linh cường đại hơn cả Y Lai Khắc Tư. Khi Y Lai Khắc Tư dùng Lưỡi Hái Tử Thần, thanh lưỡi hái tịnh hóa này đã tịnh hóa bản thân, thậm chí khiến Lưỡi Hái Tử Thần tiến hóa.

Nhưng bản thân Lưỡi Hái Tử Thần là cùng một thể với Thải Nhi. Sau khi Thải Nhi thu hồi nó, vừa mới bắt đầu tu luyện, Lưỡi Hái Tử Thần lập tức quay ngược về Thải Nhi. Lực lượng tịnh hóa khổng lồ ủa vào người nàng, tụ hợp với linh lực bản thân nàng, hấp thu hơi thở tử vong từ Giai Diệu Vĩnh Hằng và năng lượng tinh thuần trong tháp Vĩnh Hằng. Gần như trong khoảnh khắc đã đẩy nội linh lực của Thải Nhi tăng lên đến đỉnh cấp bảy.

Thải Nhi trải qua kinh nghiệm phong phú, tích lũy nội tình đã sớm đủ. Không cần nàng làm cái gì, khi ngực, trán, bụng ba linh khiếu hoàn toàn tràn ngập, hai vai, đôi chân tự động xuất hiện linh khiếu, đem số lượng chớp mắt tăng lên tới bảy cái. Lúc trước chưa hấp thu xong linh lực khổng lồ bỗng chốc lấy tốc độ kinh người ủa vào, rót vào bốn linh khiếu mới tinh này. Từ giờ phút này bắt đầu, tu vi của Thải Nhi chính thức tăng lên tới cấp tám.

Tốc độ tăng cấp của mấy người khác tuy không nhanh bằng Thải Nhi, nhưng so sánh với bình thường tu luyện thì cũng đủ kinh người. Gần như mỗi lần vận chuyển linh lực một vòng thì sẽ có dâng tràn, loại cảm giác này thật khiến người hết sức hưng phấn. Mọi người đều biết, cơ hội như thế chỉ sợ trong đời chỉ có một lần, đương nhiên sẽ hết sức ứng phó. Đặc biệt là Đoạn Ưc, Dương Văn Chiêu tự biết chênh lệch rất lớn với Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, càng liều mạng tu luyện. Thoáng chốc Tháp Vĩnh Hằng hoàn toàn yên tĩnh lại.

Chính vì sự yên tĩnh này, mọi người đều chìm đắm trong tu luyện, không ai trông thấy trên người Long Hạo Thần cũng bắt đầu xuất hiện biến đổi kỳ lạ.

Trái tim Vĩnh Hằng vào người, bổ khuyết vị trí trái tim Long Hạo Thần. Quang nguyên tổ khổng lồ mà nhu hòa ở trong người hẳn không ngừng lặp lại quá trình khuếch tán và ngưng tụ.

Khi trái tim Long Hạo Thần bị Ma Thần Hoàng đánh nát thì linh khiếu hạch tâm ở ngực hẳn cũng tan vỡ. Lúc đó cho dù hẳn có sống tiếp thì tu vi đã bị phế bỏ.

Sau khi Trái Tim Vĩnh Hằng rót vào, lập tức trở thành tụ điểm thông đến linh khiếu khác trong người hẳn. Có Quang nguyên tổ khổng lồ khuếch trương, rất nhanh đã thành lập liên hệ với mấy linh khiếu khác, đem

những linh khiếu liên thông nhau. Cứ như vậy, Quang nguyên tố mới có thể thông thuận di chuyển trong người Long Hạo Thần, hồi phục tu vi vốn có của hắn.

Quá trình hồi phục này tiến hành cực nhanh. Ngay lúc Thái Nhi kể quá trình họ trải qua cho đồng bạn nghe thì đã hoàn thành. Khi linh lực Long Hạo Thần lại hồi phục đến trên cấp tám thì người hắn bắt đầu sinh ra biến hóa kỳ lạ.

Kỳ thật Trái Tim Vĩnh Hằng là một đoàn Quang nguyên tố cực kỳ tinh thuần, hạch tâm chính là huyết mạch con trai quang minh thuở ban đầu của Y Lai Khắc Tư. Bản thân Long Hạo Thần chính là con trai quang minh, dung hợp với huyết mạch con trai quang minh mấy ngàn năm trước, quá trình này vẫn xuất hiện sự bài xích ngăn ngủi.

So đầu lực lượng huyết mạch thì Long Hạo Thần mạnh hơn Y Lai Khắc Tư nhiều. Dù sao Y Lai Khắc Tư đã chết mấy ngàn năm. Có lẽ linh lực của y không tán, lực lượng linh hồn càng vô cùng cường đại nhưng huyết mạch đã sớm khô kiệt. Y tinh luyện ra chỉ là một phần tinh hoa trong huyết mạch. Thế nên sau ngăn ngủi bài xích, va chạm, lực lượng huyết mạch bản thân Long Hạo Thần bị hoàn toàn kích phát ra, hơn nữa dung nhập huyết mạch tinh thuần đó vào người.

Dưới tình huống như vậy, năng lực cường đại của Y Lai Khắc Tư hiển hiện ra. Dung hợp huyết mạch hoàn thành, bắt đầu có nhiều tổ chức cơ thể dao động trong ngực Long Hạo Thần. Một trái tim mới tinh đang trong quá trình sinh trưởng.

Cảm giác ngứa ngáy lan khắp người Long Hạo Thần, khiến hắn tỉnh lại khỏi trạng thái như say ngủ.

Long Hạo Thần rất nhanh phát hiện biến hóa trên người mình, cảm giác ngứa ngáy trước ngực còn khổ sở hơn cả bất cứ nỗi đau đớn nào. Nhưng hắn cắn chặt răng, khốn khổ chịu đựng. Hắn biết, giây phút này rất quan trọng với mình. Làm lại trái tim, hắn nghe cũng chưa từng nghe nói qua. Dù là cấm chú Phụ Hoạt Thuật quang hệ cường đại nhất cũng phải dưới tình huống cơ thể hoàn chỉnh mới có khả năng sống lại. Nhưng Y Lai Khắc Tư đã làm được rồi, kỳ tích này đang trình diễn trên người hắn. Nếu lúc này bởi vì cảm giác ngứa ngáy không thể chịu đựng mà bỏ dở nửa chừng, vậy thì coi như là tất cả thần linh giáng xuống cũng không thể cứu lại mạng sống của hắn. Vì Thái Nhi, vì thân nhân và vì các đồng bạn, sao Long Hạo Thần cho phép loại tình huống đó xảy ra?

Ngồi xếp bằng, trên người hắn ướt đầm mồ hôi chỉ trong vài giây ngăn ngủi, nhưng vẫn không động đậy, thậm chí không phát ra một chút thanh âm. Hắn có thể cảm nhận được Thái Nhi ở cách mình không xa, càng là vậy thì hắn càng không thể để nàng thấy mình thống khổ. Nàng đã trả giá cho mình quá nhiều, quá nhiều rồi, cũng đã chịu đựng rất nhiều, Long Hạo Thần thật sự không muốn để nàng lại phải lo lắng vì mình.

Làm lại trái tim tuyệt đối là quá trình phức tạp, hơn nữa trong lúc làm thì linh lực của Long Hạo Thần liên tục tăng cao.

Tuy thân thể chịu đựng thống khổ cực độ, nhưng Long Hạo Thần phát hiện trái tim lúc cấu tạo lại rõ ràng khác với trước.

Hắn không phải thầy thuốc, cũng không là mục sư, đối với cấu tạo trái tim không hiểu gì hết. Nhưng dù là người không biết gì cả, nếu thấy bên trong cơ thể giống như bây giờ Long Hạo Thần đã thấy, chắc chắn cũng cảm giác được trong đó khác biệt. Sự khác biệt này biểu hiện rõ ràng nhất ở chỗ sắc màu.

Trái tim con người vốn nên là màu đỏ, dù lúc vận chuyển linh lực thì linh lực chỉ có thể hộ vệ quanh tâm mạch. Linh khiếu thứ nhất của cường giả các loại chức nghiệp chính là xuất hiện ở ngực mình, kỳ thật cũng là vì hộ vệ tâm mạch. Mà lúc trái tim Long Hạo Thần làm lại thì hoàn toàn khác, hắn cảm giác rõ máu thịt đang sinh trưởng, nhưng máu thịt mới này là màu vàng, đâu có chút điểm hồng nào? Hơn nữa khi trái tim sinh ra, linh lực tự do ra vào, hoàn toàn dung hợp với máu thịt.

Trong hình dung của nhân loại có một câu nói thế này, trái tim vàng. Bây giờ Long Hạo Thần khiến câu nói này biến thành thật. Trái tim của hắn đang sinh trưởng trong màu vàng này.

Tuy Long Hạo Thần không biết trái tim như vậy sẽ sinh ra biến hóa như thế nào, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác. Trước khi hôn mê, hắn nghe hết những lời Y Lai Khắc Tư nói, cũng hiểu y là vì tốt cho

mình, y sợ mình sinh ra gánh nặng tâm lý sẽ ảnh hưởng tương lai tăng cấp.

Người đáng hận cũng có chỗ đáng thương! Long Hạo Thần không thể cũng không có tư cách vì nhân loại tha thứ Y Lai Khắc Tư, tội nghiệt của y thật sự quá sâu nặng. Nhưng khi hắn và Thái Nhi cùng nhau nghe chuyện kể của Y Lai Khắc Tư, trong lòng Long Hạo Thần đồng tình hoàn cảnh của y. Ít nhất đối với hắn, Y Lai Khắc Tư giúp ích lớn lao vô cùng, cho hắn sinh mệnh thứ hai.

Bởi vậy, khi Long Hạo Thần tỉnh lại, bản năng thâm nói tiếng cảm ơn với Y Lai Khắc Tư.

Làm lại trái tim đem đến thống khổ ngày càng mãnh liệt, ý chí lực của Long Hạo Thần chịu thử thách cực lớn. Tuy khác với trước kia Thái Nhi trèo lên đường lên trời, nhưng về mặt thể xác đau đớn thì hắn chịu đựng lớn hơn chút. Còn Thái Nhi lúc đó chủ yếu là hành hạ đến từ tinh thần.

Long Hạo Thần cứng rắn chống đỡ nỗi khổ này, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, vì Thái Nhi!

Chỉ dùng không tới một ngày, trừ Long Hạo Thần ra, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều tiến vào minh tướng sâu.

Năng lượng trong Tháp Vĩnh Hằng thật sự quá tinh thuần, quá mức khổng lồ, chỉ có tiến vào minh tướng sâu mới khiến họ hấp thu tốt hơn, cũng lĩnh ngộ tất cả tốt hơn. Loại cảm nhận này cực kỳ tuyệt vời, cơ hội như vậy có thể nói là độc nhất vô nhị.

Chớp mắt, ba ngày trôi qua.

Có thể thấy rõ, quần áo Long Hạo Thần đều biến thành màu đen. Dưới tác dụng ánh sáng trắng trong Tháp Vĩnh Hằng, đồ của hắn không ngừng rách toạc. Mỗi rách một chút thì sẽ bị năng lượng tinh thuần tịnh hóa. Long Hạo Thần đang dần đi hướng hoàn cảnh lúng túng, lửa thân.

Những màu đen này là mồ hôi cơ thể toát ra. Tạp chất trong người, Ma Thần Hoàng để lại hắc ám ăn mòn trong người hắn, tất cả đều bị bài tiết ra. Càng quan trọng là, tuy Long Hạo Thần chịu đựng thống khổ cực lớn nhưng đoàn sáng vàng trước ngực hắn biến ngày càng chói lóa. Đúng thế, trái tim của hắn sắp tạo xong rồi.

Hành hạ tròn ba ngày, ý thức của Long Hạo Thần đã có chút mơ hồ, nhưng hắn vẫn cắn răng khổ sở chịu đựng. Hắn nhất định phải tỉnh táo đối mặt tất cả, nếu không thì, không ai biết sau khi hôn mê sẽ gặp phải chuyện gì. Hơn nữa trái tim xuất hiện biến hóa rõ ràng như vậy, nếu không chính mắt thấy toàn bộ quá trình làm lại, tương lai Long Hạo Thần tu luyện chắc chắn sẽ gặp khó khăn rất lớn.

Mất thấy trái tim sắp hoàn chỉnh, bên trong từng sợi máu vàng đang khẽ dao động hoàn thành khơi thông, Long Hạo Thần biết, quá trình làm lại khâu quan trọng nhất sắp tới rồi. Chỉ khi trái tim mới này bắt đầu công tác bình thường thì mới xem như hắn hoàn toàn sống lại.

Đối mặt tình huống như vậy, trong lòng Long Hạo Thần pháp phòng lo sợ. Hắn không sợ chết, nhưng tuyệt đối không muốn chết. Làm lại trái tim, đây đối với nhân loại đúng là trước nay chưa từng có, có thể thành công hay không? Trái Tim Vĩnh Hằng có thật sự có thể ngưng kết? Bây giờ Long Hạo Thần không có một chút tin chắc, trái tim màu vàng quá khác với nội tạng trong người. Một trái tim như vậy thật có thể giống như trái tim vốn có của hắn, tỏa ra sức sống sinh mệnh sao?

Không ai trả lời được vấn đề này của Long Hạo Thần, bao gồm cả Y Lai Khắc Tư đã ra đi. Nếu Y Lai Khắc Tư còn sống chắc chắn sẽ tự tin hơn Long Hạo Thần, nhưng y cũng không có nắm chắc trăm phần trăm.

Ngay lúc trái tim Long Hạo Thần sắp làm lại xong, bắt đầu vào quá trình hoạt động thì...

Tại một thế giới khác, trong thế giới đỏ và đen, một thân hình khổng lồ khẽ run.

Lân giáp sớm mất đi ánh sáng, thân xác khổng lồ quỳ rạp trên đất trong thời gian rất dài. Quanh người nó tràn đầy máu màu tím. Những giọt máu này là từ miệng mũi sáu cái đầu to của nó chảy ra.

Nó giữ trạng thái như vậy đã có một đoạn thời gian. Vốn hơi thở sự sống của nó hoàn toàn biến mất, nhưng ngay lúc này, nó lại khẽ run rẩy, một tia hơi thở sinh mệnh cũng theo đó xuất hiện trên người nó. Sinh mệnh dao động này đầu tiên xuất hiện trên vảy của nó. Cái vảy đen như mực vốn mất đi ánh sáng, ngay

lúc này, một khối vẩy nhỏ xíu trên lưng đột nhiên tỏa ánh sáng tím chói mắt. Ánh sáng màu tím trong suốt dần xuất hiện, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến người nó rung động.

Đúng thế, nó chính là Hạo Nguyệt. Khi Long Hạo Thần bị đánh chết thì Hạo Nguyệt cũng mất sự sống.

Nhưng giống như Long Hạo Thần có Dạ Tiểu Lệ trợ giúp linh hồn không tiêu tan, Hạo Nguyệt vẫn giữ một tia hy vọng sống lại.

Trên thực tế, dù linh hồn Long Hạo Thần tán đi thì Hạo Nguyệt chân chính tử vong cũng sẽ trải qua quá trình. Mỗi khi thêm một cái đầu thì sức sống của nó càng mạnh vài phần. Nó đã có được sáu cái đầu, dù huyết mạch cạn kiệt mà chết cũng sẽ giữ ba mươi sáu ngày thân xác không thối rữa, còn có khả năng sống lại. Đây chính là ưu thế huyết mạch. Huống chi tuy thân thể Long Hạo Thần chết nhưng linh hồn chưa tán. Bởi vậy Hạo Nguyệt vẫn luôn giữ lại một tia hơi thở.

Một khối vẩy lóe sáng tựa như đốm lửa đốt thảo nguyên rộng lớn. Dần dần, một khối vẩy lại một khối biến sáng ngời. Quái dị là trên mặt đất những giọt máu tím sậm dường như bị màu tím tỏa ra từ cái vẩy lây nhiễm, dần xuất hiện sóng năng lượng nhẹ nhàng dao động. Từng điểm sáng tím dần tách ra khỏi giọt máu tím sậm, bồng bềnh trên không trung rơi vào người Hạo Nguyệt.

Cơ thể Long Hạo Thần đột nhiên biến cứng ngắc, sợi máu cuối cùng trong trái tim sắp khơi thông, thời khắc quyết định rút cuộc đến.

Xoẹt!

Máu và linh lực chui vào chướng ngại cuối cùng, cơ thể Long Hạo Thần co giật kịch liệt. Ý thức của hắn hoàn toàn đặt vào trái tim, bởi vì khẩn trương nên thân thể bất giác run bần bật.

Một cây mạch máu cuối cùng khơi thông, trái tim vàng theo đó kịch liệt co rút. Màu vàng thu lại, cũng thu hẹp linh hồn Long Hạo Thần. Có thể thấy rõ, trái tim rút lại thì có một tầng sáng vàng khuếch tán ra. Nhưng lần này không đơn giản là khuếch tán, thu lại mà nhuộm đậm.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy trong người mình khoảnh khắc tất cả đều bị nhuộm Thành màu vàng, sau đó trái tim vàng lại phình ra.

Thành thịch, thành thịch

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

564. Chương 235: Nhịp Đập Trái Tim Vĩnh Hằng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

] *Thành thịch, thành thịch*

Thật là thanh âm tuyệt vời biết bao! Chỉ có người mất đi nó mới biết nhịp tim đập đáng quý cỡ nào. Khi trái tim lại nhảy, linh hồn Long Hạo Thần ngơ ngẩn. Cùng lúc đó, trong tiếng tim đập vững vàng, linh lực trong người Long Hạo Thần tựa như suối phun từ chỗ trái tim chảy xuôi khắp người.

Trái tim co rút vững vàng, co rút rồi lại phình ra. Cảm giác lực lượng cường đại chớp mắt truyền khắp toàn thân Long Hạo Thần. Không chỉ là nội linh lực, thậm chí là ngoại linh lực cũng dung nhập vào cảm giác cường đại này. Long Hạo Thần rung động phát hiện, Trái Tim Vĩnh Hằng mới đây trong quá trình một lần co rút và phình ra nhưng lại hút tất cả linh lực của mình vào trong, xong rồi phun trào ra hết.

Nên biết rằng linh lực vốn có của Long Hạo Thần đã cao tới hơn năm vạn! Chính là nói, Trái Tim Vĩnh Hằng có thể chứa được năm vạn nội linh lực. Hơn nữa dường như chỉ có thế thì còn chưa đủ thỏa mãn khẩu vị của nó.

Điều này sao có thể được? Trái tim chịu tải linh lực còn lớn hơn cả linh khiếu. Nếu là trước đây thì Long Hạo Thần tuyệt đối không thể tin, nhưng giờ phút này, trạng thái mạnh mẽ như thế bày ra ở trước mặt hắn.

Thình thịch, thình thịch

Trái tim co rút, linh lực ép khô, linh lực trong mấy linh khiếu khác đều bị trái tim rút đi hết, thật tự nhiên phải hấp thu năng lượng bên ngoài bổ sung mới được. Thoáng chốc Long Hạo Thần phát hiện trong cơ thể mình huyết mạch, kinh mạch, thậm chí là nội tạng đều vì trái tim đập vững vàng này bị linh lực tinh thuần nhuộm thành màu vàng. Lúc này Quang nguyên tố bản thân hắn đã không thể dùng tinh thuần để hình dung. Tuy linh lực thoát nhìn là thể lỏng nhưng Long Hạo Thần lại cảm giác nó hoàn toàn đông lại.

Hai thể chất con trai quang minh dung hợp khiến nội linh lực bẩm sinh của Long Hạo Thần đã vượt qua cực hạn vốn có, nếu có khí cụ gì có thể kiểm nghiệm nội linh lực bẩm sinh hiện tại của hắn, vậy chắc chắn sẽ kinh khủng phát hiện, cường độ nội linh lực bẩm sinh của hắn tuyệt đối vượt qua trăm phần trăm.

Chính là nói bây giờ Long Hạo Thần đã không còn là thể chất con trai quang minh, mà là thể chất Quang Thần tinh khiết. Mức độ Quang nguyên tố tinh thuần của hắn đã không khác gì lực lượng khi Quang Minh Nữ Thần giáng thế. Trên thế giới này đã không ai có thể so sánh về mặt Quang nguyên tố tinh thuần với hắn.

Trái tim đập khiến cơ thể Long Hạo Thần tựa như cái hồ đen thật to, mỗi lần nhảy lên sẽ làm linh lực khổng lồ quanh người hắn biến trống rỗng. Cùng lúc đó, Trái Tim Vĩnh Hằng nhảy lên ép xuất ra thật nhiều Quang nguyên tố bổ sung cho Long Hạo Thần. Cũng bởi vậy hắn điên cuồng hấp thu không chút ảnh hưởng đồng bạn xung quanh tu luyện.

Trong Trái Tim Vĩnh Hằng ẩn chứa tất cả tinh hoa quang minh thuộc tính của Y Lai Khắc Tư. Trước kia trái tim chưa làm lại, chỉ yên tĩnh lắng đọng tại đó, hiện này Long Hạo Thần rốt cuộc hoàn thành quá trình sống lại, tinh hoa mới bắt đầu phát huy tác dụng mạnh mẽ của nó.

Chỉ chốc lát sau, Long Hạo Thần giật mình phát hiện, thật thể biến hóa lại lần nữa đột phá tri thức của mình.

Mới rồi trong lúc hấp thu, hắn hoảng sợ phát hiện, nội linh lực nhưng lại đột phá mười vạn. Không sai, chính là mười vạn tượng trưng cho cấp chín. Chính là nói, hiện giờ hắn nên là cường giả cấp chín mới đúng. Nhưng thực tế hắn không có chút cảm giác đột phá gì cả.

Cảnh giới vẫn ngừng lại tại cấp tám.

Mười vạn linh lực chỉ vừa đủ tràn ngập Trái Tim Vĩnh Hằng, linh khiếu khác trong người vẫn trống rỗng, trong Trái Tim Vĩnh Hằng co rút đang nhanh chóng hấp thu linh lực.

Đây là sao? Vì sao linh lực mình đột phá mười vạn nhưng không tăng lên cấp chín? Long Hạo Thần chưa kịp vui mừng vì tăng linh lực đã bị sự biến hóa kỳ lạ này rung động. Đây hoàn toàn vượt qua lẽ thường! Coi như là ma tộc có mười vạn linh lực cũng thành cấp chín, nhưng bây giờ rõ ràng hắn đã vượt qua mười vạn, lại vẫn ở cảnh giới cấp tám.

Long Hạo Thần tuyệt đỉnh thông minh, rất nhanh, hắn phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu. Cấp tám đột phá đến cấp chín, cũng chính là quá trình chín linh khiếu đột phá đến mười cái. Chín là số lượng cực hạn, chỉ có linh khiếu đột phá chín cái mới tiến vào tầng khác, chính là đột phá cấp mười. Mà nội linh lực của hắn tuy đã đột phá mười vạn, có lẽ cũng xem như linh khiếu đột phá chín cái mới đúng. Nhưng thực tế linh khiếu không có đột phá, đột phá chỉ là linh lực mà thôi. Tất cả điều kỳ lạ này là bởi vì Trái Tim Vĩnh Hằng.

Trái Tim Vĩnh Hằng tương đương với linh khiếu vốn nằm ở ngực hắn, hơn nữa sản sinh tác dụng nhiều hơn linh khiếu vốn có. Linh khiếu bản thân Long Hạo Thần tổng số chưa tới chín cái, đây là mấu chốt vì sao hắn không đột phá cảnh giới.

Ngực, đầu, bụng, hai vai, hai chân, tổng cộng bảy linh khiếu, cũng là kiến trúc cơ bản của Long Hạo Thần. Bình thường thì tu vi của hắn tối đa tăng lên đến bảy vạn linh lực cần tiếp tục khai thông linh khiếu thì mới tăng cấp được. Trái Tim Vĩnh Hằng xuất hiện đánh vỡ hạn chế này.

Tuy Trái Tim Vĩnh Hằng thay thế linh khiếu vốn có nhưng nó trừ tồn không phải một vạn mà là mười vạn. Chính là nói, thân thể Long Hạo Thần chứa đựng linh lực từ bảy vạn biến thành mười sáu vạn. Thế nên tuy linh lực của hắn tiến bộ nhưng cảnh giới không tăng lên chút nào.

Có thể tưởng tượng, một cường giả cấp tám có tu vi mười sáu vạn linh lực, đó là điều khủng bố tới cỡ nào. Hơn nữa khi Trái Tim Vĩnh Hằng nhảy, linh lực hắn thả ra hoàn toàn là mười sáu vạn. Chính là nói, cảnh giới của hắn là cấp tám nhưng thực lực lại ở cấp chín, chỉ thiếu một ít năng lực đặc biệt của cấp chín mà thôi. Về mặt điều động linh lực và bùng phát, thậm chí còn vượt qua cường giả cấp chín có cùng số lượng linh lực.

Y Lai Khắc Tư giúp mình lại làm Trái Tim Vĩnh Hằng này thật quá cường đại. Một khi Long Hạo Thần có thể tràn ngập tất cả linh khiếu, vậy thực lực của hắn ít nhất tăng gấp đôi trước kia, đây là dưới tình huống hắn không tiếp tục tu luyện nữa. Có Trái Tim Vĩnh Hằng rồi, khi Long Hạo Thần hấp thu linh lực nữa thì sẽ nhanh hơn cường giả cấp tám bình thường nhiều. Chỉ cần hắn có thể tiếp tục xây dựng linh khiếu, chắc chắn không mất bao lâu sẽ đột phá cấp chín.

Cùng với trái tim Long Hạo Thần sống lại, trong Tháp Vĩnh Hằng, những năng lượng tinh thuần tiêu hao ngày càng nhanh. Lúc này, mấy người khác tu luyện đều gặp phải bình cảnh.

Có thể hấp thu năng lượng tinh thuần khổng lồ thế này, họ không mất bao lâu đều gặp phải bình cảnh do linh khiếu đem đến. Linh lực tăng lên có thể thông qua hấp thu năng lượng tinh thuần nơi này mà được lợi, nhưng xây dựng linh khiếu thì không dễ dàng như vậy. Chỉ có nhờ vào mình cảm ngộ linh lực và thực lực tăng lên mới được. Thế nên lúc trước tu vi tăng nhanh bây giờ bắt đầu chậm lại. Nhưng nói thế nào thì trong Tháp Vĩnh Hằng, tốc độ tu luyện của họ nhanh hơn bên ngoài nhiều. Còn năng lượng tinh thuần bị họ hấp thu mới chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

“Grao!”

Trái tim Long Hạo Thần sống lại, cũng đại biểu cho trái tim một vị cường giả khác nhảy lên.

Thình thịch, thình thịch

Nhịp tim đập dồn dập mà vững vàng, ánh sáng tím như lửa cháy lan ra đồng cỏ trải rộng mỗi một khối vảy. Bãi máu tím trên mặt đất đã hoàn toàn biến mất, sáu cái đầu to, mười hai con mắt đều toát ra ánh tím đậm. Tiếng rống lạnh lẽo âm trầm vang tận trời như biểu đạt nỗi phẫn nộ trong lòng nó.

Đúng thế, Hạo Nguyệt đã tỉnh rồi. Trong quá trình tỉnh lại, cơ thể nó bắt đầu xuất hiện dao động kịch liệt, lực lượng huyết mạch khổng lồ đang nhanh chóng vận chuyển. Sáu cái đầu to, sáu đôi mắt toát ra ý điên cuồng, tràn ngập khí thế hủy diệt.

Đến tận đây, kế hoạch Ma Thần Hoàng đối phó Long Hạo Thần đã hoàn toàn thất bại.

Bốn năm sau.

Gia Lăng quan, Ma Pháp Thánh Điện.

“Con bé ngốc này, đừng chờ đợi nữa. Hơn bốn năm rồi, không có chút tin tức, chỉ sợ họ đã...” Một lão ma pháp sư mặc áo choàng ma pháp lửa đỏ hoa quý tận tình khuyên nhủ, trước mặt ông là một cô gái.

Cô gái có mái tóc màu phấn hồng, thoát nhìn hai mươi mấy tuổi. Khuôn mặt rất đẹp, đôi mắt sâu thẳm hơn người bình thường, trên người như ẩn như hiện tỏa ra linh lực cường đại.

Lúc này, trong mắt cô lộ ra ánh sáng cố chấp kiên định.

“Lâm gia gia, người đừng khuyên tôi nữa. Trước khi tôi được tin chính xác họ đã chết, tôi sẽ không rời đi Ma Pháp Thánh Điện. Chẳng lẽ người không muốn tôi nữa sao?”

Lão ma pháp sư mắt nhắm lại.

“Hình nhi, con là cô gái tốt. Lâm Hâm thẳng nhai ranh đó có thể tìm ra cô gái tốt như con là nó tốt số dữ lắm. Nhưng nó không có phước hưởng! Bốn năm trước thánh chiến đã kết thúc, ma tộc rút quân. Nếu họ còn sống thì không thể nào lâu như vậy còn chưa trở về. Ma tộc rút quân quá đột ngột, Hình nhi, trong lòng ta cũng không muốn tin họ đi rồi. Nhưng mà không thể chậm trễ cả đời con! Con còn trẻ, cứ chậm trễ như vậy sẽ ảnh hưởng hạnh phúc cả đời. Lâm gia gia đương nhiên muốn con ở lại Ma Pháp Thánh Điện cùng ta. So sánh với thẳng nhóc kia thì con càng giống cháu gái ta. Nhưng mà, Lâm gia gia không thể ích kỷ như vậy! Không thể vì mình ảnh hưởng hạnh phúc tương lai của con!”

Không sai, vị lão ma pháp sư này chính là ông nội của Lâm Hâm, phó điện chủ Ma Pháp Thánh Điện, Lâm Thần. Thiếu nữ trước mắt ông chẳng phải chính là Lý Hinh có danh xưng Địa Ngục Mai Khôi sao?

Đừng nhìn Lý Hinh là kỳ sĩ, nhưng danh tiếng của cô nổi như cồn ở Gia Lăng quan, rất được tướng sĩ Gia Lăng quan kính yêu. Ở trên chiến trường, cô vĩnh viễn xung phong đằng trước nhất, trong chiến đấu nhiều lần bị thương. Sau khi Lâm Hâm đi, cô luôn ở tại đây, theo Săn Ma Đoàn của mình chiến đấu.

Trước khi thánh chiến sắp kết thúc thì đoàn trưởng Săn Ma Đoàn của cô, Lục Hi đã chết trận trong một lần kẻ địch đánh lên. Các đoàn viên khác đều tản đi quay về thánh điện của mình. Chỉ có Lý Hinh ở lại đây, cô phải chờ Lâm Hâm trở về.

Bốn năm qua, cô luôn tu luyện tại Ma Pháp Thánh Điện, làm bạn với Lâm Thần, thay Lâm Hâm trả hiếu. Lâm Thần từng nhiều lần khuyên nhủ Lý Hinh, nhưng cô vẫn làm theo ý mình, không chịu rời đi.

Lâm Thần cực kỳ yêu thương cô gái vốn sẽ là cháu dâu của mình, nhưng ông không thể ích kỷ như vậy! Lâm Hâm mất tích hơn bốn năm, lần cuối xuất hiện là ở Vạn Thú quan Linh Hồn Thánh Điện. Lâu như vậy, họ xâm nhập vào ma tộc tác chiến, khả năng sinh tồn thật sự quá thấp, quá thấp. Dù Lâm Thần không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể chậm trễ tương lai của Lý Hinh!

“Lâm gia gia, người đừng nói nữa, tôi tuyệt đối không đi đâu. Tôi phải đợi anh ấy, và cả Hạo Thần. Họ chắc chắn sẽ trở về.” mắt Lý Hinh dần ướt nước. Dù cô kiên cường cỡ nào thì trong lòng vẫn có mặt yếu đuối. Cô đương nhiên biết khả năng đám Lâm Hâm còn sống rất thấp, nhưng dù chỉ có một phần cơ hội, chỉ cần không trông thấy xác họ thì Lý Hinh sẽ không thừa nhận họ đã chết.

“Ai, con bé ngốc này! Được rồi, vậy con tạm thời ở lại đây, qua mấy ngày nữa chúng ta phải xuất phát đi Thánh thành, tham gia Thánh Điện Đại Tái mười năm một lần. Đợi Thánh Điện Đại Tái kết thúc, dù thế nào thì con phải quay về nhà xem. Phụ thân con nhiều lần viết thư tới đây, ta biết rõ hết.”

Lý Hinh gật đầu. Đúng vậy! Dù cô cố chấp phải chờ đám Lâm Hâm, Long Hạo Thần trở về thì cũng nên quay về nhà nhìn xem.

Lâm Thần mỉm cười nói.

“Hình nhi, con đã đột phá cấp tám, lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, gia gia đành chế song kiếm cho con sắp đưa đến rồi. Đợi kết thúc Thánh Điện Đại Tái, có lòng tin trùng kích Tinh Kim cơ tòa Kỳ Sĩ Thánh Điện không?”

Lý Hinh sớm không phải là Lý Hinh năm đó. Bốn năm tĩnh tâm tu luyện khiến cô lần lượt đột phá bình cảnh cấp bảy, cấp tám. Bây giờ cô đã là cường giả cấp tám bậc một. Săn Ma giả còn sống sót sau trận thánh chiến đó, tu vi gần như đều tiến bộ bước dài, giờ cô là Bí Ngăn Cơ Tòa kỳ sĩ. Tuy muốn trùng kích Tinh Kim Cơ Tòa thì còn hơi khó khăn, nhưng Lâm Thần đành chế cho cô là đôi trọng kiếm cấp sử thi! Đây vốn là tài phú Lâm Thần chuẩn bị cho cháu trai duy nhất, nhưng Lâm Hâm vẫn không trở về, ông đem phần lễ vật quý giá này đưa Lý Hinh.

Thánh chiến năm đó đem đến hiểm họa to lớn cho Liên Minh Thánh Điện. Trong đại chiến kéo dài hai năm, không biết có bao nhiêu tướng sĩ Liên Minh Thánh Điện chết tại sáu tòa hùng quan. Nhưng cùng lúc đó, ma tộc cũng tổn thất thảm trọng trong thánh chiến.

Thánh chiến đã kết thúc bốn năm. Trong bốn năm nay, Liên Minh Thánh Điện thể hiện ra ưu thế tích lũy mấy ngàn năm. Tuy nhân khẩu giảm mạnh không thể lập tức hồi phục ngay, nhưng những phương diện khác thì hồi phục rất nhanh. Đặc biệt là sau khi qua trận thánh chiến, các cường giả Lục Đại Thánh Điện còn sống sót gần như tăng vọt thực lực. Tình huống giống Lý Hinh không hiếm gặp. Thánh chiến hai năm, bốn năm trăm tĩnh, so với trước khi thánh chiến thì hiện giờ số lượng cường giả Liên Minh Thánh Điện thậm chí vượt xa năm đó, chỉ là số lượng chiến sĩ bình thường ít hơn trước rất nhiều mà thôi.

Thánh Điện Đại Tái sắp bắt đầu, đây là việc lớn mỗi mười năm một lần của Liên Minh. Cường giả mạnh nhất trong Lục Đại Thánh Điện sẽ giao lưu với nhau trong lần trọng đại này, cũng tiến hành xếp hạng hoàn toàn mới.

Gần như các cao tăng Lục Đại Thánh Điện đều biết, Thánh Điện Đại Tái lần này có ý nghĩa không tầm thường. Đây là Thánh Điện Đại Tái đầu tiên sau khi thánh chiến, chẳng những xếp lại thứ hạng cũng có

nhieu quyết sách sẽ tiến hành.

Thánh chiến hai năm đối với Liên Minh thật là tiêu hao cực lớn, nhưng cùng lúc đó, ma tộc cũng giảm thực lực, thậm chí Trụ Ma Thần đều bị hủy hai cây. Liên Minh Thánh Điện giống như thanh kiếm bị ma tộc mài ra, đang biến ngày càng sắc bén. Sau thánh chiến, nhân loại không suy yếu như Ma Thần Hoàng mong muốn, ngược lại có tư thế phát triển lớn hơn mấy phần. Tuy so sánh với thực lực tổng thể của ma tộc thì Liên Minh Thánh Điện vẫn cách biệt, nhưng sự chênh lệch này không quá xa xôi. Một khi đám thanh niên trải qua đợt thánh chiến này hoàn toàn trưởng thành, ma tộc có thể áp chế Liên Minh Thánh Điện được bao lâu nữa thì khó mà nói.

Vì bảo đảm ưu thế của ma tộc, mấy năm nay Ma Thần Hoàng đều tập trung vào khai phá biển đông bộ, nam bộ. Tuy vùng biển có tồn tại ma thú nhưng càng có nhiều thực vật. Thực vật giá trị dinh dưỡng cao có tác dụng cực kỳ quan trọng tăng cường thực lực cho ma tộc. Trước nay ma tộc không thiếu cường giả, đi cướp đoạt nhân loại để có số thực vật hiếm hoi thì chẳng bằng chuyển hướng biển rộng, từ sâu trong biển có được càng nhiều. Chuyện này bây giờ do Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư chịu trách nhiệm. Do đó có thể thấy Ma Thần Hoàng chú trọng việc này tới cỡ nào.

Thánh Điện Đại Tái sắp bắt đầu. Đại tái không đơn giản chỉ là chiến đấu, là sự kiện quan trọng nhất trong Liên Minh Thánh Điện, Thánh Điện Đại Tái là một trận so đấu toàn diện tổng hợp, cuối cùng căn cứ tổng điểm các thánh điện tiến hành xếp hạng.

Tuy loại đại tái này không thể nào hoàn toàn công bình, nhưng Liên Minh Thánh Điện qua nhiều năm phát triển, đã cố gắng hết sức để Thánh Điện Đại Tái đạt được công bình nhất. Lý Hình là Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ, đến lúc đó dĩ nhiên phải đại biểu Kỵ Sĩ Thánh Điện xuất chiến.

Nghe Lâm Thần hỏi mình có muốn trùng kích Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ hay không, Lý Hình kiềm không được mỉm cười lắc đầu, nói.

“Lâm gia gia, tôi còn kém xa lắm. Liên Minh nhân tài lớp lớp, Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta cũng trỗi lên một đám cường giả tuổi trẻ. Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ chỉ có vài bộ, tôi không muốn tranh giành với họ. Chờ sau này tôi đủ thực lực rồi nói tiếp đi.”

Lâm Thần kiêu ngạo nói.

“Sao không đủ thực lực được? Chờ song kiếm ta chế tạo cho con hoàn thành rồi, coi như khiêu chiến sơ cấp chín một phen cũng chưa chắc không có cơ hội. Theo ta thấy, con nhân lúc Thánh Điện Đại Tái lần này trực tiếp lấy một bộ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp đi thôi.”

Lý Hình im lặng.

Lâm Thần thấy vẻ mặt của cô, đương nhiên biết cô đang nghĩ cái gì.

“Con bé ngốc, chẳng lẽ con còn không chịu nhận sao? Tuy con không phải là cháu gái ruột của ta, nhưng trong mắt ta thì con hơn thằng nhóc Lâm Hâm nhiều. Đừng nói nó không có tin tức, dù cho nó còn sống trở về thì tài sản của ta sẽ không để lại cho thằng nhóc bất hiếu đó. Nếu con còn nhận gia gia này, vậy đừng từ chối, nếu không thì Lâm gia gia sẽ giận thật đấy. Chẳng lẽ mấy thứ kia con để ta mang vào trong quan tài ư? Hơn nữa đã chế tạo ra trọng kiếm kỵ sĩ, ta giữ lại có tác dụng gì đâu?”

Lý Hình hốc mắt đỏ ửng.

“Lâm gia gia, người đối với tôi thật tốt.”

Lâm Thần mỉm cười nói.

“Chẳng lẽ con đối với gia gia không tốt? Đừng nghĩ quá nhiều, trong khoảng thời gian này con cần phải cố gắng, tranh thủ biểu hiện trong Thánh Điện Đại Tái. Lần này đại tái khác với trước kia. Bởi vì thánh chiến bốn năm trước, chỉ sợ đại tái đợt này sẽ xuất hiện nhiều biến đổi, cũng là kỳ ngộ trọng đại Liên Minh lần này.”

Lý Hình lòng máy động, nhẹ gật đầu. Lâm Thần chính là cao tăng Ma Pháp Thánh Điện nhưng cô thuộc về Kỵ Sĩ Thánh Điện, cho nên rất nhiều việc ông không thể nói thẳng, chỉ có thể mịt mờ nhắc nhở một phen. Nhưng tí tuệ như cô thì nhiều đó đã đủ.

.....

Thánh thành.

Đây là một nhà gỗ nhỏ đơn giản, tất cả đều làm bằng gỗ, trong nhà gỗ mọi bàn ghế đều là kết cấu đồ gỗ đơn giản. Chỉ là những đồ gỗ này có đặc điểm riêng, bên trên có điêu khắc rất đẹp, tỏa ra mùi hương hoa quế.

Loại gỗ này gọi là gỗ Giáng Hương, tài liệu cực kỳ quý giá. Nó tỏa ra mùi hương rất có ích cho thân thể, kéo dài tuổi thọ, cũng tăng cao tác dụng tinh tảo đầu óc.

Mặt sau bàn gỗ chế tác đơn giản, một thiếu nữ yên tĩnh ngồi đó. Thiếu nữ mặc váy trắng, khuôn mặt tinh khiết không chút tỳ vết. Chỉ là trong mắt cô có nhàn nhạt bi thương.

Trên mặt bàn trước mắt cô bày một đồng mảnh vỡ màu đỏ hồng. Từ hình dạng cong cong có thể thấy ra lúc nó hoàn chỉnh là hình cầu.

“Bốn năm, tên đầu trọc đáng ghét, đồ khốn, vì sao vẫn không có tin tức. Xích Long châu vỡ, dĩ nhiên Xích Long giáp của anh cũng vỡ. Nhưng anh có biết không, em vẫn đang đợi anh. Em tin tưởng anh còn sống, chắc chắn còn sống, đúng không?”

Nói rồi cô vung tay, một viên ngọc tím nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay. Viên ngọc tỏa ra hơi thở cực kỳ quái lạ, như có xà điện vờn quanh. Linh lực dao động tuy không mãnh liệt nhưng đủ hiện ra bản thân nó lạ lùng.

“Bốn năm, anh chắc chắn còn sống. Nhưng anh rốt cuộc đang ở đâu? Vì sao lâu như vậy còn chưa trở về? Anh có biết em rất...”

Nói đến đây, hai hàng lệ tuôn rơi, giọt lệ rơi xuống vỡ tan.

Mấy tháng gần đây, Thánh thành đặc biệt náo nhiệt, bởi vì mấy năm một lần Thánh Điện Đại Tái sắp bắt đầu rồi.

Nếu nói thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn là việc quan trọng trong đám thanh niên, vậy Thánh Điện Đại Tái chính là long trọng nhất trong cả Liên Minh Thánh Điện, cũng là việc quan trọng nhất.

Lần đại tái này Liên Minh giống trống khua chiêng xếp đặt. Trừ một ít cường giả ở lại tiền tuyến, đa số cường giả trong Lục Đại Thánh Điện đều tụ tập tại Thánh Minh, làm công tác chuẩn bị cho Thánh Điện Đại Tái lần này. Rất nhiều các trưởng lão Liên Minh bình thường ẩn cư cũng lần lượt đi tới Thánh thành. Tuy cách Thánh Điện Đại Tái còn có mấy ngày, nhưng tổng bộ Liên Minh Thánh Điện mỗi ngày đều tổ chức hội nghị. Lãnh đạo Lục Đại Thánh Điện không ngừng bàn bạc các loại sự vụ. Còn về cụ thể họ đang thương nghị cái gì, thì đây chính là tuyệt mật của Liên Minh Thánh Điện, chỉ cao tầng tham dự hội nghị mới biết.

Người nhạy bén đều phát hiện, Thánh Điện Đại Tái lần này khác với bình thường, không khí căng thẳng hơn nhiều, hiển nhiên có việc lớn sắp xảy ra.

Trong phòng kín, hai ông lão yên lặng ngồi đối mặt nhau. Hai người biểu tình cực kỳ nghiêm túc, không khí trong căn phòng có chút nặng nề.

Nếu có người quen thuộc cao tầng Liên Minh Thánh Điện tại đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc nhận ra, hai vị này đều là nhân vật cực kỳ quan trọng trong Liên Minh Thánh Điện. Hai điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, Dương Hạo Hàm và Long Thiên Ân.

Dương Hạo Hàm không chỉ là điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện, đồng thời còn là minh chủ Liên Minh Thánh Điện. Dương nhiên địa vị minh chủ của ông khi Thánh Điện Đại Tái lần n é- Điền m h h vẫ ỹ v ra. c ch

“Vậy nếu như cuối cùng chúng tôi có thể được số điểm đứng đầu thì sao? Đứng trên Lục Đại Thánh Điện. Thế thì ngài có nguyện ý ủng hộ chúng tôi hay không?”

Thân thể Khâu Vĩnh Hạo chấn động. Từ lời của Vương Nguyên Nguyên ông nghe ra sự tự tin vô cùng. Lúc trước ông đã thử qua thực lực của cô, tuy chỉ tiếp xúc đơn giản nhưng có thể ra kết luận, tu vi của cô chắc đã đột phá đến cấp chín.

Nghĩ tới đây ông kiềm không được thán kinh. Đúng thế! Vương Nguyên Nguyên chỉ là chiến sĩ trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi mà tu vi đã tới cấp chín, vậy thì tu vi của Long Hạo Thần đã đạt đến mức nào? Hơn nữa họ còn từng phá hủy nhiều Trụ Ma Thần như vậy.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Khâu Vĩnh Hạo nhu hòa hơn chút.

“Nguyên Nguyên, rốt cuộc các người muốn làm cái gì? Mục đích là gì?”

Vương Nguyên Nguyên nói.

“Điện chủ, mục đích của chúng tôi chỉ có một, đó là mang theo nhân loại công kích ma tộc.”

Khâu Vĩnh Hạo lại lắc đầu, nói.

“Sự việc quan trọng, người đến quá đột ngột, ta không có cách nào trả lời người.”

Vương Nguyên Nguyên gật đầu, nói.

“Vậy được rồi, tôi tin tưởng đoàn trưởng có năng lực thuyết phục ngài và cao tăng Lục Đại Thánh Điện khác. Ít nhất xem tình hình trước mắt, để đối kháng ma tộc thì thực lực là quan trọng nhất. Tôi đi trước đây, việc chúng tôi trở về xin người giữ bí mật giúp cho.”

Khâu Vĩnh Hạo nói.

“Nguyên Nguyên, tuyệt đối đừng xem thường Thánh Điện Đại Tái. Có lẽ thực lực của các người có bước tiến dài, nhưng nội tình các đại thánh điện không phải đội Săn Ma Đoàn các người có thể đối kháng.”

Vương Nguyên Nguyên mỉm cười nói.

“Tôi nghĩ ngài sẽ trông thấy niềm vui bất ngờ.”

Khâu Vĩnh Hạo cười khổ nói.

“Kỳ thật ta không muốn thấy bất ngờ này chút nào. Bởi vì như thế sẽ càng khiến ta khó xử. Tuy ta không tin các người có thể thành công, nhưng nếu cuối cùng các người thật sự đi tới một bước đó, ít nhất Chiến Sĩ Thánh Điện chúng ta sẽ giữ trung lập.”

Trong mắt Vương Nguyên Nguyên lộ ra tia kinh ngạc. Lần này cô đến, mục đích thật sự chỉ là chào hỏi với Khâu Vĩnh Hạo trước một tiếng, biểu đạt mình đã trở lại, cho ông ấn tượng khắc sâu trước khi bắt đầu Thánh Điện Đại Tái. Nhưng cô không ngờ Khâu Vĩnh Hạo nhưng lại nói ra hai chữ trung lập. Chiến Sĩ Thánh Điện là người ủng hộ Ma Pháp Thánh Điện, họ có thể giữ trung lập là rất quan trọng đối với kế hoạch của Long Hạo Thần.

Khâu Vĩnh Hạo làm điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, ông để mắt Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đương nhiên không phải vì Long Hạo Thần từng có ân với Chiến Sĩ Thánh Điện. Có ân là một chuyện, lợi ích của thánh điện lại là chuyện khác. Sở dĩ ông nói trung lập là bởi vì thấy được tương lai của Quang Chi Thần Hi.

Năm nay Vương Nguyên Nguyên mới bao nhiêu tuổi? Chưa đến ba mươi. Chiến Sĩ Thánh Điện đã bao nhiêu lâu không xuất hiện cường giả cấp chín chưa tới ba mươi tuổi? Không chỉ là Chiến Sĩ Thánh Điện, cả Liên Minh đã bao lâu rồi không xuất hiện cấp chín ở tuổi này? Hơn nữa từ trong lời nói của Vương Nguyên Nguyên ông có thể nghe ra, trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tuyệt đối không chỉ mình cô đạt được cấp chín. Họ có tự tin lấy thân phận Săn Ma Đoàn tham gia Thánh Điện Đại Tái, đã chứng minh rất nhiều vấn đề. Long Hạo Thần là thiên tài trong thiên tài đương thời, mất tích hơn bốn năm, ngày hôm nay họ đã trở lại. Dù là ưu thế về mặt thiên phú hay tuổi tác đều biểu thị tương lai họ chắc chắn sẽ trở thành trụ cột

vững vàng trong Lục Đại Thánh Điện. Chiến Sĩ Thánh Điện chủ động thân thiện là vì ông phòng ngừa chu đáo, lo lắng tương lai.

Khâu Vĩnh Hạo không cảm thấy Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đơn độc dự thi có thể thu hoạch được gì trong Thánh Điện Đại Tái này, nếu đã thế thì bán một nhân tình có gì không được? Chính vì dẫn đo nhiều phen xong ông mới hứa hẹn như thế với Vương Nguyên Nguyên.

.....

Lúc này trong phòng họp Thích Khách Thánh Điện tại Thánh Minh đang tiến hành tranh luận kịch liệt.

“Thánh Nguyệt điện chủ, ta không cho rằng lần này chúng ta vẫn phải dốc sức ủng hộ Kỵ Sĩ Thánh Điện. Chẳng lẽ người không nhìn ra Kỵ Sĩ Thánh Điện đã đi hướng suy tàn rồi sao?” Người lên tiếng là một ông lão. Ông lão dáng người nhỏ gầy, khuôn mặt già nua tràn đầy vết nhăn như vỏ quýt, hơi đầu, nhìn sao cũng như đã gần đất xa trời, dường như một trận gió thổi đến có thể thổi bay lão đi. Nhưng lão lại có đôi mắt cực kỳ sắc bén, lạnh băng tựa chim ưng, bây giờ còn chất chứa mấy phần oán giận.

“Mười năm nay trong Kỵ Sĩ Thánh Điện không còn xuất hiện tân Thần Ấn kỵ sĩ nữa. Vốn trong ba Thần Ấn kỵ sĩ thì Dương Hạo Hàm bởi vì từng là minh chủ Liên Minh đợt trước, lần này không thể dự thi. Long Tinh Vũ căn bản không có tới. Chỉ bằng vào Long Thiên Ấn thì có thể làm được cái gì? Lần này Thánh Điện Đại Tái khác với trước kia, sẽ quyết định hướng đi tương lai của Liên Minh. Nếu chúng ta đứng sai phương hướng thì rất có thể sẽ dẫn đến thánh điện suy sụp, quyền lên tiếng trong tân Liên Minh sẽ giảm rất nhiều.”

“Tuy chúng ta sẽ không ủng hộ Ma Pháp Thánh Điện nhưng ít ra phải giữ trung lập, không thể giống như trước kia nữa.”

Đừng nhìn ông lão vóc dáng nhỏ gầy nhưng giọng nói như tiếng chuông vang, phát ra âm thanh khiến cả phòng họp đều nhẹ run.

Thánh Nguyệt ngồi ở ghế chủ vị, bây giờ mặt trầm như nước. Người nêu lên ý kiến phản đối đã không chỉ là một trưởng lão Thích Khách Thánh Điện. Tuy rằng ông là điện chủ Thích Khách Thánh Điện, nhưng quyền uy của các trưởng lão trong Thích Khách Thánh Điện lớn hơn thánh điện khác rất nhiều, đặc biệt là người phát ngôn trước mắt.

Thủ tịch trưởng lão Thích Khách Thánh Điện, Tiết Chí Thắng. Bàn về bối phận thì lão còn lớn hơn Thánh Nguyệt một bậc, chính là nhân vật đại biểu cường giả thế hệ trước của Thích Khách Thánh Điện. Thực lực mạnh mẽ số một trong Thích Khách Thánh Điện, là cấp chín bậc hai, gần với cường giả bậc ba. Nói rằng là trụ cột vững vàng của Thích Khách Thánh Điện cũng không quá đáng. Hơn nữa làm thủ tịch trưởng lão, có không ít người trong hội trưởng lão ủng hộ lão. Lúc này lão dùng từ ngữ kịch liệt biểu đạt suy nghĩ của mình, gây nên ảnh hưởng chuyển biến trong hội nghị lần này.

Cao tăng Thích Khách Thánh Điện thêm vào trưởng lão hội tổng cộng có bốn mươi một người. Nghe xong lời của Tiết Chí Thắng, có ít nhất một nửa người gật gù.

Một trưởng lão khác tiếp lời.

“Tiết lão nói đúng lắm. Trận thánh chiến hơn bốn năm trước chúng ta đã tổn thất rất lớn, Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng vậy. So sánh thì Ma Pháp Thánh Điện và Linh Hồn Thánh Điện bởi vì tổn thất nhỏ nhất trong thánh chiến, phát triển vài năm sau chắc chắn khí thế mạnh mẽ trên hết. Lần này Thánh Điện Đại Tái ta không thấy Kỵ Sĩ Thánh Điện có thể bảo vệ ngôi vương, có lẽ giữ trung lập là sự lựa chọn tốt nhất.”

Mắt Thánh Nguyệt lóe tia sáng lạnh, trầm giọng nói.

“Các vị trưởng lão, ta hiểu ý của các người. Các người đều là vì tốt cho sự phát triển trong tương lai của Thích Khách Thánh Điện chúng ta. Nhưng các người có từng suy nghĩ? Chúng ta và Kỵ Sĩ Thánh Điện đã kết minh bao nhiêu năm rồi? Nếu chỉ bởi vì hiện tại họ không đủ sức bảo vệ ngôi vương chúng ta liền từ bỏ kết minh, sau khi tân Liên Minh thành lập thì thánh điện khác sẽ nhìn chúng ta như thế? Chúng ta chẳng những mất đi một minh hữu cường đại, thậm chí còn bị thánh điện khác khinh thường.”

“Đổi cách nói khác đi. Thánh chiến hơn bốn năm trước, nếu không có Kỵ Sĩ Thánh Điện bỏ hết công sức giúp đỡ thì chúng ta có thể gắng gượng đến kết thúc thánh chiến sao? Kỵ Sĩ Thánh Điện vì giúp chúng ta thủ vệ Khu Ma quan, có bao nhiêu kỵ sĩ hồn lưu lại đầu tường rồi? Chẳng lẽ các người muốn qua sông đoạn cầu ư? Ý ta đã quyết, mặc kệ lần này Kỵ Sĩ Thánh Điện cuối cùng có thể bảo vệ ngôi vương hay không, Thích Khách Thánh Điện chúng ta đều sẽ hết sức cố gắng ủng hộ họ. Cho dù cuối cùng Kỵ Sĩ Thánh Điện thất bại, ít nhất chúng ta còn có thể đoàn kết một lòng. Mục tiêu của chúng ta là ma tộc mà không phải nội loạn. Tin tưởng dù là ai cầm quyền tân Liên Minh này cũng sẽ không quá áp bách thánh điện khác.”

Lời nói tương tự không biết Thánh Nguyệt đã nói bao nhiêu lần trong hội nghị. Nhưng bên trong Thích Khách Thánh Điện vẫn không đạt thành ý kiến thống nhất. Thánh Điện Đại Tái sắp bắt đầu, lựa chọn và hướng đi của Thích Khách Thánh Điện không thể có chênh lệch. Hôm nay nhất định phải làm ra quyết đoán, nhưng tiếng phản đối vẫn rất lớn.

Trong Lục Đại Thánh Điện, có năng lực chống không bản điện thấp nhất chỉ sợ sẽ là Thánh Nguyệt. Nguyên nhân là vì tính lịch sử. Dù sao lão sư của ông, điện chủ Thích Khách Thánh Điện đời trước đã qua đời nhiều năm, Tiết Chí Thắng lại từng là đối thủ cạnh tranh của lão sư ông. Năm đó hai người cạnh tranh rất kịch liệt, thực lực và thể lực cách biệt không bao nhiêu. Bây giờ Thánh Nguyệt mất đi lão sư ủng hộ, tại Thích Khách Thánh Điện dĩ nhiên sẽ không chiếm bao nhiêu ưu thế. Đây cũng là một trong những lý do tại sao năm đó ông nhẫn tâm để Thái Nhi dung hợp với Luân Hồi Linh Lô. Ông hy vọng có một ngày cháu gái quản lý Thích Khách Thánh Điện thì sẽ không giống như mình.

Thủ tịch trưởng lão Tiết Chí Thắng trầm giọng nói.

“Nếu người đã khẳng khái cố chấp thì mọi người giơ tay biểu quyết đi. Làm điện chủ, một mình người có thể chiếm ba phiếu, ta là thủ tịch trưởng lão có thể chiếm hai phiếu, thiếu số phục tùng đa số. Hôm nay phải nên có kết quả.”

Nghe lão nói vậy thì lòng Thánh Nguyệt trầm xuống. Ông hiểu rằng Tiết Chí Thắng dùng cách này tiến hành biểu quyết, nghĩa là lão có tin tưởng sẽ được đa số người ủng hộ. Một khi quyết nghị cuối cùng thành lập, cho dù ông có là điện chủ Thích Khách Thánh Điện cũng không thể biến đổi cái gì, hơn nữa quyền uy của ông sẽ bị đả kích lớn lao chưa từng có.

Việc đã đến nước này, Thánh Nguyệt không cách nào ngăn cản bỏ phiếu nữa. Bởi vì tức giận mà đôi tay ông bắt giác siết chặt, mắt sáng ngời nhìn Tiết Chí Thắng ở đối diện.

Ánh mắt âm trầm của Tiết Chí Thắng không chút nào lùi bước. Tuy tuổi lão đã lớn nhưng lực ảnh hưởng của cường giả mạnh nhất Thích Khách Thánh Điện vẫn rất lớn.

Đang lúc không khí hội nghị cực kỳ căng thẳng, thậm chí có khả năng bùng phát xung đột thì trong phòng họp đột nhiên vang lên một thanh âm lạnh lẽo đến từ bốn phương tám hướng.

“Bỏ phiếu có tác dụng gì, nguyên nhân các người phản đối ủng hộ Kỵ Sĩ Thánh Điện chỉ có một, đó là Kỵ Sĩ Thánh Điện bây giờ nắm tay không đủ lớn, thực lực không đủ mạnh. Nếu đã thế thì quyết nghị của chúng ta cũng nên xuất phát từ thực lực. Ai mạnh nhất thì nghe người đó.”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều cảm giác rõ ràng, nhiệt độ không khí nguyên phòng họp giảm thấp, không có sát khí nhưng có sát ý khủng bố không gì sánh kịp từ bốn phía ủa tới. Dù có mặt rất nhiều cường giả Thích Khách Thánh Điện, ít nhất một nửa đều là tu vi trên cấp chín, nhưng trước sát ý khủng khiếp này, mỗi người vẫn có cảm giác như rơi vào hầm băng.

“A?”

Dù là Thánh Nguyệt hay Tiết Chí Thắng đều rất kinh ngạc. Sát ý đột ngột này đến quá lạng lẽ. Thích Khách Thánh Điện am hiểu nhất là giết chóc, nhưng giờ phút này, họ bị bao phủ trong sát ý này đều thấy rung động. Người này tới đây từ lúc nào? Có mặt nhiều cường giả như vậy nhưng không một ai phát hiện ra. Hơn nữa sát ý này rõ ràng đã tới tầng linh vực!

Trong Thích Khách Thánh Điện, cường giả cấp chín có gần hai mươi người, nhưng chân chính có được linh vực chỉ có bốn người mà thôi, trong đó bao gồm Thánh Nguyệt và Tiết Chí Thắng.

Chính vì họ có lĩnh vực nên hiểu về lĩnh vực cũng sâu sắc hơn. Sát ý lạnh lẽo đột ngột này ở cấp bậc thì trên hẳn lĩnh vực của họ, áp chế vô hình mới là khiến họ rung động nhất.

Một bóng đen lạng lẽ xuất hiện chính giữa phòng họp, phòng cao bảy mét, lúc này nàng ở vị trí gần đỉnh trần.

Vái dài màu đen bao trùm người nàng, tóc dài màu tím nhạt xõa sau lưng, chảy xuôi tới tận gót chân. Sát ý lạnh lẽo chính là phát ra từ người nàng.

Trong tay phải nắm một thanh lưỡi hái màu đen bên trong tỏa ra ánh sáng huyền lam, huyền tử. Dù nàng chỉ bình bồng tại đó nhưng cho người cảm giác là trung tâm trời đất. Mỗi người đều cảm nhận được sát ý khủng bố từ nàng dường như đang nhằm vào mình. Không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì dù là Tiết Chí Thắng ở bên trong, không ai tự tin có thể chịu được một chiêu dốc hết sức của nàng.

Khuôn mặt tuyệt sắc hơi tái nhợt nhưng trong đôi mắt nàng lại sâu thăm thẳm. Trên người nàng từ từ toát ra từng tầng sáng trắng, vàng sáng không mạnh, nhưng màu trắng đơn giản lại cho người cảm giác cao quý không gì sánh kịp. Ánh sáng trắng chói lòa hơn là ở ngực nàng, một đoàn sáng trắng tràn ngập thánh khiết.

Nhưng khi nàng xuất hiện, Thánh Nguyệt đột nhiên cảm thấy tầm mắt mình có chút mơ hồ, mắt ứa nước. Đôi tay nắm chặt bát giác thả lỏng, không thể kiềm chế cơ thể nhẹ nhẽo.

Nàng trở lại rồi, nàng rút cuộc trở lại.

“Thải Nhi...”

Nghe Thánh Nguyệt kêu gọi chứa âm rung, đám cao tăng Thích Khách Thánh Điện có mặt đều giật mình. Gần như mỗi người đều biết Thánh Nguyệt có một cháu gái kế thừa Luân Hồi kiếm. Nhưng người gặp mặt Thải Nhi thì không nhiều. Họ chỉ biết bốn năm trước Thải Nhi đã mất tích.

Giờ phút này Thải Nhi lại xuất hiện trước mặt mọi người, mang đến cho họ sự rung động mãnh liệt. Chẳng lẽ nói nàng thật sự nắm giữ uy lực Luân Hồi kiếm? Nhưng mà nàng mới bao nhiêu tuổi chứ! Hai mươi mấy tuổi mà thôi.

Ánh mắt sâu thẳm của Thải Nhi nhìn hướng Tiết Chí Thắng, nhàn nhạt nói.

“Trước khi biểu quyết, tôi lấy thân phận Luân Hồi Thánh Nữ khiêu chiến với Tiết trưởng lão. Nếu tôi thắng thì sẽ làm thủ tịch trưởng lão Thích Khách Thánh Điện, còn nếu người thắng...” Nói đến đây nàng tạm dừng một lát, bông nõn miệng cười. Nụ cười kia khuynh quốc khuynh thành khiến tập thể ngơ ngác. “Người sẽ không thắng, cho nên không có nếu như. Tôi mang mọi người đi một nơi, cũng tiện cho Tiết trưởng lão thi triển.”

Nói rồi nàng nâng Lưỡi Hái Tử Thần vung ngang, một tầng sáng trắng trong suốt hóa thành màn sáng bao phủ mọi người vào trong. Ngay sau đó, chỉ thấy ánh sáng trắng trước ngực Thải Nhi tỏa sáng chói lòa, ngay sau đó, bốn phía biến thành hư ảo.

Không gian xuyên qua, còn là mang nhiều người như vậy tiến hành xuyên không gian.

Ánh sáng trắng chợt lóe, ngay sau đó, toàn thể cao tăng Thích Khách Thánh Điện đã xuất hiện trong điện đường tỏa ra ánh sáng trắng nhạt. Bốn phía cho cảm giác hư ảo, linh lực nhu hòa dao động trong không khí. Sự tĩnh thuần đó là nguyên tố vô thuộc tính, không mãnh liệt nhưng đem đến cảm giác tràn ngập uy nghiêm.

Cao tăng Thích Khách Thánh Điện đều bị rung động. Thải Nhi đột nhiên trở về vốn đã khiến họ giật mình lắm rồi, mà bây giờ nàng biểu hiện ra vượt qua tri thức của họ. Họ thậm chí không biết Thải Nhi làm cách nào mà hoàn thành hình ảnh thần kỳ như vậy. Đây hiển nhiên đã không phải ở Thánh Ma đại lục, nhưng chỗ này là đâu? Chẳng lẽ tu vi của Thải Nhi lại đã tới trình độ mở ra một không gian khác sao?

Sắc mặt Tiết Chí Thắng trở nên khó coi, ánh mắt lão dính chặt vào Lưỡi Hái Tử Thần trong tay Thải Nhi. Những người tại đây chỉ mình ông nhận ra, Lưỡi Hái Tử Thần tỏa ánh sáng trắng chính là ánh sáng tịnh hóa, còn tĩnh thuần đến khiến người hoảng loạn.

Tiết Chí Thắng sớm nghe nói Thánh Nguyệt có một cháu gái là Luân Hồi Thánh Nữ, thiên phú dị bẩm, nội lực lực bẩm sinh vượt qua chín mươi. Nhưng trong mắt lão thì Thái Nhi còn quá trẻ, hướng chỉ mất tích lâu như vậy. Nhưng lão không bao giờ ngờ được Thái Nhi lại trở về vào lúc này. Hơn nữa xem biểu tình của Thánh Nguyệt thì chính ông cũng không biết Thái Nhi sẽ xuất hiện tại đây.

Ánh mắt Thái Nhi lướt qua đám lãnh đạo Thích Khách Thánh Điện, bình thản nói.

“Tất cả bằng thực lực lên tiếng. Tôi sẽ khiêu chiến với các vị, ai nhận khiêu chiến, thua thì quyền biểu quyết của người đó thuộc về tôi. Không nhận khiêu chiến coi như bỏ quyền.”

Tiết Chí Thắng hừ lạnh một tiếng.

“Cô bé, người có tư cách gì làm như vậy?”

Thái Nhi mỉm cười.

“Tôi là một phần tử của Thích Khách Thánh Điện, thực lực chính là tư cách của tôi. Theo quy tắc Thích Khách Thánh Điện, tu vi đạt đến cấp chín có thể tự động trở thành trưởng lão Thích Khách Thánh Điện. Nếu đã vậy thì tôi chính là một trong các trưởng lão thánh điện. Huống chi những điều này không quan trọng với tôi. Đây là thế giới của tôi, không có tôi cho phép thì các người không thể ra được. Không nhận đề nghị của tôi thì các người cứ vĩnh viễn ở lại đây đi.”

“Người...!” Tiết Chí Thắng nổi giận. Tuy Thái Nhi mặt tươi cười ăn nói nhỏ nhẹ, nhưng trong giọng nói chất chứa bá đạo khiến vị thủ tịch trưởng lão này tức suýt ói máu. Một con bé hơn hai mươi tuổi lại dám nói như thế với mình.

“Thánh Nguyệt, người dạy dỗ cháu gái như vậy sao?” Tiết Chí Thắng chìa đầu mâu sang Thánh Nguyệt.

Lúc này Thánh Nguyệt sớm không giống phía trước uất ức, cười nhạt nói.

“Thái Nhi là cháu gái của ta nhưng cũng là bảo vật Thích Khách Thánh Điện chúng ta. Chắc các vị đều nghe qua lúc ba tuổi Thái Nhi đã bắt đầu dung hợp Luân Hồi Linh Lô, được đến Luân Hồi kiểm thừa nhận. Nhưng các người có từng biết vì dung hợp Luân Hồi Linh Lô, Thái Nhi trải qua bao nhiêu đau đớn vào thống khổ không? Lực cảm lần lượt mất đi, mới gần ba tuổi đã một mình trong hang động lạnh lẽo trôi qua năm rộng thảng dài. Tất cả chuyện này đều là vì Thích Khách Thánh Điện chúng ta biến mạnh hơn. Có lẽ tuổi con bé không lớn, nhưng theo ta thấy, con bé trả giá cho Thích Khách Thánh Điện không thua bất cứ người có mặt tại đây. Con bé đã mất tích hơn bốn năm, nay rốt cuộc trở về, cũng đã tới lúc ta lùi ra sau màn. Tiếp theo chúng ta biểu quyết không chỉ là thái độ của Thích Khách Thánh Điện tại Thánh Điện Đại Tái, cùng lúc đó, ta đề nghị do Thái Nhi thay ta đảm nhiệm vị trí điện chủ Thích Khách Thánh Điện. À, còn có một điều ta cứ quên tuyên bố với mọi người. Năm năm trước Thái Nhi đã từ Luân Hồi Thánh Nữ chính thức thức tỉnh, trở thành Thần Quyển Giả Tử Thần. Tin tưởng bây giờ con bé cũng đã hoàn thành tu vi Thần Quyển Giả. Thích Khách Thánh Điện đã tới lúc phải đoàn kết nhất trí.”

Lời của Thánh Nguyệt đem đến cảm giác trời long đất lở đối với một vài người.

Thần Quyển Giả Tử Thần, tiếp nhận địa vị điện chủ Thích Khách Thánh Điện? Điều này đối với Thích Khách Thánh Điện thật sự quá quan trọng.

Nhìn Lưỡi Hái Tử Thần trong tay Thái Nhi, số ít người biểu tình dần trầm tĩnh. Có lẽ các trưởng lão nơi đây, người ủng hộ Tiết Chí Thắng nhiều hơn Thánh Nguyệt nhiều. Nhưng điểm xuất phát của họ đều là nghĩ cho Thích Khách Thánh Điện.

Từ mười năm trước Thánh Nguyệt đã từng nói ra, khi Thái Nhi có thể chân chính khống chế Luân Hồi kiểm và tu vi đạt đến cấp chín thì sẽ truyền ngôi cho nàng. Lúc đó được mọi người đã nhất trí thông qua.

Đã từng có con trai Luân Hồi đưa Thích Khách Thánh Điện đến đỉnh Liên Minh. Tân Luân Hồi Thánh Nữ tại sao không thể làm được chứ? Lúc này Thái Nhi trở lại, rõ ràng tu vi của nàng đã đột phá cấp chín, thậm chí có được năng lực giống như linh vực, và cả mở ra không gian khác, thật kỳ diệu. Người chân chính vì muốn tốt cho Thích Khách Thánh Điện đều biết nên lựa chọn thế nào.

Quan trọng nhất là, năm nay Thái Nhi mới chỉ hai mươi mấy tuổi! Một cường giả cấp chín hai mươi mấy tuổi, người thừa kế Luân Hồi kiểm, Thần Quyển Giả Tử Thần, đối với Thích Khách Thánh Điện có ý nghĩa

như thế nào thì mọi người quá rõ ràng.

Dù Thái Nhi chỉ vừa mới đột phá cấp chín, nhưng nếu cho nàng thêm mười năm nữa thì sẽ ra sao? Mọi người đều biết thực lực của Lý Chính Trực, nhưng nội linh lực bẩm sinh của lão chỉ mới tám mươi mà thôi. Vốn vẹn là sứ giả phong nguyên tổ mà tu vi đã cường đại như thế, còn Thái Nhi nội linh lực bẩm sinh cao trên chín mươi, thậm chí có vô hạn khả năng gần với một trăm, hoàn thành thức tỉnh Thần Quyển Giả, mười năm sau sẽ trưởng thành đến mức độ nào? Đến lúc đó, Thích Khách Thánh Điện có lẽ không cần phụ thuộc vào ai nữa chẳng? Nên là người ta dựa vào đây mới đúng.

Nghĩ đến những điều này, tâm tình các cao tăng Thích Khách Thánh Điện đều có biến đổi khác nhau.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

566. Chương 237: Tịnh Hóa Lĩnh Vực Của Thái Nhi

Dịch giả : Tinh Văn

Nguồn:metruyen.com

Làm thủ tịch trưởng lão Thích Khách Thánh Điện, Tiết Chí Thắng gừng càng già càng cay, sao không thấy ra tâm tình mọi người biến đổi? Giống như Thái Nhi đã nói, thực lực là rất quan trọng, huống chi nàng còn có Luân Hồi kiểm rất có ý nghĩa tượng trưng, có địa vị cực kỳ quan trọng trong Thích Khách Thánh Điện. Thêm vào Thánh Nguyệt vốn có một phần người ủng hộ, cứ tiếp tục như vậy, quyền lực khổng lồ của mình trong trưởng lão hội sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Lý do Tiết Chí Thắng nhiệt liệt duy trì Thích Khách Thánh Điện trung lập đương nhiên là có suy nghĩ riêng. Đầu tiên, lão đích thực là nghĩ cho Thích Khách Thánh Điện. Cùng lúc đó, lão cũng có sự ích kỷ riêng. Điện chủ Ma Pháp Thánh Điện Lý Chính Trực đã đồng ý với lão, chỉ cần lão khiến Thích Khách Thánh Điện giữ trung lập, vậy sau khi thành lập tân Liên Minh chắc chắn sẽ mời lão đảm nhận chức vị cao trong tân Liên Minh. Đừng nhìn Tiết Chí Thắng tuổi tác cao nhưng dục vọng quyền lực chưa từng giảm sút. Có lẽ bởi vì càng không được đến nên càng khao khát hơn.

Lúc này mắt thấy Thánh Nguyệt và Thái Nhi sắp khống chế lại cục diện, dĩ nhiên lão sẽ không ngoan ngoãn chịu trôi. Hừ lạnh một tiếng, khí thế cường đại bùng phát ra từ người lão, hấp dẫn lực chú ý của mọi người vào mình.

“Tốt lắm, vậy hãy để lão phu kiểm tra xem Luân Hồi Thánh Nữ người có tư cách gánh trọng trách không. Người thắng lão phu thì lão phu sẽ vô điều kiện ủng hộ bất cứ chuyện gì người làm trong tương lai, đồng thời ủng hộ người kế thừa Thánh Nguyệt. Nếu như người thua, vậy hãy ngoan ngoãn ở lại thánh điện ngủ đông thêm vài năm, đợi người đủ sức mạnh rồi hãy tiếp nhận chức vị cao.”

Dù nói thế nào thì Tiết Chí Thắng cũng là cao tăng Thích Khách Thánh Điện, sau khoảng thời gian tức giận ngẩn ngui, nghe Thánh Nguyệt giải thích, lão cũng hơi để mắt Thái Nhi. Đương nhiên lão hiểu rằng Thái Nhi tồn tại ý nghĩa Thích Khách Thánh Điện rất có thể sẽ xuất hiện tương lai huy hoàng. Bởi vậy giọng điệu của lão cũng dịu đi nhiều. Tuy nhiên, lão không cho rằng Thái Nhi bây giờ có đủ thực lực làm theo ý mình. Dù sao nàng còn rất trẻ tuổi. Lão hy vọng nhất là mình có thể khống chế Thích Khách Thánh Điện, ở trong tân Liên Minh chiếm vị trí đủ cao. Còn về tương lai thì đó là thế giới của những người trẻ tuổi như Thái Nhi.

Bởi vậy, lão quyết định nhận khiêu chiến của Thái Nhi, dùng thực lực chứng minh tất cả. Cùng lúc đó, khiến các cao tăng Thích Khách Thánh Điện tâm tư lung lay tiếp tục ủng hộ mình.

Thánh Nguyệt không thèm liếc Tiết Chí Thắng, khuôn mặt luôn khắc khổ của ông chỉ còn lại nụ cười nhẹ nhàn. Vì ông biết khi Thái Nhi mang theo đám cao tăng Thích Khách Thánh Điện tới đây thì Tiết Chí Thắng đã thua rồi. Thua không phải ở tu vi mà là tuổi và tương lai. Dù ông không nói cái gì, người ủng hộ Thái Nhi sẽ ngày càng nhiều. Còn về trận so đấu này, thì cứ đấu đi. Dù thắng hay thua Thái Nhi đều có thể đi sâu vào lòng người, chẳng qua là sớm hay muộn quản lý Thích Khách Thánh Điện mà thôi.

Nhoáng người lên, thân thể Tiết Chí Thắng đã biến mất. Chớp mắt, lão xuất hiện cách Thái Nhi hai mươi mét, tay chấp sau lưng, trên khuôn mặt già nua không chút biểu tình, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Thái Nhi, tựa như rắn độc tập trung vào con mồi của mình.

“Người ra tay đi.” Là cường giả thế hệ đi trước, Tiết Chí Thắng cao hơn Thái Nhi tới bốn bốn phân, dù thế nào cũng sẽ không giằng ra tay trước.

Thái Nhi mỉm cười, khẽ nói.

“Vậy người cũng nên cẩn thận.”

Lưỡi Hái Tử Thần cắm nhẹ vào mặt đất, ánh sáng tịnh hóa trắng tinh khiết thoáng chốc khuếch tán ra ngoài. Mọi người chỉ thấy không trung bỗng có nhiều tia chớp, Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi đã chém về phía Tiết Chí Thắng.

Ngay lúc Thái Nhi ra tay thì cơ thể Tiết Chí Thắng bỗng nhiên biến mất. Chỗ lão nên đứng chỉ để lại cái bóng bạc nhạt nhòa.

Là cường giả mạnh nhất trong Thích Khách Thánh Điện, Tiết Chí Thắng chính là thích khách có không gian thuộc tính. Cường giả mạnh nhất không phải nói chơi, lão đích thực có sức mạnh cường đại.

Thái Nhi đánh hụt một chiêu, ngay lúc mọi người cảm thấy nàng sắp yếu thế thì hình ảnh kỳ diệu xuất hiện.

Lưỡi Hái Tử Thần ở trên không trung vạch ra đường cong biến chuyển kỳ dị, nhanh chóng xẹt qua. Cùng lúc đó, thân thể Thái Nhi bỗng biến thành màu trắng. Trên Lưỡi Hái Tử Thần, một lưỡi dao ánh sáng trắng cường đại khí thế mênh mông chém ngang ra.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương.

Đỉnh!!!

Một bóng người bị chém bay giữa không trung.

Thì ra khi lưỡi dao ánh sáng trắng khổng lồ xẹt qua thì Tiết Chí Thắng trùng hợp ở vị trí uy lực của nó tăng đến mức độ lớn nhất.

Vừa thông qua thuần gian chuyển di ra khỏi xuyên không gian lại đối mặt một chiêu mạnh mẽ như vậy, có thể tưởng tượng Tiết Chí Thắng chịu đựng áp lực cỡ nào.

Trên người Thái Nhi dường như đã biến mất sát ý, nhưng lưỡi hái khổng lồ chém xuống lại cho Tiết Chí Thắng cảm giác như thân thể sắp bị tách làm hai.

Đôi dao găm bạc trắng tỏa ánh sáng da cam giao nhau chắn trước ánh sáng trắng. Lão cảm giác linh hồn mình kịch chấn, linh lực không gian thuộc tính nhanh chóng tan biến. Tiếp xúc với lưỡi dao ánh sáng trắng, không ngờ linh cương của lão có xu hướng tán loạn.

Áp chế thuộc tính.

Đây là tịnh hóa thuộc tính áp chế không gian thuộc tính sinh ra hiệu quả.

Tiết Chí Thắng cảm giác rõ ràng linh lực của Thái Nhi kém hơn mình, nhưng dưới nhát chém của lưỡi dao ánh sáng, người bị đánh bay lại là lão. Càng khiến lão hoảng sợ là Lưỡi Hái Tử Thần huyền lam, huyền tử theo sát ánh sáng trắng mạnh mẽ chém vào mặt trên đôi dao găm.

Dựa vào đôi dao găm cấp sử thi này, có thể nói Tiết Chí Thắng đã chặn được công kích ánh sáng tịnh hóa của Thái Nhi. Nhưng khi chúng nó va chạm với Lưỡi Hái Tử Thần, cơ thể Tiết Chí Thắng bỗng chốc giật bắn như bị điện giật. Lão hoảng sợ trông thấy có vết rạn nhanh chóng lan tràn trên mặt dao găm. Tuy một kích kia không hủy hoại đôi dao găm cấp sử thi, nhưng tiếp theo chiêu thì sao?

Nhoáng người lên, thân thể Tiết Chí Thắng lại biến mất. Thái Nhi cũng không đuổi theo, chỉ yên lặng đứng đó. Một tầng sương mù ánh sáng như hoa sen lan tràn ra ngoài. Lúc này nàng trông như tiên nữ đứng ở giữa nụ hoa.

Cánh hoa trắng lan tới đâu thì không khí bắt đầu xuất hiện sương mù trắng không ảnh hưởng tầm mắt người ta, cũng không đem đến cảm giác cường đại gì, nhưng chính những sương mù trắng này lại khiến người khác sợ hãi khó tả.

Cánh hoa lan tràn đến ba mươi mét mới ngừng lại. Không có cao tầng Thích Khách Thánh Điện khác bị bao phủ bên trong.

Lĩnh vực, đây rõ ràng chính là lĩnh vực! Thái Nhi tuổi hai mươi mấy nhưng lại đã có lĩnh vực thuộc về mình. Hơn nữa không ai nhìn ra được tác dụng của lĩnh vực này là gì.

Lĩnh vực có rất nhiều chủng loại hơn nữa chưa từng có lĩnh vực hoàn toàn giống nhau. Mọi người đều biết, thích khách am hiểu lĩnh vực chủ yếu hướng về cá thể. Trong phạm vi nhỏ, lĩnh vực của thích khách luôn được xem là mạnh nhất. Phạm vi lĩnh vực của Thái Nhi ở trong lĩnh vực các thích khách xem như nhỏ hơn chút. Lĩnh vực càng nhỏ thì ý nghĩa sức bật càng mạnh.

Không biết mới là đáng sợ nhất. Chính vì mọi người không hiểu lĩnh vực của Thái Nhi có tác dụng gì cho nên mới sinh ra kinh sợ.

Dù là bây giờ Thái Nhi thi triển ra lĩnh vực, hay mới rồi một chiêu đánh bay Tiết Chí Thắng đều chứng minh với các cao tầng Thích Khách Thánh Điện thực lực của mình. Dù kết quả trận chiến này thế nào, số người ủng hộ nàng tuyệt sẽ không ít.

Nụ cười trên mặt Thánh Nguyệt ngày càng rạng rỡ. Hơn bốn năm không gặp, Thái Nhi chẳng những tăng thực lực đến trình độ khiến ông hoảng sợ, tâm tính cũng tăng rất lớn. Nàng chẳng những đang chiến đấu với Tiết Chí Thắng, cũng triển lãm chính mình, để cao tầng Thích Khách Thánh Điện càng thừa nhận mình.

Ngay lúc này, lấy thân thể Thái Nhi làm trung tâm, lấy lĩnh vực làm biên giới, mười hai cửa lớn màu bạc bỗng xuất hiện bao vây nàng bên trong.

Thập Nhị Không Vực, lĩnh vực của Tiết Chí Thắng thủ tịch trưởng lão Thích Khách Thánh Điện. Cũng là lĩnh vực thích hợp chiến đấu cá nhân, lĩnh vực không gian thuộc tính cường đại.

Mười hai cửa bạc dựng thẳng, bỗng chốc ngăn cách tầm mắt cao tầng Thích Khách Thánh Điện bên ngoài. May mắn là nơi này đủ cao, bọn họ tự phóng ra linh cánh bay lên, từ không trung nhìn xuống chiến trường bên dưới.

Đối mặt Thập Nhị Không Vực, Thái Nhi vẫn bình tĩnh đứng chính giữa không động đậy. Vầng sáng trắng như từng cánh hoa sáng không khuếch tán ra ngoài nữa, dường như nàng đang im lặng chờ đợi.

Đột nhiên một luồng sáng bạc lóe ra từ cửa bạc ở mé bên Thái Nhi. Ánh sáng bạc tốc độ cực nhanh, thậm chí vượt qua mắt thường có thể thấy. Khoảnh khắc cánh cửa lóe ánh sáng bạc thì nó đã chui vào cửa bạc khác, biến mất không thấy bóng dáng.

Thập Nhị Không Vực, đặc điểm mạnh nhất chính là vi sát. Bị lĩnh vực hạn chế, trừ phi đánh bại Tiết Chí Thắng, hoặc là bị lão đánh bại, không thì không thể thoát ra ngoài.

Cái gọi là Thập Nhị Không Vực nghĩa là chồng chất mười hai tầng không gian hình thành lĩnh vực đặc biệt. Bình thường tuyệt đối không thể làm được mười hai tầng không gian chồng chất. Nhưng thông qua lĩnh vực đặc hiệu thì lại có thể hoàn thành. Rơi vào Thập Nhị Không Vực, đầu tiên là không thể thông qua bất cứ không gian năng lực nào trốn thoát, cũng đừng mơ lại xuyên không gian. Cùng lúc đó, sẽ bị Thập Nhị Không Vực hoàn toàn nhốt chặt trong không gian này, thoát nhìn không cảm phong nhưng bây giờ Thái Nhi tuyệt đối không thể bay được.

Cùng lúc đó, lực công kích của Tiết Chí Thắng sẽ tăng mạnh trên diện rộng trong Thập Nhị Không Vực chồng chất. Dù là tốc độ, lực phá hoại đều đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Mười mấy năm trước Tiết Chí Thắng dựa vào Thập Nhị Không Vực đánh chết một ma thần xếp hạng bốn mươi hàng đầu, do đó thanh danh lan xa, triệt để xác lập uy danh người đứng đầu Thích Khách Thánh Điện.

Lúc này Thái Nhi và lĩnh vực nhìn không ra có tác dụng gì bị Thập Nhị Không Vực bao vây, tình thế cực kỳ không tốt.

Luồng sáng bạc chợt lóe, Thái Nhi vẫn bình tĩnh đứng đó. Nhưng người thông minh đều thấy ra, khi ánh sáng bạc công kích thì thân thể Thái Nhi bỗng biến hơi hư ảo, mặc kệ luồng sáng bạc xuyên qua người, khi ánh sáng biến mất thì nàng trở lại bình thường. Đây rõ ràng là cách tránh né đặc biệt.

Tiết Chí Thắng được Thập Nhị Không Vực tăng phúc, nói về tốc độ bảo lão là số một Liên Minh cũng không khoa trương. Nhưng dưới tình hình như thế mà Thái Nhi lại có thể thông qua kỹ năng né tránh, điều này sao không khiến người giết mình cho được?

Bỗng nhiên, Lưỡi Hái Tử Thần trong tay Thái Nhi nhẹ vung hướng một chỗ, sau đó trở lại bình thường. Thập Nhị Không Vực vẫn không có động tĩnh, ai cũng không biết nàng đang làm cái gì.

Chân chính giết mình chỉ có đương sự, trưởng lão Tiết Chí Thắng.

Mới rồi Thái Nhi nhẹ vung suýt khiến lão thống khổ học máu. Bởi vì mới rồi vị trí Lưỡi Hái Tử Thần chém ra là hướng lão định phát động đợt công kích thứ hai. Có vết xe đổ, bây giờ lão thật không dám chạm vào Lưỡi Hái Tử Thần nữa, sợ sẽ bị hủy đôi dao găm cấp sử thi. Cho nên khi thấy Thái Nhi đột nhiên động Lưỡi Hái Tử Thần, lão bản năng cứng người, đánh gãy động tác của mình.

Nên biết rằng tuy Thập Nhị Không Vực tăng cao lực công kích của lão, nhưng cùng lúc đó, thân thể lão cũng sẽ chịu đựng áp lực gấp đôi. Bỗng nhiên ngừng lại công kích sắp phát động, thân thể lão lập tức chịu đựng phản phệ. Là người có bối phận cao nhất Thích Khách Thánh Điện, trưởng lão Tiết Chí Thắng đã không còn tuổi trẻ.

Từ khi giao thủ đến lúc này, Thái Nhi tổng cộng chủ động công kích chỉ mới có một lần, nhưng quá trình lại như sóng cồn bão tố khiến Tiết Chí Thắng cực kỳ rung động.

Trước không nói lực công kích chiêu trước của Thái Nhi cực mạnh, Lưỡi Hái Tử Thần bá đạo. Chỉ riêng Thái Nhi có thể phán đoán chính xác vị trí của lão đủ khiến vị trưởng lão này vô cùng khó hiểu.

Có lẽ Tiết Chí Thắng không phải là cường giả mạnh nhất trong Liên Minh, nhưng lão tuyệt đối là người mạnh nhất trong không gian thuộc tính của Liên Minh. Lão tự hỏi lòng, về mặt không gian thuộc tính thì tài năng đứng đầu năm người. Lão nghĩ sao cũng không ra Thái Nhi thông qua năng lực nào phán đoán được vị trí của mình. Điều này theo lão thấy là hoàn toàn không thể xuất hiện. Chính vì vậy mà lão mới từ chiếm ưu thế rơi xuống yếu thế.

Cùng lúc đó, mới rồi lần đầu tiên lão thông qua Thập Nhị Không Vực phát động công kích đã phát hiện chỗ đáng sợ của lĩnh vực Thái Nhi.

Lĩnh vực thoát nhìn rất bình hòa, tựa như cánh hoa sen lại khiến tu vi cỡ như lão thấy kinh dị. Lúc trước lão công kích tốc độ nhanh vô cùng, thông qua lĩnh vực của Thái Nhi, nhưng vừa thông qua, Tiết Chí Thắng chỉ thấy lĩnh vực chớp mắt biến mất hết một phần trăm.

Đối với một số cường giả tu vi thấp, một phần trăm không tính cái gì, nhưng đối với cường giả cỡ như lão, nội lĩnh vực đã gần ba mươi vạn thì một phần trăm chính là ba ngàn lĩnh vực biến mất! Hơn nữa còn chỉ là trong khoảnh khắc. Nếu như ở trong lĩnh vực của Thái Nhi đấu với nàng, vậy thời gian lâu chẳng phải là lĩnh vực đều bị tịnh hóa khô kiệt sao? Lại thêm những lĩnh vực bị tịnh hóa này rất có thể sẽ bay ngược đến Thái Nhi. Thật là Tịnh Hóa Lĩnh Vực đáng sợ.

Chính bởi vì có những phát hiện này nên Tiết Chí Thắng chọn tạm thời bất động. Công kích không thể đánh trúng Thái Nhi, còn bị lĩnh vực của nàng tịnh hóa, thế thì sao làm đánh đây? Hơn nữa lực công kích của nàng còn mạnh mẽ như vậy.

Tiết Chí Thắng bó tay bó chân còn có một nguyên nhân, đó chính là lão không thể thật sự thương tổn Thái Nhi. Dù sao Thái Nhi là hy vọng tương lai của Thích Khách Thánh Điện, cho dù lão khao khát quyền lực mãnh liệt hơn nữa nhưng dù gì cũng là thành viên của Thích Khách Thánh Điện! Vậy nên lão không thể nào sử dụng một ít thủ đoạn tuyệt sát vào trận so đấu này, dùng trên người Thái Nhi.

Cảm nhận Tiết Chí Thắng yên tĩnh, Thái Nhi lại có hành động, khuôn mặt lộ nụ cười mỉm. Lưỡi Hái Tử Thần trong tay nhẹ vung trước mặt, bỗng chốc, từng cánh hoa Tịnh Hóa Lĩnh Vực bị ngọn gió Lưỡi Hái Tử Thần cuốn lấy. Tay phải Thái Nhi vung lên, lưỡi dao ánh sáng thoắt chốc hóa thành sao băng bắn vào một cánh cửa trong Thập Nhị Không Vực.

Nàng vừa công kích thì Thập Nhị Không Vực Môn lập tức kịch liệt vận vẹo, không gian linh lực cường đại hóa thành bình chương vận vẹo.

Là linh vực am hiểu chiến đấu đơn thể, Thập Nhị Không Vực kết hợp công, phòng, tăng phúc thành một thể. Đối với đa số linh vực thì nó đủ đứng trên tất cả.

Đáng tiếc lần này Tiết Chí Thắng đụng phải Thái Nhi. Tịnh Hóa Linh Vực của Thái Nhi là thông qua Lưỡi Hái Tử Thần sau khi tịnh hóa Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư đã tiến hóa, bản thân nàng không ngừng tịnh hóa hơi thở tử vong linh ngộ ra. Bàn về cấp bậc thì Tịnh Hóa Linh Vực của nàng là năng lực chân chính thuộc về Tử Thần, địa vị trong linh vực sao là Thập Nhị Không Vực so sánh được?

Lưỡi dao ánh sáng trắng trong luồng sáng bạc vận vẹo hóa thành hư vô. Thập Nhị Không Vực bị phá. Nhưng Tiết Chí Thắng chấn kinh phát hiện, linh lực của mình chớp mắt giảm mạnh một phần trăm. Hơn nữa trong trạng thái giữ linh vực, bất cứ ai đều không thể thông qua hấp thu nguyên tố trong không gian hồi phục lại, trừ phi bản thân linh vực có đặc tính hấp thu. Hiển nhiên Thập Nhị Không Vực không có năng lực này.

Thái Nhi nhẹ bước lên một bước, bỗng chốc Tịnh Hóa Linh Vực bên người nàng cũng tiến tới theo, cùng Thập Nhị Không Vực quay xung quanh cùng tiến cùng lùi. Rõ ràng Tiết Chí Thắng không mong muốn linh vực của mình bị Tịnh Hóa Linh Vực đụng chạm trực tiếp.

Chỉ chốc lát này Tiết Chí Thắng suy nghĩ ra một cách chiến thắng duy nhất, chính là tiêu hao.

Thi triển linh vực tiêu hao linh lực rất lớn, lấy kinh nghiệm của lão phán đoán, chắc Thái Nhi chênh lệch tu vi với lão rất xa. Tịnh Hóa Linh Vực mạnh hơn Thập Nhị Không Vực của lão, nhưng tất nhiên tiêu hao linh lực càng nhiều. Chỉ cần câu giờ, linh vực của Thái Nhi sẽ trước tiên giải trừ, vậy lão có thể không chiến mà thắng. Còn về Thái Nhi muốn dùng linh vực va chạm với lão? Tiết Chí Thắng có tự tin tuyệt đối về tốc độ và đoán trước.

Còn công kích của Thái Nhi thì chỉ có thể cứng rắn chống. Tiết Chí Thắng có tự tin tuyệt đối, khi Thái Nhi phát động công kích linh vực, tiêu hao sẽ càng nhanh hơn. Tuy lão tiêu hao cũng nhiều nhưng ưu thế tu vi hiện rõ ra.

Dĩ nhiên Thái Nhi nhìn ra chiến thuật của Tiết Chí Thắng, các cường giả Thích Khách Thánh Điện trên không trung quan sát trận chiến cũng nhìn ra. Có thể buộc thủ tịch trưởng lão đến mức này, trong lòng họ đã hoàn toàn chấp nhận Thái Nhi. Không thể nghi ngờ, xem từ tu vi thì Thái Nhi tuyệt không kém Thánh Nguyệt, hơn nữa nàng còn trẻ như vậy, Thích Khách Thánh Điện có nàng dẫn dắt chắc chắn sẽ có một tương lai tươi sáng.

Nhưng thực lực của Thái Nhi chỉ thế thôi sao? Không, dĩ nhiên là không. Với nàng những thứ vừa rồi chỉ là buổi biểu diễn mới bắt đầu mà thôi.

Lưỡi Hái Tử Thần chậm rãi nâng lên, đôi mắt Thái Nhi dần biến thành màu trắng, Tịnh Hóa Linh Vực kịch liệt dâng lên quay quanh thân thể nàng, cũng bao phủ nàng vào trong. Nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng không thể thấy hình dạng của nàng.

Nếu nói Tịnh Hóa Linh Vực lúc trước là đóa hoa sen khổng lồ, vậy bây giờ Tịnh Hóa Linh Vực tựa như nụ hoa sen khép lại, Thái Nhi chính là nhụy hoa của nó.

Nàng định làm gì? Bao gồm Tiết Chí Thắng ở bên trong, tất cả mọi người đều cực kỳ khó hiểu. Ngay sau đó, cảm giác cực kỳ nguy hiểm xuất hiện trong lòng Tiết Chí Thắng. Lão gần như chẳng chút chần chờ phát động Thập Nhị Không Vực của mình.

Ánh sáng bạc chói mắt kịch liệt vận vẹo, mười hai cửa ánh sáng bỗng chốc biến hóa phương hướng. Mười hai hợp thành một, mười hai cửa ánh sáng chồng thành một chỗ. Có thể thấy xung quanh cửa ánh sáng tràn ngập ánh sáng đen vận vẹo, đó là dấu hiệu sắp đột phá giới hạn không gian.

Người quen thuộc Tiết Chí Thắng đều biết, dưới tình trạng này, vị thủ tịch trưởng lão này là mạnh nhất. Thông qua chồng chất Thập Nhị Không Vực, lão thậm chí có thể tiến hành truyền tống cự ly xa trên ngàn mét. Có thể tăng công kích của mình lên tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Cảm giác nguy hiểm khiến Tiết Chí Thắng không dám giữ lại chút gì. Ánh sáng tịnh hóa màu trắng trước mặt đột nhiên biến nhạt, Thái Nhi lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tịnh Hóa Linh Vực biến mất, nhưng trong lòng bàn tay trái của Thái Nhi lại có một đóa sen trắng trong suốt, rất tinh xảo.

Thái Nhi mỉm cười nói.

“Tiết trưởng lão, đây là kỹ năng linh vực của tôi, Thịnh Thế Liên Hoa. Ngài có muốn thử xem không? Nhưng tôi còn chưa nghiên cứu sâu về nó, có thể phóng nhưng không thể thu lại.”

“Không cần, ta chịu thua.” Vang lên giọng ử rử của Tiết Chí Thắng. Ánh sáng bạc thu lại, lão bước ra một bước, đi ra Thập Nhị Không Vực. Ánh mắt nhìn Thái Nhi tràn đầy phức tạp.

Lưỡi Hái Tử Thần nhẹ rung động trong tay phải của Thái Nhi. Từng sợi tơ trắng từ mũi lưỡi hái tách ra, nhập vào hoa sen trong tay trái của nàng. Từng tầng cánh hoa trắng tinh khiết bị bóc tách, tan biến trong không khí, cả quá trình kéo dài lâu tới một tiếng đồng hồ.

Tiết Chí Thắng đứng đối diện Thái Nhi, im lặng nhìn chăm chú, mấy cao tăng Thích Khách Thánh Điện khác cũng vậy. Dù quá trình rất chậm nhưng Lưỡi Hái Tử Thần di động trong tay Thái Nhi tràn ngập cảm giác nghệ thuật. Chính vì quá trình lâu dài họ mới càng cảm nhận rõ sự khủng bố của Thịnh Thế Liên Hoa.

Linh vực cường giả cấp chín cũng có chia cấp bậc. Tu vi đạt đến cấp chín bậc hai thì sẽ có linh vực của riêng mình. Cường giả cấp chín có được linh vực có thể nói là đã ở đẳng cấp khác hẳn.

Linh vực mỗi người đều là độc nhất vô nhị. Cấp bậc linh vực quyết định tiềm lực tương lai. Linh vực càng mạnh, khả năng tu vi tiếp tục tăng cao là rất lớn. Cùng lúc đó, khả năng linh vực tiến hóa cũng lớn hơn.

Sở dĩ Lý Chính Trực có thể thuyết phục Tiết Chí Thắng là vì ông đã thông qua linh vực linh ngộ đến kỹ năng linh vực. Mới rồi Thái Nhi nhưng lại thi triển ra kỹ năng linh vực.

Kỹ năng linh vực, có thể nói là kết quả sau khi tiến hóa, trong các linh vực gần như chỉ một phần trăm mới có thể tiến hóa ra kỹ năng linh vực.

Có lẽ Thái Nhi còn chưa đủ mạnh linh ngộ năng lực kỹ năng linh vực này, nhưng có được cũng đã đủ rồi. Trong Thích Khách Thánh Điện, có bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện cường giả linh ngộ kỹ năng linh vực.

Không phải Tiết Chí Thắng sợ kỹ năng linh vực của Thái Nhi mà là khi nàng thi triển nó ra đã hoàn toàn chinh phục lão. Làm thủ tịch trưởng lão Thích Khách Thánh Điện, lão đã đặt ra quyết định.

Mất thấy Thịnh Thế Liên Hoa rút cuộc biến mất trong tay, chính Thái Nhi cũng nhẹ nhàng thở ra. Giống như nàng đã nói, đối với kỹ năng linh vực này nàng còn chưa thể hoàn toàn không chế. Còn về uy lực chân chính sẽ như thế nào thì nàng cũng không biết, đa phần là dùng để chấn nhiếp Tiết Chí Thắng mà thôi.

Mất thấy Thái Nhi thu hồi kỹ năng linh vực, Tiết Chí Thắng nắm đôi dao găm lật cổ tay ra sau, đôi tay giao nhau, khom người.

Đây là lễ tiết tiêu chuẩn của Thích Khách Thánh Điện. Trong Thích Khách Thánh Điện, có thể khiến thủ tịch trưởng lão Tiết Chí Thắng hành lễ như vậy thì chỉ có điện chủ Thánh Nguyệt mà thôi, nhưng cũng không cần phải cúi đầu. Lúc này hành động của Tiết Chí Thắng có thể nói là vượt qua mức lễ tiết cần thiết, tương đương với biểu thị thái độ của mình.

.....

Đã bao nhiêu năm rồi Thánh thành không nhộn nhịp như vậy. Đặc biệt là sau khi ma tộc phát động thánh chiến. Thánh chiến hai năm dẫn đến Liên Minh Thánh Điện giảm mạnh nhân khẩu. May mắn hậu phương không bị phá hư mới khiến Liên Minh trong thời gian bốn năm ngắn ngủi cơ bản hồi phục nguyên khí. Nhưng hồi phục chỉ là kinh tế và thực lực, còn số lượng nhân khẩu thì vẫn bị ảnh hưởng khá lớn. Bởi vậy bây giờ Liên Minh Thánh Điện đang khích lệ sinh dục, còn gia tăng phúc lợi cho dân chúng bình thường.

Thánh thành là thành thị lớn nhất Liên Minh Thánh Điện. Mấy ngày nay trong thành sớm dậy muộn ngủ, nguyên nhân chỉ có một, đó là việc lớn mười năm một lần, Thánh Điện Đại Tái.

Khi cái tên Trần Cuồng vang trong sân đấu lớn Thánh Điện, tất cả thí sinh Lục Đại Thánh Điện đều đứng thẳng người, hành lễ hướng đài khách quý Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Săn Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn đại biểu cho đỉnh Săn Ma Đoàn nhân loại. Trần Cuồng là đoàn trưởng Ma Thần Chi Vãn, ba trăm năm qua dẫn dắt đội tung hoành sa trường, gần như dùng lực lượng một đội Săn Ma Đoàn hạn chế Ma Thần Hoàng ở mức độ lớn nhất. Họ cống hiến cho Liên Minh đã không thể dùng công huân để hình dung.

Vị đại nhân vật truyền kỳ của nhân loại hôm nay xuất hiện tại đây, làm tổng trọng tài trưởng đợt đại tái này, tuyệt đối không một ai dám có ý kiến gì. Nên biết rằng dù là hiện tại, thành viên Ma Thần Chi Vãn còn đang ở trong ma tộc, thậm chí núp tại Ma Đô nhìn chăm chú hướng đi của Ma Thần Hoàng.

Bên Ma Pháp Thánh Điện, Lý Chính Trực sắc mặt lộ ra âm trầm. Đương nhiên Lý Chính Trực không dám có ý kiến gì với Trần Cuồng, không ở chỗ thực lực mà đến từ tôn trọng. Có thể nói Trần Cuồng là người có bối phận cao nhất trong Liên Minh Thánh Điện hiện nay. Do ông làm tổng trọng tài trưởng, không ai nêu ý kiến gì. Hơn nữa ông tuyệt đối sẽ công bình, công chính thực hiện.

Khiến Lý Chính Trực sắc mặt khó coi là vì ngày hôm qua, từ miệng Đàm Hoàn nghe được một cái tên, một cái tên vốn không nên ảnh hưởng tới ông, nhưng bây giờ thực sự ảnh hưởng tâm tình của ông.

Hắn đã trở lại. Hơn bốn năm trước hắn đã là cấp tám, chẳng lẽ hắn đã trở thành Thần Ấn kỵ sĩ thứ bốn của Kỵ Sĩ Thánh Điện? Nếu thật sự là vậy thì Thánh Điện Đại Tái lần này chỉ sợ sẽ xảy ra biến cố. Dù sao hắn trẻ như vậy, nhiều lúc tuổi trẻ rất có sức kêu gọi. Kỵ Sĩ Thánh Điện vốn yếu thế nhất định sẽ vì hắn trở về mà tỏa sáng sức sống.

Lúc này, thí sinh Lục Đại Thánh Điện đều ngồi vào vị trí của mình. Tiếp theo sẽ là rút thăm đấu loại. Mục Sư Thánh Điện không tham gia, một trăm tám mươi cường giả năm Thánh Điện khác đều phải rút thăm, so đấu. Chờ lát nữa sẽ có ánh sáng tuyển chọn xuất hiện trên đỉnh nóc, tiến hành tuyển chọn tùy cơ. Mỗi khi chọn ra hai người thì sẽ lập tức vào sân đấu ngay. Do Săn Ma giả cường đại làm giám sát.

Săn Ma giả ở trong Liên Minh có thể nói là một hệ thống khác biệt. Họ có thực lực cường đại, có cống hiến to lớn cho Liên Minh, làm trọng tài thì không còn gì tốt hơn. Trong ánh sáng tuyển chọn đã có người của Lục Đại Thánh Điện giám sát để bảo đảm công bình, không ai có thể động tay chân tại đây.

“Trước khi bắt đầu đại tái, ta có một việc muốn tuyên bố.” Giọng của Trần Cuồng lại vang lên.

Nghe ông nói vậy, đa số cao tầng Liên Minh đều lộ vẻ kinh ngạc, bao gồm cả các thí sinh sắp dự thi. Bởi vì trong hiểu biết của họ, trước khi đại tái chắc không có gì cần tuyên bố mới đúng.

Trần Cuồng trầm giọng nói.

“Theo quy tắc Thánh Điện Đại Tái, hễ Săn Ma Đoàn có cấp danh hiệu thì cũng có thể lấy danh nghĩa Săn Ma Đoàn tham gia Thánh Điện Đại Tái, ghi điểm. Ta nhận được lời xin của một Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu, họ muốn tham gia đại tái đợt này. Theo quy tắc đại tái, ta đã đồng ý. Chờ lát nữa họ cũng sẽ nằm trong số rút thăm.”

Lời vừa thốt ra, cao tầng Lục Đại Thánh Điện kiểm không được dấy lên xôn xao. Săn Ma Đoàn muốn tham gia Thánh Điện Đại Tái? Trước kia không phải chưa từng xuất hiện tình huống này, nhưng ngàn năm nay chỉ có hai, ba lần mà thôi. Săn Ma Đoàn tham gia đại tái đa phần chỉ vì rèn luyện. Dù sao, cho dù là Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu có chút đặc quyền, nhưng bởi vì là một đội Săn Ma Đoàn, rốt cuộc số người vẫn có hạn.

Tại sao lần này Thánh Điện Đại Tái lại có Săn Ma Đoàn muốn tham gia? Họ chỉ là vì rèn luyện tu vi bản thân ư? Hơn nữa trong Liên Minh Thánh Điện, Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu chỉ có vài đội, rốt cuộc là đội nào muốn tham gia?

Trần Cuồng nói tiếp.

“Vì có thể đạt đến tiêu chuẩn số người dự thi thấp nhất, đặc biệt phê chuẩn Săn Ma Đoàn này chiêu mộ Săn Ma giả khác, nhân số tăng đến mười người. Hơn nữa tuổi các thành viên không vượt qua một trăm tuổi, phù hợp quy tắc đại tái. Săn Ma Đoàn danh hiệu này là Quang Chi Thần Hi!”

Một luồng sáng vàng từ đài khách quý Kỵ Sĩ Thánh Điện rơi xuống, chiếu rọi vị trí chính giữa khu thí sinh nghỉ ngơi giữa Kỵ Sĩ Thánh Điện và Thích Khách Thánh Điện. Không biết khi nào thì chỗ đó lặng lẽ đứng mười người, đều mặc áo choàng lớn màu trắng, trùm đầu. Mãi đến khi ánh sáng vàng chiếu rọi trên người họ thì thí sinh và khán giả mới phát hiện ra.

Bên ngoài sân đấu lớn Thánh Minh, dân chúng ở lối vào sân đấu luyện kỵ sĩ lập tức phát hiện mười người này chính là mười người lúc trước đã vào sân. Không ngờ họ là Săn Ma giả chứ không phải người của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Đúng thế, họ đã trở về. Qua hơn bốn năm bế quan, Quang Chi Thần Hi rốt cuộc trở về. Giờ phút này, họ đứng đó, lấy danh nghĩa Săn Ma Đoàn tham gia Thánh Điện Đại Tái đợt này.

Quang Chi Thần Hi, cái tên này đối với đa số người thì rất xa lạ. Đừng nói là dân chúng bên ngoài, coi như là cao tăng Lục Đại Thánh Điện sắp dự thi cũng rất ít người biết đến Quang Chi Thần Hi.

Nghe Trần Cuồng tuyên bố xong, chấn kinh nhất là điện chủ Ma Pháp Thánh Điện Lý Chính Trực. Ông không bao giờ ngờ nổi sau khi Quang Chi Thần Hi trở về, Long Hạo Thần nhưng lại không chọn đi theo Kỵ Sĩ Thánh Điện tham gia Thánh Điện Đại Tái, mà lấy danh nghĩa Săn Ma Đoàn đến dự thi. Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ hắn cho rằng dựa vào Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu không có tiếng tăm gì có thể so sánh với Thánh Điện sao?

Trần Cuồng nói.

“Ta lấy vinh dự Săn Ma giả bảo chứng, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi dự thi sẽ được đối xử bình đẳng. Bắt đầu rút thăm!”

Hai luồng sáng trắng bỗng xuất hiện trên đỉnh nóc. Cùng lúc đó, màn sáng trong suốt lấp lóe bảy sắc từ từ xuất hiện quanh sân đấu lớn, mở ra vòng phòng hộ. Rất nhiều cường giả và ma pháp trận xây dựng tầng chập này, thậm chí có thể chịu được thần khí hoặc linh vực oanh kích mà không đến mức bị phá hủy. Người khổng lồ chế ngự vòng phòng hộ chính là Trần Cuồng.

Không trung rơi xuống hai luồng sáng trắng kịch liệt nhấp nháy. Bỗng chốc chợt ngừng lại, đông tại hai hướng, chiếu rọi thân thể mỗi người.

Nói đến cũng trùng hợp, hai luồng sáng trắng chiếu rọi ở vị trí Kỵ Sĩ Thánh Điện và Ma Pháp Thánh Điện.

Hai bóng người theo đó bay ra, đi vào trong sân đấu lớn.

Thánh Điện Đại Tái trận đấu đơn thứ nhất lập tức bắt đầu. Trọng tài đều ở trên đài khách quý. Họ chỉ giữ vòng phòng hộ, sẽ không có người vào trong đấu trường.

Cường giả có thể tham gia cỡ như Thánh Điện Đại Tái sao có thể không đoán ra được thắng thua cuối cùng? Nếu thực lực hai bên san sát nhau, vậy sẽ do đích thân Trần Cuồng phán định thắng thua. Tất cả người dự thi thêm vào Quang Chi Thần Hi là một trăm chín mươi người, đương nhiên không thể lãng phí bất cứ thời gian nào. Giây phút họ vào trong sân thì đại tái đã bắt đầu rồi.

Tu vi đạt trên cấp tám, có rất nhiều nhược điểm về chức nghiệp đã không còn tồn tại. Vậy nên trừ Mục Sư Thánh Điện ra, năm Thánh Điện khác đều sẽ không được hạn chế hay tăng phúc đặc biệt.

Sau khi vào trong sân đấu lớn Thánh Minh, tất cả kỵ sĩ thí sinh sớm thu lại giáp trụ, lúc này hoàn toàn là tay không vào sân. Màn sáng phòng hộ ở trước mỗi một đại biểu Thánh Điện đều có một cánh cửa nhỏ có thể đi vào.

Kỵ sĩ vừa vào sân thì sau lưng bỗng chốc lấp lánh quang văn sao sáu cánh màu vàng. Cùng với tiếng gầm tràn ngập uy nghiêm, một con hổ màu vàng rực rỡ xuất hiện. Kỵ sĩ thân hình chợt lóe đã ngồi trên lưng hổ, lao nhanh hướng ma pháp sư phía xa.

Hổ vàng lưng có đôi cánh, thân dài hơn năm mét, uy mãnh hùng tráng. Vàng sáng vàng nồng đậm bùng phát, há to mồm, một chuỗi quang bạo đạn bắn hướng ma pháp sư.

Quang Minh Thánh Hổ, ma thú cấp chín, Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ có thể được nó đều là người nổi bật trong Kỵ Sĩ Thánh Điện. Cường đại nội tình khiến mỗi thí sinh đều có thực lực mạnh mẽ. Ở cửa thứ nhất đấu đơn, Kỵ Sĩ Thánh Điện vốn chiếm ưu thế rõ rệt. Kỵ sĩ thứ nhất ra trận này tu vi đã là đỉnh cấp tám, chỉ kém một bước là tiến vào cấp chín.

Đối thủ của gã là một ma pháp sư hỏa hệ. Bởi vì trong đại tái không thể sử dụng bất cứ trang bị gì, cho nên trong tay y không có cả ma pháp trượng. Tay phải vạch hướng hư không, nhanh chóng vẽ ra vài ma văn phức tạp. Cùng với tiếng gầm diếc tai, một con gấu lửa to xuất hiện trước mặt y. Bàn tay gấu khổng lồ liên tục vỗ, phá hủy quang bạo đạn, sai bước vọt hướng kỵ sĩ.

Đó không phải là ma pháp triệu hoán của triệu hoán sư. Bởi vì triệu hoán không phải là ma thú mà do hỏa nguyên tố ngưng kết thành nguyên tố triệu hoán thú.

Nguyên tố triệu hoán thú cũng là năng lực đặc biệt của ma pháp sư cấp tám. Có sức bật mạnh, năng lực chén đấu kéo dài mạnh, ưu điểm là tiện chỉ huy, thiếu sót là tiêu hao linh lực nhiều.

Có Hỏa Hùng che chắn, ma pháp sư hỏa hệ nhanh chóng ngâm xương chú ngữ. Không có trang bị giúp đỡ, dù y có là ma pháp sư đỉnh cấp tám thì thi triển một ít ma pháp cường đại cũng cần đủ thời gian ngâm xương mới được.

Quang Minh Thánh Hổ chờ kỵ sĩ chỉ chốc lát đã xông tới trước mặt Hỏa Hùng. Kỵ sĩ tự biết lượng sức, không dây dưa với Hỏa Hùng. Quang Minh Thánh Hổ cong lưng, ngay sau đó, bắn hẳn lên cao. Linh cánh vàng mở ra sau lưng kỵ sĩ, tay phải lấy lửa vàng mãnh liệt ngưng kết thành thánh kiếm, đập xuống đất, đánh hướng ma pháp sư. Đằng sau là Hỏa Hùng và Quang Minh Thánh Hổ đấu một chỗ.

Trong cường giả cùng cấp, dưới tình huống bình thường thì chắc chắn là lực công kích của ma pháp sư mạnh nhất. Bởi thế, muốn chiến thắng một ma pháp sư, đầu tiên phải kiềm chế ma pháp của y, tuyệt đối không thể để y hoàn toàn phát huy ra ma pháp. Nếu không thì trước ma pháp gió lốc mưa sa liên tiếp, sợ là chỉ có con đường bại lui,

Thánh kỵ sĩ cấp tám lựa chọn không thể nghi ngờ là rất chính xác. Nhưng Thánh Ma Đạo Sư cấp tám cũng không phải ăn chay. Quang Minh Kiếm sắc bén từ trên trời giáng xuống, thân thể y đột nhiên biến hư ảo, tay phải nâng lên chỉ hướng không trung. Bỗng chốc một xiềng xích như ngọn lửa nghênh đón Thánh kỵ sĩ cấp tám.

Hỏa Thần Nhất Chỉ. Dưới tình huống không có bất cứ trang bị phụ trợ mà y có thể trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành ma pháp cấp tám cường đại này, thực lực đủ khiến người chần kinh.

Kỵ sĩ đôi tay nắm thánh kiếm, một vệt thánh quang trắng tinh khiết đậm đặc lóe lên, nhiễm gã thành thánh khiết. Không có né tránh, càng không lùi bước, cứ thế nghênh đón Hỏa Thần Nhất Chỉ giáng xuống.

Bởi vì kỵ sĩ này biết rõ, nếu mình rút lui trước đòn kia, vậy tiếp đến sẽ hoàn toàn rơi vào bị động, muốn xoay người thì gần như là vô vọng.

Màu vàng và màu đỏ ở trên không trung bùng nổ. Toàn thân Thánh kỵ sĩ bao phủ một tầng ánh lửa. Không thể không nói, về mặt công kích thì kỵ sĩ và ma pháp sư có chênh lệch nhất định. Gã kêu rên một tiếng, người có dấu vết nám đen.

Tuy lần này va chạm kỵ sĩ chịu thiệt nhưng mục đích của gã đã đạt thành. Cuối cùng không bị Hỏa Thần Nhất Chỉ đánh lùi. Ánh sáng vàng chợt lóe, tăng tốc, chớp mắt đã đến trước mặt ma pháp sư, đó là kỹ năng cường đại của kỵ sĩ cấp tám, Quang Tốc Thiểm, cũng là kỹ năng hiệu quả nhất đối phó ma pháp sư. Thi triển ra trong khoảng cách này, ma pháp sư dù muốn ngăn cản gã tiếp cận cũng rất khó làm được.

“Thảm Phán!” Kỵ sĩ hét lớn một tiếng, tiếng gầm như chuông ngân rung động toàn trường.

Một luồng sáng trắng thánh khiết từ trên trời giáng xuống, vừa lúc rơi vào người Thánh Ma Đạo Sư.

Chỉ thấy quanh người Thánh Ma Đạo Sư lóe tầng sáng vàng mờng lung, bên trong thì xuất hiện màn sáng đỏ tựa như thủy tinh điêu khắc thành.

Bị kỵ sĩ tiếp cận hiển nhiên là tình huống bất cứ ma pháp sư nào cũng không muốn đối mặt. Tay phải Thánh Ma Đạo Sư duỗi thẳng trước ngực, vừa nhờ vào ma pháp phòng ngự chống cự uy lực Thẩm Phán Chi Quang, cùng lúc đó, tay phải đẩy ra, một đoàn sáng chói mắt ngưng kết mạnh đánh hướng Thánh kỵ sĩ.

Sau khi đạt đến tu vi cấp tám, ma pháp sư không còn yếu về mặt chiến đấu cự ly gần, bởi vì họ có rất nhiều ma pháp phòng hộ và thuần phát. Chỉ cần tập trung tinh thần đối mặt thì không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Nhưng mà, Thánh kỵ sĩ đã tới gần trước người Thánh ma Đạo Sư, sao có thể bị y đánh lui được? Chân phải bỗng giẫm mặt đất, cùng lúc đó, thánh kiếm trong tay bỗng một chia thành hai, thân thể cứng rắn đụng vào ánh lửa. Ánh sáng vụn vụn lóe sáng, đoàn lửa nồng đậm kia chớp mắt tản ra tứ phía.

Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn.

Dưới đòn tấn công liên tiếp, Thánh kỵ sĩ này lại liên tục phát ra Thẩm Phán Chi Quang và Nguyên Tố Mẫn Diệt Quang Hoàn. Gã chính là kỵ sĩ! Chưa tới cấp chín sao có thể nhanh chóng phóng ra kỹ năng cường đại đến thế?

Cũng ngay lúc này, Hỏa Hùng và Quang Minh Thánh Hổ sau lưng kỵ sĩ đã chia ra thắng bại. Hỏa Hùng rốt cuộc chỉ là vật triệu hoán, tuy lúc mới bắt đầu còn chiếm vài phần ưu thế, nhưng người triệu hoán nó đang đối phó đòn tấn công điên cuồng của Thánh kỵ sĩ, không rảnh chỉ huy nó, rốt cuộc vẫn là bị Quang Minh Thánh Hổ đập nát.

Chiến đấu lúc này đã tiến vào trạng thái gay cấn. Giây phút thánh kỵ sĩ đập nát đoàn lửa kia thì trận so tài này đã tới hồi chung kết. Kiếm Nhãn Phong Bạo bỗng bộc phát, đôi kiếm chém ra. Đoàn sáng vàng khổng lồ mang theo kiếm ý vô cùng sắc bén va chạm vào vòng bảo hộ lửa của Thánh Ma Đạo Sư, đánh y bay ra ngoài.

Khoảnh khắc bay ra, Thẩm Phán Chi Quang rốt cuộc phối hợp Kiếm Nhãn Phong Bạo phá hủy phòng ngự của y.

“Trận đấu kết thúc, Kỵ Sĩ Thánh Điện thắng, hai người quay về chỗ.” Thanh âm uy nghiêm của Trần Cuồng vang lên.

Ma pháp sư không bị thương nhưng mặt đầy xấu hổ. Y đích thực thua rồi, bởi vì uy lực chân chính của Kiếm Nhãn Phong Bạo không phải đánh bay mà là hấp thu và liên tục công kích. Nếu không phải vị Trừng Giới kỵ sĩ này nương tay, vậy mạng sống của y sẽ kết thúc dưới Kiếm Nhãn Phong Bạo.

Chẳng biết khi nào thì một đoàn sáng vàng nhảy tới đầu vai kỵ sĩ. Thánh kỵ sĩ tay trái giơ ngang ngực, hướng Thánh Ma Đạo Sư hành lễ kỵ sĩ, nhanh chóng quay về chỗ của mình.

Thánh Ma Đạo Sư thấy đoàn sáng vai trên vai gã, thoáng chốc giật mình hiểu ra. Cái này thua không oan! Tên này lại có một Quang nguyên tố tinh linh. Xem thể tích của tinh linh chắc là đã tiến hóa một lần, hèn chi gã có thể gần như không gián đoạn sử dụng kỹ năng cường đại của kỵ sĩ.

Trận chiến đấu tiên cứ thế kết thúc, nhưng so tài không hề tạm ngừng. Hai luồng ánh sáng tuyển chọn lúc trước lại xuất hiện giữa không trung. Ánh sáng lấp lóe nhanh chóng chọn ra hai thí sinh đấu trận thứ hai. Thời gian gấp rút không thể chậm trễ, đương nhiên phải tiếp tục tiến hành trận đấu.

Hai người mới đấu xong thì tự quay về chỗ ngồi của mình. Có thể thấy chỗ Thánh Ma Đạo Sư biến âm ỉ, biểu hiện y bị đào thải. Còn đỉnh đầu Thánh kỵ sĩ thì thêm đoàn sáng vàng, chứng minh gã thông qua vòng thứ nhất.

Trong sân đấu lớn Thánh Minh có thể nói là các loại thần kỳ, những cảnh tượng kỳ lạ này đều là thành quả nghiên cứu nhiều năm nay của Liên Minh Thánh Điện.

Trận đấu tiếp theo càng thêm căng thẳng kịch liệt. Cường giả năm Thánh Điện dưới ánh sáng tuyển chọn thi nhau ra sân. Chớp mắt đã qua bảy trận. Trong năm Thánh Điện, có thu hoạch lớn nhất là Kỵ Sĩ Thánh Điện, lần lượt ba người ra trận đều chiến thắng. Chiến Sĩ Thánh Điện ra sân nhiều người nhất, có năm người nhưng thua mất bốn trận, trở thành đá kê chân của Thánh Điện khác.

Nhưng trận so tài chỉ mới bắt đầu mà thôi. Tất cả thí sinh thi đấu đơn có tới một trăm chín mươi người, vòng thứ nhất phải tiến hành chín mươi lăm trận so đấu, mới chưa tới một phần mười, trận kế tiếp sẽ càng thêm kịch liệt.

Trong trận so đấu vòng thứ nhất, ánh sáng tuyển chọn cố gắng tách năm Thánh Điện ra, không để họ xuất hiện tình thế tàn sát lẫn nhau. Đợt đầu cá nhân sau đó cũng thế, trừ phi nhân số Thánh Điện nào đó chiếm cứ ưu thế tương đương, nếu không thì sẽ không dễ dàng xuất hiện việc đụng độ nhau.

Ánh sáng tuyển chọn trận thứ tám lấp lóe, nhanh chóng chiếu rọi vào trận doanh Thích Khách Thánh Điện, mà một cái khác thì chính xác chiếu vào một góc sân, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi bình tĩnh đứng đó. Đây là lần đầu tiên ánh sáng tuyển chọn chiếu rọi tại trận doanh Quang Chi Thần Hi, chọn người thứ ba bên trái.

Bởi vì Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không có cửa tiến vào sân nên vị Săn Ma giả là từ cửa ánh sáng khu dự thi Kỵ Sĩ Thánh Điện vào trong sân.

Khu vực Thích Khách Thánh Điện và Kỵ Sĩ Thánh Điện gần nhau, thích khách bị chọn trúng vừa vào đấu trường lập tức tiến vào trạng thái ẩn thân.

Trận so tài đã qua bảy lần, Kỵ Sĩ Thánh Điện thắng ba trận, bốn Thánh Điện khác mỗi bên một trận. Chẳng qua Chiến Sĩ Thánh Điện số người ra sân tới năm người cho nên mới rơi vào thế yếu. Thích Khách Thánh Điện xuất trận thích khách thứ hai, người trước đó đã chiến thắng nên cường giả thích khách này tràn đầy tự tin.

Trước khi vào sân thì Săn Ma giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đã cởi ra áo choàng lớn trên người, lộ trang phục bên trong, để chứng minh mình không sử dụng bất cứ trang bị gì.

Nhìn bộ dạng của gã, dù là trên khán đài hay là dân chúng bên ngoài đều cảm không được phát ra tiếng kinh hô. Bởi vì Săn Ma giả của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi này thật sự quá trẻ tuổi.

Thoạt nhìn tuổi chưa tới ba mươi, mày kiếm mắt sao, khuôn mặt kiên nghị anh tuấn, dáng người cao to, vai rộng lưng dài.

Trong Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ bên Kỵ Sĩ Thánh Điện có một nửa người nhận ra gã. Thấy gã xuất hiện thì có người hô nhỏ.

“Văn Chiêu, là Văn Chiêu. Không phải gã đã mất tích lâu rồi sao? Không ngờ lại trở thành một thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi!”

Không sai, người thứ nhất đại biểu Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi ra trận chính là Dương Văn Chiêu.

Lúc này Dương Văn Chiêu so với bốn năm trước thì trầm ổn nhiều, hơn rất nhiều. Vốn gã đã nổi tiếng trầm ổn nhưng bên trong vẫn có sự kiêu ngạo. Mà gã bây giờ thì tựa như cổ ngọc, yên tĩnh mà ôn hòa, mất đi khí thế sắc bén trước kia. Sự trầm ổn rộng rãi đó khiến nhiều Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đều kinh thán.

Bước ra một bước, Dương Văn Chiêu đã tiến vào đấu trường, hình ảnh kỳ lạ xuất hiện. Khi gã bước vào, một tầng sáng vàng kỳ lạ khuếch tán từ người gã.

Thánh Quang Tráo? Hầu hết kỵ sĩ đều nhận ra kỹ năng này. Chẳng qua Thánh Quang Tráo trong kỹ năng các kỵ sĩ thì quá cấp thấp, sao lại sử dụng nó trong Thánh Điện Đại Tái?

Năm nay Dương Văn Chiêu chỉ mới ba mươi tuổi, có thể tham gia Thánh Điện Đại Tái đủ khiến người chấn kinh, nhưng vừa lên đã dùng kỹ năng này khiến Kỵ Sĩ Thánh Điện như bị tưới bồn nước lạnh.

Dù gã đại biểu không phải là Kỵ Sĩ Thánh Điện, nhưng nói sao thì Dương Văn Chiêu cũng là cháu trai của Dương Hạo Hàm! Dương Hạo Hàm bởi vì đảm nhiệm minh chủ đợt trước, lần này ông không thể tham gia Thánh Điện Đại Tái. Trong mắt kỵ sĩ cường đại thì Dương Văn Chiêu ở ý nghĩa nào đó tương đương với đại biểu Dương Hạo Hàm. Dù gã vì ai mà chiến, cao tầng Kỵ Sĩ Thánh Điện đương nhiên không hy vọng sẽ thấy trận đấu thất bại.

Ngay lúc mọi người kinh ngạc vì Dương Văn Chiêu phóng ra Thánh Quang Tráo thì nhanh chóng phát hiện, Thánh Quang Tráo này không hề đơn giản. Bởi vì phạm vi phóng thích quá lớn.

Lấy thân thể Dương Văn Chiêu làm trung tâm, ánh sáng vàng Thánh Quang Tráo nhanh chóng lan tràn, chớp mắt đã tới phạm vi ba mươi mét. Cùng lúc đó, đôi tay Dương Văn Chiêu tách ra hai bên người, hai luồng sáng trắng cùng lấp lánh, hai thanh thánh kiếm xuất hiện.

Thánh kiếm tỏa ra ánh sáng sắt thép hiện ra đầy đủ uy lực linh cương. Linh cương? Cấp tám mà có thể dùng linh cương ngưng kết thành kiếm, chỉ sợ phải tới đỉnh tu vi cấp tám mới làm được. Hơn nữa nhìn biểu tình nhẹ nhàng của Dương Văn Chiêu, dường như không tiêu hao nhiều lắm.

Thánh kiếm tinh khiết tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, cả người Dương Văn Chiêu như cũng tiến vào trạng thái kỳ lạ. Chân phải bước ra một bước, thân thể bình bồng giữa không trung. Sau lưng đôi linh cánh vàng to lớn giương ra. Trong con người của gã lóe hai điểm đỏ, ánh mắt chậm rãi liếc trong sân.

Kỵ sĩ trẻ như vậy mà đã là đỉnh cấp tám? Không cần nghi ngờ, Dương Văn Chiêu ra trận lập tức rung động toàn trường. Đặc biệt là đem đến uy hiếp rất lớn với mấy Thánh Điện khác. Ai nói cao tăng Kỵ Sĩ Thánh Điện yếu đuối rồi, họ bồi dưỡng ra một Thánh kỵ sĩ trẻ tuổi như thế. Có thể tưởng tượng ra, chẳng bao lâu sau Dương Văn Chiêu tất nhiên có thể đột phá cấp chín, thậm chí có khả năng trở thành Thần Ấn kỵ sĩ đời tiếp theo Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Người thông minh đều thấy ra tác dụng của Thánh Quang Tráo là cái gì. Đây là vì tìm kiếm tung tích của thích khách. Sau khi thích khách ẩn thân, chỉ cần va chạm với bất cứ linh lực nào thì sẽ lập tức hiện thân ra. Phạm vi Thánh Quang Tráo của Dương Văn Chiêu rộng lớn như vậy, một khi dò xét ra vị trí của thích khách thì chắc chắn gã có đủ thời gian phản ứng. Không chỉ thế, trong mắt gã lấp lánh ánh sáng đỏ rõ ràng là kỹ năng Tỏa Định của kỵ sĩ.

Từ ý nghĩa nào đó thì kỵ sĩ chính là khắc chế thích khách. Một khi bị kỵ sĩ tập trung, vậy thích khách chỉ còn nước đánh bừa.

Thích khách đó cũng đủ trầm ổn, lão luyện. Đối mặt tình thế như vậy, y không nóng lòng ra tay mà ẩn núp đi. Sân đấu Thánh Minh cực lớn, tuy Thánh Quang Tráo của Dương Văn Chiêu bao phủ phạm vi rất lớn, nhưng còn kém xa so với diện tích đấu trường. Bởi vậy, trong mắt y, chỉ cần mình không chủ động ra tay thì Dương Văn Chiêu không thể nào tìm ra mình được.

Hiện nay y thi triển ẩn thân, so với Dương Văn Chiêu thi triển linh cương, Thánh Quang Tráo và kỹ năng Tỏa Định sẽ tiêu hao linh lực nhiều hơn. Có lẽ thời gian trận đấu này kéo dài lâu chút, nhưng Đế Thích núp trong chỗ tối có lòng tin sẽ giành được chiến thắng.

Đang lúc Đế Thích nghĩ ra cách hay thì Dương Văn Chiêu động. Gã tĩnh lặng đứng đó, sương mù vàng đậm dâng lên quanh người gã, Súc Thế.

Lúc trước khi Long Hạo Thần tham gia thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn thì từng có không ít người ném mùi cay đắng bởi kỹ năng Súc Thế của hắn. Bây giờ Dương Văn Chiêu cũng bắt chước y như vậy.

Có thể hiểu ra suy nghĩ của gã sợ là chỉ có thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Còn mấy người đang xem cuộc chiến lại không rõ, vì sao Dương Văn Chiêu làm như vậy. Tuy kỹ năng Súc Thế có thể giúp lực công kích bản thân tăng mạnh hơn, nhưng nếu không tìm ra mục tiêu thì có tác dụng gì chứ? Sẽ chỉ càng nhanh chóng tiêu hao linh lực!

Long Thiên Ấn ngồi ngay ngắn trên ghế dự thi Kỵ Sĩ Thánh Điện, khóe môi nhếch lên lộ nụ cười nhạt.

“Thằng bé Văn Chiêu mất tích quá lâu, rất nhiều người đã quên nó có được năng lực là cái gì. Xem ra nó sẽ mang đến niềm vui bất ngờ cho mọi người.”

Đế Thích đối đầu với Dương Văn Chiêu cũng tràn ngập nghi hoặc. Thánh kỵ sĩ tuổi trẻ này thi triển kỹ năng Súc Thế không lẽ là muốn dụ mình ra ngoài? Thế này cũng quá mơ mộng hão huyền rồi. Lẽ nào không biết bây giờ quan trọng nhất với chúng ta là tâm tính ư? Sao có thể phạm vào sai lầm như vậy?

Đế Thích lạnh lùng núp trong chỗ tối, thậm chí ngủ đông tại đó, không động đậy. Y phải nhìn xem sau khi Súc Thế rồi Dương Văn Chiêu có thể làm cái gì.

Từ khi bắt đầu đấu đơn đến nay lần đầu tiên xuất hiện tình hình lạnh lẽo. Nhưng có nhiều người biết, trong tình huống này, chỉ cần hai bên vừa ra tay thì liền phân thắng bại. Nếu Dương Văn Chiêu có thể tìm ra vị

trí của đối thủ, vậy uy lực Súc Thế thêm vào tu vi đỉnh cấp tám của gã, thích khách cùng là cấp tám chắc chắn thất bại. Nhưng mặt khác, nếu Dương Văn Chiêu không thể một chiêu chiến thắng, vậy sẽ cho Đế Thích cơ hội, gã không có khả năng lật ngược tình thế.

Dương Văn Chiêu không Súc Thế quá lâu. Vị trí ngực gã chẳng biết khi nào thì có đoàn sáng xanh nhạt. Đoàn sáng này bị linh lực quang hệ mạnh mẽ của gã che giấu nên không hiện ra, phải nhìn kỹ mới phát hiện được.

Sau khi đoàn sáng xanh xuất hiện, một luồng sáng xanh kỳ lạ bắn ra khỏi ngực Dương Văn Chiêu. Luồng sáng này hiện hình quạt phát ra quét tới trước mặt. Khiến người rung động là, khi luồng sáng tiếp xúc với vòng phòng hộ phía xa đối diện Dương Văn Chiêu thể nhưng lại xuyên qua, thoát trông không sinh ra va chạm với vòng phòng hộ.

Đây là năng lực gì vậy? Không ngờ không bị vòng phòng hộ ngăn cản?

Rất nhanh, mọi người liền biết năng lực này là gì. Dương Văn Chiêu ngừng Súc Thế, thân thể gã làm động tác chuyển nửa vòng. Trước ngực gã phóng ra luồng sáng xanh tựa như máy quét lướt toàn trường. Thích khách ẩn thân bị quét trúng bỗng chốc hiện hình trong luồng sáng xanh. Ngay sau đó, một điểm đỏ rơi trên người y, là Tỏa Định của kỵ sĩ.

Đôi cánh sau lưng vỗ đập, Dương Văn Chiêu sau khi Súc Thế tựa như con sư tử vàng, Quang Túc Thiểm, tấn công chính diện.

Khi Thánh Quang Phổ Chiếu cường đại của gã rơi vào người thích khách, song kiếm linh cương cũng nặng nề chém hai bên người thích khách. Cùng lúc đó, phát động Thánh Quang Bạo Chấn, bắn đối phương văng ra đụng vào vòng phòng hộ sau đó bắn ngược trở về.

Nếu thích khách vừa lên liền đánh liều thì có lẽ còn mấy phần cơ hội. Nhưng sau khi Dương Văn Chiêu đã Súc Thế xong, nếu mới này song kiếm chém vào y thì y chết chắc rồi.

“Ta thua.” Gian nan thốt ra ba chữ, Đế Thích năm nay bảy mươi tuổi có ý nghĩ tìm khối đầu hủ đập đầu chết cho rồi. Thua so tài không mất mặt, mất mặt ở chỗ chưa phát huy thực lực đã thua.

Rõ ràng y bị tuổi trẻ và hành động trước đó của Dương Văn Chiêu che mắt, không ngờ là gã có linh lô cường đại có năng lực dò xét.

Đây chính là năm đó tại thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn, Long Hạo Thần từ bỏ ban thưởng linh lô, Dương Văn Chiêu đã có được nó. Tuy linh lô này không có năng lực công phòng gì, nhưng trời sinh khắc chế thích khách. Khi đó Dương Văn Chiêu dựa vào linh lô này dẫn theo Săn Ma Đoàn lấy được không ít thành tích, đáng tiếc cuối cùng đụng phải Long Kỵ Ma Thần.

Gã mất tích lâu như vậy, người còn nhớ gã có linh lô này cực kỳ ít ỏi. Coi như là trong Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng không mấy người nhớ rõ, chứ nói chi là thích khách mới rồi.

Làm người thứ nhất của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi xuất trận, Dương Văn Chiêu đem đến khởi đầu tốt đẹp cho Quang Chi Thần Hi.

Nhìn Dương Văn Chiêu ra khỏi sân quay về chỗ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, khóe miệng Lý Chính Trực co giật. Ông hiểu rõ, bản thân Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đã có hai kỵ sĩ. Nhưng ông biết Dương Văn Chiêu là ai, cháu trai của Dương Hạo Hàm đó thôi. Nhưng trong mắt ông, Dương Văn Chiêu này nên kém hơn Long Hạo Thần rất nhiều. Thực lực của gã đã tới trình độ đỉnh cấp tám, vậy Long Hạo Thần thì sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lý Chính Trực kiếm không được nhìn hướng người đứng bên trái phía trong cùng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Tuy không nhìn rõ khuôn mặt nhưng từ người hắt tỏa ra khí chất nhu hòa, thêm nữa hôm qua Đàm Hoàn báo cáo, Lý Chính Trực biết người đó chắc là Long Hạo Thần.

Thịt mỡ trên mặt khẽ run, Lý Chính Trực nheo mắt lại, lòng thầm nghĩ, Long Hạo Thần, ta phải xem coi trong Thánh Điện Đại Tái này người rốt cuộc có thể đi bao xa.

Ông không cho rằng một đội Săn Ma Đoàn có thể đối kháng với Thánh Điện trong Thánh Điện Đại Tái. Long Hạo Thần không lựa chọn trở về Thánh Điện, chẳng lẽ là không hy vọng đồng bạn trong đội quay về

các Thánh Điện tham gia chiến đấu?

Mãi đến hiện giờ Lý Chính Trực vẫn không hiểu rõ vì sao Long Hạo Thần dùng cách này xuất hiện tại Thánh Điện Đại Tái. Nhưng ông hiểu rằng, sau hơn bốn năm Long Hạo Thần trở về, tương lai không xa chắc chắn sẽ thành đối thủ mạnh mẽ nhất của mình. Lý Chính Trực chưa từng bởi vì Long Hạo Thần còn trẻ mà xem thường hắn.

Trận đấu tiếp tục, các Thánh Điện lục tục phát huy ra thực lực. Ba Thánh Điện mạnh nhất vẫn như cũ là Kỵ Sĩ Thánh Điện, Ma Pháp Thánh Điện và Linh Hồn Thánh Điện. Chiến Sĩ Thánh Điện và Thích Khách Thánh Điện rõ ràng yếu thế hơn chút.

Khiến người kỳ lạ là liên tiếp hơn mười trận so tài, người trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không ai được chọn. Mãi đến so tài tới trận thứ hai mươi bốn, ánh sáng tuyển chọn lại lần nữa chiếu rọi lên người thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Lần này chỗ ánh sáng tuyển chọn chiếu sáng là người có vóc dáng cao to nhất trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Đúng lúc này, một thiếu nữ vốn ngồi trên khán đài khách quý Chiến Sĩ Thánh Điện đột nhiên đứng lên. Bởi vì kích động mà đôi tay cô không ngừng run.

Váy trắng, Phong Linh Nhi.

Lúc trước khi Trần Cuồng nói ra bốn chữ Quang Chi Thần Hi thì Phong Linh Nhi đã như bị sét đánh ngang tai, ngơ ngác trên đài khách quý. Quang Chi Thần Hi, đó chẳng phải là đội của họ sao? Mất tích hơn bốn năm, tên đáng ghét rốt cuộc đã trở về?

Tin tức đột ngột khiến đầu óc cô trống rỗng. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào người cường tráng cao lớn nhất trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, mắt rướm nước.

Dạ Vị Ương ngồi bên cạnh Phong Linh Nhi. Họ làm đại biểu cho đại phòng đấu giá Thánh Minh đương nhiên có tư cách tới đài khách quý. Bốn chữ Quang Chi Thần Hi khiến cô rung động không ít hơn Phong Linh Nhi bao nhiêu. Lúc này cô không biết nên nói gì an ủi Phong Linh Nhi, chỉ có thể nắm chặt tay cô, dùng nhiệt độ của mình an ủi lòng cô.

Giờ phút này, người bị ánh sáng chọn trúng là cái tên hơn bốn năm nay khiến Phong Linh Nhi không biết lặng lẽ khóc bao nhiêu lần. Phong Linh Nhi không thể kiềm chế nội tâm kích động được nữa, thế nên mới bỗng nhiên đứng dậy.

Dạ Vị Ương vội vàng ôm lấy cô.

“Linh Nhi, đừng kích động, đây là Thánh Điện Đại Tái! Nếu thật sự là hắn thì rồi sẽ gặp nhau thôi!”

“Tên đáng ghét, tên khốn...!” Môi Phong Linh Nhi run run. Nếu không phải có Dạ Vị Ương ở một bên chống đỡ, chỉ sợ cô sẽ ngã xuống. Anh ấy trở về, chắc chắn anh ấy đã trở về.

Nước mắt đã không thể kiềm nén, như dây trân châu bị cắt đứt không ngừng tuôn rơi dọc theo khuôn mặt trắng nõn mỹ miều.

Trước ánh nhìn chăm chú của Phong Linh Nhi và Dạ Vị Ương, thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vóc dáng cao to chậm rãi bước tới lối vào khu dự thi Kỵ Sĩ Thánh Điện. Tay phải lật ngửa, kéo xuống óa choàng to trên người, lộ ra cái đầu trọc bóng lờng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

569. Chương 240: Cuồng Dã

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

“Là anh ấy!” Phong Linh Nhi thất thanh kêu, hét xong nhào vào ngực Dạ Vị Ương ngồi bên cạnh, lớn tiếng khóc.

Nhìn từ mặt ngoài thì tính cách của Dạ Vị Ương phóng khoáng hơn Phong Linh Nhi nhiều, dường như sức chịu đựng cũng mạnh hơn. Kỳ thật Phong Linh Nhi mới là thật sự kiên cường, nếu không thì người kế thừa đại phòng đấu giá Thánh Minh đã không phải là cô.

Nhưng dù cô có kiên cường hơn thì vẫn là con gái! Cái tên đó vừa đi là gần năm năm bất tin, dù một chút tin tức cũng không truyền về. Thậm chí Xích Long giáp cô tặng cho cũng bị phá vỡ. Phong Linh Nhi gần như mỗi ngày thôi miên mình, không ngừng tự nhủ gã còn sống. Nhưng sâu trong tim cô làm sao không biết khả năng gã sống sót thấp cỡ nào.

Hôm nay tại sân đấu lớn Thánh Minh này, cô rút cuộc lần nữa gặp gã. Dù thế nào thì gã vẫn còn sống! Dù trong lòng Phong Linh Nhi có oán nhiều hơn nữa, khoảnh khắc này cũng kiềm không được mừng muốn khóc. Anh ấy còn sống, anh ấy còn sống, anh ấy đã trở lại.

Lệ như suối trào, người kiên cường quản lý đại phòng đấu giá Thánh Minh lúc này không thể khống chế được cảm xúc của mình.

Đúng vậy, cởi xuống áo choàng, lộ ra khuôn mặt vốn có, chính là Giới Luật Mục Sư duy nhất của Mục Sư Thánh Điện, Tư Mã Tiên đầu trọc.

So với hơn bốn năm trước thì vóc dáng gã thêm cao to, nhưng gã vẫn không quên thân phận mục sư của mình. Áo choàng mục sư bị cơ bắp gã banh chặt cứng. Chỉ đứng đó thôi đã cho người áp lực như núi cao.

Trong con người lấp lóe ánh sáng vàng, Tư Mã Tiên cất bước vào đấu trường. Dường như gã cảm nhận được cái gì, bản năng nhìn hướng đài khách quý Chiến Sĩ Thánh Điện. Chẳng qua đài khách quý rất cao, trừ phi mất gã viễn thị mới có thể xem rõ chỗ đó có gì.

Ánh sáng tuyển chọn chiếu rọi một người khác đến từ Linh Hồn Thánh Điện. Bởi vì Tư Mã Tiên còn phải cởi áo ngoài nên y vào sân sớm hơn gã.

Thánh Điện Đại Tái đối với tất cả thí sinh đều là quang vinh trong quang vinh. Có thể dự thi là quang vinh, có thể trong đại tái vì Thánh Điện đạt được điểm càng là vinh quang to lớn. Dưới tình huống như vậy đâu ai chịu nhường tay.

Trong tiếng ngâm xướng chú ngữ, một sao sáu cánh màu tím sậm xuất hiện trước mặt triệu hoán sư. Ngay sau đó, một cánh cửa lóe ánh sáng đen chậm rãi dâng trên trước mắt y.

Hơi thở âm u lưu động trong không khí, mơ hồ có sương mù đen lan tỏa.

Hắc ám thuộc tính!

Không ngờ triệu hoán sư này là hắc ám triệu hoán sư cực kỳ hiếm thấy. Ma pháp y thi triển tên gọi Địa Ngục Môn, có công dụng tương tự với Sinh Linh Môn. Hắc ám triệu hoán sư này rõ ràng có thực lực khá mạnh, thi triển Địa Ngục Môn chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế. Khi Tư Mã Tiên mới đứng lại thì Địa Ngục Môn đã xuất hiện.

“Ma pháp bổn mệnh!” Dạ Vị Ương kinh hô một tiếng, dẫn dắt Phong Linh Nhi tâm tình kích động nhìn hướng sân đấu.

Ma pháp bổn mệnh chỉ có triệu hoán sư Linh Hồn Thánh Điện mới tu luyện được. Triệu hoán sư thường có triệu hoán thú bổn mệnh của mình, dốc sức bồi dưỡng sẽ trở thành giúp ích lớn nhất cho mình. Nhưng không phải tất cả triệu hoán sư đều có thể tìm ra và thu phục ma pháp thích hợp, làm bổn mệnh triệu hoán thú của mình. Dưới tình huống này, họ còn có lựa chọn khác, đó là ma pháp bổn mệnh!

Cái gọi là ma pháp bổn mệnh chính là đem một ma pháp khắc sâu vào linh hồn mình, thành một phần thân thể. Triệu hoán sư có được ma pháp bổn mệnh sẽ không thể có bổn mệnh triệu hoán thú nữa. Nhưng ma pháp sẽ dựa theo thực lực của họ đột phá ma pháp bản thân và tăng hạn chế cùng bậc lên đến trình độ càng cao. Không cần nghi ngờ, hắc ám triệu hoán sư trước mắt đã làm được điều này, ma pháp bổn mệnh của y chính là Địa Ngục Môn.

Bản thân Địa Ngục Môn chính là ma pháp cấp bảy, giống như Sinh Linh Môn. Nhưng sau khi trở thành ma pháp bổn mệnh của y, cùng với tu vi y tăng lên sẽ biến càng mạnh mẽ hơn.

Vị hắc ám triệu hoán sư này thoát trông hơn năm mươi tuổi, trong số thí sinh coi như còn trẻ, tu vi của y đã tới đỉnh cấp tám. Ma pháp bốn mệnh cường đại cũng tăng tới đỉnh cấp tám, coi như là đối mặt cường giả cấp chín thì y có tự tin liều đấu một phen.

Phong Linh Nhi nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, đưa ánh mắt hướng về trong sân, bắt giác nảy sinh vô cùng lo lắng.

Địa Ngục Môn ma pháp bốn mệnh rất là mạnh. Không chỉ sức bật mạnh, sau khi hoàn thành thuận phát thì ma pháp kéo dài thậm chí tới khi triệu hoán sư hao hết toàn bộ ma lực.

Bình thường thì trong trận đấu đơn, ma pháp có tính kéo dài như Sinh Linh Môn, Địa Ngục Môn không thể nào bị thi triển ra, bởi vì thời gian ngâm xương quá dài. Làm ma pháp bốn mệnh, hắc ám triệu hoán sư trong thời gian cực ngắn hoàn thành nó, còn là Địa Ngục Môn đã tăng cấp thì hoàn toàn khác hẳn.

Tư Mã Tiên trong tình huống tay không tắc mắt Địa Ngục Môn! Phong Linh Nhi biết rất rõ năng lực lão trọc này, không có Quang Chi Đại Lực Hoàn trong tay, gã có thể phát huy ra mấy phần thực lực?

Nỗi lo lắng khiến trong lòng hưng phấn, vui sướng và vô cùng oán giận đều bị che đậy, Phong Linh Nhi nắm chặt tay Dạ Vị Ương, căng thẳng nhìn chằm chằm tình thế trong sân.

Tư Mã Tiên bước vào đấu trường nhưng không dừng bước, cũng không thi triển bất cứ kỹ năng gì, cứ thế ngẩng đầu sải bước hướng hắc ám triệu hoán sư. Đối với người bình thường thì tốc độ của gã coi như là sải bước, nhưng đối với cường giả tham gia Thánh Điện Đại Tái thì lại quá chậm.

Hắc ám triệu hoán sư đứng đối diện nhìn Tư Mã Tiên, có chút nghi hoặc, thậm chí còn đang nghĩ phải chăng mình đã quá cẩn thận, vừa lên liền sử dụng ma pháp bốn mệnh.

Đối diện là loại người gì chứ! Thoạt trông bộ dạng tối đa là ba mươi tuổi, vóc dáng cao to thậm chí có thể sánh ngang với địa long, nhưng lại cứ mặc áo choàng mục sư, quá quái dị.

Hơn nữa hàng này không dùng bất cứ kỹ năng gì, giống như người thường sải bước hướng tới mình. Thi đấu cá nhân Thánh Điện Đại Tái đã đánh không ít trận, nhưng loại tình huống trước mắt là lần đầu tiên xuất hiện.

Vị hắc ám triệu hoán sư này ở trong Linh Hồn Thánh Điện địa vị không thấp, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú. Sau ngắn ngủi kinh ngạc, y lập tức làm ra quyết định. Mặc kệ đối thủ ra sao, mình phải dốc hết sức ứng phó, kiếm một điểm cho Linh Hồn Thánh Điện.

Uy lực Địa Ngục Môn hiện rõ ra. Từng con chó địa ngục cả người tỏa lửa đỏ sậm điên cuồng chạy ra khỏi Địa Ngục Môn, vọt hướng Tư Mã Tiên.

Đám chó địa ngục này nhiều tới mười hai con. Chó địa ngục là sinh vật địa ngục có hai thuộc tính hắc ám và hỏa, tương đương với cường giả nhân loại cấp sáu. Chúng nó không có kỹ năng công kích gì, chỉ am hiểu công kích vật lý. Nhưng tất cả công kích vật lý đều kèm theo hiệu quả hắc ám và hỏa. Tính dẻo dai cực mạnh, kiên nhẫn, một khi bị chúng nhắm trúng chính là tình hình không chết không ngừng.

Nhìn đám chó địa ngục này, Tư Mã Tiên vẫn tiếp tục hướng tới hắc ám triệu hoán sư. Đầu trọc dưới ánh sáng sân đấu lớn chiếu rọi tỏa ánh sáng chói lòa.

Tốc độ của chó địa ngục rất nhanh, chỉ chớp mắt mười hai chó địa ngục đã vọt tới trước mặt Tư Mã Tiên.

Những con chó địa ngục chẳng những mạnh mẽ hơn nữa thoát trông có tổ chức. Ba chó địa ngục đứng trước nhất cùng nhào tới Tư Mã Tiên, chín con khác thì có ba con bay vọt lên, sáu con khác chia hai bên bọc đánh, phong kín các con đường Tư Mã Tiên đi tới.

Trên đỉnh đầu chúng có đôi sừng lấp lóe ánh đỏ và đen duỗi thẳng tới trước, dùng ưu thế quần thể đấu với Tư Mã Tiên.

Hắc ám triệu hoán sư khoanh chân bênh bồng trên Địa Ngục Môn, trong miệng không ngừng đọc chú ngữ. Bên trong Địa Ngục Môn dường như tỏa ra linh lực càng thêm mãnh liệt. Âm u, trầm thấp, không biết đang cùng sinh vật nào bên địa ngục giao lưu.

Y không nghĩ dùng chó địa ngục đánh bại Tư Mã Tiên, chỉ cần bám chặt lấy gã là đủ rồi. Theo y thấy thì chỉ cần mình hoàn thành ma pháp tiếp theo, vậy thì thắng chắc.

Xem cuộc chiến, người khấn trương nhất không thể nghi ngờ chính là Phong Linh Nhi. Nhìn Tư Mã Tiên tay không tác sát bị mười hai chó địa ngục vây công, cô bất giác ngừng thở. Trong lòng cô mắng Tư Mã Tiên té tát, anh mới bao nhiêu tuổi đã chạy tới tham gia Thánh Điện Đại Tái chứ, chẳng lẽ muốn đi tìm chết à?

Nhưng hình ảnh tiếp theo chấn kinh toàn trường.

Đối mặt tấn công của mười hai chó địa ngục, Tư Mã Tiên mặt không biến sắc, giống như không trông thấy chúng nó. Mắt thấy mười hai con chó địa ngục đã tới trước mặt, bước chân Tư Mã Tiên tạm dừng, chân phải nặng nề giẫm mặt đất.

Chỉ nghe *oành* một tiếng, một đoàn lửa vàng đậm bùng từ người gã bùng phát, lấy thân thể Tư Mã Tiên làm trung tâm, trong phạm vi năm mét hoàn toàn biến thành hỏa cầu vàng khổng lồ.

Đây là kỹ năng gì? Đừng nói là người Thánh Điện khác trốn mắt nhìn, coi như là cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện và Mục Sư Thánh Điện giỏi nhất về năng lực quang thuộc tính thì cũng ngơ ngác nhìn.

Ngay sau đó, họ trông thấy, tên trọc bình tĩnh tiếp tục đi hướng Địa Ngục Môn, sau lưng gã, ánh lửa thu lại, mười hai con chó địa ngục biến mất, không để lại một mảnh vụn.

Trên đài khách quý Kỵ Sĩ Thánh Điện, Trần Cuồng tổng trọng tài trưởng trông thấy hình ảnh này thì mặt lộ ý cười.

“Hay cho mục sư mạnh mẽ. Cái này đâu phải là kỹ năng gì, rõ ràng là kết quả của ngoại phóng linh lực. Đơn giản, trực tiếp.”

Đương nhiên những người khác không nghe thấy lời của Trần Cuồng. Họ chỉ trông thấy mục sư đầu trọc vốc người khôì ngò vẫn tiếp tục đi hướng Địa Ngục Môn.

Kỹ năng thuần phát có thể giải quyết mười hai chó địa ngục có lực phòng ngự cực mạnh, đây là điều người thường làm được sao?

Cảm xúc của hắc ám triệu hoán sư bỗng biến khấn trương, tốc độ chú ngữ rõ ràng tăng nhanh hơn. Thấy Tư Mã Tiên sải bước cách mình chưa tới năm mươi mét, trán y đầm mồ hôi.

Tuy trong lòng muốn hết sức đối phó Tư Mã Tiên như kỳ thật y vẫn thả lỏng. Vốn y tưởng chó địa ngục ít nhất có thể bám chặt Tư Mã Tiên trên mười giây, nhưng kỳ thật Tư Mã Tiên chỉ dùng một giây đã giải quyết chiến đấu.

Chú ngữ của y đã sắp hoàn thành, không thể sửa đổi. Nhưng dựa theo tốc độ hiện nay của Tư Mã Tiên, có thể xông tới trước mặt y khi y chưa hoàn thành chú ngữ! Có thể chớp mắt giết nhiều chó địa ngục như vậy, gã sẽ không có linh cánh ư?

Nhưng khiến mọi người lại kinh ngạc là, Tư Mã Tiên chẳng những không thi triển linh cánh, khi gã đi tới cách Địa Ngục Môn hai mươi mét thì thậm chí dừng lại bước chân, bình tĩnh đứng đó, trong hai mắt toát ra đậm đặc chiến ý.

Gã làm sao vậy? Chờ đối thủ hoàn thành chú ngữ ư? Cái này cũng quá kiêu ngạo rồi!

Bỗng chốc khán giả xôn xao, họ đều thấy ra mục đích của Tư Mã Tiên.

Chỉ Tư Mã Tiên mới biết tâm tình hiện nay của mình, gã rất cần phóng thích. Vốn tính cách của gã là phóng đảng không câu thúc, yên tĩnh quá lâu, gã cần một trận đại chiến để phát tiết ra cảm xúc áp ức trong lòng.

Chú ngữ của hắc ám triệu hoán sư rốt cuộc hoàn thành, Địa Ngục Môn tỏa ra một tầng sáng tím sậm chó á h

Tuy thánh chiến mang đến tổn thất to lớn cho Thánh Minh nhưng cũng xúc tiến cường giả sinh ra. Tam Thủy Bà Bà giống như Lâm Thần, sau thánh chiến, thông qua không ngừng cố gắng đột phá bình cảnh, tu vi cũng tăng lên cấp chín, thực lực trở nên mạnh hơn nhiều. Lại thêm bản thân bà là vợ của Trần Hoàn Vũ, điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, có thể nói ở bên trong Linh Hồn Thánh Điện có địa vị cực kỳ quan trọng.

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi nhưng lại gặp một đối thủ như vậy, lần này không có ai xem trọng họ. Dù sao họ gặp phải là một cường giả cấp chín.

Khi thí sinh Quang Chi Thần Hi cởi xuống áo choàng đi vào sân thì càng khiến toàn trường xôn xao.

Cái này cũng quá trẻ đi! Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi rốt cuộc là quái vật như thế nào chứ? Không lẽ họ có trú nhan thuật? Vì sao người nào người này trẻ như thế?

Tóc dài tung bay, khuôn mặt nhỏ nhắn treo nụ cười kỳ dị, Trần Anh Nhi đi vào đấu trường.

Tam Thủy Bà Bà thấy là cô thì biểu tình có chút bất đắc dĩ nhưng không kích động. Rất rõ ràng, giống như Thái Nhi từng trước tiên quay về Thích Khách Thánh Điện, trước khi bắt đầu Thánh Điện Đại Tái thì Trần Anh Nhi cũng đã gặp ông bà nội mình.

Sau khi Trần Anh Nhi đi vào đấu trường, không ngậm xương chú ngữ mà đáng thương nhìn bà nội, bộ dạng đó như là đang nói, bà cứ làm đi, nhớ đánh nhẹ chút nha.

Tam Thủy Bà Bà khẽ thở dài, ánh mắt nhìn cô tràn đầy hiền từ. Bà bất đắc dĩ, lắc đầu nói.

“Ta nhận thua.” Nói xong ba chữ kia bà lập tức xoay người ra khỏi sân.

Trần Anh Nhi thè lưỡi, mặt tươi cười nhảy nhót ra sân.

Cái gì? Tam Thủy Bà Bà chịu thua? Đa số người cho rằng lỗi tai mình có vấn đề. Đối mặt cô gái trẻ tuổi như vậy, làm phó điện chủ Linh Hồn Thánh Điện, Thông Linh Giả cấp chín, Tam Thủy Bà Bà nhưng lại cứ thế chịu thua? Nên biết rằng đây chính là đấu loại, chỉ cần thua một trận vậy sẽ không có cơ hội ở trong cửa thứ nhất Thánh Điện Đại Tái nữa!

Lý Chính Trực nhướng mày, dường như muốn nói cái gì nhưng rốt cuộc kiềm chế. Ông hiểu biết Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, đương nhiên cũng biết quan hệ giữa Trần Anh Nhi và Tam Thủy Bà Bà.

Trong Thánh Điện Đại Tái rất ít xuất hiện tình huống trực tiếp chịu thua, nhưng không phải chưa từng có. Ví dụ đợt trước trong Thánh Điện Đại Tái, từng có hai Săn Ma giả đại biểu Thánh Điện của mình xuất chiến, khi gặp nhau thì trong đó một người chủ động nhận thua. Dù nói thế nào thì không có quy tắc hạn chế không được nhận thua. Thế nên tuy hành vi của Tam Thủy Bà Bà dẫn đến náo động, nhưng không ai có thể ngăn cản bà làm vậy. Kỳ lạ là thí sinh bên Linh Hồn Thánh Điện cũng bình tĩnh, không ai bắt màn việc Tam Thủy Bà Bà nhận thua cả.

Xem tình hình này, Lý Chính Trực bỗng cảm thấy có chút bất an. Linh Hồn Thánh Điện bình tĩnh dường như có ý nghĩa nào đó. Tuy quan hệ giữa Linh Hồn Thánh Điện và Ma Pháp Thánh Điện không thân thiết như Thích Khách Thánh Điện và Kỳ Sĩ Thánh Điện. Nhưng cho đến nay Linh Hồn Thánh Điện coi như là người ủng hộ Ma Pháp Thánh Điện, chẳng qua hai bên càng rõ ràng không khí hợp tác. Sau khi kết thúc thánh chiến, bởi vì Linh Hồn Thánh Điện và Ma Pháp Thánh Điện có tổn thất nhỏ nhất nên tốc độ bành trướng cũng là nhanh nhất.

So đấu tiếp tục.

Mỗi trận đấu Thánh Điện Đại Tái thời gian không tính quá lâu. Đầu tiên không phải là đấu tranh sống chết, hơn nữa thí sinh có cấp tám, có cấp chín, rất dễ tạo thành chênh lệch thực lực. Bởi vậy tiến độ tranh tài coi như nhanh.

Buổi trưa qua đi thì đấu đã hơn bốn mươi trận. Tính theo tốc độ này, đến buổi tối là vòng so đấu thứ nhất có thể chấm dứt.

Năm Thánh Điện dự thi thêm vào Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, cho tới bây giờ giữ thế toàn thắng chỉ có Quang Chi Thần Hi. Họ lần lượt ra trận năm người. Dương Văn Chiêu, Tư Mã Tiên, Lâm Hâm, Trần

Anh Nhi và vừa ra trận dựa vào tọa kỵ mạnh mẽ, kết hợp bản thân hoàn mỹ, cùng là đỉnh cấp tám Đoạn Úc, toàn bộ thắng trận.

Năm người ra trận chỉ có Đoạn Úc là tình huống khá gian nan, kịch chiến với một ma pháp sư tới mười phút mới dựa vào lực phòng ngự cường đại và nội tình thắng lợi, bốn người kia thắng coi như nhẹ nhàng.

Thánh Điện Đại Tái không có thời gian cơm trưa. Cường giả có thể dự thi dù là mười ngày, nửa tháng không ăn cái gì cũng không thành vấn đề. Cho nên trận đấu vẫn liên tục tiến hành.

Tới trận thứ bốn mươi tám thì thí sinh thứ sáu của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi ra trận. Lần này ánh sáng tuyển chọn chiếu rọi vào thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi hàng thứ nhất bên trái.

Khoảnh khắc ánh sáng tuyển chọn đông lại, ánh mắt cao tăng Lục Đại Thánh Điện gần như tập trung tại đó. Ai đều biết, đứng ở chủ vị Săn Ma Đoàn nhất định là đoàn trưởng của họ. Mà đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chẳng phải chính là Long Hạo Thần?

Đúng vậy, cách hơn bốn năm, Long Hạo Thần rốt cuộc lần nữa xuất hiện.

Long Hạo Thần rất xui xẻo, bởi vì một người khác bị ánh sáng tuyển chọn nhầm trúng lại là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, Khâu Vĩnh Hạo, cũng chính là cường giả đệ nhất Chiến Sĩ Thánh Điện.

Khi Khâu Vĩnh Hạo thấy ánh sáng tuyển chọn rơi trên người mình thì ngây ra. Long Hạo Thần, mình phải cùng hắn đấu rồi sao?

Nhoáng người lên, Khâu Vĩnh Hạo đã vào sân. Bên kia Long Hạo Thần cởi bỏ áo choàng lớn, lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hắn không trước tiên vào sân mà xoay người, hướng đến thí sinh Kỵ Sĩ Thánh Điện và ông nội Long Thiên Ấn hành lễ kỵ sĩ, sau đó mới vào sân.

Trang phục trắng mộc mạc, mái tóc dài rực rỡ ánh vàng, đôi mắt trong suốt như có thể xuyên thấu tất cả, và khuôn mặt tuấn tú đến cực độ cùng với khí chất trầm ổn như núi.

Dù nhìn sao thì bộ dạng của hắn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng khí chất và yên tĩnh phát ra từ người hắn lại khiến tất cả quên đi tuổi tác.

Nhìn hắn, bất giác có cảm giác như tắm gió xuân. Không có linh lực dao động, nhưng hắn đứng tại đâu lập tức trở thành tiêu điểm toàn trường. Dù là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo cũng không hấp dẫn người chú ý bằng hắn.

Trong Kỵ Sĩ Thánh Điện, trừ Long Thiên Ấn ra, tất cả Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đều đứng dậy, hướng Long Hạo Thần đáp lễ. Dù hắn mất tích bao lâu, trước khi Kỵ Sĩ Thánh Điện tuyên bố từ bỏ, hắn đều là Thánh kỵ sĩ trưởng Kỵ Sĩ Thánh Điện, cũng chính là thống soái của tất cả Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ.

Nhận ra Long Hạo Thần không chỉ là Kỵ Sĩ Thánh Điện, trong Thích Khách Thánh Điện, Mục Sư Thánh Điện, Chiến Sĩ Thánh Điện, Ma Pháp Thánh Điện, đều có nhiều người nhận ra thân phận của hắn.

Lúc thánh chiến, tuy Long Hạo Thần xuất hiện thời gian không lâu nhưng đem đến ấn tượng rất sâu với Thích Khách Thánh Điện, Chiến Sĩ Thánh Điện, Ma Pháp Thánh Điện. Năm đó huyết chiến Trấn Nam quan hắn là anh hùng cứu Trấn Nam quan trong nước sôi lửa bỏng. Lịch sử sẽ không quên những việc này. Dù đã qua lâu như vậy, họ vẫn nhận ra khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thần.

Quang Chi Thần Hi thì ra là Săn Ma Đoàn của hắn! Đây là suy nghĩ của tất cả người không quen Long Hạo Thần nhưng có gặp qua hắn. Còn người chân chính biết ý nghĩa tồn tại của Long Hạo Thần, các lãnh đạo Thánh Điện thì trong lòng suy nghĩ khác nhau.

Chính là thanh niên này, lần đầu tiên hủy diệt Trụ Ma Thần. Cũng chính là hắn, dẫn phát thánh chiến hai năm giữa ma tộc và nhân loại.

Hiện tại hắn trở về, mang theo Săn Ma Đoàn của mình trở về. Tham gia trận Thánh Điện Đại Tái này, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Vì sao hắn không đại biểu Kỵ Sĩ Thánh Điện xuất chiến mà chọn thân phận Săn Ma Đoàn?

Nhìn thanh niên trước mặt, cảm giác của Khâu Vĩnh Hạo khác với người khác. Lần đầu tiên ông thấy Long Hạo Thần thì hấn để lại Chiến Sĩ Thánh Điện một vết kiếm ý. Chính bởi vì kiếm ý đó khiến ông, người chính mắt thấy qua sự cường đại của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương đã có bước tiến kinh người. Tiếp theo, mỗi lần Long Hạo Thần xuất hiện đều đem đến cảm giác kỳ tích cho ông.

Mất tích lâu như vậy, hấn rút cuộc trở về. Giờ phút này, Khâu Vĩnh Hạo bất giác nhớ lại mấy ngày trước Vương Nguyên Nguyên tìm đến mình nói những lời kia.

“Đã lâu không gặp, Hạo Thần.” Khâu Vĩnh Hạo mỉm cười, mắt sáng ngời nhìn chăm chăm Long Hạo Thần.

Trên mặt Long Hạo Thần cũng xuất hiện nụ cười.

“Đúng vậy! Khâu điện chủ. Chúng ta chia tay cũng gần năm năm rồi. Không ngờ gặp lại trong tình huống như vậy.”

Khâu Vĩnh Hạo nói.

“Hạo Thần, ta sẽ không nương tay. Hãy để ta xem, năm năm qua ngươi rút cuộc tăng tiến đến mức độ nào.”

Long Hạo Thần nhẹ gật đầu.

“Xin người chỉ dạy cho.”

Khi Khâu Vĩnh Hạo nói chuyện với Long Hạo Thần thì lòng đã có quyết định. Làm điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, trước tiên ông phải xem lực ảnh hưởng của Long Hạo Thần rút cuộc lớn cỡ nào, tương lai hấn sẽ mang đến điều gì cho Liên Minh.

Kết quả ông phát hiện, sau lưng Long Hạo Thần ít nhất đứng Kỵ Sĩ Thánh Điện và Thích Khách Thánh Điện, đây chính là hai trong Lục Đại Thánh Điện. Hơn nữa ông biết rõ quan hệ giữa Trần Anh Nhi và Trần Hoàn Vũ. Không thấy Tam Thủy Bà Bà nhận thua sao? Điều này chứng tỏ ít nhất Linh Hồn Thánh Điện sẽ không đối đầu với họ, rất có thể giữ trung lập.

Mục Sư Thánh Điện có lực ảnh hưởng không lớn trong Liên Minh, như vậy thì Long Hạo Thần rất có thể sẽ được hơn một nửa Liên Minh ủng hộ. Dù sao hấn có thân phận cực kỳ đặc biệt, hấn là con trai quang minh của Kỵ Sĩ Thánh Điện, người thừa kế điện chủ đời tiếp theo. Chính Vương Nguyên Nguyên còn đặt tới cấp chín, vậy tu vi của hấn sẽ tới trình độ nào đây? Nếu hấn có thể dùng sức mạnh của mình chứng minh với mọi người, vậy tương lai tiếng nói của hấn trong tân Liên Minh sẽ có địa vị hết sức quan trọng.

Thế nên Khâu Vĩnh Hạo hiểu rằng, Long Hạo Thần có thể lay động Liên Minh hay không, điều quan trọng nhất vẫn là thực lực. Phải xem hấn có tu vi hơn người hay không, có sự cường đại khiến phe trung gian ủng hộ không.

Thế nên trong chớp mắt Khâu Vĩnh Hạo đã đặt ra quyết định, nếu Long Hạo Thần có thể chiến thắng mình, vậy mặc kệ lần này hấn tham gia Thánh Điện Đại Tái vì cái gì, tuyển chọn của Chiến Sĩ Thánh Điện ít nhất là trung lập.

Chân trái Long Hạo Thần tiến lên một bước, tay phải đánh ra trước. Hấn không triệu hoán tọa kỵ của mình.

Khâu Vĩnh Hạo không cho rằng Long Hạo Thần không có tọa kỵ thì sẽ không đủ mạnh. Khoảng cách hai người gần hai trăm mét, Long Hạo Thần đánh ra một quyền này, ông cảm giác không khí cả sân đấu luyện như bị hút hết, lực lượng áp bách mà nhu hòa đã tới gần người.

Khâu Vĩnh Hạo cũng là cường giả trải qua trăm trận, lập tức cảm giác được nguy hiểm. Dù lực lượng này không áp bách quá mạnh mẽ, nhưng ông lại cảm thấy nếu mình không tập trung ứng đối thì chỉ sợ sẽ thua trận.

Cũng đánh ra một quyền, đôi mắt Khâu Vĩnh Hạo hóa thành sắc vàng. Sau lưng ông, một thanh trọng kiếm vàng khổng lồ hiện ra, phóng lên cao. Kiếm ý lãnh liệt làm sân đấu tràn ngập sát khí.

Long Hạo Thần đánh ra là quyền, Khâu Vĩnh Hạo đánh ra lại là kiếm ý.

Linh lực hai bên đều là vô hình, nhưng khoảnh khắc va chạm thì vòng bảo hộ cả sân đấu kịch liệt chớp động, bề mặt ánh sáng vàng bảy sắc bỗng tỏa sáng chói lòa, hiển nhiên là vì chịu đựng áp lực cực lớn.

Khoảnh khắc, mọi người trông thấy Long Hạo Thần đi tới trước mặt Khâu Vĩnh Hạo, lại đánh một quyền vào điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện.

Khâu Vĩnh Hạo sắc mặt trầm trọng, không biết lần đầu va chạm là chiếm ưu thế hay thiệt thòi. Đối mặt công kích một quyền này, hai tay ông nâng lên, cứng rắn chống.

Thực lực hai bên đều trở lại cấp nguyên trạng, linh lực càng mạnh mẽ ẩn trong thân, thoát nhìn là va chạm tứ chi nhưng ai cũng biết, loại chiến đấu này mới là nguy hiểm nhất. Bởi vì khi linh lực bộc phát chính là khí thể trời long đất lở.

Rầm!

Đôi tay Khâu Vĩnh Hạo chặn một quyền của Long Hạo Thần. Thân thể hai người tạm dừng trên không trung. Ngay sau đó, người xem cuộc chiến trông thấy ngực Long Hạo Thần chợt lóe ánh sáng vàng.

Chớp mắt đó, mọi người cảm thấy dường như thân thể Long Hạo Thần phình lên. Ngay sau đó, Khâu Vĩnh Hạo mới chặn công kích của Long Hạo Thần xong không ngờ lại bắn ngược ra, mạnh đụng vào vòng bảo hộ sân đấu.

Một đám đánh bay điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện? Nhìn thấy hình ảnh này, dù là Lý Chính Trực cũng đứng bật dậy.

Ông là bạn thân của Khâu Vĩnh Hạo, đương nhiên biết rõ tu vi của Khâu Vĩnh Hạo. Mấy năm nay, Khâu Vĩnh Hạo luôn khổ tu truy cầu đột phá. Tu vi rốt cuộc thành công đột phá cấp chín bậc hai, nội linh lực đã cao hơn hai mươi sáu vạn. Trong cả Liên Minh Thánh Điện coi như là cường giả, càng là đệ nhất cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện, nổi tiếng là Chiến Thần mạnh nhất.

Nhưng trong chớp mắt giao đấu vừa rồi, ông lại bị Long Hạo Thần đánh bay. Điều này có ý nghĩa gì? Ý nghĩa linh lực của Long Hạo Thần mạnh hơn ông. Dưới tình huống không có trang bị hỗ trợ, đến cấp chín rồi muốn không dùng kỹ năng mà đánh bay đối thủ, chỉ sợ linh lực hai người chênh lệch ít nhất trên năm vạn.

Nhưng mà, điều này sao có thể? Hơn bốn năm trước, linh lực của Long Hạo Thần mới chỉ là ba, bốn vạn mà thôi. Bốn năm ngắn ngủi, chẳng lẽ hắn đã tới trình độ cấp chín bậc ba rồi sao?

Lý Chính Trực lần đầu tiên cảm nhận uy hiếp lớn lao từ người Long Hạo Thần. Hắn chẳng những trở về, thực lực mạnh mẽ vượt qua suy đoán của mình. Mục đích của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi này có lẽ không chỉ là thông qua Thánh Điện Đại Tái tới luyện sức mạnh bản thân.

Khâu Vĩnh Hạo đụng vào vòng bảo hộ, thân thể bắn ngược lại, sau lưng kiếm quang vàng khổng lồ tới mấy chục mét cũng chém ra, trên không trung vạch một đường chém xuống Long Hạo Thần.

Đây không phải vũ khí, thuần túy là kiếm ý, là lĩnh vực của Khâu Vĩnh Hạo.

Vì truy cầu chân lý kiếm ý, Khâu Vĩnh Hạo lĩnh ngộ lĩnh vực chính là kiếm ý. Lĩnh vực kiếm ý của ông đủ sánh bằng một thần khí. Không ra thì thôi, vừa ra là khai hoang trời đất.

Đối mặt kiếm vàng chém xuống, chân Long Hạo Thần đứng vững, sau lưng bỗng lấp lánh ánh sáng vàng nồng đậm. Sáu cánh vàng khổng lồ bỗng giang rộng. Ngay sau đó, kiếm ý ngập trời bỗng bùng phát từ người hắn.

Tay phải chỉ lên trời, đôi mắt Long Hạo Thần bỗng biến thành trắng ngà. Ngay sau đó, một kiếm quang trắng từ người hắn phát ra, hóa thành ánh sáng trắng bốc lên tận trời.

Kiếm quang này nhỏ hơn lĩnh vực kiếm ý của Khâu Vĩnh Hạo rất nhiều, cỡ trọng kiếm bình thường. Vàng sáng trắng ngà khuếch tán. Nhưng khi nó xuất hiện thì thân thể Khâu Vĩnh Hạo thi triển lĩnh vực kiếm ý lại run bần bật.

Đỉnh!

Một tiếng giòn vang. Thân thể Long Hạo Thần hơi lung lay, lùi ra sau hai bước. Nhưng ngực hần lúc trước tỏa ánh sáng vàng giờ lại lóe lên, bước chân hần lập tức ổn định.

Cùng với tiếng giòn vang, lĩnh vực kiếm ý của Khâu Vĩnh Hạo giang ngang bất động, bị kiếm quang trắng chặn lại.

Kiếm quang trắng khê ngâm, bị trọng kiếm vàng áp bách chậm rãi hạ xuống, dường như không chịu được gánh nặng. Mọi người thấy điều này đều cho rằng Khâu Vĩnh Hạo lại chiếm ưu thế. Nhưng chỉ mình ông hiểu, Long Hạo Thần phóng ra kiếm ý khác với của mình.

Kiếm ý của ông hoàn toàn là ý niệm kiếm, là thần niệm và kiếm ý kết hợp. Còn kiếm ý của Long Hạo Thần, thoát nhìn không mạnh bằng lĩnh vực kiếm ý của ông, nhưng kiếm trắng lại có linh hồn dao động. Chính là nói, trong kiếm ý ẩn chứa một phần linh hồn Long Hạo Thần.

Khâu Vĩnh Hạo nhớ rõ, năm đó khi ông vẫn là tùy tùng của Quang Minh Kiếm Thần Dạ Vô Thương, đêm trước khi Dạ Vô Thương khiêu chiến với Ma Thần Hoàng đã từng nói qua, rốt cuộc linh ngộ một chút ý nghĩa kiếm hồn.

Lúc này Long Hạo Thần thi triển chẳng phải chính là kiếm hồn sao? Thứ vượt trên cả kiếm ý!

Trên mặt Long Hạo Thần lộ nụ cười nhạt, nhìn Khâu Vĩnh Hạo, nói.

“Chúc mừng Khâu điện chủ tu vi tăng tiến. Lĩnh vực kiếm ý của người có lực công kích cực mạnh, và điểm độc đáo riêng. Nếu có một ngày người hiểu ý nghĩa linh hồn làm kiếm, vậy thành tựu của người có thể vượt qua tiền bối Dạ Vô Thương. Tôi cũng phải dùng lĩnh vực của mình, nếu không thì không thể ngăn được tấn công của người.”

Thánh Điện Đại Tái tiến hành nhiều trận như vậy, mở miệng nói chuyện trong quá trình so đấu thì chỉ có Long Hạo Thần là người thứ nhất.

Khâu Vĩnh Hạo chẳng những không bức mình vì hần nói chuyện, ngược lại có chút lơ mơ hiểu ra, mắt sáng ngời nhìn kiếm hồn dần bị ép xuống đã tới gần đỉnh đầu Long Hạo Thần.

Ông cảm giác được, kiếm hồn của Long Hạo Thần chỉ mới là tạo hình thức ban đầu. Nhưng hần đích thực đã tới cấp bậc đó! Kiếm hồn, kiếm hồn, rốt cuộc phải làm sao hóa linh hồn thành kiếm?

Long Hạo Thần nâng lên tay phải, nắm lấy kiếm hồn trắng đã bị đè ép trên đỉnh đầu, sáu linh cánh vàng sau lưng chậm rãi mở ra.

Thanh âm êm tai phát ra từ người hần, như châu ngọc rơi lại như tiếng chuông thần réo rắt. Giây phút kia, dường như thân thể Long Hạo Thần biến mất. Nguyên sân đấu luyện tràn đầu ánh vàng, ngay cả kiếm hồn trong tay hần cũng thế. May mắn màu vàng này là trong suốt mới cho người xem cuộc chiến tiếp tục thấy tình hình bên trong.

“Quang minh, tước đoạt.” Long Hạo Thần nhìn chăm chú Khâu Vĩnh Hạo, dùng giọng điệu có chút kỳ lạ nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

Chớp mắt, thân thể Khâu Vĩnh Hạo đột nhiên tạm ngừng, sau đó trông thấy từng tầng sáng vàng nồng đậm chen chúc bắn ra khỏi người ông, nhanh chóng bay vào không gian vàng bốn phía. Lĩnh vực kiếm ý của ông đang nhanh chóng yếu đi.

Long Hạo Thần cầm kiếm hồn phía xa, vẫn giữ nguyên động tác cũ, nhưng từ người hần phản chiếu vô số ánh sáng vàng lấp lánh. Trên không trung chúng hóa thành từng tia sáng vàng, xoay tròn cuối cùng dung hợp với sáu cánh sau lưng, khiến hần càng thêm lập thể, thêm chói mắt.

Ở ngực hần, luồng sáng vàng lúc trước từng lóe hai lần này nhấp nháy chậm rãi theo tần suất.

“Đây là lĩnh vực của tôi, tên gọi là Tổ Quang. Trong lĩnh vực của tôi, tôi chính là Quang Minh Thần. Người là người thứ nhất vào Quang Lĩnh Vực của tôi. Xin lỗi, lĩnh vực của người không bằng tôi. Cho nên tất cả cường giả quang thuộc tính lĩnh vực không bằng tôi ở trong Quang Lĩnh Vực thì sẽ bị tôi tước đoạt lực lượng quang.”

Ánh sáng vàng kiêu ché, Long Hạo Thần tĩnh lặng đứng đó. Thoạt trông hần không khác gì lúc trước, ánh sáng vàng quanh người đã tan biến, ngay cả sáu linh cánh khổng lồ sau lưng và trường kiếm cũng biến mất. Đối diện hần, Khâu Vĩnh Hạo đã ngã ngồi trên đất.

Nhìn Long Hạo Thần, mắt Khâu Vĩnh Hạo tràn đầy kinh hãi.

Gặp qua Vương Nguyên Nguyên, Khâu Vĩnh Hạo từng nhiều lần suy đoán thực lực của Long Hạo Thần, nhưng không bao giờ tưởng tượng nổi, tu vi của hần nhưng lại đạt đến trình độ như thế. Chẳng những linh lực càng mạnh hơn ông, khủng khiếp hơn nữa là lĩnh vực của hần.

Tại sao uy lực lĩnh vực đạt đến trình độ như vậy chứ? Chỉ ở trong lĩnh vực của hần thôi thì linh lực bản thân đã bị tiết hết ra ngoài, dung nhập vào trong lĩnh vực, mất cả sức phản kháng.

Trong lĩnh vực của hần, hần chính là Quang Minh Thần. Đây là lĩnh vực tới cấp độ nào vậy? Trong lịch sử nhân loại chưa bao giờ có lĩnh vực giống như vậy. Rõ ràng lĩnh vực của hần không chỉ khắc chế tất cả cường giả quang thuộc tính, chắc chắn còn có năng lực khác càng mạnh hơn nữa.

Trên đài khách quý Kỳ Sĩ Thánh Điện, không biết khi nào thì Trần Cuồng đã đứng lên. Nhìn chằm chằm Long Hạo Thần trong đấu trường, mặt ông lộ nụ cười.

“Chàng trai này, thật không ngờ người lại khiến ta có chút ngứa tay. Thật muốn xem khi đối đầu với ta, Quang Lĩnh Vực của người sẽ có tác dụng gì?”

Khâu Vĩnh Hạo thua rồi? Điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, Chiến Thần mạnh nhất, Khâu Vĩnh Hạo cứ như vậy thua?

Người thanh niên tuần tú đến mức tận cùng phóng ra lĩnh vực thuộc về hần, sau đó chiến thắng điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện. Đây cần có sức mạnh tới cỡ nào mới làm được chứ!

Long Thiên Ấn cũng đứng lên, nhìn Long Hạo Thần, mắt tràn ngập rung động. Cái này còn nằm trong phạm vi lĩnh vực sao? Có thể tước đoạt một loại nguyên tố, ở trong lĩnh vực, tất cả cường giả quang thuộc tính bó tay hết cách, cái này dường như đã vượt qua phạm trù lĩnh vực rồi đi? Cho dù hần có là con trai quang minh, Thần Quyển Giả cũng không nên có năng lực khổng lồ chế quang như vậy mới đúng. Cái này dường như chỉ có Quang Minh Nữ Thần mới làm được! Nhưng thần vốn chính là sự tồn tại hư ảo, là tản ra mỗi góc trên thế gian.

Không sai, nếu Long Hạo Thần chỉ là Thần Quyển Giả thì hần không thể nào có được lĩnh vực như vậy. Nhưng hần không chỉ là Thần Quyển Giả. Thể chất của hần, sau khi dung hợp căn nguyên huyết mạch con trai quang minh của Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư thì lại xảy ra biến hóa. Hơn bốn năm bế quan, hần và đồng bạn đều tăng chất lượng, người tiến bộ lớn nhất chính là hần.

Nội lĩnh vực bẩm sinh của Long Hạo Thần đã đột phá cực hạn, hơn một trăm hai mươi. Thế nên bây giờ hần không còn là thể chất con trai quang minh, mà chính là thể chất Quang Minh Thần. Chính là nói, từ góc độ nào đó thì Quang nguyên tố trong thế giới, hần chính là bản thân. Nếu chỉ luận về cấp bậc, thế thì hần bây giờ, về mặt bản chất đã tăng tới cấp bản thân như Ma Thần Hoàng, chẳng qua tu vi còn kém rất xa thôi.

Tử Linh Thánh Pháp Thần Y Lai Khắc Tư để lại cho hần là một phần kỳ tích, kỳ tích thuộc về quang minh.

Long Hạo Thần chậm rãi tiến lên, nâng Khâu Vĩnh Hạo đứng dậy. Lúc này Khâu Vĩnh Hạo cảm giác được linh lực của mình đang hấp thu Quang nguyên tố bên ngoài, dần hồi phục, nhưng trong lòng ông sự rung động còn chưa biến mất.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Liên quan đến kiếm hồn, nếu Khâu điện chủ có hứng thú thì chúng ta có thể tìm chút thời gian tâm sự.

Khâu Vĩnh Hạo cười khổ.

“Dù có kiếm hồn thì làm sao chứ? Lĩnh vực của người nên gọi là Quang Thần Lĩnh Vực mới đúng. Ta không biết người làm cách nào nhưng ở trong lĩnh vực của người, ta cảm giác được người chính là chúa tể quang.”

Long Hạo Thần cười ha ha nói.

“Thật ra không mạnh như người tưởng tượng đâu. Tuy tình huống của tôi đặc biệt, nhưng có lĩnh vực như thể này giống thanh kiếm hai lưỡi. Nó tiêu hao lĩnh vực gấp mười lần lĩnh vực bình thường. Giữ một giây thì đã tiêu hao hơn một vạn lĩnh vực của tôi.”

Khâu Vĩnh Hạo không ngờ Long Hạo Thần lại thẳng thắn nói ra, gật đầu với hắn, nói.

“Đội kết thúc Thánh Điện Đại Tái rồi chúng ta tâm sự.”

Nói xong ông xoay người đi ra ngoài sân.

Nụ cười trên mặt Long Hạo Thần không thay đổi nhưng hơi thất vọng. Từ lời của Khâu Vĩnh Hạo có thể nghe ra, ít nhất trong khoảng thời gian Thánh Điện Đại Tái, ông không muốn cùng hắn tiếp xúc nhiều.

Nhóang người lên, Long Hạo Thần ra khỏi sân, cầm áo choàng của mình, lại lần nữa hành lễ kỷ sĩ với người bên Kỵ Sĩ Thánh Điện, xong chậm rãi bước trở về Sân Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Lần này cả Long Thiên Ấn cũng giống như thí sinh Kỵ Sĩ Thánh Điện khác, đáp lễ với hắn. Dù làm trưởng bối nhưng Long Thiên Ấn cúi đầu trước sức mạnh của cháu trai.

Trận chiến giữa Long Hạo Thần và Khâu Vĩnh Hạo mất không bao nhiêu thời gian, nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra, năng lực của Long Hạo Thần hoàn toàn khắc chế Khâu Vĩnh Hạo. Dù là kiếm ý hay thuộc tính thì hắn kiểm chế Khâu Vĩnh Hạo quá lớn. Chênh lệch giữa họ vốn không nên cách biệt nhiều như vậy, nhưng Long Hạo Thần lại dựa vào ưu thế thuộc tính và lĩnh vực, nhẹ nhàng chiến thắng trận so tài này.

Ánh mắt của Lý Chính Trực đã bình tĩnh lại, ngồi xuống, khép mắt, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Trong số các thí sinh, Đàm Hoàn trọn to mắt không chớp một cái, thân thể nhẹ run.

Giờ phút này, chính cô cũng không thể nói rõ tâm tình của mình ra sao.

Hắn, nhưng lại biến mạnh đến thế, đã có thực lực đánh bại một điện chủ. Khâu Vĩnh Hạo trong điện chủ Lục Đại Thánh Điện tu vi tuyệt đối không phải xếp chót. Coi như là Long Thiên Ấn dẫn đội Kỵ Sĩ Thánh Điện, trong tình huống không sử dụng Thần Ấn vương tọa thì chưa chắc thắng được ông! Nhưng Long Hạo Thần đã thắng, lĩnh vực, lĩnh vực của hắn rốt cuộc là thứ gì vậy!

Chắc hắn chưa tới ba mươi tuổi, vậy mà đã có được lĩnh vực thuộc về mình. Không lẽ hắn thật là trên trời phái xuống dẫn dắt nhân loại chiến thắng ma tộc?

Dù là đệ tử đích truyền của Lý Chính Trực, nhưng giờ phút này, tín niệm trong lòng Đàm Hoàn hơi dao động.

Trận chiến này rung động không chỉ mình cô, có rất nhiều người cũng nảy ra ý nghĩ tương tự.

Một người thanh niên chưa tới ba mươi tuổi đã có lĩnh vực, còn mạnh đến mức điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện không thể đối kháng. Thiên tài như vậy chưa từng xuất hiện trong lịch sử Liên Minh Thánh Điện.

Con trai Luân Hồi và Quang Minh Kiếm Thần quá cổ dường như ở trước mặt hắn đều mất đi ánh sáng. Có lẽ tương lai không xa, hắn thật sự có thực lực khiêu chiến Ma Thần Hoàng chăng?

Bỗng chốc một ít cao tầng trung lập trong Liên Minh Thánh Điện, ánh mắt nhìn Sân Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi biến nóng cháy. Không còn ai cho rằng Sân Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tham gia Thánh Điện Đại Tái lần này chỉ vì tăng kinh nghiệm chiến đấu.

Trận so tài còn đang tiếp tục, các trận tiếp theo vẫn đang hấp dẫn lớp lớp, nhưng không xuất hiện va chạm giữa lĩnh vực và lĩnh vực giống Long Hạo Thần cùng Khâu Vĩnh Hạo nữa. Dù sao người có được lĩnh vực thật sự quá ít.

Khi trận đấu thứ năm mươi chín kết thúc, trời đã vào đêm khuya, đã tới lúc tuyên bố kết thúc so tài.

Thanh âm uy nghiêm của Trần Cuồng quanh quẩn trong sân đấu lớn.

“Ngày đầu tiên Thánh Điện Đại Tái, vòng thứ nhất thi đấu cá nhân, toàn bộ chín mươi lăm trận tranh tài đã kết thúc. Thành tích như sau. Kỵ Sĩ Thánh Điện người ra trận hai mươi bốn người, Ma Pháp Thánh Điện hai mươi một người, Linh Hồn Thánh Điện mười sáu người, Thích Khách Thánh Điện mười bốn người,

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi mười người, Chiến Sĩ Thánh Điện mười người. Sau khi kết thúc vòng thứ nhất, điểm số sẽ tương đồng với người ra trận.”

Kết quả trận đấu gần giống với dự đoán của nhiều người, biến số duy nhất là đến từ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Đừng nhìn Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi và Chiến Sĩ Thánh Điện áp chót, nhưng ánh sáng của họ đã che lấp năm Thánh Điện dự thi.

Ra trận mười người, mười trận thắng mười, khả năng thắng là trăm phần trăm, đây là thành tích huy hoàng cỡ nào?

Phải biết rằng Thánh Điện khác với điều kiện ra trận ba mươi sáu người mới có thắng lợi như vậy. Dù là Kỵ Sĩ Thánh Điện mạnh nhất thì xác suất thắng chỉ có hai phần ba mà thôi.

Năm Thánh Điện dự thi đều cẩn thận quan sát tình huống của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Họ chấn kinh phát hiện, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi mười thí sinh thì có tám là cường giả cấp chín, hai người khác cũng là đỉnh cấp tám. Trong mười người có năm kỵ sĩ tuổi trẻ. Lấy Long Hạo Thần dẫn đầu, còn có Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng, Dương Văn Chiêu và Đoàn Ưc.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

571. Chương 242: Cầm Chú! Bích Lạc Hoàng Tuyền

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Không cần nghi ngờ, năm người này đều là nổi bật trong tuổi trẻ hiện nay của Kỵ Sĩ Thánh Điện. Họ xuất hiện khiến người nghiêng hướng Ma Pháp Thánh Điện bắt đầu dao động tâm tình.

Họ trở về, ai còn dám nói Kỵ Sĩ Thánh Điện không có tuổi trẻ kéo dài? Trong năm thanh niên kỵ sĩ thì ba người cấp chín, hai người cấp tám. Trong đó một người có linh vực, còn chiến thắng điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện.

Nếu trận chiến hôm nay họ xuất chiến đại biểu là Kỵ Sĩ Thánh Điện, vậy thì khả năng chiến thắng của Kỵ Sĩ Thánh Điện sẽ đạt tới mức nào?

Không cần nghi ngờ, trong năm người này chắc chắn sẽ có người làm Thần Ấn kỵ sĩ mới nhất. Đối với Kỵ Sĩ Thánh Điện mà nói, chỉ cần có Thần Ấn kỵ sĩ dẫn dắt thì ưu thế của họ sẽ vĩnh viễn trường tồn.

Tư Mã Tiên bạo lực chấn động rất nhiều người, nhưng chân chính khiến người kinh hãi là trận Long Hạo Thần chiến thắng Khâu Vĩnh Hạo.

Cái tên Quang Chi Thần Hi và Long Hạo Thần khắc sâu trong lòng mỗi vị lãnh đạo Liên Minh Thánh Điện. Dù là dân chúng không có thực lực gì cũng nhìn ra sức mạnh của Long Hạo Thần. Dù gì hẳn thắng cả điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện!

Đêm khuya, ngoài sân đấu lớn Thánh Minh, rất nhiều người đứng xem trải chiếu ngủ dưới đất, vì giữ vị trí tốt cho ngày mai, họ thậm chí còn mang theo nhiều lương khô và nước.

Trận Thánh Điện Đại Tái hôm nay mới tiến hành vòng thứ nhất đã đem đến nhiều bất ngờ cho họ, so sánh với Thánh Điện Đại Tái đợt trước thì lần này đặc sắc hơn nhiều. Đặc biệt là những cường giả tuổi trẻ xuất hiện càng khiến các thanh niên trong Thánh thành sôi sục nhiệt huyết. Cái tên Quang Chi Thần Hi truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, hơn nữa lấy Thánh thành làm trung tâm lan tràn cả Liên Minh.

Từ từ đi ra sân đấu lớn Thánh Minh, Long Hạo Thần và đồng bạn vừa bước ra cửa lập tức lóe người chạy hướng tổng bộ Liên Minh Thánh Điện.

Trải qua trận đấu ngày hôm nay, họ không thể giống trước kia ngụ ở nhà trọ, nếu không thì sẽ không yên tĩnh nổi. Chỗ họ nghỉ ngơi đổi thành Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Long Thiên Ẩn cười tươi như hoa đi ra sân đấu lớn Thánh Minh, không đợi ông dẫn đám Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ dự thi quay về tổng bộ Thánh Minh thì có không ít người vội vàng chạy tới.

Trong đó tốc độ nhanh nhất là Lý Hinh.

Không đợi cô tới gần đã bị một Thích Khách Thánh Điện ngăn lại, nhưng cô là Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ, các Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ đều nhận ra cô. Lý Hinh còn tham gia thi đấu tuyển chọn thí sinh tham gia Thánh Điện Đại Tái trong nội bộ Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Không đợi Lý Hinh mở miệng thì Long Thiên Ẩn đã gật đầu với cô, nói.

“Đi cùng ta.”

“Chúng tôi cũng muốn theo!”

Vang lên hai giọng nói trong trẻo, chẳng phải đó là Phong Linh Nhi và Dạ Vị Ương sao? Dù Dạ Vị Ương hết sức ngăn cản nhưng rốt cuộc không thể thuyết phục Phong Linh Nhi được. Vừa kết thúc thi đấu thì đám Long Hạo Thần đã đi. Trong đội họ có năm kỵ sĩ, khả năng đi Kỵ Sĩ Thánh Điện tổng bộ Liên Minh là lớn nhất.

Long Thiên Ẩn mỉm cười nói.

“Là hai cô nhóc các người à, vậy cùng đi thôi.”

Ông vừa dứt lời, phản xạ ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy giữa không trung một đôi linh cánh lửa đỏ khổng lồ thu lại, một bóng người rơi xuống trước mặt ông, chính là phó điện chủ Ma Pháp Thánh Điện, Lâm Thần.

“Long huynh.” Lâm Thần hướng Long Thiên Ẩn hành lễ ma pháp sư.

Long Thiên Ẩn cười nói.

“Sao vậy? Lâm huynh cũng muốn đi cùng ta?”

Lâm Thần biểu tình sốt ruột và có càng nhiều hưng phấn, nhưng vẫn lắc đầu, truyền âm nói.

“Lát nữa kêu thằng nhóc kia đi gặp ta.”

Long Thiên Ẩn cười nói.

“Tốt. Đám nhóc này đích thực đã biến mất quá lâu rồi. Không ngờ hôm nay vừa ra tiếng liền kinh người.”

Nếp nhăn trên mặt Lâm Thần run một chút, thầm nghĩ, người mà không biết họ trở về chắc? Lúc cháu người ra trận người bình tĩnh lắm mà. Chỉ biết giấu một mình ta, hừ, nhóc con, lát nữa sẽ xử lý người.

Quan hệ giữa Ma Pháp Thánh Điện và Kỵ Sĩ Thánh Điện là cạnh tranh, ông không thể ở lại đây quá lâu.

“Vậy cảm ơn Long huynh.”

Nói xong câu đó lộ nụ cười hiền từ với Lý Hinh đứng một bên.

“Lý Hinh, không cần nể mặt ta, cứ xử nó thẳng tay đi!”

Nói xong câu đó, ông lại hành lễ hướng Long Thiên Ẩn rồi mới xoay người đi.

Lý Hinh, Phong Linh Nhi và Dạ Vị Ương đi theo Long Thiên Ẩn quay về tổng bộ Thánh Minh.

Long Thiên Ẩn trước tiên để các Kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ tản đi, sau đó nói với ba người.

“Các người đi theo ta.”

Họ vừa mới đi tới khu vực Kỵ Sĩ Thánh Điện tại tổng bộ Thánh Minh, bỗng vang lên một tiếng kêu nhu hòa chất chứa kích động.

Long Hạo Thần đã cởi áo choàng đang đứng đó! Dường như hắn đã đoán trước tất cả, sau lưng hắn đứng là Lâm Hâm và Tư Mã Tiên.

“Hạo Thần!” Nghe Long Hạo Thần kêu một tiếng tử, cảm xúc luôn đè nén trong lòng Lý Hinh đã không thể kiềm chế hơn nữa, nhanh chóng tiến lên mấy bước, ôm chặt Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần đối với Lý Hinh thì tựa như chị ruột. Hai tử đệ ôm chặt nhau, Lý Hinh khóc rống.

Mặt sau Phong Linh Nhi và Dạ Vị Ương đi theo cũng vì màn trùng phùng cảm động này mà đỏ hốc mắt.

Tư Mã Tiên thấy Phong Linh Nhi thì ánh mắt ngơ ngác, thân hình khô ngô khê run, nhưng gã không thể cất bước, không nói ra lời nào, miệng khép mở không phát ra tiếng.

Phong Linh Nhi cắn môi dưới, ngẩn ngơ nhìn chăm chăm gã, từ hàm răng thốt ra mấy chữ.

“Tư, Mã, Tiên.”

Tư Mã Tiên lập tức đứng thẳng, sau đó như là kịp phản ứng lại, bước nhanh xông hướng Phong Linh Nhi.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Phong Linh Nhi đột nhiên quát một tiếng, nâng lên tay phải chỉ hướng Tư Mã Tiên, người run dữ dội hơn.

Tư Mã Tiên vội vàng ngừng bước, dịu giọng nói.

“Linh Nhi, tôi muốn ôm em, được không?”

“Anh là thằng khốn!” Phong Linh Nhi lại quát to một tiếng.

Tư Mã Tiên gãi đầu, vẻ mặt sầu khổ nói.

“Tôi, tôi là thằng khốn, đều tại tôi không tốt, tôi sai rồi.”

Biểu tình của Phong Linh Nhi đột nhiên biến bình tĩnh lại. Nhìn Tư Mã Tiên cách mình ba mét, lạnh lùng nói.

“Tư Mã Tiên, hôm nay tôi tới là để nói cho anh biết, chúng ta kết thúc rồi. Tôi đã có người đàn ông khác. Tuy anh đã lần trở về nhưng sau này đừng quấy rầy tôi nữa. Giữa tôi và anh một đao cắt đứt, không còn liên quan gì nữa.”

Nói xong câu đó cô kéo tay Dạ Vị Ương, xoay người đi.

Nhưng khi xoay người, nước mắt chảy dọc xuống gò má cô. Mấy năm chia cách, bao lần cô bưng tỉnh khỏi ác mộng. Đặc biệt là sau khi Xích Long giáp võ, không biết cô đã khóc bao nhiêu lần vì gã. Chờ đợi trong thống khổ vĩnh viễn là khó chịu đựng nhất. Trong lòng cô có quá nhiều, quá nhiều uất ức.

Trước khi tới đây lòng cô còn vui sướng và hưng phấn vì gã trở về. Nhưng khi chân chính tới trước mặt gã, không thể kiềm chế uất ức trong lòng nữa, tựa như suối phun bùng phát.

Tư Mã Tiên ngơ ngác nhìn Phong Linh Nhi bước nhanh đi, bỗng chốc không biết làm sau.

Lâm Hâm từ phía sau bay lên một cước đạp mông gã.

“Đầu heo, còn không mau đuổi theo, đứng như trời trồng làm gì? Ông thật muốn để cô ấy đi?”

“A, đúng, đạp hay lắm!” Tư Mã Tiên tỉnh táo lại, lóe người chạy theo Phong Linh Nhi và Dạ Vị Ương.

Bây giờ gã đã là cường giả cấp chín, tốc độ nhanh cỡ nào, hai ba bước đã chạy tới bên cạnh Phong Linh Nhi. Gã bóp vai cô, ngu dần nói.

“Tôi sẽ không để cô đi.”

Phong Linh Nhi quay đầu, hung dữ trừng gã.

“Tôi đã nói hai ta cắt đứt, không lẽ ông muốn cưỡng ép lão nương?”

Nhìn cô khóc hai mắt đỏ ngầu, Tư Mã Tiên chỉ thấy trái tim đau nhói. Mạnh ôm cô vào lòng, siết thật chặt.

“Coi như là cưỡng ép thì tôi cũng không để cô đi. Tôi không thêm biết cô có người đàn ông khác hay không. Nếu có thì tôi sẽ giết chết người đó, cướp cô về làm vợ. Nếu cô có con, vậy đó sẽ là con tôi. Tôi giết cha nó, nuôi nó như con ruột.”

ó M?- M? +ÁM M|B iB M; M;QìB F?¬M; p"v ô S?QM; GBM? L?B /Î F?|+ /Î +QìB-
 i" M T?€ M;QìB ;½X
 J" hQ J½ hB M +?d #B i¬K +¬i?"i +?†i M?'i [mv i F?¬M; #m¬M; i vX
 .ç o` PÆM; çSM; # M +çM? M;?2 hQ J½ hB M i?' H° ð#€ ççQö- +Æ K†i +Q ;B"i bm
 æ•v H" Hw Hm"M ;b i? M"v\ L;QìB i ;ª +?Q M;QìB F?€+ i?b b) ;B i +?²M; M;QìB i
 i?"M? +QM KbM?X æ•v H" Hw Hm"M i ?çB ;b p"v +?SX aÊ H" +?d +| M;QìB M?Q h
 L?QM; M|B i?"i- S?QM; GBM? L?B / #` tB m HÁM; pb FB m M"v M?'iX *¬i?Q+? M?
 K)- i`QM; pÁM; i v `°M; HÈM p" ç¬B i v `„M +?„+ # Q [m M?- +¬ T?ªM F?€M; /-M ;
 M?Q Gw >BM?- Î i`QM; M;U+ hQ J½ hB M F?|+ `®M;X E?|+ ç M hQ J½ hB M +?•M
 /€K i?ª +¬ ` - +?d +| i? /MM; M;¬M M;[pKM; p M OBX
 " M FB - G•K >•K bÈK +?çv iÈB # M +çM? GQM; >çQ h?¬M- M?' + i v +?¼i ?„M- M?
 óæçB + - ç•v H" pÊ i¬B- +| T?ªB M M ç i¬B ¬K °i +€B F?¬M; \ô
 L;?2 ;B¼M; v- Gw >BM? Î i`QM; pÁM; i v GQM; >çQ h?¬M KçM? M;~M; ç-m- iS+ ;B
 ó B H" pÊ ¬M;\ «M; +ÁM #B i i`Î p " \ L?B m M,K M?Q p"v F?¬M; +| K °i +?9i iBM i
 +? i `²B5ô
 aQ pÈB S?QM; GBM? L?B M;Q" B +SM; i`QM; K K- Gw >BM? imv i ç®B H" iQM? ib
 G•K >•K i`Î p F?B M +¬ `i pmB KWM;- FQ+? ç°M;X L?QM; M m F m +¬i? i?S G•
 p"vX
 GQM; >çQ h?¬M i?ª HÄM; ç¬B i v ¬K Gw >BM?- /`m ;B¼M; M|BX
 óh,- tBM çWM; i`€+? G•K >•KX J'i HB M Hç+ H•m M?Q p"v i?"i ` ç m +?diçB ç - H
 b mw i F?B M +ª ç°B ?Ov /B i i`QM; K i°+X a m ç| +ª ç°B /MM; +Æ /mv M ç†+ #B
 iQÎM; b•m- pW idM? HçB ç½ H" #®M M,K b mX *?Q M M F?¬M; T?ªB G•K >•K F?¬
 pb #¼M ç F?¬M; +| +Æ ?°BXô
 Gw >BM? M;~M ` - K„i #B M M?m ?Á +?9i- M?QM; pšM F?¬M; M?bM G•K >•KX *¬
 ó_®i +m°+ tªv ` +?mv M ;b\ô
 GQM; h?B M 'M M|BX
 ó*€+ M;QÆB ç`M? çSM; ç•v M|B Q\ o"Q ? i çBXô
 L|B `²B p` h?¬M 'M F} bo M"v bªB #QÈ+ çB M? M?- /šM K¼B M;QìB p"Q i`QM; T?Á
 J'v i?"M? pB M a,M J æQ" M Zm M; *?B h?¬M >B ç½ bÈK +?ìiçB ç•v- ç m #Ä çB €
 "° /çM; +O hQ J½ hB M H" [m€B Hç M?'iX :½ +ÁM ç M; ¬K S?QM; GBM? L?B- /€
 M?B m- +?Q M M S?QM; GBM? L?B +?•M +€+? K†i ç'i #` ;½ ¬K çB iÈBX
 oW p"Q T?ÁM; ?¼T K¼B M;QìB HB M H° MK +QìB ;B MX
 S?QM; GBM? L?B t'm ?' #U+ #°B M|BX
 ó*ÁM F?¬M; K m #m¬M; i¬B ` 5ô
 hQ J½ hB M HçB M?'i [mv i #ªQX
 óE?¬M; #m¬M;- +?šM; T?ªB #` ?¼ +QìB +?9i b Q\ M? M?"M ? i +?Q5 L m M? i?
 H"K b Q ç•v\ M? b) K'i pÊ5ô
 L|B tQM; i M M"v FûQ ` +€B ;? - ¬K S?QM; GBM? L?B M;²B tm®M;- ç +¬ M;²B i` M
 +?`m i?ª +¬ ` X G'v im pB +O ;½- K†+ F S?QM; GBM? L?B ;B½v /K +Ð M"Q +kM;
 E?¬M; B #B i S?QM; GBM? L?B +? i K FB m +m²M; /½ K†+ F K¼B i?S +O ;½X H
 T?ªM F?€M; M[- K†i ;B'm p"Q #ì p B `°M; +O ;½- F?¬M; +?`m M;~M; ç-m H MX

GQM; >ϕQ h?–M KÌB GQM; h?B M ‘M M;²B Î +?O p`- Kbm? i?b M;²B +ϕM? GQM; h?
 óh,- o` PÆM; +¬ MQÆM; - GBM? L?B +¬ MQÆM; - pB + +?9M; i¬B K’i iQ+? - i¬B ϕϕ
 h?–M >B tBM H¶B +€+ +¬- M?Q i¬B ϕ½ M|B- i’i +ª H¶B H–K ϕ m H” iϕB i¬BXô
 G9+ M”v +ªK t9+ +O S?QM; GBM? L?B p” Gw >BM? +ÁM ϕ M; FQ+? ϕ°M; - +?d Kbm
 *¬ M?bM GQM; >ϕQ h?–M- M|BX
 óGQM; ϕQ”M i`QÎM; - i¬B `’i Km®M M;?2 t2K `®i +m°+ +€+ M;QÆB Î K i°+ ϕ½ ;†T
 ;B M /”B M?Q p”v F?¬M; i`Î p X >ÆM M[F?¬M; +| +?9i iBM iS+Xô
 GQM; >ϕQ h?–M M?bM h?ªB L?B # M +ϕM? Kbm?- T?ªM tϕ M„K i v M”M; # M /QÊ
 M?Q p”v- #•v ;BÌ M?Ê HϕB i`QM; HÁM; ?„M pšM +U+ F€ bÊ ?½BX >„M F?¬M; bÊ +?
 ϕ| +?d i?B m +?9i M[H” ?„M b) poM? pB M`ÌB t h?ªB L?BX
 ó*?9M; i¬B i`9M; F +O J h?–M >Q”M; - `ÆB p”Q +ϕK #šv K i°+ Xô
 E iB T GQM; >ϕQ h?–M F HϕB iW F?B ?¼ iW i`QM; i v GQM; E} J h?–M hQ Jϕ+
 *?B m- ?„M H”K b Q #B i ϕQÊ+ iBM J h?–M >Q”M; Km®M ;B i ?¼- p” iWM; #QÊ+
 h?–M >Q”M; - F HϕB iQÌM; i”MX
 E?B ?„M M|B ϕ M i`€B iBK Kbm? #` J h?–M >Q”M; ϕ•K tmv M [m i?b Gw >BM? p
 M; v +ª S?QM; GBM? L?B +km; +?’M FBM? M;~M; ϕ–m H MX
 E?¬M; M;ì ?¼ #` J h?–M >Q”M; - L;mv i J h?–M- hBM? J h?–M # Q p•v- ;BÌ T?9i M
 M;QÌB ?Q”M +?dM? M;²B ϕ•vX hmv GQM; >ϕQ h?–M KB m iª F?¬M; ;B M?”T p”Q +
 iWM; M?B m H–M iB T t9+ pÈB K i°+- ϕQÆM; M?B M ?B m #` # F KϕM? M?’i K i
 M?Q i? M”QX
 óhmv i¬B F?¬M; #B i pb b Q J h?–M >Q”M; +?`m H’v +€B ;B€ ;B i i¬B K” i?ª ϕ²M;
 #B i Kbm? +? i +?„+ `²BX J h?–M >Q”M; ;B[HÌB ?S - ϕ #ϕM # K M; i?2Q t€+ i-
 M,K i`QÊ+ +?9M; i¬B iWM; T?€i ?B M K°i /B iQ+? - i`QM; /B iQ+? M”v +| K°i p` +´ ϕ
 +| ϕQÊ+ i`mv M i?W M”v i?b i¬B +| ?v p¼M; b®M; HϕBX *?Q M M K¼B M;QÌB pb
 M?B m M;mv ?B KX h`ªB [m M?B m ;B M M M ?B K i`Î- K¶B M;QÌB i`¼M; i?QÆM
 i`mv M i?W - H”K HϕB i`€B iBK i¬BX *?Q M M i¬B KÈB tm’i ?B M iϕB i`QÊ+ K†i +€
 óGU+ HQÊM; p` i?QÊM; +´ FB ϕ HϕB +U+ F€ F?’M; H²X *?9M; i¬B ?’T i?m M,M;
 iQ+?X L?QM; B M;ì K°i # [m M +?QM? H” KBM? iQÎM; b•m /”B ?ÆM #®M M,KX E
 M,K i`QÊ+Xô
 óJBM? iQÎM; b•m F?B M +?9M; i¬B ϕQÊ+ ϕ M`’i M?B mX a m F?B KBM? iQÎM; - i?

s2K tQM; i`"M ç'm M"v- GQM; >¢Q h?–M ;B"i +ª KbM?X hmv #B i –M; M°B +?Q +? h`U+– M?QM; F?–M; M; Ì –M; M°B b) i?m M? M? M?Q p"vX

Gw *?QM? h`U+ F?®M; +? HU+ HQÊM; T?QM; M; mv M i® ç½ K¢M? ç M i`bM? ç° # 'M H" h?–M 'M F} bo- F?–M; +| h?–M 'M pQÆM; i¼ i, M; T?9+– i?U+ HU+ ?¢i?'T Q F?–M; i?b +ÁM +| bS+ ç'm K°i T?2MX

æB M +?O E} ao h?€M? æB M K M; ç°B Î pÁM; +€ M?•M i?S # #`ç"Q i?ªB- pB + M iWM; tªv ` X GQM; h?B M 'M b„+ K†i F?| +QB ç€M; bÊ- M?QM; F?–M; i? F?–M; + *?QM? h`U+ K¢M? K) #„i ç–m i? ?B M` iW pÁM; M"vX

*| i? p"Q pÁM; # ç m H" iBM? M? +O M, K h?€M? æB M- i`"M i` M? i`B ç½ iÈB ib hmv i`QM; pÁM; ç'm i?S ? B .QÆM; o, M *?B m +?B M i?„M; M?QM; ;–M M?Q i`ª #^M GoM? oU+ +O hBM? .B m æ°+ :B€+ h?9 i, M; T?9+ ;½ KÈB KB M +QÐM; +?B M i' æ M pÁM; i?S # i?b i?U+ HU+ +O ;½ +ÁM +?Q ?²B T?K+ H¢B # Q M?B m- i`îi?"M æQ" M Zm M; *?B h?–M >B #`ç"Q i?ªBX

.QÆM; o, M *?B m #`ç"Q i?ªB w M; ?o a, M J æQ" M Zm M; *?B h?–M >B b„T ç®B K i?B ç'm +€ M?•MX

h`"M bQ i`B i?S M, K- h`–M M? L?B ` i`"M- ç®B i?O +O +– H" T?| çB M +?O J S h?–M- +KM; +?QM? H" –M; M°B +O G•K >•KX

L;`v ?–K [m G•K >•K +| çB i?, K G•K h?–M M?QM; F?–M; M|B +?mv M [m€ H•m ç½ i?"K +?Q F?–M; M|B ;b M?B m +MM; G•K >•K- +?d /†M v T?ªB ç®B tY i®i pÈB Gw : E?B G•K >•K i`Î p M|B +?Q GQM; >¢Q h?–M M; ?2- ?„M HB M ?B m G•K h?–M iÄ i +O –M; i`QM; J S?€T h?€M? æB M ?B M i¢B [m€ KŠM +ªK i¢B h?€M? æB M æ¢B S?€T h?€M? æB M- ç®B K†i +?€m i` B H" K°i i?"M? pB M i`QM; Zm M; *?B h?–M > +€B ;bX

G9+ M"v- F?–M; M; Ì i`QM; bQ i`B H¢B ç®B ç–m pÈB h`–M M? L?BX

æQÆM; M?B M G•K h?–M b) F?–M; pb +| [m M ? pÈB +?€m i` B K" +?`m i?m X G ;Bª J S?€T h?€M? æB M ç m Î ç^M; b m M?bM- –M; +?„+ +?„M T?ªB /®+ bS+ ç®B óG•K ;B ;B - M; QÌB F?–M; +–M MQÆM; i v M? Xô h`–M M? L?B +QÌB iQÆB ?"M? G•K h?–M +?d ;"i ç–m pÈB +– F?–M; M|B +€B ;b- M•M; H M i v T?ªB- i` M çdM? ?Ä +–m HÈM K"m / + KX

G•K h?–M H" K T?€T bQ ?Ä ? - imv F?–M; ;B®M; M?Q +?€m i` B +| Qm i? h•K i?"M? iUmp K†i K T?€T ?Ä ? +O –M; F?–M; i? M pÈB / M? ?B m çSM; ç–m J S h?ÌB ;B M /"B +?Q ç°i T?€ +?T +?QM H" #ÎB pbi?B M T?9- M?QM; p K†i M; ?B M h?–M ç½ +® ;„M; +ª çÌBX \*QM i` B- +QM /•m –M; ç m +? i pb M; ?B M +Sm5

>Ä +–m HÈM b„+ / + K iU M?Q K†i i`ÌB # M? #²M; i¢B ç|- +?B m`¼B i?•M i? G + KX h? M? •K i`–K i?'T M; •K tQÈM; +?9 M; [ M?Ä ç M F?–M; i? M; ?2 i?'vX J°i +? ?| - K°i €M? HY / + K ç"K ç†+ iW K†i i`ÌB i` M çdM? ç–m –M; #„M ?QÈM; h`–M M E?m i?Q bBM? GBM? >²M h?€M? æB M- h`–M >Q" M? ok çSM; #°i /"v- K„i b€M; M; ;B¼M; K„M; X

óª€B H½Q G•K h?–M M"v ` i v i?"i €+ ç°+ K"5 oW H M ç½ /MM; \*?9 S?€T h?€M? . \*?9 S?€T h?€M? .QÆM; +?QM? H" K T?€T +QÌM; ç¢B G•K h?–M iU b€M; +? X æ® +MM; pÈB im´B i€+ HÈM- im pB ç¢i ç M #bM? +ªM? - ?¼ `i F?| i, M; H M iB TX h`V F?–M; +ª çÌB F?| K" ç°i T?€ M[ X .QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M"v- pbi`mv çm´B i?U+ i?QÌM; i" T i`mM; p"Q M, M; HU+ iU b€M; i¢Q- ç†+ #B i H" K T?€T bQX "ÎB pb K /MM; +€+? F?€+ M? m i´ ?ÊT b) bBM? ` mv HU+ F?€+ M? mX

G•K h?–M +?QM? H" M;Q`B M' B # "i i`QM; b® ç|X «M; +kM; F?–M; M; Ì H" i`QM; i?`
` b®M; p"Q +? i KbM? +ÁM +| i? ç°i T?€X h`QÊ+ ç| –M; ç½ ç¢i im pB çdM? + 'T i€
KQÆB M, K M v- –M; +?O v m M; ?B M +Sm *?9 S?€T h?€M? .QÆM; X a m F?B i?U+
M?bM p` T?| çB M +?O J S?€T h?€M? æB M M"v +?Q +| çQÊ+ HU+ HQÊM; HoM
S?€T h?€M? .QÆM; +O –M; i?"M? +–M; - i, M; bS+ K¢M? - i`Î i?"M? +Q`M; ;Bª ?"M;
æB M X

*?9 S?€T h?€M? .QÆM; H" G•K h?–M F i?ÊT /QÆM; F?Q M K iQM? /mM; M?"T p"
?Ä ?bM? i?"M? ?Ä /mM; ?ÊTX L, K ç| T?K i?•M +O G•K >•K +?QM? H" pb M; ?B
S?€T h?€M? .QÆM; ç½ i`m ?Ä M?"T K - i?B m ç®i # 'M K M? ?Ä +O KbM? K" F?
ç| F?B M i? iY +MM; M? m +? i i`QM; K T?€T T?ªM T? X

G•K >•K ç®B pÈB *?9 S?€T h?€M? .QÆM; +| i? M| B H" ?"M +ª çÌB- b Q +?"m ?½
Km®M ?¼+ + i' i +ª K T?€T +–M; FQ+?X

a m M"v imv v pb Gw >BM? K" [mv i ç`M? Hmv M K T?€T +–M; FQ+?– M?QM; pšM
.QÆM; X "ÎB p"v- G•K h?–M +| i? M| B H" çQÆM; i?`B M; Q`B /mv M?"i i?B i`B M`
?ÆM M[Hmv M M| iÈB çdM?X

•M? HY / + K i` M F?–M; i`mM; çB [m ç•m H" F?–M; F?Q p†M p Q F`+? HB i- ; Ê
L?B i ç° b•M ç'm HÈM #¶M; +?®+ i, M; + Q- M; v +ª €M? b€M; pÁM; T?ÁM; ?° +kM;

a„+ K†i h`–M M? L?B +kM; #B M ç'B- +– F?–M; M; Ì G•K h?–M T?ªM FQ+? M? M?
ç M i? X

J°i +QM ?2Q M?Ä b€M; i`QM; bm®i M?ªv ` F?ÄB M; U+ h`–M M? L?B- +?QM? H" J

aQ pÈB i`QÊ+ FB i?b J¢+? æ•m +| #B M ?| F?–M; M?Ä- i? iQ+? pšM ;B®M; p"v- /
HÈM H MX L?QM; / / i?b i`QM; bm®i M?Q i?Ov iBM?– ç–B K„i M?Ä tQm + "M; M?Q
H€M?X h?•M i? M?ªv ` - b m HQM; i?"K +?Q K M; i?2Q K°i +?m¶B €M? b€M; H'T

Í i` M F?–M; i`mM; - J¢+? æ•m H`K ç°M; i€+ /m¶B iS +?BX >bM? "M? F€ /B m tm'
tBM? +?ÊT K„i M| ç½ #B M HÈM- ?| i?"M? `²M; ç2M F?'M; H²- ?€ iQ KB M; - K°i
?QÈM; *?9 S?€T h?€M? .QÆM; +O G•K h?–MX

æ•v- ç•v H" L; ?`+? h?B M J GQM; \

J¢+? æ•m #B M ?| F?B M +Q`M; ;Bª GK+ æ¢B h?€M? æB M +| K†i ç m FBM? M; ¢
+?QM? H" i°+ M?•M +O J h?–M >Q" M; 5 a Q i`B m ?Q€M bQ +| çQÊ+ i`B m ?Q€M
ç° M?Q i? T?| M; ` i`B m ?Q€M i?9 i?b ç| +?d +| i? H" # 'M K M? i`B m ?Q€M i?9 i

> B HU+ HQÊM; +Q`M; ç¢B K"m ç2M p" / + K Î i` M F?–M; i`mM; p +?¢K F`+? HB
ç°M; i?Q€M; +?®+ H'v ? B M; Q`B H"K i`mM; i•K F?m +? i€M ` M; Q"BX

h`–M M? L?B ç–B i v H"K ç°M; i€+ –K M; U+ - i? M? •K M; •K tQÈM; i?€M? i?| i [m
F?QX

>ÆB i?Î +O L; ?`+? h?B M J GQM; p +?¢K pÈB *?9 S?€T h?€M? .QÆM; i?b ?ÆB
pšM H" +ªM çQÊ+X J¢+? æ•m K¢M? p¶ ç–B +€M? F?'M; H²- p¼i ?QÈM; G•K h?–MX

E?B G•K h?–M i`–M; i?'v L; ?`+? h?B M J GQM; i?b +kM; +?'M FBM?– M?QM; FB
ç–v- imv –M; FBM? K" F?–M; HQ¢MX h v T?ªB +?d ` - i` M çdM? ç–m *?9 S?€T h?€M?
+ K #¶M; MÎ imM; - p +?¢K pÈB i?•M i? J¢+? æ•m X

h?•M ?bM? F?'M; H² +O L; ?`+? h?B M J GQM; H¢B #` p–M; b€M; / + K +?'M #
M; Q`B `mM; ç°M; +ÁM Î T?Q b m X *MM; pÈB iB M; M; •K tQÈM; i`–K i?'T +O G•K
+ K i?Á ` F?ÄB h?€M? .QÆM; - ?QÈM; L; ?`+? h?B M J GQM; T?mM ` M; ¼M HY

GY çÄ p" M; +?d i?– +Ð +€M? i v M; Q`B- FûK t ç–m `²M; / + K i?Á ` X

L?QM; HY çÄ ?²M; pW tm'i ?B M i?b M?B i ç° b•M ç'm HÈM +?ÊT K„i i, M; p¼i X
?° ?B M ` ?bM? b| M; ;ÈM- M; v +ª K†i ç'i # M /QÈB +kM; M?Q H" /mM; M? K +?ª

M;¼M HY çÄ p" M; i`¬M; M?Ä p"v K" M|M; iÈB +Ð M"QX

æ®B K†i M;¼M HY +Ð M"v- J¢+? æ•m iÄ` ?ÆB /Q /UX h?•M ?bM? F?'M; H² M;WM
iQK b"K +?ªv` iW +€B pªv /"v- M? M? +?|M; i"Ti`mM; Î çdM? ç-m M| - ?| i?"M? [
+?„M i`QÈ+ K†i- +?†M HY çÄ p" M;X

ó*?9 S?€T h?€M? .QÆM;- S?€ h"5ô G•K h?-M ?ûi HÈM K°i iB M;X

P" M?5

*?d i?'v ;B[F?¬M; i`mM;- [m M; +?•m iQK b"K J¢+? æ•m T?|M; ` +?ÈT K„i i M pÐ
i-M; HY çÄ p" M;- #„M M;QÈ+ ` X L?QM; [m M; +?•m iQK b"K pÐ pKM +kM; iÄ p-
M;„M +€+? M?B i ç° + QX

h?•M i? G•K h?-M ?ÆB H„+ HQ- i®+ ç° M;•K tQÈM; +?9 M;[`ä`"M; +?"K ?ÆM +?
#®+ HY çÄ p" M; i?b p„M; ` t - M;QÌB F?¬M; M;WM; iQ€i €M? b€M; iQK ?| ;BªB H

ó \ô L?bM i?'v ?bM? ªM? M"v- GQM; >¢Q h?-M ;B"i KbM?- M?`M F?¬M; çQÈ+ M?b
L;?`+? h?B M J GQM; /Q J¢+? æ•m #B MªQ i?"M? imv F?¬M; TªB L;?`+? h?B M
+| i? bY /KM; K°i Qi M„M; HU+ +Æ #ªM- M?QM; +kM; H" i?U+ HU+ +'T +?QM +?•
G•K h?-M +?d ? B T?2M ç®B K†i ç½ #` ç€M? # v- t2K` i`QM; i?ÌB ;B M M;„M ç½ K
HU+ M"v +kM; F?¬M; TªB K T?€T bQ bÆ +'T +?QM +| i? +| çQÈ+X

G•K >•K +QÌB F?' M|BX

ó*?9 S?€T h?€M? .QÆM; +?QM? H" F i iBM? i•K ?mv i ¬M; M°B M;?B M +Sm +ª çÌ
M?QM; Î K°i KS+ ç° M"Q ç| +kM; çO b€M? M; M; pÈB HoM? pU+X h K ?Ä ?ÈT M?'i
T?€T bQ ?Ä ? i`QM; KS+ ç° HÈM M?'iXô

GQM; >¢Q h?-M M? ;"i ç-m- M|BX

ós2K` - i`"M ç'm M"v ç®B pÈB M? L?B H" i?Y i?€+? F?¬M; M?ÄXô

*?B M ç'm ;B[i`B m ?Q€M bQ p" K T?€T bQ- bQ ç'm H" p im pB- K T?€T- i®+
L?QM; G•K h?-M /U p"Q *?9 S?€T h?€M? .QÆM;- +?ŠM; M?[M; i®+ ç° M;•K tQÈ
K T?€T bB m K¢M?X L?B i ç° HY çÄ p" M; i?"K +?Q ç½ pQÈi [m h•K .B K >Ä .B
K†i i?B M T?9 p" K v K„M i?b G•K >•K ?ÆM t ¬M; M°B- M?QM; M|B ç M ?B m #B i
F?¬M; M?Ä pÈB G•K h?-MX

h`QM; b•M ç'm HÈM- b m F?B G•K h?-M T?€i ç°M; HY çÄ p" M; i?b i? +¬M; ?ÆB -
h`-M M? L?B ç½ ?Q" M i?"M? K T?€T i`B m ?Q€M i?S M?'i +O KbM?X

J°i M;¬B b m b€m +€M? K"m i`„M; tm'i ?B M Î i`QÈ+ K†i +¬X L; v b m ç| - i`QM; i
K°i #„M; HQM; i?•M /"B ?ÆM KQÌB Kûi ?B M` F?ÄB b Q b€m +€M? i`„M;X

s2K i? iQ+? i?b #„M; HQM; M"v F?¬M; iQ #`M; L;?`+? h?B M J GQM; /Q J¢+? æ
;B®M; M?Q 'm HQM;X L?QM; M| F?¬M; TªB H" ç` HQM; ? v € HQM;- K" H" GQM
h?€M? J ç¢B HK+5

*€+ i`B m ?Q€M bQ GBM? >²M h?€M? æB M i`¬M; i?'v ?bM? ªM? ç| i?b +ªK t9+ #
`²M; ç®B pÈB i`B m ?Q€M bQ H" pBM? [m M; HÈM M?'i- /M +?d H" 'm HQM; i?b +k

J T?€T i`B m ?Q€M +O i`B m ?Q€M bQ M|B ç M i?b +| ? B +€+? bY /KM;X J°i HQ
/QÈB ç M +?B M ç'mX a m F?B +?B M ç'm F i i?9+- bBM? p"i i`B m ?Q€M ?Q†+ H"
+| - H-M b m i`B m ?Q€M i?b b) F?¬M; H" K i?9 iWM; F m ;¼BX *ÂM +| +€+? F?€+

a m F?B Fw F i F? QÈ+- i`B m ?Q€M bQ imv i ç®B F?¬M; i? ç i`B m ?Q€M i?9
i?9 +kM; i?2Q i`B m ?Q€M bQ i`QÎM; i?"M? K" HÈM H M- #B M M;`v +`M; K¢M? K
F?¬M; #`M; #`M K M? i`B m ?Q€M i?9- M?QM; F? QÈ+ i`B m ?Q€M i?9 +| i? M|
i`B m ?Q€M bQX

h`B m ?Q€M bQ /U i?2Q i?U+ HU+ F?€+ M? m- +| çQÊ+ F? QÊ+ i`B m ?Q€M i?9 J°i F?B i`B m ?Q€M i?9 +? i- ç®B pÈB i`B m ?Q€M bQ +?QM? H` çª FQ+? F?¬M; M

"bM? i?QÌM; K¶B ;B i,M; im pB K°i+'T i?b +| i? +| çQÊ+ K°i F? QÊ+ i`B m ?Q€M F?¬M; M?Q #´M K M? i`B m ?Q€M i?9 F?¬M; +¬M i?ÌB ;B M M;•K tQÈM;- M?QM; M;„M ?ÆM i`B m ?Q€M K i?9 +MM; çŠM; +'TX

hW i?ÌB ;B M h`¬M M? L?B pW M;•K tQÈM; +?9 M;[- ç€K i`B m ?Q€M bQ ?B m- # F? QÊ+ i`B m ?Q€M i?9 +O h`¬M M? L?B5

>¼ F?¬M; #B i H` ",M; GQM; M`v +kM; H` F? QÊ+ i`B m ?Q€M i?9 i?S M?'i +O i #ªv i?b +¬ p®M F?¬M; i? i?B i`B M` #´i +S K T?€T i`B m ?Q€M M`Q- +?Q M M ?Q€M i?9X æÈB F?B +¬ ç°i T?€+'T #ªv i?b Hm¬M ÎHçB GBM? >²M h?€M? æB M- h?€M? L[X a m M`v çB i?2Q GQM; >çQ h?¬M t•K M?"T p`Q K i°+ +?B M ç'm- i?U+ pšM F?¬M; i?m çQÊ+ F? QÊ+ i`B m ?Q€M i?9X

*?ì ?¼ `ÌB F?ÄB h?€T ooM? >^M;- im pB +O h`¬M M? L?B ç½ iÈB +'T +?QM- i?¬ GBM? >²M h?€M? L[- +¬ KÈB ibK` ",M; GQM; M?Ä M`v- +ÄM Fw F i F? QÊ+ i?S H¬M ç¬m iB M ",M; GQM; +?B M ç'm p b h`¬M M? L?BX

E€ i?"i F?B h`¬M M? L?B ç'm pÈB G•K h?¬M i?b ç½ +?`m i?B iX h`QÊ+ iB M +¬ M T?ªB i`B m ?Q€M ",M; GQM; K` H` i`B m ?Q€M i?m"i b€m ç` HQM; L;mv M h® hM

*¬ +?Q `^M; Jç+? æ•m #B M i?"M? L;?`+? h?B M J GQM; +| i? +?†M çQÊ+ +¬M; i?ÌB ;B M- +?d +¬M +¬ ?Q`M i?"M? L;mv M h® hM GmM; i?b G•K h?¬M +?„+ +?„M

L?QM; F?¬M; M?Q KQM; Km®M- *?9 S?€T h?€M? .QÆM; +O G•K h?¬M [m€ KçM F?¬M; +?®M; çQÊ+ ? B ?B T ç½ i?m i?ªKX æB m M`v F?B M h`¬M M? L?B F?¬M; i?ÌB ;B M M;„M M?'i i`B m ?Q€M ` ",M; GQM; +?B M ç'm +?Q KbM?X h?"K +?Q + h?¬M +QÌM; ççB K` +| #B M ?| X L m F?¬M; i?b çÊi +¬M; FQ+? iB T i?2Q +O G•K +?9 M;[ +¬ +kM; F?¬M; i? ?Q`M i?"M?X

G`K GBM? >²M h?€M? L[- i?B i`B M i`B m ?Q€M i?m"i i?b h`¬M M? L?B +¬M i?ÌB ; M?B mX h®+ ç° +¬ T?|M; ` i`B m ?Q€M i?O +?d +¬M # ;B•v M;•K tQÈM; K` i?¬B ?B M i?•MX

" [m M ?ÆM #®M M,K- h`¬M M? L?B +| M?B m HoM? M;° p K†i i`B m ?Q€M i?m" b m ç| +¬ F?¬M; +ÄM " M GBM? >²M +?Q K i?9 F?€+ M[X "ÎB pb +¬ T?€i ?B M- M p`Q Jç+? æ•m ? v H` F? QÊ+ i`B m ?Q€M i?9 i?b ?B m [mª b) +`M; i®i- bBM? ` ` ",M; GQM; tm'i ?B M- ;¬K K°i iB M;- ç¬B +€M? KÎ` - +?„M h`¬M M? L?B ` b m H i?Î b„+ #,M; H K #„M ?QÈM; G•K h?¬MX

G•K h?¬M €M? K„i #B M i`¬K i`¼M;- /o M?B M ¬M; F?¬M; +?Q `^M; ç€M? #çB Jç+? h`¬M M? L?BX G9+ i`QÊ+ h`¬M M? L?B i?B ç'm i?b ¬M; +| t2K [m X *¬ ;€B H` h F?€;BÄB p i`B m ?Q€M i?9- +¬ i?B i`B M` aBM? GBM? J¬M- F?Q i? pçM i?9 +? æ•v +kM; H` pb b Q ¬M; pW H M HB M bY /KM; \*?9 S?€T h?€M? .QÆM;X "ÎB pb L?B T?€i ?mv- i?B i`B M K T?€T i`B m ?Q€M ç M i`bM? ç° KçM? M?'iX

æ¬m `²M; çÄ p`M; pšM ÎM;Q`B h?€M? .QÆM;X h`QM; F?B ",M; GQM; tm'i ?B M i?b K°i M;KK F?Q çÄ p`M; T?mM` - pšM +?d i?¬ +Ð +€M? i v- +?ÉT K„i pç+? F?¬M; i ",M; GQM;X

h?U+ HU+ +O ",M; GQM; p` h?€M? .QÆM; >Ä GQM; F?B M M?B i ç° i`QM; b•M ç *?¶ +O ",M; GQM; i?b M?B i ç° i?'T- F?¬M; #` M|M; +?€vªM? ?QÌM;X h?€M? .QA ç° M|M; HçB F?B M +?¶ F?€+ M?Q ç M; b¬B bK+X

E?¬M; +¬M M;?B M;Ì- pšM H` h?€M? .QÆM; >Ä GQM; KçM? ?ÆM M?B mX >ÆM M +ÄM ç M; M;•K tQÈM;X B +kM; F?¬M; #B i K T?€T iB T i?2Q T?®B ?ÉT *?9 S?€ ;b- M?QM; +| i? çQ€M çQÊ+ mv HU+ imv i ç®B F?¬M; i?'TX

*?B M ç'm ç M i" M ç•v- ibM? ?bM? ç®B pÈB h`-M M? L?B ç½ +U+ F€ #`i HÊBX
óh? -M >"M; - o¢M h?9 h?, M; lv5ô h`QM; ç¬B K„i tBM? ç T +O h`-M M? L?B H° ` +
æWM; M?bM +¬ i?QÌM; M; "v +QÌB ;BÐM- F€ i?"i HÁM; ?B m i?„M; ``i K¢M?X .QÆ
+¬ [mv i F?¬M; +?Q T?ûT KbM? +kM; #` ç"Q i?ªBX
*?d i?'v i?•M i? h`-M M? L?B ç°i M?B M # Q i`MK K°i p-M; b€M; i`„M; M; "X L; v
F?'M; H² #¶M; tm'i ?B M b m HQM; +¬X
"!M; ?bM? M"v /QÌM; M?Q H" +QM M; QÌBX E?QªM? F?„+ M! ?B M ` - +ª b•M ç'm H
i?9 ; -K FBM? M; QÌBX o¢M i?9 +MM; F m- ç! H" ibM? ?bM? ç² b° +Ð M"QX *?d H" K
G•K h? -M HmM; H v K°i +?9i- h?€M? .QÆM; >Ä GQM; i`QM; h?€M? .QÆM; +kM;
> B Hm²M; b€M; K¬M; HmM; iW M; QÌB h`-M M? L?B +MM; H9+ T?¡M; ` X J°i +€B
ç M; ç®B F?€M; pÈB h?€M? .QÆM; >Ä GQM; - K°i +€B F?€+ i?B `ÆB p"Q M; QÌB "
"¶M; +?®+ tm'i ?B M #B M ?! F€ H¢X
æ-m iB M F?B M M; QÌB +?9 w H" ", M; GQM; iQ HÈM i`QÈ+ Kti h`-M M? L?BX *?
+?ÈT K„i T?bM? H M- p®M H" b„+ #, M; H K ?Q"MiQ" M #B M i?"M? i`„M; X ", M; bQ/
T?¢K pB b•M ç'm HÈMX h?•M ?bM? ", M; GQM; i, M; ?ÆM # KQÆB Kûi- T?mM ` 1
>Ä GQM; - €M? b€M; p" M; p" çÄ ?²M; Î i` M F?¬M; i`mM; ç M p"Q M? m- i` M? ç'm
æ•v- ç•v H" ?bM? /¢M; ", M; GQM; i?"M? MB M5
*€+ +QÌM; ;Bª GBM? >²M h?€M? æB M i`ÈM i`ÁM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM ?bM? ªM?
i`B m ?Q€M bQ +?Q +! #`i +S K T?€T M"Q +! i? F?B M K°i K i?9 +ÁM M?Ä +?È
MB M- +ÁM #MM; T?€i i?U+ HU+ i?"M? MB M5 L?QM; h`-M M? L?B ç½ H"K çQÈ
i?"M? MB M- /M ç®B Kti i K ?Ä ?ÈT M?`i +U+ ç"K çt+ +kM; F?¬M; v m i? X
" M FB J¢+? æ•m M?"M çQÈ+ €M? b€M; i`„M; i, M; T?9+ +kM; tm'i ?B M #B M ?! +
; 'T ç¬B- ?! i?"M? K°i +QM `²M; F?'M; H² ?ÆM # KQÆB KûiX h`QM; iB M; ; -K; W
€K b„+ iQK b"K M? M? +?¡M; ?! ;BªB h?€M? .QÆM; >Ä GQM; t•K i?U+X
**M; F?B M M; QÌB `mM; ç°M; +ÁM Î Kti b mX J¢+? æ•m M; Y ç-m T?€i ` iB M; ?9
M! M?QM; H¢B i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M; „M #B M i?"M? b„+ i`„M; - i?•M i? tm'i
;B•v H€i ç½ #B M i?"M? K°i ", M; GQM; i?"M? MB MX :BQÆM; ç¬B +€M? # v ?QÈM
?ÆB i?Î #„M ?QÈM; G•K h? -M T?Q t X
æ•v H"
"B M ?bM?\
æ€K i`B m ?Q€M bQ i`ÈM iQ K„i M?bM +?B M ç'mX .M H" ?¼ [m2M i?m°+ K T?€T
h`-M M? L?B i?B i`B M ` K T?€T i`B m ?Q€M H" i?S ?¼ +?Q iWM; i?'v- +?Q iW
HU+ ;b p"v\
", M; GQM; i?S ? B tm'i ?B M F?B M b„+ Kti G•K h? -M #B M ç'BX æ®B Kti K°i ",
¬M; ç½ +ªK ;B€+ €T HU+ ``i HÈMX G¢B iÈB +QM i?S ? B- h?€M? .QÆM; >Ä GQM;
M[X
h`-M M? L?B b„+ Kti #bM? i?QÌM; - iB T iK+ M; •K tQÈM; +?9 M; [- F?¬M; +! GBM?
imv K HU+ +O +¬ ?[m ?¢M M?QM; imv i ç®B çWM; [m M- +¬ H" GBM? >²M h?€M?
M, K [m +O GBM? >²M h?€M? æB M5
a m HQM; +¬ tm'i ?B M i?•M ?bM? F?'M; H²- +?QM? H" h? -M :B€M; h?m"i h? -M h
iQÌM; b•m- h`-M M? L?B ç½ +?¼M ` K°i +QM çQÌM; +?Q KbM?X hU M?Q G•K >•
`®B i?"M? çÆM ;BªM- hQ J½ hB M i?b +m²M; /½- +QM çQÌM; +O +¬ H" ?Q" M K„ F
> B Hm²M; b€M; i`„M; +?QM? H" +¬ /U " M GBM? >²M p" h? -M :B€M; h?m"i F i?È
;¼B H" h? -M h?9 GoM? oU+X

aU + QÌM; ç¢B + O h?–M h?9 GoM? oU+ Î +?¶ M| H¨ HoM? pU+ HQ¢B ?bM? T?¢K p
h€+ /KM; +?d H¨ i,M; T?9+– i,M; T?9+ i`B m ?Q€M i?9 +O h`–M M? L?BX
",M; GQM; M?Ä çQÊ+ h?–M h?9 GoM? oU+ i,M; T?9+– +?ÊT K„i ?| i?“M? ",M; GQM
+kM; i,M; K¢M? i?U+ HU+X L m M?Q H¨ i,M; T?9+ T?¢K pB i?b i,M; M,M; HU+ +?C
b® HQÊM; b) HÈM ?ÆM M?B mX
õhÈB HQÊi i–B5ö h`–M M? L?B HÁM; i?–K F m K°i iB M;X
*¬ ç°i M?B M M;WM; M;•K tQÈM; +?9 M;[X GÁM; #¨M i v ?QÈM; ` M;Q¨B- ;BÆ +
+?®M; i`ÌBX L; v b m ç|– ºQ ºM? F?´M; H² b m HQM; +¬ ç°i M?B M pÐ- ?| i?“M? p
?QÈM; ? B ",M; GQM; +?„M i`QÊ+ K†i h`–M M? L?B- +?ÊT K„i /mM; M?“T p¨Q M;C
óh?–M >¨M; h?B M lv- oU+5ô h`–M M? L?B v m FB m F?) [m€iX
>bM? ºM? F?B M K¼B M;QÌB F?| [m M tm'i ?B MX
> B ",M; GQM; +MM; M;•M; ç–m H M- K„i #¶M; #B M i?“M? b„+ #,M; H KX L; v b m
ç m ?| i?“M? +MM; K¨m b„+X G¢M? H)Q ç M i°i ç° F?B M €M? b€M; #ªv b„+ +O
+? - tm'i ?B M iB M; Fûi Fûi X
G•K h?–M pW KÈB +?m¨M #` tQM; K T?€T iB T i?2Q- H¢B FBM? ?½B T?€i ?B M
M?B i ç°- K T?€T #` ç€M? ;½vX G¢M? i?'m tQÆM; "T ç M +?ÊT K„i ç|M; #,M; –M;
•M? K„i Gw *?QM? h`U+ #B M b„+ #ûM- iB b€M; H¢M? #„M ` #®M T?Q - ç¬B i v
çB m + Q ?ÆM #bM? i?QÌM; M?B mX
óaQM; HoM? pU+5ô
o bQM; HoM? pU+ i?b +| ? B +€+? ;BªB i?Q+?– K°i H¨ +MM; tm'i ?B M ? B HoM?
? B HoM? pU+X J¨ ibM? ?m®M; M¨v `à `¨M; H¨ p i`QÊ+– ? B HoM? pU+ M¨v F?¬M
æ| H¨ HoM? pU+ i?m°+ p ",M; GQM;– ;B®M; ? i M? m- *U+ >¨M GoM? oU+X
L m +?d H¨ K°i *U+ >¨M GoM? oU+ i?b +| H) G•K h?–M +ÁM /U p¨Q *?9 S?€T h?€M
L?QM; ? B *U+ >¨M GoM? oU+ +MM; tm'i ?B M- ?¶ i`Ê +?Q M? m i?b ;–M M?Q i,M
/M b Q F?¬M; T?ªB H¨ +QÌM; ;Bª HoM? pU+– *?9 S?€T h?€M? .QÆM; +O –M; H¨
i?m°+ iQM? +U+ H¢M? S+ +? X J T?€T #` T?€– +?QM? ¬M; +kM; ç|M; #,M; i`QM;
h`–M M? L?B /U p¨Q H¨ h?–M h?9 GoM? oU+ +U+ ç° i,M; T?9+– F?B M J¢+? æ•m
HU+ HoM? pU+X hmv +?d +| i? T?€i ç°M; i`QM; i?ÌB ;B M M;„M M?QM; ç®B pÈB C
E?¬M; +| GBM? >²M h?€M? u ?¶ i`Ê- i?B i`B M` h?–M >¨M; h?B M lv h?–M h?9 G
K†i h`–M M? L?B #B M i€B M?ÊiX L?QM; +¬ çSM; i`QM; i? ;BÈB #,M; imv i +?Q
+ Q [mw- iU M?Q ç| imv i HB M- F?¬M; M?B K #KB i`–MX
h` M b€m ç¨B F?€+? [mw- i`¼M; i¨B ç M iW +€+ a,M J æQ¨M ç m `| i HBM? HU+ p¨Q
F?¬M; #` bQM; HoM? pU+ ºM? ?QÌM;X L?QM; HBM? HU+ +O ?¼ ç M; M? M? +?|
bQM; HoM? pU+ ?ÊT M?'i ç€M; bÊ iÈB KS+ M¨QX
óh?m HoM? pU+ H¢B çB- i¨"M M¨v M;QÆB i?„M;Xô o M; H M ;B¼M; h`–M *m²M;X
*MM; H9+ ç|– K°i Hm²M; b€M; €M? p¨M; `U+ `Ð iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;– `ÆB p
#,M;X
h`–M M? L?B i?m H¢B ç°M; i€+ i v- i,M; T?9+ F i i?9+– *U+ >¨M GoM? oU+ ç M M?
H€i b m i`QM; b•M ç'm HÈM ç½ ?²B T?K+ #bM? i?QÌM;X
J¢+? æ•m H¢B i`Î p ?bM? /¢M; ?2Q +QM- M?ªv p¨Q M;U+ h`–M M? L?BX h` M M;
ç2MX ",M; GQM; +kM; #B M M?Ä H¢B- /QÈB +?•M tm'i ?B M b Q b€m +€M?– #B M
S?| çB M +?O J S?€T h?€M? æB M- G•K h?–M- i?m X

E?B G•K h?—M ?Á i M i`QM; +°i b€M; p`M;- ?²B T?K+ w i?S+ i?b #ÎB pb +ªK ;B€+ I
`MM; KbM? K°i +€BX E?) i?Î /`B- ¬M; H„+ ç—m tQ v M;Q`B çB ?QÈM; F?m pU+ J S
.M H` Gw \*?QM? h`U+ +kM; F?¬M; i? i`€+? ¬M; çQÊ+X «M; ç½ /®+ ? i bS+- +?ŠM
pU+ [m€ K¢M?X
E€i?U+ i`QM; HÁM; G•K h?—M F?¬M; T?K+- i?—K M;?o- M m KbM? bÈK ? B KQÆB
*?9 S?€T h?€M? .QÆM; +?mv M ?| i?`M? HoM? pU+- /Q ç| +?•M +?QM? ?Q`M +?c
K†i *U+ >`M GoM? oU+ +kM; +?Q +?„+ +?`m i?B iX h?“i ç€M; iB +- M;?o iÈB *?9
i? /Q KbM? K` çSi çQ¢M- i`QM; HÁM; ¬M; M´B H M #B i?QÆM;
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

8djX *?QÆM; k99, hBM? E?¬M; h?—M h?€M? E} ao

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`—M M? L?B i?„M; i`"M M`v F?¬M; iQM? i?QªB K€BX E i i?9+ \*U+ >`M GoM? oU+
ç| +?“K `½B çB ?QÈM; F?m M;?d M;ÆBX

h`"M bQ ç'm M`v ç€K i`B m ?Q€M bQ GBM? >²M h?€M? æB M M?bM M?Q K M?Q b
+ÁM +| i? H`K M?Q i? - H`v i`B m ?Q€M i?9 i?B i`B M HoM? pU+- ?B M M v # M
imv i F?¬M; B H`K çQÊ+- # Q ;²K h`—M >Q`M? ok +| çQÊ+ GoM? oU+ h?9 >Q`M; +

h`—M M? L?B /MM; i?U+ +O KbM? +?SM; KBM? H`B h K h?Ov "" "" ç½ M|BX E?¬
p"v- h K h?Ov "" "" çQ+? i?U+ F?¬M; TªB H` ç®B i?O +O +¬5

aU+Q`M; ç¢B +O a,M J æQ`M Zm M; *?B h?—M >B i?2Q bQ ç'm iB TiK+ M;`v +`M
æ¢B h?€M? æB M i?W M?“MX

h`QM; ç| +ªK M?“M b•m b„+ M?“i Gw \*?QM? h`U+X o®M ¬M; iQÎM; `^M; i`QM; a,M J
>B- +?•M +?QM? Qm i9- +Q`M; ç¢B +?d +| KbM? GQM; >¢Q h?—M- i®B ç i,M; K°i
i`¢M; i`QÊ+ K„i- +€+ çQ`M pB M F?€+ +kM; `i K¢M? K)5 h`—M M? L?B p` oQÆM;
çQÊ+ HoM? pU+- ?ÆM M[mv HU+ +ÁM F?€ K¢M?X Gw *?QM? h`U+ iU ?ÄB- ç´B
+?“M b) K´i +¬M; `i M?B mX

h`"M ç'm iB TiK+- b m pÁM; M`v- +ÁM H¢B +?d +| ? B KQÆB #®M M;Q`B- bQ ç'm ç
h`—M M? L?B p` G•K h?—M F?¬M; TªB çB K b€M; /mv M?“iX J'v i`"M b m +kM; H°
HU+ ? B # M M;`v +`M; K¢M?- M,M; HU+ HoM? pU+ i?dM? i?QªM; tm'i ?B M i`QM;
H` /•M +?9M; # M M;Q`BX L m F?¬M; +| h?€M? æB M æ¢B h€B i?b b Q ?¼ +| i? i
p"v\

*€+ i`"M ç'm iB Ti?2Q- a,M J æQ`M Zm M; *?B h?—M >B +| >`M ok i?m X h`QM; p
M?Q a,M J æQ`M Zm M; *?B h?—M >B ç½ K'i ? i K v K„MX u çKM; TªB ¬M; M°B h
GBM? >²M h?€M? æB M- h`—M >Q`M? okX h`QÊ+ GoM? oU+ h?9 >Q`M; +Q`M; ç¢
F?¬M; +| +?9i +Æ ?°B M`QX L?QM; >`M ok +kM; i? ?B M` i?U+ HU+ +O KbM?X .
ç¢B +O h?O >° F} bo- v ç®B K†i GoM? oU+ h?9 >Q`M; i?9+ ç~v p¢M i?9 çB M +m
H•m iÈB KQ`B T?9i KÈB #¢B i`"MX J` ç²M; #¢M +O v- h` L?½M "¢Q Zm•M +kM; ç H
K¼B M;Q`BX h` L?½M "¢Q Zm•M iQÆM; çQÆM; pÈB +Q`M; ;Bª çdM? +`T i€KX hB
i`'M €T- F?®M; +? - i?“K +?Q i`B i iB m ;—M ? i i,M; T?9+ +O GoM? oU+ h?9 >Q`
"¢Q Zm•M Km®M iB M ?| M[i?b +—M +| F€ M;° ç†+ #B i KÈB çQÊ+X o K†i i¼ F
>`M ok- .QÆM; o,M *?B m- æQ¢M R+ ç m ;†T TªB M M ç i¼ F} F?| i? iB M ?| H

J v K„M H` h`QÆM; S?|M; S?|M;- G•K >•K- hQ J½ hB M- oQÆM; L;mv M L;mv M
i?“M; ç®B i?O- i?¬M; [m pÁM; i?S # i?B ç'm +€ M?•MX

h`QM; a,M J æQ`M Zm M; *?B h?—M >B- +?Q ` i`"M +?d +ÁM H¢B GQM; >¢Q h?-
#®M i`"M pÁM; i?S # +?d +ÁM H¢B #®M i`"M +m®BX

G9+ M"v #B m ibM? ¬M ?Á +O GQM; >¢Q h?¬M ?ÆB i? v ¢´BX h`QM; i`"M ¢'m ¢Æ
T?ªB F?¬M; +| F?ª M,M; `9i i`9M; ¢²M; #¢MX "•v ;Bì +?d +ÁM H¢B i€K M; QìB- t€+
;Ð M? m `i HÈMX

L; ?o iÈB ¢•v- GQM; >¢Q h?¬M #'i ;B€+ M?È H¢B M,K ¢| i? K ;B i?B ¢'m imv M +?
h?ªB L?B ¢KM; ¢°- M" M; HU +?¼M iW #ÄX *?ŠM; H) H`+? bY b) H¢B i€B /B M H¬M
;B[HìB ?S pÈB G•K >•K- F?¬M; F`T ;BªB i?Q+? +MM; h?ªB L?B ¢½ ` [mv i ¢`M?
€M? K„i GQM; >¢Q h?¬M +`M; #B M /`m /`M; ?ÆMX

L? M„K i v h?ªB L?B- ?„M M?Ä ;B¼M; M|BX

óL m +?9M; i?"i bU ¢KM; ¢°- H¬M M"v ?½v ¢ M? M?"M i?m - +| ¢QÊ+ F?¬M; \ô
h?ªB L?B M; •v ` X

ó>¢Q h?¬M- M? ô

GQM; >¢Q h?¬M KdK +QìB M|BX

óL,K ¢| `ä `M; 2K +| i? i?„M; M? M?QM; H¢B HU +?¼M iW #Ä bQ ¢'m- pb b Q
+m°+ pb 2K\ô

h?ªB L?B #`i +QìB- M|BX

ó*?"M; M; ®+- ¢WM; +| H`K `®BX hbM? ?m®M; #•v ;Bì b Q ;B®M; M,K ¢| ¢QÊ+ \ E?
i?m F?¬M; H` ;bX G¬M M"v H¢B HB M [m M ¢ M iQÆM; H B +?9M; i ¢®B F?€M; K
Zm M; *?B h?¬M >B- H` H½M? ¢¢Q +O K¼B M; QìB5 - t2K ` +?9M; i F?¬M; +Æ ?

G9+ ? B M; QìB M|B +?mv M i?b K°i Hm²M; €M? b€M; `ÆB p`Q M; QìB h?ªB L?B-
E?€+? h?€M? æB M T?QÆM; t X L; QìB ¢QÊ+ +?¼M +?QM? H` >B T :Bª h?€M? L; i

L?bM >B T :Bª h?€M? L; mv i #B m ibM? ?ÆB F?¬M; + K HÁM; - GQM; >¢Q h?¬M F

ós2K ` ¬M; +® Km®M bQ i`B pÈB 2K K°i T?2MXô

h?ªB L?B F?) +QìB M|BX

óE?¬M; ¢•mXô

Zmª M?B M- F?¬M; ¢ÊB h?ªB L?B ` b•M i?b >B T :Bª h?€M? L; mv i ¢½ i`¬K ;B¼M

óh iU M?"M F?¬M; ¢`+? H¢B- iW #Ä bQ ¢'mXô

L|B tQM; ¬M; M; ²B i`Î p p` i`Q- F?¬M; #QÊ+ ` M; Q`BX

B +| i? M; ì M,K h?€M? æB M i? K ;B i?B ¢'m +€ M?•M- KÈB H` pÁM; i?S # ¢½ +
`ìB F?ÄB +m°+ +?ÆBX _9i HmB ¢ÆM ;BªM M?'i TªB iQM? iÈB h?€M? L; mv i- F?
#ªQ F?¬M; TªB ¢®B i?O +O h?ªB L?BX E?B h?Q+? E?€+? h?€M? æB M ¢®B /B
i?S ? BX

æ M i" M ¢•v- Zm M; *?B h?¬M >B ¢½ +| b€m M; QìB i?¬M; [m pÁM; i?S # - ?¼ +Á
•M? b€M; imv M +?¼M H¢B H`T H€M? - ;¬M M?Q `ìB F?ÄB h?ªB L?B H M iÈB +?¶ G
>¢Q h?¬M i?b Í E} ao h?€M? æB MX

GB M iK+ ? B i`"M ¢ m H` ¢®B ¢¬m pÈB ¢²M; K¬MX

æ| H` K°i F} bo HÈM im´B- im´B HÈM ?ÆM GQM; h?B M 'M K°i +?9iX G½Q +?"K `½
>¢Q h?¬M M; ²B Î ?"M; b m- i? M? •K ;B` Mm ?MM; ?²MX

ó>½v ¢ +?9M; i [mv i ¢'m K°i i`"M ;B[F} bo ¢BXô

L|B tQM; +•m ¢| - H½Q bªB #QÊ+ ¢B ?QÈM; b•M ¢'mX

GQM; >¢Q h?¬M TªM t¢ M?bM ¬M; M°B- GQM; h?B M 'M Mî MK +QìB #'i ¢„+ /o pÈ
"B m ibM? +O ¬M; M°B M|B +?Q ?„M #B i- p` F} bo HÈM im´B M"v H` M; QìB GQM

L M #B i`^M;- h?-M 'M F} bo î i`QM; E} ao h?€M? æB M +| [mv M mv;-M M?Q +?Q
 GQM; h?B M 'M +kM; F?-M; i? F?@M; +? i?b ?B M M?B M +| ç` p` `i+ QX
 GQM; >¢Q h?-M +MM; p` EBK hBM? \*Æ hÁ F} bo M`v p`Q i`QM; b•M ç'm HÈM- iU
 ?QÈM; T?QÆM; t - FûQ ;B½M F?QªM; +€+? pÈB H½Q F} boX æ•v H` H iB i p½M #
 i? çSM; ç| +?î p` i`QÎM; ;Bª M`v çB iÈB +?¶ t X
 óh M i H` .QÆM; >¢Q ok- K°i i`QÎM; H½Q F?-M; [mªM pB + ;bX G-M M`v >¢Q >`
 p` +kM; pb +?QM? i +ªK ÆM M; QÆBX *ªK ÆM M; QÌB +Sm H¢B /ÁM; ç°+ çBM? .Q
 ?QÈM; GQM; >¢Q h?-M ?`M? H F} boX
 h? H` GQM; >¢Q h?-M KÈB #B i i?•M T?"M +O -M; H½QX E?-M; M; Ì -M; H` ?m
 >¢Q >`K- t2K ?bM? /¢M; i?b `i+| i? H` M? i` B- ? M +?B M; v +ª -M; M°B +kM; `
 p`M; iª H X
 .QÆM; >¢Q >`K €M? K„i M; ?B K i9+ M?bM +?, K +?9 GQM; >¢Q h?-MX
 óh bÈK ç½ M; ?2 >¢Q >`K p` h?B M 'M M?„+ iÈB M; QÆBX L; QÆB `i Qm i9- pQÊi [
 M; QÆBX L?QM; /M b Q M; QÆB +ÁM [m€ i` im´BX E} ao h?€M? æB M F?-M; +| F}
 M?"M M; QÆB- p"v `i çÆM; BªM- ç€M? #¢B i çBX JÌB5ô
 L|B `²B H½Q F} bo ?ûi HÈM K°i iB M; - b m HQM; H|2 €M? b€M; p`M; X J°i Hm²M; b€
 i€+? ` ? B # M- T?O H M M; QÌB .QÆM; >¢Q okX \*?d i?'v i` M M; QÌB .QÆM; >¢Q o
 H M i`M- +?@+ H€i; B€T p`M; ç½ i`MK H M M; QÌB H½QX \*MM; H9+ ç| - ç-B i`¼M
 i? H½M? HB i ?| i?"M? ?[m ?bM?- tmM; [m M? H'T H€M? €M? b€M; p`M; - F?B M
 KbM? ç M; î i`QM; i`ÌB b QX J°i # M i`ÌB b Q +| +QM /½ i?9 +QÌM; ç¢B ç M; ?€ KB
 L?bM i?'v ?bM?ªM? M`v- F?m M; ?d M; ÆB J S?€T h?€M? æB M- Gw \*?QM? h`U+ #
 M|BX
 óG` ?„M5 h?b ` H` ?„M5 > M +?B GQM; hBM? ok i`QM; E} ao h?€M? æB M F?-M
 T?ªB ?„M ç½ # [m M ; -M M, K KQÆB M, K b Q\ô
 hmv æ`K >Q`M i?m i`"M T?Q i`QÈ+- M?QM; #ÎB pb pÁM; M`v +?Q F i i?9+- +~
 h?€M? æB M- M; ?2 p"v i?b iÁ KÁ ?ÄBX
 óG½Q bQ- M; QÌB M`v H` B\ *?ŠM; H) +ÁM HÊB ?¢B ?ÆM +ª h?-M 'M F} bo\ô
 "bM? i?QÌM; Gw *?QM? h`U+ Hm~M H` +QÌB ?QT K„i- /M H9+ i`QÈ+ #` +?¼M ç'm p
 #bM? ioM? M?Q i?QÌM; X L?QM; F} bo i`QÈ+ K„i H¢B F?B M ~M; #B M b„+ - ?B M M
 i?QÌM; X
 "B m ibM? Gw *?QM? h`U+ i`Î H¢B #bM? i?QÌM; - i`-K ;B¼M; M|BX
 óo Kti M`Q ç| i?b ?„M KÈB H` +QÌM; ;Bª K¢M? M?'i E} ao h?€M? æB MX L m M, K
 pQÆM; i¼ i?W M?"M- +| H) ?„M ç½ i`Î i?"M? H½M? ç¢Q +?•M +?QM? GK+ æ¢B h
 æB M +kM; b) F?-M; +?B M, K t #ªv M?Q ?B M M vXô
 ó\ô æ`K >Q`M FBM? M; ¢+X *~ +?Q iWM; M; ?2 H½Q bQ ç€M? ;B€ + Q K°i M; QÌB M
 F} bo- +?Q /M ç®B pÈB GQM; >¢Q h?-M i?b Gw *?QM? h`U+ +kM; +| T?-M ;B[H¢B
 Gw *?QM? h`U+ M|BX
 ó>„M i M H` .QÆM; >¢Q ok- +| i? M|B H` M?•M p"i i`mv M F€ K°i i?ÌBX JBM? +?O
 >`K H` 2K `m°i +O ?„MX o Kti M`Q ç| i?b .QÆM; >¢Q >`K t2K M?Q H` ç iY +O ?„
 iQÎM; iQÈM; ` ?„M K¢M? +Ð M`Q `²B +?SXô
 ó>„M HÈM ?ÆM .QÆM; >¢Q >`K ; -M # KQÆB im´B- M, K ç| F?B ?„M i?"M? / M? i?
 ;B M?"T p`Q E} ao h?€M? æB M K` i?-BX h?B M T?9 +O .QÆM; >¢Q ok +U+ + Q
 iB M; H` F} bo +| F?Q +?'i pQÆM; ;Bª M?'iX >„M +kM; H` K°i h`WM; ;BÈB F} boX L
 M?'i ?B M M v i`QM; E} ao h?€M? æB M- GQM; hBM? ok +?QM? H` /U i?2Q çB M
 H¢B im Hmv MXô

ó.QÆM; >¢Q ok +?Q # Q ;Bì bY /KM; #'i F€ pk F?Q i` M; #` M`Q- #îB pb ?„M +| K°i
 ;¼B hBM? E?¬M; X GQ¢B K i?9 M`v iW w M; ?o M`Q ç| i?b ç½ i?Q€i F?ÄB T?¢K i
 pQÊi [m + 'T +?QMX L| +| i? ?| i?`M? #'i +S ?bM? i?€B M`Q- i`Ê ;B9T .QÆM; >¢
 h`QM; [m€ i`bM? im Hmv M- +ÁM +| i? ;B9T ?„M ?'T i?m HU+ HQÊM; M?`i M; mv i
 i?b ?„M H` i`QÎM; #®B +O i X h F?¬M; #B i F?B M`Q ?„M ç°i T?€ + 'T +?QM- M?
 ç¢B tQ M v +?Q iWM; +| i`QM; E} ao h?€M? æB M- iW +?®B i`î i?`M? h?¬M 'M F}
 ó*€B ;b\ô æ`K >Q`M i?'i i? M? F m H MX óa Q +| i? çQÊ+ \ h`î i?`M? h?¬M 'M F} i
 i?¬M F?Q- ?ÆM M[i`î i?`M? çB M +?O E} ao h?€M? æB M5ô
 Gw *?QM? h`U+ i?î /`B M|BX
 óæQÆM; M?B M .QÆM; >¢Q ok #B i çB m M`v- M?QM; ?„M i?“i bU [m€ FB m M; ¢Q
 E?¬M; pQÊi i` M + 'T +?QM- F?B çB iÊB h?¬M 'M pQÆM; i¼ ç½ çQÊ+ p`B h?¬M 'M
 F?B ç| ?„M HU +?¼M i?b +| i? H`T iS+ i`î i?`M? K°i p` h?¬M 'M F} boX L?QM; ?„
 i?dM? +¬m h?¬M 'M pQÆM; i¼ +QìM; ç¢B M?'i +kM; +?Q iWM; çQÊ+ M; QìB bY /
 h?¬M 'M pQÆM; i¼ Xô
 ó*m®B +MM; - ?„M #` ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ iW +?®B- ?„M +k
 pQÆM; i¼ F?€+X a m F?B çQÊ+ E} ao h?€M? æB M i` Q +?Q / M? ?B m hBM? E
 #„i ç¬m [m M? M, K # [m MX h`mv M`^M; b m M`v ?„M H¢B iWM; Km®M ooM? >^
 pQÆM; i¼ i?W M?“M M?QM; pšM F?¬M; i?`M? +¬M; X "îB pb ?„M # [m M i?îB ;
 F?ÄB i-K K„i + Q i-M; GK+ æ¢B h?€M? æB MX E?¬M; M; ì h?€M? æB M æ¢B h€B
 KìB ?„M ` Xô
 L|B ç M ç•v- #B m ibM? +O Gw *?QM? h`U+ +| +?9i H¢+ Häm; X
 ós2K ` i pšM [m€ KS+ iU iBM- # M i`QM; E} ao h?€M? æB M ô
 .QÆM; >¢Q >`K +| +?9i F?¬M; T?K+ M|BX
 óG½Q bQ- +?ŠM; H) ¬M; i +| i? i?“M; çQÊ+ M; QìB b Q\ô
 Gw *?QM? h`U+ H„+ ç¬m- M|BX
 óL m M?Q H`i ç®B K†i ?„M i?b F?ª M, M; +?B M i?“M; imv i ç®B F?¬M; ?ÆM M, K
 ?m®M; F?¬M; +| ?¢M +? - çQÊ+ bY /KM; i` M; #`X L; QÆB ?½v t2K çB- ?„M b) +?Q
 Zm M; h?¬M h?9 +QìM; ç¢B +Ð M`QX L| iWM; çQÊ+ iB M; H`i?¬M i?9 b® K°i /QÊ
 >`K +ÁM H`i?O i`+? i`QÎM; H½Q E} ao h?€M? æB MX G¬M M`v +?„+ GQM; >¢Q h?
 b„+X L?QM; p`v +kM; i®i- ?„M [m€ i` im`BX æ®B pÊB M; QìB i` im`B i?b i?'i #¢B
 M?'iXô
 L m #•v ;Bì GQM; >¢Q h?¬M +| i? M; ?2 i?'v HìB +O Gw *?QM? h`U+ - +?„+ +?„M
 ?„M iWM; #` K°i H¬M çª FQ+? i`-K i`¼M; M?'i- pb çB m ç| i`ª ;B€ bBM? K M? +O
 K°i H¬M- bÊK i~v b¢+? i? K MB K- M°B i•K i`-K ioM? M?Q MQÊ+X
 GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; #B i .QÆM; >¢Q ok +| H`+? bY ?mv ?Q`M; M?Q p`vX J„i i?'
 ;B€T p` pk F?Q i?b ;B`i KBM?- M?QM; #B m ibM? M? M? +?|M; #bM? i?QìM; M?Q
 +€M? K`m p`M; tm'i ?B MX
 >„M F?¬M; #B i ?mv ?Q`M; +O .QÆM; >¢Q ok- H¢B +ªK M?“M çQÊ+ H½Q K M; ç M
 /MM; i¼ F} ?¶ i`Ê i?b ?„M F?¬M; +| iU iBM +?B M i?“M; çQÊ+ F} bo +QìM; ç¢B M`
 h`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?¬M tm'i ?B M b Q b€m +€M? K`m p`M; ``i M?m ?Á - €M? b€
 çQìM; Mûi b Q b€m +€M?- /¬M iÄ p¬M; b€M; #ªv b„+X "ªv b„+ +?d H` ç¢B #B m K
 M`Q ç| i?b +MM; + 'T pÊB i?¬M F?QX
 L; v b m ç| - K°i i?•M ?bM? tm'i ?B M i`QÊ+ K†i GQM; >¢Q h?¬M X h?•M /`B ?ÆM #
 +| ç¬B +€M? iQ HÈM KÎ` ? B # M M; QìB- iQ`M i?•M p`M; `U+ `Ð- iÄ ` €M? b€M;

ç-m iÄ ` b„+ #<sup>a</sup>v K<sup>m</sup>X L| pW tm'i ?B M- Zm M; M;mv M i@i`QM; b•m ç'm HÈM H
M|X o@M iWM; çB K b€M; tm'i ?B M i`QM; F?-M; F?Q ç m #` i`K+ tm'i F?ÄB T?çK
óh?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9\ô .QÆM; >çQ ok i`-M; i?'v K i?9 tm'i ?B M i`QÈ+ Kt
F?€ H` FBM? M;ç+X

h`QM; i`mv M i?mv i+| p`B HQçB K i?9 #` ;¼B H` i¼ F} i@i M?'i +O F} bo- F} bo
+| i? H'v +?9M; M| ç M K M? / M?X

h`QM; ç| çSM; ç-m +?QM? H` h?-M h?€M? GQM; F} bo- iB T ç| +?QM? H` h?-M h?
b m KÈB H` GQM; F} boX h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 +| i? t T?çM; ? B i?b i?'v çQ
i,M; T?9+ p` pBM? [m M; +Ð M`QX

.QÆM; >çQ ok #` ;¼B H` hBM? E?-M; h?-M h?€M? F} bo +kM; #ÎB pb i¼ F} +O
h?-M h?9 F?-M; +| ;?B +?ûT i`QM; i?ìB +` ççB- F?-M; i?m°+ p t T?çM; / M? ?B
#^aM i?•M i?-M i?9 hBM? E?-M; +QìM; ççB M M Kti b m KÈB ;B i,M;X GQM; >çQ
h?€M? æ°+ :B€+ h?9 KÈB +?•M +?QM? H` t T?çM; i?S ? B5

GQM; >çQ h?-M M?Q€M; M;QìB ç½ M;²B i` M HQM; h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9X
h?€M? æ°+ :B€+ h?9 iÄ ` p-M; b€M; #<sup>a</sup>v b„+- +kM; M?B K M;QìB ?„M i?`M? #^av
Q #¼+ i` M M;QìB GQM; >çQ h?-MX

h?ìB +` ççB iWM; +| K°i i`mv M i?mv i- M;QìB v m Hw iQîM; M?'i i`QM; HÁM; +€+
K•v iQ #^av b„+- Kt+ FBK ;B€T i?€M? vX *€B ;¼B H` K•v #^av b„+ w +?d h?-M h?€
FBK ;B€T i?€M? v H` +€B ;b i?b ?B M içB M?•M HQçB F?-M; +ÁM B #B iX L?QM
pQÆM; i¼ imv i ç@B +| i? iQM? p`Q i`QM; - F?-M; T?^aB b Q\

E?-M; #B i ç½ # Q M?B m M,K h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 F?-M; tm'i ?B M- ç½ bÈ
ççB HK+- F?-M; B M;ì çQÈ+ GQM; >çQ h?-M HçB i`B m ?Q€M` i¼ F} i? M`v ?
i? /MM; i` M; #` M?QM; F?-M; M;çB ;b +| i¼ F} ?¶ i`È KbM?5

a m M;„M M;OB FBM? M;ç+- #B m iB M? +O .QÆM; >çQ ok ç½ i`î HçB #bM? i?QìM
i'M +-M; K` M|B pÈB ?QÈM; ç`B F?€+? [mw E} ao h?€M? æB MX

óh`M; i`¼M; i`B i`QîM; - i +| K°i i?dM? +-mX "ÎB pb K i?9 +O i M M i`QÈ+ ;Bì+?
pk F?QX L,M; HU+ +O i F?-M; HB M [m M ç M i` M; #` - #ÎB p"v i`"M +?B M M`v i
i'i M?B M b) +?B K Qm i? X "ÎB p"v- i tBM i`M; i`¼M; i`B i`QîM; çt+ #B i +?Q T?ç
i` M; #` i`QM; i`"M +?B M M`vXô

GìB pW i?@i` - `mM; ç°M; iQ`M i`QîM;X "B i`ä GQM; >çQ h?-M i`B m ?Q€M`
h?9 +| ç° T?M ?ÈT F} bo t T i?S ? B- p"v K` .QÆM; >çQ ok +ÁM v m +-m +?Q ?„M
iU iBM M?Q i? M`Q +?S\ >B M M?B M H½Q +?Q `^M; GQM; >çQ h?-M i`QM; i`çM
i?O +O KbM?X

E?m i?Q bBM? M;?d M;ÆB E} ao h?€M? æB M- +€+ i?`M? pB M Zm M; *?B h?-M +B
ok- b„+ Kti #B M [m€B HçX

G•K >•K M?`M F?-M; çQÈ+ M|BX

óo` H½Q F} bo M`v T?^aB +?,M; ç½ [m€ iU iBM `²B\ E?-M; H) -M; 'v +?Q i`-M; i?'v
h?-M GoM? oU+ b Q\ô

GQM; h?B M 'M HB + v K°i +€B- HçM? M?çi M|BX

óL;QìB i? M? MB M +| iU iBM H` +?mv M i@i- M?QM; çWM; KM [m€M; FB m M;çQ
i`"M M`v i F?-M; +?Q `^M; M| i?„M;X \*€+ M;QÆB +| #B i M,K KQÆB M,K i`QÈ+- .Q
h?€M? F} bo M; M; ?`M; pÈB iB M #@B h`-M *m²M; F?-M;\ o i?U+ HU+ +€M?•M
pQÈi [m iB M #@B h`-M \*m²M; K'v #"+X hmv ?mvM? 'v F?-M; T?<sup>a</sup>B H` h?-M 'M F}
;B^a b@ K°i i`QM; E} ao h?€M? æB MX L m F?-M; T?<sup>a</sup>B H-M M`v h?€M? æB M æçB
F?-M; i? KìB .QÆM; ?mvM? ` i`"M çQÈ+X S?K i?•M +O >çQ h?-M- +kM; +?QM
ok i@B ç ? T- +kM;k ²p&° B

p â•Òp @ €

>Q i b•m- ´M ç`M? i?•M i? - M?bM .QÆM; >¢Q ok- GQM; >¢Q h?-M F?¬M; H m p i
K„i +´M; i? K ¬M ?Á X

Zm M; h?-M GoM? oU+ H-M M[+Q `9i [m M? M; QÌB ?„M KQÌB KûiX GQM; >¢Q h?-
?9i i`i +ª €M? b€M; p`Q M; QÌBX

aQM; FB K i`QM; i v +?“K `½B F?ûT H¢B i` M çdM? ç-mX E?B ? B i?-M FB K ;B
t M? M?¢iX L; v b m ç|- €M? b€M; t M? #B M i?“M? #ªv b„+ H¢B #B M i?“M? K`m i

aQM; FB K ?ÊT #Q+?X L, K ç| ?„M iWM; /U p`Q HU+ HQÊM; bQM; FB K ?ÊT #Q+
T?ªB i€M i?€MX aQM; FB K ?ÊT #Q+? H-M M`v +?d pb F?®M; +? Zm M; h?-M Go

J°i i-M; b€M; K`m i`„M; F€ H¢ +?ÊT K„i T?€i ` iW KkB bQM; FB K /mM; ?ÊT pÈB z
h`QM; F?QªM? F?„+ M`v- H-M ç-m iB M Kti .QÆM; >¢Q ok H° ` +?´M FBM?X "ÎB p
GQM; >¢Q h?-M #B M ç´B F?Q +?´iX

J¶B K°i HoM? pU+ ç m +| F?Q +?´i `B M; X oQ /K M?Q hBM? E?¬M; GoM? oU+ +O
#Q `M p` p¬ +MM; i`MX Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M p®M F?Q +?
€M? b€M; p¬ +MM; p¬ i`M- iBM? i?m-M- M?m ?Á X

:BÌ T?9i M`v- F?Q +?´i +O Zm M; h?-M GoM? oU+ tªv ` #B M ?| F€ /B m- HoM? p
JÈB #„i ç-m K`m i`„M; i`QM; i?Q€M; ;B•v +QÐM; +? `²B H¢B #B M i?“M? M?m ?Á
>¢Q ok +| +?9i [m 2M i?m°+X

æ| H` bBM? K M?- H` b€M; i¢QX

æ9M; p"v- GQM; >¢Q h?-M /U p`Q bQM; FB K ?ÊT #Q+?- /šM ç°M; Zm M; h?-M
?B M i`¢M; i?€B ;B®M; pÈB iB M ?| X GoM? pU+ i`„M; tm`i ?B M +ªK ;B€+ i¢Q ?|

æ•v H` F?Q i? b€M; i¢Q bBM? K M? F?B [m M; KBM? p` MQÈ+ /mM; ?ÊT K`i?“M?
ç2K HQ¢B çt+ +?´i M`v T?|M; ç¢B i`, K H-M- M; `M H-M- F?B M F?Q +?´i +O KbM?

aBM? K M? p` b€M; i¢Q- ç•v H` w M; ?o +O i•M Zm M; h?-M GoM? oU+X æ¬B K„i
i?“M? K`m i`„M; - ? B i v M„K bBM? K M? p` b€M; i¢Q FB K +?“K `½B +?d ?QÈM;
GoM? oU+ H¢B KÎ` - çB [m ç•m H` hBM? E?¬M; GoM? oU+ F?¬M; i? M; ,M +ªM- H

.QÆM; >¢Q ok pmM; H M i v TªB- H-M M`v H` ? B M; ¬B b Q # v ?QÈM; GQM; >¢Q
J°i F?B ? B M; ¬B b Q M´imM; - mv HU+ +?„+ +?„M b) i, M; ;´T K´v H-MX

•M? b€M; i`„M; /B +?mv M- Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M ç°i M?B M
Hm²M; b€M; i`„M; ;B½M ` X E?B ? B M; ¬B b Q çB iÈB ç^M; i`QÈ+ Zm M; h?-M Go
i€+? ` - M? M?“M; ¬K H´v ? B M; ¬B b Q- # Q M| p`Q i`QM; X .QÆM; >¢Q ok H`T i
M; ¬B b Q M`v K´i çB HB M ? X

hBM? E?¬M; h¢+ GBM? h?m`i H` TªB iB T t9+ M, M; HU+ pÈB ç®B i?O i?b KÈB F
HU+ M´b) tm`i ?B M p` i`Q +?QM? ;B[ M, M; HU+ ç®B i?OX E?¬M; i? M`Q i`QÈ+
b Q +ÁM Î i`QM; hBM? E?¬M; GoM? oU+- iQÆM; çQÆM; pÈB +¬M; FQ+? +?QM? K
KÈB iB T t9+ pÈB Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M H¢B K´i çB HB M ?
çQÆM; pÈB hBM? E?¬M; h¢+ GBM? h?m`i +O H½Q #` GQM; >¢Q h?-M T?€X

:BÌ T?9i M`v- i`QM; K„i .QÆM; >¢Q ok i`M ç-v +?´M FBM?X G½Q imv i ç®B F?¬M
H¢B +| i? /U p`Q HoM? pU+ iB M ?| T?€ ?Ov F„ M, M; HoM? pU+ +O KbM?X

*€+? im Hmv M +O GQM; >¢Q h?-M F?€+ pÈB hªB L?BX hªB L?B ?QÈM; p T?€
pb M`M; i`mv M i?W HU+ HQÊM; i`M? ?| hY h?-M- F„ M, M; HoM? pU+ F?B M HU+
GQM; >¢Q h?-M i?b b m F?B /mM; ?ÊT pÈB i? +?´i +QM i` B [m M; KBM? +O u G
#B M i?“M? K°i T?-M [m M; KBM?X v M; ?o +O [m M; KBM? F?¬M; TªB ;B i +?
K M; ç M H` b€M; i¢Q p` bBM? K M?X *?QM? pb ibK ` w M; ?o +?•M +?QM? +O
+QM çQÌM; M?Q p"v- ç| H` iB M >| GoM? oU+X G9+ M`v ?„M i?B i`B M H` ?bM? i
GoM? oU+- +kM; H` ?bM? i?€B iB M ?| X

aBM? K M? p" b€M; i¢Q- ¢®B pÈB i'i +ª bU p"i H" i'i M?B M- +kM; H" M; šm M?B M +MM; HB M ? ;B[bU i'i M?B M p" M; šm M?B M M"v- /Q ¢| ?| ;BªB K°i Qi M,M; H b€M;X

hBM? E?¬M; h¢+ GBM? h?m"i ¢9M; H" +QÌM; ¢¢B- GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; i? +SM [m Zm M; h?¬M GoM? oU+ ¢½ iB M ?| i?b ?„M H¢B +| M,M; HU+ ¢€M? ;½v hBM? E +?Q H9+ M"v F?B Zm M; h?¬M GoM? oU+ F?m +? i`QÆM; i?b hBM? E?¬M; GoM? b€M; i¢QªM? ?QÎM;- #„i ¢-m i M pĐ iWM; +?9i K°iX

.QÆM; >¢Q ok #B i- KbM? pšM H" t2K i?QÌM; i? M? MB M M"vX *| H) ?„M F?¬M; M?QM; ?„M +| i?B M T?9 ¢†+ #B iX >„M +ªK M?"M p [m M; pQÊi `i t KbM?X >„M /mM; M?"T p"Q HoM? pU+- /Q ¢| F?B M HoM? pU+ ?Q"Mi?"M? iB M ?| X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

8d8X *?QÆM; k9e, >¢Q L;mv i- *| E?ª L,M; h€K æ-m

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`QM; K„i .QÆM; >¢Q ok i`"M ¢-v F?2M M;ÊBX G½Q ?B m `^M;- +?d +-M +?Q i? M p"v ?„M +?„+ +?„M b) pQÊi [m +?QM? KbM?X

ó> v +?Q bBM? K M? p" b€M; i¢Q5 o"v ?½v ¢ HoM? pU+ +?9M; i H"K ¢Êi ¢®B F? T?ªB .QÆM; >¢Q ok +?"K `½B M•M; H M +?d ?QÈM; F?¬M; i`mM;X

hBM? E?¬M; GoM? oU+ +O H½Q H-M ¢-m iB M +Q `9iX h`QM; [m€i`bM? +Q `9i- i ` M;Q"BX h®+ ¢° F?m +? i`QÆM; +O Zm M; h?¬M GoM? oU+ #`ªM? ?QÎM; HÈM E?¬M; h¢+ GBM? h?m"i i?"M? +-M; ¢ m b) bBM? ` i`MM; FQ+? +U+ HÈM pÈB ?„M `½B ?| ;BªB M?[M; HU+ HQÊM; M;¬B b Q M"vX

hBM? E?¬M; GoM? oU+ +Q `9i- +`M; M?B m M;¬B b Q i"Ti`mM; ?QÈM; .QÆM; > i` M M;QÌB H½QX

:B€T p" M; +O H½Q p®M ¢½`i ?Q H - M?QM; F?B #° ;B€T F?ªK iWM; pB M M;¬B +`M; `U+ `Đ ?ÆM # Q ;BÌ ? iX

óGoM? oU+ oB h 5ô Gw *?QM? h`U+ i?'i i? M? F m H M- i`QM; K„i i`"M ¢-v ?QªM; i «M; #B i- ;B[KbM? p" .QÆM; >¢Q ok pšM +| +? M? H +? F?| i? pQÊi [m X

Gw *?QM? h`U+ +| +QM #`B HÈM M?'i i`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B M"v +?QM? H #®MX L°B HBM? HU+ +O ¬M; ¢½ ?ÆM #®M KQÆB p¢MX E?¬M; +?d i? - +ÁM +| ?

L?QM; F?B ¬M; i?'v .QÆM; >¢Q ok i?B i`B M ` M,M; HU+ i?b #B i`^M;- KbM? p"p F€ M"v pšM +| +? M? H +? F?¬M; i? pQÊi [m X

GoM? oU+ oB h - ¢•v H" ¢†+ +?'i +O +`T +?QM #"+ M,K- +kM; H" ¢¢B #B m +QÌM; ¢° +`M; + QX

:BÌ T?9i M"v- HoM? pU+ H" .QÆM; >¢Q ok- .QÆM; >¢Q ok H¢B H" HoM? pU+X æ /mM; ?ÊT pÈB #ªM i?•M- ¢½ ¢ M +ªM? ;BÈB #'i iY #'i /B iX

æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB i?"i bU #'i iY- M?QM; +| i? ¢¢i ¢ Mi-M; HoM? pU+ oB ;Bª M?•M HQ¢B +| i? FûQ /"B ¢ M M,K i`,K im´B5 æB m M"v +?QM? h`-M *m²M; + H¢B tm'i ?B M i` M M;QÌB .QÆM; >¢Q okX

Zm M; h?¬M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?¬M /-M T?O H M .QÆM; >¢Q okX h` M +QÌB KdK- HoM? pU+ +O ¬M; pW KÈB F i i?9+ ?Q"MiQ" M /mM; ?ÊT- iQÆM; ¢Q pB Zm M; h?¬M GoM? oU+X

aQM; FB K i€+? ` - i`QÈ+ M;QÌB .QÆM; >¢Q ok tm'i ?B M K°i +QM çQÌM;X .M Z
?Q`M i?`M? iB M ?| +kM; iU ç°M; i€+? ` i`QÈ+ bQM; FB K +O H½QX aQM; FB K
bm@i- ;B®M; M?Q #° ;B€TX •M? b Q M?'T M?€v- H½Q +?QM? H` i`lB ç K p¬ i"MX
:B Q M? m h?"T hU h`ªK- hBM? Zm M; h?"T hU h`ªK F€ /` i?m"Mi?2Q +QM çQÌM;
GQM; >¢Q h?-M- Zm M; h?-M GoM? oU+ F?-M; i? F?ûT FQMX
hBM? Zm M; h?"T hU h`ªK # v `i +?"K M?QM; bBM? ` HU+ €T #€+? iQ HÈM F?B I
;B€T i` M M;QÌB GQM; >¢Q h?-M T?€i` K°i +?m¶B iB M; `¢M MSi- p¬ b® p i MSi
hBM? *Æ hÁ +?B M ;B€TX E?-M; M;ì i` M; #` +?T bY i?B M`v F?-M; i? +?`m M' B
h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 ;B M; ç¬B +€M?- +QM M;QÆB H° ` i?®M; F?'X .QÈB
i?'T tm®M; - +€B bWM; T?|M; ` €M? b€M; i?-M i?€M? +kM; #B M v m `i M?B mX
h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 çQÆM; M?B M H` hBM? oQÆM; i?2Q GQM; >¢Q h?-M i
M| +ÁM +?Q +| HoM? pU+ i?m°+ p KbM?X h`QM; H9+ GQM; >¢Q h?-M p` .QÆM
K M; ç M i€+ /KM; ç½ #` hBM? E?-M; GoM? oU+ €T +? ç M KS+ i?'T M?'iX
J°i FQ+? +O .QÆM; >¢Q ok ç½ H` çdM? + Q HoM? pU+ +O H½QX æ2K HoM? pU
i?"T iU i`ªK M`v +| i? M|B H` # Q ?`K ?`M; p¢M hBM? E?-M; h¢+ GBM? h?m"iX .M
iB M ?| ç M +ªM? ;BÈB bBM? K M? p` b€M; i¢Q +kM; F?-M; i? ;BªB i`W HoM? pU
æ•v F?-M; TªB +? M? H +? T?~K +?'i HoM? pU+ K` H` im pB ? B # M +€+? #B iX
æBM?5
h`QM; iB M; p M; F?)- GQM; >¢Q h?-M +?ÈT K„i iW #Ä EBK hBM? *Æ hÁ +?B M
EBK hBM? *Æ hÁ `ÆB tm®M; /QÈBX L m F?-M; ;BªB i`W i?b EBK hBM? *Æ hÁ +
i`M ?¢BX
E?-M; +ÁM ;B€T #ªQ ?°- iB M? i`¢M; +O GQM; >¢Q h?-M +`M; i? K M;mv ?B KX •T
?„M M„K bBM? K M? p` b€M; i¢Q FB K F?-M; i? +?ûK tm®M;X
æ•v KÈB H` i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O hBM? E?-M; h?-M h?€M? F} bo5 *| i? M|
>¢Q ok +?d H` +?d /¢v GQM; >¢Q h?-M- H` pb i,M; +QÌM; FBM? M;?B K ç®B F?€M
hBM? Zm M; h?"T hU h`ªK +O .QÆM; >¢Q ok p®M +| i? i,M; i®+ i`U+ iB T ç€M? ?
M?QM; H½Q +® w ç i®+ ç° +¬M; FQ+? ;BªK i?'T- ç2K €T HU+ i,M; ç M K¢M? M?'i
•T HU+ +`M; K¢M? i?b #„M M;QÈ+ +`M; +QÌM;X G'v im pB +O GQM; >¢Q h?-M- K
€T HU+ M`v H` `i F?|X E?-M; i? M;?B M;ì- .QÆM; >¢Q ok ç M; /U p`Q i?U+ HU+
GQM; >¢Q h?-M H`K` ç°i T?€X EBM? M;?B K M`v iQÆM; H B b) ç2K ç M +?¶i®i
æ®B K†i €T HU+ ?Ov /B i- i?•M i? GQM; >¢Q h?-M Î i` M F?-M; i`mM; ?ÆB `mM
FB K ?ÈT #Q+? iÄ ` iB M; `²M; M;•K +`M; /²M /"TX
hBM? Zm M; h?"T hU h`ªK +€+? GQM; >¢Q h?-M M;`v +`M; ;¬M M?QM; ?„M pšM F
?[m ?B m M`Q- i?"K +?Q F?-M; i? M?9+ M?Q+? +?9i M`QX
.QÆM; >¢Q ok HÁM; i?-K i? M- M;?o `M; +| TªB i ç½ v m +¬m +?`M; i` B M`v [
KQÆB im' B ç½ +| i? ?Q`M i?`M? iB M >| GoM? oU+ K°i H¬M- +¬M ;b +QĐM; ûT ?
.QÈB €T HU+ iQ HÈM- KB M; KkB GQM; >¢Q h?-M #„i ç¬m +?ªv ` iÆ K€m- +S iB
M;mv ?B K iQM? K¢M;X
æ M; H9+ .QÆM; >¢Q ok ç`M? F i i?9+ +¬M; FQ+? i?b ç°i M?B M M?bM i?'v €M? K
æ¬B K„i p`M; pšM i`QM; bm®iX .QÈB €T HU+ M†M; M M?Q p"v- +ªK t9+ +O ?„M pš
K„i +ÁM +| T?-M M?m ?Á - i`QM; M?m ?Á +| bU +® +?TX
>„M F?-M; iW #Ä5 æ•v H` TªM SM; ç¬m iB M +O .QÆM; >¢Q okX L; v H9+ M`v-
>¢Q h?-M- H½Q i`¬M; i?'v K°i i¬M; €M? iQKX •M? b€M; iQK p`M; +?ÈT K„i iW +QM
+€B i`€M ?B M ` +?QM [m M; p,M iQKX

:B®M; M?Q b|M; i?-M- €M? b€M; iQK p`M; iW b m HQM; GQM; >¢Q h?-M F?m +?
b m F?B iB M ?| p®M +| K`m i`„M; +?ÊT K„i ç½ #B M i?“M? iQK p`M; X

>ÆB i?Î bBM? K M? p` b€M; i¢Q #B M K'i- i? v p`Q ç| H` w ?Ov /B i mv M; ?B K p`
S?9i +?®+ - F?Q +? 'i +O GQM; >¢Q h?-M #B M ç´BX E?-M; i? v ç´B +?d +| ç¬B K
J°iªQªM? F?´M; H²tm'i ?B M b m HQM; GQM; >¢Q h?-MX æ| F?-M; TªªB H` Zm M
?'T i?m #ªM +?'i +QM i` B [m M; KBM? +O u G B E?„+ hQ i?b ç½ F?-M; i? H¢B i?
"ÎB pb T?~K +?'i HBM? HU+ +O ?„M ç½ H` Zm M; h?-M- +?T #"+ M; M; ?`M; pÈB Z
©QªM? F?´M; H²ç|- H` K`m iQK- iQK i`QM; bm®iX a€m +€B ç-m iQ M; ~M; + Q- ?
;-M M?Q M; M; #^M; pÈB b€m +€B ç-m X

h?•M i? iQ HÈM /-M iW ?QªQ #B M M;QM; iK- ç¬B +€M? F?´M; H²;B M; `°M; - T?
F?-M; ;b b€M? F`T M?Q Zm M; h?-M GoM? oU+ iQK +O GQM; >¢Q h?-MX

æ9M; p`v- M| ç M `²BX E?B GQM; >¢Q h?-M ç®B K†i €T HU+ - iÈB H9+ ; -M M?Q b®
F?B M M| ç MX

ó: ` Q555ô J°i iB M; `®M; M; "T i`ÌB p M; H M b m HQM; GQM; >¢Q h?-MX

•M? iQK ç`K ç†+ MÎ `°- ?| i?“M? K°i pÁM; b€M; iQK # v ?QÈM; .QÆM; >¢Q okX
tm'i ?B MX •M? b€M; iQK t i iÈB ç•m i?b K¼B i?S +O GQM; >¢Q h?-M #B M i?“M
hU h`ªK M;WM; ;B[ F?-M; i`mM; X *| i? i?´v /M H` hBM? Zm M; h?“T hU h`ªK ? v
>¢Q ok `¢+?- i`QM; €M? iQK H M i`M i?b +| p¬ b® €M? b Q #` #| +i€+?X

aQM; FB K +O .QÆM; >¢Q ok HB M iK+ #B M ç´B- iWM; €M? b Q Î i` M F?-M; i`m
ç²K„ H X L?QM; i`QÊ+ K†i p-M; b€M; iQK i?b /QÌM; M?Q F?-M; +| +?9i i€+ /KM; X
€M? b€M; iQK i€+ /KM; H M M;QÌB .QÆM; >¢Q ok i?b i?•M i? H½Q `mM #-M #`i-
i€+? F?ÄB M;QÌB H½Q # v ` b mX

aBM? K M? p` b€M; i¢Q FB K i`QM; i v GQM; >¢Q h?-M `®i +m°+ ?¢tm®M; - +?ûK
h`ªK ç½ ;BªK çB mv i? X o M; H M iB M; pĐ ;BÁM p M; - hBM? Zm M; h?“T hU h`ªK
h?-M #` H¬B FûQ #QÊ+ ` F?ÄB ?Q F?-M; X a m HQM; ?„MªQªM? F?´M; H²iU M
/mM; M?“T p`Q M;QÌB ?„M- ?| i?“M? ;B€T iQK p`M; K„ H X

L?QM; K`m iQK p`M; M`v i?“i H` [m€ #€ ç¢Q- F?B M| "T ?QÈM; GQM; >¢Q h?-M i?b
æ°+ :B€+ h?9X

L|B +kM; F€- ç®B K†i iB M? ?m®M; M`v M?QM; h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 F?-M; +
ç¢T b Q b€m +€M? #ªv b„+ #B M K'iX L m +| M;QÌB +?9 w b) T?€i ?B M- F?B i?•M
?B M i?b h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 H` i?9 +´ ç¢B M?QM; i`QM; K„i H¢B i`M ç-v
h`€B M;QÊ+ pÈB GQM; >¢Q h?-M K†+ ;B€T iQK p`M; ?Q H - F?-M; M; Ì;B€T hBM
i v .QÆM; >¢Q ok #B M K'i ? iX hB M; ; -K pW `²B +| p-M; b€M; iQK #„M ` - +QĐ
H½Q p` hBM? Zm M; h?-M h?9X

G9+ M`v .QÆM; >¢Q ok ç½ ?QªM; bÊ #B M b„+X hB M ?| çÊi ? B- ?„M H¢B +| i?
oU+ çÊi ? BX æB m M`v H` F?-M; i? M`QX G½Q H` +QÌM; ;Bª +?T +?QM #"+ M,K -
ç|5 P i M?'i TªªB H` +?T +?QM #"+ b€m- i?“K +?Q H` +?T +?QM #"+ #ªv KÈB +| i? ?

G½Q +ªK M?“M çQÊ+ ç²M; #¢M +O KbM? `mM `vX o-M; b€M; iQK FB H¢B F?B
#B i / M? b® K°i /QÈB hBM? E?-M; F?B +?B M ç´m ?B M ` bÊ ?½BX hW F?B Fw F
E?-M; - ç•v H` H-M ç-m iB M .QÆM; >¢Q ok ;†T TªªB +?mv M M?Q p`vX

hW F?B #„i ç-m i`M bQ i`B ç M M v GQM; >¢Q h?-M Hm¬M #` S+ +? - M v €T HU
H¬B FûQ- ?„M ; -M M?Q #ªM M,M; T?€i ç°M; +¬M; FQ+?X

G9+ M`v Zm M; h?-M GoM? oU+ Î i`QM; i`¢M; i?€B ç†+ #B i- F€i?“i F?-M; TªªB
M?Q #ªM i?•M GQM; >¢Q h?-M- i`MK K°i i-M; ;B€T i`K- ;B€T i`K M`v +?QM? H`

h?•M ?bM? iQK +| b€m +€B ç-m iQ- +?ŠM; T?ªB +?QM? H" K B / M? ~M iQ+? ç½ H
i"mK" +? i- >¢Q L;mv i b Q\

o-M; b€M; iQK ç"K ç†+ ç| +?QM? H" HU+ HQÊM; ?mv i K¢+? +O >¢Q L;mv i5

>ÆM #®M M,K i`-B [m - im pB +O GQM; >¢Q h?-M i,M; H M ç M +'T +?QM #" + ?
iB M /"B- ?bM? i? M| i,M; p¼i- #•v ;Bì /"B ç½ # KQÆB Kûi- iQ"Mi?•M # Q i`MK
M?Q i?Ov iBM? iQKX E€ i?"i im pB +O M| +?d KÊBiÊB çdM? +'T i€K K" i?-B- M?C
i'i M?B M F?-M; i? /MM; çÆM ;BªM +'T #" + T?€M tûiX

> B +K+ m iQ `i +| i? b) H¢B iB M ?| i?"M? ç-mX >¢Q L;mv i b€m ç-m ç½ iÊB
+| i? ` i? K ? B +€B ç-m- ç¢i iÊB +?QM ç-m i?b b) iÊB +'T ç° M"Q M[\ *?QM? G
iQÎM; iQÊM; çQÊ+X *MM; H9+ ç|- #ÎB >¢Q L;mv i i? ?B M iB K M,M; M;"v +M; H
+M; H9+ +M; iÁ KÁ i?•M i? +O M|X

.mM; M?"T HU+ HQÊM; ?mv i K¢+? >¢Q L;mv i- #ªM i?•M GQM; >¢Q h?-M +| ?mv
+kM; #`FQ+? T?€i` X Zm M; h?-M GoM? oU+ i`QM; #bM? ?Á +| i? K bU + Q [mv
bBM? K M? p` b€M; i¢Q # Q T?O K°i i-M; ?Ov /B i p` T?€ ?QX æ•v p®M H" ? B HQ
?mv i K¢M? +QÎM; ç¢B i€+ /KM; H M M| #B M i?"M? bU F i?ÊT ?Q"MK,X

"•v ;Bì >¢Q L;mv i +?„+ +?„M F?-M; K¢M? #^M; GQM; >¢Q h?-M- M?QM; HU+ HQÊ
+?Q +| i? H"K +?Q hBM? E?-M; i?-M i?9 F?-M; i? +?`m çUM; i€+? F?ÁB M;QÌB .
pÊB T?€ ?Ov hBM? E?-M; GoM? oU+ +O .QÆM; >¢Q okX

h?ÌB ;B M H•m- +-M; FQ+? +O GQM; >¢Q h?-M i?2Q ç| i,M; H M ç M K¢M? M?'iX

h`€B hBK ooM? >^M; ç"Tp[M; p`M;- i?-M FB K b„+ iQK p`M; T?€i` €M? b€M; +?Q
K) Î i` M F?-M; i`mM; K M; i?2Q i?-M [m M; iQK p`M;- ;Bì T?9i M"v- FB K ?²M p`
b m F?B #` #S+ ûT H" T?ªM ç¢M- F?B M +ªM? ;BÊB +O GQM; >¢Q h?-M +?ÊT K„i

L?QM; .QÆM; >¢Q ok +?QM? H" .QÆM; >¢Q ok- hBM? E?-M; i?-M i?9 i€+? ` F?Á
F?„+ `²B H¢B T?O H M M;QÌBX L?QM; hBM? E?-M; GoM? oU+ ç½ #` bmv v m M?B
;|+ #B M i`"M M;"T ç¢Q Hw i?B M ç` +O GQM; >¢Q h?-M- H½Q ?ûi HÈM K°i iB M
iQ+? ?mv MªQ +kM; ?ÊT #Q+?- M;"M p¢M €M? b Q ?ÊT i?"M? K°i p +?¢K pÊB K°i
iÊBX

*9 p +?¢K M"v F?B M h`-M \*m²M; i` M ç`B F?€+? [mw E} ao h?€M? æB M +?ÊT
+?Êi H|2 ç½ ç M çdM? pÁM; T?ÁM; ?°- ?ûi HÈM K°i iB M;X

óh'i +ªK¼B M;QÌB ` i v- +?®M; çÐ pÁM; T?ÁM; ?°5ô

> B M;QÌB i`QM; pÁM; T?ÁM; ?° ç€M? ?,M; b v- K°i FQ+? FB H" ? B M;QÌB /®+ ?
pQÊi [m +'T #" + HoM? pU+ #bM? i?QÎM;X L?QM; /QÎM; M?Q ?¼ ç½ [m M- ç•v H" K
ç'm HÈM h?€M? JBM?5 o +?¢K +Ð M?Q ?¼ ç½ F?-M; TªB pÁM; T?ÁM; ?° i?-M
J°i F?B pÁM; T?ÁM; ?° pÐ- +?d bÊ +ª h?€M? i?"M? ç m #` H M ç MX " M M;Q`B +
i?"i M?Q #MM; T?€i` i?b ç| +?„+ +?„M H" i B M¢M i`QÊ+ ;Bì +?Q iWM; +|X

G9+ i`QÊ+ h`-M *m²M; F?-M; M; ,M +ªM ?¼ H" pb -M; `i [m2M pÊB .QÆM; >¢Q ok
ç¢B- +ÁM H" M;QÌB `i +| +?WM; KU+X L?QM; B / GQM; >¢Q h?-M ç°i M?B M i`
?ÊT pÊB #ªM i?•M- F?-M; M;ì #m°+ .QÆM; >¢Q ok i€+? `ÌB F?ÁB hBM? E?-M; i?-
HÁM; ?B m i?„M; K¢M? K) +O .QÆM; >¢Q ok- F i [mª i¢Q i?"M? +9 p +?¢K K°i +
i?"i bU #MM; T?€i- +QB M?Q H" + Q i-M; GK+ æ¢B h?€M? æB M +| K†i- +?d bÊ i?
M;QÌB b®M; b|i çQÊ+X

G`K i`M; i`¼M; i`B i`QÎM;- b Q -M; ç pB + M?Q p"v tªv ` çQÊ+ \ «M; H"TiS+ p°B p
?° H" +€+? /mv M?'i +| i? çQ"MF i HU+ HQÊM; i'i +ªK¼B M;QÌBX

L;?2 h`-M *m²M; ?ûi HÈM- H½M? ç¢Q GK+ æ¢B h?€M? æB M F?-M; +?9i +?-M +?Ì
h`U+ H" M;QÌB i?S M?'i H Q ` - ç-B i v 'M i` M pÁM; T?ÁM; ?°- `|i ? i HBM? HU+ p

oÁM; T?ÁM; ?° M"v +U+ F€i?–M Fw- i`W +|i? i?¬M; [m i`"M T?€T`|i p"Q HBM? H
+?¢K p"Q M|`|i p"Q i`QM; X *?d H" F?¬M; bBM?` ?B m [m<sup>a</sup> i, M; T?9+ M?Q i`"M T
h?€M? æB M æ¢B h€B +?QM? H" bQ ç'm ;B[+€+ +QÌM; ;B^a K¢M? M?'i GB M JBM
ç m iWM; t^{av}` X h, M; +QÌM; HU+ T?ÁM; M; U+ O pÁM; #^aQ ?° M?Q i? M"v i?b H9
h?€M? æB M æ¢B h€BX oQ /K M?Q +QM i` B Gm•M >²B M, K ç| - bmwi tû M€i pÁM;
hmv pÁM; T?ÁM; ?° b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? T?O H M T?¢K pB`'i HÈM- M?QM; -
K†i ç m H" +QÌM; ;B^a çSM; ç–m GK+ æ¢B h?€M? æB M- K¼B M; QÌB +?mM; HÁM;
T?ÁM; ?° H M KS+ +U+ + QX
L9B H v ç'i ç°M; i`QM; F?Q<sup>a</sup>M? F?„+ M"v #¶M; M?B M #MM; T?€iX h`QM; pÁM; T
b€M; M?B m b„+ H'T H€M?X h?•M ?bM? GQM; >¢Q h?–M p".QÆM; >¢Q ok î i`QM;
+?'M ç°M; ç½^aM? ?QÌM; +^a h?€M? i?"M? - iU M?Q ç°M; ç'i p"vX
oÁM; T?ÁM; ?° #`i`MM; FQ+? F`+? HB i- #ÎB pb i`QM; b® M; QÌB ;B[pÁM; T?ÁM; ?
i?'T ?ÆM + 'T #^{av}- /QÈB +?'M ç°M; K¢M? K) M"v- ?¼ H–M HQÊi #`ç€M? #^{av}X •M? b
?° +?ÈT H|2 F`+? HB i- B +kM; +<sup>a</sup>K M?"M çQÊ+ # M i`QM; pÁM; #^aQ ?° M"v +| mv
F?B #MM; M' i?b +?QM? H" ?Ov /B iX
oÁM; T?ÁM; ?° +|i? M; ,M +^aM HBM? HU+ i`MM; FQ+?- M?QM; i" M +MM; +O M| H
iB M p"Q i, M; T?ÁM; M; UX G9+ M"v # M /QÈB ç½`¢M MSi- /Q ç| F?B M +^a b•M ç'n
/[/°B- T?–M çdM? #„i ç–m tm'i ?B M /'m p i MSi pÐX
L; v H9+ M"v- #¶M; M?B M K°i Hm²M; €M? p" M; #^{av} b„+ tm'i ?B M ;B[F?¬M; i`mM
;B| #B M iQ- +?ÈT K„i H M iÈB çdM? b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? - +?"K`½B ?¢ tm®
i`QM; X
h?€M? i?"M?`®i +m°+ M; WM; HmM; H v- M?QM; b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? +kM; ;
#` T?€ ?Q i` M /B M`°M; - çdM? +?|T ?Q" M iQ" M #B M K'i5
æ| H" K°i #^aQ i?€T- €M? b€M; p" M; M?'T M?€v- iÄ €M? b€M; +?|B HÁ X "^aQ i?€T
i¢T- H'T H€M? €M? b€M; #^{av} b„+X h?€T +?B #^{av} i–M; - H9+ M"v FQ+? +Ð +O M| p
T?ÁM; ?° p" pÁM; T?ÁM; ?° p"Q i`QM; X E?Q<sup>a</sup>M? F?„+ M|`ÆB tm®M; ç'i- H9+ i`QÈ
`®i +m°+ M; WM; X
L; Q`B b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? bÈK K°i K^aM? ?¶M ç°M- i'i +^aK iBM? #bM? iB T
K`MX .•M +?9M; #``mM; ç°M; b) tm'i ?B M F?OM; ?Q^aM; - K v K„M mv i? F?OM; #
M"v +?d i`QM; i?ÌB ;B M M; „M i?b ?²B T?K+ #bM? i?QÌM; X
J„i i?'v T?€ pÐ b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? tm'i ?B M i?€T + Q iQ HÈM- #¶M; +?®+
h?^aB L?B #bM? ioM? # M? #²M; ;B[F?¬M; i`mM; - i v T?<sup>a</sup>B /m¶B i`QÈ+ M; QÌB- HA
E?¬M; +?9i M; ?B M; î- i`'M; B[b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? +?QM? H" h?€T ooM? >^
>B M ;B| h?€T ooM? >^M; ?Q" M iQ" M F?€+ pÈB M, K ç| - Qi çB i?–M F€ H¢B #B M i?
F?¬M; T?^aB + 'T bB m i?–M F?Q M?QM; M| +| M, M; HU+ tmv M F?¬M; ;B M- +| HU+
F?B pQM; GBM? h?B M h B u G B E?„+ hQ i`M? ?| i?b ç½ç M| M?"M h?^aB L?B H"
i?–M F?Q +QÌM; ç¢B +¬M; T?ÁM; K°i i? - i?"K +?Q +ÁM +| M, M; HU+ ^M M9T F?¬M
h?€T ooM? >^M; T?€i` iB M; pM pM F?2 F?)- FûQ /`B ;–M KQÌB T?9i KÈB /–M
b€M; p" M; i`QÈ+ M; U+ h?^aB L?B +?Êi H|2- i v T?^aB pšv ?QÈM; h?€T ooM? >^M; X
h?€T ooM? >^M; H"TiS+ # v H M i` M ? B KQÆB Kûi b m ç| M? M? +?|M; i?m M?Ä
+MM; ?| i?"M? #^aQ i?€T + Q +?d #^{av} i'+- iBM? t^aQ HBM? HmM; €M? p" M; `ÆB p"Q
h?^aB L?B H"i i v H¢B- :B B æB m ooM? >^M; i`QÈ+ M; U+ H–M M[H|2 b€M; - h?€
Hm²M; b€M; #B M K'iX •M? K„i M" M; p°B p" M; M?bM i`QM; b•M ç'm HÈM X
G9+ M"v b•M ç'm HÈM ç½ #bM? ioM? H¢B- `®i +m°+ pÁM; T?ÁM; ?° +ÁM ç| - H½M
p[M; pÁM; T?ÁM; ?° +kM; H–M HQÊi [m v p - +| F?¬M; Qi M; QÌB HB + M?bM h?^a

h?€T ooM? >^M; i`'M €T- imv F?¬M; ç M KS+ F?B M h?€M? i?¨M? tm'i ?B M M; mv
 ç` HQM; H"i M; QìB i¢Q i?¨M? ?¶M HQ¢M ``i HÈM i`QM; i?¨M?X
 h`QM; b•M ç'm HÈM- K†i ç'i M?Q #` `¢+?- +ª K†i ç'i ç m H"i H M T?•M #B i GQM;
 ok Î ? B # MX
 GQM; >¢Q h?¬M iû i` M K†i ç'i- /MM; ? B i`¼M; FB K +?®M; ç Ð i?•M i? KbM?- F?
 M?QM; +| i? i?'v `ä- Î M; U+ ?„M- €M? b€M; p¨M; H'T H€M? p[M; p¨M; X æ| H¨ /'m
 M?ªvX _'i M?B m Zm M; M; mv M i® ç M; M? M? +?|M; ?²B T?K+X
 hmv .QÆM; >¢Q ok pšM # M? #²M; i` M F?¬M; i`mM; M?QM; i?Q¢i i`¬M; #° /¢M; +
 HQ¢M- ;B€T hBM? E?¬M; i` M M; QìB +kM; ç½ #B M K'iX
 h`¬M \*m²M; ?ÆB i?Î /®+- pb ;B[ pÁM; T?ÁM; ?°- ¬M; #Ä bS+ ` M?B m M?'i- M?bM
 ?¼M; X
 óh i?m Xô GQM; >¢Q h?¬M p¨ .QÆM; >¢Q ok M?bM ç®B T?QÆM; - ç²M; i? M? M|B
 ó \ô h`¬M *m²M; FBM? M; ¢+ M?bM #¼M ?¼X
 E?¬M; ç ÊB GQM; >¢Q h?¬M KÎ KB M; - .QÆM; >¢Q ok ç½ i`¬K ;B¼M; M|BX
 óhmv KÈB `²B bQ ç'm i +?B K Qm i? M?QM; i®+ ç° ?²B T?K+ HBM? HU+ +O M; Q
 i`B m ?Q€M h?¬M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 i`Ê i`"MX *S ç'm iB T i?b F?ª M, M; i?„M; -
 +-M M?B m HìB- i M?"M i?m Xô
 L|B tQM; ¬M; M?Q€M; M; QìB H M- /šM ç-m çB ` pÁM; T?ÁM; ?°X
 h`QM; K„i GQM; >¢Q h?¬M H° ` +ªK FQ+?X >„M #B i- .QÆM; >¢Q ok H¨ +® w M?C
 i?m H¨ ?„MX hB K M, M; +O ?„M +| i? M|B H¨ #` .QÆM; >¢Q ok ûT ` ? iX L m pW
 ? i bS+ +¬M; FQ+?- p"v ?„M ç½ i?m `²BX .M H¨ H¬M p +?"K +m®B +MM; M¨v +k
 M m H½Q Km®M ;B i?„M i?b i®B ç ?„M +?d +| i? i`¼M; i?QÆM; H½QX
 .U p¨Q h`€B hBK ooM? >^M; - i®+ ç° ?²B T?K+ HBM? HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M ç9
 ok- M?QM; M m M?Q H½Q F?¬M; +?Q ?„M i?ìB ;B M ?²B T?K+ i?b K¼B i?S +| i€+
 h?U+ HU+ ;B[GQM; >¢Q h?¬M p¨ .QÆM; >¢Q ok +| +? M? H +? F?¬M; M?Ä- M?Q
 +?¶ i®i +?Q ?„M i?"i bU `i HÈM- ç†+ #B i H¨ K†i bY /KM; HoM? pU+- .QÆM; >¢Q
 [m M i`¼M; X .QÆM; >¢Q ok M?"M i?m H¨ pb i?¨M? iQ¨M F ?Q¢++ +O ?„MX h?"
 bÈK ç2K F ?Q¢++ +O GQM; >¢Q h?¬M M|B +?Q p` E} ao h?€M? æB M M¨v- +QìM
 h` M K†i h`¬M *m²M; H° M¶B pmB KWM; p¨ bmM; bQÈM; - ;"i ç-m pÈB GQM; >¢Q h
 óL m p"v i?b- GQM; >¢Q h?¬M +?B M i?„M; - iB M p¨Q pÁM; i?S iQX "îB pb b•M ç'm
 ?¬K M v i¢K /WM; i` M? i`B- H"TiS+ i´ +?S+ M; QìB im bY - b€M; bÈK K B iB TiK-
 L m M|B i`"M +?B M +O GQM; >¢Q h?¬M p¨ E?•m ooM? >¢Q F?B M ?„M i`î i?¨M?
 p"v i`"M +?B M pÈB .QÆM; >¢Q ok +?QM? H¨ i`"M i?¨M? / M? +O ?„MX
 GoM? oU+ p¨ HoM? pU+ p +?¢K- ç®B F?€M; ;B[HoM? pU+ iB M ?| p¨ F„ M, M; H
 ç'mX
 h`"M +?B M M¨v imv K¼B M; QìB F?¬M; i?'v `ä F i [mª+9 p +?¢K +m®B +MM; - M?Q
 >¢Q h?¬M ç½ #ªv ` bU +QìM; ç¢B +O KbM? i`QÈ+ K„i K¼B M; QìBX G¨ i? M? MB
 ?„M /MM; im pB +O KbM? +?BM? T?K+ K¼B M; QìBX :Bì T?9i M¨v #„i ç-m- a, M J
 i`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B +?•M +?QM? i, M; H M i`bM? ç° M; M; ?¨M; pÈB GK+
 æB ` pÁM; T?ÁM; ?°- GQM; >¢Q h?¬M M? M? +?|M; #QÈ+ iÈB +¢M? .QÆM; >¢Q o
 ó. QÆM; ;B ;B - +ªK ÆM M; QìB i?¨M? iQ¨MXô
 .QÆM; >¢Q ok KdK +QìB M|BX

óE?¬M; T?ªB i i?¨M? iQ¨M M; QÆB K¨ H¨ +?QM? M; QÆBX h?2Q #´M w +O i i?b i
 i?´i #¢B H¨ K i?¨M? +¬M; - i`QM; +?B M ç'm +?`m i?´i #¢B KÈB +| i? FQ+? T?€i M
 KbM?X G¨ M; QÆB /U p¨Q i?U+ HU+ #ªM i?•M tQ v +?mv M [m M çB K +O i X L;
 M?´i i iWM; i?´v- p¨ M; QÆB +| bU i`-K´M H½Q Hmv M F?¬M; ?ÊT pÈB im´BX E}
 GB M JBM? ; B Q +?Q M; QÆB- H¢B +| ç€K H½Q ; B¨ +?9M; i Î # M +¢M? ?¶ i`Ê i?
 M; QÌB M; QÆB- i i?¨i bU M?bM i?´v F?ª M, M; M?•M HQ¢B pMM; H M- T?€i M i?ÌB
 +| pB + ; b i?b çB i?2Q i - i +| K°i b® HÌB Km®M M|BXô
 óo•M; - .QÆM; ; B ; B 5ô GQM; >¢Q h?¬M p°B p¨M; ç²M; wX
 GQM; h?B M ´M çSM; # M +¢M? p¶ p B ?„M- ?QÈM; .QÆM; >¢Q ok ?¨M? H F} bo i
 >¬K M v i` M? i¨B b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? imv #°+ T?€i ?¶M HQ¢M M?QM; h?€i
 æ¢B h€B M¨v i`B m i¨T çO M?B m M; QÌB- #•v ; BÌÎ # M M; Q¨B ç M; M; v M; „M +| i`¨
 çB m F?B M¨´i M?B m +¬M; iQÈM; H¨K +¬M; pB + #ªQ p - im bY b•M ç'm HÈM h?
 .QÆM; >¢Q ok /šM GQM; >¢Q h?¬M çB ` F?ÄB b•M ç'm- H´v im pB M?Q ?¼ Km®M
 [m€ / /¨M; X
 E?¬M; çB ?QÈM; i´M; ?° h?€M? JBM?- .QÆM; >¢Q ok /šM GQM; >¢Q h?¬M çB iÈB
 i?€T M?B K pK a, M J æQ¨MX
 "ÎB pb h?€M? æB M æ¢B h€B- +?¶ M¨v¨´i ioM? H†M; X L; QÌB MÆB M¨v /QÌM; M?
 F?¬M; ?ÄB +•m M¨Q K†+ F ?¼ çB ?QÈM; çdM? i?€TX
 *| .QÆM; >¢Q ok /šM /„i- GQM; >¢Q h?¬M i?2Q b€i H½Q H2Q H M i¬M; i?S #ªv i?€
 ç| H¨ MÆB ?„M +?Q iWM; çB [m X
 h?€T M?B K pK a, M J æQ¨M +| b€m i¬M; /MM; ç imv M #®M?B K pK- +ÁM i¬M; i
 æQ¨M +´T / M? ?B m M?"M M?B K pK i¢B i¬M; i?S b€m KÈB H2Q H M çQÊ+X
 "•v ; BÌ imv GQM; >¢Q h?¬M ç½ H¨ çQ¨M i`QÎM; a, M J æQ¨M +´T / M? ?B m- M?QM
 iÈB +?¶ M¨vX
 E?B ?¼ iÈB ç•v- GQM; >¢Q h?¬M FBM? M; ¢+ T?€i ?B M- i¬M; i?S #ªv M¨v ç½ +| M
 óhB M #®B- M; QÌB +kM; Î ç•v\ô GQM; >¢Q h?¬M pmB bQÈM; iB M H M +?¨Q ?ÄBX
 æÊB i¢B ç•v +?QM? H¨ i´M; i`¼M; i¨B i`QÎM; h?€M? æB M æ¢B h€B- h`¬M *m²M; 5
 h`¬M *m²M; +QÌB ? ? M|BX
 óh`QÊ+ F?B .QÆM; H½Q ç ` F?ÄB b•M +| ç€ H¬M; M?2Q pÈB i - i F?¬M; iÈB b Q
 .QÆM; >¢Q ok #U+ KbM? M|BX
 óG½Q h`¬M- im´B M; QÆB ç½ HÈM M?Q p¨v¨²B +ÁM F?¬M; +?[M; +?¢+X h`QÊ+K
 +?9iXô
 h`¬M *m²M; KdK +QÌB M|BX
 ó*| ; b T?ªB +?9 w +?S\ h i`ÌB bBM? +€B iQM? M| M?Q i? X L m F?¬M; i?b i?2Q ;
 iB M; i´ ; B +ÁM çQÊ+ M[H¨X >¢Q h?¬M5 >¬K M v M; QÆB #B m ?B M i?"i F?B M
 J†i GQM; >¢Q h?¬M çÄ YM; X
 óE€ i?"i i¬B i?m - H¨ .QÆM; ; B ; B +® w M?QÌM; +?QX :B[i¬B p¨ .QÆM; ; B ; B
 h`¬M *m²M; H„+ ç¬m M|BX
 ó*| +? M? H +?+kM; F?¬M; b Q- +?d +¬M +| ?v p¼M; H¨ çQÊ+X L; QÆB çQ+? i?U
 p¼M; tQ M v +?Q iWM; +|X G½Q .QÆM; - i M|B +| ç9M; F?¬M; \ô
 .QÆM; >¢Q ok ;¨i ç¬mX
 ó*?¨M; i` B M¨v +| i?B M T?9 K¨ i b®M; +ª çÌB ?B K F?B i?´v- i #„i ç¬m ?ÆB ; M?

h`-M *m²M; M|BX

ós2K i`"M +?B M +O +€+ M; QÆB F?B M i M?È iÈB KQìB M, K i`QÈ+X .QÆM; H½
M, K i`QÈ+ F?B i H-M ç-m ;†T i?^M; M?|+ >¢Q h?-M i?b ?„M KÈB F?QªM; KQìB
?B M i?B M T?9 +O ?„M- i M|B pÈB ?„M- +€+ M; QÆB T?ªB +® ;„M; H M- b m M"v
/ M? ?B m J h?-M *?B ošMXô

.QÆM; >¢Q ok M; ?2 p"v `mM; ç°M; M|BX

óL; QÆB i?"i +| €M? K„iXô

h`-M *m²M; +QìB ? ? M|BX

óh pšM Hm¬M +?Q `^M; J h?-M *?B ošM +?9M; i +| / M? iB M; +?9i +?9i- M?QM
M"v ç€T HìB b Q F?¬M; \ô

.QÆM; >¢Q ok M; ?B ?Q†+ ?ÄBX

óE?¬M; H) ?„M iW +?®B\ô

h`-M *m²M; +QìB iQ M|BX

óæQÆM; M?B M H" iW +?®BX >„M M|B pÈB i - M m +| K°i M; "v ?¼ i?"i bU i`î i?"M?
p"v ?¼ b) F?¬M; ;¼B H" J h?-M *?B ošM K" H" Zm M; *?B h?-M >BXô

óh b®M; ?ÆM # i`, K im´B- +?Q iWM; M; ?o iÈB +| K°i M; "v b) #` çS i` KÈB KQ
L?QM; M; "v ?¬K ç| i i?"i bU `mM; ç°M; - M; v +ª ç²M; #¢M +O i +kM; i? X Zm M;
i?"i ? v5 *?Q M?•M HQ¢B i`QM; #|M; i®B K°i iB b€M; X JQìB M, K- i F?¬M; M?bM
M?QM; M?bM i?"v F i [mªX o®M M, K M, K i`QÈ+ bBM? K M? +O +?9M; i ç½ çB ç M
ç®B F?€M; pÈB p" M K M?X L?QM; i`"M i?€M? +?B M #„i ç-m- F?¬M; i? F?¬M; F?
K"i T?€T M€M H¢B ç•vX G¢B M, K M, K i`¬B [m - i `®i +m°+ M?bM ç M ?v p¼M; - +
iK+ `²B5ô

E?¬M; b B- h`-M \*m²M; çB i?2Q ç€K GQM; >¢Q h?-M iW K i°+ i`î p X L|B ç M i?
h?-M `ÆB p"Q #šv +O J h?-M >Q" M; ç9M; H" w i`ìBX

a, M J æQ" M J h?-M *?B ošM Hm¬M ~M M9T i`QM; J æ¬ h•K h?"M?X E?B ç| ç€
i`QM; h•K h?"M? ;•v ` ç°M; ioM? HÈM M?Q p"v- M m J h?-M *?B ošM +| î ç| i?b +
H"K ` T?ªM SM; - ?¶ i`È ?¼X

L?QM; F?B ç€K GQM; >¢Q h?-M iB M p"Q h•K h?"M? i?b pW H9+ J h?-M *?B ošM
çQ" M ç°B i¢K `9i ` J æ¬- ibK +?¶ iB K im- /MM; K"i T?€T FûQ /"B i?¼ K M?X

æ€K h`-M \*m²M; ç½ b®M; ?ÆM # i`, K M, K- i?ìB ;B M bBM? ?Q¢i i¢B H½M? ç` K i
h?€M? æB MX E€ i?"i ?¼ bÈK F?¬M; HQm Hmv M bBM? K¢M; - M?QM; #MM; T?€
/€K `ìB çBX J°i F?B J h?-M >Q" M; K'i çB +? QÈ+- i? K ;B i?€M? +?B M- p"v M
i B ?¼ `i HÈMX

G9+ ç€K GQM; >¢Q h?-M F i i?9+ # [m M im Hmv M i`QM; h?€T ooM? >^M; tQM
p"Q J æ¬- ç-m iB M H" çB ibK L; mv i .¢ Km®M t2K ibM? ?m®M; +O +¬X L?QM; +
L; mv i J i°+ ç½ i`®M; F?¬M; - F?¬M; +| /'m ?B m M; QìB îX

a m ç| GQM; >¢Q h?-M i¢B J æ¬ ç H¢B iQM ?B m HB M ? a, M J æQ" M- F?¬M; i
*?B ošM +| h`-M *m²M; /šM ç-mX *kM; +?QM? iW +?¶ ?¼- GQM; >¢Q h?-M KÈB #B
` +€+ HQ¢B #B M ç´B- ?ÆM M[#B i çQÈ+ iBM h?€M? æB M æ¢B h€B b„T K í K" M

h`-M \*m²M; i?2Q ç€K GQM; >¢Q h?-M i`î p - +ÁM #`v KQm iQM? F +?Q ?„MX a
h?-M KÈB [mv i ç`M? H'v / M? M; ?o Zm M; \*?B h?-M >B i`U+ iB T i? K ;B h?€M?
+O ?„M +?d +| K°i- ç| H" F i i?9+ ibM? i`¢M; +?B M, K t #ªv +O GB M JBM?X

L; ?2 h`-M *m²M; i?ªM M?B M M|B b„T F i i?9+ bBM? K¢M; - #B m ibM? +O GQM; >
F?¬M; M|B HìB M"QX

.QÆM; >¢Q ok KdK +QÌB M|BX

ó>¢Q h?-M F?¬M; +-M M?Q p"vX L m M;QÆB +|i? ¸ H½Q h`-M i`QÊ+ F?B ¸B M?M
i ¸°i T?€i?ÌB ¸¢B ?„+ €K- i iBM iQÎM; +?„+ +?„M ?„M b) +QÌB ` ¸BXô

h`-M *m²M; KdK +QÌB ;"i ¸-m M|BX

óæ9M; i? X G½Q .QÆM;- M;QÆB F m i?^M; #û M"v ¸ M ¸•v H" pb +€B ;b- M|B i?ŠM

.QÆM; >¢Q ok M|BX

óo®M h?B M 'M M|B pÈB i ¸ ?„M F i?W ¸B M +?O E} ao h?€M? æB M- ;-v /UM; i•
¸°M;?B M;ÌX >¬K M v K°i i`"M +?B M- ?„M /MM; i?U+ HU+ i?mv i T?K+ i - i [mv i
GB M JBM? +?B M,K t #ªv ¸½ [m€ H•mX a m i?€M? +?B M `®i +m°+ M;? M? ¸|M
?¬K M v- iBM iQÎM; p" B h?€M? æB M F?€+ +kM; M?bM i?'v `äX G½Q h`-M- M;QÆB
F i i?9+ h?€M? æB M æ¢B h€B F?¬M; \ æWM; H½M; T?Q i?ÌB ;B M M[Xô

h`-M *m²M; H„+ ¸-m M|BX

óE?¬M; ¸QÊ+- h?€M? æB M æ¢B h€B F?¬M; T?ªB i`Á ¸M X >ÆM M[¸®B pÈB ¸€K
` M Hmv M [m M i`¼M;X aQ i" B T?ªB iB T iK+ /B M ` X *?ŠM; H) M;QÆB F?¬M; i
*?Q /M ¸'m K°i +?¼B K°i ?„M F?¬M; i? i?„M; Gw *?QM? h`U+- i +kM; `i +| HÁM
¸Q" M +?B MXô

.QÆM; >¢Q ok M|BX

óL m ¸½ p"v i?b +S iB T iK+ ¸BX >¢Q h?-M- ?¬K M v i F m M;QÆB ¸ M H" +| K°i p

ósBM +S M|BXô GQM; >¢Q h?-M +mM; FQM? ¸€TX

.QÆM; >¢Q ok M|BX

óh•M GB M JBM? i?"M? H" T H" i' i M?B M- H-M M"v KK+ iB m +O +?9M; i H" T?ªB
[mv M i`mM; QÆM; + Q ¸°- i?"K +?Q +| i? M|B H" [m®+ ;B X "•v ;B i i?U+ HU+ +O
+ÁM i?B m K°i i?S- ¸| H" h?-M 'M pQÆM; i¼ Xô

L;?2 iÈB #®M +?[h?-M 'M pQÆM; i¼ - M;QÌB GQM; >¢Q h?-M +?'M ¸°M;X >„M +
KbM? i?'v T?K i?•M i?B i`B M ` h?-M 'M pQÆM; i¼ - bU `mM; ¸°M; ¸| +ÁM ¸•vX J
'M pQÆM; i¼ ¸ H¢B 'M iQÊM; [m€ b•m +?Q ?„MX E?B ¸| ?„M ¸½ F?€i p¼M;- +|
i`Î i?"M? h?-M 'M F} boX

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

8deX *?QÆM; k9d, >¢Q L;mv i- æ L?'i J h?-M S?Q h` M hBM? E

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

óL;QÆB ¸`M? F?B M"Q M?"M i?Y i?€+? h?-M 'M pQÆM; i¼ \ô .QÆM; >¢Q ok i`-K
GQM; >¢Q h?-M M|BX

óa m F?B F i i?9+ h?€M? æB M æ¢B h€B- i¬B b) i`QÊ+ iB M [m v p E} ao h?€M? æ
'M pQÆM; i¼ i?Y i?€+?X E?¬M; +?d +| i¬B- >"M ok- h`QÆM; S?|M; S?|M; +kM; b
+T +?QM- +| iQ +€+? M"vXô

.QÆM; >¢Q ok ;"i ¸-m- M|BX

óæ9M; i?"i H" +€+ M;QÆB +| iQ +€+?X >¬K M v i F m M;QÆB ¸ M H" ?v p¼M; M;Q
+O M;QÆB H" ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ - p"v #„i ¸-m iW #•v ;B

GQM; >¢Q h?–M HÁM; K€v ¸°M;X >„M #B i- i`QM; b® +QÌM; ;Bª E} ao h?€M? æB /mv M?'i iWM; i?Y [m ooM? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ X hmv H½Q i?' ¸| +?„+ +?„M H¨ i`B bªM [mw ;B€X

.QÆM; >¢Q ok M|BX

óL;QÆB #B i pb b Q ¸ M +m®B +MM; i F?¬M; i`î i?¨M? h?–M 'M F} bo F?¬M; \ô

GQM; >¢Q h?–M M|BX

ó`ÎB pb M;QÌB ¸2K i'i +ª iBM? HU+ ¸ m ¸ti î ¸QÊ+ ooM? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M 'M

.QÆM; >¢Q ok +QÌB F?' M|BX

óL|B ¸ M i?b H¨ hBM? E?¬M; +| p'M ¸ X G9+ i +ÁM i` - i` Q H M E} ao h?€M? aÆ i?9 i?Q+? ?ÊT KbM?- F?B ¸| ;B®M; M?Q M;QÆB- i`QM; i`mv M i®M; i`¨M i ibK` M;QÆB +?„+ +kM; +| Kti i`QM; ¸| ¸9M; F?¬M; \ L|B ¸ M i?b +?9M; i ¸ m `i K vK„ E?¬M; i?W M?"MXô

óhBM? E?¬M; h?–M h?9 +| M,M; HU+ K¢M? M?'i +?QM? H¨ /mM; ?ÊTX ¨ªM i?•M M T?ÁM;- M?QM; +| i? /šM HU+ HQÊM; hBM? E?¬M; ¸ M- ;B9T +?Q i im Hmv M- +? im pB i?b M,M; HU+ +O M| +kM; iWM; #QÊ+ i,M; p¼iX h? M M b m M¨v KÊB +| K„ hBM? E?¬M;Xô

óhW w M;?o M¨Q ¸| i?b imv h?–M 'M pQÆM; i¼ H¨ +?B m #¨B +O E} ao h?€M? æ H¨ M,K h?–M 'M pQÆM; i¼ - +?9M; M| ¸2K ¸ M +?¶ i®i +?Q i FûK t hBM? E?¬M;X +?ŠM; M?[M; H¨ i?–M F?Q- +ÁM H¨ ¸²M; #¢M imv i pÌB ?¶ i`Ê im Hmv MX E€ i?"i i H½Q h`–M- +| hBM? E?¬M; i`Ê ;B9T KÊB +| i?"M? iUm ?¬K M vX L?QM; K i?9 +¨ M;¢QX E?¬M; T?ªB i F?¬M; Km®M HU +?¼M h?–M 'M pQÆM; i¼ F?€+ K¨ H¨ hBM L| M|B pÈB i - M| b) F?¬M; T?K i?m°+ p¨Q i?–M F?Q i?'T ?ÆM KbM?X o¨v M M i ooM? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ - KQM; ¸QÊ+ i?W M?"M- +m®B +MM;

GQM; >¢Q h?–M i? KÊB ?B m- i?b` b m HQM; .QÆM; >¢Q ok +ÁM +| +?mv M M? K¨`®i +m°+ F?¬M; +| h?–M 'M pQÆM; i¼ M¨QX

.QÆM; >¢Q ok M|BX

ó>¬K M v F?B M i FBM? M;¢+ M?'i F?¬M; T?ªB im pB +O M;QÆB K¨ H¨ ¸®B ¸–m M?B m ¸–m +O M;QÆBX :B•v T?9i +m®B M;QÆB i`B m ?Q€M` K i?9 M?B m ¸–m hBM? E?¬M; i¢K i?Q€i F?ÄB i X GQ¢B ibM? ?m®M; M¨v H¨ H–M ¸–m iB M i ;†T T hBM? E?¬M;X L;QÆB +| #B i F?B ¸| hBM? E?¬M; i`mv M w MB K +?Q i H¨ +€B ;b

GQM; >¢Q h?–M H„+ ¸–mX

.QÆM; >¢Q ok i`–K ;B¼M; M|BX

óhBM? E?¬M; ¸ M; bÊ- M| bÊ ?½BX h?2Q i #B i- hBM? E?¬M; Hm¬M + Q M;¢Q- /M i +kM; p¨vX h? M?QM;- i H–M ¸–m iB M +ªK M?"M bU v m ¸m®B i`QM; iQM? +€+ ?ÄB M| H9+ ¸| H¨K b Q p¨vX L| BK H†M; K°i H€i +?Q i #B i- M m M| H¨ ¸ M?'i i?–M K i?9 M?B m ¸–m +O M;QÆB +?QM? H¨ ¸ M?'i K i?–M i` M hBM? E?¬M;X L| p T?ªB K°i +†T #¨+X æ€M; iB + H¨ M| F?¬M; +?¨m M|B M?B m ?ÆM M[Xô

óh` M hBM? E?¬M;- ¸ M?'i K i?–M\ô

.QÆM; >¢Q ok M?bM GQM; >¢Q h?–M p Kti +?'M FBM? i?b +kM; FBM? M;¢+ ?ÄB

ó*?ŠM; H) +?QM? M;QÆB F?¬M; #B i H B H`+? K i?9 M¨v\ô

GQM; >¢Q h?–M H„+ ¸–mX

óE?B >¢Q L;mv i KÊB #`i–B i`B m ?Q€M ¸ M i? ;BÈB M¨v i?b +?d H¨ K i?9 +| ?b KbM? ¸–v p i i?QÆM; Xô

hB T i?2Q GQM; >¢Q h?-M ¢ÆM ;BªM F KbM? H"K b Q /MM; K€m +Sm >¢Q L;mv
? B Zm M; M;mv M i®- b m ¢| >¢Q L;mv i F?¬M; M;WM; iB M ?| - +| i?U+ HU+ M;¬v
J h?-M +ÁM #` M| T?€ ?OvX

L;?2 GQM; >¢Q h?-M KB m iª- h`-M \*m²M; p` .QÆM; >¢Q ok M?bM M? m- ? B p` i`
` `mM; ¢°M;X >¼ p®M iQÎM; GQM; >¢Q h?-M T?€ ?Ov h`K J h?-M H` /U p`Q HU
i?m-M +O +QM i` B [m M; KBM?- ;BÌ KÈB #B i i?b` ¢| H` M,M; HU+ +O >¢Q L;m

ó>| ` J h?-M >Q`M; Km®M ;B i M;QÆB H` pb HÊB /KM; ?mv i F? ;B[M;QÆB p
M|X >¢Q L;mv i M`v `®i+m°+ H` /` +?OM; M?Q i? M`Q K` +ªJ h?-M >Q`M; ¢ m i?
H°` bmv iQX L?QM; i`QM; +m°+ ¢ÌB ?ÆM # i`,K M,K +O ¬M;- F?¬M; +| #'i +S 'M
M?Q >¢Q L;mv iX

.QÆM; >¢Q ok KdK +QÌB M|BX

óG½Q h`-M- M;QÆB F?¬M; +-M M;?o M?B mX hmv +?9M; i F?¬M; #B i`ä H BH`-
+?„+ +?„M H`- M| b) ¢SM; Î T?2 i X \*?ŠM; H) M;QÆB +ÁM +?Q `ä HU+ HQÊM; QÊ
p®M ¢½ ;¬M M?Q H` K°i T?-M i?•M i? +O >¢Q h?-MXô

L;?2 H½Q M|B p"v- i` M K†i h`-M *m²M; ;B½M ` X æ9M; i? - +| ?mv i F? QÈ+ i?9
KÈB i®iX

.QÆM; >¢Q ok M|B pÈB GQM; >¢Q h?-MX

óL?Q p"v t2K` ? B +K+ m HÈM ? B # M +´ K i?9 +O M;QÆB `i +| i? H¢B #B M i?
im pB ¢dM? +´T i€K- M m +| i? iB M ?| ¢ M i€K ¢-m- +?ŠM; T?ªB H` i?U+ HU+ b)
F?| i? iQÎM; iQÊM; \ E?¬M; +-M M?B m- +?d +-M im pB +O M|iQÆM; ¢QÆM; pÈB
HU+ HoM? pU+X o"v F?B M| T?®B ?ÊT pÈB M;QÆB- i ?Q`M iQ`M F?¬M; T?ªB H`
H` +QÌM; ;Bª b® K°i GB M JBM? h?€M? æB M +?9M; i X >¢Q h?-M- M;QÆB T?ªB
¢°i T?€Xô

GQM; >¢Q h?-M ;"i ¢-m- i?"i` i`QM; HÁM; ?„M ¢½ +| F ?Q¢+?X >ÆM #®M M,K M
M?[M; ;B9T >¢Q L;mv i i`` ? i p i i?QÆM;- +ÁM F?B M >¢Q L;mv i i,M; p¼i bS+ K
?'T i?m i'i +ª HBM? HU+ i`QM; h?€T ooM? >^M; ¢ m +?mv M K°i T?-M +?Q >¢Q L;

*Y €M? b€M; KÎ`°M; - i?•M?bM? F?´M; H² iW # M i`QM; H Q` - ç| +?ŠM; T?ªB H
E€ J„ G¢T #®M ç-m +O h`-M >Q`M? ok b Q\

h?'v E€ J„ G¢T #®M ç-m- GQM; >¢Q h?-M ; -M M?Q #ªM M,M; ç`M? i`B m?Q€M`
K¢+? >¢Q L; mv i S+ +? - E€ J„ G¢T #®M ç-m M`v +?„+ H` F?-M; ç2K ç M i€+ /KM;

L?QM; `i M? M?- GQM; >¢Q h?-M iW #Ä w M; ?o M`vX "ÎB pb ?„M +ªK ; B€+ i` M M
/QÎM; M?Q +| #B M ç´B ç†+ #B i ; b ç| bQ pÈB i`QÈ+ FB X

æ-m iB M H` K¢M? ?ÆMX æÊi +¬M; FQ+? KÈB `²B GQM; >¢Q h?-M ç½ /®+ ? i bS-
#"+ # - #®M Km®M SM; T?| +kM; b) `i p'i pªX æ•v +?QM? H` +¬M; FQ+? T?®B ?Ê
pU+X L?QM; M| H¢B #` E€ J„ G¢T #®M ç-m ç|M H'vX h`QÈ+ FB M| F?-M; K¢M? M
t X

"B M ?| F?€+ M[H` €M? K„i E€ J„ G¢T #®M ç-mX hW €M? K„i +O M| - GQM; >¢Q
p` M?•M iQM? ?| `ä` iX

æ•v H`\

E?-M; çÈB GQM; >¢Q h?-M M; šK M; ?o +~M i?"M i?b E€ J„ G¢T #®M ç-m ç½ ?QÈM
K¢M? K)X "®M +€B ç-m iQ H¢B T?mM` M; KK F?QX "®M +€B KB M; T?mM` M;
?QÈM; GQM; >¢Q h?-M K`i" T i`mM; i?"M? K°i çB K i` M F?-M; i`mM; - H-M M[?
b„+ `²B KÈB #„M ?QÈM; GQM; >¢Q h?-MX

*MM; H9+ ç| - €M? b€M; #®M b„+ H K- ?²M; - p`M; - t M? #„M` iW M; QÌB E€ J„ G
i`mM; K¢M? K) ç®B +?¼B pÈB Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-MX E?-
h® GoM? oU+ +O E€ J„ G¢T #®M ç-mX

h`-M M? L?B FBM? M; ¢+ M?bM i`QM; b•M- H~K #~KX

ó:B ;B HÈB ?¢B5 G¢B im i?"M? /mM; ?ÊT #´M K M?- i?b` ;B ;B ç½ ç°i T?€ +´T
G•K >•K ÎK°i # M iÁ KÁ ?ÄBX

ó.mM; ?ÊT #´M K M? H` +€B ;b\ô

h`-M M? L?B M|BX

ó*?QM? H` i`B m?Q€M bQ /mM; ?ÊT pÈB #´M K M? i`B m?Q€M i?9 +O KbM?X "•v
+?QM? KbM? /mM; ?ÊT pÈB HU+ HQÊM; +O E€ J„ G¢T #®M ç-m hBM? hmv MX hm
i`B M K T?€T i`B m?Q€M- M?QM; HU+ HQÊM; hBM? hmv M b) i,M; +U+ + Q- H¢B
;B ;B - M,M; HU+ +O M| +`M; #°+ T?€i K¢M? ?ÆMX «M; F?-M; i?'v hBM? hmv M

ósbXô G•K >•K ç°i M?B M #°i +QÌBX

h`-M M? L?B i?„+ K„+ ?ÄBX

ó*| /QÈ+ + - +QÌB +€B ;b ç|\ô

G•K >•K +QÌB M|BX

ó"ÎB pb i¬B ç°i M?B M iQÎM; iQÊM; - M m M?Q +¬+kM; im Hmv M ç M +´T +?QM #"-
K M?- +?ŠM; T?ªB H` b) #B M i?"M? K°i +QM ?2Q\ > ? - +QÌB +? i K'iXô

ó«M; 5ô h`-M M? L?B M´B ;B" M- iS+ i®B M?ûQ ?¬M; G•K >•KX J'v M; QÌB FB i?b

*kM; ç9M; i?-B- J¢+? æ•m H` ?2Q +QM- M m h`-M M? L?B iB M ?`M? /mM; ?ÊT #
b) #B M i?"M? K°i +QM ?2Q5

h`QM; b•M ç´m- imv GQM; >¢Q h?-M +ªK ; B€+ ` E€ J„ G¢T #®M ç-m F?-M; ç9M; M
h`-M >Q`M? ok +MM; hBM? hmv M /mM; ?ÊT #´M K M?X

J T?€T ?¶M ?ÊT #®M M; mv M i® imv +?d çÆM ; BªM T?mM F?Q M?QM; mv HU+ i?

GQM; >¢Q h?–M F?¬M; /€K +?“K i` - M•M; H M i v T?ªB pmM; i` M F?–M; i`mM;X
i` M i`lB ;B€M; tm®M; - ¢€M? p`Q ¢Q`M b€M; #®M M;mv M i®X
h?m'M T?€i- h?~K S?€M *?B Zm M;X
h?~K S?€M *?B Zm M; M`v #MM; T?€i` i?“K +?Q tm'i ?B M T?¢M •K F€ /B mX sn
*?B Zm M; Hl Kl +! K°i i?B M bS # v [m M?X
h`QM; iB M; +?'M ¢B + i B- ¢Q`M b€M; #®M M;mv M i® pĐ pKM- HU+ #¢Q i¢+ iQ
S?€M *?B Zm M; M?QM; `®i +m°+ pšM F?¬M; # v ¢ M +?¶ GQM; >¢Q h?–M ¢QÊ+X
h€+ ;Bª, æQlM; :B h K h?B m

8ddX *?QÆM; k93, E„ L,M; GoM? oU+- h?–M Zm M; oB M ok E?9+

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h`QM; Zm M; h?–M GoM? oU+- i'i +ª K T?€T [m M; ? îi`QM; i v GQM; >¢Q h?–M
T?€i- /M H` +'K +?9 +kM; p`vX *MM; H9+ ¢!- ?„M iB m ? Q HBM? HU+ ;BªK tm®M;

h?B i`B M tQM; K°i h?~K S?€M \*?B Zm M; - i` M +€B bWM; +O h?–M h?€M? æ°+ :L
b€M; i?–M i?€M?– M?m°K i?•M i? GQM; >¢Q h?–M i?“M? b„+ #ªv K`mX h?Q¢i i`–
M! iU M?Q K°i #° i?–M F?Q p`vX

h v T?ªB +O GQM; >¢Q h?–M H¢B +?d- K°i [m M; ?Q`M b„+ i`„M; F€ /` iÄ ` iW Zm
ªM? [m€B H¢ tm'i ?B M- E€ J„ G¢T #®M ¢–m hBM? hmv M KÈB i?B i`B M ` hS L;m
[m M; ?Q`M i`„M; M`v i?b M?Q #,M; imv i;†T MQÈ+ b¬B- M? M? +?¶M; ?Á i MX
M;KK F?Q iB T i?2Q K` ? i bS+ ´M ¢`M? HoM? pU+ +O KbM?X

æ•v H`\\ L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`M\

h`–M >Q`M? ok FBM? M;¢+X æ! ;Bl ¬M; +?Q iWM; #B i L;mv M h® JšM .B i Zm M
¢ M i? - bmv v m ¢QÊ+ +ª HoM? pU+X

æ! ¢QÆM; M?B M F?¬M; +?d ¢ÆM ;BªM H` L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`M- T?ªB
h? L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`MX

*! Zm M; h?–M GoM? oU+ i,M; T?9+- L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`M ¢½ K¢M? ¢
>ÆM M[M! p®M +! F?„+ +? `i K¢M? ¢®B pÈB +€+ HQ¢B M;mv M i®- pW H9+ S+

Zm M; h?–M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?–M ¢®B pÈB .QÆM; >¢Q ok im pB pQÊi t
HoM? pU+ p +?¢K ¢®B F?€M;X L?QM; ¢®B K†i h`–M >Q`M? ok im pB M; M; #^M; M
i?Y +€+ HQ¢B i€+ /KM; +O Zm M; h?–M GoM? oU+ +O KbM?X

J°i L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`M ;–M +'T +'K +?9 K` +?d iB m ? Q K°i p¢M HB
hBK ooM? >^M; M?ªv H M- +?d #` H–M H` b) ??²B T?K+ K°i p¢M HBM? HU+ M; vX

J„i i?`v ?B m [mª +O L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`M +ÁM i®i ?ÆM i`QM; iQÎM;
h?–M ¢°i M?B M HoM? M;°X G–M M`v ¢¬B i v ?„M +MM; pQÆM M;¶M i`Ä +?d H M
ooM? >^M; i`QÈ+ M;U+ M? M? +?¶M; M?ªv H MX \*! i? i?`v `ä- iWM; pÁM; p–M; b€
F?m +? i€M i` M M;QlB GQM; >¢Q h?–M- `ä`M; H` i`¢M; i?€B HBM? HU+ T?¶M; i

Zm M; h?–M GoM? oU+ F`+? HB i / Q ¢°M;X o®M Zm M; h?–M GoM? oU+ iQ`M T?
K†i T?šM; - K°i K†i T?šM; ?bM? i`ÁM- i`QM; M?Q K°i i?B m M[¢ M; M? M? +?¶M
¢QÆM; M?B M- F?¬M; H° K¬M; ` X

>bM? i`ÁM p`M; #B M +`M; M;`v M;QM; iKX GQM; >¢Q h?–M pmM; H M i v T?ªB-
i`ÁM # v ` F?ÄB M;QlB ?„MX

_ä`M; ?„M ?ÆB +® bS+ - i`€M QÈi K² ?¬BX E?B Zm M; h?¬M GoM? oU+ ?Q`M iQ`M #²M; i` M F?¬M; i`mM; i?b i®+ ç° M?ªv +O h`€B hBK ooM? >^M; ç¢i ç M +U+ ç° - i çSM; t2K +kM; M; ?2 çQÊ+ iB M; iBK ç" T p[M; p`M; X

hWM; i¬M; p¬M; b€M; #ªv b„+ F?¬M; M; WM; F?m +? i€M iW M; QìB h?¬M h?€M? æ ç M; ? i bS+ i, M; T?9+ +?Q GQM; >¢Q h?¬MX

æ•v `®i +m° + H` F„ M, M; ; b i? M`v- F?¬M; M; ì T?ªB iB m ? Q HBM? HU+ HÈM M?C

EBM? M; ¢+ M?`i pšM H` h`¬M >Q`M? okX o K†i HoM? pU+ i?b ¬M; p®M iQÎM; b hBM? hmv M- hS L; mv M h® GoM? oU+ H` +| i? €T +? Zm M; h?¬M GoM? oU+ +O

L?QM; +?•M +?QM? çKM; ç° KÈB #B i- T?€M çQ€M +O ¬M; b B H-KX E?¬M; b B /mM; ?ÊT ç9M; H` K¢M? ?ÆM [m M; - M?QM; ç| H` i`QM; iB M? ?m®M; ç²M; T?~K +? +O GQM; >¢Q h?¬M i?`i bU [m€ i?m¬M i9v- Zm M; M; mv M i® iBM? i?m¬M ç M K F?¬M; +MM; +`T #`+ pÈB M; mv M i® +O hS L; mv M h® GoM? oU+ X L; mv M h® JšM HoM? pU+ +O ¬M; H`T iS+ #` S+ +? X *kM; +?QM? H9+ M`v- F?¬M; M; ì GQM; >¢Q ?bM? i`ÁM çQìM; FQM? i`, K Kûi iQ HÈM # v i` M F?¬M; i`mM; X >„M ç`M? H`K; b p

•T HU+ +O Zm M; h?¬M GoM? oU+ ?Q`M iQ`M #B M K`i- F?¬M; ç®B +?¼B pÈB hS M[ X L?QM; +`M; H` p`v i?b h`¬M >Q`M? ok +`M; +ªK ; B€+ çQÊ+ M; mv ?B KX

"®M +€B ç¬m iQ +O E€ J„ G¢T +MM; M´B ; B`M ; -K H M- #®M iB +?ÈT +MM; T?n i?`M? K°i iB çB M iQ HÈM #®M b„+ ç€M? ?QÈM; GQM; >¢Q h?¬MX

æ•v H` imv i +?B m +O h`¬M >Q`M? okX æWM; M?bM i?ìB ; B M i?B T?€T F?¬M; / ? Q HBM? HU+ b m F?B ¬M; p` hBM? hmv M /mM; ?ÊT K`i ?ÆM K°i T?¬M # X lv HU +?9 #bM? i?QìM; X \*MM; H9+ ç| - pb #ªQ p KbM?¬¬M; F?®M; +? hS L; mv M h® Go T?¢K pB # KQÆB Kûi i`QÊ+ K†iX

>bM? i`ÁM p`M; i` M F?¬M; i`mM; ?ÆB ?¢i ?`T tm®M; - # M KûT pW H9+ iB T t9+

hB M; PM; QM; F€ H¢ ç°i M?B M tm`i ?B M i`QM; HÁM; K¶B M; QìB i¢B b•M ç`m i?`v- iB +?ÈT #®M b„+ +S i? #` +„i çSi- +MM; ?bM? i`ÁM tQ v pÁM; i` M F?¬M; i`r i`¬M; p¬ +MM; +QìM; ç¢B i? K` #¶M; #` i€+?i?`M? #®M iB +?ÈT #®M K`m F?€+ +?9M; M; | /mM; ?ÊT- +?ÈT K„i i€M HQ¢M i`QM; iB M; PM; QM; F€ H¢X

*MM; H9+ ç| - ?bM? i`ÁM p`M; +?`K `½B iB M iÈB i`QÈ+ - +?¢K p`Q hS L; mv M h® C

>bM? ªM? F?OM; F?B T tm`i ?B MX E?¬M; M; ì hS L; mv M h® GoM? oU+ H¢B #` K >bM? i`ÁM €M? b€M; M?Q p`Q +?¶ F?¬M; M; QìB- +?`K `½B +„i p`Q i`QM; X L; mv M i® i`QM; HoM? pU+ F?¬M; M; WM; T?€i` iWM; iB M; +?`M F`+? HB i- K¶B K°i iB M G¢T #®M ç¬m iÁ i¬M; bQÆM; #®M b„+ - i?•M ?bM? `Ki HmB p`B T?¬MX

G9+ M`v- M?[M; +QìM; ; Ba +`T +?QM ç m Hì Kì i?`v` M; mv M Hw ?bM? i`ÁM €M? L| H`v i®+ ç° +U+ + Q tQ v i`ÁM- +ÁM ç M; +?`M ç°M; X *`M; F?OM; F?B T H` K†i i L; mv M h® JšM .B i Zm M; >Q`M +`T +`K +?9X h?Y ?ÄB- /QÈB iB M? ?m®M; M?Q p iÈB i`bM? ç° F?OM; F?B T +Ð M`Q\

æ•v `ä`M; H`

óE„ M, M; HoM? pU+5ô Gw *?QM? h`U+ #`i i?®iX

L;`v ?¬K [m GQM; >¢Q h?¬M #` .QÆM; >¢Q ok €T #S+ i?B i`B M` HoM? pU+ iB K M; ç M õ#`i M; ìõ +?Q K¼B M; QìBX G`v Zm M; h?¬M GoM? oU+ T?€i ç°M; F„ M, M

L m GQM; >¢Q h?¬M M|B +?Q ?¼F„ M, M; HoM? pU+ M`v H` KÈB M½v +?Êi H|2 i`QM iBM ? v F?¬M; - M?QM; bU i?`i ç9M; H` M?Q i? X

>ÆM M[- GQM; >¢Q h?¬M +ÁM +ªK M?`M `ä M m M?Q ?„M +| i? F?B M ?bM? i`ÁM iQ+?i? K M[ - mv HU+ +O F„ M, M; HoM? pU+ M`v b) #B M F?OM; F?B T ?ÆMX

L;mv M Hw +O F„ M,M; HoM? pU+ M"v M!B i?b +kM; çÆM ;B^aM- H" Zm M; *?B æ?
 b€M; +? - i? K p"Q L;mv M h® JšM .B i Zm M; >Q"MF?®M; +? Zm M; h?-M GoM?
 L!B i?b çÆM ;B^aM M?QM; i?"i bU i?U+ ?"M? i?b +U+ F€ F?| F?,MX L m F?-M; T?^aB
 Zm M; h?-M- F?®M; +? Zm M; h?-M GoM? oU+ ?Q"MK„ T?M ?ÊT #^aM i?•M i?b b
 pU+ i?B i`B M F„ M,M; çQÊ+\\ .Q ç| ?bM? i?"M? F„ M,M; HoM? pU+ ç°+ ç€Q +O +?
 h` M? i`B iB M ?"M? ç M ;B! T?9i M"v i?b i?„M; #çB ç½ ç`M?X hmv h`-M >Q"MF? c
 ?ÊT #`M K M? F?€ H" KçM?- M?QM; p Kti HoM? pU+ i?b pšM #` Zm M; h?-M Go
 T?K+ HBM? HU+ +`M; F?-M; b€M? #^M; GQM; >çQ h?-MX h? K p"Q F„ M,M; HoM
 M?"M i?m ` -M; F?-M; +ÁM +€+? M"Q F?€+X
 J„i i?'v / Q €M? b€M; F?OM; #® tQ v M? M? +€+? Kti KbM? F?-M; t - h`-M >Q"MF?
 iW #Ä i`"M ç`mX E?B #®M +€B ç-m iQ +O hBM? hmv M ?ûi` ? B +?[ ó\*?`m i?m >
 ;B"i M"v KbM?X h? KÈB #B i i?b` h`-M >Q"MF? ok /MM; K"i T?€T /mM; ?ÊT +MM
 i?b +QB M?Q ?„M i`B m ?Q€M ` >çQ L;mv i- ?mv iKç+? €T +? b) F?-M; +| ?B m
 E€ J„ GçT #®M ç-m t€K t`i +?mB i`Î HçB +Y €M? b€M;X L; v b m ç| - h`-M >Q"MF?
 Kti #B M +`M; F?| M?bMX «M; H" M;Q!B +U+ F€ bo /B M- i`QÊ+ Kti +Q!M; ;B^a G
 >çQ h?-M- K°i i? M? MB M i` im`B ç€M? #çB- i`QM; HÁM; -M; i?"i F?| +?'T M?
 i`QÊ+ Kti i?b -M; +ÁM #B i H`K b Q ;B!\\ æ€M? F?-M; HçB M;Q!B i 5
 óJÈB `²B F„ M,M; HoM? pU+ +O M;QÆB i M H" ;b!ô h`-M >Q"MF? ok i`-K ;B¼M; ?Ä
 GQM; >çQ h?-M M;~M ` X
 óE„ M,M; HoM? pU+!ô
 æ9M; `²B5 JÈB `²B KbM? HoM? M;° +?ŠM; T?^aB +?QM? H" F„ M,M; HoM? pU+ b Q
 ó*S ;¼B M! H" h?-M Zm M; oB M ok E?9+ çBXô
 óh?-M Zm M; oB M ok E?9+!ô h`-M >Q"MF? ok ?W K°i iB M;- F?-M; [m v ç-m HçB c
 h?€M? æB MX
 h K h?Ov #` #` ç|M -M; #çM ;B" +O KbM? i`Î p - i?'v Kti -M; +?M K i?b #`i +Q!B M
 óæQÊ+ `²B- ;B"MM;Q!B i` im`B H`K ;bX «M; ç•m T?^aB M;Q!B i?S M?'i #` ?„M ç€M
 ok- E?•m oom? >çQ +ÁM i?m - F?-M; +| ;b K'i Kti +^aXô
 h`-M >Q"MF? ok ?W ?W #^aQX
 ó*ÁM F?-M; K'i Kti! >„M KÈB # Q M?B m im`B!ô
 h K h?Ov #` #` i`WM; K„iX
 ó«M; +ÁM /€K M!B\ Jm®M i M!B +?Q F?-M; Î im`B i€+- p- +?Q F?-M; b®M; i`,K i
 i`Î HçBX h-B M!B -M; #B i- F?-M; çQÊ+ FB K +?mv M pÈB #¼M M?Ä5ô
 h`-M >Q"MF? ok i?-K ;B"i KbM?- imv h K h?Ov #` #` M!B H!B F?| M;?2 M?QM; H" ç
 +-M M;?B M;!- H-M h?€M? æB M æçB h€B M"v- GQM; >çQ h?-M p` a,M J æQ"MZ
 HU+ M?'i ç`M? b) F?B M ?¼+| ç` p` ? i bS+ [m M i`¼M; i`QM; i•M GB M JBM? b
 h?-MX h`-M M? L?B H" ç²M; #çM +O ?„M- #çM ;B" ç M; M?„+ M?Î KbM? çWM; pb
 ?[m ibM? ;B[?¼ p[M; +?„+ F?-M; ;b T?€ pĐX GçB M?È iÈB M,K ç| ç€K GQM; >ç
 L?B K" F?-M; iB + KçQ ?B K ç®B F?€M; pÈB GQM; E} J h?-M hQ Jç+ æS+- b„+
 çB +?9iX
 L?QM; M;Q" B KB M; -M; pšM F?-M; M?"M i?m X
 óhçB M? L?B ` ç!B F?-M; ç9M; /`T- M m F?-M; +| i?^M; M?|+ GQM; >çQ h?-M c
 +?9M; i ç9M; Hw ` +?QM? H" M?•M p"i H½M? ççQ5ô
 E€ i?"i -M; F?-M; M!B b B- M?QM; T?^aB i? K p"Q K°i çB m FB M- F?-M; +?d H"
 h?^aB L?B M[X

h`-M M? L?B H` i?B M i`B M°B HBM? HU+ #~K bBM? i` M +?QM KQÆB- M?QM; p
+O +~ ?ÆB FûK GQM; >¢Q h?-M- h?ªB L?BX

æ•v H` i?iB ¢¢B M?•M i`B HÈT HÈT- ?m®M; +?B M?[M; M?•M i`B Qm i9 M?'i ¢ m i`
GQM; >¢Q h?-M [m v p +?¶ M;²B +O KbM?- H`T iS+ M?„K K„i H¢B- M;šK M;?o h
KbM? KÈB i?B i`B M` X æ•v H` K°i M,M; HU+ ?„M ?B m` i`QM; M?€v K„i- +kM;H
+O ?„MX

*?•M +?QM? i?B i`B M F„ M,M; HoM? pU+ KÈB +ªK M?“M ¢QÊ+ mv HU+ +O M| K
/mM; ?ÊT E€ J„ G¢T #®M ¢-m- i?U+ HU+ ¢½; -M iÈB ¢dM? + Q +’T +?QM #”+ # -
pU+ +O ?„M H¢B F?¬M; +| +€+? M`Q- +m®B +MM; +?d +| i? M?“M i?m X

L?QM; GQM; >¢Q h?-M M„K; B[h?-M Zm M; oB M ok E?9+ +ÁM `i v m- ?„M i?“K
T?€i ?mv M|` ? iX L m ¢½ HoM? M;° i?b M?’i ¢`M? T?ªB M„K +?„+- F?¬M; i? ¢
h?-M p`Q H9+ M`v ¢2K ¢ M i€+ /KM; [mv i ¢`M?X

h`M bQ i`B pšM ¢ M; iB T iK+X æ M H9+ M`v- i`QM; pÁM; i?B ¢’m i?S iQ- # M i?“
M;ì- +?QM? H` a,M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B5 h`M; +°M; KQìB ? B / M? M;¢+
i?b a,M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B ¢½ +?B K # +€B- ?ÆM M[?¼ +ÁM +| # M;C
Q ;²K +| h?ªB L?B- h`-M M? L?B p` hQ J½ hB MX

hQ J½ hB M`®i +m°+ ¢B iÈB i`M +MM; i`M i` M? i`B- ¢®B i?O +O ;½ H` K°i p` T?
æB M- +?QM? H` +QìM; ;Bª +’T HoM? pU+X L m M?Q hQ J½ hB M +| Zm M; *?B æ
F?¬M; +?WM; +| i? HB m K°i T?2MX æ€M; iB +- F?¬M; +ÁM pk F?Q iB M i v- imv
+O ;½ i¢Q i?“M? T?B M T?S+ HÈM +?Q ¢®B i?O M?QM; +m®B +MM; pšM i?m i`M
i?ªB K°i M;QìBX

h`QM; pÁM; i?B ¢’m i?S iQ- KQìB ? B i`M ¢½ bQ ¢’m i€K i`M- €M? b€M; imv M +
M;QìB h?ªB L?BX J` ¢®B i?O +O M`M; H` K°i K T?€T bQ iW J S?€T h?€M? æB M

h?•M ?bM? +?Êi H|2- h?ªB L?B # v` M;Q`BX :B•v T?9i KkB +?•M +?¢K ¢’i- M;C
i`QìM;X

L|B ¢ M i?b # pÁM; ¢-m i?B ¢’m +€ M?•M h?€M? æB M æ¢B h€B- h?ªB L?B K v
M?B m- ; -M M?Q F?¬M; ;†T ¢®B i?O K¢M? M`QX .M H` î pÁM; i?S # +kM; ¢KM; T
/`M; [m +Y - i?“K +?Q F?¬M; + -M bY /KM; HoM? pU+X

“îB p”v i`QM; ¢¢B i€B- /M H` hQ J½ hB M i?b +ÁM M´B / M? ?ÆM +ª M`M;X

G9+ hQ J½ hB M KÈB i?m bQ i`B- /M H` M;QìB t2K +m°+ +?B M i`QM; ? v M;Q`B
iB + Mm®BX *€+? +?B M ¢’m +m²M; /½ +O ;½ i?“i H` ?’T /šM M;QìB F?€+X

æQÆM; M?B M- F?¬M; T?ªB h?ªB L?B F?¬M; ?’T /šM +?9 w- Qi M?’i M;`v ?¬K [m
T?|M; ` h?€T ooM? >^M; F?¬M; +?Q `^M; p”vX *?šM; [m /•M +?9M; # M M;Q`B +?

æ®B i?O +O h?ªB L?B H` K°i H½Q K T?€T bQX J°i #° €Q +?Q`M; ¢2M ¢ÆM ;BªM
#¢+X J„i H½Q `’i ¢†+ #B i- +?šM; +| +?9i ¢K+ M; -m- M;QÊ+ H¢B b€M; iÃ- ¢®B H`
M?2QX >ÆM M[K`m K„i H½Q F?¬M; M;ì H` K`m iQK- ?ÆB ;B®M; pÈB M?B m K i

o` H½Q K T?€T bQ M`v i M H` J¢+ oK- /M H` i`QM; M°B #° J S?€T h?€M? æB M +
H½Q- ¢WM; M|B iÈB K’v h?€M? æB M F?€+X . M? ?B m +O H½Q H` i`QìM; H½Q J
bQ i`B M`v H½Q ¢ m •K i?-K H†M; H) +?B M i?“M; ¢®B i?O +O KbM?- p`Q i?šM; C
’M iQÊM; /mv M?’i pÈB p` i`QìM; H½Q J¢+ oK M`v H` H½Q +| ¢QÊ+ ?„+ €K i?m°+ i

E?¬M; B b) pb +€+ i?“M? pB M a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?-M >B im´B i` K` t2K i
i? M? •K M;•K tQÊM; i`-K i?’T +O J¢+ oK p M; H MX

h?ªB L?B F?¬M; ~M i?•M- HBM? +€M? K`m t€K F?´M; H² b m HQM; +?Êi Kî` - HBM
i`„M; - K¢M? p¶- +?ÊT K„i M`M; ¢½ iÈB i`QÊ+ K†i J¢+ oKX o K†i F?QªM? F?„+ i, M
h?-M +| b€m +€M? ¢ m F?¬M; b€M? F`T h?ªB L?BX

o`B i`"M ç'm i`QÈ+- +?B M i?„M; +O h?ªB L?B ç T?–M M?l p`Q i®+ ç°X
o`K T?€T bQ Jç+ oK M`v `ä`"M; ç½ bÈK +?m`M #`²B- +?9 M; [i`QM; KB M; F?–
F?–M; t i K°i ?bM? i K ;B€+ b„+ €K iQKX J„i i?`v h?ªB L?B ç½ iÈB i`QÈ+ Kti H½Q
#B M K'iX
ó \ô h?ªB L?B ?ÆB FBM? ?½BX *?ŠM; H) ?„+ €K K T?€T bQ +| i? i?m'M /B\ L M #
çQÈ+ /MM; #`i +S i` M; #`M`QX
L; v b m ç| - K T?€T bQ Jç+ oK M`v ç½ tm'i ?B M î ?QÈM; F?€+X .QÈB +?•M H½Q
iQK tQ v i`ÁMX
æ•v H` F„ M,M; ;b\ æ•v H` H–M ç–m iB M h?ªB L?B ;†T T?ªB iB M? ?m®M; M`v- i?
F„ M,M; iU b€M; içQX
æQÆM; M?B M M`M; F?–M; i? ç ç®B i?O ?Q`M i?`M? K T?€T- ?W HçM? K°i iB M
H9+ ç| - i v T?ªB M•M; H M- K°i HQĐB ?€B i`„M; iBM? tm'i ?B M i`QM; HÁM; #`M
GQĐB >€B hY h?–M- +?d +| i? K– T?ÄM; ` - /M b Q ç•v H` pk F?Q i?m`M i v +O M
æ–m iB M GQĐB >€B hY h?–M pç+? F?–M; i`mM; - F?–M; F?Q #¶M; ++®+ tm'i ?B M
HÈM- M?QM; F?QªM? F?„+ M| tm'i ?B M- i`QM; b•M ç'm HÈM /M H` M;mv M i® i?
F?–M; M; i F?2 ?î bBM? ` HU+ ?9iX
E?–M; ++d i? - GQĐB >€B hY h?–M i`QM; i v h?ªB L?B HB M iB T +?ûK ` b€m H–M
F?2 ?î- tQ€v ç°M; M;mv M i® i`QM; b•M- bBM? ` i`çM; i?€B F?–M; ;B M ?¶M HQç
hmv M`M; F?–M; #B i ç®B i?O H`K +€+? M`Q- M?QM; ?„+ €K K T?€T bQ F?–M; F
i`QM; ç| +?„+ +?„M +| KMB F?–M; ;B M K T?€TX L`M; çªQ HQçM F?–M; ;B M H` p
M[i`mv M i®M;X
J¼B +?mv M tªv ` [m€ M? M?– K„i i?`v h?ªB L?B i?B i`B M €M? b€M; i`„M; M;` H`
b„+ Kti Jç+ oK #B M ç´BX
*?ÈT K„i- h?ªB L?B H–M M[tm'i ?B M i`QÈ+ Kti H½Q- GQĐB >€B hY h?–M H|2 H
/ Q €M? b€M; +?Q ç M K` F?Q i? b„+ #ûM ç½ "T iÈB `²BX
E?B M M;QìB FBM? M;ç+ H` Jç+ oK F?–M; HMB- M;QÈ+ HçB iB M H M K°i #QÈ+-
J°i çQ`M b€M; iQK ç2M M?Q M?Ä M;WM; ;B[ F?–M; i`mM; - /QìM; M?Q F?–M; F?
#` H½Q F?„+ 'M Fw H MX
h?ªB L?B +| +ªK ;B€+ ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB M;QìB t2K +m°+ +?B MX Jç+ oK +?d K
i?•M i? H½Q M?Q #B M ?QªQ- /QìM; M?Q +| p– b® Jç+ oK tm'i ?B M i`QÈ+ Kti M
i?O +kM; i?2Q ç| #B M ?QªQX
•M? b€M; i`„M; t i [m - K°i çQ`M b€M; iQK ç2M #B M K'iX *MM; H9+ ç| - Jç+ oK ç½
+O KbM?X hWM; +°i b€M; iQK ç2M iW i` M i`ìB ;B€M; tm®M; - M?Q K¼+ ` +QM
[m M? M;QìB h?ªB L?B- ?| i?`M? +kB ?bM? i`ÁM p•v M`M; HçBX
>„+ L;K+ GmM; - K T?€T ?„+ €K i?m°+ iQM? +`T +?QM +QìM; ççBX
GQĐB ?€B +O h?ªB L?B [mûi M; M; - iB T t9+ pÈB >„+ L;K+ GmM; i?b F?–M; M;ì
F?–M; ? çKM; +?çK p`QX L?QM; F?B i?•M i? M`M; Km®M H Q ` i?b H`T iS+ +ªK
€K M;mv M i® F?`M; H² M?Q Km®M i`U+ iB T +?mB p`Q M;QìB M`M;X
æ•v H`
h?ªB L?B i?–K FBM?X L?QM; iQM? +€+? M`M; Hm–M #bM? ioM? HçM? HMM; - ç®B
M| M; MªvX GQĐB >€B hY h?–M #B M K'i- ç–B i v +?„T i`QÈ+ M;U+- i?`K +?Q F?û
+ªK i?K çQÈ+ +€B ;b- iB K ` bÆ ?î >„+ L;K+ GmM;X
h?`v ?B m [mª +O >„+ L;K+ GmM; - i` M Kti Jç+ oK H° MK +QìB- KB M; F?–M; M;v
H9+ ç| - /QÈB +?•M H½Q H M ` iWM; p–M; b€M; iQK ç2MX `i M? M?– M?[M; p–M
ç~v M;QìB H½Q # v H M + Q- +?Q M;QìB +ªK ;B€+ M?Q H½Q çSM; î i` M i ç`M F?

J¢+ oK M•M; H M i v T?ªB- K°i T?€T i`QÊM; b„+ iQK ç2M tm'i ?B M i`QM; HÁM; M;QM; F i i?`M? M?QM; #•v ;B i i`¬M; H½Q i`M M;`T + Q [mw p` mv M;?B KX

•M? b€M; iQK ç2M iW i` M T?€T i`QÊM; +?ªv tm®M; /QÈB- ?| i?`M? €Q +?Q`M; K F?Q i? +O H½Q +?Êi #B M K¢M? K)X

lv M?B T F?OM; #® tm'i ?B M [m M? M;QÌB H½Q- [m M; p•M iQK ç2M [m v [m M? L?[M; p¬M; b€M; iQK ç2M M`v Î i` M F?¬M; i`mM; i`¬B # M? #²M; - /QÌM; M?Q +| i

E?B M`Q i?b J S?€T h?€M? æB M +| K°i +QÌM; ;Bª M?Q p`v\ æ•v `ä`M; H` M, M; H æB M F?€+ i?`v p`v i?b ç m ;B`i KbM? FBM? M;¢+X hm pB +O S?€T h?¬M J¢+ oK iQÎM; iQÊM; - +?ŠM; M?[M; T?€i` K°i K T?€T p•v çQÊ+ h?ªB L?B- +ÁM i?B i`B M pU+ M`v i?m¬M i9v H` i, M; T?9+- K T?€T iB T i?2Q +O H½Q +?„+ +?„M b) +| mv

hWM; T?M p, M iQK ç2M #„i ç¬m # v tmM; [m M? i ç`MX hB M; M;•K tQÊM; i`¬K i? i`QM; b•MX \*| i? i?`v- K†i ç'i i`QM; b•M ç'm +?ŠM; #B i iW # Q ;B i #B M i?`M? F?m +? i€M ?| i?`M? #¼i F?Q F?`M; H²X G9+ i`QÊ+ h?ªB L?B p¢+? ` +€B F?2 ç¼

ó>„+ •K h`+? .B i- >„+ •K h?®M; h``- :B€M; i? çB- >„+ •K Zm•M oQÆM; Xô *MM; p i`¬K i?`T- i`QM; K„i J¢+ oK #„M ` ? B iB çB M iQK- K°i b Q b€m +€M? iQK iQ HÈM ç`M +O H½Q-ªQªM? F?`M; H²+ kM; ?B M` iW i`QM; b Q b€m +€M?X

æ| H` K°i ?bM? /€M; M?•M HQ¢B + Q F?QªM; M, K Kûi- K†+ ;B€T €K iQK- ? B +€B i` M K†i +| K†i M¢- M?bM F?¬M; `ä /B M K¢QX h`QM; i v T?ªB M„K i? M? FB K i +?ÊT H|2X u +?d KÈB tm'i ?B M i?b ç½ +?Q M; QÌB +ªK ;B€+ €T HU+ p¬ ?bM?X .M i?b pšM F?B M M; QÌB +| +ªK ;B€+ M; ? i i?ÎX

ó>„+ €K K T?€T bQ M`v i?`i K¢M?5ô G•K >•K M?`M F?¬M; çQÊ+ i?`T ;B¼M; ?¬X æ•v `ä`M; H` K T?€T ?„+ €K i`B m ?Q€M +QÌM; ç¢B- +ÁM i`B m ?Q€M ` >„+ •K F?€ H` F?OM; F?B TX \*| i? bBM? ` mv €T K½M? HB i M?Q p`v çO bQ pÈB E€ J„ >Q`M? ok /mM; ?ÊT #`M K M?X

E?¬M; M; Ì J S?€T h?€M? æB M +ÁM +| çÁM b€i i?O M?Q i? - i?`i F?B M M; QÌB F óL m H` ç¢B + ç'm pÈB ¬M; i i?b i®i`²BXô >`M ok M?`M F?¬M; çQÊ+ M|BX

J¢+ oK H` ?„+ €K K T?€T bQ- GQM; >¢Q h?¬M +| çQÊ+ Zm M; h?¬M GoM? oU+ + H½Q- çQÆM; M?B M F?¬M; bÊX L?QM; h?ªB L?B +| i? F?¬M; \

h`QM; a, M J æQ`M Zm M; *?B h?¬M >B- M; QÌB K¢M? M?`i F?¬M; i? M; ?B M; Ì +? b m ç| H` h?ªB L?BX L m h?ªB L?B i?m i`M ç'm i?b b) çª FQ+? `i HÈM ç M ?¼X

óu M i•K çB- h?ªB L?B M?`i ç`M? +| i? Xô E?¬M; #B i F?B M`Q i?b GQM; >¢Q h?¬ i`M +ÁM ;†T T?ªB mv ?B T HÈM- ?„M H`T iS+ +| +ªK SM; M; vX

G9+ M`v iB M? ?m®M; i`QM; b•M /QÌM; M?Q H` h?ªB L?B ?Q`M iQ`M v m i? - M?QM a m F?B >„+ •K Zm•M oQÆM; tm'i ?B M- F?¬M; T?€i` i? M? •K ç†+ #B i; bX :B[#QÊ+- ç½ iÈB i`QÊ+ K†i h?ªB L?B #` ;B K i`QM; >„+ L; K+ GmM; X EB K HÈM i`QM M?B M +?ûK tm®M; h?ªB L?BX

*ÁM J¢+ oK ç½ ?Q`M i?`M? K T?€T i`B m ?Q€M M`v i?b M?„K K„i M;²B t T #`M; i ç`M ?„+ €K M`v +?QM? H` HoM? pU+ +O H½Q- +| i? i, M; T?9+ `i HÈM +?Q H½Q K T?€T- +kM; i, M; K¢M? i®+ ç° ?²B T?K+ K HU+X \*| H) i`QM; +€+ HoM? pU+ M| pb +| ?¢M +? F?¬M; M?Ä- M?QM; K°i F?B ç H½Q +?B K [mv M +?O ç°M; - mv HU+ æ®B K†i M?€i +?ûK M`v- h?ªB L?B ç°i M?B M #B M K'iX æ9M; i? - F?¬M; +?9i /'m

J¢+ oK H`T iS+ M?`M ` F?¬M; ç9M; - i K ;B€+ €K iQK H¢B tm'i ?B M- +?ÊT K„i i?• i ç`MX

J°i p i b€M; i`„M; tm'i ?B M i` M i ç`M ?„+ €K- i ç`M +?ÈT K„i i M pĐ- ?! i?`M? p
i M #B MX h?ªB L?B tm'i ?B M Î p` i`Q J¢+ oK i`QÊ+ ç! Î- HÆ HYM; i¢B ç'vX

J¢+ oK FBM? M; ¢+- #ÎB pb H½Q F?¬M; #B i h?ªB L?B H`K b Q i?Q€i F?ÄB >„+ L;
K T?€T; B K +¬K +'T +?QM5 >ÆM M[i?Q¢i i`¬M; H9+ i`QÊ+ h?ªB L?B Hm¬M çS
ç°M; ;b5

«M; H`K b Q #B i- h?ªB L?B ç°i T?€ +'T +?QM `²B +! im pB K¢M? +Đ M`QX h`QM;
>„+ L; K+ GmM; - M`M; bY /KM; F„ M, M; T?•M i?•M- +MM; bY /KM; T?•M i?•M p`~M

æ´B H`K M; QÌB F?€+ i?b F?¬M; i? FûQ /`B T?•M i?•M- ?ÆM M[+?„+ +?„M b) #`
#ûM T?€i ?B M ` - i?`K +?Q #ªM i? F?¬M; i?Q€i çQÊ+ >„+ L; K+ GmM; iÄ ç`M?X

L?QM; h?ªB L?B i?b F?€+- M`M; H` Gm•M >²B h?€M? L[- M`M; +! HU+ HQÊM; i`M
i?B M T?9 i®i M?'i- M m F?¬M; i? i?Q€i F?ÄB ç®B i?O iÄ ç`M? i?b M`M; F?¬M;
h?€M? L[X

L?QM; pb ;B[+?Q T?•M i?•M ´M ç`M?- b m F?B i?Q€i ` M`M; F?¬M; i? ?`M? ç°M;
T?•M i?•M b) H`T iS+ #B M K'i M; vX J½B çÊB ç M F?B J¢+ oK i`B m ?Q€M ` >„+ •
T?•M i?•M +O M`M; i?b h?ªB L?B KÊB T?€i ç°M; X

L?QM; J¢+ oK ç9M; H` M?¢v +ªK- T?€M çQ€M +U+ F€ +?QM? t€+X E?QªM? F?„+ b
i?¬M; [m F„ M, M; ;B®M; M?Q i?m`M /B- H¢B H¬M M[ i?Q€i F?ÄBX .M H` p`v i?b
K°i #QÊ+ i?b çÁM i`M +¬M; +O h?ªB L?B b) `ÆB p`Q M; QÌB H½Q- /Q ç! ç`M? i?„M

>B M M?B M >„+ •K Zm•M oQÆM; +ªK M?`M çQÊ+ F?¬M; ´M- K°i Hm²M; b€M; €K
F?¬M; TªB ?QÊM; p h?ªB L?B K` H` J¢+ oK i?m`M /B iÊB i`QÊ+ K†i M!X

!M; b€M; +?ÈT H!2- F?¬M; M; Î J¢+ oK #B M K'i i`QM; €M? b€M; €K iQK +O >„+ •
i`¬M; i€+ /KM; ;B®M; pÊB +O h`¬M >Q`M? okX

L?Q p`v i?b i`W T?B h?ªB L?B +?B M i?„M; >„+ •K Zm•M oQÆM; - M m F?¬M; M`M;
J¢+ oKX

æ•v +kM; H` bU #'i ç„+ /o +O J¢+ oKX æ®B pÊB H½Q- ibM? ?m®M; i®i M?'i M M
+m²M; i`M +¬M; h?ªB L?B- KbM? i?b Î HoM? pU+ i ç`M ?²B T?K+ HBM? HU+X L
;B M M?'i ç`M?- H½Q i?`K +?Q +! i? i`B m ?Q€M i? K K°i >„+ •K Zm•M oQÆM; X "
/mM; M?"T p`Q M; QÌB >„+ •K Zm•M oQÆM; - imv H½Q +! i? +?d ?mv M! M?QM; HB
K°i çB K M`Q- +?S M!B +?B H` bY /KM; HoM? pU+X

*?d +! i? ?v p¼M; >„+ •K Zm•M oQÆM; M`v +! i? ç€M? #¢B h?ªB L?BX

æ®B pÊB M, M; HU+ +O >„+ •K Zm•M oQÆM; i?b J¢+ oK `i iBM iQÎM; - /M M!B i?
oQÆM; +! M, M; HU+ iQÆM; çQÆM; pÊB +'T +?QM #"+ ? BX L; v ?¬K [m imv h?€
`mM; ç°M; iQ`M i`QÎM; - M?QM; ç! /M b Q H` i` M; #`- i`QM; i?B ç`m +€ M?•M F?¬
F?¬M; i?b i?Q+? F?€+? +! i? +?B M i?„M; >„+ •K Zm•M oQÆM; K†+ ;B€T b Q\

óL9T `²B\ô E?;2 KB M; h?ªB L?B +QM; H M MK +QÌB M?¢iX

.o M?B M M`M; #B i H¬M M`v ?¼ i`Î p - ç®B i?O +¢M? i` M? HÈM M?'i H` J S?€
T?€T bQ +O J S?€T h?€M? æB M- M`M; imv i ç®B F?¬M; M?•M iWX

•M? b€M; i`M? ?! #B M i?`M? GQĐB >€B hY h?¬M +?`K `½B M•M; H MX L`M; F?¬
?QÊM; >„+ •K Zm•M oQÆM; X

GQĐB >€B hY h?¬M #` M`M; FûQ b m M; QÌB- ç¬B K„i h?ªB L?B #B M i?`M? K`m i
F?Q +?`i H½M? /B K- i? K p`Q HQĐB ?€B F?´M; H²- ?bM? i?`M? ?bM? ªM? imv i K
K†+ ;B€T i`K imv +kM; `i ?mv M H - M?QM; ?bM? ªM? i`QÊ+ K„i- p¬ ?bM? F?B M
Qm €B h?ªB L?B ?ÆMX .M b Q ç®B pÊB bBM? p"i ?„+ €K i?b ?¼ p®M ;?ûi + v ;?ûi
ç T M?Q p`vX

h`QM; K„i >„+ •K Zm•M oQÆM; H|2 iB b€M; iQK- +?•M T?ªB M†M; M ;BŠK ç'i- p¼
M„K i`¼M; FB K iQK ç2M F?´M; H²- H`K ç°M; i€+ M?ªv H M i` MX

æ•v H` +?¶ ç€M; bÊ M?´i +O >„+ •K Zm•M oQÆM;- M| +| i? ç2K HBM? HU+ ?„+ €K
HBM? HU+ b) F?¬M; T?|M; ` M; Q`B- +?d T?O i` M pk F?Q M?QM; bS+ #”i i?b K¢M

h?ªB L?B F?¬M; Mû i`€M?- +kM; F?¬M; bY /KM; #’i +S F„ tªQ M`QX GQÐB ?€B i
tm®M; X *ª M; Q|B M`M; /•M; H M €M? b€M; i`„M;- F?Q i? i`QM; +?ÈT K„i ç¢i ç M

"€ oQÆM; h`ªK5 æ•v H` F„ M„M; /Q "€ oQÆM; h?Q+? #B M i?`M?- #•v ;B| h?ªB L?B
i`”M M;”T F?Q i? #€ ç¢Q F?| i? ?bM? /mM; X

æBM?5

h`QM; iB M; p +?¢K ;BÁM p M;- GQÐB >€B hY h?¬M i`QM; i v h?ªB L?B ?B M` iB
b Q F?¬M; T?ªB H` GQÐB >€B hY h?¬M +?•M +?QM?- M| +?d H` HBM? HU+ M; QM;
+€+? #B i pÈB GQÐB >€B hY h?¬M +’T i?¬M F?Q [m€ t X

L?QM; >„+ •K Zm•M oQÆM; +kM; F?¬M; / +?`mX \*| i? i?´v ` - H9+ ? B # M p +?Q
i` M M; Q|B M| # v ` b m- /Q|M; M?Q b„T i?Q€i F?ÁB M; Q|B M| - ?”M? ç°M; +O M|

h?ªB L?B F?¬M; #m¬M; i? - M?ªv p¼i H M + Q- H¢B M; QM; iK ` K°i GQÐB >€B hY
i?Q€M; ?B M i` M F?¬M; i`mM;- #-m i`|B i?”K +?Q T?€i ` iB M; tû `€+? +?|B i BX

P`M?5 K°i iB M;- +?ûK p`Q i`¼M; FB K +O ç®B i?OX

>„+ •K Zm•M oQÆM; ;-K K°i iB M;- bQÆM; iQK ç2M im¬M i`”Q- F?Q i? bK+ b¬B
b€M; ç2M iW M; Q|B M| H M i`”M ` X J†i ç’i b¬B bK+- i’i +ª #¼i F?Q iQK ç2M ç m #
b€M; iQK ç2M ç M p`Q M? m i` M F?¬M; i`mM; X GoM? pU+- ç•v H` HoM? pU+ +O
F?¬M; B #B i i M HoM? pU+ M`v- M?QM; F?¬M; +?9i M; ?B M; | - ç•v H` HoM? pU+

h?b ` K’v #¼i F?Q ç2M KÈB `²B F?¬M; T?ªB i?m°+ p J¢+ oK K` H` >„+ •K Zm•M
€K +’T +?QM #”+ ? B- ç½ +| çQÊ+ HoM? pU+- ?„+ €K i`B m ?Q€M i?m”i +O J¢+ oK
bQ +O GBM? >²M h?€M? æB MX L?QM; +”M; F?B M M; Q|B +?’M FBM? +ÁM Î T?C
tm’i ?B M H¬M M[i?b +€+? çdM? ç¬m >„+ •K Zm•M oQÆM; KQ|B KûiX GoM? pU+
ç½ #MM; T?€i- ç•v H` H` HoM? pU+ +¬M; FQ+? K¼B T?QÆM; ?QÈM;- p®M F?¬M;
ç½ +?m`M #` b€M b`M;- +?d +¬M h?ªB L?B F?¬M; +?`m çUM; M´B M[i?b H”T iS+
ªM? iB T i?2Q F?B M H½Q +ª ç|B F?| [m MX

" M? #²M; ;B[F?¬M; i`mM;- h?ªB L?B H¢B H`K ` ç°M; i€+ ? B i v +?„T p`Q M? r
i`„M; iBM? F?B i?| i?`M? ?bM? +€M? ?Q `„+ tm®M; X

>bM?ªM? F€ H¢ tm’i ?B M- €M? b€M; iQK ç2M HoM? pU+ +O >„+ •K Zm•M oQÆM
i`„M; i?b H”T iS+ ?| i?`M? ?Q p¬- i M #B MX *€M? ?Q i`„M; `ÆB tm®M; M;`v +”M
#B M M;`v +”M; QiX hU M?Q i`QM; ?„+ €K p¬i”M ç°i M?B M MÎ`° K°i ç| ?Q i`M
+?Q K¼B M; Q|BX h`QM; i`M? ?| F€ H¢- i’i +ª ?„+ €K ç m +?mv M ?| ?QÈM; ?Q p-
KBM?X

Gw *?QM? h`U+ FBM? M;¢+ ?€ iQ KB M; X Zm M; h?¬M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q
` çQÊ+ ç¬B +?9i [mv Hm”iX .M b Q i?b ç| H` [m M; KBM? iBM? i?m¬MX L?QM; #
HoM? pU+ ç½ pQÊi [m i`B i?S+ +O ¬M; X GQ¢B ?ÆB i?Î M`v

L; Q|B >„+ •K Zm•M oQÆM; F?) `mM- M;`M; ç¬m M?bM h?ªB L?B i` M F?¬M; i`mM;
M? M? +?|M; F?m +? i€M- M; Q|B M| #¶M; HmM; H v- M; v b m ç| ç½ tm’i ?B M Î
i`QM; i v M? M? +?|M; p¢+? F?¬M; i`mM;- tm’i ?B M K°i ç| b Q b€m +€M? €K iQ
çSM; i`QM; b Q b€m +€M?X

*?d i?´v M; Q|B >„+ •K Zm•M oQÆM; #¶M; `mM; H M- +?ÈT K„i i?•M i? J¢+ oK #` p
oQÆM; i?b #B M K’i i`QM; b Q b€m +€M? iQK M`vX

>„+ •K Zm•M oQÆM; çB `²B- çQÆM; M?B M HoM? pU+ +O M| +kM; i€M HQ¢M- +?
G½Q ?Q`M iQ`M F?¬M; `ä i¢B b Q >„+ •K Zm•M oQÆM; /QÈB iB M? ?m®M; F?¬M; -

çB\ *?ŠM; H) [m-M €Q i`QM; M?` M| i`2Q # M M; Q`B- i`lB b„T KQ \
v MB K [m€B /` t i [m ç-m Jç+ oK- i` M F?-M; i`mM; +?d +ÁM HçB h?ªB L?B T?| M
H½QX
óh-B #B i M; QlB +?O im K T?€T ?„+ €K- +kM; FB K im F?-M; ;B M K T?€TX *| H)
M; QlB +ÁM +| i? i?m'M /BX L?QM; M; QlB +| i? i?Y t2K- i`QM; h`M? >| GoM? o
i?`M? +¬M; i?m'M /B çQÊ+ F?-M; Xô
J`m i`„M; ç½ H M i`M iÈB i`QÊ+ K†i Jç+ oK- i?•M i? H½Q pW iB T t9+ i`U+ iB T
H`T iS+ ?B m içB b Q >„+ •K Zm•M oQÆM; +?çv i`®B +? iX
GQçB i?®M; F?´ F?| i? ?bM? /mM; tm'i ?B M b•m i`QM; HBM? ?²M H½Q- i?•M i?
bÊ M|BX
óh M?`M i?m Xô
h€+ ;Bª, æQlM; :B h K h?B m

8d3X *?QÆM; k9N, h?-M h?9 *?B M S?QM; h?-M

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M; K2i`mv2MX+QK

E?-M; +?`m i?m +kM; F?-M; çQÊ+5 h`M? >| GoM? oU+ F?OM; #® €T +? ?„+ €K
i?m ;b HoM? pU+ [m M; KBM? i?m°+ iQM?X h`M? ?| F?-M; +?d H` HBM? HU+ +C
bÊ ?ÆM H` HBM? HU+ #` i`M? ?| +?QM? H` HU+ HQÊM; +,M M; mv M +O H½QX
Q T?O- im pB +O H½Q F?-M; M; WM; ;BªK tm®M; - Jç+ oK ç½ M K KMB çO`²BX
*ÁM p >„+ •K Zm•M oQÆM; +?çv i`®M i?b +?d +| K°i M; mv M M?•M- ç| H` bÊ- M| i
HU+ HQÊM; i?b +ÁM +| +Æ K v HB m pÈB h?ªB L?B K°i T?2MX L?QM; çKM; ç°`²B
GoM? oU+ i`M? ?| HBM? ?²M- p`v M| poM? pB M çWM; KÆ i`Î HçBX >„+ •K Zm•M
;B[M| p` Jç+ oK F?-M; +| [m M? F? QÊ+ K` H` HQçB HB M? F€ /B mX ob bU H
iW #Ä KçM; +O Kbm? b Q\ >B M M?B M H` F?-M; i?`²BX

*| +•m i?` iY ççQ ?[m F?-M; iY #-M /çQ- F?B >„+ •K Zm•M oQÆM; +ªK ;B€+ +?¶ F
GoM? oU+ i?b H`T iS+ +?çv i`®B +? iX

h?ªB L?B iW i` M i`lB ;B€M; tm®M; - h`M? >| GoM? oU+ #B M i?`M? +€M? ?Q i?
+€B- H|2 M; QlB` F?ÄB b•MX

E€ i?`i i?B ç'm +€ M?•M ç®B pÈB i?`M? pB M a, M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B i?
L?BX hmv M`M; +| h`M? >| GoM? oU+ - M?QM; i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O M`M;
M?Ä ç½ /mM; ?ÊTX E?-M; +| GQçB >€B hY h?-M +?•M +?QM? i`QM; i v- M`M; F?
h?`i hmv iX >ÆM M[ K°i F?B +?B M ç'm i?b GQçB >€B hY h?-M i`QM; M; QlB M`
h?ªB L?B +?ŠM; M?[M; F?-M; i? M?l p`Q HU+ HQÊM; +O M| +ÁM T?ªB T?•M i•K
ç'm +€ M?•M- i?U+ HU+ +O h?ªB L?B +| i? T?€i ?mv` K°i MY ç½ H` F?-M; i`²
/KM; ` HU+ b€i i?QÆM; F?OM; #®X

L; QlB i?S iQ- ç•v H` i?`M? pB M i?S iQ +O a, M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B i?-
ç'm +€ M?•MX >¼ ç½ +?B K ;? K°i T?-M5 >ÆM M[?¼ +ÁM +| K°i M; QlB F?-M; i

E?B h`-M M? L?B H M b•M- +¬; †T ;D H` i?Q bBM? +m®B +MM; +O h?Q+? E?€+
/U p`Q K T?€T i`B m ?Q€M +QlM; ççB +?B M i?„M; X

E i i?9+ pÁM; bQ ç'm i?S iQ- Zm M; *?B h?-M >B H'v M, K M; QlB i?ŠM; iB M p`Q p

h?B ç'm +€ M?•M iB M ?`M? ç M H9+ M`v- Zm M; *?B h?-M >B pQÆM H M ç½ H` i?
M; QlB- ? B çdM? +†T i€K- i€K +†T +?QM- i`QM; ç| +| #®M +QlM; ;Bª HoM? pU+ X G
imv i +?B m F„ M, M; HoM? pU+ p` HoM? pU+ iB M ?| - H-M HQÊi ç€M? #çB ? B çB

;B^a b® K°i E} ao h?€M? æB MX _'i M?B m M;QìB ç m +^aK ;B€+ çQÊ+- H-M h?€M?
bY b€+?X >¼ ç m +ÁM i` M?Q p"v5 L m +?Q ?¼ çO i?ìB ;B M i`QîM; i?"M?- pB +
T?ªB F?-M; i? X

.M GK+ æçB h?€M? æB M # M i`QM; H"K i?2Q w KbM?- GB M JBM? h?€M? æB M
b€m M; "M M,K i?ìB ççB ?„+ €K- ?¼ ç½ ç'm i` M? pÈB K i°+ [m€ H•m- [m€ H•m`²
+QìM; ;B^a GK+ æçB h?€M? æB M ç´ K€m MÆB +?B M i`QìM;X a,M J æQ" M Zm M,
i?'v €M? b€M; # M K B- `i M?B m M;QìB i`QM; HÁM; tm'i ?B M +^aK ;B€+ F?| ?bM
h?-M >B ç2K ç M +?Q ?¼ +€B ;b- ?¼ +?„+ +?„M b) M!B- H" ?v p¼M;5

aQ ç'm pÁM; i?S iQ- K¶B M;QìB i?„M; i`"M çQÊ+ i€K çB KX Zm pÁM; M"v- E} ao h
M;QìB- J S?€T h?€M? æB M # M;QìB- GBM? >²M h?€M? æB M ? B M;QìB- a,M J
M,K M;QìB5 h?Q+? E?€+? h?€M? æB M p" *?B M ao h?€M? æB M iQ" M [m•M #` /B

a,M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B /U p"Q M,K M;QìB pQÊi [m pÁM; i?S iQ- M; M;
çB K- i? K p"Q i`QÊ+ ç| M,K KQÆB b€m çB K- H'v i'M; b® +?QM KQÆB b€m çSM;
H'v i€K KQÆB +?QM çB K çSM; i?S ? B- E} ao h?€M? æB M i€K KQÆB ? B çB K çS
æB M M,K KQÆB i€K çB K çSM; i?S #®M- h?Q+? E?€+? h?€M? æB M pšM H" #
h?€M? æB M pšM H" ? B KQÆB #®M çB KX

G9+ M"v ç½ H" ;B[i`Q - i?2Q b„T t T i?QìM; H +O h?€M? æB M æçB h€B- ?-K M
i?B ç'm +€ M?•MX hmv M;"v ?-K [m H"K HÐ i?ìB ;B M- M?QM; +m°+ bQ i`B pšM T?
/U i?B p" a,M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B b€M; bÈK ?-K M v M?"M çQÊ+ iBM iS+
iÈB ç•m i?b i?B ç'm +€ M?•M ?-K M v TªB ?Q" M i?"M? ? iX

*€+ çÊi h?€M? æB M æçB h€B i?ìB ;B M bQ ç'm F?-M; [m€ /"B- F?-M; TªB F?ªQ
/"B +O i?Q bBM?- M;mv M M?•M [m M i`¼M; H" içB K i°+X _'i M?B m +QìM; ;B^a
h?€M? i?"M? /U i?B- M m K i°+ M?•M /`T M"v i'M; i'M +-M; i?b H"K b Q ç•v\ "ìB p
M!B H" KQìB M,K K°i H-M M?QM; i?ìB ;B M #„i ç-m +K i? i?b ç m H" [mv i ç`M?
K i°+ #„i çQÊ+ [mv Hm"iX h? M M i?ìB ;B M bQ i`B TªB +® ;„M; €T b9+- ç b m
+QìM; ;B^a +€+ h?€M? æB M M? M? +?|M; [m v p iB M imv MX

L,K M v ç†+ #B i+-M M„K +?„+ i?ìB ;B MX a m h?€M? æB M æçB h€B +ÁM +| K°
[m M ? ç M +^a GB M JBM? h?€M? æB M- +€+ ?çM; +-M; pB + + -M TªB i?ªQ Hm"

E i i?9+ pÁM; ç'm i?S iQ- +-M; #® i?®M; F çB K- bQ ç'm pÁM; i?S M,K H"TiS+ #
oÁM; i?S M,K +| i'M; +°M; b€m i`"M- /U i?2Q [mv Hm"i i`QÊ+ ç| - imv a,M J æQ" M
M,K M;QìB p"Q pÁM; i?S M,K M?QM; +?„+ b) F?-M; çKM; ç° M? mX *?QM? H" M!B
iQÆM; çQÆM; pÈB a,M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B +MM; ç®B F?€M; E} ao- J S
æB MX

h?„M; pÁM; M"v K¶B M;QìB çQÊ+ KQìB b€m çB KX "ìB p"v imv #•v ;B! a,M J æQ" M
ç-m M?QM; ç` p` +?Q ´M ç`M?- iMv i?ìB +| F?ª M,M; #B M ?| X

h`"M i?S M?'i pW H M +?QM? H" b Q +?´B çKM; ç` +-mX .QìM; M?Q h`-M M? L?
b€M; imv M +?¼M K°i +€B `ÆB i` M M;QìB +- - +€B F?€+ i?b ?QÊM; iÈB çB M +?O
h`U+X

•M? K„i GQM; >çQ h?-M #B M ç´B- +MM; h`-M M? L?B M?bM M? mX h`-M M? L?B
`½B #QÊ+ p"Q b•MX

>-K M v i`QM; bQ ç'm- Gw \*?QM? h`U+ iÄ` ç†+ #B i#bM? ioM?X hmv Zm M; *?F
iQ+? FB m M;çQ- M?QM; -M; iU M?Q K°i ?²MQÊ+ ioM? H†M;- +ªK t9+ F?-M; ;ÊM
i?"i bU F?-M; ç w ? v H" +| wiQîM; ;b F?€+X

"•v ;B! i`QM; M,K h?€M? æB M /U i?B- çB ç-m çB M +?O +?d +ÁM K¶B KbM? Gw
h?€M? æB M F?€+ ç m #` ç"Q i?ªB F?ÄB +m°+ +?ÆBX «M; pW H M ç½ ;†T h`-M
t2K +m°+ +?B M i,M; + Q iBM? i?-M T?'M F?îB ç M +U+ çB KX

h`-M M? L?B +kM; +| çQÊ+ M,M; HU+ HoM? pU+5 a,M J æQ`M Zm M; *?B h?-M
M;ì +?Q M;QìB t2K M[F?-M;\

Jti K M; MK+QìB- h`-M M? L?B #QÊ+ p`Q b•M- ?`M? H ?QÈM; Gw \*?QM? h`U+X
h`U+ +kM; H` i`QîM; #®BX

Gw *?QM? h`U+ ?ÆB ;"i ç-m- ;BÆ i v H`K ç°M; i€+ KìBX G'v i?•M T?"M +O -M;-
h`-M M? L?B /o M?B M b) F?-M; ;B`M? ` i v i`QÊ+X

h`-M M? L?B i`U+ iB T M;²B t T #^M; i` M Kti ç'i- b m ç! #„i ç-m M;•K tQÈM; +?9
H`K ` +€B ;b #ªQ ?° KbM?X

s2K #° /¢M; +O +- F?B M Gw *?QM? h`U+ M;•v ` X *- #û M`v i?"i HûK HdM?5 *-
M?•M +Æ ?°B ` i v X

*?Q /M F?-M; ` i v i`QÊ+ i?b F?-M; H) F?-M; +| +€+? M`Q F?€+ b Q\ Gw *?QM?
ç! #„i ç-m M;•K tQÈM; +?9 M;[X h`QM; ç'm i`QìM; #¶M; +?®+ +?bK i`QM; F?-M; F

hW #„i ç-m h?€M? æB M æ¢B h€B ç M M v- ç•v H` H-M ç-m iB M tm'i ?B M ? B K
i?,K /Á- pW H M HB M M;•K tQÈM; +?9 M;[X

Gm²M; F?Q M?"M M?¢i iW M;QìB Gw *?QM? h`U+ F?m +? i€M ` M;Q`B- `i M? M?
-M;X •M? b€M; t M? HQÊM Hì- F?-M; M;ì H` Gw \*?QM? h`U+ #ªM T?ìM; ç¢B- #° /
ç€M; v mX

L? M? i?"iX GQM; >¢Q h?-M M;²B # M E} ao h?€M? æB M i?-K +?'M FBM?X

Gw *?QM? h`U+ H`K ` K T?€T i`B m ?Q€M +MM; HQ¢B S?QM; h?-M M`v iW H9+ #
ç M F?B ?Q`M i?"M?- i`QÊ+ b m F?-M; ? B KQÆB ;B•vX lv HU+ K T?€T M`v imv
KQÆB ;B•v T?ìM; ` K°i +'K +?9- ç•v H` F?€B MB K ;b\ >ÆM M[+ÁM î /QÈB ibM
i` M; #` ?¶ i`ÊX \*MM; H9+ ç!- Gw \*?QM? h`U+ +ÁM +?Q T?ìM; i?Q+? ` S?QM; h?

.QìM; M?Q h`-M M? L?B F?-M; +?9i +ªK SM; K T?€T +O Gw \*?QM? h`U+- +- pš
+?9 M;[- ?ÆM M[M;[çB m #B M F?-M; i`-B +?ªv- /`B /ÁM;X

G-M M`v b„+ Kti Gw \*?QM? h`U+ ?ÆB #B M ç´B- #îB pb +?QM? -M; +kM; F?-M;
tQÈM; H` +?9 M;[;bX

G`K K°i K T?€T bQ çSM; ç-m- Gw \*?QM? h`U+ F?-M; Km®M ` i v i`QÊ+ M?QM; +
*?Q M M KÈB i`QÊ+ iB M i?B i`B M ` K°i +'K +?9 ç +?m`M #`- p"v i?b /M h`-M M?
M?Q i? M`Q- -M; ç m +| iU iBM /U p`Q K T?€T +O KbM? ?Ov /B i MìX .M +?Q h`
K i?9 +| K¢M? ?ÆM +?9i- -M; pšM +| i? /MM; S?QM; h?-M GoM? oU+ i,M; T?9+ -

E?-M; TªB Gw *?QM? h`U+ F?-M; i? +MM; H9+ ?Q`M i?"M? K'v K T?€T- K` pb

G•K >•K F?¬M; #B i i€+ /KM; +O HoM? pU+ ç®B i?O H" +€B ;b- M?QM; h•K .B K >
 K½M? HB i F?¬M; i? t•K M?"T p"Q i'K i?mšM +O ç®B T?QÆM; +?9i M"QX
 u iWM; i?Y ç h•K .B K >Ä .B K pÁM; [m M? i'M +¬M;- M?QM; i'K i?mšM +O M;Q
 h?mšM hQìM;5
 *¬M; FQ+? +O G•K >•K `i ç T- ç-v i`ìB €M? b€M; t M? imM; # v- KK+ iB m i"Ti
 ç¢B T?€Q #„M +?MK K°i KK+ iB m p"vX
 GBM? +QÆM; `i iB m ? Q HBM? HU+- K T?€T HQ¢B M"v +O G•K >•K +€+? bY /K
 FQ+? M? M?- +m²M; #¢Q- imv bQ b€M? pÈB +'T +'K +?9 i?b pšM +| +? M? H +? M
 ç€M? ç®B i?O i`î i v F?¬M; F`T- M?QM; M m +¬M; FQ+? +O v ;†T T?ªB ç®B i?O +
 M;QìB i`QÈ+ K„i i?b ç9M; H" ç m ç-mX
 hmv G•K >•K F?¬M; #B i i®+ ç° iB m ? Q HBM? HU+ +K i? +O ç®B i?O- M?QM;
 HoM? pU+ i?b i?'v ` - im pB HBM? HU+ +O ç®B i?O +| ?ÆM ? B KQÆB p¢MX
 *S iB T iK+ FûQ /`B M?Q i? M"v i?b +?d #'i HÈB i? K +?Q vX
 G"K b Q ç•v\ GÁM; G•K >•K K€v ç°M;- ç°i M?B M M;WM; +¬M; FQ+?X
 J'i çB h•K .B K >Ä .B K i`MM; FQ+?- h?-M h?€M? F} bo +?d i?'v M;QìB ? ?šM;
 G•K >•K HQÈM Hì €M? HY t M?- ?B M M?B M ç M; /®+ ? i bS+ ?²B T?K+ HBM? HU
 >²B T?K+ i` M +?B M i`QìM;\ h?-M h?€M? F} bo +| +ªK ;B€+ /î F?|+ /î +QìBX *?Š
 `^M; i F?¬M; +| +?9i M,M; HU+ +¬M; FQ+? M"Q b Q\ L|B i? M"Q i?b i +kM; H" F}
 h v T?ªB +O h?-M h?€M? F} bo M•M; H M- i? M? •K M;•K tQÈM; p M; H M- K°i K T
 ?bM?X
 L?QM; h?O >° F} bo /M b Q +kM; H" h?O >° F} bo- F?B i?B i`B M F„M,M; +¬M; FQ+
 bQ b€M? pÈB h`WM; ;BÈB F} boX J„i i?'v K°i Hm²M; h?~K S?€M *?B Zm M; /-M i?
 h?€M? F} bo M;•K M; X "¶M; M?B M- K°i Hm²M; b€M; t M? # v [m ç€M? p"Q i'K i?
 i? - +ÁM +| ? B Hm²M; b€M; t M? F?€+ p¢+? K°i çQìM; +QM; pÁM; ` b m HQM;- i"
 boX
 hmv i?Q¢i M?bM h?-M h?€M? F} bo M;„M +ªM / /`M;- M?QM; F€i?"i K T?€T +'T H
 +| HU+ +¬M; FQ+? F?€ H" F?OM; #®- ç•m / +?®M; çÐ\ G½Q +`M; F?¬M; /€K ç H
 p"Q M;QìB KbM?X
 E?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- h?-M h?€M? F} bo +?d +| i? +„i çSi h?~K S?€M *?B
 hQìM; #ªQ p i?•M i? X
 L?bM ç M ç|- i` M K†i G•K >•K H° MK +QìB M?¢iX J¶B M;QìB ç m +| T?QÆM; ?QÈ
 +kM; +| M?QÈ+ çB K +O KbM?X
 GU+ T?ÁM; M;U +O h?-M h?€M? F} bo imv i ç®B +QìM; ç¢B- i?"K +?Q +ÁM pQÈi [
 i?B i`B M Zm M; h?-M GoM? oU+X L?QM; +¬M; FQ+? +O H½Q +?QM? H" çB K v
 >B m çQÈ+ çB m M"v- G•K >•K ç½M;?o` ç®B b€+?X *¬M; FQ+? M?Q +m²M; T?QM
 M?Q +€+? K¶B ;B•v KÈB T?€i` K°i Hm²M; h•K .B K >Ä .B KX
 JK+ çQ+? +O ?„M `i çÆM ;BªM- Km®M ç®B i?O +S ;B[HBM? +QÆM; i'K i?mšMX
 +¬M; FQ+?- p"v i?b v b) ;BªK #Èi iB m ? Q- /U p"Q ç¬B ?Á +€M?- i®+ ç° ?²B T?K-
 ?ÆM ç®B T?QÆM;X æ•v H" K°i i`"M +¬M; T?ÁM; +?mv M #B M i?"M? +m°+ +?B M
 GoM? oU+ +O h?-M h?€M? F} bo i M *QÆM; GoM? oU+- +?QM? H½Q iU M;?B M +
 i`ìB bBM? iQM? ¬M ?Á - ;BÄB M?'i H" T?ÁM; M;UX *?Q M M +€+? im Hmv M +O
 G½Q ç½ iWM; H" K°i p` a,M J ;Bª M?QM; F?¬M; T?ªB çQ" M i`QìM; i`QM; çQ" M ç
 çO K¢M?- iQM? +€+? H¢B [m€ ¬M ?Á - +€+? +¬M; FQ+? F?¬M; M?B m- +kM; F?¬M
 J'v i`"M h?€M? æB M æ¢B h€B i`QÈ+- ?Q†+ H" ç®B i?O +| i?U+ HU+ +€+? #B i [i
 HBM? HU+ ç" M? M?" M i?m X

æB K çt+ #B i HÈM M?'i+O *QÆM; GoM? oU+ H" +| i? i,M; HBM? +QÆM; +kM; i`
HBM? +QÆM;X E?B M M;QÌB i?B i`B M HBM? +QÆM; Î Kti T?ÁM; M;U i`çM; i?€
HoM? pU+X

h`QM; M°B #° E} ao h?€M? æB M- p` h?–M h?€M? F} bo +| / M? ?B m H" i`K i?mšM
K°i i`K i?mšM +'T bY i?B- î i`QM; i?€M? +?B M iWM; M?B m H–M tm'i +?B M- ç®
J *Æ LçT- >MM; J h?–M >Q GÊB S?'iX .U p`Q HU+ T?ÁM; M;U +QÌM; ççB F?B
#| i v pÈB H½Q- H" T +¬M; HÈM +?Q E} ao h?€M? æB M i`QM; i?€M? +?B MX h?K
E} ao h?€M? æB M H½Q `i çQÊ+ M;QÌB i?Q+?- ç` p` M; M; ?"M; pÈB K'v h?–M 'M

J„i i?'v G•K >•K /MM; +€+? ;–M M?Q +?ÆB t'm ç®B T?| KbM?- h?–M h?€M? F} b
+QÌB- M?QM; im pB +O v +ÁM +?Q çO ç i?„M; H½QX aÎ /o H½Q F?¬M; i`B m ?Q
+?`m çUM; +¬M; FQ+? +O G•K >•KX .M b Q h•K .B K >Ä .B K H" M?B i ç° + Q ?bM
+¬M; FQ+? iQÆM; çQÆM; F?OM; F?B TX

*–K i`K i?mšM- h?–M h?€M? F} bo #„i ç–m Km®M i'M +¬M; G•K >•KX h®+ ç° +O
M? M? M?QM; +U+ F€ i`–K 'MX G½Q pW ç°M; i?b G•K >•K +kM; ç°M;- ç`M? iB T
? B # MX L?QM; G•K >•K FBM? M;ç+ T?€i ?B M- i`QM; [m€ i`bM? h?–M h?€M? F}
ç`B T?QÆM; ?QÈM;- pšM Hm¬M H" ç®B /B M G•K >•KX _'i M? M?- F?QªM; +€+?
i`,K KûiX

G9+ M"v- h?–M h?€M? F} bo ç°i M?B M /WM; #QÊ+- i`K i?mšM +?mv M çB K°i +?9i
?Á pÈB G•K >•KX L; v b m ç| - K°i Hm²M; b€M; i`„M; #„M ` - +?ÈT K„i `ÆB p`Q M;
G•K >•K i?B m +?9i +?YB ` iB M;- h?€M? .šM GBM? G¬X

u iQM? iÈB iQM? HmB M?QM; F?¬M; iQM? ` ¬M; H½Q M"v +| imv i +?B m h?€M? .
? B M,M; HU+ +QÌM; ççB +MM; i€+ /KM; H M M;QÌB G•K >•KX

>B M M?B M h?€M? .šM GBM? G¬ ç½ #` h?–M h?€M? F} bo M"v im Hmv M ç M i`
T?ÁM; M;U +QÌM; ççB M?Q H½Q i?b b Q F?¬M; +| h?€M? .šM GBM? G¬ +?Q çQÊ+
T?®B ?ÈT pÈB HBM? +QÆM; +O H½Q- i?b H½Q KÈB H" M;QÌB T?ÁM; M;U KçM? I

o im pBi?b G•K >•K F?¬M; #^M; h?–M h?€M? F} bo- +?d +| i? i`Æ K„i M?bM KbM?
.M h?–M h?€M? F} bo F?¬M; ?B m +"M +?B M çB +?,M; M[- Kti ç®B Kti ç€M? M?
v b Q +?®M; +?Q M´B5

JK+ çQ+? +O h?€M? .šM GBM? G¬ i'i M?B M F?¬M; T?ªB FûQ v [m ç€M?- H" #m
FQ+?5 æ•v H" pb b Q h?–M h?€M? F} bo +QÌB pÈB G•K >•KX

"MK5

aQ ç'm iB M ?"M? ç M i" M ç•v- G•K >•K #B i KbM? ;–M M?Q F?¬M; +ÁM F?ª M,M; +
M"v- i`QM; HÁM; v ç°i M?B M Mªv ` +ªK ;B€+ [m€B HçX

*?Q ç M M v- v Hm¬M +ªK i?'v HU+ +¬M; FQ+? +O KbM? F?¬M; v mX G"K K T?€
M´ + Q- v +ÁM +| h•K .B K >Ä .B K +QÌM; ççB i,M; T?9+X L?QM; #•v ;BÌ v KÈB ?B
+?•M +?QM?- HU+ +¬M; FQ+? +O v pšM F?¬M; çOX h`W +® ;„M; im Hmv M ` HoM
bS+ p Kti K T?€TX

:B[F?¬M; i`mM; F?¬M; M;WM; #` H¬B FûQ- F?B M /šM- i?•M i? G•K >•K ç°i M?
T?QÈM; ?| i HªM? H|i p M; iW M;U+ vX L; v b m ç| - i?•M i? G•K >•K #¶M; #B M K'
iQ HÈM +O v HçB T?|M; HÈM ;'T K'v H–M- +?ÈT K„i î i` M F?¬M; i`mM; ?| i?"M?
F?'M; H² # v ?QÈM; h?–M h?€M? F} boX

h?–M h?€M? F} bo i`€B iBK +?Êi M?ªv H M- ;B"i KbM? T?€i ?B M M|M; +?€v F?¬M
F?B G K >Ä S?QÈM; >Q" M; tm'i ?B M i?b HBM? ?²M H½Q +kM; ç®i +?€vX

GY i?"i KçM?X

G½Q F?¬M; F`T M;?o M?B m- \*QÆM; GoM? oU+ KÎ ` i`bM? ç° HÈM M?'i- +mM; ;
h?mšM5

J„i i? 'v G K >Ä S?QÊM; >Q" M; b„T p +?¢K p"Q i'K i?mšM- #¶M; M?B M T?QÊM
M?Ä; -M; 'T ç¬BX o®M h•K .B K >Ä .B K pÁM; [m M? M; Q" B i?•M i? ç m +Q`9i H
F?¬M; +ÁM H" i? M, M; HQÊM; K" M?Q i?U+ i? p"vX

G•K >•K`®i +m°+ p +?¢K pÈB h?mšM hQÌM; X >bM? °M? F?OM; F?B T tm'i ?B M
h?mšM hQÌM; +O h?¬M h?€M? F} bo ?Q" M iQ" M #B M i?¬M? K"m t M?- K"m t M? ;
.B KX

h`QM; iB M; +?'M F`+? HB i- h?¬M h?€M? F} bo M? M? +?|M; HMB` - i?•M i? i`Q
hB M; M' F?¬M; +?d K°i iB M; K" HB M iB T p M; H MX

P" M?- Q" M?- Q" M?555

hB M; M' M?Q H" iB M; b'K- çBM? i B M?S+ | +X

J¶B tm'i ?B M K°i iB M; b'K H" h?mšM hQÌM; +O h?¬M h?€M? F} bo b) HMB M? M
p M; H M- H½Q ç½ #`ûT ç M KûT b•M- HQM; /U p"Q pÁM; T?ÁM; ?°X

h?mšM hQÌM; H" /Q HBM? +QÆM; M; QM; F i i?¬M?- +| i€+ /KM; +O *QÆM; GoM
K¢M?X L?QM; M m M?bM F„ b) T?€i ?B M- #•v ; Bì h?mšM hQÌM; ç M; M?Ä; B¼i -
HÄM; ç|`ä`¬M; +?QM? H" HBM? HU+5 *?'i HÄM; M?Ä; B¼i +| K"m t M?X *| i? i?
pU+ i, M; T?9+ F?¬M; M; ì #•v ; Bì #B M M; "v +¬M; KÄM; - +| +?9i i`QM; bm®i- i?"K +
h?€M? F} boX

J°i +QÌM; ;Bª F?¬M; +| HoM? pU+ /U p"Q +¬M; FQ+? H¢B +| i? #S+ ûT K°i +QÌM
M?Q p"v- G•K >•K çO iU ?"Q`²BX GU+ +¬M; FQ+? G K >Ä S?QÊM; >Q" M; GBM?
iQ" M i`QÌM; X

•M? b€M; t M? +Q`Ki- G K >Ä S?QÊM; >Q" M; # M? #²M; ;B[ F?¬M; i`mM; X aQ p
#•v ; Bì M| +U+ F€ bmv v m- HY t M? i` M M; QÌB +| +?9i i`QM; bm®i- /QÌM; M?Q i

L?QM; +MM; H9+ ç| - G K >Ä S?QÊM; >Q" M; ?€KB M; ` - p M; H M K°i iB M; T?QÊ
b€M; t M? ?| i?¬M? # bÈB +?d p¢+? M; M; +?mB p"Q h?mšM hQÌM; X

S?Ki

*•v +?•K t M? i?S M? 'i p +?¢K pÈB h?mšM hQÌM; X h?mšM hQÌM; ç½` `i KÄM; #¶
pÁM; ;ÊM b|M; - +¬M; i`QM; bm®iX L?QM; +•v FBK KÄM; +kM; i€M HQ¢M #B M K'
h?mšM hQÌM; `®i +m°+ F?¬M; +?`m M' B; €M? M†M; - " | + K°i iB M; - tm'i ?B M H¶
+?'M M€i +•v FBK i?S ? BX hmv M?B M- +•v FBK i?S # M®B ; | i i?2Q b m- +?ÈT K„
#B M K' i #| M; /€M; X

h?¬M h?€M? F} bo ` M K°i iB M; - HªQ çªQ /`+? b M; # M +¢M?- h?mšM hQÌM; +kM

•M? b€M; t M? +?Êi H|2- G•K >•K ç€T tm®M; ç'i- +?•M +Q` b m MY M; ²B t'K- i
çĐ i?•M i? - K€B i| + /"B K"m t M? +| +?9i ?¶M ç°M- i?•M i? M? `mM- K†i i€B M?É

hW F?B im pB ç¢i ç M + 'T +?QM- ç•v H" H-M ç-m iB M v ç~v G K >Ä S?QÊM; >Q" M
M? 'iX " Hm²M; b€M; t M? +m®B +MM; - F?¬M; i? M; ?B M; ì +?QM? H" çÁM b€i i?
æ•v H" +¬M; FQ+? /mM; ?ÊT ?„ + €K ?Ä /B K p" h•K .B K >Ä .B K +O ?„ M- +| HU+
G K >Ä S?QÊM; >Q" M; GBM? G¬ +® ; „M; iB m ? Q HBM? +QÆM; h?mšM hQÌM; -
+?®i v +| i? +?B M i?„ M; ? v F?¬M; X

E?¬M; i? iB m ? Q iB T i?b +?d +ÁM +€+? /MM; +¬M; FQ+? K¢M? M? 'i [mv i i?„ M
? v #¢B- Qi M? 'i i?b G•K >•K ç½ T?€i ?mv` ? i M, M; HU+ +O #ªM i?•MX

a„ + K†i +O h?¬M h?€M? F} bo F?¬M; / M?bM ?ÆM G•K >•K # Q M?B mX o` i`Q
ç®K HY ? B K"m i? M? H K ç M; M? 'T M?€vX G½Q /MM; i v i`€B +?2 M; U+ T?ªB- i
+?|B HÁ X L?QM; HY b„ + i? M? H K +U+ F€ M; Q M +® i?B m ç®i- M; ¼M HY +?
h?¬M h?€M? F} bo +U+ F€ i?®M; F?`X

G•K >•K pW i?Î?´M? M pW KB M +QÐM; M;~M; ç-m M?bM #B m ibM? +O h?-M
v #B i çÁM b€i i?O ? B ?Ä ?ÊT M?´i +O KbM? +| mv HU+ K¢M? +Ð M"QX Jm®M
+?mv M çÆM ;BªMX *?Q /M +m®B +MM; h?-M h?€M? F} bo i?´M? +¬M; i?b +?d bÉ
i M pÐ- F?¬M; i? iB TiK+i` M? i`BX

óh M?"M i?m - +?´M; i? M? MB M FB - ?½v i?m H¢B K T?€T +O M;QÆB çBXô h?
F?´ M|BX

ó \ô L?"M i?m \

h?Q€M; +?®+ G•K >•K +U+ F€ pmB KWM;X hmv +?´m G K >Ä S?QÊM; >Q´M; GB
F?´- M?QM; F?¬M; M;| KbM? +| i? i?„M; i`"M M"v- v T?´M F?ÎB iBM? i?-MX L•M; H
hBM? T?€T i`QÊM; +O KbM? /MM; H`K ;"v +?®M; - +´ M?„+ iÈB # M +¢M? h?-M h?
¬M; H½Q- ?9i` æ` L;K+ >Ä *?•K p` bQM; ?Ä X

E?B ?9i` ?Ä /B K i?b G•K >•K M;~M` - #ÎB pb v T?€i ?B M- h?-M h?€M? F} bo
F?¬M; HÈM M?Q v ç½ iQÎM; iQÊM;X æWM; M?bM M;U+ H½Q +?€v ç2M K°i KªM?-
>Ä *?•K F?¬M; t•K M?"T p`Q i?•M i? H½QX

h?-M h?€M? F} bo M?€v K„i pÈB v- b m ç| HªQ çªQ çB ?QÊM; F?m M;?d M;ÆBX

G•K >•K i?Q€M; +?®+ ?B m` - ç®B T?QÆM; ç M; M?QÌM; KbM?5 GBM? +QÆM; +
p`Q ;B•v T?9i +m®B +MM; ?B M i` M H`M / +?†M +¬M; FQ+? iW æ` L;K+ >Ä *?•
` +?®M; çÐ ? i M´B- M?QÌM; i`"M i?„M; M"v +?Q KbM?X

G•K >•K /MM; >Ä hBM? T?€T i`QÊM; +?®M; çÐ çB p F?m M;?d M;ÆB- M? ;"i ç-n
M;²B tm®M; +?¶ +O KbM?- i`QM; K„i H° F?•K T?K+X

G½Q F} bo KdK +QÌB- b m ç| M?„K K„i H¢B ?²B T?K+ HBM? HU+X

G•K >•K [m v p +?¶ +O KbM?- M;²B tm®M; - #ªM M,M; HB + GQM; >¢Q h?-MX GQ
F?¬M; M|B ;b- w #ªQ v M? M? +?|M; ?²B T?K+ HBM? HU+X hmv ç½ +?B M i?„M; M
M?B M- `´i`ä`´M; - /M G•K >•K +| €T +? çQÊ+ G K >Ä S?QÊM; >Q´M; GBM? G-
i`"M ç´m iB Ti?2Q F?¬M; i? i?B i`B M` mv HU+ HBM? H¬ M"vX

h?B ç´m +€ M?•M h?€M? æB M æ¢B h€B- p" M F?Q +O a,M J æQ´M Zm M; *?B h
H„KX L?QM; ?¼ çQÊ+ E} ao h?€M? æB M H†M; H) ? i bS+ OM; ?°X h`QM; ç| +| ?
H` GQM; >¢Q h?-M p` .QÆM; >¢Q ok- +MM; pÈB i`"M pW `²BX

E} bo K¢M? M?´i p` i`K i?mšM K¢M? M?´i M?9M M?QÌM; - i`ªB #^M; +QM çQÌM; bQ

L m .QÆM; >¢Q ok i?"i bU /®+ bS+ ç®B T?| - i? i?b GQM; >¢Q h?-M +?„+ +?„M i?
a,M J æQ´M Zm M; *?B h?-M >B- K°i F?B GQM; >¢Q h?-M i?m i`"M i?b H` çª F
*?B h?-M >B- +kM; b)ªM? ?QÎM; HÈM ç M F ?Q¢+? +O ?„MX .QÆM; >¢Q ok M?Q
GQM; >¢Q h?-M HoM? M;°`´i M?B m M,M; HU+ HB M [m M HoM? pU+- +´M; +´ pk

"•v ;B| bQ i`B ç½ iÈB pÁM; i?S M,K- i?Q bBM? /U i?B +?d +ÁM KQÌB ? B M;QÌBX
>B M?B m K°i M;QÌB p`Q pÁM; b m i?b +| i?ªM? ?QÎM; t T ?¢M; +m®B +MM; +O
+| / M? ?B m i`K i?mšM K¢M? M?´i tªQ /B m M?QÌM; +?B M i?„M; +?Q G•K >•K- +
çB K +?Q a,M J æQ´M Zm M; *?B h?-M >B- +´M; i†M; ?¼ / M? M;¢+? iB M p`Q bÉ

hmv h`-M M? L?B i?m i`"M M?QM; +- ç½ iB m ? Q M?B m bS+ K¢M? +O Gw *?Q
i`QM;X a,M J æQ´M Zm M; \*?B h?-M >B +ÁM +| # +QÌM; ;Bª HoM? pU+ +?Q `´i
b m H` +QM çQÌM; `°M; i? M? i? M;X

•M? b€M; imv M +?¼M H¢B H|2 H M- H-M M"v +?¼M i`9M; >mv i hBM? L[*?B M h?
*?B h?-M >BX L|B ç M +kM; i`MM; ?ÊT- ç®B i?O +O oQÆM; L;mv M L;mv M`ä`´
+?QM ? F?¬M; ;B M +O J S?€T h?€M? æB M- +kM; H` +QÌM; ;Bª HoM? pU+X

J„i H|2 iB b€M; - oQÆM; L;mv M L;mv M +?"K`½B çB p`Q b•MX h`QM; i`"M bQ ç´
F?¬M; ç†+ #B i K¢M? M?QM; +kM; H` i`mM; çŠM; i`QM; +€+ i?Q bBM?X *| i? M|E
çQÌM; pQÊi K¼B +?¬M; ; B- `®i +m°+ çB iÈB #•v ;B|X

"B m i b M ? + O + - ` i # b M ? i o M ? - € M ? K „ i + ? , K + ? 9 M ? b M + ? ^ K + ? ^ K H ½ Q K T ? € T b o ç Æ M ; B ^ M X

G ½ Q K T ? € T b Q + k M ; i ` a H X h B M p ` Q b Q ç ' m p Á M ; i ? S M , K - K ¶ B i ` " M ç m + U + S ? € T h ? € M ? æ B M - G w \* ? Q M ? h ` U + ç ½ H ¼ i p ` Q p Á M ; i ? S b € m - M m + | i ? i ? K K h ? € M ? æ B M Q i M ? ' i + | M , M ; H U + H ' M H Q È i E } a o h ? € M ? æ B M X L m # M ; Q Ì B J [m ? i - i ? i ? b + " M ; + | H Ê B + ? Q ? ¼ X

h ? M ? • K M ; • K t Q È M ; + ? 9 M ; [p M ; H M - H ½ Q K T ? € T b Q M • M ; i v T ? ^ B + ? d ? Q È M " ¶ M ; + ? ® + K ° i ç Q " M b € M ; # ¢ + # v ? Q È M ; o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M X * M M ; H 9 + ç | - i ` # | M ; / € M ; H ½ Q K T ? € T b Q ç ½ # B M K ' i X

G ½ Q i ? " i i b M ? F ? ¬ M ; t 2 K i ? Q Ì M ; o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M + ? 9 i M " Q - p W H M H B M " Î B p b i ` Q È + F B H ½ Q ç ½ [m M b € i i ? U + H U + + O o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M - # B i + - ; B ^ H o M ? p U + - i ' i M ? B M T ? ^ B i B M ? ¢ i ? O p B + Q Ì M ; X

E ? ¬ M ; F ? Q p † M p Q H | 2 € M ? # ¢ + M ? " M M ? ¢ i - M ? M ? + ? | M ; H M i ` " M i ` Q M ; b • M ç ' i ` " M M ; " T i Q M ? F ? ¬ M ; t € + ç ` M ? - # ' i + S F ? ¬ M ; F ? Q i ` Q M ; H o M ? p U + M " v ç m # ` ^ M o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M ç S M ; ç | F ? ¬ M ; ç ° M ; ç " v - K ° i i - M ; b € M ; ç Ä M ? Q K € m # „ i ç - H " > m v i G o M ? o U + X

> m v i G o M ? o U + + ? d F ? m + ? i € M [m M ? i ? • M o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M i ` Q M ; # K ù i i ` Ê / M ? ? B m > m v i h B M ? L [* ? B M h ? - M + O + - i ? K ` ä ` i X

h ? M ? • K i ` - K i ? ' T M ; • K t Q È M ; + O H ½ Q K T ? € T b Q + Á M ç M ; i B T i K + - H ¢ B M ? Q i € K ? Q È M ; X h ^ a B [m H o M ? p U + F ? ¬ M ; M ; W M ; T ? ^ M t ¢ - o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M F ? + ? • M + ? Q M ? + O H ½ Q X

o † M p Q F ? ¬ M ; ; B M H o M ? p U + # „ i ç - m t m ' i ? B M # B M ? | X h W M ; p i b € M ; # ¢ + t i ? K H K ? € ` i M v i ? Ì B + „ M M m @ i i ? • M i ? o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M X

o i M S i # B M M ; " v + " M ; M ? B m - F ? ¬ M ; F ? Q p † M p Q i ? K F ` + ? H B i X . Q Ì M ; M ? Q F ? # ` F ? ¬ M ; ; B M F ? O M ; # ® M " v t û ` i M v i ? Ì B i ? " M ? K ^ M ? p K M X

h ? Q ¢ i i ` ¬ M ; o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M ç ½ Î p ` i ` Q # ` ç ° M ; X * " M ; F ? B M M ; Q Ì B F ? | ? p š M F ? ¬ M ; + | ? " M ? ç ° M ; ; b - + ? d T ? | M ; ` > m v i G o M ? o U + + O K b M ? K " i ? ¬ B X

L ? Q M ; F ? ¬ M ; B i ` ¬ M ; i ? ' v - ç ¬ B K „ i o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M ~ M i ` Q M ; > m v i G o M ? M ? Q F ? B T ? | M ; ` > m v i G o M ? o U + - K " H " K " m # ¢ + i ? m ° + i Q M ? F ? ¬ M ; ; B M X

h ` Q M ; i ? B ç ' m + € M ? • M h ? € M ? æ B M æ ¢ B h € B - + - ? ' T / š M + ? 9 w M ? ' i + ? Q M ? H " > [m M - + - H " K ° i + ? B M b o + | F ? ¬ M ; ; B M i ? m ° + i Q M ? 5

G B M ? H U + M ? m ? Á + ? m v M ç ° M ; i ` Q M ; F ? ¬ M ; F ? Q - ç € v K „ i G Q M ; > ¢ Q h ? - M H ° J „ i ? „ M b € M ; ` U + M ? b M + ? , K + ? 9 i ` Q M ; b • M X

o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M i W H 9 + # „ i ç - m F ? ¬ M ; ? " M ? ç ° M ; M ; v - G Q M ; > ¢ Q h ? - M ç Q * ¬ + ? d T ? € i ` K ° i F Q + ? - + k M ; + ? d + | + Æ ? ° B K ° i H - M X h ? " M ? + ¬ M ; i ? b + ? B M i ? „

* € + i ? " M ? p B M a , M J æ Q " M Z m M ; * ? B h ? - M > B + | i ? M | B H " i ? B M T ? 9 / ` # ~ K - ? + Á M i m ' B i ` M ? Q p " v ç ½ + | i m p B + ' T + ? Q M - i ? " K + ? Q H " H o M ? p U + X L ? Q M ; ? ¼ i ; B ^ X > ¼ i , M ; p ¼ i [m € M ? M ? - i ` Q M ; ç | + | M ? B M m ; Q Ì B i ? " K + ? Q + ? Q i ` a B [m + ? F i , M ; H M + ' T + ? Q M X a Q b € M ? p È B M ? [M ; + Q Ì M ; ; B ^ H o M ? p U + m v i Q M H • m M , K i H U + + O ? ¼ i ' i M ? B M H " + | F ? B K F ? m v i X

: B ® M ; M ? Q G • K > • K # M M ½ v - b Q p È B F } b o i ' K i ? m š M K ¢ M ? M ? ' i i ? b ` ä ` " M ; H " v " • v ; B Ì ç ' B i ? " M ? o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M - ç ® B i ? O + O + - i m v i F ? ¬ M ; / ç ® B T ? | # W i ? b F ? ^ M , M ; + ? B M i ? „ M ; + O o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M F ? ¬ M ; H È M X

E ? ¬ M ; B # B i ` ^ M ; - i ` Q M ; a , M J æ Q " M Z m M ; * ? B h ? - M > B - i m p B + ? • M + ? Q M ? ç + | ç Q È + H o M ? p U + i ? b + ? d K ¶ B K b M ? G Q M ; > ¢ Q h ? - M - h ? ^ B L ? B X

hmv h`-M M? L?B- oQÆM; L;mv M L;mv M +| HoM? pU+ +O KbM? M?QM; F€i?"i i
K°iX GoM? pU+ +O ?¼ H" /Q ?ÆM #®M M,K KBM? iQÎM; b•m K M; ç M HoM? M;°
L?QM; b m HQM; F€iQ+? +kM; ?B M` impB F?B K F?mv iX

L m F?¬M; i?b h`-M M? L?B +?Q +?„+ i?m Gw \*?QM? h`U+- Qi M?'i +kM; b) ç2
¬M;X

h?€M? æB M æ¢B h€B F?¬M; i? bY /KM; #'i +S i` M; #` ;b- F?mv i çB K +O a,M J
>B +kM; ?B M` X

"ÎB i? - oQÆM; L;mv M L;mv M pW ` b•M HB M KÎ+QM çQÎM; F?€+- HU +?¼M +
BK F?¬M; ç°M; ç"v- F€i?"i w MB K p" i•K +¬ pšM ç M; +?B M ç'mX *¬ ç M; ibK bÆ
i'i i?"M;X

GoM? oU+ F?¬M; ;B M +QÎM; ç¢B #„i ç-m €T b9+ F?¬M; ;B M bBM? i²M +O oQÆ
F?¬M; ;B M i`QM; HoM? pU+ #B M M; "v +`M; M?B mX s2K iW # M M;Q`B pÁM; T?
+| Qi M?'i M; "M p¢M F?2 ?Î F?¬M; ;B M5 .QÎM; M?Q #'i +S i?S ;b Î i`QM; ç| ç m +
G`K b Q ç•v\ oQÆM; L;mv M L;mv M b) HU +?¼M M?Q i? M`Q\ h`QM; HÁM; `i M?
p'M ç X

_®i +m°+- F?B F?2 ?Î F?¬M; ;B M i?S M?'i iB T t9+ pÈB >mv i GoM? oU+ +O oQÆ
sQ i5 K°i iB M; - iU M?Q MQÈ+ ç€ çKM; T?ªB i? M M|M; - >mv i GoM? oU+ +O oQÆ
HB i+?'M ç°M; - F?2 ?Î F?¬M; ;B M #¶M; +?®+ #B M K'iX L?QM; M m M?bM F„ b) T
FB +SM; `„M tû çB iB ?mv i F?Q i` M >mv i GoM? oU+ +O +¬X

æ•v KÈB +?d H" #„i ç-mX *MM; pÈB çÊi i?S M?'i F?2 ?Î F?¬M; ;B M p +?¢K- +`M
ç€M? ?QÈM; oQÆM; L;mv M L;mv MX

hB M; tQ i tQ i F?¬M; /Si- iWM; F?2 ?Î F?¬M; ;B M F?B iB T t9+ pÈB >mv i GoM
K'i- M?QM; +| i? i?'v `ä- >mv i GoM? oU+ +O oQÆM; L;mv M L;mv M ç M; F`+?
;BªK M?Ä /-MX

L;Q`B i H`K T?€T F T ?ÊT HoM? pU+- +ÁM +¬ +?d #` ç°M; T?ÁM; M;U HoM? pU
i?'TX

> B # M pšM iB T iK+ p +?¢K HoM? pU+X G9+ M`v- i`QM; b® M;Q`B t2K +m°+ +?B
*?QM? Gw *?QM? h`U+ i` M K†i +kM; H° MK +Q`B- H-K #-KX

ó*¬ #û M`v ç M; ibK bÆ ?Î\ b Q +| i? ibK çQÈ+ +?SX GoM? pU+ +O H½Q om +| /
?| - +,M #ªM F?¬M; +| [mv Hm"i ç i?2QX *¬ #û M`v Km®M /U p`Q bS+ #"i HoM? p
`²B b) +`M; H9M +`M; b•m i?¬BXô

L;?o iÈB b€m +QÎM; +m®B +MM; # M i`QM; H¢B +| i? K K°i +QÎM; ;Bª J S?€T h?€M
h`U+ `i i®iX GBM? HU+ +O ¬M; ç M; M? M? +?|M; ?²B T?K+- M m bQ ç'm pÁM; i
+?9i- çÈB ç M pÁM; b m- M|B F?¬M; +?WM; ¬M; i?"i +| i? ?²B T?K+ i'i +ª HBM?
i?B i`B M ? B F„ M,M; HoM? pU+ ? Q i`M M;mv M F?Q +O ¬M; - #ÎB p"v- Km®M ?²
i?b ?ÆB F?|X

h?ÎB ;B M i`¬B [m iWM; T?9i ;B•v- >mv i GoM? oU+ +O oQÆM; L;mv M L;mv M
;B M HoM? pU+ ?¶M ?ÊT K T?€T +O ç®B i?O +¬M; FQ+? K` pšM M;Q M +QÎM; +
F?2 ?Î F?¬M; ;B M #B M K'i /QÈB >mv i GoM? oU+ +O +¬X

h?ªB L?B F?) i?Î /`BX

ó*?d bÊ L;mv M L;mv M F?¬M; ibK i?'v bÆ ?Î+O ç®B i?OX o`K T?€T bQ M`v `i +
F?B HoM? pU+ +O ¬M; i +¬M; FQ+? H` F?¬M; M;WM; #B MªQ +€+? i?S+X "¶M;
M?B M +MM; ?M H MX >ÆM M[K"i ç° F?2 ?Î F?¬M; ;B M M; "v +`M; HÈM- M m L;
+¬M; i?b `i +| i? +`M; H9M +`M; b•mX G½Q K T?€T bQ M`v [m€;B M tªQ- pW T?
L;mv M H" T iS+ M;?o +€+? SM; ç®BX *S iB m ? Q M?Q p"v i?b L;mv M L;mv M b)
?ÆMXô

GQM; >¢Q h?–M p¶ M? i v h?ªB L?B- M|BX

óhBM iQÎM; +¬ 'v ¢BX L;mv M L;mv M +?ŠM; M?[M; +® +?'T +ÁM i?¬M; KBM?X h`Q
T?9 +O +¬ 'v H` i?'T M?'i- M?QM; i?`M? iUm pšM F?¬M; i–K i?QÎM;X G'v im pB ·
¢½ +| ¢QÊ+ HoM? pU+ +O KbM?- ¢•v H` i?¬M; KBM? i`B i`Q p` M;° iQM? +O +¬ 'v

L|B ¢ M ¢•v- GQM; >¢Q h?–M FB K F?¬M; ¢QÊ+ M?È iÈB .¢ >Q - H½Q bQ +k +O
F?¬M; ;†T H½Q bQ- F?¬M; #B i #` E} ao h?€M? æB M T?€B ¢ M +?¶ M`QX GQM
M?QM; GQM; h?B M 'M ;B[FQM M?Q #QM;- +?d +?Q #B i .¢ >Q ¢ M; +?'T ?`M? M
h? M M GQM; >¢Q h?–M pšM F?¬M; +| +Æ ?°B #€B i¢ bQ •MX

h`QM; b•M- >mv i GoM? oU+ +O oQÆM; L;mv M L;mv M iW # M ¢–m ¢QÎM; FQM?
+?d +ÁM K°i Kûi- KB M +QÐM; +| i? #ªQ p i?•M i? +¬X

ó*- #û- M?"M i?m ¢B- H½Q T?m F?¬M; Km®M i'M i?QÆM; +¬Xô :B¼M; +O H½Q
T?QÆM; i€K ?QÈM;- i? +¬M; +kM; +?"K H¢BX

æ•v H` h?€M? æB M æ¢B h€B- €T #S+ HoM? pU+ `i H` M;mv ?B KX aÆ b~v K°i
L;mv M b) K'i K¢M;X

L?QM;- M; v F?B HoM? pU+ +O ¢®B i?O +?"K H¢B- F?QªM? F?„+ ¢| oQÆM; L;mv
h®+ ¢° +O +¬ i?"i bU [m€ M? M?- +€+ M;Q`B t2K +?d i?'v K°i Hm²M; b€M; ¢Ä pKi
+?mB p`Q K°i F?2 ?Î F?¬M; ;B MX

hQ`M i`QÎM; /'v H M iB M; FBM? ?¬X

L M #B i`^M; M?[M; F?2 ?Î F?¬M; ;B M M`v ¢ m H` K T?€T bQ F?¬M; ;B M i¢Q` F
T?ªB /MM; ¢ i`mv M i®M;X \*?ŠM; M?[M; +U+ F€ F?¬M; 'M ¢`M?- ?ÆM M[i?Mv i
;B M +| M,M; HU+ +„i +„M Mm®i bB m +QÎM;X >9i M;Q`B p`Q p®M H` K°i i`QM; +€
F?¬M; F?€+ ;b iU b€iX

B K` M;ì oQÆM; L;mv M L;mv M ¢°i M?B M HU +?¼M M?Q p"v\ \*- ;€B M`v [m€ +
Km®M /MM; K¢M; b®M; +O KbM? ¢'B H'v K°i i`"M J S?€T h?€M? æB M i?'i #¢B
h?€M? æB M æ¢B h€B- i`QM; F?B bQ ¢'m ;B i +? i ¢®B i?O b) H"TiS+ #` HQ¢BX

*?QM? Gw *?QM? h`U+ M?bM i?'v ?bM? ªM? M`v i?b Kti ¢–v FBM? M;¢+X L?QM;
KbM? b B H–K `²BX

•M? b€M; ¢Ä +?Êi H|2- oQÆM; L;mv M L;mv M ¢½ tm'i ?B M î p` i`Q F?€+ i`QM; b
M?B m F?2 ?Î F?¬M; ;B M i?2Q ¢| #B M +`M; ?¶M HQ¢MX

"ÎB pb +ª b•M ¢–v F?2 ?Î F?¬M; ;B M- oQÆM; L;mv M L;mv M #B M K'i `²B H¢B tm
i`QM; b•M +| €M? b€M; ¢Ä +?ÊT H|2 M?QM; F?¬M; #B i # M i`QM; `®i +m°+ tªv`

E?2 ?Î F?¬M; ;B M #„i ¢–m iWM; p i #B M K'i- F?m +? i€M- /–M H°` ibM? ?m®M;

E?B M M;Q`B ?Qi M;KK F?Q H` oQÆM; L;mv M L;mv M #bM? ioM? ¢SM; ¢|- #`M i
bQX G½Q K T?€T bQ F?¬M; i?B i`B M` K T?€T M[- p Kti F?| ?B m M?bM oQÆ

óL;QÆB H`K M?Q i? M`Q ¢QÊ+\\ô G½Q K T?€T bQ i`"M ¢–v i?„+ K„+ ?ÄBX óÍ # M
M?B m F?2 ?Î F?¬M; ;B M M?Q p"v- M;QÆB p®M F?¬M; F?ª M,M; i?B i`B M M,M; i
+| K°i HBM? H¬ +| i? i`mv M i®M;- i ¢½ iQM? ? i M?[M; +?mv M M`vX h F?¬M; ?
tmv M [m F?2 ?Î F?¬M; ;B M- +m®B +MM; +ÁM tm'i ?B M i`QÊ+ Kti i X GoM? pU+
F?¬M; +| [mv Hm"i ;b +ªXô

oQÆM; L;mv M L;mv M M?"M M?¢i M|BX

ó""i +S M,M; HU+ ;b ¢ m F?¬M; i? M`Q F?¬M; +| bÆ ?ÎX "ÎB pb M;Q`B /MM; HoM?
;B M- KÈB F?B M M?B m F?2 ?Î F?¬M; ;B M +MM; tm'i ?B MX E?¬M; b B- M?[M;
+| #'i +S [mv Hm"i M`Q- M?QM; M;Q`B ¢½ [m M- /M b Q +?9M; M| î i`QM; +MM; Ho
+?mM;Xô

óÍ+MM; K°i HoM? pU+ i¢Q i?`M? ;B[ +?9M; M| +| HB M ? - b) i`QM; +?ÈT K„itm'i
M?Q K¢M; M? MX h¬B H`K +?QM? H` iQM? iQ€M- bmv ¢Q€M K°i +QM ¢QìM; F?¬
M; QìB- i? H` ¢O`²BXô

oQÆM; L;mv M L;mv M M|B`'i ¢ÆM; BªM M?QM; H½Q K T?€T bQ H¢B #B M b„+ K
óæB m M`v b Q +| i? 5\ \*€B ¢| +¬M HQÊM; iQM? iQ€M F?`M; H² +Ð M`Q5 >ÆM M
M; QÆB b) #` F?¬M; ;B M / Q ¢°M; tû M€i- ?Q†+`ÆB p`Q F?¬M; ;B M p¬i`MXô

oQÆM; L;mv M L;mv M #bM? i?ªM M|BX

óE?¬M; - i¬B b) F?¬M; X E?¬M; b B- HBM? H¬ +O i¬B F?¬M; i? bY /KM; i`QM; H
i? i?¬M; [m HoM? pU+ +O KbM? #ªQ p ¢`M? p` +?¶ +kX æ•v +kM; H` pb b Q i¬
T?ªB HQM; i¬B /U p`Q pÁM; #ªQ ?°i?b +ÁM +| i? FûQ /`B i?ìB; B M H•m ?ÆMX h
H¬ ¢`M? p`X .M i¬B F?¬M; i?`M? +¬M; tmv M [m M?[M; F?2 ?ÎF?¬M; ;B M +O M;
?B K- i¬B +| i? i?¬M; [m HBM? H¬ ¢`M? p`- i? K p`Q HoM? pU+ #ªQ ?°i`Î p p`i
T?€i ?B M b Q\ E?B i¬B i`mv M i®M; - bQÆM; ¢Ä # M FB +kM; FûQ /`B K°i ¢Q¢M
iÈB # M +¢M? M; QìB i?b bQÆM; KÈB #B M K'i\ hmv +?d; B[K°i; B•v M?QM; ¢O +?
/M i¬B +| iQM? b B- +m®B +MM; +| i?`i #¢B i?b imv i ¢®B b) F?¬M; +? iXô

G½Q K T?€T bQ M;Æ M;€+ M?bM oQÆM; L;mv M L;mv M- [m ¢½ H•m pšM F?¬M;
oQÆM; L;mv M L;mv M i?m i v H¢B- H¬M M[?`M? H +?B M bo pÈB H½Q- tQ v M
óæÊB K°i +?9i5ô G½Q K T?€T bQ #¶M; M?B M F m H¢B oQÆM; L;mv M L;mv MX
oQÆM; L;mv M L;mv M M; Q€B ¢¬m H¢B M?bM H½QX

óL; QìB +ÁM +| pB + ;b\ô

G½Q K T?€T bQ i``M? i`¼M; M|BX

óh i?m - i?m i•K T?K+ F?~m T?K+X hmv M; QÆB i?„M; p K†i i`Q im - M?QM; i` M
p` i`¬K`M i?`M i`¼M; M?Q M; QÆB`'i H` ?B K- iQÆM; H B *?B M ao h?€M? æB M
L|B tQM; H½Q K T?€T bQ i``M? i`¼M; F?QK M; QìB ?QÈM; oQÆM; L;mv M L;mv M
M; QìB #QÊ+ ¢BX

E?B oQÆM; L;mv M L;mv M ¢B` F?ÄB b•M ¢`m- M; ? M? ¢!M +¬ H` +€B ¬K M²M; M
óh?„M; - i?„M; 5 L;mv M L;mv M- +¬ bB m i?`i5ô h`¬M M? L?B M?ªv M?|i ¬K oQÆM
h?•M i? oQÆM; L;mv M L;mv M HmM; H v- M?„K K„i i`QM; pÁM; i v h`¬M M? L?B
ó.bm i¬B [m FB Xô

h`"M +?B M M`v [m€ i`bM? M?bM i?b ¢ÆM; BªM- M?QM; +?d +| oQÆM; L;mv M L
#B i i`QM; i`"M +?B M +¬ ¢½ +?`m ¢UM; # Q M?B mX

GoM? oU+ p +?¢K ¢2K ¢ M €T HU+ HÈM +Ð M`Q +?Q +¬\ h`QM; €T HU+ +¬ +ÁM T
KK+ iB m +?QM? t€+X GBM? H¬ iB M ?`M? ¢`M? p`- +m®B +MM; +?mB p`Q F?2 ?Î
?B K iQM? K¢M; 5 *¬ pW Km®M F?„+ ¢`+? +? i?„M; pW T?ªB +?9 w M iQ`M +O
;QK +MM; K°i +?¶- iBM? i?¬M +¬ T?ªB +?`m ¢UM; ``i M?B mX

æ M ¢•v i?b i`QM; b€m i`"M +?B M ¢Êi i?S ? B- a, M J æQ`M Zm M; *?B h?¬M >B
+?B K ? B ;? i`QM; b€m +QìM; +m®B +MM; X

h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

83yX *?QÆM; k8R, GBM? >²M h`M? >| h?`M? h? GB M >Q

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

•M? b€M; imv M +?¼M M?'T M?€v`ÆBtm®M;- h?ªB L?B H¢B H-M M[ #`# Q T?O
M" M; ç M iW GBM? >²M h?€M? æB MX

oÁM; i?S M,K ç'm çÆM- i`"M ç'm i?S iQ- #„i ç-mX

h?ªB L?B ç®B K†i p`i`B m ?Q€M bQ M"v H" K°i ¬M; H½Q /€M; M;QìB + Q iQX *
F?¬M; B F?¬M; TªB H" +QìM; ;Bª çQÆM; i?ìBX h?"M? pB M a,M J æQ" M Zm M
`"M; #B m ?B M +O i`B m ?Q€M bQ M"v i`QM; +€+ i`"M i`QÊ+X *?¶ K¢M? M?'i +O
i?9X æ| H" K°i +QM`²M; - +QM`²M; +?•M +?QM?X h`B m ?Q€M bQ M"v +kM; H" K
M?'i i`QM; GBM? >²M h?€M? æB MX

æ®B /B M p`GQM; i`B m ?Q€M bQ M"v- h?ªB L?B F?¬M; i? bY /KM; #'i +S i`M;
`'i HÈMX hmv #ªM i?•M p`i`B m ?Q€M bQ +ÁM +?Q iB M p`Q i-M; HoM? pU+- M?C
H" +QìM; ;Bª HoM? pU+X

hB M; `²M; M;•K FûQ /"B p M; H M- K°i +QM`²M; t M? tm'i ?B M i`QM; b•M ç'm X
bQ M;²B i`M çdM? ç-m +O M|X Jm®M ç€M? #¢B H½Q i?b ç-m iB M TªB ç€M? #¢
çQÊ+X

GQM; i`B m ?Q€M bQ K°i i v M„K bWM; `²M;- €M? K„i M?bM h?ªB L?B T?Q ç®B /B
*QM`²M; t M? M"v H" i?Ov ? - /"B +Ð M,K KQÆB Kûi- /M i`QM; b•M ç'm Hmv M /B
pšM F?€ F?'M; H²X

h?ªB L?B M?Q€M; M;QìB H M ç½ #B M K'i i`QM; b•MX L" M; #B i- i`"M +?B M M"v
F?'X E?¬M; i? bY /KM; GQÐB >€B hY h?¬M p" h?€T ooM? >^M; - i?U+ HU+ +O M"

Jm®M +?B M i?„M; +QM`²M; +| HoM? pU+ i?"i bU`'i F?| F?,MX L m +| i? i?B i`B
+ÁM +Æ K v- #•v ;Bì M" M; +?d +ÁM +€+? #„i ;B†+ i`QÊ+ #„i pm X

•M? K„i GQM; i`B m ?Q€M bQ #B M M;QM; iK- h?Ov GQM; i•K w iQÆM; i?¬M; pÈB
`²M; M;•KX J°i pÁM; [m M; ?Q" M b„+ #,M; H K iW çdM? ç-m M| T?| M; `X

"bM? i?QìM; i?b HQ¢B F„M,M; [m M; ?Q" M M"v # Q T?O T?¢K pB +| ?¢M- M?QM
[m M; ?Q" M iU M?Q p¬i" M- H M i`"M iÈB pÁM; T?ÁM; ?° M;mv M +ª b•M- # Q T?C

h?ªB L?B /QÈB ibM? ?m®M; ~M i?•M i'i M?B M F?¬M; i? +?2 ;B'm çQÊ+ M[X "i
tm'i ?B M i`QM; b•MX E?B [m M; ?Q" M iÈB ;¬M i?b M" M; #¶M; iB M H M K°i #QÊ+
?Q" M t i [m - M" M; F?¬M; ? tm'i ?B MX

smv M [m F?¬M; ;B M\ hm pB i?Q+? F?€+? ç¢i iÈB i`bM? ç° M?'i ç`M? KÈB +| M,
GQM; i`B m ?Q€M bQ KdK +QìB- F?¬M; TªB H-M ç-m iB M H½Q ç®B K†i i?Q+? F
H" K b QX

æ¬B +€M? b m HQM; h?Ov GQM; #¶M; ;BQÆM; ` - b|M; i`B m b„+ H K F?OM; #®
+?•M +?QM? H" b|M; i?¬MX h?Ov M;mv M i® H M`°M; ç€M? p`Q i`QM; b•M- +?ÈT
h?ªB L?B tm'i ?B M î +?¶ M"Q i?b ç m b) #` b|M; MQÊ+ i`MM; FQ+?X >ÆM M[#`i
i? i`MM; FQ+?- F?¬M; ;B M b) tm'i ?B M K°i Qi #B M ?| - +"M; iÈB ;¬M +?QM? ;
/ Q ç°M; ç€M; bÊ ?ÆMX

:B[?Q F?¬M;- K°i F?2 ?î tm'i ?B M ç^M; i`QÊ+ çdM? ç-m h?Ov GQM;- h?ªB L?B
b€M; i`„M; iBM? F?B i F?m +? i€M iW M;QìB M" M;- /Q HU+ HQÊM; i`M? ?| M;QM
+?ûK tm®M; ç-m h?Ov GQM;X

E?¬M; TªB M" M; F?¬M; Km®M +¬M; FQ+? GQM; i`B m ?Q€M bQ- i?"i ibM? H" pb h
i® [m € KS+ F?'M; H²X J°i i-M; €M? b€M; b„+ H K ç½ bÈK tm'i ?B M [m M? M;QìB
+?'T +¬M; FQ+? i?b b) ;†T TªB K°i FQ+? K¢M? M?'i +O h?Ov GQM;X

J„i h?Ov GQM; b€M; H M- ?€ iQ KB M;- K°i M;KK F?Q T?mM ?QÈM; h?ªB L?BX *M
ç°i M?B M #B M i?"M? H®+ tQ€v F?'M; H² FûQ M;QìB h?ªB L?B`ÆB tm®M; /QÈBX
iW /QÈB H M i`M- i`M /QÈB ;B€T +¬M;X

æ€v K„i h?ªB L?B t i [m iB H¢M? HMM;- iWM; KªM? p-M; b€M; i`„M; T?€i` iWM
M?Q M?m ?Á M`v +?ŠM; M?[M; +?†M çQÊ+ ?ÆB i?Î+O h?Ov GQM; +ÁM i`M? ?|
æ•v +?QM? H` h`M? >| GoM? oU+ +O h?ªB L?BX

h?Ov GQM; ; -K K°i iB M; - i?•M i? F?´M; H² ?ÆB +?´M ç°M; - ç®B pÈB h`M? >| G
`ä`„M; M| +| +?9i FB M; / - M?QM; M| +kM; T?|M; ` HoM? pU+ +O KbM?X

a„+ t M? #B + T?O H M +ª b•M ç´m Hmv MX h`i i?Ov M; mv M i® b®M; ç°M; M?ªv M
i?Ov M; mv M i® M; QM; F i i?`M? M? M? +?|M; ?B M ` i`QM; HoM? pU+X h?Q¢i i
ªQªM? +?9i M`Q- ç€M? M? M? ?QÈM; h?ªB L?BX Zm M? M; QìB h?Ov GQM; i?b #¶
i`K K`M M QÆ+ M; „M +€+? M| p` h?ªB L?BX

æ•v H` T?ÁM; M; U GQM; i`B m ?Q€M bQ pb #ªQ p KbM? ç½ ç h?Ov GQM; i?B i`B
b Q h?ªB L?B H` i?Q+? F?€+? /mv M?´i +ÁM Î H¢B i`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B-
ç•m /U p`Q HU+ HQÊM; HoM? pU+ ç°i T?€ T?QM; iÄ i?b H`K b Q ç•v\ GQM; i`B r
p`Q +QM `²M; M`vX ªM i?•M H½Q +| çQÊ+ M, M; HU+ ç m HB M [m M ç M `²M; - ? B
HBM? iQÆM; i?¬M; pÈB h?Ov GQM; - +?d ?mv h?Ov GQM; +?B M ç´mX *?ŠM; M?
+?B M ç´m +O h?Ov GQM; - +MM; H9+ ç| ç2K HBM? HU+ #ªM i?•M HB M F i pÈB h`
GQM; M`v +| i´M; bªM HQÊM; HBM? HU+ ; -M # KQÆB p¢MX

æ®B K†i iWM; +QM h?Ov GQM; i`MM; FQ+?- K„i h?ªB L?B b€M; M; ÌB- HU+ HQÊM
; BÈB ?¢M- i?¬M; [m h`M? >| GoM? oU+ M? M? +?|M; F?m +? i`QÆM; X *MM; H9
/m¶B i?ŠM; i`QÊ+ K„i- i`QM; K„i +| +?9i +® +?´T p` p`B T?¬M KQM; +?ÌX

hWM; +€M? ?Q i€M ` #„i ç-m i?m M?Ä M; QM; F i i`QM; HÁM; #`M i v M`M; X h`
M`v- tmM; [m M? M; QìB h?ªB L?B iU M?Q H®+ tQ€v F?OM; #®X L?[M; h?Ov GQM
+?d +¬M # v iÈB T?¢K pB M?´i ç`M? ; -M M; QìB M`M; b) H`T iS+ pÐ M€i- i M #B M
L?QM; HU+ HQÊM; i`M? ?| [m M? M; QìB h?ªB L?B F?¬M; F?m +? i€M ` M; Q`B-
pU+ h?Ov GQM; X

hWM; KªM? +€M? ?Q i`„M; M? M? +?|M; M; QM; iK i`¬M; `´i ç TX h?ªB L?B # M? #
iB M M[X h?m°+ iQM? i`M? ?| +O M`M; +| K°i ç†+ çB K HÈM M?´i- ç| H`b) F?¬M
[m´v M?B mX .M ç®B T?QÆM; i?B i`B M H` HU+ HQÊM; HoM? pU+ i?b +kM; ; B®M;
?ÆM M[pšM H` i?Ov M; mv M i®- /QÈB iB M? ?m®M; HU+ HQÊM; i`M? ?| F?¬M; +
i® F?¬M; +| +€+? M`QªM? ?QÎM; F„ M, M; M| ?bM? i?`M?X

•M? K„i h?Ov GQM; iÄ ` ?QªM; ?®iX hW M; QìB h?ªB L?B- M| +ªK i?´v +U+ F€ M; m
ó: ` Q555ô

Jm®M T?€; BªB h`M? >| GoM? oU+ i?b +¬M T?ªB iQ`M HU+ p +?¢KX L; mv M i®
F„ M, M; i?b +| i? X

h`i +ª h?Ov GQM; M?Ä i`QM; HoM? pU+ ç m H`K ` ç°M; i€+ ; -K `®M; X ¶M; +?®
GQM; Î i`QM; #B M +`M; b€M; M; ÌBX GoM? pU+ F?´M; H² F?B M M; mv M b•M ç´m
i?`M? H®+ tQ€v F?´M; H²X J¶B K°i +QM h?Ov GQM; ?| i?`M? p i b€M; i`QM; H®
i?b +MM; pÈB GQM; i`B m ?Q€M bQ #B M K´i i`QM; HoM? pU+ F?´M; H² M`vX

G®+ tQ€v F?´M; H² M`v +| HU+ ?9i +U+ F€ F?OM; F?B TX J¶B p i b€M; ç€M? p`Q I
L?B ç m bBM? ` iB M; M´F`+? HB iX •M? b€M; i`„M; h`M? >| GoM? oU+ +kM; tm´
tQ€v tQ v i`ÁM M; `v +`M; M? M?- i`MM; FQ+? +kM; +`M; #B M K½M? HB i?ÆMX

L?QM; +MM; H9+ ç| - ç| b2M i`„M; i`QM; i v h?ªB L?B ç½ i?`M? ?bM?X

E„ M, M; HoM? pU+- h?`M? h? GB M >Q X

G-M i`QÊ+ F?B ç| ?Q b2M M`v tm´i ?B M i`QM; h?€T ooM? >^M; i?b +ÁM +?Q #M
M`v h?ªB L?B K†+ F i´i +ª MûK M| ` M; Q`BX

æ•v H` F„ M, M; HoM? pU+ K` h?ªB L?B +kM; F?¬M; i? ?Q`M iQ`M F?®M; +? - H`
i`W GQÐB >€B hY h?¬M p` h?€T ooM? >^M; ` X

L?QM; F„ M,M; HoM? pU+ M"v +| i? +?B M i?„M; h?Ov GQM; çQÊ+ F?¬M; \
h?`M? h? GB M >Q # v` - ç-m iB M H" T?|M; i?Q+? K°i pÁM; HU+ HQÊM; i`M? ?
ç-m h?ªB L?BX
h?Q€M; +?®+ pç i €Q h?ªB L?B #` H®+ tQ€v h?Ov GQM; FûQ imM; # v +?ÊT K„i #
h?`M? h? GB M >Q MÎ`° i` M çdM? ç-m h?ªB L?BX
J°i pÁM; €M? b€M; i`„M; +U+ +?|B HÁ #¶M; F?m +? i€MX h'i +ª M; Q`B t2K i`QM;
;B•v +ªK ;B€+ M?Q HBM? ?²M # v` M; Q`BX L; v +ª pÁM; T?ÁM; ?° i`QM; b•M +kM
ó: ` Q555ô
hB M; `²M; M;•K +O h?Ov GQM; ç-v FBM? ?QªM; X "ÎB pb M| ?QªM; bÊ T?€i ?B M
` pÁM; b€M; i`„M; M"v F?¬M; ? p +?çK ;b pÊB HoM? pU+ +O M| - +S i? F?m +?
ç2K HçB #`i +S i€+ /KM; M;„M +ªM M"QX
>Q†+ M M M|B H" #`i +S F„ M,M; M"Q +kM; F?¬M; i? M;„M M| iB M iÊBX h?Ov G
+Q`M; ççB M?Q p"v- F?B €M? b€M; i`„M; iÊB ;¬M /Q`M; M?Q FûQ ?²M M| `iB F?ÄB
E?¬M; b B- ç•v KÊB H" +?¶ F?OM; #® M?`i +O HU+ HQÊM; i`M? ?| X h?m°+ iQM?
i?•M i? - M?QM; +kM; ;²K +ª HBM? ?²MX h?`M? h? GB M >Q +O h?ªB L?B H" ç;
?²M #| +i€+? ` - ?ÆM M[ i,M; T?9+ ç M i`bM? ç° KçM? M?`iX .M i?U+ HU+ +O M;
F?B HBM? ?²M #` i`M i?QÆM; i?b b) F?¬M; i? M"Q ?²B T?K+ HçB çQÊ+X
h?Ov GQM; F?¬M; /€K +¬M; FQ+? h?ªB L?B M[X GoM? pU+ iQ HÈM +O M| +?Êi +
F?`M; H² T?ÁM; M;U [m M? M; Q`BX *MM; H9+ ç| - ç¬B bWM; +O M| T?|M; ` iWM
#ªQ p ç-m KbM?X
:B`T?9i M"v- i`i +ª iBM? HU+ +O M| ç m /MM; ç #ªQ p HBM? ?²M- #ªQ p +?QM?
i` M çdM? ç-mX
E?B HBM? HU+ çç i iÊB K"i ç° M?`i ç`M? i?b M?B m Qi b) +| +?9i i€+ /KM; X >ÆM M
h`M? >| GoM? oU+ +?•M +?QM? F?„ +? F?¬M; T?ªB i?Ov i?m°+ iQM? +O KbM
L m M?Q M| H" bBM? p"i pQM; HBM? i?b /M +| KçM? ;'T ç¬B- i`QÊ+ K†i h?`M? h?
#B M i?`M? i`Q #KBX L?QM; M| H" i?Ov i?m°+ iQM?- i`QM; HBM? ?²M F?¬M; +| M
[m€ /[/°BX L?QM; HBM? ?²M +?`m i`MM; FQ+? /M b Q H" pB + +U+ F€ M; mv ?B K
? i bS+ T?ÁM; M;U KÊB çQÊ+X
Zm M; ?Q`M i`„M; +O h?`M? h? GB M >Q `®i +m°+ ç€M? p`Q pÁM; #ªQ ?° h?Ov
E?¬M; +| HBM? HU+ i`MM; FQ+? K M; ç M iB M; +?'MX E?B ? B # M p +?çK- iB M
i`QM; b•M ç'm Hmv MX \*kM; i`QM; +?ÊT K„i M"v- +€+ +Q`M; ;Bª t2K +m°+ +?B M
i-K K„i i`®M; `¶M; - K'i p`B ;B•v KÊB ?²B T?K+ HçBX
ªªK ;B€+ ;B®M; M?Q HBM? ?²M #` FûQ ` F?ÄB i?•M i? T?B m # M M; Q`B K°i pÁM
GQçB FBM? M; ?B K M"v imv i F?¬M; i®i +?9i M"QX L?[M; +Q`M; ;Bª iWM; ç'm pÊB
b„+X >¼ F?¬M; M; i M´B h?ªB L?B HçB +| +?B m M?Q p"vX E„ M,M; HoM? pU+ M"v
?° +ÁM +| +ªK ;B€+ K½M? HB i M?Q i? - M m i`U+ iB T ç®B ç-m i?b +ÁM F?OM; #
GQM; i`B m ?Q€M bQ p` h?Ov GQM; +?Q ?¼ #B i F i [mªX h`QM; b•M ç'm ?B M `
p` GQM; i`B m ?Q€M bQ ç m +SM; M;„+ çSM; ç| - i` M çdM? ç-m ?¼ ?B MªQªM?- i
M?QM; #` `9i M?Ä ?ÆM M?B m- i`QM; bm®i- M;Æ M;~M- +SM; M;„+ i?"K +?Q H" p
E?¬M; +¬M M; ?B M; i- ç•v H" HBM? ?²M +O ?¼ #` h?`M? h? GB M >Q +?'M ç°M;
oÁM; T?ÁM; ?° +O h?Ov GQM; imv `^M; ç2K ç M i€+ /KM; - M?QM; i?Qç i M?bM i€+

•M? b€M; p" M; H' T H| 2- K T? €T bQ i? ' ? ç½ M? av` M; Q" B- ; ½ F? ¬M; Km®M +MM ç²M; [mv pm i" M5

h? ' M; mv M i® FBK +QÆM; p Kti +¬M; FQ+? i? b +U+ F€ +Q`iM; ç¢B- imv HU+ T? / b Q F? ¬M; i? bQ b€M? pÈB pÁM; #ªQ ?° FBK +Q`iM; iBM? i? -M +| HoM? pU+ ; B[p

"MK555 h? •M i? F? ' M; H² çSi ç¬B ; ½ tm®M; ç' iX

>¢Q L; mv i H-M M[?B M` ç½ p¼i iÈB i`QÊ+ Kti M| - /m¬B /"B [mûi M; M; - +? ÈT i? h? ' M; mv M i® FBK +QÆM; ` M; Q" BX \*MM; H9+ ç| - b€m +€B ç-m iQ +MM; ; -K T?mM` ?ÆB i? Î F? ¬M; +?9i F?€+? b€Q #„M ?QÈM; K T? €T bQ i? ' ? X

G9+ M"v K T? €T bQ i? ' ? +kM; +| +?9i ?QªM; X oÁM; #ªQ ?° FBK +QÆM; iBM? i? - i?`iB ; B M M; „MX æ®B Kti +¬M; FQ+? +O >¢Q L; mv i- ; ½ +?d +ÁM +€+? H-M M[i? ' T K°i + ' TX

*?B M ç' m iÈB i" M ç•v i? b i? „M; #¢B ç½ ç`M? X GQM; >¢Q h? -M H¢B M? Q€M; M L; mv M h® JšM .B i Zm M; >Q" M H¢B H-M M[ MÎ`°X

oÁM; #ªQ ?° FBK +QÆM; iBM? i? -M +| i? +? „M çQÊ+ L; mv M h® JšM .B i Zm M; >O oB M ok E?9+ - T?ÁM; ?° i? ' T K°i + ' T M"v +O ; ½ i? b F? ¬M; / /"M; çÐ çQÊ+ X G¢B Kti ; B€T +¬M; X E? ¬M; iÈB K°i T?9i ç²M; ?²- K T? €T bQ i? ' ? +?¼M M? "M i?m X

a, M J æQ" M Zm M; *?B h? -M >B- M; Q`iB i? S iQ p" Q pÁM; i`QM; X

aQ ç' m iÈB i" M ç•v- Zm M; *?B h? -M >B i`QM; i?B ç' m +€ M? •M ç½ ?Q" M iQ" M +? i` M +Æ #ªM +?d +ÁM H¢B K°i i` "M i` M? i" BX hmv F} bo iB M p" Q b€m +Q`iM; ç½ iQ K'v T? -M bS+ +?B M ç' mX "•v ; B`i T?ªB t2K +QB Gw *?QM? h`U+ +| i? iB M p" Q #

aQ ç' m pÁM; i? S M, K- K¶B M; Q`iB +?B M i? „M; +| i? çQÊ+ KQ`iB b€m çB KX h' M; L

a, M J æQ" M Zm M; *?B h? -M >B /U p" Q pÁM; i? S M, K +| #®M M; Q`iB i? „M; - i' M; + #®M çB K- i? K p" Q +?QM KQÆB b€m çB K p®M +| - i' M; b® çB K ç½ + Q iÈB K°i i æB M p" J S? €T h?€M? æB M K¶B # M K°i M; Q`iB i? „M; - F?€+ #B i H" K°i i`, K H çB K- t T?¢M; ? B- # X " h?€M? æB M F?€+ b® çB K F? ¬M; i? v ç' BX GBM? >² i€K çB K ?¢M; #®M- h?Q+? E?€+? h?€M? æB M pšM H" # KQÆB #®M çB K- *?B KQÆB #®M çB KX

h` M? i" B ç M #•v ; B`i - +| i? M| B a, M J æQ" M Zm M; *?B h? -M >B ç½ pQÊi`' i t - i`QM; i?B ç' m +€ M? •M M"v H" pB +?B M M?B M`²BX

h`QÊ+ çÊi ç¢B i€B H-M M"v- F? ¬M; B M; i`çQÊ+ b€m +Q`iM; +m®B +MM; H¢B +| F h?€M? æB M æ¢B h€B- +?Q iWM; +| K°i h?€M? æB M M"Q ç¢i çQÊ+ +?B M iQ+? I

E? ¬M; i? F? ¬M; M| B- a, M J æQ" M Zm M; *?B h? -M >B çB iÈB i" M ç•v +| K°i T? h?€M? æB M i? -K ?¶ i`ÊX L?QM; M m ?¼ F? ¬M; +| çO i?U+ HU+ i? b +kM; b) F? ¬M; Q`iB H¼i p" Q pÁM; i`QM; +| # M; Q`iB +| HoM? pU+ - +ÁM +| K°i +Q`iM; ; Bª HoM? HQÊ+ - +?B M i?m" i- i?U+ HU+ - a, M J æQ" M Zm M; *?B h? -M >B ç m ç-v çO ?B M ?B m +O ?¼ H" tSM; ç€M; mv / M?X

óoÁM; i` M? i" B i? S b€m #„i ç-m5ô :B¼M; h`-M *m²M; pšM i`-K´M i" M M; "T mv M æ½ iÈB H9+ t T?¢M; i?B ç' m +€ M? •M +m®B +MM; X

GQM; >¢Q h? -M ç' m tQM; H" T iS+ [m v i`Îp F?m M; ?d M; ÆBX > „M F? ¬M; KQM; K` i` "MX h` "M bQ ç' m iB T i?2Q +?d +¬M ? „M F? ¬M; T?ªB M; Q`iB +?B M ç' m ç-m iB G'v HU+ ?²B T?K+ +Q`iM; ç¢B +O h`€B hBK oOM? >^M; - ? „M +| M „K +? „ + ?²B T?K+ ç`M?X

L?QM; F? ¬M; #B i T?ªB +? „M; €M? b€M; imv M +?¼M pb Km®M +¬M; #bM? - +•M €M? p" M; H-M M[; B€M; tm®M; i? b i`QÊ+ iB M H" `ÆB p" Q M; Q`iB GQM; >¢Q h? -M +?B m`¼B i` M M; Q`iB Gw *?QM? h`U+X

E?B ? B €M? b€M; imv M +?¼M ´M ç`M? H¢B- b•M ç'm HÈM h?€M? JBM? ?B M ` ` h`"M i?S M?'i pÁM; i?S b€m F?¬M; M; Ì H" GQM; >¢Q h?¬M ç'm pÈB Gw *?QM? h`U \*| i? M|B ç•v H" i`"M +?B M iB m çB K M?'i iW F?B #„i ç-m i?B ç'm +€ M?•MX L +?B M i?„M; GQM; >¢Q h?¬M- p"v imv b® çB K +O J S?€T h?€M? æB M pšM im°i *?B h?¬M >B M?QM; b) F?¬M; +€+? #B i[m€ t X Gw *?QM? h`U+ iB M p"Q i K +Q Ì a, M J æQ" M Zm M; \*?B h?¬M >B F?€+ iW +?®B i?B ç'm pÁM; i`ÁM- i`QM; HÁM; M +Q Ì M; ;Bª b® K°i GB M JBM? `ÆB i` M M; Q Ì B ¬M; X
 h`"M +?B M M"v +| +¬M; #bM? ? v F?¬M; i?b F?¬M; B M|B çQ Ê+ - GQM; >¢Q h?¬ i?´ ? +?„+ +?„M F?¬M; iB m ? Q HÈM #^M; Gw \*?QM? h`U+ ç'm pÈB h`¬M M? L? pW KÈB F i i?9+ i`"M ç'm- +ÁM Gw *?QM? h`U+ Î pÁM; i`Q Ê+ H" M; Q Ì B i?S M?'i ` ç-v çOX
 J†+ F i? M"Q- €M? b€M; imv M +?¼M ç½ +?¼M i`9M; i?b b) F?¬M; #B M ç´B M[ a„+ K†i GQM; >¢Q h?¬M +| +?9i i`¬K i`¼M; - ç€v K„i Gw \*?QM? h`U+ i?b +| K'v T?¬¬M; `i ?"B HÁM; HU +?¼M +O €M? b€M; imv M +?¼MX æ®B ç-m GQM; >¢Q h? i?´v M?'i X
 > B # M H¬M HQ Êi p"Q b•MX :B•v T?9i ?¼ #Q Ê+ p"Q i`QM; b•M- iQ" M i`Q Ì M; #¶M; iB M; FBK ç€M? `ÆBX
 L„K ç'K i v T?ªB p¶ M; U+ i`€B- GQM; >¢Q h?¬M H" M? H F} bo iB m +?m`M ?Q ÈM; ósBM +?`Q Gw çB M +?OXô
 Gw *?QM? h`U+ KdK +Q Ì B- +ªK i?€M M|BX
 óh?"i F?¬M; M; Ì M; QÆB b) H" ç®B i?O +m®B +MM; +O i i`QM; h?€M? æB M æ¢E J'v M, K i`Q Ê+ F?B +?9M; i ;†T M? m- i iWM; M|B pÈB M; QÆB- çÊi h?€M? æB M F?B m +?B M pÈB i X L?QM; M; QÆB H¢B ç~v i? Ì B; B M i`Q Ê+ KQ Ì B M, KXô
 óhQÆM; H B H" i? ;BÈB +O M; Q Ì B i` im´B +€+ M; QÆBX L?QM; H Ì B i ç½ M|B b i F?B m +?B M J h?¬M >Q" M; - p"v M; QÆB T?ªB i`Q Ê+ iB M ç€M? #¢B i X æ M ç çB iÈB #Q Ê+ ç| F?¬M; Xô
 GQM; >¢Q h?¬M M? ;"i ç-m- M„K ç'K T?ªB ;BÆ M; M; M; U+- H¬M M[?"M? H X * KÈB i?m H¢B F?¬M; H•m H¬M M[;BQÆM; ` b m HQM; - M•M; M; Q Ì B ?„M # M? #²M Gw \*?QM? h`U+ M? M? +?|M; M; •K tQ ÈM; +?9 M; [- €M? K„i pšM Hm¬M M?bM +?^K b€M; t M? M²M; ç"K F?m +?i€M- /•v i? M? M; •K tQ ÈM; iB i i'm F€ /` p M; p¼M; iQ GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; M?Q H¬M i`Q Ê+ i`U+ iB T i?B i`B M Zm M; h®+ h?B K T? M; U+- h`€B hBK oom? >^M; F`+? HB i M?'T M?€v ?²B T?K+ HBM? HU+ +?Q ?„MX i`Q Ê+ - hBM? oQÆM; h?¬M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 H¢B H¬M M[ çB iÈB # M +¢M? ?„ óhBM? oQÆM; - +?Q i KQ ÊM HU+ HQ ÊM; Xô GQM; >¢Q h?¬M b Ì +€B ç-m iQ +O M hBM? oQÆM; ;"i ç-m- ç¬B +€M? ;BQÆM; ` X hW +€B bWM; - K°i çQ" M b€M; #ªv b„ h?Q€M; +?®+- €M? b€M; #ªv b„+ F?m +?i€M- # Q T?O M| p" GQM; >¢Q h?¬M p"Q GQM; >¢Q h?¬M M?ªv M; Q Ì B H M M; U - €M? b€M; #ªv b„+ `ÆB tm®M; H¢B T?|M; H b„+ i?ŠM; i„T ç•K iÈB çdM? pÁM; T?ÁM; ?°X
 hmv hBM? oQÆM; i`Î i?`M? h?¬M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 M?QM; +Æ #ªM M| pšM H" æ•v +?QM? H" hBM? GoM? oU+ +O M|X
 L, K ç| pb ;B9T GQM; >¢Q h?¬M- M| iWM; KB M +QÐM; bY /KM; F„ M, M; M"vX "•v ; M| - i?B i`B M hBM? GoM? oU+ / M?Q +?ÆBX hmv hBM? GoM? oU+ +ÁM +?Q T?ªB ç½ `i ;¬M pÈB HoM? pU+X

h`€B hBK ooM? >^M; F`+? HB i M?^v- Zm M; M;mv M i® p¬ +MM; M²M; ç"K M;QM; HU+ +O GQM; >¢Q h?–M ç M; H'v i®+ ç° FBM? M;QìB ?²B T?K+X

J„i hBM? oQÆM; H|2 b€M; - M;Y +`i iB M; ç–m ?9 /`B- K°i bWM; i` M i`€M H|2 b€M >¢Q h?–M p`Q i`QM; - iW # M M;Q`B F?–M; i? M?bM `ä i?•M ?bM? +O ?¼X

B ç m +| imv i +?B m `B M;X :B®M; M?Q Gw \*?QM? h`U+ pšM +?Q i?B i`B M ` M h?–M +kM; +?Q T?|M; i?Q+? i`¢M; i?€B K¢M? M?'i +O KbM?X

E?B ç®B K†i .QÆM; >¢Q ok H` pb ?„M F?–M; +| +Æ ?°B T?|M; ` - T?^B F?–M; M; F?€M; +MM; ç®B T?QÆM;X G9+ M`v- ç®B /B M Gw \*?QM? h`U+ `i +| i? H`i`M + h?–M +| i? ;B'm ;B K bS+ K¢M? M[\

•M? b€M; #^v b„+ i?m H¢B- F?B GQM; >¢Q h?–M H¢B tm'i ?B M i`QM; i–K K„i K¼E t QX

G9+ M`v iQ`M i?•M ?„M i`M M;”T €M? #^v b„+ K„ H # Q T?O #° ;B€TX o–M; b€M; # i`–M; ?„M +| p`B T?–M F?Q +?'i h?–M 'M F} bo KÈB +|X

•M? b€M; #^v b„+ ç¢B #B m +?Q i?–M F?Q- /Q h?–M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 #B M i? çQÆM; pÈB T?~K +?'i i?–M F?Q5 *| hBM? GoM? oU+ FûQ i?2Q +U+ ç° i,M; T?9+ F >¢Q h?–M iB m ? Q +?ÈT K„i ?²B T?K+ i` M i€K T?–MX

G`K i¼ F} ç²M; #¢M +| ç° T?M ?ÈT + Q M?'i pÈB F} bo- H9+ i`QÈ+ F?B h?–M h? ç'm i?b +?d H` M?•M p`i T?K i`Ê- F?–M; +| HU+ HQÊM; K¢M? # Q M?B mX æB m M i?QìM; M|X hmv M?B M- hBM? oQÆM; KÈB iB M +`T F?–M; H•m- +| `i M?B m M :B€+ h?9 +ÁM +?Q M„K ;B[- M?QM; M| pšM H` h?–M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 +?•M +

h?–M h?€M? ;B€T T?O H M- i`QM; +QM M;QÆB +O GQM; >¢Q h?–M H|2 €M? b€M b m HQM; p`F?m–M K†i +U+ F€ çB M i` B- F?B M ;BÈB M[ +| K†i i`QM; b•M ç m F

ó>¢Q L;mv i5ô GQM; >¢Q h?–M ?ûi HÈM K°i iB M;X

•M? b€M; iQK H'T H€M?- >¢Q L;mv i H¢B tm'i ?B M # M +¢M? ?„MX L?QM; H–M M b€M; iQK p`M; M ?QÈM; GQM; >¢Q h?–MX

L?[M; M;QìB t2K +m°+ +?B M ç½ iWM; i?'v [m >¢Q L;mv i #B M ;B€T- i`M +?B .QÆM; >¢Q ok +kM; /U p`Q M?Q p`v- F?B M HoM? pU+ #^M i?•M ?„M H–M M[iB HÈBX

*?ŠM; H) ?„M Km®M K†+ ? B ;B€T i`K b Q\

L?QM; `i M? M?- ?¼ #B i KbM? b B `²BX

>¢Q L;mv i F?–M; ?| i?“M? €Q ;B€T K` #B M i?“M? i? M? FB K iQ- tm'i ?B M i`QM

h?–M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 ?| i?“M? ;B€T- >¢Q L;mv i ?| i?“M? hY EBK >¢Q L;m ?m®M; F?–M; i? bY /KM; i` M; #` M`Q F?€+- ç•v KÈB H` i`¢M; i?€B K¢M? M?'i +C

h€+ ;B^, æQìM; :B h K h?B m

83kX *?QÆM; k8j, hY EBK >¢Q L;mv i EB K E?OM; "®

.`+? ;B^, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

æ•v pšM H` H–M ç–m iB M >¢Q L;mv i ?| FB K- bQ pÈB ? B i?–M FB K GQM; >¢Q h FB K >¢Q L;mv i #B M i?“M? HÈM ?ÆM `i M?B mX

*?B m /`B i?•M FB K ?ÆM K°i Kûi- iQ`M i?•M K`m iQK p`M; - +?m¬B FB K /`B ?ÆM +–M M„K #^M; ? B i v KÈB F?B M M| T?€i ?mv +?B M HU+ çQÊ+X

h` M i? M? F B K b B m + ' T H È M M " v + | + ? Q M [m M ; p , M i W + ? m - B F B K F û Q / " B H
F B K X J k B F B K / " v M † M ; - M ; € + F B K + | b € m + € B ç - m > € Q L ; m v i # ^ M M ? Ä [m ' M
T ? m M ` - / Q Ì M ; M ? Q K k B F B K H " / Q + ? 9 M ; M | T ? m M ` p " v X

E ? Q ^ M ? F ? „ + i v M „ K i ` ¼ M ; F B K - G Q M ; > € Q h ? - M + ? d + ^ K i ? ' v i ` Q M ; F B K ~ M +
b € M ? F ` T - H B M F i p È B H U + H Q Ê M ; ? m v i K € + ? + O ? „ M - H U + H Q Ê M ; M " v i U M ?

G " K K ° i F } b o - G Q M ; > € Q h ? - M + | i ` U + ; B € + M ? € v # û M p È B p k F ? Q + O K b M ? X h ` Q
E B K M " v - / M H " G K o k - Z m M ; S ? M . m M ; ? v Z m M ; J B M ? L [h ? - M o ` M ? h ? € M ç
b „ + X G Q M ; > € Q h ? - M H Ì K Ì + ^ K M ? " M ç Q Ê + i ` Q M ; i ? M ? F B K ~ M + ? S ? Æ B i ? Î > ¶
b € m i ? m ° + i Q M ? X > „ M F ? - M ; M ; Ì ` ^ M ; > € Q L ; m v i ? | F B K H € B K € M ? i È B K S + M "

L ; v F ? B ? B ç ^ M ; # € M K i ? 9 + O G Q M ; > € Q h ? - M + ? m v M i ? " M ? i ` M ; # ` i ? b # M
? Q " M i ? " M ? + ? 9 M ; [X

" | M ; b € M ; t M ? F ? ' M ; H ^ t m ' i ? B M b m H Q M ; - M ; - + ? Q M ? H " S ? Q M ; h ? - M i ` B m ?

S ? Q M ; h ? - M F ? ' M ; H ^ # ° / € M ; ; B ® M ; ? i G w * ? Q M ? h ` U + ? B M ` - K È B ç - m i ? • M i ?
M ? Q M ; F € H € H " M | ç M ; € T b 9 + i ? i Q + ? + O K b M ? X * ? d H € i b m i W K Q Ì B H , K K Ò
/ M p š M ` ` i i Q M ? Q M ; i ? Q € i i ` - M ; H B M ? ? Q € i ? Æ M M ? B m X : B € T b „ + t M ? p " M ; T
+ ? B M ç Q F ? ' M ; H ^ ; B Æ M ; M ; i ` Q M ; i v X

E ? - M ; i ? M ; ? B M ; Ì - ç • v K È B H " S ? Q M ; h ? - M i ` B m ? Q € M K € M ? M ? ' i + O G w * ? Q M
F ? B ç ® B T ? | p È B h ` - M M ? L ? B i ? b F ? € # B i ` ä ` " M ; X * ? Š M ; M ? [M ; p k F ? Q F ? € +
F ? € + X

h Q " M i ? • M G w * ? Q M ? h ` U + T ? € i ` € M ? b € M ; t M ? - i ? • M ? b M ? + ? Ê i H | 2 - ç ½ ~ M p " Q
h ? Q € M ; + ? ® + - ç - B K „ i i Q + O S ? Q M ; h ? - M H | 2 b € M ; - i U M ? Q # ` ` | i p " Q i ` Q i m -
+ ? ^ K G Q M ; > € Q h ? - M X h ? M ? + ? B M ç Q / " B p m M ; H M F ? - M ; i ` m M ; - # ¶ M ; + ? ® +
i W M ; Q Ì B M | - + ? Q M ? H " S ? Q M ; h ? - M G o M ? o U + - F „ M , M ; H o M ? p U + i ? S M ? ' i - ; B |

• M ? b € M ; t M ? H Q [m i U b | M ; + m ° M ç B M + m ^ M ; [m û i ? Q È M ; G Q M ; > € Q h ? - M X

G Q M ; > € Q h ? - M i Ä p ` ` i # b M ? i o M ? - i ` M K † i ; B € T # ^ v b „ + / Q h ? - M h ? € M ? æ ° + : B
i - M ; b € M ; p " M ; + ? Ê T K „ i H M i ` " M - T ? | M ; i ? Q + ? Z m M ; h ? - M G o M ? o U + X

a „ + p " M ; p " b „ + t M ? - ? B H Q € B € M ? b € M ; ? Q " M i Q " M F ? € + M ? m # ¶ M ; M ? B M p +

" Î B p b G w * ? Q M ? h ` U + i ? B i ` B M H " F „ M , M ; H o M ? p U + - M M F ? B ? B H m ^ M ; b € M ;
Z m M ; h ? - M G o M ? o U + + O G Q M ; > € Q h ? - M H " T i S + t m ' i ? B M / ' m ? B m + Q ` 9 i X
? B H o M ? p U + i B T t 9 + t m ' i ? B M K ° i i - M ; H Y i ` „ M ; ç M ; ç ® i + ? € v X : B | i ? ' B p " Q
` m M ` ~ v - i W M ; H m ^ M ; b € M ; t M ? # ® + ? Æ B i ` M H Y i ` „ M ; X

• T + ? i ? m ° + i Q M ? X

æ • v H " € T + ? i ? m ° + i Q M ? ; B [b Q ç ' m H o M ? p U + X

æ ® B p È B G Q M ; > € Q h ? - M K " M | B i ? b ç • v H " i ` " M ç € M ? + m ® B + M M ; i ` Q M ; i ? B ç ' m +
+ - M ; B [H € B b S + K € M ? X Z m M ; h ? - M G o M ? o U + + Q Ì M ; ç € B i ` Q M ; F ? Q ^ M ? F ? „ + M
Z m M ; M ; m v M i ® + U + F € i B M ? i ? m - M Î T ? Q Æ M ; / B M i ? m ° + i Q M ? ç O € T + ? i ? m
M " Q + | K † i X l v H U + + ? • M + ? Q M ? + O Z m M ; h ? - M G o M ? o U + # B m ? B M ` ` ä ` i X

h m v H o M ? p U + + O G w * ? Q M ? h ` U + + | ? Æ B i ? Î + O S ? Q M ; h ? - M - H ' v i m p B + O -
T ? Q M ; i ? m ° + i Q M ? + O K b M ? + - ç ¼ M ; ç M i ` b M ? ç ° M ? ' i ç ` M ? X L ? Q M ; b Q b € M ? p
i ? m - M i ? m ° + i Q M ? H " + ? • M i ` Ì B - M ; F ? - M ; i ? p Q Ê i [m X

Z m M ; i ? m ° + i Q M ? + O G Q M ; > € Q h ? - M F ? - M ; + ? d ç M i W i ? + ? ' i + Q M i ` B [m M ;
h ? - M P - i ? + ? ' i + Q M i ` B [m M ; K B M ? + O h Y G B M ? h ? € M ? S ? € T h ? - M u G B E ? „
K B M ? ? Ê T M ? ' i X . M + | i ? - M + ? Q + O Z m M ; J B M ? L [h ? - M t m ' i ? B M i ? b + ? d ç Æ M
H U + i B M ? i ? m - M + k M ; F ? - M ; i ? b € M ? # ^ M ; G Q M ; > € Q h ? - M X Z m M ; h ? - M + O
i ? U + X

*ÁM HoM? pU+ +O Gw *?QM? h`U+ imv tQM; H` S?QM; h?-M M?QM; ç| +?d H` -M; h?-M i?"i bUX .M i`bM? ç° iBM? i?m-M +O -M; çO b€M? M; M; pÈB GQM; >¢Q h iQM? i?b T?QM; +kM; v m ?ÆM [m M; X

"ÎB i? - M?bM [m i?b Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M #` €T #S+- M? p +?¢K ?„M +?B K Qm i? X

S?QM; h?-M ç°M; X G|2 M; QÌB ç½ çB iÈB KûT HoM? pU+ p +?¢K- i`QÌM; ç Q i`Q K°i p-M; b€M; t M? p`M; iÄ ` bQÆM; KM K-M; HmM; +?ûK p`Q Zm M; h?-M GoM

.M K°i ç Q FB +€+? GQM; >¢Q h?-M F?€ t - M?QM; ?„M +ªK M?"M `ä ` i bU b„+ #0 K„ F i ?ÊTX

GQM; >¢Q h?-M i?-K +?'M FBM?X Gw *?QM? h`U+ +?QM? H` K°i K T?€T bQ5 E? K T?€T bQ i?-M; [m F„ M,M; +O KbM? i?B i`B M ç Q w- bU i?B M T?9 M`v ç`+? i

GQM; >¢Q h?-M F?-M; Mû i`€M?- +kM; F?-M; HMB #QÊ+X G9+ M`v M m ?„M HM b) ç€M? p`Q Zm M; h?-M GoM? oU+- +| S?QM; h?-M #ªQ p - -M; b) F?-M; #` Zm FQ+? [m€ M†M;- [m M i`¼M; ?ÆM- K°i F?B ç -M; t-M; p`Q HoM? pU+ +O KbM?- ` h?-M Zm M; oB M ok E?9+ F?-M; H•m +kM; b) F?-M; i?B i`B M ` çQÊ+ M[X

"ÎB p`v- GQM; >¢Q h?-M F?-M; HMB K` +ÁM iB M H M- i?•M ?bM? +?Êi H|2- M; ? EBK >¢Q L; mv i EB K- +ªM; QÌB H`v F?Q i? M?•M FB K ?ÊT M?'i H`K ç°M; i€+ M?

J°i i-M; FB K [m M; iQK p`M; #¶M; iW hY EBK >¢Q L; mv i EB K #„M ` X E?B M G H` FB K ?²M +O ?„M F?-M; i? /mM; M?"T p`Q i? M? FB K /Q >¢Q L; mv i #B M i?" +ªK ; B€+ +?QM? H` i`W HBM? HU+ p` w MB K +O ?„M ` - iW +?®B i'i +ªM,M; HU+

EB K [m M; iQK p`M; +?d /`B # Kûi- bQ b€M? pÈB ç Q T?QM; S?QM; h?-M Gw *? #B i K°i i`lB K°i pU+X L?QM; F?B ? B +QÌM; [m M p +?¢K p`Q M? m- tm'i ?B M ?b M; Ì M´BX

G9+ M`v S?QM; h?-M ?Q`M iQ`M H` Gw *?QM? h`U+ F?®M; +? X E?B i`QÌM; ç Q + i?•M p` F„ M,M; HoM? pU+ ;B| H®+ i,M; T?9+ +?ûK ?QÊM; GQM; >¢Q h?-M- -M; + FB Qi M?'i b) ç~v HMB çQÊ+ ?„M- iB Ti?2Q -M; +| i? H`v S?QM; h?-M GoM? oU pU+ +O GQM; >¢Q h?-MX hmv p K†i HoM? pU+ i?b GQM; >¢Q h?-M +?B K Qm i? ? B F„ M,M; HoM? pU+- i? K p`Q M?B m M,K [m M; ?B M +Sm HoM? pU+- +ªK M; ° p +| iU iBM iQ`M /B M S+ +? ?„M- Qi M?'i b) çç i +?B M i?„M; +m®B +MM; i`"M i` M

L?QM; F?B i`QÌM; ç Q +O -M; p +?¢K p`Q €M? iQK hY EBK >¢Q L; mv i EB K T? +?d M; ?2 +| iB M; ; -K F?OM; #® F?| i? ?bM? /mM; p M; H M i`QM; ç-m KbM?X L -M; T?€i ` €M? ç Q #` M?B K i?"M? K`m iQKX

J°i Hm²M; b€M; iQK p`M; iU M?Q + -m p²M; #„M ` iW i? M? FB K i`QM; GQM; >¢Q ?Ov /B i p` T?€ ?Q S+ +? Gw *?QM? h`U+ F?-M; i? F?-M; M? M? +?| M; HMB H i`QM; i v H"i HçB- +QÐM; ûT +„i çSi HB M ? #ªM i?•M pÈB €M? ç QX

*?d i?'v FB K [m M; iQK p`M; t i [m H` ;B| H®+ i`QM; HoM? pU+ S?QM; h?-M GoM [m M; i`MM; FQ+? i?ŠM; iÈB pÁM; T?ÁM; ?° b•M ç'm Hmv MX oÁM; T?ÁM; ?° F` + €M? b€M; iQK p`M; #¶M; ç•K ` H¶ i?OM; - i`U+ iB T tmv M [m M| + b•M ç'm HÈM h

æWM; M|B H` Gw \*?QM? h`U+ #` H`K +?Q +?"i p|i- +?QM? GQM; >¢Q h?-M +kM; M F?-M; M; Ì `^M; mv HU+ i`¼M; FB K /Q >¢Q L; mv i #B M i?"M? b) +| mv HU+ F?OM; M?Q ç½ pQÊi [m +`T i?-M F?Q #bM? i?QÌM; `²B çB\

o +ªK ; B€+ i?b FB K [m M; iQK p`M; F?-M; ç†+ #B i KçM?X L?QM; HBM? +QÆM \*?QM? h`U+ pW iB T t9+ HB M #` ç²M; ?| - i€M HQçMX

æ•v ç½ F?-M; i? /MM; +?[i?-M #BM? ?bM? /mM; X >ÆM M[- iW i? M? hY EBK >¢ h?-M +ÁM +ªK M?"M `ä ` i K°i HQçB çB M +m²M; T?€ ?QX >„M #ªM M,M; ;BÆ M; M

"¶M; +?®+- K°i i-M; b€M; iQK p" M; [mûi [m - €M? iQK çB iÈB ç•m H" ;B| H®+ +?ÈT
GoM? oU+ +O Gw *?QM? h`U+ tm`i ?B M p¬ b® p i`çM- /QÌM; M?Q b) iMv i?ìB i M
Gw *?QM? h`U+ b m M; „M M; OB +?'M FBM? ç½ F`T T?ªM SM; HçBX h`QÌM; ç Q H
T?QM; M?Ä #„M ` # v ?QÈM; GQM; >çQ h?-M- +?QM? H` F„ M,M; HoM? pU+ i?S ?
h`-M M? L?B- iU /QX
E„ M,M; HoM? pU+ +| çQÊ+ +?•M Hw ;B| M`v +?ÈT K„i ç½ iÈB i`QÊ+ K†i GQM; >çQ
HMB HçB MY #QÊ+- hY EBK >çQ L;mv i EB K i`QM; i v +?d iÈB i`QÊ+X
æBM?5
J°i iB M; M;•M i`QM; p„i p M; i` M F?¬M; i`mM;X
æ Q T?QM; pĐ M€i- M?QM; +| p¬ b® +m²M; T?QM; `\"K `çT î i` M F?¬M; i`mM; ?|
[mûi ?QÈM; GQM; >çQ h?-MX
GçB H` hY EBK >çQ L;mv i EB KX J°i i-M; €M? b€M; iQK K¬M; HmM; iW K†i bB
*?d F?QªM? F?„+- M?[M; ç Q T?QM; #„M iÈB ç m #B M K`i i`QM; €M? iQK M`vX
æ•v H` HU+ HQÊM; ?mv i Kç+? +O >çQ L;mv i /mM; ?ÈT pÈB >¶M GQçM L;mv M
h`ªB [m M; „M M; OB i?,K /Á- i`QM; HÁM; GQM; >çQ h?-M /-M +| HQçB +ªK ;B€+-
i?B M ?ç /mv i X
æ•v H` #€ F?Q >çQ L;mv i K M; +?Q ?„MX h? M? bB m +`T i?-M FB K M`v +?d KbM
?„M F?¬M; #B i >çQ L;mv i H`K +€+? M`Q- M?QM; i?-M FB K +| i? ç®B F?€M; F„
Gw *?QM? h`U+- ç| H` pk F?Q +QÌM; ççB +Đ M`Q +?S\
L?QM; iB T t9+ M; „M M; OB [m çB- GQM; >çQ h?-M T?€i ?B M K°i Qi p`M ç +O h
æ-m iB M- i? M? i?-M FB K M`v +?d +| i? /MM; HBM? HU+ i?m-M i9v i?9+ ç~v- iE
F?B TX " M?€i FB K [m çB- ?„M ç½ iB m ? Q ?ÆM # pçM HBM? HU+X *MM; H
F?¬M; i? /MM; M| i?B i`B M #`i +S F„ M,M; +¬M; FQ+? M`Q- +?d +| i? çÆM i?m-
>çQ L;mv i î i`çM; i?€B b€m ç-m K` hY EBK >çQ L;mv i EB K +| mv HU+ +Đ ç| - M r
+€B ç-m- `²B ?| i?•M H`K FB K- mv HU+ b) F?OM; #® iÈB KS+ M`Q\
óGQM; >çQ h?-M- h?ªB L?B- oQÆM; L;mv M L;mv M- # M;QìB +€+ M;QÆB +| K
i`ÁM\ô h`-M *m²M; mv M;?B K ?ÄBX
:B®M; M?Q K¼B M;QìB ç½ çQ€M- # M;QìB ç²M; i? M? M|BX
óhB M ?`M?Xô
" M;QìB çSM; ç-m +| ? B HU +?¼MX J°i H` ççi çQÊ+ i`i +ª b® çB K i`QÊ+ ç| - F i
H` i?B ç`m pÁM; i`ÁM- i?„M; K°i i`"M i?b çQÊ+ M;ç+? M;QçB KQìB çB KX h`M; +°
i? +?B M i?„M; ? B ç®B i?O F?€+- +m®B +MM; çSM; M?`i i?b b) HçB çQÊ+ i? KM
*?¶ M`v M|B H` M;ç+? M;QçB- K` i?B ç`m pÁM; i`ÁM H` pÁM; bQ i`B i?S #ªv- +kM;
+MM; b) çQÊ+ pÁM; i?S #ªv i,M; ;'T ç¬B- b€m KQÆB #®M çB KX
GQM; >çQ h?-M +`i + Q ;B¼M; M|BX
ó"~K #€Q i`M; i`¼M; i`B i`QÌM; - i?B ç`m pÁM; i`ÁM i¬B p` oQÆM; L;mv M L;mv M
h?ªB L?B M;~M M;Æ- ;B"i KbM? M?bM GQM; >çQ h?-MX >„M KÈB H` çQ`M i`QÎM
h?-M >B5 G) ` [m€M [m•M i?B ç`m +€ M?•M H` ?„M KÈB ç9M;5
GQM; >çQ h?-M KdK +QìB M|B pÈB M`M;X
óG9+ i?B ç`m imv M +?¼M a,M J æQ`M- 2K pb M? iW #Ä i?B ç`m- +m®B +MM; +Á
M? çQ HçB 2K +?S+ p¬ ç`+? M`vX >m®M; +?B- î i`QM; HÁM; M?- M? poM? pB
h?ªB L?B /`m /`M; M?bM ?„MX

ó*?`M; M;®+- pÈB 2K i?b M?[M; i?S M`v F?¬M; [m M i`¼M;5ô

GQM; >¢Q h?¬M KdK +Q`B M`BX

óL?QM; pÈB M? i?b `i [m M i`¼M;- M? F?¬M; Km®M i`QM; Fw S+ +O 2K +| K°i +
i T?ªB +MM; M? m ¢®B K†i;B M F?´ +ÁM +| `i M?B m `i M?B m- M? poM? pB M
p 2KXô

æ®B pÈB pB + GQM; >¢Q h?¬M p` oQÆM; L;mv M L;mv M M?"M i?m - F?¬M; B +
+?Q T?ûT- ¢ T?ÁM; # M;Q`B ¢SM; ¢-m ¢ M iW +MM; K°i h?€M? æB MX aU i?"i H
h?€M? æB M- Qi M?"i ¢½ M,K i`,K M,K +?Q iWM; tm`i ?B M # ?¢M; ¢-m ¢ M iW K
h?ªB L?B iQÆM; ¢QÆM; pÈB HB M iK+ i?„M; ? B i`"M- ¢QÊ+ ? B M;¢+? M;Q¢B K
p`Q M;¢+? M;Q¢B ? B KQÆB ¢B K- +ÁM +| b€m KQÆB #®M ¢B K- b® ¢B K i?„M;
i´M; b® ¢B K +O a,M J æQ`M Zm M; *?B h?¬M >B H¢B i,M; +?QM KQÆB b€m ¢B
a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B +| ¢QÊ+ b® ¢B K FBM? M;Q`B- # i`,K M,K KQÆB
oÁM; i?S M?"i i`QM; #®M pÁM; h?€M? æB M æ¢B h€B- i?B ¢´m +€ M?•M ¢ M ¢•v Fû
*?B h?¬M >B i`Î i?"M? # M i?"M; HÈM M?"iX

:B`T?9i M`v- +Q`M; ;Bª GK+ æ¢B h?€M? æB M F?¬M; iU ;B€+ ¢SM; /"v- p¶ i v pb
h?¬M >B- /M H` M?•M p"i i`mv M F€ M?Q h`¬M *m²M;- .QÆM; >¢Q ok i?b +kM; ;B®

a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B iW #„i ¢-m #Q`M ¢ M +m®B +MM; ¢¢i [m€M [m•M
T?¬M K v K„M # M i`QM;- M?QM; M?B m ?ÆM M[ H`i?U+ HU+ #ªM i?•M ?¼ i? ?E

L?bM M?[M; i? M? MB M M`v ¢B- i`QM; #¼M ?¼ HÈM im´B M?"i +?d ?ÆM # KQA
F?QªM; ? B KQÆB H,KX J°i ¢°B a,M J æQ`M M?Q i? - M v ?¼ ¢SM; Î ¢dM? M?•M
?Q`M ?v p¼M; F?¬M; M;WM; H`T H€M?X

J`M ¢ K #m¬M; tm®M;X

*€+ i?"M? pB M a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B i`Î H¢B i´M; #° h?€M? JBM? +M
+?9+ KWM; ¢QÊ+ +?S+ p¬ ¢´+? ¢´m ¢ÆM tQM; iU i`Î p T?ÁM; KbM? im Hmv MX

.M b Q h?€M? æB M æ¢B h€B pW KÈB #„i ¢-m- imv i`QÊ+ K„i ?¼ /šM ¢-m `i t M
b m- GK+ æ¢B h?€M? æB M +ÁM +| +Æ H°B H"i M;QÊ+ ibM? i? X

h?€M? æB M æ¢B h€B +| iB i i`m `i M? M?- M;`v ?¬K b m ¢½ iB M?"M? pÁM; i?S
>¼ M?"i ¢`M? T?ªB ;B[ i`¢M; i?€B i®i M?"iX " M;Q`B i? K ;B bQ ¢´m HBM? HU+ +
+?QM? H`GQM; >¢Q h?¬M- h?ªB L?B p`h`¬M M? L?B- # h?¬M Zmv M:BªX o i´M
+?B K Qm i? HÈM # Q M?B m- M?QM; imv i ¢®B ¢WM; [m M im´B +O ?¼X

.U i?2Q [mv i„+- H´v K°i i`,K im´B H`K ?¢M ¢`M?- i` K°i im´B i?b +| i? i,M; K°i M;
im´B i?b b) ;BªK K°i M;`MX

" M;Q`B GQM; >¢Q h?¬M +| i? i,M; HBM? HU+ pQÊi [m ? B KQÆB p¢M- iQÆM;
K°i +Q`M; ;Bª HoM? pU+X "ÎB p"v- /M HBM? HU+ +€ i? +O ?¼ Î i`QM; GB M JBM?
pšM +| bS+ +¢M? i` M?X

E?B K´v M;Q`B F?€+ ¢ m i`Î p T?ÁM; im Hmv M i?b G•K >•K K°i KbM? ¢B ` T?ÁM
h?€M? æB M i`QM; i´M; #° h?€M? JBM?X

h?O p +O J S?€T h?€M? æB M i´i M?B M M?"M ` ¢QÊ+ vX G`K +?€m i` B +O
h?€M? æB M- i? K p`Q #ªM i?•M v ¢ªK ¢QÆM; +?S+ p` [m M i`¼M; i`QM; J S?€T h
F?¬M; +| M;Q`B M;„M +ªM G•K >•KX

æB iÈB F?m pU+ + Qi¬M; M?"i +O J S?€T h?€M? æB M- G•K >•K ¢SM; H¢B i`QÈ
+?Î K°i H9+- ;ä +Y T?ÁM;X

óhB M p`QXô h`QM; T?ÁM; p M; H M i? M?•K ;B` Mm +O G•K h?¬MX

G•K >•K ¢~v +Y #QÊ+ p`QX

:B M T?ÁM; H`K pB + +O G•K h?–M +| /B M iQ+? `i HÈM- ç¢B bªM? ;–M ? B i`,K
iB T F?€+?- ? B K†i iQÌM; ç m +| ;B€ b€+?X " M +¢M? ;B€ b€+? +| K°i +€B #`M ;
+´ tQ X "•v ;BÌ G•K h?–M ç M; M;²B b m #`M- +–K K°i [mv M b€+? K T?€TX

ó:B ;B Xô G•K >•K ?`M? H pÈB G•K h?–M tQM; çB iÈB +¢M? ¬M;X

G•K h?–M ç| M; H¢B [mv M b€+? i`QM; i v- M;~M; ç–m M?bM +?€m i` B K°i +€B- M

ó*QM F?¬M; M M ç MX Zm M; *?B h?–M >B +€+ +QM Î i`QM; bQ ç'm ç¢i çQÊ+ i?`M
[m v H¢B J S?€T h?€M? æB M +?9M; i - / F?B M M;QÌB M|B ` M|B p`Q- ç #¢M +

G•K >•K +QÌB M|BX

óL;QÌB i M|B ;b +QM F?¬M; bÊX *ÁM p ç²M; #¢M +O +QM- ?¼ b) F?¬M; M;?B M;Ì
KBM? ç M i?,K ;B ;B +O KbM?- +| ;b F?¬M; çQÊ+ìô

G•K h?–M +kM; +QÌBX

óh?^M; M?|+ ?Q M`v- çWM; +| M;Kv #B M pÈB i X \*QM +ÁM M?È ;B ;B M`v b Q\ L

G•K >•K +QÌB ?b ?b M?QM; F?¬M; KÎ KB M;- #B m ibM? +| +?9i +?–M +?ÌX

ó>YK\ h? M`v F?¬M; ;B®M; +QM +?9i M`Q5 *| +?mv M ;b +S M|B i?ŠM;- +ÁM M;¢
L;?2 ¬M; M°B M|B p`v- G•K >•K /QÌM; M?Q ç†i [mv i i•K- /Si F?Q€i M|BX

ó:B ;B - +QM Km®M +MM; ¬M; ?¼+ +?9 T?€T h?€M? .QÆM;5ô

ó \ô G•K h?–M FBM? M;¢+ çSM; #"i /"v- H`K M;½ ;? +kM; +?Q T?€i ?B MX
L;•v M;®+ M?bM +?€m i` B KbM?- F?m¬M K†i ;B` Mm +O G•K h?–M pb FQ+? ç°M

ó*QM- +QM M|B i?"i ?ª\ô

G•K >•K K¢M? ;"i ç–mX

ó:B ;B - +QM T?ªB ?¼+ +?9 T?€T h?€M? .QÆM; +O ¬M;X hmv H9+ ç–m H` #ÎB pb
+QM F?¬M; +| +? - K - M?QM; #ªM i?•M T?€T [mv i F?¬M; +| b BX Zm M i`¼M; ?
E?B ç²M; #¢M +QM ç m /–M #B M K¢M?- +QM +kM; +–M F?¬M; M;WM; i,M; im pB +
im°i H¢B T?Q b m- i?2Q ?¼ ç'm i` M? pÈB K i°+X *?Q M M tBM ¬M; ?½v /¢v +?Q
çBX *QM +?„+ +?„M b) T?€i ?mv T?€T [mv i M`v- M?'i ç`M? +| i? H'v +?9 T?€T
M;?B M +Sm` HoM? pU+ i?m°+ p KbM?Xô

G•K h?–M M?bM +?^K +?^K G•K >•K- K'v ;B•v F?¬M; KÎ KB M;X E?B ¬M; ç½ bÈK i
H–M F?¬M; M;Ì +?€m i` B M;?o i?¬M; bm®i- +?Q KbM? #'i M;Ì HÈM ç M p`vX

J'v M,K M v #ÎB pb G•K >•K K'i iQ+?- imv im pB +O G•K h?–M ç½ ç°i T?€ ç M +'T
i•K ibM? M;?B M +SmX L,K M,K M;„M M;OB K` ¬M; M?Q b®M; /`B KQÌB M,KX

G•K >•K `®i +m°+ b®M; b|i i`Î p - M?Q `|i p`Q bS+ b®M; i`QM; bBM? K¢M; ¬M;X «
+?€m i` B +€B ;b- +?d +–M v b®M; H`i®i`²BX

h`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B- G•K >•K K M; ç M +?Q ¬M; MB K pmB HÈM ?ÆM M[
M v im pB +O G•K >•K ç½ i,M; iÈB +'T +?QM- F?¬M; FûK ?ÆM KbM? # Q M?B m
.B K +kM; +QÌM; ç¢B ?ÆM i`QÊ+ `i M?B m- i?"K +?Q H¼i p`Q b€m ?¢M; ç–m i?B
h€BX h?`M? iUm M?Q p`v çO F?B M G•K h?–M FQ+? ç°M; H„K`²B- /M G•K >•K ç
Zm M; *?B h?–M >B- M?QM; i? i?b +| [m M ? ;b ç•m\

h?2Q G•K h?–M i?'v- G•K >•K ç½ #QÊ+ i` M +QM çQÌM; i?m°+ p +?QM? vX *?€m
¬M; +`M; F?¬M; Km®M +QÐM; ûT G•K >•K H`K +€B ;bX .M b Q- +?9 T?€T h?€M? .Q
HÁM; G•K >•KX "•v ;BÌ v +?`m ?¼+ i"TK T?€T +¬M; FQ+? ç½ H`iB M #°`i HÈM>

J` ;BÌ T?9i M`v- G•K >•K çSM; i`QÊ+ K†i ¬M;- H¢B M|B v Km®M +MM; ¬M; ?¼+ i"TK
ç2K T?€T [mv i G•K h?–M i®M i•K ?mv i +ª çÌB i`mv M i?W tm®M;- b Q F?¬M; F?

çQÊ+ \ E?¬M; - ç½ F?¬M; i? /MM; ?QM; T?'M çÆM i?m¬M ?bM? /mM; X G9+ M"v ¬
Km®M tdmX

G•K >•K çÐ i?•M i? ¬M; M°B +| +?9i HmM; H v- +QÌB M|BX

ó«M; çWM; FQ+? ç°M; 5 L m ¬M; +| +?mv M; b i?b B /çv +?Q +QM +?9 T?€T h?€M
t2K çB- b m M"v +QM +?„+ +?„M b) /MM; +?9 T?€T h?€M? .QÆM; ¬M; b€M; içQ `i
K i°+ i ` [m¬M- i?ÌB ççB ?„+ €K +?„+ +?„M b) F i i?9+X :B ;B - ¬M; T?ªB b®M;
ç M M? Xô

h?•M i? G•K h?¬M M? `mM `~v- HB M iK+ ;"i ç¬mX

óh®i- i®iX h M?'i ç`M? b) çÊB M; "v ç|- M?'i ç`M?X æB- #•v ;BÌ i K M; +QM çB b
+QM +?9 T?€T h?€M? .QÆM; Xô

hm v H9+ M"v ç½ H" #m´B i®B M?QM; G•K h?¬M `i ?QM; T?'M- ¬M; F?¬M; +| +?9i
` M; Q"BX

L; "v K B G•K >•K F?¬M; T?ªB i?B ç'm çQÆM; M?B M F?¬M; +¬M HQ +| i?S+ ç K ?
?QM; T?'M ` F?ÄB +Y çB ?QÊM; T?ÁM; i?Q M; ?B K K T?€TX

>¼ KÈB çB F?¬M; H•m i?b K°i +€M? +Y +€+? T?ÁM; H"K pB + +O G•K h?¬M F?¬M
#QÊ+ ` M; Q" B- M?bM ?QÊM; ?¼ `ÌB çB- i`QM; K„i H° bmv iQ- F?¬M; #B i bmv M;

h?B ç'm +€ M?•M h?€M? æB M æçB h€B F`+? HB i ç½ F i i?9+¬M?QM; /•M +?9M; i
HÄM; K" +`M; i? K ?QM; T?'MX

h` M? i`B iB T iK+- ?¬K M v JK+ aQ h?€M? æB M +kM; i? K ;B bQ i`B- b® çB K b)
i?S M?'i JK+ aQ h?€M? æB M iB M ?"M? i`„+ M; ?B K HBM? HU+- +m®B +MM; b®
pÈB i`QÊ+ # Q M?B mX

>¬K M v bQ ç'm HBM? HU+- K¶B K°i h?€M? æB M ç m T?€B ` # M; QÌB +| HBM?
pÁM; M"vX

J°i +°i i?Ov iBM? F?'M; H² ç K [m ç½ /UM; Î +?QM? ;B[b•M ç'm HÈM h?€M? JE
/MM; ç i`„+ M; ?B K HBM? HU+X

G9+ M"v- # M; QÌB GK+ æçB h?€M? æB M T?€B ` #QÊ+ p"Q i`QM; b•M- a, M J æQ
F?¬M; F?€+X

h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

83jX *?QÆM; k89, oQÊi s

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

"ÌB pb çÊi ç'm çÆM i`QÈ+ K¼B M; QÌB ç'm pÈB M? m ç½ F?€ ?B m HBM? HU+ +O
i?"i F?¬M; +| ;b #'i M; ÌX

G"K [m€M [m•M i?B ç'm +€ M?•M- a, M J æQ" M Zm M; *?B h?¬M >B H" M; QÌB +m
i?B ç'm HBM? HU+X æ•v +kM; H" K°i i`QM; M?[M; Qm ç½B ?¼ +| çQÊ+X

:B®M; M?Q i?B ç'm +€ M?•M- bQ ç'm HBM? HU+ + Q M?'i F?¬M; çQÊ+ bY /KM; i`
K¼B i?S +?d +| i? /U p"Q i?U+ HU+ +€ M?•MX

*| i´M; +°M; ? B KQÆB K®i M; QÌB- çSM; i?"M? K°i pÁM; [m M? +°i i?Ov iBM?X h`
i`B i`QÎM; çSM; Î K°i # M +°i i?Ov iBM?- #'i +S B i`„+ M; ?B K HBM? HU+ ç m Î i`C
+kM; F?¬M; çQÊ+X

h`¬M *m²M; w #ªQ çB M +?O *?B M ao h?€M? æB M E?•m ooM? >çQX

ó.U p"Q t T ?¢M; ¢B K pÁM; i?S M?'i- iW i?'T ¢ M + Q #„i ¢-m i`„+ M;?B K HBM?
 h?€M? æB M #„i ¢-m ¢BXô
 E?•m ooM? >¢Q ;"i ¢-m- +MM; ? B +QÌM; ;B^a *?B M ao h?€M? æB M iB M H M i`„+
 h'M; i? i?U+ HU+ +O *?B M ao h?€M? æB M ¢9M; H" v m M?'i i`QM; GK+ æ¢B h
 i?b H¢B H" M?B m M?'iX .M b Q M;QÐM; +Y i`Î i?"M? +?B M bo H" i?'T M?'iX
 E?•m ooM? >¢Q /šM ¢-m iB M H M- M•M; i v T?^aB 'M p"Q +°i i?Ov iBM?X h?Q€M; +
 #„i ¢-m ¢'B K"mX
 a„+ ¢Ä ?²M; tm'i ?B M i-M; /QÈB +?|i +°i i?Ov iBM?- +?"K `½B /•M; H M + QX E
 KQÌB +°i i?Ov iBM? + Q KQÌB Kûi i?b K"m b„+ #„i ¢-m #B M i?"M? + K- iB T iK+
 T?-M KQÌB i?b K"m + K #B M p"m;X
 h`QM; +°i i?Ov iBM? ¢'B K"m i?b i®+ ¢° +kM; ;B^aK #Èi- b„+ K†i E?•m ooM? >¢Q #„
 i`€M ¢šK K² ?-BX
 hW K"m b„+ +| i? T?•M #B i` - ¢Ä ?²M; ¢¢B #B m KQÌB p¢M HBM? HU+- K"m + K
 K"m p"m; w M;?o HBM? HU+ +O E?•m ooM? >¢Q ¢½ ?ÆM ? B KQÆB p¢MX L,K M
 F?-M; ¢QÊ+ Qm ¢B K M?B m p im' B i€+- +?d +| i? MQÆM; /U p"Q i?U+ HU+ #^aM
 _®i +m°+- K"m b„+ i`QM; +°i i?Ov iBM? i,M; ¢ M T?•M MY K"m p"m; i?b M;WM; H
 i?9+ ¢~v +Ð M"Q i?b +kM; b) F?-M; H M i` M M[X
 E?) i?Î /"B- E?•m ooM? >¢Q i?m i v H¢B- K°i +QM b® p"m; iQ HÈM tm'i ?B M i` M
 > B KQÆB #^av p¢M K°i M;"M # i`,K b€m KQÆB #®MX
 æ•v H" i'M; b^aM HQÊM; HBM? HU+ +O E?•m ooM? >¢QX
 hB T i?2Q H" ? B +QÌM; ;B^a *?B M ao h?€M? æB M F?€+X hm pB +O ?¼ bQ b€M
 +? M? H +? [m€ t - ¢ m F?-M; T?^aB H" +QÌM; ;B^a HoM? pU+X L°B HBM? HU+ +O
 *m®B +MM;- iQM? +^a im' B i€+- i'M; b® HBM? HU+ +O *?B M ao h?€M? æB M H"
 i`,K M,K KQÆBX
 h?"M? iQ+? M"v F?-M; iQM? [m€ + QX
 a m *?B M ao h?€M? æB M H" h?Q+? E?€+? h?€M? æB M- iB M? ?m®M; +O h?Q+
 +?9i- +m®B +MM; i'M; b® HBM? HU+ H" #^av KQÆB i€K p¢M # M;"M ? B i`,K- t2K
 GBM? >²M h?€M? æB M i¢B pÁM; i?S M?'i +| b® ¢B K H" M,K KQÆB i€K- bQ pÈB
 KQÆB i€K ¢B K i?b +ÁM FûK +?9i- +?Q M M ?¼ H" M;QÌB i?S # ` b•MX
 .U p"Q ¢B M +?O GBM? >²M h?€M? æB M h`-M >Q"m? ok K¢M? K) T?€i ?mv- +m®
 ?¼ ¢¢i ¢ M i€K KQÆB p p¢M ? B M;"M ? B i`,K #®M KQÆB K®i- pQÊi K†i ? B h?€
 a® ¢B K +O JK+ aQ h?€M? æB M i`QM; pÁM; i?S M?'i i?"i bU H" +| +?9i KQm HÊB-
 +?B K ¢QÊ+ Qm i? X G,M; hB m p" G,M; H½Q +MM; ` b•M- i? K p"Q K°i KK+ bQ +'
 i'M; b® HBM? HU+ +O ?¼ KB M +QÐM; ¢SM; Î i€K KQÆB p¢M- M?QM; pšM v m ?
 +?9iX
 æ M ¢•v i?b #®M h?€M? æB M +Æ #^aM ¢½ t€+ ¢`M? t T ?¢M;- +?d +ÁM H¢B J S?€
 æB M- a,M J æQ"m Zm M; *?B h?-M >B H" +ÁM +?Q i`„+ M;?B KX
 B ¢ m #B i ¢½ iÈB H9+ [mv i i?„M; `²BX aQ ¢'m HBM? HU+ + Q M?'i- F?-M; B t2
 *?B h?-M >BX .M ?¼ +| Qm i? p im' B M?QM; i'M; i? HBM? HU+ F?-M; # Q ;Bì p
 æ€M; t2K H" t T ?¢M; +O J S?€T h?€M? æB M p" E} ao h?€M? æB MX
 J S?€T h?€M? æB M ` b•M H" Gw \*?QM? h`U+- J¢+ oK p" p` K T?€T bQ i?' ? +
 K¢M? M?'i J S?€T h?€M? æB MX

>„+ €K K T?€T bQ J¢+ oK p" K T?€T bQ i?´ ? ç m +! HBM? HU+ ; -M # KQÆB p¢M
ç M K°i i`,K- +! i,M; çB KX > B M;QÌB F i i?9+ i`„+ M;?B K HBM? HU+ - i´M; bªM H
h?€M? æB M ç½ ; -M b€m KQÆB p¢MX

Gw *?QM? h`U+ H" M;QÌB +m®B +MM; #QÊ+ ` - i`QM; +°i i?Ov iBM?- €M? b€M; ç
H MX J"m çÄ- K"m + K- K"m p" M; - K"m HK+ - F?B +°i b€M; +m®B +MM; iB M p"Q F
çQ€M çQÊ+ im pB +O Gw *?QM? h`U+ pšM FB K F?¬M; çQÊ+ F m ` iB M;X æB i
Gw *?QM? h`U+ ç½ ?ÆM #®M KQÆB p¢M5

*m®B +MM; +°i b€M; M;WM; Î F?m pU+ t M?- HBM? HU+ +O Gw *?QM? h`U+ H" #®
HU+ +O ? B K T?€T bQ i`QÊ+ - i´M; b® +O J S?€T h?€M? æB M ?ÆM K°i i`,K p
M; "M #®M i`,K ? B KQÆB # X

E} ao h?€M? æB M +! i? pQÊi [m J S?€T h?€M? æB M F?¬M; \ _'i M? M?- E} ao
K) +?Q ` ç€T €MX

h`QM; # M;QÌB ç¢B #B m E} ao h?€M? æB M F?¬M; +! GQM; h?B M 'M K" H" .QÆ
p"Q p` i`K i?mšM K¢M? M?'i i`QM; E} ao h?€M? æB M p" F} bo iB M p"Q b€m +QÌM
" F} bo çSM; ç! F?B M b„+ K†i Gw *?QM? h`U+ #B M F?! +QB M?B mX

h`K i?mšM K¢M? M?'i H" M;QÌB ç-m iB M ` i v- HBM? HU+ M;WM; Î ?ÆM # KQÆB
E} bo b€m +QÌM; H" M;QÌB i?S ? B- HBM? HU+ M;WM; Î ?ÆM # KQÆB # p¢M ? B
_®i +m°+ ç M T?B M .QÆM; >¢Q ok- H½Q i?QM; i?ª #QÊ+ iÈB +°i i?Ov iBM?- i v T
M? +°i i?Ov iBM?X

sm'i ?B M ?bM? ªM? F?B M M;QÌB `mM; ç°M; - €M? b€M; i`QM; +°i i?Ov iBM? iU
p" M; - HK+ - t M? t i [m - M; M; M?B M iB M p"Q F?m pU+ H KX

L;QÌB b® K°i GB M JBM? h?€M? æB M imv i ç®B F?¬M; T?ªB +?d çÆM ;BªM M iB
i?U+ HU+ +O KbM? #ªQ p i¬M M;?B K E} ao h?€M? æB MX L°B HBM? HU+ +O H
i€K M; "M- pQÊi `i t Gw \*?QM? h`U+ #®M KQÆB ? B p¢MX

*m®B +MM; - E} ao h?€M? æB M /MM; b® HQÊM; i´M; HBM? HU+ ?ÆM K°i i`,K ? B
S?€T h?€M? æB MX a m pÁM; M"v- t T ?¢M; ? B h?€M? æB M i`i M?B M b) +! #B

a,M J æQ" M Zm M; *?B h?¬M >B H" M;QÌB +m®B +MM; ` b•MX h`¬M M? L?B #Q
#~K bBM? KQÌB #ªv p¢MX

h?ªB L?B H" M;QÌB i?S ? B ` b•M- M°B HBM? HU+ #~K bBM? KQÌB +?QM p¢MX

æ M ç•v i?b +! F?¬M; Qi M;QÌB i`QM; HÁM; i?-K +ªK i?€M- a,M J æQ" M Zm M; *
pšM +ÁM F?€ i` 5 h`QM; i`"M bQ ç'm HBM? HU+ M"v ?¼ i?"i bU F?¬M; +?B K Qm i
_®i +m°+ GQM; >¢Q h?¬M ` i`"M- +kM; K M; ç M çB K b€M; /mv M?'i +?Q a,M J
>BX *MM; pÈB h`€B hBK ooM? >^M; H'T H€M?- M°B HBM? HU+ #~K bBM? +O GQ
+Y # KQÆB p¢M- M;WM; H¢B Î p` i`Q # KQÆB K®i p¢MX

h`ªB [m i` M? i`B p" HoM? M;° K'v M;"v M v- im pB +O GQM; >¢Q h?¬M H¢B i,M;
hBK ooM? >^M; i,M; `B M; +?QM p¢M M°B HBM? HU+ - M°B HBM? HU+ #ªM i?•M ?„

*m®B +MM; - i?"M? iQ+? # M;QÌB i,M; ?ÆM M,K KQÆB #ªv p¢MX

G9+ M"v Qm i? im´B i€+ ?B M ` X GQM; >¢Q h?¬M ? B KQÆB H,K im´B- h?ªB L?B
L?B ? B KQÆB i€K im´BX GBM? HU+ +O ?¼ +°M; H¢B + Q ? B KQÆB # p¢M #
KQÆB #ªv p¢M- +m®B +MM; ç½ H M ?ÆM i€K KQÆB p¢MX

"m²M +QÌB M?'i H" F?¬M; #B i +! T?ªB çQÊ+ i?-M K v K„M ;B9T çÐ- imv i´M; bªM
?ÆM GBM? >²M h?€M? æB M- M?QM; pQÊi [m JK+ aQ h?€M? æB M- ?ÆM M[+?
K" i?¬BX

*m®B +MM;- i`"M bQ ç'm HBM? HU+ + Q M?'i- E} ao h?€M? æB M F?¬M; +?9i M;?E
H` J S?€T h?€M? æB M- GBM? >²M h?€M? æB M- a,M J æQ`M Zm M; *?B h?¬M
h?Q+? E?€+? h?€M? æB M p` *?B M ao h?€M? æB MX

a m F?B F i i?9+ bQ ç'm- b® çB K +kM; #B M ç'BX h?2Q [mv i„+- M;QÌB çSM; ç-m
? B K°i i`,K M,K KQÆB- i?S # K°i i`,K ? B KQÆB- i?S iQ +?QM KQÆB- i?S M,K b
F?¬M; +| çB KX

"ÎB pb i? K K°i a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B- p®M b€m # M #B M i?`M? #ªv #
b€m çQÊ+ # KQÆB çB K- çSM; +?|i pšM H` F?¬M; +| çB KX

s T ?¢M; çB K ;²K, a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B #®M i`,K #®M KQÆB ? B çB
? B i`,K +?QM KQÆB i€K çB K- J S?€T h?€M? æB M ? B i`,K M,K KQÆB H,K çB H
K°i i`,K #ªv KQÆB i€K çB K- JK+ aQ h?€M? æB M K°i i`,K ? B KQÆB çB K- h?Q+?
KQÆB #®M çB K- *?B M ao h?€M? æB M ? B KQÆB #®M çB KX

a,M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B Î pÁM; M`v imv +?d çSM; ?¢M; iQ- M?QM; #ÎB pb
HÈM M M pšM pQÊi t X *ÁM E} ao h?€M? æB M +|.QÆM; >¢Q ok /šM /„i- pQÊi [n
*?B M ao h?€M? æB M i?ªK M?'i- +?d +| ? B KQÆB #®M çB K- çSM; +?|iX > B i`"M
i? pQÆM H MX

> B pÁM; i` M? i`B ç-m imv +,M; i?ŠM; F`+? HB i- M?QM; +?•M +?QM? [mv i ç`M?
K B KÈB +Y ?`M?X "ÎB pb pÁM; i?S # bQ ç'm HoM? pU+ KÈB H` pÁM; +| b® çB K
i?2Q [mv i„+- çSM; ç-m çQÊ+ M,K i`,K çB KX >ÆM M[F?¬M; T?ªB b€m # M bQ ç
æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B # M i?S #ªv- `i +| i? b® çB K b) +ÁM / Q ç°M;X

h`"M bQ ç'm M`v `i +| i? b) tm'i ?B M ibM? ?bM? tQ v +?mv M +`M F?¬MX .M b Q
E} ao h?€M? æB M +?d +| Qm i? +?Q iÈB K°i i`,K M,K KQÆB çB K K` i?¬BX

o"v M M ?¬K M v bQ ç'm pW F i i?9+ i?b GQM; >¢Q h?¬M /šM i?2Q ç²M; #¢M M? M
h?€M? JBM?X

óG•K >•K +ÁM +?Q i`Î p b Q\ô GQM; >¢Q h?¬M ?ÄB hQ J½ hB MX

hQ J½ hB M H„+ ç-mX

ó*ÁM +?Q - ç K [m H9+ ;¬M çB ?„M M|B pÈB i¬B Km®M çB ibK ;B ;B +O ?„M ?¼+
+?Q tm'i ?B MXô

GQM; >¢Q h?¬M M? ;"i ç-m- ?„M HÌ KÌ çQ€M çQÊ+ G•K >•K Km®M ?¼+ +€B ;bX "
i?S # F?¬M; +¬M v i? K ;B - G•K >•K F?¬M; Î +kM; b) F?¬M; ªM? ?QÎM; K¼B M;Q

óæQ`M i`QÎM;- M;`v K B ?½v ç i¬B çB çBXô oQÆM; L;mv M L;mv M €M? K„i FB M
h`¬M M? L?B b®i`m°i M|BX

óL;mv M L;mv M- +¬ çWM;;B`M? pÈB i¬B +?S5 oÁM; i?S # +?Q T?ûT K†+ i` M; #
T?K i`Ê- +?„+ +?„M b) F?¬M; +?`m i?B i5ô

>„M çB M`²B Q\

"av # M bQ ç'm HoM? pU+- K¶B # M ç m H" # HoM? pU+ 'M ç`M? /mM; ?ÊT- +® i?
+?Q iB m ? Q [m€ ç°X G9+ M"v GQM; >¢Q h?—M M?QM; H¢B F?m +? i`QÆM; Ho
*?•mX hmv i?Q¢i M?bM i?b HoM? pU+ +O ?„M H" /mM; ?ÊT +MM; h?ªB L?B- M?
F?m +? i`QÆM; b) i`Î i?`M? KK+ iB m +O K¼B M; QÌB- #` +€+ h?€M? æB M +¬M;
b) #` ç`Q i?ªBX

L?QM; tm'i ?B M ibM? +ªM? F?B M M; QÌB`mM; ç°M; X GoM? pU+ M, K h?€M? æB M
b€M; i`„M; p`M; M"v ç m #` #„M M; QÊ+ `X h`QM; p—M; b€M; i`„M; p`M; ~M +?S
/QÌM; M?Q H" +?Q + Q p¬ i?QÊM; X ""i +S HoM? pU+ çKM; p`Q iU M?Q #, M; imv
?B m ?Á i MX *?Q M M +€+ +QÌM; ;Bª M, K h?€M? æB M F?¬M; i? F?¬M; +Q`9i H
+?¢KX

>¼ +kM; H" K T?€T /mM; ?ÊT\ Gw *?QM? h`U+ FBM? M; ¢+X «M; F?¬M; M; ì b m F
L?B /mM; ?ÊT HoM? pU+ i?b mv i? +QÌM; ç M p"vX

aU i?"i H"- i`QM; a, M J æQ`M Zm M; *?B h?—M >B- +?•M +?QM? imv i +?B m H" /r
>¢Q h?—M p` h?ªB L?BX aU i, M; T?9+ M"v +?d +| i?`M? pB M a, M J æQ`M Zm M; ;

GQM; >¢Q h?—M p` h?ªB L?B- HoM? pU+ +O ? B M; QÌB ç m H" + 'T #"+ +U+ + Q>
GQM; >¢Q h?—M ç° iBM? i?m—M F?¬M; ;b b€M? F`T- M|B H" b® K°i +ª h?€M? J ç
ç¢BX h`M? >| GoM? oU+ +O h?ªB L?B i?b H" i`M? ?| i'i +ª HU+ HQÊM; Kti i`€B
p` pQM; HBM?X

E?B Zm M; h?—M GoM? oU+ iBM? F?B i M?'i; †T h`M? >| GoM? oU+ +| HU+ HQÊM
?| F€ H¢X Zm M; KBM? +U+ F€ iBM? i?m—M çQÊ+ M, M; HQÊM; i`M? ?| # Q #¼-
ibM? v m +O GQM; >¢Q h?—M p` h?ªB L?B- F?¬M; +?9i M; , M +€+?X a m F?B ?
#B M i?"M? Zm M; h?—M GoM? oU+X .M ç®B F?€M; HoM? pU+ ;b i?b HU+ HQÊM;
T?9+ b) i, M; H M i`bM? ç° +U+ F€ FBM? F?OM; X \*?Q M M i`QM; +?ÊT K„i +MM; €T
h?€M? æB M F?€+ /mM; ?ÊTX

æQÆM; M?B M i`QM; i`¢M; i`€B /mM; ?ÊT- GQM; >¢Q h?—M p` h?ªB L?B iB m ?
F?€+ i`MM; FQ+? +`M; K¢M? i?b ?¼ b) iB m ? Q +`M; HEMX

a m M; „M M; OB FBM? M; ¢+- Gw *?QM? h`U+ M?Qm K"vX «M; iB T t9+ pÈB GQM; ;
¬M; F?€ ?B m iQM? +€+? ?„MX h?2Q ¬M; ?B m #B i GQM; >¢Q h?—M- M; QÌB i? M
F€ i?U+ i`—K 'M ?ÆM #¢M ç²M; HS M?B m- +`M; b) F?¬M; H"K pB + p¬ Q+?X >„M
HoM? pU+- +?„+ +?„M H" +| KK+ çQ+? ;b ç|X L?QM; ?„M`®i +m°+ Km®M H"K +€B
/ M?QM; Km®M i?m H¢B`i F?|X h`QM; [m€ i`bM? i?m ?²B- bU iB m ? Q ç| +?d b€

_i M? M?- GQM; >¢Q h?—M +?Q K¼B M; QÌB #B i ç€T €MX a m F?B Zm M; h?—M G
F?€+ tQM; - €M? b€M; i`„M; i?m°+ p i`M? ?| #¶M; #B M K'iX L; ?o H" ç K°i KbM
+O GQM; >¢Q h?—M i¢B ç|X L?Q p"v i?b M m GQM; >¢Q h?—M; †T T?ªB i`MM; FQ
?ÆM KQÌB +QÌM; ;Bª HoM? pU+X

L?QM; pB + F?B M M; QÌB +?'M FBM? ç½ tªv `X

•M? b€M; p`M; ç°i M?B M i?m H¢B- F?¬M; M; ì GQM; >¢Q h?—M +QÐM; ûT F?®M; +
KbM?X .QÈB ibM? ?m®M; K¼B M; QÌB F?¬M; i? F?®M; +? i`QM; h?€M? *?•m- +
Zm M; h?—M GoM? oU+ #` €T b9+ iU M?Q /•v i?WM; p`M; - M? M?`M; [m'M HoM?
h?€M? æB M`i +| i? b) HMB F?ÄB i`M bQ i`BX

>bM?ªM? F€ /B m tm'i ?B MX

E?QªM? F?„+ HoM? pU+ ? B # M iB T t9+- i?•M i? # +QÌM; ;Bª JK+ aQ h?€M? æ
Kti ?¼ H°` F?| iBMX L; v b m ç| - i?•M i? # +QÌM; ;Bª HoM? pU+ F?¬M; i? F?®M
ç½ iÈB ;—M # M; QÌB GQM; >¢Q h?—MX GoM? pU+ /mM; ?ÊT +O # KK+ bQ #` €T
M? M?`M; # Q i`MK M|X

æ•v H"

>bM? ^M? M"v F?B M # F} bo +QìM; ç¢B +O E} ao h?€M? æB M ç m i" M ç-v F?|
i`QM; i`"M +?B M HoM? pU+ GQM; >¢Q h?–M H"K` çB m F?B M M; QìB +?'M FBM
HoM? pU+ +O KbM?– +QÐM; ûT /mM; ?ÊT HoM? pU+ +O # +QìM; ;B^ JK+ aQ h?€
?ÊT +O KbM?– M?QM; p"v i?b HoM? pU+ +O ?¼ #B M i?"M? b€m M; QìB /mM; ?Ê
æWM; M?bM E} ao h?€M? æB M- J S?€T h?€M? æB M HoM? pU+ K¢M? K)- M?QM
+| # M; QìBX *ÁM # M GQM; >¢Q h?–M KÈB /mM; ?ÊT i? K # KK+ bQ- mv i? HoM
?Q" M iQ" M pQÊi [m ? B # M E} ao h?€M? æB M- J S?€T h?€M? æB MX
" KK+ bQ b m M; „M M; OB `mM; ç°M; H"TiS+ ?B m` - +| Zm M; h?–M GoM? oU+ +
?¼ #Êi iB m ? Q M?B mX >ÆM M[+| Zm M; h?–M GoM? oU+ # Q T?O- HoM? pU
/mM; ?ÊTX " KK+ bQ i?"K +?Q +^K ;B€+ `ä`"M; HoM? pU+ +O KbM? #` Zm M; h
F?–M; M; ì #B M M; "v +`M; iBM? i?m–MX
æB m M"v F?B M ?¼ #`i M; ì p" p– +MM; bmM; bQÈM; X G9+ M"v ?¼ KÈB #B i- HoM
K) ç M i? X *| H) im pB HoM? pU+ +O ?„M +?Q ç O K¢M?– M?QM; +`T #"+ HoM? p
i`QM; GB M JBM?X
" KK+ bQ `i M? M? `M ç`M? +^K t9+– i` M K†i G, M; H½Q i?"K +?Q tm`i ?B M MK +
çQÊ+ ç°v H" GQM; >¢Q h?–M #€M? Qi çB #€M? [mv H¢B5 L, K ç| KbM? +?Q ?„M iQ
h?–M æB M- #°v ;Bì M; QìB i? M? MB M M"v ç M; i`^ H¢B M?•M ibM?X
h`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B- i`"M +?B M HoM? pU+ iB M ?"M? # Q M?B m çÊi M?
? B h?€M? æB M HB M ?ÊT K°i +?¶- F?–M; T?^B F?–M; Km®M K" H" F?–M; i? X
GQM; >¢Q h?–M ?"M? ç°M; M?bM i?b çÆM ;B^M F€i?"i i?U+ ?B M +QB M?Q H" .Q
HB M KBM? +kM; F?–M; i? #„i +?QÊ+X
Jm®M F?®M; +? HoM? pU+ i`QM; h?€M? *?•m i?"i bU [m€ F?| F?, M- [m€ F?|X G
çQÊ+ H" #îB pb ?„M +| h`M? >| GoM? oU+ +O h?^B L?B ?¶i`Ê- i? K M[HoM? pU
+ Q- iBM? i?–M HU+ çO +QìM; X L?QM; /M H" p"v i?b ?„M T?^B i`QÊ+ iB M T?|M;
KÈB +Q`9i HoM? pU+X h`QM; ç| +| T?–M; B M /®B- H9+ +Q`9i ?„M +?d +–M; B[+
h?€M? æB M- +ÁM ?QÈM; F?€+ i?b iMv iB M +Q`9i- iQÆM; ç®B K" M|B F?®M; +?
H" p"v i?b F?–M; T?^B HoM? pU+ K`v h?€M? æB M F?€+ +| i? H"K çQÊ+X
>m®M; +?B i? K K°i çB m [m M i`¼M; H" Zm M; h?–M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?
i?m- /mM; ?ÊT HoM? pU+ JK+ aQ h?€M? æB MX
Zm M; h?–M GoM? oU+ +QÐM; ûT- HoM? pU+ KK+ bQ M?m ?Á p®M F?–M; i? T?
+QìM; ;B^ JK+ aQ h?€M? æB M +kM; #îB pb HoM? pU+ #` H–B FûQ K" #` H–B iÈB
+| i? i?'v HoM? pU+ M"v +| ?B m [m^ ?'T /šM +Ð M"QX
.U p"Q ? B çB K M"v GQM; >¢Q h?–M KÈB i?"M? +–M; /mM; ?ÊT # HoM? pU+ JK
LK +QìB i` M K†i G, M; H½Q #B M M; "v +`M; ç"KX .mM; ?ÊT pÈB HoM? pU+ +O GQ
pU+ # M; QìB ?¼ +`M; i? K iBM? i?m–M- b m M"v +| HÈB `i HÈM +?Q im pBX >Æ
pU+ F?B M ?¼ #B M i?"M? # M K¢M? M?'i- çSM; î p` i`Q #`i #¢BX *S iB TiK+ M?
h?€M? æB M `ìB F?ÄB bÈK ?ÆM Zm M; *?B h?–M >B- +?d bÈ b) pQÊi K†i E} ao h?
æB M5 æ°v +| i? M|B H" HìB iQ- p®M ?¼ ç m b) #` ç"Q i?^BX
æ°v +?QM? H" çÁM b€i i?O +O GQM; >¢Q h?–MX E?B GQM; h?B M `M F F„ +`M; |
i`QM; h?€M? *?•m +?Q ?„M M; ?2 i?b GQM; >¢Q h?–M ç½ +| w iQìM; M"vX
Zm M; h?–M GoM? oU+ +O ?„M +| HU+ HQÊM; i?®M; HoM? i`i +^ HBM? HU+ [m M
M"v- imv +€+ +QìM; ;B^ GK+ æ¢B h?€M? æB M +| +? M? H +? M?QM; F?–M; +€+?
ç M K°i # M /mM; ?ÊT i?b +?„ + +?„M +| i? çSM; iÈB +m®B +MM; X Zm M; *?B h?–
pU+ M"v p®M ç½ +| i?U+ HU+ çSM; # ?¢M; ç–m- /M ç€M? HB m i?b +?Q +?„ + i?m
h?€M? æB MX L?QM; +| JK+ aQ h?€M? æB M ;B M?"Ti?b ?¼ +| Qm i? +U+ HÈM
GQM; >¢Q h?–M +| `i M?B m imv M +?¼M- # M *?B M ao h?€M? æB M +kM; +| i?
i?m° + iQM? [m M; KBM?X L?QM; # HBM? HU+ i?m° + iQM? *?B M ao h?€M? æB M

i€+? HoM? pU+ +O E?•m ooM? >¢Q ` - pB + M"v T?B M T?S+X hbM? ?bM? i`QM
 >¢Q h?–M F?–M; +| iBM? HU+ HÈM p"vX h? M M ?„M F?–M; i? F?–M; HU +?¼M
 GU +?¼M iB T i?2Q H" E} ao h?€M? æB M p" JK+ aQ h?€M? æB MX " +Q`M; ;B^a
 i?m°+ iQM? [m M; KBM?– [m M ? pÈB GQM; >¢Q h?–M +kM; F?€ i?•MX L?QM; çV
 F?€ K¢M?– GQM; h?B M 'M +ÁM +| h?–M 'M pQÆM; i¼ i, M; T?9+– .QÆM; >¢Q ok
 GQM; >¢Q h?–M Km®M /U p"Q Zm M; h?–M GoM? oU+ +O KbM? +?BM? T?K+ ?¼
 M[b) F?B M K'v h?€M? æB M F?€+ #'i K½MX
 o"v M M +m®B +MM; GQM; >¢Q h?–M [mv i ç`M? çti KK+ iB m p"Q JK+ aQ h?€M?
 pU+ F?€ M?m ?Á - #`B tQ+? Zm M; h?–M GoM? oU+ M?Ä M?'iX >ÆM M[JK+ aQ h
 h?€M? æB M p®M H" i? v m- ç2K ?¼ FûQ p # M KbM? b) F?–M; ^aM? ?QÎM; +¢M? i
 p" J S?€T h?€M? æB MX
 GQM; >¢Q h?–M +?¼M i?ÎB çB K` i v +kM; `i t^aQ /B m- pW H9+ M; mv + 'T JK+ a
 i?^aBX L?Q p"v i?b JK+ aQ h?€M? æB M +`M; +? 'T M?"M +?Q ?„M /mM; ?ÊT HoM? p
 ç°M; `9i F?ÄB bQ i`B- F?B M iB M? ?m®M; H9M; i9M; X
 E?–M; +?9i M; ?B M; Î- GQM; >¢Q h?–M i?"M? +–M; X E?B ?„M i?'v i` M Kti G, M; H
 i•K- iB T iK+ ?²B T?K+ i? 'M ç`M? i`QÈ+ ç|X *| Zm M; h?–M GoM? oU+ i`Ê ;B9T
 ç`M? H¢B- ç¢B +K+ ç½ ç`M?X
 GQM; h?B M 'M i?–K #m²M #U+ i`WM; GQM; >¢Q h?–M- HÁM; M; ?o, i?^M; M?|+ ?
 H¢B ç JK+ aQ h?€M? æB M +?B K HÊBX *?Q /M HoM? pU+ +O .QÆM; ?mvM? F?
 h?–M i?b Qi M?'i+| i? #€Q +?Q +?9M; i #B i i`QÈ+– ç .QÆM; ?mvM? HMB H¢B +
 L?QM; –M; #U+ KbM? +?d i`QM; i?Q€M; ;B•v HB M i`Î H¢B #bM? i?Q`M; - i?–K #"
 H`K p"v +?d bÊ b) F?B M M, K h?€M? æB M F?€+ i"Ti? #'i K½MX h?^M; M?|+ M"v
 E?–M; +| ;b #'i M; Î- i`"M +?B M HoM? pU+ pšM ç M; iB TiK+– ? BiB M; b m- h?Q+
 >²M h?€M? æB M H–M HQÊi`9i HmBX
 E} ao h?€M? æB M- J S?€T h?€M? æB M- GQM; >¢Q h?–M p" JK+ aQ h?€M? æB M
 +?•M p¢+X
 G9+ M"v- # # M i'i M?B M F?–M; B M?Q`M; B- GQM; >¢Q h?–M F?®M; +? HoM?
 +?9i #`M`°MX .M H" # M E} ao h?€M? æB M ? v J S?€T h?€M? æB M p +?¢K p"Q
 #` iB m ? Q`'i HÈMX
 L?QM; i`QM; HÁM; ?„M pšM H" +| +€M +•MX " M E} ao h?€M? æB M çKM; iÈB i?b #
 iQM? [m M; KBM?– iB m ? Q M?Ä ?ÆM /mM; ?ÊT K T?€T # M J S?€T h?€M? æB
 GQM; >¢Q h?–M p" h?^aB L?B /mM; ?ÊT HoM? pU+– mv HU+ Zm M; h?–M GoM? oU
 ?B m iB m ? Q i?U+ HU+ ? B h?€M? æB MX
 " +Q`M; ;B^a JK+ aQ h?€M? æB M i?b i?^a HoM? pU+ K†+ F GQM; >¢Q h?–M +?d
 p[M; +?„+ M?'i +O ?„MX
 .QÈB iB M? ?m®M; M?Q p"v- i?„M; #¢B ç½ [m€`ä`"M; X E?B b„+ i`ÎB /–M i®B- K†
 HoM? pU+ /mM; ?ÊT # +Q`M; ;B<sup>a</sup> J S?€T h?€M? æB M `®i +m°+ #` #„M` F?ÄB h
 J S?€T h?€M? æB M #` #¢B i?b E} ao h?€M? æB M F?–M; +| Hw /Q ;b iB TiK+ M[
 #^M; ç€K GQM; >¢Q h?–MX
 h? M M- # F} bo çÆM ;B^aM iW #ÄX
 hB T i?2Q # M; Q`B GQM; >¢Q h?–M i€+? F?ÄB /mM; ?ÊT +MM; JK+ aQ h?€M? æ
 JK+ aQ h?€M? æB M +| G, M; H½Q /šM /„i F?–M; +?9i +?–M +?Î +?O ç°M; iW #ÄX
 h–M M? L?B H" M; Q`B +m®B +MM; `ÎB F?ÄB h?€M? *?•mX
 aQ ç'm F i i?9+ T?^aB imv M #® i?"M? iQ+?X æB M +?O *?B M ao h?€M? æB M E
 i`QM; b•M- b„+ K†i –M; pšM `i F?| t2KX > B KQÆB #®M çB K- ç•v H" i?'T M?'i+€

h´M; i`¼M; i`B i`QÎM; h`-M *m²M; i`-K ;B¼M; imv M #®X

óE ii?9+i`"M +?B M HoM? pU+ h?€M? æB M æ¢B h€BX æSM; M?'i Zm M; *?B h?- æB MX h?S # - E} ao h?€M? æB MX h?S iQ- J S?€T h?€M? æB MX h?S M, K- GB b€m- h?Q+? E?€+? h?€M? æB MX h?S #ªv- *?B M ao h?€M? æB MXô

ósûii?'v ç¢B i€B +| i? K a, M J æQ`M Zm M; \*?B h?-M >B i? K ;B - b m F?B i´ i`¼M ç`M?- çB K ?¢M; ç-m i, M; H M b€m i`, K- çB K K†i b m pšM H` ;BªK /-M K°i i`, K- +

óa® çB K M?Q b m, a, M J æQ`M Zm M; \*?B h?-M >B- K°i M; "M #®M KQÆB ? B çB i`, K +?QM KQÆB i€K çB KX JK+ aQ h?€M? æB M- b€m i`, K ? B KQÆB çB KX J S? M, K KQÆB H, K çB KX GBM? >²M h?€M? æB M- # i`, K #ªv KQÆB i€K çB KX h?Q+ i`, K b€m KQÆB #®M çB K- *?B M ao h?€M? æB M- ? B KQÆB #®M çB KXô

h`QÊ+ F?-M; M|B a, M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B FûQ ;B½M K†i b m +? M? H +? æB M H` i`W Zm M; *?B h?-M >B ` i?"M? # M i?„M; HÈM M?'i- F?-M; M; Ì K°i H Q æB M- t T ?¢M; i?S # X æ•v H` iW F?B h?€M? æB M æ¢B h€B iB M ?`M? iÈB M v + M`vX h?Q€M; +?®+ /M H` çB M +?O JK+ aQ h?€M? æB M G, M; hB m ? v G, M; H½ K„i M?bM GQM; >¢Q h?-M ç-v i?•M i?B iX

h`-M *m²M; imv M #® tQM; b® /B K- M|B iB TX

óL;`v K B b) iB M ?`M? pÁM; ç'm +m®B +MM; h?€M? æB M æ¢B h€BX "ÎB pb b® i` M; #`- ç'm i`QÌM; i` M F?-M; i`mM; Xô

h?B ç'm +€ M?•M i?B m +?9i t®+ M|+ b•M ç'm HÈM h?€M? JBM?- +`M; çWM; M|B bQ ç'm KQÌB ç®B KQÌB- F?-M; ?¢M +? i` M; #`X

h? K p`B #° i?-M F?Q- +°M; p`Q +€+ +QÌM; ;Bª +`T +?QM T?€i ç°M; - çWM; M|B H +?Q /M H` h?€M? i?"M? +kM; #` ?¼ H`i M; QÊ+X o"v M M i?B ç'm çQ`M ç°B iB M ? iQ`M M?'iX >ÆM M[T?ªB i?"i + Q i?"i t h?€M? i?"M? KÈB çQÊ+X

óh´M; i`¼M; i`B i`QÎM; Xô æ9M; H9+ M`v- çB M +?O GBM? >²M h?€M? æB M- h`-M ?`M? H ?QÈM; h`-M *m²M; X

h`-M \*m²M; M?bM h`-M >Q`M? ok +MM; ?¼ pÈB KbM?- M|BX

óa Q p"v >Q`M? ok- M; QÆB +| ;b Km®M M|B\ô

h`-M >Q`M? ok +| +?9i F?-M; T?K+ M|BX

óh´M; i`¼M; i`B i`QÎM; - KÈB `²B bQ ç'm i`"M +?B M HoM? pU+ M; QÌB +kM; ç½ i?' Zm M; \*?B h?-M >B +| ?`M? pB ;B M H`M- ?¼ i?„M; H` ;B M /®BXô J„i i?'v JK+ aQ h`-M >Q`M? ok #`i #bM?X

h`-M *m²M; KdK +QÌB M|BX

óh?"i bU H` i? b Q\ o"v çQÊ+ `²B- ç +?9M; i ?ÄB t2K +€+ i?Q bBM? h?€M? æB 'M- M; QÆB M|B i`QÊ+ çBXô •M? K„i -M; +?mv M ?QÈM; GQM; h?B M 'MX

GQM; h?B M 'M KdK +QÌB M|BX

óh F?-M; i?'v GQM; >¢Q h?-M +| ?`M? pB /®B i`€ ;b i`QM; bQ i`BX hmv +?9M; i i•K T?K+ F?`m T?K+X E?-M; b B- i H` ;B ;B +O ?„M M?QM; pšM M|B M?Q i? X +€+ p`- /M #B i +€+? M`v i?b +€+ M; QÌB +| B H`K çQÊ+ F?-M; \ h iU ?ÄB #ªM i? >¢Q h?-M +| HU+ F?®M; +? +QÌM; ç¢B pÈB HoM? pU+ F?B M ?„M +| i? iMv w ?`M i? +?ÈT K„i ?`T i?m- F?®M; +? - H-B FûQ HoM? pU+ # p` JK+ aQ h?€M? æB M- i?U+ HU+X h H¢B ?ÄB K°i +•m- +MM; iB M? ?m®M; ç| tm'i ?B M i` M M; QÌB h?€M +?¼M i? M`Q\ S?ªB +?, M; +MM; b) #„i i v pÈB Zm M; *?B h?-M >B i`QÊ+ iB M #r ` F?ÄB i` M? ç'm\ô

L;?2 HìB +O GQM; h?B M 'M- G, M; H½Q Î K°i # M KdK +QÌB- iB T HìBX

óh?B M 'M M|B F?-M; b BX h`QÊ+ iB M #'i Hm" M >¢Q h?-M H`K b Q H`K ¢QÊ+- p
 B i?b +kM; b) F?-M; iW +?®B5 G-M M"v t2K M?Q M?B K [m M; Zm M; *?B h?-M >
 æB M +?O h?Q+? E?€+? h?€M? æB M +Q|B M?¢i- HB + h`-M >Q" M? ok- F?BM? i?
 ó*?QM? KbM? F?-M; ` ; b i?b i?-B ¢B- +ÁM i`€+? i`|B i`€+? ¢'i i`€+? +? K - F?-M
 óL; QÆB M|B +€B ; b\ô h`-M >Q" M? ok #¶M; M?B M iS+ ; B" M- i`WM; h?€M? L; mv i
 > B M; Q|B p®M F?-M; ?ÊT- i? K p"Q GBM? >²M h?€M? æB M p" h?Q+? E?€+? h?€
 æ¢B h€B Hm-M H" [m M ? +¢M? i` M?- +| i? M|B h`-M >Q" M? ok H" pW ¢®i HY
 h?€M? L; mv i F?-M; +?9i HMB #QÊ+X
 óa Q M"Q\ E?-M; T?K+ i?b K°i KbM? ¢'m ¢B\ô
 óæO `²B5ô h`-M *m²M; F?) [m€i- mv M; ?B K p- ?bM? +?ÊT K„i H M i`" M iQ" M i`
 F?-M; ¢ÆM ; BªM H" M|B K" i?-BX
 óooM? >¢Q- M; QÆB i?b b Q\ô •M? K„i h`-M *m²M; +?mv M ?QÊM; E?•m ooM? >¢
 æB M ¢½ +| # ¢SM; p T?Q Zm M; *?B h?-M >BX
 E?•m ooM? >¢Q +Q|B F?´ M|BX
 óE?B ¢| +?9M; i #` ¢"Q i?ªB- F?-M; #B i iB M? ?bM? +K i? i`QM; h?€M? *?•m- *?
 i #Ä [mv MXô
 G`K ¢²M; #¢M i®i M?'i +O J S?€T h?€M? æB M- p"Q H9+ M"v E?•m ooM? >¢Q F
 ?° a, M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B- M?QM; i`QM; HÁM; -M; +| bmv M; ?o`B M; - i
 M; ?o F?€+X ob iQÆM; H B *?B M ao h?€M? æB M- -M; TªB T?ÁM; M; W +~M i?" M
 a, M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >BX «M; F?-M; # Q ; B| M; |M´B i?U+ HU+ +O a, M J
 >B H¢B + Q M?Q p"vX " pÁM; [m ¢B- H'v ?ÆM K°i M; "M ¢B K ¢SM; i` M i'i +ªX .M
 S?€T h?€M? æB M- Km®M H"i M; QÊ+ iB M? i? i`QM; pÁM; +m®B H" `i F?|X hY E
 ¢¢B +O GQM; >¢Q h?-M- +ÁM +| ?-K M v # M; Q|B /U i?B H°` i?-M F?Q ¢ m #`v
 æQ" M Zm M; *?B h?-M >BX
 h`-M *m²M; ; "i ¢-m- GK+ æ¢B h?€M? æB M +| # OM; ?° K°i #Ä [mv M- -M; F?-M;
 æB M +kM; +| i? ` F i Hm"MX L?QM; pb i-M i`¼M; J S?€T h?€M? æB M- h`-M *
 ?QÊM; Gw *?QM? h`U+- H° w ?ÄBX
 a„+ K†i Gw *?QM? h`U+ `i #bM? ioM?- /Q| M; M?Q F?-M; +ÁM #m²M #U+ pb KbM
 +?B M HoM? pU+X
 óh´M; i`¼M; i`B i`QÎM; - +€+ p` ¢²M; M; ?B TX æ-m iB M- i ? i bS+ OM; ?° +€+? M
 Zm M; *?B h?-M >B Î +m°+ +?B M HoM? pU+ +| +?9i; B M /®B M?QM; ¢| +kM; H`F
 +| iQM? ¢†+ i?M Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M- ?„M F?-M; i? H`K
 F?-M; HB M ?ÊT pÈB JK+ aQ h?€M? æB M- +m®B +MM; `i +| i? pšM +?B M i?„M
 +-M`®B `„K p pB + M"v M[Xô
 æ®B pÈB pB + Gw *?QM? h`U+ / /" M; +?Q Zm M; \*?B h?-M >B +Æ ?°B F?B M i`
 FBM? M; ¢+X
 óL; Q`B ` - i +| K°i ¢ M; ?`Xô Gw \*?QM? h`U+ M|B iB TX óh` M? i`B ¢ M ¢•v i?b +
 tm'i?B M #B M ?| ; b M[X h +?Q`^M; F?-M; +-M iB M ?"M? i`" M ¢Q" M ¢°B +?B M
 ¢°B +?B M b® M; Q|B [m€ M?B m- +ÁM +| i? bY /KM; i` M; #`- `i +| i? i¢Q i?"M?
 H-M h?€M? æB M æ¢B h€B +S /U i?2Q t T ?¢M; i`QÊ+ K„i H" ¢QÊ+- pÁM; +m®B
 óhmv h?€M? æB M æ¢B h€B H" pB + HÈM KQ|B M, K K°i H-M +O GB M JBM? h?€M
 H9+ ¢| +kM; b) F?B M K i°+ +?9 wX *€+ p` ¢ m H" +Q| M; ; Bª ?"M; ¢-m h?€M? æB M
 # Q M?B m i?|B ; B M i?b +S iB i FB KX o"v M M- i +?Q`^M; - iB T i?2Q +?9M; i +
 #` i•M GB M JBM?- ¢ bÆM b" M; iQÆM; H B T?ªM FQ+? K i°+Xô

L;?2 M?[M; HÌB +O Gw *?QM? h`U+- K¼B M;QÌB ç m FBM? M;ç+X Gw \*?QM? h`U-
h?€M? æB M iW #Ä +çM? i` M? içB h?€M? æB M æçB h€B H-M M`vX *| i? T?|M; +
Hm¬M F?¬M; i?Q+? ¬M; +kM; i?-K ;"i ;MX L|B i? M`Q i?b Gw \*?QM? h`U+ pšM H
i`¼M;X

h`-M *m²M; ?ÆB ;"i ç-m- M|BX

óh?€M? æB M æçB h€B H` pB + HÈM KQÌB M,K K°i H-M +O GB M JBM?X :BªK b
h?€M? æB M ç²M; w KÈB çQÊ+X J¼B M;QÌB ;BÆ i v #B m [mv i çBX æ²M; w i`QÊ
i vXô

•M? K„i Gw *?QM? h`U+ M?m ?Á - M;QÌB i?S M?'i M•M; i v H MX L; v b m ç|- E} a
;BÆ i vX h?2Q +K+ /B M i`QÊ+ K„i i?b F i i?9+ h?€M? æB M æçB h€B H` çB m ?¼

æB M +?O *?B M ao h?€M? æB M E?•m ooM? >çQ HB + Gw *?QM? h`U+ K°i +€B- +
F?•K T?K+ ¬M;- ç•v KÈB H` +Q çQÊ+ ;B½M çQÊ+5

h?€M? L;mv i +kM; ;BÆ i v H M- K„i M?bM GQM; >çQ h?-M p` h?ªB L?B T?Q ç®
«M; `®i +m° + çÊB iÈB M;`v ? B M;QÌB i` im`B M`v çSM; i` M çdM? M?•M HQçBX

" M JK+ aQ h?€M? æB M- G,M; hB m p` G,M; H½Q i`i M?B M F?¬M; +?9i +?-M +?Ì
çSM; i?S # - JK+ aQ h?€M? æB M i`QM; h?€M? æB M æçB h€B i`QÊ+ ;BÌ +?Q iV
M|B B #•v ;BÌ Km®M F i i?9+ bQ i`B M?'i i?b +?d bÊ +?QM? H` ?¼X

G9+ M`v- M;QÌB /mv M?'i F?¬M; ;BÆ i v +?d +ÁM K¶B KbM? GBM? >²M h?€M? æB
i`T i`mM; p`Q h`-M >Q`M? okX hmv h`-M >Q`M? ok H` H½Q ;B` +SM; ç-m- M?QM;
Qi ?ÆM BX hmv M?B m Qi +| +?9i F?¬M; Km®M GBM? >²M h?€M? æB M H'v i?`M?
tm ?QÈM; ççB i? - pb ç` p` +O GBM? >²M h?€M? æB M i`QM; i•M GB M JBM?- ¬M

h`-M >Q`M? ok pW ;BÆ i v pW +® w M?Ä ;B¼M; H-K #-K ç h?€M? L;mv i M;?2X

ó*ÁM ?ÆM K°i p`B M;QÌB çB K + Q +?9i i?b i?Ä K½M `²BXô

G-M M`v h?€M? L;mv i F?¬M; i? K ç w ¬M;- K†i iQÆB +QÌB `i H` i?QªB K€BX

h`-M \*m²M; i?'v K¼B M;QÌB ç m ç²M; w ç M;?' +O Gw \*?QM? h`U+- ;"i ç-m M|BX

óh®i H„KX L m ç½ p`v i?b- i`M; i`¼M; i`B i`QÎM; i imv M #®- h?€M? æB M æçB h
b mX æSM; i?S M?'i- a,M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >BX æSM; i?S ? B- E} ao h?
JK+ aQ h?€M? æB MX æSM; i?S #®M- J S?€T h?€M? æB MX æSM; i?S M,K- GBM
i?S b€m- h?Q+? E?€+? h?€M? æB MX æSM; i?S #ªv- *?B M ao h?€M? æB MXô

óa€M; K B ççB #B m GK+ æçB h?€M? æB M p` a,M J æQ`M +Y ?`M? ?°B M;?' içB
Hm`M pB + HB M [m M ç M i•M GB M JBM?Xô

óo•M;5ô

J¼B M;QÌB +MM; F?QK HQM; ?`M? H ?QÈM; h`-M *m²M;X E?¬M; i? F?¬M; M|B-
çªK M?B K i`M; i`¼M; i`B i`QÎM; i?"i bU H` p¬ +MM; i?Q+? ?ÊTX

h?€M? æB M æçB h€B iªB [m # pÁM; i?B ç½ i`QÊ+ iB M F i i?9+X *| i? M|B ç
M`v ?"m i? #bM? Hm`M h?€M? æB M æçB h€B H-M M`v- +kM; p) /'m +?'K i`ÁM ?Q
h?€M? æB MX

h` M K†i Gw \*?QM? h`U+ H° MK +QÌB KdK- +?"K `½B çB iÈB i`QÊ+ K†i GQM; >çQ
?QÈM; ?„MX

ó*?9+ KWM; M;QÆB- >çQ h?-MXô

GQM; >çQ h?-M i`M ç€v HÁM; M|BX

óªK ÆM- M;QÌB +S v M i•K- i¬B b) F?¬M; ç M;QÌB i?'i p¼M;Xô

Gw *?QM? h`U+ KdK +QÌB M|BX

óh +?Ì M;¨v M;QÆB K†+ p¨Q h?–M ‘M pQÆM; i¼ Xô

«M; +?9+ KWM; GQM; >¢Q h?–M +kM; +| M;?o H¨ Gw *?QM? h`U+ iW #Ä i` M? ;B¨
JBM?X "Èi ¢B ¢®B i?O +¢M? i` M? M¨v- K¼B +?mv M iB T i?2Q b) / /¨M; M?B mX
GQM; >¢Q h?–M ;¨i ¢–mX

ó*?„+ +?„MXô

GQM; h?B M ‘M ¢B iÈB # M +¢M? Gw *?QM? h`U+- p¶ #ª p B ¬M; - +Q`B M|BX

óa m M¨v H¨ i? ;BÈB +O M;Q`B i` im´BX o®M i +ÁM +ªK i?’v M;QÆB `¨i i` - #•v
Gw *?QM? h`U+ ?W K°i iB M;X

óG½Q GQM; - imv M,M; HU+ +O M;QÆB F?–M; i®i M?QM; bBM? ` ¢S +QM i®i- H
L;?2 ¬M; +?•K +?¼+ - GQM; h?B M ‘M F?–M; ;B¨M +ÁM +Q`B ? ?ª M|BX

óh?b +?ŠM; T?ªB H¨ /B i`mv M +O i `¨i i®i b Q\ô

h`–M >Q¨M? ok +kM; ?W M|BX

ó*€B ;b /B i`mv M i®i\ E?–M; i?’v ` ?„M +| +?¶ M¨Q ;B®M; M;QÆB- HÈM H M ¢ T
/€i p¨M; i` M K†iXô

GQM; h?B M ‘M +Q`B M|BX

óhMv +€+ M;QÆB M|B b Q- ?¬K M v i•K iB M? H½Q T?m i®i- +QB M?Q K’v M;Q`B ;?

J’v H½M? ¢¢Q h?€M? æB M F?€+ +kM; `¨i ;?2M i}5 :?2M i} GQM; h?B M ‘M +| ¢S +
i¢B GQM; >¢Q h?–M #B m ?B M ` M,M; HU+- b m M¨v i?“M? H¨T i•M GB M JBM?
E} ao h?€M? æB M imv i ¢®B +?B K [mv M +?O ¢¢QX L m +m®B +MM; M?•M HQ¢
¢` p`b) +¨M; i? K +OM; +®X *| i? M|B- bU i²M i¢B +O GQM; >¢Q h?–M ¢O ¢†iE
p` i?®M; i` i•M GB M JBM? iQÆM; H BX

GQM; >¢Q h?–M ?¨M? H pÈB H½M? ¢¢Q GK+ æ¢B h?€M? æB M- F?B K i®M #B m
K v K„MX

hm v h?€M? æB M æ¢B h€B ¢½ F i i?9+ M?QM; ¢®B pÈB GB M JBM? h?€M? æB M i
[m M i`¼M; +ÁM Î T?Q b mX h`QÈ+ F?B #„i ¢–m h?€M? æB M æ¢B h€B M¨v- GK+
tQM; `²B- +ªB #B M GB M JBM? h?€M? æB M H¨ pB + ;’T`9iX

Zm b€m M;¨M M,K i`–K H†M; - +? M? H +? ;B[GB M JBM? h?€M? æB M p¨ K i°+
i¢B b Q #„i ¢–m i?€M? +?B M pšM H¨ #` ¢°M; #` ¢€M? \ h?U+ HU+ +? M? H +? H¨
GB M JBM? h?€M? æB M p¨ K i°+ i?“i bU +€+? t M?Q p¨v b Q\ æ€T €M H¨ F?–M;
#` ¢°M; +| M;mv M M?•M [m M i`¼M; H¨ +?d H¨K i?2Q w KbM?X

a,M J æQ¨M ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€+ +?SM; KBM? i€+ /KM; M?B m +?S+ M;?B
M v- F?B #„i ¢–m +?B M i` M? i?b pšM F?–M; i? ?Q¨M i?“M? i´ ?ÊT +?S+ M;?B T
;B[GK+ æ¢B h?€M? æB MX

Jm®M ;BªB [mv i p’M ¢ M¨v- F?–M; TªB ¢ÆM ;BªM M|B K¨ i?¬B- +¨M; [m M i`¼
JBM?X

E?–M; b B- GK+ æ¢B h?€M? æB M ¢ m +| Q+? F, `B M; - F?–M; Km®M ¢’i +O KbM?
+| M?•M i® [m M i`¼M; i¢Q i?“M? K¼B M;Q`B i?Ä ?B T- ¢| H¨ mv ?B T iQ HÈM ¢ M

h?€M? +?B M ?ÆM #®M M,K i`QÈ+ F?B M GB M JBM? h?€M? æB M M?“M `ä bU +O
i?€M? +?B M- GK+ æ¢B h?€M? æB M ¢ m +?Q`^M; - /M GB M JBM? +¬M; FQ+? F
/Q bS+X L?QM; bU i?“i H¨ F?–M; +?d K i°+ +?Q iQ¨M HU+ T?€i ¢°M; i? +¬M; -
pšM F?–M; i? K +?B M- p¨v K¨ ?¼ pšM F?| F?,M M;,M +ªM i? +¬M; +O K i°+X *?Š
i`¼M; +ÁM bmwi F?B M K’v [m MªB i?’i i?OX

h`QM; ç| +^aK M?"M b•m M?'i H" h?Q+? E?€+? h?€M? æB M- *?B M ao h?€M? æB
" h?€M? æB M M"v ç m #` F ç`+? ç€M?- bmwi M[i?'i i?OX

"ÎB p"v- F i i?9+ i?€M? +?B M tQM; GK+ æ¢B h?€M? æB M [m M?B m H-M ?°B M
GB M JBM?X ob ç®B F?€M; K i°+- pb FûQ /"B M?•M HQ¢B- #¼M ?¼ F?¬M; i? iB
M?•M HQ¢B T?•M +€+? i? HU+ +Ð M"Q- pB + ç-m iB M H" ?¼ T?^aB ç M?•M HQ¢B
M?•M HQ¢B ç½ /B i pQM; +ÁM M|B ;b ç M i? HU+ \ L|B ;b ç M Q+? F, \

o'M ç i•M GB M JBM? /Q B +?O ç¢Q ç½ i`<sup>a</sup>B [m #`M #¢+ `i H•mX *m®B +MM; h
i`Î i?"M? +°i K®+ [m M i`¼M; T?•M +?B i? HU+- i'i +^a/Q i?U+ HU+ H M iB M; X L
Zm M; *?B h?-M >B ç°i M?B M ;B M?"T- bÊ H" i` M? ç'm ;B[E} ao h?€M? æB M
b) FûQ iÊB ;B•v T?9i +m®B +MM; X

Gw *?QM? h`U+ HU +?¼M iW #Ä F?¬M; +?d pb a, M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B #
pb E} ao h?€M? æB M +QÌM; ç¢BX o®M ¬M; +?Q `^M; J S?€T h?€M? æB M +| i?
h?€M? æB M- M?QM; ç M F?B h?€M? æB M æ¢B h€B #„i ç-m- E} ao h?€M? æB M
h?-M 'M F} bo i? K ;B K" pšM €T ç^aQ J S?€T h?€M? æB M- ç^a FQ+? M"v `i HÈM p
F?¬M; M; | b) t^av ` +?mv M M?Q p"v- M?QM; F?¬M; +?9i M; ?B M; | H" +S iB T iK+ F
i? M"Q i?b E} ao h?€M? æB M b) F?¬M; ç J S?€T h?€M? æB M +?B K ç` p`+?O

hmv H½M? ç¢Q +O a, M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B H" GQM; >¢Q h?-M- M?QM;
J æQ" M- /Q +QÌM; ;B^a b€m i?m°+ iQM? ?ÊT i?"M?X .Q M?[M; M; QÌB i? M? MB M
GB M JBM? iQÆM; H B +ÁM i®i ?ÆM /Q h?€M? æB M M"Q H½M? ç¢QX

æ•v +kM; H" Hw /Q [m M i`¼M; h`-M *m²M; M?'i [mv i v m + -m M?|K GQM; >¢Q h?-
HU+X h?Q¢i M?bM i?b a, M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B tm'i ?B M ç°i M; °i- M?Q
?¼ +| çQÊ+ +€+ K†i OM; ?°- M; QÊ+ H¢B H" / /"M; F?¬M; #` T?^aM ç®B M?'iX

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

838X *?QÆM; k8e, *?O h`+? GB M " M;

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

Zm v p i'M; #° h?€M? JBM?- F?¬M; M?„+ iÊB +¬M; i€+ F i i?9+ b•M ç'm HÈM h?€M
+?m~M #` ?°B M; ?` i?"M? H" T i•M GB M JBM?X >°B M; ?` b) #„i ç-m p"Q M; "v K B
T?^aB t2K GK+ æ¢B h?€M? æB M T?^aB # Q H•m KÊB +| w FB M +?mM; X

GQM; >¢Q h?-M /šM ç²M; #¢M i`Î p tQM; F?¬M; M; ?d M; ÆB- F? B ?°B M; ?` K½B ç
:B®M; M?Q HQM; >¢Q h?-M ç½ çQ€M- +| /QÊ+ + pšM `i ç€M; iBMX E?B ?°B M; ?`
i`Î H¢BX

ó*| /QÊ+ + - b Q ;BÌ M"v ¬M; KÊB p - +?9M; i¬B ç½ KÎ ?°B tQM; `²B- ?ÆM M[h?€
i?9+ i`QÊ+ iB MXô h`-M M? L?B M|B pÊB G•K >•KX

G•K >•K F?| çQÊ+ #B m iB M? ? i bS+ M; ?B K i9+ M|BX

óh¬B #B i`²BX æQ" M i`QÎM; - K'v M; "v M v i¬B çB i?2Q ;B ;B ?¼+ +?9 T?€T h?€

GQM; >¢Q h?-M ;"i ç-m M|BX

óJ¼B M; QÌB ç m H" M? 2K- M? F?¬M; + -M ;B^aB i?Q+? +€B ;bX M? +kM; M; ²B ç
?bM? K¼B M; QÌB KÊB i?^aQ Hm" M- t2K +QB M? +| w FB M ;b F?¬M; Xô

G•K >•K W K°i iB M; - M; ²B ç®B /B M HQM; >¢Q h?-MX

óæQ"Mi`QÎM;-i`QÊ+ F?B + "m M|B i?b i-B +| pB + Km®M #€Q + €QX h`QÊ+ F?B i-
 ç M i b K i-B- +ÁM ç i-B +?mv M HÏB pËB + "mX «M; i M|B F?B i mv M +Y i•M GB M
 +?9M; i +| i? ;B[+?Q K¶B +?S+ M;?B T +?d i`9M; i mv M K°i M; QÏB i?b -M; 'v b)
 L;?2 HÏB +O v- HQM; >¢Q h?-M # "i +QÏBX
 óamv M;?o +O Gw çB M +?O M; QÊ+ H¢B ;B®M; M?Q i-BX h•M GB M JBM? i?"M?
 i? p" B +?¶ çKM; +?¢K ç M HËB Q+? GK+ æ¢B h?€M? æB MX Jm®M F?-M; ` p'M
 +•M #^M;X M? v M i•K çB- i-B ç½ iQM? ? i`²BXô
 J°i ç K #bM? v M- b€M; bËK ?-K b m- i`QM; T?ÁM; ?¼T HËM i'M; #° h?€M? JBM
 æ¢B h?€M? æB M p" ç¢B #B m a,M J æQ" M +€+ +QÏM; ;Bª ç m ç½ ç MX
 h?2Q QÊ+ ç`M? i`QÊ+ ç|- GK+ æ¢B h?€M? æB M iB M ç M i? K /U ?°B M;?` +| #
 KQÆB b€m M; QÏB i`QÊ+ ç| i? K ;B h?€M? æB M æ¢B h€BX " M a,M J æQ" M i`W
 *m²M; p" a,M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B ` - +ÁM +| ? B KQÆB K'v ç¢B #B m a,M
 pQÆM; i`Î H M- +kM; ?ÊT i?"M? # KQÆB b€m M; QÏBX hQÆM; çQÆM; pËB #ªv #
 ? B M; QÏB i? K ;B ?°B M;?`X
 *| i? M;²B ç" B +?O i`+? +?Q iËB KQÏB M; QÏB- iW i`€B ç M TªB H" çB M +?O *?B
 >¢Q- çB M +?O h?Q+? E?€+? h?€M? æB M h?€M? L; mv i- çB M +?O J S?€T h?€
 M?•M p" i i`mv M F€ h`-M *m²M;- çQ" M i`QÎM; a,M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B H
 E} ao h?€M? æB M .QÆM; >¢Q >"K- çB M +?O GBM? >²M h?€M? æB M h`-M >Q" M
 h?€M? æB M- G,M; hB mX
 L?bM iW p` i`Q +| i? i?'v ` - HQM; >¢Q h?-M /šM i?2Q a,M J æQ" M Zm M; *?B h
 [m•M i`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B ç2K ç M +?¶ i@i HËM +Ð M" QX L m F?-M; +| i?
 ç` p` H9+ i`QÊ+ i`QM; GB M JBM? +O ?„M- i`W T?B E} ao h?€M? æB M i?,M; ?„M
 i?b i mv i ç®B F?-M; +| iQ +€+? çB iËB ç" B +?O i`+?X
 *?O i`b ?°B M;?` H" KBM? +?O GB M JBM? h?€M? æB M çÊi i`QÊ+- çB M +?O E}
 h?O >° p" hW "B h?-M 'M pQÆM; i¼ - S?ÁM; L; U p" h?®M; h`M h?-M 'M F} bo- .QÆ
 óL m K¼B M; QÏB ç½ iËB ç-M; çO- p"v +?9M; i #„i ç-m +Y ?"M? ?°B M;?`X :B¼M
 >"K p M; H M i`QM; ?°B i`QÏM;- F?-M; +-M #'i +S K€v F?m +? ç¢B i? M? •K M"Q
 i`mv M p"Q i B K¼B M; QÏBX
 óæ-m iB M- i TªB +?9+ KWM; a,M J æQ" M Zm M; *?B h?-M >B ç¢i çQÊ+ [m€M [n
 æB M æ¢B h€B pW KËB +?'K /SiXô L|B tQM; .QÆM; >¢Q >"K p¶ i v i`QÊ+- +QÏM;
 p" ç¢B #B m a,M J æQ" M # M /QËB H" T iS+ ?Á i?2QX h`QM; T?ÁM; ?¼T HËM p M
 F?-M; TªB H" ?M i?2Q- ?¼ i" M ç€v HÁM; F?•K T?K+ HQM; >¢Q h?-MX
 GQM; >¢Q h?-M çSM; /"v- M„K ç'K TªB p¶ M; U+ i`€B- ?QËM; iQ" M i? M?•M pB M
 +?m~M- b m ç| H-M M[?"M? H pËB .QÆM; >¢Q >"K #B m i?` +ªK i¢X
 .QÆM; >¢Q >"K M|BX
 óob i? ?B M bU +-M; #bM? +O ?°B M;?` H-M M"vX .M H" GK+ æ¢B h?€M? æB M ?
 ;B ç m H" # KQÆB b€m M; QÏB- i`QM; ç| # Q ;²K +?9M; i i` M ç" B +?O i`+?X
 óZm M?B m H-M # "M #¢+- GK+ æ¢B h?€M? æB M GB M JBM? +?9M; i `®i +m°+
 i?"M? H" T i•M GB M JBM?- ç +| i? i,M; HU+ HQËM; GK+ æ¢B h?€M? æB M K¢M
 J†i b m i H¢B ?ÄB H-M M[- ç®B pËB pB +i?"M? H" T i•M GB M JBM?- +| B +| w F
 i vXô
 •M? K„i mv M;?B K +O .QÆM; >¢Q >"K [mûi K°i pÁM;- i?'v F?-M; B ;BÆ i v H M
 óh®i H„K- M m F?-M; B TªM ç®B i?b +?9M; i #„i ç-m M;?` [mv i i•M GB M JBM
 +€+? i?"M? H" T i•M GB M JBM? p" i' i?"M? i`QÊ+Xô
 óhW F?B GB M JBM? h?€M? æB M i i?"M? H" T iËB M v +| H`+? bY ç½ ?ÆM b€m M;
 +?9M; i F?-M; M; WM; iQ+? Hkv HU+ HQËM; ç'm i` M? pËB K i°+- `®i +m°+ /-M

F?B +?9M; i iU +?Q `^M; #^Q p KbM? H` /Q bS+- i?"K +?Q +| HU+ HQÊM; T?^M I
K°i; "v p`Q ç-m +?9M; i X h iBM iQÎM; K¼B M; QÌB M?È `ä i?€M? +?B M ?ÆM #®M
GB M JBM? i`M i?`i i?^K i`¼M; - `i M?B m +QÌM; ;B^ ç½ +? i i`QM; +?B M i` M?X
T?^B J h?-M >Q`M; F?-M; i?®M; HoM? # +?OM; i°+ K¢M? M?`i K i°+ i? K +?B
ç| `i +| i? F?B M GB M JBM? ?Ov /B i- bBM? HBM? ç² i?€MXô

óhW ç| +?9M; i +`M; ?B m çQÊ+ GB M JBM? HÄM; H)Q `ìB `¢+ i?b F?-M; çO ç ç
i? T?€i ?mv Qm i? K¶B +?S+ M; ?B T +?B M ç'm +O M?•M HQ¢B i - i?b +?9M; i
pB M F?-M; +?B K Qm i? X o"v M M- GK+ æ¢B h?€M? æB M i?®M; M?`i w FB M- [
JBM?Xô

óGB M JBM? p`K i°+ ç®B F?€M; - + -M H` iB M; M|B i?®M; M?`iX L?`i ç`M? T?^B i
GB M JBM?- i" T i`mM; + Q ç° i" T [mv M- iU M?Q K°i [m®+ ; B - F, Hm"i +?†i +?)-
h?€M? æB M +?9M; i ;B®M; M?Q a, M J æQ`M T?®B ?ÊT M? m- T?€i ?mv bS+ +
M?`iX L M +?9M; i [mv i ç`M?- i•M GB M JBM? b) i? v i M #^M; i•M GB M " M; -
+?'T +?QM? bY i?`M? i`mM; QÆM; +?'T +?QM?X *?O i`+? GB M " M; K°i M; QÌB-
M; ?` GB M " M; M; ?` pB M i?QÌM; i`9 # KQÆB b€m M; QÌBXô

óJ°i b® M; ?` [mv i [m M i`¼M; i?b ?°B M; ?` GB M " M; b) /MM; ç-m T?B m ç iB M
T?| +?O i`+? +| iQ +€+? ? B T?B mX \*?O i`+? +| M, K T?B mX *MM; H9+ ç| - +?m i
[mv iX a€m T?| +?O i`+? M m w FB M i?®M; M?`i- ?Q†+ ?°B M; ?` +| i€K T?-M M; ?
pb +?O i`+? b B b| i K` ç tm'i #m°+ i°BXô

GB M JBM? bY i?`M? GB M " M; p`i i +^ [mv i„+ KÈB ç m [m GK+ æ¢B h?€M? æB
H`K [mv i ç`M?X

ob +® ; „M; +?Q +¬M; #^M; M?`i- +kM; ç +? QÊ+ [mv M HU+ i`mM; QÆM; [m€ HÈM
h?€M? æB M p„i ? i| + - +m®B +MM; F?| F?, M H„K KÈB i?®M; M?`i w FB MX

h?€M? æB M æ¢B h€B H-M M`v [m M i`¼M; H` Î +?¶ M?•M imv M +?O i`+?X h?2Q
H9+ i`QÊ+ ?B T M; ?`- h?€M? æB M M`Q +| i? ç¢i çQÊ+ [m€M [m•M h?€M? æB M
h?€M? æB M ç| H`KX

æ•v +kM; H` pb b Q .QÆM; >¢Q ok- F} bo K¢M? M?`i E} ao h?€M? æB M [m M? M,
`X

a m F?B i?`M? H`T i•M GB M " M; - [mv M mv +O +?O i`+? GB M " M; +U+ HÈMX
?Q`M; ç M?QM; +kM; H` M?`i M; ¬M +Ym çdM?- ; B•v T?9i K'm +?®i +| i? bY /KM; K
>ÆM M[+?O i`+? GB M " M; i?m°+ p iÁ h?€M? æB M M`Q i?b +?„+ +?„M H` +| i
p`v +€+ # M KÈB i` M? çQ¢i F`+? HB i ç M i? X

óæ®B pÈB i?`M? H`T +Æ +`m i`mM; QÆM; i•M GB M " M; - B +| w FB M ; b KÌB ; B
; B¼M; M|BX

ob i•M GB M " M; - ?°B M; ?` ç½ KÎ M, K M, K- M m +?Q i?®M; M?`i w FB M i?b b) F
"•v ; BÌ .QÆM; >¢Q >`K ?ÄB +?d H` H`K #° /€M; K` i?¬BX Zm^ M?B M- ç m i?¬M; [
.QÆM; >¢Q >`K ; "i ç-m- M|BX

óh®i H„K- iB T i?2Q +?9M; i b) ç tm'i M?•M imv M +?O i`+? p` T?| +?O i`+? +MM
imv M +?O i`+? H` çQ`M i`QÎM; a, M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B HQM; >¢Q h?-M
E} ao h?€M? æB M HQM; h?B M 'MX æB M +?O J S?€T h?€M? æB M Gw *?QM? h`
æB M G, M; hB mX æB M +?O GBM? >²M h?€M? æB M h`-M >Q`M? okX æB M +?
oom? >¢QX æB M +?O h?Q+? E?€+? h?€M? æB M h?€M? L; mv iXô

óæ®B pÈB b€m p`çB M +?O i?b +?„+ K¼B M; QÌB ç m [m2M i?m°+ - K†i b m i çÆM
i`+? HQM; >¢Q h?-MX GQM; >¢Q h?-M- M K- im`B ? B KQÆB H, K- +?S+ M; ?B T,
boX æQ`M i`QÎM; a, M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >BX L°B HBM? HU+ #~K bBM? H
[m M; KBM?X h?-M h?€M? F} bo +`T +?QM #"+ ? B- +| iQ +€+? çQÊ+ h?-M 'M pQÆ
h?-M iWM; Î i?B ç'm imv M +?¼M a, M J æQ`M ç¢i çQÊ+ +?S+ p¬ ç`+? - /Q ç| i`i?

*?B h?-M >B- /šM ç°B +?ûK ;B i K i°+ ?ÆM #®M i M- tQ M v +?Q iWM; +| T?€ ?C
M[i`QM; i?€M? +?B M- H-M HQÊi H" T +¬M; +?Q E} ao h?€M? æB M- h?Q+? E?€+
æB M- J S?€T h?€M? æB MX h`QM; h?€M? æB M æ¢B h€B H-M M"v- /šM /„i a, M
>B ç¢i çQÊ+ +?S+ p¬ ç`+?- /Q ç| #`ç / M? /U imv M +?O i`+?X æ®B pÊB M?•M im
;BÆ i vXô

hmv +| M?B m M; QÌB ç½ #B i p HQM; >¢Q h?-M- M?QM; F?B K¼B M; QÌB M; ?2 .Q
+O ?„M- ç†+ #B i M| B im´B ?„M KÊB ? B KQÆB H, K i?b p M; H M i B M; #`M Hm" M
+MM; F?¬M; B ;BÆ i v #B m ç¢i T?ªM ç®BX

.QÆM; >¢Q >"K +kM; i?-K i?Î` X «M; bÊ M?'i H" H9+ M"v` p`M ç X hmv ¬M; +| i
iÁM; ç b® i?¬M; [m M; ?` [mv i- M?QM; ç®B pÊB iQÆM; H B HQM; >¢Q h?-M i?®
?QÎM; F?¬M; i®iX

óh®i H„K- M m K¼B M; QÌB F?¬M; +| w FB M- ç½ t€+ ç`M? /U imv M +?O i`+? tQM;
+?O i`+?- K¼B M; QÌB +| w FB M ? v ç M; ?` ;b F?¬M; ;ô

*€+ +QÌM; ;Bª GK+ æ¢B h?€M? æB M # M /QÊB ç`B F?¬M; +| #B m i?` ;bX L?QM
tm`i ?B MX L;²B M; ?B K +?dM? i` M ç`B +?O i`+?- çB M +?O GBM? >²M h?€M? æB
;BÆ i v M|BX

óh +| w FB M5ô

"ÎB pb M;`v ?¬K [m F?B F i i?9+ i`"M +?B M HoM? pU+ i?b h`-M >Q`M? ok ç½ #B
ç°i M?B M M m w FB M F?B M K¼B M; QÌB ç m ;B"i KbM?- +MM; M?bM ¬M; X

h`-M >Q`M? ok çSM; /"v- b„+ K†i #bM? ioM? M|BX

óæ®B pÊB ç M; ?` i H`K T?| +?O i`+? GB M" M; - i #B m i?` T?ªM ç®BX

.QÆM; >¢Q >"K FBM? M; ¢+ M?bM ¬M; - M; ?B ?Q†+ M|BX

óh`-M ?mvM?- M; QÆB M; ?o F„ +?Q \ L; QÆB ç¢B #B m H" GBM? >²M h?€M? æB M

h`-M >Q`M? ok M?`M M?¢i M|BX

óh ç½ M; ?o F„- i +?d +¬M i`Î i?`M? K°i M; ?` pB M H" çO`²BX o`i`Q T?| +?O i`+
+?O GBM? >²M h?€M? æB M +?9M; i Xô

ó*€B ;b\ h•M çB M +?O\ô

«M; pW i?®i` - K¼B M; QÌB H-M M[ FBM? M; ¢+X L M #B i`^M; GBM? >²M h?€M
ao h?€M? æB M- +?Q iÊB M v +?d +| K°i çB M +?O K`i?¬BX GBM? >²M h?€M? æB
pÊB GB M JBM? H" pB + +U+ F€ [m M i`¼M; X J'm +?®i H" H9+ i`QÊ+ F?¬M; B çC
ok M|B i?"i [m€ ç°i M; °iX

h`-M >Q`M? ok H¢M? M?¢i M|BX

ó*€B M"v +| ;b F€\ GBM? >²M h?€M? æB M Hm¬M /•M +?O- ç` p`çB M +?O B +|
L?B i`QM; çB M i im pB ç½ iÊB +'T +?QM- ?ÆM M[ +| h?-M h?9 HoM? pU+ i` M -
L[i?S M?'i +O GBM? >²M h?€M? æB M i - F i?W i?-M F?Q GBM? >²M h?€M? u
M?B K çB M +?O GBM? >²M h?€M? æB M i i?b i?Q+? ?ÊT M?'iX "ÎB p"v ç / M? T
M M M?QÌM; +?Q +QM #ûX æ K [m M°B #° GBM? >²M h?€M? æB M +?9M; i ç½ i?

*€+ p`M;²B i` M ç`B +?O i`+? #B m ibM? F?€+ M? mX GQM; >¢Q h?-M K†i ç-v FB
æB M F?€+ i`QM; HÁM; ç m K„M; K°i +•m- +€Q ;B`X

L`v F?¬M; T?ªB H" +€Q ;B`b Q\ G9+ h?€M? æB M æ¢B h€B h`-M >Q`M? ok /B M
M?[M; i`QM; bQ i`B ç®B ç-m pÊB HQM; >¢Q h?-M- i?"K +?Q b m +m°+ +?B M HoM
H9+ K'm +?®i i?b ¬M; M; Q†i K°i i`, K i€K KQÆB ç°- M?QÌM; p`i`Q çB M +?O i?€M
æB m M"v w M; ?o a, M J æQ`M Zm M; \*?B h?-M >B +| ? B M; QÌB +?B K p`i`Q [r
" M; X *MM; H9+ ç| - i`QM; T?| +?O i`+? +| K°i M; QÌB i?m°+ p a, M J æQ`M Zm M;

iQÆM; H B b€m p` T?| +?O i`+? F?¬M; +| F?ª M,M; HB M ?ÊT K°i +?¶ #m°+ i°B +?
M?•M ibM? M¨v çQ i†M; i?“i H¨ HÈMX

L; v +ª Gw *?QM? h`U+ +kM; i?-K M;?o i`QM; HÁM;- iQM? iQ€M ;BÄB H„K5 h`-M
M?ªv` M?QÌM; p`i`Q- +?ŠM; M?[M; `mM; ç°M;- ?ÆM M[+¨M; F?B M a,M J æQ¨

GQM; >¢Q h?–M +QÌB M|BX

óh®i H„K- hQ J½- M? ¢B KÌB S?QM; GBM? L?B +¬ MQÆM;- +?9M; i ¢B i`QÈ+ i`m
?°B ?ÊTXô

óo•M; i?Q +?O i`+?5ô hQ J½ hB M ¢°i M?B M ¢SM; /"v ?"M? H `²B tQ v M; QÌB +?
*ª ¢€K T?€ ` +QÌBX >¼ F?¬M; +?d i`Î p - +ÁM ?Q" M K„ ¢¢i i? "M? F ?Q¢+?X æ®B
¢½ KÎ ` X

h`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ"MX

Zm M; *?B h?–M >B tm'i ?B M +® ;„M; ;BªK i?'T bU i²M i¢B- K¶B M; QÌB K†+ €Q +
GQM; >¢Q h?–M F?¬M; ? bY /KM; [mv M HU+ +?O i`+? GB M " M; +O KbM?- iU
i?QÌM;- ?¼ H†M; H) ¢B iÈB i`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ"MX

h`QM; i`mM; i•K ;B Q /`+? +| i? M|B H" ¢¬M; ¢9+ FQM M; QÌBX "ÎB pb [m M ? h?€
a,M J æQ" M ¢ m +?¼M i`Î p t2K H X :-M M?'i i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v- i`mM
æQ" M ¢†+ #B i M€Q M?B i- H" H9+ +| M?B m ¢² i®i M?'iX

æQÆM; M?B M ¢€K GQM; >¢Q h?–M b) F?¬M; M; WM; Î i–M; i?S M?'i- i`U+ iB T iÈ
H'M ¢€K M; QÌB iB M H M i`QÈ+X æ°i M?B M i`QÈ+ K†i M?ªv ` K°i i? M? MB M- +

óh®i [m€ `²B- `®i +m°+ H'v iÈB i v5ô

u F m H M pW H9+ +?†M ¢QÌM; ¢B +O ¢€K GQM; >¢Q h?–MX J'v ¢²M; #¢M +MM
+kM; p K†i ?QM; T?'M- ?Q M ?¬ M?ªv M?| i +?†M H®B ¢BX

óG"K T?B M +€+ M; QÌB- tBM M?QÌM; H®B +?QXô >"M ok ¢SM; +¢M? GQM; >¢Q h?
+| K'v i? M? MB M M; ?2 i?'v ¢QÈ+X

h? M? MB M /šM ¢–m [m v ¢–m H¢B- M?bM ¢€K M; QÌB GQM; >¢Q h?–M ¢ m K†+ €
i v v +–K K°i i? M? FB K iQ- i?Q¢i M?bM H" i` M; #` K T?€T T?`K +?'i F?¬M; i X
M"v +?d H" ¢®B pÈB i–M; i?S M?'i i`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ"MX

L?[M; i? M? MB M M"v /B M K¢Q `i F?€- +?d H" ?B M ` +| +?9i M; •v M; ¬X L?b
+?šM; M?[M; K†+ €Q +?Q" M;- ¢ b® M; QÌB ?ÆB +9B ¢–m- F?m¬M K†i #` p" M? Kk €
MB M H° ` p K†i ?B m F€ M?bMX

ó*€+ M; QÌB +kM; H" a,M J ;Bª\ *?9M; i¬B H" ¢°B [m€M [m•M a,M J æQ" M KÈB M
æQ" M b® K°i + 'T boXô h?B m M[# M +¢M? i? M? MB M /šM ¢–m FB m M; ¢Q M|BX

h? M? MB M i`WM; +¬ K°i +€B- M|BX

ó*€B M"v +| ;b ? v K" F?Q2 F?Q M; \ô L|B `²B v €v M€v ;"i ¢–m pÈB ¢€K >"M ok- +
i`€M? b M; # MX

L; ?2 K'v +?S a,M J æQ" M b® K°i + 'T bo- +€+ i?"M? pB M a,M J æQ" M Zm M; *?B
¢–m M?bMX

a® K°i + 'T boX h?"i H" / M? ?B m [m2M i?m°+ #B i # Q5 JQÌB M, K i`QÈ+ iWM; i?
i? M? MB M i` im´B i`QÈ+ K†i- K¼B M; QÌB +| +ªK ;B€+ i`, K K®B +ªK t9+ M; ´M M
GQM; >¢Q h?–M KdK +QÌB ;"i ¢–m pÈB ¢€K i? M? MB M a,M J ;Bª- /šM K¼B M; QÌ

*€+ i? M? MB M a,M J æQ" M b® K°i + 'T bo #ÎB pb MK +QÌB +O GQM; >¢Q h?–M K

LK +QÌB +O GQM; >¢Q h?–M M?Q ;B| tm•M T?'i p"Q K†i- H¢B M?Q K†i i`ÌB /•M; H
KB m iªX L?bM MK +QÌB +O ?„M- /QÌM; M?Q i•K HBM? ¢ m ¢QÈ+ i? M? i`vX

ó>„M i?"i ¢ T i` B M? Xô h?B m M[ H9+ i`QÈ+ T?€i ` iB M; FB K F?¬M; ¢QÈ+ # "i i

ó>bM? M?Q ?ÆB [m2M K„iXô h? M? MB M F?€+ M|BX

h? M? MB M /šM ¢–m ¢°i M?B M +?'M ¢°M;- i?'i i? M? FBM? ?¬X

óZm M; *?B h?—M >B5 >¼ H" i?"M? pB M a,M J æQ" M Zm M; *?B h?—M >B5 JÈB
i H"- H" çQ" M i`QÎM; a,M J æQ" M Zm M; *?B h?—M >B- GQM; >¢Q h?—M5 E?¬M;
+?S+ +?O i`+? i•M GB M " M; b Q\ô

*?B m ?¬K [m i?¬M; +€Q p i•M GB M " M; ç½ /€M i`QM; h?€M? i?"M?X

h?B m M[i?b i?"Q M|BX

ó.QÎM; M?Q M,K ç| a,M J æQ" M Zm M; *?B h?—M >B +kM; H" #„i ç—m iW b® K°i +'

L;?2 iB M; FBM? ?¬ +O ?¼- ç€K a,M J ;Bª tmM; [m M? ç m #` ?'T /šMX æ€M; iB
>¢Q h?—M ç½ #B M K'i î i" M +MM; +—m i? M; i—M; ? BX

J¼B M; QÌB çB i?ŠM; iÈB çdM? i—M; i`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ" MX aQ b€M? +
i—M; i`®M; i`ªB M?B mX

*ªM? iQÊM; MÆB M"v ;B®M; M?Q F?m M;?d M;ÆB- +| ;? MB K iQ i?QªB K€B-i`
çB iÈB- H" T iS+ +| ¬M; H½Q iB M H M +mM; FQM? ?"M? H ?QÊM; K¼B M; QÌBX

ó*€+ p` a,M J ;Bª i¬M FQM?- tBM ?ÄB +| pB + ;b +—M\ô

*| i? çB iÈB i—M; M"v ç½ ?B M` i?•M T?"M +O ç€K GQM; >¢Q h?—MX ædM? i—M;
/ M? ?B m KÈB p"Q çQÊ+X

GQM; >¢Q h?—M +ÎB tm®M; €Q +?Q" M; - KdK +QÌB M|BX

ó*?"Q M; QÌB- tBM ;B9T +?9M; i i?~K i` ç®B +?B m b® HQÊM; ;B€ i` +¬M; ?m•M-
#` iW +'T bY i?B i`î H M i`QM; i`mM; i•KX G"K T?B M M; QÌBX L;Q" B ` - +?9M; i
hBM?Xô

óo•M;Xô «M; H½Q +mM; FQM? ç€T- +?"K `½B HMB ` X

æWM; M?bM ¬M; H½Q M"v i`¬M; M?Q +?d H" K°i M?•M pB M T?K+ pK- M?QM; iW H
GQM; >¢Q h?—M +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ im pB ¬M; H½Q H" +'T i€KX

a m F?B i`î i?"M? a,M J æQ" M +'T / M? ?B m- ç½ F?¬M; +—M çB i bK i?S ;b içB ç
HB i #B m p"i T?~K- `²B HU +?¼M- iB M HÊB ?ÆM a,M J ;Bª +'T i?'T M?B mX >,
/`+? a,M J æQ" M +| p"i T?~K- i` M; #`- a,M J æQ" M +'T / M? ?B m +| i? Qm iB M
i? i`ª i?B m +¬M; ?m•M ç Km M|X æQÆM; M?B M i?B m MÊ +kM; T?ªB +| +QM b

h?ÎB ;B M F?¬M; H•m H„K- ¬M; H½Q #QM; +€B F? v çB i`î p - +mM; FQM? çQ F? v

h`QM; F? v +| K°i iBM? i? ?bM? +?[ M?"i- /`B +?WM; K°i Kûi- `°M; ?ÆM MY Kûi-
#B m ?bM? ªM?X h?Qç i i`¬M; iU M?Q #ªM i?m M?Ä +O K iBM? #bM? i`2Q M; Q" B

GQM; >¢Q h?—M H'v ` iBM? i? - +—K i`QM; i vX J" M ?bM? iBM? i? +?O v m H" HE
i M ç^M; i`QÊ+ +| K°i ?bM? M?ÄX

GQM; >¢Q h?—M #ªM M,M; M•M; i v +?d p"Q K°i +€B ?bM?X h?Q€M; +?®+ K°i Hm
i` M F?¬M; i`mM; - `ä `M; ?B M` i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌBX

æ| H" €Q +?Q" M; K T?€T ?Q H X •Q +?Q" M; K"m €K FBK- K†i i` M i? m iÆ p" M; -
/QÊB ?QÊM; H M i` M #B M b„+ - K†i /QÊB +MM; €K FBK- H M i` M +m®B +MM; i?
+| M9i- K°i pB M #ªQ i?ç+? FBK ?²M; +Ð M„K i vX *ª €Q +?Q" M; iÄ ` €M? b€M; /

hmv +?d H" ªM? +?B m M?QM; i?Qç i i`¬M; ;B®M; ? i ç² i?"i- iU M?Q p"i i?U+ #`v
`½B tQ v i`ÁMX •M? b€M; K„H - i?B i F ?mv MªQ p" €M? b€M; +'T bY i?B- /QÎM;
+?Q K¼B M; QÌB i?'v bU +QÎM; ççB +O M|X

«M; H½Q çQ H M K iBM? #bM? +?Q GQM; >¢Q h?—M +mM; FQM? çSM; K°i # M M

ó•Q +?Q" M; M"v i M H" Zm M; >mv h?€M? >Ä G h€M- +'T bY i?B- i?Q+? ?ÊT +?Q
[m M; KBM? p" ?Ä - +M; M;?B M; p K T?€T bQ ?Ä ? - H'v [m M; KBM? +' pk m
?ç i?'T M,K KQÆB T?—M i`,K HBM? HU+ +—M +?Q #'i +S K T?€T ?Ä H M"Q- +kM

T?-M i`,KX >ÆM M[F?B M +¬M; FQ+? K T?€T?Ä ? F K [m M; KBM? i?m°+ iQM
M,M; Zm M; >mv h?€M? .QÆM;- K¶B bY /KM; K°i H-M +¬M T?ªB T?ÆB /QÈB €M?
KÈB bY /KM; çQÊ+ M[X J°i F?B bY /KM; Zm M; >mv h?€M? .QÆM; b) /šM i?2Q i`i
i`QM; Zm M; >mv h?€M? >Ä G h€M- +?ÈT K„i bBM? ` Zm M; >mv h?€M? .QÆM; -
T?9i- i`MK H M #'i +S K T?€T M`Q b m ç|Xô

L?bM Zm M; >mv h?€M? >Ä G h€M iÄ €M? b€M; H'T H€M? H| K„i- i`i +ª i?`M? pB
*?B h?-M >B ç m M; ~M M; Æ- GQM; >¢Q h?-M +kM; F?-M; F?€+ ;bX

>¼ +| i?'v [m p`B i?-M F?Q- M?QM; M m #`M p # M; Q`B i?b +| H) Zm M; >mv h?
M?'i i`QM; +€+ i` M; #` ?¼ iWM; ;tTX

G•K >•K ç½ FQ+? ç°M; - €M? K„i b€M; M; ìB- ?"M F?-M; i? t¬M; p`Q i`QM; K`M b€M
i`QM; Zm M; \*?B h?-M >B- €Q +?Q`M; K T?€T M`v +?d i?Q+? ?ÈT KbM? vX >ÆM
i?S # M; Q`B tBM? ç T`²B5

«M; H½Q M|B iB TX

óZm M; >mv h?€M? >Ä G h€M M`v iW w M; ?o M`Q ç| i?"i` ç½ pQÊi [m i` M; #`
bY i?B p` i?-M F?Q- +?d FûK MY çŠM; +'TX æ®B pÈB HQ¢B i` M; #` çŠM; +'T M
?O ?Q†+ H` i?S i?-M F?QX \*?d H` i` M; #` +'T #"+ M`v b® HQÊM; i?Q i?Êi; -M #`
?B K i?'vXô

óh`B HB m bY /KM; Zm M; >mv h?€M? >Ä G h€M H` /•v ;•M ?Ä HQM; i? K p`Q `v
F?€+X L?bM iW +?'i HB m i?b +| i? ç¢i iÈB KS+ i?-M F?Q- +?d H` i`QM; [m €i i`
i`B HB m î; B[ [m M; KBM? p` HY [m € M|M; +?€v +?Q M M tm'i ?B M tmM; ç°i- +
M; QÐM; +Y i?-M F?QXô

GQM; >¢Q h?-M M? ;"i ç-m- M?bM G•K >•K î# M +¢M?X S?€i ?B M G•K >•K M; •v
#° /€M; ;B®M; M?Q H` +?ªv MQÊ+ KB M; p`vX

óh¬B i¬B ô

GQM; >¢Q h?-M M?`M F?-M; çQÊ+ #`i +Q`B- K v K` F?-M; ?ÄB vX >„M ?ÄB ¬M; H

óhB M #®B- Zm M; >mv h?€M? >Ä G h€M +¬M # Q M?B m ;B€ i`` +¬M; ?m•M ç ç
«M; H½Q +?-M +?ì K°i H9+- M|BX

óZm M; >mv h?€M? >Ä G h€M v i; B€ H` ? B i`,K #®M KQÆB p¢M ;B€ i`` +¬M; ?m
L; ?2 +QM b® M`v- K¼B M; Q`B ?Qi M; KK F?Q H¢M?X

L M #B i`^M; ;B€ i`` +¬M; ?m•M `i [mw ;B€- ;¬M M?Q H` ;'T i`,K H-M FBK i X >
i`` +¬M; ?m•M- +QB M?Q H` ç®B pÈB a,M J æQ`M +'T / M? ?B m i?b +kM; H` +QM
iWM; ?ÄB ¬M; M°B p ;B€ +ª ç´B i` M; #` +'T bY i?B- GQM; h?B M 'M M|B +?Q ?„M
ç´B ;B€ iW M,K KQÆB p¢M ç M K°i i`,K p¢M +¬M; ?m•MX h` M; #` +'T bY i?B ç†+
p¢M +¬M; ?m•MX

L?QM; F?-M; M; ì KÈB pW QM; w M| i?b ` i?S ç„i M?Q p`vX

a,M J æQ`M Zm M; *?B h?-M >B iQ+? Hkv ;B€ i`` +¬M; ?m•M M?B m M,K [m imv
M?QM; GQM; >¢Q h?-M M?"M ç`M? +?d F?QªM; K°i M; ~M p¢MX G-M M`v ?¼ ç M
ç°BX L m K°i #° iB m T?Q ? B i`,K p¢M ;B€ i`` +¬M; ?m•M i?b +| +?9i +?`m F?-M;

óhB M #®B- ;B€ i`` +¬M; ?m•M +O ç°B +?9M; i¬B +| i´M; b® H` # Q M?B m\ô GQ
KbM? Kî KB M; ?ÄBX

E€ i?"i HÁM; ?„M ç½ [mv i ç`M? H`v €Q +?Q`M; K T?€T M`v `²BX G•K >•K H` K T
ç°B- ;BÄB M?'i H` #¢Q T?€i + Q- i?QÆM; i´M + QX L m +| F„ M,M; M?Q Zm M; >m
F?€M; K i°+ imv i ç®B H` ç¢B imv i +?B mX

L?„+ iÈB ;B€ i`` +¬M; ?m•M +O Zm M; *?B h?¬M >B i?b #B m ibM? ¬M; H½Q #B M
 M,K H½Q +¬M; i€+ i`QM; i¬M; + Q M?`i i`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ`M- ç®B pÈB
 [mv i ç`M? bY i?`M? GB M " M; i?b F?¬M; `ä`M; H„K- M?QM; ç†+ #B i M?çv +ªK
 i?`v [m ;B€ i`` +¬M; ?m•M F?OM; #® +O F?¬M; Qi a,M J æQ`M +`T / M? ?B m-
 Zm M; *?B h?¬M >B i`QÈ+ K„i F?B M H½Q `mM; ç°M; M?`iX
 h` M H M? #`B +¬M; ?m•M +! ;?B `ä im`B p` +¬M; iQ+? a,M J æQ`M çç i çQÈ+ +O
 ç¬m ¬M; H½Q ;†T ç€K GQM; >çQ h?¬M- +ÁM iQÎM; `^M; #ÎB pb im pB ?¼+ Q M M #
 ;?B +?ûT i`QM; H M? #`B +¬M; ?m•M KÈB #B i- M?[M; M;QÌB i`QÈ+ K„i ç9M; H` i?
 M?[M; i? M? MB M M`v ç HçB i`ªB [m - +¬M; ?m•M F?B M M;QÌB `mM; ç°M; i` M
 óh¬M FQM? çQ`M i`QÎM; GQM; >çQ h?¬M- i`M; b® ;B€ i`` +¬M; ?m•M +O [mw çQ
 KQÆB ? B pçM i€K M;`M b€m i`,K # KQÆB K®iX "ÎB pb +€+ p` ç½ H` a,M J ;Bª+`
 #'i +S p`i T?`K M`Q içB i`mM; i•K ;B Q /`+? +O +?9M; i ç m çQÈ+ Qm ç½B ;BªK
 J°i M;`M ?ÆM #®M i`,K pçM- imv i ç®B H` +QM b® F?B M M;QÌB `mM; ç°M; X æ†+
 .QÆM; o,M *?B m- æQçM R+ M;?2 tQM; +`M; i? K F?ŠM; ç`M? bmv çQ€M +O KbM
 >çQ h?¬MX *¬M; ?m•M +O # M;QÌB i? K p`Q +?d bÊ ?ÆM K°i i`,K pçM K` i?¬B
 M?B M ?¼+?B K HÌB iQ
 æ9M; H9+ M`v- H®B p`Q çdM? i¬M; i`mv M ç M ;B¼M; +O hQ J½ hB MX
 óN - €Q +?Q`M; K T?€T ç T [m€X æçB + - +€B M`v H` +?m`M #` +?Q i¬B ?ª\ô
 *?d i?`v hQ J½ hB M K M; i?2Q ç! ?Q i`„M; M?Ä +O ;½ çB ?QÈM; K¼B M;QÌBX
 S?QM; GBM? L?B K†+ p€v /`B K`m i`„M; - +`M; i? K T?M ?ÊT / M? ?B m ç! ?Q i`
 GBM? L?B ?`M? H pÈB GQM; >çQ h?¬M p` K¼B M;QÌB tQM; - €M? K„i `ÆB p`Q K`M
 G h€MX
 " M FB i?b G•K >•K ç½ iS+ ;B`M i`WM; hQ J½ hB MX
 ó*€B ;b K` +?m`M #` +?Q ¬M; \ æ•v `ä`M; H` i` M; #` K T?€T bQ ?Ä ? +?9M; i¬B
 hQ J½ hB M ?W K°i iB M; - M!BX
 óæWM; M!B ;B¼M; ç!- t2K K`m b„+ HB M #B i +! [m M; i?m°+ iQM?- ç•m` ?Ä ?
 T?€T bQ- H` KK+ bQ5ô
 G•K >•K ç°i M?B M MÎ MK +QÌBX
 óæQÈ+ i?¬B- M?QÌM; +?Q ¬M; ç!Xô
 hQ J½ hB M M;`M` X
 ó*! /QÈ+ + - iW F?B M`Q ¬M; / M!B +?mv M p`v\ô
 G•K >•K #U+ KbM? M!BX
 óh¬B M?QÌM; +?Q i?b ¬M; +! i? K†+ b Q\ «M; H` K T?€T bQ ?ª\ hQ`M GB M " M;
 i? B i?¬BX «M; K†+ €Q +?Q`M; K T?€T F?¬M; i? /m¶B i?ŠM; +?•M i?b +ÁM +! i?
 ¬M; +?`m K†+ M!` +?B M i`QÌM; i?b + çQ M; v H`T iS+5ô
 L;?2 v M!B p`v- b„+ K†i hQ J½ hB M #B M O`kX æ9M; i?`i- ;½ ç9M; H` KK+ bQ- M
 ;B€T5 J†+ €Q +?Q`M; /`B i`QM; M;QÌB +?d bÊ +?Q T?€i ?mv` i€+ /KM; - +?QM?
 M!X
 GQM; >çQ h?¬M M!BX
 óæQÈ+ `²B- +€+ M;QÌB i`QÈ+ iB M M;²B tm®M; ç½X S?QM; GBM? L?B iB m i?Q-
 F?¬M; \ô
 S?QM; GBM? L?B M!BX

ó*€B M"v H" Zm M; >mv h?€M? >Ä G h€M- ç M iW K°i /B iQ+? ?Ä iBM? HBM?- H
?B K +|X Pi M?'i i`QM; H`+? bY GB M " M; i?b M| H" ç°+ M?'i p¬ M?'X L?QM; €Q
iQM?- Km®M bY /KM; M| +¬M çQÊ+ M| i?W M?"M ç½X h¬B ç M;?'`+€+ M;QìB i`QÊ
M?"M i?b KÈB [mv i ç`M? +| Km ? v F?¬M;Xô

«M; H½Q +kM; ;"i ç¬m M|BX

óS?QM; GBM? L?B iB m i?Q M|B ç9M; - i¬B +kM; ç M;?'`H"K p"vXô

GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç¬m M|BX

óo"v çQÊ+ `²B- H"K T?B M M;QìB çQ M| ç M ç•v- +?9M; i iB TiK+ t2K ;?B +?ûT i
L;|Mi v +?mv M tm®M; /QÊB- GQM; >¢Q h?¬M imv M +?¼M K°i p"i F?€+- K" M b€M
t M? M;¼+ tm'i ?B M i` M F?¬M; i`mM;X

S?QM; GBM? L?B H"TiS+ H„+ ç¬m- M|BX

óæ•v H" +?Q K T?€T bQ i?Ov ? /MM;- F?¬M; i?Q+? ?ÊT +€+ M;QìB- +| i? +?Q [m
*¬ F?€ ?B m `ä M,M; HU+ +O +€+ i?"M? pB M a,M J æQ" M Zm M; *?B h?¬M >B-
i` M; #` çÐ i®M bS+ M?B mX

hB Ti?2Q +~M i?"M +?¼M HU - i`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ" M F?¬M; m' M; H"
i`QM; iQ" M GB M JBM?- M; v +ª S?QM; GBM? L?B +kM; M|B MÆB M"v +?S i` M;
;'T K'v H¬M ç¢B T?ÁM; ç'm ;B€ h?€M? JBM? +O +¬X

Zm€ i`bM? HU +?¼M K'i +ª #m' B +?B mX h?¬M F?Q b) F?¬M; tm'i ?B M i¢B ç•v
i?¬M F?Q tm'i ?B M H"TiS+ #` h?€M? æB M iQÆM; SM; H'v çBX >ÆM M[i?¬M F

L?QM; i¢B ç•v ?¼+ kM; çQÊ+ ç M F?¬M; Qi ç² i®i- +m®B +MM; +| ?ÆM KQìB i` M
çQÊ+ ç M +'T #'i ?O +| # #°X

óæQ" M i`QîM; GQM; >¢Q h?¬M i¬M FQM?- b m F?B ;BªK ;B€- M?[M; i` M; #` M"v i
KQÆB ? B p¢M ;B€ i` +¬M; ?m•MX *€+ M;QìB H" a,M J æQ" M +'T / M? ?B m- +|
i` +¬M; ?m•M- H¢B i`W çB +¬M; ?m•M p®M +| i?b +ÁM FûK ?ÆM K°i i`,K p¢M- M;C
M"Qìô

"Ä çB\ G"K b Q #Ä çB çQÊ+ \ J¶B K°i i` M; #` MÆB M"v ç m ç½ +| ç®B iQÊM; imv
? v #ÄX

E?¬M; çÊB GQM; >¢Q h?¬M KîKB M;- S?QM; GBM? L?B ç°i M?B M M|BX

óh¬M H½Q- a,M J æQ" M Zm M; *?B h?¬M >B H" M;QìB H½M? ç¢Q +O i•M GB M "
w H'v i?•M T?"M +?O M?•M ç¢B T?ÁM; ç'm ;B€ h?€M? JBM? #ªQ çªK +?Q ?¼- +S
h`QM; pÁM; M,K M,K ?¼ M?'i ç`M? +| i? i`ª ? iXô

«M; H½Q #` +¬ ;¼B H" h¬M H½Q +?¬M +?ì K°i H€i- M|BX

ó*?mv M M"v i¬B +¬M ?ÄB K†i i` M KÈB çQÊ+Xô

óE?¬M; +¬M tBM +?d i?`- çQ ?¼ çBXô J°i i? M? •K [m2M i?m°+ #¶M; p M; H MX
L; v b m ç|- K°i M;QìB [m2M #QÊ+ ` F?ÄB ;B M T?ÁM; Kû i`QM; çdM? i¬M;X
L?bM i?'v M;QìB M"v- GQM; >¢Q h?¬M FBM? M;¢+ F m H MX

ó.QÆM; ;B ;B - b Q M;"B î ç•v\ô

«M; H½Q ç°i M?B M #QÊ+ ` F?ÄB T?ÁM; M"v +?QM? H" F} bo K¢M? M?'i E} ao h
hBM? E?¬M; h?¬M h?€M? F} bo- .QÆM; >¢Q okX

.QÆM; >¢Q ok KdK +QìB M|BX

ó*?O i`+?- i`mM; i•K ;B Q /`+? a,M J æQ" M p" i?€T M?B K pK a,M J æQ" M p®M +?
[m `i Qi M;QìB #B i +?mv M M"vX s2K M?Q H" çB M +?O GK+ æ¢B h?€M? æB M

æQ" M + ? 9 M ; i i ? " M ? K ° i ? - K ¶ B ç Ì B ç m + | K ° i p ` a , M J + ? O [m M - + ? d + | a , M J
K È B + | i Q + € + ? # B i b U i ² M i ¢ B + O ` a , M J + ? O [ m M X a , M J + ? O [ m M T ? K i ` € + ? i
ç M a , M J æ Q " M - + | i ? M | B H " ç ¢ B [m ¢ M ; B + O i ' i + ¢ a , M J æ Q " M X a , M J + ? O
i X L m + ? O i ` + ? + | ? S M ; i ? 9 i ? b a , M J + ? O [ m M ç Ì B i B T i ? 2 Q i ` m v M + ? Q M ; Q Æ
L | B ç M ç • v - w + Q Ì B i ` M K t i . Q Æ M ; > ¢ Q o k + " M ; ç " K X æ ® B p È B M ? [ M ; M ; Q Ì B i `
p W H Á M ; ç M F ? ¬ M ; i ? ? " B H Á M ; i ? K ç Q Ê + M [X æ † + # B i H " ç ® B p È B # ® + K + +
+ m ® B + M M ; + | i ? M | B H " / M M ; i W ? Q " M K „ ? b M ? / m M ; X > B M i ¢ B i ? • M T ? " M + O C
M M / M H " H ½ Q - F ? B ç ® B K t i G Q M ; > ¢ Q h ? - M + k M ; T ? ¢ B F m K ° i i B M ; + ? O i ` + ? X
G Q M ; > ¢ Q h ? - M p ° B H „ + ç - m M | B X
ó . Q Æ M ; ; B ; B - i ¬ B ç ½ + | ` i M ? B m p B + ` ² B - F ? ¬ M ; ç ¢ K M ? B K M ´ B a , M J + ? O [n
M ? Q p " v - [m ¢ M H w a , M J æ Q " M i ? K i ` , K M , K + k M ; F ? ¬ M ; i ? " M ? p ' M ç X * | M ; Q Ì B
+ O i ' i + ¢ a , M J ; B ¢ + ? 9 M ; i ¬ B X ô
. Q Æ M ; > ¢ Q o k M | B X
ó æ Q Ê + ` ² B - + € + M ; Q Æ B + ' i ç ² ç B - M ? [M ; + ? m v M F ? € + i b) t Y H w b m X * ? „ + + € -
æ B M \ æ W M ; [m M K ' v p B + i ç ½ M | B p È B M ; Q Æ B X * ? 9 + + € + M ; Q Æ B i ? " M ? + ¬ M ;
G Q M ; > ¢ Q h ? - M ; B Æ M „ K i v T ? ¢ B M ; M ; M ; U + - ? Q È M ; . Q Æ M ; > ¢ Q o k ? " M ? H F }
ó . Q Æ M ; ; B ; B - + ¢ K Æ M M ; " B ç ½ ? ¶ i ` Ê + ? 9 M ; i ¬ B - + ? 9 M ; i ¬ B M ? ' i ç ` M ? b) F ? ¬ M ;
. Q Æ M ; > ¢ Q o k K d K + Q Ì B M | B X
ó h F ? ¬ M ; T ? ¢ B ? ¶ i ` Ê + € + M ; Q Ì B K " H " ç ® B p È B i Q Æ M ; H B ç ® B F ? € M ; K i ° + X ô
h W M ; # ° i ` M ; # ` + ' T b Y i ? B H ' T H € M ? € M ? b € M ; H | K „ i # ` K ¼ B M ; Q Ì B + ? B M ? m
M " v - G Q M ; > ¢ Q h ? - M F ? ¬ M ; + | + € B M " Q X h ? ¢ B L ? B + k M ; + ? d + | K ° i M ° B ; B € T T ? O
H " K ° i # ° b € m p B M [m ¢ + - m i ? O v i B M ? + ' T b Y i ? B X J ' v M ; Q Ì B F ? € + i ? b + | i ? m ? Q
o Q Æ M ; L ; m v M L ; m v M ç ´ B K ° i € Q ; B € T + ' T b Y i ? B - + k M ; ç Q Ê + M ? B m o ¬ L ; • M h ?
G - M i ` Q Ê + + ¬ b Y / K M ; * U G B M ? h ? - M i ' K i ? m š M ? Q i ´ M o ¬ L ; • M h ? O v h B M ? - + | H
h ? - M i ' K i ? m š M + | i ? H - M M [i Ä ` € M ? b € M ; + ' T b Y i ? B + O M | X E ? ¬ M ; - + ? „ + H
? i # ¢ v p B M o ¬ L ; • M h ? O v h B M ? - * U G B M ? h ? - M i ' K i ? m š M + | i ? ç ¢ i ç M + ' T # ' i ?
G • K > • K i ? m ? Q ¢ + ? + " M ; H È M - € Q / " B K T ? € T Z m M ; > m v h ? € M ? > Ä G h € M - + Á
i Q Ê M ; / M M ; # ¢ Q i ? ¢ + ? ? Ä H Q M ; i B M ? ? ¢ + ? H " K + ? O X > B # ° M " v ç m H " + ' T # ' i ?
i ` M ; - G • K > • K i ? m ç Q Ê + H È B H È M M ? ' i X
h Q J ½ h B M F ? ¬ M ; + ? ¼ M i ` M ; # ` - S ? Q M ; G B M ? L ? B M | B + ¬ ç ½ + ? m ~ M # ` K ° i # °
h B M i ¢ B ç ¢ B T ? Á M ; ç ' m ; B € h ? € M ? J B M ? X
> " M o k p " h ` Q Æ M ; S ? | M ; S ? | M ; F ? € + i ? Q Ì M ; H " F ? ¬ M ; + ? ¼ M # ' i + S i ` M ; # ` M " Q X
i m v F ? ¬ M ; M | B ` M ? Q M ; K ¼ B M ; Q Ì B H Ì K Ì ç Q € M ç Q Ê + K K + ç Q + ? + O ? ¼ X > ¼ ; B C
i B m H " h ? - M ' M p Q Æ M ; i ¼ M ; m v M # ° i ` M ; # ` + ¬ M ; T ? Á M ; K ° i i ? X
E ? ¬ M ; H U + ? ¼ M # ' i + S i ` M ; # ` ; b i ¢ B i ` m M ; i • K ; B Q / ` + ? a , M J æ Q " M + ? Q M ? H
F ? ¬ M ; ç + ? Q K b M ? ç Q Ì M ; H M B X
a Q b € M ? p È B ? ¼ i ? b . Q Æ M ; o , M * ? B m - æ Q ¢ M R + + ? - M + ? Ì ; B • v H € i - ç m H U + ? ¼
+ ® w b „ T t T - . Q Æ M ; o , M * ? B m ç Q Ê + b Q M ; i ` ¼ M ; F B K + ' T b Y i ? B - æ Q ¢ M R + i ? b
K ° i i ` ¼ M ; F B K + ' T b Y i ? B X \* ? d i ` M ; # ` + O ? B M ; Q Ì B ç ½ i B m ? Q ? Æ M b € m i ` , K
h ` W + ? Q M # ° i ` M ; # ` i ? m ° + p + € M ? • M ` - G Q M ; > ¢ Q h ? - M + Á M K m p " B # ° i ` M
h ` Q M ; ç | + | ? B p B M ç M / Q Ê + / M M ; + ? Q + Q Ì M ; ; B ¢ + ' T + ? Q M M ; ° ç ¢ Q H o M ? p U + -
H " F ? O M ; F ? B T X > B p B M ç M / Q Ê + M " v ç Q + ? Q G • K > • K p " h Q J ½ h B M X
h ` Q M ; a , M J æ Q " M Z m M ; * ? B h ? - M > B # ¢ v M ; Q Ì B i ? b + | # ® M ç Q Ê + H o M ? p U + - K
H " h ? - M ' M p Q Æ M ; i ¼ - + ? Q M M G Q M ; > ¢ Q h ? - M Q m i B M [m M i • K G • K > • K p " h

hmv h`QÆM; S?|M; S?|M; +kM; H" + 'T +?QM- M?QM; ;B®M; M?Q >"M ok- v +?O q
/QÊ+X

h` M; #` çQ" M ç°B F?B M GQM; >¢Q h?—M i?Q+? M?'i H" K°i #° +| i M h?m'M h?B
K°i bÊB /•v +?mv M- M m F?¬M; T?ªB K†i i` M H'T H€M? €M? b€M; / + K ç¢B #B
F?€ H" #bM? i?QÆM; X L; mv M pÁM; + ' K"m #¢+ çÆM; BªM +| F?ªK K†i i?Ov iBM?
?Q imv i- F?€ H" ç°+ ç€QX

aÎ /o +| i M H" h?m'M h?B K oU+ H" #ÎB pb i` M; #` + 'T bY i?B M"v iW w M; ?o M"Q
pU+X

L; QÌB bÎ ?[m M| +| i? i¢B iBM? i?—M HU+ +?d /šM `| i p"Q HBM? HU+- iW i`QM; h?
çÊi h?m'M h?B K oU+ HB M iB T p"Q M; QÌB ç²M; #¢MX h`QM; H9+ +?B M ç'm i?b
h?m'M h?B K Zm M; HB M iB T ç²M; #¢M i?m'M /B iÊB +¢M? KbM?X h?m'M h?B K
+?QM? H" M|B /M ç²M; #¢M #` HoM? pU+ +O F ç`+? ?¢M+? i?b +kM; pšM +| i?

L?QM; h?m'M h?B K Zm M; +| ?¢M+? - ç| +?QM? H" M; QÌB #` i?B i`B M TªB iU q
? pÊB M; QÌB i?B i`B M çQÊ+X

*| i` M; #` çQ" M ç°B M"v- i? K p"Q iBM? i?—M HU+ +QÌM; ç¢B +O GQM; >¢Q h?—M
i? H'v i?•M T?"M i`K +°i çQ" M ç°B iMv i?ÌB çB m T?®B p` i`Q ç²M; #¢M- ?ÊT pÊB
HÈM bU bBM? i²M i` M +?B M i`QÌM; +O a, M J æQ" M Zm M; *?B h?—M >BX

*| i? M|B- ?¬K M v ç' B i` M; F?B M i?U+ HU+ i' M; i? +O a, M J æQ" M Zm M; *?B
p¼i i?U+ +?'iX æÊB çB iÊB E} ao h?€M? æB M çQÊ+ h?—M 'M pQÆM; i¼ +?'T M?"
æQ¢M R+ iB M ?"M? i?Y i?€+? EBK hBM? *Æ hÁ F} bo- K°i ç°B a, M J æQ" M K¢M?
+| ç M; bBM? ` X

æ K ç| - +€+ i?"M? pB M Zm M; *?B h?—M >B +?B M? m iW #B i M; QÌB i?•M +O
? B- i`ÌB KÊB i` KÌ b€M; i?b ?¼ ç½ +MM; +€+ +QÌM; ;Bª E} ao h?€M? æB M i? K;
h?€M? i?"M?- çB ?QÈM; L; U GQM; [m M +| E} ao h?€M? æB MX

*MM; H9+ ç| - i•M GB M " M; #„i ç—m M? M? +?| M; p" M +?mv MX Gw *?QM? h`U+ p"
i?"M?- T?K i`€+? t•v /UM; p" ?m'M Hmv M- ç M?'i- ç M?' [m•M çQ" M i•M GB M "
ç½ F?~M + 'T çB m ç°M; +QÌM; ;Bª +?S+ M; ?B T i¢B h?€M? i?"M? p" Î; —M ç| iB M
K°i T?—M +QÌM; ;Bª i? K; B h?€M? æB M æ¢B h€B H—M M"v +kM; Î H¢BX

G"K ? B [m•M çQ" M i' ?ÊT # M ç—m +O i•M GB M " M; i?b i' i M?B M b) çQÊ+ ? i
K¢M? M?'i- /Q ç| T?¬ #`v ` +?QM? b€+? +?QM? t€+ +O GB M " M; - ç / /"M; /šM
iQÌM; p"Q i•M GB M " M; X

J i°+ - J æ¬ - J >Q" M; +mM; X

ó*€B ; b\ GQM; >¢Q h?—M F?¬M; +? i\ô

J h?—M >Q" M; S?QM; h9 ç¬B i v #| T i v p` M; ? #¶M; /MM; bS+ - #| T i v p` M #ªQ i;
M?QM; F?¬M; tm' i ?B M #'i +S /'m ?B m ?Q ?ÄM; X L; ?2 M|B #ªQ i¼ M"v /MM; tQÆ
çÌB i?S M?'i +? i?"M?- ç¢B #B m +?Q mv M; ?B K J h?—M >Q" M; - +| w M; ?o +U+
i°+X

:? /QÈB i v J h?—M >Q" M; - "ªQ #bM? ioM? M; ²B ç| - K€B i| + /`B iQK ç2M tä i` M
i`QÊ+ i?b #•v ; BÌ v i`—K 'M `i M?B m- i?Q¢i i`¬M; iU M?Q T?Q iQÈM; çB m F?„+
i€B M?ÊiX L; ?2 iÊB # +?[GQM; >¢Q h?—M- €M? K„i p®M #bM? ioM? ç°i M?B M #B
çB M t i [m J >Q" M; +mM; - +?Q /M H" J h?—M >Q" M; +kM; M?2Q K„i H¢BX

h?ÌB ; B M M, K M, K- "ªQ bQ pÈB i`QÊ+ FB iU M?Q #B M i?"M? M; QÌB F?€+X h
M?B m- BK H†M; Qi HÌBX L?QM; +?d +| J h?—M >Q" M; KÊB `ä `M; - i`QM; F?QªM
; B€ iQ HÈM # Q M?B mX *?Q /M H" L M #` K i°+ tQM; H" *?B M *m²M; J h?—M- p
+kM; F?¬M; i? bQ b€M? pÈB "ªQX

G`K +QM i` B J h? -M >Q`M; - i` M M; QÌB "aQ +?av ?mv i K¢ +? L; ?` +? h?B M J C
M? 'i- i? K p`Q + -M KŠM F? „ + F?` M?Q p`v- im pB +O v ç½ bÈK #B M ç`B M; ?B M;
æSM; # M /QÈB #€Q +€Q +?QM? H` i?®M; HoM? +`K p [m•M > „ + HQM; J h? -M >C
óæ9M; H` p`v i?Q # ?¢X h?2Q i?€K iY +O +?9M; i i`QM; GB M JBM? h?€M? æB
+?ŠM; M?[M; F? -M; +? i- +ÁM /šM i?2Q a, M J æQ`M +O ? „M i? K; B h?€M? æ
h?€M? æB M- çQÊ + [m€M [m•MX GQM; >¢Q h? -M #B m ?B M i?U + HU + +U + F€ +Q
HoM? pU +Xô >Q`M; h?QÊ + +mM; FQM? M|BX
"aQ i`T i`mM; iBM? i? -M H „M; M; ?2- #B m iB M? M?bM M?Q #bM? ioM? M?QM; ç-
ç`KX
J h? -M >Q`M; M?Qm +?†i K`v- i` -K ;B¼M; M|BX
óh iU i v ;B i +? i GQM; >¢Q h? -M- b Q +| i? b®M; H¢B çQÊ +\ h`€B iBK ç½ #` ?
HQ¢B K¢M? ?ÆM M[+kM; F? -M; i? ?²B bBM? ? „MX hBM iS + M`v +? „ + +? „M +|
T?€i ç°M; i`i +ª i?€K iY +O +?9M; i # M M?•M HQ¢B F? -M; iB + i`ª +€B ;B€ M`Q i
M? M? H M5ô
óo•M; X " ?¢- T?ªB +?, M; M?•M HQ¢B +® w #`v K i`"M\ô >Q`M; h?QÊ + ?ÄBX
J h? -M >Q`M; M|BX
óE? -M; T?ªB F? -M; +| F?ª M, M; X h iU i v ç€M? +? i GQM; >¢Q h? -M +ÁM +| b B
M?•M HQ¢B T?ªB H`K p`v\ *?ŠM; H) i?€M? +?B M ?ÆM #®M M, K i`QÊ + +ÁM +?Q
óS?K ?Q`M; - ?½v ç i çB K°i +?mv M iÈB # M M?•M HQ¢BX L m GQM; >¢Q h? -M +
+O ? „MXô
Í i`QM; HÁM; "aQ- ?"M M?`i +?d +| K°i M; QÌB- ç| +?QM? H` GQM; >¢Q h? -MX G
M€i HÁM; iU iBM +O v- +ÁM F?B M v K`i çB M; QÌB ç`M #` KbM? v m M?`iX *kM; F?
+?'T MB K- F? -M; çO bS + K¢M? i?b i`i +ª +?d H` ?QªQX "ÎB p`v- K`v M, K M v v çB
#` +?Q iQÆM; H B KbM? iB T M?"M p` i`Q J h? -M >Q`M; X
óE? -M; çQÊ +- +€B M`v F? -M; +-M i?B iX GQM; >¢Q h? -M ç9M; i?U + ç½ +? iX >Q
J h? -M iÈB ç•v- i +| HÌB Km®M ?ÄBXô
óo•M; Xô >Q`M; h?QÊ + +mM; FQM? ç€T- M? M? +?|M; `ÌB çBX
"aQ i` -K ;B¼M; M|BX
óS?K ?Q`M; - i F? -M; ?B m- i¢B b Q M, K ç| M; QÌB F? -M; #, K t€ + ? „M i?"M? i`, K K
#¢M p` i?B i? +O ? „M çB\ô
æ®B pÈB çB m M`v v Hm -M F?| ?B m- F? -M; `ä i¢B b Q J h? -M >Q`M; H`K p`vX
a „ + K†i J h? -M >Q`M; #B M F?| +QB- ?W H¢M? M|BX
ó*?mv M M`v F? -M; +-M M; QÆB ?ÄB- i +| w ç`M? +O KbM?X h H`K M?Q p`v i`i M
"aQ F? -M; KÍ KB M; M[- +9B ç -m- BK H†M; X
*MM; pÈB im`B i€ + p` bS + K¢M? i, M; H M- ç` p` +O v i`QM; K i° + M; `v +`M; + QX
ç m M?Q i? - F?B pŠM H` i?€B iY- i?2Q im pB i, M; H M- ç` p` Í i`QM; L; ?` +? h?B
+`M; + Q- K½B ç M F?B J h? -M >Q`M; ;B` +ª #` pQÊ i [m - ?Q† + H` H½Q J h? -M
ç` p` J h? -M >Q`M; X
h`QM; H` +? bY K i° +- i?"K +?Q tm`i ?B M pB + J h? -M >Q`M; çÌB iB T i?2Q iU i v
çÌB i`QÊ +X
h?ÌB ;B M F? -M; H•m H „K- hBM? J h? -M L; ä a E? „ + +| >Q`M; h?QÊ + i?2Q b m c
óæ¢B + - M; QÆB FB K i\ô L; ä a E? „ + +mM; FQM? ?`M? H ?QÈM; J h? -M >Q`M
ç -m pÈB "aQ w #ªQX

"^aQ +?d ?ÆB ?¢ i?'T M;QÌB M?QM; F?¬M; ¢SM; /"v- +kM; F?¬M; H M iB M;X
J h?¬M >Q" M; M|BX
óh K ¢ - +?„+ >Q" M; h?QÈ+ ¢½ M|B pÈB M;QÆB `²BX " M M?•M HQ¢B i`mv M ¢ M
b®M; H¢BX *?mv M M"v M;QÆB i?'v b Q\ô
hBM? J h?¬M L;ä a E?„+ #”i +QÌB M|BX
óhBM ¢²M K" i?¬BX *?ŠM; H) ¢¢B + ¢½ [m M- GQM; >¢Q h?¬M H" #` M;QÆB iU i v
?„M +? i i iWM; H”T iS+ iB M i`B iQÆM; H B K i°+ +?9M; i X hmv i i?B i`B M +
i?QÌM;- M?QM; i i`¬M; i?'v H" iQÆM; H B K i°+ `¢M; `Ð i? M? i? M;X l v ?B T i`Q
hmv i F?¬M; #B i i¢B b Q M?•M HQ¢B H`K M?Q p"v- M?QM; +| i? +?„+ +?„M `^M;
+? i`²B- mb iBM :`B{M ?ŠM H" +kM; +? i i?2QXô
L;?2 L;ä a E?„+ F?ŠM; ¢`M? ¢€T- +^aK t9+ +O J h?¬M >Q" M; i?^aHÄM; ¢¬B +?9i
óL m ¢½ p"v i?b i®i M?'iX h +?d bÊ M?•M HQ¢B +| +€+? ;b ¢†+ #B i b®M; H¢B ?„M
G9+ M"v "^aQ ¢°i M?B M M|B +?2M p"QX
óh K i?9+- M m M?Q M;QÆB K°i H¬M M[i?B i`B M æ¢B .U L;¬M h?m”i i?b +| i? iB
GQM; >¢Q h?¬M F?¬M;\ô
J h?¬M >Q" M; M?QÈM; K"v- M|BX
ó "^aQ- F?¬M; M M M|B HmM; imM;5 L;QÆB +?Q `^M; +| i? iMv iB M i?B i`B M ` æ
E?¬M; T?^aB M;QÆB F?¬M; #B i M,K ¢| i K i?9+ M;QÆB pb i?B i`B M ` æ¢B .U L;
;B M # Q H•m- ;¬M ¢•v KÈB pW ?²B T?K+ H¢B K°i +?9iXô
h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

83dX *?QÆM; k83, h?B M L?•M >ÊT L?'i

.`+? ;B^a, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

L;ä a E?„+ +?¬M +?Ì K°i +?9i- M|BX

óE?¬M; T?^aB F?¬M; i? H¢B H¬M M[i?B i`B M æ¢B .U L;¬M h?m”iX L?QM; bS+ b
¢ M i”M +MM;X *MM; H9+ ¢|- i F?¬M; i? i`U+ iB T iB M i`B GQM; >¢Q h?¬M- +?d
+O K i°+ +?9M; i Xô

hmv v F?¬M; M|B iB T M?QM; ;¬M M?Q iW +?®BX

J h?¬M >Q" M; tm i v M|BX

óh K ¢ - ¢WM; M;?2 "^aQ M|B HmM; imM;X L m M;QÆB +| i? F?ŠM; ¢`M? b® K M
¢´B i?b F?¬M; +¬M iB M i`B +€B ;b M[X L?QM; pB + M"v +?9M; i pšM M M ¢B m
+m°+ +| KK+ ¢Q+? ;bXô

"^aQ i`¬K ;B¼M; M|BX

óS?K ?Q" M;- F?¬M; #B i pb b Q- i +S +| /U +^aK GQM; >¢Q h?¬M i?”i bU F?¬M; +?

J h?¬M >Q" M; i`¬K b„+ K†iX

óæO `²B- ¢WM; iU +?Q H" ¢9M;5 L;QÆB F?¬M; T?^aB H" i K i?9+ +O M;QÆB- #B i

"^aQ b„+ K†i ?ÆB #B M ¢´B M?QM; F?¬M; iB T iK+ i` M? +½BX

>Q" M; h?QÈ+ ¢9M; /`T H M iB M;X

ó" ?¢- p"v i H”T iS+ ¢B m i` KK+ ¢Q+? p" i bM? ?bM? h?€M? æB M æ¢B h€BXô

óVKXô J h?–M >Q" M; ;"i ç–m- M|B pÈB hBM? J h?–M L; ä a E?„+X óh K ç - M; Q
 óo•M;Xô L; ä a E?„+ +mM; FQM? ç€T K°i iB M; - +MM; >Q" M; h?QÈ+ `ìB çBX
 J h?–M >Q" M; +?"K `½B çSM; /"v- HB + "aQ- i`–K ;B¼M; M|BX
 óL;QÆB T?ªB M?È F„- /M i`QM; HÁM; +| M; ?B ?Q†+ +kM; F?–M; +–M M|B ` ? iX
 h?–M- hBM? J h?–M T?ªB +| bU i–M i`¼M;Xô
 "aQ çSM; /"v çB iÈB # M +çM? J h?–M >Q" M;X
 óS?K ?Q" M; - H'v im pB +O M;QìB- t2K M?Q H" +€+ K i°+ i? K p"Q +kM; F?–M; i?
 J h?–M >Q" M; ?W HçM? K°i iB M; - M|BX
 óL;QÆB #B i +€B ;b\ *?ì F?B i ç M;QÆB iB T M?"M M;–B p` J h?–M >Q" M; i?b
 L;QÆB +?d +–M #B i H"– ç®B pÈB K i°+ +?9M; i - #'i +S K°i K i?–M M"Q ç m`'i
 æ†+ #B i H" L;mv i J h?–M- hBM? J h?–M- +?d ? B M;QìB FB +| ç°,M w+ QpÈ
 HÈM +| çO HU+ HQÈM; ;B[´M ç`M?X h®i H„K- #„i ç–m iW M;`v K B i T?ªB # [m
 +mM; ç m ;B Q +?Q M;QÆBX æ9M; `²B- ç M;QÆB çB m i` ibM? ?bM? +O L;mv i
 "aQ H„+ ç–m- M|BX
 ó*ÁM +?Q +| - L;mv i .ç ç½ K'i iQ+? M?B m M,K- +?Q iWM; tm'i ?B M K°i +?9i ir
 çQÈ+ i`QM; K i°+ +?9M; i tm'i ?B M i? M? •K F?–M; ?"B ?Á M;`v +`M; M?B mX h
 /QìM; M?Q ?¼ +| i´ +?S+ ;b ç| - ç M; F?–M; M;WM; iQ+? ;|T HU+ HQÈM;X L?QM;
 M;†i- +?2 ;B'm `i b•m- i +ÁM +?Q i` ` Xô
 S?QM; h9 HçM? HMM; +QìBX
 óh`Á ? K" i?–B- F?–M; +| ;b T?ªB bÈX *?mv M M"v F?–M; +–M M;QÆB [m€ KS+ +?
 o`B M,K M v T?K ?Q" M; ç m M?bM i?'v M;QÆB +® ;„M; i,M; i?U+ HU+X æÈB H–M
 +`M; M?B m pB + +?Q M;QÆB tY HwX S?K ?Q" M; ?S pÈB M;QÆB- +?d +–M im p
 h?–M i?b b) i`mv M p` J h?–M >Q" M; +?Q M;QÆBXô
 •M? K„i "aQ ç–M; HçB- +9B ç–m M|BX
 óS?K ?Q" M; im´B +ÁM i` i`mM; - i°+ i +ÁM +–M M;QìB H½M? ççQXô
 S?QM; h9 M?"M M?çi M|BX
 óíi`QÈ+ K†i i M;QÆB F?–M; +–M +?2 ;B'm +€B ;b- ?B M ;BìM;QÆB ;B®M; M?Q i
 L?È F„- F?B i # [m M- #'i +S +?mv M ;b +kM; F?–M; çQÈ+ [m'v M?B m i - ?B m +
 óo•M;Xô "aQ ç€T K°i iB M; - tQ v M;QìB çBX
 L?bM #|M; HQM; v çB t - J h?–M >Q" M; +QìB HçM?X
 ó*QM `m°i i?b b Q\ h`QÈ+ [mv M HU+ i'i +ª ç m H" ?QªQXô L|B ç M ç•v- i`QM; ç–
 K†i M? im'M i`"M M;"T F?Q +?i [m M; KBM?- +| +?9i i?'i i?–M- i?b i?"QX ó*QM i
 +? i b Qìô
 X
 h`QM; H9+ J h?–M >Q" M; `®B `„K GQM; >çQ h?–M +ÁM b®M; ? v F?–M; - i?b ?„M
 +?¶ +| i´M; çB M E} ao h?€M? æB M- L;U GQM; [m MX
 >MM; [m M ;–M M; v i`QÈ+ K„i- i•K ibM? GQM; >çQ h?–M F?–M; i? FB K MûM i`î
 ?„M ç½ i`î HçB5 \*?ŠM; M?[M; +| i? ;†T Kšm i?•M- +kM; +| i? i`–M; i?'v T?K i?•M
 ç| +?B +€+? T?K i?•M- ç½ [m KQìB K'v M,KX
 L,K ç| F?B ?„M +?QM? K„i i?'v T?K i?•M i?B i`B M Jçi h? p" a€i S?çi h?–M 'M pQ
 +?Q i`î i?"M? K°i h?–M 'M F} boX >ÆM KQìB M,K b m- ?–K M v- F?B ?„M b„T i`MM
 H" H9+ ?„M T?ªB çQÈ+ h?–M 'M pQÆM; i¼ i?W M?"MX

h?m HϕB b€m +€M? b m HQM; - GQM; >ϕQ h? - M /šM ç - m ç€T tm®M; L; U GQM; [m i? • M KQÌB K'v M, K [m - i`QM; H9+ ç€T tm®M; ? „ M FB K F? - M; çQÊ + M; Y ç - m + 'i

J'v + QÌM; ; B^a F?€ + + MM; [m v p E} ao h?€M? æB M - p` i?`M? pB M a, M J æQ`M w çB Î ç`M; b m ? „ MX "•v ; BÌ GQM; >ϕQ h? - M F? - M; +?d + | ç` p` + U + F€ [m M i`¼ + ÁM H` + ? O i` + ? i • M GB M " M; X . M im´B ? „ M F? - M; HÈM M? QM; ? „ M ç½ / MM; i? + € + F} boX

hB M; ? mwi b€Q b M; b^aM; M; `v + `M; bK + b - B - F? - M; +? | B i B - + ? Q M; QÌB + ^aK T? | M; i? Q + ? ? i` M; Q`BX GQM; >ϕQ h? - M i? m HϕB b€m + €M? - + ? ÈT K „ i ç½ ç M

h`QÊ + F? B ?¼ i`Î p ç½ bÈK i`mv M iBM p E} ao h?€M? æB MX G9 + M`v - i` M ç - çSM; ç - v F} bo K† + M? mM; i` M; X æ®B pÈB pB + GQM; >ϕQ h? - M ç€T tm®M; - i` + ? m`M ç m M?`T + mM; FQM? ?`M? H pÈB + ? O i` + ? KÈB M?`K + ? S + i • M GB M " M

æSM; p` i`Q + ? QM? ; B[ç - m iQÌM; L; U GQM; [m M - H` K°i M; QÌB ç`M - M; p† + / €M i9 K` + QÆM; M; ?` - p B `°M; - €M? K „ i p - + MM; b „ + #ûMX E? B v i?`v # | M; / €M; p`M; €M? K „ i #B M KÆ ?²X

ó>ϕQ h? - M5ô

" | M; / €M; p`M; ç€T tm®M; H`T iS + H Q p`Q M; U + v - ? B M; QÌB - K + ? †i M? mX

óS?K i? • MXô : B¼M; GQM; >ϕQ h? - M `mM `~v - i?`K + ? Q i? M? • K ç m #B M / €M; X æ®B pÈB #`i + S M; QÌB ç`M - M; M`Q - F? B ?¼ + ÁM H` i? B m MB M i? b T? K i? - M > m®M; + ? B T? K i? • M + O GQM; >ϕQ h? - M H` M; QÌB M`Q\ u H` M; QÌB Î ? [m Jç i h pQÆM; i¼ - S?€M sù i p` h?`K S?€M h? - M 'M F} bo E} ao h?€M? æB M - GQM; hBM i`B FB i bm`i çQÆM; çϕB - h`WM; : BÈB F} bo bB m K€M? X

S?K i? • M Hm - M H` MB K FB m ?½M? i`QM; HÁM; GQM; >ϕQ h? - MX a • m i`QM; ç€v T?K i? • M Hm - M H` KK + iB m p` ç°M; HU + ç ? „ M + ? çv i? 2QX > „ M H`K i`i + <sup>a</sup> + ® ; „ M + ? QM? KbM? pÈB T?K i? • MX \*?Q / M KQÌB K'v M, K b m - M; `v ? - K M v - F? B ? „ M H - + ^aK bMM; #€B ç | + ? ÈT K „ i / • M; i`Q - F? B M + ? O i` + ? KÈB M?`K + ? S + i • M GB M " i`Q MQÊ + K „ iX

. €M; M; QÌB + O GQM; >ϕQ h? - M F? - M; M?Ä ; - v ?ÆM T?K i? • M + ? 9i M`QX > B T? FB m M; çQ i`K + °i + O E} ao h?€M? æB MX h`i + <sup>a</sup>F} bo / m + mM; FQM? ?`M? H p` 'M t iϕB h?€M? i?`M? - # çÌB - M; + ? €m GQM; ; B ç m H` M? • M i`B Qm i9 M?`i E} + | i? M | B H` ; B i° + + | [mv M i? M?`i E} ao h?€M? æB MX J† + / M ?¼ + ? Q iWM; ç HÁM; + € + F} bo - ç† + #B i H` F} bo im´B i` - i? b ?¼ + ? QM? H` i? - M iQÈM; F? - M; ;

*^aK M?`M çQÊ + <sup>a</sup>K t9 + FQ + ? ç°M; + O GQM; >ϕQ h? - M - GQM; hBM? ok + kM; i?` aQ pÈB GQM; >ϕQ h? - M çÆM i? m - M FQ + ? ç°M; - €M? K „ i + O v T? S + içT `i M? B + MM; p [M; + ? „ + ; BÌ ç • v M? `mM `~v - F? - M; M; WM; ; ¼B i M GQM; >ϕQ h? - MX

ó>ϕQ h? - M - >ϕQ h? - M - + ? tBM H†B + QM - + ? F? - M; #^aQ p + QM i?`i i®iXô

ó*? - tBM çWM; M | B p`v5 \*QM H` + QM + O + ? - M m M? Q F? - M; + | + ? / çv #^aQ i? ? - K M vX "•v ; BÌ + QM ç½ HÈM - M M ç´B HϕB + QM ç M #^aQ p + ? p`K KÈB ç9M; X

GQM; hBM? ok ? Qi b • m - K€M? ?`i MQÊ + K „ i i` M K†i - ç°i M? B M M? Q [mv i ç`M? ç M? bM + ? , K + ? 9 p`Q GQM; >ϕQ h? - M - M | BX

ó*QM i`B - K† + F i`QÊ + FB t^av ` çB m ; b - + QM ç m H` + QM i`B + O GQM; hBM + O GQM; hBM? okX hWM v p b m - B Km®M i`M i? QÆM; + QM i? b T? ^aB ççT [m t

u M | B M? [M; HÌB M`v + ? ûK çBM? + ? †i b „ i - iU M? Q ç M; i? mv i T? K + çB m ; bX

L? bM ç - B K „ i T? K i? • M QÈi MQÊ + - M? bM ? B Hk bÈB i† + K`m t€K Î i? €B / QÆM; - M M [ i`M KBX > „ M ç M; FQ + ? ç°M; - F? - M; + ^aK M?`M çQÊ + i`QM; ; B¼M; M | B T? K i? i?®M; F?`X > „ M + ? d + <sup>a</sup>K i?`v KQÌB K'v M, K M; „ M M; OB - T? m i? • M + | im pB + Q ç

`i M?B m- i?Qϕi M?bM F?¬M; i` ?ÆM ¬M; M°B # Q M?B mX G'v im pB +'T +?QM +
KÈB ç9M; X *| i? iQÎM; iQÊM; - KQÌB K'v M, K [m T?K i?•Mi`aB [m F?¬M; K`a; bX
GQM; hBM? ok ?Qi b•m- KB M +QÐM; ´M ç`M? +aK t9+ - i` M K†i H° w +QÌB- ç°i M
i`€B- + Q ; B¼M; M|BX

óæB M +?O E} ao h?€M? æB M GQM; hBM? ok FQM? +?`Q +?O i`+? GB M " M; 5ô

GQM; >ϕQ h?¬M M; ~M` K°i H€i KÈB M?Q M?"M` +€B ; bX o K†i i?•MT?"Mi?b K
MB M KQÌB K'v M, K i`QÊ+ çB i?2Q T?K i?•M- ; B½v /K i`QM; ?m'M Hmv M ç` M;
#B m M?•M HQϕB- çϕB #B m GB M " M; M?•M HQϕB- +?O i`+? GB M " M; çÌB i?S

L„K ç`K T?aB p[M; p`M; p¶ H²M; M; U+ T?€i` iB M; #®T - GQM; >ϕQ h?¬M F?¬M;

G9+ M`v- +€+ i?`M? pB M a, M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B- p` +€+ +QÌM; ; Bª E}
ç€T tm®M; i?`M?X \*| GQM; hBM? ok +?O i`b- pb M?[M; F} bo F?aB ?Q`M i`Î p i´+
i` M; i`¼M; iϕB L; U GQM; [m MX

h?€M? æB M æϕB h€B- M; QÌB +?B M i?„M; +m®B +MM; imv H` a, M J æQ`M Zm M
GK+ æϕB h?€M? æB M p®M +|- i?m ?Qϕ+? HÈB Q+? M?B m M?'i F?¬M; i? M; ?B M

Gw *?QM? h`U+ /šM /„i J S?€T h?€M? æB M i`MM; FQ+? `®i +m°+ pšM F?¬M; i?
>ϕQ h?¬M p` ç²M; #ϕM F?¬M; tm'i ?B M- i?„M; HÈB +m®B +MM; pšM +?d i?m°+ p
i?•K b•mX

a m F?B F i i?9+ M; ?B i?S+ ?Q M M; ? M? i` M; i`¼M; - GQM; hBM? ok p` GQM; >
J°i M?" # M; QÌB `®i +m°+ çQ`M iK b m ?ÆM KQÌB M, KX E?¬M; - M M M|B H` K°i M
+MM; GQM; >ϕQ h?¬M +ÁM +| K°i T?¬M F?¬M; i? i€+? F?ÄB bBM? K M? ?„M- ibM
L?BX

æ®B pÈB h?aB L?B i?b "ϕ+? L; mv i`i H` pW HÁM; X æ†+ #B i H` h?aB L?B ç½ ?²B
H` Gm•M >²B h?€M? L[ HϕM? HMM; i`QÊ+ FB - #° /ϕM; M; Q M M; Q½M M; ?2 HÌB i
h?¬M- F?B M GQM; hBM? ok p` "ϕ+? L; mv i pW `ÆB H i` M K†i i`M ç-v MK +QÌB

L?bM +QM i` B i`QÊ+ K†i- +QM /•m iQÆM; H B p` +a i? iY- GQM; hBM? ok ç°i M?
MQÊ+ K„i i` M K†iX æ¬B i v v #'i; B€+ bB i +?†i- M„K ç`K T?aB /MM; bS+ p¶ M; U
GQM; >ϕQ h?¬M- i`QM; K„i i`M ç-v MQÊ+ K„i ?®B ?"MX

J°i #`M i v iQ ; €+ p B vX

ó*? H`K b Q p"v\ \*?ŠM; T?aB +a M?" +?9M; i ç½ çQ`M iK `²B b Q\ Zm€ F?S ?½v
t2K M`v- +? ç½ +| M?B m i|+ #ϕ+ M?Q p"v `²B- b m M`v T?aB +?9 w #ªQ /QÐM; +?
tSM; pÈB K ç•mXô

GQM; hBM? ok M? ; "i ç-m- ; B¼M; +| +?9i M; ? M M; `Q M|BX

ó*QM i` B- K'v M, K M v K'i iQ+? +?„+ +QM +?`m M?B m F?´ +U+ H„KXô

GQM; >ϕQ h?¬M +QÌB M|BX

óE?¬M; +| ϕ5 *?9M; +QM +?d H` Î K i°+ ; B i +? i "€Q J h?¬M ; †T F€M; ° K°i H-M
[m M- ç m iB M p`Q KBM? iQÎM; b•m- +?Q M M KÈB FûQ /`B H•m M?Q p"v- +?S M

GQM; hBM? ok KϕM? M; ~M; ç-m M?bM F?m¬M K†i M? im'M +O GQM; >ϕQ h?¬M
v +aK M?"M çQÊ+ [m M; KBM? iBM? i?m-M iW +QM i` BX

óGÌB +QM M|B F?¬M; T?aB H` bU i?"iXô GQM; hBM? ok M?bM +?, K +?9 p`Q +QM i
M|B +€B ; b M?QM; +m®B +MM; pšM M?`M tm®M; X

GQM; >ϕQ h?¬M +| +?9i FBM? M; ϕ+ M|BX

ó*? H`K b Q p"v\ô

GQM; hBM? ok H„+ ç-m- KB M +QÐM; +QÌB M|BX

óæ9M;- +QM M|B ç9M;- [m€ F?S ç½ i`¬B [m - K¼B +?mv M T?ªB M?bM p T?Q i`Q
F?´- +QM H¨ +QM i` B +O GQM; hBM? ok i - çB m M¨v poM? pB M F?¬M; i? v ç´B
M? m ç®B F?€M; K i°+Xô

"¢+? L;mv i #¨i +QÌB M|BX

óhBM? ok- ?¬K M v M? ç½ K'v H-M M|B >¢Q h?¬M H¨ +QM i` B +O M? `²B- +€B
GQM; hBM? ok F?UM; K°i H€i- €M? K„i +| +?9i T?S+ i¢T- M?QM; `¨i M? M? i`Î H¢E
ó*| H) H¨ [m€ H•m F?¬M; i?´v +QM i` B- ç M #•v ;BÌ M? +ÁM +| +?9i +ªK ;B€+ F?¬

"¢+? L;mv i M„K i v h?ªB L?B- M|BX

ó"•v ;BÌ 2K +?d [m M i•K H¨ F?B M¨Q h?ªB L?B i?"i bU i`Î i?"M? +QM /•m +O 2KXô
J†i GQM; >¢Q h?¬M p¨ h?ªB L?B +MM; çÄ `U+X h?ªB L?B HB +i`°K ?„M- ;B•v T?
?„M i?b H¨T iS+ +9B ç-mX

GQM; >¢Q h?¬M +QÌB M|BX

ó*? - K - M m ? B M;QÌB ç²M; w i?b çQ+? i?•M ç M E?m J [m M K°i +?mv M +¬m ?
h`QM; i?ÌB ç¢B M¨v- +¬m ?¬M ç m H¨ /Q T?K Kšm- +€+ i`QÎM; #®B H¨KX > B # M i
+?9+ T?9+ H¨ +| i? +Y ?¨M? ?¬M H X

h?ªB L?B +| +?9i +?¬M +?Ì M|BX

ó>¢Q h?¬M- iB T i?2Q +?9M; i +ÁM +| `¨i M?B m +?mv M +¬M H¨K- F?¬M; +¬M T?
GQM; >¢Q h?¬M KdK +QÌB M|BX

óo"v +kM; F?¬M; i? çQÊ+- M? ç½ bÊK M|M; p°B `²BX >ÆM M[+?9M; i F?¬M; p°
L;mv M +kM; ;'T H„K +?SX >¼ ç m F?¬M; +ÁM M?Ä M[5ô

óh•M GB M " M; pW i?"M? H¨T- +€+ HQ¢B bU pK ç9M; H¨ `¨i M?B m- M?QM; iW w
GB M " M; +O M? +?d H¨ i` M / M? M;?o X sY Hw bU pK GB M " M; +¬M +| M;QÌ
H¨KX æ®B pÊB +?9M; i i?b +?d +¬M i,M; i?U+ HU+- ç F?¬M; H•m b m F?B m +?B
çSM; ç-m K i°+X æÊB K'v pB + ;¬M ç•v tY Hw tQM; +?„+ +?9M; i b) +| K°i çQ¢M
H9+ ç| +?9M; i i`QÊ+ iB M i´ +?S+ ?¬M H - p"v i?b +€+ #¢M +kM; b) F i ?¬MX sY
+MM; +® ;„M; im Hmv M +kM; b) F?¬M; +?"K i` # Q M?B mXô

GQM; hBM? ok çSM; K°i # M K"v +?Qm +?†iX u`'i`ä`"M;- +`M; bÈK çQÊ+ iQ +€+?
'M pQÆM; i¼ i?b w M;?o +| ç° T?M ?ÊT pÈB h?-M 'M pQÆM; i¼ ç| +`M; + QX h
S?|M; S?|M; F?¬M; F?€+ K'v pÈB v M,K ç|X *?QM? H" M|B- ?¼ `i +| F?a M,M; çQ
i?W M?"MX L?QM; içB b Q GQM; >çQ h?-M ç½ +| HoM? pU+- im pB +kM; + Q M?"
h?-M HçB pšM +?Q i? #„i ç-m i?Y i?€+? i?m°+ p ?„MX

*?ŠM; H) M|B- ooM? >^M; p" a€M; hçQ h?-M 'M pQÆM; i¼ F?¬M; i?W M?"M ?„M
G9+ M"v GQM; >çQ h?-M ç½ ?Q"MiQ"m +?bK ç„K i`QM; i? ;BÈB +O KbM?X >„M
HQÊM; #bM? ioM? ç M; F i?ÊT pÈB ?ÆB i?Î +O ?„MX L?QM; F€ Hç H" /QÎM; M?
;B€+ F?| +?`m #„i ç-m ?B M H M i`QM; M;QÎB GQM; >çQ h?-MX

æ-m | + GQM; >çQ h?-M /-M tm'i ?B M aQ ;B€+X æ| H" K°i i? ;BÈB i`„M; M;-M- F
;BÈB i`„M; iQ€i M"v +| K°i çQ"m b€M; p"m; `U+ `Đ +?|B K„iX •M? p"m; ?Á HšM p
/QÎM; M?Q iMv i?ÎB b) ?ÊT i?"M? K°i i? X

L?QM; K"- i`QM; çQ"m b€M; p"m; M"v +| ? B K"m b„+ F?€+X h`QM; ç| K°i K"m +?Q
[m2M i?m°+- b„+ iQK p"m;- b„+ iQK p"m; i?m°+ p >çQ L;mv iX a„+ iQK p"m; M"v
b€M; i`„M; F?¬M; #B M; BÈB- F?¬M; ? M?QÎM; #QÊ+X

.M €M? b€M; i`„M; K M? K¬M;- M?QM; €M? b€M; iQK p"m; +?Q HQçB +aK ;B€+ +
F?¬M; # M M"Q S+ +? çQÊ+ ç®B T?QÆM;- +?d +| i? F?¬M; M;WM; p +?çKX

æ•v H" HU+ HQÊM; +O >çQ L;mv i- ooM? >^M; p" a€M; hçQ h?-M 'M pQÆM; i¼ ç
>çQ L;mv i\ GQM; >çQ h?-M i?-K ?QaM; bÈX L m i?"i H" p"v i?b ?„M T?aB HU +?
h`QM; HÁM; GQM; >çQ h?-M tm'i ?B M ;B½v /K X

>çQ L;mv i H" ç²M; #çM +O ?„M- ?mv i F? ç²M; #çM- iW #Ä >çQ L;mv i ç²M; M;?o
h?-M 'M pQÆM; i¼ H" GQM; >çQ h?-M M?"i ç`M? T?aB H'vX G"K +?O i`+? GB M"
ç M M v +O E} ao h?€M? æB M- M m M?Q ?„M F?¬M; çQÊ+ h?-M 'M pQÆM; i¼
i`QÎM; i?"M? ? v / M? p¼M; i`QM; GB M" M; ç m b);†T ça FQ+? iQ HÈMX

:B[? B # M M M HU +?¼M H"K b Q ç•v\

>ÆM M[- F?¬M; +?d H" €M? b€M; iQK p"m; +?`m #B tQ+?- +ÁM +| K°i Hm²M; b€M
çQ"m b€M; p"m; FB X

aQ b€M? pÈB €M? b€M; iQK p"m; i?b b„+ €K FBK F?¬M; #„i K„i- M?QM; M| +kM; M
b€M; p"m; ççB #B m +?Q GQM; >çQ h?-MX >ÆM M[i?Qçi M?bM +QÎM; ç° F?¬M
p"m;X

>çQ L;mv i ççB #B m b„+ iQK p"m;- H" i?m°+ p /mM; ?ÊT ?mv i Kç+? ;B[M| p" H
Kç+?- M?QM; €M? b€M; €K FBK M"v H" +€B ;b\ L m +kM; H" HU+ HQÊM; ?mv i Kç+
HQÊM; M"Q\

a„+ €K FBK F?¬M; ççB #B m ?„+ €K- M?QM; +kM; +| HU+ HQÊM; bB m KçM?- +aK
?B M i`QM; HBM? ?²M GQM; >çQ h?-MX *?QM? H" M|B- HU+ HQÊM; €K FBK +| H
+O ?„MX

hQM? +€+? +O GQM; >çQ h?-M i`QÊ+ ;BÎ F?¬M; T?aB HQçB +?-M +?Î i?B m /Si
?„M H"K ` HU+ +?¼MX

>„M +?¼M >çQ L;mv iX

L m M?"i ç`M? T?aB HU +?¼M ;B[ooM? >^M; p" a€M; hçQ h?-M 'M pQÆM; i¼ p"
M;QÎB b mX

>çQ L;mv i F?¬M; +?d H" ç²M; #çM i¼ F} +O ?„M- Î i`QM; HÁM; GQM; >çQ h?-M-
+O KbM?X *ÁM ooM? >^M; p" a€M; hçQ h?-M 'M pQÆM; i¼ - /M +| H" K°i i?-M F?
i?-BX

aQ b€M? ;B[M? 2K p" ç² p"i- # M M"Q M? # M M"Q M†M;- GQM; >¢Q h?—M HU
*?Q /M F?¬M; +| çQÊ+ h?—M 'M pQÆM; i¼ i?b ?„M imv i ç®B b) F?¬M; #Ä >¢Q L;
JQìB K'v M,K [m - ?„M +?QM? K„i +?SM; FB M >¢Q L;mv i i`QîM; i?¬M? iWM; +?9i
H—M- >¢Q L;mv i +Sm ?„M i`QM; M;mv ?B KX >¼ MQÆM; iU HšM M? m- i`Ê ;B9T
M vX >¢Q L;mv i H" M? 2K i®i- ç²M; #¢M i®i +O ?„MX .M /QÊB ibM? ?m®M; M"Q
Q ;Bì iW #Ä M|X

:B[p[M; iQM MB K- ibM? ?bM? i`QM; ºQ +ªM? +kM; tm'i ?B M #B M ç´BX

•M? b€M; iQK p" M; mv i? HÈM K¢M? - imv i? iQ+? FûK t €M? b€M; i`„M; M?QM; b
H M iÊB çdM? + QX L; v +ª €M? b€M; €K FBK +kM; ?¶ i`Ê K°i # M- /QîM; M?Q M| +
GQM; >¢Q h?—MX L| F?¬M; +| ç†+ iQM? +O KbM? - +?d +—M w MB K GQM; >¢Q h
#B i M;Q M +QîM; - î # M +¢M? ?¶ i`Ê >¢Q L;mv i ç®B F?€M; pÈB Hm²M; b€M; i`„M

o®M M M H" ibM? ?bM? ;B Q ?Á ;Bì #B M i?¬M? ç®B F?€M; HšM M? mX .QîM; M
>^M; p" a€M; h¢Q h?—M 'M pQÆM; i¼ M; "v +¬M; t X

GQM; hBM? ok +¬M; H9+ +¬M; b®i`m°iX æ½ [m #®M iB M;- GQM; >¢Q h?—M pšM
h?ìB ;B M [m H•m M?Q p"v- +?Q /M +| #„i ç—m i?b +?d bÊ H" +kM;

h?Q€M; +?®+ i`€B iBK GQM; hBM? ok M?Q +?d K" M? i`2Q +?m¬M;- H„+ HQX u +?
h?—M 'M pQÆM; i¼ iÄ ` Hm²M; b€M; i`„M; #B M M; "v +¬M; K½M? HB i- M?QM;
t•K HQÊ+X

h` M i`€M GQM; >¢Q h?—M +kM; ?B M ` +?QM [m M; p,M iQK p" M;- +| HQ¢B F?Q i
M?Q M| ç M; ç®B F?€M; pÈB ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?—M 'M pQÆM; i¼ X

>¢Q h?—M " >¢Q h?—M- `®i +m°+ +QM ç M; H"K +€B ;b\

L?QM; K†+ F GQM; hBM? ok +| b®i`m°i +Ð M"Q i?b +kM; F?¬M; ;B9T çQÊ+ ;bX
i¼ i?W M?"M +?d +| i? /U p"Q +?QM? KbM? - v +?d +ÁM +€+? M|M; `m°i M|M; ;

h?ìB ;B M [m `i M? M?- +?ÊT K„i H¢B H" K°i M; "vX

>"M ok p" h`QÆM; S?|M; S?|M; F?¬M; #B i i?Y i?€+? b Q `²B- M?QM; GQM; hBM
h`€B M;QÊ+ pÈB H9+ i`QÈ+ M?"M i?Y i?€+?- î i`QM; i?Y i?€+? h?—M 'M pQÆM; i¼
F?ª M,M; i?¬M? +¬M; +¬M; HÈMX

*ÁM p GQM; >¢Q h?—M- +?d bÊ ?„M F?¬M; +| +Æ ?°B M[X

E€ i?"i i`QM; HÁM; GQM; hBM? ok ç½ +| +?9i +?€M MªMX h?ìB ;B M i`¬B [m - i`
` Hm²M; b€M; iQK p" M; ç®B ç—m pÈB ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?—M 'M pQÆM; i¼

hmv €M? b€M; iQK p" M; +| i? ç®B F?€M; pÈB ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?—M 'M pQ
FBM? M; ¢+ - M?QM; çB m M"v w M; ?o GQM; >¢Q h?—M çSM; î ç®B H" T h?—M 'M pQ
M| +?'T M?"M\

h`€B hBK ooM? >^M; +O GQM; >¢Q h?—M #bM? ioM? M?`T ç" T- iW M; QìB ?„M iÄ
iBM? i?m—MX *€B HQ¢B iBM? i?m—M ç| M; v +ª GQM; hBM? ok çSM; +¢M? ?„M +
F?¬M; M; WM; Mªv bBM? +ªK ;B€+ i`B i M; °X L?QM; #•v ;Bì i•K ibM? v +,M; i?šM;-
T?—M i`B i M; ° M"vX

L m M?Q F?¬M; çQÊ+- çÊB F?B GQM; >¢Q h?—M ç°i T?€ +'T +?QM #" + ? B- iB M p
+ÁM +| +Æ ?°BX

GQM; hBM? ok i?—K i? MX u F?¬M; #B i i¢B b Q GQM; >¢Q h?—M +® +?'T ;B[€M?
h?2Q FBM? M; ?B K i`QÊ+ FB +O v- M m GQM; >¢Q h?—M +?'`m iW #Ä Hm²M; b€M
p"v HU+ HQÊM; +O h?—M 'M pQÆM; i¼ b) /mM; M?"T p"Q- GQM; >¢Q h?—M +kM;
`²BX

J°i M; "v- ? B M; "v- # M; "v- GQM; >¢Q h?-M pšM F?-M; +| +?9i ¸°M; ioM?- pšM ¸ M
p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ X J v K" ¸®B F?€M; pÈB M? m +?d H" ?ÆB i?Î p"
HU+- M m F?-M; i?b /U i?2Q i`mv M i?mv i p ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M p
>¢Q h?-M i mv F?-M; i?'T M?QM; Î i`QÈ+ Kti M! F?-M; +| #'i +S +Æ K v +?®M; +U
*aK ;B€+ +O GQM; >¢Q h?-M H¢B H" i`¢M; i?€B F?€+X " M; "v M"v ¸®B pÈB ?„M
F?-M; ;B M aQ +aM?- ?„M +?d +aK i?'v /QÌM; M?Q HBM? ?²M KbM? F?-M; M;QM;
M"vX •M? b€M; €K FBK +kM; F?-M; M;WM; ?Á i M- F i ?ÊT pÈB b„+ p" M; iW #aM i
GQ¢B +aK ;B€+ M"v i?"i F€ /B mX hU M?Q M„K ¸! ?„M i?S+ idM? h?-M Zmv M :E
i?,M; ?Q ¸!- +?d H" F?-M; +| +aK ;B€+ HB M ? pÈB Zm M; JBM? L[h?-M M?Q i`C
GQM; >¢Q h?-M #B i- +| H) F?-M; i? +| ¸QÈ+ h?-M 'M pQÆM; i¼ i?W M?"M- M
¸ M iB M ?! - +€+? im Hmv M +?Q iWM; +| B M; ?B M +Sm` HU+ HQÊM; HBM? ?
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

83NX *?QÆM; key, h?Y h?€+? *O ooM? >^M; o" a€M; h¢Q h?-M 'M

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

GU+ HQÊM; +O ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ K M? K¬M; -`°M; HÈ
+| mv M; ?B K p¬ i?QÊM;X

h? +?'i Zm M; h?-M +U+ ¸° +O GQM; >¢Q h?-M ?'T /šM +aK t9+ +O M!- i? M M
FB K- ¸•v H" i?Y i?€+? # M ¸-m +O ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ ¸

L?QM; F?-M; M?Q KQM; Km®MX B K" M; Ì i`QM; [m€ i`bM? i?Y i?€+? #ÎB pb b„+
p" GQM; >¢Q h?-M K" #`aM? ?QÎM;X LB K iBM +O GQM; >¢Q h?-M +?Q i? v ¸Ä
[m M +O ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ ¸®B pÈB GQM; >¢Q h?-M ta

G9+ #„i ¸-m- ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ +| w MB K ?Q" M iQ" M €T
HQ¢B i`W i' i +a i¢T +?'i i`W [m M; KBM? i`QM; M;QÌB GQM; >¢Q h?-M `X L?QM
MB K M"v H†M; H) #B M ¸´B- +?QM? GQM; >¢Q h?-M +kM; F?-M; T?€i ?B M`X

h`QÈ+ Kti bU mv M; ?B K- K M? K¬M; +O ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM;
HMB MY #QÈ+X J†+ F HU+ HQÊM; K M? K¬M; FB i`MM; FQ+? +Ð M"Q- >¢Q L; r
+ Q [mw- #,M; H½M?- i`M M;"T bU ?Ov /B i F?OM; #®X > B # M ;B^M; +Q- p Kti
¸QÈ+ ¸®B T?QÆM;X

L m +| M;QÌB #B i H B H`+? +O ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ -`²B #
+?„+ +?„M b) p¬ +MM; +?'M FBM?X GQ¢B i?m-M i9v p +?¢K w MB K M"v M; ?o H
iU M?Q M; ?B K +?SM; i?•M T?"M [mw i°+ +O M? m p"vX

.M H" i? +?'i Zm M; h?-M +O GQM; >¢Q h?-M- ¸®B Kti ooM? >^M; p" a€M; h¢Q
+kM; ?Q" M iQ" M #`S+ +? X *ÁM p HU+ HQÊM; b„+ €K FBK i?b ¸ M; /mM; ?ÊT pÈB
H" +? M? H +? `i HÈM i`QM; +'T #"+X L?QM; >¢Q L; mv i i?b F?-M; M?Q p"vX >
/QÌM; M?Q +| HU+ HQÊM; F?-M; FûK ;b ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼
F?-M; v m i? - M?QM; M! +kM; F?-M; H`K ;b ¸QÈ+ w MB K +O ooM? >^M; p" a€M
æ'm pÈB M? m /-M #B M i?"M? i?Ä ?B T- €M? b€M; iQK p" M; +O >¢Q L; mv i /-
p" M; +?O i? +O GQM; >¢Q h?-MX *ÁM €M? b€M; i`„M; ooM? >^M; p" a€M; h¢Q
F?-M; i`mv ¸m´B M[X

h`QM; h`€B hBK ooM? >^M; M?a v H M M?`T ¸"T +O GQM; >¢Q h?-M- +| HBM? ¸ M
+'T +?QMX "•v ;BÌ pB M HBM? ¸ M M"v ¸ M; H†M; H) #B M i?"M? b„+ iQK p" M;X

K¢+? i?m°+ p >¢Q L;mv i î`QM; M;Q`B GQM; >¢Q h?-M ?Q`M iQ`M F i ?ÊT pÈ
+MM; h`€B hBK ooM? >^M;- iMv i?`B i`mv M HU+ HQÊM; M`v H¢B +?Q ?„MX

•M? b€M; i`„M; M?m ?Á /-M T?O i`MK H M M;Q`B GQM; >¢Q h?-MX E?B ?„M p` h
iÈB M;`v i?S iQ i?b `@i +m°+- K°i Hm²M; b€M; i`„M; H|2 H M- i?•M i? GQM; >¢Q L
o®M GQM; hBM? ok ç½ ?Q`M iQ`M K'i ? i ?v p¼M;- GQM; >¢Q h?-M ç°i M?B M#
KbM?X "®M M;`v + M? ;B[F?B M iBM? i?-M v +U+ F€ KÄB K i- i?•M i? HmM; H V
>¢Q h?-M +| i? i?`M? +¬M; F?¬M; \ .MM; #®M M;`v ?„M KÈB iB M p`Q i?Y i?€+?-
M?"M çQÊ+ h?-M 'M pQÆM; i¼ i?Y i?€+?- i`QM; H`+? bY E} ao h?€M? æB M K'v
M?'iX h`QÈ+ ?„M- i`QM; H`+? bY ? B ?ÆM K°i M;`v KÈB iB M p`Q i?Y i?€+? ç m
GQM; hBM? ok ?Qi b•m- HÁM; i?-K +ªK i?€M M|B- +QM i` B- +?9+ +QM i?`M? +¬M
u #B i `ä- K°i F?B GQM; >¢Q h?-M i?'i #¢B- F?¬M; çQÊ+ ooM? >^M; p` a€M; h¢Q
M?"M i?b b) çª FQ+? HÈM # Q M?B m ç®B pÈB ?„MX >B M M v ?„M ç½ H` +?O i`
K„i M?bM +?^K +?^KX L?QM; im´B ?„M i` M?Q p`vX Jm®M çQÊ+ bU +?'T M?"M M
F?¬M; M;WM; #`v ` i?U+ HU+ +Q`M; ç¢B KÈB çQÊ+X h?-M h?€M? F} bo F?¬M; i?
M?[M; +€+? i®i M?'i +| bS +i?mv i T?K+X L m ?„M F?¬M; i? i?`M? +¬M; +kM; M;
+O ?„M F?¬M; çQÊ+ h?-M 'M pQÆM; i¼ +?'T M?"M5 æQÆM; M?B M b) F?B M M
.M GQM; hBM? ok HQ H„M; +Ð M`Q- #•v ;B| çB m v T?ªB H`K +?d +ÁM +€+? +¬m M
ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ iWM; F?B M hBM? E?¬M; h?-M h?€M
M²B +?bK i?mv M- GQM; >¢Q h?-M +| i? i?`M? +¬M; ? v F?¬M; i?b TªB t2K +?Q
•M? b€M; i`„M; +O ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ +m®M çB GQM; >¢Q
H` H9+ ?„M idM? F?ÄBªQ +ªM?X

•T HU+ i`QÈ+ ç| ç m #B M K'i ? iX >„M +?d +ªK i?'v i?•M i? KbM? M?Q M;•K i`Q
F?¬M; M|B M M H|BX GBM? ?²M ç½ i-B Hmv M [m çQÊ+ ç M M;?d M;ÆB i®i M?'i
H` i?•M i? ç M; ?Á i M- HBM? ?²M `ÆB p`Q i`®M; `¶M; p` i`-K KB M i`QM; i?Q€M
E?¬M; #B i [m # Q H•m- tmM; [m M? H¢B #B M `ä ``M;- +ªK ;B€+ +?•M ç¢T ç'i F?
iW +ªK ;B€+ bªM; F?Q€BX

hB M; +¬M i`MM; `ä ``M; F m p M; - iB M; +?BK ?|i i`mv M p`Q i B- i?-M i`Q GQM
>„M FBM? M;¢+ T?€i ?B M KbM? ç M; î i`QM; `WM; `”K- tmM; [m M? ç m H` +•v +
M?B m #KB +•v iQ +Ð +QM M;Q`B M;„M +ªM i-K K„iX

æ•v H` ç•m\ GQM; >¢Q h?-M i?„+ K„+ M?bM #®M T?Q X h?•M i? i?QªB K€B F?B
i?€B + Q M?'i- HBM? ?²M i„M; H M F?B M +ªK ;B€+ +O ?„M i„M; K¢M?X

smM; [m M? ç m H` ?ÆB i?Î bU b®M; M²M; ç”K- F?¬M; i²M i¢B #'i +S +ªK ;B€+ mv
i?B M M?B M M;mv M i?Ov M?'iX >ÆB i?Î bBM? K M? K M? K¬M; p¬M; -M ¬M ?Á
?„MX

GQM; >¢Q h?-M +| w +?Q FB M ç`M? +Ð M`Q +?S- i'i M?B M b) F?¬M; pb ?Q`M +
K'i +?QM? KbM?X G¢M? HMM; [m M b€i #®M T?Q K°i H€i- +ªK t9+ +O ?„M i`Î H¢

•M? b€M; p`M; +?Êi H|2- b€m +€M? b m HQM; ;B M; ` X *MM; H9+ ç|- ?„M i?Y HB
i?`M? p`M ç - ?„M +| i? HB M F i+MM; M|X L?QM; F?B M ?„M M;Q`B w Km®M H`
+?®B ?„M i`B m ?Q€M- ?ÆM M[ w MB K i`mv M ç M +ªK t9+ +´ pk ?„MX

L| ç M; F?Q+? H i K°i KbM? M?"M F?B m +?B M b Q\

h?Y i?€+? +O ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ `®i +m°+ H` +€B ;b\ h`
M`v GQM; >¢Q h?-M F?¬M; +| K°i +?9i K M? K®B M`QX L m ç½ p`v i?b i`QÈ+ iB M
L;?o iÈB ç•v- b€m +€M? b m HQM; ;BQÆM; ` M? p¶ ç”T- i?•M i? ?„M # v H M- +
H Q p`Q #-m i`lBX

" v ` F?ÄB i€M +•v iQÆB i®i- GQM; >¢Q h?–M +U+ F€ `mM; ¸°M; - +ªM? b„+ i`QË-
.äB K„i i`¬M; p T?Q t - i`QM; i–K K„i ¸ m H` b„+ t M?X L?[M; ¸¢B i?K + Q +?|i
i`QÎM; # Q M?B m M,K # Q i`MK K†i ¸'i- F?¬M; i?'v ¸QË+ +?9i #MM ¸'i p` ¸€X *?d
/`B T?Q t X \*ªK ;B€+ K M? K¬M; `°M; HÈM F?¬M; FûK ;b F?B i`¬M; i?'v ?ªB /QÆ
GQM; >¢Q h?–M p¶ ¸"T b€m +€M? M? M?¬M; # v iÈB i`QË+ - i®+ ¸° # v F?¬M; M?
i€M +ªK ;B€+ +O Kbm?- +ªK M?"M K¼B i?S # M /QËBX

L m ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ ¸½ F?B M ?„M iB M p`Q ¸"v- p"v +
#„i ¸–m `²BX >„M F?¬M; #B i +| i? ?Q"Mi?"M? T?–M i?Y i?€+? M"v F?¬M; - ?„M `à
? i bS+ +® ;„M;X

æ M; H9+ ?„M # v iÈB i`QË+ i?b ¸°i M?B M K°i iB M; ?9 +?|B i B tm'i ?B M i`QM;
G'v im pB ?B M i¢B +O GQM; >¢Q h?–M- i`QM; T?¢K pB i`,K Kûi +?d +–M iB M; ¸
i? i?Q€i F?ÄB ?„M i` tûiX hB M; ?9 +?|B i B FB M; ?2 M?Q iB M; +QM M; QÌB-+A
bÊ ?½BX

a€m +€M? b m HQM; GQM; >¢Q h?–M #ªM M,M; p¶ ¸"T- i®+ ¸° # v +O ?„M p®M ¸½
p`Q Zm M; h®+ h?B K i?9+ ¸~v- ;B•v H€i ¸½ t i[m ?ÆM KQÌB Kûi- +?QM? t€+ ibK
L; v F?B ?„M b„T ¸ M ;–M KK+ iB m- pW H9+ i?'v K°i #|M; i`„M; H Q ` F?ÄB i€M
?QËM; ?„MX E?¬M; ¸ËB GQM; >¢Q h?–M i?'v `ä #|M; i`„M; H` +€B ;b- ¸^M; b m M
H Q ` F?ÄB i€M +•vX o¬ b® +¬M? H€ # v i€M HQ¢M i` M F?¬M; i`mM; - €T HU+ F?
+| +ªK ;B€+ M;? i i?ÎX

æ| H` K°i +QM [m€B p"i M?Q i? M"Q ¸•v5 L| +?d H° MY M; QÌB i` M ` F?ÄB i€M
€M? b€M; i`QË+ K†i GQM; >¢Q h?–MX h?Q¢i M?bM M?Q M; ¼M ¸²B ¸°i M?B M +?m
M M; - ¸QÌM; FQM? +?d bÊ #^M; pÈB i?MM; MQË+ - ¸¬B i v iQ HÈM bB i i?"M? M„K
+¬M; FQ+? t X

æ¬B i v iQ M?Q p"v i`U+ iB T ¸€M? tm®M; #|M; i`„M; ¸^M; i`QË+X J„i i?'v #|M; i`
p¶ i`9M;X

*kM; i`QM; ;B•v T?9i M"v- tmM; [m M? ¸°i M?B M #B M ioM? H†M; - M; v +ª #|M; i
K i?9 F?OM; #® ¸m`B i?2Q K†i b m +kM; M;WM; ;B[ i`ÌBX

h`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?–M p M; H M K°i i? M? •K F?¬M; +| #'i +S +ªK ibM? M"Q
ðh?Y i?€+? #„i ¸–m- +Sm M[;BÈB M?•M HQ¢B hQ hQ- #ªQ p M" M;X hQ hQ +? i iS
i?Y i?€+?Xð

h? M? •K M"v tm'i ?B M `i M? M?- +MM; H9+ ¸|- GQM; >¢Q h?–M M?•M +Æ ?°B M
Kbm? H` K°i +¬ ;€B K†+ ¸² i`„M;X G9+ M"v K€B i|+ ¸2M /`B +O +¬ `®B HQ¢M- i
M?QM; pšM F?¬M; i? +?2;B'm T?QM; iQ imv i b„+X "° /¢M; F?QªM; ? B KQÆB i
;B®M; pÈB h?ªB L?BX

h? M? •K F i i?9+ - bU p"i ioM? H†M; tmM; [m M? H¢B ¸°M; ¸"vX h?B m M[hQ hQ K
t i[m M; QÌB GQM; >¢Q h?–MX "M i v iQ F?OM; #® +U+ F€ +kM; p¶ H¢B ¸•v- GQM
b"QX æ®B K†i ibM? ?m®M; M"v- GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +?9i ?®i ?QªM; - [mª M?E
ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ X hmv ?ÆB F?€+ pÈB hBM? E?¬M; h?
ok ¸½ KB m iª- M?QM; ibM? ?bM? i'M; i? i?b +kM; F?€ ;B®M;X

L,K ¸| i¢B h?€M? i?"M? - .QÆM; >¢Q ok +?mv M K¬M F +?Q ?„M M; ?2 p ibM? ?m®
p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ X .QÆM; >¢Q ok M|B +?Q ?„M- i?Y i?€+? F?¬M; T
i?¬B- H` ?"M; HQ¢i i?Y M; ?B KX æ–m iB M H` i?Y M; ?B K iQ +€+? h?–M h?€M? F
p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ i?W M?"M i?b KÈB +| i? ¸B p`Q i? ;BÈB i?m° +

L°B /KM; i?Y i?€+? H` K°i HQ¢i M?B K pK- +?d +| ?Q"Mi?"M? ? i KÈB +| F?ª M,M;
i?W M?"MX *ÁM p M?B K pK H` +€B ;b- i?2Q ;?B +?ûT +O +€+ iB M #®B E} ao h

.QÆM; >¢Q ok- K¶B H-M i?Y i?€+? i?b ibM? ?m®M; F?€+ M? mX L?QM; F?¬M; i?
HB M ?Q" M- iWM; pÁM; K°i- F?¬M; i? +| b B b|i- M m F?¬M; b) ?Q" MiQ" M K'i iQ
i®M; ¢BX

J'v H-M i?Y i?€+? +O .QÆM; >¢Q ok ¢ m +?'K /Si i`QM; i?'i #¢B- HìB F?mv M +O
H" i`QM; i?Y i?€+? +O ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ - ;B M M M M
bS+ K¢M? K" H" i?Y i?€+? M?•M i•K- M?•M iQM?X G½Q +| ? B H-M i?m p K†i M"v
H-M H½Q i?"M? +¬M; M?'i- +m®B +MM; #` F?Q ?²M ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M
KBM? +O H½Q F?¬M; ¢O iBM? i?m-M- /mM; M?"T [m€ M?B m +ªK t9+ F?€+- /Q ¢

*€B ;¼B H" +ªK t9+ F?€+ w +?d hBM? E?¬M; h?¬M h?9X G9+ ¢| .QÆM; >¢Q ok bmv
i? +?¼M iW #Ä hBM? E?¬M; h?¬M h?9X *?ŠM; M?[M; pb +ªK ibM? ;B[H½Q pÈB h
#îB pb +?Q /M H½Q #Ä hBM? E?¬M; h?¬M h?9- +?d bÊ i?Y i?€+? +m®B +MM; `i F

G½Q M|B +?Q GQM; >¢Q h?¬M +?QM? H" #`B ?¼+ H½Q ¢½ i`ªB [m - F?B #„i ¢- m
i?Ä ?B T- M?'i ¢`M? TªB FB M i`b M?[M; ;b KbM? +|X G9+ ¢| +| H) pb H½Q F?¬M
#` H½Q iW +?®B- F?Q ?²M ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ ¢½ M|B pÈ
+kM; F?¬M; +| i?b b Q ¢QÊ+ ¢ M +?'T M?"M p` i?Ä ?B T\

æ•v +kM; H" pb b Q #®M M;`v [m GQM; >¢Q h?¬M pšM F?¬M; +| ¢°M; ioM? ;bX J
h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ ¢2K ¢ M €T HU+ iQ HÈM +Ð M"Q ?„M pšM #'i ¢°M; - +?d ;B
Zmª M?B M- +m®B +MM; i?Ä ?B T +?QM? H" h?¬M 'M pQÆM; i¼ X .M iW K†i M"
i?Ä ?B T- M?QM; i`QM; M;QìB GQM; >¢Q h?¬M pšM +| HU+ HQÊM; ?mv i K¢+? +
i?€+? pšM #„i ¢- mX æB m M"v w M; ?o ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i
i?•M i? ?Q" MiQ" M i?m-M i9v F i?W X

L?[M; w MB K M"v +?d t i [m i`QM; ¢-m GQM; >¢Q h?¬M- K°i i-M; b€M; €M? p" M;
?„MX •M? b€M; p" M; M? M? +?| M; F?m +? i€M i?"M? K" M b€M; F?'M; H² +?†M ¢- i

"MK5 K°i iB M; p M; i?"i HÈMX

GQM; >¢Q h?¬M +?d +ªK i?'v KbM? iU M?Q #` K°i M;¼M M9B HÈM K¢M? ¢"T p"Q-
#„M ` b mX hmv ?„M F?¬M; #` i?QÆM; M?QM; h`€B hBK ooM? >^M; ¢"T M? M? ;'T

h`QM; H9+ i?Ki HMB- i v TªB ?„M ;BÆ ` pW H9+ ¬K 2Q i?B m M[t i [m M;QìB
+O i?B m M[- +MM; +¬ HMB ` b m- i?•M i? `ÆB i?ŠM; tm®M; `WM; +•v # M /QÈB
?Q" MiQ" M H° ` i€M +•v- M?bM #° /¢M; +O M| - GQM; >¢Q h?¬M HB M #B iî i` M F
¢®B F?¬M; b€M; bm®iX

æ| H" K°i [m€B p"i i`¬M; ?ÆB ;B®M; iBM? iBM?X L?QM; HQM; M| +| +€M? i?'i F?'
?ÆM ? B KQÆB Kûi- HQM; `°M; ?ÆM KQìB KûiX æ| H" pb b Q H9+ i`QÊ+ M| ¢2K
¢°M; K½M? HB i M?Q p"vX *€M? i v p¢K pÐ FBM? F?OM; FB H" pk F?Q imv i M?'
i? b€M? M; M; pÈB #° ;B€T +'T bY i?BX æ¬B K„i ¢Ä M?Q K€m ?mM; €+ M?bM +?ª
F?¬M; i`mM;X \*MM; H9+ ¢|- ? B Hm²M; b€M; ¢Ä K€m #„M ` F?ÄB K„i ¢€M? i?ŠM;

•M? p" M; #ªv b„+ ?ÆB i?m H¢B- /B M iQ+? M?Ä ¢B- #ªQ ?° GQM; >¢Q h?¬M p" i?
i`QM;X

*ªK ;B€+ +U+ ¢° M|M; +?€v F?m +? i€M # M M;Q" B €M? b€M; L?"i L;mv i h?¬M P
JªM; HÈM i€M +•v tmM; [m M? +?ÈT K„i #B M i?"M? i`Q #KBX GU+ tmM; FQ+? K¢M
iB m ? Q HBM? HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M X >ÆM M[i?9+ ¢~v i?•M i? ?„M i`U+ iB
h?U+ HU+ i?"i K¢M?X

GU+ +¬M; FQ+? +O iBM? iBM? F?'M; H² M"v F?B M GQM; >¢Q h?¬M p¬ +MM; `m
+?Q M;?B M;ì T?€M ¢Q€M +O .QÆM; >¢Q okX *?ŠM; TªB .QÆM; ;B ;B ¢½ M|
>^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ - i?U+ HU+ F ¢`+? b) F?¬M; [m€ K¢M? Q\ L

hW ? B H-M p +?¢K- GQM; >¢Q h?¬M +?„+ +?„M F?ŠM; ¢`M? ¢•v F?¬M; +?d H" K
`i F?€+X GU+ +¬M; FQ+? FB HBM? HU+ Qi M?'i ? B KQÆB p¢M- F?OM; F?B T H

F?¬M; FûK ;b HBM? HU+ #ªM i?•M M|X

G|2 M;Q|B- GQM; >¢Q h?¬M ç½ i`Î H¢B`WM; +•vX æ¢B iBM? iBM? +kM; iW i` M i` +•vX L?[M; +•v +®B iQ + Q Î i`QÊ+ K†i M| iU M?Q iWM; +•v çk v m Êi; ½v; "TX æ ç" T tm®M; GQM; >¢Q h?¬MX E?B ? B M„K ç'K ç" T tm®M; i?b i` M M;Q|B M| M´B H >Ä M;mv M i® ç"K ç†+ F?B M F?¬M; F?Q tmM; [m M? ;ÊM b|M;X

GQM; >¢Q h?¬M #B i- F?¬M; i? iB T iK+ #` ç°M; M[ - M m F?¬M; i?b +?ŠM; +?`m # Q H•mX >„M pW M;?o i v T?ªB pW /MM; bS+ pmM; ` b m- MûK i?B m M[ €Q i` iB M;X

ó*¬ çB i`QÊ+ çB5ô

J M; i?2Q K°i M;Q|B +?B M ç'm- +?„+ +?„M b)ªM? ?QÎM; `i HÈM ç M ?„MX E?B M M;? M? ç|M bQM; [mv M ;B€M; tm®M; +O ç¢B iBM? iBM?X

> B i? M? i?¬M FB K +?ÈT K„i tm'i ?B M i`QM; HÁM; #`M i v GQM; >¢Q h?¬MX Zn h?€M +?d H M F?¬M; i`mM; - b m HQM; GQM; >¢Q h?¬M- [m M;ªM? p`M; iQ HÈM H•KX

EB K w b„+ #ûM F?¬M; ;b b€M? çQÊ+ Î i` M F?¬M; i`mM; p¢+? çQÎM; +¬m p²M; FB ç¢B iBM? iBM?X *MM; H9+ ç|- G K ok- Zm M; S?M .mM; +?d iÈB i`QÊ+¬K°i FB K ` ?QÈM; iÈB +´ ?¼M; ç¢B iBM? iBM?X

o K†i HoM? M;° FB K w- i`QÊ+ K„i +| i? M|B GQM; >¢Q h?¬M H` M;Q|B çSM; ç¬r p`Q mv HU+ FB K w- F?¬M; #B i?„M ç½ ç€M? #¢B # Q M?B m F ç`+? imp B i` M +

EB K w F?OM; #® Î +?¶ HBM? ?²M p` HU+ HQÊM; +O M| ?Q`M K„ /mM; ?ÊTX æ†+ >¢Q h?¬M i?„M; ?Q - /M H` +ªK ;B€+ ? v i?U+ HU+ i´M; i? ç m iB M #°`ä`iX

J°i iB M; M´ H2M; F2M; - Zm M; JBM? L[h?¬M o`M? h?€M T?€i` FB K w +?QM? t iBM? iBM?X > B M„K ç'K +O M| pšM ç" T tm®M; - +?ŠM; [m i`QM; KB M; T?€i` iB H9+ ç|- ç¬B K„i M| H¬M M[#„M ` ? B Hm²M; b€M; çÄ- ç€M? FB K [m M; # v ?QÈM

GQM; >¢Q h?¬M H|2 M;Q|B- HBM? F?B m i`€M? çB bQM; [mv M +O ç¢B iBM? iBM? i?U+ HU+ ç¢B iBM? iBM? M`vX

h`QM; iB M; M´ çMM; - bQM; [mv M ç" T tm®M; K†i ç'iX a|M; ç` +?´M +U+ F€ F?O p`Q M;Q|B GQM; >¢Q h?¬M- F?B M ?„M M?Q ?ÁM ç€ M?Ä #` MûK # vX *MM; H9+ HBM? HU+ i`QM; M;Q|B GQM; >¢Q h?¬M i¢K M;WM; - ç¬m |+ i?Q€M; +?®+ +?Q€M

E?¬M; M;î +| ?B m [mª T?K ;B®M; pÈB b|M; ç` +?´M\ GQM; >¢Q h?¬M M;•v ` - M ç'm +O ?„M +kM; `i T?QM; T?9X h`QM; M;U+- h`€B hBK ooM? >^M; ç" T M? M?X FB K Î i` M F?¬M; i`mM; ? B i?`M? K°i- ?| i?`M? aBM? J M? p` a€M; h¢Q FB KX

aQM; [mv M +O ç¢B iBM? iBM? ç" T K†i ç'i #B M i?`M? ?® b•m- i?•M i? F?´M; H² GQM; >¢Q h?¬MX >Ä [m M; F?OM; #® F?B M i?•M i? M| M?Q #B M i?`M? b„+ çA F?B M i?U+ p`i tmM; [m M? T?¬M HÈM ?| i?`M? i`Q #KBX

L; v H9+ M`v- #¶M; K°i i?Ov HQM; b„+ #„M; H K iW # M +¢M? # v iÈB [m´M [m M? M| iW F?¬M; i`mM;X

h?Ov HQM; p` ?Ä [m M; i` M M;Q|B ç¢B iBM? iBM? ç'm pÈB M? m- #®+ H M iWM iBM? iBM? #` ?¢M +? - KB M; T?€i` iB M; ;¬K +`M; ?mM; iÈMX

GQM; >¢Q h?¬M M;~M ` X hmv ?„M ç½ +| +€+? QM; T?|- M?QM; +| i?|B ;B M i¢K ?„MX Zm v ç¬m M?bM i?b i?´v i?B m M[ €Q i`„M; hQ hQ Î F?¬M; t ;BÆ i v H M + #„M; H K- F?¬M; M;WM; M;•K tQÈM; +?O M;[X h?´v ?„M M?bM [m - +¬M? ;"i ç¬m

GQM; >¢Q h?¬M +kM; ;"i ç¬m pÈB +¬- H" T iS+ t¬M; ` M;Q`BX

G9+ i`QÈ+ FB K w +O ?„M +?d ç HçB K°i p i i` M +´ i v ççB iBM? iBM?X ° H¬M
€Q ;B€T i®i M?´i +O M| - HU+ T?ÁM; M;U +U+ F€ FBM? F?OM;X L?bM iW i?U+ HU
F?¬M; +| i?B i`B M HU+ HQÊM; HoM? pU+- M?QM; M,M; HU+ +O M| T?ªB /MM; iW
æ¬B i v M„K aBM? J M? p` a€M; hçQ FB K- [m M; ªM? p`M; b m HQM; GQM; >çQ h
`ÐX •M? p`M; M²M; ç”K +?ÊT K„i i`M M;”T- F?m +? i€M #®M T?Q - Zm M; h?¬M G
o K†i i?U+ HU+ imv i ç®B- ççB iBM? iBM? +°M; bS+ KçM? p` HU+ HQÊM; ?Q`M i
+?d +| M?Ì HU+ HQÊM; HoM? pU+ ?„M KÈB +| +Æ ?°B +?B M i?„M; ççB iBM? iBM?
Zm M; h?¬M GoM? oU+ pW i?B i`B M ` - GQM; >çQ h?¬M FBM? M;ç+ T?€i ?B M-
KbM? +| #QÈ+ iB M /`BX aU iB M #° M`v ç-m iB M H` Î K†i F?®M; +? HoM? pU+X
bQ€i M| #•v ;BÌ #¶M; #B M M? M?`M;X *ªK ;B€+ ç®B pÈB Zm M; M;mv M i® tmM; |
`´i M?B mX

h`QM; i? ;BÈB i`M M;”T ?ÆB i?Î bBM? K M? M`v- /M i? M`Q +kM; F?¬M; i?B m [n
iBM? i?m¬M +| Zm M; h?¬M GoM? oU+ i€+ ç°M;- i?Q€M; +?®+ M?Q i`,K b¬M; ç´ p
>çQ h?¬MX

h` M K†i GQM; >çQ h?¬M H° MK +QÌB M?ç iX h`QM; H9+ Zm M; h?¬M GoM? oU+ F
hQ hQ p` ççB iBM? iBM? p`Q i`QM;X

hQ hQ FBM? M;ç+ T?€i ?B M HBM? HU+ +O KbM? +?ÊT K„i #¶M; #B M i?`M? p-
ç° iBM? i?m¬M +?mv M ?| i?`M? i?Ov M;mv M i® +?ªv i`QM; M;QÌB +¬- +€+? i?B
i? v ç´B M?QM; i`U+ iB T #B M i?`M? K T?€T ? B i?m°+ iQM? [m M;- i?OvX >ÆM
i?®M HBM? HU+X

æçB iBM? iBM? i?b +| +ªK ;B€+ F?€+ ?ŠMX h`QÈ+ K„i M| F?¬M; +ÁM #|M; /€M; C
hQ hQX Zm M; M;mv M i® /QM? ç†+ T?O H M M;QÌB M| - +?ŠM; M?[M; F?B M M| +
+`M; F?B M M| FBM? ?QªM; H` €M? b€M; HY çÄ i` M M;QÌB #B MªK ççK- M; v +
FBK ;BÌ +?d +ÁM HçB K`m ç2MX

Zm M; ?´T i?m- i´i +ª HU+ HQÊM; HB M [m M ç M [m M; KBM? ç m #` Zm M; h?¬M
GQM; >çQ h?¬M i?B i`B M ` H` M,M; HU+ +Æ #ªM M?´i +O HoM? pU+- i,M; T?9+
h?¬M FB K +?“K `½B ;BÆ H M- GQM; >çQ h?¬M Km®M i?Y t2K- `®i +m°+ HoM? pU
;bX

•M? b€M; #ªv b„+ M?m ?Á +?“K `½B MÎ imM; iW i?¬M FB K ?ÊT ? B i?`M? K°iX a,
b®M; iB T t9+ pÈB Zm M; h?¬M GoM? oU+ #¶M; +?®+ bBM? ` T?ªM SM; /•v +?mv
G9+ i`QÈ+ i`QM; h?€M? æB M æçB h€B- i`”M +?B M ;B[ GQM; >çQ h?¬M p` .QÆM
HU+ iB M ?| +O Zm M; h?¬M GoM? oU+X L?QM; F?B ç| ?„M #` .QÆM; >çQ ok #
F?®M; +? HoM? pU+ iB M ?| X

L?QM; H¬M M`v i?b F?€+ ?ŠMX GQM; >çQ h?¬M FBM? M;ç+ T?€i ?B M- i`QM; i?
b®M; M`v- F?B HoM? pU+ +O ?„M ?Q`M i?`M? iB M ?| - €M? p`M; p®M K½M? HB
#ªv b„+ KÌ M?ç i- M?QM; €M? b€M; #ªv b„+ H M i`M H M i´i +ª bU p”i +?mM; [m M?
GQçB +ªK ;B€+ M`v `´i imv i /B m- i´i +ª bU p”i- i?“K +?Q H` K†i ç´i +MM; F?¬M; F
+ªK ;B€+ +O ?„MX >„M M„K ;B[bBM? K M? +O +?9M; M|X

•M? K„i GQM; >çQ h?¬M ç¬M; HçB- i?Q€M; +?®+- ? B ççB i?K ;¬M ççB iBM? iBM?
*?9M; M| iÄ b„+ #ªv K`m- +`M? iQ F?Á2 pQÆM ` +m®M H`v ççB iBM? iBM?X

h`QM; [m€ i`bM? M„K ;B[bBM? K M?- GQM; >çQ h?¬M +?“M ç°M; iBM? i?¬MX h`
i?´v #bM? +ªM? Hm¬M ?çM +? KbM? #¶M; +?®+ pĐ i M- HBM? HU+ #` €T +? iU M
•M? p`M; #ªv b„+ [m M? M;QÌB ?„M #¶M; +?®+ #B M K½M? HB i K`M; QM; iKX

h`QM; h`€B hBK ooM? >^M; ç”T M? M?- HBM? ç M #` HU+ HQÊM; ?mv i Kç+? +O >
ç M iQK p`M; #„i ç-m #B M ç´BX *?ÊT K„i M| i,M; H M iÈB ;´T # X

h`QM; H9+ im Hmv M HBM? ç M- K¶B M; Q`B ç m +| T?QÆM; T?€T p` ; †T ; Ð F?€+ M
+?d +—M HBM? ç M #B M ç´B- p"v w M; ?o +ªM? ; BÈB i, M; H MX

æ9M; p"v- i`QM; i? ; BÈB i`M M; "T bU b®M; M"v- b m F?B HBM? ??M i?, M; ?Q - G
i?"M? ç°i T?€+ 'T +?QM #" + ? B- +?QM? i?S+ iB M p"Q +ªM? ; BÈB + 'T +?QM #" + #

GU+ HQÊM; HoM? pU+ +?ÈT K„i H M i`M ` T?Q t - T?çK pB # Q T?O i, M; ; 'T ç→

* B ZmªM hB M h`bM? aBM? J M?- ç•v H" M, M; HU+ F?OM; #® + Ð M"Q +?S5

æçB iBM? iBM? HB m KçM; ; B½v /K F?B M ? B ççB i?K pÐ M€iX L?QM; +?QM? M
iQ" M ?çM +? X

h` M K†i GQM; >çQ h?—M H° MK +Q`B M?çi- i v T?ªB +?d ?QÈM; ççB iBM? iBM?X
#„M ` ? B Hm²M; b€M; €M? p" M; #ªv b„+ - i`U+ iB T p +?çK pÈB K„i ççB iBM? iBM

h?•M i? ççB iBM? iBM? `mM #-M #"iX L; v b m ç|- €M? p" M; #ªv b„+ tmM; [m M?

æçB iBM? iBM? F?¬M; M; WM; `mM `~vX •M? b€M; b„+ çÄ p" M; F?¬M; M; WM; im¬M
F?€M; +U €M? p" M; #ªv b„+ t•K M?"TX L?QM; bQ pÈB Zm M; h?—M GoM? oU+ ?Q`I
+O M| [m€ M?Ä #ûX

*?d +| HoM? pU+ KÈB ç®B F?€M; HoM? pU+ çQÊ+X h?U+ HU+ +O ççB iBM? iBM
+?QM #" + # - M?QM; M?QÊ+ çB K Î +?¶ i?B m HoM? pU+ i, M; T?9+X E?¬M; +| H
M, M; HU+ +?QÎM; [mªM # M M; Q`B- çÆM i?m—M HU+ HQÊM; Î i`QÊ+ K†i +QÎM; ; B
[m€ HÈMX

æçB iBM? iBM? ; B½v /K /—M #B M v mX .—M /—M- i?•M i? M| M; WM; `mM `~v- i`Q
KìK`iX h?•M i? #` €M? p" M; #ªv b„+ `|i p"Q /—M +Q `9iX hW FQ+? + Ð M9B + Q `9

G€i b m- ççB iBM? iBM? H9+ i`QÊ+ F?¬M; B b€M? #^M; ; Bì #B M i?"M? + Q +?Q
`i ç€M; v mX G9+ M"v M| ç•m +ÁM /€M; p F?Q i? ç°+ €+ H9+ i`QÊ+ M[- i`QM; K„
i?"K +?Q H" K°i +?9i m'i S+X

æ9M; i? - ç•v H" HU+ HQÊM; * B ZmªM hB M h`bM? aBM? J M?- GQM; >çQ h?—M i
MB M i?"M? 'm MB MX :BªK b9i F?¬M; +?d H" im´B +O M| +ÁM H" i?U+ HU+5 hmv
>çQ h?—M KÈB ; B[?bM? i?€B M"v- M?QM; i`QM; [m€ i`bM? +?B M ç´m i?b i? ç½
ç€M; v m M?Q i? i?b +| i? ç2K HçB mv ?B T; b +?Q GQM; >çQ h?—M +?S\

GQM; >çQ h?—M M•M; H M +€M? i v T?ªB `²B #m¬M; tm®M; - M?bM aBM? J M? p" a
p K†i ?„M H° ` M?"M M?çi iB + Mm®BX h?—M FB K /Q Zm M; JBM? L[ h?—M o`M
S?M .mM; /mM; ?ÈT i?"M? /—M F?¬M; i? i?Ä K½M im pB +O ?„MX æ†+ #B iH" F
EBK >çQ L; mv i FB K- HB M ?B m `^M; iW w M; ?o M"Q ç|- M| +?d +| i? t2K M?Q
+ 'T #i ?OX æ®B pÈB GQM; >çQ h?—M- pk F?Q M?Q p"v ç½ F?¬M; +€+? M"Q +?`m
+kM; H" M; mv M M?•M [m M i`¼M; içB b Q ?„M +—M ooM? >^M; p" a€M; hçQ h?—M

hW + 'T +?QM #" + ? B H M #" + # F?B M GQM; >çQ h?—M i`B i ç ?Q" M i?"M? H—M
a m M"v F?B i?B i`B M ` iB M ?| M"v- ?„M F?¬M; +—M i?¬M; [m aBM? J M? p" a€
M[X

L?QM; ?„M b) poM? pB M i`•M [mw + 'i ; B'm ç¬B i?—M FB K M"v- +?Q /M iQÆM; H

J°i p—M; b€M; #ªv b„+ M?m ?Á M•M; i?B m M[€Q i`„M; hQ hQ iÈB # M +çM? GQM
M; mv ?B K- +ªK t9+ +O hQ hQ #bM? ioM? M?B m- €M? K„i M?bM GQM; >çQ h?—M

ó??"Q M; "B- +ªK ÆM M; "B ç½ +Sm KçM; i¬BXô hQ hQ +mM; FQM? ?"M? H ?QÈM;
F?¬M; F?€+ ; b pÈB +€+ K T?€T bQ içB h?€M? J ççB HK+X

G9+ M"v +¬ ç½ #bM? ioM? HçB- +^M; iÄ ` bU K„H F?B M M; Q`B F?¬M; i? F?€M
K„M?•M- hQ hQ i`QÊ+ K„i bQ pÈB M" M; i?b /B M KçQ F?¬M; +?9i i?m FûK- +ÁM
b®M; X æ•v H" pb ç° T?M ?ÈT pÈB Zm M; h?—M GoM? oU+ b m F?B iB M ?| +O C
M M +¬ Î i`QM; HoM? pU+ +kM; çQÊ+ i, M; T?9+ `i M?B mX

G9+ i`QÊ+ hQ hQ ` i v- GQM; >¢Q h?–M HB M +ªK ;B€+ ` +¬ H¨ K°i K T?€T bQ +
+ 'T i€K i?Q¢i i`¬M; im´B F?QªM; ? B KQÆB- M m î h?€M? J ¢¢B HK+ i?b ¢9M; H¨
ó*?¨Q +¬- i¬B +?d H¨ ;†T K vX h¢B b Q +QM iBM? iBM? M¨v i`mv b€i +¬\ô GQM; >
L;?2 ?„M ?ÄB- i`QM; K„i hQ hQ H° p #B i?QÆM; - F?¬M; i? F?®M; +? MQÊ+ K„i
imv i i`–M MQÊ+ K„i im¬M `ÆB- ¢| H¨ ?bM? ªM? ¢°M; HÁM; M; QìB +Ð M¨Q5 h•K
h?–M +kM; +? 'M ¢°M; - #ªM M, M; [m v ¢–m ¢B- F?¬M; /€K M?bM F?m¬M K†i imv i
óL| H¨ K°i p¨i +QM; +O K [m, X J [m, ¢| ;B i +? i i°+ M?•M +O i¬B- #„i ¢B M; QìB
M| i`mv b€i i¬B- M m F?¬M; TªB ;†T ;Ð M; QìB- +?d bÊ i¬B ¢½ ô
GQM; >¢Q h?–M M; ?B ?Q†+ M|BX
óJ [m, \ *€B ;b H¨ K [m, \ô
hQ hQ ?Qi b•m- #B i?QÆM; M|BX
óæ| H¨ K°i K T?€T bQ +QìM; ¢¢B- i¢B u hQ æ®M +O +?9M; i¬B- ;–M M?Q F?¬M;
:½ î +?¶ M¨v +| [mv M mv p¬ ?¢MX h'i +ª +?OM; i°+ ¢ m TªB M; ?2 i?2Q H M? +O
K°i #ªQ p¨i- F?¬M; #B i i¢B b Q #` ;½ #B i ¢QÊ+ X :½ T?€B M; QìB iÊB i°+ i¬B ¢ÁB
i? v ¢´B iQÆM; H B i°+ i¬B5 h°+ i`QîM; FB M [mv i iW +?®BX o`B M;¨v b m- ¢¢B
F?¬M; +?Q +?9M; i¬B +Æ ?°B i?Ä ?B T ¢½ Kî` i`"M i`M b€i i`M M?šMX E?B i¬B
K p¨ 2K i` B #` M; QìB +O ;½ #„i ¢BXô
h?b ` ¢•v H¨ i? ;BÊB +| i M; ¼B u hQ æ®MX u hQ æ®M w M; ?o iQÆM; ¢QÆM; pÈ
h¢B ¢•v bBM? ?Q¢i ? B +?OM; i°+ H'v M?•M HQ¢B p¨ hBM? GBM? i°+ H¨K +?OX h
+?QM? H¨ +?O M?•M +O u hQ æ®M- +kM; ¢QÊ+ ;¼B H¨ u hQ æ®M oQÆM; X :½ H
?mv i i?®M; M?•M HQ¢B p¨ hBM? GBM? i°+ X * B [mªM K T?€T iU M?B M +U+ F€
M? 'i i`QM; i? ;BÊB u hQ æ®MX
u hQ æ®M oQÆM; iU M?Q [m®+ pQÆM; +O i? ;BÊB M¨vX :½ F?¬M; +| [m•M ¢°
+?9 bÆM H•K- F?B M i' i +ª /•M i°+ i?m–M T?K+X > B +½B H M? ;½ i?b +m®B +M
bBM? K M? +O ;½ p¬ +MM; i`M- i?®M; i` i? ;BÊB M¨v ¢½ H•m ¢ M # M;¨M M, KX
h?B m M[hQ hQ F?¬M; M|B +¬ ¢QÊ+ #ªQ p¨i H¨ +€B ;bX h`QM; K„i +¬- GQM; >¢
+ªM? ;B€+X
óo"v +?9M; i tY Hw +QM iBM? iBM? M¨v i? M¨Q\ô GQM; >¢Q h?–M ?ÄB hQ hQX
hQ hQ +?–M +?î K°i H9+- M|BX
óL| H¨ M; QìB ?–m- +kM; H¨ +?| b, M i`mM; i?¨M? +O u hQ æ®M oQÆM; - F?¬M; #B
hBM? GBM? +? i i`QM; i v M|X L?QM; i°+ LQ ? +?9M; i¬B v m ?Á #bM? - F?¬M; K
pB M v m ¢m®B M?Q p"v i?b i?¨i i®i- Qi M? 'i F?¬M; +–M #Ä K¢M; Xô
GQM; >¢Q h?–M M?Qm K¨v- M; šK M; ?o- M|BX
óæ i¬B i?Y t2KXô
L|B `²B ?„M +?¨K `½B M•M; H M i v TªB- H†M; H) +ªK M?"M [m M? Zm M; h?–M G
M?m ?Á /–M M; QM; iK i`QM; #¨M i v ?„MX GU+ HQÊM; i`¨M M; "T ?ÆB i?î bBM?
i?¨M? H®+ tQ€v M?Ä #ªv b„+ i`QM; i v GQM; >¢Q h?–MX
h` M K†i GQM; >¢Q h?–M ?B M p KÄB K iX >„M F?¬M; +?d H¨ €T b9+ HU+ HQÊM;
ªQ /B m * B ZmªM hB M h`bM? aBM? J M?X L m F?¬M; TªB HU+ HQÊM; HBM? ?
#ªM F?¬M; Fªª M, M; ?Q¨M i?¨M? M?[M; ¢B m M¨vX
•M? b€M; #ªv b„+ +?Êi H|2- H®+ tQ€v M?Ä # v H M + Q- `ÆB p¨Q iB m iBM? iBM?
h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

8NyX *?QÆM; keR, u hQ æ®M oQÆM;

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

G®+ tQ€v #ªv b„+ i`U+ iB T`ÆB i` M çdM? ç-m iBM? iBM?X L; v b m ç| ?| i?`M? p
i?2Q çdM? ç-m +?mB p`Q M;QìB M|X

hB m iBM? iBM? M;•v M;®+ çSM; ç| F?-M; ç°M; ç"vX h?•M i? M| i`"M M;"T K°i i-
F

Gw /Q GQM; >¢Q h?-M ç²M; w hQ hQ i?Y H`K- M;mv M M?•M [m M i`¼M; M?'i H`
>Q`M i?`M? HoM? pU+ iB M ?| - im pB +O ?„M +kM; i?U+ +?'i # v p¼iX G'v M;° iQ
HoM? M;°` +€B ;b i?b H` F?-M; i? M`QX

hmv i ç®B çWM; t2K i?QìM; H®+ tQ€v #ªv b„+- ç•v +?QM? H` F„ M,M; HoM? pU+
iB M ?| - H` K°i HQ¢B T?QM; 'M bBM? K M? ç†+ #B iX

GQM; >¢Q h?-M F?-M; #B i T?QM; 'M +O KbM? +| i? FûQ /`B # Q H•m- M?QM;
i? iBM? iBM?- ?„M T?€i ?B M i'i +ª ?ÆB i?Î bBM? K M? +O iBM? iBM? ç M; #` T
L m i`QM; #ªv M;`v F?-M; B ;BªB i`W T?QM; 'M M`v- p`v #ªv M;`v b m- iB M i`bM?
#` +® ?| X \*?QM? H` M|B- M| i?"i bU #B M i`Î p 'm MB M- i'i +ª #„i ç-m H¢B iW ç
;BÈB +kX

h?m H¢B HoM? pU+- imv GQM; >¢Q h?-M ?ÆB K i M?QM; i`QM; K„i i`"M M;"T ?•M
HoM? pU+ i?S ? B- +ÁM H` K°i F„ M,M; HoM? pU+ i?"i F€ /B mX hW w M;?o M`Q
p` b®M; +? i +O +QM M;QìBX \* B ZmªM hB M h`bM? aBM? J M?- ç•v H` HU+ HQÊ

h?B m M[hQ hQ M?bM ?bM?ªM? F€ /B m i`QÊ+ K„i- #'i ;B€+ i`ÊM i`ÁM K„iX hmv
h?-M- M?QM; i`QM; HoM? pU+ +O ?„M i`"M M;"T HU+ HQÊM; ?ÆB i?Î iU M?B M
+ªK `i i?•M i?B iX

ó*?„+ H` çQÊ+ `²BX h¬B T?QM; 'M [m„iQ+? bBM? K M? i`QÎM; i?`M? +O M|X "ªv
K½B i`QM; i`¢M; i?€B M`v- +?d +| H¢B i`QÎM; i?`M? KÈB +QìM; ç¢B i`Î H¢BX Zm€

óªK ÆM M;QìB M?•M iW- i?QÊM; ç b) + M;ÊB M;QìBXXô æ¬B K„i i`QM; bm®i +C
>¢Q h?-M- `i +?•M i?`M? M|BX

GQM; >¢Q h?-M ?€ KB M; ç`M? M|B ;b- i? M? •K F?-M; +| +ªK t9+ H9+ i`QÊ+ H¢B

óJÎ` M?B K pK i?S ? B- ;B9T hQ hQ +Sm M;QìB M?"- ?ÆM M[ ?Q`M iQ`M çQÊ+
+?O ç°M; ?B M /•M; #ªQ p`iX L?B K pK i?'i #¢B iS+ i?Y i?€+? i?'i #¢BXô

hmv b m F?B GQM; >¢Q h?-M +Sm hQ hQ ç½ M;?o iÈB ç•v +?d bÊ H` #„i ç-m i?Y i?
h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ ç®B pÈB KbM?X L?QM; F?B ?„M M?"M M?B K pK M`v `²B

u hQ æ®M oQÆM; i`QM; KB M; hQ hQ imv i ç®B H` bU F?OM; #® i`QM; i? ;BÈB M
+QìM; ç¢B ç M i? - #ªM i?•M ;½ K¢M? iÈB KS+ M`Q +?S\ \*?Q /M F?-M; ç¢i iÈB i`b
+?d bÊ çO b€M? #^M; pÈB L;mv i J h?-M- hBM? J h?-MX GU+ HQÊM; M?Q p`v F
?B M i¢B +| i? ç®B F?€M;- ç†+ #B i H` /QÈB iB M? ?m®M; F?-M; +| >¢Q L;mv i?

óhQ hQ- #•v ;Bì +¬ +| w ç`M? ;b F?-M; \ô JÈB `²B M|B +?mv M ?¼ ç½ i` Q ç´B i MX
•M? K„i hQ hQ #B MªK ç¢K- imv i K„ /mM; M? M i`"M M;"T KìK`i #'i HU+X

óh¬B +kM; F?-M; #B i M[X J [m, ç| [m€ +QìM; ç¢B- M;QìB M?" +O i¬B ô L|B ç M
H¢B #"i F?|+X

GQM; >¢Q h?-M M?Qm K`v- i`-K ;B¼M; M|BX

óh`QÊ+ iB M çWM; F?|+- F?|+ F?-M; ;BªB [mv i çQÊ+ p'M ç X \*¬ F H¢B F„ +`M; - u
i°+- i`QM; ç| +| # M M`Q [m M ? i?•M +`M pÈB u hQ æ®M oQÆM;- +| B ç®B ç`+
M?QM; +?d #^M; HU+ HQÊM; +O +?9M; i bÊ ``M; F?-M; çOXô

L!B tQM; HÁM; ?„M M†M; M X GQM; >¢Q h?–M H¨ M; Q!B [m M b€i id Kd- KÈB `²B
?„M- ¸†+ #B i H¨ HU+ HQÊM; F€ /B m M?Q * B ZmªM hB M h`bM? aBM? J M?X L?Q
+! w +–m pB M KbM?- ¸B m M¨v +! ? B HQ¢B F?ª M,M;X h?S M?'i H¨ +¬ F?¬M; iBM
¸€M; bÊ- ¸! H¨ +¬ F?¬M; +?Q `^M; KbM? +! i? ¸€M? M;½ u hQ æ®M oQÆM;X
GQM; >¢Q h?–M +¨M; M;?B M; ?QÈM; +•m b mX .M ;b ?„M KÈB +Sm hQ hQ- imv iB
i?•M ?„M H¨ i? +?'i Zm M; h?–M- HU+ HQÊM; [m M; KBM? p¬ +MM; iBM? i?m–M-
iQ¨M iBM iQÎM;- Qi M?'i F?¬M; F?B M +¬ Mªv ` K•m i?mšMX
hQ hQ H„+ ¸–m- M!BX
óE?¬M;- #ÎB pb i¬B ibK ` i?S ¸! K¨ K M; ¸ M i B M¢M ?Ov /B i i°+ M?•M `²BX h¬B
M¨v ¸ M +?Q +?OM; i°+ F?€+X h¬B b) F?¬M; ;B Q i?S ¸! +?Q K [m,- i¬B Km®M ?
hQ æ®M oQÆM;X *QB M?Q +? i- i¬B TªB +MM; M;Q!B M?¨ +? i +?mM;Xô

u hQ æ®M oQÆM; +| +€B KkB #ÊK M?"m- çÄ`U+- K„i i?b H" K"m M•m ;B®M; K"m i
iQ- K†i #9 ;-M #^M; i?•M i? ;½X h v T?ªB H" +€B +?Mv- i? iQ+? F?¬M; +? M? H
G'v i?•M i? pW HMM pW p¢K pÐ +O ;½+-K ç¬B pk F?Q F?´M; H² t M? #B +i?"i
h?-M F?QX hmv ? B pk F?Q M"v p" €Q ;B€T +O u hQ æ®M oQÆM; ç m H" K"m t
h?-M H"TiS+ ` F i Hm" M- # #° i` M; #` M"v ç m H" +´Ti?-M F?QX
J"m b„+ +| i? F?¬M; ;B®M; M?QM; ?ÆB i?Î b) F?¬M; F?€+X >ÆB i?Î bBM? K M?
+ª ? M; ç°M; #B M i?"M? K"m t M? #B +X
hmv M?B M- F?Q i? +O u hQ æ®M oQÆM; K¢M? i?b +| K¢M? M?QM; F?¬M; ç2K
GQM; >¢Q h?-MX Zm M; h?-M GoM? oU+ +Q`9i T?¢K pB [m M? i?•M GQM; >¢Q
€M? b€M; t M? #B + M"Q pW iB M p"Q F?QªM; +€+? M"v H"TiS+ i`Î i?"M? K°i T?
oU+X
h€+ ;Bª, æQÌM; :B h K h?B m

8NRX *?QÆM; kek, L;mv i.¢ L[oQÆM;- >Ov .B i h?K

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

GQM; >¢Q h?-M pW KÈB ?Q" M i?"M? iB M +´T- i? K p"Q H9+ i`QÈ+ M; „M M;OB +,
+O u hQ æ®M oQÆM;X >„M +ªK i?´v KbM? Î i`¢M; i?€B +QÌM; ç¢B i`QÈ+ M v +?Q
ooM? >^M; i`QÈ+ M;U+ ?„M pšM ç m M?`T ç" T- /QÌM; M?Q ç M; ?²B T?K+ HBM? H
óL?•M HQ¢B- i¢B b Q M;QÆB iB M p"Q H½M? ç` +O i \ô :B¼M; +O u hQ æ®M o
p"v- i`€B M;QÈ+ ?ŠM pÈB /€M; M;QÌB +O ;½X

GQM; >¢Q h?-M i`-K ;B¼M; M|BX

óu hQ æ®M oQÆM;- M;QÆB pb /K+ p¼M; #ªM i?•M- F?B / F v m- +ÁM T?¢K p"Q
ç`M? T?ªB ç M;QÆB i`ª +€B ;B€ ç„iXô

L|B`²B ç¬B i v GQM; >¢Q h?-M ?ÊT i` M çdM? ç-m- Zm M; JBM? L[h?-M o`M? h
S?M .mM; ç½ /mM; ?ÊT K°i +?¶X •M? b€M; #ªv b„+ #¶M; +?®+ /•M; H M- Zm M; h
b|M; MQÈ+ F?m +? i€M` M;Q"BX

óL?ªK M?Q5ô u hQ æ®M oQÆM; +?YB K°i iB M;- #9 HÈM p" +?Mv iQ i`QM; i v +M
J M? GoM? oU+ t M? #B i +O ;½Î i` M F?¬M; i`mM; ?| i?"M? ?bM? i?€B p¬ b® i?
h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-MX

•M? b€M; t M? iB M p"Q €M? p" M; #ªv b„+ - F i [mª H" ;B®M; ? i M?Q pW`²B- K"m
mv i? €M? p" M; #ªv b„+X lv HU+ Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M +?È
` M;QÈ+ H¢B #B M +`M; M? M?X

óa Q +| i? M?Q p"v\ô u hQ æ®M oQÆM; FBM? M;¢+X

:½ p°B p" M; i?m H¢B HoM? pU+ +O KbM?- M?ªv M;QÌB H M M?"Q ?QÈM; GQM; >¢

GoM? pU+ ?Q" M iQ" M F?„+ +? - HQ¢B ibM? ?m®M; M"v +U+ F€ ?B K i?´v- +?d +|
i`bM? ç° iQÆM; F?„+ iÈB +U+ çB K KÈB tm'i ?B MX GoM? pU+ +O GQM; >¢Q h?-
çÆM; BªM H" F?„+ +? i?¬B- +ÁM +| ç†+ iQM? iQÆM; bBM?X aBM? J M? GoM? oU
H" M?B M HB m i®i M?´i +?Q Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-MX *?d +?
h?-M ç½ i,M; +QÌM; ç° ç M KS+ ?„M F?¬M; F?®M; +? M´BX

æ®B K†i çÁM i´M +¬M; +O u hQ æ®M oQÆM;- GQM; >¢Q h?-M F?¬M; +?9i bÊ ?½
a€M; h¢Q FB K +?ûK tm®M;- +?QM? H" hm G h`ªKX

>B M i¢B hm G h`ªK F?¬M; T?ªB H" +€B # M ç-m- +?ŠM; M?[M; ?¶M ?ÊT HU+ H
h?-M- +ÁM +| HoM? M;° FB K w- FB K ?²M +O ?„MX *?d i?´v Hm²M; b€M; €M? p" M

i`lB ;B€M; tm®M;X L;mv M bÆM ç°M; i`"M M;"T b€i F?QX :B`T?9i M"- iW M;Q`l
M;?B K +?Q iWM; +|X

•M? b€M; t M? #B + i` M M;Q`lB u hQ æ®M oQÆM; pW iB T t9+ p"Q €M? p" M; #ªv
GQM; >¢Q h?-M i?b M?Q #` ?Á i M- #` bmv v mX L; v +ª ç-B pk F?Q +'T i?-M F?
+U+ HÈMX

L?QM; +Q`lM; ç° HBM? HU+ +O u hQ æ®M oQÆM; pQÊi t GQM; >¢Q h?-MX :½ ?
i v i€+? ` X "¶M; +?®+ FB K w +O GQM; >¢Q h?-M #` HU+ HQÊM; FBM? F?OM; t
;-M- #9 HÈM i`QM; i v T?ªB p +?¢K pÈB aBM? J M? p" a€M; h¢Q FB K +O GQM;

o M;¢+ M?B M tm'i ?B M i` M K†i GQM; >¢Q h?-MX >„M +?Q iWM; M;?o iÈB K°i
bBM? p"i M"Q +| HU+ HQÊM; FBM? F?OM; ç M i? X >„M i?"K +?Q +| i? F?ŠM; ç`M
p K†i HU+ HQÊM; imv i ç®B F?-M; +| i?U+ HU+ M?Q p"vX

*?d iB T t9+ pÈB KûT aBM? J M? p" a€M; h¢Q FB K i?b M;Q`lB GQM; >¢Q h?-M iU
M;Q`B- K¢M? ç" T p"Q p€+? ç€X

o€+? ç€ i`QM; ? M; ç°M; +U+ F€ +SM; `„M- i? K" F?B M;Q`lB GQM; >¢Q h?-M ç€M
#B + #„M iS imM;- #` ?„M ç" T ` +€B ?® iQX

G'v im pB +'T +?QM #"+ # +O GQM; >¢Q h?-M- i? K p"Q HoM? pU+ €T +? ç®B i?
HU+ HQÊM; +O u hQ æ®M oQÆM; H¢B H" F i [mª M"vX

h`€B hBK ooM? >^M; F`+? HB i M?ªv H M- GQM; >¢Q h?-M FB K F?-M; çQÊ+ ?°+
i?'v i?•M i? M?Q #` iªM; ç€ M;?B M ûT- F?„T M;Q`lB F?-M; +?¶ M"Q H" F?-M; ç r
;B®M; M?Q F?-M; +ÁM H" +O ?„M p"vX

aBM? J M? p" a€M; h¢Q FB K i`QM; F?QªM? F?„+ iB T t9+ ç| ?Q" M iQ" M i€+? ` - #
FB KX >ÆM M[K„i i` M tm'i ?B M p i`¢M +?B +?Qi- K„i i?'v b„Ti M pDX hmv i?•M
M? M? +?|M; ?²B T?K+ M?QM; H"K b Q +?B M ç'm iB T ç•v\

> M +?B- ? M +?B p"i +QM; +O ;½ +| bS+ K¢M? M?Q p"v- ? M +?B /€M; M;Q`lB ;½
FBM? F?OM;X h?b` bS+ K¢M? +O ;½ F?OM; F?B T M?Q p"vX

o M; H M i? M? •K ç„+ w +O u hQ æ®M oQÆM;X

ó> ? - #´M pQÆM; +| ?mv i K¢+? +O pm hBi M- p K†i HU+ HQÊM; i?b +QB M?Q
+?d +| i? +9B ç-m tQM; i?-MXô

æ M; F?B ;½ ç„+ w i?b €M? p" M; #ªv b„+ M²M; ç"K iQ€i` iW M;Q`lB GQM; >¢Q h?-
b€M? pÈB i`QÊ+ i?b €M? p" M; #ªv b„+ +M; i? K ç"K ç†+- ?ÆM M[H'v [m„iQ+? F€
F?2 F?)X "ªv b„+ +?mv M ç°M;- €M? b€M; ç M; M? M? +?|M; [m v i`ÁMX h`QM; +?
tm'i ?B M ;B[F?-M; i`mM;X

>Qi b•m- €M? K„i GQM; >¢Q h?-M b€M; M;`lB M?bM +?,K +?9 p"Q u hQ æ®M oQÆM

óL m î HU+ HQÊM; i F?-M; i? ç®B F?€M; pÈB M;QÆB- p"v +?d +ÁM +€+? bY /KM

*?ÈT K„i- GQM; >¢Q h?-M iU M?Q #B M i?"M? K†i i`lB- €M? p" M; #ªv b„+ #„M ` -
;|+ ? M; ç°M;X

u hQ æ®M oQÆM; +kM; F?-M; K v K„M i?Q€i F?ÄBX hmv ;½ +| HU+ HQÊM; +U+
i?m°+ iQM? ?Q" M iQ" M #` GQM; >¢Q h?-M S+ +? X •M? p" M; #ªv b„+ # Q T?O i` M
+ªK M?"M `ä`"M; HBM? HU+ +O KbM? #` €M? p" M; #ªv b„+ M? M? +?|M; ?9i K'ix

"•v ;B` ;½ F?-M; i? i?B i`B M` HoM? pU+ +O KbM?- M?Q p"v +?d +M; i,M; i®
GoM? oU+ +„M Mm®iX *?d +ÁM +€+? i'M +-M; +?QM? H" T?ÁM; i?O- ç€M? #¢B C
?B T ç M iW Zm M; h?-M GoM? oU+X

u hQ æ®M oQÆM; iS+ ;B" M ;-K H M K°i iB M;- +?Mv iQ i`QM; i v T?ªB ç°i M?B M
i`mM; iU M?Q b Q #,M; t M? F?'M; H² # v M? M? ?QÈM; GQM; >¢Q h?-MX

GQM; >¢Q h?–M +QÌB M?¢iX

óaq ¢'m p HU+ HQÊM;- +QB M?Q K°i i` ,K i +kM; +?Q +?„+ H¨ ¢®B i?O +O M;QA
?Q¨M iQ¨M #` i S+ +? X E?–M; +ÁM HoM? pU+ bmv v m p¨ ¢®B F?€M;- /M HU+ HQ
i?b +?d H¨ K°i +QÌM; ;Bª F?–M; HoM? pU+Xô

h`QM; H9+ ?„M M¡B +?mv M i?b +?Mv iQ ¢½ t i [m M;QÌB ?„M- M?QM; ¢¨T pÐ +?d
iQ ;B M; M; M;- F?B +?¢K iÈB p€+? ¢°M; i?b p¢+? K°i ¢QÌM; +QM;- H¢B [m v i`Î
h`QM; ? M; ¢°M;- u hQ æ®M oQÆM; i`–M; i?'v +?d +| €M? p¨M; #ªv b„+ K¨ i?–BX

Zm M; h?–M GoM? oU+ F?B M ;½ i`–M; i?'v i? ;BÈB +?d i`¨M M;¨T #ªv b„+ - ? M;
K'i- tmM; [m M? ¢ m H¨ #ªv b„+X

:B®M; M?Q GQM; >¢Q h?–M ¢½ M¡B- F?–M; +| HoM? pU+ ¢®B F?€M;- +QÌM; ;Bª
;Bª HoM? pU+ H¨ F?–M; +| +?9i +Æ ?°B M¨QX *?d `B M; iQM? +?9 i HoM? pU+ ¢

u hQ æ®M oQÆM; BK H†M;- ¢–B K„i M•m #„M` €M? b€M; H¡ K„iX æ–B pk F?Q iQ
;½ ¢ M; +ªK ;B€+ p` i`Q +O GQM; >¢Q h?–MX L?QM; `i M? M?- ;½ T?€i ?B M Kb
/KM;X "ÎB pb i`QM; HoM? pU+ +O GQM; >¢Q h?–M- ;½ +ªK ;B€+ ¢QÊ+ +?d +| [m
K°i iB ?ÆB i?Î HBM? ??MX

G9+ M¨v GQM; >¢Q h?–M ¢½ ~M M€m i`QM; Zm M; h?–M GoM? oU+ - ¢ M; M? M? H
¢–m ¡+ +kM; M? M? +?¡M; p¨M +?mv MX

L m F?–M; TªB +| HoM? pU+ imv i ¢®B F?„+ +? - +QB M?Q H¨ ¢ M?'i +QÌM; ;Bª
hBM? E?–M; h?–M h?€M? F} bo .QÆM; >¢Q ok +kM; F?–M; H¨ ¢®B i?O +O u hQ æ
;½ i?"i bU [m€ F?OM; #®X h`QM; HoM? pU+ +O ;½- HU+ HQÊM; bBM? K M? i?"i
h?–M +| Zm M; h?–M GoM? oU+ iB M ?¡ - +| M,M; HU+ * B ZmªM hB M h`bM? aBM
?B m [mª /mM; ?ÊT pÈB ?ÆB i?Î bBM? K M?X L m F?–M; i?b M;Q¨B +?¢v i®M` ?

*?`m Zm M; h?–M GoM? oU+ ªM? ?QÎM;- HBM? HU+ #ªM i?•M ;½ ;BªK i?'T i` M /B
K¢M? ?ÆM M[- K'i ¢B HBM? HU+ ?¶ i`Ê- ;½ +?d +| MQÊ+ #` GQM; >¢Q h?–M iWM

h`QM; K„i u hQ æ®M oQÆM; i`¨M M;¨T F?–M; + K HÁM;- i`¨M +?B M M¨v ¢'m i?"i
M;Î +| HoM? pU+ +| i? F?„+ +? HoM? pU+ +O ;½ M?Q p¨vX L M #B i`^M; aBM? J
HU+ +QÌM; ¢¢B +?QÎM; [mªM i'i +ª bU b®M; ¢°M; p¨i- i?U+ p¨iX J°i F?B #` HoM?
b®M; +O F ¢`+? b) M? M? +?¡M; `9i ¢B- i? K p¨Q bS+ K¢M? bB m +QÌM; +?Q ;½
M¨v- +?Q iWM; +| B i¢Q i?"M? K°i +?9i mv ?B T pÈB ;½X

E i [mª M;Q¨B w Km®M H¨ ?–K M v ;½ ¢KM; TªB T?B M T?S+ HÈMX aBM? J M? C
F?B ¢KM; p¨Q Zm M; h?–M GoM? oU+ b m F?B iB M ?¡ +O GQM; >¢Q h?–M- iU
F?KV- +OB F?–M?Q ;½ +?d +| MQÊ+ #` ¢®i +?€vX

L;Y ¢–m T?€i` iB M; `®M; ;B¨M /[- ?ÆB i?Î bBM? K M? i` M M;QÌB u hQ æ®M oQ
M´X aBM? J M? GoM? oU+ H9+ i`QÊ+ #` ;B'm ¢B H–M M[MÎ `°X hmv H¨K p¨v +?
M?QM; +?d +| +€+? ¢¡- i?–M; [m p¨ +?¢K HoM? pU+ KÈB T?€i ?B M p` i`Q +O GQ

h?•M ?bM? +?Êi H¡2- i®+ ¢° +O u hQ æ®M oQÆM; i,M; ¢ M +U+ ?¢MX *MM; H9+ ¢
#„M` ?QÈM; iÈB +?¶ GQM; >¢Q h?–MX

*?d i?'v ? B ¢¢B i?–M F?Q M? M? +?¡M; H Q p T?Q GQM; >¢Q h?–M- F?B b„T iB
p¨Q M? m- T?€i` iB M; M´ +U+ F€ F?OM; #®X J°i iB +?ÊT b„+ t M? #B + ¢¨K ¢†+
pB # i` ,K Kûi pm–M;X

ó> ? - t2K +QB H–M M¨v M;QÆB +ÁM +?¢v ¢B ¢•m ¢QÊ+X "`E?Q€M; h? G–B æb
pU+ +O M;QÆB F?„+ +? i i?b +kM; b) `ÆB p¨Q i`¢M; i?€B i HB i p¨ +?¨M ¢°M;X

JÈB M¡B ¢ M ¢•v i?b u hQ æ®M oQÆM; M?Q T?€i ?B M +€B ;b F?€+ H¢X "ÎB pb ;½ +
>¢Q h?–M #B M K'i- ?ÆM M[Zm M; h?–M GoM? oU+ ¢ M; M? M? +?¡M; /mM; ?ÊT

óE?–M;- +€B M¨v F?–M; i? M¨Q5ô u hQ æ®M oQÆM; i`¨M ¢–v F?¡ ?B m M?bM ? E
F?¡ iBMX

:B¼M; +O GQM; >¢Q h?–M p M; H M iW #®M T?QÆM; i€K ?QÆM; X

óæB m M"v F?¬M; +| ; b H" F?¬M; i? - #ÎB p b i F?¬M; +?d +| HoM? pU+ Î i" M M; Q
HBM? ?²M +O i +kM; K¢M? ?ÆM M; QÆBX "ÎB p"v- +QB M?Q H" /QÈB i b M? ?m®M
i? €T +? +ªK ; B€+ +O M; QÆB- F?B M M; QÆB F?¬M; i? i b K i? 'v i Î T?QÆM; M"

hmv M|B p"v M?QM; F€ i?" i GQM; >¢Q h?–M `i FBM? M; ¢+X JÈB `²B ? B i?–M F?Q
F?OM; F?B TX L m ? „M i?" i b U Î i`QM; T?¢K p B ¢| - imv F?¬M; ¢ M KS+ K' i K¢M; M
#` ?¢M +? - i?" K +?Q H" T?QM; 'MX u hQ æ®M oQÆM; pšM +| F?ª M, M; +?mv M #¢
i`"M ¢'m M"vX

u hQ æ®M oQÆM; p K†i F?¬M; + K HÁM; `²B H¢B F?¬M; i? F?¬M; M? M? +?|M; i
+O KbM?X L m F?¬M; i?m H¢B i?b HBM? HU+ +O ;½ b) iB m ? Q +`M; HÈMX lv H
iK+ i, M; + Q- M; v +ª i®+ ¢° HBM? HU+ bBM? K M? +O ;½ +kM; M? M? iB m ? Q ?

óL; QÆB +| iBM F?¬M; - i ¢B m ¢°M; +ª HU+ HQÊM; bBM? K M? u hQ æ®M M' Ho
oQÆM; ; BÆ + Q i?–M F?Q i`QM; i v KbM? - p K†i mv ?B T M|BX

GQM; >¢Q h?–M KdK +Q`B M|BX

óL; QÆB +| i? i?Y t2KX L; QÆB +| #B i M m i?" i b U H"K p"v- +?Q ¢ÊB HoM? pU+
iB M #` ?Á i M\ô

u hQ æ®M oQÆM; M; ? M ?¼M; X :½ i?" i b U +| +?9i F?¬M; + K HÁM; - ;½ #B i `ä ¢
KbM? M?QM; F?¬M; +€+? M`Q i?" M; ¢®B T?QÆM; ¢QÊ+- HQ¢B +ªK ; B€+ M"v F?¬M
#•v ; BÎ ;½ +| i? i?¬M; [m aBM? J M? GoM? oU+ #ªQ ?° KbM? #Ä +?¢vX L?QM; H
#Ä H½M? ¢` +?¢v i`®M- ;½ +ÁM K†i KkB M`Q i?®M; i` u hQ æ®M +?S\

æ M; H9+ u hQ æ®M oQÆM; +U+ F€ ; B"M / [i?b €M? p`M; #ªv b„+ tmM; [m M? #¶M;
GQM; >¢Q h?–M ?B M`X

h`ªB [m F?QªM; i?`B ; B M ?²B T?K+- i`M i?QÆM; /Q H9+ i`QÈ+ #` Q M? i¢+ +kM
p b Mm®i M?B m HU+ HQÊM; bBM? K M? #´ b m M; HoM? pU+- # M M½v i?B i`B M Z
F?¬M; iB m ? Q HBM? HU+ +O GQM; >¢Q h?–M- i?" K +?Q #²B #´ #ªM i?•M F?B M

a„+ K†i u hQ æ®M oQÆM; ¢QÆM; M?B M F?| +QB- /M `M; KbM? ;½ #B i p K†i #
>¢Q h?–M i?b +?d i?'v K†i`•m `B X L?QM; iW €M? K„i +O u hQ æ®M oQÆM; - GQ
` +U+ ¢° F?¬M; + K HÁM; X

óL?•M HQ¢B- M; QÆB iÈB ¢•v H" Km®M p k M?K+ i b Q\ô u hQ æ®M oQÆM; ; -K H

GQM; >¢Q h?–M ¢®B /B M pÈB ;½- `ä `M; ¢½ Î i? #'i #¢BX hmv ? „M i?m H¢B HoM
iU #B i KbM? F?¬M; +| M, M; HU+ i?Q€M; +?®+ ; B i +? i ¢®B T?QÆM; X *MM; H9+
hU M?Q ;½ +ªK M?"M ¢QÊ+ GQM; >¢Q h?–M b) F?¬M; ; B i +? i KbM?X

GQM; >¢Q h?–M H„+ ¢–m- M|BX

óæQÆM; M?B M F?¬M; T?ªBX h M?"M H`B K`B +O M; Q`B F?€+ ¢ M ¢®B T?| M; Q
¢Q¢i ¢B #ªQ p"i +O +¬ 'v K` ; B i +? i i' i +ª i°+ M?•M +O +¬- ?ÆM M[#„i ¢B M; Q
i ¢ M H" ; B9T +¬ 'v +Sm` M; Q`B i?•MXô

óL; B M?ªK5 h H" bS ; Bª +O h?–M hU L?B M i¢B M?•M ; B M- H" i? ?B M w +?Q
b Q +| i? H"K` HQ¢B +?mv M M"v\ hmv M; QÆB +| i`€B iBK [m M; KBM? - +| pBM
F?¬M; i? p k M?K+ i X h H" +QM i` B h?–M hU L?B M5ô u hQ æ®M oQÆM; M' B ;
p¶ ¢"T p`Q M? mX :½ ¢° i M?B M M; ?o iÈB +€B ; b- ?ÄBX óJÈB `²B M; QÆB M|B F ¢
¬ M?K+ bS ; Bª h?–M hU L?B M- u hQ æ®M oQÆM; p o ¢¢BXô

GQM; >¢Q h?–M ¢`M? KÎ KB M; i?b ¢° i M?B M M; mv M ? M; ¢°M; F`+? HB i`mM;
+Q`M; ¢¢B F?| ?bM? /mM; T?€i` iW +€B ? M; hQ hQ H9+ i`QÈ+ ¢½ p`QX

*MM; H" HU+ HQÊM; bBM? K M?- M?QM; HU+ HQÊM; M"v F?¬M; T?ªB HU+ HQÊM
bBM? K M?X

*ªK ;B€+ ?ÆB i?Î M"v tm'i ?B M- u hQ æ®M oQÆM; FBM? bÊ #B M b„+ K†iX L?QM;
/QÌM; M?Q `i 2 bÊ HU+ HQÊM; ?Ov /B i bBM? K M? M"v- M? M? +?¡M; HMB b M;
GQM; >¢Q h?-MX

J°i #¡M; i`„M; +?mB ` F?ÄB ¸°M; X *¬ pW tm'i ?B M- HU+ HQÊM; ?Ov /B i bBM? K
#® #m°+ GQM; >¢Q h?-M p" u hQ æ®M oQÆM; +MM; #„M M; QÊ+ /€M p"Q p€+? ¸€

L?QM; ?¼ `i M? M? i?Q+? SM; HU+ HQÊM; M"v- H"TiS+ # v i`Î p F?¬M; i`mM; X
u hQ æ®M oQÆM; p K†i FBM? M; ¢+ t2M HšM T?šM M° M?bM GQM; >¢Q h?-MX

óL; QÆB- M; QÆB ¸ M; QÌB H M p"Q + 'K ¸` - i`°K ¸B K-K >Ov .B i h?K\ L; QÆB +¡ #
+•M #^M; +ª i? ; BÊB u hQ æ®M- i?"K +?Q F?B M i'i +ª bBM? p"i i? ; BÊB u hQ æ®

"¡M; i`„M; tm'i ?B M ¸QÆM; M?B M +?QM? H" hQ hQX G9+ M"v i`QM; i v T?ªB +
>ÁM ¸€ ?bM? /€M; [m€B /`- K°i MY H" K"m p"m; - K°i MY H" €M? #¢+- iÄ ` €M?
o` i`Q ? B K"m p"m; #¢+ ; B Q M? m +?mB ` K°i +?²B MQMX *?²B MQM K"m iQK M
b"KX GU+ HQÊM; ?Ov /B i bBM? K M? F?´M; H² H9+ i`QÊ+ GQM; >¢Q h?-M +ªK M
iW +?²B MQM M"vX E?¬M; i? M; ?B M; Ì- ¸•v H" ?¢i K-K K" u hQ æ®M oQÆM; M¡B

óhQ hQ- +¬ ¸½ +Sm ` ¸QÊ+ M; QÌB M?" +?Q \ô GQM; >¢Q h?-M ?ÄBX

hQ hQ M; ~M; ¸-m M?bM GQM; >¢Q h?-M p" u hQ æ®M oQÆM; - M; ~M ` - ?ÄB M; QÊ

óa Q M? F?¬M; /šM ?„M ; ½ ¸B\ô

GQM; >¢Q h?-M M¡BX

óGoM? pU+ +O i¬B pW H9+ F?„+ +? ; ½ +?Q M M i¬B i?„M; ; ½- i'i M?B M F?¬M; -
i`ª HìB p'M ¸ +O i¬BXô

hQ hQ v m FB m +QÌB- M¡BX

óE?¬M; b Q- M?[M; ¸B m M"v F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; X GQM; ¸¢B + - +ªK ?ÆM M
>Ov .B i h?KX "„i ¸-m iW #•v ; BÌ- i¬B +?QM? H" +?9 i i? ; BÊB M"v- i¬B b) +MM
i?"M?- i?šM; ¸ M MÆB M"v ?Q"MiQ" M #B M i?"M? >Ov .B i h?-M oU+ +O i¬B KÊ
HQÊM; +O M? K¢M? ¸ M p"v- M; v +ª u hQ æ®M oQÆM; +kM; F?¬M; ¸€M? #¢B ¸
; ½- b Q M? F?¬M; iB M i v ; B i Hm¬M ¸B\ h?¬B p"v +kM; i®i- ¸ i¬B iU KbM? ` i

u hQ æ®M oQÆM; M?bM hQ hQ- H° ` HY ; B"MX

óG" M; QÆB- i?b ` H" M; QÆB5 L; mv i .¢ L[ oQÆM; - `®i +m°+ M; QÆB Km®M H"K
L?"i L; mv i h?-M h?¢+? ?¡ ` H" pb K-K >Ov .B i h?KX *?šM; H) M; QÆB Km®M
æ®M\ô

L; ?2 ? B +?[L; mv i .¢- GQM; >¢Q h?-M bYM; b®i- i`QM; ¸-m #'i ; B€+ M?È iÈB L
L?B m M, K F?¬M; ; †T- F?¬M; #B i +¬ ` b Q `²BX L?QM; M, K ¸¡ J h?-M >Q" M; ¸½
#•v ; BÌ +¬ 'v +¡ F?Ä2 F?¬M; \

hQ hQ +QÌB H¢M? M¡BX

óh M HMM- M m F?¬M; T?ªB M; QÆB #S+ ûT [m€ ¸€M; - #m°+ i°+ L; mv i .¢ +?9M; i
i²M i?b i +¬M; b K¢Q ?B K M?Q p"vX E?B ¸2K >Ov .B i h?K ¸¢B M?•M i`²M; i` M L
i ¸½ i? v ¸´B iQM M; QÐM; +O KbM?X u hQ æ®M oQÆM; - +¡ H) ?¬K M v i F?¬M;
F?B >Ov .B i h?K ¸¢B M?•M HÈM H M- i H" M; QÌB i?S M?'i ibK iÈB M; QÆBXô

GQM; >¢Q h?-M M?Qm K"v- M?bM hQ hQ- M?"M M?¢i M¡BX

óhQ hQ- +€B M"v /QÌM; M?Q F?€+ pÈB HìB +¬ ¸½ M¡BX s2K ` +¬ iÈB ¸•v F?¬M; T

hQ hQ M?bM GQM; >¢Q h?-M- i`QM; K„i +¡ T?S+ i¢T- F?) i?Î /¬B- M¡BX

óGQM; ¸¢B + - i?"i tBM H†B- H" i¬B HW M?X L?QM; i¬B F?¬M; i? F?¬M; H"K p
[m€ / /"M; iBM M; QÌB- M?QM; M? #` i¬B HÊB /KM; +kM; H" ¸€M; ; B€X M? ¸ Ti`

i?W [m M; KBM?X M? v M i•K çB- +?ìi¬B p" >Ov .B i h?K ?Q"MiQ" M /mM; ?ÊT-
i®i M?'i +?Q M?X æQÆM; M?B M M m M? +?'m iW #Ä iQM M; QÐM; [m M; KBM?
?„+ €K i?¬M #Q- i¬B +?ŠM; M?[M; F?¬M; ;B i M?- i?"K +?Q +ÁM ;^a +?Q M?- H"
HQϕB tm'i b„+ ;B®M; M?Q M? i?"i`'i ?B Ki? 'vXô

L|B tQM; M; QìB hQ hQ #„i ç¬m #B M ç´BX h B +¬ #B M M?¼M ` - i| + ç2M +?"K`½
b|M; ç2M iÄ ` b m HQM;X " ç¬B +€M? ç2M i`QM; bm®i ;BQÆM; ` X E?m¬M Kti
?Q†+ #Q ~MX E?Q i? +O +¬ +kM; i,M; p¼i- imv F?¬M; +QìM; çϕB M?Q u hQ æ®M
+QìM; ;B^a +'T HoM? pU+X

:B¼M; hQ hQ F?¬M; +ÁM /`m /`M; M[K" i? K T?¬M FB m M;ϕQX

óG¬M M[;BÈB i?B m- i H" M; QìB + B [m^aM ?„+ €K p" i?Ov- L;mv i .ϕ L[oQÆM; u
.ϕ hBM? GBM? i°+X h°+ M?•M +O i #` M?•M HQϕB +€+ M;QÆB p" hBM? GBM? i°+
L m i F?¬M; +| ?"M? ç°M; ;b- i?"i bU b) #B /B i i°+X *?Q M M H9+ i`QÊ+ i M|B pÊ
;B^a /®BX *ÁM p T?K Kšm- i?•M M?•M +O i - ?¼ p®M F?¬M; i²M iϕBX h H" L;mv i
[m^aM ?„+ €K p¬i?QÊM; - +,M #^aM F?¬M; +| #'i +S K€m KO M"QXô

L;?2 HìB +O +¬- GQM; >ϕQ h?¬M Hm¬M M?bM +?,K +?9 p"Q +¬- i` M Kti F?¬M; H
u hQ æ®M oQÆM; ?ûi HÈM K°i iB M;- ç¬B i?¬M F?Q p +?ϕK p"Q M? m- aBM? J M
i`"M b„+ t M? #B +X

óL;mv i .ϕ L[oQÆM;- M;QÆB +?Q `^M; ?¬K M v +| i? çB çQÊ+ b Q\ô

L;mv i .ϕ L[oQÆM; hQ hQ KdK +QìB M|BX

óæB F?¬M; çQÊ+ Q\ L m H" i`QÊ+ FB - +| H) M;QÆB +ÁM +Æ ?°B ;B[i HϕB ç•vX

L|B `²B +¬ +?"K`½B M•M; H M >Ov .B i h?K i`QM; i vX >ÆB i?î ?„+ €K p" HϕM? H
`|i p"Q i`QM; L?"i L;mv i h?¬M h?ϕ+?X "¶M; +?®+ €T HU+ F?OM; #® ?ÆM i`QÊ+ ;
+? aBM? J M? GoM? oU+ +O u hQ æ®M oQÆM; M? M? +?|M; +Q`9iX

ó>Ov .B i h?K +?QM? H" M; M; ?"M; pÈB ooM? >^M; h?KX J" ooM? >^M; h?K +?Q
L?B MX hmv M;QÆB H" bS ;B^a +O h?¬M hU L?B M M?QM; b Q +| i? ç®B F?€M; p
.B i h?K +?d KÈB M^av K¬K M?QM; HU+ HQÊM; +O M;QÆB F?¬M; çO M; ,M i `ìB ç

GQM; >ϕQ h?¬M H|2 M;QìB +?"M i`QÊ+ Kti u hQ æ®M oQÆM;- €M? p" M; #^av b„+
aBM? J M? GoM? oU+ b m HQM; KbM?X GU+ HQÊM; ?Ov /B i bBM? K M? +O G
Zm M; h?¬M GoM? oU+ F?¬M; K½M? HB i M?Q €T +? aBM? J M? GoM? oU+X Pi M
HMB HϕBX > B HoM? pU+ ç'm ç€ M? m T?€i` iB M; t i t i X

h` M Kti hQ hQ H° p Q€M ?"MX

óGQM; çϕB + - Km®M ç®B ç¬m pÈB i b Q\ô

GQM; >ϕQ h?¬M M?Qm K"vX

ós2K ` i¬B ç½ M?bM H¬K M;QìBXô

hQ hQ +QìB M|BX

ó>B M iϕB #B i i?b +| Q+? ;b\ EB m M;QìB i®i M;m tm~M M?Q M;QÆB poM? pB M
HϕB ç M;?' +O i çBX h?2Q çm´B ?„+ €K- i b) +?Q M;QÆB poM? pB M # M i - /Q

GQM; >ϕQ h?¬M M? H„+ ç¬m- M|BX

óhmv i¬B ç½ b B M?QM; F?¬M; [m€ KS+ b B H¬KX L;QìB i®i F?¬M; M?'i ç`M? H" M
;Bì #M ç„T +?Q iQM? Km°MXô

ó\ô hQ hQ M;?B ?Q†+ M?bM GQM; >ϕQ h?¬M- M?QM; HBM? HU+ `|i p"Q +?²B MC
?ÆMX

GQM; >¢Q h?–M M•M; i v +?d ?QÈM; L;mv i .¢ L[oQÆM;- K°i i–M; b€M; €M? p`M;
#MM; T?€i F?ÄB M;QÌB +¬X a„+ p`M; M?m ?Á i?Q¢i M?bM F?¬M; +| +?9i HU+ T`
b€M; #ªv b„+ F?m +? i€M F?B M hQ hQ + Q ;B¼M; ?ûiX GBM? HU+ ?„+ €K +O +¬
b m ç| - i?•M i? +¬ #„i ç–m i?m M?ÄX

óL;QÆB- M;QÆB ?¢ M;mv M `O i` M M;QÌB i \ L;QÆB H` i M F?®M ô :B¼M; hQ
M;`v +`M; MQM MÈiX *?d +?®+ H€i b m- i?•M i? +¬ ç½ i?m M?Ä +Ð +¬ #û # - #®M
L;mv i h?–M h?¢+? KÈB çQÊ+X

amv v m F?¬M; +?d H` bS+ b®M; +ÁM +| i?U+ HU+X .M hQ hQ +| w iQÎM; ;b M?QM
pB + 'T HoM? pU+ +QÌM; ç¢B M[- çQÆM; M?B M F?¬M; i? i?9+ ç~v HU+ HQÊM; ?

óh?b ` M;QÆB i²B i M?Q p"v- ;B2Q T?QM; 'M i`QM; M;QÌB i 5ô hQ hQ + 'i ;¼M; M
GQM; >¢Q h?–MX

E?¬M; i? F?¬M; M|B- +¬ p®M H` K„ M[- #B M i?`M? +¬ #û +kM; pšM H` K„ M[- ?Æ
ç¬B +€M? b m HQM; #B M iBM? tªQ HBM? HmM;- M?bM +| +?9i i?9 p`X

GQM; >¢Q h?–M H„+ ç–m- M|BX

óh²B i F?¬M; T?ªB i¬BX "ÎB pb i¬B M?bM i?'m +¬ M|B /®B +?Q M M KÈB ç H¢B
oQÆM; i?"i bU i` €+ M?Q +¬ ç½ M|B- p"v i¬B +?„+ +?„M b) /®+ ? i bS+ ;B9T çÐ +
/KM; i?¬B- +QB M?Q H` HU+ HQÊM; +O >Ov .B i h?K +kM; F?¬M; i? iB m i`W T?
+?„+ +?„M F?¬M; +| HU+ HQÊM; M?Q ooM? >^M; h?K K" +¬ ç½ M|B- M?QM; i¬B F
[m M; KBM? +O i¬B +MM; + bQ pÈB ooM? >^M; h?KXô

hQ hQ H`K #~KX

óL;QÆB ;¢i M;QÌB- M;QÆB ;¢i M;QÌBX L;QÆB p®M F?¬M; i? M?bM ` KQm F +O
#ªQ p"i i` M M;QÌB i - +?Q M M KÈB ?¢ M;mv M `O H M i Xô

GQM; >¢Q h?–M +QÌB M?¢i-

óL m Km®M M;QÌB F?¬M; #B i- i`W T?B KbM? çWM; H`KX L m ç½ i? i?b i¬B b) F?

ó.–m iB M H` HÌB M|B bÆ ?ÎX h`QÈ+ F?B +?9M; i ?`M? ç°M;- +¬ +ªK ÆM i¬B ç½
?²M H M i?B M çQÌM; K` F?¬M; T?ªB [m v p ¬K 'T +O h?–M hU L?B MX E?B ç| i-
H9+ i`QÈ+ +¬ iWM; M|B `²B- i¢B u hQ æ®M- /M H` M?•M HQ¢B ? v hBM? GBM? ç m

óa m ç| i`QÈ+ F?B +?9M; i çB ibK æBM? >QÆM; h9v L?•M æªQ- €M? K„i +¬ M?bM
K° ~M +?S i? K H KX *ªK ;B€+ +O i¬B `i + Q- +| H) +¬ iU +?Q H` +?2 ;B'm F?¬M
T?€i ?B MXô

óæ¢i çQÊ+ æBM? >QÆM; h9v L?•M æªQ [m€ / /`M;X L m ç½ H` i?€M? /QÊ+ i?b i¢B
? M; ç°M; i°+ [m–M +¬ ç½ M|B\ >ÆM M[F?B ç| +¬ +| M|B- +¬ +?d ç†i K°i i?O i?
i?2Q HBM? ?²M +O i¬B /Á tûi- +?¶ i?O i?m"i +?2 K„i +O +¬ +ÁM +| K°i K T?€T
T?€T ç| çO b€M? M; M; pÈB + 'K +?9Xô

óhmv M?[M; çB m M`v F?B M i¬B M;?B M;Ì M?QM; +?Q T?ªB [m M i`¼M; M?'iX *
M;Ì H` +¬ +?2 ;B'm i?U+ HU+Xô

óG9+ +?9M; i iÈB ;–M u hQ æ®M h?€M? aÆM- +¬ ç¢T tm®M; ç'i çB #°- F?B ç| i-
u hQ æ®M oQÆM; / Q ç°M;X hmv ;½ b„T iB M p`Q M;O i`Q M?QM; +ªK ;B€+ +QÌM
HÈM- +?d #ÎB pb i`QM; F?¬M; F?Q / Q ç°M; M;mv M i®iU M?B M M M +| #Ä b|i p
iB M H M- +¬ +?d ?mv i¬B F?¬M; M;WM; i? v ç´B ?QÈM; çB- i?U+ i H` i`€M? Mû +
*?QM? H` M|B- p K†i +ªK ;B€+ i?b +¬ imv i F?¬M; FûK ?ÆM i¬BX *| +ªK ;B€+ M?Q
K T?€T bQ + 'T i€K çQÊ+ \ >ÆM M[+¬ çB i?2Q +ªK ;B€+ ?B M M?B M H` pb F?¬M
HoM? pU+ +O i¬BXô

óh`W M?[M; T?€i ?B M M`v ` - +ÁM +| i`B i?S+ +O i¬B p i? ;BÈB u hQ æ®MX h-
p®M F?¬M; i?m°+ p i? ;BÈB M`v M?QM; +| [m M; KBM? ;B®M; M?Q i? ;BÈB M`v
Î i` M +¬- i?"K +?Q H` i` M +ª u hQ æ®M oQÆM;X E?B +® çB H`v æBM? >QÆM; h9

HU+ HQÊM; HBM? ?²M +O KbM? HB M Hç+ pÈB HBM? ?²M i?B M M?B M i`QM; i?
+ªK M?"M çQÊ+ iQM M; QÐM; +O +?9M; - p" +ªK t9+ ç®B pÈB u hQ æ®M oQÆM; X h
pÈB +?9M; X aBM? p"i ç€T p'M ç +O i¬B F?¬M; K°i +€B M"Q +| ç`+? w pÈB u hQ a
ç½ F?ŠM; ç`M? bmv çQ€M +O KbM? `²B- M?QM; pšM çB i?2Q +¬ iÈB H" #ÎB pb l
+m°+ H" +€B ; bX L m H9+ ç| i¬B pç+? i`-M +¬ M; v- +?„+ +?„M b) ç HçB [mª #QK
æ®MX >ÆM M[i¬B +kM; iÁ KÁ KK+ çQ+? +O +¬- +?Q M M i?2Q +¬ ç MX J v K„M
L?•M æªQ F?¬M; ` p'M ç ; b- M| +?d H" F?B M M; QÌB M; O b v +?S F?¬M; bBM?`
i¬B ç½ bÊK ` i vXô

L|B ç M ç•v- Kti GQM; >çQ h?¬M H° MK +QÌB F?) - T?®B ?ÊT pÈB F?m¬M Kti im'M
ó*?¶ i?¬M; KBM? M?'i +O +¬ H" M|B +?mv M pÈB i¬B +| +?QM T?¬M i?"i- +?d +|
; BªX h? K p"Q +?•M i?"M? i`QM; K„i +¬- +MM; pÈB b„+ ç T #ªM i?•M- çQ+? i?U+
L?QM; M; QÌB i?¬M; KBM? +Ð M"Q +kM; +| b B b|i- ?m®M; +?B +¬ ç H° ` bÆ ?Î l
iB M p"Q +€B ? M; FB - K°i +?QÎM; +O i¬B ç9M; H" i, M; T?9+ +?Q +¬- çB m FB M
*¬ pb çç i çQÊ+ MB K iBM M M F?¬M; F?€M; +U HU+ HQÊM; +O i¬BX L m i¬B F?¬
+¬ H" T iS+ /MM; HU+ HQÊM; i?Ov ? ç2K HU+ HQÊM; [m M; KBM? +O i¬B /šM `
æ€M; iB + H" +¬ F?¬M; i? /šM /„i HoM? pU+ +O i¬B ` M; Q`BXô

óo Kti im pB i?b +¬ F?¬M; i?m ; b i¬B- i?"K +?Q +ÁM KçM? ?ÆM i¬BX L?QM; #` F
M?"T p"Q M; QÌB- #ûM ` `²B i?b +QB M?Q im pB +O +¬ + Q +Ð M"Q +kM; F?¬M; i?
HoM? pU+ M"v H" * B ZmªM hB M h`bM? aBM? J M?X *| H) i¬B F?¬M; i? ; B®M; M
F?B M +¬ i?"i bU #B M i`Î +€B im`B ç€M; v m FB - M?QM; Qi ` T?QM; 'M +¬ ? B i
p'M ç X æ9M; F?¬M; \ L; mv i .ç L[oQÆM; +€+ ?ç\ô

L; mv i .ç L[oQÆM; F?¬M; + K HÁM; M|BX

óL?QM; K" M; QÆB pšM +?B M ç'm pÈB u hQ æ®M oQÆM; X L; QÆB F?¬M; bÊ ; ½ ;
F?¬M; i? +?B M i?„M; ; ½ i?b b Q\ a Q M; QÆB iU iBM p"Q #ªM i?•M [m€ p"v\ô

GQM; >çQ h?¬M M|BX

óE?¬M; b B- i¬B F?¬M; /€K +?„+ KbM? +| i? +?B M i?„M; u hQ æ®M oQÆM; F?¬M
F?¬M; ; B i +? i i¬BX *¬ F?¬M; M; ?o ` çB m M"v H" pb F?¬M; ?B m M?B m p [m
bm®B bBM? K M? H" +€B ; b\ G" [m M; p" i?OvX *| i€+ /KM; +O [m M; p" i?Ov i?b
h¬B p" u hQ æ®M oQÆM; ; B Q ç'm +?d pb t€+ M?"M M, M; HU+ +O ; ½X :B®M; M?Q
+| HU+ HQÊM; M; mv M i® iU M?B M p" aBM? J M? GoM? oU+ +U+ F€ iBM? i?m¬M
ç| H"K b Q F ; B M €+ +| çQÊ+ +?S\ *MM; H9+ ç| - i¬B H° ` HoM? pU+ +O KbM? i
hmv ç•v H" H¬M ç¬m +?9M; i ; tT Kti- M?QM; T?€M çQ€M iQM? T?K i?m°+ F?B M
+?QM? i?"M? F i?M- hU M?B M i`QM; +?B M ç'm b) F?¬M; ` b€i +?B mX h`QÊ+ F
T?€M çQ€M ç| - +¬M ; b bÊ ?½B\ô

GQM; >çQ h?¬M F ` K°i ?ÆB F?¬M; M? M? F?¬M; +?"K- +| ççQ Hw `ä `M; X :B
`ÆB p"Q i`QM; i B L; mv i .ç L[oQÆM; hQ hQ i?b F?¬M; FûK ; b b'K +?ÊT-

óL; QÆB M; QÆB ô

E?¬M; +ÁMªM? ?QÎM; +O HU+ HQÊM; ?Ov /B i bBM? K M?- u hQ æ®M oQÆM; çB
HB + ?„M- M|BX

óL?•M HQçB i?¬M; KBM? i?"i ç€M; bÊX L?QM; K v H" M; QÆB F?¬M; H"K ` b B H-
GQM; >çQ h?¬M H"K ç°M; i€+ KÌB- M|BX

óL m >Ov .B i h?K H" M; QÌB + B [mªM- p"v tBM ?½v i?m M| HçB çBXô

"•v ; Bì hQ hQ F?¬M; +| +?9i bS+ TªM F?€M; - imv çQ H M +?²B MQM >Ov .B i h?
KQÊM HU+ HQÊM; F?OM; #® ç|X

L?QM; u hQ æ®M oQÆM; F?¬M; i`U+ iB T çB [m +QÈT HçB >Ov .B i h?K- M; QÊ+
hQ hQ +QÌB HçM? M|BX

óL;QÆB [mª M?B M i?¬M; KBM?- M?QM; M;QÆB +?Q `^M; M?Q p"v +| i? M; ,M +ªM
b Q\ *€+ M;QÆB +| i? ;B i +? i i - M?QM; F?¬M; H•m b m- F?B >Ov .B i h?K ç¢B
æ®M bÊK Km°M ;b b) i`î i?"M? +?"i /BM? /QÐM; +O M|X hÊB H9+ ç| - +€+ M;QÆB
GQM; >¢Q h?¬M M?Qm K"vX
ó*?ŠM; T?ªB +?d H" ;®+ +•v MQM b Q\ E?¬M; H) i F?¬M; i? ?Ov M| M; v H9+ M"V
hQ hQ +Q`B- ?B M ;B`im´B +¬ M?Ä tQm M?QM; iB M; +Q`B +| çB M +m²M;X
óJ„+ +Q`B- i?"i H" +Q`B +? i çQÊ+X s2K ` M;QÆB [mª M?B M F?¬M; i?m°+ p i?
h?K ;B®M; M?Q ooM? >^M; h?K- poM? pB M #'i /B iX J-K +O M| b m F?B M~v MÎ
h?¢+?- b) poM? pB M F?¬M; i? M"Q #`iB m /B iX E?¬M; iBM i?b M;QÆB ç i M H
HQÊM; +O ;½ +| i? b€M? M; M; pÊB i?¬M HBM?X L;QÆB ?ÄB ;½ t2K +| i? ?Ov ç
h€+ ;Bª, æQ`M; :B h K h?B m

8NkX *?QÆM; kej, a®M; G¢B5 LK >¬M *O L?½ æbM?

.`+? ;Bª, hBM? otM

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

GQM; >¢Q h?¬M H"TiS+ [m v ç-m €M? K„i w ?ÄB u hQ æ®M oQÆM; # M +¢M? KbM
u hQ æ®M oQÆM; €M? K„i M;?B K i`¼M;- ;"i ç-mX

ó© M|B F?¬M; b B- >Ov .B i h?K #„i ç-m bBM? i`QÎM; `²B i?b F?¬M; i? M;?`+? H
i? +®;„M; T?QM; 'M >Ov .B i h?K- ;BªK i®+ ç° bBM? i`QÎM; +O M|X hB Ti?2Q i
hU L?B M- t2K +QB h?¬M hU L?B M +| i? i€+? ` K°i M?€M? ooM? >^M; h?K F?¬M
.B i h?KXô

hmv u hQ æ®M oQÆM; F?¬M; i`€+? K|+ ?„M M?QM; GQM; >¢Q h?¬M pšM +| i? M
;B¼M; M|B +O ;½- €v M€v M|BX

ósBM H¶B- u hQ æ®M oQÆM;- H" i¬B [m€ ç¢B wX h¬B F?¬M; M;`l L;mv i.¢ L[oQÆ
ç M i? X L?QM; i¬B F?¬M; i? F?¬M; M|B- M;Q`B T?ÁM; M;U ?¢i K-K >Ov .B i h?
M;tiXô

u hQ æ®M oQÆM; +| +?9i t'm ?´ #U+ KbM? M|BX

ó B K" #B iª H"K M?Q i? X L m F?¬M; T?ªB M;QÆB +ªM i`î i?b i bÊK T?€i ?B M
.B i h?K- +kM; +| çO i?`B ;B M M; ,M +ªMXô

GQM; >¢Q h?¬M M|BX

óoB + M"v i¢B i¬B K" ` - ?½v ç i¬B F i i?9+ çBX E?B i¬B iB M p"Q ç•v HB M +ªK M
u hQ æ®M oQÆM; i¬B ?ÄB M;Q`B K°i H-M +m®B +MM;- M;Q`B +| T?ªB i?"i bU Km
poM? pB M F?¬M; tm'i ?B M M[`ô

u hQ æ®M oQÆM; p Kti ç m F?´ M|BX

óæ| H" çQÆM; M?B MX L;¬ +?O F?¬M; +| +€+? M"Q ?Ov M| - `²B H¢B F?¬M; i? ç
+?OªM? ?QÎM; ooM? >^M; h?K- M M KÊB çQ M| +?Q i i`¬M; ;B[- B M;`l tav ` +?n

GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç-m- M|BX

óL m ç½ i? i?b ;B Q +?Q i¬B çBX h?"i ` ?Ov çB >Ov .B i h?K F?¬M; +| # Q M?B r
L|B `²B ?„M tQ v M;Q`B- M•M; H M i v T?ªB pšv ?QÊM; >Ov .B i h?KX
J°i Hm²M; b€M; p" M; `U+ `Ð # v ?QÊM; >Ov .B i h?K i`QM; i v hQ hQX

J†i hQ hQ pšM ;B[MK +QÌB- F?|2 KB M; +QM; H M MK +QÌB F?BM? i?QÌM;X hmv
KÈB `²B i`QM; H9+ +-m M;mv M- +- ç½ ?B M i HBM? ?²M ?„+ €K +O KbM? +?Q >
b m >Ov .B i h?K HÈM H M- p”v +- +ÁM +| F?ª M,M; ?²B bBM? HBM? ?²MX

æBM?5

EB K [m M; `ÆB p”Q >Ov .B i h?K T?€i` iB M; ;BÁM p M;X J°i i-M; bQÆM; F?|B
b€M; #ªQ p >Ov .B i h?K # M i`QM;X EB K [m M; +O GQM; >¢Q h?-M i?”K +?Q
çB K €M? iQK i?b ç½ i M K’iX

GQM; >¢Q h?-M +?”K `½B ;”i ç-m- M|BX

óæ9M; H” +| HU+ T?ÁM; M;U `”i K¢M?Xô

hQ hQ F?BM? i?QÌM; M|BX

ó*€B ;b `”i K¢M?\ G” FB M +® poM? pB M F?-M; i? T?€Xô

GQM; >¢Q h?-M KdK +QÌB M|BX

óL|B HÌB çWM; [m€ p M iQ”M- i` M çÌB M”v F?-M; +?mv M ;b H” F?-M; F?ª M,M;Xô

L|B tQM; ç-B i v ?„M +?”K `½B M•M; H M- H”K ç°M; i€+ M„Ki` M F?-M; i`mM;X L
?B M` +?QM [m M; p,M iQKX

E?B +?QM [m M; p,M tm’i ?B M- GQM; >¢Q h?-M p®M i`”M M;”T ?ÆB i?Î [m M; K
?B M K°i i-M; i” K`X L; v +ª u hQ æ®M oQÆM; Î K°i # M +kM; #` ;B”i Mªv KbM?X
T?€i ?B M- i`€B iBK [m M; KBM? +O GQM; >¢Q h?-M F?-M; #B M ç’B ;b- +?d H”

L; v b m ç| - u hQ æ®M oQÆM; p” hQ hQ i`-M; i?’v K°i i? M? FB K iQ +?”K `½B tm
M„K H¢B +O GQM; >¢Q h?-MX h?•M FB K iQK p”M; M?bM i?”i H” ?mv M H +?|B K
+?¶ +?m-B FB K- ç m iÄ ` €M? K„i H¢M? H)Q- /QÌM; M?Q ç M; M?bM +?,K +?9 K

h`¼M; FB K iQK p”M; pW ` - i?-M F?Q i`QM; i v u hQ æ®M oQÆM; p” ;B€T i?-M F
M MX u hQ æ®M oQÆM; FBM? M;¢+ M|BX

óªQ #®B +O i ç M; bÊ ?½BX EB K- FB K +O M;QÆB H” i?S ;b\ô

GQM; >¢Q h?-M KdK +QÌB M|BX

óL m ç½ TªB T?€ ?Q >Ov .B i h?K- p”v F m M| H” F b€i ?Ov /B i çBX L?Q i? i?b
b€i ?Ov /B i- hY EBK >¢Q L;mv i FB KXô

L|B `²B hY EBK >¢Q L;mv i FB K i`QM; i v ?„M p¢+? çQÌM; +-m p²M; FBM? i?B M +

G-M M”v hQ hQ +ªK M?”M mv ?B T iQ HÈMX *¬ F?-M; 2 M;¢B >Ov .B i h?K #` +-M
+?QM? H” +-5 *¬ F?-M; +| HU+ T?ÁM; M;U +QÌM; ç¢B M?Q >Ov .B i h?K- /M H”
+-m bBM? `”i K¢M?X :-M M?Q H” #ªM M,M;- hQ hQ i?ª` L?”i L;mv i h?-M h?¢+?

•M? b€M; iQK p”M; iB +?ÈT H Q iÈB- Î ;B[F?-M; i`mM; i`9M; M; v >Ov .B i h?K>

•M? b€M; iQK i` M >Ov .B i h?K H-M M[tm’i ?B M- M?QM; F?€+ pÈB FB K w +?ÈT
M”v K”M b€M; iQK p”M; iB T t9+ pÈB hY EBK >¢Q L;mv i FB K i?b ;B[? B # M Mª
*?QM? H” M|B- M; v +ª >Ov .B i h?K L?”i L;mv i h?-M h?¢+? M?Q H” #` hY EBK >
çBM? Î F?-M; i`mM;X

o”B ;B•v b m >Ov .B i h?K`mM #-M #”i i¢B L?”i L;mv i h?-M h?¢+?- iWM; i-M; b€
ç”K ç†+- i?”K +?Q K M; i?2Q çB K b€M; iQK H’T H|2X

hY EBK >¢Q L;mv i FB K i?b pšM +?ªv tm-B €M? iQK p”M;- +?d H” b€m +€B ç-m i
KÎ K„i` - iU M?Q b®M; H¢B H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K >Ov .B i h?K ç M; ;B½v

óE?-M;- çB m M”v H” F?-M; i? M”QXô hQ hQ M;•v M;®+ M|BX ó>Ov .B i h?K /U
i`¢M; i?€B # M ç-m- #’i +S i?S ;b +-M; FQ+? M| ç m +?ÈT K„i #` ?Ov /B i- i¢B b
F?€M;\ô

L; v F?B p K†i+¬ F?¬M; i? iBM iQÎM;- K„i M?bM +?^K +?^K i?b ç°i M?B M- KkB F
FB K tm'i ?B M #B M ç´BX

EB K T?QM; p®M ç½ b„+ #ûM +?ÈT K„i #B M i?¬M? +€B KB M; iQ- K°i M;KK +„M p
K¨ >Ov .B i h?K iÄ ` - +„M M€i #ªM i? +?²B MQM- /MM; bS+ tûX E?¬M; M;î +S M
L?“i L;mv i h?¬M h?¢+?- b m ç! ?€ KB M; Mm®i +€B U+X >Ov .B i h?K #¶M; +?®+
#B M K'i i`QM; hY EBK >¢Q L;mv i FB KX

GQM; >¢Q h?¬M M•M; H M i v T?ªB- ?9i L?“i L;mv i h?¬M h?¢+? ç½ K'i çB >Ov .
sQ v M;QìB ?ÄB u hQ æ®M oQÆM; ç½ ?Q¨M iQ¨M M;Æ M;~MX

ó*€B M¨v H¨ +O M;QìB\ô

u hQ æ®M oQÆM; H„+ ç-m- T?ªM t¢ M!BX

óæ•v H¨ #€m p¨i i?B M M?B M /UM; /K+- F?¬M; i?m°+ p i X G¨ M;QÆB +QÈT p - M
K¨- M;QÆB- M;QÆB i?“i bU ?Ov çB >Ov .B i h?K `²B\ô

GQM; >¢Q h?¬M M?Q M KB M; +QìB M!BX

ó*?„+ p¨vX u M i•K çB- b) F?¬M; +! p'M ç ;bXô

E?B ?„M iB M p¨Q ? M; u hQ æ®M oQÆM; +ªK M?“M w MB K ?Ov /B i i?b +ªK t9+ +
i`QM; HÁM; ?„MX æ®B pÈB HU+ HQÊM; ?Ov /B i M¨v- >¢Q L;mv i i¨¨M M;¨T +ªK t
t9B GQM; >¢Q h?¬M i¨ M? çQ¢iX L?QM; +?¶ M¨v H¨ ç¨ #¨M +O u hQ æ®M oQÆM
i?b i'i M?B M GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; i? H¨K i? X *MM; H9+ ç!- +! >¢Q L;mv i ;Ê
M;î hQ hQX

>¢Q L;mv i +kM; M!B `ä +?Q ?„M- HU+ HQÊM; ?Ov /B i M¨v imv iBM? i?m-M +QìM
#i +S i?QÆM; i'M ;b pÈB M!- +?d +! i? i`î i?“M? ç² #´ K¨ i?¬BX *! i?S M¨v- M! +! i
?Q¨M i?“M? H-M iB M ?! +m®B +MM;X

æ•v +kM; H¨ H-M ç-m iB M >¢Q L;mv i +?Q GQM; >¢Q h?¬M #B i M! b„T iB M ?! H
JÈB `²B GQM; >¢Q h?¬M ?ÄB u hQ æ®M oQÆM; +! Km®M i`B i ç ?Ov >Ov .B i h?
/ M? +?QM? M;¬M i?m¨M #²B #´ +?Q >¢Q L;mv iX >Ov .B i h?K +! i?“i bU #¨ ?Ov i
+! K°i çB m ?„M `ä¨¨M; - i?S #¨ >¢Q L;mv i Mm®i p¨Q #KM; `²B imv i ç®B F?¬M; +!
H¨ H9+ i`QÊ+ >¢Q L;mv i ç½ M!B pÈB ?„M `²B- >Ov .B i h?K p¨ M! F?¬M; +MM; K
M,M; T?ªM T? X

G9+ M¨v hQ hQ ç½ ?Q¨M iQ¨M M;Æ M;€+X >v p¼M; +m®B +MM; +O ª +kM; #¨ T?€
iB M;- ? B i v ¬K ç-m- i?®M; F?´ H,M H°M i¨ M K†i ç'iX

J°i +¬ #û +! tBM? +Ð M¨Q- i?®M; F?´ çB M +m²M; `®M; M?Q p¨v +kM; b) F?¬M; /
KbM?- M?QM; H9+ M¨v ?„M F?¬M; i? iB T t9+ T?QM; 'M F„ M,M; HoM? pU+X

óu hQ æ®M oQÆM;- +¬ i H¨K b Q p¨v\ô

L?bM hQ hQ i?®M; F?´- M;QÊ+ H¢B u hQ æ®M oQÆM; `¨i p mB p M!BX

ó¨^M; ?[m M?•M HQ¢B +QìM; ç¢B- M;QÆB i?“i bU H¨K çQÊ+ `²B- M;QÆB i?“i bU H
+ª K†i ?„+ €K i`QM; HBM? ?²M KbM? ?B M i +?Q >Ov .B i h?KX *?„+ #•v ;Bì >Ov .
?Ov /B i- K†i •K m i`QM; HBM? ?²M ª +kM; i M pÐX GBM? ?²M K'i çB K°i T?¬M M M
L;QÆB t2K- HBM? HU+ i?m°+ iQM? ?„+ €K i¨ M M;QìB ª #„i ç-m i€M HQ¢M Fb X >
.¢ hBM? GBM? i°+ K'i çB HU+ HQÊM; ?„+ €K- iQÆM; H B u hQ æ®M +! i? v M #bM
+ÁM F?¬M; +! mv ?B T +O >Ov .B i h?K M[X¨^M; ?[m- +ªK ÆM M;QÆB- ?[m M;?
b) +MM; M;QÆB +ª çìBXô

æ®B pÈB u hQ æ®M oQÆM;- imv •K .¢ hBM? GBM? i°+ F?¬M; TªB M;mv ?B K HÈ
#bM? u hQ æ®MX æ†+ #B i H-M M¨v L;mv i .¢ L[oQÆM; H¨K ` +?mv M M?Q p¨v
+ªM? ;B€+X¨•v ;Bì L;mv i .¢ L[oQÆM; hQ hQ HBM? ?²M #¨ T?€ ?Q- +ÁM K'i çB H
•K .¢ hBM? GBM? i°+ K'i çB H½M? iK- i'i M?B M b) F?¬M; /'v H M b!M; ;B! ;b çQÊ

oQÆM; pmB bQÈM; H¨ >Ov .B i h?K T?ÄM; i v M?'i +kM; #` GQM; >¢Q h?–M i`B i
+| i? F ;®B + Q M;O M;QMX G'v im pB +O ;½- i? ;BÈB u hQ æ®M b) F?¬M; +ÁM
M[X

G9+ M¨v- HÁM; GQM; >¢Q h?–M #¶M; K€v ç°M;- #ªM M,M; i`B m ?Q€M ` Zm M; J
G K ok- Zm M; S?M .mM; i`¨M ç–v p i`¢MX

*MM; H9+ ç!- #¶M; M?B M ç¬B +€M? i?S M,K +kM; ;B½M ` - F?€+ pÈB #®M ç¬B i
t M? M?ç! +?S F?¬M; T?ªB p¬M; M?ç!X

óh?¬M? +¬M;5ô GQM; >çQ h?¬M +! +?9i ?QM; T?'M bB i +?†i M„K i vX

hmv ?„M ç½ HQçB #Ä ?„+ €K i?m°+ iQM? i`QM; M;QìB L;mv i .ç L[oQÆM;- M?QM
h?Ov p¬[m M; ç m H¬ M;m²M bm®B bBM? K M?- ? B # M;B Q ?Á - i? K p¬Q ?mv i
>çQ h?¬M KÈB +? içQ i?•M i? L?½ æbM? i? K ?Q¬M K„X o K†i ?mv i Kç+? +! H
h?¬M K°i +?9i- M?QM; +¬ +! bQM; i?m°+ iQM? i?b pšM +! i? i?B i`B M ` HU+ HQ

h?2Q b€i M,K ç¬B +€M? H¬ ç¬B i?S b€mX h´M; +°M; b€m ç¬B KQìB ? B +€M?- iW i
h`QM; ç! i€K +€M? H¬ K¬m p¬M;- #®M +€M? H¬ K¬m H K- M?bM `i HmM; HBM? +?!

GBM? HU+ i` M M;QìB L?½ æbM? +U+ FBM? F?OM;X JÆ ?? iÄ ` p¬M; b€M; #ªv
h?¬M GoM? oU+ b m F?B iB M ?! X L?QM; F?€+ H¬ i`QM; #ªv b„+ M¬v +! # K¬m #„
M?ç! /¬M- /QìM; M?Q #` # K¬m M¬v Mm®i K'iX

" K¬m #„i K„i M¬v ;²K p¬M;- H K p¬ HK+X " b„+ €M? b€M; M¬v tQ v [m M? M;QìB
KçM? M?'i H¬ K¬m p¬M;X L;mv M #ªM K€B i!+ ç2M +O L;mv i .ç L[oQÆM; #` b„+ p
a„+ H K iS+ #B M i?¬M? p€v /¬B- b„+ HK+ #B M i?¬M? K¬m K„i L?½ æbM?X

:Bì T?9i M¬v- i` M M;QìB L?½ æbM? iÄ ` ?ÆB i?Î i?¬K +?Q i` M GQM; >çQ h?¬
i?¬M? HoM? pU+ mv i? KçM? K)- #S+ ûT u hQ æ®M oQÆM;X

u hQ æ®M oQÆM; çB iÈB # M M;QìB GQM; >çQ h?¬M- F?QK M;QìB ?QÈM; L?½ æ

ó>Q M M;? M? M;QìB ;B€M; i? - Zm M; hBM? GBM? pQÆM;Xô

L?½ æbM? ;"i ç¬m pÈB u hQ æ®M oQÆM;- +QM M;QÆB ?! i?¬M? b„+ t M? M?ç! /ç
?Á M?bM +?,K +?9 p¬Q GQM; >çQ h?¬MX æ¬B i v +¬ Î i`QÈ+ M;U+ HB M iK+ H`K i
F€ /` # v ` i?šM; iÈB i`QÈ+ M;U+ GQM; >çQ h?¬MX

GQM; >çQ h?¬M M;•v ` - F?¬M; ?B m L?½ æbM? ç`M? H`K ;bX L?QM; ?„M iBM iQì
#ªM M,M; ç!M H´v [m M; p,MX

Zm M; p,M p¬Q i v- +?ÈT K„i i M p¬Q M;QìB ?„MX L; v b m ç!- i?•M i? GQM; >çQ
æbM? +kM; `mM H MX

J°i +?B + +¬m p¬M; tm'i ?B M ;B[? B M;QìB- HB M F i M;U+ ?¼X

GQM; >çQ h?¬M +?d +ªK i?'v i®+ ç° HBM? HU+ +O KbM? i,M; M? M? +?!M; K†iX
>^M; i,M; T?9+ +?QM pçM- ç°i T?€ +ªM? ;BÈB +'T +?QM #"+ # i?b ç½ ?ÆM # KQ
iWM; HBM? F?B m i?m" M i?2Q tQÆM; b®M; KÎ ` - +?®+ H€i b m- M°B HBM? HU+
iÈB # KQÆB H,K pçMX

L?QM; i` M K†i ?„M F?¬M; pmB p ;b- +?d +! +?9i #'i ç„+ /oX

óL?½ æbM?- +¬ +¬M ;b F?´ p¬v\ô

L?½ æbM?- F?¬M;- ?B M ;Bì M M ;¼B +¬ H¬ GQM; L?½ æbM?- +¬ F i?W /mM; M?
oQÆM; hQ hQ KdK +QìB pÈB GQM; >çQ h?¬M- M!BX

óh?•M i? p¬ bBM? K M? +O 2K ç m H¬ M? ? B +?Q- M m +! M;¬v M¬Q M? ? B F?
+ÁM +! w M;?o ;b\ >ÆM M[F? QÈ+ ç½ ?Q¬M i?¬M?- H¬ F?¬M; i? bY ç´B M? Xô

h?b ` KÈB `²B T?M p,M M?bM M?Q çÆM ;BªM M?QM; HçB H¬ ?mv i F? +O L?½ a
Kç+? +O GQM; >çQ h?¬M- ?Q¬M i?¬M? ?mv i F? tQM; iU ç°M; [m v p çQ ?„MX .
ççB ?ÆM GQM; >çQ h?¬M- +¬ +?2 ;B'm ?ÆB i?Î ?mv i F? +?Q M M ?„M F?¬M; T?€
i'i M?B M GQM; >çQ h?¬M +?`m F? QÈ+ªM? ?QìM;- im pB KÈB i,M; KªM; HÈM- i
>çQ L;mv iX

a€m +€M? b m HQM; KÎ ` - L?½ æbM? H!2 M;QìB çB iÈB # M +çM? GQM; >çQ h?¬
+QìB ?b ?b M!BX

ó*| ?mv i F? HB M F i- M? ? B poM? pB M F?¬M; i? `ÌB F?ÄB 2KXô

GQM; >¢Q h?¬M +| +?9i #'i ç„+ /o bÌ ç¬m +¬X

ó*¬ #û M;®+ M¬v5ô

u hQ æ®M oQÆM; M?bM GQM; >¢Q h?¬M- H¢B M?bM L?½ æbM?- i` M K†i +kM; H

óæ•v +?„+ H` F i +m°+ i®i M?'iXô

æ9M; H9+ M¬v- i?ÌB ;B M tmM; [m M? H¢B tm'i ?B M i`¢M; i?€B ioM? H†M; - GQM
H9+ ç| - i? M? •K F?¬M; +?9i +ªK ibM? H¬M M[p M; H M i`QM; HÁM; ?„MX

óh`QM; Q+? HÊB F?¬M; #` H¢+- i`QM; K ?Q†+ ibK ` +?•M HwX G'v [m M; KBM? i~v
p` i?OvX L; QÆB i?¬M; [m çÊi i?Y i?€+? i?S M?'iX u hQ æ®M oQÆM; FQM? M p`
M?'i M; QÆB ç¢i çQÊ+ i`QM; H¬M i?Y i?€+? M¬vXô

L; ?2 K'v HÌB M¬v- i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?¬M Mªv ` bmv M; ?o, [mª M?B M H` i?

æ•v +| M; ?o H` ;ÊB w +O ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ +?Q +?„+
i?"K +?Q i`QM; ç| +ÁM +| M; ° ç¢QX L m KbM? i?"i bU F?¬M; T?€i ?B M •K KQm +
?Q†+ H` T?€i ?B M K` pšM i?U+ ?"M? ;ÊB w- +?d bÊ i?Y i?€+? ç½ i?'i #¢BX

h?Y i?€+? +O ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ F?¬M; +?d H` i?U+ HU
p M?•M iQM? - i`Q im X

L?QM; ç•v KÈB +?d H` i?Y i?€+? çÊi ç¬m- çÊi b m b) H` +€B ;b ç•v\

æ9M; H9+ M¬v- K°i iB M; `²M; M; •K HªM? H|i #¶M; [m M? [m~M i`QM; ? M; ç°M; X
KbM?- b„+ K†i +O u hQ æ®M oQÆM; H"TiS+ #B M F?| t2KX

óošM +?Q çO b Q\ h?¬M h?€M? *U GQM; /U p`Q #ªM i?•M H` i¼ F} +O a€M; h?
u hQ æ®M +O i Xô L|B tQM; u hQ æ®M oQÆM; H|2 M; QÌB çB ` M; Q`B ç°M; X

GQM; >¢Q h?¬M #B i- +?d bÊ h?¬M h?€M? *U GQM; M¬v +| HB M [m M `i HÈM ç M
/€K +?"K i` - p°B p`M; +MM; L?½ æbM? # v ` M; Q`BX

æB ` M; Q`B ç°M; - ?„M p` L?½ æbM? #'i ;B€+ M?bM ?QÈM; F?¬M; i`mM; X "ÎB pb #
#B M K'iX

L; mv M #-m i`ÌB i`~M M; "T ?ÆB i?Î i?¬M i?€M? - mv M; ?B K- €T HU+- p¬M; b€M;
æ®M +kM; #B M b„+ i?2QX

u hQ æ®M oQÆM; # v ;B[F?¬M; i`mM; - K„i b€M; M; ÌB M?bM +?^K +?^K T?QÆM;
M? M? +?|M; H Q ?QÈM; # M M¬vX

h?` HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M `i i®i- M?QM; F?¬M; +?Ì ?„M /äB K„i i`¬M; p T?Q
çB K b€M; i?b ;B•v b m ç½ T?|M; ç¢B i`QM; i-K K„iX

æ| H` K°i +QM `²M; - K°i +QM `²M; +?•M +?QM?X a m HQM; F?¬M; +| +€M? - i?•M
i?•M pªv p`M; - /QÈB #KM; +| M, K pm®i- ç¬m +| ç¬B bWM; X æ¬B K„i mv M; ?B K M
M? M? - i'i +ª #ªv b„+ i` M i`ÌB +kM; / Q ç°M; i?2QX

u hQ æ®M oQÆM; iS+ ;B" M [m€iX

óh?¬M h?€M? *U GQM; - M; QÆB çO `²B +?Q \ E?¬M; +| pB + ;b +S +?¢v b M; # M i
ç M ðç m i`SM; ð ` \ hmv M?B M- F?¬M; #B i M; QÆB +| i?S ç| F?¬M; M[Xô

h?¬M h?€M? *U GQM; ?W H¢M? K°i iB M; X

óh M HMM FB - F?¬M; T?ªB M; QÆB bÊ iQM ç² +O KbM? #B M ç´B iQM M; QÐM; b
h?¬M HQM; +O i çBX >¬K M v i ç M F?¬M; T?ªB ibK M; QÆB- H` w +?d +O i?¬M
i?Y i?€+? i?S ? B M; QÆB T?ªB ç®B K†iXô

u hQ æ®M oQÆM; pW ç`M? M|B +€B ;b- ç°i M?B M i` M i`lB K°i Hm²M; b€M; t M?
i` M M; QlB ; ½X h?Q€M; +?®+ u hQ æ®M oQÆM; ç€M? `MM; KbM?- HlB ç M # M K
€v M€v H„+ ç-m pÈB GQM; >¢Q h?-MX

æ| H` HU+ HQÊM; iU M?B M iBM? i?m-M- i`M M; "T bS+ b®M; p¬ i"MX *| i? F?B
ç„+ /o i?b +?d +| iQM M; QĐM; +O ; ½- HU+ HQÊM; ç M iW h?-M hU L?B MX h?"i
>^M; p` a€M; h¢Q h?-M 'M pQÆM; i¼ F?-M; pb [m M ? ;B[ ?„M p` u hQ æ®M oQ

GQM; >¢Q h?-M imv i ç®B F?-M; #B i- p®M i?Y i?€+? i?S ? B +?QM? H` ?„M +?
h?€M? *U GQM; K°i iB M; ç²M; ?² F?-M; #¢BX L?QM; #ÎB pb ?„M ?²B bBM? L?½ æ
i? K ç° F?|X

L m H` i?Y i?€+? i?b F?-M; i? i`€M? F?ÄB- M?B m HlB p¬ Q+?X GQM; >¢Q h?-M
GQM; - M|BX

óJlBXô

L|B `²B ?„M H|2 M; QlB- ç½ ?| i?`M? Hm²M; b€M; p`M; p¼i H M i`lBX G9+ # v H M
F?m +? i€M- F?-M; +?9i 2 M; ¢B ç|M ?QÈM; HoM? pU+ h?-M h?€M? *U GQM; T?C
K°i çQ`M b€M; #ªv b„+ H'T H€M? # v i?2Q GQM; >¢Q h?-M- F?B ?„M i?, M; H M F?
/QÈB i?•M ç½ +| K°i +QM h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9X

hm v +?B M ç'm +ÁM +?Q #„i ç-m- M?QM; GQM; >¢Q h?-M ç½ bÆ #° bmv çQ€M i
GQM; X G`K K i?9 K¢M? M?'i ?„M çQÊ+ #B i- +QlM; ;BªK` M; v +?QM? u hQ æ®M
pB +O h?-M h?€M? *U GQM; M`v Qi M?'i iQÆM; çQÆM; pÈB +'T +?QM #"+ M, K i
K¢M? +O M| b) F?-M; FûK ?ÆM HBM? HU+X

.mv M?'i F?B M GQM; >¢Q h?-M +ªK i?'v +| +Æ ?°B +?QM? H` HoM? pU+ +O Kb
iQM? i?-M i?€M? p K†i i?m°+ iQM? ç m H'v [m M; H`K +?OX Zm M; h?-M GoM? o
M; mv M +O i'i +ª [m M; i?m°+ iQM?- çO F?„+ +? h?-M h?€M? *U GQM; Î K†i M`v
K°i +?9i- F?B HoM? pU+ +O KbM? iB T t9+ pÈB HoM? pU+ +O h?-M h?€M? *U C
M?Q i? M`QX

E?B ? B HoM? pU+ Î i` M F?-M; i`mM; p +?¢K- u hQ æ®M oQÆM; Î T?Q t [m M +
;B€+ F€ H¢X Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M çKM; p`Q h?-M h?€M?
M|M; +?ûK p`Q F?®B #Æ- tQ i tQ i i?'K p`Q i`QM; X

h` M #-m i`lB +MM; H` €M? b€M; #ªv b„+ - h?-M h?€M? GoM? oU+ H¢B i?B m çB T?
+?|M; /•M; i`M- F?m +? i€M- +?ŠM; M?[M; F?-M; €T +? çQÊ+ GQM; >¢Q h?-M
i` M i`lBX

óN X GU+ HQÊM; [m M; KBM? i?"i iBM? i?m-M- ? M +?B +| iQ +€+? F?B M #`M i¼
iÁ KÁ M?bM GQM; >¢Q h?-M- M?QM; ?`M? ç°M; +O M| F?-M; M; WM; - T?mM ` K°
?QÈM; GQM; >¢Q h?-MX

"B m iBM? GQM; >¢Q h?-M #bM? i?ªM- +QĐB h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9- i` M K†
i v T?ªB +O ?„M M•M; H M- €M? p`M; #ªv b„+ Zm M; h?-M GoM? oU+ iU M?Q b|M
tm i M h?-M h?€M? GoM? oU+ - +MM; H9+ ç| p +?¢K p`Q ?ÆB i?Î +O M|X

>ÆB i?Î +O h?-M h?€M? *U GQM; H`T iS+ #` bmv v m- M?QM; b„+ p`M; i`QM; #ªv
F?€+ pšM H Q ?QÈM; GQM; >¢Q h?-MX

E?-M; çÊB GQM; >¢Q h?-M ?`M? ç°M; - L?½ æbM? H|2 M; QlB H M- ç½ çB iÈB i`Q
? B +€M? b m HQM; ;BQÆM; ` - i v T?ªB +?d ` X *?d i?'v ;B[F?-M; i`mM; K°i FB
Kûi tm'i ?B MX •M? b€M; +?Êi H|2 +„i KÎ ?ÆB i?Î +O h?-M h?€M? *U GQM; - M; v
i? +O h?-M h?€M? *U GQM; X

*MM; H9+ ç|- tmM; [m M? M; QlB L?½ æbM? M; QM; iK ` HU+ HQÊM; i?m°+ p HoM?
M?QM; bQ pÈB Zm M; h?-M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?-M i?b ?Q`M iQ`M F?€+ ?
M?Q €M? M„M; ;B[i`Q - +?|B K„i K` H½M? HB iX

EB K [m M; iQ HÈM /"B i`,K Kûi î i` M #-m i`lB H'T H€M? €M? b€M; +?|B K„i- i`"M
ç°+ M?'i p¬ M?'`X

æ•v H" F„ M,M; HoM? pU+\ L?QM; L?½ æbM? i?B i`B M` F„ M,M; HoM? pU+ +k
F?¬M; +| #`i +S +?m~M #` ;b +aX L?QM; i` M i? M? FB K p" M; `ä`"M; H" ?ÆB i?Î H

h?¬M h?€M? *U GQM; +kM; ;B"i Mav M; QlBX G"K # M +?`m çUM; - M| +| +aK M?"M
i` M i?€M? FB KX æ| H" F?Q +?'i pQÆM; ;B aF?¬M; t ?Q H¢B i`"M M;"T HU+ T?€
M| F?¬M; t€K bÆ b~vX

h?•M i? iQ HÈM [mšv i` M F?¬M; i`mM; - ç¬B bWM; i` M çdM? ç¬m #„M` iB +?ÈT
F?¬M; i`mM; ?ÈT i?"M? K°i ç€M? ?QÈM; FB K p" M; X

h`QM; iB M; M' - FB K iQ K"m p" M; i¢K /WM; Î ;B[ i`lB- iB +?ÈT #av b„+ HQÈM Hl

L?½ æbM? ?W H¢M? K°i iB M; - ç¬B i v Î i`QÈ+ M; U+ M? M? +?|M; +?mv M ç°M; p
ç X h?Q€M; +?®+ €M? b€M; p" M; i` M i? M? FB K MÎ`° - +SM; `„M T?€ pÐ iB +?
F?¬M; ;b b€M? F`T +?ûK ?QÈM; h?¬M h?€M? *U GQM; X

óæ•v H" HoM? pU+ pk F?Q\ô u hQ æ®M oQÆM; Î T?Q t i`ÈM iQ K„iX aU K¢M? K
+aK i?'v bÊ ?½BX

GoM? pU+ pk F?Q\ æ•v H" H¬M ç¬m iB M GQM; >¢Q h?¬M M; ?2 ç M +€+? M|B M"v
K„i`²B bmv K°i` # X >„M Hl Kì çQ€M çQÈ+ HoM? pU+ +O L?½ æbM? `i +| i? H
iB T /MM; HoM? pU+ H"K pk F?Q- M?QM; F?¬M; T?aB H" F„ M,M; HoM? pU+X h? M
HoM? pU+ pk F?Q +O +¬X `i +| i? #lB pb i`QM; [m€i`bM? ?²B T?K+ +¬ /mM; ?ÈT
FB K KÈB +| iB M ?| ç†+ #B i M?Q p"vX

hW H9+ L?½ æbM? KÈB` i v i?b GQM; >¢Q h?¬M ç½ +aK ;B€+ çQÈ+ - bQ ç'm p K†
u hQ æ®M oQÆM; # Q M?B mX :B®M; M?Q u hQ æ®M oQÆM; - +?d bÊ ç m H" +Q
h?¬M h?€M? *U GQM; i?b K¢M? +Ð +`T +?QM #"+ M,KX

aÎ /o çQ€M h?¬M h?€M? *U GQM; H" +`T +?QM #"+ M,K #lB pb GQM; >¢Q h?¬M i?
i?"M? #av b„+ - [mšv M; QlB- M? M? +?|M; i`€M? F?ÄB i? M? FB K p" M; X *MM; H9-
i? M? FB K- F?B M FB K p" M; # v b M; # MX

L; QlB L?½ æbM? `mM; H M- FB K p" M; i` M F?¬M; i`mM; i¢K /WM; X *¬ KÈB pW +
iB M ?| ç M i¬M; hBM? GBM? pQÆM; M?QM; +?Q [m2M i?m°+ F?®M; +? X

h v T?aB GQM; >¢Q h?¬M +?d ?QÈM; L?½ æbM?X "¶M; +?®+ €M? p" M; #av b„+ M

:B[?„M p" L?½ æbM? +| HB M ? ?mv i F? - i?U+ HU+ M?Q +MM; K°i +,M M; mv M
?„M # Q T?O L?½ æbM? p"Q i`QM; - +¬ #¶M; i,M; F?Q i? - ç¬B i v Î i` M F?¬M; i`r
p M; MÎ`° ?"M; p¢M €M? b€M; - Î i` M F?¬M; i`mM; ?mv M ?| ` K" M FB K Km®M
GQM; tm®M; /QÈBX

h?¬M h?€M? *U GQM; #U+ KbM?5 hmv HoM? pU+ pk F?Q +O L?½ æbM? +U+ F€K
i?€B #bM? i?QlM; i?b M| +| iBM iQÎM; K'i K°i çQ¢M i?lB ;B M H" b) +?B M i?„M; X

L?QM; HoM? pU+ +O GQM; >¢Q h?¬M F?" +? HoM? pU+ +O M| ;„i; QX Zm M;
iQ" M /B M bmv v m- i?U+ HU+ +O h?¬M h?€M? *U GQM; #` ?¢ i?'T i` M K°i T?¬M
K) M?QM; F?¬M; /€K +MM; HoM? pU+ pk F?Q +O L?½ æbM? +SM; `„M +?®M; - i?C

*"M; F?B M h?¬M h?€M? *U GQM; HQ H„M; H" +¬ F?®M; +? i? M? FB K [m2M i?
GQM; >¢Q h?¬M i,M; T?9+- i? +¬M; +O L?½ æbM? #B M M;"v +"M; b„+ #ûM- ;B i
iK+ HMB #QÈ+ - F?¬M; i? F?¬M; /MM; GoM? oU+ oB h ç ç®B F?€M; X

h v T?aB GQM; >¢Q h?¬M +?d ?QÈM; #-m i`lB M v i?m H¢BX JÈB`²B F€i?"i ?„M
h?¬M h?€M? *U GQM; - B M; lL?½ æbM? +| M,M; HU+ +Ð ç|X L m ç½ p"v i?b F?¬M
#B i ooM? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ +ÁM +| i?Y i?€+? M"Q +"M; F?| F

Zm M; h? - M GoM? oU+ ? i bS+ ?¶ i`Ê +?Q HoM? pU+ +O L?½ æbM?X aWM; i` M
 :B€+ h?9 F?¬M; M;WM; iÄ ` iWM; pÁM; €M? b€M; #ªv b„+ i,M; +QìM; HBM? HU+
 h? ;BÈB u hQ æ®M +?QM? H` K°i i? ;BÈB i`M M;”T bU b®M; - i`i M?B M F?¬M; i?
 Zm M; M;mv M i® MÆB ç•v +U+ F€ iBM? i?m - MX
 h? - M h?€M? *U GQM; M?B m H - M ç M i`i M?B M H` p b i?Q +? Zm M; M;mv M i® iQ
 Zm M; M;mv M i® M`v +?d M?”M K°i +?O M?•M - ç! +?QM? H` Zm M; h? - M GoM? oU
 GoM? pU+ €T +? F?B M h? - M h?€M? *U GQM; F?¬M; +€+? M`Q ?Q`M iQ`M T?€i
 >¢Q h? - M p` L?½ æbM? ?ÊT i€+ F?B M M! #! i v pÈB ? B M;QìBX
 æ®B F?€M; FB K iQ p`M; - €M? K„i h? - M h?€M? *U GQM; #„i ç - m #B M M;?B K i
 i?’T M;•K tQÈM; +?9 M;[p M; H MX :B¼M; M! `i ç†+ #B i - ?B M M?B M H` M;¬M M
 [m€ i`bM? HB M iK+ M;•K tQÈM; - b€m €M? b€M; i`W b„+ p`M; # M M;QìB M! #B M
 h? - M h?€M? *U GQM; bQ pÈB h? - M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 çÆM i?m - M +! [m M; K
 iQM? i?Ov - ?Ä - i?’ - T?QM; - H¬B çB M p` ?`M #,M;X h? K p`Q [m M; KBM? M[+
 iQM?X G9+ M`v F?¬M; i? çB m ç°M; HU+ HQÈM; [m M; i?m°+ iQM? - M! +ÁM +! b
 p`M /KM;X
 h? - M h?€M? *U GQM; F?¬M; M;WM; M;•K tQÈM; - # - m i`ìB M?Q bK+ b¬BX h?”i M?
 F?¬M; i`mM; ?! i?”M? iWM; KªM; p - M; b€M; H M iÄ X
 J T?€T HQM; M;[X a„+ K†i GQM; >¢Q h? - M #B M i` - K i`¼M;X
 J T?€T HQM; M;[+O h? - M h?€M? *U GQM; imv i ç®B H` +¬M; FQ+? +QìM; ç¢B M
 J ç¢B HK+ - M; v +ª`²M; #bM? i?QìM; +ÁM `i ?B K i?’v +?S M!B +?B H` h? - M h?€
 K°i HQ¢B i?m°+ iQM? - +?d bÊ mv HU+ K°i FQ+? FB +kM; +U+ F€ F?OM; #®X
 h v T?ªB GQM; >¢Q h? - M FB K F?¬M; çQÊ+ H¢B M•M; H MX
 ó M? ? B - ?½v ç 2K - 2K H`K çQÊ+ K`Xô :B¼M; FB M [mv i +O L?½ æbM? p M; #
 L; v b m ç! - i?•M i? +¬ #¶M; ?! i?”M? Hm²M; b€M; # v ?QÈM; i? M? FB K p`M;X
 GoM? pU+ +O L?½ æbM? i M H` oQÆM; :Bª FB K - +?QM? H` HoM? pU+ pk F?Q iE
 +’T #”+ i` M +ª i? - M F?Q #bM? i?QìM;X GoM? pU+ pk F?Q K¢M? M?’i i?”K +?Q pQ
 *¬ Km®M H`K ;b\
 L?½ æbM? `i M? M? +?Q ` ç€T €MX •M? b€M; p`M; +?Êi H!2 - i?•M i? +¬ #B M K
 •M? b€M; p`M; +ÁM ç”K ?ÆM i`QÊ+ ;’T i`,K H - M #¶M; #MM; T?€iX EB K w F?OM;
 F?mM; i`ìBX
 J T?€T HQM; M;[+O h? - M h?€M? *U GQM; +kM; ?Q`M i?”M? M; v H9+ M`vX h` M
 /`B ?ÆM M;`M Kûi ?B M ` - K¶B K°i +QM`²M; T?mM` ?ÆB i?Î +QìM; ç¢B ç€M? ?Q
 >ÆB i?Î K¶B K°i +QM`²M; ç m +! i? b€M? M; M; pÈB bB m +’T +’K +?9X ©QªM
 ç°M; - i?B M ç` #B M b„+ - M?”i M;mv i p¬ [m M;X
 L?QM; i`QM; mv €T F?OM; #® M`v - oQÆM; :Bª FB K +O L?½ æbM? #¶M; M?B M i
 /`B iÈB M;`M KûiX EB K w - FB K ?²M - FB K i•K +?ÊT K„i /mM; ?ÊT i?”M? K°iX æ
 F?! i? ?bM? /mM; - bU b„+ #ûM ç! +”M; H` GQM; >¢Q h? - M i`QÊ+ ;B! +?Q iWM; ;
 L m M!B >¢Q L;mv i #B M i?”M? hY EBK >¢Q L;mv i FB K +?QM? H` >Ov .B i FB K
 M`v oQÆM; :Bª FB K +O L?½ æbM? +?QM? H` i? M? FB K pQÆM; ;Bª K¢M? M?’i
 GQM; >¢Q h? - M bY /KM; Zm M; JBM? L[h? - M o`M? h?€M - G K ok - Zm M; S?M .n
 i?ìB ;B M F?€ /`BX \*! i? M!B ?„M HoM? M;° FB K ç m H` /MM; ? B i? M? FB K M`
 FB K ?Á i?”M? K°i pÈB L?½ æbM? - Fw S+ i` M FB K p` #ªM i?•M L?½ æbM? ?B
 GQM; >¢Q h? - M - i? K p`Q i€+ /KM; ?mv i K¢+? Zm M; h? - M +O ?„M - F?B M L?½
 ç¢i iÈB ç°+ Q KÈB - i?”K +?Q pQÊi i` M +ª GQM; >¢Q h? - MX `ìB p b #ªM i?•M +¬ i

>M; p€M €M? b€M; pM; H'T H€M? i` M F?¬M; i`mM;- /Q`M; M?Q T?9i +?®+ #-m i
 pM;X a€m ?ÆB i?Î F?OM; #® #` €M? b€M; pM; M;?B M ûT- i?Q€M; +?®+ #B M ?
 EB K hBM? ok\ æ•v H` EB K hBM? okX
 GQM; >¢Q h?¬M i`ÊM iQ K„iX E?¬M; b B- oQÆM; :B<sup>a</sup> FB K i?B i`B M +?ŠM; T?^aB
 EB K hBM? ok ç| Q\ L?QM; ç•v +kM; H` EB K hBM? ok #^aM K¢M? M?'i GQM; >¢Q h
 h?•M i? F?'M; H² +O b€m +QM `²M; Î i`QÈ+ oQÆM; :B^a FB K /Q`M; M?Q #B M i?
 b€M; pM; H'T H€M?- oQÆM; :B^a FB K /Q L?½ æbM? #B M i?M? Î i` M F?¬M; i`m
 +?®+ +` K¶B +QM `²M; tm'i ?B M K°i bÊB +?d pM;- M; v b m ç|- +?9M; ?Q`M iQ`M
 h?¬M h?€M? *U GQM; i`ÊM iQ K„i ?€ ?®+ K²K M?bM ibM? +<sup>a</sup>M? M`vX hmv K T?€
 F?¬M; +| +?O i? Zm M; JBM? HQM; /ŠM /„i K` bmv v m- M?QM; ç•v +kM; H` K°i i`
 M?'i +O M|5 G¢B +S M?Q p`v #` ç®B i?O v m ?ÆM KbM? ?Ov /B iX
 E?¬M; M;Î HoM? pU+ pk F?Q +Q`M; ç¢B ç M KS+ M`v- i¢B b Q `ä `M; im pB +O +
 K` +| i? i?B i`B M` M,M; HU+ GoM? oU+ oB h \
 h?2Q h?¬M h?€M? *U GQM; i?'v i?b L?½ æbM? p`Q oQÆM; :B<sup>a</sup> FB K /mM; ?ÊT `ä
 +O GoM? oU+ oB h - F€ i?`i /o M?B M L?½ æbM? F?¬M; i? i?B i`B M` GoM? oU
 i?M? FB K HBM? +O oQÆM; :B^a FB K- /Q ç| i?9+ ç`v oQÆM; :B<sup>a</sup> FB K T?€i` H
 i? M|B #•v ;B| +¬ T?|M; ç¢B M,M; HU+ # M ç-m ;'T i`,K H-M- M;`M H-MX
 oQÆM; :B^a FB K T?€ ?Ov K T?€T +O h?¬M h?€M? *U GQM; tQM; H`T iS+ +?mv
 F?€+? b€Q +?ûK tm®M; ç-m h?¬M h?€M? *U GQM;X
 G9+ M`v h?¬M h?€M? *U GQM; +| +?9i Hm®M; +m®M;- ?ÆM M[i•K ibM? #U+ iS+
 GQM; >¢Q h?¬M ^aM? ?QÎM; [m€ HÊM ç M M| - HoM? pU+ pk F?Q +O L?½ æbM? #€
 çSM; ç| +ÂM +?Q M?9M; i v p`Q K` M| ç½ F?¬M; i? +?®M; M`BX
 h?¬M h?€M? *U GQM; M`B ;B`M ; -K K°i iB M;- i?•M ?bM? H|2 H M ç½ tm'i ?B M M
 óE?¬M; ç€M?- F?¬M; ç€M?X `M i¼ F?¬M; i?m - +?d H` HoM? pU+ +O +€+ M;Q
 i?¬BX > B ç€M? K°i i?b +| #^aM HoM? ;b\ô
 •M? b€M; pM; i?m H¢B- L?½ æbM? H|2 M;Q`B [m v i`Î p # M +¢M? GQM; >¢Q h?
 h?€M? *U GQM;- M|BX
 óh KÈB +?d /MM; K°i MY HU+ HQÊM; K` M;QÆB ç½ +?`m F?¬M; M`B- H9+ i`QÈ+
 K°iX h?m H` i?m - H`K h?¬M h?€M? *U GQM; K` M;QÆB F?¬M; +| +^aF?Q HQÊM;
 L m K'v H`B M`v H` GQM; >¢Q h?¬M i?®i` i?b +?„+ +?„M h?¬M h?€M? *U GQM; F
 iW KB M; L?½ æbM? i?b M| F?¬M; +€+? M`Q T?^aM #€+X
 u hQ æ®M oQÆM; ç„+ w Î K°i # M +?•K HY i?'B ;B|- M|BX
 óE?¬M; M;Î i?"i H` F?¬M; M;Î- çQ`M; çQ`M; H` h?¬M h?€M? *U GQM; H¢B i?m K°
 M`v M;QÆB +ÂM K†i KkB M`Q iÊB u hQ æ®M +?9M; i F?¬M;Xô
 h?¬M h?€M? *U GQM; #U+ /¼+ M|BX
 óh M HMM FB - M;QÆB çWM; M|B hBM? GBM? H` +O u hQ æ®M +€+ M;QÆB M? V
 i?¬B- i?m i?b i?m - i?Y i?€+? i?S ? B +QB M?Q M;QÆB [m X *| i? i¢B i?m°+ iQ
 +€+ M;QÆB +| #^aM HoM?Xô
 GQM; >¢Q h?¬M ;"i ç-m pÈB h?¬M h?€M? *U GQM;- M|BX
 ó^aK ÆM ç½ i?M? iQ`MXô
 h?Y i?€+? +O oom? >^M; p` a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ F?| F?,M ?ÆM ?„M iQÎ
 H9+ i`QÈ+ .QÆM; >¢Q ok M|B +?Q #B iX h`QM; KB m i^a +O .QÆM; >¢Q ok- i?Y
 F?,M M?Q p`vX

h?Qϕi M?bM i?b /QÌM; M?Q GQM; >ϕQ h?–M `i / /`M; i?–M; [m i?Y i?€+?– F€ i
Zm M; h?–M GoM? oU+- ?ÆM M[F?–M; i? ?Q`M i?`M? iB M? iϕB ϕ•v- i? K p`Q
i?•M ?„M- +°M; pÈB L?½ æbM? b®M; HϕB KϕM? K) M?Q p`v- /M H` +Y i?S M?`i? v
+?•M i`iB ;|+ # X

*| i? M|B ?„M i?–M; [m ϕQÊ+ ? B i?Y i?€+? M`v +?QM? H` F i?ÊT iW i`Q im - i?
M?B M- +kM; +| i? M|B H` i?B M wX

h?–M h?€M? *U GQM; HB + GQM; >ϕQ h?–M K°i +€B- M|BX

óhmv M; QÆB ϕ½ [m i?Y i?€+? T?–M i - M?QM; F?–M; +| M; ?o H` i?–M; [m i?Y i?
HoM? pU+ +O M; QÆB Î +Y +m®B +MM; b) F?–M; +| #`i +S Qm i? M`QX h ϕ M
T?K+ i?U+ HU+ ϕB- #ÎB pb i?Y i?€+? +m®B +MM; b„T bY #„i ϕ–mXô

L; ?2 HÌB +O M| - i`QM; HÁM; GQM; >ϕQ h?–M pW pmB pW #m²M- M?QM; F?–M;
hBK ooM? >^M; ϕ`T M? M?X \*kM; i?m HϕB HoM? pU+- b€m HBM? +€M? KÎ` `°M;
æ°+ :B€+ h?9 i`Ê ;B9T- +MM; L?½ æbM? /®+ bS+ ?²B T?K+ HBM? HU+X

h`QM; HÁM; ?„M HQ H„M; H` M; v +ª h?–M h?€M? *U GQM; +ÁM i?`v i?Y i?€+? p–
i?Y i?€+? `®i +m°+ ϕ M T?9i +m®BX L m M?Q +| i? i?–M; [m i?Y i?€+? +m®B +M
ooM? >^M; p` a€M; hϕQ h?–M `M pQÆM; i¼ +?`T M?`MX

E?B GQM; >ϕQ h?–M p` h?–M h?€M? *U GQM; ϕ m i?m HϕB HoM? pU+ +O KbM?–
HϕB- M?QM; i`QM; ϕ| HϕB +| F€ HϕX

GQM; >ϕQ h?–M +ªK i?`v /QÌM; M?Q KbM? #` i?S ;b ϕ| M?bM +?^K +?^KX h? M?•K
tm`i?B M M v F?–M; +| ;ÊB w ;b M[ X h`QM; F?–M; F?Q +ªK ;B€+ €T HU+ M; `v +`
h?Y i?€+? +m®B +MM; H` +€B ;b- ?„M F?–M; #B iX L?QM; i`ªB [m i`M +?B M pÈ
>ϕQ h?–M HÌKÌ?B m `^M; - i?Y i?€+? F?| F?, M M?`i +O ooM? >^M; p` a€M; hϕQ h?
T?ªB FB K M; ?B K p i?U+ HU+- K` H` Î +Y i?S M?`i- i?Y i?€+? ϕ®B pÈB M?•M i
/QÈB ibM? ?m®M; #` /šM /„i b B H +?– +| i? ibK` +QM ϕQÌM; +?QM? t€+ ? v F?–
M?B m +QÌM; ;Bª i`QÈ+ FB #` i?Y i?€+? ϕ m ;K+ M; ½ iϕB +Y M`vX

.QÆM; >ϕQ ok iWM; M|B pÈB ?„M- Qi M?`i +| ? B H–M i?Y i?€+? H½Q i?`i #ϕB `i
#B i iϕB b QX h?`i #ϕB K`v H–M- +m®B +MM; .QÆM; >ϕQ ok i`M; F i` FBM? M; ?B
+S ϕB m ;b M?Ä M?ti- Î i`QM; i?Y i?€+? imv i ϕ®B F?–M; ϕQÊ+ #Ä [m #`i +S +?B
hmv H½Q +mM; +`T FBM? M; ?B K +?Q GQM; >ϕQ h?–M +| +?9i [m HQ - M?QM; +
F?B M GQM; >ϕQ h?–M pQÊi [m ? B +Y X h?Y i?€+? +m®B +MM; /QÌM; M?Q pšM
M`v ϕ®B iQÈM; +| im pB M?Q i? M`QX

h`QM; H9+ GQM; >ϕQ h?–M ϕ M; bmv iQ i?b ;B[ F?–M; i`mM; - K°i +°i b€M; i`„M
F?–M; HÈM # Q M?B m- ϕQÌM; FQM? +?d F?QªM; KQÌB Kûi- tm`i?B M +€+? GQM;
i`„M; iBM? F?B i F?–M; +| #`i +S ?ÆB i?Î i?m°+ iQM? M`QX

EûQ /`B +?WM; # ;B•v b m- +°i b€M; +?`K `½B i M #B M- K°i #|M; /€M; tm`i?B M
hW F?–M; t p¼M; / M iB M; FBM? ?– +O u hQ æ®M oQÆM; X

óooM? >^M; h?B M aS5ô

æ| H` K°i +– ;€B- /€M; M; QÌB i?QM /`B- M?bM iW +?dM? i? i?b +– +| M?B m +?¶ ;
`i ϕ T- ϕ| H` p ϕ T i–M [mw K` + Q M; ϕQX L?QM; bU + Q M; ϕQ +O +– /QÌM; M?C
+ªK ;B€+ ϕ| H` i`i M?B MX a m HQM; +– +kM; +| KQÌB ? B +€M? M?Q L?½ æbM?>
æbM? i`QM; bm®i- +€M? +O +– i?b H` +€M? +?BK- ?ÆB ;B®M; pÈB HBM? +€M?
i?U+X

JQÌB ? B +€M? +?BK i?m–M F?B i F?–M; i€ p i- +| €M? M„M; +?B m `¼B H|2 €M?
ϕ| F?B M M; QÌB Mªv bBM? +ªK ;B€+ F?–M; i? F?BM? M?ÌX

o€v /`B iBM? F?B i`k tm®M;X o€v ``i K°+ K¢+- M?QM; K†+ i` M M;QìB +- i?b M?Q
 K°i T?—M i?b /Q- ;BªK K°i T?—M i?b i?B mX h|+ p`M; - K„i p`M; - M?QM; F?¬M; T?€
 h`QM; i v T?ªB +O +- +| K°i K T?€T i`QÊM; /`B K`m i`„M;X
 h` M K T?€T i`QÊM; F?¬M; F?ªK #’i +S #ªQ i?¢+? M`Q- M?QM; GQM; >¢Q h?—M
 K„i H`T iS+ #` ?’T /šMX >„M i`¬M; i?’v ?bM? M?Q F?¬M; T?ªB K°i K T?€T i`QÊM
 M?Q M?“i M;mv i iBM? i?—M- i?“K +?Q +ÁM i` M +ª hBM? E?¬M; GoM? oU+ +O .Q
 GÁM; i`—K tm®M; - GQM; >¢Q h?—M #B i`ä- +QìM; ;Bª; ¼B H` ooM? >^M; h?B M aS
 iQÊM; +O KbM? M?B mX
 ooM? >^M; h?B M aS H¢M? M?¢i M?bM GQM; >¢Q h?—M- ;B¼M; +O +- ;B®M; M?
 M;¢QX
 ó*?B M i?“M; i i?b M;QÆB +| i? i?¬M; [m i?Y i?€+?Xô
 L|B `²B M•M; + Q T?€T i`QÊM; i`QM; i v +- i?b i?“Q MB KX
 óh?—M ooM? >^M; - ?½v # M +?Q i HU+ HQÊM; p¬ i?QÊM; +O M;QìBXô
 “—m i`ìB +?ÈT K„i #B M i?“M? bQÆM; KM- HU+ €T #€+? p¬ i”M ”T ?QÈM; GQM; >¢
 >^M; h?B M aS `’i ;—M- M?QM; M?bM +- GQM; >¢Q h?—M +ªK ;B€+ ;B[ KbM? p`+
 “ªM M,M; T?|M; ` Zm M; h?—M GoM? oU+- M?QM; €M? p`M; #ªv b„+ pW tm’i ?B M
 KM # M M;Q`B #m°+ HMB p X GQM; >¢Q h?—M FBM? ?½B T?€i ?B M- Zm M; h?—M
 +O KbM? M v #` €M? b€M; i`„M; +?B m`¼B ¸ M; /—M iB m i M- imv i®+ ¸° i M #B
 i?U+ H` i€M HQ¢M- `’i ;B®M; pÈB >¶M GQ¢M L;mv M h® “€+ Gv +O >¢Q L;mv iX
 GoM? pU+ +O +- i `®i +m°+ H` i?m°+ iQM? ;b\ > v ?Q†+ H`- F?¬M; +| i?m°+ iQM
 GQM; >¢Q h?—M ¸°M; w MB K- KB M +QÐM; ;B[+?Q Zm M; h?—M GoM? oU+ p•v [i
 +?¢K +ªK M?“M +QìM; ¸° €M? b€M; i`„M;X
 óæWM; m’M; T?Q bS+ HU+- ¸•v H` ooM? >^M; GoM? oU+ +O h?—M ooM? >^M; - #ª
 >^M; GoM? oU+ i?b b Q +| i? ¸®B F?€M; pÈB ooM? >^M; Zm M; ¸QÊ+ \ ooM? >^M;
 ?¶M ¸°M- €T +? #’i +S i?m°+ iQM? M`Q- i€+ /KM; H` ¸²M; ?| Xô
 S?€T i`QÊM; î i` M F?¬M; i`mM; T?€+ ?¼ - K°i [m M;ªM? /—M ?B M ` i`QÈ+ K†i c
 G9+ M`v- L?½ æbM? +kM; T?€i ¸°M;X EB K iQ K`m p`M; H—M M[tm’i i? - +?ûK ?Q
 *¬ K†+ F ¸®B i?O H` B- +?d +—M +?“M î i`QÈ+ K†i GQM; >¢Q h?—M- +- b) ;B9T
 oQÆM; ;Bª FB K pW ` - €M? b€M; bQÆM; KM i` M F?¬M; i`mM; ?| i?“M? iWM; Hn
 oQÆM; ;Bª FB K iU M?Q `ÆB p`Q pkM; #MM- imv M| F?¬M; M;WM; +?ûK iWM; Hn
 K¶B ;B•v H` HU+ HQÊM; +O M| H¢B iB m ? QX L?½ æbM? +kM; #B M b„+ K†i- i?“
 HBM? M?“T p`Q i`QM; K` M? M? +?|M; i?m H¢B oQÆM; ;Bª FB KX
 >bM?ªM? F?B GQM; >¢Q h?—M ¸®B T?| u hQ æ®M oQÆM; - h?—M h?€M? *U GQM
 H—M M`v p` i`Q +?O F?€+? ?Q€M ¸´BX GQM; >¢Q h?—M i`î i?“M? # M #` HoM? pU+
 pÈB HoM? pU+- +?ŠM; # Q H•m b m HBM? HU+ +O ?„M b) iB m ? Q ? iX >ÆM M
 M?bM ` im pB +O ooM? >^M; h?B M aS ¸¢i iÈB KS+ M`QX
 ó M? ? B- ?½v H’v 2K H`K FB K5ô L?½ æbM? FB M ¸`M? M|BX
 a m ¸| +- M?ªv H M- €M? b€M; p`M; +?Êi H|2- K°i i? M? i`¼M; FB K tm’i ?B M i`Q
 E?¬M; T?ªB ¸®B i?O +O ¸®B T?QÆM; p K†i ¸®B F?€M; HoM? pU+- +?d +| M?| p
 iÃ X GQM; >¢Q h?—M F?¬M; +| pk F?Q- p`v L?½ æbM? +?d +ÁM +€+? #B M KbM?
 EB K iQ p`M; /`B +?WM; #ªv Kûi- `°M; K°i Kûi- KkB FB K +| KQìB i€K ;|+ +¢M? F?
 F€ b„+ #ûMX *?¶M; ¸+ FB K H` iWM; KªM? +€M? +?BK +?²M; +?“iX *?m¬B FB K /
 +?m¬B FB K +| bÈB +?d i`QM; bm®i iU M?Q #ªQ i?¢+?- F?Q i? +U+ b„+ #ûM H`T
 h€+ ;Bª, æQìM; :B h K h?B m

8N9X *?QÆM; ke8, ooM? >^M; h?B M aS

.`+? ;Bª, hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

h` M i? M? oQÆM; :Bª FB K H'T H€M? i€K €M? b€M;X æ9M; p"v- bQ pÈB i?–M F
T?–M €M? b€M; K¢M? K)- i?"K +?Q ?ÆM +ª hY EBK >¢Q L;mv i FB KX L|iÄ ` H" F
KBM? i?m–M +?QM?- T?M ?ÊT pÈB Zm M; h?–M GoM? oU+ +O GQM; >¢Q h?–MX

h v T?ªB M•M; H M M„K H'v i? M? FB K HÈM M"v- i?•M i? GQM; >¢Q h?–M ?ÆB +
K¢+? HB M M? m F?B M F?Q i? +O ?„M ?ÊT i?"M? K°i pÈB oQÆM; :Bª FB KX

•M? p" M; i€K b„+ #MM; T?€i- ?| i?"M? i–M; b€M; M; ,M +€+? GQM; >¢Q h?–M # M
KM H9+ i`QÊ+ Hm¬M bmv v m GQM; >¢Q h?–M M v F?¬M; i? iB T iK+ªM? ?QîM;

*MM; H9+ ç| - h?–M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 b¢m HQM; GQM; >¢Q h?–M +kM; ?| i?"M
i` M M;QìB ?„M- ?| i?"M? h?–M h?€M? ;B€T- iQ" M /B M i,M; T?9+ +?Q ?„MX

ó *| i? F?€M; +U çQÊ+ +ª ooM? >^M; Zm M;\ô ooM? >^M; h?B M aS ?ÆB FBM? M
GQM; >¢Q h?–M i`–K ;B¼M; M|BX

óhmv i?m°+ iQM? ?¶M ç°M +O M;QìB +| i? p¬ ?B m ?| #'i +S i?m°+ iQM? M"Q- M
iQM? ç¢i iÈB KS+ i" M +MM; i?b ?¶M ç°M +O M;QìB F?¬M; i? Mm@i [m M; +O i
i?m–M M?'iX *| H) HoM? pU+ +O i F?¬M; T?ªB H" ç®B i?O +O M;QìB- M?QM; M;
v m i i?b H" çB m F?¬M; i? Xô

L|B `²B b€m +€M? b m HQM; GQM; >¢Q h?–M p¶ ç" T- i?•M i? ?| i?"M? p i b€M;
K†i ooM? >^M; h?B M aSX oQÆM; :Bª FB K i`QM; i v H'T H€M? ?"M; p¢M €M? b€
.B i J h?B K ?„M iU b€M; +? X

h?•M i? ooM? >^M; h?B M aS #B M ?QªQ- +?ÈT K„i +¬ ç½ +€+? M;Q" B M;"M KûiX

óL m HoM? pU+ F?¬M; i? ç€M? #¢B çQÊ+ M;QÆB- p"v i?b /U p"Q bS+ K¢M?Xô oo
iB M;- T?€T i`QÊM; +?d ç^M; i`QÊ+X J°i Hm²M; b€M; i`„M; F?'M; H² F?m +? i€M

•M? b€M; i`„M; FB M?Q /B m ;†T;B| - +?ÈT K„i ç½ #B M i?"M? M;QìB F?'M; H² + C
iQ" M i?•M K"m i`„M;- /Q HU+ HQÊM; ?¶M ç°M M;QM; F i i?"M?- i` M M;QìB K†+;E

GQM; >¢Q h?–M ` M K°i iB M;- M;QìB #„M M;QÊ+ ` t X G–M M"v b„+ K†i ?„M #B
M;"M Kûi +?Q ?„M +ªK ;B€+ M?Q # M ç–m ç®B /B M J h?–M >Q" M;X >B M ;Bì ?„
ç| - +kM; b) F?¬M; +ªK i?'v ?Q" M iQ" M F?¬M; i? F?€M; +UX L?QM; €T HU+ F?OM
ç¢BX E?¬M; M;ì ooM? >^M; h?B M aS M"v +| i?U+ HU+ ;B®M; M?Q J h?–M >Q" M;

oQÆM; :Bª FB K pmM; H M i` M- €M? b€M; p" M; H'T H|2- K°i iB +?ÈT p" M; iQ HÈ
b„+ #ûM +?ûK ?QÊM; [m M; M?•MX

Zm M; M?•M M' B ;B" M ;–K K°i iB M;- iQ" M i?•M T?€i ` iB M; M'X J°i i–M; b€M;
M|X E?¬M; M;ì GQM; >¢Q h?–M /MM; oQÆM; :Bª FB K T?€i ` FB K w M?QM; H¢B
i`QM; K°i FB K M"v +ÁM t2M HšM mv HU+ +O h?~K S?€M *?B Zm M;X

•T +? K†i HoM? pU+ H¢B i? K p"Q [m M; M?•M K¢M? K)- GQM; >¢Q h?–M ç°i M?B
Zm M; M?•M ç2K ç M €T HU+ [m€ HÈM +?Q ?„M- K¢M? ç M KS+ €T +? +ª w MB K
æ•v ?Q" M iQ" M H" ç®B i?O ?„M F?¬M; i? +?®M; +U çQÊ+X L?QM; M m H" p"v i?b
a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ +ÁM +| w M;?o ;b +?S\

L; v H9+ GQM; >¢Q h?–M i`QM; ç–m tQ v +?mv M M?B m w M;?o i?b M„K ç'K +O
ç€M? ?QÊM; ?„MX

•M? K„i GQM; >¢Q h?–M ç¬M; H¢B- w +?Q +O ?„M FB M ç`M? +Ð M`Q- /M H9+ i`
+?„+ +?„M T?ªB +? i i?b ?„M +kM; F?¬M; ç`M? M?“M i?m X .M ç®B i?O +QÌM; ç¢
#QÊ+X

æ¬B i v M„K oQÆM; :Bª FB K- ç€v K„i GQM; >¢Q h?–M H!2 iB b€M;X J°i i–M; HY
?“M i?B m ç®i H` HoM? pU+ +O KbM?- +QB M?Q iB m + Q +,M M;mv M i?b ?„M +
E2M;5

:B[F?¬M; i`mM;- oQÆM; :Bª FB K p` M„K ç'K F?´M; H² p +?¢KX •M? b€M; i€K b
b„+ i` M M;QÌB GQM; >¢Q h?–M +kM; iÄ K°i pÁM; b€M; +?¡B K„i- K¢M? ç'K p`Q M
L?QM; K¼B i?S +?d M?Q ;½B M;S +?Q [m M; M?•M i`„M;X E?QªM? F?„+ - i?•M i
T?€Q #` ç€M? # vX

u hQ æ®M oQÆM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM iB M? ?bM? M`vX hW b m F?B ooM?
T?QM; 'M ç M iW h?–M hU L?B M +kM; ;BªB i`WX :½ M?bM K¼B i?S i`QÊ+ K„i- i`C
óG½Q HQM;- çB m M`v b Q +! i? \ *?Q /M ooM? >^M; h?B M aS +! K¢M? ?ÆM M;QA
M`vXô

h?–M h?€M? *U GQM; i`mv M •K M!BX

õL;QÆB #B i +€B ;b- ç•v H` i?Y i?€+? +O h?–M ooM? >^M; ç®B pÈB M?•M HQ¢B
i?ìB +! çQÊ+ [mv M ?¢M + B [mªM ooM? >^M; GoM? oU+ K` i?¬BX L m M?Q H` Î #
F?¬M; +! im pB M`vXô

u hQ æ®M oQÆM; F?¡ ?B m M!BX

õL m ç½ p`v i?b +ÁM i?Y i?€+? +€B ;b- B i?“M; çQÊ+ +¬ i +?S!ö

h?–M h?€M? *U GQM; F?BM? i?QÌM; M!BX

õh`QM; ç–m M;QÆB i`W +Æ #„T` +ÁM +! +€B ;b ?ª\ L;QÆB i?b #B i +€B ;b- iU K

u hQ æ®M oQÆM; M´B ;B”MX

õJ€ M!- M;QÆB +ÁM M!B i #B i +€B ;b H` i /MM; +•v #9 ç”T M€i K¬M; M;QÆB #•

h?–M h?€M? *U GQM; M?bM +?^K +?^K +?B M i`QÌM;- ç€T H¢B +ÆM ;B”M +O u h
M,K p m®i`²M; +O M!- /UM; i?ŠM; M;¡M ;B[X

í i` M F?¬M; i`mM;- GQM; >¢Q h?–M +?d +ªK i?´v Zm M; M;mv M i® i`QM; M;QÌB
M;QÊ+ ` K´v M;”M Kûi KÈB´M ç`M? H¢BX hmv i?•M i? +U+ F€i?®M; F?´ M?QM; F
F?¬M; #` i?QÆM; M;?B K i`¼M;X L;QÊ+ H¢B oQÆM; :Bª FB K +?`m M„K ç'K +O
H¢B K°i /´m p i b•mX

h`QM; ç–m GQM; >¢Q h?–M H”T iS+ /•M; H M w MB K- ç! H` ?bM? M?Q HU+ +¬M; F
K¢M? M?Q mv €T ç½ i? ?B MX

*¬M; FQ+? +O [m M; M?•M F?¬M; i¢K /WM;- i v TªB M•M; H M F?¬M; i`mM;- M
i? M? FB K /`B M;”M Kûi +?ûK tm®M;X h? M? FB K +?Q ;B€M; tm®M; K` K†i ç'i ;
`½M? b•m /`B K´v M;”M KûiX æB m ç! F?B M u hQ æ®M oQÆM; ç m HÁM; Km®M
K†i M;„M +ªMX Zm M; M?•M M`v ?B M` i?U+ HU+ i?“i H` [m€ ç€M; bÊ- /M +?Q ?
*U GQM; i?b +?d bÊ +kM; F?¬M; TªB ç®B i?O +O M;QÌB i X

h`QM; F?¬M; F?Q- i´i +ª M;mv M i® i?m° + iQM? /QÌM; M?Q +?ÈT K„i #` çB m ç°M;
+ÁM +?Q´M ç`M?- F?¬M; i? H`K` #´i +S ç°M; i€+ Mû i`€M? M`QX .M H` F?¬M;
+?Q /M ?„M +! HU+ HQÊM; tmv M F?¬M; ;B M i?b pšM F?¬M; i? i`®M i?Q€iX GQ
ç! ?„M î i¢B h?€T hBM? J #` # K i°+ T?QM; iÄ p`vX

J€m b¬B bK+ - K„i GQM; >¢Q h?–M b€M; M;ìB- M?B i?mv i i`QM; M;QÌB ?„M ç M;
hBM? J H` H–M i?´i #¢B HÈM M?´i iW H9+ ?„M +?“Q ç!B iÈB M vX h?ªB L?B ?„M
M?B m i?®M; F?´ KÈB ?²B bBM? çQÊ+ ?„MX

*^aK M?"M iQÆM; iU HΦB tm'i ?B M- HU+ HQÊM; +^a M; QÌB GQM; >ΦQ h?–M #MM; M
oQÆM; :B^a FB K- €M? b€M; #^av b_„+ M²M; ç"K #` i?–M F?Q M?B K i?"M? i€K b_„+ - ç
M?Q K†i i`ÌB b€M; iÄ X •M? b€M; i€K b_„+ T?|M; H M + QX

h?–M Zm M; oB M ok E?9+ #^aM €T b9+X

*| oQÆM; :B^a FB K i²M iΦB; B[i?–M F?Q p` i?–M F?Q- GQM; >ΦQ h?–M /M H` p" M
T?9+ ç m #B M ?| i?2Q + 'T b® M?•MX

P`M?555

E?–M; i`mM; i`"M M;"T €M? b€M; i`„M; imM; # vX GU+ +„i KΦM? K) +O h?–M Zm
`„M +?ûK K°i T?–M # FB K [m M; M;"M KûiX E?B M| iÈB i`QÊ+ K†i GQM; >ΦQ h?–
i`QÊ+ FB X

L?"i L;mv i h?–M P i'K i?mšM H'T H€M? €M? b€M; #^av b_„+ - ?| i?"M? i'K i?mšM F
ç–mX L?QM; HU+ HQÊM; FB K [m M; ç9M; H` F?OM; #®- pšM H` ?mM; €+ ç"TGQ
K†i ç'iX E?B Î;B[F?–M; i`mM; i?b ?„M ç½ ?°+ ` #9M; K€m `²BX

Zm M; M?•M M?' + +?•M #QÊ+ ` K°i #QÊ+ - # v i?ŠM; iÈB p` i`Q GQM; >ΦQ h?–M ç"
M?Q H` Km®M F?–M; +?W çQÌM; b®M;X

L?QM; M; v H9+ ç| - #¶M; M?B M €M? b€M; i` M #-m i`ÌB ?ÆB #B M ç´BX o®M H`
i®B tm®M; - K†i i`ÌB H†M p ?QÊM; i•v- /QÌM; M?Q #m´B i®B b) i`QÊ+ iB M ç MX

GQΦB #B M ç´B M`v F?B M ooM? >^M; h?B M aS ?ÆB M;•v ` X L?QM; #QÊ+ +?•M
K) çΦT tm®M; K†i ç'iX hB M; +?'M F?B M u hQ æ®M oQÆM; M?`M F?–M; çQÊ+
F?OM; #® M?Q i? - /M GQM; >ΦQ h?–M F?–M; +? i +kM; F?–M; b|i HΦB p`B ?ÆBX

óL?"i L;mv i h?–M h?Φ+? \ô ooM? >^M; h?B M aS M;?B ?Q†+ M?bM F?–M; i`mM;X

L?"i L;mv i h?–M h?Φ+? H` K°i #^aQ p"i- ~M +?S M?"i M;mv i iBM? ?Q i?m–M i9v
E?B +| çO HU+ HQÊM; i?9+ ç~v +| i? #B M ç´B M;`v ç K- M;`v ç K i`QÊ+ iB M ç M
[m M i`¼M; +O u hQ æ®MX L?QM; i`QÊ+ FB ooM? >^M; h?B M aS iWM; M;?2 M|
ç½ #` ç€M? +„T- F?–M; M;| tm'i ?B M iΦB ç•vX E?–M; T?^aB u hQ æ®M oQÆM; ? v
/KM;- p"v i'i M?B M +?QM? H` GQM; >ΦQ h?–M `²BX

*MM; H9+ ç| - [m M; M?•M F?´M; H² #€ F?Q mv pk- i`ΦM; i?€B ;–M M?Q p¬ ç`+? ç°
i€+ +O M| F?–M; HÈM M?QM; #ÎB pb i? iQ+? +Æ i? - pšM F?B M K¶B M;QÌB +| K

L; v b m ç| - K°i Hm²M; b€M; F€ HΦ #„i ç–m H M i`"M /QÊB +?•M [m M; M?•M i?•M
æÄ- + K- p`M;- HK+- i? M?- H K- iQK- ç2M- i`„M;X

*?QM K`m b<sub>„</sub>+ H'T H|2 K M; i?2Q M?m ?Á ç†+ #B i #®+ H M + QX \*?QM b<sub>„</sub>+ K`m
;B Q i?Q /QÌM; M?Q M;QM; iK K°i p` i`QX •M? i`„M; p` €M? K†i i`ÌB Î i` M F?–M;
?Á X lv M?B T i?B M ç` F?OM; #® F?B M ooM? >^M; h?B M aS- h?–M h?€M? *U G
`mM `~vX

*?d bÊ ?¼ +| i?U+ HU+ KΦM? ?ÆM M[- i`QÊ+ i?–M mv +O i?B M ç` i?b pšM M?
i? ç®B F?€M; i?B M mvX "ÎB pb i?–M +kM; H` bBM? ` i`QM; i?B M ç` X

J„i i?´v +?QM b_„+ K`m H M i`"M ç M K¶B ;|+ i?•M i? [m M; M?•M- H9+ M`v /QÌM;
[m M; i` M #-m i`ÌB ç½ ?Q`M i?"M? /mM; ?ÊT +m®B +MM;X

J°i +°i b€M; ? B K`m p`M;- i`„M; iQ HÈM iW i` M i`ÌB ;B€M; tm®M;- M?"i p` M;mv
b€M; ?Q`M K„i" T i`mM; p`Q M;QÌB [m M; M?•M M;"M KûiX

h`QÊ+ €M? M?bM M;Æ M;€+ +O ooM? >^M; h?B M aS- [m M; M?•M F?´M; H² M`v
i?B M ç` X L?"i M;mv i i?–M [m M; M?"T i?ŠM; tm®M; K†i ç'i- K°i #|M; M;QÌB /•
[m M; M`vX

h` M h?-M h?€M? ;B€T F?-M; M?B K K°i +?9i #MM ç'i- i v T?^B M„K oQÆM; :B^ F
?„M i?b ;BÆ + Q i` M çdM? ç-m- K°i i'K i?mšM H'T H€M? +?QM b„+ ç M; çB M +
M;mv i- F?B M i?•M i? ?„M +kM; H'T H€M? ? B K`m i`„M;- p`M;X

ó*?QM b„+\\ aB m i?-M F?Q\ô

h?-M h?€M? *U GQM; p` u hQ æ®M oQÆM; ç²M; i? M? M!B- HB + M? mX h`QM; K
p` `mM; ç°M; iW ç®B T?QÆM;X

h?-M h?€M? *U GQM; +^K M?“M `ä `”M;- M m H9+ i`QÊ+ GQM; >¢Q h?-M +MM; M!
bB m i?-M F?Q M`v- i?b +?d bÊ M! ç½

ooM? >^M; h?B M bS +”M; `mM; ç°M; F?-M; ;b b€M? F`TX *¬ F?-M; i? iQÎM; iQÊ
+! i? T?€ ?Ov [m M; M?•M iK i”T i`,K p¢M HBM? HU+ +O KbM?X æ•v H` i?U+ HU
/M M! +?d H` HBM? HU+ M;QM; F i i?“M?- i?U+ HU+ i`M; i? +kM; pQÊi [m +QÎM;

æ9M; i? - GQM; >¢Q h?-M FQ+? T?€i` HU+ HQÊM; i”M +MM; +O L?“i L;mv i h?-

óL?“i L;mv i +?B M;U- ç w #^M i•K- [m M +?B /šM ç¢Q- i?-M +?B #^Q ?°X •M? #b
/QÆM;- L?“i L;mv i ;B€M; i? - h?-M P H`K H€ +?“MXô

æ•v H` HÎB H9+ ç! L?“i L;mv i h?-M P ç H¢B- GQM; >¢Q h?-M F?-M; M;WM; Hc
L;mv i h?-M P i'K i?mšM +?d +! F?B i`,M; i`lB ;B Q M? m- H` #bM? KBM? ?Q†+ ?
HU+ HQÊM; K¢M? M?“iX h?U+ HU+ +-M i?B i ç FQ+? T?€i` HU+ HQÊM; M`v Qi

*?QM? H` M!B- b m F?B GQM; >¢Q h?-M i?,M; +’T ç M +’T +?QM #”+ # KÈB iQM?
bB m i?-M F?Q M`vX

•M? b€M; i`„M; p`M; H'T H€M? i`QM; +äB i`lB ç'iX .QÎM; M?Q HU+ HQÊM; ?¶M ç°M
aS #` ^M? ?QÎM;- +Æ i? +- `mM; ç°M;- F?Q i? F?OM; #® +Ð M?Q J h?-M >Q`M;
v mX *^i? ;BÈB u hQ æ®M /QÎM; M?Q #` M?“i M;mv i i?-M [m M; +?B m`¼B #B

ó”^M; ?[m- ?½v i?m H¢B i?-M i?-M; çBX E?-M; i?b ooM? >^M; GoM? oU+ +O +?S
æ®M oQÆM; p°B p½ M!B pÈB GQM; >¢Q h?-MX

•M? b€M; i`„M; p`M; +?“K`½B i?m H¢B- L?“i L;mv i h?-M P i'K i?mšM F?-M; +-M
i®B tm®M;- iW K†i i`lB ç M K†i i`,M;X GQM; >¢Q h?-M Î;B[F?-M; i`mM; H'T H
?B M i-M [mwX

L?“i L;mv i h?-M P i'K i?mšM +?QM b„+ ç½ #B M i`Î H¢B #^v b„+- ?ÆM M[€M? b
E?B çQÊ+ ç M L?“i L;mv i h?-M h?¢+?- GQM; >¢Q h?-M ç½ +^K ;B€+ çQÊ+ i€+ /KM
M M M!B H` L?“i L;mv i h?-M P i'K i?mšM €K i?` pÈB HÁM; ?„MX G9+ M`v H'v L
T?®B ?ÊT L?“i L;mv i h?-M P i'K i?mšM T?€i` K°i FQ+?- [m^M?B M tQ v +?mv
+kM; +^K M?“M çQÊ+ #ÎB pb F?-M; T?^B i`,M; i`lB ;B Q i?Q #bM? i?QÎM;- M M c
L;mv i h?-M P i'K i?mšM F?-M; +€+? M`Q iÄ ` €M? b€M; bB m i?-M F?QX

L?QM; bB m i?-M F?Q ç9M; H` bB m i?-M F?Q- /M €M? b€M; ^K ç¢K- GQM; >¢Q
+?B m`¼B ç½ ?²B T?K+ ç M i`¢M; i?€B + Q M?“iX

L?bM ?QÈM; ooM? >^M; h?B M aS T?Q t - GQM; >¢Q h?-M H m p i K€m MÆB F?!

óE?-M; #B i i-B +! iQM? H` i?-M; [m i?Y i?€+? +O M;QlB\ô

G9+ i`QÊ+ ooM? >^M; h?B M aS +! F?Q i? çdM? +’T +?QM #•v ;B! ç½ ?Q`M iQ`M
i?b ?B M i¢B
) Ð •@<vô Ð dP°

> B M; QÌB pW KÈB +| [m M ? i?•M i?B i M?'i i?b GQM; >¢Q h?–M ç½ #B M K'i H•
+?ì çÈB i?"i H"; B M M MX L" M; Hm¬M #ªQ KbM? T?ªB; B[p[M; FB M +QÌM; - F?¬M
+ªK t9+ F?OM; ?QªM; X .M b Q GQM; >¢Q h?–M F?¬M; +| K†i- M" M; H" T?| çQ" M i
v m +O M" M; i?"M? +¬M; [m v p - +ªK t9+ #` ç MûM M"v F?¬M; i? FB K +? çQÊ+
GQM; >¢Q h?–M bB i +?†i h?ªB L?B- M? pm®i K€B i|+ /"B +O M" M; X L?[M; M; Q
; b- [m v ç–m çBX
o¶ HQM; h?ªB L?B- GQM; >¢Q h?–M i`–K ; B¼M; M|BX
óSBM H¶B K¼B M; QÌB- i¬B M?"M i?Y i?€+? [m€ H•m- ç K¼B M; QÌB HQ H„M; X L
?"M? ç°M; M; vX >¢Q L; mv i ç½ F?¬M; i? €T +? KbM? ç°i T?€- #„i ç–m i`MM; F
T?ªB H" T iS+ çB [m M; v- M m F?¬M; b) F?¬M; +ÁM F`TXô
o®M K¼B M; QÌB +?bK ç„K i`QM; ?QM; T?'M p" pmB bQÈM; pb GQM; >¢Q h?–M i`
K†i #B M M; ?B K i9+X >¼ iWM; çB i?2Q GQM; >¢Q h?–M- K'v H–M ç®B K†i bBM?
+O >¢Q L; mv i- `i`ä`"M; +?¶ F?OM; #® +O +?9M; M|X æ†+ #B i H" K¶B H–M >¢
+O F ç`+? b) #B M +`M; K¢M?- i?"K +?Q +| H–M >¢Q L; mv i b„T iB M ?| i?"M? +
i`M i?QÆM; M; mv M F?QX
GU+ HQÊM; +O >¢Q L; mv i +| i? T?€ ?Ov h`K J h?–M- M| iB M ?| ç®B pÈB a, M J
>B H" `i [m M i`¼M; X
óæ¢B + - +?9M; i ç½ +?m~M #` bÆM b" M; Xô G•K >•K p K†i ç„+ w M|BX s2K #° /¢M
pB H¢B +| iB M #°X
a„+ K†i K¼B M; QÌB imv M; ?B K i9+- M?QM; F?B M; ?2 GQM; >¢Q h?–M M|B b„T T
ç m i`"M M; "T ?QM; T?'M- /M H" >"M ok- h`QÆM; S?|M; S?|M; +kM; F?¬M; F?€+ ;
æ¢B [m•M pQM; HBM? imv K¢M? M?QM; a, M J æQ" M Zm M; *?B h?–M >B +O ?¼
#B i H" K¼B M; QÌB KÈB ç´B i` M; #` +`T bY i?B- ç M; tQ i v +?m~M #` H`K K°i i`
mv HU+ i` M; #` +O KbM?X
h?ªB L?B iW M; U+ GQM; >¢Q h?–M çSM; i?ŠM; /"v- K†i ?²M; ?²M; - F?¬M; M|B +€B
GQM; >¢Q h?–M +?mv M ?QÈM; GQM; hBM? ok- M|BX
ó*? - i¼ F} +O +QM H" bBM? p"i i? ; BÈB F?€+- M| b„T ?Q" M i?"M? iB M ?| - `i +
T?ªB K M; +€+ #¢M çB ?° T?€T +?Q M| - #ªQ p M| i?m" M HÈB ?Q" M i?"M?Xô
GQM; hBM? ok F?¬M; M; ì +QM i` B KÈB ?Q" M i?"M? i?Y i?€+? ooM? >^M; p" a€M
tQM; H" T iS+ `ìB çB- FB K F?¬M; çQÊ+ HQ H„M; ?ÄBX
óh?•M i? +O +QM +?`m çUM; çQÊ+ F?¬M; \ô
GQM; >¢Q h?–M M|BX
ó*? v M i•K çB- ?B M i¢B +QM ç M; î i`¢M; i?€B çdM? + Q- b) F?¬M; +| p`M ç ; bX
+?„+ F?¬M; K'i # Q H•mXô
GQM; hBM? ok ; "i ç–m- i`–K ; B¼M; M|BX
ó~M i?"MXô
GQM; >¢Q h?–M KdK +QÌB- MK +QÌB i`"M M; "T iU iBMX E?¬M; +?d KbM? ?„M- +€
b„T iÈB ç m i`"M ç–v iBM iQÌM; - ?„M +kM; ; B®M; p"vX *| çQÊ+ L?"i L; mv i h?–M
>^M; p" a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ - /M ç®B K†i J h?–M >Q" M; i?b ?„M +kM; +|
>m®M; +?B #•v ; Bì ?„M pšM ç M; i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT ooM? >^M; p" a€M; h¢
pB ç M; HB M iK+ i, M; H MX h?2Q ç° /mM; ?ÊT ?B M M v- bÊ`^M; F?B ?Q" M iQ" M
ç°i T?€ +`T +?QM #"+ #®MX
•M? b€M; iQK p" M; H|2 i` M i`€M GQM; >¢Q h?–M- +?QM [m M; p, M iQK p" M; H`T H

L;U+ GQM; >¢Q h?–M HB M iK+ H|2 b€M; - +?QM p–M; b€M; `ÆB p`Q M; Q|B ¸²M; #¢
 oU+ +O i` M; #` ¸Q`M ¸°B +T bY i?B ¸½ Km i`QM; i`mM; i•K; B Q /`+? a, M J æQ
 .QÈB i€+ /KM; +O h?m'M h?B K oU+- K¶B K°i ¸Q`M pB M a, M J æQ`M Zm M; *?B
 i? K K°i pÁM; [m M; ?Q`M i`„M; #¢+X L; v b m ¸| - [m M; p, M iQK p`M; i` M i`€M G
 b€M; `U+ `Ð- +?ÈT K„i /mM; M?“T p`Q b„+ #¢+ i`„M; h?m'M h?B K oU+X G”T iS+
 iQ`M #B M i?“M? K`m iQK p`M; X
 •M? b€M; H¢B H|2 H M- H'v GQM; >¢Q h?–M H`K i`mM; i•K- [m M; ?Q`M /QÈB +?•M
 ;B M- K¼B M; Q|B ¸ m #B M K'i F?–M; +ÁM #|M; /€M; X
 GQM; hBM? ok +kM; H` h?–M 'M F} bo- ¸QÆM; M?B M v #B i KÈB `²B ¸B m GQM; >
 h?m'M h?B K oU+ +?d +| i? i, M; HB M ? ;B[?„M p` ¸²M; #¢M- i`mv M i®M; i”T i?
 HQÊM; +?QM? ?„MX .šM i?2Q +?QM M; Q|B T?€ pÐ F?–M; ;B M tmv M [m i? ;BÈ
 i¼ ¸° i?b ¸B m M`v +kM; [m€ M; mv ?B KX L; v +ª hBM? E?–M; h?–M h?€M? F} bo
 /€K H`K p”vX
 h'i M?B M GQM; >¢Q h?–M F?–M; bÊ- ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼
 F?–M; ;B M- ?m®M; +?B im pB p` ¸° M„K; B[HoM? pU+ +O ?„M #•v; B| ¸½ ¸¢i iÈB
 J¼B M; Q|B iB M p`Q F?–M; ;B M HQ¢M HQm- i` M M; Q|B GQM; >¢Q h?–M iÄ ` iV
 H€M? M?Q M; ¼+ # Q T?O i?•M i? K¼B M; Q|B- ?| i?“M? K°i pÁM; +?KT €M? b€M
 #i +S i`MM; FQ+? ;bX \*?d K'v H–M ?Qi i?Î ?¼ ¸½ H–M M[ `¢+? T?€ F?–M; ;B M- ¸
 •M? b€M; i`„M; +?Êi H|2- GQM; >¢Q h?–M p` ¸²M; #¢M +MM; `|B F?ÄB tmv M [m
 .M ?¼ ¸½ +| +?m`M #` i•K Hw i`QÈ+- M?QM; +?QM? K„i i?'v ibM? ?m®M; i?b pšM
 h`QM; i–K K„i F?“T M9B ¸²B iQ`M H` bBM? p”i pQM; HBM?X >ÆM M[F?–M; +?d
 +kM; i? - /Q|M; M?Q +ª F?–M; ;B M ¸ m #` bBM? p”i pQM; HBM? H'T ¸–vX
 G–M M`v >¢Q L; mv i F?–M; iB M ?| i`QM; ? M; K`v M i®M? M^K b'T i` M K°i M; ¼M
 p`M; M²M; ¸”K `M ?B M H'T H€M? i` M M; Q|B M|X > bBM? p”i pQM; HBM? M`Q iÈ
 Kûi H` H”T iS+ ?| i?“M? ¸Q`M HY iQK p`M; - #` ¸®i +?€v F?–M; +ÁM i`Q #KBX
 JQ|B M; Q|B GQM; >¢Q h?–M ¸°i M?B M tm'i ?B M i'i M?B M ?'T /šM bU +?9 w +O
 +| bBM? p”i pQM; HBM? +–M; FQ+? ?¼X
 o¶ ¸”T +€M? - # v HQÊM i` M F?–M; i`mM; Qi M? 'i M; `M +QM S?B J E?–B #„M Hm²M
 F?mv i ?QÈM; ?¼X
 G9+ M`v- i`QM; bBM? p”i pQM; HBM? # Q p•v >¢Q L; mv i imv F?–M; tm'i ?B M +Q|
 ¸ m H` iW +T #®M- M, K iÎ H MX >ÆM M[ +?9M; M| +ÁM +?Q i`M; i'M +–M; >¢Q
 GQM; >¢Q h?–M M•M; H M i v i`€B- K°i i–M; €M? p`M; #ªv b„+ ?| i?“M? K`M b€M;
 M; Q|B p` >¢Q L; mv i p`Q i`QM; X
 hWM; Hm²M; b€M; t M? i`, M; F?mv i ¸€M? p`Q K`M b€M; #ªv K`m- F?–M; i? /'v H
 •M? b€M; iQK p`M; H'T H|2 i` M M; Q|B >¢Q L; mv i H¢B ªK ¸¢K p`B T?–MX GQM; >
 M| / Q ¸°M; - H` #ÎB pb ¸€K GQM; >¢Q h?–M ¸ M M M M| #„i ¸–m i”T i`mM; iBM? i?
 o®M >¢Q L; mv i pšM +| i? S+ +? KbM? ¸°i T?€- F?–M; +–M; 'T M?Q p”vX L?QM;
 .B i h?K- HU+ HQÊM; +O M| i`QM; +?ÈT K„i ¸¢i iÈB +U+ ?¢M- +?Q M M i?U+ HU+
 bU ¸°i T?€ M`vX
 >¢Q L; mv i +?Q GQM; >¢Q h?–M iBM iS+ `i ¸ÆM; BªM- H–M M`v ¸°i T?€ M| +–M i?
 F?–M; M|B +€B; b F?€+ - ¸| H` M| ?Q`M iQ`M iBM iQÎM; GQM; >¢Q h?–MX
 hmv +–M; FQ+? +O S?B J E?–B `i M?B m M?QM; ¸®B pÈB K`M b€M; /Q L?“i L;
 #B M i?“M? i?b iU M?Q +?m²M +?m²M H v ¸°M; +°i ¸€X

a m F?B GQM; >¢Q h?–M i?–M; [m i?Y i?€+? +O oom? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M i`QM; [m€ i`bM? /mM; ?ÊT +MM; pQÆM; i¼ - b m ç! H"TiS+ iÊB ç•vX "ÎB p"v i v K¨m p¨M; H'T H€M? €M? b€M; i€K b„+X
G9+ M¨v ?„M +Q`B pÈB ç²M; #¢M- M!BX
óæ i¬B ;BÈB i?B m K°i M; Q`B #¢M +?Q K¼B M; Q`BXô
L!B `²B ?„M [m,M; oQÆM; :Bª FB K H MX •M? b€M; p¨M; +?Êi H!2- L?½ æbM? KÎ FB m tm'i ?B M i`QÊ+ K†i K¼B M; Q`BX
L?bM +¬; €B imv i b„+ +?Q iWM; ;†T- K¼B M; Q`B ç m M; •v ` X
L?½ æbM? F i?W i?•M ?bM? +O L;mv i .¢ L[oQÆM; - i? K p¨Q ç†+ çB K #ªM i?• ? v F?Q +?`i ç m F?–M; FûK h?ªB L?BX
L?bM +¬- h?ªB L?B +?d ?ÆB M; ~M ` - +! +?9i F?! ?B m M?bM GQM; >¢Q h?–M- M K†i +ªK ibM?- M¨M; imv i ç®B iBM iQÎM; GQM; >¢Q h?–MX h`QM; HÁM; ?¼ ç½ bÊ M; Q`B F?€+X
GQM; >¢Q h?–M M„K i v h?ªB L?B- M!B pÈB L?½ æbM?X
ó*ÁM F?–M; K m +?¨Q +?` /•m çBXô
L?½ æbM? v m FB m +Q`B- ?¨M? H pÈB h?ªB L?B- M!BX
ó*¨Q +?` /•m- 2K H¨ GQM; L?½ æbM?Xô
"B m ibM? +O K'v M; Q`B F?€+ ç m #B M [m€B H¢X
G•K >•K FB K F?–M; çQÊ+ i?b i?–K # M i B hQ J½ hB MX
óæ¢B + ç9M; H¨ #€ F?Q- K M; +¬; €B i`Î p i`U+ iB T +?Q T?! çQ¨M i`QÎM; t2KXô
hQ J½ hB M `i ç²M; w ;"i ç–mX
óE?–M; bQ çQÊ+- F?–M; bQ çQÊ+ ô
h`–M M? L?B #¨i +Q`B M!BX
ó> B M; Q`B iQ¨M M!B KÁ- +QB +?WM; h?ªB L?B tY +€+ M; Q`B #•v ;B`X æ¢B + H¨ L?½ æbM?- GQM; L?½ æbM?- b Q M; ?2 [m2M i B p"v i Xô
G9+ M¨v h?ªB L?B p K†i FBM? M; ¢+ M?bM K„ M[imv i b„+ i`QÊ+ K†iX
ó*¬ H¨ ô
" M M; Q¨B ç¢B [m•M pQM; HBM? ç M; iÊB ;–M- i'i M?B M GQM; >¢Q h?–M b) F?–M M!BX
óG¨ L?½ æbM?X L,K ç! F?B M? #`J h?–M >Q¨M; ç€M? +? i F?B M i? M;mv M i® K°i iB HBM? ?²M #€K p¨Q aBM? J M? p¨ a€M; h¢Q FB KX E?B M? iB T M?"M i?Y a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ - aBM? J M? p¨ a€M; h¢Q FB K pÐ M€i- M? /šM HBM HQÊM; HoM? pU+ ;B9T +¬ 'v i`¼M; bBM?X h?•M i? ?B M i¢B H¨L;mv i .¢ L[oQ oU+X h?•M i? +O L?½ æbM? p®M H¨ ?„+ €K i?m°+ iQM?- M? /MM; K€m +O KbM 'v +?ªv ?mv i K¢+? +O M?- +?Q M M M? ç +¬ 'v i?2Q ?¼ KbM?- +! i? K K°i 2K; J¼B M; Q`B i? H¨ KÈB ²¨` X h?b` GQM; L?½ æbM? +?QM? H¨ L?½ æbM? Zm M; h`–M M? L?B p K†i ?•K K° M!BX
óL?½ æbM?- +€M? +O +¬ i?"i ç TXô
GQM; >¢Q h?–M M!BX
óL?½ æbM?- G•K >•K- ` i vXô

aBM? p"i pQM; HBM? M; "v + "M; M?B m- +¬M; FQ+? iW t i'M +¬M; p"Q L?"i L; mv i
M; WM; T?€i` €M? b€M; ?mv M H X GBM? HU+ GQM; >¢Q h?-M iB m ? Q M; "v + "
G•K >•K p" L?½ æbM? +MM; ; "i ç-mX
G•K >•K M•M; H M i v T?ªB- i`QM; #`M i v /•M; H M K°i çQ`M b€M; / + KX L; v b n
?| i?"M? K°i T?€T i`QÊM; /`B ? B KûiX
ædM? T?€T i`QÊM; - iBM? ?¢+? b„+ HY çÄ +Ð ç-m M; QÌB- i?Q¢i i`¬M; F?¬M; ; B®
i`QÊM; X
h? M? T?€T i`QÊM; M`v +| K°i +€B i M `i #€ F?Q- ; ¼B H` "i >O GQM; >| X
h€+ ; Bª, æQÌM; :B h K h?B m

8NeX *?QÆM; ked, JQÌB Zm•M oQÆM;

.`+? ; Bª, hBM? o†M

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

"° /¢M; ?B M i¢B +O G•K >•K ç9M; H` T?QM; +€+? - K†+ Zm M; >mv h?€M? >Ä G
"i >O >Ä GQM; - i`QM; K T?€T bQ ?Ä ? çQÆM; i?ÌB +?d bÊ F?¬M; B +| i? b€M
#`X

> B i` M; #` + 'T #`i ?O QÆM; çQÆM; pÈB ? B i?S i?-M F?Q5

"i >O >Ä GQM; ; BÆ + Q i` M i`ÌB- KB M; G•K >•K F?¬M; M; WM; MB K +?9 M; [X
v `i M? M?- M?QM; +| iB i i`m ç†+ #B iX ædM? "i >O >Ä GQM; +| HQM; iBM? iÄ
i`QM; K`M b€M; #ªv b„+ K°i KªM? HY çÄX

h? ; BÈB +O >¢Q L; mv i +?QM? H`i? ; BÈB çÄ p" ç2MX hmv G•K >•K M; •K tQÈM;
M?QM; i?2Q +?9 M; [FûQ /`B- # M M; Q`B K†i ç'i iWM; F?2 ?Î /mM; M? K +?ªv +| ?
#„i ç-m /•M; H MX h?Q€M; +?®+ F?¬M; Qi bBM? p"i pQM; HBM? + 'T i? 'T `ÆB p"Q
#B M i?"M? i`Q #KBX

" M M`v G•K >•K ç M; M; •K tQÈM; +?9 M; [- # M L?½ æbM? i?b i`U+ iB T` i vX

G9+ L?½ æbM? pšM +ÁM H` M; mv M i® iBM? HBM? i?b H`v K T?€T H`K +?O- ç b®
; Bì +¬ ç½ ?Q`M iQ`M F?€+ ?šMX *¬ H` Zm M; hBM? GBM? L[oQÆM; - ?ÆM M[Ho
?QÈM; bS+ K¢M?X

h v T?ªB +?d p T?Q i`QÈ+ - iQ`M i?•M L?½ æbM? /•M; H M M; ¼M HY €M? p`M; i
F?ÄB T?¢K pB #ªQ p +O L?"i L; mv i h?-M P i`K i?mšMX J°i i? M? FB K p`M; iQ
M; QÌB +¬- i? iQ+? ç|M; B| i, M; p¼i- +?ÈT K„i ç½ /`B +ª M; `M KûiX

æ¬B i v L?½ æbM? pÁM; H¢B- FB K p`M; [mûi ?Q F?¬M; - i?Q€M; +?®+ #-m i`ÌB `i
+ÁM K°i i MX

óZm€ K¢M?5ô hQ J½ hB M i`ÊM iQ K„iX

E?¬M; +?d H` ; ½- K'v M; QÌB F?€+ M?bM i?'v iBM? ?bM? M`v i?b +kM; i`ÊM iQ K„i
HU+ +¬M; FQ+? ç½ ?Q`M iQ`M pQÊi i` M ?¼X >ÆM M[ L?½ æbM? F?¬M; /MM; #`

h'i M?B M ?¼ F?¬M; #B i- M, M; HU+ +O L?½ æbM? +| +?9i ; B®M; pÈB çB M +?O
oOM? >¢Q- F?¬M; +¬M pk F?Q ?¶ i`ÈX

h`QÈ+ K†i oQÆM; :Bª FB K- bBM? p"i pQM; HBM? + 'T i? 'T F?¬M; i? T?ªM F?€M; -
Î i`QÈ+ M; U+ F?¬M; M; WM; #B M ç`B +€+ HQ¢B ç°M; i€+ - oQÆM; :Bª FB K F?'M
?Q`M? # M; ? - +| F?Q i? +`M [mûi i€K T?QÆM; /mv i ç°+ i¬MX

J¶B FB K [mûi` ç m +| i` M M; `M bBM? p"i pQM; HBM? ?| i?"M? i`Q #KB- +?d K'
h?-M P i`K i?mšM +?`m çUM; €T HU+ ; BªK i?'T `i M?B mX

óL?½ æbM? Km°B Km°B- +?W +?Q i¬B K°i +?9i çB5ô o M; H M ;B¼M; ?ÆB b®i`m
 M;[+O v ç½ ?Q`M i?`M?X
 *?d i?'v i` M çdM? ç-m G•K >•K i? K K°i pÁM; K†i i`lB- ç| +?ŠM; T?ªB +?QM? H` *
 K` ¬M; M°B v ç½ M; ?B M +Sm` b Q\
 *?d H` G•K >•K F?€+ pÈB G•K h?-M- K†i i`lB i` M çdM? ç-m +O v +?QM? H` b„+
 >Ä .B KX
 :Bì T?9i M`v- M; v +ª ""i >O >Ä GQM; +kM; #` h•K .B K >Ä .B K M?m°K #B M i?`M
 oB K GB i .QÆM; +?"K`½B # v H M i`lB- i? iQ+? F?¬M; M;WM; #B M iQ- +?d H€
 *?9 S?€T h?€M? .QÆM; +O G•K h?-MX
 h`QM; pÁM; #ªQ ?° +O L?"i L;mv i h?-M P i`K i?mŠM- M?B i ç° i,M; M? M?- hQ
 M?'i i` M M;QìB i?"K +?Q +| KMB F?ûiX
 E?¬M; çÊB +€+ #¢M Mû i`€M?- G•K >•K ç½ K°i #QÈ+ M?ªv` - iU M?Q L?½ æbM?
 E?€+ #B i H` v Î T?Q i` M pÁM; #ªQ ?° +?S F?¬M; T?ªB ç^M; i`QÈ+X
 G•K >•K M? +? F?| 2 K¬B +QìB H¢M?X
 óh? ;BÈB +O +€+ M;QÆB F?¬M; +| K†i i`lB- p"v i?b i b) i†M; +?Q K°i +€BXô
 L|B tQM; ""i >O >Ä GQM; +?d H M i` M- #¶M; +?®+ K†i i`lB F?´M; H² # v H M F?
 # v M? M?- K°i +°i HY K`m t M? / i`lB iW #-m i`lB ;B€M; tm®M; - # Q T?O M;QìB
 çB- G•K >•K +kM; i?2Q ç| #B M K'iX
 S?¢K pB #` €M? HY t M? h?€M? .QÆM; +?B m i`9M;- i'i +ª F?2 /mM; M? K ç m
 M? K #„M T?Ki` - i`QM; T?¢K pB KQìB K'v Kûi #B M i?`M? #B M HY iQ HÈMX
 hQ J½ hB M ;B"i KbM? M|BX
 óa Q iU /QM; +| /QÊ+ + #B M K'i\ L;QìB M`v +?„+ F?¬M; T?ªB H` çM pÈB HY +?
 >`M ok +QìB ? ? M|BX
 ó M? M|B ç9M; `²B- G•K >•K +kM; HoM? M;° HoM? pU+- ?ÆM M[ç M; #„i +?QÈ+
 h?€M? .QÆM; M`v ç9M; H` i?-M F€X L m G•K ;B ;B #B i KbM? M;?B M +Sm K T
 i` M M;QìB G•K >•K +?„+ +?„M b) i?'v iU ?`QXô
 .mM; M? K #MM; T?€i i?Q€M; +?®+ F?B M ç b® bBM? p"i pQM; HBM? ?QªM; HQ¢
 +kM; F?¬M; /€K ç /mM; M? K`ÆB i` M M;QìBX "¶M; +?®+ #QÈ+ +?•M i'M +¬M; +
 /mM; M? K FB b m F?B #„M` i?b ?Ä M;mv M i® i`QM; F?¬M; F?Q i?Q€M; +?®+
 *| i? i?'v [m M? h?€M? .QÆM; i` M çdM? ç-m G•K >•K #„i ç-m +| iWM; pÁM; €M
 b€M; h?€M? .QÆM; +kM; i?2Q ç| i`Î M M +`M; M|M; +?€vX
 JQÊM HU+ HQÊM; i?B M ç` H` +?mv M K T?€T bQ K ?B m M?'iX J°i K T?€T bQ
 i`QìM; ç¬M; F ç`+? T?€i ?mv` i€+ /KM; imv i ç®B F?OM; F?B TX
 G•K >•K #„i ç-m +¬M; FQ+?- iWM; ç®K HY K`m t M? i`¬M; M?Ä tQm #„i ç-m # v
 L?[M; ç®K HY M`v KÈB ?B M` i?b FQ+? +Ð`i M?Ä- M?QM; i`QM; H9+ # v M? M
 i® i`QM; F?¬M; F?Q- i? iQ+? M? M? +?|M; #B M HÈMX E?B +?9M; ç€M? p`Q K†
 #B M i?`M? ?Ä +-m çQìM; FQM? i` M K°i KûiX
 *?9 S?€T h?€M? .QÆM;- h•K oB K GQm hBM? okX
 hB M; M´ çB + i B #MM; T?€i i`QM; i? ;BÈB çÄ p` ç2MX hWM; iB M; b'K FBM? F?
 HBM? iU M?Q H9 ;†i iû tm®M;X
 "ÎB pb bBM? p"i pQM; HBM? # M +¢M? +kM; #` L?½ æbM? tY Hw F?¬M; +ÁM K°i K
 G•K >•K # v ?QÈM; t ?ÆMX J¶B K°i h•K oB K GQm hBM?`ÆB tm®M; Qi M?'i b) i¢
 i`,`K Kûi- b) +| M?B m /mM; M? K iW HÁM; ç'i #„M` ?ÆMX h•K oB K GQm hBM?

M?Q F?¬M; +| i" M +MM; - çB M +m²M; +¬M; FQ+?- +?¶ M9B M?Ä ç€K GQM; >¢Q h çªQ i`QM; #B M HY X

L?bM G•K >•K p" L?½ æbM? #MM; T?€i bS+ +?B M ç'm- €M? K„i GQM; >¢Q h?¬M + J æQ" M Zm M; *?B h?¬M >B +QìM; ç¢B imv i F?¬M; +?d KbM? ?„MX L?QM; ?„M + pW KÈB #„i ç-m- bBM? p"i pQM; HBM? +?•M +?QM? +QìM; ç¢B +?Q tm'i ?B MX HU+ FBM? F?OM; - i?"K +?Q ;¼B ` [m•M çQ" M *®i GQM; X

•M? K„i tmv M i?'m M; ¼M HY M?bM ?QÈM; t ?ÆM- i`QM; HÁM; GQM; >¢Q h?¬M HBM? i`QÈ+ çÁM i'M +¬M; +O G•K >•K p" L?½ æbM? ç M; M? M? +?|M; ;BªK #Èi> +| +¬M; M?B m bBM? p"i pQM; HBM? ?ÆM ç M; +?¢v ?QÈM; # M M"v- `K`¢T +?B

*?ŠM; H) pb >¢Q L; mv i iB M ?| - bBM? p"i pQM; HBM? i`QM; i? ;BÈB M"v ç m #`

>„M [m v ç-m M?bM ?QÈM; >¢Q L; mv iX G9+ M"v M| M^K b'T i¢B ç| ;B®M; M?Q T? i`MK iQ" M i?•M- b€m ç-m iQ /U b€i M? m- +| HQ¢B v M ioM? ç†+ #B iX

M? 2K i®i +O i - /M ;†T F?| F?, M +Ð M"Q- i M?'i ç`M? b) #ªQ p M; QÆB M iQ" M- H9+ M; QÆB iB M ?| b€m ç-m #` +„i çSi H-M M[H†T H¢BX

L; v H9+ M"v- T?Q t tm'i ?B M €T HU+ F?OM; F?B TX •T HU+ F?¬M; T?ªB ç M i T?QÆM; i€K ?QÈM; ?B M ` X

h?€M? .QÆM; p®M p¬ +MM; b€M; M; ìB +O G•K >•K i`QÈ+ K†i €T HU+ F?OM; F?B L; v +ª h?€M? .QÆM; GoM? oU+ KÈB HoM? M; ° +kM; F?¬M; i? +?®M; çÐ €T HU+ +¬M; FQ+? i`î p pÁM; #ªQ p +O L?"i L; mv i h?¬M P i'K i?mšMX

aQ b€M? pÈB G•K >•K i?b im pB +O L?½ æbM? +QìM; ç¢B ?ÆM M?B mX •M? K„i FB K i`î p pšM M?Q +k i`¬B M´B i` M F?¬M; i`mM; X

æ M `²BX \*QìM; ç`+? +?•M +?QM? `®i +m°+ tm'i ?B MX

h` M #-m i`ìB K"m ç2M- F?Q i? FBM? F?OM; #B M ç´B M| M?m°K K"m t€K K M? K €T #S+ F?B M +ª F?¬M; ;B M ?ÆB p†M p QX

hW t ç¢B [m•M pQM; HBM? p®M F?¬M; M; WM; iB M p T?Q i`QÈ+ #¶M; i¢K /WM; M?[M; pQM; HBM? # v + Q i` M i`ìB +kM; M? M? +?|M; ç€T tm®M; ç'iX

*?9M; M| [m€ H¢v- [m€ `¢T i` M K†i ç'i i?"M? FQM? H¢vX hW F?€+ ?QÈM; F?€+ b€M; X

GQM; >¢Q h?¬M M?2Q K„iX

óL?½ æbM?- i`î p Xô

GQM; L?½ æbM? H|2 M; QìB- i?m H¢B oQÆM; :Bª FB K- +¬ +kM; [m v p i`QM; K"m i'K i?mšMX

GQM; >¢Q h?¬M H~K #~K M|BX

ó*?QM çQ" M b€M; H¢B +| ?ÆB i?î KQìB çQ" M- i M v m M?'i HBM? HU+ +kM; pQÊi | +?d bÊ HBM? HU+ F?QªM; #ªv KQÆB p¢MX L?[M; i M ç| +?„+ H" +?9 i i`QM; i? +ªK M?"M çQÈ+ >¢Q L; mv i iB M ?| ç M ;B•v T?9i +m®B +MM; - M M KÈB F?mvM?

:B¼M; GQM; >¢Q h?¬M /M F?¬M; HÈM M?QM; +€+ #¢M +O ?„M- K¶B M; QìB ç m M B H° p F?~M i`QÆM; X

JQìB +QìM; ;Bª pQM; HBM?- im pB i'i +ª ç m i` M ? B KQÆB p¢M HBM? HU+X h?U MÆB M"v +ÁM H" i? ;BÈB pQM; HBM?- ?¼ Km®M ?²B T?K+ HBM? HU+ b) `„+ `®B

L; v iW ç-m ?¼ î i`QM; h?€T ooM? >^M; ;B9T GQM; >¢Q h?¬M b®M; H¢B i?b i`QM hmv F ç`+? K¢M? M?QM; ?¼ iU iBM p"Q +?QM? KbM?X >ÆM M[?¼ iBM iQîM; C >Q" M; p" G½M? hK h?¬M 'M F} bo5 æQÈ+ bB m i?¬M F?Q +¬M; M?"MX *QB M?Q +?S\ >¼ pšM +| i? +?®M; +?¼B ç M ;B•v T?9i +?B M i?"M; X

*?QM +€B #|M; /-M #B M `ä `M;X

GQM; >¢Q h?-M HB + K„i HB M M?“M ` om u m oQÆM; H9+ i`QË+ +ªM i`Î >¢Q L; i?`v `ä F?m¬M K†i M?QM; /QÌM; M?Q ?ÆB i?Î +O om u m oQÆM; +`M; +QÌM; ¢¢ [m M? M;QÌBª M?Q +| p¬ b® Q€M HBM? ¢ M; i?ûi;`QX

L?QM; /M F?Q i?ª +QÌM; ¢¢B H`i? - i`QM; +?QM +€B #|M; i?b i?U+ HU+ pšM F?

•M? K„i GQM; >¢Q h?-M HQËi [m M;QÌB om u m oQÆM; b m ¢|`ÆB p`Q K°i i?•M ? ¢¢B F i ?ÊT i?“M? K°iX

æ-m iB M €M? p`Q K„i H` K°i *®i GQM; ¢t+ #B iX

sQÆM; *®i GQM; H` K`m t M? i`„M; [m€B /`- #ªM i? tQÆM; H` K`m i`„M; - M?QM; # t M?- F?mM; tQÆM; iQ HÈM- /QÈB ¢¬B +€M? F?´M; H² +ÁM +| K`M; / X Zm M? M; /QM? ¢t+ iU M?Q K•v ¢2M- ?| i?“M? p-M; b€M; ¢2M F?m +? i€M ` M;Q`BX

h`QM; K„i \*®i GQM; H`T H€M? €M? HY t M?X h` M HQM; \*®i GQM; M;²B K°i M;QÌ L;QÌB M`v + Q ?ÆM ? B Kûi- v M i oM? M;²B Î p`i`Q; B[T?-M +´ p` HQM; \*®i GQM FB K +?B m /`B i?“K +?Q ?ÆM +ª i?•M + Q +O vX h`¼M; FB K H`T H€M? €M? b€M

E?-M; b B- +?QM? H` v- F?Q i? +O v F?B M b„+ K†i GQM; >¢Q h?-M #B M M;?B

E} bo +QÐB *®i GQM; - F?-M; T?ªB M|B H` F} bo +QÐB \*®i GQM; oQÆM; - +?d iQ i?b HBM? HU+ ¢½ i` M # KQÆB p¢MXª M i?•M v i?b M?Q H9+ i`QË+ GQM; >¢Q [m #ªv KQÆB p¢M- +U+ F€ F?OM; #®X

h`W v p` om u m oQÆM; ` - bBM? p`i pQM; HBM? F?€+ +kM; ¢¢B #B m +?Q +U+ ?¢

*?9M; +?QM? H`,

h?•M + Q ?ÆM # KQÆB Kûi- +ª M;QÌB H|2 €M? b€M; #¢+? M;¼+- E?- G•m oQÆM

* Q ? B KQÆB Kûi- +| KQÌB ? B +?•M /`B ¢SM; i` M ?Q F?-M; - i` M i?•M iQK ¢2M æ` >m v i J *?m oQÆM;X

* Q M,K Kûi- iÄ ` b„+ €K FBK- K„i p¬ i?-M- iS +?B +SM; M;„+- *QÆM; h?B oQÆM

h?•M i? F?´M; H² M?`i- + Q ?ÆM i`,K Kûi- pÁM; 2Q +ÁM ?ÆM +?B m + Q- +ª M;Q h,M; •+ oQÆM;X

>Q`M iQ`M H` K°i ¢Q`M bQÆM; KM t M? F?-M; M;WM; T?€i` iB M; ?9 b„+ M?¼M

*ª M;QÌB K`m ¢2M ?QªQ M?Q +€B #|M; - M?bM F?-M; i?`v K†i K`v- •K ©M? oQÆM

* Q i`,K Kûi- ;-v ?ÆM h,M; •+ oQÆM; K°i +?9i M?QM; +`M; p¢K pÐ ?ÆM- +ª M;QÌB i?“M?- æ` L;K+ >Ä oQÆM;X

L m iQM? +ª *®i GQM; oQÆM; /QÈB i?•M F} bo- ?B M i¢B a,M J æQ`M Zm M; \*?E +?QM? H` KQÌB [m•M pQÆM; K¢M? M?`i i? ;BÈB M`v5

JQÌB [m•M pQÆM; iW #-m i`lB t€K K M? K M; +?“K`½B iÈB; -MX *| i? i?`v /QÈB i°+ pQM; HBM? +?9M; i?®M; i`X æ¢B [m•M pQM; HBM? M?bM F?-M; iÈB i`M +MM

óh¢B b Q\ h¢B b Q +€+ M;QÆB T?ªB #ªQ p mbiBM :`B{M iB M ?| \ \*?ŠM; H) +€+ i`QM; +?Q ?Ov /B i p` T?€ ?Q¢B\ h`€M? ` - ?B M;Bª ¢ M iW i? ;BÈB F?€+X L m M;`v +€+ M;QÆB /B i pQM;X h` H` EBM? >½B E} ao oQÆM; - oQM; GBM? h?`K S? KQÌB [m•M pQÆM; i°+ i Xô

h?-M h?€M? ;B€T i` M M;QÌB GQM; >¢Q h?-M +?Êi H|2 b€M; - ¢½ ?| i?“M? h?-M +QÐB i` M HQM; h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 hBM? oQÆM; - M?bM oQM; GBM? h? M?¢i M|BX

óh F?¬M; #B i?Ov /B i i`QM; KB M; +€+ M; QÆB H` +€B ;b- +kM; F?¬M; #B i +€B
>¢QL; mv i H` ç²M; #¢M +O i - H` M? 2K +O i X *€+ M; QÆB ç`M? T?€ ?ÄM; M| iB
+O i Xô

æ€v K„i oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo M? 'T M?€v HY iQK ç²M F` +? HB i- F?Q i?
+?Êi #B M K¢M? K)X h`QM; iB M; ; -K- +?9M; +MM; ç ûT ?QÊM; # M M`vX

h?U+ HU+ i`QÊ+ ç| +O G•K >•K p` L?½ æbM? ç½ F?B M +?9M; ?B m çQÊ+ i?U+ HU
M`vX L m F?¬M; i?b oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo b) F?¬M; ;¼B ?¼H` ?B M ;Bª ç
#B i`ä- b® HQÊM; pQM; HBM? ç®B pÊB K'v M; QÌB iW i? ;BÊB F?€+ M`v +?ŠM; +
+| +Æ K v +?B M i?„M; çQÊ+ M; QÌB iW i? ;BÊB F?€+X

GQM; >¢Q h?¬M i`-K ;B¼M; M|BX

óo, M *?B m- æQ¢M R+- ? B M; QÌB + M? ;B[# M +¢M? >¢QL; mv i- ç T?ÁM; bB
L? [M; M; QÌB F?€+ iU ibK ç®B i?O- oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo ç i¬BX æWM; H
bS+ #ªQ p KbM?X æB m +?9M; i T?ªB H`K H` i` M? i?O i?ÌB ;B M +?Q >¢QL; mv

a, M J æQ`M Zm M; \*?B h?¬M >B i? K p`Q L?½ æbM? - i`M; +°M; KQÌB K°i M; QÌBX
æQ¢M R+ ç½ ç°i T?€ ç M #Ì + 'T +?QM M?QM; i?U+ HU+ bQ b€M? pÊB M? [M; M; Q
J°i +?¼B K°i i?b a, M J æQ`M Zm M; *?B h?¬M >B F?¬M; +?B K Qm i? # Q M?B m
[m€ K¢M? - GQM; >¢Q h?¬M F?¬M; /€K ç +?9M; i`T i`mM; HU+ HQÊM; i`M +¬M; #
i`QÌM; ` KÊB çQÊ+X

hWM; [m M; ?Q`M #¢+ i`„M; tm'i ?B M Î /QÊB +?•M K¼B M; QÌB- +?QM? H` h?m'M H
oU+ p` HoM? pU+- GQM; >¢Q h?¬M +| iBM +?„ + #ªQ p M iQ`M +?Q ç²M; #¢MX

hU M?Q KQÌB [m•M pQÆM; pQM; HBM? ?B m`ä pQM; HBM? + 'T i? 'T F?¬M; çO mv
+kM; ?B m`^M; M m ç ç®B i?O i?Ä bS+ +¬M; FQ+? - ?¼ +?d T?ÁM; M; U i?b +kM;
b Q i?b i`QM; a, M J æQ`M Zm M; *?B h?¬M >B F?¬M; TªB i'i +ª K¼B M; QÌB ç m
KÎ`°M; +?B M i`QÌM; KÊB i`€M? +?Q F ç`+? i`T i`mM; HU+ HQÊM; X æ®B i?O +O
M; ?B M; Ì +?QM? H` oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo p` *®i GQM; oQÆM; X > B +QÌM;
p[M; p`M; +O KQÌB [m•M pQÆM; X GBM? HU+ ? B i M +°M; H¢B +?d bÊ H` iÊB M; Q
GQM; >¢Q h?¬M ç®B ç-m i'i M?B M TªB +?`m çUM; €T HU+ iQ HÈMX L?QM; M; ?
M? 'i ç ?„ M FB K M; ?B K i?U+ HU+ #ªM i?•M- K ?ÊT pÊB ooM? >^M; p` a€M; h¢Q
b Q F?¬M; ;†T ç®B i?O K¢M? i?b H`K b Q FQ+? T?€i i'i +ª iB K M, M; +O ?„ M ç•v

G-M M`v h?¬M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 F?¬M; ?| i?`M? i?¬M; B€TX E?B GQM; >¢Q
M; WM; i¢B ç| - ç¬B +€M? H'T H€M? b„ + K`m ;B M; ` - +€B bWM; i` M çdM? ç-m i
i? M? •K F€ H¢ F?¬M; M; WM; T?€i ` iW KB M; M| - /QÌM; M?Q M| ç M; M; •K tQÈM
M?Q GQM; ok J S?€T +O i?¬M h?€M? *U GQM; X

Zm€ i`bM? M`v FûQ /`B +?WM; #ªv ;B•v- M; v F?B GQM; >¢Q h?¬M b„T çKM; ç° F
b€M; #ªv b„ + çm`B i?2Q GQM; >¢Q h?¬MX

h?¬M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 #B M K'i- ç H¢B i` M M; QÌB GQM; >¢Q h?¬M H` pÁM; +
Zm M; M; mv M i® M²M; ç"K K` iBM? i?m-M +?ÊT K„i i`mv M F?„T M; QÌB GQM; >
T?9+X

*MM; pÊB M, M; HU+ +O GQM; >¢Q h?¬M M; `v +`M; K¢M? - h?¬M h?€M? æ°+ :B€+
Q i çBX L| #B i- /M H` €Q ;B€T ? v pk F?Q i?b KbM? F?¬M; TªB HU +?¼M i®i M? 'i
M| KÊB M; ?o ` i?m`iªQ ?bM? M`v- ç KbM? ?| i?`M? pÁM; +` ? i bS+ i, M; T?9+
M|B i? M`Q i?b h?¬M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 +ªM? ;BÊB + 'T +?QM çO iQÆM; çQÆM
+?B H9+ GQM; >¢Q h?¬M +| çQÊ+ ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i¼ - h
ç½ bBM? ` HoM? pU+ +O KbM?X

h?¬M h?€M? GoM? oU+, ç2K i'i +ª i?m°+ iQM? +?mv M ?| i?`M? HU+ HQÊM; [m
L?bM i?b +?d H` M, M; HU+ +?mv M ?| çÆM ;BªM- M?QM; HoM? pU+ M`v iB m ? Q
h?9X h`QM; i? ;BÊB i?B m i?®M Zm M; M; mv M i® M?Q p`v i?b +| i€+ /KM; +U+ F

"ÎB p"v- F?B h?-M h?€M? æ°+ :B€+ h?9 ?| i?"M? pÁM; +´ [m'M [m M? +´ KbM?- iÄ
GoM? oU+ i?b i` M Kti GQM; >¢Q h?-M i`"M ç-v bÊ ?½B HšM pmB KWM;X

oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo K„i i?'v ç€K F ç`+? i€+? ` - +?B M? m M;? M? ?QÊ
HB M ?B m- ç`K T?€M F?¬M; +| w M;?o ;b- +?d +| i? ;B i F ç`+? ç M iW i? ;BÊ
:`B{M F?OM; #® ?Q`M i?"M? iB M ?| çQÊ+X

GQM; >¢Q h?-M p¶ ç" T b€m +€M? b m HQM; - +| €M? p`M; #ªv b„+ pÁM; +´ h?-M h
T?®B ?ÊT pÊB F?m¬M Kti im'M i9 +O ?„M- i?"i H` #„i K„iX L?QM; oQM; GBM? h
v iÊB i?b ?Ä ?²M M?'T M?€v i`QM; K„i H° p`B T?-M F?BM? i?QÌM;X

hm pB +O v K¢M? M?'i- M M +?d +| v +ªK ;B€+ çQÊ+ H-M M`v >¢Q L;mv i iB M ?|
M;„MX L?QM; v pšM F?¬M; /€K +?"K i` - bÊK K°i ;B•v ç€M? ;½v M| iB M ?| i?b i,M
?Ov /B i M| i`B i ç X

ó: ` Q555ô \*®i GQM; oQÆM; T?mM ` F?Q b„+ #,M; H K #„M ?QÈM; GQM; >¢Q h?-

L| p` oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo i•K w iQÆM; i?¬M; - i?¬M; [m +ªK ;B€+ +O oQ
bo- M| ?B m `^M; im pB +O GQM; >¢Q h?-M +ÁM +?Q ç M +`T +?QM #"+ #®M- F
>m®M; +?B M| +?Q `^M; KbM? +ÁM +| Qm i? p i?•M i? X

æ®B Kti ?ÆB i?Î +O *®i GQM; oQÆM;X GQM; >¢Q h?-M F?¬M; Mû i`€M?- M•M
h?-M P i`K i?mšM iÄ €M? b€M; #ªv b„+ `U+ `Ð- ?| i?"M? i`K i?mšM çQÌM; FQM?
?° ?„M # M i`QM;X

>ÆB i?Î b„+ #,M; H K ç€M? p`Q L?"i L;mv i h?-M P i`K i?mšM #ªv b„+ - #¶M; +?®+
h?-M #MM; T?€i ` bQÆM; KM b„+ #,M; H K- M?B i ç° M? M? +?|M; ;BªK tm®M;X L
P i`K i?mšM i`QM; i v GQM; >¢Q h?-M +kM; i`MK K°i i-M; #,M; H K i`QM; bm®iX

>ÆB i?Î K T?€T ?¶M ?ÊT #,M; p` ?„+ €K ? i?"i H` K¢M?X *?„+ ç•v H` K T?€T i?B
oQÆM; - bQ b€M? pÊB M| i?b M,M; HU+ H9+ i`QÊ+ L;mv i .¢ L[ oQÆM; hQ hQ #`v

E?B *®i GQM; oQÆM; T?mM ` M;KK F?Q i?b i?•M i? F?´M; H² p¼i ?QÈM; GQM
oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo +kM; H'v tm®M; i? M? FB K iQK ç2M +O vX a m HQ
#`M? i`QÈM; ?| i?"M? Kti [m, /[iÊM- €T HU+ F?OM; #® F?B M F?¬M; ;B M tmM
h?-M T?€i ` iB M; tQ+? tQ+? #` ?„+ €K ,M KÁMX

o-M; b€M; p`M; F?QªM? F?„+ F?m +? i€M iW M;QÌB GQM; >¢Q h?-M- +?QM? H` Z
M;mv M i® iBM? i?m-M +?ÊT K„i tm i M ?„+ €K tmM; [m M?X *MM; H9+ ç|- K°i p
i`"M iW M;QÌB GQM; >¢Q h?-M- ?¶M ?ÊT pÊB Zm M; h?-M GoM? oU+ €M? p`M; #
oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo- *®i GQM; oQÆM;X

G`K ? B [m•M pQÆM; +O i? ;BÈB M`v- F?B €M? b€M; i`„M; i`QM; bm®i tm'i ?B
F} bo- *®i GQM; oQÆM; ç m ?ÆB FBM? M;¢+X "ÎB pb +?9M; +ªK M?"M çQÊ+ M¶B
M?Q H` >Ä >²M #` M;mv ?B K `i HÈMX æ•v H` ?ÆB i?Î ;b i? M`v\

oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo F?¬M; /€K +?"K i` - i`¼M; FB K i`QM; i v ?QÈM; F?¬
` HoM? pU+ +O KbM?X o-M; b€M; iQK ç2M F?m +? i€M # Q T?O v p` *®i GQM;
F?¬M; i`mM; F`+? HB i p +?¢KX

s i t i

h?"i M?B m bQÆM; F?|B i`"M M;"T i` M F?¬M; i`mM;X E?¬M; +| p +?¢K H¢B M?Q

S?¢K pB K°i M;"M Kûi i`"M M;"T bQÆM; F?|B iQK ç2M p` €M? p`M; #ªv b„+ ç M t2M
ç2M #` €M? p`M; #ªv b„+ S+ +? X J¶B F?B €M? p`M; #ªv b„+ iB m ? Q K°i +?9i i?b
iB m ? Q ;'T # H-MX

GoM? pU+ €T +? - [m M; KBM? p` ?„+ €K ç®B F?€M; - p®M M M H` HU+ HQÊM; iQA
h?~K S?€M F} bo iU + Q im pB +O KbM? pQÊit GQM; >¢Q h?-MX L?QM; v F?¬M;
?m®M; HoM? pU+ p +?¢K- +?`m i?B i M;QÊ+ H¢B H` +?QM? KbM?X >Q`M iQ`M i`

iQM? M M tm'i ?B MX æB m M"v +?d +?SM; KBM? K°i p'M ç - HoM? pU+ +O GQM
?ÆM vX

L?QM; GQM; >¢Q h?–M +kM; F?–M; / +?`m- imv Zm M; h?–M GoM? oU+ p Kti +
h?~K S?€M GoM? oU+ +O ç®B T?QÆM; - M?QM; p Kti im pB i?b ?„M ç9M; H" FûK
+?QM i`Î H M- K¶B #"+ H" K°i M'+ i? M; X hm pB +O oQM; GBM? h?~K S?€M F} b
#^av F?–M; H•m- +?QM? H" +QÌM; ;B^a b® K°i +O i? ;BÈB M"vX o Kti HoM? pU+
GoM? oU+ - M?QM; p i' M; b^aM HQÊM; i?b K¢M? ?ÆM Zm M; h?–M GoM? oU+ F?
HoM? pU+ p +?¢K- GQM; >¢Q h?–M F?–M; +?B K HÊB # Q M?B mX >m®M; +?B-
h?~K S?€M F} bo +ÁM +QÐB K°i *®i GQM; oQÆM; im pB +kM; K¢M? F?–M; FûKX

ó: ` Q- ; ` Q- ; ` Q5555ô

*®i GQM; oQÆM; HB M iK+ T?€i ` # iB M; ; -K- # ?ÆB i?Î b„+ #,M; H K T?mM ` -
iÈB GQM; >¢Q h?–MX " ?ÆB i?Î i` M F?–M; i`mM; i?`M? ?bM? i K ;B€+X o i b€M
#„M ` H" K i?`M? çB K iU +O # ?ÆB i?Î M"vX *?QM? ;B[i K ;B€+ ?bM? #,M; H
ç"K tm'i ?B M- K°i çB K b€M; t M? •K m H'T H|2X *?ÊT K„i- K°i Hm²M; b€M; €K H
#„M ?QÈM; M; U+ GQM; >¢Q h?–M #` iÄ ç`M?X

E„ M,M; HoM? pU+X æ•v `ä `M; H" F„ M,M; HoM? pU+ +O *®i GQM; oQÆM; 5

G9+ M"v GQM; >¢Q h?–M F?–M; /€K ;B[H¢B +?9i M"Q- i` M M; QÌB T?|M; ` i–M;
`ÐX E?Q i? +m²M +m°M ?| i?`M? +°i b€M; i`„M; i`QM; bm®i #MM; T?€i iW M; QÌB
F?–M; - M; ¼M HY #^av b„+ ç"K ç†+ iW +°i b€M; i`„M; #„M ` X L; ¼M HY Î i` M F?–
`9i- F?B M| çKM; iÈB iB b€M; #,M; H K F„ M,M; HoM? pU+ +O *®i GQM; oQÆM;
+Ð pÈB ç®B T?QÆM; X

P`M?5 >`M; M;`M €M? b€M; +?ÊT H|2- \*®i GQM; oQÆM; M;QM; F i` i K ;B€+ #
•M? b€M; #^av b„+ Î i` M F?–M; i`mM; ?| i?`M? iWM; i–M; b€M; çÄ #^av b„+ F?m +?

E?B +°i b€M; i`„M; i`QM; bm®i tm'i ?B M i?b Zm M; h?–M GoM? oU+ +O GQM; >
+?€v- F?B M oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo p®M ç½ €T +? Kti HoM? pU+ +?m`M #`
i? F?–M; H–M M[/®+ bS+ i?9+ ç~v HoM? pU+ ç®B F?€M; X

J°i pQÆM; i¼ F?`M; H² tm'i ?B M ;B[ ?Q F?–M; X oQÆM; i¼ i`„M; i`QM; bm®i
K„ H X h` M HQM; ;? +| iWM; T?M çB m iBM? i - +?Q M; QÌB +^aK ;B€+ tBM? ç T F
M; mv i iBM? i?–M- +?QM? ;B[H" +?BK Km–M; bBM? HBM?X *?¶ HB M iB T pÈB ;

æ–B i v p`M H" T?Q iQÊM; h?–M h?€M? *U GQM; +MM; pÈB i?B M bS KQÌB ? B +€
i? iÄ ` iWM; pÁM; p–M; b€M; +?QM b„+ H" T iS+ i`Î i?`M? iB m çB K K¼B i?SX
HBM? # M /QÈB +€+? MÆB M"v F?€ t - F?–M; #` H M ç M i`U+ iB TX .M H" p"v i?
ç2M iU M?Q #` i`M? ?| - F?–M; F?Q +kM; #B M iBM? i?m–M M?B mX

GQM; >¢Q h?–M i`–B M´B ç^M; i`QÈ+ pQÆM; i¼ - ç•v H" H–M ç–m iB M ?„M FQ+?
i¼ - HQ¢B +^aK ;B€+ M"v `i imv i /B m- iU M?Q KbM? +| +?¶ /U p– ç`+?X J†+ F
T?9i ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ tm'i ?B M i?b i'i +^a €T HU+ #B M

oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo p` \*®i GQM; oQÆM; ç½ #` `mM; ç°M; X ooM? >^M; p`
i¼ iÄ ` F?Q i? i?U+ iB M? H" [m€ F?OM; F?B TX *?9M; ç m H" bBM? p"i pQM;
M?`i +?QM? H" >Ä >²M +O KbM?X E?B ooM? >^M; p` a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i
+?9M; F`+? HB i`mM `~vX .M i?U+ HU+ +QÌM; ç¢B M?Q oQM; GBM? h?~K S?€M F
`~v T?€i ` iW i" M HBM? ?²M F?B M +?9M; Km®M H" T iS+ [m v ç–m #Ä +?¢v- +?S F

L?QM; +?9M; F?–M; i? +?¢v- mbiBM: `B{M b„T ?Q`M i?`M? iB M ?| X L m ç im p
i?b i`QM; i? ;BÈB M"v- F?–M; B +| i? ?¢M +? çQÊ+ M|X *MM; H9+ ç| - H'v iQM?
pQM; HBM? +| Kti +?d bÊ F?–M; +| +Æ ?°B b®M; b|i M[- bÈK Km°M ;b b) #` M| ?Q
i?b F?–M; #^M; HB m K¢M; K°i T?2MX

h€+ ;B^a, æQÌM; :B h K h?B m

8NdX *?QÆM; ke3, Zm M; *?B h?–M >B æ'm oÈB oQM; GBM? oQÆM

.`+? ;Bª , hBM? o†M

L;m²M,K2i`mv2MX+QK

ooM? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i¼ ?| i?¨M? ooM? >^M; ;B€T T?O H M iQ
+?d +ªK i?'v KbM? M?Q ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB oQM; GBM? h?B M h B u G B E?„+ hQ-

ooM? >^M; FB K pmM; M; M; i`QÈ+ M;QÌB- FB K w M;¨T i`ÌB Î i` M F?–M; i`mM; M?
E2M;5

h`QM; iB M; ;BÁM p M; - ooM? >^M; FB K +?†M i? M? i`¼M; FB K iQK ç2M +O oQ

aQÆM; KM ç2M /¨v ç†+ ?| i?¨M? €+ K ?mM; iÈM M?'i çB M +m²M; +„M Mm®i GQM
b„+ +kM; i?2Q ç| iÄ b€M; ç€M? p¨Q F?|B ç2M- +?ÈT K„i M;?B M M€i bQÆM; KMX

GQM; >¢Q h?–M pmM; i v H M- K¢M? K) #MM; M´- ç~v HMB oQM; GBM? h?~K S?€M
` i`,K KûiX *MM; H9+ ç|- €K M;mv M i® i`QM; F?–M; F?Q +?ŠM; M; Ì +kM; # v ?QÈ
?ÈT p¨Q p–M; b€M; +?QM b„+ - ?| i?¨M? M;mv M i® p¬ i?m°+ iQM? iBM? i?m–M M

ooM? >^M; i`QM; i v- /mv M;½ ç°+ i¬MX GQM; >¢Q h?–M F?–M; #B i HU+ HQÊM; +
?„M +?d +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ Zm M; h?–M GoM? oU+ p¨ ooM? >^M; GoM? oU+ ?Q
i? +?d ?mv HU+ HQÊM; /QÌM; M?Q F?–M; +| +m®BX

æ•v +kM; H¨ H–M ç–m iB M ?„M bY /KM; ooM? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M 'M pQÆM; i
M;WM; i`²B H M i`QM; HÁM; - p¬ b® iBM iS+ iW ooM? >^M; p¨ a€M; h¢Q h?–M 'M pQ
#` ?„M F?–M; M;WM; iB T M?“M p¨ ?'T i?m- i? H¨ ?„M F?–M; +?O ç°M; +¬M; FQ+?
bo M[X

oQM; GBM? h?~K S?€M F} bo +| +?9i b®i`m°i- mv HU+ i?–M F?Q K¢M? ?ÆM bU i
GQM; >¢Q h?–M `ä`¨M; FûK v F?€ t - M?QM; ;B Q ç'm i?b v +?ŠM; ? +?B K +?9i

u p¨ *®i GQM; oQÆM; +MM; ;–K H M- H–M M[t¬M; ?QÈM; GQM; >¢Q h?–M- KÎ`°

ooM? >^M; FB K i`QM; i v GQM; >¢Q h?–M imM; # v i` M /QÈB- iU M?Q +€M? #Q
?| ;BªB i? +¬M; +O ? B oQM; GBM? oQÆM; - K†+ F +?9M; +¬M; FQ+? H`K b Q-
i¢B ç| F?–M; ç°M; ç"vX EB K [m M; +?QM b„+ +?ÈT H|2- ? i H–M M¨v iÈB H–M F?€

" M M¨v GQM; >¢Q h?–M 'M ç`M? H¢B ibM? ?bM?- +?B M ç'm +€+ ?QÈM; F?€+ +k

h?ªB L?B ibK iÈB H¨ +€B i M iQ¨M i?•M K¨m ç2M iU M?Q +€B #|M; - M?bM F?–M; i?
"ÎB pb M¨M; +ªK M?“M çQÊ+ i?U+ HU+ +O •K ©M? oQÆM; F?–M; #bM? i?QÌM; - ç
M?B mX

Zmª M?B M- M¨M; pW KÈB ç®B ç–m pÈB •K ©M? oQÆM; H¨T iS+ +| +?mv M M;Q¨

GQÐB >€B hY h?–M H'T H€M? €M? b€M; +?|B K„i- h?ªB L?B M?Q iB +?ÈT t i[m ç
KbM? T?€i ?B M- GQÐB >€B hY h?–M +O KbM? F?–M; +?ûK i`9M; i?U+ i? K¨ M?
M¨M; tQ v M;QÌB H¢B M?bM- +?d i?'v •K ©M? oQÆM; +€+? >¢Q L;mv i ç M; iB M

L;mvX h?ªB L?B FBM? M;¢+- €M? b€M; i`„M; K¢M? K) #MM; T?€i iW i`QM; M;QÌB
M;¨M Kûi- ?bM? i?¨M? K¨M b€M; i`„M; +?„M i`QÈ+ K†i •K ©M? oQÆM;X

.QÌM; M?Q •K ©M? oQÆM; F?–M; i? K ç w- çKM; p¨Q €M? b€M; i`M? ?| - M?QM
i?¨M? +¬M;X

J„i i?'v i? •KªM? ç2M +O M| iB T t9+ pÈB €M? b€M; i`M? ?| - HBM? ?²M T?€i` iB
h?•M i? •K ©M? oQÆM; M? M? +?|M; #„M M;QÊ+ H¢BX

h?ªB L?B ?W H¢M? K°i iB M; - HÁM; i?–K M;?o- M;QÆB +| i? F?–M; #` +¬M; FQ+?
H) +ÁM KÆ F?–M; #` €M? b€M; i`M? ?|ªM? ?QÎM; b Q\

æ®B F?€M; pÈB bBM? p"i pQM; HBM? F?¬M; HU+ HQÊM; M"Q i?Q+? ?ÊT #^M; +O
iW hY h?¬M- M,M; HU+ +QÌM; ç¢B M?i +?QM? H" i`M? ?| pQM; HBM?5 hmv •K ©
M?QM; [m€ bÆ tm'i- pšM H" #` €M? b€M; i`M? ?| i?B m +?€v HBM? ?²MX

*MM; H9+ ç| - h?ªB L?B M•M; H M i v i`EB- €M? b€M; p" M; +?Êi H|2- K°i #ªQ i?€T
tm'i ?B M i` M HÁM; #`v i v M" M; X

hWM; Hm²M; b€M; pÈB +€+ K"m F?€+ M? m H'T H€M? T?|M; ` iW #ªQ i?€T- # v iÈ
GQÐB >€B hY h?¬M i?b î i` M F?¬M; i`mM; ?mv M ?| ` ?"M; M;"M #|M; b€M;- h`M
KÎ` - # v iÈB •K ©M? oQÆM; X

•M? b€M; iÄ ` iW h?€T oom? >^M; +| i' M; +°M; KQÌB ? B +€BX E?B +?9M; `ÆB
pÁM; #ªQ p >¢Q L; mv iX æ'v +?ŠM; T?ªB H" KQÌB ? B h?€M? o H9+ i`QÊ+ i¢B h
i?Y i?€+? Zm M; *?B h?¬M >B b Q\

hY GBM? h?€M? T?€T i?¬M- oQM; GBM? h?B M h B u G B E?„+ hQ ç H¢B +?Qh?
h?€T oom? >^M; X JQÌB ? B h?€M? o M,K ç| i?2Q v +?BM? +?B M b i`QÌM;- H" T p
? i +?Q M" M; X "ÎB pb h?€T oom? >^M; H" ;¬M iÈB +ªM? ;BÈB i?¬M F?Q `²B #` ?¢
h?€M? o +kM; #` bmv v m- +?d H" +QÌM; ;Bª +'T +?QM K" +ÁM H" bÆ +'T- F?¬M;
/M H" p"v i?b ç| +kM; H" KQÌB ? B +'T +?QM +| FBM? M; ?B K +?B M ç'm K'v M; "M

G9+ h?€M? æB M æ¢B h€B- M m F?¬M; T?ªB F?¬M; çQÊ+ T?ûT bY /KM; pk F?Q-
>^M; +kM; ;¬M M?Q p¬ ç`+? `²B- /M H" GQM; >¢Q h?¬M +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?Q
;BÌ GQM; >¢Q h?¬M +| çQÊ+ i?¬M F?Q oom? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M pQÆM; i½
i`QM; ç°B F?¬M; B b€M? #^M; X

JQÌB ? B h?€M? o ç m +| FBM? M; ?B K +?B M ç'm K'v M; "M M,K- +| +?9M; #ªQ p
+QB M?Q H" K'v [m•M pQÆM; ç°i T?€T?QM; iÄ +O a,M J æQ" M Zm M; *?B h?¬M
H" T iS+ i' M i?QÆM; çQÊ+ >¢Q L; mv iX

.QÆM; o,M *?B m- æQ¢M R+ #ªQ p >¢Q L; mv i î +U Hv ;¬M M?i- M?bM ç¢B +?B M
+| +ªK ;B€+ ?Q K„i K b vX æ†+ #B i H" ;B•v T?9i oom? >^M; p" a€M; h¢Q h?¬M 'M
M¶B `mM; ç°M; i`QM; HÁM; ?¼ i,M; ç M çdM? çB KX æ M i" M ç•v- .QÆM; o,M *?
b€M? pÈB GQM; >¢Q h?¬M M[X "ÎB pb ;½ #B i- +ª çÌB KbM? F?¬M; i? M"Q çm' B

h?U+ HU+ +O •K ©M? oQÆM; ç9M; H" K¢M? M?Q h?ªB L?B ç½ çQ€M i`QÊ+ X a m
`i M? M? 'M ç`M? H¢BX E?Q HQm t€K F?m +? i€M iW M; QÌB M| - /M ;†T T?ªB €M?
çB- M; QÊ+ H¢B T?¢K pB # Q T?O M; "v +"M; HÈM- pÁM; [m M? #½B +?B M i`QÌM;

E?Q i? •K H½M? t•K M?"T h?ªB L?BX L" M; +-K GQÐB >€B hY h?¬M- F?¬M; ?"M?
>| GoM? oU+ F?¬M; M; WM; iÄ ` M?QM; F?¬M; H M i`" M T?¢K pB [m€ `°M; - +?d
KQÆB Kûi H" K ;BªK t|+X .M •K ©M? oQÆM; i' M +¬M; iW K†i M"Q i?b M" M; ç m F" T

æ°i M?B M +| F?Q H¢M? iW b m HQM; - h?ªB L?B F?¬M; +?9i /Q /U tQ v M; QÌB H¢B
p i b€M; i? HQÆM; +?ûK ` X

hY h?¬M h?i hmv i- hY *?B h?QÆM; X

æBM?5 h`QM; iB M; ;BÁM p M; - i?•M i? •K ©M? oQÆM; pKi [m - p¬M; b€M; t€K
€M? b€M; +O h?ªB L?B ` M; Q" B- M?QM; M| F?¬M; M; WM; H¢B H•m i`QM; h`M? >

h?ªB L?B M?2Q K„i- M" M; #B i- KbM? ;†T T?ªB +QÌM; ç`+? tQ M v +?Q iWM; +| X
M"v M" M; H¢B #` •K ©M? oQÆM; ç€M? HûM M?QM; M" M; F?¬M; +€+? M"Q bQ ç'm
ç®B T?QÆM; X

GoM? pU+ +O •K ©M? oQÆM; +| H) F?¬M; HB M [m M ç M +¬M; FQ+?¬ M?QM; #ªM
+| i,M; T?9+ `i HÈM- M m F?¬M; i?b M; v +ª €M? b€M; i`M? ?| +kM; b) F?¬M; #` M
oQÆM; /M b Q H" bBM? p"i pQM; HBM?- +?d +-M H" bBM? p"i pQM; HBM? i?b F?¬
F?„+ +? X *| H) i`QM; i?ÌB ;B M M; „M +| i? ;B[ +?Q €M? b€M; i`M? ?| F?¬M; t•K i
pšM F?¬M; +€+? M"Q +?®M; +U M' BX L m F?¬M; i?b pÈB i?U+ HU+ +O •K ©M? o
F?¬M; T?ªB +?¼M +?B M i?m"i /m ç'm X

Nhưng phân thân dù sao chỉ là phân thân. Trương Phóng Phóng cần phải phân tâm khống chế mới ngăn cản được, cho nên công kích bên Địa Ngục Hỏa Vương biến thành trúng chọi đá. Nhưng y lấy phòng ngự làm chủ, không cầu công lao, coi như bù đắp được lỗ hổng bên Vương Nguyên Nguyên.

Vương Nguyên Nguyên cùng Trương Phóng Phóng bên nhau thời gian không ngắn, lập tức hiểu ý của y. Cô không cùng phân thân tấn công mà tập trung tinh thần hồi phục linh lực, cùng lúc đó, Cự Linh Thần tám thuấn giờ cao.

Ánh sáng trắng bạc bắt đầu lan tràn từ dưới chân Vương Nguyên Nguyên, từ từ dâng lên trên. Người cô bốc cháy ngọn lửa trắng bạc. Quái dị là đôi mắt cô đỏ như máu, lóe tia sáng đỏ tựa như hai hồng ngọc. Có vàng sáng trắng bạc phụ trợ càng tỏ ra cân nhắc anh thư.

Vương Nguyên Nguyên vốn có biệt hiệu là Huyết Tinh Nữ Chiến Thần đầu phải gọi chơi thôi? Ăn thiệt thòi trong tay Khô Lâu Vương, chiến ý bất khuất trong lòng cô bị kích phát.

Linh lực không gian trắng bạc ngày càng mạnh, Vương Nguyên Nguyên đột nhiên ngửa đầu hét một tiếng. Chỉ thấy con người cô màu đỏ máu lan tràn, hóa thành hai luồng sáng đỏ phóng lên cao.

Giữa hư không, một cánh cửa sáng trắng bạc bị tia sáng đỏ chiếu rọi mở ra. Hàng ngàn vạn ánh bạc từ người Vương Nguyên Nguyên bộc phát.

Không gian nồng đậm dao động khiến quanh người Vương Nguyên Nguyên biến vặn vẹo, chỉ có hai tia sáng đỏ khi tiếp xúc cánh cửa không gian bạc thì khuếch tán ra, hóa thành màn sáng đỏ rơi xuống.

Chân phải Vương Nguyên Nguyên đột nhiên giẫm mặt đất, tiếng hú chói tai biến càng sắc nhọn. Tay trái giờ cao Cự Linh Thần tám thuấn, một tầng hoa văn đỏ rậm rạp tựa mạch máu bò đầy tám thuấn to lớn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

598. Chương 269: Gã Đầu Trọc Đẩy Ngã Tên Mập?

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Người đột nhiên ra tay giúp đỡ Tư Mã Tiên tất nhiên chính là Lâm Hâm.

Lúc này trên áo choàng ma pháp Quang Huy Thánh Hỏa Lễ Tán của Lâm Hâm đang đốt cháy rùng rục, hóa thành từng vòng lửa đỏ vàng phóng lên cao, khiến Chú Pháp Thánh Dương trên đỉnh đầu y tầng ngoài vốn màu xanh lại thêm tầng đỏ vàng, trông càng huyền lệ. Công kích của y chớp mắt biến cường bạo. Từ trong Thánh Dương chui ra một đầu rồng khổng lồ phun ngậm khí hướng Địa Huyết Ma Chu Vương.

Nhiệt độ nóng cháy khiến Địa Huyết Ma Chu Vương không thể không lùi lại. Quang minh và hỏa kết hợp hoàn mỹ, rốt cuộc khiến Lâm Hâm tạm chiếm ưu thế. Nhưng Địa Huyết Ma Chu Vương không dễ đối phó, vẫn trên người từng khối lóe sáng, bắn phụt ra mạng nhện khổng lồ. Mạng nhện bành bồng trên không trung, che chắn thân thể khổng lồ của nó ra sau. Quang Huy Thánh Hỏa kết hợp với Chú Pháp Thánh Dương không thể nào phá hư mạng nhện này, mỗi một ma pháp xẹt qua mạng nhện thì uy lực sẽ lập tức bị giảm mạnh, bị bốn chân trước của Địa Huyết Ma Chu Vương hư không vung, hóa giải hết.

Nhưng như vậy thì Lâm Hâm rốt cuộc chiếm thời gian chủ động ngăn ngừa, y nhân cơ hội phát huy ra ưu thế của ma pháp sư. Hỏa cầu cứu viện không chỉ bên Tư Mã Tiên, Chú Pháp Thánh Dương của Lâm Hâm toàn lực bùng phát, một cột lửa từ Thánh Dương bắn lên không trung. Ngay sau đó, cột trụ bỗng tan vỡ hóa thành hàng trăm hỏa cầu bay hướng tứ phương.

Lâm Hâm có lực khống chế chính xác với ma pháp là không thể nghi ngờ. Những hỏa cầu nhìn thì rối loạn nhưng giống như mọc con mắt, mỗi một cái đều tìm đến mục tiêu của mình.

Trong đó chủ yếu nhất tập trung ở bên Trần Anh Nhi. Có ít nhất năm mươi hỏa cầu sắc xanh vàng khổng lồ lao tới quân đoàn Cốt Long. Thoáng chốc không trung vang tiếng nổ điếc tai. Có hơn mười Cốt Long bất ngờ không kịp đề phòng bị bạo liệt hỏa cầu Thánh Dương đánh thành mảnh vụn. Dưới tác dụng của

Quang Huy Thánh Hỏa, tuy linh hồn chúng nó không bị thiêu cháy thành tro nhưng cũng bị vết thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mặt khác là viện trợ cho Tư Mã Tiên cùng Vương Nguyên Nguyên.

Sau khi Vương Nguyên Nguyên hóa thân thành Cự Linh Thần, cứng đối cứng với Khô Lâu Vương, dần buộc đối phương lùi bước lại thêm hỏa cầu oanh kích, thân thể sắt thép của Khô Lâu Vương rốt cuộc chống cự không nổi. Người nó không ngừng tỏa từng tầng vàng sáng đen, giận dữ gầm lên bắn ngược ra xa trăm mét mới ổn định lại. Vương Nguyên Nguyên không cho đối thủ cơ hội giảm xóc, Liệt Không Pháo đập vào cánh tay phải giữ cốt đao của Khô Lâu Vương, rốt cuộc ở đó để lại một mảng vết rạn.

Tư Mã Tiên được lợi lớn hơn nữa. Hỏa cầu thứ nhất đánh vào xiềng xích, nhiệt độ nóng cháy khiến động tác kéo ra sau của Tăng Ác Vương chậm lại. Ngay sau đó mười mấy hỏa cầu bay thẳng tới thân thể khổng lồ của nó.

Tuy Tăng Ác Vương chịu đòn giỏi nhưng không muốn bị hỏa cầu nhiệt độ cao tràn ngập quang thuộc tính nướng! Toàn thân thịt mỡ bỗng lóe lên một đoàn sáng tím trắng lao vọt tới mé bên. Giây phút nó lao ra, sau lưng dấy lên một chuỗi tàn ảnh. Tốc độ nhanh có thể so với dịch chuyển tức thời, đổi lập hoàn toàn với thân hình khổng lồ của nó.

Lâm Hâm phân tâm nhiều nơi, tất nhiên không rảnh không chế những hỏa cầu truy đuổi nó. Nhưng sau khi đám hỏa cầu mất mục tiêu thì đều đánh vào xiềng xích Tăng Ác Vương.

Tăng Ác Vương kinh hãi biến sắc. Nó rất quý trọng móc sắt của mình, không biết đã hấp thu bao nhiêu Hỏa Hồn của sinh vật vong linh mới có uy lực như ngày nay. Nó đột nhiên kéo ra sau, muốn kéo móc sắt quay trở về.

Nhưng lần này Tư Mã Tiên không tha, biến bị động thành chủ động, dốc sức kéo Quang Chi Đại lực Hoàn. Dây xích kéo căng ở vị trí cố định không ngừng chịu đựng hỏa cầu oanh kích, mắt thấy một đoạn sắp cháy bỏng thành lửa đỏ, tiếng rền rĩ vang lên từ đầu xích, đó là kết quả từng lũ oan hồn bị Quang Huy Thánh Hỏa tịnh hóa.

Tư Mã Tiên chợt quát một tiếng, bập bập đôi tay gồng lên, đột nhiên dùng sức giật ngược. Một đoàn sáng vàng nồng đậm chớp mắt dâng lên từ sau lưng gã, hóa thành chiến đao to lớn chém hướng xiềng xích bị đốt đỏ rực.

Lúc này Tăng Ác Vương hoàn toàn luống cuống. Nó tuyệt đối không thể để vũ khí của mình cứ vậy bị phá hủy! Một đôi tay cơ bắp hết sức gồng lên, cả người tỏa ánh sáng tím trắng chói lòa. Trong đôi mắt ti hí, Hỏa Hồn điên cuồng chớp lóe, rõ ràng là nó đang dốc hết sức, nhất quyết phải biến đổi vị trí xiềng xích, không thể để Tư Mã Tiên một đao chém xuống.

Nhưng khiến Tăng Ác Vương không ngờ nổi là lực lượng nặng nề của Tư Mã Tiên trong khoảnh khắc bỗng nhiên biến mất.

Lần này không chút dấu hiệu, đến quá đột ngột. Tăng Ác Vương bởi vì dùng sức quá mạnh, thân thể lẫn lông lóc trên mặt đất. Tư Mã Tiên đột nhiên ngừng dùng lực cũng bị sức kéo bay lên cao, đánh vào Quang Chi Đại lực Hoàn, sau đó rơi hướng Tăng Ác Vương.

Vì đoạt lại móc sắt của mình, lần này Tăng Ác Vương lôi kéo dùng hết sức mạnh và linh lực của mình. Thân thể Tư Mã Tiên tựa như đạn pháo đánh hướng nó.

Lúc này, trên chiến trường, hai bên nhân loại và vong linh đại chiến, gần như một nửa cường giả đều chính mắt thấy hình ảnh quái dị mà rung động này.

Gã đầu tróc vạm vỡ ở trên không trung ôm lấy quả cầu sắc màu vàng khúng bổ đường kính năm mươi mét ép xuống tên mập như ngọn núi thịt nằm vật ngửa trên đất.

Phập!

Gã đầu tróc ôm cầu sắt đập xuống núi thịt, phát ra thanh âm cực kỳ khó nghe. Có thể thấy trung tâm va chạm lan tràn ra ngoài một lớp mỡ trắng vàng.

Lực lượng va chạm thật là quá lớn, mồ trắng vàng này chính là từ chỗ các miệng vết thương trước đó của Tăng Ác Vương bị đè ép ra. Dù là lực phòng ngự cỡ như nó bị sức mạnh khủng khiếp đụng phải cũng suýt chút tắt thở.

Tư Mã Tiên tích sức một chiêu đã lâu thì tất nhiên sẽ không đơn giản như vậy. Tình hình bây giờ là thế này, bên dưới tên mập mỡ chảy ra, chính giữa là quả cầu sắt ép ngực và bụng nó, một đầu khác quả cầu là mục sư đầu trọc Tư Mã Tiên.

Tia chớp tím bỗng lóe lên, ngay sau đó, Quang Chi Đại lực Hoàn ở giữa hai cường giả chớp mắt biến thành màu thủy tinh tím.

Quang Chi Đại lực Hoàn kề sát ngực hai người lớp thép mở ra, tiếng nổ đécc tai vang vọng.

Oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành, oành!

Chín tiếng nổ kinh khủng và vô số điện tím bùng phát, thân thể khổng lồ của Tăng Ác Vương trong cú oanh kích này run bần bật. Nó muốn giãy dụa nhưng bị Tư Mã Tiên áp chặt, không thể động đậy.

Hai người quá gần nhau, khiến Tư Mã Tiên cũng nhận lấy dư chấn của Tử Huyền Thần Lôi Pháo. Người gã cũng kêu xèo xèo bởi tia sét khủng bố, áo giáp cấp sử thi có mùi khét.

Nhưng Tư Mã Tiên đúng là cường, không chịu lùi bước, mặc kệ sét khủng khiếp liên tục đánh giữa hai người. May mắn gã và Tăng Ác Vương đều không có tóc, nếu không hai vị này chắc chắn sẽ có kiểu tóc bấp nổ.

Hình ảnh này thật là quá bạo lực, ai cũng không ngờ tới chiến đấu giữa họ sẽ biến thành như vậy.

Tất nhiên Tư Mã Tiên chịu đựng dư chấn không nhỏ, nhưng chân chính trọng thương lại là Tăng Ác Vương! Tử Huyền Thần Lôi Pháo khủng bố không ngừng đánh vào chỗ trí mạng, hơn nữa lớp mỡ bảo vệ cơ thể nó mới rồi bị ép bẹp ra ngoài không ít.

Hỏa Hồn của Tăng Ác Vương kịch liệt nhấp nháy, mỗi lần thân thể khổng lồ run lên là lại có thật nhiều mỡ tràn ra. Lần này nó rốt cuộc bị thương nặng.

Nhưng hàng này là một trong mười quân vương, tuyệt đối sẽ không bó tay chịu chết. Khi tiếng nổ thứ chín kết thúc, Tư Mã Tiên đột nhiên cảm thấy thân thể dưới người bỗng căng cứng, khác hẳn với trước đó mềm nhũn. Chưa đợi gã kịp phản ứng, ánh sáng trắng bạc lóe lên, thân thể Tư Mã Tiên và Quang Chi Đại lực Hoàn đã biến mất ngay tại chỗ.

Chớp mắt, bạo tạc điên cuồng bùng phát trên người Tăng Ác Vương, vô số mỡ, thịt mỡ, nội tạng và xương cốt hóa thành gió lốc khủng bố nhất thổi quét phạm vi hàng ngàn mét. Mấy cuộc chiến gần đó, cường giả nhân loại và vong linh hoảng hốt tránh né, sợ bị lớp mỡ kịch độc bắn trúng.

Khi Tư Mã Tiên lần nữa xuất hiện thì đã ở bên cạnh Long Hạo Thần, nhưng thân thể gã cũng nhanh chóng rút nhỏ, mặt tái nhợt.

Vĩnh Hằng kiếm trong tay Long Hạo Thần vạch đường cong ưu mỹ, quang kiếm trăm mét khổng lồ rạch hư không bức lùi Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ và Cốt Long Vương.

Cùng lúc đó, ba quang cầu quay quanh người hắn có một cái màu xanh bỗng bay ra, rơi trên người Tư Mã Tiên.

Mới rồi Tư Mã Tiên tấn công Tăng Ác Vương đã dốc hết sức, bây giờ chẳng những linh lực tiêu hao quá độ còn chịu đựng kịch độc ôn dịch xâm thực.

Quang cầu xanh vừa rơi trên người, gã bỗng chốc cảm nhận có cảm giác mát thấm vào người, thoải mái nói không nên lời. Ngay sau đó, những độc tố trong người dễ dàng bị hút đi hết.

Ánh sáng vàng chợt lóe, lực lượng nhu hòa đẩy người Tư Mã Tiên bay ra rơi hướng Hạo Nguyệt tiên hóa.

Long Hạo Thần vẫn luôn chú ý tình hình chiến đấu cả chiến trường, tất nhiên cũng thấy trí mạng va chạm giữa Tăng Ác Vương và Tư Mã Tiên. Đương nhiên khi cơ thể Tăng Ác Vương cứng lại thì hắn lập tức biết không may. Nếu Tư Mã Tiên tiếp tục ở lại đó, cho dù có Linh Hồn Xiềng Xích sinh mệnh cùng chung chỉ

sợ sẽ bị thương nặng, cũng sẽ vì Linh Hồn Xiềng Xích mà ảnh hưởng tới người khác. Cho nên hẳn lập tức phát động Thuần Thiểm Vực truyền Tư Mã Tiên tới bên cạnh mình.

Tăng Ác Vương đã chết rồi sao? Không, đáp án là phủ định. Làm sinh vật bất tử, vau của vong linh thì đâu dễ dàng chết như vậy.

Tăng Ác Vương lấy thân thể tạo vụ nổ khủng bố, nhưng một luồng Hỏa Hồn tím trắng chớp mắt biến mất. Phía xa trong đại quân Tăng Ác, một con Tăng Ác có thân thể lớn nhất đột nhiên run bần bật. Ngay sau đó, Hỏa Hồn nhấp nháy trong mắt nó biến thành sắc tím trắng, hiển nhiên thân thể đã bị Tăng Ác Vương chiếm cứ.

Tăng Ác Vương một tay một tên, túm lấy hai Tăng Ác bên cạnh mình, ánh sáng tím trắng đậm đặc bỗng chốc lan tràn. Rất nhanh, thân thể hai Tăng Ác biến khô héo, còn thân thể nó thì nhanh chóng phình ra.

Tăng Ác khác tuy rằng rất sợ hãi tình hình này nhưng kỳ lạ là không dám chạy trốn, chỉ có thể mặc kệ Tăng Ác Vương nuốt chúng, hồi phục lực lượng của mình.

Nhưng Tăng Ác Vương muốn hồi phục đến thực lực mạnh nhất trong khoảng thời gian ngắn thì là không thể nào. Dù sao mới rồi tạc nổ là bản thể của nó, sau khi linh hồn chiếm cứ thì sẽ có đoạn thời gian thích ứng rất dài.

Trận chiến giữa nó và Tư Mã Tiên có thể nói là ngang sức ngang tài. Tư Mã Tiên tiêu hao quá nhiều, còn bị thương, trong thời gian ngắn không thể chiến đấu. Còn Tăng Ác Vương thì mất đi bản thể, tổn thất lớn hơn chút.

Chiến trường chín bên biến thành tám, nhưng nguy cơ của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi càng rõ rệt hơn.

Lâm Hâm bởi vì bùng phát khiến thời gian kéo dài Quang Huy Lễ Tán giảm mạnh, bây giờ đã tới hạn cuối. Địa Huyệt Ma Chu Vương bị y áp chế bắt đầu rục rịch, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lâm Hâm, tựa như nhìn người chết.

Trần Anh Nhi được Lâm Hâm giúp đỡ, tuy có thời gian thở nhưng công kích của Vu Yêu Vương càng mạnh mẽ hơn. Lúc này trên người Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu do Mạch Đâu biến ra không ngừng tuôn trào từng bọt khí tím đen, hóa thành các miệng vết thương to lớn, mắt thấy sắp không thể chống đỡ nổi. Đại quân triệu hoán thú của cô cũng tan tác bởi đòn tấn công từ quân đoàn Cốt Long.

Vương Nguyên Nguyên bùng phát cũng sắp tới cuối, thân thể Cự Linh Thần dần biến hư ảo. Khô Lâu Vương chống đỡ qua đi, bắt đầu tới gần phản công.

Trên trán Trần Anh Nhi ứa đẫm mồ hôi. Cô luôn ngồi xếp bằng trên không trung, giờ thì đứng lên, sáu quả cầu thủy tinh quanh người tỏa ra tầng sáng trắng mờ mờ lung.

Phía xa Vu Yêu Vương đã nhìn thấy hình ảnh đó, ả rất gian xảo lùi ra mặt sau quân đoàn Cốt Long. Tất nhiên ả nhìn ra được Trần Anh Nhi định liều mạng, nhưng cũng rất có thể là một chiêu cuối cùng. Nếu chặn được một chiêu đó thì nhân loại này chắc chắn sẽ chết.

Đáy mắt Trần Anh Nhi lấp lóe tia sáng, một trăm lẻ tám viên linh đan trên Linh Hồn Thánh Y đều lóe sáng. Ở ngực cô cũng dâng lên đoàn sáng trắng, đó là linh đan của cô.

Tay phải nâng lên, sáu quả cầu thủy tinh cùng bắn ra một luồng sáng trắng. Ngay sau đó, sau lưng Trần Anh Nhi hiện ra một thân hình uy nghiêm, chính là Thần Thú giáng thế.

Sáu quả cầu thủy tinh bắn ra ánh sáng trắng tập trung vào người Mạch Đâu, bỗng chốc vết thương trên người nó đang nhanh chóng khép lại. Cùng lúc đó nó bài trừ hết hiệu quả xấu từ ma pháp vong linh, ma pháp hắc ám của Vu Yêu Vương.

Trần Anh Nhi bay tới trước từ từ rơi xuống lưng Mạch Đâu. Nhìn Vu Yêu Vương phía xa, cô cười lạnh.

“Bỏn cô nương không cho người thấy lợi hại thì người không biết cái gì là Linh Hồn Thánh Nữ!”

Tay phải chỉ tới trước, miệng Trần Anh Nhi lầm bầm vài câu chú ngữ. Bỗng chốc một luồng sáng trắng rạch không trung bay hướng một Cốt Long ở chính giữa quân đoàn Cốt Long.

Những Cốt Long này đều có bản năng chiến đấu cực mạnh, tất nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết, vài Cốt Long cùng phun khí hướng luồng sáng trắng.

Nhưng xuất hiện hình ảnh khiến chúng kinh sợ. Hơi thở của chúng chẳng có chút tác dụng ngăn cản ánh sáng trắng, thậm chí không thể suy yếu chút nào. Luồng sáng trắng tựa như không cảm nhận sự tồn tại của chúng, trực tiếp xuyên qua, chính xác rơi vào đầu Cốt Long kia.

Thân thể Cốt Long đó bỗng chốc đông lại. Ngay sau đó, nó bỗng phát điên. Ít nhất thì trong mắt mấy Cốt Long, đồng bạn đã điên rồi.

Cốt Long bị ánh sáng trắng chiếu trúng ngay ra trong giây lát thì bỗng phát cuồng, cái đuôi dài khổng lồ mạnh đánh vào cổ một Cốt Long bên cạnh, cứng rắn đánh bay đầu nó. Cùng lúc đó, người nó va vào Cốt Long khác, hơi thở phun vào một Cốt Long dưới thân.

Thành lũy luôn dễ bị công phá từ bên trong nhất. Cốt Long phát điên này chỉ một phát là trọng thương ba đồng bạn.

Đây mới chỉ là bắt đầu, tay phải Trần Anh Nhi lại chỉ, lại là một luồng sáng trắng bay ra, cũng là vị trí trung tâm bên kia quân đoàn Cốt Long. Kết quả giống hệt trước đó, lại là một Cốt Long phát điên.

Hai Cốt Long phát cuồng khiến cả quân đoàn Cốt Long biến hỗn loạn. Đối mặt đòn tấn công từ triệu hoán thú của Trần Anh Nhi tất nhiên là giảm mạnh.

Lúc này triệu hoán thú của Trần Anh Nhi chỉ còn lại mười mấy con, gặp phải tình hình như vậy tất nhiên là phải điên cuồng phản công.

Vu Yêu Vương ngơ ngác giây lát sau lập tức kịp phản ứng, vội chỉ huy quân đoàn Cốt Long xé nát hai Cốt Long điên cuồng, nhưng mà vẫn gây ra tổn thất vài Cốt Long. Lúc này Trần Anh Nhi đã phát ra luồng sáng trắng thứ ba.

Lần này quân đoàn Cốt Long bắt đầu xuất hiện cảm xúc khủng hoảng.

Những Cốt Long là một trong các sinh vật mạnh nhất trong thế giới vong linh, chúng nó có trí tuệ cực cao. Mắt thấy bị ánh sáng trắng bắn trúng thì chết chắc, ai mà đứng im chịu đòn chứ! Thoáng chốc tình hình rối ren, Trần Anh Nhi cứng rắn đảo ngược cục diện thất bại.

Ai cũng không trông thấy vạt áo sau lưng cô ướt đẫm. Cô vẻ mặt bình tĩnh, kỳ thực suy yếu, dựa vào Mạch Đầu không ngừng truyền đến lực lượng mới đứng vững được.

Chiến đấu thời gian dài như vậy, tuy cô có Linh Hồn Thánh Y không ngừng hỗ trợ, nhưng linh lực và tâm thần tiêu hao, khiến Linh Hồn Thánh Nữ sắp tới bến bờ tan vỡ. Ba luồng sáng trắng không thể nghi ngờ chính là năng lực thiên phú của Linh Hồn Thánh Nữ, Ban Linh Hồn.

Cốt Long có mạnh hơn thì cũng xuất thân là ma thú, đối mặt Thần Quyển Giả Thần Thú, Ban Linh Hồn của Trần Anh Nhi vẫn có thể đem đến tác dụng. Nhưng Cốt Long chẳng những là cường giả cấp chín, năng lực chi phối hoàn toàn dựa vào Hỏa Hồn bản thân. Trần Anh Nhi muốn dùng năng lực Ban Linh Hồn khống chế những Cốt Long này thì cần phải tiêu hao lực lượng linh hồn rất lớn.

Liên tiếp ba Cốt Long phát cuồng đã là cực hạn hiện tại của cô, nhưng coi như ổn định lại tình thế.

Ngay lúc này, trên chiến trường lại xuất hiện biến đổi. Từng cột sáng vàng tràn ngập hơi thở thần thánh bỗng từ trên trời giáng xuống, rơi vào thân thể mỗi một Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Cột sáng vàng này có hơi thở quang thuộc tính nồng đậm. Có nó bao phủ, mỗi người đều cảm giác cực kỳ ấm áp.

Kinh Sợ và Bi Thương tằm thuẩn trong tay Hàn Vũ lại lần nữa đánh bay Cương Thi Vương, ngực lượn lờ ánh sáng vàng, ánh mắt không ngừng lấp lóe, chứng tỏ bây giờ y đang phóng thích thần lực.

Không sai, cột sáng vàng là đến từ Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của y. Được đến Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô hỗ trợ, Tư Mã Tiên mất đi chiến lực nhanh chóng hồi phục, thể Cự Linh Thần của Vương Nguyên Nguyên cũng ổn định lại. Trạng thái của Lâm Hâm, Trần Anh Nhi vững vàng hơn nhiều, linh lực đầy đủ lại. Vốn

Thải Nhi, Long Nhã Đình, Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng và Long Hạo Thần giằng co với đối thủ cũng đang dâng lên linh lực.

Tựa như Trương Phóng Phóng đem Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô của mình tiến cấp đến tầng cao nhất, Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô của Hàn Vũ cũng tăng đến cấp cao nhất!

Trước kia trong trận chiến đấu với ma tộc, Hàn Vũ đã xác định phương hướng phát triển tương lai của mình, hỗ trợ cả đoàn.

Bây giờ Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô phát huy uy lực, thoảng chốc cứu lại tình thế trong chiến trường, có thể nói là xoay chuyển thế cục.

Đến lúc này, Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ bắt đầu sốt ruột.

Bên Hạo Nguyệt vẫn không chút động tĩnh tiến hóa, để y yên tâm chờ cơ hội, mắt thấy mấy nhân loại sắp chịu hết nổi, mục đích của chúng sắp thành công. Nhưng ai ngờ kỹ năng của Hàn Vũ khiến nhân loại sắp tới cực hạn bỗng dừng phần chân trở lại, nhìn qua dường như không thể bị đánh bại trong phút chốc.

Thời gian kéo dài lâu chỉ càng có lợi cho mấy nhân loại này. Một khi Hạo Nguyệt hoàn thành tiến hóa...Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ không dám tưởng tượng, lúc này y rất cuộc không dám giữ lại nữa.

Ngửa đầu phát ra tiếng gầm hùng hồn, khí thế trên người Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ bỗng nhiên biến mạnh mẽ. Nghe tiếng hú dài của y, Hỏa Hồn trong đáy mắt chín ma vương khác cũng biến mãnh liệt, hú dài hòa theo.

Thoảng chốc phía chân trời, đại quân vong linh đã im lặng lâu, chính mắt thấy trận đại chiến kinh thiên này, dưới mệnh lệnh vua của chúng, tựa sóng triều xông hướng Hạo Nguyệt.

Lúc trước Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ không muốn làm như vậy là bởi vì y biết rõ, hậu quả sẽ khiến những sinh vật vong linh giảm mạnh, sẽ tổn thương căn cơ thống trị tương lai của chúng. Dù sao ai cũng không biết chủng tộc nào sẽ tiêu hao lớn nhất trong trận chiến này. Thế nên trước khi mười quân vương đến, trừ Cốt Long của Cốt Long Vương tất nhiên tham gia chiến đấu, chín vương khác sớm ăn ý hoặc là không làm, đã ra tay là phải cùng nhau.

Lúc này Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ thấy phòng tuyến của nhân loại không dễ bị lung lay, rất cuộc nhịn không được điều động đại quân.

Áp lực nặng nề thoảng chốc đè ép ngực các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Bây giờ họ tương đương với đấu lại cả thế giới khác! Trong bọn họ ai cũng có thực lực cường đại, nhưng đối đầu với thế giới khác, dù là năng lực hay tâm lý đều khiến họ có cảm giác khó mà chống đỡ.

Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ gầm một tiếng, thế công biến đổi, Hỏa Hồn nhấp nháy nơi đáy mắt bỗng biến rực cháy. Thân thể cao hai mét lần nữa to lên, chốc lát đã tăng đến năm mét.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

599. Chương 270: Tuyệt Chiêu Của Long Hạo Thần, Thải Nhi!

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Trái ngược với thân thể Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ phình ra, người của Cốt Long Vương đang nhanh chóng thu nhỏ. Ngay sau đó, chẳng ngờ bộ xương sắc trắng xanh của nó tan rã, Hỏa Hồn trắng xanh chọt bay tới trước, rơi vào thanh kiếm tím đen khổng lồ trong tay Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ.

Thanh kiếm tựa như bị đốt cháy, ngọn lửa xanh trắng bốc lên. Cùng lúc đó, xương Cốt Long Vương tan rã tựa như con giò bò lên người Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, hình thành cốt giáp xanh trắng.

Hơi thở hắc ám khủng bố cực độ tựa suối phun bùng phát từ người Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ. Làm chúa tể chân chính của thế giới này, tất nhiên y có thủ đoạn thần phục Vong Linh Vương khác.

Hơi thở bão tố của Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ cho Long Hạo Thần ảo giác tựa như đối mặt Ma Thần Hoàng.

Có lẽ tu vi của Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ còn chưa đủ để sánh ngang cùng Ma Thần Hoàng, cũng không có thần khí như Trụ Ma Thần hỗ trợ. Nhưng lúc này không thể khi ngờ, y là cường giả mạnh nhất trừ Ma Thần Hoàng và Y Lai Khắc Tư mà hắn từng gặp.

Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa rõ ràng giảm đi mức độ áp chế linh vực, ánh mắt Long Hạo Thần biến nghiêm trọng. Đối phương đang muốn trả giá tất cả.

“Tịch diệt, vô hình, linh vực phong ấn.” Vang lên thanh âm trầm thấp của Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ.

Ngay sau đó, một ký hiệu tím đen khổng lồ xuất hiện sau lưng y. Cùng lúc đó, sau lưng Long Hạo Thần cũng xuất hiện ký hiệu tương tự.

Long Hạo Thần kinh sợ phát hiện, Quang Thần Linh Vực dung hợp với Vĩnh Hằng Linh Vực tạo thành Vĩnh Hằng Quang Linh Vực bỗng dừng mất tác dụng. Đối phương phong ấn linh vực của mình? Đây là năng lực gì thể này?

Dù sao trong thế giới nhân loại chưa ai có tu vi đạt tới trên cấp chín bậc sáu, tất nhiên sẽ không người nói cho hắn biết, khi tu vi đột phá đến cấp chín bậc bảy thì có thể có được một năng lực đặc biệt, Phong Ấn Linh Vực.

Phong Ấn Linh Vực chỉ có thể sử dụng với đối thủ có tu vi thấp hơn mình, sẽ không xuất hiện trong chiến đấu đối thủ phẩm cấp linh vực không bằng nhưng thực lực mạnh.

Tu vi Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ vừa mới đến cấp bảy, nếu cưỡng ép sử dụng Phong Ấn Linh Vực thì có khả năng thất bại rất lớn. Lúc này lực lượng Cốt Long Vương và y kết hợp cùng một chỗ thì khác, tuy không cách nào phá tan bình phong vững chắc trăm vạn linh lực, nhưng sử dụng Phong Ấn Linh Vực thì nhẹ nhàng tự nhiên nhiều.

Vĩnh Hằng Quang Linh Vực của Long Hạo Thần ảnh hưởng và suy yếu y quá nhiều, dù là tăng phúc rồi thì y vẫn không có nắm chắc đánh bại Long Hạo Thần phóng ra linh vực. Bởi vậy, y vừa lên lập tức Phong Ấn Linh Vực của Long Hạo Thần. Tuy bản thân y cũng không thể thi triển linh vực được nữa, nhưng biến thành đấu sức sẽ không bị linh vực quấy nhiễu và ảnh hưởng.

Không chỉ có Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ bùng phát, mấy Vong Linh Vương khác cũng phát động công kích cuồng bạo toàn diện.

Chúng đều biết rằng, nếu để mấy nhân loại trước mắt ra tay, dù chỉ một kỹ năng đã khiến cho thuộc hạ của chúng thương vong thảm thiết, cùng sẽ ảnh hưởng ý muốn hủy diệt Austin Griffin. Lúc này không dốc sức đối phó thì chờ tới bao giờ?

Long Hạo Thần đối phó Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ bùng phát chỉ là một động tác đơn giản, từ đôi tay nắm Vĩnh Hằng kiếm sửa sang dùng tay trần. Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ giật mình phát hiện, đối mặt bên ta toàn diện áp chế, nhân loại trước mắt giống như không xảy ra việc gì hết, cảm xúc cực kỳ ổn định, chỉ tập trung vào y mà thôi.

Chẳng lẽ hắn không để ý chết sống của Austin Griffin và đồng bạn của mình? Không, đây là không thể nào!

Dù trong lòng nghĩ gì thì thể công của Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ sẽ không ngừng. Giữa không trung, tay y chậm rãi nâng lên trọng kiếm bắn ánh lửa sắc băng lam, chém hướng Long Hạo Thần.

Một chiêu từ phức tạp biến đơn giản mới phát ra, giữa không trung lập tức vang lên tiếng rỗng ngậm lạnh lột vô cùng. Ánh lửa băng lam hóa thành hình Cốt Long khổng lồ, đốt cháy ngọn lửa màu tím đen bay hướng Long Hạo Thần. Một chiêu kia bùng phát, bên dưới tất cả đại quân vong linh tiến tới chột đứng. Trong không khí tất cả ám nguyên tố dường như bị một kích kia hút hết, đều biến thành chân không.

Long Hạo Thần chỉ cảm thấy trước mặt và xung quanh biến vạn vạn, một cái mồm khổng lồ như vực sâu không đáy há mồm tấp mình. Vĩnh Hằng giáp bỗng tràn ngập tầng sáng tím đen muốn thấm vào trong.

Ong!!!

Tiếng kêu kỳ lạ vang ở ngực Long Hạo Thần, bảo thạch to lớn ở vị trí trái tim bỗng biến thành màu trắng ngà. Ngay sau đó, hàng vạn ánh sáng từ bảo thạch bắn ra. Long Hạo Thần ở hư không đạp một bước, Vĩnh Hằng kiếm từ từ dâng lên.

Trong lúc Vĩnh Hằng kiếm dâng lên thì Vong Linh Thảm Phán ký sĩ chém ra một kiếm này dường như tốc độ biến chậm. Mãi đến khi một kiếm của Long Hạo Thần giơ lên, đem tất cả ánh sáng từ Vĩnh Hằng Quang trước ngực phóng ra hút vào trong kiếm thì con rồng to lớn mới há mồm tới trước mặt hắn.

Ánh vàng chín sắc trở trên không trung thành làn ranh thẳng tắp, ảo ảnh Cốt Long to lớn chợt đông lại. Mắt thấy ánh vàng bảy sắc lan tràn hướng Vong Linh Thảm Phán ký sĩ, người cai quản thế giới đỏ và đen vùng thanh kiếm, cắt đứt quan hệ với chiều vừa rồi.

Bùm!

Ảo ảnh Cốt Long nổ tung. Ánh vàng chín sắc xẹt qua, Long Hạo Thần ở giữa không trung lùi ba bước mới đứng vững thân hình.

Siêu thần khí thật mạnh! Vong Linh Thảm Phán ký sĩ thâm kinh ngạc tán thán. Nhìn qua thì Long Hạo Thần thụt lùi, mới rồi trong va chạm phóng ra linh lực chắc chắn là ít hơn y nhiều. Dựa vào uy lực siêu thần khí thể mà hóa giải được đòn tấn công của y.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu. Hỏa Hồn trong hốc mắt Vong Linh Thảm Phán ký sĩ rừng rực cháy, thân hình tựa tia chớp. Lần này y không công kích cự ly xa mà thẳng tới trước mặt Long Hạo Thần. Thanh kiếm quét ngang chém hướng hắn.

Nhất kiếm này không chỉ nhanh, trong thiên địa vạch nên quỹ tích ưu mỹ khiến Long Hạo Thần cũng biến sắc mặt.

Vĩnh Hằng kiếm giơ ngang chắn.

Leng keng!

Một tiếng vang lớn, cả người Long Hạo Thần tỏa ánh vàng chín sắc chói lòa, bị quét ra xa trăm mét, hiển nhiên chịu thiệt.

Siêu thần khí không có nghĩa là vô địch, chênh lệch tu vi hai bên đã hiện ra qua đòn vừa rồi. Nhưng tuy siêu thần khí không phải vô địch cũng có nghĩa cường đại.

Giây phút hai thanh kiếm va chạm một chỗ, Vong Linh Thảm Phán ký sĩ chỉ cảm thấy có hơi thở sinh mệnh đậm đặc ập vào mặt, ảnh hưởng rất nhiều đến hơi thở tử vong của y và Cốt Long Vương, thân thể tạm ngừng. Chính là giây lát tạm ngừng này, Long Hạo Thần lần nữa trở lại trước mặt y.

Không có va chạm linh vực, chiến đấu giữa hai bên càng thêm kịch liệt. Mỗi lần cứng đối cứng bùng phát thì trên không trung sẽ dấy lên một tầng sáng chói mắt.

Khi hắc ám đạt đến tận cùng thì không e ngại quang minh nữa. Thực lực khủng bố gần trăm vạn linh lực của Vong Linh Thảm Phán ký sĩ lần lượt đánh Long Hạo Thần thụt lùi. Nhưng bởi vì thuộc tính áp chế cường đại của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, khiến y không cách nào tới gần Hạo Nguyệt một bước. Hai bên tự tăng lên sức mạnh, tình hình vẫn đang trong thế giằng co.

Nhưng trừ họ ra, chỗ khác đều xảy ra biến hóa nghiêng trời. Đầu tiên là Trần Anh Nhi bại lui.

Dựa vào Ban Linh Hồn, Trần Anh Nhi khiến quân đoàn Cốt Long rơi vào hỗn loạn, ít nhất tổn thất mười mấy con Cốt Long. Hơn nữa triệu hoán thú điên cuồng phản công đã chiếm chút ưu thế. Nhưng công kích tựa ngọn đèn sắp tắt của cô không thể kéo dài quá lâu.

Sau ngắn ngủi chiếm ưu thế, bên Vong Linh Thảm Phán ký sĩ bùng phát, Vu Yêu Vương cũng bùng nổ. Cốt trượng trong tay ả bỗng vỡ vụn, ngay sau đó, giữa không trung còn sót lại bốn mươi mấy Cốt Long nhanh chóng rút lui, Vu Yêu Vương thì bay tới trước nhất. Cốt trượng chỉ dang trước, ả lăm bằm câu gì đó. Ngay sau đó, dưới mặt đất có hàng ngàn khí lưu hắc ám bốc lên quét hướng Vu Yêu Vương.

Đó là lực lượng Thi Vu thuộc hạ của Vu Yêu Vương. Lực lượng một Thi Vu không tính cái gì, nhưng ngàn vạn Thi Vu cùng cố gắng sức mạnh cho Vu Yêu Vương thì chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung. Nơi này dù sao là sân nhà người ta!

Đôi tay Vu Yêu Vương biến hóa một ký hiệu phức tạp, Hỏa Hồn bỗng đốt cháy màu trắng đậm đặc. Ngay sau đó, một thụ nhân khổng lồ hiện ra trên hư không. Thụ nhân cao đến hai mươi mét, nhìn chăm chú hướng Mạch Đầu. Thoáng chốc một gợn sóng xám quai dị bắn tới người Mạch Đầu.

Tuy Trần Anh Nhi đã thúc đẩy Thần Thú Linh Vực đến cực độ, lại mới thông qua Quang Chi Thủ Hộ Linh Lô hồi phục linh lực, đã dốc hết linh lực ra cũng không thể chặn được chiêu đó. Vu Yêu Vương rõ ràng là không cho cô cơ hội triệu hoán lần thứ ba!

Mạch Đầu biến thành Kỳ Mỹ Lạp bốn đầu vì bảo vệ Trần Anh Nhi trọng thương, rơi xuống sườn núi có Hạo Nguyệt ở. Trần Anh Nhi thì tiêu hao linh lực trầm trọng, tạm thời mất năng lực chiến đấu.

Lỗ hồng rốt cuộc xuất hiện, Vu Yêu Vương dẫn dắt đại quân Cốt Long nhanh chóng tấn công, vọt hướng sườn núi. Đường như ả đã trông thấy hình ảnh Austin Griffin mất mạng vào tay mình.

Không chỉ mình ả xông vào lỗ hồng này, cùng vọt tới còn có Tăng Ác Vương. Trải qua thời gian hấp thu lực lượng tộc nhân, Tăng Ác Vương hồi phục lại thân hình to lớn, dù còn chưa phối hợp lắm, thực lực suy yếu trên bốn phần nhưng nó rốt cuộc đã trở về. Nhặt trở lại móc sắt to của mình, nó lao đảo theo sau lưng Vu Yêu Vương vọt hướng lỗ hồng.

Nhưng khi lỗ hồng xuất hiện thì bên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng có người vươn tay.

Thải Nhi và Âm Ảnh Vương luôn giằng co. Âm Ảnh Vương chủ công, năng phòng ngự. Dựa vào uy lực Lưỡi Hái Tử Thần, tuy Thải Nhi không thể bắt giữ được bóng dáng đối thủ nhưng cũng không chịu thiệt.

Âm Ảnh Vương không dám buộc quá chặt, Lưỡi Hái Tử Thần tỏa ra hơi thở tịnh hóa khiến nó rất là e ngại. Bàn về thuộc tính thì lực lượng tịnh hóa khủng bố hơn quang hệ nhiều. Tuy mười quân vương đạt thành hiệp nghị là phải nhân cơ hội này triệt để hủy diệt Austin Griffin, nhưng mạng là của mình, Âm Ảnh Vương không dám dùng Hỏa Hồn của mình làm tiền cược. Nó có thể cảm nhận được một khi Hỏa Hồn của mình thấm vào lực lượng tịnh hóa, cho dù không tắt thì cũng sẽ hao tổn thực lực rất lớn.

Đang lúc bên Vu Yêu Vương mạnh mẽ bùng nổ, hấp thu lực lượng Thi Vu tăng phúc tấn công Trần Anh Nhi, thì bên Thải Nhi bỗng đổi chiến thuật.

Chỉ thấy Thải Nhi nâng lên tay trái, một luồng sáng vàng bỗng bay lên trời, bên hông trước mặt nàng. Ngay sau đó, ánh sáng vàng tỏa ra rực rỡ, một bảo tháp bảy tầng khổng lồ xuất hiện trong hư không.

Lực hút to lớn bỗng phát ra từ đỉnh tháp. Âm Ảnh Vương đang giằng co cùng Thải Nhi không bao giờ ngờ được nàng đột nhiên ra chiêu như vậy.

Tháp Vĩnh Hằng là thần khí, còn là suýt tiến hóa trở thành siêu thần khí. Tuy thực lực của Âm Ảnh Vương mạnh nhưng đừng quên, từ ý nghĩa nào đó thì bản thể nó có thể xem như là loại oán linh, hơi giống với Oán Linh Vương. Tháp Vĩnh Hằng này từng là thần khí cường đại mà Vong Linh thiên Tai Y Lai Khắc Tư dùng để trấn áp oán linh.

Tuy Long Hạo Thần và Thải Nhi đều không kế thừa vong linh ma pháp của Y Lai Khắc Tư, nhưng Tháp Vĩnh Hằng vẫn có sức chấn nhiếp sinh vật vong linh.

Tháp Vĩnh Hằng vừa ra, Âm Ảnh Vương chỉ cảm thấy Hỏa Hồn không bị khống chế cháy rừng rực. Nó chấn kinh vội hết sức ổn định Hỏa Hồn của mình. Nhưng bản thể âm ảnh của nó cũng vì thế mà hiện ra, dù dựa vào tu vi cường đại không bị Tháp Vĩnh Hằng hút vào giam cầm nhưng tạm thời không thể hành động.

Thải Nhi bước ra một bước giữa hư không, đã đi tới trước mặt Âm Ảnh Vương. Lúc này, Âm Ảnh Vương trừ liều mạng ra đã không còn có cách nào khác.

Tháp Vĩnh Hằng lần nữa tỏa ánh sáng rực rỡ, lực chấn nhiếp cường đại đối với sinh vật vong linh thật sự đã cắt đứt liên hệ giữa Âm Ảnh Vương và tộc nhân. Khiến nó không thể hoàn thành việc hấp thu lực lượng tộc nhân giống như Vu Yêu Vương đã làm. Ngay sau đó, ánh sáng trắng tinh thuần của Lưỡi Hái Tử Thần bùng nổ trước mặt nó.

Tử Chi Thương, Tử Chi Tĩnh, Tử Chi Khiếu, Tử Thần Hôn, Tử Vong Tịch Diệt, Tử Thần Thất Tuyệt, năm Tuyệt liền mạch ở trên không trung vẽ ra hình ảnh hoàn mỹ huyền lệ tử thần tịnh hóa.

Cũng trong khoảnh khắc này, Tịnh Hóa Linh Vực biến tinh thuần bao lấy Âm Ảnh Vương vào trong. Khi một kích cuối cùng đâm vào bản thể Âm Ảnh Vương thì Hỏa Hồn của nó đã không tránh được nữa, trực tiếp bị lưỡi dao tịnh hóa đâm xuyên.

Tiếng hú sắc nhọn rung động toàn trường, cho nên Vu Yêu Vương xông hướng Hạo Nguyệt cũng giảm tốc độ. A không dám tin nhìn Âm Ảnh Vương bị tịnh hóa bởi Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi. Đơn độc so đầu thực lực thì Âm Ảnh Vương còn ở trên nòng! Nhưng tại sao cứ thế mà chết?

Lưỡi Hái Tử Thần này ngay cả Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư còn bị tịnh hóa chứ nói chi là Âm Ảnh Vương.

Tịnh hóa Âm Ảnh Vương, Ánh Sáng Tịnh Hóa trên người Thái Nhi biến mãnh liệt không gì sánh bằng. Thu lại Tháp Vĩnh Hằng, nàng chỉ lóe người đã chặn con đường của Vu Yêu Vương và quân đoàn Cốt Long. Ngay sau đó, chỉ thấy nàng tay phải nắm Lưỡi Hái Tử Thần chấp sau lưng, tay trái chậm rãi duỗi ra trước, một đóa hoa sen trắng tinh xảo nhỏ xíu bay ra hướng tới Vu Yêu Vương.

Vu Yêu Vương là một vị vua, chính mắt thấy Âm Ảnh Vương bị tịnh hóa, lại nhìn đóa sen trắng như vô hại nhưng khiến linh hồn ả run rẩy, ả lập tức không chần chờ phóng ra truyền tống tức thời. Lắc mình một cái ả đã cách xa mấy ngàn mét.

Không sai, Thái Nhi phóng ra đóa hoa trắng nhỏ chính là kỹ năng linh vực Thịnh Thế Liên Hoa. Uy lực khủng bố của Tịnh Hóa Linh Vực có hoa sen nhỏ lôi kéo bùng phát trong quân đoàn Cốt Long.

Từng cánh hoa trắng tinh khiết khuếch tán ra ngoài, nhiễm trên thân từng con Cốt Long. Cốt Long cường đại như vậy mà run bần bật trên trời. Đó là bốn mươi mấy Cốt Long! Thế mà bị cánh hoa chẳng hề bắt mắt đông lại. Thân thể khổng lồ của chúng chẳng chút biến đổi nhưng Hỏa Hồn trong hốc mắt chậm rãi tắt.

Giáp Cốt Long Vương trên người Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ bùng phát ra ngọn lửa sắc băng lam chói mắt, Cốt Long Vương sắp phát điên! Tuy nó giao hết thuộc hạ cho Vu Yêu Vương chỉ huy, nhưng đó là tộc nhân của nó! Trong trận chiến trước đó đã tổn thất nghiêm trọng, những Cốt Long chết trận đa số có thể chậm rãi hồi phục, chỉ cần Hỏa Hồn bắt diệt là sinh vật vong linh gần như bất tử. Nhưng đòn tấn công Thịnh Thế Liên Hoa của Thái Nhi khác hẳn. Cốt Long Vương cảm giác rõ rệt linh hồn những thuộc hạ đang bị tịnh hóa, chúng nó sẽ chân chính chết đi! Đồng tộc Cốt Long tổng cộng chỉ hơn trăm Hỏa Hồn, một kích kia diệt tuyệt hơn một nửa, sao nó không điên cuồng cho được?

Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ cũng nhận ra tình hình nghiêm trọng. Khi Cốt Long Vương bùng phát thì y giờ cao trọng kiêu, một cơn lốc hỗn hợp sắc tím đen và băng lam nổ tung trên người, bắt chấp tất cả vật hướng Long Hạo Thần, nhìn như là muốn đùng bay hẳn để cứu viện quân đoàn Cốt Long.

Nhưng mà, sao Long Hạo Thần có thể cho y thực hiện được? Bên đó là người yêu của mình!

“Đối thủ của ngươi là ta.” Giọng Long Hạo Thần rất bình tĩnh nhưng tựa như phán quyết số phận quân đoàn Cốt Long.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong ba quang cầu vòng quanh Vĩnh Hằng giáp, trong đó quang cầu xanh biếc đột nhiên sáng lên, chớp mắt dung hợp vào Vĩnh Hằng kiếm, khiến trọng kiếm siêu thần khí này bị nhuộm thành màu xanh.

“Ngươi cũng nhận một kiếm của ta đi, Vạn Vật Hồi Phục!”

Thoáng chốc, Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ chỉ thấy quanh mình mọi thứ biến đổi. Tất cả hắc ám và hỏa hồng biến mất. Hiện ra trước mặt y không ngờ là thế giới thiên nhiên.

Khắp nơi đều là cây cối to lớn cùng thảm thực vật. Hương hoa nhẹ nhàng hỗn hợp bùn đất và thực vật ập đến. Mặt trời chiếu khắp nơi, hơi thở ấm áp nhu hòa quét tới.

Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ ngơ ngác, Cốt Long Vương cũng ngẩn ngơ. Chúng không phải trời sinh là vong linh! Nhìn thiên nhiên mệnh mông, linh hồn chúng đang run bần bật, chiến ý đậm đặc bỗng dưng biến mất

hơn phân nửa.

Nhưng chớp mắt chúng đã bị kéo trở về hiện thực. Nguy hiểm sinh mạng đánh thức chúng khỏi ảo giác, thống khổ khiến Hỏa Hồn chúng sôi sục.

Lúc này Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ cách Long Hạo Thần ba ngàn mét, bị hất một kiếm đánh bay. Trên người Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ đan xen mười tám vết thương màu xanh biếc. Mỗi một vết thương đều tỏa ra hơi thở sinh mệnh mãnh liệt, không ngừng tiêu trừ hơi thở tử vong của y.

Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ ngậy ngốc nhìn Long Hạo Thần.

“Người, người nói một kiếm này tên là gì?”

Long Hạo Thần cũng có chút buồn bực. Tuy hắn biết uy lực một kiếm rất mạnh nhưng không ngờ Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ bỗng nhiên ngớ ngẩn, không tránh né dùng thân thể đón nhận. Tuy có Cốt Long Vương chặn phần lớn lực công kích nhưng một kiếm này nên đã thương y không nhẹ mới đúng.

Đối với câu hỏi của Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, Long Hạo Thần đáp rằng.

“Đây là một trong ba kiếm kỹ kèm theo của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Vĩnh Hằng Tam Kiếm Vạn Vật Hồi Phục.”

Hỏa Hồn của Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ đột nhiên biểu lộ ra vô cùng đau thương.

“Vạn Vật Hồi Phục, Vạn Vật Hồi Phục, nếu thật có thể khiến Vạn Vật Hồi Phục thì tốt biết mấy. Thế giới người ở cũng có sắc xanh như thế sao?”

Long Hạo Thần gật đầu.

“Đương nhiên là có, đó là cảnh tượng thiên nhiên.”

Cảm xúc của Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ bỗng biến đổi, đột nhiên cuồng bạo giận dữ rống một tiếng.

“Tại sao chúng ta phải vĩnh viễn mất đi màu xanh tràn ngập sự sống này! Austin Griffin, Austin Griffin, người phải chết, nhất định phải chết! A a a!”

Khi y điên cuồng gầm rống, mười tám vết thương chồng chéo lên nhau đang lấy tốc độ cực nhanh khép lại. Hơi thở hắc ám điên cuồng rót vào người y, xua tan hết hơi thở sinh mệnh của Vĩnh Hằng kiếm dán trên người y, lần nữa vọt hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần biểu tình nghiêm trọng nhưng không nóng nảy. Hắn không lo lắng tình hình sau lưng, có Thái Nhi ở, Hạo Nguyệt không bị nguy hiểm.

Lúc Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ bị một chiêu Vạn Vật Hồi Phục của Long Hạo Thần chém bay, quân đoàn Cốt Long đã tan thành mây khói. Lực lượng tịnh hóa của Thịnh Thế Liên Hoa tựa như nước tẩy sạch dơ bẩn, triệt để tịnh hóa linh hồn chúng. Từng con Cốt Long từ trên trời rơi xuống đất, xương chúng nó bình yên ngủ say, linh hồn chúng cũng an bình tịnh hóa. Tịnh hóa đến cuối cùng, chúng nó chỉ có cảm giác thoải mái, không thấy sợ hãi chút nào.

Tăng Ác Vương tròn mắt, há to miệng nhìn từng con Cốt Long rơi xuống trước mặt mình. Nó không ngu, vốn sức mạnh chưa tới trạng thái hoàn toàn khỏe khoắn nên lập tức quay đầu bỏ chạy, không dám tiếp tục xông hướng Thái Nhi nữa.

Thái Nhi đứng trên hư không, linh hồn bị tịnh hóa đều hóa thành lực lượng tịnh hóa ủa hướng nàng. Khí thể của Thái Nhi biến mạnh chưa từng có.

Quang Chi Thần Hi chiến đấu với mười quân vương, lấy cảm giác như Long Hạo Thần sao không rõ ràng tình hình ở chỗ các đồng bạn? Nhưng cảm xúc của hắn vẫn vững vàng, không chút lo lắng tình thế biến xấu. Tại sao? Bởi vì hắn có thể thông qua Thuần Thiểm Vực bảo vệ đồng bạn không bị nguy hiểm tính mạng, nhưng không thể bảo đảm Hạo Nguyệt không bị uy hiếp! Lý do tại sao hắn trấn tĩnh như vậy?

Đến từ lá bài tẩy! Bài tẩy của hắn chính là Thái Nhi.

Đi tới thế giới vong linh này, có thể nói các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều bị suy yếu, nơi này không thích hợp đa số thành viên tác chiến, đặc biệt là người có được quang thuộc tính. Trừ Hàn

Mọi người nhanh chóng hành động, tự chiếm vị trí có lợi. Tịnh Hóa Lĩnh Vực của Thái Nhi còn đó, sinh vật vong linh không khả năng thông qua năng lực ẩn hình xâm nhập vào lĩnh vực mà không bị phát hiện.

Long Hạo Thần canh giữ bên cạnh Thái Nhi, nhắm mắt, tiếp tục hồi phục tinh thần lực của mình. Lúc này hắc kinh ngạc phát hiện, vòng cổ Độc Giác Thú bắt đầu tỏa ra tinh thần nhu hòa liên kết với tinh thần lực của hắn.

Lực lượng Độc Giác Thú không thể trực tiếp giúp hắn hồi phục tinh thần lực, nhưng có thể tiêu trừ mệt mỏi tinh thần. Cứ thế, tinh thần lực Long Hạo Thần hồi phục giống như bình thường khi tu luyện, còn nhanh rất nhiều.

Thái Nhi không ngừng hấp thu Tịnh Hóa Lĩnh Vực, lực lượng tịnh hóa biến ngày càng mỏng. Nhưng khi thể tỏa ra từ người Thái Nhi càng biến hùng mạnh. Ngay cả Tháp Vĩnh Hằng dưới chân nàng cũng biến thành màu trắng như lực lượng tịnh hóa.

Đại quân vong linh đúng là đã rút lui, không có dấu hiệu quay trở lại. Long Hạo Thần đoán được ý tưởng trong lòng Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ và đám Vong Linh Vương.

Ý tưởng của chúng rất đơn giản, chúng không có chút cơ may thắng lợi, cũng vẫn không cách nào ngăn cản Austin Griffin thức tỉnh. Tối đa là khiến thành viên đám Long Hạo Thần bị tổn thất đôi chút, thế là kết tử cừ. Một khi Austin Griffin thành công thức tỉnh thì sẽ tha cho chúng sao?

Long Hạo Thần dùng huyết khế chứng minh quan hệ thân thiết giữa mình và Hạo Nguyệt, Vong Linh Thẩm Phán kỵ sĩ không thể không đánh cược. Cược Long Hạo Thần tuân theo lời hứa, không đối đầu với chúng nữa. Suy tính thiệt hơn, thật ra Vong Linh Vương không có lựa chọn nào khác.

Trong thế giới đồ đen này không cách nào phân biệt thời gian. Tu vi của Thái Nhi đang tăng lên, Hạo Nguyệt còn đang thức tỉnh, những người khác giữ cảnh giác yên lặng chờ đợi. Trong thế giới khác, một trận đại chiến đang phát động.

.....

Oành!

Chín sắc thần quang bắn ngược, một thân hình huyền lệ từ xa rơi xuống, rớt vào rừng cây ngàn mét vuông.

Thân hình huyền lệ đó là một sinh vật đặc biệt. Hình dạng của nó rất đẹp, thân thể màu xanh biếc, hơi xanh. Đầu khá giống tộc rồng, dài chừng mười lăm mét, cái đuôi dài có từng vòng hoa văn tím sậm.

Xinh đẹp nhất là đôi cánh của nó. Cánh gần với lưng nhất có màu xanh biếc giống người nó, dọc theo lưng kéo dài xuống thì biến thành màu hồng, sau đó là màu hồng ngọc. Cánh rất lớn, từ lưng kéo dài ra ngoài cũng dần biến sắc, biến thành màu tím.

Mép cánh lộ ra từng mũi nhọn dài, mũi nhọn phía trước nhất cánh là cái dài nhất. Cánh có từng hoa văn vàng vẽ ra đồ án, trong đó có hình thái vàng trắng.

Mắt nó là màu xanh biếc, nhưng lúc này tràn ngập tức giận. Hơi thở tự nhiên cường đại trên người nó đang biến suy yếu. Bên phải dưới bụng có vết thương thiêu cháy.

Một thanh âm lạnh lẽo vang vọng trong không khí.

“Vô dụng thôi, người không ngăn cản được ta. Tu vi của ngươi tuy không yếu nhưng so với ta thì kém xa. Huống chi ngươi chỉ là một Tinh Linh Long mà thôi.”

Phía xa, một thân hình yên tĩnh đứng giữa không trung. Mái tóc đen tựa thác nước rũ xuống lưng như vòng xoáy đen. Áo choàng dài màu đen hoa lệ rũ xuống, mặt trên có quang văn tím nhạt lấp lánh. Làn da y hơi tái, đôi mắt xanh như có thể nổi bật ánh sao trong vũ trụ. Khuôn mặt tuấn tú còn mang nụ cười khê. Đây chẳng phải chính là Ma Thần Hoàng Phong Tú đó ư?

Đây là thế giới nhân loại, cách Trấn Nam quan có Mục Sư Thánh Điện rất rất gần. Nhưng Liên Bang Thánh Điện không được chút tin tức nào. Đừng nói là nhân loại, coi như cao tăng ma tộc, dù là Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần cũng không biết Ma Thần Hoàng vốn nên bề quan trọng Ma Hoàng cung thế mà đi tới đây.

Tinh Linh Long chậm rãi bò lên, mở ra đôi cánh lại bay lên không trung. Thân thể nó không ổn định, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phong Tú.

“Ma Thần Hoàng, muốn tiến vào Mộng Huyền Thần Điện thì phải đạp qua xác ta. Có lẽ người chiến thắng được ta, nhưng dưới tình huống không có Trụ Ma Thần thì ta có khả năng cùng người đồng vu quy tận.”

Ma Thần Hoàng nhẹ lắc đầu, nói.

“Không, người sai rồi. Nếu không có nắm chắc tuyệt đối thì sao ta đến đây? Tuy vì che giấu tai mắt người, cũng vì không để những nhân loại đáng ghét phát hiện, ta không mang theo Trụ Ma Thần. Nhưng ta vẫn có năng lực triệt để giết chết người.”

Nói rồi tay phải Ma Thần Hoàng từ từ chỉ tới trước, một vệt đen kỳ lạ xuất hiện trước mặt y.

Vệt đen nhìn như rất yếu ớt, nhưng giây phút nó xuất hiện, tất cả ánh sáng xung quanh dường như bị nó hấp thu hết. Nguyên bản quang minh hoàn toàn thành hắc ám.

Tinh Linh Long hú dài, chín sắc ánh sáng trên người bùng phát, linh lực cường đại khuếch tán, từ uy thế thì không kém hơn Ma Thần Hoàng bao nhiêu.

Nhưng mà, ngay sau đó, tất cả ánh sáng bỗng nhiên tịch diệt. Nếu từ xa nhìn lại thì Tinh Linh Long tựa như ngọn đèn màu, bỗng dừng tắt ngấm.

Ánh sáng dần trở lại, Ma Thần Hoàng vẫn đứng đó, Tinh Linh Long còn bồng bềnh trên trời. Bây giờ mặt Phong Tú càng biến tái nhợt, y đứng giữa không trung, thân thể lão đảo. Ma Thần Hoàng thế mà đã suy yếu đến thế ư?

Bên kia, ngực Tinh Linh Long có một điểm đen nhỏ. Điểm đen này tựa như ôn dịch, từ từ lan tràn ra ngoài. Dù tốc độ lan không nhanh nhưng sự sống khổng lồ của Tinh Linh Long đang từ từ suy giảm.

“Khụ khụ.” Phong Tú ho khan hai tiếng, không thể tiếp tục đứng trên trời mà rơi xuống đất, nhưng trên khuôn mặt tuấn tú vẫn có nụ cười khê.

“Tổng sản lượng linh lực của người đại khái chín mươi bảy đến chín mươi tám vạn. Linh lực của ta thì đã thành công đột phá trăm vạn. Ta vốn không thuộc về thế giới này, linh lực đột phá rồi sẽ không trở thành thần. Nhưng mỗi ngày phải chịu đựng linh lực phản phệ dày vò, đây là thần trừng phạt. Cho nên ta cần thần vị, triệt để giải quyết vấn đề này. Có thần vị trong người, ta có thể xuyên qua không gian, thế giới, sẽ không bị quy tắc thế giới này hạn chế nữa, không cần buồn rầu về trường thọ. Người nên cảm thấy vinh hạnh, có thể chết bởi Tịch Diệt Nhất của ta, người là đầu tiên, đương nhiên cũng có thể là cuối cùng. Đáng giá ta ra tay như vậy, trên Thánh Ma đại lục sợ rằng không có kẻ thứ hai.”

Ánh mắt Tinh Linh Long có chút ngơ ngác nhìn Phong Tú. Vệt đen nơi ngực nó đã lan tràn tới một phần ba cơ thể, vị trí trung tâm vệt đen bắt đầu bay ra đốm sáng, đó là thân thể nó đang tan vỡ!

“Tịch Diệt Nhất, không ngờ người làm đến một bước này, người lại có thể chịu đựng thống khổ thần linh phản phệ. Trong các Ma Thần Hoàng, người là cường giả mạnh nhất. Tự Nhiên Nữ Thần bệ hạ, thật xin lỗi, ta đã hết sức, ta không thể bảo hộ Mộng Huyền Thần Điện của người được nữa.”

Khi nó đang nói chuyện thì tốc độ vệt đen lan tràn bỗng tăng nhanh. Tinh Linh Long biến thành vô số điểm sáng từ từ tan biến trong không khí. Cùng với nó tan biến, mọi thứ xung quanh dường như biến âm đạm, hơi thở thiên nhiên mau chóng giảm bớt.

Phong Tú ngồi xếp bằng trên mặt đất, dường như không cảm giác điều gì đối với mọi việc đã xảy ra. Mặt y tái nhợt nhưng toát ra bình tĩnh. Từng vầng sáng đen xuất hiện quanh người y. Chỉ chớp lát sau, áp lực vô hình lần nữa khuếch tán từ người y. Tất cả thực vật xung quanh nhanh chóng héo tàn, đó là dấu hiệu sự sống bị cướp lấy.

Phụt, phụt, phụt

Ba đoàn sáng trắng dâng lên, ở trên bầu trời ngưng kết thành ba đóa sen trắng thuần khiết.

Thải Nhi thở ra hơi dài, chậm rãi mở mắt ra, bên trong tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Cấp chín bậc bốn!

Dựa vào Tịnh Hóa Linh Vực tịnh hóa đại quân vong linh, cùng với sau đó lĩnh ngộ, không ngờ nàng liên tiếp phá tan cách trở, tiến tới cấp chín bậc bốn. Về tu vi linh lực thậm chí một phen vượt qua Long Hạo Thần. Không thể không nói, đây là kỳ ngộ tuyệt nhất của nàng.

Hơn nữa Tháp Vĩnh Hằng bởi vì lần tiến hóa này mà biến thành trắng trong suốt, xem như triệt để hòa thành một với nàng, hoàn toàn thoát khỏi cái bóng Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.

“Chúc mừng em, Thái Nhi.” Long Hạo Thần mỉm cười nhìn người yêu của mình, trên mặt đầy nụ cười.

Từ lúc lĩnh ngộ đến bây giờ, theo Long Hạo Thần tính toán thì qua khoảng mười ngày tại Thánh Ma đại lục. Mười ngày nay không chỉ Thái Nhi là tăng lớn tu vi, trải qua trận chiến với đám Vong Linh Vương, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều đạt được kinh nghiệm thực chiến phong phú. Lại kết hợp trang bị mới, họ có lĩnh ngộ và tiến bộ riêng.

Trận chiến trước đó tuy nguy hiểm nhưng có thể nói là sân đấu luyện cho Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi sau khi tăng lên thực lực.

Thái Nhi duyên dáng cười nói.

“Chắc linh lực của em gần bằng anh rồi, có lẽ cảnh giới còn cao hơn chút.”

Sau khi Long Hạo Thần dung hợp với Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, tu vi giữ ở đỉnh bậc ba cấp chín, cũng chính là trạng thái bình cảnh bậc ba. Thêm vào Trái Tim Vĩnh Hằng hỗ trợ, kỳ thật linh lực của hắn hơn bốn mươi vạn. Thái Nhi đột phá đến bậc bốn nhưng tổng sản lượng linh lực không kém hơn Long Hạo Thần là bao.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Thế thì sau này do em bảo vệ anh rồi?”

Thái Nhi kéo tay hắn, cười khê nói.

“Không thêm đâu, dù là khi nào thì nên là anh bảo vệ em mới đúng. Ai bảo anh là đàn ông chứ? Đúng rồi, Hạo Nguyệt tiến hóa sao rồi anh?”

Tu vi tăng mạnh, đối với nàng coi như là bất ngờ ngoài ý muốn. Tất nhiên quá trình như vậy rất khó lặp lại. Nhưng Tháp Vĩnh Hằng đã hấp thu một phần lực lượng tịnh hóa, thuộc tính tăng mạnh, có lợi rất lớn cho nàng thăng cấp.

Long Hạo Thần nói.

“Chắc Hạo Nguyệt cũng sắp tiến hóa xong rồi, em xem.”

Thái Nhi theo ngón tay Long Hạo Thần chỉ nhìn qua. Quả nhiên, Hạo Nguyệt nằm sắp tại đó không yên tĩnh nữa, thân thể biến lớn nhiều, thân hình trắng kiện còn khổng lồ hơn Nghịch Thiên Ma Long tộc nhân của Ma Thần Hoàng. Không ngờ dài hơn bốn mươi mét, mỗi cái cổ biến thô to thêm, vậy tím tỏa ra ánh sáng chói lòa. Có khí thế khủng khiếp ẩn hiện. Mười hai Thánh Vệ bây giờ không dám cách nó quá gần.

Hai cục u mé ngoài cùng liên tục run lên, phần đỉnh đã có chất lỏng tím nhạt chảy ra. Rõ ràng đó là hai cái đầu, khi nào chúng nó mọc ra thì Hạo Nguyệt sắp hoàn thành tiến hóa.

Long Hạo Thần nói.

“Trong quá trình Hạo Nguyệt tiến hóa dường như luôn hấp thu lực lượng đặc biệt tại thế giới này. Lấy liên hệ giữa anh và nó cũng không cách nào cảm giác rõ ràng lực lượng đó là cái gì. Nhưng anh dám chắc, tuyệt đối không phải hắc ám nguyên tố, hỏa nguyên tố ô nhiễm trong thế giới này, chắc là lực lượng khác, hơn nữa hình như là lực lượng vốn có của nó.”

Thái Nhi hơi cau mày, nhỏ giọng nói.

“Hạo Thần. Dù là Ma Thần Hoàng hay sinh vật vong linh thế giới này đều muốn hại Hạo Nguyệt, dường như Hạo Nguyệt trưởng thành sẽ sinh ra uy hiếp rất lớn với chúng. Nếu Hạo Nguyệt thật sự lợi hại như vậy, có thể nào...”

Long Hạo Thần khẽ thở dài, ôm vòng eo nhỏ của Thái Nhi, nói.

“Hạo Nguyệt là anh em tốt của anh, anh chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nó. Chẳng lẽ bởi vì nghi ngờ lực lượng tương lai của nó mà vứt bỏ nó? Anh không làm được, thế nên anh không còn cách nào khác. Hơn nữa, anh tin rằng dù kiếp trước Hạo Nguyệt chính là Austin Griffin mà chúng đã nói, nhưng kiếp này nó chỉ là Hạo Nguyệt anh em tốt của anh. Huyết khế cho nó không chỉ là liên hệ giữa anh và nó, cùng lúc đó anh từng thay đổi thuộc tính của nó. Trừ huyết mạch cao quý mà cường đại của nó, trong người nó còn có một phần huyết mạch của anh.”

Thái Nhi nhẹ gật đầu.

“Ừm. Dù anh quyết định thế nào thì chúng ta sẽ vô điều kiện ủng hộ anh.”

Tuy mãi đến bây giờ Long Hạo Thần không rõ lai lịch thật sự của Hạo Nguyệt là gì, hẳn thậm chí không muốn truy tìm kỹ càng. Nhưng tựa như hắn đã nói, mặc kệ Hạo Nguyệt có lai lịch gì, trước kia mạnh cỡ nào, có tính phá hư tới đâu, nó đều là anh em của hắn. Chẳng lẽ bởi vì e sợ sức mạnh tương lai của Hạo Nguyệt mà hại nó sao?

“Sắp thành.” Long Hạo Thần đột nhiên nói.

Cùng lúc đó, chín hoa văn tím vàng trên trán hắn hiện ra. Ánh sáng tím vàng chói lòa chiếu sáng phạm vi mấy chục mét.

Thái Nhi giật nảy mình, từ người Long Hạo Thần bỗng phát ra khí thể khổng lồ giống hệt Hạo Nguyệt. Đó là loại khiến Tịnh Hóa Linh Vực của nàng đều run rẩy.

Ánh sáng tím chột lóe, chớp mắt Long Hạo Thần đã đi tới phía trên thân thể Hạo Nguyệt. Người hắn bắt đầu khuếch tán ánh sáng vàng, chốc lát từ phần đầu truyền khắp người hắn, toàn thân biến thành cùng màu sắc.

Biến đổi đột ngột đánh thức các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đang tu luyện. Mọi người tỉnh táo lại nhanh chóng tách ra, càng cẩn thận quan sát xung quanh. Hạo Nguyệt đã tiến hóa tới lúc mấu chốt, Long Hạo Thần dường như cũng bị ảnh hưởng, đây là lúc nguy hiểm nhất.

Nhưng Thái Nhi đúng lúc tỉnh lại trở thành nòng cốt của Quang Chi Thần Hi, nàng có lực lượng tịnh hóa cường đại đủ chấn nhiếp.

Tay phải Thái Nhi cầm Lưỡi Hái Tử Thần chỉ trên không trung. Lúc trước ba đóa sen trắng ngưng tụ thành bay ra ngoài, ba đóa sen bay ba hướng khác nhau, thành ba góc bảo vệ chính giữa nơi Hạo Nguyệt tiến hóa.

Đó chẳng phải là Thịnh Thế Liên Hoa sao? Nếu chân chính có cường giả vong linh đến công kích, dù là hướng nào thì đều phải lo đến hậu quả Thịnh Thế Liên Hoa bùng phát.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cực kỳ ăn ý, cận chiến bên ngoài, ma pháp sư bên trong. Trần Anh Nhi không chút chần chừ, lần nữa phóng ra Sinh Linh Môn của mình.

Trải qua trận chiến với Vu Yêu Vương, Trần Anh Nhi rút ra rất nhiều bài học. Lúc này về mặt triệu hoán cô đã có bước tiến dài, Sinh Linh Môn chỉ mở ra một cái, nhưng đi ra khỏi Sinh Linh Môn là một ma thú cực kỳ đặc biệt.

Đó là một con ngựa trắng, toàn thân tinh khiết trong suốt lóng lánh. Trừ màu bản thân và lóng lánh huyền lệ ra, nó không khác gì với con ngựa bình thường. Nhưng rất nhanh, mọi người liền biết sự cường đại của nó.

Thân hình chột lóe, tựa như tia chớp trắng bạch mã đã ra bên ngoài, đi tới dưới một đóa lực lượng tịnh hóa, dùng đầu nhẹ đụng vào đóa hoa. Xuất hiện hình ảnh kỳ lạ, ánh sáng trắng từ lực lượng tịnh hóa không chút bài xích nó. Trên người, dưới chân bạch mã xuất hiện một quang hoàn trắng. Quang hoàn đi tới đâu là màu trắng nhu hòa từ từ khuếch tán, không ngờ giống hệt như lực lượng tịnh hóa của Thái Nhi.

“Đây là tịnh hóa thú A Nhĩ Đa, là tọa kỵ của Tử Thần trong truyền thuyết nha!” Trần Anh Nhi cười hì hì, tay phải chỉ hướng Thái Nhi.

Tịnh hóa thú A Nhĩ Đa quay đầu, liếc Thái Nhi, nó bỗng chốc nảy ý muốn thân cận. Lần nữa bùng phát tốc độ kinh khủng, nó đi thẳng tới cạnh Thái Nhi, dùng cái đầu to dúi vào người nàng.

Thái Nhi có thể cảm nhận được hơi thở tịnh hóa đậm đặc từ người nó, nổi lên vui mừng. Có tịnh hóa thú hỗ trợ, lực lượng tịnh hóa của nàng sẽ tăng mạnh, đối kháng sinh vật vong linh thế giới này càng thêm dễ dàng.

Bọn họ chú ý cẩn thận hộ pháp cho Hạo Nguyệt, nó tiến hóa đã đến giây phút mấu chốt.

Từng tầng ánh tím không ngừng dâng lên từ người Hạo Nguyệt, hội tụ trên thân thể khổng lồ. Long Hạo Thần tựa như vị trí trung tâm ánh sáng tím này.

Ánh tím chính là ý niệm hủy diệt, nhưng vì quan hệ huyết mạch nên trong người Long Hạo Thần và lực lượng vốn có của hắn không xung đột. Lực lượng hủy diệt bá đạo hơn lực lượng Quang Thần nhiều. Khi những ý niệm hủy diệt điên cuồng ủa vào người hắn, bình cảnh cấp chín bậc ba của Long Hạo Thần vỡ nát. Linh lực trong người lần nữa điên cuồng tăng lên. Lần này có Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa sau khi dung hợp liên tục tăng phúc, cũng có lực lượng Hạo Nguyệt đem đến cho hắn.

Vây trên người Hạo Nguyệt dần nứt ra. Vốn bởi vì thân thể nó biến lớn mà vảy to vô cùng dần tách thành từng khối vảy nhỏ, mỗi một khối thể tích ước chừng hai bàn tay chụm lại. Lãng giác mặt trên theo đó chồng chéo lên nhau, chín luồng sáng tím biến thành các sắc màu. Ý nghĩa là các sắc màu không ngừng biến đổi, vảy của Hạo Nguyệt tỏa ra là huyền tử, nhìn từ góc độ khác nhau thì màu tím biến thành đậm nhạt khác biệt, càng tăng đặc chất bí ẩn thêm nhiều, càng huyền lệ. Khi huyền tử biến thành sắc đậm nhất thì Hạo Nguyệt tại thế giới đỏ và tím này tựa như biến mất.

Hai cục u to run dữ dội hơn, càng nhiều chất lỏng tím chảy ra từ chỗ u lên, thậm chí có thể thấy khe nứt.

Khí thể bản thân Hạo Nguyệt tựa suối phun tăng vọt, chớp mắt đã phá tan cấp chín, tiếp theo liên tục tăng lên. Chớp mắt đã vượt qua Long Hạo Thần, còn đang tiếp tục dâng lên.

Rốt cuộc, cục u bên trái *Phụt xoẹt* một tiếng, một cái đầu to chui ra, ngửa đầu phát tiếng gầm. Vảy sắc huyền tử tỏa ánh sáng rực rỡ, cũng khiến khí thể Hạo Nguyệt lần nữa tăng lên. Tiếp theo là bên phải, một cái đầu to đột phá, khí thể mạnh mẽ lại thăng hoa.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

601. Chương 272: Hạo Nguyệt Tám Đầu

Dịch giả : Tinh Vận

Nguồn:metruyen.com

Thân thể Long Hạo Thần đã bị ánh sáng tím che giấu, không nhìn thấy bóng dáng. Thân thể Hạo Nguyệt thì tăng một vòng, dài hơn năm mươi mét, hóa thành một vật khổng lồ.

Hai cái đầu mới sinh của Hạo Nguyệt có màu khác nhau. Đầu bên trái là ám kim, trên đỉnh đầu chỉ có một con mắt, so với cái đầu khác thì lớn hơn một phần ba, trên đỉnh đầu kéo tới phần cổ sắp hàng từng cái sừng ám kim. Cái sừng đằng trước nhất cũng là lớn nhất, dài đến hai mét. Ánh sáng sắt thép âm trầm khiến người sợ hãi. Một con mắt không ngừng tỏa ra màu hoàng kim, đó là một con mắt hoàng kim.

Cái đầu bên kia thì là tím đen nhưng không phải hắc ám thuộc tính. Bởi vì chỗ sừng có một đoàn hình cầu tia chớp không ngừng lấp lánh, biểu thị thuộc tính của nó. Sừng cái đầu to này rất lạ, bên dưới là hình tia chớp, đỉnh thì có vật hình tròn thoát trông như quả trứng.

Sau khi hai cái đầu chui ra, sáu cái đầu khác lần lượt ngẩng lên, tám cái đầu cùng ngẩng khiến tình hình rất đồ sộ. Thân thể như ngọn núi, vảy tỏa sắc huyền tử kỳ bí, còn có khí thể tràn đầy khủng bố, tám cái

đầu to đại biểu tám thuộc tính. Lúc này khí thể Hạo Nguyệt đã vượt qua Vong Linh Thảm Phán kỳ sĩ. Tu vi chỉ sợ khoảng cấp chín bậc bảy.

Từng tầng sáng tím bốc lên, khiến vị trí quanh người Long Hạo Thần dần ngưng kết mây tím. Mây tím khuếch tán ra ngoài, ý niệm hủy diệt khủng bố xua tan tất cả ô nhiễm. Rất nhanh, bầu trời biến thành ánh tím, thậm chí có mặt trời màu tím dâng lên đỉnh cao.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi nhìn Hạo Nguyệt bây giờ, họ sinh ra cảm giác nghẹt thở. Quá cường đại, Hạo Nguyệt hiện tại thật sự là quá mạnh, mạnh đến mức họ không thể phán đoán thực lực chân chính của nó. Linh lực dao động vượt qua cả Vong Linh Thảm Phán kỳ sĩ, thân thể khổng lồ mà kinh khủng của nó sẽ đạt tới trình độ cỡ nào?

Chỉ là, điều duy nhất các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi lo lắng là lực khống chế của Long Hạo Thần với nó. Tu vi đã vượt qua Long Hạo Thần, nó lại có ý niệm khủng bố đến thế, hẳn còn có thể khống chế được nó chăng? Lúc trước Thái Nhi lộ ra lo lắng với Long Hạo Thần nay cũng là suy nghĩ trong lòng mọi người.

Hạo Nguyệt từ từ giang đôi cánh to lớn, thân thể thô to bị tứ chi chống đỡ, tám cái đầu to lần nữa ngửa đầu gầm lên, con ngươi lấp lóe tia sáng khác màu nay cùng biến thành tím.

Chúng nó cùng phun ra ngưng khí tím hướng Long Hạo Thần.

“Hạo Nguyệt đang làm cái gì?” Vương Nguyên Nguyên kiềm không được hơi sốt ruột hỏi.

Thái Nhi nhìn chăm chú tình hình phía xa, trầm giọng nói.

“Chúng ta phải tin tưởng phán đoán của Hạo Thần.”

Kỳ thật trong lòng nàng cũng rất khẩn trương. Nhưng nếu Hạo Nguyệt thật là muốn bắt lợi với Long Hạo Thần, cho dù bây giờ họ ra tay thì cũng chậm rồi. Tuy sớm dự đoán được lần này Hạo Nguyệt tiến hóa thì thực lực sẽ tăng đến mức cực kỳ cường đại, nhưng vẫn không ngờ lại mạnh đến thế.

Nhưng rất nhanh, Hạo Nguyệt khiến họ yên tâm. Khi tám hơi thở tím bất ngờ bắn ra, một đoàn sáng tím vàng lóe sáng trên không trung, tựa như bảo thạch tím vàng bành bồng trên thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt.

Sắc tím vàng nồng đậm di chuyển trên người Long Hạo Thần, chín hoa văn tím vàng trên trán hẳn biến càng lấp lánh hơn. Chín hoa văn dần nhô lên, sau đó thể tích thu nhỏ chút, vẫn khảm chặt trên trán hẳn. Lúc này chín hoa văn tím vàng không phải tạm thời lộ ra mà như hình xăm.

Khí thể của Long Hạo Thần cũng đang biến hóa. Tuy không bùng nổ tựa suối phun như Hạo Nguyệt, nhưng tu vi đang liên tục tăng lên.

Lúc này, bộ đồ trên người hẳn đã biến mất, biến thành sắc tím vàng. Có thể thấy ở ngực hẳn, Trái Tim Vĩnh Hằng đang kịch liệt nhấp nháy. Cùng lúc đó, trong sắc tím vàng lấp lánh đoàn sáng trắng, đại biểu cho linh đan, cũng là linh khiêu lớn nhất của hẳn.

Cùng lóe ánh sáng trắng còn có trán, hai vai, đôi chân, hai đầu gối, hai khuỷu tay. Sau đó từ đầu xương sống kéo dài xuống dưới, mỗi đoàn sáng trắng đại biểu cho một khiêu huyết, cũng đại biểu một vạn linh lực của Long Hạo Thần.

Lúc mới bắt đầu chỉ có tổng cộng ba mươi chín đoàn sáng trắng. Nhưng cùng với lực lượng Hạo Nguyệt rót vào, càng nhiều ánh sáng trắng hiện ra trên người Long Hạo Thần.

Bốn mươi lăm, bốn mươi sáu, bốn mươi bảy, bốn mươi tám, bốn mươi chín.

Chớp mắt tu vi của Long Hạo Thần đã tăng tới đỉnh bậc bốn cấp chín, lần nữa vượt qua Thái Nhi. Lại tiến một bước là sẽ vào cấp chín bậc năm. Khi tiến vào cấp chín bậc năm, đối với cường giả cấp chín là một thế giới mới tinh, tương đương một lần tăng vọt.

Tác dụng của huyết khế hoàn toàn hiện ra. Giữa Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt vốn là hỗ trợ cho nhau, mỗi lần có bên nào tăng lên thì sẽ tăng phúc cho bên kia. Lần này Hạo Nguyệt sáu đầu trực tiếp tiến hóa

đến tám đầu, thực lực tăng vọt, tăng phúc cho Hạo Nguyệt so với lúc trước tiến hóa gộp lại thì nhiều hơn nữa.

Bỗng nhiên lửa tím vàng trên người Long Hạo Thần tỏa rực rỡ. Ngay sau đó, tất cả khiếu huyết trên người hắn đều lóe sáng, ánh sáng trắng thậm chí tạm thời xua ánh sáng tím vàng ra ngoài. Khiếu huyết thứ năm mươi xuất hiện.

Cấp chín bậc năm. Long Hạo Thần rốt cuộc đột phá đến trình độ cấp chín bậc năm. Không ngờ lực lượng của Hạo Nguyệt giúp hắn liên tục phá hai bình cảnh.

Linh lực còn đang tăng lên, nhưng tốc độ rõ ràng giảm dần. Năm mươi một, năm mươi hai, năm mươi ba...mãi đến năm mươi bảy linh khiếu xuất hiện thì rốt cuộc không tăng lên nữa. Ánh sáng tím vàng bắt đầu dần ổn định lại.

Đến đây thì tổng sản lượng linh lực của Long Hạo Thần đúng với danh nghĩa đệ nhất Liên Bang Thánh Điện. Thêm vào Trái Tim Vĩnh Hằng tăng phúc ngạch ngoại, tu vi linh lực đã vượt qua Tinh Không Thần Thánh kỳ sĩ Dương Hạo Vũ.

Ánh sáng lấp lóe, thu lại. Khí thể của Long Hạo Thần dần ổn định. Trong tám cái đầu Hạo Nguyệt ánh tím dần tán đi, tự trở về màu sắc vốn có. Trong ánh mắt chúng rõ ràng toát ra tràn đầy thân thiết, hiển nhiên không vì nó tiến hóa thực lực mà biến đổi cảm tình với Long Hạo Thần.

Ánh sáng tím vàng từ từ thu lại, chỉ có chín quang văn tím vàng khắc trên trán là không rút đi. Long Hạo Thần chậm rãi mở mắt ra.

Đôi mắt hắn vẫn là màu vàng trong suốt, nhưng giây phút mở mắt, đáy mắt xẹt qua tầng ánh tím.

Nhìn Hạo Nguyệt dưới chân, Long Hạo Thần vô cùng rung động. Không chỉ vì Hạo Nguyệt cường đại, thân thể hiện ra mỹ cảm, còn bởi vì Hạo Nguyệt tăng phúc với hắn! Linh khiếu từ ba mươi chín cái tăng vọt đến năm mươi bảy cái, điều này khiến hắn thật sự trở thành số một thế giới nhân loại. Thêm vào Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Hạo Nguyệt trợ giúp, Long Hạo Thần lần đầu tiên có tự tin khiêu chiến với Ma Thần Hoàng. Hơn nữa lực lượng linh hồn của hắn cũng theo đó thăng hoa, so với linh lực bản thân tăng lên thì tinh thần lực bùng phát càng khiến hắn chấn kinh.

Tinh thần lực bẩm sinh của Long Hạo Thần khác với người thường, cường đại hơn rất nhiều. Lần này Hạo Nguyệt tiến hóa khiến tinh thần lực của hắn trực tiếp tăng hơn gấp đôi. Có thể tưởng tượng lần này Hạo Nguyệt tiến hóa mạnh mẽ cỡ nào.

Đột nhiên, trong hai cái đầu mới sinh của Hạo Nguyệt, cái đầu màu ám kim nghiêng sang bên cạnh, độc nhãn tỏa ánh vàng rực rỡ. Ngay sau đó, thân thể dài hơn năm mươi mét tựa ngọn đồi của Hạo Nguyệt biến mất.

“A?” Long Hạo Thần cảm giác ra có gì là lạ.

Khi Hạo Nguyệt lần nữa xuất hiện thì thân thể đã ngoài mấy ngàn mét. Trên bầu trời, ánh sáng tím đậm đặc chột bùng phát, hai bóng dáng bị ánh sáng tím chiếu rọi xuất hiện trước mặt Hạo Nguyệt. Đó chẳng phải chính là Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ và Vu Yêu Vương đó sao?

Thì ra chúng vẫn là không yên tâm lời hứa của Long Hạo Thần, lặng lẽ ẩn nấp tại đó. Vốn chúng nhiều ít có ý định đánh lén, nhưng thấy ba đóa lực lượng tịnh hóa của Thái Nhi bành bồng trên không trung thì đã từ bỏ ý niệm. Trong lòng thâm cầu nguyện Long Hạo Thần giữ lời hứa.

Mắt thấy Hạo Nguyệt hoàn thành tiến hóa, uy áp khủng bố tựa như hơn sáu ngàn năm trước, chúng sợ đến vỡ mật, không dám nhúc nhích, sợ bị Hạo Nguyệt phát hiện. Nhưng tu vi của chúng vẫn không thể qua mắt Hạo Nguyệt. Khi Long Hạo Thần hoàn thành tăng thực lực thì Hạo Nguyệt lập tức phát động.

Cái đầu sắc ám kim vừa sinh ra đột nhiên quấy một cái, đỉnh đầu có một chuỗi độc giác bỗng biến lớn, hóa thành mười tám quang nhãn sắt thép khủng bố mạnh chém về phía Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ và Vu Yêu Vương. Cùng lúc đó, trong độc nhãn phóng ra một luồng ánh sáng vàng trước tiên oanh kích hai trên.

Bảy cái đầu khác không ra chiêu, chỉ như hổ rình mồi nhìn chăm chăm. Thân thể Hạo Nguyệt vừa xuất hiện trước mặt Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, Vu Yêu Vương thì ánh sáng tím nồng đậm đã hóa thành quang hoàn to lớn hạn chế khả năng chạy trốn của chúng.

Vu Yêu Vương hét lên một tiếng, đôi tay khép trước ngực. Luồng khí tím cuộn cuộn toát ra, định chặn luồng sáng vàng đó. Nhưng khí lưu này chưa làm ra tác dụng gì đã bị ánh sáng vàng chọc thủng. Ánh sáng vàng di chuyển trực tiếp rơi trên người ả. Vu Yêu Vương ở trên không trung hóa thành pho tượng vàng. Ngay sau đó, không trung mười tám lưỡi dao sắt thép khổng lồ chém xuống.

Lúc này nếu Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ nhất quyết chạy trốn thì vẫn có cơ hội. Dù sao Hạo Nguyệt mới hoàn thành tiến hóa, năng lực còn chưa ổn định, mục tiêu công kích đầu tiên còn là Vu Yêu Vương. Lấy tu vi cấp chín bậc bảy của Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, dù có bị thuộc tính của Hạo Nguyệt hoàn toàn khắc chế, vẫn có cơ hội rất lớn lao ra ánh sáng tím vây khốn này.

Nhưng Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ không làm như vậy. Y lóe người chắn trước mặt Vu Yêu Vương, nâng lên thanh kiếm tím đen, huyền hóa ra hàng ngàn kiếm quang ngăn công kích từ Hạo Nguyệt.

Tiếng keng keng không ngừng vang trên không trung. Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ bị cái đầu ám kim mới sinh của Hạo Nguyệt đánh liên tục bại lui.

“Grao!” Bảy cái đầu Hạo Nguyệt cùng gầm lên.

Ngay sau đó, một vầng sáng tím khuếch tán từ thân thể khổng lồ của Hạo Nguyệt.

Phía xa, tuy các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không tham gia trận chiến đấu nhưng họ đều là cường giả, lúc này có thể cảm nhận được Hạo Nguyệt đang làm cái gì.

Lâm Hâm kiếm không được nói.

“Đây, đây là hỗn loạn nguyên tố bác ly tám thuộc tính? Các người có ai nghe nói qua loại ma pháp hỗn hợp nhiều thuộc tính như vậy không?”

Tuy Tư Mã Tiên cũng chấn kinh trợn to mắt nhưng vẫn câu mâu nói.

“Có gì kỳ, giờ thấy rồi thôi? Mạnh quá!”

Đúng vậy, thật là quá mạnh.

Hỗn loạn nguyên tố bác ly tám thuộc tính, còn là thuận phát. Khi một vòng sáng tím đánh vào người Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, Vu Yêu Vương thì hai cường giả vong linh điên cuồng tiêu hao linh lực. Đặc biệt là Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, màu đen đại biểu hắc ám thuộc tính bị trùng kích không còn một mảnh, thanh kiếm tím đen trong tay mất đi ánh sáng.

Lúc này, cái đầu to sắc ám kim của Hạo Nguyệt, tất cả sừng huyền hóa ra lưỡi dao ánh sáng ở trên không trung nhanh chóng hợp thành chiến đao to lớn, chém hướng Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ. Cùng lúc đó, ánh sáng tím nồng đậm từ miệng bảy cái đầu phun ra, áp chế Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ không thể chạy trốn.

Ngay lúc này, Vu Yêu Vương thoát ra khỏi sắc vàng bao phủ bỗng nhiên không chút báo trước chắn trước người Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ, giang hai tay. Xem tình hình như là muốn dùng thân thể chặn một đao khủng bố này.

Cái đầu mới sinh độc nhãn lóe ánh sáng lạnh lùng. Ngăn chặn? Thật là nực cười, một đao chém xuống thì hai Vong Linh Vương đều phải chết.

Trong lúc vô cùng nguy hiểm này đột nhiên một luồng sáng trắng trong suốt xuất hiện ở hư không.

Leng keng keng!

Tiếng vù vù sắc nhọn phát ra, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi ở phía xa kiếm không được bịt tai. Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ và Vu Yêu Vương cùng bắn ra sau.

Hạo Nguyệt ngẩn ngơ nhìn hai kẻ bị chắn bay ra, không tiếp tục truy đuổi.

Kẻ chắn trước mặt Vong Linh Thảm Phán kỵ sĩ và Vu Yêu Vương, chẳng phải chính là Long Hạo Thần ư?

“Grao, grao!” Hạo Nguyệt tám đầu khó hiểu gầm lên.

Chân chính đối mặt đòn tấn công của Hạo Nguyệt mới biết sức mạnh hiện tại khủng khiếp tới cỡ nào. Dao sắc thép chém xuống khiến đôi tay nắm Vĩnh Hằng kiếm của Long Hạo Thần cùng tê liệt. Hơn nữa ý niệm hủy diệt kinh khủng vượt qua Vĩnh Hằng kiếm ngăn chặn, để lại vết trắng trên Vĩnh Hằng giáp. Tuy vết trắng này nhanh chóng biến mất, nhưng Long Hạo Thần cảm nhận rõ ràng khí thể hủy diệt mang đến điên cuồng.

“Hạo Nguyệt, đủ rồi.” Long Hạo Thần trầm giọng nói. “Ta đã hứa với chúng, nếu chúng không quấy rầy người tiền hóa nữa thì tha cho chúng. Bây giờ chúng đã không thể nào uy hiếp được người, tha cho chúng đi.”

Có thể nói Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ, Vu Yêu Vương tìm đường sống trong chỗ chết, ngơ ngác nhìn người đàn ông mặc Vĩnh Hằng giáp bình bình giữa không trung trước mặt mình, tâm tình đầy phức tạp. Hắn giữ lời hứa, thật sự ngăn cản Austin Griffin không giết chúng ta.

Hạo Nguyệt liên tục gầm lên, hiển nhiên không đồng ý thả hai Vong Linh Vương.

Long Hạo Thần tức giận hừ một tiếng.

“Nếu người thật muốn ra tay vậy cứ giết ta trước đi.”

Hắn sinh thời chú trọng nhất là lời hứa. Huống chi hắn thấy bất an về hơi thở hủy diệt của Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt tám đầu cùng nháy mắt, tiếng gầm biến mất, đôi cánh vỗ đập, chậm rãi tới gần Long Hạo Thần, tám cái đầu to cùng dựa vào.

“Cẩn thận!” Vu Yêu Vương kiềm không được kêu lên.

Long Hạo Thần đứng đó không động đậy. Cái đầu sắc ám kim hung dữ trừng Vu Yêu Vương, sau đó cùng bảy cái đầu khác nhẹ dụi vào người Long Hạo Thần. Xem nó tựa như vật cứng làm nũng với chủ nhân vậy.

Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ, Vu Yêu Vương hoàn toàn ngẩn ngơ. Trong lòng chúng, Austin Griffin khủng bố cỡ nào chứ! Làm sao có thể, làm sao có thể thân thiết với nhân loại như vậy? Hơn nữa nó đang biểu thị thân phục, chính là nói, nó đồng ý nghe lời nhân loại không đuổi giết chúng ta nữa?

Cảm nhận được Hạo Nguyệt uất ức thân thiết, sắc mặt Long Hạo Thần dịu lại, nhẹ sờ hai cái đầu mới sinh.

“Ta biết các người uất ức, nhưng oan gia nên giải không nên kết, huống chi sau này chúng nó sẽ không uy hiếp đến các người nữa. Nếu ta không đoán sai, kiếp trước chắc chắn người đem đến thống khổ rất lớn cho chúng, nếu không thì chúng sẽ không đối với người như vậy. Oan oan tương báo biết bao giờ mới hết? Tha cho chúng đi.”

Hạo Nguyệt nhẹ gật đầu, không cố chấp nữa. Từ khi nó đi theo Long Hạo Thần, đây là lần đầu tiên hắn nổi giận với nó. Trong lòng nó nảy ra cảm xúc khủng hoảng, tất nhiên sẽ không khư khư cố chấp nữa.

Long Hạo Thần quay đầu nhìn Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ, Vu Yêu Vương, nhàn nhạt nói.

“Các người có thể đi rồi. Nếu không phải các người ở một bên dòm ngó, tình hình mới rồi sẽ không xuất hiện.”

“Cảm ơn ngài đã tha thứ, vua nhân loại vĩ đại.” Vu Yêu Vương và Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ cùng khom người hành lễ hướng Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần khẽ thở dài, nói.

“Lời vừa rồi ta nói chắc các người đã nghe. Nếu có thể bỏ xuống thù hận thì hãy bỏ đi.”

Hai cường giả vong linh im lặng vài giây sau, Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ trầm giọng nói.

“Nếu ngài cũng trải qua mọi chuyện khi đó thì sẽ hiểu tại sao chúng ta không cách nào tha thứ. Cảm ơn ngài đã bao dung. Trước khi chia tay, ta phải nhắc nhở ngài. Tuy rằng huyết khế khiến Austin Griffin biến đổi rất nhiều, nhưng căn nguyên của nó sẽ không biến đổi. Khi nó thức tỉnh tất cả sức mạnh, chưa chắc không chế được ý niệm của mình.”

Nói xong Vong Linh Thảm Phán ký sĩ lần nữa hành lễ với Long Hạo Thần, cùng Vu Yêu Vương hóa thành hai luồng sáng bay hướng phía xa.

Sau khi thức tỉnh toàn bộ sức mạnh? Long Hạo Thần nhìn Hạo Nguyệt bên cạnh mình, thầm chấn kinh. Hạo Nguyệt cường đại như thế mà chưa hoàn toàn mạnh mẽ sao?

Đúng lúc này, bỗng dưng ngực Long Hạo Thần lóe tia sáng xanh, cảm giác tim đập nhanh lan tràn toàn thân.

“A? Đây là...khế ước của Dạ Tiểu Lệ? Dạ Tiểu Lệ đã xảy ra chuyện?”

Long Hạo Thần giật mình, lập tức vỗ đầu Hạo Nguyệt, nói.

“Hạo Nguyệt, người mới tiến hóa xong, trước tiên ổn định cảnh giới, ta đi chút rồi về.”

Nói xong hắn nhanh chóng vỗ ngực, một tầng sáng xanh từ đó lan tràn ra, chớp mắt bao trùm toàn thân. Ánh sáng chợt lóe, ngay sau đó Long Hạo Thần đã biến mất. Hắn thậm chí không kịp giải thích cùng đồng bạn, trước khi rời đi nhanh chóng truyền âm ba chữ ‘Dạ Tiểu Lệ’ cho Thái Nhi.

Vong Linh Thảm Phán ký sĩ nắm bàn tay khô gầy của Vu Yêu Vương, yên lặng bay tới trước.

“Tại sao mới rời chắn trước mặt ta?” Vong Linh Thảm Phán ký sĩ đột nhiên trầm giọng hỏi.

Thanh âm bình thường sắc nhọn của Vu Yêu Vương biến nhu hòa.

“Chúng ta đã sống quá lâu. Có thể cùng người chết chung một chỗ, ta không có tiếc nuối, hơn nữa người vốn có thể ra đi. Người biết không? Kỳ thật cuối cùng ta chắn trước mặt người, đối diện Austin Griffin thì trong lòng ta không sợ nó chút nào. Khi người không vứt bỏ ta, cùng nhau đối mặt nó, ta liền biết trong lòng người còn nhớ ta, đúng không? Cho đến nay, người quan tâm ta không chỉ vì ta có thực lực siêu quần, mà vì người luôn nhớ rõ ta, tựa như ta nhớ người. Người luôn không chịu thừa nhận, lần này đã không thể che giấu rồi chứ. Áo Cổ Tư Đình, chẳng lẽ người còn muốn tiếp tục lừa ta sao?”

Hỏa Hồn của Vong Linh Thảm Phán ký sĩ hơi nhấp nháy.

“Y Na, người tội gì đâm rách tầng cửa sổ giấy này? Chúng ta đã là vong linh, còn lại chỉ có Hỏa Hồn mấy ngàn năm bất diệt. Thân hình ta xấu xí như vậy, ta...”

“Đủ rồi, không cần nói tiếp.” Vu Yêu Vương Y Na hung dữ nói. “Tại sao vong linh không thể có tình yêu? Người nói cho ta biết tại sao đi? Đó chỉ là vì tự tôn khiến ta buồn nôn của người quấy phá mà thôi. Từng là hoàng tử biến thành vong linh, là người không thể đối diện với chính mình. Hay là tình yêu giữa chúng ta chỉ giới hạn trong tình dục, không có xác thịt giao hòa thì người không chịu thừa nhận?”

“Không, đương nhiên là không!” Giọng Vong Linh Thảm Phán ký sĩ biến cao vút. “Y Na, năm đó tại ta không thể bảo vệ người! Là ta không thể trong giây phút mấu chốt bảo vệ bên cạnh người, trơ mắt nhìn người bị giết chết, hóa thành vong linh. Ta còn có tư cách gì nói với người, ta xấu xí thế này từng là người yêu của người. Sau khi thành vong linh, ta hao phí tâm lực, tất cả hy vọng vào giây phút đó đã tắt ngấm. Vì bảo vệ người mà ta miễn cưỡng sống sót, cố gắng biến mình càng cường đại thêm. Sao ta không yêu người được, trong lòng ta, dù người có biến thành hình dạng gì thì đều là Y Na mà ta yêu thương nhất!”

Nghe Vong Linh Thảm Phán ký sĩ không chút do dự tuyên ngôn, Hỏa Hồn của Vu Yêu Vương Y Na biến nhu hòa.

“Ta cũng yêu người, Áo Cổ Tư Đình của ta. Hơn sáu ngàn năm qua đi, sau ngày tai họa đó, chúng ta đều biến thành vong linh. Nhưng hơn sáu ngàn năm qua, trong lòng ta chỉ có một cái tên, đó là người, Áo Cổ Tư Đình. Dù chúng ta đã là vong linh, dù có lẽ chúng ta không có tương lai. Nhưng mà, Áo Cổ Tư Đình của ta ơi, coi như tại thế giới chỉ có đen và đỏ này, ta không muốn tách rời khỏi người.”

Nói rồi Vu Yêu Vương tựa vào ngực Vong Linh Thảm Phán ký sĩ. Chúng không có cảm xúc, nhưng khoảnh khắc này, Hỏa Hồn giao hòa với nhau, nhấp nháy càng nhu hòa.

Vô số ánh sáng xanh phóng lên cao, hóa thành cột sáng xộc lên không trung rồi từ từ tan biến.

Mặt đất rung động, rừng rền rĩ, từng khe nứt xuất hiện trong không khí.

Giữa những cột sáng xanh, Ma Thần Hoàng yên tĩnh đứng đó, nhìn phương xa bóng xanh hư ảo.

“Đừng cố giãy dụa nữa, Mộng Huyền Thần Điện đã bị ta hủy diệt, Mộng Huyền Thiên Đường sắp tan vỡ rồi, Tinh Linh Long cũng chết trong tay ta. Dù ngươi có lấy đi trái tim Tinh Linh của nó thì cũng vô ích. Trái tim Tinh Linh của Tinh Linh Long là dược vật chữa trị tốt nhất, có thể so với thuật hồi sinh. Đáng tiếc nó vô dụng với ngươi. Ta biết ngươi là thần vị mà Tự Nhiên Nữ Thần để lại, ngươi nên thấy vinh hạnh khi dung nhập vào linh hồn ta.”

Giọng Ma Thần Hoàng Phong Tú rất dịu dàng, quanh người y đầy khe hở không gian, những khe hở này không thể sinh ra bất cứ tác dụng gì với y. Phía xa, bóng dáng xanh biến ngày càng rõ ràng, từng cột sáng xanh tỏa ra hơi thở sự sống thì biến càng yếu ớt.

“Đừng nằm mơ! Coi như là kích phát thần vị thì ta cũng sẽ không cho ngươi!” Trong giọng nói lạnh lùng của Dạ Tiểu Lệ tràn ngập căm hận.

Nhà bị hủy, Tinh Linh Long canh giữ Mộng Huyền Thần Điện bao nhiêu năm cũng bị Ma Thần Hoàng giết chết, mối hận trong lòng cô đạt tới đỉnh điểm.

Ma Thần Hoàng mỉm cười nói.

“Ngươi cho rằng mình còn có thể kích phát thần vị sao? Trước mặt ta, bất cứ cố gắng nào chỉ là uổng công. Ta vốn là thể bán thần, cho dù ngươi kích phát ra thần vị thì ta vẫn có thể làm lại, hấp thu nó vào người. Tại đây ta mới là chúa tể. Ngươi chỉ là mượn Mộng Huyền Thiên Đường bị vỡ nát xuất hiện khe hở không gian kéo dài chút thời gian mà thôi. Ta đã đợi nhiều năm như vậy, tất nhiên có kiên nhẫn.”

Dạ Tiểu Lệ im lặng. Cô biết rõ Ma Thần Hoàng nói thật. Y thật sự quá mạnh. Khi y đánh chết Tinh Linh Long thì đã không chế mọi thứ.

Khi Dạ Tiểu Lệ ngủ say trong Mộng Huyền Thần Điện cảm nhận được Tinh Linh Long chết trận, tất cả đã quá muộn. Mộng Huyền Thiên Đường là nhà của cô, gốc của cô tại đây. Tựa như trái cây mọc trên đại thụ. Nếu cây khô héo thì cô chỉ có nước bị ngắt lấy hoặc chết đi. Không thể nghi ngờ, Ma Thần Hoàng chính là đang chờ hái quả.

Hắn có thể cứu được ta không? Trong lòng Dạ Tiểu Lệ tràn ngập bi thương, cô không biết nữa. Dù hắn thật sự đến, sao thể cứu ta khỏi tay Ma Thần Hoàng không? Ma Thần Hoàng mạnh như vậy, coi như là Tự Nhiên Nữ Thần làm lại thân hình đứng tại đây cũng chưa chắc chiến thắng được Ma Thần Hoàng. Dù sao Tự Nhiên Nữ Thần không phải vị thần am hiểu về chiến tranh!

Ma Thần Hoàng hai tay chấp sau lưng, im lặng cảm nhận hơi thở sinh mệnh phát ra từ Mộng Huyền Thần Điện. Tu vi linh lực của y đã tới cảnh giới trở lại nguyên trạng. Dù hơi thở sự sống đối lập với hắc ám của y thì cũng không thể gây ảnh hưởng gì cho y.

Nếu từ trên cao tí tấc mây nhìn xuống sẽ phát hiện, trong phạm vi trăm mét như bao phủ một tầng tím nhạt. Hơi thở trong phạm vi không cách nào tràn ra. Bởi vậy, dù Trần Nam quan cách nơi này không xa cũng không phát hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Cho dù có phát hiện thì sao chứ? Ai ngăn được Ma Thần Hoàng hiện tại?

Ngửa đầu nhìn chân trời, lòng bỗng nhiên có chút nóng nẩy. Bởi vì tâm tình y trong phút chốc xáo trộn.

Hắn thật sự không chết ư? Trong đầu nhớ lại tin tức khiến y vô cùng kinh sợ. Tuy Tinh Ma Thần lần nữa bảo đảm hơi thở của Long Hạo Thần sớm biến mất, nhưng không biết vì sao, khi biết tin này thì lòng y luôn nặng trĩu.

Tất nhiên y cũng không tin Long Hạo Thần chưa chết. Lấy tu vi của y, có thật sự bóp nát trái tim Long Hạo Thần hay không thì chính y rõ ràng, vốn không có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ là có vong linh pháp sư biến hắn thành vong linh?

Nghĩ tới đây, đáy mắt Ma Thần Hoàng xẹt qua tia lạnh khốc. Dù y rất hy vọng Long Hạo Thần chết, nhưng vẫn có tình cảm đặc biệt với hắn. Chỉ y mới thương tổn được hắn, nếu thật có vong linh pháp sư nào dám biến hắn thành vong linh, Ma Thần Hoàng nhất định sẽ khiến kẻ đó cảm nhận cái gì gọi là sống không bằng chết, hơn nữa để nỗi khổ kéo dài ngàn năm, luyện hồn mà chết.

Dù sao hắn xuất sắc như vậy! Nhớ đến Long Hạo Thần, Ma Thần Hoàng tràn đầy bất đắc dĩ. Không ngờ Austin Griffin có thể ký kết huyết khế với hắn, đây không chỉ đơn giản là thiên phú. Tuy Ma Thần Hoàng không rõ quá trình trong đó, nhưng y đoán được phải là cơ duyên đặc biệt nào đó thì Long Hạo Thần mới thành công được.

Nếu như không có Austin Griffin, mình có thể thuyết phục hắn cuối cùng quy thuận ma tộc, thậm chí trở thành người thừa kế của mình không?

Có lẽ sẽ không. Cái tên đó rất cứng đầu, sớm biết như vậy, lúc trước lần đầu tiên gặp gỡ nên mang hắn quay về ma tộc. Từ lúc đó xoay chuyển suy nghĩ của hắn thì có lẽ còn có chút cơ hội.

Nghĩ tới đây, lòng Ma Thần Hoàng bỗng tràn đầy bi thương. Bởi vì y đột nhiên nhớ đến, khi Long Hạo

Thần Tinh Linh? Nghe mấy chữ này, Long Hạo Thần không hiểu nhưng Y Tư Đốn vương thì biến sắc mặt, không mở miệng khuyên bảo nữa.

“Cái gọi là Thần Tinh Linh, kỳ thật từ phương diện nào đó có thể coi như là phân thân của thần. Mà ta chính là một phân thân Tự Nhiên Nữ Thần để lại tại Thánh Ma đại lục. Sự tồn tại của ta cần phải hấp thu linh khí thiên địa nhật nguyệt mới sống được. Mộng Huyền Thần Điện, hay Mộng Huyền Thiên Đường là trước khi Tự Nhiên Nữ Thần trở thành thần xây dựng vì ta. Hoặc nên nói là vì chính ngài ấy.”

“Bất cứ sự tồn tại nào, dù là nhân loại hay sinh vật khác, khi tu vi đột phá trăm vạn linh lực thì sẽ tiến vào cấp thần, hoặc nên nói là bắt đầu nhận thử thách của thần, điểm này không thể nghịch lại. Thông qua thử thách sẽ thành thần chân chính. Không qua thử thách sẽ vĩnh viễn tan biến trong không khí, chuyển thể trọng sinh, từ thể ấu sinh trải nghiệm lại lần nữa. Sau khi thành thần, bản thể cũng tan biến, ý thức sẽ phóng đại vô hạn, phóng đại đến cả thế giới, có thể cảm giác chuyện xảy ra bất cứ góc nào trong thế giới, cùng lúc đó dung nhập bản thân vào thế giới, thúc đẩy thế giới biến thành ổn định và phồn vinh hơn. Ví dụ năm đó bản thể của ta. Tự Nhiên Nữ Thần trở thành thần rồi thì thúc đẩy cả thế giới trong thời gian rất dài, tất cả thực vật sinh sản dễ dàng thêm. Tất cả cường giả thân thiết với thiên nhiên thì sẽ tăng tốc độ về mặt tu luyện. Nhưng thần không thể khống chế cái gì, dần đồng hóa cùng thiên địa, chỉ có một lũ thần niệm phiêu đảng trên thế gian. Bởi vậy rất nhiều cường giả tà không bao giờ thành thần, tà rơi vào luân hồi cũng không muốn sống ngày hư vô phiêu đảng.”

“Nhưng nhiều lúc có chuyện không thể kháng lại, không phải bản thân có thể quyết định. Bây giờ ta có thể nhắc nhở người, dù thể nào cũng đừng đột phá bình cảnh cấp chín bậc chín. Một khi người đột phá bình cảnh, để tổng sản lượng linh lực vượt qua chín mươi vạn, vậy linh lực của người sẽ liên tục tăng lên, một ngày nào đó đạt tới bình cảnh trăm vạn linh lực, tất nhiên sẽ tới giây phút tự động đột phá.”

Long Hạo Thần yên tĩnh lắng nghe, nếu nói lúc trước hắn còn là kẻ yếu, những lời Dạ Tiểu Lệ nói đối với hắn không có tác dụng gì. Nhưng bây giờ thì khác. Tu vi của hắn đã tới trình độ cấp chín bậc năm, cách cấp chín bậc chín dường như không xa đến thế.

Dạ Tiểu Lệ nói tiếp.

“Năm đó khi Tự Nhiên Nữ Thần biết đại hạn sắp tới, tất nhiên phải đi trên con đường thành thần, không thể chuyển đổi. Cho nên ngài dùng lực lượng cường đại của mình sáng tạo ra Mộng Huyền Thần Điện, Mộng Huyền Thiên Đường. Hơn nữa lấy linh lực tinh thuần nhất của mình tạo thành hình, phân ra một lũ thần niệm linh hồn rót vào lực lượng tự nhiên tinh thuần này, để lại một hạt mầm trong Mộng Huyền Thần Điện. Trong hạt mầm dựng dựng thần vị của ngài.”

“Chắc các người rất tò mò tại sao ngài làm vậy đúng không? Thật ra mục đích của ngài rất đơn giản. Sau khi ngài thành thần vẫn có một lũ thần niệm vòng quanh thế giới, tuy không làm được gì nhưng dù sao là thần niệm, có cảm giác không nơi nào thần không có. Bởi vậy, khi ngài để hạt mầm trong Mộng Huyền Thần Điện nảy mầm, lớn lên, dần phóng thích hơi thở thần vị ngài để lại thì thần niệm của ngài sẽ cảm giác được, có khả năng trở về. Đến lúc đó ngài có thể biến trở lại Tự Nhiên Nữ Thần nhân gian, có khả năng sống lại lần nữa. Dựa vào kinh nghiệm kiếp trước của ngài, sau khi trọng sinh tuyệt đối không phạm sai lầm giống vậy, sẽ không đi lên con đường thành thần. Mà ta chính là hạt mầm đó.”

Dạ Tiểu Lệ kể lại rất bình tĩnh nhưng không biết tại sao Long Hạo Thần có cảm giác đau lòng. Nhìn cô có vẻ ngoài cô bé khoảng bảy, tám tuổi mà đôi mắt đầy tang thương, hắn bắt giác đau lòng.

“Thật ra, Tự Nhiên Nữ Thần thất bại, hoặc có lẽ vì ngài chia ra một lũ linh hồn cho ta. Cuối cùng tuy ngài thông qua thử thách của thần, lại không thể giữ thần niệm tĩnh táo. Cho nên sau đó ngài không trở về nữa, mà ta làm hạt mầm bén rễ nảy mầm, cũng dần có ý thức của mình.”

“Sinh hoạt trong Mộng Huyền Thần Điện, ta không hề cô đơn. Ta có rất, rất nhiều đồng bạn. Ta không oán hận Tự Nhiên Nữ Thần để ta lại đó, làm phân thân của ngài. Dù gì ta vốn là một phần của ngài. Ta luôn bình tĩnh sinh hoạt, mãi đến khi nhân loại các người bắt đầu xuất hiện tại Mộng Huyền Thần Điện, bắt đầu lấy đi linh lô mà Mộng Huyền Thần Điện tích góp trăm ngàn năm thiên địa nguyên lực hình thành, sinh hoạt của ta dần biến muôn màu muôn vẻ. Ta mới biết thì ra bộ dạng của ta giống với nhân loại các người. Nhưng ta chỉ là hạt mầm, dù qua bao lâu thì không thể lớn lên. Theo thời gian trôi qua, ta dần có suy nghĩ của mình, ta rất cuộc cảm thấy Mộng Huyền Thần Điện tựa như cái lồng giam cầm ta. Nhưng

ta đi không được, bởi vì ta không thể không có lực lượng đó. Mất đi lực lượng đó thì ta như đóa hoa mất chất dinh dưỡng, không bao lâu sau sẽ héo tàn. Cho nên ta bắt đầu tìm vật dẫn trong số nhân loại tiến vào Mộng Huyền Thần Điện. Nhiều năm trôi qua, ta tìm thấy chỉ có một mình ngươi. Nhưng chính lần đó khiến ta cảm giác ra nguy hiểm. Bởi vì Ma Thần Hoàng nhưng lại không tuân theo quy tắc Mộng Huyền Thần Điện, cưỡng ép phá vỡ không gian nhập vào. Cho nên ta và ngươi ký kết khế ước.”

Nói đến đây, đau thương trong mắt Dạ Tiểu Lệ càng đậm.

“Ta thật sự không biết, thì ra ta yêu nhà mình như vậy. Nếu có thể cho ta cơ hội lần nữa lựa chọn, ta thà rằng vĩnh viễn ở lại đó, vĩnh viễn không rời đi. Nhà ta đã bị hủy, Mộng Huyền Thần Điện không còn, tất cả bạn bè của ta đều chết trong không gian tan vỡ. Trong đó một gốc cây, cọng cỏ, mỗi một đồng bạn theo ta đều vĩnh viễn, vĩnh viễn biến mất. Ta chưa từng hận một người như vậy, nhưng bây giờ ta rất hận.”

Trong mắt Long Hạo Thần lấp lóe tia sáng, trầm giọng nói.

“Thù hận giữa nhân loại và ma tộc phải chấm dứt. Ta không thể hứa chắc với cô có thể báo thù cho cô không. Nhưng ít nhất ta có thể nói cô biết, trong chiến đấu giữa nhân loại và ma tộc ta sẽ hết sức đối phó. Trừ phi ta chết, nếu không thì chiến đấu với Ma Thần Hoàng sẽ không kết thúc.”

Dạ Tiểu Lệ nhẹ gật đầu.

“Ta hiểu, ta cũng tin tưởng ngươi. Ngắn ngủi vài năm mà ngươi đã biến cường đại như vậy. Coi như là Tự Nhiên Nữ Thần năm đó cũng không có tốc độ trưởng thành bằng ngươi. Hơn nữa trên người ngươi có hơi thở thuộc về vong linh cũng hoàn toàn biến mất. Xem ra ngươi đã triệt để thoát khỏi Tháp Vĩnh Hằng khổng lồ. Ta nói phải trở thành linh lô của ngươi không phải xúc động nhất thời mà trải qua đắn đo.”

“Bây giờ ta đã là một đóa hoa mất đi mặt đất. Ta cần một ngôi nhà mới. Nơi này không được, ở tại đây ta vẫn sẽ héo tàn. Chỉ có phụ thuộc vào lực lượng linh hồn thì ta mới sinh tồn được. Mà linh hồn có thể được ta tuyển chọn quá ít, chỉ có chỗ cực độ tinh thuần thì mới có thể. Cho nên nếu ta không thể trở thành linh lô của ngươi, chỉ có con đường đi hướng diệt vong, ta vốn không có lựa chọn nào khác!”

Long Hạo Thần do dự nói.

“Nhưng mà, trở thành linh lô của tôi thì chẳng phải cô sẽ biến mất vĩnh viễn ư?”

Dạ Tiểu Lệ lau khô nước mắt, đột nhiên phì cười, nói.

“Đâu có dễ dàng biến mất như vậy, ta không phải đồ ngốc, không lẽ sẽ tự sát sao? Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua trí tuệ linh lô sao? Ngay cả Quang nguyên tổ tinh linh của ngươi có thể giữ thần trí nhất định thì Thần Tinh Linh ta tại sao không được? Cho dù trở thành linh lô của ngươi, ta cũng sẽ giữ tất cả ký ức vốn có, cùng lúc đó vì ngươi tăng thêm lực lượng tự nhiên. Ngươi yên tâm, làm phân thân của Tự Nhiên Nữ Thần, ta có thể lựa chọn cùng ngươi dung hợp rồi tăng phúc cho ngươi. Ta sẽ không tăng cường nội lực của ngươi, như vậy sẽ không ngừng đẩy ngươi hướng tới con đường thành thần, để ngươi giảm lên vết xe đổ. Ta có thể lựa chọn tăng ngoại lực cho ngươi.”

Long Hạo Thần định nói cái gì thì Y Tư Đốn vương bỗng nhiên nói.

“Cô bé, ta cho rằng ngươi nên tăng cường nội lực của chủ nhân mới tốt. Bởi vì việc ngươi lo lắng sẽ không xảy ra trên người chủ nhân.”

“A?” Dạ Tiểu Lệ nghi hoặc nhìn Y Tư Đốn vương.

Y Tư Đốn vương kiêu ngạo nói.

“Chủ nhân kế thừa Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, chính là chủ nhân Vĩnh Hằng tạm thời của chúng ta. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa chính là siêu thần khí Sáng Thế Thần dùng để cân bằng không gian. Tất cả từng trở thành chủ nhân Vĩnh Hằng đều đạt được dấu ấn thuộc về Sáng Thế Thần. Dù là quy tắc của thế giới đó như thế nào, cuối cùng đều không cần tuân theo mà là ở giây phút thành thần, thông qua dấu ấn Sáng Thế Thần đạt được thần cách đặc biệt. Làm người thay Sáng Thế Thần giám sát thế gian, sinh mệnh của hắn sẽ biến thành rất dài, nhưng không phải không có tận cùng.”

Dạ Tiểu Lệ ngơ ngác nhìn Y Tư Đốn vương.

“Nói vậy là hắc có thể giống như Ma Thần Hoàng, không bị quy tắc thế giới khống chế?”

Y Tư Đốn vương nói.

“Đó là đương nhiên, chủ nhân chính là nhân tuyển cho Sáng Thế Thần, đâu có đơn giản như người tưởng tượng. Có thể phụ thuộc vào chủ nhân là lựa chọn sáng suốt của người.”

Dạ Tiểu Lệ gật đầu, ánh mắt nhìn Long Hạo Thần có chút phức tạp.

“Nếu đã vậy thì bắt đầu đi.”

Cô đột nhiên cảm thấy mình làm trí tuệ linh lô đối với Long Hạo Thần dường như không quan trọng như vậy.

“Đợi chút, Tiểu Lệ.” Long Hạo Thần nhắc tay ngăn cản Dạ Tiểu Lệ.

“Người không muốn?” Vốn lúc này tâm tình Dạ Tiểu Lệ không tốt, thoáng chốc xuyên tạc ý nghĩ của Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần mỉm cười, lắc đầu nói.

“Đương nhiên không phải. Chỉ là trước khi cô trở thành trí tuệ linh lô của tôi, tôi phải nói cho cô một việc. Không lâu trước kia tôi đã tìm một thân thể thích hợp cho Nhã Đình. Bây giờ cô ấy không phải là Quang nguyên tố linh lô của tôi nữa mà là một Quang Tinh Linh Vương. Tôi tin tưởng tương lai không lâu sau, tôi nhất định có thể tìm được thân thể thích hợp cô. Tới lúc đó hãy chọn làm người đi, làm nhân loại chân chính, có lẽ sẽ khiến có cảm giác hạnh phúc nhiều hơn.”

Dạ Tiểu Lệ ngây ngốc, ngơ ngác nhìn Long Hạo Thần nửa ngày không nói nên lời.

Long Hạo Thần nhẹ vuốt đầu cô, cúi người xuống mặt đối mặt nhìn cô.

“Chúng ta là bạn, không chỉ là giao dịch khế ước. Tôi hy vọng sau này cô có thể sống sung sướng, hạnh phúc. Tuy tôi không biết làm sao để cô thấy hạnh phúc, nhưng tôi sẽ cố gắng dùng cách đối xử nhân loại với cô.”

“Ừm.” Dạ Tiểu Lệ khẽ hừ một tiếng, đột nhiên giang hai tay ôm cổ Long Hạo Thần, khóc lớn.

Nhẹ vuốt mái tóc dài của cô, Long Hạo Thần dùng Quang nguyên tố tinh thuần của mình an ủi trái tim đau thương của cô. Cùng lúc đó, Long Hạo Thần kinh ngạc phát hiện tay mình rơi vào không khí.

Thân thể Dạ Tiểu Lệ bỗng biến thành ánh sáng xanh ngọc, từng điểm sáng xnah trôi nổi xoay quanh bàn tay hắc, rất nhanh đã bao bọc hắc vào trong.

Thật nhiều điểm sáng xanh biếc dần hội tụ thành lốc xoáy, nhẹ quay quanh Long Hạo Thần. Đó là hơi thở nhu hòa tràn ngập sự sống. Trong thế giới Y Tư Đốn này, xung quanh mấy trăm mét thực vật tỏa ra ánh sáng xanh biếc trong suốt.

Y Tư Đốn vương mắt đầy mê say nói.

“Thật là lực lượng tự nhiên tinh thuần, quá thoải mái.”

Ánh sáng xanh ngọc nhu hòa từ ngực dung nhập vào thân thể Long Hạo Thần. Vị trí dung nhập vừa lúc là Trái Tim Vĩnh Hằng của hắc.

Tất nhiên Dạ Tiểu Lệ cảm nhận được hơi thở Hạo Nguyệt trong hắc, mà liên hệ thân thiết nhất của Long Hạo Thần với Hạo Nguyệt là tại đây, sau đó mới là tâm. Cách Dạ Tiểu Lệ dung nhập hoàn toàn khác với lực lượng huyết mạch Hạo Nguyệt.

Hạo Nguyệt chìm đắm trong linh đan của Long Hạo Thần, lực lượng là đơn độc. Mà Dạ Tiểu Lệ lực lượng tự nhiên trực tiếp dung hợp với Trái Tim Vĩnh Hằng của Long Hạo Thần, không để lại bất cứ lực lượng đơn độc nào khác bên ngoài.

Khoảnh khắc cô dung hợp thì Long Hạo Thần lập tức cảm nhận được. Hắc biết, Dạ Tiểu Lệ lấy cách này dung hợp với mình, không thể nghi ngờ là tăng phúc rất lớn cho mình. Nhưng vậy là mới rồi đề nghị của hắc bị cô hoàn toàn phủ quyết. Lấy cách này dung hợp với mình thì trừ phi mình chết đi, nếu không Dạ

Tiểu Lệ vĩnh viễn không có khả năng thoát khỏi thân thể của hắn, thì tất nhiên không giống như Nhã Đình nhập vào thân thể người trở thành một nhân loại.

Giọng Dạ Tiểu Lệ vang lên trong đầu Long Hạo Thần.

‘Long Hạo Thần, ta không nghĩ kêu người chủ nhân, gọi người là ca ca đi. Ta không muốn trở thành nhân loại. Giữa nhân loại các người cũng có rất nhiều chuyện lừa dối nhau. Làm nhân loại có lẽ sẽ đem đến nhiều phiền phức hơn cho ta, đó không phải điều ta muốn. Giây phút vừa rồi, ta đã biết cảm giác hạnh phúc với mình là gì. Cảm giác hạnh phúc của ta chính là ở bên cạnh người, có thể cảm nhận người che chở, quan tâm, còn có bảo vệ ta. Với ta mà nói thế đã đủ rồi. Lúc trước Ma Thần Hoàng đã nói với ta, nếu ta có thể trở thành thần vị của y, y sẽ mang ta đi kiến thức thế giới nhiều sắc màu. Ta tin tưởng người cũng sẽ làm được. Theo người, ta không hối hận. Từ nay về sau, ta chính là trí tuệ linh lô của người, cũng là em gái của người nha, người phải bảo vệ cho ta đó! Hi hi.’

Màu xanh biếc bắt đầu tỏa ra từ ngực Long Hạo Thần, từ từ chảy hướng toàn thân. Linh lực Long Hạo Thần đã đột phá cấp chín bậc năm lần nữa tăng lên, tốc độ tăng không nhanh nhưng rất ổn định, hơn nữa thân thể Long Hạo Thần cảm nhận được nóng bức không ngừng xuất hiện, thân thể hắn đang bị hơi thở sinh mệnh đậm đặc ôn dưỡng.

Dạ Tiểu Lệ không nghe theo đề nghị của Y Tư Đốn vương, mà đem mình và Long Hạo Thần dung hợp sinh ra lực lượng cùng tăng phúc nội, ngoại linh lực của hắn. Bắt đầu từ bây giờ, cô chính là một phần thân thể của Long Hạo Thần, đương nhiên hy vọng hắn càng mạnh hơn. Có sự sống của cô dung nhập, không chỉ khiến ngoại linh lực của Long Hạo Thần tăng lớn, cũng tăng tuổi thọ cho hắn, điều này thì Long Hạo Thần không hề biết.

Thực lực của Dạ Tiểu Lệ không mạnh, nhưng cô có được là linh hồn của thần và một phần sức mạnh. Sự tinh thuần đó lại có sự sống thuần túy kèm theo, ít nhất có thể khiến thọ mạng Long Hạo Thần kéo dài ngàn năm.

Hơi thở sinh mệnh chảy xuôi trong người Long Hạo Thần, lan tràn. Hắn mở ra toàn thân, cảm nhận sinh mệnh dung nhập mang đến vui sướng.

Lúc này lòng hắn đột nhiên có chút linh ngộ, linh ngộ về Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.

Ba cường giả trong Vĩnh Hằng Linh Vực từng nói với hắn, cái tên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa chính là Sáng Thế Thần tự thân đặt.

Cái gì gọi là vĩnh hằng? Cái gì gọi là sáng tạo? Sáng tạo là cái gì?

Trong phù điêu của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, dường như đã sớm cho ra đáp án. Sáng tạo là mặt đất, là thiên nhiên, là sinh mệnh, là trời trăng sao. Tất cả sáng tạo này lại là vì sao? Vì kéo dài sinh mạng.

Sáng tạo sinh mạng mới là ẩn ý của vĩnh hằng. Còn lại tất cả sáng tạo đều là phô đường cho sáng tạo sinh mệnh.

Đối với vĩnh hằng và sáng tạo, có lẽ mỗi người có cách giải thích khác nhau, giờ phút này, Long Hạo Thần có linh ngộ của mình.

Trái Tim Vĩnh Hằng đập chậm lại, sự sống nhu hòa ở trong người hắn chảy xuôi. Nếu lúc này có người nhìn thấu trong thân thể Long Hạo Thần, chắc chắn sẽ vô cùng chấn kinh. Bởi vì trong lồng ngực Long Hạo Thần đang sinh trưởng ra một trái tim.

Trái Tim Vĩnh Hằng không phải là một trái tim chân chính, đó là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư lấy thể chất con trai quang minh trước kia của mình và cả đời tu luyện lực lượng quang minh dung hợp một chỗ, lại thông qua tự mình tu luyện ma pháp vong linh hiểu về nhân thể hình thành linh lực trái tim.

Trái Tim Vĩnh Hằng có được tất cả cơ năng trái tim nhân loại, thậm chí mỗi một mạch máu huyết quản cũng giống hệt. Hơn nữa năng lực của nó có thể kéo dài trên ngàn năm, chỉ cần tu vi Long Hạo Thần còn

đó là Trái Tim Vĩnh Hằng sẽ không ngừng đập, hơn nữa sẽ khiến Long Hạo Thần biến cường thêm, vì giao cho hắn nhiều lực lượng hơn nữa.

Dù sao Y Lai Khắc Tư không phải là Sáng Thế Thần, y không có khả năng tay không sáng tạo ra trái tim giống hệt cái cũ của Long Hạo Thần.

Mà giờ phút này, điều kỳ diệu này đã xảy ra. Trong ngực Long Hạo Thần, huyết mạch bởi tác dụng của sự sống đang theo Trái Tim Vĩnh Hằng lấy linh lực mô phỏng ra huyết mạch thật sự mọc ra một trái tim.

Đối với điều này thì Long Hạo Thần hoàn toàn không biết gì cả. Hắn không biết mình đang trải qua quá trình lột xác. Kỳ thực lúc Y Lai Khắc Tư cứu sống hắn không hề nói cho hắn biết, từ ý nghĩa nào đó, Long Hạo Thần coi như là một sinh vật vong linh biến dị. Nhân loại không có trái tim thì còn gọi là con người không? Chẳng qua Long Hạo Thần không biết, Y Lai Khắc Tư cũng không nói rõ, thêm vào Quang nguyên tổ tinh thuần của hắn, ai cũng không nghi ngờ điều này. Không thể không nói Y Lai Khắc Tư sáng tạo ra Trái Tim Vĩnh Hằng thần kỳ cỡ nào, có thể nói là đỉnh cao tác phẩm tuyệt đối từ trước đến nay chưa từng có của vong linh pháp sư.

Nhưng tác phẩm có đỉnh cao cỡ nào thì rốt cuộc thuộc về vong linh, lúc Y Lai Khắc Tư tự tịnh hóa mình có chút đặc ý. Con trai quang minh duy nhất lớn lên cuối cùng trong người có kết tinh tâm huyết cả đời y!

Nhưng bây giờ thì khác, Dạ Tiểu Lệ dung nhập khiến hơi thở sinh mệnh của Long Hạo Thần tăng cực cao, cứ thế thì cũng lộ ra vấn đề hắn không có trái tim thật sự. Dạ Tiểu Lệ dung nhập vào người hắn, sự sống tất nhiên đem nó xem thành vết thương, bắt đầu tự chữa trị.

Nếu không có Trái Tim Vĩnh Hằng thì sự chữa trị này không khả năng thành công. Bởi vì trong quá trình chữa trị Long Hạo Thần đã sớm chết, không có trái tim đập nữa, chữa trị hoàn mỹ cỡ nào thì có tác dụng gì đâu?

Nhưng tình huống hiện tại rất đặc biệt, Trái Tim Vĩnh Hằng đang đập, trái tim mới tinh dần sinh ra trong lúc Long Hạo Thần lĩnh ngộ sinh mệnh và sáng tạo.

Ánh sáng nhạt lấp lóe, trên mặt Long Hạo Thần lộ nụ cười nhu hòa. Hắn chỉ cảm thấy thân thể thật ấm áp, dường như Trái Tim Vĩnh Hằng đập càng vững vàng, thế nhưng hắn không hay biết Trái Tim Vĩnh Hằng đang dung hợp với trái tim mới sinh. Mỗi một huyết quản đều đang hấp thu lực lượng của Trái Tim Vĩnh Hằng.

Sáng tạo sinh mệnh là kỳ diệu nhất. Tuy Dạ Tiểu Lệ cảm nhận sự nguy hiểm này nhưng đang dung hợp với hắn, không thể giao lưu được, chỉ còn cách cố hết sức bảo vệ sự sáng tạo này.

Y Tư Đốn vương yên tĩnh canh giữ bên cạnh hắn. Bây giờ gã đã là người bảo vệ Long Hạo Thần, cũng cảm nhận được trên người hắn tỏa ra hơi thở thần kỳ đó. Sự sống nồng đậm khiến gã sinh ra cảm giác thân thiết rất mạnh.

Dần dần ánh sáng xanh biến càng yếu, đều tập trung ở ngực Long Hạo Thần. Cả người hắn cho loại cảm giác thay da đổi thịt, mọi thứ trên người hắn biến càng trong suốt, có sức sống hơn.

Ánh sáng xanh ở ngực nhẹ dao động, đó là nhịp tim của hắn, trái tim mới tinh hình thành đầy đủ trong lồng ngực, hoàn mỹ kết hợp với Trái Tim Vĩnh Hằng. Đây đương nhiên là trái tim mạnh nhất trước giờ của nhân loại.

Dạ Tiểu Lệ mệt mỏi ngủ say trong ngực Long Hạo Thần. Làm trí tuệ linh lô, tất cả lực lượng dung hợp của cô đến cuối cùng đều dành cho trái tim này.

Tỉnh lại từ linh ngộ, Long Hạo Thần bản năng nâng lên tay phải ấn ngực mình. Trong ngực cảm giác thoải mái khó tả, dường như Trái Tim Vĩnh Hằng đập yếu hơn trước nhưng không gây ra cảm giác gì với thân thể hắn. Cùng lúc đó, hắn có thể cảm giác được ý niệm Dạ Tiểu Lệ ngừng ở vị trí ngực của hắn, chỉ là không biết tại sao rơi vào ngủ say. Có lẽ đây chính là di chứng sau khi dung hợp linh lô.

Nhưng khiến Long Hạo Thần kinh ngạc là hắn cảm giác rõ ràng mình và Dạ Tiểu Lệ đã hoàn thành dung hợp. Tuy nhiên, lúc trước từng cảm nhận được nội, ngoại linh lực trong quá trình tăng lên dường như không có dấu hiệu thăng.

Tất cả giống hệt như trước.

Nhưng rất nhanh hần nhẹ nhõm ra. Khoảng thời gian này có thể nói là tu vi của hần tăng vọt tựa suối phun, cứ tăng mãi thì không tốt lắm. May mắn có linh ngộ vừa rồi, khiến cảnh giới của hần tăng lên, ít nhất sẽ không vì tăng tu vi quá nhanh mà thiếu vững chắc.

Chào hỏi Y Tư Đồn vương xong Long Hạo Thần lựa chọn quay về. Làm chủ nhân Vĩnh Hằng, hần có thể tùy ý ra vào Vĩnh Hằng Linh Vực.

Thế giới đỏ và đen lại hiện ra trước mắt, có lẽ vì lực lượng tịnh hóa của Thái Nhi quá mạnh, bây giờ không khi nơi đây trong lành hơn nhiều, chỉ là không biết có thể kéo dài bao lâu.

Bao gồm Hạo Nguyệt bên trong, mọi người đều chờ trên ngọn đồi nhỏ lúc trước nó tiến hóa. Long Hạo Thần quay về khiến mọi người trợn to mắt.

Lóe người, Long Hạo Thần đã tới trước mặt đồng bạn. Ánh mắt đầu tiên hần nhìn hướng Hạo Nguyệt.

Lúc này khí thế của Hạo Nguyệt đã ổn định, ý niệm hủy diệt khủng bố thu lại, ít nhất thì nhìn bề ngoài không có cảm giác gì. Nếu không thì những người Quang Chi Thần Hi không khả năng ở cạnh nó.

Tám cái đầu to từ từ ngẩng lên, chòng lên trước mặt Long Hạo Thần, nhìn khá là buồn cười. Nhưng các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi trước đó đã thấy thực lực khủng bố của Hạo Nguyệt thì không ai cười cả. Họ còn nhớ rõ Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ, Vu Yêu Vương cường đại là thế mà không có chút sức phản kháng trước mặt nó, chớp mắt đã bị áp chế hoàn toàn. Nếu không phải Long Hạo Thần ra tay thì sợ là hai vị vua đã chết dưới đòn công kích của Hạo Nguyệt.

Long Hạo Thần nâng tay sờ hai cái đầu mới sinh, nhìn cái đầu sắc ám kim, nói.

“Năng lực của ngươi chắc là sắt thép, vậy sau này gọi ngươi là Tiểu Kim. Còn về ngươi...” Ánh mắt hần chuyển hướng cái đầu có tia chớp xanh hình cầu, nói. “Kêu ngươi là Tiểu Lôi đi.”

“Grao!” Được Long Hạo Thần đặt tên, Tiểu Kim và Tiểu Lôi tỏ ra rất hưng phấn, thò đầu cọ đến cọ đi trên người Long Hạo Thần, rất là thân thiết.

Cảm nhận cảm tình sâu nặng của Hạo Nguyệt đối với mình, lúc trước trong lòng Long Hạo Thần trôi lên lo âu cũng biến mất.

Thái Nhi nói.

“Hạo Thần, Dạ Tiểu Lệ xảy ra chuyện gì?”

Long Hạo Thần nhíu chặt mày, nói.

“Chỉ sợ chúng ta phải trước tiên đối đầu với Ma Thần Hoàng.”

Tiếp theo hần kể lại lúc trước mình tới Mộng Huyền Thần Điện nhìn thấy cái gì.

Trước khi Long Hạo Thần truyền tống thì không hề biết Dạ Tiểu Lệ gặp nguy hiểm tính mạng là do Ma Thần Hoàng. Trước mắt nhân loại còn chưa chuẩn bị đầy đủ, mà Ma Thần Hoàng chính mắt nhìn thấy hần, xem quyết tâm của Ma Thần Hoàng từng muốn giết hần thì chắc chắn sẽ có hành động.

Tư Mã Tiên oán giận nói.

“Bình đến tướng ngăn, nước đến đất chặn. Nếu ma tộc dám phát động thánh chiến, ai thắng còn chưa nhất định.”

Bây giờ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không còn là Săn Ma Đoàn số sáu mươi bốn cấp suất ở trận thánh chiến năm năm trước. Bây giờ họ đã có thực lực đối kháng chủ lực ma tộc.

Mọi người đều ôm cục nghẹn lâu rồi.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Cũng chỉ có thể như thế. Chúng ta quay về đi, phải sớm chuẩn bị mới được.”

Hắn vừa mới dứt lời, kẻ thứ nhất phản ứng không ngờ là Hạo Nguyệt. Chỉ thấy Hạo Nguyệt toàn thân dâng lên sương mù tím mông lung, không đợi Long Hạo Thần kinh ngạc thì thân thể nó nhanh chóng thu nhỏ lại, trong chớp mắt đã biến mất.

“Hạo Nguyệt?” Long Hạo Thần kinh ngạc kêu nó một tiếng.

Ngay lập tức, một thân hình to cỡ bàn tay đột nhiên vọt tới trước mặt hắn, vỗ đôi cánh nhỏ lắc lư.

Long Hạo Thần có cảm giác đỡ khóc đỡ cười, vật nhỏ cỡ bàn tay lại là Hạo Nguyệt, chẳng qua là Hạo Nguyệt bản thu nhỏ.

Vươn ra tay phải để Hạo Nguyệt đáp xuống lòng bàn tay mình, tám cái đầu không ngừng lắc lư, truyền đến cảm xúc hưng phấn tới Long Hạo Thần, hiển nhiên nó rất đắc ý năng lực thu nhỏ của mình, tựa như đứa con nít được đến món đồ chơi.

Nhẹ sở nó, Long Hạo Thần cười nói.

“Vây cũng tốt, ít nhất người ở bên cạnh ta tiện hơn nhiều. Hoàn thành lần tiến hóa này xong, chắc sau này người không cần quay về nơi đây nữa.”

Ánh sáng bạc của Thuần Thiểm Vực lại lần nữa xuất hiện ở dưới chân các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Ánh sáng tím vàng chợt lóe, xé hư không rời đi.

Mãi đến khi họ biến mất chừng hai tiếng đồng hồ, phía xa vài bóng người từ từ xuất hiện nhìn sang, Hỏa Hồn trong mắt chúng tràn ngập cảm xúc phức tạp.

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi trở về khiến Long Tinh Vũ quá đỗi vui mừng. Tất nhiên lần này y không lo lắng như vậy, Long Hạo Thần đã được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận thì sẽ không dễ dàng gặp nguy hiểm.

Đang lúc y chuẩn bị đem hôn nhân Long Hạo Thần và Thái Nhi, các đôi tình nhân trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vào hành trình thì Long Hạo Thần cho biết Ma Thần Hoàng rất có thể sẽ phản ứng lại, việc vui không thể không lùi.

Long Hạo Thần lập tức viết lá thư khiến Kỵ Sĩ Thánh Điện chuyển giao cho tổng bộ Liên Bang, cùng lúc đó, nhanh chóng triệu tập cao tầng Kỵ Sĩ Thánh Điện bàn bạc đối sách. Tuy ma tộc trong thời gian ngắn không khả năng lần nữa phát động thánh chiến, nhưng chắc chắn chúng sẽ có cách khác. Long Hạo Thần còn đoán được nếu Ma Thần Hoàng phát động thánh chiến thì sẽ chỉ hướng mục tiêu gì.

Ma tộc, Ma Đô, Ma Hoàng cung.

Chính điện.

Ma Thần Hoàng ngồi trên ghế cao, lưng tựa lưng ghế to lớn. Đỉnh lưng ghế cao là một cái đầu rồng khổng lồ, đôi mắt là hai bảo thạch đỏ tỏa ra ánh sáng âm u.

A Bảo mặc áo dài đen hoa quý yên lặng đứng cạnh Ma Thần Hoàng, ánh mắt y lạnh lùng nghiêm trọng, mắt không động dấy, dường như trong đầu y không có bất cứ suy nghĩ gì.

Cả tòa chính điện tĩnh đến cây kim rơi có thể nghe thấy. Yên tĩnh đến không có một hạt bụi. Nhưng kỳ thực bên dưới đứng năm ma thần.

Ma thần đứng trước nhất có mái tóc tím dài rũ xuống, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt tím, còn có khí chất đặc biệt, cho người mỹ cảm kỳ lạ. Chính là Nguyệt Ma Thần, A Gia Lô Tư.

Bên cạnh A Gia Lô Tư là Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc. Bình thường Ngõa Sa Khắc trầm ổn thông minh chẳng biết tại sao cảm xúc hôm nay rõ ràng hơi bất an, dường như dự đoán được cái gì.

Sau lưng chúng còn có ba ma tộc, chính là trong năm trụ cột lớn của ma tộc, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, và xếp hạng sáu trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát.

Năm ma tộc bị Ma Thần Hoàng sai người mời đến, còn chưa biết xảy ra chuyện gì. Nhưng mới vào Ma Thần cung thì chúng cảm giác được áp lực chưa từng có. Áp lực khủng bố như thế khiến cường giả có tu vi cỡ chúng còn cảm thấy khó thở, ngực như bị cái chùy đập vào.

Ma Thần Hoàng ngồi trên bảo tọa thần hoàng trông thì rất bình tĩnh, nhưng từ khi chúng đi vào chính điện tới nay đã qua một tiếng đồng hồ, Ma Thần Hoàng vẫn giữ bộ dạng như lúc chúng mới tới, chỉ là cảm giác áp lực trong không khí biến ngày càng mãnh liệt.

Năm ma tộc này đi theo Ma Thần Hoàng ít nhất hơn ba trăm năm. Chúng đều biết rằng Ma Thần Hoàng nhìn càng bình tĩnh, im lặng thì cảm xúc càng dao động dữ dội.

Năm ma tộc không dám đối diện nhau, tranh thủ suy đoán ý nghĩ của người khác, chỉ đứng thẳng đó, hơi cúi đầu, lặng yên chờ.

Bình thường Ma Thần Hoàng nhìn hiền hòa, nhưng nếu thật sự tức giận thì ma tộc không thể chịu đựng sự khủng bố đó. Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp còn nhớ rõ, khoảng ba trăm sáu mươi năm trước, Ma Thần Hoàng một lần giận dữ thay đổi cục diện Ác Ma tộc của chúng. Tử Linh Ma Thần nguyên bản bị Ma Thần Hoàng trực tiếp giết chết, mới để gã kế thừa địa vị ma thần này!

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

604. Chương 275: Sinh Mệnh Dự Ngôn

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Sự bình tĩnh của Ma Thần Hoàng rốt cuộc bị đánh vỡ. Y chậm rãi nâng lên tay phải, rơi xuống tay vịn bảo tọa thần hoàng.

Chỉ một động tác đơn giản như thế mà đã hấp dẫn ánh mắt mọi người nhìn chăm chú. Năm ma thần có mặt bản năng nhìn Ma Thần Hoàng, nhìn thấy một đôi mắt sâu thẳm tựa như biển đêm. Năm người cùng đánh rùng mình, nổi sợ hãi và run rẩy trong lòng càng mãnh liệt.

A Bảo đứng cạnh Ma Thần Hoàng thì có cảm giác hoàn toàn khác. Vài năm nay tu vi của y có thể nói là tăng vọt, gần như mỗi năm đều tăng cao, chính y cũng cảm thấy dường như cách cảnh giới của phụ thân ngày càng gần.

Nhưng mới rồi, trong một tiếng đồng hồ Ma Thần Hoàng im lặng, A Bảo biết mình sai rồi. Bởi vì y bỗng rõ ràng cảm nhận được khoảng cách giữa mình và phụ thân vẫn như trên trời và dưới đất, tựa đom đóm và ánh trăng.

Ma Thần Hoàng chậm rãi đứng lên khỏi bảo tọa thần hoàng, nhìn qua thì y không khác gì người thường, vẫn dùng đôi tay chống tay vịn từ từ đứng lên. Nhưng khi y đứng lên thì năm ma thần bên dưới gần như cùng lúc quỳ gối xuống đất, cung kính hô.

“Bệ hạ!”

Ma Thần Hoàng dưới loại trạng thái này tuyệt đối sẽ không xưng huynh gọi đệ với chúng. Mà là thiết huyết vô tình, tu hoành vô địch, đế vương ma tộc.

“Ngõa Sa Khắc, người đứng lên.” Vang lên giọng bình tĩnh của Ma Thần Hoàng.

Đôi tay y chấp sau lưng, ánh mắt ngày càng sáng ngời nhìn hướng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Thân thể Ngõa Sa Khắc bản năng run rẩy, sau mới chậm rãi đứng dậy, vẫn cúi đầu, cung kính nói.

“Bệ hạ.”

Ma Thần Hoàng cười. Nụ cười của y nhìn thật hiền hòa, thậm chí là có chút dịu dàng. Y chậm rãi từ trên đài cao có bảo tọa thần hoàng bước xuống dưới.

Gần như khi Ma Thần Hoàng bước ra một bước thì người Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc run một cái, áp lực này cực kỳ áp chế tinh thần y.

Mãi đến khi đi tới trước mặt Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thì Ma Thần Hoàng mới dừng bước. Vị tiên tri ma tộc trước mặt y không tự giác khẽ run.

“Có phải là đã dự cảm được cái gì?” Ma Thần Hoàng cười khẽ hỏi.

Ngõa Sa Khắc không hé răng, y không dám ra tiếng. Bởi vì giây phút y bước vào chính điện Ma Hoàng cung thì đã cảm nhận được một tia tử khí, tia tử khí này đến từ người y, làm sao y không sợ cho được?

Ma Thần Hoàng nhàn nhạt nói.

“Chỉ không biết người có dự đoán đúng không. Người đoán xem, hôm nay sống sót rời khỏi đây hay chết tại chỗ?”

“Bệ hạ!” Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư vẫn quỳ gối một bên kinh sợ biến sắc, bản năng ngẩng đầu hét to một tiếng.

Cảm tình giữa y và Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc là sâu đậm nhất, không ngờ cơn giận của Ma Thần Hoàng hôm nay là đối với Ngõa Sa Khắc. Nhưng y không thể tưởng tượng nổi Tinh Ma Thần đã làm cái gì, khiến Ma Thần Hoàng mấy trăm năm chưa xuất hiện lửa giận bùng phát trong hôm nay.

“Câm mồm!” Ma Thần Hoàng lạnh lùng quát một tiếng, nâng lên chân phải, nhanh như chớp đập vào vai Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư.

Thoáng chốc thân thể A Gia Lôi Tư tựa như đạn pháo bay ra ngoài, đánh vào vách chính điện Ma Hoàng cung, phát ra tiếng chấn, mảnh đá vỡ rơi xuống cùng thân thể Nguyệt Ma tộc.

Ma Thần Hoàng đá một cước kinh sợ Tử Linh Ma Thần, Địa Ngục Ma Thần và Hùng Ma Thần. Cả ba quỳ rạp, không có can đảm ngẩng đầu lên.

Chúng biết Ma Thần Hoàng tin cậy nhất, có quan hệ tốt nhất chính là Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần. Hơn nữa luôn lấy huynh đệ với hai ma thần xếp hạng hai, ba. Hôm nay không biết ra biến cố gì mà Ma Thần Hoàng nổi giận với Tinh Ma Thần, còn trở mặt với Nguyệt Ma Thần. Nên biết rằng Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần ở trong ma thần có địa vị cực kỳ quan trọng, đứng sau Nghịch Thiên Ma Long tộc của Ma Thần Hoàng!

Nhưng dù Nguyệt Ma Thần bị một cước đá bay, lúc này không có chút ý phản kháng. Sau khi rơi xuống đất lại quỳ lên, không dám ra tiếng nữa.

“Ngẩng đầu lên, nhìn ta.” Ma Thần Hoàng lạnh lùng nói.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc từ từ ngẩng đầu, trong mắt chỉ có chua xót. Y cảm giác rõ ràng trong người Ma Thần Hoàng là sát ý điên cuồng.

Y là Đại Dự Ngôn Sư, là tiên tri của ma tộc, nhưng coi như là năng lực dự ngôn của y cũng không có tác dụng gì với Ma Thần Hoàng. Bởi vì trong ma tộc, không ai so với y càng biết rõ Ma Thần Hoàng đã vượt qua tất cả trong thế giới này, đạt tới cảnh giới khác. Năm đó khi Ma Thần Hoàng hoàn thành đột phá, y ở ngay bên cạnh, chính mắt chứng kiến Ma Thần Hoàng đột phá nghịch thiên. Càng biết rõ vị Ma Thần Hoàng này chính là cường giả mạnh nhất từ trước giờ của ma tộc. Bất cứ ma tộc nào muốn phản kháng y đều chỉ là trò cười.

Nhìn Ngõa Sa Khắc trước mặt, Ma Thần Hoàng chậm rãi nói.

“Ngõa Sa Khắc, ta tin tưởng người như vậy, cho đến nay luôn đem người thành trợ tá đắc lực. Vì tộc ta, người luôn làm hết sức. Nhưng người có biết, làm tiên tri tộc ta, một lần sai lầm của người sẽ chôn vùi tương lai tộc ta không?”

Giọng y không cao nhưng thốt ra từng lời thì trên người Tinh Ma Thần sẽ lóe một tầng sáng da cam. Khi câu hỏi kết thúc, miệng mũi Ngõa Sa Khắc có máu da cam chảy ra. Tuy Ma Thần Hoàng không trực tiếp ra tay với y, nhưng thì triển thủ đoạn còn khủng bố hơn Nguyệt Ma Thần nhiều, đó là thương tổn từ linh hồn.

Ngõa Sa Khắc cười khỏ, nói.

“Nếu ta không đoán sai thì chắc là bởi vì tin tức hơn một tháng trước. Bệ hạ đã chứng thực tin tức đó rồi?”

Ma Thần Hoàng gật đầu, trong mắt không còn bình tĩnh, khí lạnh điên cuồng tuôn trào.

“Không sai, hần còn sống. Cho ta biết, vì cái gì?”

“Không, không thể nào!” Ngõa Sa Khắc thất thanh nói. Lúc này dường như y đã quên Ma Thần Hoàng khủng bố.

“Không thể nào? Chẳng lẽ ta chính mắt thấy còn có sai? Hần chẳng những xuất hiện, còn ngăn cản ta bắt thần vị tự nhiên, nói chuyện với ta. Tại nghe là giả, mắt thấy mới là thực. Người còn có gì để nói?”

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc hít sâu, nỗi sợ hãi nơi đáy mắt đột nhiên biến mất, còn lại là một loại biểu tình đặc biệt.

“Bệ hạ, ta không sai. Dự ngôn của ta cũng sẽ không sai. Lúc đó hần đã chết rồi, ta từng nhiều lần cảm giác hơi thở sinh mệnh của hần, vì điều này nhiều lần tiên tri, kết quả giống nhau. Dự ngôn đối với một người không thể nào sai lầm.”

Ma Thần Hoàng nheo mắt.

“Nói vậy là ta nhìn lầm, nghe lầm?”

Ngõa Sa Khắc im lặng giây lát sau, dường như quyết định cái gì, mắt lóe sáng như ánh sao, nói.

“Chọc giận bệ hạ, ta biết kết cuộc của mình. Nếu đã vậy thì ta nguyện vì ma tộc làm một việc cuối cùng. Ta nguyện lấy sinh mệnh của mình hiến tế tiến hành dự ngôn hoàn nguyên. Mặc kệ hần sống hay chết, có hơi thở hần để lại lúc bị bệ hạ đánh chết, lấy mạng ta làm cái giá, chắc có thể thấy nguyên nhân tại sao hần còn sống.”

“Không được! Không được!” Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nhao người lên đi tới trước mặt Ma Thần Hoàng, quỳ tại đó, khỏ sở cầu xin. “Bệ hạ, từ khi Ngõa Sa Khắc trở thành Tinh Ma Thần đã trả giá rất nhiều cho tộc ta, ngài không niệm công lao cũng nghĩ tới khỏ lao chứ. Thần nguyện dẫn tộc ta đánh lên Liên Minh Thánh Điện, bắt Long Hạo Thần tới trước mặt ngài, mặc kệ ngài xử lý!”

Nghe tới ba chữ Long Hạo Thần, A Bảo đứng cạnh bảo tọa thần hoàng người đột nhiên cứng đờ, hốc mắt tối đen bỗng lóe tia sáng tím rực rỡ, sát khí lạnh liệt bùng phát.

“Người?” Ma Thần Hoàng hừ lạnh. “Bây giờ người có phải là đối thủ của hần hay không thì rất khó nói. Tốt, Ngõa Sa Khắc, ta sẽ cho người một cơ hội, bây giờ người có thể bắt đầu.” Nói xong y nâng lên chân trái, lần nữa một cước đá bay Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư. Cùng lúc đó, một đoàn sáng tím hóa thành bọt khí phong ấn A Gia Lôi Tư vào trong, khiến y không thể phát ra thanh âm.

Nhìn Ma Thần Hoàng quay trở về bình tĩnh, đáy mắt Ngõa Sa Khắc xẹt qua tia tuyệt vọng. Y biết, đã không còn khả năng khác. Trừ Nguyệt Ma Thần ra, ba ma thần khác chỉ quỳ tại đó, không nói một câu.

Trên mặt Ngõa Sa Khắc lộ nụ cười thảm, chậm rãi quỳ xuống trước mặt Ma Thần Hoàng.

“Xin bệ hạ nghĩ tình ta vì tộc mình mà đừng quên che chở tộc nhân của ta.”

Phong Tú lạnh lùng nhìn y.

“Bắt đầu đi.”

Ngõa Sa Khắc không nghe được đáp án mong muốn, ánh mắt ngơ ngác, đứng dậy đi hướng lối vào đại điện. Khi đi qua ba ma thần quỳ rạp tại đó thì bước chân hơi dừng lại, tiếp tục tiến lên mười bước mới ngừng.

Ánh sáng da cam dần biến mạnh trong khi y đi qua, khi bước chân y dừng lại thì đã biến vô cùng sáng ngời.

Ma Thần Hoàng vung tay áo, linh lực cường đại quét bay Tử Linh Ma Thần, Địa Ngục Ma Thần và Hùng Ma Thần. Ba ma thần té một bên, cam như hến.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư căng thẳng, nhưng không dám trực tiếp tránh thoát phong ấn của Ma Thần Hoàng. Nếu không thì chắc chắn y sẽ bị giận chó đánh mèo. Ma Thần Hoàng có thể xuống tay với Tinh Ma Thần, chưa chắc buông tha cho y.

Đôi tay Ngõa Sa Khắc từ từ giang hai bên người, lòng bàn tay hướng lên trên, xuất hiện một quả cầu thủy tinh sắc da cam. Thanh âm trầm thấp niệm chú ngữ bắt đầu vang lên, ánh sáng da cam nồng đậm từ từ dâng lên quanh người.

Ma Thần Hoàng vẫn lạnh lùng nhìn y, ánh mắt lạnh như băng chẳng có chút thương hại.

Ngõa Sa Khắc ngâm xương chú ngữ từ trầm thấp dần biến cao vút. Ánh sáng màu da cam nồng đậm hóa thành ngọn lửa.

Đó là ngọn lửa rất lạ, quần áo của Ngõa Sa Khắc dần bốc hơi trong lửa, thiêu đốt, thân thể y bắt đầu biến trong suốt, sáng ngời.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư đã nhắm mắt lại, đây là Ngõa Sa Khắc dùng thiêu đốt sự sống làm cái giá dự ngôn! Cũng là dự ngôn mạnh nhất của Tinh Ma Thần, so với lần trước y sử dụng Đại Dự Ngôn Thuật thì còn cao hơn một bậc. Một khi sử dụng Sinh Mệnh Dự Ngôn thì không thể thay đổi được, nhất định sẽ tiêu hao hết tất cả sự sống của người sử dụng, nhưng hiệu quả tiên tri cũng là tốt nhất, gần với sự thực nhất.

Ngõa Sa Khắc từ từ xoay người lại, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ. Thanh âm ngâm xương cao phút ngừng lại vào giây phút y xoay người. Đôi mắt Ma Thần Hoàng, y học ra búng máu. Ngọn lửa da cam vốn bùng cháy dữ dội chớp mắt tăng vọt, hóa thành cột sáng da cam bay lên đến năm mét.

Trong chính điện Ma Hoàng cung bắt đầu xuất hiện một loại hơi thở quái lạ. Cường giả ma tộc có mặt đều cảm giác được ý thức của mình biến hoảng hốt, dù là Ma Thần Hoàng cũng không ngoại lệ.

Tinh Ma Thần đốt cháy ngọn lửa sự sống, lực lượng linh hồn đã tăng tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Những người có mặt đều là lần đầu tiên trông thấy Sinh Mệnh Dự Ngôn, chỉ có Tinh Ma Thần các đời mới có thể sử dụng. Trong lịch sử ma tộc, thứ này chỉ xuất hiện hai lần. Dù sao nó là tiên tri lấy mạng của Tinh Ma Thần làm cái giá!

Cột sáng da cam dần biến thành màn sáng hiện trên không trung chính điện Ma Hoàng cung. Quang ảnh hư ảo đầu tiên là hình lốc xoáy sau đó dần rõ ràng.

Hình ảnh hiện ra là lúc trước Ma Thần Hoàng đánh chết Long Hạo Thần. Trái tim Long Hạo Thần bị xuyên qua, chậm rãi ngã xuống đất. Sau đó Thái Nhi cùng các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi mang xác hân rời khỏi tháp Tinh Ma, nhanh chóng rời đi.

Hình ảnh theo đám Long Hạo Thần ra ngoài hoang vắng, Dạ Tiểu Lệ xuất hiện, nói gì đó với Thái Nhi, ngay sau đó xuất hiện hình ảnh Thái Nhi lấy Giai Diệu Vĩnh Hằng khỏi cổ Long Hạo Thần đeo trên người mình.

Nhìn thấy Dạ Tiểu Lệ, lông mày Ma Thần Hoàng nhíu lên. Nhưng khi y thấy Dạ Tiểu Lệ không giúp Long Hạo Thần chữa trị thì mất lộ nghi hoặc. Cho dù cô có là thân vị của Tự Nhiên Nữ Thần cũng không thể sống lại cái xác chứ.

Ngay lúc này, hình ảnh biến đổi, bắt đầu truyền tống. Thái Nhi mang theo mọi người chớp mắt hóa thành từng luồng sáng biến mất tại đất trống.

Màn sáng da cam lần nữa hiện hình lốc xoáy, thân thể Tinh Ma Thần thì run bần bật, dường như phải chịu đựng thống khổ gì dữ dội lắm.

Lốc xoáy da cam kéo dài chừng một phút đồng hồ mới hiện ra hình ảnh khác. Nhưng lần này hình ảnh biến mơ hồ hơn trước rất nhiều.

Một bảo tháp bảy tầng hiện ra trong hình ảnh. Nhìn thấy bảo tháp này, các cường giả ma tộc có mặt đều cảm nhận áp lực không tên đến từ linh hồn. Coi như là Ma Thần Hoàng cũng không tránh khỏi.

Hình ảnh phóng đại, chui vào trong tháp, sau đó xuất hiện tình hình Thái Nhi công xác Long Hạo Thần, dẫn theo Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi trèo lên trên.

Dù hình ảnh rất mơ hồ nhưng vẫn có thể nhận ra được mấy người Quang Chi Thần Hi quan trọng. Đặc biệt là Thái Nhi công xác Long Hạo Thần, dựa vào Lưỡi Hái Tử Thần đặc biệt của nàng để phân biệt.

Nhìn tới nơi này, sắc mặt Ma Thần Hoàng biến âm trầm. Long Hạo Thần chết rồi, Thái Nhi công xác hẳn truyền tống tới nơi đặc biệt như vậy, tất nhiên là vì sống lại hắn, nếu không thì cần gì làm vậy? Nhưng Ngõa Sa Khắc cứ nói với mình là Long Hạo Thần vốn không sống lại, thật là chết cũng không đáng tiếc.

Hình ảnh không ngừng biến đổi, dần xuất hiện tình hình chiến đấu, nhưng cũng vì thế mà càng mơ hồ. Khi Thái Nhi trèo lên đường lên trời thì trong hình ảnh chỉ có thể lờ mờ thấy sắc vàng.

Cửa ánh sáng vàng xuất hiện, Thái Nhi phóng vào trong. Ngay sau đó, hình ảnh biến rối loạn, đường nét hoàn toàn hư ảo.

Ngõa Sa Khắc hét lớn một tiếng, lần nữa phun ra búng máu da cam. Lần này người y không thể kiềm chế được run dữ dội, sự sống tuôn trào ra ngoài.

Có máu y giữ vững, đường nét dần ổn định, biến rõ ràng hơn. Một quan tài to lớn hiện ra trong tầm mắt các ma thần.

Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư xuất hiện. Không khí áp lực từ tận linh hồn các ma thần tăng lên đến đỉnh điểm.

“Vong linh pháp sư quang hệ?” Ma Thần Hoàng bật thốt.

Hình ảnh nhảy rất nhanh, xuất hiện hình ảnh trong tay Y Lai Khắc Tư ngưng tụ ra trái tim vàng. Tuy chỉ là trong khoảnh khắc nhưng vẫn bị Ma Thần Hoàng bắt giữ được. Ngay sau đó thì thấy ngực Long Hạo Thần không ngừng dâng lên ánh sáng vàng, nhấp nháy.

Khi hình ảnh biến đổi, đã là giây phút Y Lai Khắc Tư nắm Lưỡi Hái Tử Thần tịnh hóa bản thân.

Tiên tri của Ngõa Sa Khắc tới đây thì không thể kéo dài được nữa. Y cưỡng ép tăng mạnh Sinh Mệnh Dự Ngôn, khiến thời gian dự ngôn thuật giảm thấp nhiều.

Ánh sáng da cam dần tối đi, hình ảnh biến mất. Thân thể Ngõa Sa Khắc trong ánh sáng bao phủ không ngừng dung đưa.

“Hắn...không phải...nhân loại...hắn...là vong linh...thân thể...là vong linh...hắn đúng là...chết rồi...hắn...chết, Austin...Griffin...không khả năng...sống...Long Hạo Thần...thân thể chỉ là vong linh...chỉ là...vong linh...”

Giọng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc như khóc như than, đám ma thần nghe thấy quay đầu lại. Lúc này Ngõa Sa Khắc trông như lệ quỷ, toàn thân cháy đen. Y dùng sinh mạng của mình nói cho Ma Thần Hoàng biết, tiên tri của y không hề sai. Lúc đó Long Hạo Thần đúng là chết rồi, vẫn không sống lại. Hắn dùng thân thể vong linh sinh tồn. Hắn có được chỉ là trái tim một vong linh pháp sư cường đại mô phỏng.

Ánh mắt chất vấn cùng lúc bắn ra từ mắt các ma tộc rơi vào người Ma Thần Hoàng. Đặc biệt là Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, bởi vì giận dữ mà tay siết chặt.

Ngay lúc này, Ma Thần Hoàng nâng lên tay phải. Một đoàn sáng xanh biếc bay ra, rơi vào người Ngõa Sa Khắc.

Vầng sáng xanh nhu hòa quay quanh người Ngõa Sa Khắc, sự sống mạnh mẽ điên cuồng rót vào người y. Tiếng va chạm giòn vang êm tai không ngừng vang lên. Tựa như núi cao nước chảy, như cầm sắt hòa mình.

Hơi thở sự sống của Ngõa Sa Khắc rõ ràng đã xói mòn thể mà đang lấy tốc độ nhanh chóng mặt hồi phục lại. Thân thể lung lay ổn định lại.

Đây là lực lượng gì thế này? Đám ma thần tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Ngõa Sa Khắc. Cho dù Ma Thần Hoàng có mạnh hơn nữa thì y có là lực lượng hắc ám! Nhưng cái này rõ ràng là ma pháp sinh mệnh, cấp bậc còn cao như vậy, thậm chí có thể sánh ngang với cảnh giới ma pháp hắc ám của Ma Thần Hoàng!

Ma Thần Hoàng nhíu mày, y biết hôm nay mình hơi quá đáng. Dù y có quyền uy cao thượng hơn nữa trong ma tộc, Ngõa Sa Khắc cũng là ma thần xếp hạng thứ ba trong ma tộc, còn là tiên tri của ma tộc. Y không thể không lấy ra báu vật quan trọng này giữ mạng của Ngõa Sa Khắc, nếu không thì e rằng mấy ma thần trước mặt sẽ bất mãn với y.

Ma Thần Hoàng cởi xuống áo choàng đen hoa quý của mình, chậm rãi đi tới trước mặt Ngõa Sa Khắc. Nhìn thân thể Ngõa Sa Khắc tắm trong ánh sáng xanh biếc dần hồi phục sức sống, y thở dài một tiếng, nói.

“Quan tâm thì sẽ bị loạn, chuyện này là ta hiểu lầm người. Mỗi người các người đều hiểu Austin Griffin có ý nghĩa như thế nào đối với tộc ta rồi. Cũng vì thế nên ta mới tức giận. Ta có thể làm chính là cướp lại sinh mệnh đã mất của người. Tam đệ, hy vọng người hiểu cho ta.” Nói rồi y tự tay đem áo choàng khoác lên người Ngõa Sa Khắc.

Ánh sáng xanh biếc có hơi thở sinh mệnh quá mãnh liệt, chỉ một lát sau, Ngõa Sa Khắc không chỉ hồi phục sự sống bởi vì thi triển Sinh Mệnh Dự Ngôn, ngay cả dự ngôn thuật lúc trước tạo thành vết thương trên người cũng lành lặn lại. bỗng chốc trong lòng y rối bời, nhìn Ma Thần Hoàng trước mặt mình, không nói ra lời.

Ma Thần Hoàng vung tay, giải trừ phong ấn Nguyệt Ma Thần, xoay người, chậm rãi bước tới bảo tọa thần hoàng.

Sự sống của Tinh Ma Thần hồi phục khiến khó chịu trong lòng mấy vị ma thần nhanh chóng biến mất. Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư vội vàng đi tới bên cạnh Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, mặt lộ ý hỏi.

Ngõa Sa Khắc nhìn y thật lâu, trong mắt lộ ý cảm kích. Trong nhiều ma thần như vậy, mỗi tên đều từng chịu ơn của y. Làm tiên tri ma tộc, gần như mỗi ma thần đều từng tới cửa cầu y dự ngôn. Nhưng giây phút quan trọng, chịu lên tiếng nói thay cho y, thậm chí không tiếc chọc Ma Thần Hoàng tức giận thì chỉ có Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư. Chính có câu gặp hoạn nạn mới thấy chân tình. Tuy Ngõa Sa Khắc không nói cái gì, nhưng ánh mắt tràn ngập cảm kích đã nói rất nhiều điều cho Nguyệt Ma Thần.

A Gia Lôi Tư nháy mắt ra hiệu với y, Ngõa Sa Khắc nhẹ gật đầu, dùng áo choàng của Ma Thần Hoàng bọc thân thể, tiến lên mấy bước, cung kính quỳ gối xuống đất.

“Bệ hạ, thần, Ngõa Sa Khắc nhận tội với người. Long Hạo Thần đúng là còn sống, là năng lực Dự Ngôn Thuật của ta không đủ, mới khiến bệ hạ phiền não nhiều như vậy, xin bệ hạ trừng phạt.”

Ma Thần Hoàng có tính tình như thế nào, A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc biết rõ ràng. Tuy mới rồi Sinh Mệnh Dự Ngôn đã biểu thị Ma Thần Hoàng trách lầm Tinh Ma Thần, nhưng ai dám thật sự oán y? Dù trong lòng Ngõa Sa Khắc có giận cỡ nào thì mặt ngoài không thể lộ ra nửa phần, thậm chí còn phải che giấu cho Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng Phong Tú là cường giả số một ma tộc trong sáu ngàn năm qua, có địa vị như hôm nay tuyệt không chỉ dựa vào sức mạnh.

Vung tay lên, linh lực nâng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc dậy, Phong Tú thở dài nói.

“Đúng chính là đúng, sai chính là sai. Người vô tội, sai là tại ta. Nhưng ta tin tưởng người đã cảm nhận được hơi thở sinh mệnh vừa rồi có chỗ tốt với người, coi như là đại ca làm quà tạ lỗi người đi. Nó tên là Tinh Linh Nguyên Tuyền, chẳng những hồi phục sự sống của người, cũng sẽ tăng ít nhất năm trăm năm tuổi thọ. Bao năm qua người vì tiên tri cho tộc ta mà nhiều lần tổn thương căn nguyên, đây xem như trăm thay toàn tộc tạ ơn người. Hy vọng người đừng giận đại ca.”

Ngõa Sa Khắc cúi đầu, nói.

“Thần đệ không dám, cảm ơn bệ hạ ban thưởng.”

Ma Thần Hoàng nói.

“Ta biết các người rất bất mãn hành động vừa rồi của ta. Nhưng các người cũng nên biết rằng, Austin Griffin có ý nghĩa như thế nào với tộc ta. Không lâu trước đây, ta mượn cơ hội bề quan che mắt đám nhân loại ẩn trong đô thành, đi tới Mộng Huyền Thần Điện. Tự tay đánh chết Tinh Linh Long, còn phá hủy Mộng Huyền Thần Điện, Mộng Huyền Thiên Đường, định bắt một lũ thần hồn thần vị mà Tự Nhiên Nữ Thần để

lại nhân gian. Tinh Linh Long bị ta giết chết rồi để lại Tinh Linh Căn Nguyên và Tinh Linh Tâm. Tinh Linh Tâm đã bị thần hồn của Tự Nhiên Nữ Thần lấy đi, Tinh Linh Căn Nguyên rơi vào tay ta. Mắt thấy ta sắp thành công thì Long Hạo Thần xuất hiện, phá hủy kế hoạch của ta. Thực lực của hắn đã đủ uy hiếp ta, nhanh chóng cứu thần hồn Tự Nhiên Nữ Thần, khiến ta mất đi cơ hội chân chính trở thành thần.”

Nghe y nói vậy đám ma thần mới hiểu ra. Thì ra nguyên nhân Ma Thần Hoàng tức giận không chỉ vì Long Hạo Thần còn sống, Austin Griffin có khả năng tồn tại, còn bởi vì đại kế biến thành thần của y bị phá hủy.

Không thể nghi ngờ, sau khi thần vị Tự Nhiên Nữ Thần bị Long Hạo Thần cứu đi, Ma Thần Hoàng muốn có được được nó lần nữa gần như là nằm mơ.

Các ma thần có mặt tuy biết tu vi của Ma Thần Hoàng sâu không đo được, nhưng y chính miệng thừa nhận mình có khả năng thành thần thì đây là lần đầu tiên. Bỗng chốc áp lực vừa mới biến mất trong lòng các ma thần lần nữa xuất hiện.

Làm nhóm người mạnh nhất ma tộc, chúng biết rõ trở thành thần có ý nghĩa gì. Hèn chi mấy năm gần đây Ma Thần Hoàng không mấy để ý việc lớn trong tộc, thì ra bởi vì y thật sự đã đạt tới cấp bậc đó rồi.

Ma Thần Hoàng lạnh lùng nói.

“Long Hạo Thần còn sống nghĩa là có uy hiếp. Dù cho Austin Griffin đã chết thì bản thân hắn cũng đủ uy hiếp khả năng thống trị của chúng ta. Lần này gặp mặt, khi hắn và ta giao đấu, tu vi đã vượt qua cường giả mạnh nhất trong lịch sử nhân loại. Năm nay hắn mười hai mươi mấy tuổi mà thôi. Lại cho hắn thời gian và không gian thì tộc ta rất nguy hiểm. Bởi vậy, ta quyết định lần nữa phát động thánh chiến. Nhất định phải triệt để giết chết Long Hạo Thần, mặc kệ hắn là nhân loại hay vong linh.”

Không ai dám phản đối lời của Ma Thần Hoàng. Mặc dù đám ma thần biết rõ dưới tình huống không có Austin Griffin uy hiếp, Ma Thần Hoàng là muốn cướp lại thần vị mà thôi. Sao chúng dám nói thêm cái gì? Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc chính là vết xe đổ, mà có lẽ Ma Thần Hoàng không có Tinh Linh Căn Nguyên thứ hai.

“Nói đi, các người có đề nghị gì không?” Ánh mắt uy nghiêm của Ma Thần Hoàng quét qua đám ma thần bên dưới.

Đám ma thần nhìn nhau, không ai dám lên tiếng trước. Bởi vì tin tức này đến quá đột ngột.

Đúng lúc này, A Bảo đứng bên cạnh Ma Thần Hoàng bỗng mở miệng. A Bảo tiến lên hai bước, quỳ một gối trước mặt Ma Thần Hoàng.

“Phụ hoàng, nếu đã phải phát động thánh chiến, ta cho rằng lần này nhất định phải dốc hết sức đối phó. Lần thánh chiến trước đã tiêu hao quá lớn với tộc ta. Tuy nhân loại cũng giống vậy nhưng dù sao chúng ta không triệt để công phá quan ải của họ. Ta cho rằng lần này dù như thế nào thì chúng ta phải giết vào bên trong nhân loại, triệt để đả kích chúng. Tuy rằng không thể diệt tuyệt nhân loại, nhưng cũng phải đánh chúng thật đau, thậm chí là hủy diệt một, hai tòa Thánh Điện.”

Ma Thần Hoàng có chút mất kiên nhẫn nói.

“Hãy nói cụ thể đi, những lời nói nói suông không có chút tác dụng.”

“Cụ thể là ta cho rằng lần này chúng ta nên tập trung binh lực, tấn công một, hai quan ải của nhân loại. Lấy thực lực của tộc ta, chúng không thể nào ngăn cản được. Nếu mục đích lần này là vì tiêu diệt mà không phải áp chế, thì đả kích phải tàn nhẫn chút. Ta nguyện tiên phong dẫn tộc nhân xuất chiến!”

Đáy mắt Ma Thần Hoàng xẹt qua tia lạnh lẽo.

“Có một điều người nói đúng, lần này nhất định phải đánh cho nhân loại thật đau. Dựa theo thám tử của chúng ta từ bên nhân loại báo về, thánh chiến lần trước kết thúc, vài năm nay nhân loại hồi phục thực lực rất nhanh. Ít nhất nhanh hơn chúng ta rất nhiều, dần hiện ra ưu thế của nhân loại. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không bao lâu, nhân loại sẽ phản công chúng ta, tuyệt đối không thể cho phép loại tình huống này xảy ra. Lần này thánh chiến không phải là đánh nhỏ nữa, ta phải để nhân loại biết cái gì gọi là lực lượng không thể phản kháng. A Gia Lô Tư, Ngõa Sa Khắc, sau khi trở về hãy chỉnh hợp lại tộc nhân của các người. Lần này chúng ta phải xuất ra hết tinh nhuệ ba tộc. Ta muốn xem coi nhân loại lấy cái gì ngăn cản

đây. Đương nhiên trước đó những ruồi bọ đáng ghét trong Ma Đô phải nên bị dọn dẹp hết. Mấy năm nay ta không đụng đến chúng, chắc đã cho rằng ta không giải quyết chúng được?”

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp cung kính nói.

“Bệ hạ, lần này chúng ta lấy cửa nơi nào đột phá tấn công nhân loại? Ác Ma tộc của ta thề sống chết trung với bệ hạ, nguyện làm lính hầu!”

Ma Thần Hoàng lạnh nhạt nói:

“Tấn công từ chỗ nào thì nhân loại cũng sẽ không ngăn được. Chiến lược cụ thể thì chờ ta giải quyết đám ruồi bọ đáng ghét trong Ma Đô rồi tính tiếp. A Bảo, triệu tập tất cả Diệt Săn Ma trở về Ma Đô. Từ hôm nay trở đi, phong người làm thống lĩnh Diệt Săn Ma, thống soái tất cả Diệt Săn Ma. Hãy chuẩn bị sẵn sàng xuất chinh đi!”

“Vâng!” Trong mắt A Bảo dâng lên tia sáng lạnh, chiến ý đậm đặc và sát khí dâng tràn.

Đám ma thần bên dưới cùng quỳ gối xuống đất.

“Thề sống chết trung thành với bệ hạ!”

.....

“Nếu ma tộc tấn công thì mục tiêu có khả năng bị công kích nhất chính là Ngự Long quan của chúng ta.”

Long Hạo Thần ở trong phòng họp lớn Kỵ Sĩ Thánh Điện ngồi trên ghế chủ vị cao. Bên cạnh hắn ngồi Long Tinh Vũ và các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Trong Quang Chi Thần Hi, trừ hắn ra thì mọi người đều là nghị viên của Liên Bang, có tư cách tham gia hội nghị trước mắt.

Long Hạo Thần vừa thốt lời, thoáng chốc khiến đám cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện chấn kinh.

Long Tinh Vũ nghi ngờ hỏi.

“Vì sao chủ tịch có suy đoán như vậy?”

Long Hạo Thần nói.

“Bởi vì mục tiêu của Ma Thần Hoàng là tôi. Chắc mọi người còn nhớ, tôi và đồng bạn từng công kích Trụ Ma Thần của ma tộc. Trụ Ma Thần của Xà Ma Thần An Độ Ma Li và Báo Ma Thần Âu Tắc đều bị chúng ta phá hủy, khiến bảy mươi hai Trụ Ma Thần vĩnh viễn thành bảy mươi trụ, hơn nữa không có khả năng hồi phục. Đây là bởi vì tôi nắm giữ lực lượng rất đặc biệt, vừa lúc khắc chế được Trụ Ma Thần của ma tộc, có thể phá hủy nó. Vì thế mà Ma Thần Hoàng từng cài một cái bẫy, ở ma tộc phục kích chúng tôi, hơn nữa suýt triệt để giết chết tôi. Nói chính xác hơn thì y cho rằng tôi đã chết rồi. Lần này vì ngăn cản y lấy được thần vị của Tự Nhiên Nữ Thần, chúng tôi lại lần nữa gặp mặt. Ma Thần Hoàng chắc chắn sẽ sinh ra cảm giác nguy hiểm, do đó một lần nữa phát động chiến tranh, mục tiêu vẫn là tôi. Đối với ma tộc, hiện giờ tôi là tai họa lớn của chúng. Không giết chết tôi thì Ma Thần Hoàng sẽ không bao giờ yên lòng. Cách tốt nhất đối phó tôi chính là trực tiếp công kích Ngự Long quan. Bởi vì Ma Thần Hoàng chắc chắn biết rõ, làm một phần của Kỵ Sĩ Thánh Điện, tôi không thể nào từ bỏ Ngự Long quan. Bởi vậy, tôi đoán mục tiêu thứ nhất của y rất có thể là trực tiếp công kích chúng ta.”

Nghe Long Hạo Thần giải thích, mọi người đều gật đầu. Nhưng nhìn từ ánh mắt lo lắng của họ thì có thể thấy, hiện tại Ngự Long quan không muốn liên mạng với ma tộc.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Tôi hiểu nỗi lo của mọi người. Thánh chiến mới kết thúc vài năm mà thôi, chúng ta còn đang nghỉ ngơi lấy lại sức. Ma tộc đến chắc chắn sẽ mang tới tai họa rất lớn. Hơn nữa lần này rất có thể Ma Thần Hoàng sẽ đích thân dẫn dắt Nghịch Thiên Ma Long tộc cùng đến. Sẽ càng nguy hiểm hơn lần thánh chiến trước nhiều. Nhưng chiến tranh có bắt đầu hay không, không phải do chúng ta quyết định. Việc ngăn cản Ma Thần Hoàng lấy thần vị của Tự Nhiên Nữ Thần tuy là ngoài ý muốn, nhưng tôi chắc chắn rằng, nếu để Ma Thần Hoàng thành công, vậy nhân loại chúng ta sẽ không có ngày trở mình, cũng sẽ không có tương lai. Bởi thế, lần này chúng ta có thể làm là dốc hết sức nhất quyết tử chiến cùng ma tộc. Trận chiến này rất có thể sẽ là bước ngoặt lớn của thời đại hắc ám.”

“Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta trước giờ chưa từng có sáu vị Thần Ấn kỵ sĩ, điều này ý nghĩa lịch sử giao cho chúng ta trách nhiệm to lớn. Hội nghị hôm nay chỉ có một mục đích. Mặc kệ tân thánh chiến khi nào thì bắt đầu, kẻ địch mạnh cỡ nào, tôi hy vọng Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta hãy sẵn sàng chiến đấu, dùng trạng thái tốt nhất đối mặt gian khổ sắp đến. Có thể từ trong bóng tối tạo ra tia ánh hay không thì phải xem các vị rồi. Làm chủ tịch Liên Bang, trách nhiệm của tôi ở đó, làm Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ, tôi có thể bảo đảm với mọi người rằng, trước khi tôi chết thì Ma Thần Hoàng không thể tổn thương bất cứ đồng chí nào của chúng ta!”

Lời nói mạnh mẽ thẳng thắn vừa ra, các lãnh đạo Kỵ Sĩ Thánh Điện có mặt đều sôi sục máu nóng. Long Hạo Thần bảo đảm ý nghĩa hấn đem trách nhiệm đối kháng Ma Thần Hoàng, cường giả số một ma tộc ôm vào người mình. Trong lịch sử nhân loại, dù là con trai Luân Hồi, hay Quang Minh Kiếm Thần từng xuất hiện, tuy cũng là thiên tài vượt trội nhưng chưa có một người dám bảo đảm giống như Long Hạo Thần. Lại nghĩ tới Long Hạo Thần đã là chủ nhân của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, đám lãnh đạo Kỵ Sĩ Thánh Điện càng thêm tin tưởng.

Long Hạo Thần nói tiếp.

“Tôi đã viết thư thông báo với tổng bộ Liên Bang, không lâu sau, cao tầng Liên Bang sẽ đến Ngự Long quan, cùng nhau bàn cách đối địch. Cùng lúc đó họ sẽ mang đến đệ nhất, đệ nhị đại quân đoàn mới tổ kiến của Liên Bang. Chiến lược, chiến thuật cụ thể thì chúng ta sẽ bàn bạc cẩn thận xong mới quyết định.”

Kết thúc hội nghị, mục đích cơ bản của Long Hạo Thần đã đạt thành. Ít nhất thì sĩ khí của Kỵ Sĩ Thánh Điện Ngự Long quan đã bị hấn kéo cao. Nhưng Long Hạo Thần không có chút cảm giác nhẹ nhàng. Bởi vì hấn biết, trải qua đợt thánh chiến trước, Lục Đại Thánh Điện nhân loại có tâm lý sợ chiến đấu, thần hồn nát thần tính. Dù sao thánh chiến trước đem lại tổn thất quá lớn cho nhân loại.

Nhưng có một số chuyện không phải người sợ hãi thì nó sẽ không xảy ra. Ma Thần Hoàng đến là chắc chắn rồi, bây giờ Long Hạo Thần phải làm là cố gắng nâng cao sĩ khí, tập trung tất cả lực lượng Liên Bang Thánh Điện ứng phó gian nan.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

605. Chương 276: Truyền Thuyết Anh Hùng Vĩnh Hằng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Khi tổng bộ Liên Bang Thánh Điện nhận được thư của Long Hạo Thần thì bắt đầu hành động rầm rộ lên, từng mệnh lệnh phát đi Lục Đại Thánh Điện, ra lệnh họ sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu. Cùng lúc đó, mỗi một Thánh Điện đề cử ba vị nghị viên đi Ngự Long quan Kỵ Sĩ Thánh Điện mở hội. Tất cả phó chủ tịch Liên Bang cùng đi, hơn nữa mang hai đại quân đoàn Liên Bang đệ nhất, đệ nhị đã hoàn tất chỉnh hợp và huấn luyện đi Ngự Long quan.

Về ma tộc thì tất cả Săn Ma Đoàn đều nhận được nhiệm vụ chiến tranh, dốc sức tìm hiểu tình hình phía ma tộc. Theo Săn Ma Đoàn báo lại, ma tộc đúng là có động tĩnh, mười mấy chủng tộc ma tộc mạnh nhất đều đang điều binh khiển tướng. Tin tức khiến Liên Bang Thánh Điện chấn kinh nhất là Ma Thần Hoàng triệu tập năm mươi mấy ma thần mang theo Trụ Ma Thần đi Ma Đô nghị sự.

Sau khi truyền đến tin tức này, thoáng chốc khiến Liên Bang Thánh Điện xôn xao. Cho dù là lần trước thánh chiến thì ma tộc chưa bao giờ điều động nhiều ma thần đến vậy!

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc, có hai cây Trụ Ma Thần bị hủy, cùng lúc đó bị chết chín ma thần. Chính là nói, kỳ thực bảy mươi hai Trụ Ma Thần chỉ có sáu mươi ba tên. Trừ để lại một ít ma thần trấn thủ hành tinh quan trọng ra, xemnhw Ma Thần Hoàng điều động tất cả lực lượng ma thần có thể sử dụng. Xem tình hình thì giống như muốn quyết chiến với nhân loại. Tình hình như thế sao không khiến Liên Bang Thánh Điện chấn kinh cho được?

Không ai ngờ nổi sau khi tân Liên Bang thành lập, ma tộc có phản ứng nhanh đến thế, hơn nữa quyết tuyệt như vậy. Chỉ có cao tăng Liên Bang mới biết rõ, Ma Thần Hoàng sắp phát động thánh chiến có nguyên nhân rất lớn liên quan đến tân nhậm Liên Bang chủ tịch Long Hạo Thần.

Họ có thể làm sao đây? Giao Long Hạo Thần ra ư? Đó là điều tuyệt đối không thể. Lúc xưa khi Long Hạo Thần còn chưa mạnh thì Liên Minh Thánh Điện đã chống đỡ áp lực, không tiếc thánh chiến với ma tộc, chứ nói chi bây giờ Long Hạo Thần cánh chim đã đầy đặn, chẳng những sức mạnh cá nhân cường, còn là người thống trị tối cao của Liên Bang Thánh Điện. Hơn nữa xưa nay chưa từng có trở thành Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỳ sĩ, đạt được siêu thần khí Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận. Thêm vào hẳn là đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, có thể nói, chỉ riêng thực lực Săn Ma Đoàn của họ đã đủ so sánh với bất cứ thực lực tổng thể của cao tăng một tòa Thánh Điện nào.

Nửa tháng sau, cao tăng Liên Bang Thánh Điện tụ tập tại Ngự Long quan, hai đại quân đoàn Liên Bang sau khi chỉnh hợp cũng tiến đến trú đóng.

Khi họ bắt đầu mở ra hội nghị đầu tiên trong lịch sử Liên Bang, cũng là quan trọng nhất thì bỗng truyền đến tin dữ.

“Cái gì?”

Bao gồm cả Long Hạo Thần, tất cả cao tăng Liên Bang trong phòng họp lớn đều chấn kinh đứng bật dậy. Không khí chớp mắt biến nặng nề bao phủ cả phòng họp.

“Săn Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn, Săn Ma Đoàn Ngạo Thế Cửu Thiên, toàn diệt...”

Tin tức này đến thật là quá đột ngột, cũng quá rung động. Bỗng chốc trong phòng họp lớn lặng ngắt như tờ, mỗi người trong lòng cực kỳ rung động. Long Hạo Thần làm chủ tịch Liên Bang thì mặt trắng bệch.

Giây phút nhân loại và ma tộc sắp đại chiến thì tin tức này thật là quá kinh người, cũng đem đến đả kích quá lớn đối với Liên Bang Thánh Điện.

Ma Thần Chi Vãn và Ngạo Thế Cửu Thiên, chính là trừ Quang Chi Thần Hi ra, nhân loại còn lại hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu. Long Hạo Thần không quá quen thuộc Săn Ma Đoàn Ngạo Thế Cửu Thiên, nhưng hẳn biết rất rõ về Ma Thần Chi Vãn. Trần Cuồng, nhân vật truyền kỳ giúp đỡ hắn nhiều phen mới khiến hắn thuận lợi leo lên vị trí chủ tịch Liên Bang. Nhưng không bao giờ ngờ nổi mới chia tay vài tháng mà thôi, Ma Thần Chi Vãn đã bị hủy hoàn toàn bởi ma tộc.

Sau giây phút chấn kinh ngẩn ngui, Long Hạo Thần đè nén bi thương trong lòng, hỏi đoàn trưởng Săn Ma Đoàn cấp để mang đến tin tức.

“Tin này có chính xác không?”

Đoàn trưởng Săn Ma Đoàn cấp để là một ông lão tuổi chừng tám mươi, đau xót nói.

“Tin tức chính xác, Trần Cuồng tiền bối và Săn Ma Đoàn chúng ta luôn có cách liên lạc đặc biệt. Khi xảy ra vụ việc thì ngài nhanh chóng truyền đến tin tức, nói cho chúng ta biết, để chúng ta lập tức rút về Liên Bang. Ma Thần Hoàng đích thân dẫn Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, Tử Linh Ma Thần và Địa Ngục Ma Thần, cùng với mười mấy ma thần, không chút dấu hiệu bao vây họ. Lúc Trần Cuồng tiền bối phát ra tin tức thì đã là không còn sức chống đỡ rồi. Nhưng trước khi Săn Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn, Ngạo Thế Cửu Thiên tan vỡ đã phản công đợt cuối, giết chết ma thần của đối phương. Tiền bối Trần Cuồng còn truyền đến một con số chính xác, trừ ba ma thần bị giết ra, ma thần khác tụ tập tại Ma Đô có năm mươi bốn tên. Tiền bối Trần Cuồng nói cuối cùng một câu khiến ta hơi khó hiểu, ngài nói, Ma Thần Hoàng ẩn tàng...”

“Chỉ nói hai chữ ẩn tàng xong không có câu dưới, hiển nhiên đã bị Ma Thần Hoàng sát hại.”

Các lãnh đạo Liên Bang Thánh Điện nghe xong mấy lời này đều hít ngụm khí lạnh, thoáng chốc mọi người nhìn nhau. Trừ Long Hạo Thần coi như trấn tĩnh, mấy người khác đều lộ vẻ chấn kinh. Không khí trong phòng họp biến cực kỳ nghiêm trọng.

Long Hạo Thần cũng lòng nặng trĩu, mắt tràn đầy bi ai. Hắn không biết thực lực của Săn Ma Đoàn Ngạo Thế Cửu Thiên ra sao, nhưng có biết về Săn Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn mà Trần Cuồng lãnh đạo. Các thành viên của Săn Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn nội lực trung bình hơn ba mươi vạn, cũng chính là đạt

tới trên cấp chín bậc ba, tất cả đều là cường giả cấp lĩnh vực. Tu vi của Trần Cuồng thì đạt tới trình độ cấp chín bậc bốn.

Có ông dẫn dắt, coi như gặp phải rất nhiều cường giả bao vây thì lẽ ra nên có cơ hội trốn thoát. Ít nhất phải có một, hai người trốn ra chứ. Nhưng mà, kết quả cuối cùng là toàn quân bị diệt. Nếu không phải biết rõ sự việc đã rồi, sao Trần Cuồng chỉ truyền đi tin tức chứ không phải giúp đỡ ít nhất một đồng hội lao ra vòng vây?

Hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu cứ thế chết đi, đối với Liên Bang Thánh Điện mà nói là sự đả kích không gì sánh kịp. Đặc biệt là về mặt sĩ khí, từ khi tân Liên Bang thành lập, đã gặp phải đả kích nặng nề nhất.

Dương Hạo Hàm trầm giọng nói.

“Phong tỏa tin tức, tuyệt đối không thể truyền ra tin tức này. Chủ tịch, ta đề nghị lập tức triệu hồi tất cả Săn Ma Đoàn ở trong lãnh địa ma tộc.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Tôi đồng ý. Còn ai có ý kiến khác có thể nêu lên.”

Quyết nghị này được nhất trí thông qua. Ngay cả hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu đều chết tại ma tộc, có thể thấy lần này Ma Thần Hoàng đặt quyết tâm lớn bao nhiêu. Nếu Săn Ma Đoàn khác còn tiếp tục ở đó, chỉ sợ sẽ trở thành vật hy sinh thôi.

Hoàn thành quyết nghị xong, trong phòng họp lớn rơi vào im lặng, mỗi người đều suy tư. Tất cả họ cảm nhận áp lực lớn lao chưa từng có.

Hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu chết khiến họ cảm nhận rõ ràng lần này ma tộc sắp phát động thánh chiến hoàn toàn khác với lần trước. Chẳng những là Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc tất nhiên sẽ tham gia chiến đấu, Ma Thần Hoàng còn triệu tập chín mươi phần trăm lực lượng ma tộc. Đây rõ ràng là khí thế quyết chiến! Không lẽ ma tộc muốn hủy diệt nhân loại ư?

Dương Hạo Hàm thở dài một tiếng, nói:

“Có một số lực lượng xem ra không thể không dùng rồi.” Nói đến đây, ông nhìn hướng Long Hạo Thần, trầm giọng nói. “Chủ tịch, ta đề nghị xuất động lực lượng Kỵ Sĩ Thánh Sơn.”

Long Hạo Thần ngẩn ra, thoáng chốc không hiểu ẩn ý trong câu nói của Dương Hạo Hàm. Thân phận hiện tại của Dương Hạo Hàm là Thần Ẩn kỵ sĩ, một trong các điện chủ của Kỵ Sĩ Thánh Điện, nhưng trong tân Liên Bang thì ông còn không phải là phó chủ tịch nữa là. Tuy nhiên, trong giây phút mấu chốt, ông là Minh Chủ đột trước biểu hiện ra trầm ổn lạ thường.

Nghe tới mấy chữ Kỵ Sĩ Thánh Sơn, các điện chủ Lục Đại Thánh Điện không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt là lạ.

Long Hạo Thần hỏi.

“Dương điện chủ, ngài nói lực lượng Kỵ Sĩ Thánh Sơn là ý chỉ cái gì?”

Trong ấn tượng của hắn, Kỵ Sĩ Thánh Sơn sinh hoạt các loại ma thú quang hệ, là nơi cung cấp tọa kỵ cho kỵ sĩ tuổi trẻ ưu tú. Cùng lúc đó, cũng cung dưỡng một số trưởng giả Kỵ Sĩ Thánh Điện bị trọng thương trong chiến tranh với ma tộc. Nhưng lực lượng này tại sao hôm nay bị nâng ra đối kháng với ma tộc? Lời của Dương Hạo Hàm chắc chắn có ẩn ý.

Dương Hạo Hàm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt giao nhau với mấy điện chủ, nói.

“Đến giây phút sinh tử này, có một số việc nhất định phải nói cho mọi người biết, sau đó do các nghị viên Liên Bang cùng thảo luận, quyết nghị.”

Điện chủ Ma Pháp Thánh Điện Lý Chính Trực gật đầu, nói.

“Chỉ còn cách đó.”

Nguyên điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo, nguyên điện chủ Linh Hồn Thánh Điện Trần Hoàn Vũ, nguyên điện chủ Thích Khách Thánh Điện Thánh Nguyệt, và điện chủ mục sư Thánh Điện Lăng Tiểu đều gật đầu.

Dương Hạo Hàm thấy ba vị điện chủ đều đồng ý, đảo mắt hướng về Long Hạo Thần, nói.

“Thưa chủ tịch, các vị phó chủ tịch và các vị nghị viên. Hôm nay ta nói ra bí mật liên quan đến Kỵ Sĩ Thánh Sơn, dù có thể thành quyết nghị hay không, xin mọi người nhất định phải giữ bí mật. Bởi vì chuyện này liên quan đến sĩ khí của đại quân, một khi lộ ra ngoài thì sẽ tạo thành ảnh hưởng không thể đo lường.”

Trong thời gian ngắn này Long Hạo Thần đã mơ hồ đoán ra được, Dương Hạo Hàm nói đến bí mật Kỵ Sĩ Thánh Sơn chắc là tuyệt chiêu để nhân loại đối kháng ma tộc. Nhưng có lẽ tuyệt chiêu này có điều gì đó không thể gặp người, nếu không thì sẽ chẳng che lấp như vậy, càng sẽ không giấu giếm không đem ra sử dụng trong đợt thánh chiến trước.

Dương Hạo Hàm nói.

“Hơn sáu ngàn năm trước, khi ma tộc giáng xuống tấn công nhân loại chúng ta thì Thánh Ma Đại Lục sinh linh đồ thán. Nhân loại vốn thống trị đại lục nhân khẩu giảm mạnh, thoáng chốc xác ngả khắp nơi, ma tộc đốt nhà, giết người, cướp của, không chuyện ác nào không làm.”

“Vì sống sót, đồng bào có năng lực chỉ có thể lựa chọn chạy nạn, bị ma tộc không ngừng áp bức cuối cùng tụ tập lại phạm vi thế lực Liên Bang Thánh Điện chúng ta đây, hơn nữa hợp thành Lục Đại Thánh Điện, dốc sức đối đầu với ma tộc.”

“Trải qua vài chục năm chiến đấu, chúng ta rốt cuộc dần đứng vững gót chân. Nhờ vào sáu quan ải của Lục Đại Thánh Điện trấn giữ, cuối cùng chặn được ma tộc tấn công. Nhưng khi đó ma tộc vẫn rất mạnh mẽ, cùng Liên Minh Thánh Điện tiến hành trận quyết chiến.”

“Trong trận quyết chiến đó, bảy mươi hai Trụ Ma Thần của ma tộc bị tổn thương gần một nửa, trong đó có không ít bởi vì Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta đạt được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa mà chết trận. Cường giả nhân loại chúng ta thì có gần trăm vị cấp chín đã chết trong trận chiến đó. Hai bên đều dưới tình huống bị tổn hại nặng, ma tộc thì không nắm rõ tình hình Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa nên mới rút lui. Khi thời đại hắc ám hình thành, rốt cuộc cho chúng ta cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.”

“Sau khi trận đại chiến kết thúc, trên trăm cường giả cấp chín đã chết chỉ giành lại được sáu mươi thi thể coi như hoàn chỉnh. Họ là tiền bối của chúng ta, thậm chí có thể nói là tổ tiên của chúng ta, vì nhân loại trả giá mạng sống của mình. Nếu không phải những tổ tiên này cố gắng thì không có chúng ta tồn tại ngày nay. Khi ấy Liên Minh vừa thành lập không lâu, còn chưa đủ ổn định, nhưng cùng lúc đó, có rất nhiều trang bị và đạo cụ ma pháp cường đại lưu truyền từ thượng cổ. Trong đó, Kỵ Sĩ Thánh Điện có một quyển trục để lại.”

Nói tới đây, mắt Dương Hạo Hàm lóe tia sáng kỳ lạ, cảm xúc dao động kịch liệt rất nhiều. Mỗi người đều tập trung tinh thần lắng nghe. Họ biết, Dương Hạo Hàm đã kể tới lúc mấu chốt nhất.

“Quyển trục đó có tên là chuyển linh trục, nghe cái tên rất bình thường nhưng bên trong ghi chép ma pháp chuyển linh là một cấm chú. Dưới tình huống nào đó, thậm chí có thể nói là siêu cấp cấm chú.”

Quyển trục ma pháp cấp cấm chú thật sự rất thưa thớt, từ khi Long Hạo Thần tu luyện đến nay chỉ mới thấy hai, ba lần mà thôi. Còn về quyển trục siêu cấp cấm chú thì ngay cả nghe hần cũng chưa từng nghe nói. Hần chỉ biết cách biệt giữa siêu cấp cấm chú và cấm chú giống như là siêu thần khí với thần khí. Một siêu cấp cấm chú thậm chí có thể xoay chuyển thế cục trận chiến tranh, như dời núi lấp biển. Nhưng câu nói tiếp theo của Dương Hạo Hàm chấn kinh toàn trường.

“Nhưng mà, siêu cấp cấm chú này chính là vong linh ma pháp.”

Lời vừa thốt ra, ngay cả Long Hạo Thần cũng kinh hô ra tiếng. Toàn trường chấn kinh. Trong phòng họp lớn có mấy chục người đều là nhân vật đại biểu Liên Bang Thánh Điện hiện nay, có thể nói là đám người mạnh nhất. Nhưng khi họ nghe đến bốn chữ vong linh ma pháp thì kiềm không được sống lưng lạnh toát, thậm chí có người đánh rùng mình.

Vong linh ma pháp ở trong lịch sử nhân loại để lại bài học quá thâm thiết. Nghe tới bốn chữ này họ không biến sắc mới là kỳ. Đây cũng là vì sao lúc trước khi Long Hạo Thần phát hiện tháp Vĩnh Hằng chính là truyền thừa vong linh ma pháp thì tâm lý mâu thuẫn nhiều như vậy.

Dương Hạo Hàm nói tiếp.

“Chắc mọi người đã đoán được, tác dụng của siêu cấp cấm chú vong linh ma pháp này chính là đem người chết chuyển thành vong linh. Tại sao nó là siêu cấp cấm chú, chính là bởi vì khi nó đem người chết hóa thành vong linh thì có thể tụ tập lại linh hồn người chết chưa qua hai mươi bốn tiếng đồng hồ, hình thành cường giả chi hồn. Cùng lúc đó vẫn giữ trí tuệ khi còn sống, phạm vi sử dụng ma pháp này là một trăm mét vuông.”

Nhớ tới Dương Hạo Hàm nói có mang về xác các cường giả, người có mặt đều hiểu ra nhưng vẫn không thể tin, đều yên lặng nghe Dương Hạo Hàm nói tiếp.

“Ta biết các người không thể hiểu được. Không chỉ là các người, năm đó các lãnh đạo Lục Đại Thánh Điện cũng không muốn sử dụng quyền trục này. Vong linh ma pháp từng đem đến ký ức quá đau xót cho nhân loại chúng ta. Có thể nói, nếu không phải trận kiếp nạn trước khi thời đại hắc ám đến, ma tộc chưa chắc buộc nhân loại chúng ta đến mức này. Ngay cả Huy Hoàng giáo đình lúc đó cũng chết hết trong thế công của ma tộc. Từ ý nghĩa nào đó, Huy Hoàng giáo đình chính là tiền thân của Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta.”

Long Hạo Thần bản năng nhìn Thái Nhi, cũng phát hiện ra các đồng bạn Quang Chi Thần Hi đưa mắt về phía hắn. Biểu tình của mọi người hơi kỳ, nhưng càng nhiều là tin tưởng ủng hộ Long Hạo Thần.

Dương Hạo Hàm nói.

“Lúc đó dấy lên tranh luận rất kịch liệt, một số người ủng hộ sử dụng quyền trục này, vậy thì dù những cường giả cấp chín chúng ta chết đi biến thành sinh vật vong linh, nhưng dù sao họ lấy cách khác sống lại! Chỉ cần họ còn sống, tương đương với thực lực Liên Minh Thánh Điện năm đó tổn thất hồi phục hơn phân nửa. Dù ma tộc lần nữa phát động chiến tranh với chúng ta thì ngăn cản cũng dễ dàng hơn nhiều.”

“Có một số người cho rằng, sử dụng quyền trục chuyển linh là khinh nhờn những tiền bối đã chết, khiến linh hồn họ không thể yên nghỉ. Hơn nữa một khi họ biến thành sinh vật vong linh, ai có thể khẳng định tính cách và ký ức của họ không hề thay đổi? Lỡ lại xuất hiện biến đổi gì, chẳng phải là nhân vật sẽ hoàn toàn rơi vào hiểm họa sao? Thậm chí cơ nghiệp Liên Minh Thánh Điện mới thành lập cũng không thể giữ.”

“Hai loại ý kiến hình thành xung đột rất lớn. Cuối cùng xung đột kết thúc, thúc đẩy ra quyết định cuối cùng là vì đại quân ma tộc rút lui. Lúc đó ma tộc không trực tiếp rút đi hết mà ngừng cách biên cảnh Liên Minh năm trăm dặm. Bẩy mươi hai Trụ Ma Thần cường giả còn sót lại rút đi, Trụ Ma Thần để lại biên cảnh, thoạt trông như tùy thời sẽ ngóc đầu trở lại. Dưới tình huống như vậy, thêm vào người nhai của những cường giả đã chết ủng hộ, cuối cùng, quyền trục chuyển linh siêu cấp cấm chú đã bị sử dụng.”

Nghe tới đây, nhiều người bản năng nín thở. Tuy họ đều đoán được kết quả là gì, nhưng nhớ tới tình hình nguy cấp năm đó thì tinh thần vẫn rất dao động.

“Quyền trục chuyển linh thành công. Tổng cộng sáu mươi ba cường giả cấp chín hóa thành vong linh ngưng kết cường giả chi hồn của họ. Tuy thân thể họ không hoàn chỉnh, chỉ dựa vào cường giả chi hồn, nhưng thực lực của họ không suy yếu bao nhiêu, còn có lực lượng vong linh nhất định. Do đó có thể thấy uy lực siêu cấp cấm chú. Khi đó sáu mươi ba vị cường giả này gần như không thể chấp nhận sự thực đó. Họ chết trận vì nhân loại, là anh hùng chân chính. Nhưng sau khi chuyển hóa thành vong linh rồi thì họ là cái gì đây?”

“May là trước khi sử dụng quyền trục, điện chủ Lục Đại Thánh Điện đã đạt thành hiệp nghị, cùng tuyên bố Liên Minh thừa nhận họ, cho họ danh hiệu Anh Hùng Vĩnh Hằng của Liên Minh. Hơn nữa đồng ý cho họ một nơi đơn độc để hành động. Chỉ cần khi ma tộc mạnh mẽ tấn công mà Liên Minh không thể ngăn cản, họ ra tay giúp Liên Minh là được.”

“Trải qua điện chủ Lục Đại Thánh Điện lúc đó, cùng với người nhà của những Anh Hùng Vĩnh Hằng khuyên bảo, họ dần chấp nhận sự thật này. Đối với người nhà của họ, có thể nghe họ nói chuyện, có thể trông thấy họ dùng cách vong linh sinh hoạt cũng là hạnh phúc rồi. Cho nên sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng bị

Liên Minh sắp đặt ở một nơi bí mật, để họ nghỉ ngơi tại đó. Chỗ này chính là bên trong Kỵ Sĩ Thánh Sơn mà mọi người đã biết.”

Sự tồn tại của Anh Hùng Vĩnh Hằng đúng là bí mật lớn nhất của Liên Minh Thánh Điện. Dương Hạo Hàm nói ra bí mật đó hiển nhiên là bởi vì ma tộc đem đến áp lực quá lớn, cần phải sử dụng lực lượng tổ tiên những Anh Hùng Vĩnh Hằng này.

Bỗng chốc các nghị viên Liên Bang Thánh Điện có mặt nhìn nhau, đa số người cảm thấy đầu óc không đủ dùng. Tựa như năm đó tranh chấp, nhờ vào lực lượng vong linh, đối với Liên Bang Thánh Điện tuyệt đối là việc lớn. Như Dương Hạo Hàm đã nói, nếu lộ chuyện này ra ngoài sẽ đả kích không gì sánh bằng cho Liên Bang. Thử nghĩ coi, nếu dân chúng bình thường biết Liên Bang có lực lượng vong linh cường đại đến thế, họ có thể thông cảm bao sâu? Sợ hãi tuyệt đối chiếm phần lớn nhất, đặc biệt là quân đội, sĩ khí sẽ bị đả kích cực lớn.

“Sắp xếp sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng xong, điện chủ Lục Đại Thánh Điện ra nghiêm lệnh cấm truyền tất cả tin tức liên quan ra ngoài, cũng quy định bí mật này chỉ điện chủ Lục Đại Thánh Điện các đời mới được cho biết. Hơn nữa chưa tới lúc mấu chốt Liên Minh sống chết thì tuyệt đối không thể sử dụng lực lượng các Anh Hùng Vĩnh Hằng. Hãy để họ ngủ say tại Kỵ Sĩ Thánh Sơn.”

“Không lâu sau, đại quân ma tộc rút cuộc chân chính rút lui, lực lượng các Anh Hùng Vĩnh Hằng không lại xuất hiện trên chiến trường. Nhưng sự tồn tại của họ truyền trong lòng các đời điện chủ Lục Đại Thánh Điện, mãi đến hôm nay.”

Dương Hạo Hàm nói xong tình hình tường tận, ngồi xuống vị trí của mình, đưa ánh mắt hướng Long Hạo Thần. Khiến ông hết sức vui mừng là nghe ông kể xong, cảm xúc của Long Hạo Thần tỏ ra rất ổn định, không kinh ngạc quá mức, cũng không lộ ra chút chán ghét nào.

Theo đạo lý thì Dương Hạo Hàm kể xong, Long Hạo Thần là chủ tịch Liên Bang nên lên tiếng. Nhưng chưa đợi hắn mở miệng thì Long Thiên Ấn đã giành trước nói.

“Ta không đồng ý sử dụng lực lượng Anh Hùng Vĩnh Hằng!”

Nói rồi vị Thần Ấn kỵ sĩ này đứng bật dậy, bắt mắt nhìn Dương Hạo Hàm.

“Ta phải trước cường điệu, tuy rằng ta và Tinh Vũ cũng là điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện nhưng chúng ta không hề biết về chuyện này.”

Dương Hạo Hàm gật đầu, nói.

“Đúng vậy, tuy tình huống của Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta đặc biệt, có thể có nhiều vị điện chủ, nhưng bí mật này chỉ có thể truyền miệng, các đời chỉ truyền cho một người.”

Long Thiên Ấn hừ một tiếng, nói.

“Lão Dương, sao ngươi có thể hồ đồ như vậy? Đây chính là sinh vật vong linh! Họ là tiền bối của chúng ta, vì nhân loại lập công lao to lớn, còn hy sinh mạng sống của mình. Năm đó biến họ thành sinh vật vong linh đã là vấn đề lớn, bây giờ sao chúng ta có thể mượn lực lượng của họ nữa? Ngươi có nghĩ đến không? Một khi họ lên chiến trường, giấy không thể gói được lửa, nhất định sẽ bị chiến sĩ của chúng ta biết được. Đến khi đó thì chúng ta làm sao giải thích với các chiến sĩ Liên Bang đây? Một đám vong linh cường đại xuất hiện trên chiến trường sẽ là tình hình như thế nào? Hơn nữa, qua mấy ngàn năm dài, ngươi có thể khẳng định trong thời gian lâu như thế, tâm tình những Anh Hùng Vĩnh Hằng không xuất hiện biến hóa gì sao? Một khi họ rời khỏi nơi ngủ say xuất hiện ở bên ngoài, vậy trước không đề cập họ có bao nhiêu sức chiến đấu, sợ nhất là thực lực họ không đủ mạnh lại không hoàn toàn do chúng ta khống chế. Họ là tiền bối của chúng ta, sẽ chịu nghe theo lệnh hậu bối như chúng ta sao? Đừng đến lúc đó không nhờ được họ ngược lại bị cắn ngược. Liên Bang đã gặp nguy hiểm như vậy rồi, chúng ta không thể mạo hiểm nữa!”

Nghe những lời của Long Thiên Ấn, có không ít người rung động. Long Tinh Vũ ở một bên liên tục gật đầu, trầm giọng nói.

“Ta đồng ý với ý kiến của Long điện chủ. Chuyện này tuyệt không thể qua loa, có quá nhiều nguy hiểm không thể đoán trước. Ta cũng cho rằng không nên tùy tiện sử dụng lực lượng Anh Hùng Vĩnh Hằng.”

Hai Thần Ấn kỳ sĩ tỏ thái độ, bỗng chốc các nghị viên có mặt rơi vào suy tư. Phụ tử Long Thiên Ấn, Long Tinh Vũ có địa vị cao trong Kỳ Sĩ Thánh Điện, hơn nữa có sức ảnh hưởng rất lớn. Tuy Dương Hạo Hàm từng là Minh Chủ Liên Minh Thánh Điện, nhưng dù sao ông trấn giữ ở tổng bộ Liên Minh, mà bên Ngự Long quan Kỳ Sĩ Thánh Điện thì vẫn luôn là phụ tử Long Thiên Ấn chỉ huy. Có những lời của họ, các nghị viên Thánh Điện khác nhiều ít bị ảnh hưởng.

Lý Chính Trực nói.

“Ta cho rằng chuyện này có thể chấp nhận. Năm đó khi sử dụng quyền trục chuyển linh thì có một hạn chế, đó là thông qua cấm chú ghi chép trên quyền trục chuyển linh chuyển sinh thành cường giả vong linh chỉ có thể sống một ngàn năm. Mà đến nay đã qua sáu ngàn năm, mỗi một đời điện chủ Lục Đại Thánh Điện đều chào hỏi hướng Anh Hùng Vĩnh Hằng. Từ chỗ họ chúng ta biết được tin tức, các Anh Hùng Vĩnh Hằng dùng hình thức ngủ say để kéo dài sinh mạng vong linh. Nhưng khoảng bốn mươi năm trước, họ truyền ra tin cuối cùng là thời gian còn lại không nhiều. Tối đa khoảng năm mươi năm nữa sẽ vĩnh viễn ngủ say, không tỉnh lại nữa. Lúc đó họ đã đề nghị rằng, nếu Liên Minh có cần thì họ đồng ý trước khi ngủ say vĩnh viễn vì Liên Minh trả chút sức lực cuối cùng. Chính là nói, dù chúng ta không nhờ vào lực lượng các Anh Hùng Vĩnh Hằng, họ tối đa chỉ sống chưa đến mười năm. Cho nên ta đồng ý đề nghị của Dương điện chủ. Anh Hùng Vĩnh Hằng hoàn toàn đáng tin cậy. Còn về làm sao sử dụng lực lượng của họ, ta tin tưởng rồi chúng ta sẽ tìm ra cách che giấu thôi. Nhân số bọn họ nhiều, ta tin rằng những Anh Hùng Vĩnh Hằng ở trên chiến trường có tác dụng xoay chuyển tình thế.”

“Ta giữ thái độ nghi ngờ.” Người lên tiếng là Lăng Tiểu. Làm điện chủ Mục Sư Thánh Điện, ông hận nhất sinh vật vong linh, trầm giọng nói. “Ta đồng ý lão Dương nói ra chuyện này nhưng ta không cho rằng có thể dùng lực lượng của họ. Vong linh chính là vong linh. Mọi người tưởng tượng xem, sinh vật vong linh nhờ vào gì sinh tồn? Chúng cần nhờ vào lực lượng âm u, thi thể, hắc ám, giao tiếp với tất cả hơi thở tà ác. Tuy những vị Anh Hùng Vĩnh Hằng là tiền bối của chúng ta, hơn nữa làm ra công hiến to lớn cho nhân loại. Nhưng dù sao họ đã trở thành vong linh mấy ngàn năm. Hai vị Long điện chủ nói rất đúng, lỡ đâu xảy ra vấn đề, đối với Liên Bang chính là vạn kiếp bất phục.”

Nghe lời của Lăng Tiểu, Dương Hạo Hàm nhíu chặt mày. Ông biết mình nêu ra chuyện này nhất định sẽ dấy lên tranh luận, nhưng không ngờ sẽ kịch liệt đến vậy. Lăng Tiểu phản đối nằm trong dự đoán của ông, nhưng phụ tử Long Thiên Ấn, Long Tinh Vũ mãnh liệt phản đối thì ngoài dự đoán. Vốn ông cho rằng dù phụ tử Long Thiên Ấn không ủng hộ thì ít nhất sẽ không quá phản đối mới đúng. Nhưng ai ngờ họ chính là người trước tiên mở miệng phản đối.

Ý kiến của Long Thiên Ấn, Long Tinh Vũ cực kỳ quan trọng, bởi vì họ là người thân của Long Hạo Thần. Thái độ của họ rất khả năng ảnh hưởng đến Long Hạo Thần là chủ tịch Liên Bang.

Có lẽ bây giờ lực ảnh hưởng của Long Hạo Thần trong cả Liên Bang không thể so sánh với những cường giả uy tín lâu năm như điện chủ Lục Đại Thánh Điện. Nhưng hôm nay có mặt trong hội nghị, hẳn ít nhất có thể ảnh hưởng tất cả thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi! Mà trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, trừ hẳn là chủ tịch Liên Bang ra, còn có Thái Nhi, Trần Anh Nhi, Vương Nguyên Nguyên, ba vị phó chủ tịch. Có lẽ uy vọng của họ chưa đủ lớn, nhưng nếu cuối cùng bỏ phiếu biểu quyết thì Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chiếm toàn trường gần một phần ba số phiếu. Bởi vậy, Long Hạo Thần có ủng hộ đề nghị này hay không rất quan trọng.

Tinh Không Thần Thánh kỳ sĩ Dương Hạo Vũ bỗng nhiên lên tiếng. Lão ho nhẹ, thoáng chốc khiến tất cả mọi người chú ý. Làm cường giả số một Liên Minh, thái độ của lão cũng rất quan trọng.

“Chuyện này đúng hay sai, là tốt hay xấu, trước mắt chúng ta không một ai có thể ra kết luận. Mọi người bàn bạc là việc tốt, nhưng ta nhất định phải nhắc nhở các người là, bây giờ không phải thời kỳ Liên Minh Thánh Điện nữa mà là Liên Bang Thánh Điện. Trước mắt thảo luận thì thảo luận, nhưng trước khi chủ tịch không nói gì thì có phải là các người hơi quá đáng rồi?”

Dương Hạo Vũ không trực tiếp ủng hộ Dương Hạo Hàm, cũng không biểu minh thái độ, ngược lại bảo vệ uy nghiêm chủ tịch Liên Bang của Long Hạo Thần. Kỳ thực trong lòng lão cũng không biết hôm nay Long Hạo Thần làm sao vậy. Long Hạo Thần bình thường thông minh, rất biết khống chế tình hình, hội nghị

hôm nay quan trọng như vậy, hần làm chủ tịch Liên Bang, tại sao không nói tiếng nào, chỉ nghe mọi người khắc khẫu?

Nghe Dương Hạo Vũ nói vậy, Dương Hạo Hàm gật đầu, nói.

“Ta cũng có ý này, mọi người trước tiên nghe ý kiến của chủ tịch đã.”

Long Thiên Ấn không có gì phản ứng. Trong lòng ông, dù nói sao thì Long Hạo Thần cũng là cháu trai mình, hơn nữa ông thật tình phản cảm đề nghị của Dương Hạo Hàm. Nếu không như vậy thì ông sẽ không bỏ qua quan hệ bạn bè nhiều năm, lập tức phản bác ngay.

Long Tinh Vũ nhú mày, không biết nghĩ đến cái gì. Ánh mắt mọi người bắt giắc tập trung vào người Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cười khê nói.

“Nếu bây giờ đã thành lập tân Liên Bang, bất cứ đề nghị gì cuối cùng đều do mọi người thống nhất quyết định, cuối cùng bỏ phiếu đại biểu ý muốn đa số người. Nhưng trước khi mọi người tổ thái độ và bỏ phiếu, tôi muốn kể một chuyện cho mọi người nghe. Dương điện chủ, mới rồi ngài nhắc tới quyền trực chuyển linh có tên người chế tác không?”

Dương Hạo Hàm ngẩn ra, ông không ngờ Long Hạo Thần sẽ hỏi vậy, bản năng lắc đầu, nói.

“Trong điển tịch không ghi chép. Chỉ nói là quyền trực chuyển linh rất có thể do năm đó vong linh pháp sư tạo thành đại lục sinh linh đồ thán. Nhưng không biết tại sao được lưu giữ lại, có khả năng là khi Huy Hoàng giáo đình đánh bại y thì thu hoạch chiến lợi phẩm.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Vậy có ai biết vong linh pháp sư năm đó tên là gì không?”

Long Thiên Ấn nhú mày, nói.

“Chủ tịch, nói cái này hình như không có ý nghĩa gì? Hơn nữa năm đó vong linh pháp sư là ở trước khi thời đại hắc ám tiến đến, khoảng cách ít nhất hơn sáu ngàn năm trăm năm. Ghi chép liên quan đến y rất ít, chỉ xác định là có một vong linh pháp sư cường đại mà tà ác tồn tại, tình huống cụ thể thì gần như không có lưu truyền gì.”

Long Hạo Thần nói.

“Vậy là mọi người đều không biết? Tốt, để tôi đến nói cho các người.”

Nói rồi hần chậm rãi đứng dậy, người lóe lên, từ mặt sau bàn đi tới phía trước. Đám cường giả ngồi trên đài chủ tịch giật mình phát hiện trong chớp mắt đó, Long Hạo Thần xuyên qua không gian mà đi. Nhìn từ thị giác thì giống như hần trực tiếp xuyên qua cái bàn, nhưng kỳ thực là thi triển năng lực giống dịch chuyển tức thời.

Thực lực của hần lại tiến bộ rất nhiều! Dương Hạo Vũ kiềm không được thán thán. Hơn nữa ông phát hiện, bây giờ mình nhìn không thấu tu vi của Long Hạo Thần rốt cuộc đạt đến mức nào.

Long Hạo Thần đứng trước đài chủ tịch, nói.

“Vong linh pháp sư chế tác ra quyền trực chuyển linh này, tên y là Y Lai Khắc Tư, cũng là mọi người thấy trong lịch sử cái người ở trước khi thời đại hắc ám đến đã đem tới tai nạn khủng khiếp cho nhân loại chúng ta. Y đặt tên hiệu của mình là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư. Nếu như không phải bởi vì y tồn tại, đem đến tai họa như vậy cho nhân loại, có lẽ ban đầu lúc đối kháng ma tộc thì chúng ta sẽ không gặp phải tai họa diệt vong như vậy, cũng không đến mức có thời đại hắc ám hơn sáu ngàn năm này.”

“Nhưng mà vong linh pháp sư cũng là nhân loại tu luyện ra, chưa từng nghe nói có sinh vật khác trực tiếp tu luyện thành vong linh pháp sư, đúng không? Như vậy thì tại sao y xuống tay với nhân loại, tạo thành sinh linh đồ thán đâu?”

Điện chủ Mục Sư Thánh Điện Lăng Tiểu bản năng nói.

“Loại vong linh pháp sư này nhất định trời sinh tính tà ác, lấy mục đích hủy diệt thế giới.”

Long Hạo Thần bật cười.

“Lãng diện chủ, ý niệm ban đầu cố chấp là không được. Nếu như tôi tại đây nói cho các vị, cái người từng đem đến tai họa cho nhân loại, vong linh pháp sư cực kỳ khủng bố bản thân chính là Quang thuộc tính, tất cả vong linh ma pháp của y đều lấy Quang thuộc tính làm cơ sở, các người có tin hay không?”

“Không khả năng!”

Long Thiên Ấn, Long Tinh Vũ, Lăng Tiểu, thậm chí là anh em Dương Hạo Vũ, Dương Hạo Hàm đều cùng kêu lên. Họ là nhân vật đại biểu quang hệ.

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không, tôi nói là sự thật. Bởi vì vị vong linh pháp sư này chẳng những từng là một ma pháp sư quang hệ, còn là con trai quang minh giống như tôi.”

Lời vừa thốt ra, toàn trường xôn xao. Bỗng chốc ánh mắt mọi người nhìn Long Hạo Thần như thấy đồ điên, chỉ có các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi là vẫn giữ bình tĩnh.

Long Thiên Ấn đứng bật dậy, tức giận nói.

“Long Hạo Thần, người có biết đang nói cái gì không? Người đang bênh vực vong linh pháp sư ư? Còn dùng loại lý do căn bản không khả năng xuất hiện?”

Ánh mắt Long Hạo Thần sáng ngời nhìn Long Thiên Ấn, không chút nhường bước.

“Long diện chủ, có lý thì không luận xuất thân, xin ngài ngồi xuống trước đã. Nếu tôi là chủ tịch Liên Bang, vậy tôi hy vọng trước khi tôi nói xong, bắt đầu từ bây giờ, không ai đánh gãy lời tôi nữa. Nếu không thì tôi sẽ mời người đó đi ra ngoài!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

606. Chương 277: Thần Tượng Của Toàn Dân

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Long Thiên Ấn ngăn ra, hiển nhiên không ngờ Long Hạo Thần sẽ nói như vậy với ông, tức giận nói.

“Tốt lắm, ta muốn xem coi người làm sao mời ta ra ngoài? Người dám ra tay với ta?”

Mắt Long Hạo Thần bỗng tỏa ánh sáng chói lòa. Ngay sau đó, tay phải của hắn từ xa vỗ Long Thiên Ấn.

Long Hạo Thần ra tay với Long Thiên Ấn ngay hội trường, điều này khiến bao nhiêu người khó tin nhưng nó thực sự đã xảy ra.

Long Thiên Ấn tức giận quát một tiếng, một đấm đánh vào Long Hạo Thần, mặt ông bởi vì giận dữ mà đỏ hồng. Nói sao ông cũng là cường giả lâu năm trong Kỳ Sĩ Thánh Điện, hơn nữa kẻ không nể mặt mình lại chính là cháu trai của mình.

Nhưng hình ảnh khiến tất cả cường giả rung động lại xuất hiện. Thân thể Long Hạo Thần bỗng biến thành ánh sáng vàng nhạt, tầng sáng nhạt nhu hòa cho cảm giác rất thoải mái. Hắn hư không vỗ ra một chưởng ở trên không trung thoáng hiện chưởng ấn vàng. Long Thiên Ấn thì tức giận một quyền đấm tới, ánh sáng vàng lấp lánh, người Long Thiên Ấn chấn động. Ngay sau đó, ông bị chưởng của Long Hạo Thần đánh ra tỏa ánh sáng vàng bao phủ. Thân thể Long Thiên Ấn hóa thành luồng sáng vàng biến mất.

Một chiêu, chỉ một chiêu!

“Linh Vực Vi Ta?” Lý Chính Trực nhỏ giọng kêu lên bừng tỉnh tất cả người bị chấn kinh.

Lĩnh Vực Vi Ta đại biểu cho cái gì? Mọi người có mặt quá rõ ràng, là cấp chín bậc năm. Chủ tịch Liên Bang của họ có tu vi đạt tới trình độ cấp chín bậc năm rồi?

Nên biết rằng không lâu trước kia trong Thánh Điện đại tái, Long Hạo Thần hiện ra tài năng mới chỉ là thực lực cấp chín bậc hai, ba! Hai tháng ngắn ngủi mà tu vi của hắn đã liên tục đột phá như vậy? Điều này đối với rất nhiều cường giả cấp chín là việc cả đời không thể làm được!

Bỗng chốc các lãnh đạo Liên Bang nhìn Long Hạo Thần vẻ mặt biến đổi.

Dù là Liên Bang Thánh Điện hay ma tộc, thực lực thường là có quyền lên tiếng nhất.

“Hạo Thần, con...!” Long Tinh Vũ vừa kinh vừa giận. Nhưng khi giao nhau với ánh mắt nghiêm túc của Long Hạo Thần thì y không thể nói gì được nữa, ngồi đó im lặng không lên tiếng.

Long Hạo Thần nhìn hướng Dương Hạo Hàm, trầm giọng nói.

“Dựa theo phép tắc của Liên Bang, trong hội nghị Liên Bang, nghị viên nói ra lời bất kính với chủ tịch Liên Bang, chủ tịch Liên Bang có thể tạm thời trục xuất nghị viên đó, tôi không nói sai chứ?”

Dương Hạo Hàm phản xạ gật đầu, kỳ thực ông cũng bị hành vi của Long Hạo Thần khiến cho kinh ngạc.

Long Hạo Thần cười mỉm nói.

“Long điện chủ hơi mệt, tôi chỉ là mời ông ấy nghỉ ngơi một chút, mọi người không cần để ý.”

Tất nhiên không có ai cho rằng Long Hạo Thần thật sự ra tay với Long Thiên Ấn, dù sao đó chính là ông nội của hắn. Nhưng hành động mới rồi của Long Hạo Thần khiến các cường giả Lục Đại Thánh Điện xoay chuyển tâm lý nghiêm túc.

Liên Bang Thánh Điện mới thành lập không lâu, kỳ thực trong lòng nhiều người còn suy nghĩ theo cách Liên Minh Thánh Điện trước kia. Long Hạo Thần và Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi luôn không ra lệnh trong Liên Bang. Bởi vậy, đối với chủ tịch Liên Bang này, rất nhiều người không mấy nhận biết, chỉ biết là thực lực Săn Ma Đoàn của hắn rất mạnh. Càng nhiều nghị viên giống như Liên Minh Thánh Điện trước kia, chủ yếu nghe theo lệnh Thánh Điện của mình.

Nhưng hành động mới rồi của Long Hạo Thần đã nói thẳng với họ rằng, bây giờ Liên Bang Thánh Điện, hắn mới là người đứng đầu.

Hơn nữa hắn dùng thực lực chứng minh với tất cả sự cường đại của mình. Hắn đấu với Long Thiên Ấn mà không hề sử dụng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, thế mà có thể một chiêu khiến Long Thiên Ấn mất sức chiến đấu, bị truyền tống rời đi. Thực lực như vậy rất rõ ràng là không dưới Tinh Không Thần Thánh kỳ sĩ. Thêm vào có đệ nhất Thần Ấn vương tọa tăng phúc. Mọi người rung động phát hiện, thì ra chủ tịch Liên Bang của họ cao cường đến cỡ nào. Điều này khiến họ dần quên đi tuổi tác của Long Hạo Thần, ánh mắt nhìn hắn cũng tăng sự tôn kính.

Long Thiên Ấn đi đâu rồi? Ông ở ngoài cửa phòng họp. Nhưng lúc này trên mặt điện chủ Kỳ Sĩ Thánh Điện không có chút giận dữ, ngược lại là nụ cười khê.

“Thằng nhóc hư, sau này sẽ tính sổ với nó, hi hi.” Nói rồi vị Thần Ấn kỳ sĩ Chương Quân và Chế Ước Thần Ấn kỳ sĩ cường đại xoay người đi.

Bên trong những nghị viên bị hù dọa, ngẩn ngơ nào biết rằng hai ông cháu Long Thiên Ấn, Long Hạo Thần sớm đã bàn bạc mượn lần hội nghị này lập uy cho Long Hạo Thần, ngay cả Long Tinh Vũ cũng không biết. Sự thật chứng minh, hai ông cháu rất có tài biểu diễn. Nếu không thì dù tu vi của Long Hạo Thần có mạnh cỡ nào cũng không thể một chiêu thành công! Hơn nữa lấy tâm tính của hắn, sao có thể thật sự tức giận với ông nội mình?

Trong phòng họp lớn dần yên tĩnh, Long Hạo Thần nhàn nhạt nói.

“Tôi kể ra chuyện này có ý nghĩa rất quan trọng đối với việc lát nữa mọi người bỏ phiếu. Vẫn là câu nói vừa rồi, tôi không muốn trong lúc mình kể bị bất cứ ai cắt ngang. Nếu không thì tôi sẽ vẫn mời người đó ra ngoài.”

“Các người không nghe lầm, Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư chính là thể chất con trai quang minh, giống hệt như tôi. Kỳ thực nghĩ về mặt khác thì các người sẽ thấy đáng tin hơn. Vong linh pháp sư đúng là mạnh, nhưng chẳng qua chỉ là một nhánh của ma pháp sư. Một vong linh pháp sư bình thường có thiên phú thì sẽ mang đến tai họa lớn như vậy cho nhân loại được sao? Đáp án hiển nhiên là không rồi. Y Lai Khắc Tư có thể làm được là bởi vì y có thiên phú và ngộ tính cường đại, cũng có thù hận đủ sâu giúp y làm được. Y là một con trai quang minh sa đọa, như vì sao y sa đọa? Sau khi biết chuyện này từ đầu đến cuối, tôi phải đính chính cho y. Năm đó vong linh thiên tai là đến từ chính nhân loại chúng ta, là chúng ta đem đến tai nạn cho mình.”

Long Hạo Thần kể đúng là hấp dẫn người, khi hắn nói mấy lời này thì lòng thầm cảm thán. Y Lai Khắc Tư tiền bối, người cứu mạng tôi, còn đem lực lượng truyền thừa đưa cho ta và Thái Nhi. Người đã giác ngộ vào giây phút cuối cùng, nếu vậy thì hôm nay tôi sẽ đính chính cho người. Tuy người đã tan biến thành mây khói nhưng tôi hy vọng người có thể đi bình yên một chút.

Long Hạo Thần và Thái Nhi đều nhận ân lớn từ Y Lai Khắc Tư. Dù trong lòng hắn phủ định Y Lai Khắc Tư, nhưng ân huệ là không thể thay đổi. Huống chi cuối cùng Y Lai Khắc Tư biết hối hận đã cảm động họ rất nhiều. Lúc này là cơ hội để Long Hạo Thần đính chính cho y.

“Chắc mọi người rất lấy làm kỳ tại sao tôi biết những chuyện này, cái này phải nói từ đầu. Khi Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chúng tôi vẫn còn là cấp suất, từng nhận một nhiệm vụ, tìm kiếm kinh khủng bị khiêu động mà ma tộc phát hiện. Nhiệm vụ đó khi chúng tôi tiếp nhận thì đã là tuyên bố sai lầm, do đó còn có một loạt tình huống trong tháp nhiệm vụ Săn Ma Đoàn. Nhưng nhiệm vụ đúng là đã bị chúng tôi hoàn thành.”

Hiện tại Long Hạo Thần đã là chủ tịch Liên Bang, có một số việc không cần giấu giếm nữa. Huống chi tháp Vĩnh Hằng đã giải quyết hoàn mỹ, hắn không sợ nói ra hết những chuyện này.

Tiếp đó Long Hạo Thần kể hắn làm sao ở trong kinh khủng bị khiêu động phát hiện tháp Vĩnh Hằng, và trở thành người thừa kế tháp Vĩnh Hằng, sau đó làm sao rèn luyện trong tháp Vĩnh Hằng, dần phát hiện ra bộ dạng chân chính của tháp Vĩnh Hằng, cuối cùng mình chết trận tại ma tộc, lại bị Thái Nhi đem đến tháp Vĩnh Hằng hồi sinh, kể lại cẩn thận tỉ mỉ.

Có thể nói, cho đến nay đây là bí mật lớn nhất của hắn, bây giờ nói ra, chẳng những muốn đính chính cho Y Lai Khắc Tư, cũng giải thích cho các cao tầng Liên Bang tại sao Săn Ma Đoàn bọn họ trẻ vậy đã có thực lực cao như thế.

“Đây chính là câu chuyện của Y Lai Khắc Tư. Bởi vì chịu đựng quá nhiều thống khổ, nỗi hận diệt tộc mới khiến y đi lên con đường không lối về. Sai lầm của y không thể tha thứ, nhưng chúng ta phải hỏi ngược lại mình, vị vong linh pháp sư này thật sự là bản tính tà ác sao?”

Câu chuyện Long Hạo Thần kể thật là đặc sắc, rất cảm động lòng người. Đặc biệt nghe tới Thái Nhi công hắn, cùng các đồng bạn Quang Chi Thần Hi ở trong tháp Vĩnh Hằng trải qua sinh tử mới rút cuộc sống lại hắn, khiến cảm động mọi người rất nhiều.

Vốn nhiều người đều cho rằng Long Hạo Thần có được tu vi hiện tại là vì được ông trời thiên vị, là do hắn có thể chất con trai quang minh. Nghe hắn kể xong mới hiểu, trong quá trình tăng thực lực hắn đã chịu bao nhiêu cực khổ, tại sao mất tích ở trong ma tộc lâu như vậy.

Chẳng biết từ khi nào đôi tay Long Tinh Vũ siết chặt biến thành trắng xanh, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Nước mắt không thể kiềm chế tuôn rơi, thấm ướt vạt áo.

Long Hạo Thần nhìn phụ thân rơi lệ đầy mặt, trong mắt lóe tia kỳ lạ, dường như thêm một phần thần nhiên. Chỉ là không ai chú ý tới biến đổi nhỏ của hắn.

“Chuyện tôi đã kể xong, là thuộc về chuyện riêng của mình. Làm chủ tịch Liên Bang, tôi cho rằng mình nên phụ trách đối với Liên Bang, phải nói ra bí mật này. Còn về Anh Hùng Vĩnh Hằng, thái độ của tôi là nên mời họ xuất chiến, vì Liên Bang phát huy lực lượng cuối cùng của họ. Tôi tin tưởng, những tổ tiên của chúng ta đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi. Nhưng vì an toàn, tôi sẽ trước tiên đi Kỵ Sĩ Thánh Sơn một chuyến, xác nhận tình huống đã. Chỉ dưới tình huống họ thật có sức chiến đấu, thần trí tỉnh táo thì mới để họ ra chiến trường.”

“Họ là anh hùng chân chính của Liên Minh. Tôi cho rằng chuyện này chẳng những không nên che giấu dân chúng, ngược lại nên tuyên dương khắp nơi mới đúng. Có lúc, tư tưởng của chúng ta quá cứng nhắc. Vong linh thì sao chứ? Họ là anh hùng Liên Bang! anh hùng của chúng ta đã vì Liên Bang trả giá mạng sống, tại sao sau khi chết họ vẫn ra hết sức vì Liên Bang mà cứ phải che giấu tung tích, thậm chí không dám để các tộc nhân được họ bảo vệ biết về sự tồn tại của họ? Tôi tin tưởng, chỉ cần chúng ta tuyên truyền chuyện này cho tốt, dân chúng rồi sẽ hiểu.”

Lời của Long Hạo Thần rung động rất nhiều người, cũng là lần đầu tiên cảm nhận được vị chủ tịch Liên Bang mạnh mẽ. Mãi đến khi hắn nói xong câu cuối, không một ai nói xen vào.

Mọi người suy tư những lời hắn nói, ngay cả điện chủ Mục Sư Thánh Điện Lăng Tiểu có tiếng là cố chấp nhất thì biểu tình cũng thay đổi.

Long Hạo Thần lóe người quay về chỗ của mình.

“Những lời đã nói là ý kiến cá nhân của tôi, bây giờ mọi người có thể nhận ý kiến quần chúng. Chờ lát nữa chúng ta biểu quyết, hội nghị vẫn do Dương điện chủ chủ trì.”

Dương Hạo Hàm hướng Long Hạo Thần gật đầu ý bảo, rồi mới trầm giọng nói.

“Chuyện chủ tịch kể khiến ta rất rung động. Đằng sau sức mạnh của chủ tịch lại có tình huống không ai biết thế này. Chủ tịch và mỗi một thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều là anh hùng của Liên Bang. Chúng ta nên chào các anh hùng.” Nói rồi ông dẫn đầu đứng dậy, hướng Long Hạo Thần và các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi hành lễ kỵ sĩ tiêu chuẩn.

Các nghị viên khác cũng đứng dậy, làm theo Dương Hạo Hàm.

Long Hạo Thần và các bạn vội đứng dậy đáp lễ.

“Cái ngày trở thành Săn Ma giả thì chúng tôi đã sẵn sàng vì Liên Bang đầu rơi máu chảy, không hề nghĩ tới cuối cùng có kết cuộc tốt. Ngay cả tiền bối Trần Cuồng cũng đã sớm định trước kết cuộc chết trận. Tôi tin rằng, tuy hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu chết đi nhưng họ không chút hối hận. Họ mới là anh hùng chân chính. Tôi đề nghị, vì Săn Ma Đoàn Ma Thần Chi Vãn, Ngạo Thế Cửu Thiên, bị ai một phút đồng hồ.”

Toàn trường im lặng, mỗi người dâng trào bi thương, nhưng trong đau thương đó sôi trào máu nóng. Rất nhiều người chưa từng phát hiện, nghe xong chuyện Long Hạo Thần kể, vốn áp lực trong lòng họ bị chiến ý hùng hực thay thế. Nỗi sợ thánh chiến với đại quân ma tộc cũng biến mất nhiều.

Kết thúc bi niệm, Dương Hạo Hàm tiếp tục lời trước đó.

“Chủ tịch, có một việc ta phải nói với ngài. Các tiền bối Anh Hùng Vĩnh Hằng bởi vì trở thành vong linh, tính cách nhiều ít bị ảnh hưởng, ta không đồng ý ngài đích thân đi. Lỡ có nguy hiểm...”

Long Hạo Thần xua tay nói.

“Sẽ không có nguy hiểm gì, tôi sẽ mang theo Thái Nhi cùng đi. Tịnh Hóa Linh Vực của Thái Nhi là khắc tinh của tất cả sinh vật vong linh. Bởi vậy tôi bảo đảm với mọi người, cho dù Anh Hùng Vĩnh Hằng của chúng ta thật sự biến chất, định làm cái gì nguy hại cho Liên Bang, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chúng tôi sẽ đích thân giải quyết vấn đề này.”

Hắn nói ra câu này không phải phóng đại. Đám Anh Hùng Vĩnh Hằng cho dù có mạnh hơn nữa cũng không khả năng so với đại quân sinh vật vong linh bên thế giới kia của Hạo Nguyệt. Thái Nhi ở bên đó còn có thể chấn nhiếp, chứ nói chi là sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng. Nếu họ thật sự bạo động, Thịnh Thế Liên Hoa của Thái Nhi không phải chỉ là vật trưng bày.

Dương Hạo Hàm nói.

“Nếu vậy thì chờ lát nữa chúng ta lại bàn chuyện này. Việc chủ tịch đề nghị đích chính cho Anh Hùng Vĩnh Hằng, chúng ta cũng nên bàn bạc kỹ hơn. Nếu thật sự thực hiện vậy nhất định phải tuyên truyền kỹ càng mới được.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Tôi đồng ý.”

Lý Chính Trực nói.

“Tôi thấy không bằng như vậy, chủ tịch đề nghị rất có ý nghĩa, mà câu chuyện bản thân chủ tịch càng có sức thuyết phục hơn. Ngay cả Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư năm đó từng tạo thành tai nạn cho nhân loại chúng ta biến thành vong linh pháp sư còn có chỗ đáng học hỏi, chứ nói chi là Anh Hùng Vĩnh Hằng chúng ta. Nếu chúng ta ghi chép lại sự tích của chủ tịch, sau đó tuyên truyền rộng rãi, nhờ đó đưa Anh Hùng Vĩnh Hằng ra thì chắc sẽ càng dễ dàng được chấp nhận hơn.”

Long Hạo Thần ngẩng ra. Ở một bên, điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vĩnh Hạo lập tức đồng ý nói.

“Ý kiến của Lý điện chủ rất tốt. Liên Bang vừa mới thành lập, nếu có thể đem vợ chồng chủ tịch tạo thành thần tượng toàn dân sẽ có chỗ tốt rất lớn cho việc chúng ta đối kháng ma tộc, cũng có thể đạt tới mục đích tăng cường sức hiệu triệu và lực ngưng tụ cho chủ tịch. Hình tượng của chủ tịch và phó chủ tịch Thái Nhi thành cơ sở thần tượng. Cứ làm vậy đi.”

Nghe Khâu Vĩnh Hạo phân tích, các vị điện chủ có mặt đều mắt sáng ngời.

Trần Anh Nhi lập tức nói.

“Tôi đồng ý. Chuyện giữa chủ tịch và phó chủ tịch Thái Nhi vốn là truyền kỳ, nên tuyên truyền. Huống chi đây còn là vì để chúng ta đối kháng ma tộc tốt hơn.”

Long Hạo Thần không ngờ mình muốn dính chính cho Anh Hùng Vĩnh Hằng lại dẫn tới bản thân. Hắn vừa định phản đối thì bỗng bị tiếng đồng ý lấn át.

Trận hội nghị này biểu quyết cuối cùng là thông qua, do Long Hạo Thần tự mời Anh Hùng Vĩnh Hằng xuống núi, cùng lúc đó dính chính cho Anh Hùng Vĩnh Hằng. Đương nhiên, điều kiện là có đôi tình nhân Long Hạo Thần và Thái Nhi tuyên truyền.

Điện chủ Ma Pháp Thánh Điện Lý Chính Trực nhận nhiệm vụ này, do ma thuật sư chuyên môn của Ma Pháp Thánh Điện phụ trách chế tác ra ma huyền phim ngắn tuyên truyền. Đương nhiên, Long Hạo Thần và Thái Nhi phải phối hợp diễn xuất mới được.

Đây mới chỉ là lần hội nghị đầu tiên. Có nghị đề càng thêm quan trọng bày ra trong hội nghị ngày thứ hai.

Ma tộc sẽ tấn công từ chỗ nào? Là giống thánh chiến lần trước toàn diện tấn công hay công kích một điểm? Nếu chỉ công kích một điểm thì nơi đó là đâu?

Vấn đề này đối với Liên Bang Thánh Điện rất quan trọng. Coi như là ngay mặt cứng đối cứng thì khả năng chiến thắng của Liên Bang Thánh Điện rất nhỏ, nếu bị ma tộc đánh bất ngờ, bị đại quân ma tộc đánh vào nội bộ Liên Bang Thánh Điện, vậy tất nhiên sẽ sinh linh đồ thần. Lấy lực phá hoại của đại quân ma tộc, Liên Bang Thánh Điện nguy rồi.

Về vấn đề này, Long Hạo Thần cho rằng ma tộc trực tiếp công kích Ngự Long quan có Kỵ Sĩ Thánh Điện là khả năng lớn nhất. Bởi vì mục tiêu chủ yếu của Ma Thần Hoàng chính là hắn. Nhưng hắn không tin chắc tuyệt đối. Lỡ đâu Ma Thần Hoàng công kích là quan ải khác, hắn đem binh lực Liên Bang tập trung tại Ngự Long quan, vậy tương đương với đem dân chúng Liên Bang đặt trước mặt đại quân ma tộc!

Các lãnh đạo Liên Bang thảo luận hai ngày vẫn không có kết quả.

Nhưng từng mệnh lệnh của Liên Bang vẫn lần lượt truyền đến năm Thánh Điện khác, trong đó bao gồm Long Hạo Thần và Thái Nhi lập tức đóng ma huyền phim ngắn.

Có tháp Vĩnh Hằng, lại có Thái Nhi là tháp chủ, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng với mười hai Thánh Vệ phối hợp, bọn họ gần như tái hiện lại hình ảnh lúc đó. Tuy thời gian chụp rất ngắn, hơi thô nhưng tình hình rung động vẫn là thu ra được. Đặc biệt Ma Pháp Thánh Điện không tiếc bỏ vốn do mười mấy ma thuật sư dùng thời gian ngắn nhất tinh chế hậu kỳ chế tác, đem hình ảnh ma pháp quý giá tạo hình càng tốt hơn nữa. Long Hạo Thần và Thái Nhi không ngờ là không lâu về sau, câu chuyện của họ cảm động toàn Liên Bang. Đúng như Khâu Vĩnh Hạo đã nói, trở thành thần tượng của toàn dân.

Thánh thành.

Mặt trời lặn xuống núi, sắc trời dần tối tăm.

Sau khi kết thúc Thánh Điện đại tái mười năm một lần, Thánh thành dần yên tĩnh trở lại. Làm thủ đô Liên Bang Thánh Điện, hậu phương lớn, nơi này phần hoa chưa từng biến đổi.

Trời tối cũng nghĩa là mọi người bận rộn công tác một ngày đã kết thúc, có thể nghỉ ngơi. Sinh hoạt về đêm của Thánh thành rất phong phú. Nhưng hôm nay, trong Thánh thành xuất hiện tình cảnh kỳ lạ. Giống như là Thánh Điện đại tái không lâu trước kia, thật nhiều người hướng tới sân đấu lớn Thánh thành.

“Ủa, anh Trương, đêm khuya mà anh vội vã đi đâu vậy?”

“Anh bạn, không thấy thông cáo tổng bộ Liên Bang dán sao? Bắt đầu từ tối hôm nay, tại sân đấu lớn Thánh thành liên tục phát hình ảnh ma pháp mười ngày, nghe nói là chủ tịch Liên Bang và phó chủ tịch đích thân diễn xuất.”

“Hình ảnh ma pháp? Đó là cái gì?”

“Chính là dùng ma pháp ghi lại hình ảnh và thanh âm! Liên Bang trình trọng như vậy chắc là có gì thú vị lắm đây. Đi thôi, cùng đi xem kịch vui nào!”

Đoạn đối thoại tương tự không ngừng truyền từ phố lớn ngõ nhỏ trong Thánh thành. Thêm vào sức mạnh của thông cáo, sắc trời chưa tối đen thì xung quanh sân đấu lớn Thánh thành đã đầy ắp người.

Sau Thánh Điện đại tái chưa từng dờ xuống mười ma tinh bình khổng lồ đã sớm trang bị xong. Lúc này ma tinh tỏa ra ánh sáng huyền lệ, chờ lát nữa chắc hình ảnh ma pháp do chúng nó phát ra.

Hình ảnh ma pháp sẽ là cái gì nhỉ? Chủ tịch Liên Bang và phó chủ tịch đích thân diễn xuất? Không lẽ là họ so tài với nhau? Nhưng tại sao Liên Bang phải dùng ma pháp ghi chép cho chúng ta xem? Trong lòng mỗi dân chúng đều tràn đầy tò mò, trước đó họ không hay biết bất cứ tin tức gì.

Tò mò khiến họ vây quanh dưới ma tinh bình, yên tĩnh chờ.

Sắc trời hoàn toàn tối đen, ánh sáng huyền lệ trên ma tinh bình trong đêm đen càng rõ ràng. Dù là ở phía xa trên nóc phòng cũng có thể thấy rõ.

Thanh âm hùng hồn vang lên.

“Hình ảnh ma pháp sắp phát ra. Trước khi phát thì cần phải thuyết minh đơn giản với mọi người. Hình ảnh ma pháp này thu là chủ tịch, phó chủ tịch, các Săn Ma giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng nhau làm. Do Ma Pháp Thánh Điện tiến hành hậu kỳ chế tác. Nguyên quá trình hoàn toàn tái hiện câu chuyện xảy ra sau khi chủ tịch Long Hạo Thần và phó chủ tịch Thái Nhi đấu tranh với ma tộc. Bởi vậy, trước khi câu chuyện bắt đầu, cần đơn giản giới thiệu cho mọi người bối cảnh đã.”

“Bối cảnh là thế này, chủ tịch Long Hạo Thần bị Ma Thần Hoàng đánh bại mất trái tim mà chết, do phó chủ tịch Thái Nhi và các Săn Ma giả khác trong Quang Chi Thần Hi mang theo xác chủ tịch trốn khỏi Ma Đô. Câu chuyện của chúng ta bắt đầu từ đây. Tin tưởng mọi người rất lấy làm kỳ, chủ tịch Long Hạo Thần bị mất trái tim rồi, đã chết trong tháp Tinh Ma, tại sao sau này còn có thể trở thành chủ tịch của chúng ta? Vậy thì mời mọi người xem hình ảnh ma pháp tiếp theo, các người sẽ tìm được đáp án từ đó. Sau khi Liên Bang thành lập sẽ càng biến dân chủ hơn, mỗi người các vị đều là chủ nhân của Liên Bang. Thế nên đối với chuyện chủ tịch thứ nhất tân Liên Bang chúng ta trải qua, các vị có quyền hiểu biết. Đây cũng là lý do tại sao chế tác ra phim này. Lấy danh nghĩa chính phủ Liên Bang bảo đảm, tất cả điều tái hiện trong hình ảnh đều là việc thật từng xảy ra.”

Trong lịch sử Liên Bang Thánh Điện, chưa từng có một cao tăng trải qua nhiều việc rõ ràng bày ra trước mắt dân chúng. Mới rồi những lời quan viên Liên Bang Thánh Điện nói không chỉ là khiến các dân chúng càng tò mò bị đưa vào câu chuyện, càng khiến họ cảm giác được tôn kính. Bỗng chốc tầm mắt mọi người bị ma tinh bình hấp dẫn.

Lần đầu tiên họ biết Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tỏa sáng rực rỡ tại Thánh Điện đại tái đã từng xâm nhập vào ma tộc, công kích hai Trụ Ma Thần, còn to gan đi Ma Đô, kế hoạch đánh chết Tinh Ma Thần. Thậm chí Ma Thần Hoàng đều không tiếc điều động ba chủng tộc mạnh nhất ma tộc tạo cái trống dụ dỗ họ.

Hình ảnh ma pháp sẽ cho ra cái gì đâu?

Khi lòng tò mò của dân chúng bị treo cao thì hình ảnh bắt đầu hiện ra.

Mười ma tinh binh to lớn cùng tỏa ánh sáng chói mắt nhất, ánh sáng vàng rực rỡ đem đến cho dân chúng rung động mãnh liệt.

Ánh sáng vàng dần thu lại, trong tầm mắt họ là một cánh rừng nhỏ.

Tiếng xì xào vang lên.

“Xem kìa, đó chẳng phải là Săn Ma giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi sao? Đó là phó chủ tịch Thái Nhi, coi kìa, đó là phó chủ tịch Trần Anh Nhi. Bây giờ cô ấy còn là phó điện chủ Linh Hồn Thánh Điện nữa!”

“Nhìn tên đầu trọc, đó là Tư Mã Tiên, Giới Luật mục sư mạnh nhất xưa nay chưa từng có của Mục Sư Thánh Điện!”

“Tôi vẫn thích ma pháp sư kia hơn, hắn sử dụng kỹ năng phượng hoàng trong Thánh Điện đại tái thật rất huyền lệ.”

Tiếng bàn tán của dân chúng bị thanh âm trong hình ảnh lấn át.

Trong hình ảnh, Trần Anh Nhi khóc rống thất thanh, mọi người đều vây quanh Long Hạo Thần nằm trên đất.

Thái Nhi chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng nhìn chiếc dẫn nhanh trên ngón tay.

Nàng nhẹ nhàng tháo ra chiếc nhẫn, nâng lên tay trái của Long Hạo Thần, đeo vào ngón áp út của hắn.

“Chàng ngốc, tại sao anh còn trả lại em làm gì! Nó sớm vĩnh viễn thuộc về anh, tựa như trái tim của em.”

Giọng Thái Nhi rất nhẹ, nhưng trải qua hình ảnh ma pháp phóng đại, có thể khiến mỗi một dân chúng có mặt nghe rõ ràng. Phút chốc họ cảm nhận được đau thương trong giọng nói của Thái Nhi. Cảm xúc chết tâm lôi kéo tâm tình mỗi một dân chúng, khiến họ ngừng xì xầm. Tất cả yên lặng nhìn hình ảnh trong ma tinh binh.

Thái Nhi nâng tay lên, chậm rãi lấy xuống dây chuyền Giai Diệu Vĩnh Hằng trên cổ Long Hạo Thần. Đầu lâu vàng tỏa sáng trong hình ảnh ma pháp. Khi Thái Nhi đeo Giai Diệu Vĩnh Hằng trên cổ mình thì các dân chúng đều nảy ra thắc mắc, đó là cái gì vậy?

“Chúng ta đi.” Vang lên giọng Thái Nhi.

Ngay sau đó, các dân chúng nhìn thấy hình ảnh hoa mắt. Ánh sáng vàng từ Giai Diệu Vĩnh Hằng lóe sáng, bao phủ thân thể tất cả. Ngay sau đó, cùng với ánh sáng vàng dâng lên, hình ảnh biến mơ hồ. Trong một chuỗi vụn vụn, chuyển cảnh đến nơi khác.

Lúc này, vang lên giọng thuyết minh.

“Họ thông qua truyền tống tiến vào không gian khác, thế giới của một thần khí. Khô lâu vàng đó có tên là Giai Diệu Vĩnh Hằng, là chìa khóa mở ra thần khí. Còn người sáng tạo thần khí chính là...”

Lời tâm sự ngừng lại đây, hình ảnh lại biến rõ ràng.

Vang lên giọng sốt ruột của Thái Nhi.

“Đi ra, ngươi mau đi ra, đi ra đi!”

Một luồng sáng xanh biếc lạng lẽ chui ra từ Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp của Long Hạo Thần. Luồng sáng trông rất yếu, yếu ớt tựa sương khói.

Giọng nói yếu ớt vang lên từ sương khói xanh.

“Hắn đã chết. Khế ước giữa ta và hắn đang dần biến mất. Ta có thể làm chỉ là giữ cho linh hồn hắn trong vòng bảy ngày không tán đi. Nhưng các người chỉ có thời gian bảy ngày. Cơ hội duy nhất để hắn sống lại tại tháp Vĩnh Hằng. Chỉ có người được đến truyền thừa của tháp chủ, nhờ vào ảo diệu quang hệ Vọng Linh ma pháp mới có thể hồi phục linh hồn hắn, đúc lại trái tim. Nếu hắn có thể sống lại thì khế ước của ta trên

người hấn cũng trở lại. Nếu không, bảy ngày sau, linh hồn tan biến, linh hồn hấn sẽ bị tháp Vĩnh Hằng giam cầm, đời đời không thể siêu sinh. Vậy nên trong bảy ngày, nếu các ngươi không thể cứu sống hấn thì hãy mang hấn rời khỏi đây, ít nhất để linh hồn hấn không cần chịu khổ tại đây.”

Giọng nói ngừng tại đây, khói xanh theo đó tán đi.

“Đó, thanh âm đó là...” Vương Nguyên Nguyên ngơ ngác nói.

“Tôi biết, tôi biết! Đó là cô bé tại Mộng Huyền Thần Điện! Không sai, chắc chắn là cô bé!” Lâm Hâm nhảy cẫng lên nói.

Hàn Vũ chộp vai Lâm Hâm, kích động hét to.

“Đúng, đúng. Là Dạ Tiểu Lệ! Là cô ấy! Giữa cô ấy và đoàn trưởng có quan hệ khế ước! Là cô ấy đến giúp chúng ta! Đoàn trưởng có cơ hội sống rồi, có cơ hội!”

Khiến dân chúng rung động là cái câu Hàn Vũ nói đoàn trưởng sống lại. Người chết rồi làm sao sống lại? Cái gì gọi là ý nghĩa quang hệ vong linh ma pháp? Cái gì gọi là đúc lại trái tim? Cái gì là truyền thừa tháp Vĩnh Hằng? Sương mù dày đặc khiến dân chúng ngơ ngác.

“Ai có dây thừng chắc chắn hoặc xiềng xích?”

Tiếng hét to của Thái Nhi khiến dân chúng tỉnh khỏi suy nghĩ. Ngay sau đó, họ thấy Thái Nhi được đồng bạn trợ giúp đem xác Long Hạo Thần công trên lưng mình, dùng xích cột chặt.

Nhìn đến đây, nhiều người cảm thấy yết hầu có gì đó nghẹn lại.

Dù nhiều người đều biết Săn Ma Đoàn vì Liên Bang trả giá rất nhiều, rất nhiều. Nhưng nhìn thấy hình ảnh ma pháp này họ mới hiểu được Săn Ma Đoàn trải qua sự tàn khốc cỡ nào.

“Bảy ngày, chúng ta chỉ có thời gian bảy ngày. Trong vòng bảy ngày, chúng ta nhất định phải leo lên đỉnh tháp Vĩnh Hằng. Tôi phải được truyền thừa từ Tử Linh Thánh pháp thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư.”

Tuyên ngôn của Thái Nhi vang lên trong hình ảnh, cái tên cũng khắc vào lòng dân chúng. Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư, y lại là ai?

Không đợi dân chúng hiểu rõ thì hình ảnh lại biến đổi. Thái Nhi bắt đầu dẫn theo các Săn Ma giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi khiêu chiến tháp Vĩnh Hằng.

Tại đây, góc độ hình ảnh ma pháp cũng biến đổi, để dân chúng càng cảm nhận rõ ràng hơn. Thử thách này bắt đầu từ tầng thứ nhất, mười hai Thánh Vệ cường đại hiện ra trước mắt dân chúng.

Các Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi một người lại một người ngã xuống, nhìn họ không tiếc hy sinh mình cũng phải trải phẳng con đường hồi sinh cho Long Hạo Thần, nước mắt dần ứa khỏi hốc mắt dân chúng.

Vì sống lại đoàn trưởng của họ, vì sống lại chủ tịch Long Hạo Thần, mỗi một Săn Ma giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều trả giá tất cả của mình! Mạng sống quý giá nhất đối với người thường lại bị họ vô tư hiến dâng.

Tư Mã Tiên ngã xuống, Trần Anh Nhi ngã xuống, Vương Nguyên Nguyên ngã xuống. Nhưng dù họ có gục ngã thế nào thì ánh mắt vẫn tràn đầy cố chấp và mong chờ.

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi một tầng lại một tầng trèo lên tháp Vĩnh Hằng. Tâm của dân chúng cũng theo đó treo cao, rất nhiều người bất giác vạt áo đã bị nước mắt thấm ướt. Họ ngừng thở, không dám khóc thành tiếng, sợ bỏ sót một chút hình ảnh.

Tầng thứ sáu tháp Vĩnh Hằng, chiến đấu chỉ còn lại Thái Nhi. Trong tay nàng giơ cao Lưỡi Hái Tử Thần, đối mặt thử thách gian khổ nhất.

Giọng Lâm Hâm trở thành thuyết minh.

“Phó đoàn trưởng đang muốn dùng lực lượng Tử Thần Thất Tuyệt! Mỗi sử dụng một Tuyệt thì nàng sẽ mất đi một cảm. Nàng...”

Đơn giản thuyết minh mang đến rung động sâu sắc nhất. Tiếp theo chính là Thái Nhi liều mạng không chùn bước chiến đấu.

Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ nhất Tử Chi Thương, Tuyệt thứ hai Tử Chi Tĩnh, Tuyệt thứ ba Tử Chi Khiếu, Tuyệt thứ bốn Tử Thần Hôn, Tuyệt thứ năm Tử Vong Tịch Diệt, Tuyệt thứ sáu Tử Vong Lộ.

Dân chúng chính mắt thấy cái gì là cường đại. Khi Thái Nhi dựa vào Tử Thần Thất Tuyệt Tuyệt thứ sáu Tử Vong Lộ rồi cuộc đánh bại đối thủ, trong quảng trường ngoài sân đấu lớn Thánh thành tràn đầy tiếng hoan hô như dậy sóng. Có nhiều người mừng phát khóc, nhưng họ không hay biết, rơi lệ chỉ là vừa bắt đầu.

Ánh sáng sáu sắc xuất hiện vượt lên vết thương của Quang Chi Thần Hi. Mắt thấy bọn họ ai cũng lành lặn vết thương, thậm chí được kéo về lần ranh chết chóc, trái tim thắt chặt của dân chúng thả lỏng thoải mái. Rồi cuộc kết thúc rồi sao? Sắp sống lại chủ tịch Long Hạo Thần rồi sao?

Tiếp theo, hình ảnh càng tàn khốc hơn diễn ra.

Đường lên trời.

“Một bước một dập đầu, đường lên trời thông thiên.”

Thuyết minh. “Đường lên trời, tất cả lực lượng sẽ bị áp chế, phó chủ tịch Thái Nhi chỉ còn lại sức mạnh của một cô gái bình thường.”

Giới thiệu đơn giản nhưng lập tức khiến dân chúng hiểu Thái Nhi trải nghiệm áp lực như thế nào.

Bước chân của Thái Nhi cực kỳ vững vàng, bước ra một bước, quỳ xuống, lay, đứng dậy, lại bước ra một bước, lại quỳ xuống, tuần hoàn liên tục.

Dân chúng nhìn thấy mồ hôi, dần thấy vết máu.

Hai vết máu bắt đầu xuất hiện tại đường lên trời không thấy tận cùng. Vết máu từ nhạt đến đậm.

Dần dần, Thái Nhi mang đến vết máu thứ ba cũng xuất hiện.

Dân chúng dù sao chỉ là người bình thường, cảm xúc của họ yếu ớt hơn Săn Ma giả nhiều, ngay cả các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng khóc rống, bỗng chốc khiến sân đấu lớn Thánh thành tràn ngập biển lệ. Rất nhiều người khóc khàn cả giọng, không thể kiềm chế.

Năm mươi bậc, sáu mươi bậc, bảy mươi bậc, tám mươi bậc. Thái Nhi cứ như thế, từng bước một, gian nan loạng choạng đi lên. Thân thể của nàng sớm lắc lư, mặt đất để lại vết máu xuất hiện thể lỏng từ bậc thang chảy xuống dưới.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

607. Chương 278: Tiến Vào, Nơi Anh Hùng Vĩnh Hằng Trường Miên

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Trong hình ảnh, Thái Nhi rõ ràng đã sắp kiệt sức vẫn đang leo lên, không ngừng leo lên trên. Dường như có lực lượng không gì sánh kịp chống đỡ thân thể đang ngày càng yếu ớt của nàng.

Bùm!

Tại bậc thang thứ một trăm mười hai, Thái Nhi đột nhiên ngã cái rầm. Nhưng tay phải của nàng bấu chặt bậc thang, mũi chân đặt trên bậc thang phía dưới, không để mình trượt xuống.

Máu nhiễm đỏ vạt váy dài, thuận theo mũi chân nhỏ giọt. Khuôn mặt tuyệt sắc của Thái Nhi tràn đầy vết máu.

Thân thể nàng bởi vì chịu đựng quá nhiều mà run lẩy bẩy, chỉ có đôi mắt kia, ánh mắt kia vẫn cố chấp, kiên quyết như vậy.

Thở hồng hộc, nàng miễn cưỡng đi lên một bậc. *Bùm* lần nữa quỳ lạy.

“Đừng tiếp tục nữa!!!”

Trong đám người, không biết là ai đang hét to, khiến tất cả dân chúng nhìn hình ảnh cùng kêu lên.

Trèo lên, hôn mê, lại trèo lên, lại hôn mê.

Thải Nhi lần lượt ngã xuống, lần lượt bò dậy. Khi nàng bò lên bậc thang thứ hai trăm thì đã biến thành người đầy máu.

Lúc này nàng đã hôn mê lần thứ bảy trên đường lên trời.

Đầu gối Thải Nhi không còn miếng da lành lặn, xương trắng hếu lộ cả ra ngoài. Đùi thon bắt giắc co giật, bởi vì mất máu quá nhiều mà người tái nhợt bệnh hoạn. Mạng sống của nàng đang nhanh chóng trôi đi. Mà đường lên trời thì không thấy tận cùng.

Hình ảnh chiếu đến đây thì hình tượng Thải Nhi như tường đồng khắc sâu vào lòng mỗi dân chúng

Giọng thuyết minh lại vang lên.

“Phó chủ tịch Thải Nhi trèo lên đường lên trời hôn mê tổng cộng bảy lần, trải qua mấy ngày, hình ảnh tái hiện đã là áp súc thời gian.”

Đây không thể dùng hai chữ rung động để hình dung. Một số cô gái yếu đuối đều khàn giọng khóc hôn mê. Dù là đám lính Liên Bang phụ trách giữ trật tự cũng khóc không thành tiếng. Họ lần đầu tiên biết ý chí con người cường đại đến thế, cũng là lần đầu tiên chứng kiến nỗi cực khổ nhóm Săn Ma giả từng ném trải.

Ngay lúc cảm xúc của dân chúng sắp tan vỡ thì đường lên trời đột nhiên xuất hiện cửa ánh sáng.

Khi Thải Nhi dốc hết sức phóng lên, đột nhiên vào trong cửa ánh sáng, bên ngoài sân đấu lớn Thánh thành tràn đầy tiếng hoan hô nghẹn ngào.

Tháp Vĩnh Hằng tầng thứ bảy huyền lệ xuất hiện, quan tài Y Lai Khắc Tư ngủ say cũng hiện ra.

Đúng vậy, đối với dân chúng bình thường, họ trời sinh có cảm giác cực kỳ sợ hãi với vong linh. Nhưng trải qua lúc trước cảm xúc dao động mãnh liệt, khi họ thấy Y Lai Khắc Tư ở hình thái vong linh thì không mấy chấn kinh.

Y Lai Khắc Tư đề ra ý định muốn một trái tim tươi mới sống lại Long Hạo Thần. Thải Nhi lật ngược Lưỡi Hái Tử Thần, không chút do dự đâm vào ngực mình, tiếng hét chói tai lật tung Thánh thành.

Khi Y Lai Khắc Tư nói với Thải Nhi muốn thử thách Long Hạo Thần, gần như các dân chúng đều ủng hộ. Bởi vì họ cực kỳ thắc mắc, chủ tịch Long Hạo Thần có tài đức gì mà đáng cho Thải Nhi trả giá đến thế?

Long Hạo Thần tỉnh lại, đối diện thử thách của Y Lai Khắc Tư. Khi hắn nói ra nguyện vì cứu sống Thải Nhi mà từ bỏ tín ngưỡng của mình, toàn trường sôi trào. Họ đột nhiên biết, chí tình chí nghĩa không chỉ một mình Thải Nhi. Chủ tịch Liên Bang của họ vì người yêu nhất nguyện từ bỏ tín ngưỡng còn quý trọng hơn mạng sống!

Giờ phút này, Thải Nhi và Long Hạo Thần ở trong lòng họ đã thăng hoa đến độ cao khó mà hình dung. Tín ngưỡng, vong linh, những điều này quan trọng không? Không, trước tình yêu chân thành tha thiết thì tất cả đều biến nhỏ bé.

Đặc biệt khi Y Lai Khắc Tư nói ra bốn chữ “Các người thắng.”, tiếng hoan hô lần nữa vang rung trời.

Không thể không nói, hình ảnh ma pháp đem đến tác dụng hoàn toàn vượt qua phỏng đoán ban đầu của Lý Chính Trực Ma Pháp Thánh Điện đề nghị, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của những người đề nghị.

Các dân chúng bởi vì hình ảnh ma pháp mà gần như điên cuồng. Họ kêu gào tên Long Hạo Thần và Thải Nhi, thỏa thích giải phóng cảm xúc.

Có lúc trước trải đường, tiếp theo Y Lai Khắc Tư kể chuyện của y thì càng dễ dàng được dân chúng chấp nhận. Kinh nghiệm bi thảm của Y Lai Khắc Tư, cùng với cuối cùng y được Long Hạo Thần và Thải Nhi điểm tỉnh đã giác ngộ, tự tình hóa mình rung động tinh thần các dân chúng.

Hình ảnh cuối cùng kết thúc ngay lúc Y Lai Khắc Tư hô to.

“Tay nắm nhật nguyệt hái sao, thế gian không người như ta.”

Tiếng kêu hào hùng.

Lúc này, trời đã dần khuya nhưng không người nào rời đi. Ngấn ngủ im lặng và bình tĩnh, Long Hạo Thần, Thái Nhi, Quang Chi Thần Hi, ba cái tên trở thành khẩu hiệu kêu gào của họ.

Thánh thành, một đêm không ngủ.

Trần Nam quan.

Lúc này đã là giữa trưa, là lúc ăn cơm trưa. Trong một tiệm rượu không bắt mắt, trời nóng khiến tiệm rất là ẩm ỉ.

“Tối nay còn phải đi? Không được, tôi không đi đâu.” Một cô gái lắc đầu nguầy nguậy, từ chối đề nghị của người đàn ông ngồi cùng bàn.

“Tại sao không đi? Tổng cộng chiếu mười ngày, không nhìn nữa thì sẽ không bao giờ thấy được.”

“Không thể đi nữa, lại đi thì tôi sẽ khóc mù mắt mất. Phó chủ tịch Thái Nhi thật là đáng thương quá. Ma tộc thật đáng hận. Nếu không phải tư chất quá kém, tôi hận không thể đi tòng quân, ra trận giết địch!”

“Ai, thì đó. Đừng nói là đàn bà như cô, dù là đàn ông tôi đây nhìn một lần là khóc một lần! Thật quá cảm động đi. Hèn chi chủ tịch, phó chủ tịch bọn họ tuổi còn trẻ mà có tu vi như thế. Người ta trải qua cực khổ là chúng ta không thể tưởng tượng!”

“Đúng đó. Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư đó cũng đáng thương thật. Vong linh pháp sư cường đại như thế mà bị hiện thực chèn ép.”

“Đúng thế, ai mà không mắc sai lầm? Chẳng phải cuối cùng y đã sám hối rồi sao? Còn bị phó chủ tịch Thái Nhi tịnh hóa. Xem hình ảnh ma pháp tôi mới biết, thì ra sinh vật vong linh cũng có suy nghĩ, có trí tuệ chứ không phải chỉ biết giết chóc!”

Lời nói tương tự trải rộng trên phố lớn ngõ nhỏ Trần Nam quan.

Không chỉ là Trần Nam quan, hình ảnh ma pháp đã trước tiên chiếu khắp Thánh Thành Liên Bang Thánh Điện và sáu quan ải. Sáu thành thị bên trong còn đang vận chuyển ma tinh bình. Dù sao số lượng ma tinh bình không nhiều, thành thị có thể phóng hình ảnh chỉ có vài cái.

Thánh thành và sáu quan ải chiếu phim đợt đầu xong, tiếp theo là ma tinh bình ở bảy thành thị bị dỡ xuống đưa đi sáu thành thị bên trong.

Trong lịch sử Liên Bang Thánh Điện, hoặc nên nói là lịch sử toàn nhân loại chưa từng xuất hiện lực ảnh hưởng lớn như vậy. Họ truyền miệng cho nhau, Thái Nhi và Long Hạo Thần dần không chỉ là thần tượng toàn dân, đã chuyển biến thành tín ngưỡng. Cho nên sau này Long Hạo Thần và các nghị viên bàn bạc, ở trong Liên Bang cấm chiếu hình. Nhưng sự tích của hắn, Thái Nhi, Sấn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đã ảnh hưởng toàn Liên Bang.

Trong quá trình Long Hạo Thần và Thái Nhi trở thành thần tượng toàn dân, hai nhân vật chính đã cùng Dương Hạo Hàm đi tới Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Đây là lần thứ ba Long Hạo Thần đi Kỵ Sĩ Thánh Sơn. Đối với thánh địa kỵ sĩ này hắn rất có cảm tình. Lần đầu tiên tới đây, hắn mang đi Hạo Nguyệt, lần thứ hai tới đây, hắn mang đi Tinh Vương. Mười mấy năm trôi qua, hắn từ thiếu niên lơ ngơ trưởng thành chủ tịch Liên Bang. Hắn trải qua rất nhiều, trả giá rất nhiều, cũng được đền rất nhiều.

Cách màn sáng bao phủ Kỵ Sĩ Thánh Sơn còn chừng một ngàn mét, hơi thở quang minh đậm đặc từ Kỵ Sĩ Thánh Sơn bắt đầu dâng lên. Sương vàng nhạt không bị khống chế bay hướng ba người Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cảm nhận được cảm giác đặc biệt thân thiết. Trong sương mù vàng nhạt ẩn chứa Quang nguyên tố giống như là con nít tìm về nhà lao hướng hắn.

Nâng lên tay trái, mặt Long Hạo Thần lộ nụ cười mỉm. Quang nguyên tố nhu hòa bắt đầu tự động quay quanh người hắn. Trong quá trình, hắn không hề phóng ra lực lượng của mình, tất cả hình thành tự nhiên như thế đó.

Cùng là cường giả quang hệ, cùng là Thần Ấn kỳ sĩ, Dương Hạo Hàm nhìn thấy tình hình này thì thầm than, Long Hạo Thần đích thực đã tu luyện linh lực quang hệ đến cực độ! Ngay cả Quang nguyên tố cũng đem hắn thành nguồn suối.

Long Hạo Thần bỗng nhiên ngừng đầu nhìn sâu trong màn sáng. Bỗng chốc, màn sáng trước mặt tự động tán đi, giống như binh sĩ nghe theo mệnh lệnh tránh thành con đường. Ba ông lão thân thể có tàn tật đang nhanh chóng lao hướng họ. Đối với việc màn sáng tách ra, ba ông lão giật nảy mình, tình hình thế này là lần đầu tiên họ gặp phải.

Nhưng khi họ thấy Dương Hạo Hàm thì cảm xúc căng thẳng thả lỏng. Tuy nhiên, họ càng kinh ngạc là dẫn động quang linh vụ của Kỳ Sĩ Thánh Sơn không phải là vị Phòng Ngự và Thống Trù Thần Ấn kỳ sĩ này, mà là thanh niên bên cạnh ông.

Kỳ Sĩ Thánh Sơn gần như là nơi ngăn cách với thế gian. Dù chỗ này có mấy vị trưởng lão từng gặp Long Hạo Thần nhưng dù sao chỉ là thiểu số, ít nhất ba người trước mắt là lần đầu tiên gặp hắn.

“Xin chào Dương điện chủ.” Ba trưởng lão cùng tới gần, hành lễ với Dương Hạo Hàm.

Dương Hạo Hàm, Long Hạo Thần cùng đáp lễ kỳ sĩ.

“Ba vị trưởng lão vất vả, xin dẫn chúng ta đến động phong ấn.” Dương Hạo Hàm vừa nói vừa lấy ra lệnh bài.

Lệnh bài trong tay ông là một thứ dùng khối bảo thạch vàng điêu khắc thành, mặt trên có nhiều phù văn do thượng cổ tinh linh văn hình thành.

Nhìn lệnh bài này, ba vị trưởng lão lần nữa khom người, tiến lên, vây ba người Long Hạo Thần vào giữa, tự lấy ra một lệnh bài màu vàng.

Ánh sáng vàng lấp lóe, mỗi một lệnh bài vàng bị các trưởng lão kích phát phóng ra sáu phù văn. Ba khối lệnh bài tổng cộng mười tám phù văn ở trên không trung hiện ra, quay quanh mọi người, nhanh chóng tỏa ánh sáng chói mắt. Ngay sau đó, một vòng xoáy vàng to lớn bao bọc sáu người. Quang linh vụ kịch liệt dâng lên, chớp mắt họ đã biến mất ngay tại chỗ.

Bây giờ Long Hạo Thần đã sớm không phải hắn là năm đó. Hắn cảm giác được cả Kỳ Sĩ Thánh Sơn có một pháp trận cực kỳ cường đại. Có thể nói Kỳ Sĩ Thánh Sơn là bởi vì pháp trận này mới tạo ra. Muốn biết bí mật nơi này thì nhất định phải quen thuộc pháp trận, hoặc là người nơi này dẫn đường mới được.

Ánh sáng vàng chợt tắt, họ đã xuất hiện ở nơi khác, cũng là một nơi Long Hạo Thần khá quen thuộc.

Đó là một cái hang động, trên vách động khảm từng khối bảo thạch vàng nhạt, ánh sáng vàng nhạt chiếu sáng mọi thứ nơi đây.

Quang nguyên tố trong động không đậm, không bằng trong Kỳ Sĩ Thánh Sơn, tối đa chỉ mạnh hơn bên ngoài một chút thôi.

Hang động cực kỳ lớn, ngừng đầu nhìn lên trên, đỉnh chóp cách mặt đất hơn hai mươi mét. Cả hang động là hình tròn bất quy tắc, đảo mắt nhìn, đường kính hơn trăm mét, thật là như quảng trường khổng lồ.

Trên mặt đất có ô vuông hình thang, ô vuông liên kết chặt chẽ tổ thành viên hoàn to lớn hướng về trung tâm quảng trường. Trong mỗi ô vuông đều có thượng cổ tinh linh văn tối tăm không ánh sáng.

Nhìn thấy chỗ này, Long Hạo Thần rốt cuộc nhớ tới đây là đâu. Đây chẳng phải là lúc đó phát động truyền tống do đó khiến hắn tìm thấy Hạo Nguyệt trong hang sao? Không ngờ lần này hắn lại tới đây.

Dương Hạo Hàm gật đầu với ba trưởng lão, nói.

“Cảm ơn ba vị dẫn đường, xin các người tiếp tục canh giữ.”

Ba trưởng lão cung kính hành lễ hướng Dương Hạo Hàm.

Dương Hạo Hàm đi tới trước mặt Long Hạo Thần, nói.

“Hạo Thần, động phong ấn một lần chỉ có thể đi vào một người, ta và Thái Nhi ở đây chờ người. Những tiền bối này đều có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, ngủ mấy ngàn năm tại đây, tính cách khó tránh khỏi hơi kỳ cục. Người phải cẩn thận hành động, lỡ gặp tình huống không thể xử lý thì dùng linh lực kích phát lệnh bài trong tay là có thể truyền tống về lại đây.”

Nói rồi ông đem lệnh bài dùng bảo thạch vàng khắc thành đặt vào tay Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần nhận lấy lệnh bài, gật đầu với Dương Hạo Hàm, sau đó đi tới vị trí chính giữa quảng trường. Đó là một vòng tròn đường kính chừng ba mét, trung ương là một ký hiệu lớn nhất.

Nhưng hắn vừa nhấc chân lên lại bị ba trưởng lão dẫn đường ngăn cản. Một vị trưởng lão do dự nói với Dương Hạo Hàm.

“Dương điện chủ, điều này dường như không hợp quy tắc. Chỉ có ngài mới đi phong động phong ấn được, người này là...”

Dương Hạo Hàm mỉm cười, nói.

“Đã quên giới thiệu cho các người. Vị này là Long Hạo Thần, Thần Ấn kỳ sĩ mới của Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta. Hắn đạt được Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận, được Thánh Điện phong làm Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỳ sĩ, cũng chính là đứng đầu sáu Thần Ấn kỳ sĩ Kỳ Sĩ Thánh Điện chúng ta. Sau này Thánh Sơn lệnh sẽ do hắn cai quản.”

Ba trưởng lão kinh ngạc nhìn hướng Long Hạo Thần, biểu tình biến đổi. Họ đều có tuổi trong Kỳ Sĩ Thánh Điện, tất nhiên biết Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa có ý nghĩa như thế nào.

Long Hạo Thần biết ba vị trưởng lão hơi khó tin, mỉm cười, linh lực nhu hòa tỏa ra ngoài bao trùm hướng ba trưởng lão.

Quang nguyên tố tinh thuần khiến ba trưởng lão đánh rùng mình. Ngay sau đó, cảm giác thoải mái khó hình dung lan khắp mỗi góc thân thể. Ngay cả tứ chi tàn tật của họ cũng không ngoại lệ, linh lực như đang sục sôi. Chỉ mấy lần hít thở mà linh lực tăng lên tới cấp bậc mấy tháng tu luyện cũng chẳng sánh bằng.

Đến đây thì ba trưởng lão không nghi ngờ nữa. Dù lòng vẫn tràn đầy chấn kinh nhưng nhanh chóng lóe người qua, cung kính hành lễ với Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần cầm Thánh Sơn lệnh trong tay đi tới ký hiệu to nhất ở trung ương, đứng lại, mắt từ từ khép kín, yên lặng cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Giây phút hắn nhắm mắt lại, tinh thần lực khuếch tán. Dù là Dương Hạo Hàm, Thái Nhi hay ba vị trưởng lão đều cảm giác rõ ràng ý thức của mình trong chốc lát mơ hồ.

Lần này ngay cả trên mặt Dương Hạo Hàm cũng đầy kinh ngạc, tinh thần lực thật mạnh!

Trong đại trận Kỳ Sĩ Thánh Sơn, coi như là Ma Thần Hoàng đến đây, tinh thần lực của y đều không khả năng dò xét rõ ràng trong Thánh Sơn. Đại trận trong Thánh Sơn ẩn chứa Quang nguyên tố cực kỳ mạnh mẽ, và có hàng ngàn vạn trận pháp kỳ diệu. Rất nhiều ảo diệu thuộc về thượng cổ tinh linh tộc, dù Kỳ Sĩ Thánh Sơn là bên trực tiếp khống chế Kỳ Sĩ Thánh Điện cũng không hoàn toàn biết rõ ảo diệu trong trận.

Nhưng mà, tinh thần lực của Long Hạo Thần tại đây không bị cách trở chút nào. Chốc lát sau nó đã phủ lên cả tòa Kỳ Sĩ Thánh Sơn.

Có thể chất Quang Thần, người sở hữu Quang Thần Linh Vực, bất cứ pháp trận quang thuộc tính nào sao có thể sinh ra kháng tính với hắn? Giống như thiếu nữ hoàn toàn mở rộng trái tim, mặc sức hắn dò tìm.

Rất nhanh, Long Hạo Thần cảm nhận được tất cả điều mình muốn biết. Thông qua tìm kiếm, hắn phát hiện, bản thân Kỳ Sĩ Thánh Sơn do chín pháp trận quang hệ tổ thành. Trong đó chia một pháp trận hạch tâm và tám cái pháp trận bề ngoài. Chín pháp trận tổ thành một đại trận hoàn toàn mới. Pháp trận bố trí phức tạp, đời này hắn hiếm khi thấy. Hơn nữa pháp trận có tác dụng hạn chế cực mạnh. Coi như là cường giả cấp chín đi vào đây, chỉ sợ sẽ chịu thiệt lớn trong pháp trận.

Trên Kỵ Sĩ Thánh Sơn sinh hoạt rất nhiều ma thú quang hệ, những con này là căn nguyên đám kỵ sĩ tuổi trẻ của Kỵ Sĩ Thánh Điện lấy được tọa kỵ. Nhưng huyền bí chân chính của tòa Kỵ Sĩ Thánh Sơn là ở bên trong núi. Chỗ vị trí họ ở là mắt trận của pháp trận trung tâm trong chín pháp trận. Muốn khống chế phát động đại trận Kỵ Sĩ Thánh Sơn cần phải tiến hành tại đây. Thánh Sơn lệnh bài trong tay hắn chính là chìa khóa mở ra tất cả uy lực pháp trận, hoặc là mở ra cấm chế.

Giờ Thánh Sơn lệnh bài qua đỉnh đầu, Long Hạo Thần từ từ rót linh lực vào trong. Linh lực quang hệ tinh thần vừa tiến vào Thánh Sơn lệnh bài, ánh sáng vàng tỏa ra rực rỡ.

Đường như Thánh Sơn lệnh bài phát ra tiếng kêu ù ù khe khẽ. Ngay sau đó, chín pháp trận trong Kỵ Sĩ Thánh Sơn đều có phản ứng.

Một vòng sóng gợn vàng khuếch tán dưới chân Long Hạo Thần, đốt lên từng phù văn thượng cổ tinh linh. Chỉ là mấy lần hít thở, phù văn thượng cổ tinh linh ở chính giữa Kỵ Sĩ Thánh Sơn đều lấp lánh.

Từng phù văn như sống lại, cùng với vàng sáng vàng bắt đầu di chuyển. Từng vòng phù văn vàng xoay tròn thuận kim đồng hồ, có nghịch kim đồng hồ. Xung quanh Thánh Sơn lệnh bài trong tay Long Hạo Thần còn có một phù văn vàng bành bồng giữa không trung dần hiện hình.

Trước khi Dương Hạo Hàm tới đây đã nói cho Long Hạo Thần, khi hắn mở ra Thánh Sơn lệnh bài thì sẽ cảm nhận được làm sao tiến vào động phong ấn.

Lúc này Long Hạo Thần mới có cảm giác thực thụ. Thánh Sơn lệnh bài truyền đến vài hơi thở khác nhau cho hắn, có phòng ngự mở ra, giết chóc mở ra, cuối cùng chính là con đường đi đến nơi phong ấn.

Động ý niệm, kích phát Thánh Sơn lệnh bài. Cột sáng vàng chói lòa bùng hát ra từ dưới chân Long Hạo Thần, chớp mắt liên tiếp đỉnh động. Thân hình Long Hạo Thần hoàn toàn bị cột sáng vàng che giấu. Quang nguyên tổ nồng đậm đã tới trình độ gần như thực chất. Dù là Thái Nhi có thuộc tính tịnh hóa thì tại đây đều cảm giác dính đặc bước đi khó khăn.

Muốn dẫn động pháp trận Kỵ Sĩ Thánh Sơn, không chỉ cần Thánh Sơn lệnh bài, còn phải có đầy đủ năng lượng quang thuộc tính cường đại mới được. Đối lại là bất cứ thuộc tính nào khác đều sẽ không thành công. Nếu một người có hắc ám thuộc tính lấy trộm Thánh Sơn lệnh bài tới đây, vậy kết cục của người đó chỉ có hai loại. Một là người đó đủ mạnh, phá trận thoát đi, còn khả năng lớn nhất là loại thứ hai, bị Quang nguyên tổ nghiền nát tại đây.

Cột sáng vàng kéo dài ba mươi giây mới từ từ biến mất. Khi cột sáng vàng rơi xuống thì thân thể Long Hạo Thần cũng biến mất theo.

Quang nguyên tổ đậm đặc bao phủ, không gian xuyên qua với khoảng cách rất gần. Long Hạo Thần thông qua tìm kiếm trước đó đã biết rõ vị trí cụ thể của động phong ấn, chỉ là vị trí này bị đại trận Kỵ Sĩ Thánh Sơn trấn áp, không có Thánh Sơn lệnh bài, cho dù lấy tu vi như hắn cũng không có tự tin đột nhập vào được.

Đây là bên dưới lòng Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Ánh sáng vàng xung quanh dần tán đi. Đầu tiên Long Hạo Thần cảm nhận được là lạnh lẽo. Lấy tu vi của hắn đều có thể cảm giác ra khí lạnh, do đó có thể thấy cái lạnh lẽo này mãnh liệt cỡ nào. Hơn nữa tuyệt đối không đơn giản là biến đổi nhiệt độ.

Xung quanh biến rõ ràng, hiện ra trước mắt Long Hạo Thần là con đường hầm do đá xanh trải thành. Xung quanh mặc dù tối đen nhưng người Long Hạo Thần tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, có thể chiếu sáng mấy mét.

Không khí trong đường hầm rất đục, khí lạnh âm trầm từ phía trước vọt tới.

Long Hạo Thần nâng tay lên, ngọn lửa trắng nhu hòa đốt cháy. Đầu ngón tay nhẹ búng, một đốm lửa trắng bay tới trước. Đừng nhìn đốm lửa không lớn, đi qua đâu là tất cả không khí đục bị đốt không còn một mảnh. Còn về không khí có đủ hô hấp hay không thì chẳng quan trọng với hắn, hắn chỉ là không thích sự đục ngầu này mà thôi. Cùng lúc đó, có đốm lửa trắng chiếu rọi, hắn xem rõ ràng tình hình trước mắt.

Đường hầm kéo dài xéo xuống dưới, bởi vậy, lửa trắng rơi vào vách động phía trước nhưng không tắt đi, tựa như ngọn đèn dầu đốt cháy ở vách động, tuy nhiên, nó không thể đốt khét tảng đá xanh.

Long Hạo Thần có ánh lửa chiếu rọi tiến về phía trước. Tay hấn nắm Thánh Sơn lệnh bài tỏa ra ánh sáng vàng nhạt có tác dụng chiếu sáng.

Đường hầm này dài hơn Long Hạo Thần tưởng tượng. Càng tiến lên thì không khí âm trầm càng rõ ràng. Linh lực trong người hấn bị kích phát tự động hộ thể.

Hơi thở ẩm áp khuếch tán ở ngực, ẩm áp đậm đặc mang theo hơi thở sự sống lan tràn toàn thân. Chỉ đi chuyển một vòng là Long Hạo Thần không còn cảm giác lạnh lẽo nữa.

Mặt bắt giác lộ nụ cười, đây là lực lượng của Dạ Tiểu Lệ. Từ khi Dạ Tiểu Lệ cùng hấn tiến hành dung hợp, biến thành trí tuệ linh lô của hấn thì rơi vào ngủ say. Long Hạo Thần trong quá trình dung hợp với Dạ Tiểu Lệ cảm giác rõ ràng thân thể mình biến hóa. Khi hấn cảm nhận trái tim mới tỉnh có năng lượng của Trái Tim Vĩnh Hằng phủ lên sinh trưởng ra thì mới bỗng hiểu được điều gì. Hóa ra Trái Tim Vĩnh Hằng không chỉ có khiến mình thật sự sống lại thôi. Có lẽ Trái Tim Vĩnh Hằng luôn chống đỡ hấn sống sót, nhưng đã không có trái tim, hấn không xem như là con người chân chính! Từ ý nghĩa nào đó, xem hấn là vong linh cũng không có gì sai. Chẳng qua là vong linh đặc biệt có Quang Thần Linh Vực mà thôi.

Nhưng khi trái tim sinh ra, Long Hạo Thần cảm giác rõ ràng lực lượng của Dạ Tiểu Lệ và Trái Tim Vĩnh Hằng hoàn mỹ dung hợp cùng nhau. Nay hấn chẳng những có trái tim mới, hơn nữa trái tim càng cường đại hơn trước. Chỉ khiến hấn lấy làm lạ là trái tim tiến hóa, nhưng linh lực tăng phúc của Trái Tim Vĩnh Hằng đem lại cho hấn đã biến mất. Bây giờ nội lực của hấn khoảng năm mươi sáu vạn. Trong đó không bao gồm chín vạn linh lực nên kèm theo Trái Tim Vĩnh Hằng.

Lạnh lẽo không đủ ảnh hưởng hấn, Long Hạo Thần bước đi nhanh hơn. Dích thực hấn không đem những Anh Hùng Vĩnh Hằng xem thành uy hiếp. Không chỉ bởi vì hấn tin tưởng những vị tiền bối, cũng là tự tin vào mình. Dựa vào tu vi bản thân hấn, thêm vào lực lượng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa, Hạo Nguyệt, cho dù đối diện Ma Thần Hoàng thì hấn tự tin có thể an toàn rút lui.

Đi xéo xuống gần ba trăm mét thì đường hầm mới tới cuối. Một cổng vòm xuất hiện trước mặt Long Hạo Thần.

Đây là hai cánh cửa, mặt trên điêu khắc rất nhiều đồ án nhân vật, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đây dường như là tình hình năm đó nhân loại chiến tranh với ma tộc. Trên cửa có bốn chữ cổ xưa, là: Anh Hùng Vĩnh Hằng.

Trên cửa đá rất nhiều dấu vết đã loang lổ có thể thấy sau lưng nó niên đại xa xưa. Dù dùng tài liệu thượng đẳng, năm tháng vẫn để lại dấu vết rõ ràng.

Vì bảo vệ Liên Minh, những Anh Hùng Vĩnh Hằng ngủ say tại đây lâu đến sáu ngàn năm! Cho dù bình thường họ vẫn trong trạng thái ngủ say thì sẽ có lúc tỉnh dậy. Họ tại đây chịu đựng âm u và cô tịch. So với họ thì mình trả giá coi như cái gì?

Nghĩ đến đây, Long Hạo Thần kiềm không được cúi đầu thật sâu vái chào bốn chữ Anh Hùng Vĩnh Hằng trên cửa đá. Lòng thầm quyết tâm, dù khó khăn bao nhiêu thì hấn nhất định phải đánh chính cho sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng.

Lại đứng thẳng người, hấn đem Thánh Sơn lệnh bài trong tay khảm vào lỗ hõm duy nhất trên cửa đá.

Kín kẽ, không thể không ca ngợi công tượng lúc xưa có công nghệ tinh tế.

Đinh!

Thanh âm giòn du dương vang lên, giống như gõ vào cái bình ma tinh chế tác, thanh âm êm tai vang vọng trong đường hầm. Cảm giác kỳ lạ khiến đầu óc Long Hạo Thần ù vang.

Ngay sau đó, hai cánh cửa đá tỏa ra ánh sáng âm u, chỉ có Thánh Sơn lệnh bài là vẫn một màu vàng. Cửa đá lặng lẽ mở ra hai bên.

Độ dày cửa đá chỉ sợ trên một mét, chúng nó tồn tại ở đây mấy ngàn năm nhưng lại mở ra êm ái như vậy. Không chút nghi ngờ, hai cửa đá này không chỉ chế tác tinh tế, bên trong rõ ràng khắc ma pháp trận.

Không khí còn lạnh lẽo hơn trước ập vào mặt, chớp mắt đánh vào người Long Hạo Thần. Lại thường là không khí bên trong không đục, chỉ là cực kỳ lạnh lẽo. Không khí âm trầm ngay cả hơi nước Long Hạo

Thần hô hấp cũng thành băng vụn.

Đằng trước là một hang động tối đen, dù tu vi của Long Hạo Thần cao hơn nữa cũng không khả năng dưới tình huống chỉ một chút ánh sáng leo loét trông thấy nơi đen thẫm thẫm này. Nhưng lần này hắn không đốt quang minh hỏa điểm mà cung kính khom người, nói.

“Kỵ Sĩ Thánh Điện, Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ Long Hạo Thần kính chào các vị tiền bối!”

Hắn không hề bước một chân vào hang động tối đen. Trong giọng của hắn tràn ngập sùng kính phát ra từ tận đáy lòng.

Thanh âm của Long Hạo Thần quanh quẩn trong hang động và đường hầm. Có lẽ vì nơi này quá bí kín nên tiếng vọng thật lâu không tán đi.

Long Hạo Thần cứ thế khom lưng, không có ý định đổi tư thế. Tư thế ổn định vững vàng giữ sự cung kính. Những vị tiền bối vì Liên Minh trả giá mạng sống, sau đó chịu đựng cô tịch sáu ngàn năm tuyệt đối đáng giá hắn làm như vậy.

“Tuy ta rất tò mò tại sao đến một người trẻ tuổi, nhưng thái độ hai lần cung kính của ngươi khiến ta rất có hảo cảm.”

Trong hang truyền đến một thanh âm hơi quái lạ, thanh âm nghe vào tai cứng rắn, lúc nói thì cách hai, ba chữ sẽ khựng lại, bởi vậy lọt vào tai thấy quái quái.

Long Hạo Thần chậm rãi đứng thẳng dậy, nắm đấm phải đánh vào ngực trái, lần nữa hành lễ kỵ sĩ.

“Các vị tổ tiên vì Liên Minh, vì nhân loại trả giá nhiều đến thế, vẫn bối cung kính là nên làm.”

Thanh âm cứng rắn lại vang lên.

“Mới nãy ngươi nói mình là Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ? Cái thằng nhóc tên Dương Hạo Hàm đâu? Dường như nó khoảng trăm tuổi? Không lẽ chết trong ma tộc rồi? Nếu ta nhớ không lầm thì nó là Phòng Ngự và Thông Trù Thần Ấn kỵ sĩ?”

Long Hạo Thần nói.

“Dương điện chủ không có con, chỉ là ngài ấy giao tư cách tiếp xúc với các vị tiền bối cho tôi.”

Thanh âm kia thấp một chút.

“Xem ra Liên Minh đã xảy ra chuyện gì, Kỵ Sĩ Thánh Điện lần đầu tiên có danh hiệu Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ chưa từng nghe qua, lại có người chưa chết đã truyền tin tức chúng ta tồn tại. Nói đi, lần này ngươi đến là vì chuyện gì? Ừm, đợi đã. Trước đó thì ngươi phải chứng minh thân phận Thần Ấn kỵ sĩ của ngươi cho ta đã. Từ hơi thở sinh mệnh dồi dào của ngươi xem ra chắc là tráng niên mới đúng. Không lẽ Kỵ Sĩ Thánh Điện xuất hiện một vị thiên tài chưa từng có?”

Long Hạo Thần cung kính nói.

“Văn bối tên là Long Hạo Thần, qua ba tháng nữa là hai mươi sáu tuổi. Tôi truyền thừa là trong sáu Thần Ấn vương tọa, lực lượng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.”

“Cái gì?” Giọng nói cứng ngắt đột nhiên biến cao vút.

Ngay sau đó, Long Hạo Thần cảm thấy có lực hút to lớn ập đến. Lực hút không phải đẩy hắn ra mà kéo vào.

Nhưng Long Hạo Thần đứng đó không động dậy, thậm chí không phóng linh lực ra ngoài.

Két két sần sật—

Vang lên thanh âm quái dị, một ngọn lửa xanh âm u cách Long Hạo Thần không xa lóe lên.

Ngọn lửa không đốt cháy quá rực rỡ, nhưng ở nơi cực kỳ tối đen này đột nhiên có ánh sáng vẫn khiến tầm mắt Long Hạo Thần hơi khó thích ứng.

Ngon lửa xanh xuất hiện trong tay một người. Một người cao hơn hai mét, dáng người gầy gò. Áo choàng xám rách tung tóe, lộ ra làn da xám ngắt.

Đôi mắt nó cứng ngắc chuyển động, dường như có tầng sáng xám xẹt qua.

Đây không phải con người, nói chính xác hơn là xác sống, chỉ là thân thể giữ gìn rất tốt, không có chỗ nào mục rữa.

Nó đang chậm rãi đi hướng Long Hạo Thần. Tiếng *két két* vừa này là lúc nó đi đường phát ra. Động tác của nó cứng ngắc, đầu gối đã không thể cong lên nữa, tốc độ đi cũng rất chậm. Nhưng trong cảm giác của Long Hạo Thần, cương thi trước mắt tràn đầy hơi thở nguy hiểm. Cảm giác này một nửa là căn cứ từ tư vi của nó.

Nhìn từ tuổi tác thì bởi vì biến thành cương thi, bộ dạng nó vẫn giữ ở khoảnh khắc khi chết, khoảng năm, sáu chục tuổi, không lộ ra quá già. Trong hang động tối đen thấy một cương thi không có hơi thở sự sống, đối làm người bình thường chỉ sợ sớm kinh hãi hét to. Nhưng Long Hạo Thần trông thấy nó thì biểu tình càng thêm cung kính.

“Chào tiền bối.” Long Hạo Thần cung kính hành lễ.

“Hãy để ta thấy Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa.” Giọng nói của cương thi tràn đầy kích động.

Long Hạo Thần do dự một lúc, nói.

“Tiền bối, ở đây hình như không hợp lắm. Tôi sợ sẽ ảnh hưởng tiền bối khác ngủ say, thậm chí là tổn thương đến các vị tiền bối.”

Trong Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa ẩn chứa Quang nguyên tổ mạnh mẽ cỡ nào chứ. Một khi bày ra uy thế của siêu thần khí, tuy nhóm Anh Hùng Vĩnh Hằng có thực lực cường đại nhưng rất có thể sẽ bị tổn thương!

Nhưng mà, cương thi đó lại cười.

“Khắc khắc khắc. Chàng thanh niên, người cho rằng lực lượng quang minh sẽ tổn thương được chúng ta sao? Tuy ta rất ghét bộ dạng hiện tại của mình, nhưng không thể không nói, vong linh pháp sư năm đó chế tác ra quyển trục chuyển linh chính là thiên tài số một ta được biết. Quyển trục chuyển linh của y chẳng những đem chúng ta biến thành vong linh, còn giữ lại thuộc tính lúc còn sống của chúng ta. Không lẽ người cho rằng, làm người tạo dựng Lục Đại Thánh Điện đời thứ nhất, chúng ta có hắc ám thuộc tính sao?”

Long Hạo Thần một lần nữa từ mặt khác biết sự cường đại của Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tài Y Lai Khắc Tư. Hèn chi quyển trục chuyển linh bị gọi là siêu cấp cấm chú!

“Nếu đã vậy thì, xin tiền bối cẩn thận.” Long Hạo Thần lùi vài bước, đầu tiên sáng lên là đôi mắt hắc.

Con người trong suốt tỏa ánh sáng vàng nhu hòa. Ngay sau đó, hơi thở thần thánh tràn ngập uy nghiêm khuếch tán từ người hắc ra ngoài. Bóng sáng khổng lồ nở rộ sau lưng Long Hạo Thần. Chỉ là trong đường hầm nhỏ hẹp này, bóng sáng của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa không thể hoàn toàn giãn ra.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

608. Chương 279: Thử Thách? Hay Là Truyền Thụ?

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Quang linh vụ trong phạm vi Kỵ Sĩ Thánh Sơn bắt đầu kịch liệt dâng lên, chúng nó biến nồng đậm khiến các trưởng lão trong Thánh Sơn chấn kinh.

Càng khiến họ giật mình là quang linh vụ từ từ cuộn cuộn lên cao, bắt đầu xoay theo chiều thuận kim đồng hồ. Chỉ chốc lát sau đã hình thành vòng xoáy vàng khổng lồ.

Phạm vi Kỳ Sĩ Thánh Sơn khá rộng lớn, vòng xoáy vàng trên trời dường như tương đương với đường kính, có thể tưởng tượng thể tích của nó lớn tới đâu. Dù là từ Kỳ Sĩ Thánh Điện Ngự Long quan nhìn bên này cũng có thể thấy ra hình ảnh kỳ diệu đó.

Cột sáng màu trắng ngà từ vị trí trung tâm Kỳ Sĩ Thánh Sơn phóng lên cao. Ngay sau đó, trong hơi thở thần thánh uy nghiêm, Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa khổng lồ hiện ra. Có lốc xoáy vàng phụ trợ, nổ rộ ánh sáng siêu thần khí của nó.

Thần Ấn vương tọa khổng lồ xuất hiện trong không trung, bản thân vương tọa trắng trong suốt tỏa ra ánh sáng chín sắc mỹ lệ. Trên lưng ghế có phù điêu tinh tế cho người cảm giác xinh đẹp khó hình dung. Đỉnh là trời trăng sao, chính giữa là chim muông, nơi liên tiếp với lưng ghế thì là cảnh tượng thiên nhiên.

Tay vịn cái ghế là Thần Thánh Cự Long và thiên sứ mười hai cánh. Bản thể tỏa ra từng vòng vàng sáng chín sắc huyền lệ chói mắt. Quang linh vụ màu vàng bị khí thể của nó ảnh hưởng biến tinh thuần, trong suốt.

Mắt Long Hạo Thần lấp lánh ánh sáng vàng, đôi tay hướng hư không làm động tác lôi kéo.

Đỉnh! Một tiếng du dương giòn vang truyền khắp ngàn mét.

Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa ở trên không trung tách ra, hóa thành mười ba đoàn sáng trắng tinh khiết đáp xuống, chui vào Kỳ Sĩ Thánh Sơn.

Trước mặt cương thi Anh Hùng Vinh Hằng, trình diễn hình ảnh khiến Hỏa Hồn của nó rung động. Mười ba đoàn sáng trắng lần lượt rơi vào người Long Hạo Thần, đó là mười ba viên Vinh Hằng Tinh Thần.

Bảo thạch khổng lồ trong suốt trước ngực, đỉnh đầu là quan hoàng chín sắc mỹ lệ, mặt nạ con mắt bảo thạch vàng trắng trong suốt, vai trái là đầu rồng, vai phải là thiên sứ mười hai cánh. Còn có bộ giáp lông lánh tỏa ra hơi thở chí cao vô thượng.

Khi tất cả chúng phủ lên người Long Hạo Thần, khí thể của hắn biến hóa khác hẳn. Trong hang động, hơi thở âm trầm biến mất hết, chỉ còn lại âm áp nhẹ nhàng tràn ngập.

Từng linh lực cường đại cũng vào lúc này tĩnh lại trong hang động. Từng đôi mắt lấp lóe Hỏa Hồn khác nhau từ từ mở ra.

Hơi thở của Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa đánh thức chúng, đánh thức đám Anh Hùng Vinh Hằng từng vì nhân loại trả giá sinh mệnh.

Cương thi lúc trước Long Hạo Thần nói chuyện giờ đây đã không thể thốt thành lời. Thân thể nó không thể kiềm chế run bần bật, nhìn Long Hạo Thần. Hỏa Hồn của nó bị kích động thay thế.

“Mười ba đoàn, mười ba đoàn. Đúng vậy, là Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, thật là nó! Ông trời, người tốt cuộc vẫn ban ân nhân loại chúng ta! Rốt cuộc đợi đến ngày này, ta rốt cuộc đợi đến ngày Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa nhận chủ!”

Từng bóng người xuất hiện sau lưng nó, từng Hỏa Hồn từ mờ mịt biến nóng rực. Hiển nhiên chúng đã nghe thấy lời của Anh Hùng Vinh Hằng thứ nhất, chính mắt thấy Vinh Hằng giáp trên người Long Hạo Thần. Tổng cộng sáu mươi ba Hỏa Hồn chìm đắm trong rực cháy và hưng phấn.

Xanh biếc, bảy sắc, trong suốt, ba đoàn sáng từ từ xoay tròn bên người Long Hạo Thần. Long Hạo Thần đem Vinh Hằng kiếm cất sau lưng, khảm vào giữa đôi cánh cửa to lớn.

Bởi vì Vinh Hằng giáp mà đường hầm trông rất hẹp, dáng người hắn biến cao to nhiều. Đặc biệt là đôi cánh chim trực tiếp kề sát vách đá hai bên đường.

“Tiến vào. Con trai, mau tiến vào!” Anh Hùng Vinh Hằng cương thi lúc trước trao đổi với Long Hạo Thần liên tục xua tay kêu gọi.

Long Hạo Thần thể mới naoáng người lên, tiến vào hang động.

Không khí lạnh lẽo trong hang đã bị hơi thở của Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bao trùm. Khi hắn tiến vào trong hang thì bị chiếu sáng ngời, giống như là thế giới hắc ám có một vầng mặt trời.

Long Hạo Thần thấy rõ tình hình trong hang động, hắn chỉ cảm thấy trái tim đau nhói từng cơn.

Trong hang động mà sáu mươi ba Anh Hùng Vĩnh Hằng nhân loại ngủ say. Có, chỉ là sáu mươi ba quan tài đá, trừ đó ra không còn gì khác. Hang động trống rỗng, không khí ẩm phát ra từ dưới đất, tuy đã bị hơi thở của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa ức chế nhưng Long Hạo Thần vẫn cảm giác được.

Các anh hùng từng trả giá tất cả cho nhân loại, thế mà lại ngủ say ở nơi như vậy, trong lòng Long Hạo Thần giận dữ lạ thường.

Hắn không nói lời nào, dưới mặt nạ môi mím chặt, nhìn từng cương thi, sau lưng hắn chậm rãi mở ra đôi cánh.

“Các vị tiên bối, ta tên là Long Hạo Thần, ta đại biểu Liên Bang Thánh Điện sám hối với các người.”

Nói rồi hắn mặc Vĩnh Hằng giáp siêu thần khí do Sáng Thế Thần để lại thế mà hai đầu gối quỳ xuống, lay sáu mươi ba vong linh trước mặt mình.

Vĩnh Hằng giáp thánh khiết như thế, quan hoàng vĩnh hằng trên đỉnh đầu hắn mỹ lệ như vậy, nhưng giờ phút này, hắn bái lạy sáu mươi ba vị tổ tiên.

Cái cúi đầu này không vì chính hắn mà vì tất cả nhân loại toàn Liên Bang.

Long Hạo Thần cúi đầu rung động tất cả Anh Hùng Vĩnh Hằng. Họ nhìn nhau, sự nóng rực trong Hỏa Hồn dần bình tĩnh lại, còn lại là khó hiểu và cảm động. Khiến chủ nhân mà Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận lạy họ, hắn thật là...

“Con trai, người đang làm gì? Mau đứng dậy!” Anh Hùng Vĩnh Hằng cương thi trước tiên bước ra vội vàng nói. Nó muốn tiến lên nâng hắn, nhưng cảm nhận sự thần thánh uy nghiêm từ Vĩnh Hằng giáp nên chỉ có thể làm động tác hư đỡ.

Long Hạo Thần từ từ ngẩng đầu nhưng vẫn quỳ tại đó, kéo lên mặt nạ, hốc mắt hắn đã đọng đầy nước mắt.

“Các vị tổ tiên, các vị tiên bối! Các người nên nhận cái lạy này của tôi, nên nhận cái lạy của nhân loại còn sống trong Liên Bang! Sáu ngàn năm trước, các người trả giá sinh mạng đuổi đi ma tộc. Vì bảo vệ Liên Bang, các người không tiếc trở thành vong linh, cái hầm lạnh lẽo tĩnh lặng này ngủ say sáu ngàn năm. Tuy tôi không biết năm đó là ai làm điều này, nhưng làm chủ tịch Liên Bang đời thứ nhất, tôi tuyệt đối không thể để tình huống này cứ tiếp tục. Nhân loại thật có lỗi với các người!”

Nói rồi hắn lại lạy, dùng sức đập đầu trên mặt đất ba cái.

Đám sáu mươi ba Anh Hùng Vĩnh Hằng thế mới hiểu ý của Long Hạo Thần, thoáng chốc đều bình tĩnh lại.

Một giọng nữ vang lên.

“Đứa trẻ này chất phác đến đáng yêu. Không lẽ người cho người chìa khóa vào đây không cho người biết, là chúng ta tự nguyện dùng cách này ở lại đây sao? Hơn nữa bày trí nơi này là chúng ta yêu cầu.”

“A?” Long Hạo Thần ngây ra, ngẩng đầu lên, hắn cảm nhận từ Hỏa Hồn của sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng nụ cười thân thiện.

“Đứa ngốc, mau đứng dậy đi.” Anh Hùng Vĩnh Hằng đầu tiên nói chuyện với Long Hạo Thần phát ra tiếng cười. Tuy cơ bắp trên mặt sẽ không vì thế mà nhúc nhích, nhưng từ người các Anh Hùng Vĩnh Hằng phát ra thiện ý thì Long Hạo Thần có thể cảm giác rõ ràng.

Dù Long Hạo Thần làm ra hiểu lầm nhưng hắn đã dùng chân tình của mình cảm động các tiên bối.

Long Hạo Thần đứng dậy, có chút lúng túng nói.

“Tôi còn cho rằng...”

“Người cho rằng cái gì? Cho rằng chúng ta hoàn toàn bị vứt bỏ?” Giọng nữ trước đó lại lần nữa vang lên, một vị Anh Hùng Vĩnh Hằng bước ra.

Lúc nó đi ra, kẻ khác rõ ràng tránh ra một con đường. Nó ở trong đám Anh Hùng Vĩnh Hằng chắc chắn có địa vị không thấp.

Tuy đã hóa thân thành cương thi nhưng vẫn có thể thấy ra giới tính nữ này khi còn sống là tuyệt sắc. Khuôn mặt của nó không giống đa số Anh Hùng Vĩnh Hằng có màu xám mà là trắng, trắng bạch, nhưng làn da có gân nhiều. Chỉ là đôi mắt đỏ như máu trông cực kỳ khủng bố.

“Nơi này không chỉ là địa huyết Kỳ Sĩ Thánh Sơn, cũng là phía trên mắt băng tuyền. Chúng ta phải nhờ lạnh giá nơi đây mới khiến thân thể mình lúc trước bị linh lực tẩm nhập thì không bị hủy hoại. Trong mỗi qan tài đều có một ít lỗ nhỏ thông hướng nguồn suối, dẫn khí lạnh đến. Nếu không thì người thấy chúng ta không phải một đám cương thi mà là bộ xương khô. Bề ngoài đối với đám người chết chúng ta có ích gì đâu? Nhưng sau này chúng ta phát hiện, khí lạnh băng tuyền còn trợ giúp cho lực lượng chúng ta, ổn định Hỏa Hồn không dễ tắt, mới khiến chúng ta sống đến ngày nay. Tuy chúng ta sắp đi tới tận cùng nhưng coi như còn chống đỡ được một lúc.”

Thì ra là thế. Long Hạo Thần thể này mới hiểu ẩn ý bên trong.

“Ta tên Thúc Vịnh Tiêu, coi như là thủ lĩnh sáu mươi ba tên này. Lần trước có người đến là ba mươi năm trước. Khi đó có thằng nhóc tên Dương Hạo Hàm thay thế nguyên điện chủ đến đây. Nói cho chúng ta nghe ba mươi năm qua bên ngoài xảy ra chuyện gì đi.”

Các Anh Hùng Vĩnh Hằng đều vây quanh Long Hạo Thần. Đối với thanh niên kế thừa Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, bọn chúng đa số có hảo cảm. Lúc trước chân tình của Long Hạo Thần tuy là hiểu lầm, nhưng được chấp nhận mà không phải bị bài xích, khiến các tiền bối nhân loại vừa tỉnh dậy có tâm tình không tệ.

Long Hạo Thần gật đầu, đem các việc hai mươi mấy năm nay xảy ra tại Liên Minh Thánh Điện mà mình đã biết kể tỉ mỉ một lần. Đặc biệt chú ý kể đợt thánh chiến trước và việc không lâu thành lập tân Liên Bang Thánh Điện.

Thúc Vịnh Tiêu hỏi mấy vấn đề, Long Hạo Thần đều lần lượt giải đáp. Qua đó hắn mới biết, những tiền bối này dù ngủ say tại đây nhưng đối với việc lớn xảy ra trên đại lục sáu ngàn năm này thì đều biết một ít. Bởi vì cách vài chục năm, điện chủ Kỳ Sĩ Thánh Điện cai quản Thánh Sơn lệnh bài đều sẽ tới đây, mang theo tin tức bên ngoài cho bọn họ.

“Tốt, Liên Bang Thánh Điện tốt lắm, coi như thành công. Đáng tiếc chúng ta không thể dễ dàng rời khỏi đây, nếu không thì ta đã sớm đi tìm đám nhóc con đó cho biết tay. Vì ích kỷ của bản thân mà không thêm để ý tăng thực lực Liên Minh, may là chúng tỉnh ngộ không muộn.” Thúc Vịnh Tiêu rất ủng hộ việc thành lập tân Liên Bang. Hơn nữa nghe ẩn ý thì hình như ba mươi năm trước lúc Dương Hạo Hàm tới đã nói với nó ý kiến này.

Đúng lúc đó, một ông lão đi tới bên cạnh Thúc Vịnh Tiêu, nói với Long Hạo Thần.

“Con trai, mới rồi người nói bây giờ Kỳ Sĩ Thánh Điện đã đầy đủ sáu vị Thần Ấn kỳ sĩ?”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Đúng vậy, bây giờ Kỳ Sĩ Thánh Điện đầy rẫy nhân tài, chắc là lúc cường thịnh nhất. Bao gồm cả tôi, sáu Thần Ấn vương tọa đều có người khống chế.”

“Tốt, quá tốt rồi.” Cảm xúc của ông lão hơi kích động. “Năm đó khi ta quyết định tập trung tất cả lực lượng toàn nhân loại chế tạo ra năm Thần Ấn vương tọa thì từng thề rằng, một ngày nào đó khi nhân loại có thể khống chế hết sáu Thần Ấn vương tọa, chính là lúc chúng ta phản công ma tộc. Ông trời đối xử với chúng ta không tệ! Khi Hỏa Hồn của chúng ta sắp tiêu tan thì đem đến tin tức tốt cho chúng ta, khiến chúng ta có thể trong giây phút cuối cùng chứng kiến hình ảnh nhân loại phản công, không uổng chúng ta ngủ say dưới lòng đất sáu ngàn năm, chờ đợi sáu ngàn năm!”

Thúc Vịnh Tiêu giới thiệu cho Long Hạo Thần.

“Vị này là Tiêu lão Tiêu Hoắc. Lúc Liên Minh Thánh Điện mới thành lập, lão là điện chủ đời đầu Kỳ Sĩ Thánh Điện, cũng chính lão bỏ qua ý kiến mọi người, quyết định chế tạo năm Thần Ấn vương tọa. Có thể nói lão là tổ tiên chân chính của Kỳ Sĩ Thánh Điện các người. Tiêu lão nhìn xa trông rộng, năm đó rất nhiều quyết định của lão về sau đều ứng nghiệm.”

Long Hạo Thần vội cung kính hành lễ.

“Long Hạo Thần xin kính chào tổ tiên!”

Tiêu Hoắc trầm giọng nói.

“Con trai, ta muốn nghe kinh nghiệm trưởng thành của ngươi. Năm đó ta chính mắt thấy Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa phát uy, chính mắt thấy nó giáng xuống nhân gian. Lúc đó ta đã từng nói, có siêu thần khí này tồn tại nghĩa là ông trời không vứt bỏ nhân loại chúng ta. Nhưng ta vẫn không tưởng tượng được cường giả nào có thể được nó chấp nhận. Ta thậm chí luôn cho rằng, sự tồn tại của nó có ý nghĩa tượng trưng lớn hơn là thực tế. Không ngờ thật sự có một ngày, có một kỵ sĩ có thể trở thành chủ nhân của nó. Ta rất tò mò quá trình ngươi trưởng thành, cũng tò mò quá trình Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa nhận ngươi làm chủ.”

Mãi đến bây giờ Long Hạo Thần đều chưa nêu ra một câu mời các Anh Hùng Vĩnh Hằng xuống núi. Trước mắt những vị này là anh hùng chân chính của nhân loại, còn là tổ tiên Lục Đại Thánh Điện. Trước khi đến đây Dương Hạo Hàm đã nói cho hắn, nhất định phải trước tiên được các Anh Hùng Vĩnh Hằng thừa nhận rồi mới nói đến việc mời xuống núi. Họ đã ngủ say tại đây sáu ngàn năm, không ai biết họ có cái nhìn thế nào về việc xuống núi. Cùng lúc đó, có khi cảm xúc của họ dao động cực kỳ mãnh liệt, thậm chí là không nể mặt ai.

Từ lời của Dương Hạo Hàm, Long Hạo Thần nghe ra các đời điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện chắc chắn từng có người chịu thiệt trong tay Anh Hùng Vĩnh Hằng. Tình hình cụ thể Dương Hạo Hàm không nói nhưng hắn vẫn dùng thái độ thận trọng đối xử với những tiền bối này. Mãi đến bây giờ hắn chưa cảm giác ra các Anh Hùng Vĩnh Hằng có gì không ổn.

Kỳ thực hắn không biết là, thái độ của hắn mang đến tác dụng rất lớn. Hắn khác với các điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện từng tới đây. Có thể trở thành Thần Ấn kỵ sĩ, còn là Thần Ấn kỵ sĩ số một Kỵ Sĩ Thánh Điện, cai quản Thánh Sơn lệnh bài ít nhất cũng là lão già trên năm, sáu chục tuổi. Hơn nữa trong quá trình trưởng thành, quyền uy lớn dần thì tất nhiên sinh ra khí chất và tâm tình người đứng trên. Tới đây nghe các Anh Hùng Vĩnh Hằng cứ kêu con trai, có khi thậm chí không chút khách sáo răn dạy, trong lòng họ có chút bực tức. Dù thái độ có cung kính hơn cũng chưa từng hạ thấp người như Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần không giống. Hắn vốn có tuổi đời rất trẻ, mới hai mươi mấy, dù chấp chưởng Liên Bang Thánh Điện nhưng hắn đối với quyền lực không có khát khao gì lớn, cũng chưa ra lệnh ai. Thêm vào hắn từ tận đáy lòng khâm phục đám Anh Hùng Vĩnh Hằng. Vậy nên thái độ chân thành có thể nói vượt qua các điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện từng tới đây. Tất nhiên là sẽ khiến các Anh Hùng Vĩnh Hằng có hảo cảm nhiều với hắn rồi.

Cung kính vâng dạ, Long Hạo Thần bắt đầu kể quá trình trưởng thành của mình. Hắn kể rất tỉ mỉ, đem phụ thân bắt đầu dạy mình ra sao, từng bước một tăng thực lực, trở thành một Săn Ma giả, dẫn theo Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi từng bước, từng bước một lập công huân, lại làm sao kỳ ngộ, thực lực không ngừng đột phá. Thậm chí bí mật tháp Vĩnh Hằng cũng không che giấu, kể ra hết.

Khi hắn nói mình chết trận, Thái Nhi mang theo hắn ở trong tháp Vĩnh Hằng hành trình sống lại thì mấy vị Anh Hùng Vĩnh Hằng sống hơn sáu ngàn năm đều rung động. Đặc biệt khi họ nghe câu chuyện của Y Lai Khắc Tư, sự cảm thán lớn hơn dân chúng tại Liên Bang Thánh Điện nhìn hình ảnh nhiều. Dù sao họ từng sinh hoạt tại thời đại rất gần với của Y Lai Khắc Tư. Chính tai nghe quá trình và nguyên do Y Lai Khắc Tư trở thành Vong Linh Thiên Tai, sao không khiến mấy vị tiền bối cảm thán cho được?

Nói đến quá trình Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa nhận hắn thì Long Hạo Thần cũng không che giấu gì, nói thật hết ra. Đặc biệt cuối cùng là hắn làm sao chuyển bại thành thắng, đột phá Vĩnh Hằng Thiên Sứ, càng kể kỹ càng hơn.

“Con trai quang minh, hay cho con trai quang minh! Bộ xương già ta đây đã lâu không hoạt động. Chàng trai, có muốn cùng ta so tài một chút không?”

Khiến Long Hạo Thần bất ngờ lắm khi hắn kể hết quá trình xong, Tiêu Hoắc lại yêu cầu muốn so tài cùng hắn.

Long Hạo Thần bản năng cho rằng đây là thử thách của các tiền bối với mình, tất nhiên sẽ không lùi bước, cung kính hành lễ với Tiêu Hoắc, hần nói.

“Xin tổ tiên dạy bảo cho!”

Các Anh Hùng Vĩnh Hằng khác chậm rãi lùi ra bốn phía, chừa đủ không gian cho Long Hạo Thần và Tiêu Hoắc.

Trong hang động dù trang trí đơn giản nhưng diện tích không nhỏ, ít nhất lớn bằng một phần ba sân đấu luyện Thánh Minh. Đương nhiên diện tích như vậy không đủ để cường giả cỡ như Long Hạo Thần, Tiêu Hoắc thi triển. Nhưng nếu đã là so tài thì họ sẽ đè ép lực lượng của mình, không hủy hoại nơi đây.

Long Hạo Thần không rút ra Vĩnh Hằng kiếm sau lưng, đôi tay để hai bên người, ngưng kết ra một thanh kiếm to màu vàng, thể tích giống hệt Vĩnh Hằng kiếm.

Xem hành động của người thành niên, các Anh Hùng Vĩnh Hằng gật gù.

Tiêu Hoắc vóc dáng cực cao to nhưng tỏ vẻ rất cứng ngắc. Khi nó đối diện với Long Hạo Thần thì hần cảm thấy trái tim như bị đè ép.

Đây là áp lực đến từ linh hồn? Long Hạo Thần chấn kinh. Nên biết rằng tinh thần lực của hần sau khi được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Thần Tinh Linh của Dạ Tiểu Lệ dung hợp thì đã tăng đến trình độ cực kỳ cường đại. Cho dù không thể đối kháng với Ma Thần Hoàng nhưng tuyệt đối là số một nhân loại. Thế mà ở trước mặt Tiêu Hoắc, tinh thần lực của hần không chiếm ưu thế chút nào, ngược lại là trạng thái bị áp chế.

Nhưng Long Hạo Thần dù sao chính là Long Hạo Thần, ngăn ngửi kinh ngạc qua đi hần liền hiểu được.

Lực lượng linh hồn của Tiêu Hoắc chưa chắc mạnh bằng hần, nhưng Hỏa Hồn tinh thuần khiến linh hồn không chút tạp chất. Hơn nữa lực lượng linh hồn là chính là chủ yếu của vong linh, thể mới khiến về mặt cảm quan nó không yếu thế. Nhưng Tiêu Hoắc chỉ dựa vào lực lượng linh hồn thì không thể tạo thành tổn thương gì cho hần.

Ngay lúc đó, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng của Tiêu Hoắc bỗng sáng ngời. Giống như đột nhiên xuất hiện hai ngôi sao, màu vàng tinh khiết mà rực rỡ. Long Hạo Thần chấn kinh phát hiện, về mặt quang thuộc tính tinh thuần, vị tiền bối Kỵ Sĩ Thánh Điện này không kém hơn hần chút nào.

Càng khiến hần rung động là đôi mắt Tiêu Hoắc sáng lên, ngực cũng dâng lên một đoàn sáng vàng. Màu đoàn sáng càng rực rỡ. Ngay sau đó, có chất lỏng vàng từ ngực nó chảy ra, nhanh chóng phủ khắp người.

Đây là...

Chất lỏng vàng đậm đặc mà rực rỡ. Ánh vàng đi qua đâu là tất cả hơi thở vong linh bị che giấu không còn một mảnh. Hơi thở quang thuộc tính tinh thuần mà mạnh mẽ như suối phun bùng phát từ người nó. Có chất lỏng vàng tác dụng, thân thể Tiêu Hoắc tỏa ra sương vàng nhạt.

Dịch Thái Linh Lực phóng ra ngoài?

Long Hạo Thần không biết phải tới tu vi cỡ nào mới làm được, nhưng hần tự hỏi lấy tu vi cấp chín bậc năm trước mắt của mình thì là không thể. Hần có thể khiến linh lực chớp mắt thành hình ngoài người, ngưng kết thành giáp, ngưng kết thành song kiếm trong tay. Nhưng hình thể lỏng chảy xuôi thế này thì hần không làm được. Dù có mô phỏng thì tuyệt đối không có cảm giác chân thực đến thế.

Chất lỏng vàng nhanh chóng chảy khắp người Tiêu Hoắc, chớp mắt nó biến thành người vàng. Ngay sau đó, chất lỏng bắt đầu hiện ra hiệu quả. Một bộ giáp vàng giản dị không hoa lệ bao phủ lấy Tiêu Hoắc.

Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp!

Long Hạo Thần đột nhiên hiểu vì sao nhìn thấy bộ giáp này thì mình có cảm giác cực kỳ quen thuộc. Bởi vì Tiêu Hoắc lấy Dịch Thái Linh Lực phóng ra ngoài ngưng kết thành áo giáp chẳng phải có nhiều chỗ giống với Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp lắm sao?

Không cần nghi ngờ, Kim Tinh Cơ Tòa chiến giáp tồn tại chỉ sợ có liên quan rất lớn đến vị tổ tiên này.

Chất lỏng di chuyển, cùng là hai thanh kiếm to màu vàng xuất hiện trong tay Tiêu Hoắc, so với song kiếm Long Hạo Thần dùng linh lực ngưng kết thành, song kiếm của Tiêu Hoắc là màu ám kim, khí thế hoàn toàn nội liễm. Khi song kiếm thành hình thì từ người nó tỏa ra hơi thở quang minh cũng thu lại không thấy. Dường như đó chỉ là một bộ giáp sắt thép, không có liên quan gì đến linh lực.

Nhưng khi hơi thở quang hệ thu lại thì Long Hạo Thần rõ ràng cảm giác ra Tiêu Hoắc biến càng đáng sợ, thậm chí có chút giống với khi đối mặt Ma Thần Hoàng. Lực lượng của vị tổ tiên này dường như còn ở trên cả Vong Linh Thẩm Phán kỳ sĩ!

“Người phải hết sức ứng phó!” Giọng Tiêu Hoắc vang lên tai Long Hạo Thần. Ngay sau đó, nó động.

Tuy là tổ tiên nhưng nó không có ý định nhường nhịn. Ánh sáng vàng chợt lóe, song kiếm trong tay đơn giản giao nhau chém ra. Ánh sáng thập tự màu ám kim chớp mắt đã tới trước mặt Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần có kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, lúc người Tiêu Hoắc động thì hần lập tức phản xạ ngay. Chân trái lùi nửa bước, kiếm trong tay phải đã chém tới trước. Tiêu Hoắc phát ra thập tự trăm tựa như đưa đến trước mặt hần. Một kiếm này chính là chém ở vị trí chính giữa thập tự trăm của Tiêu Hoắc.

Ánh sáng vàng như ánh mặt trời rực rỡ tỏa ra trên kiếm tay phải của Long Hạo Thần. Diệu Nhật Trảm, kỹ năng cấp bốn của kỳ sĩ.

Không trung ánh vàng giao nhau. Long Hạo Thần không lùi lại, khi thập tự trăm bị phá thì tay trái đâm kiếm ra ngoài, vừa ra tay chính là tuyệt chiêu tự sáng chế, Diệt Ma Thiểm.

Hàng vạn bóng kiếm có tần suất đặc biệt chấn động tựa như sương mù vàng phủ lên Tiêu Hoắc. Không phát ra bất cứ thanh âm chói tai nào, mỗi một kiếm chỉ đơn thuần giống luồng sáng.

Trong đám Anh Hùng Vĩnh Hằng đứng xem có không ít gật gù. Từ động tác như mây trôi nước chảy, cùng với kỹ năng tự sáng chế của Long Hạo Thần, họ có thể cảm giác được người thanh niên này xuất sắc, thành tựu của hần đúng là có thực lực.

Động tác của Tiêu Hoắc bỗng biến chậm chạp. Đối mặt Diệt Ma Thiểm bao trùm, dường như nó không cách nào trốn thoát. Song kiếm vừa mới phát động xong thập tự trăm ở trước người bày ra tư thế kỳ lạ. Nó chỉ vừa hoàn thành tư thế này thì Diệt Ma Thiểm đã tới rồi.

Dù trong tay Long Hạo Thần không có vũ khí cường đại, nhưng Diệt Ma Thiểm này chính là hần dùng Thiểm Điện Thứ phối hợp với Quang Chi Đăng Dạng tổ thành, lực công kích ở tu vi cấp chín thúc đẩy thì mạnh mẽ tới cỡ nào?

Nhưng tất cả ánh sáng vàng tới gần Tiêu Hoắc một mét đều lặng lẽ biến mất, thậm chí không thể đẩy lên chút gợn sóng, vô hiệu. Khiến Long Hạo Thần kinh ngạc nhất là hần phát hiện trong công kích của mình không có cảm giác đụng chạm tới đối thủ.

Đây là lực lượng gì thế này? Linh vực ư?

Khi nghĩ tới hai chữ linh vực thì Quang Thần Linh Vực của Long Hạo Thần bản năng phóng ra. Ánh sáng vàng nhu hòa bỗng chốc bao phủ chiến trường của hần và Tiêu Hoắc.

Cùng với một chuỗi trận đấu cao cường độ, Long Hạo Thần không chế Quang Thần Linh Vực đã biến ngày càng mạnh. Uy thế Quang Thần Linh Vực của hần không giảm chút nào, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến Anh Hùng Vĩnh Hằng xung quanh.

Quang Thần Linh Vực có thể nói là khắc tinh của tất cả linh vực quang thuộc tính. Theo Long Hạo Thần thấy thì mình thì triển ra linh vực, thêm vào Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa tăng phúc bản thân, làm sao cũng nên chiếm ưu thế. Ít nhất có thể buộc Tiêu Hoắc dùng một số năng lực cường chút, mới có thể xoay chuyển tình thế.

Nhưng mà, hần phát hiện mình sai rồi. Khi Quang Thần Linh Vực đụng vào thân thể Tiêu Hoắc, khiến Long Hạo Thần suýt hét ra tiếng là, linh vực của hần mất đi hiệu lực.

Đúng thế. Quang Thần Linh Vực ở trước mặt Tiêu Hoắc hoàn toàn mất hiệu quả. Chỉ thấy ánh sáng vàng di chuyển, Tiêu Hoắc tựa như tảng đá vững vàng trong dòng nước xiết, không động đậy. Lực lượng Quang Thần Linh Vực của Long Hạo Thần tựa sóng nước thuận theo thân thể nó rẽ sang hai bên.

Cùng lúc đó, Tiêu Hoắc bày ra tư thế kỳ lạ, lần thứ hai phát động công kích.

Long Hạo Thần thấy đó là một con mắt vàng to lớn. Giây phút Tiêu Hoắc tấn công, nó hoàn toàn biến mất. Sau đó lực lượng không thể kháng cự xuất hiện trước mặt hắn.

Phút chốc Long Hạo Thần chỉ cảm thấy thân thể không bị khống chế run bần bật. Vĩnh Hằng giáp lẫn tấn vô số ánh sáng vàng. Mỗi một điểm sáng đều đem đến cảm giác đau nhói nhẹ nhẹ. Hàng ngàn vạn ánh sáng gần như phủ lên mỗi tác cơ thể hắn, mà hắn không có cách nào chống cự. Hắn vùng song kiếm, linh lực bùng phát, lại không có chút tác dụng gì với con mắt vàng kia. Giống như là linh lực và năng lực bản thân hắn trong khoảnh khắc này hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Oành!

Thân thể Long Hạo Thần bắn ngược ra xa, tựa như là bị ánh mắt của con mắt vàng đánh bay, đập vào vách đá phía xa, từ từ trượt xuống đất.

Mắt vàng biến mất, Tiêu Hoắc lại xuất hiện tại đó, vẫn là bộ dáng mặc giáp vàng, song kiếm trong tay tỏa sương vàng nhạt.

“Chỉ có bao nhiêu tài năng đó thôi? Chỉ bằng như vậy mà muốn đấu với Ma Thần Hoàng?” Giọng Tiêu Hoắc nhạt nhẽo, không có nhiều cảm xúc dao động, nhưng nghe vào tai Long Hạo Thần khiến mặt hắn nóng ran.

Một chiêu kia dù không tạo thành tổn thương gì cho hắn, bởi vì hàng ngàn vạn ánh sáng vàng rơi vào người hắn sinh ra lực xung kích không mạnh, thêm vào lực phòng ngự cường đại của Vĩnh Hằng giáp, cho nên hắn chỉ bị đánh bay mà thôi.

Nhưng mà, thân thể Long Hạo Thần tuy không bị thương, trái tim lại bị đâm xuyên.

Từ khi có được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Hạo Nguyệt tiến hóa, hắn cảm thấy mình đã có năng lực đấu một phen với Ma Thần Hoàng rồi. Đây cũng là vì sao hắn đầy tự tin chủ trì hội nghị Liên Bang, muốn cùng Ma Thần Hoàng liều chết một phen.

Nhưng tình hình trước mắt giống một bàn tay tát vào mặt hắn, khiến hắn từ tràn trề tự tin bị đánh tỉnh lại. Hắn hoàn toàn không biết tại sao mình thua, càng không hiểu tại sao song kiếm trong tay, linh lực, Quang Thần Linh Vực toàn bộ mất đi hiệu quả. Chẳng lẽ là tổ tiên đối diện miễn dịch năng lực quang hệ ư?

Long Hạo Thần chậm rãi bò dậy, nhìn Tiêu Hoắc đứng đó, hít sâu, khiến mình ổn định cảm xúc, sau đó chậm rãi nâng lên song kiếm, cung kính nói.

“Xin tổ tiên chỉ dạy cho!”

Ngã từ đâu thì phải đứng dậy ở đó. Chỉ có trong chiến đấu mới có thể cảm nhận ra lý do thất bại. Trong tính cách của hắn, sự cứng cỏi chiếm phần rất lớn. Dù bị Tiêu Hoắc dễ như trở bàn tay đánh bại, nhưng lòng hắn nảy ra cảm xúc không phải chán nản mà là cảnh tỉnh.

Không cần nghi ngờ, Ma Thần Hoàng chắc chắn còn mạnh hơn tổ tiên trước mặt. Nếu mình không thể chặn được công kích của tổ tiên, vậy khi đối diện Ma Thần Hoàng thì có bao nhiêu cơ hội thắng đâu? Vấn đề nằm ở đâu? Chỉ có thể tìm từ người mình.

Hắn thậm chí chưa từng nghĩ tới tại đây sử dụng lực lượng của Hạo Nguyệt. Tuy Hạo Nguyệt cường đại nhưng nếu hắn không thể chống chọi qua, thì nói gì đến phối hợp cùng Hạo Nguyệt đối kháng Ma Thần Hoàng?

Tiêu Hoắc không lên tiếng, chỉ chậm rãi nâng lên song kiếm, bày ra tư thế vừa nãy. Trên người nó vẫn là không hề phát ra bất cứ hơi thở quang thuộc tính nào.

Lần này Long Hạo Thần trực tiếp phát động Quang Thần Linh Vực. Quang nguyên tố nồng đậm dần hiện ra ánh vàng chín sắc quanh người hắn, đây là hiệu quả sinh ra khi Vĩnh Hằng Linh Vực kết hợp với Quang

Thần Linh Vực. Vĩnh Hằng Linh Vực trắng lóng lánh và Quang Thần Linh Vực vàng trong suốt kết hợp lại, chín sắc biến ảo, trong sắc vàng hỗn hợp trắng vĩnh hằng, dường như hơi thở thu lại, không còn mạnh mẽ như trước. Nhưng các Anh Hùng Vĩnh Hằng đứng xem đều cảm nhận được áp lực to lớn phát ra từ người Long Hạo Thần. Anh Hùng Vĩnh Hằng tu vi kém chút đều lùi ra xa một chút. Thúc Vĩnh Tiêu thì trong con người đỏ máu lóe tia sáng kỳ lạ, hiển nhiên rất có hứng thú với biến hóa linh vực của Long Hạo Thần.

Ánh vàng chín sắc quay quanh người Long Hạo Thần, nhanh chóng xoay tròn. Hắn trực tiếp sử dụng kỹ năng linh vực của mình, Thần Quang Viên Vũ Khúc.

Sau ngắn ngủi suy nghĩ, Long Hạo Thần hiểu rằng lý do mình thất bại là vì linh vực mất đi hiệu lực. Tại sao linh vực mất hiệu lực thì bây giờ hắn chưa biết, nhưng nhất định phải tìm ra nguyên nhân từ linh vực. Nếu không thì hắn vẫn không cách nào cản được đòn tấn công của Tiêu Hoắc.

Cho nên lần này hắn tăng lực lượng linh vực đến cực độ, còn dẫn động lực lượng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa dung hòa, vì muốn thông qua linh vực càng mạnh hơn nữa dò xét sự huyền bí từ linh vực của đối phương.

Long Hạo Thần hành động rất chậm, hắn thúc đẩy Thần Quang Viên Vũ Khúc chậm rãi tới gần Tiêu Hoắc. Tốc độ rất chậm là vì càng dễ thấy rõ hành động của đối thủ, cũng là vì muốn cho Tiêu Hoắc thời gian phản ứng. Hắn không hề muốn thương tổn vị tổ tiên này!

Nhưng Tiêu Hoắc đứng đó vẫn là không động đậy, vẫn giữ tư thế kỳ lạ.

Tư thế của nó nhìn thì rất đơn giản, chân trái đứng bất động, đùi phải hướng xéo tới trước bước ra nửa bước, mũi chân chạm đất, đầu gối gấp khúc. Kiểm tay trái đặt ở bụng, tay phải giơ ngang ngực, hai thanh trọng kiếm đều là mũi kiếm chĩa ra ngoài.

Thần Quang Viên Vũ Khúc ngày càng gần, uy lực kỹ năng linh vực không phải đơn thuần phóng ra linh vực có thể so sánh, hướng chỉ lần này linh vực của Long Hạo Thần tăng gấp mấy lần.

Long Hạo Thần đã mở rộng cảm giác đến mức độ lớn nhất, dù là biến đổi mỏng mảnh nhất của linh lực thì hắn vẫn có thể cảm giác rõ ràng.

Mất thấy Thần Quang Viên Vũ Khúc đã tới trước mặt Tiêu Hoắc.

Khoảnh khắc hai bên va chạm thì Long Hạo Thần bắt giữ được sự biến đổi kỳ lạ.

Tiêu Hoắc bỗng nhiên biến hư ảo, giống như bản thân nó chính là Quang Chi Đăng Dạng dựa theo tần suất kỳ lạ dao động. Ngay sau đó, Thần Quang Viên Vũ Khúc cách nó một mét chậm rãi tản ra hai bên. Nhưng lần này không hoàn toàn xệt qua mà đóng chặt thân thể Tiêu Hoắc.

Chưa đợi Long Hạo Thần nảy ra cảm xúc hân hoan thì Tiêu Hoắc lần nữa hành động. Nó bỗng biến mất, con mắt vàng lại xuất hiện, chẳng qua lần này con mắt vàng xuất hiện ở bên trên Thần Quang Viên Vũ Khúc.

Lực lượng khó thể hình dung đè xuống vị trí chính giữa Thần Quang Viên Vũ Khúc, chẳng ngờ trực tiếp áp chế uy lực của kỹ năng linh vực này. Ngay sau đó, con mắt vàng khổng lồ mở ra.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

609. Chương 280: Phạm Thiên Tam Thức

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Tình huống giống hệt như trước lại xuất hiện, lần này đã kích càng thêm trầm trọng, trong tiếng va chạm chói tai, Long Hạo Thần lần nữa bắn ngược ra, đụng vào vách động, ngay cả vị trí va đập cũng giống hệt lúc trước.

Người từ từ trượt xuống, lần này Long Hạo Thần ngã xuống nhưng không đứng lên ngay mà ngồi đó không động đậy. Tiêu Hoắc không hé răng, đáp xuống đất xong yên tĩnh đứng đó, song trọng kiếm còn bày ra tư thế trước đó.

Ánh mắt các Anh Hùng Vĩnh Hằng đều rơi vào người Long Hạo Thần. Họ đã sớm quen cô tịch, chờ đợi ngăn ngủ tính cái gì đâu?

Pháp trận trung tâm Kỵ Sĩ Thánh Sơn.

Thải Nhi nhỏ giọng hỏi Dương Hạo Hàm đứng cạnh.

“Dương gia gia, tại sao Hạo Thần còn chưa có động tĩnh gì? Mới rồi anh ấy dẫn động Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, có phải là ra chuyện gì không? Mấy vị tổ tiên này...”

Dương Hạo Hàm mỉm cười nói.

“Yên tâm đi, Hạo Thần nắm giữ Thánh Sơn lệnh bài, dù thế nào thì mấy vị tổ tiên sẽ không làm gì hắn. Còn về việc hắn mới phóng ra Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, rất có thể các vị tổ tiên tò mò với Thần Ấn vương tọa này. Dù sao đây là lần đầu tiên nhân loại chúng ta có thể điều động lực lượng Thần Ấn vương tọa. Đối lại là ta cũng nhất định muốn chính mắt thấy bộ dạng của Thần Ấn vương tọa ra sao. Đừng sốt ruột, từ từ chờ đi, không lẽ ngươi không tin năng lực giải quyết sự việc của Hạo Thần ư?”

Thải Nhi gật đầu, mỉm cười nói.

“Tôi chỉ là quan tâm bị rối loạn.”

Nói xong cô ngồi xuống ngay tại chỗ, tập trung tu luyện. Cùng lúc đó, thông qua tu luyện, nàng càng tập trung tinh thần cảm nhận linh lực biến đổi xung quanh.

Sâu trong hang động, Long Hạo Thần yên tĩnh ngồi đó hơn mười phút rồi. Cả hang động cực kỳ yên lặng, nếu không phải Vĩnh Hằng giáp trên người Long Hạo Thần, bộ giáp thể lỏng trên người Tiêu Hoắc lấp lóe ánh sáng, vậy hang động này sẽ giống hệt như trước.

Bỗng nhiên, không chút báo hiệu, Long Hạo Thần nhảy căng lên.

“Tổ tiên, tôi hiểu rồi!”

Mắt Tiêu Hoắc lóe tia sáng vàng, thanh âm bình tĩnh hỏi.

“Ngươi hiểu cái gì?”

Long Hạo Thần nói.

“Là lĩnh vực! Mới rồi người dùng lực lượng lĩnh vực phá đi lĩnh vực của tôi. Không phải lĩnh vực tôi quá yếu mà là lĩnh vực của người biến càng mạnh!”

Lúc này Tiêu Hoắc toàn thân phủ giáp, thêm vào nó là cương thi, tất nhiên vẻ mặt không thể biến đổi.

“Nói vô dụng, phải làm được. Ngươi có thể làm được không?”

Long Hạo Thần nói.

“Tôi muốn thử xem, xin tổ tiên chỉ dạy cho!”

Nói rồi hắn lại nâng lên song kiếm, nhìn Tiêu Hoắc phía xa, hít sâu. Quang Thần Lĩnh Vực chậm rãi từ người hắn tỏa ra, nhưng quá trình tỏa ra rất chậm. Lại thêm lần này Long Hạo Thần không nhờ vào lực lượng Vĩnh Hằng Lĩnh Vực trong Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, chỉ đơn thuần phóng ra Quang Thần Lĩnh Vực.

Lĩnh vực màu vàng trong suốt dần biến thành bảy sắc, sau đó giữ ở phạm vi một mét trước người Long Hạo Thần. Phần ngực hắn, một đoàn sáng xanh ngọc hỗn hợp màu vàng dần xuất hiện. Xung quanh mỗi một vị Anh Hùng Vĩnh Hằng đều nghe rõ tiếng tim đập của hắn.

Quang Thần Linh Vực ánh vàng bảy sắc dần xuất hiện ảo giác sương mờ lung. Ngay sau đó nó biến hư ảo, tỏa ra ngoài người Long Hạo Thần biến ngày càng mờ, dường như đang từ từ áp súc hướng người Long Hạo Thần.

Vĩnh Hằng giáp bị Quang Thần Linh Vực nhuộm dần biến thành ánh vàng bảy sắc, cảm giác hư ảo bắt đầu biến ngày càng mãnh liệt.

Qua hai lần giao đấu với Tiêu Hoắc, Long Hạo Thần dựa vào sức quan sát cẩn thận mà cường đại của mình rốt cuộc hiểu ra. Tiêu Hoắc muốn so tài với hắn không chỉ vì kiểm tra thực lực, còn muốn truyền thụ kinh nghiệm chiến đấu mấy ngàn năm của nó!

Tại sao Tiêu Hoắc không bị ảnh hưởng bởi Quang Thần Linh Vực hạn chế đối với quang thuộc tính? Thậm chí còn khiến hắn mất đi hiệu lực linh vực? Qua hai lần thất bại, Long Hạo Thần dần tìm ra nguyên nhân. Nguyên nhân này chính là Linh Vực Vi Ta.

Cấp chín bậc năm, vừa lúc có thể thi triển Linh Vực Vi Ta. Tiêu Hoắc đang dạy hắn làm sao chân chính lợi dụng lực lượng Linh Vực Vi Ta.

Linh Vực Vi Ta không chỉ là để linh vực và mình dung hợp tốt hơn, càng muốn mình hoàn toàn hòa vào linh vực, hình thành tổng thể.

Linh vực của Tiêu Hoắc về cấp bậc thì không bằng Quang Thần Linh Vực của Long Hạo Thần, nhưng nó dựa vào độ dung hợp hoàn mỹ với linh vực, khiến linh vực hóa thành thân thể, thân thể biến thành linh vực, mới bù đắp được chênh lệch cấp bậc linh vực giữa hai bên. Thêm vào đó nó đem linh vực hoàn toàn thu vào người. Linh vực của Long Hạo Thần mạnh nhưng phạm vi bao trùm lớn, trong quá trình va chạm thì tất nhiên sẽ xuất hiện tình hình tản ra. Linh vực của Tiêu Hoắc có thể nói là cực độ áp súc và tinh luyện, lúc va chạm thì tuy linh vực của Long Hạo Thần chiếm ưu thế, nhưng tiếp xúc phạm vi nào đó thì bị áp chế hoàn toàn. Thế cho nên mới xuất hiện tình trạng linh vực mất hiệu lực. Tình hình thực tế là Quang Thần Linh Vực tiếp xúc với phạm vi của Tiêu Hoắc, Quang Thần Linh Vực bị hoàn toàn áp chế, bài xích.

Lần so đấu thứ hai, Long Hạo Thần điều động Vĩnh Hằng Linh Vực dung hợp, lại phát động kỹ năng linh vực Thần Quang Viên Vũ Khúc, để linh vực của mình tăng lớn cường độ. Lần này coi như là Linh Vực Vi Ta của Tiêu Hoắc thi triển năng lực đến mức tận cùng cũng không thể giống lúc trước, khiến linh vực của Long Hạo Thần mất đi hiệu lực. Nhưng Thần Quang Viên Vũ Khúc vẫn là không thể áp chế nó, dựa vào Linh Vực Vi Ta hoàn mỹ, nó thông thả thoát khỏi công kích kỹ năng linh vực của Long Hạo Thần, lần nữa đánh bay hắn.

Lúc này thì Long Hạo Thần đang trúc trắc mô phỏng trạng thái của Tiêu Hoắc.

Bề ngoài Tiêu Hoắc bình tĩnh nhưng trong lòng thì thầm khen. Thiên phú của Long Hạo Thần thật là quá giỏi, trong thời gian ngắn vậy đã lĩnh ngộ ra thứ nó muốn truyền thụ cho hắn. Ngộ tính này có thể nói là cả đời nó hiếm khi gặp, tuyệt đối là trẻ nhỏ dễ dạy.

Thậm chí khiến nó hơi ghen tỵ là Long Hạo Thần có được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bảo vệ.

Chân chính hoàn thành dung hợp linh vực là ta, ta là linh vực, là điều cực kỳ nguy hiểm, làm không tốt thì sẽ khiến mình bị linh vực tổn thương, hoặc là phá hủy kết cấu linh vực. Nghiêm trọng thậm chí khiến tu vị giảm xuống.

Nhưng Long Hạo Thần có Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bảo vệ, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề này, chỉ đơn thuần thử dung hợp là được, căn bản không cần sợ bị linh vực phản phệ. Như vậy thì hắn lĩnh ngộ tất nhiên sẽ dễ dàng hơn Tiêu Hoắc trước kia nhiều.

Tiêu Hoắc không biết là cho dù không có Vĩnh Hằng giáp, Long Hạo Thần cũng hoàn toàn không cần lo lắng sẽ xảy ra vấn đề. Bản thân hắn là thể chất Quang Thần, từ ý nghĩa nào đó, thân thể hắn có thể gọi là một đoàn Quang nguyên tố tinh khiết nhất, sao mà bị linh vực quang thuộc tính phản phệ chứ?

Bảy sắc dần nhạt đi trên người Long Hạo Thần, rõ ràng hắn hơi cố sức, cho nên thân thể nhẹ run. Nhưng bảy sắc vẫn không hướng ra ngoài, điều này nghĩa là có lực khống chế tuyệt đối linh vực của hắn rất mạnh, cũng là đặc điểm tinh thần lực cường đại.

Rốt cuộc, khi bảy sắc cuối cùng hoàn toàn biến mất trên người hắn, thân thể Long Hạo Thần nhẹ run, có cảm giác như thay da đổi thịt.

Phút chốc hắn chỉ cảm thấy lực lượng của mình ít nhất mạnh gấp mười lần. Lĩnh vực thoáng chốc hoàn toàn trở thành một phần thân thể hắn, một phần sức mạnh, không còn đơn thuần là năng lực nữa. Lĩnh vực chính là hắn, hắn chính là lĩnh vực. Đôi kiếm vàng trong tay bất giác biến thành ánh vàng bảy sắc như thần khí.

“Tiền bối, tôi...”

Long Hạo Thần mới lên tiếng đã bị Tiêu Hoắc đánh gãy.

“Người vẫn không thắng được.”

Con mắt vàng lần nữa xuất hiện. Lần này nhanh hơn hai lần trước, khi con mắt màu vàng mở ra thì Long Hạo Thần cảm thấy ngực khó chịu. Ngay sau đó, thân thể hắn lại đập vào vách tường sau lưng. Cùng lúc đó, Vinh Hằng giáp phát ra tiếng ù ù mạnh mẽ. Ba đoàn sáng quay quanh người hắn nhanh chóng tụ tập trước ngực, tỏa ra từng vòng sáng nhu hòa, ổn định Vinh Hằng giáp dao động.

Lực công kích thật đáng sợ.

Chớp mắt vừa rồi, Long Hạo Thần thậm chí cảm giác Vinh Hằng giáp sắp tan vỡ. Đương nhiên, đây chỉ là loại cảm giác. Nhưng hắn đã hoàn thành lĩnh ngộ Lĩnh Vực Vi Ta, thế mà vẫn không cách nào cản một chiêu kia của Tiêu Hoắc. Lần này thì Long Hạo Thần hoàn toàn mê mang.

“Có phải ngươi cảm thấy, khi tu vi của mình đạt tới trình độ nhất định thì kỹ năng không còn quan trọng nữa?” Tiêu Hoắc nhàn nhạt nói.

Long Hạo Thần bò dậy, vừa ổn định thân thể vừa thở ra một hơi đọng trong ngực, thế này mới dễ chịu một chút. Hắn bản năng gật đầu nói.

“Sau khi tu vi tiến vào cấp chín, uy lực kỹ năng hoàn toàn là dựa vào năng lực bản thân quyết định, xem như là kỹ năng cấp thấp cũng có thể thi triển là lực lượng cường đại.”

Tiêu Hoắc lắc đầu, nói.

“Người sai rồi, loại lý giải của ngươi là bởi vì ngươi không có kỹ năng cường đại chân chính. Kỹ năng cường đại thực sự là phải đem lực lượng bản thân hoàn mỹ điều động, bùng phát vượt xa lực lượng tu vi bản thân. Ta chỉ có thể nói, kỹ năng trước kia ngươi học tập không thật sự thích hợp cường giả cấp chín sử dụng, càng không thích hợp từ cấp chín bậc năm dùng. Nhưng cái này không thể trách ngươi. Dù sao trong nhân loại chúng ta, người có tu vi trên cấp chín bậc năm rất ít.”

Long Hạo Thần lòng mách động, nói.

“Mới rồi ngài thi triển chính là kỹ năng cường đại đó sao?”

Tiêu Hoắc gật đầu, nói.

“Mới rồi ta sử dụng kỹ năng có tên là Phạm Thiên Nhân, là thức thứ nhất trong Phạm Thiên Tam Thức. Ta đã già, đây là mấy ngàn năm qua ta không ngừng lần mò, cảm nhận uy lực thiên địa, hiểu ý nghĩa mà tự chế ra. Nếu ngươi có hứng thú thì không ngại cùng ta học hỏi. Nếu ngươi có thể đi tìm một thần khí có phẩm chất tương đương với thanh Vinh Hằng kiếm sau lưng ngươi, vậy ta tin tưởng, Phạm Thiên Tam Thức của ta có thể phát ra sức chiến đấu mạnh nhất trong tay ngươi. Dù sao ta đã là vong linh, nằm trong tay ta, Phạm Thiên Tam Thức chỉ có nước bị mai một.”

Nói đến cuối cùng, dường như cảm xúc của Tiêu Hoắc hạ thấp, nhưng sự tự tin về Phạm Thiên Tam Thức thì mỗi vị cường giả có mặt đều cảm nhận rõ ràng.

Long Hạo Thần nghe vậy mừng lắm, không chút chần chờ quỳ xuống trước mặt Tiêu Hoắc, nói.

“Cảm ơn tiền bối đã thành toàn!”

Uy lực của Phạm Thiên Nhân thì hẳn đã tự mình nếm rồi, hơn nữa dù hẳn lấy cảm giác như thế nào tìm kiếm cũng không thể cảm nhận tinh túy trong đó. Trừ phi lấy Vĩnh Hằng kiểm phát động Vĩnh Hằng Tam Kiếm mới có cơ may ngăn cản được.

Nhưng đừng quên, từ mặt nào đó thì Vĩnh Hằng Tam Kiếm là kỹ năng kèm theo của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, không thuộc về bản thân Long Hạo Thần. Tiêu Hoắc sáng chế ra Phạm Thiên Tam Thức lại có thể sánh ngang với Vĩnh Hằng Tam Kiếm, do đó có thể thấy uy lực mạnh mẽ.

Đây không chỉ đơn giản là kỹ năng mà là một pháp thông, trăm pháp thông. Lấy ngộ tính của Long Hạo Thần, nếu học được Phạm Thiên Tam Thức đối với tương lai hẳn tu luyện chắc chắn có chỗ tốt không thể đo lường. Dù là vận dụng linh lực hay linh vực đều sẽ sinh ra chất lượng bay vọt.

Còn về hai thần khí, không sai, Vĩnh Hằng kiếm của hắn phẩm chất cao, chỉ sợ toàn nhân loại không tìm ra thanh thứ hai. Nhưng đừng quên, hắn còn có Hạo Nguyệt! Hạo Nguyệt đã thành công tiến hóa tám đầu. Nếu nó lại vì Long Hạo Thần biến ảo thành Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm thì sợ là phẩm chất sẽ không kém hơn Vĩnh Hằng Tam Kiếm bao nhiêu. Lấy hai thần khí thi triển Phạm Thiên Tam Thức, Long Hạo Thần như trông thấy trận chiến mình đấu với Ma Thần Hoàng.

“Đứng dậy đi, trước khi ta truyền Phạm Thiên Tam Thức cho người, người cũng nên nói cho chúng ta lần này tiến đến là có chuyện gì?” Tiêu Hoắc hỏi.

Long Hạo Thần nói.

“Bởi vì Ma Thần Hoàng phát hiện tôi chưa chết, rất có thể trong khoảng thời gian này lại phát động thánh chiến. Hơn nữa lần này ma tộc sẽ dốc hết sức. Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc đều sẽ tham gia vào thánh chiến. Liên Bang trải qua đợt thánh chiến trước đã tổn thương nguyên khí nhiều, hơn nữa so về tổng thể thực lực thì chúng ta đúng là kém hơn ma tộc. Cho nên sau khi bàn bạc, chúng tôi hy vọng có thể mời các vị tổ tiên xuống núi.”

Nghe hắn nói vậy, các Anh Hùng Vĩnh Hằng có mặt đều mắt sáng ngời.

Thúc Vĩnh Tiêu thì thào.

“Rốt cuộc cần dùng đến chúng ta rồi ư?”

Long Hạo Thần nói tiếp.

“Xin các vị tổ tiên yên tâm. Chúng tôi đã bàn bạc, sẽ đánh chính cho các vị trong Liên Bang, khiến tất cả nhân dân Liên Bang đều biết mọi chuyện các vị trả giá cho Liên Bang!”

Hiệu quả hình ảnh ma pháp còn tốt hơn tưởng tượng, điều này khiến Liên Bang càng có tự tin tuyên bố sự tích Anh Hùng Vĩnh Hằng.

“Không cần.” Tiêu Hoắc thần nhiên nói.

“Nếu chúng ta ham muốn cái danh hiệu thì sẽ không lựa chọn trở thành vong linh, hơn nữa lạng lẽ ngủ say lâu như vậy. Mấy ngàn năm trôi qua, chẳng lẽ chúng ta còn chưa nhìn thấu những điều này sao? Xuất chiến không thành vấn đề, nhưng xin Liên Bang đừng tuyên bố sự tồn tại của chúng ta. Chúng ta sẽ có cách giấu thân phận của mình.”

Đúng vậy, Tiêu Hoắc mặc giáp vàng tỏa ra hơi thở quang minh, đâu có chỗ nào giống vong linh?

Long Hạo Thần muốn nói cái gì thì Thúc Vĩnh Tiêu cũng gật đầu bảo.

“Tiêu lão nói đúng, đối với thanh danh trong thế tục, chúng ta vốn không thèm để ý. Nhưng mà...”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

610. Chương 281: Chủ Động Xuất Kích, Mũi Nhọn Đại Quân

Dịch giả : Tinh Vạn

Nói đến hai chữ nhưng mà, Thúc Vịnh Tiêu ngừng lại, đánh giá Long Hạo Thần từ trên xuống dưới. Con người đỏ rực sáng lấp lánh, không biết suy nghĩ chuyện gì.

“Nhưng mà cái gì? xin tiền bối cứ sai bảo.” Long Hạo Thần vội nói.

Thúc Vịnh Tiêu nói.

“Mấy năm nay chúng ta vì có thể sống càng lâu hơn, trừ vài chục năm một lần nghe Kỵ Sĩ Thánh Điện các người truyền đến tin tức, gần như hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài. Lần này xuống núi, sợ rằng sẽ là lần cuối cùng. Mấy ngàn năm nay, trừ ngủ say ra, chúng ta mỗi người đều có linh ngộ, nhiều ít có tuyệt chiêu. Hy vọng Liên Bang có thể tuyển một đám thanh niên trẻ tuổi cho chúng ta, đem năng lực này truyền thừa, không cần bái chúng ta làm sư phụ. Nhưng yêu cầu những thanh niên này có ngộ tính phải cao, tâm tính tốt. Ta không quan tâm người khác, người ít nhất phải tìm ra một người không tệ hơn người.”

“Cái này...” Long Hạo Thần trầm ngâm một lúc, hơi khó xử nói. “Các vị tổ tiên nguyên truyền thừa tuyệt học, đây là việc cực tốt đối với Liên Minh, tôi giờ hai tay đồng ý. Nhưng người muốn tôi tìm một người giống như tôi thì có lẽ hơi khó.”

Không phải Long Hạo Thần tự cao, bàn về thiên phú thì Liên Bang Thánh Điện có ai so được với hắn? Nội lực bẩm sinh của hắn cao tới một trăm hai mươi, là thể chất Quang Thần.

Tiêu Hoắc cười ha hả nói.

“Con trai, người bị lừa rồi. Rõ ràng Vịnh Tiêu vừa mất cô bạn gái người mới kể, đang sợ bị ai giành nên mới nói ra đó. Nàng chính là điện chủ Thích Khách Thánh Điện đời thứ nhất.”

Long Hạo Thần thế mới hiểu ra, gãi đầu nói.

“Thả Nhi thì chắc chắn không thành vấn đề, nàng nhất định rất muốn học tập với người.”

Thúc Vịnh Tiêu xoay người liếc đám Anh Hùng Vĩnh Hằng, cười hắc hắc bảo.

“Nghe thấy chưa? Các người không ai được giành với bốn điện chủ. Trước không nói thiên phú của cô gái đó ra sao, chỉ về phần tâm tính của nàng thì ta bắt buộc phải có!”

“Tiểu Long, người không thể nhẹ bên này nặng bên kia!”

Vang lên giọng già nua khác, một ông lão tiến lên mấy bước, nói.

“Tiêu lão và Thúc điện chủ đã giành tốt nhất, yêu cầu của ta không cao, từ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi gì đó người nói tìm người thừa kế là được rồi.”

Long Hạo Thần vừa đồng ý thì xung quanh các Anh Hùng Vĩnh Hằng ủa lên, bao vây hắn. Mới rồi các cường giả tiền bối vô cùng trầm tĩnh bây giờ người này sốt ruột hơn người kia, lao nhao ồn ào, mục tiêu hàng đầu nhắm về Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Khó trách mấy Anh Hùng Vĩnh Hằng sẽ như vậy. họ tự biết không tồn tại trên thế giới này lâu dài, nếu có thể truyền thừa tâm huyết một đời, đối với họ xem như là lấy cách khác tồn tại trên đời. Thường thì sư phụ cường đại dễ tìm hơn là đồ đệ ưu tú! Mới rồi Long Hạo Thần đã nói, mười người Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi bọn họ lớn tuổi nhất chỉ vừa ba mươi, tu vi thấp nhất đã là đỉnh cấp tám. Có tám người đều là cấp chín, một nửa là cường giả linh vực.

Thiên tài như vậy nên đi đâu tìm? Sợ là kiếm khắp Liên Minh Thánh Điện cũng không ra một người! Tiêu Hoắc ra tay khiến họ tỉnh ngộ lại. Thúc Vịnh Tiêu phản ứng nhanh nhất, mấy người khác cũng không chậm! Tuy những Anh Hùng Vĩnh Hằng lấy Tiêu Hoắc và Thúc Vịnh Tiêu dẫn đầu, nhưng tới lúc kiếm đệ tử truyền thừa thì không ai nhường nhịn ai. Chẳng những bao vây Long Hạo Thần, xem cảm xúc của họ ngày càng kích động thì hình như sắp đánh nhau rồi.

“Các vị tiền bối, các vị tiền bối, xin nghe tôi nói một lời!” Long Hạo Thần mắt thấy tình hình có chút mất khống chế, vội cao giọng nói.

Cùng lúc đó, Vĩnh Hằng giấp trên người hắt tỏa ra ánh sáng Vĩnh Hằng Quang lóng lánh, khiến mỗi vị Anh Hùng Vĩnh Hằng trong linh lực kỳ lạ dao động tỉnh táo vài phần.

Sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng tạm thời yên tĩnh trở lại, nhưng ánh mắt tha thiết đều tập trung vào người Long Hạo Thần, chờ hắn nói rõ với họ một lời.

Long Hạo Thần chân thành nói.

“Các vị tổ tiên, tôi hiểu được tâm tình của mọi người. Các vị đừng gấp, có lẽ bởi vì đến lúc nhân loại chúng ta sắp quyết thắng cùng ma tộc, mấy năm gần đây Liên Bang tìm đến không ít nhân tài tuổi trẻ ưu tú. Các vị tổ tiên yên tâm, tôi xin bảo đảm với các người, sẽ tìm đến một trăm bốn mươi đệ tử truyền thừa dưới bốn mươi tuổi, tu vi vượt qua cấp tám. Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chúng tôi cũng sẽ ở trong đó luôn. Còn về cuối cùng lựa chọn thế nào thì tôi cho rằng phải xem duyên phận. Không bằng các tiền bối cùng rút thăm đi, tôi trước đó không nói cho các vị tiền bối năng lực của các đệ tử truyền thừa, chỉ dựa theo chức nghiệp chia ra. Vị tiền bối nào bắt trúng thì sẽ lựa chọn một đệ tử vừa ý, cho đến khi tất cả tiền bối đều chọn xong. Các vị thấy sao?”

Những Anh Hùng Vĩnh Hằng lúc còn sống đều là cường giả cấp chín, trừ Tiêu Hoắc và Thúc Vịnh Tiêu là thực lực mạnh nhất ra, tu vi của mấy người khác sần sần như nhau. Ai cũng hiểu nếu thật ra tay, cuối cùng chỉ thành mớ bong bóng, không ai thuyết phục được ai. Cách của Long Hạo Thần coi như công bình, mọi người gật đầu, thế này mới xem như giải trừ rối loạn trước mắt.

Long Hạo Thần nói.

“Nếu các vị tổ tiên đã đồng ý cùng vân bố xuống núi, không biết các vị có yêu cầu gì không? Để tiện cho vân bố chuẩn bị.”

Dù sao Các Anh Hùng Vĩnh Hằng đã mấy ngàn năm chưa rời khỏi đây, hắn không biết họ có thể thích ứng hoàn cảnh bên ngoài không, hoặc là cần cái gì. Cho nên hắn mới hỏi ra câu này.

Thúc Vịnh Tiêu nói.

“Người yên tâm đi, chúng ta không yếu ớt như vậy. Chuẩn bị cho mỗi người chúng ta một áo choàng lớn đi. Còn về thân phận của chúng ta, người cứ nói đều là thân vệ của người là được.”

Long Hạo Thần vội la lên.

“Như vậy sao được! Các vị tổ tiên...!!!”

Tiêu Hoắc nâng tay cắt đứt lời hắn.

“Quyết định vậy đi. Chúng ta tồn tại trên nhân gian đã sáu ngàn năm, thanh danh cái gì đều không quan trọng, chỉ cần đạt đến mục đích là đủ rồi. Nhưng vẫn rất cảm ơn người suy nghĩ cho chúng ta, nguyện đính chính cho chúng ta. Chỉ cần sau này người có thể dẫn dắt Liên Bang đánh lui ma tộc hoàn toàn, trả lại non sông cho nhân loại ta, vậy là chúng ta đã thỏa mãn. Đây cũng là yêu cầu duy nhất của chúng ta. Từ trên người người, coi như đã cho chúng ta thấy sự hy vọng.”

Long Hạo Thần nói.

“Tiền bối, vân bố không dám.”

Tiêu Hoắc cười nói.

“Không cần khiêm tốn. Nếu người chỉ có chút năng lực lúc này đấu với ta thì có thể làm được chủ tịch Liên Bang sao? Năm đó ta chính mắt thấy uy lực của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, coi như là lĩnh vực của người chắc chưa thi triển đến mức tận cùng. Người đi chuẩn bị trước đi, sau khi chúng ta ra ngoài, ta phải ở cạnh người một đoạn thời gian, cho đến khi người hoàn toàn học được Phạm Thiên Tam Thức mới thôi.”

“Vâng!” Long Hạo Thần cung kính đáp.

Thúc Vịnh Tiêu nói.

“Đội đã, tiểu Long. Thực lực tổng thể của sáu mươi ba lão bất tử chúng ta cần người hiểu rõ đã, cũng tốt sắp xếp trong chiến tranh cùng ma tộc. Ta và Tiêu lão đều là tu vi cấp chín bậc bảy. Mấy người khác, trên cấp chín bậc năm có mười sáu vị, còn lại là từ cấp chín bậc ba trở lên. Người hiểu đại khái vậy là được rồi.”

Trong lòng Long Hạo Thần thật sự bị rung động. Sáu mươi ba vị cường giả trên cấp chín bậc ba, nguyên Liên Bang Thánh Điện chưa chắc lấy ra được! Huống chi còn có mười sáu vị cấp chín bậc năm, hai vị cấp chín bậc bảy. Lực lượng này ít nhất có thể triệt tiêu chủng tộc đứng đầu ma tộc, Nghịch Thiên Ma Long tộc uy hiếp nhân loại. Có thể nói, có Anh Hùng Vĩnh Hằng chống đỡ, nhân loại đối kháng ma tộc chẳng những có chỗ dựa mà ít nhất tăng cơ hội thắng lên hai phần.

Hắn rời khỏi hang động, cất đi Thánh Sơn lệnh bài, lại truyền tống về pháp trận trung tâm.

Hắn vừa đi ra thì Thái Nhi lập tức tỉnh lại khỏi trạng thái tu luyện. Long Hạo Thần phải đối mặt một đám cường giả cấp chín, nàng có thể bình tĩnh được mới kỳ, không cách nào tiến vào trạng thái nhập định. Mắt thấy Long Hạo Thần lành lặn quay về, cảm xúc của nàng mới trầm tĩnh lại.

Long Hạo Thần đơn giản nói ra thu hoạch lần này, Dương Hạo Hàm nghe vậy mừng như điên. Có thể nói, lần này Long Hạo Thần thu hoạch cực kỳ lớn. Chẳng những được Anh Hùng Vĩnh Hằng thừa nhận, đồng ý ra trận, còn được Anh Hùng Vĩnh Hằng nguyện truyền thừa tuyệt kỹ, thật là tin tốt.

Long Hạo Thần không biết phân bổ chức nghiệp của các Anh Hùng Vĩnh Hằng, Dương Hạo Hàm thì biết rất rõ! Trong sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, có một phần ba đều là kỳ sĩ. Còn về cường giả trên cấp tám, dưới bốn mươi tuổi dù khó tìm, nhưng Kỳ Sĩ Thánh Điện là đứng đầu trong Lục Đại Thánh Điện, gom góp ra được. Chỉ riêng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đã có năm kỳ sĩ rồi. Thêm vào đám Lý Hình là kỳ sĩ ưu tú tuổi trẻ, truyền thừa tuyệt học của các Anh Hùng Vĩnh Hằng không thành vấn đề. Còn năm Thánh Điện khác cũng hưởng lây thì tất nhiên là tốt rồi, ta tốt, mọi người cùng tốt.

Dương Hạo Hàm để Long Hạo Thần lại Kỳ Sĩ Thánh Sơn chờ đợi, ông thì dùng tốc độ nhanh nhất quay về Ngự Long quan. Chưa tới nửa ngày, quần áo và áo choàng mới tinh đã chuyển lại đây.

Quần áo đều dùng tơ tằm tốt nhất dệt thành, chẳng những cứng cõi mà đông ấm hạ mát, đặc biệt có lợi cho giữ nhiệt độ thân thể. Áo choàng cũng tương tự. Trên quần áo và áo choàng đều có tơ vàng thêu tinh tế. Ở trong phòng không thấy rõ nhưng có ánh nắng chiếu rọi sẽ tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, có phần hoa quý mà không bắt mắt.

Long Hạo Thần mang theo những quần áo, áo choàng, lại lần nữa tiến vào hang, đưa cho các Anh Hùng Vĩnh Hằng. Sáu mươi ba cường giả đi theo hắn, mất bốn lần truyền tống mới rời khỏi hang động.

Đứng ở trung tâm Kỳ Sĩ Thánh Sơn, tất cả Anh Hùng Vĩnh Hằng đều rơi vào im lặng. Cảm nhận nơi này Quang nguyên tố nồng đậm và ánh nắng khiến họ hơi khó thích ứng, tâm tình biến đổi càng dữ dội.

Ngủ say mấy ngàn năm rốt cuộc phải rời đi, lần này đi rồi rất có thể vĩnh viễn không trở về nữa. Dù tinh thần họ qua mấy ngàn năm lắng đọng, nếu nói không có chút biến đổi là không thể nào.

Tiêu Hoắc nói cho Long Hạo Thần, họ thích ứng không khí và nguyên tố bên ngoài còn cần thời gian, quyết định ở lại Kỳ Sĩ Thánh Sơn ba ngày. Ba ngày sau mới đi Ngự Long quan hội hợp với Long Hạo Thần.

Đại quân ma tộc tùy thời sẽ xuất động, Long Hạo Thần làm chủ tịch Liên Bang không thể cứ ở đây hoài. Kế hoạch làm sao đối kháng ma tộc còn chưa quyết định, hắn phải lập tức quay về Ngự Long quan bàn bạc kế sách mới được.

“Tiên lão, tình huống là như vậy, bây giờ chúng ta không thể phỏng đoán ma tộc sẽ tấn công từ đâu. Nếu lần này ma tộc tập trung hết sức công kích một điểm thì chúng ta chẳng những rất khó khăn, cũng khó đoán ra vị trí ma tộc xuất hiện. Tôi nhất định phải nhanh chóng chạy về. Lần này ma tộc dốc hết sức, thâm tử của chúng ta tại ma tộc bị thanh trừ phạm vi lớn, tin tức có thể truyền về rất có hạn.” Theo yêu cầu của Tiêu Hoắc, Long Hạo Thần không kêu nó là tổ tiên nữa mà đổi thành Tiêu lão.

Nghe Long Hạo Thần nói, Tiêu Hoắc trầm ngâm một lát mới nói.

“Vấn đề người nói đúng là rất nghiêm trọng, nếu không trước tiên chuẩn bị, đối mặt năm mươi mấy ma thần dẫn dắt đại quân ma tộc, bất cứ quan ải nào của Liên Bang đều không khả năng ngăn cản. Nhưng ta cảm

thấy tư duy của các người đã đi vào một lối mòn.”

“A?” Long Hạo Thần kinh ngạc nhìn Tiêu Hoắc, nói. “Xin Tiêu lão hãy dạy cho tôi.”

Dù Tiêu Hoắc ngủ say mấy ngàn năm, nhưng dù sao nó là điện chủ Kỳ Sĩ Thánh Điện đời thứ nhất. Lúc nguy cấp nhất khi nhân loại đối mặt uy áp của ma tộc sắp tan vỡ, nó có thể cùng mấy điện chủ khác vùng lên, tổ thành Liên Minh Thánh Điện đối kháng ma tộc, cuối cùng bảo vệ mảnh đất sinh tồn cuối cùng cho nhân loại, có thể thấy năm đó tài năng cỡ nào. Về mặt kinh nghiệm chiến tranh, coi như là mười Long Hạo Thần cũng chưa chắc so sánh được với vị tổ tiên này!

Tiêu Hoắc nói.

“Các người rơi vào lối mòn ở hai chữ phòng ngự. Nếu đổi lại cách suy nghĩ thì sẽ khái quát hơn. Không sai, đơn thuần phòng ngự thì chúng ta rất khó chặn công kích của ma tộc, bởi vì dù chúng ta biết được hướng đi của ma tộc, nhưng đại quân là sống, nếu đột nhiên thay đổi đường công kích thì sao? Hoặc là bỗng chia binh làm hai được? Chúng ta nên phòng ngự làm sao? Nội bộ Liên Bang chỉ có thể vất vả điều động. Dưới tình huống như vậy, chiến tranh còn chưa bắt đầu thì chúng ta đã rơi vào tiết tấu của ma tộc. Có thể nói là chưa đấu đã thua một nửa. Người biết vì sao trước kia ma tộc chưa dốc hết sức công kích chúng ta không?”

Tạm dừng lời, Tiêu Hoắc lạnh giọng nói.

“Đó là bởi vì ma tộc không muốn hủy diệt sạch chúng ta. Năm đó nếu ma tộc thật là muốn diệt tộc chúng ta, cho dù có thành lập Liên Minh Thánh Điện, tụ tập sức lực cuối cùng của nhân loại cũng không thể đối chọi với ma tộc. Cuối cùng chúng ta có thể chống đỡ mấu chốt ở chỗ không phải chúng ta đủ mạnh mà là ma tộc nường tay.”

“Kỳ thực ma tộc không dám triệt để hủy diệt nhân loại chúng ta khỏi thế giới này, thậm chí không muốn hoàn toàn thống trị chúng ta. Việc này phải nói từ bản tính của ma tộc.”

Long Hạo Thần rất nghiêm túc lắng nghe Tiêu Hoắc kể. Vị tổ tiên này trải qua ma tộc vừa mới tới Thánh Ma Đại Lục, hơn nữa bản thân từng chiến đấu cùng đại quân ma tộc, kinh nghiệm của nó rất quý giá với Long Hạo Thần.

“Không gian rạn vỡ, bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc giáng xuống, mang đến ôn dịch khủng bố cho Thánh Ma Đại Lục chúng ta. Lúc đó nhân loại vừa kết thúc đại chiến với Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư hơn hai trăm năm. Bởi vì sinh vật vong linh khủng bố, đại lục hơn một phần tư diện tích bị vong linh sinh vật hoành hành, chúng đang dần bị chúng ta tiêu trừ, dần thống nhất toàn đại lục. Khi đó nguyên khí nhân loại còn chưa hồi phục hẳn, cùng lúc đó hai quốc gia đang tranh giành lãnh thổ.”

“Bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc giáng xuống chỉ ở trong một quốc gia, không liên quan đến quốc gia khác. Khi ấy lực lượng của Huy Hoàng giáo đình bị Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư đã kích, đã suy yếu đến trình độ cực thấp. Cho nên cả đại lục không có tiếng nói chung. Nơi này không thể không nói Y Lai Khắc Tư mang đến tai họa cho nhân loại. Ba đế quốc bị y triệt để hủy diệt một, tàn phế một, thêm vào gần như hủy Huy Hoàng giáo đình, thế này mới cho ma tộc có cơ hội lên vào!”

“Bảy mươi hai trụ Trụ Ma Thần giáng xuống một quốc gia hầu như hoàn hảo, tuy họ cũng bị Vong Linh Thiên Tai ảnh hưởng nhưng tương đối thì thực lực giữ lại coi như hoàn chỉnh. Khi ấy quốc gia tương đối hoàn chỉnh này tràn đầy dã tâm phát động chiến tranh với quốc gia suy vong, định xâm lược, do đó thống nhất cả đại lục. Có bối cảnh lớn như vậy, bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc vừa mới giáng xuống thậm chí bị quốc gia khá nhỏ yếu cho rằng ông trời ban ân cho họ. Có thể tưởng tượng, hai đế quốc làm sao hợp tác với nhau được?”

“Coi như là đại quốc bị Trụ Ma Thần giáng xuống, lúc mới bắt đầu không hề chú trọng sự tồn tại của Trụ Ma Thần. Mãi đến khi ôn dịch nhanh kinh người tản ra, đem mỗi một chủng tộc không ngừng biến thành ma tộc, hơn nữa bắt đầu công kích, chiếm lĩnh thành thị, thực lực của bảy mươi hai Trụ Ma Thần khủng bố mới bày ra tất cả, họ cũng nhận ra không ổn, nhưng lúc đó muộn rồi. Thêm vào quốc gia nhỏ muốn bỏ đá xuống giếng, nhân cơ hội toàn diện phản công. Có thể nói là nhân loại tự hủy mình, nội ngoại cùng tấn công, đem đế quốc cường đại nhất nhân loại hủy diệt. Đợi đến khi quốc gia yếu chút phát hiện sự khủng bố của ma tộc, tất cả quá muộn. Ma tộc đã lớn mạnh, chẳng những chiếm toàn bộ diện tích đại quốc, còn mạnh mẽ tấn công tiểu quốc.”

Dù đã qua mấy ngàn năm, Tiêu Hoắc nói đến đây vẫn là bộ dáng vô cùng thống khổ.

“Trong lúc quan trọng như vậy, nội bộ tiểu quốc xuất hiện khác nhau, chia làm hai phái chỉ trích nhau, khiến quốc gia vào lúc mấu chốt chia cắt. Trước đó tấn công của ma tộc, quốc gia dần lụi bại, diệt vong. Lúc này, trong đó một bên mới giết mình tỉnh ra, bắt đầu dốc sức triệu tập các cường giả nhân loại còn sót lại đoàn kết, cùng đối phó giặc ngoài, thoát khỏi khái niệm quốc gia, tránh quyền lực ảnh hưởng nhân loại, hợp thành Lục Đại Thánh Điện đối đầu với ma tộc.”

“Ma tộc cuối cùng tha cho nhân loại có hai nguyên nhân. Đầu tiên là, bảy mươi hai Trụ Ma Thần mang đến ôn dịch không thể tả thời gian dài. Cho nên không thể tiếp tục cảm nhiễm nhiều chủng tộc hóa thành ma tộc, khiến tổng binh lực của ma tộc bị hạn chế nhất định. Điều này khiến Ma Thần Hoàng nhận ra cứ tiếp tục chiến đấu, số lượng ma tộc sẽ không ngừng giảm mạnh. Nguyên nhân khác cũng là khiến ma tộc trong sáu ngàn năm qua rõ ràng chiếm ưu thế tuyệt đối, mà vẫn không hết sức tấn công nhân loại chúng ta, là bởi vì bản thân ma tộc đều không thể sinh sản.”

“Mỗi chủng tộc ma tộc đều là chiến sĩ trời sinh, bẩm sinh có sức chiến đấu cường đại. Nhưng chúng không giỏi về sản xuất lương thực, chế tạo công cụ. Điều này quyết định trong thời gian ngắn chúng chiếm ưu thế, nhưng khi kết thúc chiến tranh, nhân loại bị hủy diệt hoàn toàn thì ma tộc ở Thánh Ma Đại Lục sẽ dần bị hủy diệt. Cuối cùng ma tộc có thể sống sót chỉ là một phần nhỏ, hơn nữa phải nương dựa lực lượng tự nhiên cung cấp thực vật qua ngày.”

“Người tưởng tượng xem, làm người thống trị trí tuệ, Ma Thần Hoàng sẽ làm cái việc mổ gà lấy trứng sao? Chúng để nhân loại chúng ta sinh tồn, kỳ thực tương đương với chăn nuôi chúng ta. Sau đó thông qua chiến tranh quy mô nhỏ cướp đoạt, thậm chí giao dịch cùng chúng ta. Và phát triển bản thân chúng, tìm ra cách sinh tồn trên mảnh đất này. Đây mới là nguyên nhân căn bản nhân loại chúng ta có thể kéo dài xuống.”

“May mắn sáu ngàn năm nay ma tộc vẫn không thể tìm ra khả năng chúng có thể độc lập sinh tồn, mới khiến nhân loại chúng ta không diệt tuyệt. Nếu không thì người cho rằng ma tộc sẽ tốt bụng vậy sao?”

Lời của Tiêu Hoắc như là mở ra cánh cửa cho Long Hạo Thần, để hắn nhìn thấy nhiều thứ căn bản. Hèn chi dù ma tộc phát động thánh chiến cũng là dùng cách toàn diện tấn công, tiêu hao bản thân chúng và nhân khẩu thực lực của nhân loại, cuối cùng đầu voi đuôi chuột kết thúc chiến tranh. Thì ra chúng chưa từng muốn triệt để hủy diệt nhân loại!

“Ma tộc sắp phát động trận chiến toàn lực, chủ yếu là hướng về người. Bởi vì người có lực lượng hủy hoại Trụ Ma Thần, do đó khiến ma tộc khủng hoảng. Chúng sợ nhất là gốc bị lung lay. Hai Trụ Ma Thần không tính nhiều nhưng là khởi đầu cực kỳ không tốt. Nếu không thì Ma Thần Hoàng sẽ không nhất quyết muốn giết người. Nhưng ta có thể chắc chắn rằng, dù ma tộc thuận lợi đánh vào nội bộ Liên Bang thì sẽ không hết sức phá hỏng không gian sinh tồn trong Liên Bang, thậm chí cuối cùng sẽ rút quân. Tất nhiên, trận thảm họa là không thể tránh khỏi, tựa như bông lúa trồng tốt bị cắt gốc vậy.”

Tiêu Hoắc phân tích có thể nói là thông suốt. Nếu không phải Long Hạo Thần rõ ràng biết trước kia nó luôn ngủ say trong hang động, chỉ sợ sẽ đem nó trở thành trưởng lão trí tuệ nhất Liên Minh Thánh Điện.

Nói đến đây, Tiêu Hoắc tạm dừng, mắt lóe qua ánh sáng vàng, trầm giọng nói.

“Chúng ta nhất định phải tránh cho xảy ra trận tai nạn này. Một khi nhân loại chúng ta lần thứ hai tổn thương nặng nguyên khí, vậy mấy ngàn năm tích lũy sẽ không còn sót lại chút gì, chỉ có thể lần nữa lặp lại quá trình bị chăn nuôi, thậm chí vĩnh viễn không có ngày vùng lên. Bởi vậy, dù thế nào thì chúng ta cũng không thể để ma tộc tiến vào nội bộ Liên Bang. Mới rồi ta đã nói, cách nghĩ của các người có vấn đề ở hai chữ phòng ngự. Người hãy nghĩ kỹ, nếu không phải phòng ngự mà là tấn công thì chúng ta sẽ đối diện ma tộc như thế nào?”

“Tấn công?”

Long Hạo Thần chỉ thấy bình cảnh trong lòng như bị mũi tên nhọn đâm xuyên, linh cảm chợt xuất hiện. Dù còn hơi mơ hồ nhưng hắn đã bắt được thứ gì đó.

Tiêu Hoắc gật đầu, nói.

“Không sai, chính là tấn công. Chỉ đơn thuần bị động phòng ngự thì chúng ta sẽ chịu thiệt rất lớn, ma tộc muốn bóp nắn chúng ta ra sao thì tùy. Nhưng nếu chúng ta đem chiến trường bày trong lãnh địa ma tộc, chiến đấu trong hành tinh của chúng, thậm chí xé lẻ từ mấy hướng dẫn đầu phát động thánh chiến với ma tộc, người thấy Ma Thần Hoàng sẽ ứng đối ra sao? Y dám bỏ mặc chúng ta sao? Tuyệt đối không dám. Y sợ nhất là dao động gốc của chúng. Tới khi đó không phải chúng dắt mũi chúng ta, ngược lại là chúng ta kiểm chế chúng. Không lẽ chỉ có ma tộc mới biết phá hư? Cho đến nay ma tộc không phải đều bố trí trọng binh gần sáu quan ải sao? Vậy chúng ta sẽ đề cử trú quân ma tộc ra, xem coi ai tàn nhẫn hơn ai.”

Dương Hạo Hàm ở một bên do dự nói.

“Nhưng mà trên chiến trường chính diện, chúng ta có thể thắng ma tộc sao? Cho đến nay chúng ta đều dựa vào lực phòng ngự của quan ải mới miễn cưỡng chống lại ma tộc tấn công.”

Tiêu Hoắc hừ một tiếng.

“Tự theo lối mòn, đều sáu ngàn năm mà tư duy của các người vẫn cứng nhắc như vậy. Không lẽ người cho rằng Ma Thần Hoàng dẫn theo Nghịch Thiên Ma Long tộc tiến đến thì phòng ngự quan ải có tác dụng sao? Đối mặt quân đoàn cường giả chân chính, lấy tu vi cấp chín làm cơ sở, quan ải chỉ là cái lồng hạn chế chúng ta phát huy thực lực bản thân mà thôi. Huống chi ta chưa từng nói muốn chính diện đánh với ma tộc tại bình nguyên.”

“Tôi hiểu rồi! Cảm ơn ngài, Tiêu lão!” Mắt Long Hạo Thần lóe tia sáng, hẳn đã hiểu rõ ý của Tiêu lão.

Nếu không thể tránh né chiến tranh, vậy đầu tiên phải làm là chiếm quyền chủ động. Ai càng chủ động thì ở chiến trường đối mặt nguy cơ càng ít, có thêm nhiều cơ hội. Đơn thuần phòng ngự, mà phòng ngự đó không ngăn được lực lượng thì kết cục cuối cùng chỉ có thể là bị kích.

Vấn đề nghiêm trọng nhất luôn quấy rầy hấn rốt cuộc có chỗ đột phá, điều này khiến Long Hạo Thần mừng như điên. Hấn không kéo dài thời gian nữa, lập tức lên đường quay về Ngự Long quan, hẳn phải trước tiên đem suy nghĩ của Tiêu lão bày ra trong hội nghị. Nếu mọi người cho là có khả năng hành động, vậy sẽ lập tức thực hiện ngay.

Ma tộc phát động trận thánh chiến, thời gian tuyệt đối không quá dài, coi như là dốc hết sức ứng phó cũng sẽ không hơn một tháng.

Thải Nhi không đi theo Long Hạo Thần cùng trở về Ngự Long quan. Nàng đem quyền bầu phiếu phó chủ tịch của mình trực tiếp chuyển cho Long Hạo Thần. Không phải nàng không muốn đi, là Thúc Vịnh Tiêu không cho nàng đi!

Sau khi thấy Thải Nhi, Thúc Vịnh Tiêu cực kỳ yêu thích nàng. Dù là sinh vật vong linh, các Anh Hùng Vĩnh Hằng hơi sợ hơi thờ ơ từ người Thải Nhi, nhưng giao lưu với Thải Nhi một lát thì trong mắt Thúc Vịnh Tiêu, thiên phú của nàng không kém gì Long Hạo Thần.

Có lẽ về nội lực bẩm sinh Thải Nhi không bằng Long Hạo Thần được, nhưng làm Linh Hồn Thánh Thánh Nữ, nàng có ưu điểm kiêu ngạo hơn người, là thích khách ưu tú nhất. Từ nhỏ Thải Nhi đã bắt đầu tu luyện, căn cơ vững chắc hơn Long Hạo Thần. Bởi vậy, Thúc Vịnh Tiêu giữ nàng lại, vô cùng sốt ruột đem năng lực của mình truyền thừa cho Thải Nhi. Càng khiến Long Hạo Thần dở khóc dở cười là Thúc Vịnh Tiêu, vị tổ tiên sống hơn sáu ngàn năm nhất quyết buộc Thải Nhi phải kêu tiếng Thúc tỷ, bối phận loạn đến Long Hạo Thần không dám tính.

Khác với suy nghĩ của Long Hạo Thần là Dương Hạo Hàm tâm tình cực tốt. Long Hạo Thần, Thải Nhi cùng các Anh Hùng Vĩnh Hằng hòa hợp, mười sáu vị siêu cấp cường giả có lực lượng đủ để ổn định thành hậu thuẫn vững chắc cho Liên Bang Thánh Điện. Có thể tưởng tượng họ đem lại lợi ích lớn lao cho thánh chiến.

Quay về Ngự Long quan, Long Hạo Thần không nghỉ ngơi chút nào, lập tức triệu tập tất cả nghị viên mở hội, đem ý kiến của Tiêu Hoắc nói ra.

“Tiêu lão đề nghị như mở ra cánh cửa cho tôi, để tôi nhìn thấy mục tiêu chúng ta ở trong thánh chiến triệt để tiêu diệt ma tộc. Kỳ thực cùng loại chiến thuật chúng ta luôn sử dụng với ma tộc, đó chính là Săn Ma Đoàn. Nhưng Săn Ma Đoàn quy mô quá nhỏ, lực lượng tổng thể so với ma tộc khổng lồ thì bé nhỏ không

đáng kể. Nếu Ma Thần Hoàng đã muốn dẫn đại quân tiến lên thì cố thủ quan ải không còn ý nghĩa gì. Bởi vậy, tôi cho rằng có thể ủng hộ ý kiến của Tiêu lão, chúng ta phải tranh thủ trước khi Ma Thần Hoàng phát động phản công đem chiến hỏa đốt vào trong ma tộc.”

Lý Chính Trực gật đầu nói.

“Ý kiến này rất đúng lúc, ta đồng ý. Hóa bị động thành chủ động chẳng những khiến chúng ta chiếm tiên cơ, còn có thể buộc Ma Thần Hoàng bị chúng ta dắt mũi. Đến lúc đó, dù trên chiến tranh chính diện chúng ta không địch nổi, vẫn có thể rút về quan ải đấu với ma tộc. Chủ lực của ma tộc cũng sẽ tấn công theo suy nghĩ của chúng ta.”

Long Thiên Ấn gật đầu, nói.

“Ta cũng đồng ý. Chắc chắn Ma Thần Hoàng không ngờ là chúng ta dám chủ động ra chiêu. Chờ cái ngày phản công đã quá lâu rồi, hãy để chúng ta buông tay đánh một trận đi! Lần này ma tộc rầm rộ xuất động đúng là đem đến uy hiếp cực lớn cho chúng ta, nhưng nếu có thể công kích chủ lực của ma tộc, tương đương với mở ra một trận chiến xoay đổi thời đại hắc ám!”

Lần trước sau khi tại hội nghị Long Hạo Thần không nể mặt ông, triệt để xác lập quyền uy chủ tịch Liên Bang. Sau đó khai hội Long Thiên Ấn im lặng vài trận mới hồi phục lại uy phong. Lý Chính Trực là người thông minh, tất nhiên xem hiểu hai ông cháu diễn trò nhưng không biết làm sao. Long Hạo Thần lập quyền uy, Kỵ Sĩ Thánh Điện thì bởi vì có sáu Thần Ấn kỵ sĩ, địa vị sẽ không vì Long Thiên Ấn bị trách móc một lần mà dao động. Cho nên Kỵ Sĩ Thánh Điện vẫn là bên thắng lớn nhất trong Liên Bang.

Dù trong lòng Lý Chính Trực vẫn hơi không phục, nhưng tình hình mạnh hơn con người, hướng chỉ đại quân ma tộc sắp đến, mọi người có thể làm chỉ có cùng chung mối thù, lấy đầu ra tâm tình tranh quyền đoạt lợi?

Không phải mọi người đều ủng hộ đề nghị chủ động tấn công, Mục Sư Thánh Điện đưa ra phản đối, mấy vị nghị viên khác cũng nêu ra.

Hội nghị có tính công bình, tính quyền uy hiện ra ở đợt bỏ phiếu cuối cùng. Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi có lực ảnh hưởng cường đại tuyệt không phải tư tưởng của mấy nghị viên có thể thay đổi.

Kết quả bỏ phiếu là có hai phần ba nghị viên ủng hộ quyết nghị chiến lược này. Trận đại chiến trong lịch sử giữa Liên Bang Thánh Điện và ma tộc rốt cuộc sắp bắt đầu.

Chiến lược, chiến thuật đã có phương hướng, tiếp theo là chi tiết cụ thể. Trải qua bàn bạc, cuối cùng quyết định từ bên cạnh và chính diện hai hướng chủ động tấn công ma tộc.

Lục Đại Thánh Điện nhanh chóng điều động, chỉnh hợp lực lượng chức nghiệp giả Lục Đại Thánh Điện. Mỗi một Thánh Điện đều chia binh làm năm đường, đi đến năm Thánh Điện khác, do đó hình thành Lục Đại Thánh Điện toàn chức nghiệp phối hợp. Mỗi một quan ải phối hợp xong chức nghiệp rồi đều do Thánh Điện tại đó thống soái, thời gian đã không cho phép ma sát quen dần. Chức nghiệp chỉnh hợp xong, Lục Đại Thánh Điện sẽ trước tiên tấn công quân đội ma tộc đóng giữ ngoài quan ải, do đó tuyên bố trận thánh chiến bắt đầu. Chiến hỏa chủ động đốt vào nội bộ ma tộc.

Ma Thần Hoàng triệu tập năm mươi bốn ma thần tụ tập tại Ma Đô khai hội có lợi có tệ. Ít nhất đại quân ma tộc đóng giữ ngoài sáu quan ải tạm thời không có ma thần trấn giữ. Hiển nhiên ma tộc chưa từng nghĩ tới nhân loại sẽ phản công.

Khi toàn diện phát động thánh chiến thì có điểm đột phá, cũng là chân chính kiềm chế chủ lực đại quân ma tộc. Phụ trách đột phát quân đội này là hai quân đoàn đệ nhất, đệ nhị Liên Bang đã chỉnh hợp xong. Long Hạo Thần dẫn theo Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đích thân dẫn dắt quân đội đó. Liên Bang đem tất cả Săn Ma Đoàn đã trở về phân phối vào đội quân do Long Hạo Thần thống lĩnh.

Mục tiêu của họ là như mũi dao nhọn nhanh chóng xâm nhập vào nội bộ ma tộc, đem đến đả kích nặng nề cho ma tộc.

Tất nhiên quân đội này tấn công mà không mù quáng. Đầu tiên, họ cố gắng tránh đi hướng Ma Đô. Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi sẽ theo sát sau. Trong sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, có tám vị đi

theo tác chiến, trong đó bao gồm Tiêu Hoắc và Thúc Vĩnh Tiêu. Còn lại mười sáu vị cũng chính là mười sáu cường giả siêu cấp tu vi vượt qua cấp chín bậc năm.

Lực lượng đội quân như vậy thậm chí đã vượt qua thực lực tổng thể của Nghịch Thiên Ma Long tộc. Hơn nữa nói là xâm nhập nhưng sẽ không vào quá sâu. Đại quân nhanh nhẹn, tùy thời rút lui được. Dựa vào sức phá hoại của họ, chắc chắn có thể ở mức rất lớn kiềm chế Ma Thần Hoàng thống soái chủ lực ma tộc. Ma Thần Hoàng không dám để Long Hạo Thần dẫn dắt đại quân như vậy phá hủy trong nội bộ ma tộc! Huống chi mục tiêu của y vốn chính là Long Hạo Thần.

Trừ mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng đi theo Long Hạo Thần, còn dư bốn mươi lăm vị Anh Hùng Vĩnh Hằng bị chia thành năm tổ đi hướng Thích Khách Thánh Điện, Ma Pháp Thánh Điện, Chiến Sĩ Thánh Điện, Linh Hồn Thánh Điện và Mục Sư Thánh Điện.

Kỵ Sĩ Thánh Điện rộng lượng không phân phối Anh Hùng Vĩnh Hằng trợ chiến. Bởi vì Long Hạo Thần thống soái mũi nhọn quân đội này sẽ xuất phát từ Ngự Long quan phát động thế công, cuối cùng rút lui cũng sẽ lựa chọn Ngự Long quan, bên đó tương đương có thực lực cường đại.

Còn về năm Thánh Điện khác cùng tấn công, mục đích chỉ có một, đó chính là buộc Ma Thần Hoàng chia binh, để y không thể mang theo toàn bộ chủ lực bên người, do đó giảm bớt áp lực bên Long Hạo Thần.

Chỉ cần cuối cùng xác định vị trí chủ lực của Ma Thần Hoàng, vậy bên Liên Bang Thánh Điện còn có thủ đoạn đằng sau nữa.

Ma tộc đã là dốc hết sức, Liên Bang Thánh Điện đâu dám giấu giếm cái gì nữa? Một ít lực lượng bí mật, bảo vật có thể sử dụng trong chiến tranh, tất cả đều chuẩn bị tuôn vào trận chiến này.

Kế hoạch đã định, tiếp theo là nhanh chóng chinh hợp. Nếu có người từ trên cao nhìn xuống biên cương toàn Liên Bang Thánh Điện sẽ phát hiện, biên cương có dấu hiệu quân đội điều động. Mỗi một Thánh Điện đều chia binh làm năm đường đi tới Thánh Điện khác. Còn về mệnh lệnh tác chiến và mục đích thật sự thì đã bị bảo mật chặt chẽ.

Trong lúc Lục Đại Thánh Điện đang phân phối chức nghiệp giả thì mũi nhọn đại quân của Long Hạo Thần nhân đêm tối đi ra Ngự Long quan, tựa như mảnh hổ ra khỏi lồng nhào hướng thủ quân ma tộc ngoài trăm mét.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

611. Chương 282: Sát Thần Thích

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Long Hạo Thần dẫn dắt mũi nhọn đại quân này có hơn một vạn bốn ngàn người. Không sai, chính là hơn một vạn bốn ngàn. Bởi vì hắn chỉ dẫn theo toàn bộ chức nghiệp giả hai quân đoàn chứ không mang lính bình thường.

Hai đại quân đoàn đệ nhất, đệ nhị Liên Bang tổ thành một, đều do bốn ngàn chiến sĩ, một ngàn kỵ sĩ, năm trăm thích khách, ma pháp sư, triệu hoán sư, mục sư hợp thành. Mỗi quân đoàn thêm vào bốn vạn các loại binh sĩ hợp thành hoàn chỉnh hai quân đoàn mỗi bên năm vạn người.

Làm mũi nhọn xâm nhập ma tộc tác chiến, tác dụng của lính thường thua kém xa, hơn nữa trên diện rộng ảnh hưởng tốc độ cả đội ngũ. Bởi vậy, hành động lần này chân chính tham gia chỉ có hơn một vạn bốn ngàn chức nghiệp giả Lục Đại Thánh Điện. Những chức nghiệp giả này đều có tọa kỵ, dù là chức nghiệp gì cũng giống nhau.

Ma pháp sư, triệu hoán sư, mục sư là ít nhất, nhưng dù sao họ là chức nghiệp giả, tố chất thân thể hơn xa người thường, thích ứng một chút là có thể cưỡi ngựa.

Ban đầu bởi vì là tân Liên Bang thành lập trước tiên tổ thành quân đoàn, bởi vậy khi tổ đoàn Lục Đại Thánh Điện đều lựa chọn tinh nhuệ, trong đó bao gồm một phần thành viên Quang Diệu Thiên Sát kỵ sĩ đoàn Long Hạo Thần từng trông thấy.

Tu vi của chiến sĩ trên cấp bốn, cường giả năm Thánh Điện khác đều ở trên cấp sáu. Tuy tổng số chỉ hơn một vạn, chiến sĩ còn chiếm hơn phân nửa, nhưng những người này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ Lục Đại Thánh Điện.

Màn đêm buông xuống, đại quân từ hậu phương Ngự Long quan xuất quan, sau đó đánh vòng từ hướng nam đâm xéo vào doanh địa đại quân ma tộc.

Cường giả có tác dụng trong chiến tranh bây giờ hoàn toàn hiện ra. Hơn một vạn bốn ngàn người, tất cả đều cười tóa ky, diện tích không nhỏ, nhưng chỉ một mình Long Hạo Thần, chỉ dựa vào lực lượng tinh thần cường đại của hắn đã bao phủ tất cả người vào trong. Bất cứ ma pháp dò xét nào dừng hồng dưới tinh thần lực quấy nhiễu của hắn tìm kiếm ra chút gì. Trừ phi người thi triển ma pháp dò tìm về mặt tinh thần lực vượt qua Long Hạo Thần.

Tiêu Hoắc ở bên cạnh Long Hạo Thần, nó cũng cười một con ngựa cao to. Dưới thân Long Hạo Thần chính là Tinh Diệu Độc Giác Thú. Bên trái Long Hạo Thần là Thái Nhi, sau lưng là Nhã Đình. Vì che giấu linh lực nồng đậm của Quang Tinh Linh Vương, Nhã Đình không thể không mặc áo choàng ma pháp che đậy nguyên tố.

Cô và Long Hạo Thần không giống nhau. Quang nguyên tố bản thân cô chẳng những tinh thuần, cô còn là thể tự nhiên càng thêm thân cận với thiên nhiên, tất nhiên càng được Quang nguyên tố thân thiết. Dù là lúc nào thì người cô tự tỏa ra ánh sáng vàng nhu hòa, đây là điều mà cô không thể khống chế. Trừ phi trong hoàn cảnh hoàn toàn không có Quang nguyên tố, nếu không thì Nhã Đình chính là vật sáng vĩnh viễn không tắt.

Tất cả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều ở bên cạnh, nhưng mỗi người đều đứng cạnh một vị Anh Hùng Vĩnh Hằng.

Không thể nghi ngờ, ánh mắt và tu vi hình thành đối lập. Chọn trúng thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi làm người thừa kế đều là Anh Hùng Vĩnh Hằng từ cấp chín bậc năm trở lên.

Lúc này, mừng rỡ nhất chính là Lâm Hâm. Bởi vì bên cạnh y có một nữ kỵ sĩ cân nhắc anh thư cười Mai Khôi Độc Giác Thú.

Khi đệ nhất, đệ nhị quân đoàn Liên Bang thành lập, Lý Hinh đã bị Kỵ Sĩ Thánh Điện sai qua đó. Lần này hai quân đoàn ra tiền tuyến, tất nhiên cô cũng đi theo. Năm nay Lý Hinh chỉ mới ba mươi tuổi, thoát trông càng như hai mươi tuổi, tất nhiên chính là trái ngon để Anh Hùng Vĩnh Hằng chọn lựa. Chọn trúng cô là một vị nữ kỵ sĩ, lúc này nó đang sống vai với con ngựa của cô, thỉnh thoảng còn nói cười vài câu cùng Lý Hinh. Nếu không phải biết trước thì tuyệt đối không thể đoán ra nó chính là vong linh kỵ sĩ.

Sau khi Anh Hùng Vĩnh Hằng trở về, Long Hạo Thần ngày càng khâm phục những vị tổ tiên này. Các vấn đề Liên Bang Thánh Điện lo lắng không xuất hiện. Bởi vì các Anh Hùng Vĩnh Hằng nêu ra muốn truyền thừa tuyệt học của mình, lựa chọn người thừa kế trong Lục Đại Thánh Điện, chớp mắt kéo gần khoảng cách với Lục Đại Thánh Điện. Thêm nữa thực lực của họ cường đại, phân tán trấn giữ năm Thánh Điện khác. Chẳng những đệ tử truyền thừa có thể tại Lục Đại Thánh Điện thống nhất điều phối lựa chọn, càng khiến các lãnh đạo Lục Đại Thánh Điện nhiệt liệt hoan nghênh, đón tiếp.

Bất cứ Thánh Điện nào cũng không lấy ra được chín vị cường giả trên cấp chín bậc ba! Có những tổ tiên này trấn giữ, tương đương với cho họ thuốc an thần. Anh Hùng Vĩnh Hằng thành công hòa hợp vào hệ thống Liên Bang Thánh Điện.

“Thái Nhi.” Thúc Vịnh Tiêu nói với Thái Nhi bên cạnh mình.

“Thúc tỷ.” Thái Nhi mỉm cười nhìn nó.

So sánh thì Thái Nhi không như Long Hạo Thần có vẻ gò bó, cung kính trước mặt mấy vị tổ tiên, nàng tự nhiên hơn. Thúc Vịnh Tiêu trừ màu mắt và hơi thở trên người thì chính là một giai nhân tuyệt sắc. Dù lực lượng tịnh hóa trong người Thái Nhi thỉnh thoảng bởi vì cảm giác được hơi thở vong linh mà dâng lên,

nhưng tu vi của nàng tăng lớn trong thế giới đỏ và đen, bây giờ không chế năng lực bản thân khá mạnh. Tiêu Hoắc dạy Long Hạo Thần cách không chế Linh Vực Vi Ta, Thúc Vĩnh Tiêu cũng có chỉ nàng rồi. Về mặt công kích, nàng càng am hiểu hơn Long Hạo Thần.

“Đội lát nữa bắt đầu chiến đấu, người theo sau lưng ta, làm cái bóng của ta. Không cần người ra tay, chỉ cần chú ý quá trình ta hành động là được.”

Thúc Vĩnh Tiêu nói chuyện với Thái Nhi thì giọng rất dịu nhẹ, các Anh Hùng Vĩnh Hằng khác có chút không quen. Bọn họ quen thuộc điện chủ Thích Khách Thánh Điện đời thứ nhất này, lòng hiểu rằng Thúc Vĩnh Tiêu cực kỳ yêu thương Thái Nhi.

“Được.” Thái Nhi lập tức đồng ý.

Tất nhiên nàng cảm giác được Thúc Vĩnh Tiêu yêu thích mình, nàng cũng rất thích vị tổ tiên Thúc tỷ này. Dù mới tiếp xúc bảy, tám ngày thôi nhưng Thúc Vĩnh Tiêu đã dạy cho nàng rất nhiều thứ hữu dụng, tăng cường sức chiến đấu của Thái Nhi.

Cách đại doanh ma tộc ngày càng gần. Long Hạo Thần nâng tay ý bảo toàn quân ngừng lại.

“Truyền lệnh của tôi, tất cả xuống ngựa. Để lại năm trăm chiến sĩ tại đây trông ngựa, người khác giữ trận hình, theo tôi tấn công!”

Không uống là chức nghiệp giả, mệnh lệnh của Long Hạo Thần rất nhanh truyền khắp quân. Trừ kỵ sĩ ra, mấy chức nghiệp giả đều lặng lẽ xuống ngựa. Ngựa để lại tại chỗ, không phát ra thanh âm dư thừa. Trừ Kỵ Sĩ Thánh Điện ra, mấy chức nghiệp giả khác không am hiểu cưỡi ngựa tác chiến, ngựa chỉ là để cho họ chạy đi mà thôi. Lúc chiến đấu thật sự thì đường bộ càng khiến họ quen thuộc hơn.

Hai ngàn kỵ sĩ ở đằng trước, mục sư phía sau, ma pháp sư và triệu hoán sư thì ở vị trí càng xếp chót. Trái, phải hậu phương đều bị chiến sĩ vây quanh. Thích khách thì đi vòng ngoài. Tất cả giữ trận hình hoàn hảo từ từ tiến lên.

Long Hạo Thần cố ý để lại Hàn Vũ, tất nhiên không phải muốn y trông ngựa mà nhờ vào tinh thần lực của Tà Nhân Báo Quân quấy nhiễu ma pháp dò tìm ma tộc, không để ngựa và chiến sĩ ở lại bị bại lộ. Cùng lúc đó, có Hàn Vũ tại đây cũng tránh cho xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Đại quân ma tộc trú đóng ngoài Ngự Long quan quanh năm có tổng số hơn hai mươi vạn. Năm năm trước lúc thánh chiến, lần tối đa nhất đạt tới mức trăm vạn. Chỉ bởi vì hoàn cảnh nơi này ác liệt, còn giữ lại ma tộc cấp cao tác chiến, chứ ma tộc cấp thấp rất khó sinh tồn tại đây.

Bởi vậy, thủ quân ma tộc ngoài Ngự Long quan có thể nói là mạnh nhất trong sáu quan ải, đều là ma tộc trên cấp bốn.

Từ đó có thể thấy thực lực ma tộc mạnh cỡ nào. hai mươi vạn cường giả trên cấp bốn, cả Liên Bang Thánh Điện gom góp lại mới ra con số như vậy. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng vì sao cho đến bây giờ Liên Bang Thánh Điện e sợ chính diện đối đầu ma tộc.

Nhưng có Anh Hùng Vĩnh Hằng tham gia, về mặt thực lực cao tầng của Liên Bang Thánh Điện đã hoàn toàn không kém gì ma tộc. Lần này còn cố ý, có đám Long Hạo Thần là cường giả đứng đầu dẫn dắt, họ mới tự tin lấy con số hơn một vạn tấn công đại quân ma tộc hai mươi vạn.

Cách thủ quân ma tộc ngày càng gần. Từ xa có thể thấy doanh trường đại quân ma tộc.

Không thể tiếp tục áp sát. Tuy bên Ngự Long quan thời tiết giá rét, buổi tối tầm nhìn rất tệ, nhưng cứ tiếp tục tiến lên, ma tộc ở thấp cạnh có thể nương mắt thường trông thấy họ tới gần.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Ngừng đi tới, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Lâm Hâm!”

“Đại ca!” Lâm Hâm bước nhanh tới bên cạnh Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần hỏi.

“Lấy thực lực ma pháp sư tổng thể của chúng ta, còn cần tới gần bao nhiêu mới phát huy sức chiến đấu được?”

Lâm Hâm đáp ngay.

“Chúng ta cách ma tộc khoảng tám dặm, chỉ cần tới gần trong vòng ba dặm thì ma pháp phạm vi của ma pháp sư mới phát huy tác dụng. Muốn sinh ra hiệu quả sát thương tốt nhất vậy phải tới gần một dặm.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Được, tôi biết rồi. Mọi người lại đây đi.”

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chính là người chỉ huy thống lĩnh mũi nhọn quân đoàn lần này. Dựa theo chức nghiệp chia nhau cai quản mỗi một quân đội chức nghiệp. Họ nhanh chóng tập trung bên cạnh Long Hạo Thần, đương nhiên mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng cũng hội tụ.

Long Hạo Thần thấp giọng nói.

“Địch quân ước chừng hơn hai mươi vạn. Dựa theo tin tức Ngự Long quan tìm kiếm, trước mắt trong địch quân chỉ có một ma thần đóng giữ, là Trụ Ma Thần thứ hai mươi, Bồ Tùng. Có thể tiến vào hai mươi hạng đầu, tu vi của gã chắc chắn không thấp, Trụ Ma Thần cũng có tại đây. Vốn nơi này có ba ma thần trấn thủ, theo tin tức của chúng ta, trừ Bồ Tùng ở lại, hai tên khác đã bị điều về Ma Đô.”

Các Anh Hùng Vĩnh Hằng không có ý kiến gì. Lúc họ đi tới Ngự Long quan thì Thúc Vịnh Tiêu, Tiêu Hoắc đã tỏ thái độ. Trong chiến tranh với ma tộc, họ sẽ không tham gia bất cứ ý kiến chỉ huy nào, chỉ toàn nghe điều phối, chỉ phụ trách chiến đấu.

Họ quyết định như vậy không thể nghi ngờ là sáng suốt nhất. Bởi vì dù sao họ đã ngủ say mấy ngàn năm, không biết rõ tình huống bên ngoài. Mà chiến tranh giữa nhân loại và ma tộc chắc chắn không thể dùng cách mấy ngàn năm trước. Hơn nữa bối phận của họ cao như vậy, nếu thật góp ý kiến chỉ huy thì có ai dám không nghe theo?

Thế nên Thúc Vịnh Tiêu và Tiêu Hoắc, cùng các Anh Hùng Vĩnh Hằng nghiên cứu một lúc ra quyết định, tuyệt đối không nêu ý kiến gì, chỉ đơn thuần tác chiến.

Vậy nên, đứng nhìn chỗ này có mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, người chỉ huy chân chính vẫn chỉ là Long Hạo Thần.

“Vì giảm nhỏ tổn thất của chúng ta, cũng vì một chiêu thành công, chờ lát nữa tất cả chức nghiệp giả cấp chín chúng ta sẽ dẫn đầu tấn công địch quân. Trọng thương kẻ địch, xử lý ma thần, quấy rối địch quân. Sau đó đại quân phát động toàn diện thế công, cố gắng đánh chết chủ lực ma tộc, trọng thương chúng.”

Trước mặt thực lực tuyệt đối, cách chiến đấu không cần phức tạp. Mọi người đều gật đầu. Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tin phục Long Hạo Thần không thể nghi ngờ, có hấn chỉ huy tất nhiên không ra sai lầm.

Lâm Hâm bắt đầu xoa tay. Y là ma pháp sư duy nhất trong đoàn, nhiệm vụ giết sường tay thế này chắc chắn là y chiếm món hời lớn nhất.

“Tiểu Long, ma thần đó có thể giao cho ta được không? Tất nhiên, Trụ Ma Thần vẫn thuộc về người, ta không có năng lực hủy Trụ Ma Thần.” Thúc Vịnh Tiêu lên tiếng.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Vậy vất vả người rồi.”

Con người đỏ của Thúc Vịnh Tiêu lóe tia sáng.

“Thằng nhóc này, vẫn không chịu kêu ta là Thúc tỷ?”

Long Hạo Thần cười khổ nói.

“Không thể thất lễ được, tiền bối.”

Thúc Vịnh Tiêu hừ một tiếng, nói với Thái Nhi.

“Người nhìn người đàn ông của mình kia, thật là cái tên cổ hủ. Đi thôi, chúng ta đi trước, lát nữa người hãy nhìn Thúc tỷ làm sao xử lý ma thần đó. Thích khách chúng ta ở trên chiến trường đều là chém thủ lĩnh địch.”

Long Hạo Thần nói với Trương Phóng Phóng.

“Trương huynh, hãy ở lại đây chỉ huy thay tôi. Chờ tín hiệu của tôi, giây phút Trụ Ma Thần bị phá hủy thì bên này có thể hành động.”

Trương Phóng Phóng nói.

“Yên tâm đi!”

Long Hạo Thần ngẩng đầu nhìn sắc trời, đêm sâu thăm thẳm. Tối nay tuy gió không quá mạnh nhưng vẫn rất lạnh lẽo. Sắc trời tối đen, ánh trăng bị áng mây che khuất.

“Chúng ta đi!” Long Hạo Thần khẽ quát.

Hắn mang theo các thành viên Quang Chi Thần Hi và đám Anh Hùng Vĩnh Hằng xuất phát, đi hướng đại doanh ma tộc. Khoảng cách đã rất gần, bên đại quân không cần che giấu gì nữa, bởi vì chiến hỏa sẽ rất nhanh thiêu đốt ma tộc.

Hai mươi mấy cái bóng chỉ mất bảy, tám giây đã lao tới mười dặm. Lâm Hâm sốt ruột nhất là người dẫn đầu phát động.

Pháp trượng Bất Hủ Long Hóa mang theo ánh sáng chói mắt huyền lệ xuất hiện trong tay y. Bầu trời bỗng chốc có một tầng sắc đỏ đậm, ngay cả khí lạnh cũng bị vệt đỏ này rút đi nhiều.

Màu đỏ rất nhanh biến thành sắc xanh. Trong lúc Lâm Hâm ngâm xướng chú ngữ thì Chú Pháp Thánh Dương đã nở rộ, Thánh Dương Linh Vực cũng hiện ra.

Bên dưới đại quân ma tộc vẫn có binh trình sát phụ trách tuần tra tình hình xung quanh đại doanh, trên trời bỗng xuất hiện biến đổi rõ ràng như vậy, thoáng chốc tiếng cảnh báo chói tai thê lương vang lên trong đêm lạnh lẽo.

Bầu trời hắc ám có một mặt trời xanh, nhiệt độ đậm đặc mà nóng bức từ trên trời giáng xuống. Nguyên đại doanh ma tộc bởi vì ánh nắng chói mắt này mà phản chiếu một tầng sắc xanh đậm, theo đốm lửa xanh nhấp nháy xuất hiện từng tầng ánh sáng lung linh.

Nhưng mặt trời xanh đem đến cho chúng không phải ấm áp mà là hủy diệt.

Ngay sau đó, từng đoàn hỏa cầu xanh bắt đầu từ trên trời giáng xuống, đánh hướng lều đại doanh ma tộc.

Lâm Hâm ngâm xướng chú ngữ với tốc độ cực nhanh, ánh sáng Chú Pháp Thánh Dương biến ngày càng sáng ngời. Nhiệt độ khủng bố nở rộ trên không trung. Từng đoàn bạo liệt hỏa cầu siêu cấp đậm từ trên trời giáng xuống, dần tụ thành Lưu Tinh Hỏa Vũ bản Tâm Diễm Hỏa Diễm, phạm vi lớn bao trùm đại doanh bên dưới.

Hai mươi vạn quân doanh đại quân chiếm diện tích cực lớn, lan tràn hơn mười dặm. Vì cố gắng chống lại rét buốt, những cái lều này sắp xếp san sát nhau, điều này khiến Lưu Tinh Hỏa Vũ của Lâm Hâm phát huy ra tác dụng càng lớn thêm.

Từng đoàn lửa xanh thiêu đốt giữa tiếng gào thét thê lương của ma tộc. Công kích của Lâm Hâm trùng ngay vị trí trung tâm đại doanh ma tộc. Chỉ cần có chút gió thổi là đốt hết lều bốn phía, chứ nói chi là hỏa cầu rơi xuống đất sẽ nổ tung.

Hành động tất nhiên không chỉ mình Lâm Hâm, mọi người đều lao vào chiến đấu.

Trong mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng có ba chiến sĩ đều ở lại trên không trung. Nhiệm vụ của họ là phụ trách bảo vệ ma pháp sư. Trừ Lâm Hâm ra, trong Anh Hùng Vĩnh Hằng cũng có hai ma pháp sư, một vị là phong hệ, một vị là thủy hệ.

Hai vị ma pháp sư vừa ra tay, lập tức hiện ra năng lực cường đại của họ. Cách họ chiến đấu hoàn toàn hỗ trợ Lâm Hâm buông tay. Họ hỗ trợ ít nhất khiến lực sát thương ma pháp của Lâm Hâm tăng lên gấp ba.

Hai ma pháp sư đều không trước tiên ra tay, đợi Lâm Hâm thi triển Chú Pháp Thánh Dương Lưu Tinh Hỏa Vũ đốt hừng hực đồng lớn trong đại doanh ma tộc thì ma pháp của họ mới bùng phát.

Ma pháp sư phong hệ thi triển ra là một ma pháp nhỏ thoát trông rất đơn giản, vòi rồng.

Ma pháp vòi rồng có lực công kích không mạnh, chỉ có thể ở trong phạm vi nhất định phóng ra đoàn lốc xoáy coi như mạnh, là một ma pháp phong hệ cấp ba. Mà vị ma pháp sư phong hệ này chính là người chọn Lâm Hâm truyền thừa của nó. Đừng nhìn thuộc tính không giống nhau, nhưng nó vừa ý Lâm Hâm.

Từng vòi rồng rơi vào đại doanh ma tộc bên dưới. Lúc mới bắt đầu Lâm Hâm lấy làm khó hiểu, nhưng khi uy lực vòi rồng phóng ra thì y mới kinh ngạc, tràn ngập kính nể Anh Hùng Vĩnh Hằng phong hệ.

Từng vòi rồng giống như có sự sống, đều đặn rơi vào đại doanh ma tộc. Mỗi một vòi rồng đều rơi vào nơi Lưu Tinh Hỏa Vũ của Lâm Hâm mới tổ tung.

Lực bạo tạc của Lưu Tinh Hỏa Vũ cực kỳ kinh khủng, từng mảng ánh lửa bùng phát, kèm tiếng chấn điếc tai. Vòi rồng vừa lúc rơi vào vị trí chính giữa bạo tạc.

Từng mảng, từng mảng đốm lửa xanh bị cuốn lấy đưa đi xa nhưng không tắt ngấm. Về mặt vận dụng linh lực, có thể nói tinh diệu tuyệt luân.

Nhiệt độ của Tâm Diễm Hỏa Diễm cao cỡ nào chứ, dù là đốm lửa nhỏ xíu rơi vào đều lập tức đốt cháy cái lều. Có những vòi rồng giúp đỡ, lực sát thương của Lưu Tinh Hỏa Vũ tăng lên không nhiều nhưng lực phá hoại đại doanh ma tộc thì tăng gấp mấy lần.

Vị ma pháp sư hỏa hệ càng tuyệt. Ma pháp của nó chuyên môn thả ở nơi lửa cháy mạnh nhất, còn là ma pháp cấp rất thấp, cột nước.

Đây mới là ma pháp cấp hai, lực sát thương của cột nước không bằng vòi rồng, dưới tình huống bình thường chỉ có tác dụng trùng kích, trùng kích kẻ địch ra, không để đối thủ cận chiến tới gần mình, chỉ đơn giản như thế.

Bây giờ từng cột nước giống như muốn đối đầu Lâm Hâm, chuyên môn kiếm chỗ Tâm Diễm Hỏa Diễm đốt mạnh nhất rơi xuống.

Nhưng khiến người kinh ngạc là, khi cột nước rơi vào ngọn lửa, nó không trực tiếp tắt ra, cũng không đập xuống mà là tạm dừng ở tầng ngoài cùng Tâm Diễm Hỏa Diễm, sau đó mới tán loạn.

Thế thì những cột nước chẳng những không khiến Tâm Diễm Hỏa Diễm yếu đi, ngược lại trở thành nhiên liệu khủng bố nhất. Được nhiên liệu hỗ trợ, ánh lửa bên dưới tăng mạnh ít nhất gấp đôi. Từ trên trời nhìn xuống có thể thấy rõ ràng.

Ma pháp sư phong hệ bình bồng bên cạnh Lâm Hâm, nói.

“Ma pháp vô cùng ảo diệu, không phải ma pháp cấp bậc càng cao thì càng mạnh. Mà ma pháp thích hợp nhất mới là cường đại nhất.”

Người thông minh chỉ cần nói một chút là hiểu, không cần nhiều lời, tất nhiên Lâm Hâm đã hiểu hết rồi.

Trừ ba vị ma pháp sư và ba vị chiến sĩ bảo vệ họ ra, mấy người khác đều lao vào chiến trường.

Tất cả thích khách đã biến mất không thấy bóng dáng, Long Hạo Thần đứng ngạo nghễ trên không trung, Tinh Diệu Độc Giác Thú Tinh Vương thì ở dưới thân hắn. Ánh sáng trong suốt đã phóng lên cao trước khi bắt đầu chiến đấu, chiếu sáng trời đêm. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa khổng lồ xuất hiện giữa không trung. Uy áp khủng bố của siêu thần khí trước tiên đè ép xuống dưới, toàn diện áp chế đại quân ma tộc.

Áp lực sẽ có lực sát thương thực tế không? Đáp án là chắc chắn.

Lúc ban đầu Long Hạo Thần vừa được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận, Thần Ấn vương tọa thủy tổ này lần đầu tiên xuất hiện liền khiến đại quân ma tộc ngoài mấy chục dặm bị trùng kích mãnh liệt. Đây cũng là vì sao chúng trú đóng cách Ngự Long quan xa đến trăm dặm mà không phải bình thường là ba mươi, năm mươi dặm.

Lần này Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa trực tiếp xuất hiện trên không trung đại doanh ma tộc, uy áp mãnh liệt đó dĩ nhiên tăng lớn.

Tinh thần lực của Long Hạo Thần đã hoàn toàn dung nhập vào uy áp này, hết sức ứng phó bùng nổ. Cả quân doanh ma tộc đều bị ảnh hưởng khác nhau. Rõ ràng nhất chính là đại quân ma tộc bên dưới phạm vi một dặm, tất cả ma tộc dưới cấp sáu đều bị ấn trên mặt đất không thể nhúc nhích. Ma tộc tu vi khoảng cấp bốn, thân thể yếu ớt hơn bắt đầu chết.

Nếu chỉ bị áp chế không thể động đậy thì cũng chẳng sao, nhưng máu chốt là trên trời còn có phóng hỏa!

Vàng sáng chói mắt của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa di chuyển khuếch tán ra ngoài. Dù là Ngự Long quan ở phía xa, các cường giả Kỵ Sĩ Thánh Điện cũng trông thấy rõ.

Làm thống soái, Long Hạo Thần không làm gương cho mình sĩ xông vào chiến đấu. Bởi vì hắn nhất định phải khống chế toàn cục, chứ không phải mù quáng công kích.

Lại thúc đẩy Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa tỏa ra uy áp mãnh liệt, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào chính giữa đại doanh ma tộc. Lúc ánh mắt hắn liếc qua thì chỗ đó, một cột trụ đen như mực bỗng tỏa ánh sáng rực rỡ.

Cột trụ đen nhánh tỏa ra ánh sáng xanh đen, kỳ lạ nhất là khi tỏa ánh sáng thì thể tích của nó nhanh chóng tăng lên, giống như là gốc cây liễu mạng sinh trưởng. Chỉ chớp lát sau, cây cột đã hơn trăm mét. Từ cây cột còn có một vật thể giống như cành cây thò ra, trông như là người cây khổng lồ.

Một bóng dáng xanh đen cũng bay lên trời, xuất hiện giữa không trung. Một tầng sáng xanh đen chớp mắt nổ tung, bao phủ hướng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.

Lĩnh vực.

Không thể nghi ngờ, kẻ đột nhiên xuất hiện chính là chủ soái trước mắt trong đại doanh ma tộc, bảy mươi hai Trụ Ma Thần xếp hàng thứ hai mươi, Thụ Ma Thần, Bồ Tùng.

Có thể tiến vào hai mươi hàng đầu tất nhiên là cường giả lĩnh vực. Hơn nữa bản thân Thụ Ma Thần kết hợp cùng Trụ Ma Thần, có thể nói là một trong mấy tên giỏi nhất trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần.

Đại doanh bị đánh bất ngờ, Bồ Tùng rất kinh ngạc. Gã vừa ra khỏi lều liền cảm nhận được uy áp khủng bố của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.

Uy áp này không lâu trước kia gã từng cảm nhận được, lúc đó khiến gã rất rung động. Về sau gã lập tức truyền tin hướng Ma Đô. Không lâu sau Ma Đô truyền đến mệnh lệnh, triệu hồi gã và hai ma thần cùng trấn thủ ngoài Ngự Long quan quay về Ma Đô hội nghị.

Trước mắt phía Ma Đô còn chưa truyền đến tin tức, nhưng gã lơ mơ cảm giác được bên nhân loại không bình tĩnh, bệ hạ tất nhiên có phản ứng rồi. Nhưng gã không bao giờ ngờ nổi chiến tranh lại đến nhanh như vậy, còn là do nhân loại chủ động tấn công.

Nhìn Thần Ấn vương tọa khổng lồ trên không trung, Thụ Ma Thần Bồ Tùng cảm giác da đầu tê rần, bởi vì gã hoàn toàn không biết Thần Ấn vương tọa này cường đại đến mức nào. Hơn nữa, gã chưa từng thấy qua Thần Ấn vương tọa như vậy. Trong Kỵ Sĩ Thánh Điện nhân loại, phía ma tộc không ghi chép kỹ càng chỉ có Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa chưa từng bị nhân loại sử dụng!

Nhưng làm thống soái, sau khi vội vàng ra vài mệnh lệnh, gã vẫn là trước tiên kích phát Trụ Ma Thần của mình, bay lên trời, tấn công Long Hạo Thần. Nhất định phải át chế uy áp của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, nếu không thì sức chiến đấu của đại quân ma tộc giảm thấp trên diện rộng. Thần Ấn vương tọa này xuất hiện tương đương với ma pháp có tính áp chế phạm vi siêu lớn!

Long Hạo Thần bình bồng giữa không trung, chẳng thèm liếc Bồ Tùng. Vị ma thần thứ hạng hai mươi này không cần hắn đối phó.

Thải Nhi đi theo Thúc Vịnh Tiêu sớm đã tới giáp ranh ma tộc. Lâm Hâm ở không trung công kích mới vừa bắt đầu. Thúc Vịnh Tiêu làm động tác tay ra hiệu với nàng, rồi như luồng khói lặng lẽ lén vào doanh trại

quân ma tộc.

Thải Nhi vội vàng theo sau bước chân Thúc Vịnh Tiêu. Về mặt tốc độ nàng rất tự tin, theo sát vị tổ tiên này, thật giống như cái bóng của nó. Thúc Vịnh Tiêu xông lên thì nàng lên, Thúc Vịnh Tiêu né tránh thì nàng né tránh.

Rất nhanh. Lưu Tinh Hỏa Vũ bay đầy trời, đại doanh ma tộc bị kinh động. Thật nhiều ma tộc bắt đầu chạy ra khỏi lều, một ít ma pháp sư Ác Ma tộc, Địa Ngục Ma tộc bắt đầu hướng không trung phản công. Không quân ma tộc cũng tác chiến trên không.

Tốc độ tiến lên của Thúc Vịnh Tiêu không vì kẻ địch xuất hiện mà giảm bớt, ngược lại biến nhanh thêm. Thải Nhi mơ hồ thấy trong tay Thúc Vịnh Tiêu chẳng biết khi nào thì có hai thanh tam lăng thích. Tam lăng thích tối đen như mực, nằm trong tay Thúc Vịnh Tiêu chúng nó tựa như đôi rắn độc. Vị tiền bối này đi qua đâu, hễ ma tộc bị nó lướt qua là thân thể chợt cứng ngắc không động đậy, mãi đến khi nó mang theo Thải Nhi đi qua thật lâu thì thân thể đó mới ngã ra đất.

Thải Nhi thông qua quan sát phát hiện công kích của Thúc Vịnh Tiêu cực kỳ đơn giản, trực tiếp. Khiến nàng khâm phục là trong quá trình Thúc Vịnh Tiêu công kích, nàng không cảm giác một chút linh lực dao động nào.

Tam lăng thứ như tia chớp đen không ngừng vắn vẹo, mỗi lần ra tay tuyệt không đâm hụt. Hơn nữa vị trí của nó giống hệt nhau. Ma tộc bị Thúc Vịnh Tiêu lướt qua, trên trán sẽ có lỗ hồng, bị đâm thủng đầu não. Thúc Vịnh Tiêu cực kỳ tự tin công kích của mình, thậm chí không thêm chú ý linh lực trong người đối thủ, xẹt qua. Quá trình giết chóc chỉ có thể dùng như mây trôi nước chảy hình dung.

Thải Nhi đi theo sau lưng nó, hết sức chăm chú nhìn từng động tác. Dần dần, nàng phát hiện một số chỗ kỳ diệu. Nhìn thì Thúc Vịnh Tiêu có động tác và công kích cực nhanh, dường như là loại tiết tấu đặc biệt. Thải Nhi không biết tiết tấu này là gì, giống như không ngừng vỗ trống, tiếng vỗ không mãnh liệt nhưng lại như không ngừng tích góp lại cái gì.

Thải Nhi có thể cảm nhận được chỉ bao nhiêu đó. Có thể nói nàng là thích khách trừ Anh Hùng Vĩnh Hằng ra mạnh nhất trong Thích Khách Thánh Điện. Nhưng nhìn công kích nhanh nhẹn của Thúc Vịnh Tiêu xong, Thải Nhi có cảm giác hổ thẹn. So sánh với vị tổ tiên này, kỹ xảo thuần túy đã có chênh lệch cực lớn rồi. Chỉ chốc lát đã có ít nhất hai trăm ma tộc chết trong lúc Thúc Vịnh Tiêu lướt qua.

Tiết tấu kỳ dị của nó rốt cuộc đang tích góp cái gì? Chắc chắn không phải là lực lượng linh vực!

Đang lúc Thải Nhi cực kỳ khó hiểu thì Thụ Ma Thần Bồ Tùng xuất hiện giữa không trung, còn phóng ánh sáng xanh đen hướng Long Hạo Thần.

Trong chớp mắt này, Thải Nhi rốt cuộc biết Thúc Vịnh Tiêu tích góp là lực lượng như thế nào.

Bồ Tùng xuất hiện khiến Thúc Vịnh Tiêu khựng lại. Vị trí nó ngừng là bên dưới Bồ Tùng.

Trong chớp mắt này, Thải Nhi thấy rõ ràng, Thúc Vịnh Tiêu như hoàn toàn biến đổi. Con người bắn ra tia sáng đỏ máu, ngay sau đó, thân thể nó như con diều gặp gió, thứ nó tích góp rốt cuộc bùng phát. Đó chính là, sát khí!

Lúc trước khi công kích thì Thúc Vịnh Tiêu giống hệt như chỉ là vong linh, chẳng hề phóng ra khí thể gì, Thải Nhi còn tưởng vì nó là vong linh nên không có sát khí thích khách bình thường có. Đến giờ phút này nàng mới hiểu, không phải Thúc Vịnh Tiêu không có sát khí mà là nó không chế không để sát khí phóng ra ngoài.

Lần đầu tiên Thải Nhi nhìn thấy sát khí có màu sắc. Sát khí của Thúc Vịnh Tiêu là đen, đen như mực. Bởi vậy, giây phút nó lên trời, thân thể bị sát khí đen bao trùm, cho nên từ góc độ nào nhìn cũng không thể thấy có gì đột ngột xuất hiện trên không trung.

Càng khủng bố là Thúc Vịnh Tiêu phóng ra sát khí Thải Nhi cảm nhận được, nhưng Thụ Ma Thần Bồ Tùng ở trên trời thì không. Bởi vì sát khí của nó là thực chất, tựa như thể rắn, trừ phi chân chính đụng chạm, nếu không thì không cách nào phát hiện.

Không, không thể nói là thể rắn, bởi vì thể rắn không biến hình được. Nhưng không phải là chất lỏng, vì chất lỏng không ổn định như vậy, dùng chất dịch để hình dung thì chính xác hơn.

Lúc này Thái Nhi không đi theo bên cạnh Thúc Vịnh Tiêu nữa. Nàng chưa từng nghĩ sát khí có thể ứng dụng như vậy, sinh ra tác dụng khủng bố mà cường đại đến thế.

Động tác của Thúc Vịnh Tiêu nhìn thì không nhanh lắm, nhưng Thái Nhi kinh sợ phát hiện, Thụ Ma Thần Bồ Tùng là cường giả lĩnh vực, còn đang phóng ra lĩnh vực thể mà mãi đến khi Thúc Vịnh Tiêu tới sau lưng vẫn không phát hiện. Gã vẫn hết sức khống chế lực lượng lĩnh vực vươn hướng Long Hạo Thần.

Công kích của Thúc Vịnh Tiêu rốt cuộc phát động. Khoảnh khắc nó động, coi như là Thái Nhi luôn chăm chú từng hành động của nó cũng chỉ cảm thấy bầu trời hơi khác lạ. Ngay sau đó, Thụ Ma Thần Bồ Tùng phóng ra lĩnh vực ở trên không trung tự động tán loạn.

Một vệt đen xẹt qua không trung, thân thể Bồ Tùng đông cứng tại chỗ, không động đậy, nhưng khí thể từ người gã đang nhanh chóng biến mất. Thúc Vịnh Tiêu ở trên trời thì đã biến mất, ngay cả Thái Nhi luôn chú ý đến nó cũng không bắt giữ được bóng dáng. Khoảnh khắc phát động công kích, đã mất đi bóng dáng của Thúc Vịnh Tiêu.

Quá đáng sợ. Dù cùng là thích khách, trong chớp mắt này, Thái Nhi kiếm không được cảm thấy cả người lạnh lẽo. Cùng lúc đó, nàng nắm bắt được một số điều đặc biệt.

Là siêu cấp thích khách cấp chín bậc bảy, từ lúc Thúc Vịnh Tiêu ra tay đến khi kết thúc công kích không lộ ra một chút khí thể hay hơi thở. Dù là Thụ Ma Thần bị nó công kích thì đại quân ma tộc bên dưới vẫn không hề phát hiện ra. Chính nàng luôn chú ý Thúc Vịnh Tiêu, còn rất quen thuộc năng lực của thích khách cũng không thể nắm bắt bóng dáng của nó.

Sát thần một đám, thiên địa tịch diệt.

Thân thể Bồ Tùng ở trên không trung rốt cuộc xuất hiện biến đổi, chớp mắt rơi xuống đất. Hơi thở sự sống của gã trong lúc rơi đã biến mất, mà Vương Miện Ma Thần không xuất hiện. Điều này nghĩa là giây phút gã bị giết chết thì Vương Miện Ma Thần cũng bị đánh nát.

Cùng lúc đó, một bàn tay chớp bả vai Thái Nhi. Thái Nhi phản xạ lập tức quét ra Lưỡi Hái Tử Thần, thế mà rơi vào chỗ trống, bàn tay kia vẫn đặt trên vai nàng.

“Thúc tỷ!” Thái Nhi kinh hô. Lúc này nàng trần ngập sùng bái nhìn Thúc Vịnh Tiêu. “Tỷ thật quá cường!”

Từ khi nào thì Thúc Vịnh Tiêu đi tới sau lưng Thái Nhi, vốn không ai trông thấy được. Ánh đỏ trong mắt nó từ khi ra tay đã tắt ngấm. Mới rồi bị nó một chiêu giết chết chính là trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, xếp hạng thứ hai mươi, siêu cấp cường giả!

“Thái Nhi, một chiêu vừa rồi tiêu hao năm mươi phần trăm lực lượng của ta. Cho ta biết, ngươi nhìn thấy cái gì?”

Nói rồi Thúc Vịnh Tiêu xoay người, như tia chớp lác lác, phạm vi trăm mét xung quanh không còn ma tộc nào sống sót.

Thái Nhi nghiêm túc nói.

“Tôi nhìn thấy chân lý của thích khách.”

Đường như Thúc Vịnh Tiêu không vừa lòng lắm đáp án của Thái Nhi, hỏi tiếp.

“Chân lý của thích khách là cái gì?”

Mắt Thái Nhi sáng ngời, nhìn thẳng Thúc Vịnh Tiêu, đáp.

“Bí ẩn, sát sát, nhất kích.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

612. Chương 283: Khúc Nhạc Đạo Thánh Chiến

Dịch giả : Tinh Vận

Nguồn:metruyen.com

Nghe Thái Nhi đáp, ánh mắt Thúc Vịnh Tiêu rớt cuộc trở về dịu dàng.

“Người hiểu coi như tạm được. Nhưng ta phải nói cho người, phải nhấn mạnh rằng, chân lý của thích khách không phải ba cái, chỉ có một, đó chính là nhất kích.”

“Tu vi của Thụ Ma Thần vốn không bằng ta, ta muốn giết gã có rất nhiều cách, thậm chí hoàn toàn không cần tiêu hao năm mươi phần trăm lực lượng. Tại sao ta phải dốc hết sức đối phó, không tiếc tiêu hao nhiều sức lực chỉ dùng một chiêu thôi? Người hãy nghĩ thật kỹ, đây không chỉ là chân lý thích khách, cũng là thói quen mà thích khách chân chính nên có. Công kích của thích khách vĩnh viễn không có lần thứ hai. Nếu không thì chính là thất bại.”

Thúc Vịnh Tiêu không nói quá nhiều, nhưng chỉ vài câu ngắn gọn đã mở ra cánh cửa đi thông đỉnh thích khách trong lòng Thái Nhi.

Ánh mắt Thúc Vịnh Tiêu nhìn hướng Long Hạo Thần bệch bồng chính giữa chiến trường, trong mắt có chút biến đổi.

Hắn nhất định đã phát hiện ra công kích của ta. Nếu không thì hắn sẽ không bỏ qua lĩnh vực của Thụ Ma Thần. Nhưng làm sao hắn phát hiện ra được?

Chiến trường to lớn hơn hai mươi vạn người, chớp mắt vạn biến, ngay khi Thúc Vịnh Tiêu đánh chết Thụ Ma Thần thì Long Hạo Thần hành động.

Ngựa hắn lóe đoàn sáng xanh biếc. Ngay sau đó, ánh sáng xanh ở trong trời đêm thăm thẳm hóa thành cột sáng bất mất bắn hướng Trụ Ma Thần của Thụ Ma Thần.

Ánh sáng xanh biếc ở trên không trung vạch ra luồng sáng rực rỡ, thẳng tắp rơi vào Trụ Ma Thần.

Thoáng chốc Trụ Ma Thần hóa thành người cây khổng lồ còn đang giương nanh múa vuốt bỗng cứng đờ, ngay sau đó, dùng tốc độ kinh người héo tàn.

Ánh sáng xanh kéo dài ba giây, khoảnh khắc ánh sáng biến mất, trên người Long Hạo Thần lóe một tầng sáng xanh ngọc.

Long Hạo Thần bước ra một bước giữa hư không, trên trán lấp lóe quang văn tím vàng. Một chưởng vỗ vào đỉnh Trụ Ma Thần.

Hình ảnh rung động cả chiến trường xuất hiện. Trụ Ma Thần Thụ Ma Thần run bần bật, ngay sau đó, từng vết rạn xuất hiện trên bản thể.

Vốn ở trong đêm tối những vết rạn này không nên quá rõ ràng, nhưng chúng nó tỏa ra vàng sáng tím vàng, không thể không khiến người chú ý.

Trong tiếng âm vang, Trụ Ma Thần hóa thành vô số mảnh vụn bay tứ tán. Long Hạo Thần vẫn ngạo nghễ đứng trên không trung. Một Thảm Phán Chi Quang màu trắng ngà khổng lồ bùng phát, phụ trợ thân hình kiêu ngạo của hắn, cùng với Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bí ẩn mà khủng bố, đem mấy trăm thân vệ của Thụ Ma Thần ở bên dưới Trụ Ma Thần chịu thảm phán.

Đây đã là cây Trụ Ma Thần thứ ba bị hủy trong tay Long Hạo Thần. Hạo Nguyệt chưa xuất hiện nhưng Long Hạo Thần đã có lực lượng hủy diệt của nó.

Trên chiến trường, quan trọng nhất chính là quân tâm. Khi Thụ Ma Thần chết, Trụ Ma Thần bị hủy thì quân tâm hai mươi vạn đại quân ma tộc đã bị phá.

Phía xa, mũi nhọn quân đoàn nhân đêm đen đánh lén, tối đa chỉ cần mười phút, vòng ma pháp tập thể thứ nhất sẽ oanh kích vào khu trung tâm đại quân ma tộc. Còn các ma pháp sư ma tộc thì đang dưới uy áp

của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa không thể nào tụ tập tiến hành phản kích, càng không khả năng tỏa định những cường giả cấp chín trên không trung.

“Năng lực mới rồi ta đã tích trữ tốt lắm.” Giọng Dạ Tiểu Lệ vang bên tai Long Hạo Thần.

Ngay sau đó, ngực hần lóe ánh sáng xanh, một thân hình nhỏ xinh chui ra khỏi ánh sáng rơi trên đầu vai hần.

Cao ba tấc, nhỏ xinh tinh xảo tựa như phi thủy điêu khắc thành, hơi thở sinh mệnh nhu hòa mà không cường liệt, đôi mắt xanh đen to tròn tràn ngập ánh sáng trí tuệ.

Đây chính là Dạ Tiểu Lệ bây giờ, cũng là trí tuệ linh lô của Long Hạo Thần.

Quang nguyên tổ tinh linh biến thành Quang Tinh Linh Vương, nhưng hần đã có được một Thần Tinh Linh mới.

“Cô có thể tích trữ kỹ năng?” Long Hạo Thần rất là tò mò nhìn Dạ Tiểu Lệ rơi trên đầu vai mình.

Dạ Tiểu Lệ cười hì hì, nói.

“Người ta là trí tuệ linh lô, đương nhiên là mạnh nhất rồi. Ta không chỉ có thể tích trữ tất cả kỹ năng thuộc tính tự nhiên, còn có thể nhờ vào lực lượng của người thúc đẩy chúng nó tiến hóa. Sau này người sẽ dần biết ta có lợi ích lớn cho người bao nhiêu. Ví dụ như kỹ năng lĩnh vực Cai Quản Tiến Trình Sinh Mệnh của người, đã tiến hóa mạnh lớn rồi. Ngay cả năng lực Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa dung hợp một phần với ta cũng sẽ bị ta tác động tiến hóa.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Đợi sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ tìm một thân thể thích hợp cô. Tôi vẫn là thích cô ở hình dạng nhân loại. Cô như vậy đi theo tôi quá uất ức.”

Dạ Tiểu Lệ nhẹ lắc đầu.

“Cảm ơn ý tốt của người, nhưng người không hiểu. Lúc trước khi ta sinh hoạt trong Mộng Huyền Thiên Đường dù rất vui vẻ nhưng cực kỳ thiếu cảm giác an toàn. Theo người, ta rất vui, đừng đuổi ta đi. Nếu ta thật sự muốn rời khỏi người, cũng không cần người giúp ta cái gì.”

Khi một kiếm quang vàng khổng lồ chém vạn mét, ma pháp sư Địa Ngục Ma tộc cấp cao thật không dễ dàng tập trung lại bị chém chết hết, đại quân ma tộc rút cuộc như bị cọng rơm cuối cùng đè ép, bắt đầu tan tác.

Mũi nhọn quân đoàn đã tới rồi, thật như mũi đao nhọn từ hậu phương đâm vào. Có Trương Phóng Phóng Trí Tuệ và Tinh Thần Thần Ẩn vương tọa dẫn dắt, hết sức công kích.

Long Hạo Thần vẫn ở trên không trung khống chế toàn cục. Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi và nhóm Anh Hùng Vĩnh Hằng thì tập trung công kích vào con đường ma tộc chạy trốn. Cố gắng hết sức dựa vào lực công kích cường đại của mình gom lấy bại quân ma tộc chạy tứ tán, giảm tốc độ chạy trốn của chúng.

Hai mươi vạn đại quân ma tộc là tinh nhuệ của ma tộc! Cố gắng kiềm chế chúng tại đây thì tất nhiên sẽ là đả kích rất lớn với ma tộc. Đặc biệt là trong hai mươi vạn đại quân ma tộc chủ lực là Ác Ma tộc và Hùng Ma tộc. Hai chủng tộc cường chiến này bình thường ở trên chiến trường đem đến tai họa rất lớn cho nhân loại.

Trận chiến này nhìn như đám Long Hạo Thần thắng nhẹ nhàng, nhưng kỳ thực họ đã xuất động bao nhiêu cường giả chứ? Gần ba mươi vị cường giả cấp chín, cường giả lĩnh vực hơn hai mươi. Một đội lực lượng như vậy coi như là Ma Thần Hoàng đều phải cẩn thận đối phó, huống chi là đại quân ma tộc chỉ có một ma thần thống lĩnh?

Tất nhiên, đội đại quân ma tộc còn chưa phát huy ra hết sức chiến đấu. Nếu không phải trinh sát thất bại, không cho chúng thời gian phản ứng, nhân loại muốn công kích chúng phải mất nhiều cái giá lớn.

Từ ban đêm giết đến ban ngày, mũi nhọn quân đoàn truy kích gần ba trăm dặm, cuối cùng giết địch hơn mười lăm vạn, chỉ có vài vạn tàn quân ma tộc trốn thoát.

Trong cường giả nhân loại, giết chóc nhiều nhất không phải ma pháp sư Lâm Hâm chủ công mà chính là Nhã Đình.

Dù Tâm Viêm Lưu Tinh Vũ phủ lên phạm vi lớn nhất nhưng không đuổi kịp tốc độ giết chóc của Nhã Đình! Vương Giả Kiếm lĩnh vực của cô ở trong đại quân ma tộc đánh đầu thắng đó, không có một ma tộc nào ngăn cản được đòn tấn công của cô. Thanh kiếm khổng lồ dài trăm mét ở trong đại quân ma tộc hỗn loạn quét một vòng là mấy trăm thương vong. Trận chiến này chỉ sợ Nhã Đình trực tiếp giết địch hơn một vạn. Các Anh Hùng Vĩnh Hằng thấy quá nhiều chuyện lớn lao cũng phải trợn mắt. Năng lực của Nhã Đình đặc biệt, tu vi mạnh, thêm vào bản thân tinh linh, cho nên không có Anh Hùng Vĩnh Hằng nào chọn cô để truyền thừa. Nhưng cô hiện ra lực sát thương, linh lực gần như vô tận đem đến rung động rất lớn cho các cường giả Anh Hùng Vĩnh Hằng.

Tương đối thì đám Anh Hùng Vĩnh Hằng gần như không dốc hết sức, đa số là hỗ trợ thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Đem hình tượng quang chính giành cho những thanh niên này. Đây cũng là chỗ luyện của nhóm Anh Hùng Vĩnh Hằng. Trên chiến trường ai nói rõ được tình huống? Nếu kẻ địch xuất hiện viện quân, mà viện quân đủ cường thì sao? Họ phải giữ đủ thực lực để tùy cơ ứng biến.

Có thể nói, đây là trận nhân loại đối kháng ma tộc chiến thắng chưa từng có.

Qua sáu ngàn năm, Liên Minh Thánh Điện đương nhiên có thể đạt được một số trận thắng. Nhưng vì đề phòng ma tộc dốc hết sức trả thù, trong đấu tranh với ma tộc, số lần nhân loại chủ động xuất kích rất ít, một khi ma tộc rút đi cũng sẽ không truy đuổi.

Nhưng bây giờ thì khác, Anh Hùng Vĩnh Hằng tham gia, ma tộc hủy hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu, triệu tập hơn năm mươi ma tộc chuẩn bị dốc sức tấn công, dĩ nhiên Liên Bang không cần co rút đầu nữa. Cố gắng hết mức đả kích ma tộc chính là mục tiêu của mũi nhọn quân đoàn. Đánh tới khi Ma Thần Hoàng cũng cảm thấy đau, họ mới xem như hoàn toàn hấp dẫn chủ lực đại quân ma tộc, hơn nữa đạt tới mục đích cuối cùng là đem quyết chiến tới Ngự Long quan.

Đại chiến kéo dài nguyên đêm, coi như là chức nghiệp giả cũng mệt rũ rời. Long Hạo Thần ra lệnh mũi nhọn quân đoàn nghỉ ngơi trong cánh rừng rậm tại biên cảnh ma tộc, để hậu phương phụ trách trông chừng ngựa. Hàn Vũ dẫn theo đội hậu vệ mang ngựa tới đây hết. Hắn triệu tập Quang Chi Thần Hi và các Anh Hùng Vĩnh Hằng mở hội.

Bản đồ da dê nhỏ gọn mở ra trước mặt, Long Hạo Thần ngồi xổm trên mặt đất, chỉ vào một chỗ trên bản đồ.

“Hiện tại chúng ta ở vị trí này, lúc trước một trận chiến chúng ta gần như tiêu diệt toàn bộ chủ lực ma tộc đóng ngoài Ngự Long quan. Quân ta có đủ mục sư trị liệu, tổn thương không lớn.”

Sức chiến đấu của mũi nhọn quân đoàn so với Long Hạo Thần dự đoán còn mạnh hơn. Sáu chức nghiệp của Lục Đại Thánh Điện hoàn mỹ tổ hợp, lần đầu tiên chứng minh nhiều chức nghiệp liên hợp tác chiến có ưu thế tuyệt đối.

“Tiếp tục đi hướng đông là chúng ta sẽ vào Tát Ma hành tinh của ma tộc. Tát Ma tộc ở trong ma tộc là một chủng tộc yếu ớt, trừ giới chống lạnh ra, chúng nó không có sức chiến đấu quá mạnh. Trong chiến tranh trước kia, đa phần là nhận nhiệm vụ chuyển vật tư cho ma tộc đóng giữ ngoài Ngự Long quan. Hàn Vũ, bên Ngự Long quan có truyền tin tức chưa?”

Hàn Vũ gật đầu, nói.

“Đã trước tiên truyền về tin chúng ta thắng lợi, chắc Ngự Long quan sẽ nhanh chóng sai người tới thu dọn chiến trường, đoạt lấy chiến lợi phẩm. Kho lương dự trữ bên ma tộc không tệ, đặc biệt là các loại thực vật hải sản, lưu trữ rất tốt.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Tát Ma hành tinh là hành tinh cách trung ương hành tinh xa nhất trong lãnh địa ma tộc.”

Long Hạo Thần mỉm cười, nói tiếp.

“Tất Ma hành tỉnh là hành tỉnh cách hành tỉnh trung ương xa nhất trong lãnh địa ma tộc, trừ phi Ma Thần Hoàng chỉ dẫn dắt Nghịch Thiên Ma Long tộc của mình thêm vào tất cả ma thần tới trước, nếu không thì, từ hành tỉnh trung ương dẫn đại quân tới chỗ chúng ta cần ít nhất hai mươi ngày. Đột phá thủ quân ngoài Ngự Long quan, ít nhất gần đây năm, sáu hành tỉnh ma tộc hoàn toàn lộ ra trước mặt chúng ta. Lực lượng phòng ngự cực kỳ có hạn, bây giờ chúng ta sợ nhất là Ma Thần Hoàng bất chấp tất cả dẫn đại quân trực tiếp tấn công vào Đông Nam quan, Vạn Thú quan cách hành tỉnh trung ương gần nhất. Cho nên chúng ta nhất định phải khiến Ma Thần Hoàng chú trọng.”

“Là Trụ Ma Thần đệ nhất ma tộc, Trụ Ma Thần khác bị tổn hại chắc chắn Ma Thần Hoàng có thể cảm giác được. Trong Liên Bang, chỉ tôi mới có lực lượng phá hỏng Trụ Ma Thần. Bởi vậy, tôi tin rằng khi Ma Thần Hoàng cảm nhận được Trụ Ma Thần chết sẽ biết ngay tôi ở Ngự Long quan. Nhưng đại quân ma tộc bên này đã tán loạn, muốn đem tình hình chiến đấu cụ thể truyền lại ít nhất mất năm ngày, đây còn là suy đoán nhanh nhất. Thêm vào tới nơi gần hai mươi ngày, cho nên chúng ta có đầy đủ thời gian. Trong thời gian này, chúng ta phải cố gắng hết sức khiến Ma Thần Hoàng biết nhiều hành động của chúng ta hơn.”

Tiêu Hoắc hỏi.

“Tiểu Long, vậy người định làm sao? Đồ sát mấy hành tỉnh ma tộc gần đây?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không, đồ sát rất mất nhân tính, hơn nữa trong ma tộc, kỳ thực chân chính thuần túy chỉ là một phần. Tôi từng tiếp xúc một tổ chức ma tộc, tổ chức là con lai người ma tổ thành. Họ âm thầm phản kháng Ma Thần Hoàng, còn tích lũy một phần lực lượng. Tôi nghe nói thủ lĩnh tổ chức là một ma thần cực kỳ quan trọng trong ma tộc. Lực lượng này có lẽ không đủ ảnh hưởng cả chiến cuộc, nhưng nếu có thể lôi kéo họ hỗ trợ, vậy chúng ta nắm chắc thắng lợi lớn hơn chút. Nếu tùy tiện đồ sát, nhất định sẽ khiến tổ chức này không dám tiếp xúc với chúng ta, cũng sẽ dâng lên nỗi lòng cùng chung mối thù.”

Thúc Vịnh Tiêu nói.

“Đây có giống kêu hổ lột da?”

Long Hạo Thần nói.

“Chắc không đâu. Mục đích cuối cùng của tổ chức này thật ra càng muốn dung nhập vào nhân loại chúng ta. Tôi từng tiếp xúc một thành viên đã nói rằng, nếu cuối cùng nhân loại công kích ma tộc, họ chỉ hy vọng có thể chữa cho những con lai người ma một địa bàn tự trị, không cần lớn lắm. Sau đó giao lưu với nhân loại, dần bị nhân loại đồng hóa.”

Thải Nhi nói.

“Vậy chúng ta nên làm sao?”

Long Hạo Thần nói.

“Chiến tranh tàn khốc, do dù không đồ sát quy mô lớn thì chúng ta nhất định phải công kích chủ lực ma tộc. Mà muốn trong thời gian ngắn nhất khiến ma tộc tổn hại đủ nặng, vậy chúng ta cần chia binh ra. Các người nhìn xem.”

Nói rồi tay phải của hắn liên tục chỉ vào vài chỗ trên bản đồ, đều là vị trí thủ phủ vài hành tỉnh ma tộc gần đây.

“Lực lượng mạnh nhất của các tộc ma tộc chủ yếu là tài nguyên đều tập trung tại thủ phủ. Ma tộc thường là miệng cạp gan thỏ, phòng ngự bên ngoài lực lượng cường đại, mà chân chính bên trong thì lực lượng trống rỗng. Chẳng phải là Ma Thần Hoàng đã điều động đi nhiều ma thần rồi sao? Chúng ta nhân cơ hội này phá hủy căn cơ của chúng. Vậy nên tôi đặt mục tiêu công kích ở sáu thủ phủ hành tỉnh ma tộc gần Ngự Long quan nhất. Chúng ta không cần giết chóc nhiều, nhưng phải cướp tài nguyên thủ phủ tích góp, hoặc là phá hủy, đủ khiến Ma Thần Hoàng sút đầu mẻ trán.”

“Ma tộc có tổng cộng hai mươi bốn hành tỉnh, sáu hành tỉnh phương bắc này chiếm một phần tư. Theo đặc tính của ma tộc, tài nguyên của chúng đa số tập trung ở mỗi một thủ phủ hành tỉnh. Nếu kế hoạch thành công, vậy Ma Thần Hoàng sẽ rất khó trực tiếp đến Đông Nam quan hoặc Vạn Thú quan, chắc chắn y sẽ lo lắng nhân tố tấn công Liên Bang mà hậu phương không ổn định.”

Đối với chiến lược của Long Hạo Thần, mọi người đều gật đầu. Kỳ thực trước khi xuất chinh đã có phương án chiến đấu đại khái, lúc này Long Hạo Thần chỉ là nói càng kỹ càng hơn chút thôi.

Thải Nhi nói.

“Vậy cứ thế đi, đợi nghỉ ngơi xong thì chúng ta sẽ chia binh sáu đường xâm nhập vào ma tộc tác chiến.”

Long Hạo Thần nói.

“Sáu tổ phải giữ liên lạc chặt chẽ. Một khi phát hiện hành tỉnh nào có ma thần trấn giữ thì phải báo cho tôi biết ngay. Tôi sẽ cố gắng chạy qua phá hủy Trụ Ma Thần. So với tài nguyên, Trụ Ma Thần càng là gốc rễ của ma tộc, cũng là cơ sở ma tộc tồn tại.”

Lâm Hâm nói.

“Bây giờ sợ nhất là Ma Thần Hoàng bất chấp tất cả nhất chín nhì bù. Nếu như y không thêm để ý chúng ta hành động, vẫn muốn dẫn đại quân công kích quan ải Vạn Thú quan, hoặc Đông Nam quan, hơn nữa làm đột phá xâm nhập vào nội Liên Bang chúng ta đốt nhà giết người cướp của, vậy chúng ta sẽ rất bị động. Quan trọng là, tài nguyên Liên Bang phong phú hơn ma tộc nhiều, chúng ta có thể cướp thì chúng cũng làm được.”

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Vấn đề anh lo lắng thì tôi đã đắn đo rất nhiều, rất có khả năng xảy ra. Dù sao Ma Thần Hoàng muốn dẫn đại quân chạy tới cần thời gian đầy đủ. Bởi vậy, tôi cho rằng, khả năng lớn nhất là Ma Thần Hoàng sẽ chia binh hai đường.”

Mắt Tiêu Hoắc sáng ngời.

“Chia binh hai đường là sao?”

Long Hạo Thần nói đơn giản bốn chữ trùng hợp với suy nghĩ trong lòng nó.

Long Hạo Thần nói.

“Ma Thần Hoàng rất muốn giết tôi, chúng ta lại ở phương bắc dậy sóng, chắc chắn y sẽ không bỏ qua cơ hội đối phó chúng ta. Vậy nên tôi cho rằng rất có thể y sẽ dẫn dắt một đám ma tộc mạnh nhất, trong thời gian ngắn nhất tới quyết chiến với chúng ta. Đám ma tộc này rất có thể là một phần trong năm mươi bốn ma thần y triệu tập, cùng với một phần Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc. Ma Thần Hoàng có tự tin tuyệt đối vào sức mạnh bản thân, cho nên sẽ không mang quá nhiều cường giả ma tộc tới đây, rất có thể tổng số lượng không tới một ngàn người. Sự thật là dưới tình huống bình thường, lực lượng như vậy đủ chiến thắng chúng ta rồi, bởi vì Ma Thần Hoàng không biết có các vị tổ tiên tham gia.”

“Bình chia làm hai đường, bên kia mục tiêu Ma Thần Hoàng công kích có khả năng là Đông Nam quan nhất. Có lẽ ma tộc đã thăm dò được chúng ta đang điều binh khiển tướng. Nhưng đối với một số sắp xếp quan trọng nội bộ thì có lẽ không biết chính xác. Chắc chắn sẽ cho rằng Chiến Sĩ Thánh Điện ở Đông Nam quan là nơi quan trọng nhất, chứ không biết chúng ta đã tiến hành binh quân chức nghiệp Lục Đại Thánh Điện. Hơn nữa trước khi xuất phát, chúng ta còn sắp đặt một phần lực lượng Thích Khách Thánh Điện tiếp viện Vạn Thú quan, Đông Nam quan.”

“Lần này Ma Thần Hoàng triệu tập số lượng đại quân khủng bố sẽ để lại ít nhất hai mươi ma thần phụ trách chỉ huy đại quân. Nếu như chúng ủa hướng Đông Nam quan, đích thực có uy hiếp rất lớn đối với chúng ta. Nhưng Đông Nam quan không dễ dàng bị nắm. Lần trước thánh chiến xong các quan ải đều tăng cường phòng ngự. Cùng lúc đó, một khi dò ra trạng thái cụ thể của đại quân ma tộc, Vạn Thú quan và Gia Lăng quan cách Đông Nam quan gần nhất sẽ trước tiên phái binh viện trợ. Quan trọng nhất là, bây giờ các quan ải đều có chín vị tổ tiên trấn giữ. Một khi quan ải nào bị công kích, lấy thực lực của các tổ tiên, trong vòng ba ngày sẽ chạy tới quan ải đó. Tập trung lực lượng hơn bốn mươi vị tổ tiên, cho dù địch quân cường đại, có

hai mươi mấy ma thần thống lĩnh nhưng muốn công phá hùng quan của chúng ta tuyệt đối không dễ dàng, thậm chí rất có thể chịu thiệt lớn.”

Nghe xong phân tích của Long Hạo Thần, mọi người đều rung động.

Mặt Tiêu Hoắc không thể làm ra biểu tình gì, nhưng sự khen ngợi tán thán trong mắt rất rõ ràng biểu đạt ra. Lòng thầm nghĩ, tiểu Long nhỏ tuổi vậy đã có thể trở thành đứng đầu Liên Bang đúng là không chỉ do may mắn! Hẳn chẳng những rất có thiên phú về mặt tu luyện, tâm trí trầm ổn tỉ mỉ. Có thằng bé này không chế đại cục Liên Bang, lần này quyết chiến với ma tộc có khả năng thắng rất lớn. Long Hạo Thần đoán giống như lòng nó đã nghĩ, nên nó không nói nhiều lời, chỉ lặng lẽ nhìn Long Hạo Thần sắp đặt.

Chiến lược, chiến thuật đã xác định rồi, tiếp theo là chia binh.

Mũi nhọn quân đoàn chia binh làm sáu đường, do Long Hạo Thần, Thái Nhi, Trần Anh Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Hàn Vũ và Trương Phóng Phóng thống soái. Mỗi đại quân có ba Anh Hùng Vĩnh Hằng trấn giữ. Tư Mã Tiên đi theo Trần Anh Nhi một tổ. Lâm Hâm đi theo Vương Nguyên Nguyên một tổ. Đoạn Úc đi theo Hàn Vũ một tổ. Dương Văn Chiêu đi theo Trương Phóng Phóng một tổ. Nhã Đình thì đi theo Thái Nhi một tổ. Binh chia sáu đường cùng xuất phát.

Long Hạo Thần phụ trách mục tiêu là trong sáu hành tinh chỗ chính giữa nhất, tiện cho hắn trước tiên chạy tới hành tinh khác phá hủy Trụ Ma Thần.

Tổ của Long Hạo Thần tuy không có đồng bạn đi theo nhưng thực lực của hắn là mạnh nhất, lại có Tiêu Hoắc phụ trợ, về sức lực tổng thể thì không kém hơn năm tổ khác.

Vốn mũi nhọn quân đoàn chỉ có vạn người, xé lẻ biến càng thêm linh hoạt, tựa như sáu mũi dao nhọn đâm vào vùng đất phương bắc ma tộc.

Trận chiến dịch giữa Liên Bang Thánh Điện và ma tộc liên quan đến tồn vong rất cuộc kéo màn.

.....

Ma tộc, Ma Hoàng cung.

“Thụ Ma Thần Bồ Tùng đã chết, Trụ Ma Thần của gã cũng bị hủy.” Sắc mặt Ma Thần Hoàng cực kỳ khó xem.

Ngay lúc Trụ Ma Thần của Thụ Ma Thần bị hủy thì y đã trước tiên cảm giác được. Đây đã là Trụ Ma Thần thứ ba bị hủy.

Bên dưới đứng đầy mấy chục ma tộc, mỗi một tên đều có khí thế cường đại. Chúng chính là gốc của ma tộc, cũng là tồn tại mạnh nhất trong ma tộc, ma thần!

Chẳng qua những kẻ cường đại hùng bá một phương trong ma tộc lúc này không ai dám thở mạnh, yên lặng đứng đó, thậm chí dám ngẩng đầu nhìn hướng Ma Thần Hoàng chỉ có ít ỏi vài tên đứng hàng đầu.

Thụ Ma Thần Bồ Tùng đã chết, gã phụ trách trấn giữ Ngự Long quan. Trụ Ma Thần bị phá hủy, không thể nghỉ ngơi, có nghĩa là Long Hạo Thần ra tay.

“Bệ hạ, ta đã truyền lệnh, cố gắng nhanh nhất đạt được tình báo chính xác bên đó. Chỉ là Tắt Ma hành tinh cách tâm thành quá xa, nhanh nhất phải ba ngày mới có tin chính xác được.” Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư cung kính nói.

Y biết rõ Ma Thần Hoàng nóng lòng muốn biết nhất là phá hủy Trụ Ma Thần là Austin Griffin hay là Long Hạo Thần. Nếu chỉ là Long Hạo Thần dựa vào một phần lực lượng huyết mạch của Austin Griffin phá hủy, vậy vấn đề nhỏ chút. Nhưng nếu Austin Griffin không chết thì nguy to rồi.

Ánh mắt Ma Thần Hoàng vẫn lạnh lùng như cũ. Ma thần chết đi, y sẽ không thấy đau lòng, còn có thể lại bồi dưỡng ra. Nhưng Trụ Ma Thần mới chân chính là gốc của ma tộc, tựa như cái giá chống tòa cao ốc ma tộc. Đã có ba Trụ Ma Thần bị hủy, nhìn thì số lượng không nhiều, nhưng nếu tiếp tục thì sao? Mười năm, hai mươi năm đâu? Sẽ có bao nhiêu Trụ Ma Thần bị hủy?

“Ngôa Sa Khắc.” Ma Thần Hoàng đem ánh mắt hướng về Tinh Ma Thần đứng bên cạnh Nguyệt Ma Thần.

Ngõa Sa Khắc gật đầu, nói.

“Nhận được tin tức rồi ta sẽ trước tiên sử dụng dự ngôn thuật, chỉ hướng về Austin Griffin có xuất hiện hay không thì chắc sẽ chính xác. Kể hử Trữ Ma Thần chắc là Long Hạo Thần, nhưng không biết tại sao, ta cảm nhận hơi thở sinh mệnh trên người hắn không phải là thể vong linh như trong Dự Ngôn Sinh Mệnh.”

Nghe Ngõa Sa Khắc nói vậy, biểu tình của Ma Thần Hoàng ngược lại biến trầm tĩnh, gật đầu nói.

“Vậy mới đúng. Long Hạo Thần cứu đi Dạ Tiểu Lệ, Dạ Tiểu Lệ chính là phân thân Tự Nhiên Nữ Thần để lại, có thể nói là có sức sống mạnh nhất trên đại lục. Có cô ta, nói không chừng trái tim Long Hạo Thần thật sự hồi phục lại. Ít nhất cô ta sẽ mang cho Long Hạo Thần hơi thở sinh mệnh rất mạnh.”

Ngõa Sa Khắc hiểu ra.

“Thì ra là vậy, hèn chi.”

Trải qua lần Dự Ngôn Sinh Mệnh trước, Ma Thần Hoàng tăng thêm tin tưởng dự ngôn thuật của Ngõa Sa Khắc. Lúc này y có phán đoán chính xác, sắc mặt Ma Thần Hoàng dễ nhìn hơn chút.

Chỉ cần năm đó Austin Griffin thật sự chết, chỉ một mình Long Hạo Thần thì y cũng không xem trong mắt. Nhưng Long Hạo Thần nhất định phải chết. Trên người hắn có một phần huyết mạch của Austin Griffin, một khi để hắn trưởng thành đến mức không thể khống chế, vậy đối với ma tộc chính là đả kích trí mạng.

“Bệ hạ, chúng ta còn tiến hành theo kế hoạch cũ không?” Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp cung kính hỏi.

Ma Thần Hoàng cau mày.

“Đã chuẩn bị tốt chưa?”

Tát Mễ Cơ Nạp gật đầu, nói.

“Tôi đa ba ngày là đại quân hoàn tất chỉnh trang, tuy số lượng không thể so với thánh chiến trước, nhưng lần này chỉnh hợp trăm vạn đại quân đều là tinh nhuệ các tộc. Có bệ hạ thống lĩnh, chắc chắn thể như chẻ tre.”

Ma Thần Hoàng gật đầu, nói.

“Tốt lắm, tất cả tạm thời tiến hành theo kế hoạch. A Gia Lôi Tư, trong vòng ba ngày ta muốn được đến tin tức chính xác từ phương bắc.”

“Vâng!” Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư cung kính đáp.

“Tất cả giải tán đi, các người hãy tự lo thân.” Ma Thần Hoàng đứng dậy, vung tay áo, đi hướng mặt sau Ma Thần Hoàng cung.

A Bảo đứng bên cạnh y lập tức theo sau. Lại lần nữa nghe cái tên Long Hạo Thần, nắm tay A Bảo bắt giắc siết chặt.

Ma Thần Hoàng vừa đi, đám ma thần có mặt đều yên tĩnh lại, sắc mặt không căng thẳng như trước nữa. Ma thần quen thân thì dất tay nhau đi ra Ma Thần Hoàng cung.

Lẽ đương nhiên Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đi theo Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư một chỗ. Hai ma thần chậm rãi bước ra khỏi Ma Thần Hoàng cung, vẻ mặt có chút trầm trọng.

“Tam đệ, người thấy việc này thế nào?” A Gia Lôi Tư vừa đi vừa hỏi Ngõa Sa Khắc bên cạnh mình.

Dù đây là trong Ma Đô nhưng hai người nói chuyện vẫn dùng truyền âm. Lấy tu vi như Ma Thần Hoàng cũng không cách nào nghe trộm được họ đối thoại.

Ngõa Sa Khắc cau mày, nhẹ lắc đầu.

A Gia Lôi Tư rất quen thuộc y, trông thấy y làm vẻ mặt như vậy thì thâm chán kinh.

“Không lẽ người cũng không thấy điểm tốt trong lần hành động này của đại quân chúng ta? Thực lực tổng thể của nhân loại so với chúng ta chênh lệch không thể tính, lần này bệ hạ còn đặt quyết tâm, không lẽ chẳng thể đề bẹp nhân loại ư?”

Ngõa Sa Khắc thở dài, nói.

‘Nhị ca, còn nhớ năm đó ta vì Long Hạo Thần và Austin Griffin tiến hành Đại Dự Ngôn Thuật đã nói cái gì không? Sự tồn tại của Long Hạo Thần đã uy hiếp đến sự thống trị tộc ta. Lần đó là cơ hội duy nhất.’

Y cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘duy nhất’, khiến A Gia Lôi Tư hít ngậm khí lạnh.

‘Ý người là bây giờ Long Hạo Thần đã đủ lòng can đảm?’

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc gật đầu, nói.

‘Theo phương bắc truyền về tin tức, rất có thể Long Hạo Thần đã được thủ lĩnh trong sáu Thần Ẩn vương tọa Kỵ Sĩ Thánh Điện, Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa thừa nhận. Thần Ẩn vương tọa này hơn sáu ngàn năm qua chưa bao giờ có chủ nhân. Từ khi nó giáng thế, ở trong nhân loại chỉ có tác dụng tượng trưng mà thôi. Điều này đã đủ chứng minh nhiều chuyện, lại thêm kẻ có được nó chính là Long Hạo Thần. Không chỉ thế, ta nghi ngờ Austin Griffin không chết. Long Hạo Thần có thể dùng cách này sống lại, tại sao Austin Griffin không thể? Nếu Austin Griffin đã có thể chuyển sinh, sức sống của nó chắc chắn cực kỳ cường đại. Hơn nữa theo ta nghiên cứu về huyết khê, nếu huyết khê chấm dứt, cho dù chủ phương còn sống thì lực lượng huyết khê sẽ dần yếu đi. Mà Long Hạo Thần có thể dựa vào lực lượng huyết mạch của Austin Griffin phá hủy Trụ Ma Thần của Thụ Ma Thần Bồ Tùng, vậy lực lượng huyết mạch của hắn sẽ yếu sao? Lại thêm lần này trong dự ngôn thuật của ta, cảm giác được bên cạnh Long Hạo Thần có lực lượng cường đại hỗ trợ.’

Nghe Ngõa Sa Khắc nói mấy lời này, A Gia Lôi Tư bị chấn kinh.

‘Tam đệ, tại sao mới rồi ở trước mặt bệ hạ người nói gì hết?’

Ngõa Sa Khắc cười nhạt.

‘Tại sao ta phải nói? Cho dù ta nói, bệ hạ có tin không? Ở trước mặt nhiều ma thần như thế, nói không chừng y trách ta dao động quân tâm. Ta đã chết một lần, không muốn chết lần nữa.’

Nói đến đây, đáy mắt y lóe tia sáng lạnh, không biết đang nghĩ gì.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư cũng im lặng, nhẹ vỗ bả vai Ngõa Sa Khắc.

‘Tam đệ, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi, nói không chừng chúng ta sắp lên đường.’

Nói xong y sai bước đi.

Nhìn bóng lưng Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thở dài một tiếng.

‘Nhị ca à nhị ca, người cho rằng ta không biết gì hết sao? Nếu không phải người vì ta thì...’

Lắc mạnh đầu, Ngõa Sa Khắc lại thở dài, xoay người đi. Trong lúc rời đi, đáy mắt y tràn đầy ưu tư.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư quay về Nguyệt Ma cung của mình. Trở về tẩm cung, A Gia Lôi Tư ngồi trên vương tọa bình thường mình thích nhất, nhắm mắt lại, dường như đang im lặng suy tư.

Chỉ mười phút, dường như y đặt ra quyết tâm, bỗng đứng dậy đi tới trước giá sách, từ một tầng giữa giá sách lấy ra một cuốn sách không hề bắt mắt.

Bỗng chốc giá sách phát ra tiếng két két, chậm rãi dời sang bên trái. Tiếng động rất nhỏ, chỉ hơn mười giây thì một cánh cửa xuất hiện ở mặt sau giá sách. Khi y bước vào trong thì giá sách tự động khép lại, cuốn sách bị rút ra cũng quay về chỗ cũ.

Ánh sáng tím nhạt tỏa ra từ người A Gia Lôi Tư, chiếu sáng đường hầm tối đen. Đi hơn mười mét, lại xuống một tầng bậc thang thì mới có ánh sáng.

“Ai đó?” Một giọng nói cổ ý dè dặt vang lên.

“Là ta.” A Gia Lôi Tư nhàn nhạt nói.

Một bóng dáng bao phủ trong áo đen lặng lẽ xuất hiện trước mặt y.

A Gia Lôi Tư và người áo đen đi tới một gian phòng ánh sáng hơi tối. Phòng sắp đặt rất đơn giản, một chiếc giường, một cái bàn và hai cái ghế. Trên bàn bày chút đồ ăn.

A Gia Lôi Tư không ngồi xuống, đi vào phòng xong đứng lại.

“Tình hình rất lạ, bây giờ còn chưa thể nói gì. Nhưng theo lời của Ngõa Sa Khắc, lần này Ma Thần Hoàng hành động chưa chắc thành công. Ngõa Sa Khắc nhấn mạnh, kế hoạch lần trước đối phó Long Hạo Thần và Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi của hắn là cơ hội duy nhất. Long Hạo Thần còn sống nghĩa là cơ hội đó đã mất. Chính là nói, ma tộc rất có thể thật sự xuống dốc.”

“Lời của Ngõa Sa Khắc có đáng tin không?” Người áo đen trầm giọng nói.

A Gia Lôi Tư gật đầu, nói.

“Chắc là đáng tin, năm đó y cũng nói như vậy. Hơn nữa cho đến nay Ngõa Sa Khắc có tình cảm với ta rất tốt, ta nghi ngờ y đã biết gì rồi. Ta phải tìm cơ hội nói chuyện với y mới được.”

“Vậy chúng ta nên làm sao đây?” Người áo đen lại hỏi.

A Gia Lôi Tư ngẫm nghĩ, nói.

“Theo kế hoạch vốn có của Ma Thần Hoàng, lần này tập kết đại quân rồi sẽ trực tiếp chỉ huy tây tiến. Phá Đông Nam quan cách Ma Đô Tâm thành gần nhất, sau đó luôn hướng tây, xâm nhập vào đất Liên Bang Thánh Điện, trực tiếp giết đến Thánh thành. Buộc Liên Bang Thánh Điện tại Thánh thành quyết chiến với chúng ta. Đến khi đó tất nhiên Long Hạo Thần sẽ trở về. Một lần là xong, tại Thánh thành triệt để đánh tàn phá nhân loại. Cũng lợi dụng cơ hội thánh chiến cướp bóc nhân loại, chẳng những cướp tiền tài còn phải cướp thật nhiều người về, khiến nội tình nhân loại tích góp mấy ngàn năm nay trống rỗng. Sau đó không hủy diệt nhân loại, cướp hết tinh hoa của nhân loại rồi thì rút về. Tất nhiên trong chiến tranh nhất định phải giết một số cường giả đứng đầu nhân loại, bị y đặt ở hàng đầu chính là Long Hạo Thần.”

“Đây đúng là cách tốt, đơn giản, trực tiếp, lấy mưu cầu và hòa bình, thực lực tuyệt đối áp chế nhân loại. Chẳng lẽ Ma Thần Hoàng nghe nói Thụ Ma Thần bỏ mình thì đổi ý?” Người áo đen hỏi.

A Gia Lôi Tư lắc đầu, nói.

“Ít nhất trước mắt y không định thay đổi, cách này đúng là có lợi cho ma tộc nhất. Người biết tại sao Ma Thần Hoàng phải triệu tập hơn năm mươi ma thần tại Ma Đô không? Còn khiến tất cả mang theo Trụ Ma Thần của mình.”

Người áo đen gật ra, nói.

“Thì chẳng phải vì tập trung lực lượng phát động thánh chiến với Liên Bang Thánh Điện sao?”

A Gia Lôi Tư cười lạnh, nói.

“Người khác không biết chẳng lẽ ta thì không? Ma Thần Hoàng là đang sợ Long Hạo Thần. Bây giờ y sợ nhất là Long Hạo Thần dẫn theo Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi xâm nhập nội bộ ma tộc, chuyên môn xuống tay với ma thần chúng ta. Nếu vậy thì khó mà đề phòng.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

613. Chương 284: Ma Thần Hoàng Lập Kế Hoạch

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

A Gia Lôi Tư nói tiếp.

“Ma Thần Hoàng từng nói với ta, bây giờ Long Hạo Thần rất mạnh. Lấy tu vi của y mà nói hai chữ rất mạnh, sợ là tu vi hiện nay của Long Hạo Thần không phải ma thần bình thường đối đầu nổi. Cho nên y mới triệu tập phần lớn ma thần lại một chỗ, tránh để Long Hạo Thần tiêu diệt từng phần, cũng có thể tập

trung lực lượng phát động chiến tranh. Kế sách của Ma Thần Hoàng không thể không nói là không chu đáo.”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm sao? Báo tin cho Long Hạo Thần?” Người áo đen nghi ngờ hỏi.

A Gia Lôi Tư lắc đầu.

“Không, chờ đã. Ta đã quyết định rồi, lần thánh chiến này cũng là kỳ ngộ quan trọng của chúng ta. Nhưng dù có liên lạc với Long Hạo Thần cũng phải chờ có tin tức chính xác đã rồi tính. Lần này tuyệt đối không thể xảy ra sai sót nữa. Đợi có tin chính xác rồi, người đích thân đi một chuyến.”

“Ừm.”

.....

Phụt! Một tiếng trầm đục, Trụ Ma Thần khổng lồ chớp mắt vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn bay trên không trung. Long Hạo Thần bình bồng giữa không trung, Vinh Hằng giáp biến thành đôi cánh trắng khổng lồ giương ra, khiến hắn trông như thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Bên dưới Trụ Ma Thần, một ma thần đã mất đi hơi thở, tinh hạch ma thần của nó nằm trong tay Long Hạo Thần.

Cuộc chiến sáu hành tinh phương bắc đã gần tới cuối. Mũi nhọn quân đoàn chia thành sáu đường đánh đầu thẳng đó, thủ đô sáu hành tinh phương bắc ma tộc toàn bộ bị dễ dàng công phá. Trong đó đám Long Hạo Thần tìm đến hai ma thần, đều chết trong tay hắn, Trụ Ma Thần cũng bị tiêu diệt. Tới đây thì bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc đã bị phá hủy năm cây.

“Tiêu lão, tình hình trong thành thế nào?” Long Hạo Thần hỏi Tiêu Hoắc bên cạnh mình.

Tiêu Hoắc mỉm cười nói.

“Mọi thứ đều rất thuận lợi. Trước khi chúng ta đến thì nhóm Thái Nhi đã giải quyết vấn đề này gần xong rồi. Tất cả vật tư đều bị ma pháp sư lấy nhẵn trừ vật mang đi hết. Trụ Ma Thần đã bị hủy rồi, tiếp theo chúng ta nên làm sao?”

Long Hạo Thần nói.

“Tính theo thời gian thì nói sao Ma Thần Hoàng cũng nên có được tin chính xác, chắc tới lúc y hành động rồi. Giờ chúng ta tập trung binh lực lại, đột phá một hành tinh xong chúng ta chơi trốn tìm với Ma Thần Hoàng.”

.....

Trong tấm cung Ma Thần Hoàng.

“Cái gì?”

Nhìn Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư trước mặt mình, Ma Thần Hoàng giận phát điên, đứng bật dậy đi tới đi lui trong phòng.

A Gia Lôi Tư cung kính đứng khoanh tay một bên, nhìn Ma Thần Hoàng nóng nảy. Lòng y máy động nhưng bề ngoài không có vẻ gì.

“Hay cho Long Hạo Thần!” Đi năm phút đồng hồ Ma Thần Hoàng mới dừng bước, neho mắt, lửa giận trong mắt dần tắt, còn lại là khen ngợi.

“Có thể trong thời gian ngắn nhất làm ra phán đoán chính xác nhất, còn thực hiện, lần lượt giết ba ma thần của ta, hủy sáu thủ phủ hành tinh phương bắc của ta, hắn đang muốn dụ ta đi!” Ma Thần Hoàng lạnh lùng nói.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư gật đầu nói.

“Ta đoán giống như bệ hạ, lần này tin tức truyền về chắc là vô cùng chính xác. Long Hạo Thần thống soái là một đội quân nhân số không nhiều nhưng toàn do tinh nhuệ tổ thành. Theo thám tử báo lại, trong đội của hắn, cường giả cấp chín hơn hai mươi người, tu vi không yếu. Thậm chí rất có thể tập trung cao tầng

Lục Đại Thánh Điện mới ra một phần lực lượng như vậy. Nếu đã thế thì mấy quan ải của nhân loại chắc là trống rỗng, chúng ta có nên dựa theo kế hoạch nguyên bản trực tiếp công kích Đông Nam quan.”

Ma Thần Hoàng hí húp mắt, suy nghĩ một lát, lắc đầu, nói.

“Không được, Long Hạo Thần là muốn lung lay gốc của tộc ta. Bây giờ sáu hành tỉnh tộc ta đã loạn rồi, nếu không xử lý thì sợ là sẽ uy hiếp đến sự thống trị của chúng ta. Chỗ Long Hạo Thần thông minh nhất là hắn không đồ sát khắp nơi mà chỉ phá mệnh mạch kinh tế của sáu hành tỉnh ta. Phá hủy và cướp bóc các thủ phủ hành tỉnh. Điều này khiến kinh tế sáu hành tỉnh phương bắc bị đả kích trí mạng. Chúng tộc bên đó sẽ bình tĩnh sao? Không cần chúng ra tay, không còn thực vật tài nguyên, các tộc sẽ tự động xảy ra nội loạn. Chẳng bao lâu sau, phương bắc sẽ rối loạn thành một đồng, nếu không bình định thì sự hỗn loạn này chắc chắn sẽ kéo dài hướng nam. Nếu phủ lên diện tích quá lớn, vậy chúng ta chiến đấu ở đằng trước, hậu phương thì rối thành mớ bòng bong, cuối cùng ai là người thắng trận thánh chiến này khó nói. Phương bắc tất nhiên phải bình định, còn nhất định phải nhanh. Chỗ thông minh nhất của Long Hạo Thần là tấn công địch thì sẽ tự cứu, buộc ta không thể không đi vào khuôn khổ.”

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư gật đầu nói.

“Bệ hạ, không bằng để ta dẫn Nguyệt Ma tộc đi đi. Ta có tự tin, dù không giết được Long Hạo Thần cũng sẽ buộc đội của hắn rút về lãnh địa nhân loại. Ngài thì tiếp tục hành động theo kế hoạch. Chỉ cần nội bộ nhân loại xảy ra nguy hiểm, không sợ Long Hạo Thần gây chuyện gì.”

Ma Thần Hoàng nhẹ gật đầu.

“Này cũng là cách hay. Lấy uy vọng của người trong tộc ta, trấn giữ sáu hành tỉnh phương bắc không có vấn đề gì lớn. Chỉ cần đợi chúng ta từ bên nhân loại cướp về đủ vật từ thì vấn đề khác sẽ giải quyết dễ dàng. Nhưng còn một vấn đề người có nghĩ tới chưa? Nếu người không thể ngăn cản Long Hạo Thần, ngược lại bị hắn đánh bại thì sao?”

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư ngẩn ra.

“Bệ hạ, không lẽ Long Hạo Thần đã có sức mạnh thắng được ta?”

Ma Thần Hoàng lắc đầu.

“Thế thì không. Nhưng tu vi của hắn không yếu, quan trọng là trên người hắn có hai siêu thần khí. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa không thể nghi ngờ chính là một, còn có tấm thuẫn. Khi hắn cứu Dạ Tiểu Lệ thì đã phát động uy lực siêu thần khí trên tấm thuẫn đánh lui ta, nếu không thì sao hắn có thể ở trước mặt ta mang đi Dạ Tiểu Lệ? Nếu bên cạnh hắn đúng là có hơn hai mươi cường giả cấp chín, bao gồm cả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi của hắn, vậy thì không dễ đối phó. Hơn nữa trong chúng ta còn có bảy, tám ma thần, nếu để hắn cứ dẫn quân thẳng tiến thì không chỉ là căn cơ không ổn mà thôi.”

A Gia Lôi Tư hỏi.

“Ý của bệ hạ là?”

Mắt Ma Thần Hoàng lóe tia sáng lạnh lẽo.

“Ta sẽ làm theo ý hắn. Lần trước hắn từng nói hy vọng có thể chiến đấu cùng ta, chết trong tay ta. Ta cho hắn vinh quang đó. Lần này ta lại giao vinh quang cho hắn một lần nữa, xem coi hắn còn có thể sống lại lần nữa không?”

Nói xong câu đó, Ma Thần Hoàng ngồi trở lại bảo tọa của mình, trầm giọng nói.

“A Gia Lôi Tư, người truyền xuống lệnh của ta, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc phân ra một nửa người, người chọn hai mươi ma thần đi cùng, lại lấy hai trăm tộc nhân trên cấp sáu từ chỗ Tát Mễ Cơ Nạp và Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Sáng sớm ngày mai theo ta xuất chinh. A Bảo.”

“Phụ hoàng.” A Bảo đứng một bên tiến lên vài bước.

Ma Thần Hoàng lạnh lùng nhìn y, nói.

“Người theo ta xuất chinh, ta cho người hai mươi tộc nhân làm tiên phong. Tồi nay lập tức đi, nhiệm vụ của người là tìm được vị trí của Long Hạo Thần và quân đội. Chờ chúng ta chạy tới thì cùng nhau tiêu diệt.”

“Vâng!” Tia hưng phấn trong mắt A Bảo không thể che giấu, lập tức quỳ một gối xuống nhận lệnh.

Ma Thần Hoàng trầm giọng nói.

“Ta biết người luôn muốn chính tay giết chết Long Hạo Thần. Vài năm nay tu vi của người đã tăng vọt. Nhưng người là tiên phong, không thể làm liều, không thể tùy tiện đấu với Long Hạo Thần, tất cả lấy đại quân làm trọng. Nếu bị Long Hạo Thần phát hiện, người chỉ cần dẫn tộc nhân bám chặt hắn là được, tùy thời truyền tin về.”

“Vâng thưa phụ hoàng!” A Bảo lần nữa hành lễ với Ma Thần Hoàng, sau đó vội xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng A Bảo khuất xa, A Gia Lôi Tư do dự nói.

“Bệ hạ, thái tử điện hạ tâm khí rất cao, để thái tử làm tiên phong chỉ sợ...”

Ma Thần Hoàng cười nhạt.

“Không trải qua trắc trở thì sao tiến bộ được? Nó là con trai ta, Long Hạo Thần muốn giết nó còn chưa thể. Cứ để nó đụng độ Long Hạo Thần cũng tốt, ta muốn xem thử trong hai người ai mạnh hơn. Nếu không phải Long Hạo Thần hủy đi việc tốt của ta, bây giờ ta đã giao vị trí Ma Thần Hoàng cho A Bảo rồi.”

Nghe y nói vậy, A Gia Lôi Tư thầm chấn kinh, lập tức hiểu thái tử điện hạ cường đại hơn bề ngoài.

Ma Thần Hoàng Phong Tú tiếp tục nói.

“Người truyền lệnh kêu Tát Mễ Cơ Nạp, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát đi tới đây.”

“Vâng!” A Gia Lôi Tư lơ mơ đoán được mục đích của Ma Thần Hoàng, thầm than, không nói cái gì, nhanh chóng ra khỏi Ma Hoàng cung truyền lệnh.

Trong Ma Đô sớm gió trống khua chiêng chuẩn bị lâu rồi. Ma Thần Hoàng vừa ra lệnh thì cả Ma Đô gió nổi mây phun.

Hai tiếng đồng hồ sau, Trụ Ma Thần thứ tư ma tộc Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, trụ thứ năm Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, và trụ thứ sáu Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát cùng đi ra khỏi Ma Hoàng cung.

Hoa Lợi Phát vừa ra khỏi Ma Hoàng cung lập tức vung cánh tay.

“Tứ ca, ngũ ca, xem ra bệ hạ vẫn là tin tưởng chúng ta nhất! Đem việc quan trọng tốt đẹp giao cho chúng ta. Ha ha, không biết A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc có phải đang ở trong cung của mình buồn bực đập đầu không nữa!”

Bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc có phe phái riêng, Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần thân nhau là điều mọi người đều biết. Quan hệ giữa Tử Linh Ma Thần, Địa Ngục Ma Thần và Hùng Ma Thần thì thân thiết chút. Đơn thuần so đấu thực lực tộc nhân thì chúng thống soái Ác Ma tộc, Địa Ngục Ma tộc và Hùng Ma tộc gộp lại, thực lực tổng thể còn vượt qua Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc. Bởi vì mặt số lượng thật là kém xa, nhưng xếp hạng của chúng luôn ở phía sau.

Tát Mễ Cơ Nạp hừ lạnh một tiếng.

“Này có cái gì vui? Không sai, lần này chúng ta có việc béo bở, nhưng phải thành công đánh vào quan ải nhân loại mới tính. Đừng tưởng nhân loại dễ đối phó. Hơn nữa bệ hạ giao nhiệm vụ quan trọng cho chúng ta, không phải vì đại biểu càng tin tưởng chúng ta, mà vì cho rằng chúng ta hoàn toàn không thể uy hiếp sự thống trị của y mà thôi.”

“Hả?” Hoa Lợi Phát khó hiểu nhìn Tát Mễ Cơ Nạp, lộ ánh mắt ý hỏi.

Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo nói.

“Tứ ca nói đúng đấy. Lão lục, người đừng tưởng A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc chỉ có chút lực lượng chủng tộc của riêng mình. Họ có quan hệ tốt với rất nhiều ma thần, nếu nói thực lực toàn thể thì chúng ta vốn

không phải đối thủ của họ. Hơn nữa A Gia Lôi Tư, Ngõa Sa Khắc về mặt sức mạnh riêng mới là quan trọng nhất. Nếu bệ hạ có việc, chọn tân...”

“Lão ngũ, nói chuyện cẩn thận!” Tất Mễ Cơ Nạp trừng gã, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo lập tức nuốt xuống lời sắp nói.

Hoa Lợi Phát có chút tò mò hỏi.

“A Gia Lôi Tư thật sự lợi hại như vậy? Có cơ hội ta muốn thử xem y mạnh tới mức nào.”

Tất Mễ Cơ Nạp trầm giọng nói.

“Người không cần thử. Nếu tin tức của ta đủ chính xác, vậy dù ba chúng ta cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của A Gia Lôi Tư.”

“Cái gì?” Lần này không chỉ là Hoa Lợi Phát, chính Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo cũng kinh ngạc.

“A Gia Lôi Tư mà mạnh tới mức đó?” Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo thất thanh hỏi.

Tất Mễ Cơ Nạp gật đầu, nói.

“Chỉ mạnh hơn các người tưởng tượng. Người đừng nhìn y ở trước mặt bệ hạ vâng dạ cung kính, thật ra ta có tin tức đáng tin cậy, tu vi của A Gia Lôi Tư tuyệt đối trên cấp chín bậc bảy, nói không chừng tới cấp chín bậc tám rồi. Không lẽ các người không phát hiện? Gần trăm năm nay, dù bệ hạ đi đâu thì bên người chắc chắn mang theo A Gia Lôi Tư. Thoạt nhìn thì quan hệ của y với lão nhị là thân nhất, kỳ thật y luôn đề phòng lão nhị. A Gia Lôi Tư thêm vào Ngõa Sa Khắc, có thể cấu thành uy hiếp với bệ hạ.”

“Lần trước bệ hạ muốn giết Ngõa Sa Khắc, ra tay không nể tình, không chỉ vì Austin Griffin mà thôi. Kỳ thật bệ hạ thật sự muốn đổi một Tinh Ma Thần. Tu vi của Ngõa Sa Khắc không thấp hơn A Gia Lôi Tư bao nhiêu, hơn nữa tác dụng Đại Dự Ngôn Thuật của y trong chiến đấu có uy lực hết sức khủng khiếp. Ngày đó tại Ma Hoàng cung, A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc không có Trụ Ma Thần bên cạnh. Nếu không thì nói không chừng họ thậm chí liều mạng với bệ hạ. Cuối cùng bệ hạ vẫn không cách nào ép chết Ngõa Sa Khắc. Khi đó ta chú ý đến, lúc Ngõa Sa Khắc thi triển Dự Ngôn Sinh Mệnh, bệ hạ nhìn A Gia Lôi Tư ít nhất năm lần, ánh mắt đó rõ ràng là đề phòng. Hơn nữa nếu ta không nhớ lầm thì lúc Dự Ngôn Sinh Mệnh tiến hành đến giây phút cuối cùng, bởi vì thi triển, Ngõa Sa Khắc có thể phát động lực lượng dự ngôn khủng bố công kích, bệ hạ thấy không tự tin xử lý được hai người, nắm chắc toàn thân trở ra, cho nên phút cuối mới cứu lại mạng Ngõa Sa Khắc.”

Lúc trước Hoa Lợi Phát còn hưng phấn, nghe xong lời của Tất Mễ Cơ Nạp thì không còn sót lại chút gì. Gã luôn cho rằng dù mình xếp hạng sáu nhưng tu vi sẽ không cách biệt với mấy ma thần đứng đầu. Nghe Tất Mễ Cơ Nạp nói xong, hóa ra A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc mạnh mẽ đến thế, tâm tình giảm thấp nhiều.

Tất Mễ Cơ Nạp mỉm cười nói.

“Người không cần nản lòng. Kỳ thật mạnh quá cũng chưa chắc là chuyện tốt. Tu vi của bệ hạ đã đạt tới mức độ chúng ta không thể tưởng tượng. Mục tiêu tương lai của y là muốn thành thần, sau đó truyền ngôi cho A Bảo. Dù A Bảo tiến bộ rất nhanh, nhưng so với A Gia Lôi Tư, Ngõa Sa Khắc thì vẫn kém xa. Các người hiểu chưa?”

Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo và Hoa Lợi Phát nghe tới đây thì mắt chợt sáng ngời.

Tất Mễ Cơ Nạp thấy chúng đã hiểu, mỉm cười nói.

“Nói không chừng tới lúc đó xếp hạng của chúng ta sẽ biến đổi. Tốt lắm, nói sao thì chúng ta phải trước tiên hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ giao cho đã. Đây là việc béo bở, tài phú của nhân loại đang vậy gọi chúng ta kìa!”

Dù là Liên Bang Thánh Điện hay ma tộc đều dâng trào sóng ngầm. Một trận đại chiến xưa nay chưa từng có đang yên tĩnh trước khi nổi bão tố. Đang lúc ba người Tất Mễ Cơ Nạp bàn bạc thì A Bảo đã mang theo hai mươi cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc xuất phát, dùng tốc độ nhanh nhất đi hướng phương bắc.

.....

“Đúng là cách hay! Chỉ cần có những nhân loại chúng ta, dù đi tới đâu thì vẫn dễ dàng rút lui!” Lâm Hâm có chút hưng phấn nói.

Long Hạo Thần gật đầu, bảo.

“Truyền lệnh đi. Hàn Vũ, anh mang theo quân đoàn trở về, ở biên cảnh ngoài Ngự Long quan chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng chúng tôi.”

“Vâng!” Hàn Vũ ừ một tiếng, lập tức đứng dậy rời đi.

Bọn họ mới hoàn thành phá hỏng thủ phủ hành tỉnh thứ bảy ở phương bắc ma tộc, mũi nhọn quân đoàn vừa lúc tập trung tại đây. Bấy giờ nay, có thể nói là mũi nhọn quân đoàn ngựa không ngừng vó, chuyển chiến phương bắc. Họ giống như cơn gió mạnh, đi tới đâu là thế như chẻ tre.

Nhưng tính thời gian thì ma tộc tất nhiên đã có hành động, lại tiếp tục xâm nhập thì nhất định phải tấn công hướng nam, khả năng gặp viện quân ma tộc rất lớn. Vậy nên sau khi Long Hạo Thần và đồng bạn bàn bạc, quyết định khiến mũi nhọn quân đoàn trước tiên rút về Ngự Long quan. Hắn và các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, Anh Hùng Vĩnh Hằng, hai mươi mấy người tiếp tục hướng tới hành tỉnh ma tộc tiếp theo.

Những người ở lại đều là cường giả cấp chín, dù gặp phải tình huống ra sao, ít nhất có thể bảo đảm nhanh chóng rút lui. Dù không đụng phải viện quân ma tộc, tiếp tục công kích thì mục tiêu của họ là dự định đánh một trận cuối cùng.

“Ở tại chỗ nghỉ ngơi hai tiếng đồng hồ, sau đó xuất phát đi Già La hành tỉnh.”

Già La hành tỉnh ở trung bắc bộ ma tộc, tuy cách hành tỉnh trung ương vẫn còn rất xa nhưng đã cùng với Già Lăng quan có Mục Sư Thánh Điện đặt song song, cách Ngự Long quan khá gần.

Lúc này họ đang ở một khe núi ngoài thủ phủ hành tỉnh ma tộc vừa bị phá hủy một trăm dặm. Phương bắc ma tộc mấy hành tỉnh tuy có lính thường không ít, nhưng đủ cấu thành uy hiếp cho họ thì gần như không có. Nếu không thì họ không khả năng tiến quân thần tốc, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà liên tục phá sáu thủ phủ hành tỉnh.

Theo tin tức hậu phương truyền đến, thủ quân ma tộc trú đóng ngoài Khu Ma quan đã điều động ra mười vạn đại quân muốn bao vây diệt trừ họ, nhưng không có ma thần thống lĩnh, hiển nhiên là cố ý làm bộ. Nếu thật dụng độ, thua chỉ có thể là đối phương. Long Hạo Thần khiến Hàn Vũ thống lĩnh mũi nhọn quân đoàn rút đi kỳ thật trong đó có mục đích là tìm cơ hội trọng thương đội quân ma tộc này, do đó thêm một bước giảm áp lực cho bên Khu Ma quan. Hiện nay Khu Ma quan là quan ải yếu nhất trong sáu hùng quân của nhân loại. Bên đó đã âm thầm điều đi một nửa nhân lực, may là còn có chín Anh Hùng Vĩnh Hằng trấn giữ.

Số lượng thủ quân ngoài Khu Ma quan tuy nhiều hơn cả bên Ngự Long quan, nhưng thực lực kém xa hai mươi vạn đại quân ma tộc ngoài Ngự Long quan bị đám Long Hạo Thần tấn công. Mũi nhọn quân đoàn đều là tinh nhuệ nhân loại, thêm vào Thần Ấn kỵ sĩ Hàn Vũ thống lĩnh, căn bản không cần sợ đối thủ.

“A?” Long Hạo Thần đang suy tư mưu kế tiếp theo, phán đoán hướng đi của Ma Thần Hoàng thì bỗng ngẩng đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn hướng đông nam.

Tiêu Hoắc, Thúc Vịnh Tiêu dù tu vi trên hắn nhưng bàn về tinh thần lực thì hắn vẫn là mạnh nhất trong số mọi người, thậm chí nói mạnh nhất trong nhân loại cũng không phóng đại. Ở trong lãnh thổ ma tộc, Long Hạo Thần từng giây phút giữ cảnh giác. Tinh thần lực của hắn dò xét phạm vi hơn mười dặm, bất cứ động tĩnh gì đều sẽ bị phát hiện ra ngay.

“Có một ma tộc hướng bên chúng ta, thực lực không yếu, ít nhất cấp tám.” Long Hạo Thần nhíu mày.

“Em đi nha?” Thái Nhi ý hỏi Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không cần, chúng ta đợi y tới đây đi. Y đi thẳng tới chỗ chúng ta, hiển nhiên là đã phát hiện ra chúng ta. Vậy mà người này còn dám tìm đến chúng ta thì chắc có mục đích, không phải muốn đấu với chúng ta đâu.”

Nói đến đây thì mặt hần lộ nụ cười, lòng thầm nghĩ, nếu không đoán sai thì ma tộc này rất có thể là người hần chờ đợi.

Đối phương đến rất nhanh, tiến vào phạm vi tinh thần dò xét của Long Hạo Thần chưa đến mười phút thì đã xuất hiện ở đỉnh núi bên cạnh khe núi. Bởi vì ở trong khe núi nên vị trí của đám Long Hạo Thần không ẩn nấp lắm, ma tộc đó thấy bọn họ lập tức đáp xuống, giơ cao đôi tay lộ ra bộ dạng không có địch ý.

Rất nhanh người đến đã tới gần, nhìn từ dáng người đó là một cô gái, toàn thân bao trùm trong đồ đen, gồm cả đầu, khiến người không trông rõ mặt mũi.

“Ngừng bước.” Dương Văn Chiêu ở bên ngoài cùng đứng dậy, trọng kiếm giơ ngang chặn đường ma tộc nữ giới.

Người áo đen dừng bước.

“Ta không có ác ý. Long Hạo Thần, quả nhiên người còn sống.”

Nói xong người áo đen nâng tay lên, lấy xuống mũ trùm đen trên đầu.

Dù Long Hạo Thần đã đoán ra ma tộc đột nhiên xuất hiện có mục đích gì, nhưng khi hần trông thấy người trước mắt thì vẫn ngỡ ngàng, mắt lộ vẻ khó tin.

“Tại sao cô một mình tới đây?”

Yêu kiều đứng trước mặt Dương Văn Chiêu, mặc đồ đen, chẳng phải là con gái mà Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc yêu thương nhất, công chúa Nguyệt Ma tộc, Nguyệt Dạ sao?

Năm năm không gặp, Nguyệt Dạ không có biến đổi quá rõ ràng. Ma tộc cấp cao có thọ mệnh dài hơn nhân loại nhiều. Năm năm đối với cô không để lại bất cứ dấu vết năm tháng, chỉ là ánh mắt cô càng trầm tĩnh, tu vi mạnh hơn trước rất nhiều. Ít nhất đã tới đỉnh cấp tám, gần cấp chín rồi.

“Ta không tự đến thì sao giữ lời với người được?” Trên mặt Nguyệt Dạ có chua xót, mắt lóe buồn bã. Năm năm qua, rất nhiều chuyện đều thay đổi, nhưng trong lòng cô, bóng dáng khắc sâu nhất vẫn không thay đổi.

Lúc đó khi cô nghe tin Long Hạo Thần chết trận, tròn một tháng chìm đắm trong bi thương vô bờ. Cô biết rõ mình đem đến tin tức cho Long Hạo Thần trở thành một phần cái bẫy của Ma Thần Hoàng.

Không lâu trước kia cô nghe tin Long Hạo Thần chưa chết, cảm giác đầu tiên là khó tin. Cô hoàn toàn không thể tin Ma Thần Hoàng đã xác nhận Long Hạo Thần chết rồi mà có thể hồi sinh. Cô rất khó hình dung tâm tình lúc đó của mình, cô cũng không biết mình nên vui sướng hay cảnh giác đây.

Nhưng cô rốt cuộc vẫn là đến, đi tới trước mặt Long Hạo Thần. Năm năm trôi qua, cô và hần từng chân trời cách biệt. Lúc này gặp gỡ như là cách xa mấy kiếp.

Ở trong mắt Long Hạo Thần, Nguyệt Dạ không có gì thay đổi, nhưng trong mắt cô, Long Hạo Thần đã biến đổi nghiêng trời lệch đất. Hần so với trước kia càng thêm tôn nghiêm và cao quý của người đứng trên đỉnh, càng thêm trưởng thành, ngây ngô đã biến mất. Hần chỉ đứng đó thôi, cho người cảm giác là trung tâm trời đất.

Nhưng mà nhân loại chưa đến ba mươi tuổi này là đã trở thành họa lớn trong lòng Ma Thần Hoàng! Đột nhiên Nguyệt Dạ cảm thấy tự hào, người đàn ông mình thích là khác thường như vậy.

Thải Nhi bắt giác đi tới bên cạnh Long Hạo Thần. Nàng không có biểu tình gì, chỉ yên lặng đứng đó, mắt nhìn thẳng Nguyệt Dạ.

Nguyệt Dạ từ ánh mắt giao nhau với Long Hạo Thần tỉnh táo lại, thương cảm lan tràn dưới đáy lòng. Cô đương nhiên biết khoảng cách giữa mình và hần xa xôi, vĩnh viễn không có giao điểm. Hít sâu, ổn định tâm tình, ánh mắt cô biến cứng cõi.

“Long Hạo Thần, người còn muốn tin tưởng ta không?”

Không đợi Long Hạo Thần lên tiếng, Tư Mã Tiên ở một bên đã trầm giọng nói.

“Chúng tôi làm sao tin tưởng cô được? Nếu không phải nằm đó tại tin tức của cô thì sao chúng tôi rơi vào bẫy của Ma Thần Hoàng? Nếu không phải may mắn thì chúng tôi sớm toàn quân bị diệt!”

Nguyệt Dạ gật đầu.

“Đúng vậy, lần đó dù là các người hay là ta đều là vật hy sinh trong kế hoạch của Ma Thần Hoàng. Nếu các người muốn trả thù thì cứ đến đây đi. Long Hạo Thần, bây giờ người có hai lựa chọn. Một là giết ta, trả thù cho chuyện lần trước. Hai là lại tin ta một lần nữa.”

Khi Nguyệt Dạ đánh giá Long Hạo Thần thì hắn cũng đang đánh giá cô. Trong lòng hắn không phải chưa từng nghi ngờ Nguyệt Dạ, nhưng sự nghi ngờ này không quá sâu.

Sau khi Long Hạo Thần sống lại, hắn từng cẩn thận ngẫm lại quá trình rơi vào bẫy của Ma Thần Hoàng, quá trình khiến hắn cảm thấy rất quái lạ. Bởi vì hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng Ma Thần Hoàng làm sao tính ra mình sẽ đến Ma Đô. Còn về Nguyệt Dạ, trước khi hắn tới Ma Đô thì cô vốn không biết gì cả. Sau khi hắn và cô giao lưu thì hắn nhanh chóng hành động. Lúc đó theo họ đoán thì Ma Thần Hoàng còn ở xa ngoài Ngự Long quan. Cho dù Nguyệt Dạ muốn thông báo cho Ma Thần Hoàng, thời gian tuyệt đối không kịp. Bởi vậy Long Hạo Thần không nghi ngờ Nguyệt Dạ lừa mình, chỉ có thể nói Nguyệt Dạ cũng bị Ma Thần Hoàng gạt.

“Có lời gì cô cứ nói đi.” Long Hạo Thần nhàn nhạt nói. Hắn không biểu hiện ra tiếp tục tin Nguyệt Dạ, cũng không trách cô về chuyện đó.

Nguyệt Dạ nhìn Long Hạo Thần ngày càng chừng chặc, nói.

“Chuyện lần trước có phải người cảm thấy rất quái lạ? Tại sao Ma Thần Hoàng biết chắc hành động của các người? Bây giờ ta có thể nói đáp án cho các người. Đó là bởi vì Đại Dự Ngôn Thuật của Tinh Ma Thần. Đại Dự Ngôn Thuật của Tinh Ma Thần không chỉ tiên tri ra các người tương lai sẽ sinh ra uy hiếp với ma tộc, cũng tiên tri được lần đó là cơ hội duy nhất phối phò được các người. Y thậm chí có thể thông qua Đại Dự Ngôn Thuật cảm nhận cách đối phó và quá trình với người, tính toán ra vào giờ phút nào người xuất hiện trong tháp Tinh Ma. Ma Thần Hoàng trước đó làm mọi thứ là để khiến người thả lỏng cảnh giác. Chuyện này chỉ có Ma Thần Hoàng, Tinh Ma Thần là biết tình hình cụ thể, chính phụ thân ta cũng không hay biết.”

Trong mắt Long Hạo Thần lộ ra hiểu rõ, gật đầu nói.

“Thì ra là thế, hèn chi.”

Nguyệt Dạ thấy Long Hạo Thần tỏ ra tin một chút, tâm tình cũng thả lỏng hơn.

“Còn nhớ lúc trước ta đề ra việc hợp tác không? Bây giờ người đã là chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, ở trong nhân loại có quyền lên tiếng. Lần này ta đến là vì tiếp tục thực hiện hợp tác giữa chúng ta.”

Long Hạo Thần nói.

“Như vậy là cô cho rằng chúng tôi có thể chiến thắng Ma Thần Hoàng?”

Nguyệt Dạ lắc đầu.

“Không, so sánh về thực lực thì ta vẫn không coi trọng các người. Nhưng chúng ta đồng ý đánh cuộc một lần, bởi vì đây có lẽ là cơ hội duy nhất. Một khi các người bị Ma Thần Hoàng đánh bại, vậy ít nhất mấy ngàn năm sắp tới, nhân loại sẽ không có bất cứ cơ hội phản công. Hơn nữa Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc từng tiên tri Đại Dự Ngôn Thuật, lần trước Ma Thần Hoàng đối phó người là cơ hội duy nhất, mà lúc ấy người không chết sẽ trở thành bước ngoặt quan trọng sụp đổ ma tộc. Đại Dự Ngôn Thuật của Tinh Ma Thần luôn chính xác, đây cũng là một trong các nguyên nhân chúng ta đồng ý đánh cuộc.”

Long Hạo Thần nói.

“Ta muốn nhìn thành ý của cô.”

Nguyệt Dạ gật đầu, nói.

“Tất nhiên. Ma Thần Hoàng đã ra lệnh, do Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, và Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát thống soái hơn ba mươi ma thần, binh chia hai đường dẫn dắt ma tộc tụ tập trăm vạn đại quân tinh nhuệ tấn công Đông Nam quan, Vạn Thú quan. Yêu cầu là phá tan chướng ngại quan ải, xâm nhập vào trong nhân loại, chủ yếu cướp đi nhân loại và tài vật. Cùng lúc đó, Ma Thần Hoàng ra lệnh A Bảo làm tiên phong, dẫn dắt hai mươi tộc nhân Nghịch Thiên Ma Long tộc đang trên đường đi tới, y thì dẫn đa số tinh nhuệ Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc và hai mươi ma thần, toàn tộc Nghịch Thiên Ma Long tộc đang lên đường. Nhận xét bảo thủ thì tu vi trên cấp chín có hơn hai trăm vị, trên cấp tám khoảng một ngàn. Tính toán thời gian và mức độ thù hận của A Bảo đối với người, tối đa khoảng nửa ngày là y có thể xuyên qua Già La hành tỉnh tới đây. Chủ lực Ma Thần Hoàng thì sẽ chậm hơn khoảng tám tiếng đồng hồ.”

Nghe những lời của Nguyệt Dạ, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều kinh sợ biến sắc mặt. Một là bởi vì Long Hạo Thần đã đoán trúng, quả nhiên Ma Thần Hoàng chia binh làm hai đường, một phần khác là vì Ma Thần Hoàng mang đến lực lượng khủng bố. Hai mươi mấy ma thần cùng tấn công nhân loại, ít nhất một ngàn năm nay chưa từng xuất hiện tình hình này. Huống chi còn có cường giả Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc. Hai trăm cường giả trên cấp chín, đây là lực lượng khủng bố cỡ nào chứ? Gần như gấp mười lần họ, có thể thấy ma tộc mạnh mẽ bao nhiêu.

Họ càng thêm kinh ngạc là Nguyệt Dạ không chút do dự cung cấp tin tức chính xác cho họ. Đặc biệt là thời gian kẻ địch đến, điều này có thể nói cực kỳ quan trọng đối với bước hành động tiếp theo của họ. Trên chiến trường, nhiều lúc tình báo chính xác tương đương với chiến thắng. Nguyệt Dạ thậm chí không nói tới điều kiện đã thổ lộ ra hết. Nếu lời cô nói đều là thật, vậy dù Ma Thần Hoàng có khí thế lớn hơn thì bọn họ vẫn có thể nghĩ ra cách đối phó.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người và Nguyệt Dạ là Long Hạo Thần vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Tôi vẫn không thấy thành ý của cô.”

Nguyệt Dạ đầu tiên là ngậy ra, sau đó hơi bực mình nói.

“Thế này còn chưa được? Người muốn cái gì nữa? Không lẽ người cho rằng ta đang lừa người? Ta có thể dùng mạng mình bảo đảm, tất cả đều là tình báo thật sự. Nếu không tin thì người có thể đặt cấm chế lên người ta, mãi đến khi xác nhận tình báo rồi tính tiếp. Nếu tình báo là giả thì tùy các người xử lý.”

Long Hạo Thần lắc đầu.

“Không phải không tin tình báo của cô, nhưng chỉ là tình báo, thành ý chưa đủ. Các người là một tổ chức, không phải cá nhân cô. Tôi cũng tin trải qua nhiều năm phát triển, lực lượng tổ chức chắc là không nhỏ. Ở trong ma tộc chắc chắn có lực ảnh hưởng nhất định. Nếu không thì cô sẽ chẳng tràn đầy tự tin đến tìm tôi, tôi nói có đúng không? Tôi muốn thấy là thành ý của tổ chức chứ không phải một mình cô. Vậy nên tôi muốn biết, thủ lĩnh chân chính của tổ chức các người là ai. Nếu cô chịu nói cho tôi biết, vậy tôi tin rằng hợp tác giữa chúng ta thành lập.”

Long Hạo Thần dẫn theo mũi nhọn quân đoàn tiến vào lãnh địa ma tộc, chia binh sáu đường trọng thương nặng thủ phủ hành tỉnh ma tộc phương bắc, nhưng không giết chóc nhiều, hấn làm vậy là để cho tổ chức của Nguyệt Dạ xem. Hấn đang chờ đối phương liên lạc với mình, nhưng không ngờ là Nguyệt Dạ mất tích đã lâu trong ma tộc đích thân tiến đến.

Nghe lời Long Hạo Thần nói, sắc mặt Nguyệt Dạ bỗng tái nhợt, bởi vì cô chợt cảm thấy, khoảng cách giữa mình và Long Hạo Thần dường như càng xa xôi, hoàn toàn chỉ là lợi ích. Ánh mắt hấn nhìn mình bình tĩnh đến thế.

Lòng cô trời lên bi thương. Đúng vậy, hấn vốn không có gì giao thoa với mình, giữa mình và hấn chỉ là quan hệ lợi ích mà thôi. Nguyệt Dạ hiểu rằng, dù lần trước Long Hạo Thần ‘chết’ không phải tại mình, nhưng việc lần đó khiến Long Hạo Thần và đoàn đội của hấn sinh ra bất mãn rất lớn với mình.

Cô đoán đúng rồi. Long Hạo Thần đúng là không trách cô, cũng biết không phải tình báo của cô xảy ra vấn đề. Nhưng dù sao bởi vì tình báo của cô khiến nguyên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi rơi vào cảnh nguy hiểm. Chân chính khiến Long Hạo Thần sinh ra ác cảm với cô là việc Thái Nhi ở trong tháp Vĩnh Hằng vì sống lại hấn mà phải chịu đựng những thống khổ đó! Mỗi đến đêm khuya mộng mị, khi Long Hạo Thần

nhớ lại Thái Nhi trải qua trong tháp Vĩnh Hằng thì tim đau đớn đến nghẹt thở, giận chó đánh mèo Nguyệt Dạ là bình thường. Hắn coi như là lý trí lắm rồi, vì đại kế Liên Minh Thánh Điện chiến thắng ma tộc mới không chỉ trích Nguyệt Dạ.

Nhìn Nguyệt Dạ đứng đó suy tư, Long Hạo Thần không hề vội vã, hắn có kiên nhẫn chờ đợi. Nguyệt Dạ đích thân tiến đến thật ra đã rất đủ thành ý rồi. Nhưng đối với tổ chức đó, bí mật lớn nhất không thể nghi ngờ chính là thủ lĩnh tổ chức là ai. Nguyệt Dạ từng lộ ra, đó là một ma thần. Nhưng ma thần có khác biệt rất lớn, ma thần xếp hạng sau, tu vi thậm chí không bằng một Nghịch Thiên Ma Long thành niên. Xếp hạng càng tới trước thì địa vị trong ma tộc càng cao, ý nghĩa thực lực tổ chức Nguyệt Dạ càng mạnh.

Long Hạo Thần không thể chắc chắn Nguyệt Dạ có cho hắn biết tin tức này không. Nếu cuối cùng Nguyệt Dạ vẫn chọn phủ định thì hắn vẫn sẽ hợp tác với tổ chức của cô. Còn nếu Nguyệt Dạ nói ra, vậy quan hệ hợp tác sẽ càng thân thiết hơn chút.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

614. Chương 285: Nguyệt Dạ Và A Bảo Lân Lướt Đến

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Nguyệt Dạ suy tư lâu đến mười phút mới lại ngẩng đầu, nhìn Long Hạo Thần. Cô bỗng mở miệng nói.

“Ta có thể nói cho người, nhưng ta chỉ có thể nói cho một mình người. Hơn nữa người phải hứa rằng chỉ một mình người biết, không thể nói cho ai khác, dù là đồng bạn thân nhất của người, thậm chí là vợ người đều không được.” Nói đến đây, ánh mắt cô khiêu khích liếc Thái Nhi.

Thái Nhi bình tĩnh nhìn lại cô, dường như không e ngại chút nào.

“Được, tôi hứa với cô.” Long Hạo Thần không suy nghĩ nhiều, gật đầu. Thân phận thủ lĩnh tổ chức của Nguyệt Dạ đối với hắn cực kỳ quan trọng, quan hệ đến hàng loạt bố trí sau này của hắn.

Nguyệt Dạ chậm rãi bước tới gần Long Hạo Thần, lần này Dương Văn Chiêu không ngăn cản cô. Mãi đến khi cô cách Long Hạo Thần chừng ba mét nhưng vẫn còn đi, Long Hạo Thần kiềm không được cau mày nói.

“Khoảng cách này cô truyền âm chắc không có vấn đề chứ.”

Nguyệt Dạ lắc đầu, nói.

“Sự việc quan trọng, những đồng bạn của người thực lực không bình thường, ta sợ bị họ nghe trộm được.”

Lúc nói chuyện cô đã tới cạnh Long Hạo Thần, nói vào tai hắn.

Long Hạo Thần có chút lúng túng, nhưng sự việc quan trọng, hắn không rảnh chú ý cái khác. Nguyệt Dạ phun hơi thở như lan, người tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ. Có lẽ vì chạy vội nên mùi hương trên người cô đậm hơn trước.

Long Hạo Thần hơi tránh ra một khoảng cách, nhưng Nguyệt Dạ lập tức tới sát hơn, đôi tay bắt lấy cánh tay hắn, kéo người hắn thấp xuống, khẽ nói bên tai hắn.

“Cái gì? Không ngờ là y!?” Long Hạo Thần nghe Nguyệt Dạ nói xong thì rất kinh ngạc.

Cùng lúc đó, Nguyệt Dạ đột nhiên nhẹ hôn vành tai hắn, rồi nhanh chóng rút lui.

Động tác của cô rất nhanh, nhưng Thái Nhi đứng bên cạnh luôn chú ý cô và Long Hạo Thần thì sao không thấy được? Nàng vô cùng tức giận.

“Cô...!”

Nguyệt Dạ nhanh chóng lùi ra mười mét mới nói với Thái Nhi.

“Ta làm sao nào? Người đã chiếm hắn cả đời, ta hôn một cái thì có sao đâu? Ta thích hắn!”

Sắc mặt Thái Nhi âm trầm, ánh mắt sắc bén khiến ngực Nguyệt Dạ thít chặt, bản năng lùi vài bước. Cô có thể cảm giác rõ ràng sát ý cường đại phát ra từ người Thái Nhi.

Lúc này Long Hạo Thần đã tỉnh lại khỏi kinh ngạc, vành tai tê tê, không thể nói rõ là cảm giác gì. Nhưng bây giờ hắn không rảnh lung túng, bởi vì đáp án Nguyệt Dạ vừa đưa ra quá kinh khủng. Hắn thật tự nhiên ôm vòng eo mảnh mai của Thái Nhi, nói với Nguyệt Dạ.

“Cô có thể đi rồi, bắt đầu từ bây giờ chúng ta sẽ hợp tác chặt chẽ. Đầu tiên tôi cần là tin tức tổ chức cung cấp. Không chỉ là cung cấp bên chúng tôi, còn phải đem tin chính xác về đại quân ma tộc thế công đối với Vạn Thú quan, Đông Nam quan cho chúng tôi. Lúc trước tôi làm ra lời hứa vẫn còn hiệu lực. Nếu cuối cùng chúng tôi có thể chiến thắng ma tộc, vậy sẽ để lại cho tổ chức các người một hành tỉnh gần biển làm nơi cư ngụ, cho phép các người tự trị trong năm trăm năm. Thời gian dài như vậy đủ để các người hoàn toàn đồng hóa.”

Nguyệt Dạ mỉm cười nói.

“Bây giờ người tin ta, nhưng ta làm sao tin được lời hứa của người?”

Thái Nhi không thể nhịn được nữa, tức giận quát.

“Một lời hứa của Hạo Thần đáng giá ngàn vàng, có khi nào anh ấy nói không giữ lời?”

Nguyệt Dạ phớt lờ nàng, chỉ nhìn chằm chằm Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần trầm giọng nói.

“Cô muốn sao?”

Nguyệt Dạ mỉm cười nói.

“Rất đơn giản.” Cô chỉ gò má mình, nói. “Người hôn ta một cái, ta liền tin người.”

“Cô...!”

Thái Nhi dâng trào lửa giận, định hành động thì bị Long Hạo Thần ôm chặt. Kỳ thực bình thường Thái Nhi rất bình tĩnh, nhưng hôm nay Nguyệt Dạ khiêu khích đụng vào giới hạn của nàng. Tuy nàng hoàn toàn tin tưởng Long Hạo Thần, nhưng khuôn mặt Nguyệt Dạ đẹp không kém gì nàng, lại thêm Long Hạo Thần cứ ngăn cản khiến nàng rất giận.

Long Hạo Thần ôm chặt Thái Nhi, ánh mắt biến lạnh lẽo, trầm giọng.

“Cô có thể đi rồi, hợp tác chấm dứt.”

Nguyệt Dạ ngẩn ra.

“Người vì nàng ta không để ý tương lai Liên Bang Thánh Điện? Người làm như vậy là không phải lãnh đạo hợp cách.”

Long Hạo Thần thản nhiên nói.

“Vì Thái Nhi, tôi thậm chí nguyện từ bỏ tín ngưỡng của mình. Huống chi không có tổ chức các người, chẳng lẽ chúng tôi không thể đối kháng với Ma Thần Hoàng sao? Hợp tác thì có lợi, không hợp tác thì không có hứa hẹn. Nếu các người muốn chọn con đường hủy diệt thì tôi không có lý do cản trở.”

Thân thể căng cứng của Thái Nhi mềm xuống, cúi đầu, có chút áy náy liếc Long Hạo Thần, giống như là cô dâu nhỏ bị ăn hiếp, không còn lửa giận trước đó nữa.

Đáy mắt Nguyệt Dạ rõ ràng lộ ra thất vọng, nhưng nụ cười trên mặt không giảm.

“Được rồi, coi như người chí tình chí nghĩa, mới này ta đùa với người thôi. Ta tin tưởng thành ý của các người đã được chưa? Ta phải lập tức trở về, tiếp theo sẽ có người của chúng ta giữ liên lạc với các người. Cần thận A Bảo, thực lực của y cách biệt xa với trước kia, hơn nữa nghe nói Ma Thần Hoàng còn cho y vài bộ trang bị lợi hại.”

Nói xong câu đó, cô xoay người đi xa, rất nhanh biến mất ở đỉnh núi mé bên khe núi. Không có người thấy, khi đưa lưng về phía Long Hạo Thần rồi đi, đôi mắt Nguyệt Dạ ướt nước.

Thải Nhi nhẹ giọng nói bên tai Long Hạo Thần.

“Xin lỗi, em không nên...”

Long Hạo Thần siết chặt cánh tay ôm nàng.

“Tại sao xin lỗi?”

Hai người nhìn nhau cười, tất cả hóa thành mưa nhẹ vuốt ve tâm tình nhau.

Thúc Vịnh Tiêu liếc Long Hạo Thần, hừ lạnh nói.

“Tiểu Long, thế gian này có rất nhiều dụ hoặc. Người ở địa vị cao, phải giữ tâm mình. Thải Nhi, người cũng phải bám sát chặt chẽ.”

Thải Nhi mặt đỏ ửng nói.

“Tôi tin anh ấy.”

Long Hạo Thần ho khan, nói.

“Nguyệt Dạ mang đến tin tức rất đúng lúc, kế hoạch của chúng ta phải sắp xếp lại. Nếu A Bảo dẫn theo tiên phong sắp đến rồi, vậy chúng ta cho y một đòn phủ đầu đi. Ma Thần Hoàng sai y làm tiên phong, không thể nghi ngờ là ngầm tìm vị trí của chúng ta. Trận chiến này không thể tránh, chúng ta phải tranh thủ đủ thời gian cho đám Hàn Vũ triệt để rút lui.”

Tiêu Hoắc nói.

“Lần này Ma Thần Hoàng đến không có ý tốt, mang tới đều là tinh nhuệ mạnh nhất ma tộc, hơn hai trăm cường giả cấp chín, lấy thực lực trước mắt của chúng ta thì rất khó đối đầu. Có lẽ nên đem đồng bạn của mình triệu hồi về Ngự Long quan?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nói.

“Không thể, bây giờ còn chưa xác định tình hình đại quân ma tộc công kích Vạn Thú quan, Đông Nam quan, chúng ta không thể trước rồi ren. Trước tiên đối phó đội tiên phong của A Bảo, sau đó đụng độ với Ma Thần Hoàng một phen, chỉ cần biết rõ chênh lệch giữa tôi và Ma Thần Hoàng, vậy kế hoạch sau đó mới dễ định hơn.”

Hắn không nói rõ nhưng Tiêu Hoắc nhìn ra được, trong lòng Long Hạo Thần đã có kế hoạch rồi. Nó không nói gì nữa, chỉ gật đầu bảo.

“Bây giờ chỉ có thể đi một bước, tính một bước.”

“A Bảo.” Mắt Long Hạo Thần xẹt qua tia sáng lạnh.

Long Hạo Thần hai lần đấu với A Bảo, ký ức lần thứ hai đặc biệt khắc sâu, là lúc Thải Nhi thức tỉnh Thần Quyển Giả, suýt bởi vì A Bảo công kích mà tổn thương nàng, còn khiến hắn trọng thương. Nếu không có Dạ Tiểu Lệ, cũng không biết cuối cùng tình hình sẽ ra sao. Lần này hiển nhiên khác với trước kia.

.....

Bóng đen ở trên không trung vạch ra từng luồng sáng đen, bởi vì quá nhanh nên dù chúng đã đi xa tới ngàn mét mà vẫn để lại tàn ảnh nhàn nhạt.

A Bảo nheo mắt lại, trong ngực vẫn luôn thiêu đốt ngọn lửa. Năm năm, tròn năm năm rồi, y chờ đợi ngày này đã rất rất lâu.

Y sớm quăng lời dặn của Ma Thần Hoàng ra xa, bây giờ chỉ muốn cứng chọi cứng với Long Hạo Thần một trận. Y phải chứng minh mình mạnh hơn Long Hạo Thần, càng ưu tú hơn hắn. Trong lòng y, không chỉ vì từng bị Long Hạo Thần đánh bại mang đến sỉ nhục, còn có nỗi hận cướp vợ vì khiến Nguyệt Dạ từ hôn,

đều trút vào người Long Hạo Thần. Có thể nói Long Hạo Thần là kẻ địch quan trọng nhất trong đời A Bảo. Không đánh bại Long Hạo Thần thì y không thể vượt qua vấn đề tâm lý.

Một bóng đen từ phía trước bỗng bay tới, nghênh đón đám A Bảo.

“Thái tử.”

Khi hai bên lướt qua nhau thì bóng đen kia bỗng tạm dừng, ngay sau đó quay ngược lại, sóng vai với đội A Bảo, hơn nữa không khiến cả đội giảm tốc độ đi tới.

“Có tin gì không?” A Bảo lạnh giọng hỏi.

Bóng đen đó là gã đàn ông mặc đồ đen vạm vỡ, mày rậm, đôi mắt tím, nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi, da ngăm đen, khuôn mặt dữ tợn. So với Nguyệt Ma tộc thì Nghịch Thiên Ma Long tộc càng cường đại, nhưng nói về diện mạo thì không đẹp bằng Nguyệt Ma tộc.

“Theo tin tức chúng ta nhận được thì thủ phủ Thiên La hành tỉnh Thiên La thành khoảng sáu tiếng trước vừa bị tập kích. Thủ phủ bị phá hủy nghiêm trọng, kho lương bị đốt cháy rất nhiều tài nguyên, khoáng sản, tư nguyên bị cướp trống trơn. Ta tiếp tục bám theo một đoạn, đại quân nhân loại chừng một vạn người đang tiến tới bắc, tốc độ rất nhanh, dường như chúng đã dự đoán được chúng ta sẽ đến, đang có ý rút binh.”

Đáy mắt A Bảo lấp lóe tia sáng hung ác, vung tay, trầm giọng quát.

“Người đi trước dẫn đường, đuổi theo!”

Tìm được rồi. A Bảo siết chặt nắm tay, mắt lóe tia sáng lạnh. Mục tiêu đã xuất hiện, dường như hần cảm giác được Long Hạo Thần gần trong gang tấc.

Chờ đợi năm năm, rốt cuộc sắp đối mặt. A Bảo hưng phấn cũng có chút căng thẳng, nhưng không chút dao động lòng tin với mình. Tín niệm là căn bản chiến thắng đối thủ, nếu chưa đấu đã sợ thì thua một nửa rồi.

Sắc trời bây giờ hơi tối, hoàng hôn ráng màu ở trên không trung để lại vệt sáng đỏ. Ánh chiều tà nhu hòa bình yên, đối lập với trong lòng A Bảo tàn nhẫn.

Long Hạo Thần! Trong lòng A Bảo không ngừng quanh quẩn cái tên này. Có y dẫn dắt, hai mươi tộc nhân Nghịch Thiên Ma Long tộc tăng hết tốc độ chạy hướng phương bắc.

Hai mươi tộc nhân của Nghịch Thiên Ma Long tộc bình quân bề ngoài khoảng ba mươi đến bốn mươi tuổi, mặt âm trầm, đa số diện mạo dữ tợn, nhưng mơ hồ phát ra khí thế mạnh mẽ.

Họ đều là thành viên Ma Thần Hoàng Hắc Long cấm vệ quân, cũng là lực lượng vững chắc trong Nghịch Thiên Ma Long tộc. Lần này Ma Thần Hoàng vì đối phó Long Hạo Thần, phát động tất cả chủ lực Nghịch Thiên Ma Long tộc.

Có lẽ Nghịch Thiên Ma Long tộc có lực lượng cá thể quá mạnh, cho nên sinh sản cực kỳ khó khăn, tổng cộng chỉ có hơn trăm tộc nhân. Trừ tuổi già hoặc quá nhỏ ra, tộc nhân Nghịch Thiên Ma Long tộc thành niên chỉ khoảng tám mươi mấy tên. Nhưng tuổi thọ của Nghịch Thiên Ma Long rất dài, lâu nhất có thể tới ngàn năm. Bởi vậy chúng giữ thời gian trưởng niên càng dài.

Đừng nhìn nhân số của chúng không nhiều, nhưng mỗi một Nghịch Thiên Ma Long thành niên đều là cường giả cấp chín, toàn là có thể biến thành nhân loại. Thêm vào bản thể cường đại Nghịch Thiên Ma Long của chúng, ngoại lực hơn mười vạn. Ở trên chiến trường, Ma Thần Hoàng Hắc Long cấm vệ quân là tượng trưng cho vô địch.

Bỗng nhiên, A Bảo cảm thấy tim mình như đập trật nhịp. Loại cảm giác này rất lạ, y bản năng giảm tốc độ tiến lên. Hắc Long cấm vệ quân cũng giảm tốc độ theo.

“Thái tử điện hạ.” Thống lĩnh Hắc Long cấm vệ quân Hoàng Thước kinh ngạc kêu lên.

Ma Thần Hoàng biết rõ tính tình của con trai mình, dù tuổi tăng lớn A Bảo ngày càng trầm ổn, nhưng hành động này liên quan đến Long Hạo Thần thì rất khó nói. Vậy nên Ma Thần Hoàng Phong Tú chuyên môn sai Hoàng Thước đi theo A Bảo. Chẳng những vì Hoàng Thước có tu vi cường đại, quan trọng là tính cách gã trầm ổn, có gã trợ giúp A Bảo thì gặp tình huống gì cũng đủ ứng biến.

A Bảo trầm giọng nói.

“Nhịp tim đập của ta vừa nãy biến đổi.”

Hoàng Thước thầm giật mình. A Bảo truyền thừa chính là huyết mạch hoàng tộc Nghịch Thiên Ma Long, tim đập rối loạn chính là báo động.

“Ngừng lại!” Hoàng Thước nâng tay lên, cùng A Bảo chậm lại. Đám Nghịch Thiên Ma Long theo sau cũng giảm tốc độ, nhanh chóng ngừng.

A Bảo nhắm mắt, toàn diện phóng tinh thần lực, tăng cảm giác lên mức độ mạnh nhất. Cùng với tinh thần lực khuếch tán, dò xét tình hình bốn phía.

Đừng nhìn y nóng lòng muốn quyết đấu với Long Hạo Thần, nhưng dù sao y là người thừa kế trực hệ của Ma Thần Hoàng, trời sinh có năng lực thống trị và trí tuệ cường đại. Xuất hiện báo động khiến y giật mình thoát khỏi thế giới nội tâm.

Hoàng Thước đi tới sau lưng A Bảo, tay phải ấn vào lưng y. Thoáng chốc hai cường giả tinh thần dao động hòa thành một, dò xét phạm vi xa hơn. Nhưng hai người vẫn không cảm giác ra động tĩnh gì.

“Không lẽ ta cảm giác sai?” A Bảo nghi hoặc nhìn Hoàng Thước.

Hoàng Thước trầm giọng nói.

“Vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn. Mọi người giữ cảnh giác từng giây phút!”

Cùng lúc đó, đột nhiên một vết đen lặng lẽ chui ra từ đằng sau đội ngũ Nghịch Thiên Ma Long. Nó chui ra từ trong không khí, vết đen lóe lên thẳng tắp đâm vào sau ót một Nghịch Thiên Ma Long.

Đổi làm cường giả cấp chín bình thường chỉ sợ là không thể phát ra tiếng nào đã bị giết ngay. Nhưng Nghịch Thiên Ma Long dù sao cũng là tộc mạnh nhất ma tộc. Giây phút sau ót bị đâm trúng, Hắc Long cấm vệ quân đó hét thảm, thân thể bỗng nhào tới trước, lực lượng hắc ám toàn diện bùng phát.

Vết đen lóe lên, biến mất trong không khí, giống như là chưa từng xuất hiện.

Kinh biến đột ngột khiến không khí căng thẳng cực độ. Tất cả Hắc Long cấm vệ quân trước tiên phản ứng lại, nhanh chóng tụ thành một vòng, đem Nghịch Thiên Ma Long bị công kích và A Bảo bao vây chính giữa. Mỗi tên đều đưa mặt ra ngoài, cùng lúc đó, hơi thở hắc ám điên cuồng bùng phát. Phạm vi mấy trăm mét vòng bỗng chốc biến thành màu đen, bất cứ không gian dao động nhỏ nhoi nào cũng dừng mơ thoát ra khỏi hơi thở hắc ám của chúng tìm kiếm.

Hoàng Thước đã túm lấy Hắc Long cấm vệ quân bị công kích. Tuy tên cấm vệ này bị tấn công xong lập tức phát động phản kích, nhưng đòn tấn công của kẻ địch thật là quá mạnh.

Từ vị trí phía trên gáy đâm vào, cái đầu Nghịch Thiên Ma Long là chỗ cứng nhất trên người, chỉ có xương cổ là hơi mỏng chút. Hiển nhiên đối phương biết rõ điều này cho nên mới chọn công kích tại đó.

Hoàng Thước chỉ dùng tay sờ, liền cảm nhận được cái đâm này hoàn toàn đâm sâu vào đầu Hắc Long cấm vệ quân. Còn có sát khí đậm đặc giữ lại ở mép miệng vết thương, thậm chí không có máu chảy ra.

Tộc nhân này xong rồi. Sắc mặt Hoàng Thước biến cực kỳ khó xem. Hắc Long cấm vệ quân dưới tay gã chỉ có tổng cộng vài chục tên, mỗi tên đều là dòng chính, là cường giả chân chính, thế mà bỗng dưng chết một tên, tâm tình gã tốt mới là kỳ.

“Từ khi nào nhân loại có thích khách cường đại đến vậy?” Mắt A Bảo lóe tia sáng lạnh, nhưng không phải tức giận, y thấy lạnh sống lưng.

Mới rồi y và Hoàng Thước đã tìm kiếm toàn phương hướng, kẻ địch gần trong gang tấc thế mà y không phát hiện ra được, có thể tưởng tượng thực lực của thích khách đó khủng bố cỡ nào. Nếu không phải vừa rồi y kịp thời dừng lại, bên cạnh có Hắc Long cấm vệ quân vây quanh, có lẽ mới nãy một chiêu kia đã rơi vào người y. Mà y thì có thể tránh được không?

A Bảo không thể cho ra đáp án khẳng định. Ngực y dần lóe ánh sáng tím đen, ngay sau đó, một tầng vẩy dày từ ngực lan tràn, chớp mắt đã phủ toàn thân. Hắc Long cấm vệ quân cũng tương tự, chỉ là vẩy trên

người A Bảo thoát trông dày hơn Hắc Long cảm vệ quân khác nhiều. Trên đỉnh đầu có đôi sừng gấp khúc kéo dài, khí thể tăng cực mạnh.

“Thích khách này có thể không bị chúng ta phát hiện, khoảng cách gần phát động một kích trí mệnh mà còn an toàn rút lui, tu vi ít nhất trên cấp chín bậc năm. Nhưng từ khi nào nhân loại có thích khách cấp chín bậc năm?” Hoàng Thuộc trầm giọng nói.

Bởi vì tức giận nên đôi tay gã run nhè nhẹ! Một tộc nhân đã chết, đó là một trong một trăm phần lực lượng Nghịch Thiên Ma Long tộc, Ma Thần Hoàng sẽ nhìn gã ra sao chứ?

A Bảo nói.

“Giờ không phải lúc phân tích nhân loại thật sự có loại công kích như thế không. Kẻ địch đã xuất hiện, mọi người cẩn thận.”

Ngược lại hiện giờ sự căng căng trong y giảm bớt nhiều. Dưới tình huống nhiều Hắc Long cảm vệ quân tập trung tinh thần phòng bị, coi như là Ma Thần Hoàng cũng không khả năng tới gần mà không bị phát hiện. Hơn nữa thi triển ra bản thể long giáp, lực phòng ngự của chúng tăng nhiều. Bản thể long giáp này đủ sánh bằng giáp phòng ngự cấp sử thi của nhân loại, nó chính là năng lực phòng ngự mạnh nhất của Nghịch Thiên Ma Long.

Hoàng Thuộc thu xác tộc nhân vào ma khí trữ vật, sau đó mới trầm giọng nói.

“Tên thích khách đó đã đi rồi, một kích liền lùi, giết ngay, là một thích khách siêu cấp. Thái tử, chỉ sợ chúng ta gặp phiền phức. Ta đề nghị ở tại đây nghỉ ngơi, đợi đại quân của bộ hạ đến rồi tính. Nếu không thì trong lúc chúng ta tiến lên, không khả năng từng giây phút giữ cảnh giác. Một khi cho kẻ địch cơ hội, đối phương sẽ lại ra tay.”

A Bảo lắc đầu nói.

“Không được, chúng ta là tiên phong, không ngăn lại đám Long Hạo Thần, thậm chí không biết rõ hướng đi cụ thể của chúng, cứ dừng lại như vậy thì muốn chúng ta tiên phong có tác dụng gì? Mọi người cẩn thận chút, tiếp tục chạy đi.”

Hoàng Thuộc cũng hiểu, bây giờ gã khuyên A Bảo ở lại thì khả năng không lớn lắm. Nhưng một tộc nhân đã chết, nếu thích khách lại xuất hiện giết một tên nữa, cộng lại là hai tộc nhân thì Ma Thần Hoàng chắc chắn sẽ cực kỳ giận dữ.

Thấy bộ dạng do dự của Hoàng Thuộc, A Bảo nhíu mày hỏi.

“Hoàng thống lĩnh, không lẽ ngươi sợ?”

Mắt Hoàng Thuộc chợt lóe giận dữ nhưng lập tức mất ngay.

“Tất nhiên là không sợ! Nhưng mà, thái tử điện hạ, mỗi một vị tộc nhân chúng ta là tài phú quý giá nhất của bộ hạ và người kế vị. Ta không hy vọng họ mạo hiểm.”

A Bảo hừ lạnh.

“Ta biết, thích khách cường đại núp trong chỗ tối cực kỳ nguy hiểm, nhưng nếu vì vậy mà chúng ta biến nhất gan thì chỉ có nước trúng kế của đối phương. Nếu ta không đoán sai, Long Hạo Thần để lại tên thích khách tại đây là vì muốn kéo dài thời gian chúng ta truy đuổi, cho thuộc hạ của hắn có cơ hội thông thả bỏ chạy. Chúng đã tấn công tới bên Thiên La hành tỉnh, có thể thấy mấy ngày nay luôn giữ trạng thái chiến đấu, quân đội sớm một mỗi thương tàn rồi. Chúng ta tuyệt đối không thể từ bỏ cơ hội này. Hơn nữa tên thích khách đó đã giết một tộc nhân của chúng ta, chỉ cần tiếp tục tiến lên là có thể dẫn dắt y ra, báo thù cho tộc nhân.”

Hoàng Thuộc nhíu chặt mày.

“Ta vẫn không đồng ý.”

A Bảo cứng rắn nói.

“Chức trách của ngươi chỉ là hỗ trợ ta. Đừng quên, ta mới là thống soái tiên phong. Tiếp tục xuất phát, giữ phòng ngự bản thể long giáp.”

Nói rồi y lóe người đi ra khỏi vòng tròn, tiếp tục bay tới trước.

Tuy ngoài miệng Hoàng Thước có ý kiến khác biệt với A Bảo, nhưng thấy y thật muốn đi tiếp thì chỉ đành dẫn Hắc Long cấm vệ quân theo sau.

Bỗng nhiên, A Bảo mới bay ra không lâu chợt ngừng giữa không trung, mắt nhìn đằng trước.

Hoàng Thước thấy y khựng lại, nghĩ rằng y lại cảm giác ra thích khách nên vội vàng đi tới bên cạnh. Gã phát ra một tầng sáng đen, khiến vị tí gã và A Bảo đứng như là hố đen. Đây chính là lĩnh vực của Hoàng Thước.

A Bảo không bị tấn công, nhưng ánh mắt y nhìn chằm chằm một hướng. Hoàng Thước thuận theo tầm mắt y nhìn qua, con người bỗng co rút.

Phương xa, một điểm sáng trắng tĩnh lặng bồng bềnh giữa không trung. Nếu chỉ liếc từ xa thì đó chỉ là một điểm sáng, nhưng nếu tập trung nhìn sẽ phát hiện đó là một nhân loại, một nhân loại ngồi trên cái ghế.

Không đợi Hoàng Thước lên tiếng, trong miệng A Bảo phát ra tiếng gầm trầm thấp. Ngay sau đó, ngọn lửa tím đen bắn ra từ sau lưng y. Chớp mắt y đã lao ra mấy ngàn mét.

Y cách bóng dáng giữa không trung ngày càng gần. Một người mặc đồ trắng, khuôn mặt tuấn tú đến chính Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư còn không sánh bằng. Đôi tay người đó đặt ở hai tay vịn trên cái ghế khổng lồ. Dưới tay trái là đầu rồng, dưới tay phải là thiên sứ mười hai cánh. Ánh sáng trắng lấp lánh bao phủ hẳn và vương tọa khổng lồ, tựa như một đoàn sáng trắng trong suốt.

“Ta đợi ngươi đã lâu.” Long Hạo Thần nhìn A Bảo nhanh chóng tới gần, cười nói. Giọng hẳn không lớn, nhưng mỗi một Hắc Long cấm vệ quân đều nghe rõ ràng.

A Bảo cách Long Hạo Thần chừng hai trăm mét thì ngừng lại. Lúc trước sự bình tĩnh đã không còn sót lại chút gì, y siết chặt hai tay kêu rôm rốp, xương cơ bắp toàn thân dường như đang phình lên.

“Năm năm không gặp, thái tử điện hạ có khỏe?” Long Hạo Thần ngồi trên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, không có chút gì muốn đứng dậy.

“Khỏe? Ta rất khỏe, toàn nhờ ngươi ban cho!” Giọng A Bảo âm lãnh mà trầm thấp. Sau lưng y, ánh sáng tím đen không ngừng dâng cao hình quạt, đó là chiến ý mãnh liệt của y.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Ta biết năm đó ngươi thua không phục, vậy hôm nay ta sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục.”

A Bảo lạnh lùng nói.

“Ta không biết tại sao phụ thân xem trọng ngươi như vậy. Nhưng ta tin rằng, nếu ta mang xác ngươi đi gặp phụ hoàng, chắc chắn ngài sẽ rất vui vẻ.”

Long Hạo Thần nói.

“Ma Thần Hoàng đã giết ta một lần, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, vậy xin mời.”

Mắt y lóe tia sáng tím càng sáng ngời, y định ra tay thì bị Hoàng Thước bước ngang chặn lại.

“Ngươi tránh ra!” A Bảo tức giận quát.

Hoàng Thước trầm giọng nói.

“Thái tử điện hạ, chỗ này chắc chắn không chỉ có mình hẳn, đừng bị mắc bẫy. Sát thủ kia chẳng biết ẩn núp ở đâu nữa, chúng ta phải cẩn thận đối phó. Bệ hạ đã nói rồi, gặp phải Long Hạo Thần không nhất định đụng độ hẳn, chỉ cần có thể giữ chân hẳn là coi như chúng ta hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tránh ra!” Giọng lạnh lùng của A Bảo lại vang lên.

Lần này người y phát ra uy nhiếp kinh người. Ánh sáng tím sau lưng hoàn toàn ngưng tụ ra hình đầu rồng tím.

Hoàng Thước biến sắc mặt, bản năng tránh sang bên.

A Bảo không lập tức xông hướng Long Hạo Thần. Y lạnh lùng nhìn chằm chằm cái người mình xem là đối thủ quan trọng nhất trong đời, trầm giọng nói.

“Long Hạo Thần, năm năm không gặp, hôm nay gặp lại, ta biết Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi các người ở xung quanh đây. Nhưng đây là chiến đấu giữa người và ta, người có dám nhận khiêu chiến của ta không?”

Long Hạo Thần rút cuộc đứng lên khỏi Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa. Nhìn A Bảo, hắn nghiêm túc gật đầu.

“Người nói đúng, đây là chiến đấu giữa người và ta, một chọi một.”

“Một chọi một!” A Bảo cuồng rống.

Người y bỗng chốc phình lên, chớp mắt đã cao hơn ba mét, cơ bắp nở nang. Bản thể long giáp trên người cũng tăng vọt, từng mũi nhọn tím đen không ngừng từ khe hở lòi ra ngoài. Đôi sừng trên đỉnh đầu cũng có từng vòng hình tròn ốc.

Một quang hoàn tím đỏ xuất hiện dưới chân A Bảo, khí thế của y chớp mắt tăng lên trạng thái cao nhất. Khí thế mạnh mẽ khiến đám Hắc Long cấm vệ quân sau lưng y bản năng lùi lại mấy chục mét. Hơi thở hoàng tộc Nghịch Thiên Ma Long trên người A Bảo là thứ chúng sợ nhất.

Cũng lúc này, bầu trời phía xa, từng bóng người từ mọi hướng khác nhau xuất hiện. Họ cách vùng trung tâm này ngàn mét, có tổng cộng chín người, bao vây nhìn bên này.

Hoàng Thước liếc mắt liền trông thấy Thái Nhi nắm Lưỡi Hái Tử Thần.

Là nàng? Thích khách mới rồi là nàng? Làm thống lĩnh Hắc Long cấm vệ quân, Hoàng Thước chẳng những là tộc nhân Ma Thần Hoàng tin tưởng nhất, cũng là cường giả số một Hắc Long cấm vệ quân. Cảm giác của y cực kỳ mạnh mẽ, chỉ cần quét một vòng, lập tức cảm nhận được ai mạnh nhất trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Tu vi của Thái Nhi rõ ràng không yếu hơn gã bao nhiêu, rất có thể đã đột phá cấp chín bậc năm, mà nàng chính là một thích khách!

“Hai chọi một, lên!” Hoàng Thước gầm một tiếng, ra lệnh tấn công.

Nhân số của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tăng lên, nhưng điều này ngược lại khiến Hoàng Thước yên tâm. Long Hạo Thần và Săn Ma Đoàn của hắn biểu hiện tại Thánh Điện đại tái đã được cao tăng ma tộc biết đến. Bởi vậy, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi bị liệt vào hàng đối thủ nguy hiểm nhất, tất nhiên Hoàng Thước cũng biết bọn họ. Lúc này toàn bộ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều xuất hiện, Long Hạo Thần lại biểu thị sẽ đơn độc đấu với thái tử điện hạ, tất nhiên gã sẽ không buông tha cơ hội đối phó Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi. Nhưng vì an toàn, gã vẫn không ra tay mà canh giữ ở nơi cách A Bảo không xa.

Mười tám Hắc Long cấm vệ quân hóa thành mười tám luồng sáng đen cùng hướng tới chín nơi. Chúng như tia chớp, trong lúc bay đón gió tăng vọt, mỗi tên trong tay bỗng xuất hiện vũ khí, không ngờ tất cả đều là trang bị hắc ám thuộc tính cấp sử thi.

Chín thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi không chút chần chờ quay đầu bỏ chạy, chớp mắt đã kéo ra khoảng cách với Long Hạo Thần.

“A?”

Hoàng Thước lòng máy động, không lẽ muốn tách rời tiêu diệt? Nhưng Ngự Long quan trừ đám Long Hạo Thần ra, chỉ còn lại mấy Thần Ấn kỵ sĩ mới có uy hiếp với tộc nhân của mình, còn là trong tình huống một chọi một. Bọn họ đều tới đây hết rồi? Không, điều này tuyệt đối không khả năng. Kỵ Sĩ Thánh Điện chắc chắn phải có Thần Ấn kỵ sĩ trấn thủ.

Tính cách trầm ổn khiến Hoàng Thước lập tức thay đổi mệnh lệnh. Gã lệnh cho toàn bộ Hắc Long cầm vệ quân giữ cự ly xa truy kích, phạm vi đuổi theo không thể hơn trăm dặm. Một khi gặp phải công kích mạnh mẽ của kẻ địch thì lập tức phát ra tín hiệu cầu cứu.

Khi gã sắp xếp những điều này, bỗng nhiên, Hoàng Thước cảm giác lưng mình lạnh lẽo. Gã không chút chần chờ vọt lên trước, thân thể ở trên không trung xoay nhanh, tay phải vung lên, một thanh chiến đao đen như mực lật ngược xé rách không khí, chém ra sau lưng.

Một vết đen cũng lặng lẽ xuất hiện giữa không trung, vừa lúc đụng vào mũi đao của gã.

Đinh!

Trong tiếng kêu giòn vang, Hoàng Thước như bị sét đánh, người run bần bật. Gã chỉ cảm thấy có hơi thở lạnh lẽo dọc theo lưỡi đao ủa vào người.

Dù thanh trường đao của gã là bảo vật nhưng khi hơi thở lạnh lẽo tích tụ nhiều, tựa như khí lạnh thực chất xâm nhập vào người gã, trong chớp mắt bùng phát.

Sát khí, không ngờ có thích khách đẩy được sát khí vào người ta?

Hoàng Thước kinh sợ biến sắc mặt, cũng bày ra toàn bộ lĩnh vực của mình.

Là cường giả số một Hắc Long cầm vệ quân, về mặt khống chế lĩnh vực gã có tâm đắc riêng. Không khuếch tán lĩnh vực ra ngoài mà chớp mắt hình thành vòng phòng hộ bao phủ gã vào trong.

Phòng ngự đen này tựa như vỏ trứng thủy tinh đen, bảo hộ Hoàng Thước kín kẽ. Vết đen kia sau khi công kích lại lặng lẽ ẩn vào trong không khí, chẳng thấy bóng dáng.

Mồ hôi lạnh chảy xuống trán Hoàng Thước. Không phải Thái Nhi, thích khách vừa rồi tuyệt đối không phải Thái Nhi dẫn tộc nhân mình rời đi, nhưng cũng là kẻ đã giết tộc nhân của mình ngay trước đó.

Ám sát của cô ta quá đáng sợ. Nếu không phải Hoàng Thước bản năng phản ứng, trước tiên vọt lên thì chỉ sợ đối phương tập kích thành công rồi.

Nhưng dù là vậy thì người gã vẫn bị sát khí lạnh lẽo điên cuồng tàn phá. Không chỉ từ trường đao truyền đến, còn có sau ót. Khi gã phóng ra lĩnh vực thì mới cảm giác gáy mình lạnh lẽo. Hiển nhiên nếu gã chậm hơn một chút thì chết chắc rồi.

Khiến gã kinh khủng nhất là sự bí ẩn của thích khách này. Ra một chiêu xong tuyệt không ngừng lại, không tiếp tục phát động công kích, cứ xé không gian ra biến mất. Gã không thể cảm giác vị trí thích khách này ở đâu. Đối thủ như vậy sao không khiến gã tìm đập chân run cho được? Phút chốc gã không rảnh quan sát mười tám tộc nhân khác. Gã tập trung tinh thần cảm nhận biến đổi nhỏ nhoi xung quanh, không ngừng thay đổi vị trí của mình trên không trung, sợ thích khách lại ra tay nữa. Dù là khi nào, mạng của mình vẫn là quan trọng nhất.

Cuộc chiến giữa Long Hạo Thần và A Bảo đã sớm bắt đầu trước khi Hoàng Thước bị tập kích.

Một thanh kiếm to lớn màu tím xuất hiện trong tay A Bảo. Thanh kiếm tím này thoát trông cực kỳ đặc biệt, bởi vì nó lấp lóe ánh sáng là các màu đậm nhạt mà Long Hạo Thần chưa từng trông thấy.

Các màu đậm nhạt sắc tím.

Nếu các màu tím này đậm đến nhạt từ trong ra ngoài thì không có gì lạ, nhưng ngược lại, màu kiếm tím này là từ trong ra ngoài từ nhạt đến đậm. Điều này rõ ràng khác thường, tràn ngập lực uy nhiếp.

Kiểm tím ở trên không trung xẹt qua ánh sáng mỹ lệ, chớp mắt ánh sáng ẩn giấu, thân thể A Bảo lại xuất hiện sau lưng Long Hạo Thần.

Cho đến giờ phút này, một chuỗi tiếng leng keng mới vang lên trên không trung.

“Tốc độ nhanh thật.” Long Hạo Thần kinh ngạc.

Có Nguyệt Dạ nhắc nhở, hấn đánh giá A Bảo rất cao, nhưng không ngờ thực lực của y mạnh đến mức này. Giây phút y nhoáng người lên, chỗ ngực Long Hạo Thần đã bắn ra luồng sáng xanh. Màu xanh nhu hòa hút

Nhật Nguyệt Thần Oa tấm thuẫn phát huy tác dụng chắn trước người hấn, thế này mới chặn được đòn tấn công của A Bảo. Nếu không thì, dưới tình huống Long Hạo Thần chưa chuẩn bị sẵn sàng, một chiêu kia dù có ngăn được cũng sẽ chịu thiệt thòi.

Khí thế của Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bỗng chốc tăng vọt, khiến A Bảo mới đánh xong một chiêu chuẩn bị xoay người tiếp tục ra đòn khựng lại. Ngay sau đó, y thấy mười ba đoàn sáng chớp mắt dung hợp với Long Hạo Thần.

Vinh Hằng giáp nhập vào người, trong tay Long Hạo Thần cũng nắm Vinh Hằng kiếm.

Xanh ngọc, bảy sắc, trong suốt, đoàn sáng ba màu từ từ quay quanh người hấn. Hai bên vai giáp cái đầu rồng và thiên sứ mười hai cánh mắt chớp lóe, dường như đang nhìn A Bảo.

“Đây chính là Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa?” A Bảo lạnh lùng hỏi.

Long Hạo Thần gật đầu.

“Xem ra mấy năm nay người đúng là tăng vọt rất nhiều. Nếu ta không nhìn lầm, tu vi của người đã đến cấp chín bậc bốn. Hơn nữa sức mạnh thân thể cũng là cấp chín bậc bốn. Chỉ có Nghịch Thiên Ma Long tộc các người mới làm được điều này.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

615. Chương 286: Siêu Thần Khí Của A Bảo?

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Đối với Long Hạo Thần bây giờ, nội linh lực cấp chín bậc bốn không đáng sợ, đáng sợ là ngoại linh lực cũng là cấp chín bậc bốn.

Mới rồi tốc độ cực hạn khung bố của A Bảo không phải đến từ nội linh lực mà là thân thể của y.

“Người sợ?” A Bảo lạnh lùng hỏi.

Long Hạo Thần mỉm cười.

“Người thử thì biết.”

Nói rồi thân thể hấn bỗng biến hơi hư ảo.

A Bảo bản năng di chuyển thân thể, quang hoàn tím đỏ dưới chân bỗng lóe lên, khiến bản thể long giáp của gã cũng thành một màu tím đỏ. Trong tay thanh kiếm to màu tím đen chỉ lên không trung, không ngờ có đến hai A Bảo xuất hiện hai bên người y, thoạt trông giống hệt bản thể.

Phân thân? Cái này dường như hơi giống với Sinh Mệnh Thứ Hai Linh Lô của Trương Phóng Phóng.

Thân hình ba A Bảo cùng lấp lóe nhưng không từ ba hướng công kích Long Hạo Thần, mà là ba tên hợp thành một thể, hình thành tam giác sắc bén xông hướng hấn.

Ba thanh kiếm tím lơ cao qua đầu, chỉ có thanh chính giữa là lóe sáng. Rất rõ ràng, A Bảo không định giấu giếm bản thể của mình với Long Hạo Thần.

Đỉnh!

Vinh Hằng kiếm giơ lên chặn ba thanh kiếm tím, nhưng lại chỉ phát ra một tiếng. Hơi thở sinh mệnh nồng đậm bỗng phát ra từ người Long Hạo Thần. Ngay sau đó, Vinh Hằng kiếm trong tay hấn biến thành màu xanh biếc. Hàng ngàn vạn ánh sáng xanh bùng phát, bao bọc ba A Bảo.

Giờ phút này A Bảo có cảm giác như thân thể bị cuốn vào thác nước lớn xanh biếc, cảm giác không thể ngăn cản khiến y kinh ngạc.

Giống như Long Hạo Thần khinh thường y, y cũng xem thường Long Hạo Thần.

Vĩnh Hằng Tam kiếm Vạn Vật Hồi Phục.

Trong ba quả cầu ánh sáng quay quanh người Long Hạo Thần, quả cầu xanh biếc đã hoàn toàn dung nhập vào Vĩnh Hằng kiếm. Ánh sáng xanh biếc ở trên không trung kéo dài tới năm giây mới dần tắt đi.

A Bảo lại xuất hiện cách ba trăm mét trước mặt Long Hạo Thần, bộ dạng của y có chút chật vật. Hai phần thân đã biến mất, trên bản thể long giáp của y đường chéo chồng chất, ít nhất có hai mươi mấy vết cắt.

“Người không phải đối thủ của ta.” Long Hạo Thần hơi ngẩng đầu, nhìn xuống đối thủ của mình.

A Bảo khinh thường hừ một tiếng.

“Nói sớm quá đấy. Trình độ công kích cỡ này của người mà mơ tổn thương đến ta sao?”

Nói rồi quang hoàn tím đỏ dưới chân y lại lóe sáng. Giây phút bản thể long giáp của y biến thành màu tím đỏ thì vết cắt trên long giáp biến mất hết.

“Lĩnh vực kỳ lạ.” Long Hạo Thần mỉm cười, dường như hẳn không chút vội vàng, càng không chủ động tấn công.

Lần này ánh sáng tím đỏ không rút đi, đôi mắt A Bảo cũng dần biến thành cùng màu. Sau lưng long cánh giương ra, bầu trời phía sau y không ngờ biến thành màu tím đỏ. Áp lực ngập trời từ trong màu tím đen bùng phát. Long Hạo Thần chính diện đối đầu đứng mũi chịu sào, không ngờ thân thể bị khí thể này đẩy ra ngàn mét.

Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa tự động tỏa ra ánh sáng trong suốt dày một mét, bảo vệ thân thể Long Hạo Thần không bị áp lực đó ảnh hưởng. Ở không xa, sau lưng Hoàng Thuộc cỡ ngàn mét, một bóng đen lóe qua, không ngờ bị khí thể kia buộc ra khỏi không gian ẩn núp. Tuy cái bóng nữ lập tức chạy xa, lần nữa ẩn núp nhưng có thể ấy áp lực đó khủng bố cỡ nào.

“Siêu thần khí?” Long Hạo Thần bật thốt, A Bảo đúng là lại mang đến cho hắn nỗi bất ngờ!

Trong mắt A Bảo tia sáng tím đỏ tựa như ngọn lửa đốt cháy, sau lưng y không gian tối đen, một cột sáng tím đỏ lóe lên.

Cột sáng tím đỏ đường kính hơn một dặm. Khoảnh khắc nó xuất hiện, bầu trời sáng sủa chợt biến tối tăm. Giây phút cột sáng khổng lồ dâng lên, mặt trời như bị bắn rơi, biến mất.

Trên cột sáng khổng lồ một màu tím đen rõ ràng khắc vô số phù văn quái lạ. Quan trọng là, bên trên cột sáng khổng lồ nằm một con rồng to lớn màu tím đỏ. Áp lực khủng bố thậm chí không khí đều sụp đổ, khiến không trung vạn vật.

Cột trụ khổng lồ xuất hiện cho người cảm giác rung động quá mãnh liệt.

“Đây là...Trụ Ma Thần của Ma Thần Hoàng?” Long Hạo Thần kinh ngạc.

Không lẽ A Bảo đã kế thừa địa vị Ma Thần Hoàng? Không, không đúng. Nghịch Thiên Ma Long Trụ của Ma Thần Hoàng là màu đen vàng, lớn hơn cột trụ tím đỏ này rất nhiều. Nhưng từ cột trụ tím đỏ rõ ràng tỏa ra khí thể giống hệt như Nghịch Thiên Ma Long Trụ!

“Không ngờ đúng chứ, Long Hạo Thần?” A Bảo lạnh lùng nhìn đối thủ phía xa, sau lưng lấp lóe cột sáng tím đỏ Nghịch Thiên Ma Long Trụ cho y niềm tin mạnh mẽ chưa từng có.

“Ta là người thừa kế Ma Thần Hoàng, là Ma Thần Hoàng đời thứ bảy tương lai của ma tộc. Phụ hoàng đem một phần lực lượng của Nghịch Thiên Ma Long Trụ giao cho ta. Dù ta có khả năng thi triển chỉ là phần chiếu Nghịch Thiên Ma Long Trụ, nhưng có thể nhờ một phần ba lực lượng của nó đối phó người là đủ rồi.”

Tay phải A Bảo nắm thanh kiếm to màu tím, tay trái chỉ hướng không trung. Phút chốc trên Nghịch Thiên Ma Long Trụ sau lưng y, cột sáng tím đỏ từ trên trời sáng xuống, rơi vào người A Bảo.

Con rồng tím đỏ trên Nghịch Thiên Ma Long Trụ giống như sống lại, gầm lên, nhào hướng A Bảo.

Màu tím đỏ đậm đặc khiến không khí xung quanh không ngừng vỡ nát, nổ tung. Thân hình A Bảo phủ bản thể long giáp chớp mắt thêm một tầng giáp tím đỏ.

Bộ giáp tím đỏ tất cả đều liên quan đến rồng. Mũ giáp là đầu rồng há miệng, toàn thân mỗi chỗ đều phủ lên vảy rồng dày. Hai vai có hai vuốt rồng to lớn. Ánh sáng tím đỏ chảy xuôi, bộ giáp như có sự sống. Ngay cả thanh kiếm tím của y cũng như phủ lên một tầng vảy màu tím đỏ.

Long Hạo Thần không xuống tay với A Bảo trong quá trình biến đổi này, chỉ yên tĩnh nhìn. Đây mới chỉ là một phần ba lực lượng Nghịch Thiên Ma Long Trụ. Nếu đổi làm Ma Thần Hoàng tại đây, lực lượng sẽ càng thêm khủng bố. Lúc này A Bảo bày ra năng lực khiến Long Hạo Thần tự mình cảm nhận uy thế của Nghịch Thiên Ma Long Trụ.

Sau khi bị vầng sáng tím đỏ phủ lên, khí chất của A Bảo cũng biến đổi. Khí thế khủng bố tăng vọt, quanh người y, từng tia điện tím đỏ dày đặc hình thành lưới điện.

Hắc ám và lôi điện kết hợp, đây mới là lực lượng chân chính của Nghịch Thiên Ma Long hoàng tộc. Long Hạo Thần trong chớp mắt làm ra phán đoán, cùng lúc đó, Vĩnh Hằng kiếm chỉ hướng A Bảo. Thoáng chốc một luồng sáng trắng xé rách hắc ám Nghịch Thiên Ma Long Trụ bày ra, mạnh rơi vào người A Bảo.

Thảm Phán Quang.

A Bảo lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần, không thêm làm cả động tác ngăn cản.

Oành! Một tiếng nổ lớn, ánh sáng trắng nổ tung.

Y giống như không có chuyện gì hướng Long Hạo Thần giơ lên Tử Long kinh Thiên kiếm của mình.

Ánh sáng trắng ngà lóng lánh chớp mắt phát ra từ người Long Hạo Thần, Vĩnh Hằng Linh Vực.

A Bảo biến sắc mặt, ánh sáng trắng lấp lánh như bóng chớp chiếu sáng thế giới sau lưng Long Hạo Thần. Ánh sáng trắng phạm vi lớn tiêu trừ hắc ám mà màu tím đen mang lên, hình thành đối đầu với khí thế khủng bố của Nghịch Thiên Ma Long Trụ.

Cũng trong chớp mắt đó, Long Hạo Thần và A Bảo cùng động. Hai bóng người ở trên không trung tia chớp và chạm chỗ giao giới linh vực hai bên.

Oành!!!

Khoảnh khắc Vĩnh Hằng kiếm và Tử Long kinh Thiên kiếm va chạm, giống như trời sụp đất nứt, cả thế giới chớp mắt tối tăm và nhạt nhòa.

Phía xa Hoàng Thước lập tức bỏ chạy. Dù bên người tùy thời khả năng xuất hiện thích khách cường đại nhưng gã không rảnh. A Bảo dẫn động lực lượng Nghịch Thiên Ma Long Trụ rồi thì thực lực còn ở trên gã nữa. Thêm vào Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bị Long Hạo Thần khởi động uy lực, chớp mắt bùng phát thực tình quá khủng bố.

Long Hạo Thần và A Bảo không bị lực lượng khủng bố bắn ra. Thanh kiếm tím đỏ cùng thanh kiếm trắng lấp lánh ở trên không trung như dính vào nhau. Long Hạo Thần và A Bảo trong khoảng cách gần gần co.

Lực lượng hắc ám và quang hoàn đầu đá nhau, hai bên không chút nhường bước. Vĩnh Hằng Linh Vực và Nghịch Thiên Ma Thần Vực của A Bảo cũng toàn diện va chạm.

Đây là đối đầu thuần túy về lực lượng, hai bên về mặt trang bị, ngoại linh lực, nội linh lực hoàn toàn kết hợp dốc sức chống cự lại áp lực từ đối thủ.

Ngoại linh lực của A Bảo hoàn toàn trên cơ Long Hạo Thần, nhưng bây giờ biểu tình của y là dữ tợn nhất.

Đôi tay Long Hạo Thần nắm Vĩnh Hằng kiếm, bình bồng tại đó, bất động như núi, mặc kệ A Bảo thúc đẩy lực lượng cỡ nào cũng không thể ép hấn lùi bước. Nhưng Long Hạo Thần cũng không tiến sát, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm A Bảo, mặc kệ lực lượng linh vực hai bên toàn diện tiếp xúc.

Hoàng Thước một bên căng thẳng đề phòng bên cạnh tùy thời xuất hiện thích khách, một bên chú ý tình trạng chiến đấu giữa Long Hạo Thần và A Bảo. Gã nhìn ra được, tuy A Bảo dẫn động một phần lực lượng Nghịch Thiên Ma Long Trụ nhưng về tu vi tổng thể thì hình như kém hơn Long Hạo Thần một bậc. Tuy nhiên, không biết tại sao trông như Long Hạo Thần không dốc hết sức.

Tình hình căng thẳng khiến Hoàng Thước, thống lĩnh Hắc Long cảm vệ quân quên một việc quan trọng nhất, đó là nguy cơ của Hắc Long cảm vệ quân khác. Nói đến thì cũng không thể trách gã, Vĩnh Hằng Lĩnh Vực và Nghịch Thiên Ma Thần Vực va chạm với nhau, phạm vi hơn mười dặm xung quanh tất cả linh lực đều bị khuấy nhiễu cực lớn, dù gã có muốn liên hệ tộc nhân thì cũng rất khó. Huống chi bên người gã còn có thích khách dai như đũa mà thực lực cực kỳ khủng bố.

Đại chiến giữa Long Hạo Thần và A Bảo bắt đầu, cùng lúc đó, đám Hắc Long cảm vệ quân phụ trách truy đuổi Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng tập thể hành động.

Trong đó Hắc Long cảm vệ quân đuổi theo hướng Dương Văn Chiêu, Đoạn Úc là nhẹ nhàng nhất.

Tinh Diệu Độc Giác Thú dưới thân Dương Văn Chiêu giương đôi cánh nhanh chóng chạy hướng phía xa, cố hết sức bay đi. Nhưng so đầu tốc độ thì Tinh Diệu Độc Giác Thú và Nghịch Thiên Ma Long có chênh lệch không nhỏ. Mắt thấy khoảng cách ngày càng gần.

Nghịch Thiên Ma Long chính là chủng tộc số một ma tộc, lực lượng cá thể cường đại, thêm vào Ma Thần Hoàng không chế cả ma tộc, chúng nó tên nào cũng mất cao hơn đỉnh.

Đuổi theo một lát, hai Hắc Long cảm vệ quân phát hiện tu vi của Dương Văn Chiêu còn thấp hơn rất nhiều so với chúng tưởng tượng. Bởi vì gã cưới Tinh Diệu Độc Giác Thú tối đa chỉ miễn cưỡng chen vào ngưỡng cửa cấp tám.

Đối với kỳ sĩ, thực lực của đồng bạn tọa kỵ sẽ theo tu vi kỳ sĩ tăng lên mà càng mạnh, trừ phi từ lúc bắt đầu đã chọn tọa kỵ cấp thấp. Dù khả năng Tinh Diệu Độc Giác Thú thăng lên cấp chín rất nhỏ, nhưng Tinh Diệu Độc Giác Thú cường đại sau khi thành niên cũng có thể đạt tới đỉnh cấp tám. Tọa kỵ của Dương Văn Chiêu thấy sao cũng là mới lên cấp tám, điều này ý nghĩa tu vi bản thân gã không khả năng là cấp chín.

Không nói Hắc Long cảm vệ quân đều là cường giả cấp chín, ngoại linh lực khủng bố càng trên mười vạn. Hai cảm vệ càng đuổi càng gần, sự khinh thường càng tràn ngập đáy lòng. Một nhân loại yếu ớt thế này cũng đáng giá bọn chúng cùng ra tay sao?

Dương Văn Chiêu ngoái đầu liếc chúng, mắt thấy khoảng cách ngày càng gần, sắp tiến vào phạm vi công kích của đối phương, dường như gã hơi sốt ruột. Gã thúc đẩy Tinh Diệu Độc Giác Thú nhanh chóng đáp xuống dưới, bên dưới vừa lúc là cánh rừng.

Muốn nhờ rừng cây trốn thoát? Trên mặt hai Hắc Long cảm vệ quân lộ ra vẻ tàn nhẫn hung ác.

Trong đó một Cảm Vệ Quân nâng lên tay phải, ánh sáng đen như mực trước tiên đánh vào rừng rậm bên dưới. Đoán sáng cách rừng rậm chừng trăm mét thì bùng nổ, một tầng khói đen bao phủ bên dưới. Bỗng chốc rừng cây héo tàn, ăn mòn, mắt thấy sắp biến thành một màu đen biến mất.

Dường như Tinh Diệu Độc Giác Thú bị kinh sợ, đôi cánh không ổn định rơi nhanh xuống. Hai Hắc Long cảm vệ quân không nghi ngờ có trá, cùng tăng tốc. Chúng phải nhanh chóng đánh chết nhân loại để tiện quay về báo cáo.

Tinh Diệu Độc Giác Thú kinh hoảng rơi xuống, cách mặt đất chưa tới năm mươi mét thì đôi cánh mạnh vỗ. Cùng lúc đó, trên người Dương Văn Chiêu lấp lánh ánh sáng vàng, đem linh lực bản thân rót vào người Tinh Diệu Độc Giác Thú, giúp nó ổn định thân hình, lại không chế cân bằng thân thể.

Nhưng như vậy thì tốc độ của gã bị ảnh hưởng cực lớn, hai Hắc Long cảm vệ quân nhanh chóng tới gần. Chúng khinh thường cả sử dụng vũ khí. Hắc Long cảm vệ quân bên trái vung tay phải, làm động tác chớp hướng Dương Văn Chiêu. Thoáng chốc giữa không trung, ảo ảnh vuốt rồng đen khổng lồ thành hình, độ rộng gần mười mét, chớp hướng Dương Văn Chiêu và Tinh Diệu Độc Giác Thú.

Dương Văn Chiêu bỗng xoay người lại, trong tay mỗi bên có một trọng kiếm lấp lóe ánh sáng da cam, màu vàng, hóa thành sương mù nhàn nhạt bùng phát, khiến người gã như mặt trời to lớn sáng lên trên lưng Tinh Diệu Độc Giác Thú.

Thánh Dương Diệu.

Đây là một kỹ năng truyền thừa, sáng chế từ Dương Hạo Hàm, Phòng Ngự và Thống Trù Thần Ấn kỳ sĩ.

Chớp mắt Thánh Dương Diệu lóe ánh sáng chói lòa, khiến hai Hắc Long cảm vệ quân cảm thấy toàn thân đau đớn nóng rất cháy bỏng, cũng tạm mất đi thị giác.

Hai Hắc Long cảm vệ quân cùng ra tay, đánh hướng Dương Văn Chiêu. Nhưng Tinh Diệu Độc Giác Thú dưới thân Dương Văn Chiêu mạnh thu song cánh, lần nữa rơi tự do xuống, khiến công kích của hai Hắc Long cảm vệ quân đánh hụt.

Cùng lúc đó, sáu điểm sáng sáu màu khác nhau thì từ hướng trong rừng cây bay ra. Sáu luồng sáng ở trên không trung chớp mắt đan vào thành một ma pháp trận to lớn, bao phủ hướng hai Hắc Long cảm vệ quân tạm mất đi thị giác.

Hắc Long cảm vệ quân không uống là thuộc hạ lực lượng mạnh nhất của Ma Thần Hoàng, công kích hụt, bọn chúng cảm thấy không ổn. Hai Hắc Long cảm vệ quân tay nắm tay, cùng phát ra tiếng gầm.

Trong tiếng rùng ngâm lạnh lốt, ảo ảnh hai Hắc Long khổng lồ quay quanh người chúng, bảo vệ chúng vào trong. Trước khi hồi phục thị giác, chúng không tiếc sử dụng kỹ năng phòng ngự mạnh nhất, Ma Long Hộ Thể. Hơn nữa khi hai người hợp tác thì lực phòng ngự có thể tưởng tượng ra.

Đáng tiếc, chúng không biết phải đối mặt đối thủ như thế nào.

Sáu bóng dáng chớp mắt đi tới sáu hướng, đại biểu cho thủy là lam, hỏa là đỏ, xanh là phong, vàng là thổ, đen là âm và hoàng kim là quang.

Sáu nguyên tố tụ lại, đó là sáu chiến sĩ cường đại hốc mắt đốt cháy cường giả chi hồn.

Kỹ năng mạnh mẽ đến từ thời cổ đại ngay sau đó bùng phát.

Sáu luồng sáng chớp mắt giao nhau, sao sáu cánh sáu sắc do chúng cấu thành tỏa ánh sáng chói lòa. Sáu cường giả tựa như sáu sợi chỉ trong sao sáu cánh đan xen.

Người sáng lập trận pháp này chính là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư. Tên của nó là Nguyên Tố Chi Trảm.

Giây phút pháp trận triển khai, sáu cường giả đã biến mất, sáu sợi chỉ nhiều màu phác họa, khi cuối cùng một điểm liên tiếp thì một cột sáng to lớn sao sáu cánh phóng lên cao, từ bên dưới hoàn toàn nuốt thân thể hai Hắc Long cảm vệ quân thi triển Ma Long Hộ Thể.

Lúc này Hắc Long cảm vệ quân mới phản ứng thì đã không kịp.

Hắc Long hộ thể chớp mắt biến thành sáu sắc, ngay sau đó, là thân thể cứng rắn nhưng không phải phòng ngự vô hạn.

Bên dưới Dương Văn Chiêu đã khống chế tốt thân thể nhìn sao sáu cánh sáu sắc bay lên trời, không thể kiềm chế tìm đập nhanh. Thật là lực lượng khủng khiếp! Cùng lúc đó, gã mạnh vung nắm tay phải, thành công!

Gã và Đoạn Ưc gần đây đã đột phá cấp tám xung hướng bình cảnh cấp chín. Nhờ lần này mũi nhọn quân đoàn xuất chiến, trải qua vài trận đại chiến, bọn họ có cảm giác sắp đột phá rồi. Nhìn không trung Nguyên Tố Chi Trảm, Dương Văn Chiêu như cảm thấy mình đã bắt được một điểm quan trọng nhất.

Tình cảnh của Đoạn Ưc gần như giống Dương Văn Chiêu, nhưng gã không có Tinh Diệu Độc Giác Thú làm tọa kỵ, bởi vậy lúc bỏ chạy chậm chút. Cho nên gã và Dương Văn Chiêu khác biệt duy nhất là dùng tám thuấn cứng rắn cản một đợt công kích của Hắc Long cảm vệ quân, bị đánh đến miệng học máu, rơi nhanh xuống.

Nghênh đón hai Hắc Long cảm vệ quân này là sáu ma pháp sư. Nguyên Tố Chi Trảm bản ma pháp thậm chí còn khủng bố hơn cả bản chiến sĩ. Bởi vì lực công kích thì nó kém chút nhưng có thể xuất hiện ở khoảng cách xa.

Cùng là cấp chín, so về sức mạnh thân thể và vũ khí, đám Thánh Vệ đến từ Tháp Vĩnh Hằng không phải đối thủ của Hắc Long cảm vệ quân. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu, ăn ý với nhau, phối hợp thuộc tính, chính hoàn toàn chiếm ưu thế. Coi như là dưới tình huống một chọi một, Hắc Long cảm vệ quân muốn đánh chết Thánh Vệ cũng không phải chuyện dễ, huống chi là vô tình đối đầu hai chọi sáu.

“Đến đây! Đuổi theo ta đi! Ta sợ quá nha!” Lâm Hâm vừa bay nhanh vừa trêu chọc hai Hắc Long cầm vệ quân sau lưng mình.

Y là ma pháp sư, tốc độ bay tuy không kém nhưng so với hai Nghịch Thiên Ma Long trời sinh biết bay thì thua chút. Nhưng hai Hắc Long cầm vệ quân ngược lại không đuổi kịp y.

Bởi vì trên đỉnh đầu Lâm Hâm ngưng tụ một mặt trời xanh thẳm, từng đoàn hỏa cầu không ngừng bay ra. Nhìn thì không mạnh mấy nhưng khoảng cách bay cực xa, ít nhất vượt qua phạm vi công kích của Nghịch Thiên Ma Long. Cộng thêm lực bạo tạc mạnh mẽ, nhiệt độ cao. Cho nên hai Hắc Long cầm vệ quân bị y khiêu khích nóng nảy lại không cách nào kéo gần khoảng cách với y.

Trong Hắc Long cầm vệ quân cũng có chia mạnh yếu. Không biết có phải Lâm Hâm xui không, trong hai Hắc Long cầm vệ quân đuổi theo y, một là cấp chín bậc hai, một là cấp chín bậc ba, cường giả lĩnh vực.

Sau khi nhận được hàng loạt khiêu khích, hai Hắc Long cầm vệ quân nổi giận.

Hắc Long cầm vệ quân cấp chín bậc ba ngửa đầu phát ra tiếng gầm, ngay sau đó lặn người, lộ ra bản thể.

Một Hắc Long khổng lồ dài hơn ba mươi mét xuất hiện ở giữa không trung, đôi mắt tím đỏ nhấp nháy ánh sáng hung ác. Đồng bạn của nó lập tức cười trên lưng Nghịch Thiên Ma Long. Ma Long vỗ đôi cánh, tốc độ cao nhất vọt hướng Lâm Hâm.

Một bóng sáng đen khuếch tán ra từ người nó khi xông lên, hình thành hình rồng dài đến trăm mét.

Đây là lĩnh vực chiêu bài của Nghịch Thiên Ma Long tộc, Ma Long Lĩnh Vực, trên bảy mươi phần trăm Nghịch Thiên Ma Long đều có thể lĩnh ngộ ra lĩnh vực này.

Dưới tình huống mở ra Ma Long Lĩnh Vực, Tâm Điểm Bạo Liệt Hỏa Cầu của Lâm Hâm hoàn toàn mất tác dụng, khựng trên lĩnh vực mà không cách nào xâm nhập.

Mắt thấy kẻ địch ngày càng đuổi tới gần, nụ cười trên mặt Lâm Hâm đậm thêm.

“Ta sợ quá nha. Ủa, không đúng! Ca có được, ca sợ quái gì!”

Hai bóng người lặng lẽ xuất hiện sau lưng Lâm Hâm. Cùng lúc đó, Lâm Hâm quăng một viên thuốc vào miệng mình.

Ngay sau đó, hai Hắc Long cầm vệ quân nhìn thấy hình cảnh khiến chúng rung động nhất trong đời.

Trên đỉnh đầu Lâm Hâm, mặt trời xanh chớp mắt biến lớn, chỉ mấy lần hít thở mà đã biến thành đoàn sáng xanh khổng lồ đường kính trăm mét.

Nhiệt độ nóng cháy khiến không khí thành hơi nước, thậm chí khiến hai Nghịch Thiên Ma Long không thấy rõ thân hình Lâm Hâm. Chúng hoàn toàn không biết Lâm Hâm làm cái gì. Nhưng ngay sau đó, trong mặt trời xanh đường kính trăm mét chui ra một cái đầu rồng to lớn.

Tất nhiên đầu rồng cũng là màu xanh, chỉ riêng chiều dài cái đầu đã cỡ bằng Nghịch Thiên Ma Long thì triển ra Ma Long Lĩnh Vực.

Đầu rồng khổng lồ dài trăm mét thì sẽ thô bao nhiêu? Gần như chiếm hết không gian mặt trời trên không trung.

Ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Nghịch Thiên Ma Long nhanh chóng tới gần. Lửa xanh điên cuồng đốt cháy, dường như rất tức giận bởi vì Nghịch Thiên Ma Long khiêu khích.

Hai Hắc Long cầm vệ quân cảm giác ra không đúng, cái tên hóa thành Nghịch Thiên Ma Long xoay người muốn chạy.

Nhưng sức hút mạnh mẽ chôn vùi khả năng chạy trốn của chúng. Đầu rồng xanh khổng lồ há mồm làm động tác nuốt chửng chúng.

Những điểm sáng nhỏ xíu này giống như trăm sông đổ về một biển bay hướng đầu rồng lam hỏa làm động tác nuốt chửng.

Chạy thì không được rồi nhưng Nghịch Thiên Ma Long dù sao có sức mạnh cường đại. Mắt thấy tình hình không ổn, một Hắc Long cầm vệ quân khác gầm lên hóa thành con rồng to lớn, cùng đồng bạn liều mạng đập cánh, định thoát khỏi khống chế của đầu rồng xanh.

Bây giờ chúng không có chút ý niệm phản kích, bởi vì đầu rồng xanh tỏa ra khí thế ít nhất là cấp chín bậc sáu! Đã hoàn toàn vượt qua phạm vi chúng có thể đối đầu.

Hai Nghịch Thiên Ma Long cùng nhau cố gắng, dường như chúng có thể từng chút một thoát khỏi lực hút. Nhưng vì muốn chạy trốn, nên chúng đưa lưng hướng đầu rồng khủng bố, bởi vậy không nhìn thấy đầu rồng xanh khổng lồ biến ngày càng sáng ngời.

‘Không hay rồi!’ Hai Hắc Long cầm vệ quân trong lòng cuồng kêu. Tuy không nhìn thấy sau lưng nhưng chúng có thể cảm giác nhiệt độ thay đổi!

Trong lúc chúng nổi lên sợ hãi thì lực hút khủng khiếp bỗng nhiên biến mất, cả không gian dường như đông lại. Tiếp theo, một hỏa cầu xanh đường kính gần trăm mét trở thành bối cảnh của hai Hắc Long cầm vệ quân.

Ai nói hỏa cầu là ma pháp cấp thấp? Vậy phải xem thể tích, độ ngưng tụ đã.

Hai Nghịch Thiên Ma Long tựa như hai con sâu, bị hỏa cầu xanh khổng lồ nuốt hết. Hỏa cầu thẳng tắp tới trước, rồi lên như điều gặp gió, vọt chầm ngàn mét mới ở trên không trung tỏa ra ánh sáng còn chói mắt hơn ánh mặt trời, chiếu rọi góc trời này thành màu xanh.

Đầu rồng khổng lồ từ từ co lại, Thánh Dương Linh Vực cũng biến mất. Lâm Hâm và hai bóng dáng sau lưng y chậm rãi xuất hiện trên trời.

Cảm nhận hỏa nguyên tố gần như dính đặc trong không khí, hai Anh Hùng Vĩnh Hằng bên cạnh Lâm Hâm đều hít ngậm khí lạnh. Lấy kiến thức mấy ngàn năm trước của chúng cũng chưa từng thấy hỏa cầu khủng bố như vậy. Hỏa cầu này còn là chúng giúp Lâm Hâm một tay chế tạo ra.

“Tiểu Lâm, Chú Pháp Thánh Dương của ngươi thật là khủng bố!” Xuất hiện bên cạnh Lâm Hâm, không phải là ma pháp sư phong hệ và thủy hệ trong Anh Hùng Vĩnh Hằng thì là ai? Mở miệng là ma pháp sư phong hệ muốn truyền thừa cho y.

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Thì ra tu vi cường thì đã nghiền như vậy, cảm ơn hai vị tiền bối đã thành toàn!”

Ma pháp sư thủy hệ cười nói.

“Ta càng tò mò là ngươi luyện chế cái gì Liên Thể Tăng Linh đan không ngờ có hiệu quả với cả vong linh pháp sư chúng ta.”

Lâm Hâm kiêu ngạo nói.

“Họ đều gọi tôi là có được ca. Bàn về sức mạnh thì tôi không sánh bằng nhóm đại ca, nhưng nói đến luyện được thì tôi mạnh nhất trong đoàn! Chỉ cần có linh lực, hiệu quả của Liên Thể Tăng Linh đan có thể phóng ra!”

Hai Anh Hùng Vĩnh Hằng này đều là cường giả cấp chín bậc năm, có chúng hợp tác tăng phúc, tuy Lâm Hâm bởi vì lý do thân thể nên không cách nào chịu đựng tất cả sức mạnh từ chúng, nhưng thật sự tăng tu vi lên đến mức độ khủng bố là cấp chín bậc bảy. Uy lực Thánh Dương Linh Vực và Chú Pháp Thánh Dương có thể tự nhiên uy mãnh phóng ra, mới xảy ra tình hình khủng bố vừa rồi.

Mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, mười hai vị Thánh Vệ, thêm vào chín người Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng với Quang Tinh Linh Nhã Đình, thực lực tổng thể của đám Long Hạo Thần ít nhất trên đám A Bảo gấp đôi. Dưới tình huống như vậy, A Bảo và quân tiên phong của y sao có chút cơ hội nào?

Sở dĩ khiến các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi xuất hiện trên chiến trường là vì khiến kẻ địch cho rằng mình yếu mà tấn ra. Nếu chính diện va chạm, thực lực không đủ, đánh không lại thì người ta sẽ chạy mất! Dựa vào thực lực của đám Hắc Long cầm vệ quân, ít nhất chạy trốn một nửa là không thành vấn đề. Mục tiêu của Long Hạo Thần là muốn chúng toàn quân bị diệt. Mỗi đánh chết một Hắc Long cầm

vệ quân tương đương với suy yếu một phần trăm Nghịch Thiên Ma Long tộc! Cơ hội tốt như vậy làm sao Long Hạo Thần chịu từ bỏ chứ?

Ra tay tất nhiên không chỉ ba hướng này. Mỗi một hướng Hắc Long cấm vệ quân đuổi theo đều xảy ra chiến đấu, còn là lấy chiến thắng áp đảo kết thúc.

Kỳ thực quân tiên phong thất bại không thể hoàn toàn trách A Bảo, Hoàng Thước. Bởi vì làm sao chúng tướng tượng ra trong tay Long Hạo Thần nắm lực lượng khổng lồ như vậy?

Dựa theo nhận xét của ma tộc đối với nhân loại, cường giả nhân loại cấp chín tổng số không hơn hai trăm, còn phải chia nhau phòng ngự Lục Đại Thánh Điện. Lần này Long Hạo Thần đánh bất ngờ, chủ lực cường giả chính là Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, tối đa là thêm mấy cường giả cấp chín của Kỳ Sĩ Thánh Điện mà thôi. Nhưng bản thân Kỳ Sĩ Thánh Điện còn phải lo phòng ngự, hơn nữa đại quân rút lui không người chỉ huy, bởi vậy Hoàng Thước cho rằng dù Long Hạo Thần có mai phục, đối với Hắc Long cấm vệ quân thì uy hiếp sẽ không lớn, tối thiểu an toàn rút lui không thành vấn đề.

Từ khi Hắc Long cấm vệ quân thành lập tới nay, trong sáu ngàn năm, tại Thánh Ma đại lực gần như là đánh đâu thắng đó. Cho nên Hoàng Thước nhiều ít có chút lơ là. Làm sao gã biết, lần này Long Hạo Thần mang đến gần như là một đám chủ lực mạnh nhất nhân loại. Chỉ sợ dù là một mình Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng không phải bọn chúng có thể nuốt được.

Mười hai Thánh Vệ thêm vào các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, mặt số lượng không yếu thế, đụng độ thì nếu Long Hạo Thần dốc sức ứng phó, chắc chắn có thể chiến thắng quân tiên phong ma tộc.

Hướng chi lần này trong sức mạnh Long Hạo Thần mang đến, kinh khủng nhất kỳ thực là đám Anh Hùng Vĩnh Hằng ngủ say dài mấy ngàn năm!

Trong mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, có hai là cấp chín bậc bảy, còn lại đều là trên cấp chín bậc năm, mỗi vị đều có tu vi mạnh mẽ Linh Vực Vi Ta. Lực lượng như vậy xuất hiện trên bất chiến trường nào đều có sức mạnh khủng bố xoay chuyển chiến cuộc.

Lần đầu tiên thánh chiến, Ma Thần Hoàng từng dự cảm nhân loại ẩn giấu lực lượng cường đại vẫn chưa sử dụng. Cỡ như Ma Thần Hoàng đều có cảm giác tim đập chân run, từ đó thấy được thực lực tổng thể của Anh Hùng Vĩnh Hằng khủng khiếp tới đâu.

Dù là Tiêu Hoắc hay Thúc Vịnh Tiêu đều là gừng già càng cay, cường đại mà trí tuệ. Lúc trước trên chiến trường đã số thời gian chúng ẩn núp sau lưng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, bởi vậy coi như có tin tức truyền về từ tiền tuyến thì ma tộc khó mà biết chiến trường sẽ ẩn giấu một đội lực lượng mạnh mẽ đến vậy.

Lúc này màn diễn quyết chiến thật sự đến, cũng khiến lịch sử Nghịch Thiên Ma Long tộc lần đầu tiên ăn thiệt thòi lớn đến vậy.

Một đối một, Anh Hùng Vĩnh Hằng dựa vào tu vi mạnh mẽ có thể nhẹ nhàng đánh bại Hắc Long cấm vệ quân, hướng chi họ núp một bên mai phục? Thêm vào lực lượng các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, hoàn toàn là ưu thế áp đảo, thua sao được?

A Bảo và Long Hạo Thần giằng co, trọng kiếm hai bên vẫn đấu đá lẫn nhau.

Long Hạo Thần lạnh lùng nhìn A Bảo, hần không chút vội vã. A Bảo bùng phát ra lực lượng càng mạnh thì hần càng ngăn cản cứng rắn hơn.

Trong quá trình Nghịch Thiên Ma Thần Vực và Vĩnh Hằng Linh Vực đối kháng nhau không ngừng sinh ra ánh sáng vạn vạo, cho nên Hoàng Thước ở góc phía xa cũng không thấy rõ tình hình đối đầu giữa họ.

A Bảo nghiến chặt răng, trên người y dần tỏa ra tầng huyết khí.

Không ngờ Long Hạo Thần mạnh như vậy. Y đã dốc hết sức, Tử Long kinh Thiên kiếm trong tay phải phát ra lôi điện hắc ám khủng bố, có Nghịch Thiên Ma Long Trụ tăng phúc, điên cuồng trùng kích phòng ngự của Long Hạo Thần. Vậy mà Long Hạo Thần vẫn lù lù bất động, mặc kệ y tăng cường tu vi cỡ nào cũng không thể công kích đối phương.

Tu vi của Long Hạo Thần rốt cuộc đạt tới mức độ gì rồi, hay là do Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa tăng phúc?

Dù thế nào thì ta không thể thua! Chấp niệm trong lòng khiến A Bảo tăng uy thế, căn mạch chót lưỡi, phun ra búng máu tím sẫm vào Tử Long kinh Thiên kiếm.

Bỗng chói ánh sáng tím đỏ tăng vọt, áp lực bên Long Hạo Thần tăng vọt, mắt thấy Tử Long kinh Thiên kiếm chậm rãi đè ép lại đây. Nghịch Thiên Ma Thần Vực sau lưng A Bảo dần có dấu hiệu ngưng tụ, Nghịch Thiên Ma Long Trụ khổng lồ như sắp nghiêng buộc Vĩnh Hằng Linh Vực dần co rút lại.

Nhất định phải thắng, dù trả cái giá bao lớn. Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu A Bảo.

Ưu thế, ta rốt cuộc chiếm được ưu thế. Cảm nhận Vĩnh Hằng kiếm từng chút một bị đè ra sau, A Bảo mừng thầm, bản năng liếc Long Hạo Thần. Y hy vọng nhất là thấy bộ dạng kinh hoàng, tuyệt vọng của Long Hạo Thần!

Nhưng y thất vọng rồi. Y trông thấy là đôi mắt vàng bình tĩnh, tĩnh đến đáng sợ, dường như trên thế gian không có chuyện gì dao động được sự tĩnh lặng này.

“Cũng tới lúc rồi.”

Long Hạo Thần bỗng nói câu lạ lùng khiến lòng A Bảo thít chặt. Cùng lúc đó, y nghe thấy tiếng kỳ lạ.

Thình, thịch-

Tiếng tim đập mạnh mẽ như gõ trống bỗng vang bên tai A Bảo. Chưa đợi y hiểu ra thì lực lượng không thể kháng cự bỗng phát ra từ trong Vĩnh Hằng kiếm của Long Hạo Thần. Ngay sau đó, thân thể y bị chấn bay ngược ra, đụng vào Nghịch Thiên Ma Long Trụ mới ngừng lại.

Long Hạo Thần vẫn bình bồng tại đó, đối kháng giữa Vĩnh Hằng Linh Vực và Nghịch Thiên Ma Thần Vực trở lại trạng thái cân bằng. Nhưng tim A Bảo rơi xuống đáy vực. Vì mặc kệ y cỡ nào không muốn thừa nhận, y hiểu mình không phải đối thủ của Long Hạo Thần.

Dùng cách tổn thương căn nguyên hết sức đối phó đều bị Long Hạo Thần đánh ngược, thân thể chưa trọng thương nhưng đã kích thích thần y là không gì sánh kịp. Nhìn Long Hạo Thần bình tĩnh, tâm tình A Bảo cực kỳ phức tạp. Nổi giận gầm rống, y giờ cao Tử Long kinh Thiên kiếm qua khỏi đầu, lại học ba búng máu đỏ tím.

“Thái tử, không được!” Phía xa, Hoàng Thước rút cuộc vào lúc hai bên tách ra thì thấy tình huống, biến sắc mặt.

Đang lúc gã muốn lao ra ngăn cản A Bảo dừng đấu với Long Hạo Thần nữa thì bóng đen bình tĩnh đã lâu lại lần nữa lặng lẽ xuất hiện, cùng xuất hiện còn có cái bóng vàng, một trước một sau.

Tài sản của Cường Thuần Khiết

Những điểm sáng nhỏ xíu này giống như trăm sông đổ về một biển bay hương đầu rồng lam hỏa làm động tác nuốt chửng.

Chạy thì không được rồi nhưng Nghịch Thiên Ma Long dù sao có sức mạnh cường đại. Mắt thấy tình hình không ổn, một Hắc Long cầm vệ quân khác gầm lên hóa thành con rồng to lớn, cùng động bạn liều mạng đập cánh, định thoát khỏi khống chế của đầu rồng xanh.

Bây giờ chúng không có chút ý niệm phản kích, bởi vì đầu rồng xanh tỏa ra khí thế ít nhất là cấp chín bậc sáu! Đã hoàn toàn vượt qua phạm vi chúng có thể đối đầu.

Hai Nghịch Thiên Ma Long cùng nhau cố gắng, dường như chúng có thể từng chút một thoát khỏi lực hút. Nhưng vì muốn chạy trốn, nên chúng đưa lưng hướng đầu rồng khủng bố, bởi vậy không nhìn thấy đầu rồng xanh khổng lồ biến ngày càng sáng ngời.

‘Không hay rồi!’ Hai Hắc Long cầm vệ quân trong lòng cuồng kêu. Tuy không nhìn thấy sau lưng nhưng chúng có thể cảm giác nhiệt độ thay đổi!

Trong lúc chúng nổi lên sợ hãi thì lực hút khủng khiếp bỗng nhiên biến mất, cả không gian dường như đông lại. Tiếp theo, một hỏa cầu xanh đường kính gần trăm mét trở thành bối cảnh của hai Hắc Long cầm vệ quân.

Ai nói hỏa cầu là ma pháp cấp thấp? Vậy phải xem thể tích, độ ngưng tụ đã.

Hai Nghịch Thiên Ma Long tựa như hai con sâu, bị hỏa cầu xanh khổng lồ nuốt hết. Hỏa cầu thẳng tắp tới trước, rồi lên như điều gặp gió, vọt chừng ngàn mét mới ở trên không trung tỏa ra ánh sáng còn chói mắt hơn ánh mặt trời, chiếu rọi góc trời này thành màu xanh.

Đầu rồng khổng lồ từ từ co lại, Thánh Dương Linh Vực cũng biến mất. Lâm Hâm và hai bóng dáng sau lưng y chậm rãi xuất hiện trên trời.

Cảm nhận hỏa nguyên tố gần như dính đặc trong không khí, hai Anh Hùng Vĩnh Hằng bên cạnh Lâm Hâm đều hít ngậm khí lạnh. Lấy kiến thức mấy ngàn năm trước của chúng cũng chưa từng thấy hỏa cầu khủng bố như vậy. Hỏa cầu này còn là chúng giúp Lâm Hâm một tay chế tạo ra.

“Tiểu Lâm, Chú Pháp Thánh Dương của ngươi thật là khủng bố!” Xuất hiện bên cạnh Lâm Hâm, không phải là ma pháp sư phong hệ và thủy hệ trong Anh Hùng Vĩnh Hằng thì là ai? Mở miệng là ma pháp sư phong hệ muốn truyền thừa cho y.

Lâm Hâm cười hì hì nói.

“Thì ra tu vi cường thì đã nghiền như vậy, cảm ơn hai vị tiền bối đã thành toàn!”

Ma pháp sư thủy hệ cười nói.

“Ta càng tò mò là người luyện chế cái gì Liên Thể Tăng Linh đan không ngờ có hiệu quả với cả vong linh pháp sư chúng ta.”

Lâm Hâm kiêu ngạo nói.

“Họ đều gọi tôi là có được ca. Bàn về sức mạnh thì tôi không sánh bằng nhóm đại ca, nhưng nói đến luyện được thì tôi mạnh nhất trong đoàn! Chỉ cần có linh lực, hiệu quả của Liên Thể Tăng Linh đan có thể phóng ra!”

Hai Anh Hùng Vĩnh Hằng này đều là cường giả cấp chín bậc năm, có chúng hợp tác tăng phúc, tuy Lâm Hâm bởi vì lý do thân thể nên không cách nào chịu đựng tất cả sức mạnh từ chúng, nhưng thật sự tăng tu vi lên đến mức độ khủng bố là cấp chín bậc bảy. Uy lực Thánh Dương Linh Vực và Chú Pháp Thánh Dương có thể tự nhiên uy mãnh phóng ra, mới xảy ra tình hình khủng bố vừa rồi.

Mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, mười hai vị Thánh Vệ, thêm vào chín người Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng với Quang Tinh Linh Nhã Đình, thực lực tổng thể của đám Long Hạo Thần ít nhất trên đám A Bảo gấp đôi. Dưới tình huống như vậy, A Bảo và quân tiên phong của y sao có chút cơ hội nào?

Sở dĩ khiến các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi xuất hiện trên chiến trường là vì khiến kẻ địch cho rằng mình yếu mà tấn ra. Nếu chính diện va chạm, thấy thực lực không đủ, đánh không lại thì người ta sẽ chạy mất! Dựa vào thực lực của đám Hắc Long cầm vệ quân, ít nhất chạy trốn một nửa là không thành vấn đề. Mục tiêu của Long Hạo Thần là muốn chúng toàn quân bị diệt. Mỗi đánh chết một Hắc Long cầm vệ quân tương đương với suy yếu một phần trăm Nghịch Thiên Ma Long tộc! Cơ hội tốt như vậy làm sao Long Hạo Thần chịu từ bỏ chứ?

Ra tay tất nhiên không chỉ ba hướng này. Mỗi một hướng Hắc Long cầm vệ quân đuổi theo đều xảy ra chiến đấu, còn là lấy chiến thắng áp đảo kết thúc.

Kỳ thực quân tiên phong thất bại không thể hoàn toàn trách A Bảo, Hoàng Thước. Bởi vì làm sao chúng tưởng tượng ra trong tay Long Hạo Thần nắm lực lượng khổng lồ như vậy?

Dựa theo nhận xét của ma tộc đối với nhân loại, cường giả nhân loại cấp chín tổng số không hơn hai trăm, còn phải chia nhau phòng ngự Lục Đại Thánh Điện. Lần này Long Hạo Thần đánh bất ngờ, chủ lực cường giả chính là Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, tối đa là thêm mấy cường giả cấp chín của Kỳ Sĩ Thánh Điện mà thôi. Nhưng bản thân Kỳ Sĩ Thánh Điện còn phải lo phòng ngự, hơn nữa đại quân rút lui không

người chỉ huy, bởi vậy Hoàng Thước cho rằng dù Long Hạo Thần có mai phục, đối với Hắc Long cấm vệ quân thì uy hiếp sẽ không lớn, tối thiểu an toàn rút lui không thành vấn đề.

Từ khi Hắc Long cấm vệ quân thành lập tới nay, trong sáu ngàn năm, tại Thánh Ma đại lục gần như là đánh đâu thắng đó. Cho nên Hoàng Thước nhiều ít có chút lơ là. Làm sao gã biết, lần này Long Hạo Thần mang đến gần như là một đám chủ lực mạnh nhất nhân loại. Chỉ sợ dù là một mình Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng không phải bọn chúng có thể nuốt được.

Mười hai Thánh Vệ thêm vào các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, mặt số lượng không yếu thế, đụng độ thì nếu Long Hạo Thần dốc sức ứng phó, chắc chắn có thể chiến thắng quân tiên phong ma tộc.

Huống chi lần này trong sức mạnh Long Hạo Thần mang đến, kinh khủng nhất kỳ thực là đám Anh Hùng Vĩnh Hằng ngủ say dài mấy ngàn năm!

Trong mười tám vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, có hai là cấp chín bậc bảy, còn lại đều là trên cấp chín bậc năm, mỗi vị đều có tu vi mạnh mẽ Linh Vực Vi Ta. Lực lượng như vậy xuất hiện trên bất chiến trường nào đều có sức mạnh khủng bố xoay chuyển chiến cuộc.

Lần đầu tiên thánh chiến, Ma Thần Hoàng từng dự cảm nhân loại ẩn giấu lực lượng cường đại vẫn chưa sử dụng. Cỡ như Ma Thần Hoàng đều có cảm giác tim đập chân run, từ đó thấy được thực lực tổng thể của Anh Hùng Vĩnh Hằng khủng khiếp tới đâu.

Dù là Tiêu Hoắc hay Thúc Vịnh Tiêu đều là gừng già càng cay, cường đại mà trí tuệ. Lúc trước trên chiến trường đa số thời gian chúng ẩn núp sau lưng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, bởi vậy coi như có tin tức truyền về từ tiền tuyến thì ma tộc khó mà biết chiến trường sẽ ẩn giấu một đội lực lượng mạnh mẽ đến vậy.

Lúc này màn diễn quyết chiến thật sự đến, cũng khiến lịch sử Nghịch Thiên Ma Long tộc lần đầu tiên ăn thiệt thòi lớn đến vậy.

Một đối một, Anh Hùng Vĩnh Hằng dựa vào tu vi mạnh mẽ có thể nhẹ nhàng đánh bại Hắc Long cấm vệ quân, huống chi họ núp một bên mai phục? Thêm vào lực lượng các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, hoàn toàn là ưu thế áp đảo, thua sao được?

A Bảo và Long Hạo Thần giằng co, trọng kiếm hai bên vẫn đấu đá lẫn nhau.

Long Hạo Thần lạnh lùng nhìn A Bảo, hần không chút vội vã. A Bảo bùng phát ra lực lượng càng mạnh thì hần càng ngăn cản cứng rắn hơn.

Trong quá trình Nghịch Thiên Ma Thần Vực và Vĩnh Hằng Linh Vực đối kháng nhau không ngừng sinh ra ánh sáng vạn vạo, cho nên Hoàng Thước ở góc phía xa cũng không thấy rõ tình hình đối đầu giữa họ.

A Bảo nghiêng chặt răng, trên người y dần tỏa ra tầng huyết khí.

Không ngờ Long Hạo Thần mạnh như vậy. Y đã dốc hết sức, Tử Long kinh Thiên kiếm trong tay phải phát ra lôi điện hắc ám khủng bố, có Nghịch Thiên Ma Long Trụ tăng phúc, điên cuồng trùng kích phòng ngự của Long Hạo Thần. Vậy mà Long Hạo Thần vẫn lù lù bất động, mặc kệ y tăng cường tu vi cỡ nào cũng không thể công kích đối phương.

Tu vi của Long Hạo Thần rốt cuộc đạt tới mức độ gì rồi, hay là do Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa tăng phúc?

Dù thế nào thì ta không thể thua! Chấp niệm trong lòng khiến A Bảo tăng uy thế, cắn mạnh chót lưỡi, phun ra búng máu tím sậm vào Tử Long kinh Thiên kiếm.

Bỗng chốc ánh sáng tím đỏ tăng vọt, áp lực bên Long Hạo Thần tăng vọt, mắt thấy Tử Long kinh Thiên kiếm chậm rãi đè ép lại đây. Nghịch Thiên Ma Thần Vực sau lưng A Bảo dần có dấu hiệu ngưng tụ, Nghịch Thiên Ma Long Trụ khổng lồ như sắp nghiêng buộc Vĩnh Hằng Linh Vực dần co rút lại.

Nhất định phải thắng, dù trả cái giá bao lớn. Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu A Bảo.

Ưu thế, ta rút cuộc chiếm được ưu thế. Cảm nhận Vĩnh Hằng kiếm từng chút một bị đè ra sau, A Bảo mừng thầm, bản năng liếc Long Hạo Thần. Y hy vọng nhất là thấy bộ dạng kinh hoàng, tuyệt vọng của Long Hạo Thần!

Nhưng y thất vọng rồi. Y trông thấy là đôi mắt vàng bình tĩnh, tĩnh đến đáng sợ, dường như trên thế gian không có chuyện gì dao động được sự tĩnh lặng này.

“Cũng tới lúc rồi.”

Long Hạo Thần bỗng nói câu lạ lùng khiến lòng A Bảo thít chặt. Cùng lúc đó, y nghe thấy tiếng kỳ lạ.

Thình, thịch-

Tiếng tim đập mạnh mẽ như gõ trống bỗng vang bên tai A Bảo. Chưa đợi y hiểu ra thì lực lượng không thể kháng cự bỗng phát ra từ trong Vĩnh Hằng kiếm của Long Hạo Thần. Ngay sau đó, thân thể y bị chấn bay ngược ra, đụng vào Nghịch Thiên Ma Long Trụ mới ngừng lại.

Long Hạo Thần vẫn bèn bồng tại đó, đối kháng giữa Vĩnh Hằng Linh Vực và Nghịch Thiên Ma Thần Vực trở lại trạng thái cân bằng. Nhưng tim A Bảo rơi xuống đáy vực. Vì mặc kệ y cỡ nào không muốn thừa nhận, y hiểu mình không phải đối thủ của Long Hạo Thần.

Dùng cách tổn thương căn nguyên hết sức đối phó đều bị Long Hạo Thần đánh ngược, thân thể chưa trọng thương nhưng đã kích thích thần y là không gì sánh kịp. Nhìn Long Hạo Thần bình tĩnh, tâm tình A Bảo cực kỳ phức tạp. Nổi giận gầm rống, y giờ cao Tử Long kinh Thiên kiếm qua khỏi đầu, lại học ba búng máu đỏ tím.

“Thái tử, không được!” Phía xa, Hoàng Thước rút cuộc vào lúc hai bên tách ra thì thấy tình huống, biến sắc mặt.

Đang lúc gã muốn lao ra ngăn cản A Bảo đừng đấu với Long Hạo Thần nữa thì bóng đen bình tĩnh đã lâu lại lần nữa lặng lẽ xuất hiện, cùng xuất hiện còn có cái bóng vàng, một trước một sau.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

616. Chương 287: Vạn Vật Hồi Phục Bản Trí Tuệ Linh Lô

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Tịch diệt đen đặc, chỉ nhẹ nhàng xẹt qua, bình tĩnh không tiếng động. Mà sắc vàng chính diện chớp mắt hóa thành con mắt khổng lồ tỏa ra hàng ngàn vạn ánh vàng.

Trong chớp mắt, Hoàng Thước rút cuộc hiểu mình gặp phải đối thủ như thế nào. Phút chốc trong lòng gã xuất hiện tám chữ: Xuyên trong không gian, cấp chín bậc bảy.

Nếu nói đặc điểm của thích khách là có thể ẩn thân trong chỗ tối, ở mức độ nhất định có thể xuyên không gian. Nhưng kỳ sĩ cũng có thể làm được điều này, còn không bị gã phát hiện, giải thích chỉ có một lý do.

Cảm xúc tuyệt vọng lan tràn trong lòng, Hoàng Thước cuồng rống, phát động đòn công kích cuối cùng trong đời, thể công đồng quy vu tận.

A Bảo không trông thấy Hoàng Thước đang làm cái gì, cũng không nghe thấy thanh âm của gã. Phun ra búng máu tím đỏ xong, khác với lúc trước chớp mắt dung hợp vào linh vực, ngược lại ở trên không trung biến thành ký hiệu tím đỏ.

Ký hiệu đó hơi vặn vẹo, tựa như một con giun to gấp mấy lần, mặt trên còn có mấy cái gai nhọn kỳ lạ.

Ký hiệu tím đỏ chớp mắt trở về, nhẹ nhàng rơi trên trán A Bảo.

Phút chốc trán A Bảo tỏa sáng, sắc tím đỏ thành bảo thạch trong suốt lóng lánh, vô số lăng giác ánh sáng tựa như từ trán y bắn ra. Nghịch Thiên Ma Long Trụ sau lưng biến rõ ràng hơn nhiều.

Nhìn thấy tình hình này, Long Hạo Thần cũng biến sắc mặt. Hắn nhiều lần đối kháng ma thần, tất nhiên cảm giác ra A Bảo đang dùng cái gì, đó là thủ đoạn cuối cùng của ma thần.

“Không ngờ người dùng Thiên Ma Giải Thể đại pháp?”

A Bảo lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần, khí thể tăng vọt, áp lực khủng bố khiến xung quanh y lại xuất hiện tia chớp, xé rách từng khe hở không gian. Lực lượng khủng bố khiến thân thể y hơi vặn vẹo, biến hình. Cơ bắp nở nang, mạch máu thô to bị Thiên Ma Giải Thể thúc đẩy mà căng phồng bộ giáp.

Long Hạo Thần không ngờ chấp niệm muốn chiến thắng hắn của A Bảo mạnh mẽ như vậy. Bình thường ma thần trừ phi đến đường cùng, nếu không tuyệt đối sẽ không sử dụng Thiên Ma Giải Thể đại pháp. Sử dụng mật pháp này rồi cho dù không chết, tu vi sẽ giảm thấp nhiều, căn nguyên bị tổn hại.

Tuy A Bảo là người thừa kế huyết mạch nghịch Thiên Ma Long hoàng, có lẽ tương lai có khả năng lãnh lặn, nhưng sau khi thi triển Thiên Ma Giải Thể đại pháp, ít nhất mười năm tu vi dừng mơ hồi phục đến mức độ này. Lấy tình huống trước mắt của y thi triển mật pháp như vậy, mục đích chỉ có một, đó là tăng sức mạnh đến đỉnh cao nhất, đánh chết Long Hạo Thần.

Sâu trong đáy mắt Long Hạo Thần toát ra ý lạnh. Hắn cũng giơ cao Vĩnh Hằng kiếm qua đầu, ánh sáng trắng trong suốt lóe sáng. Khí thể của Long Hạo Thần lấy tốc độ kinh người tăng cao. Cùng lúc đó, tiếng tim đập mạnh mẽ từng xuất hiện lại lần nữa vang dội.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch-

Một đoàn sáng màu xanh biếc ở trong ngực Long Hạo Thần không ngừng phát ra tiếng vũng vàng này. Ánh sáng xanh biếc thông qua Vĩnh Hằng Thần Thạch ở ngực Long Hạo Thần chiết xạ, hiện ra càng thêm mỹ lệ. Mỗi lần trái tim nhảy lên, tu vi của hắn sẽ tăng một phần, tốc độ khí thể tăng lên không chênh lệch bao nhiêu với A Bảo thi triển Thiên Ma Giải Thể đại pháp.

Ánh mắt A Bảo rất lạnh, dường như y không trông thấy tu vi Long Hạo Thần tăng lên. Y thấy là lúc trước, bộ dạng Nguyệt Dạ quyết liệt từ hôn, trông thấy, là bộ dạng mỗi lần Long Hạo Thần đánh bại mình.

Không thành công thì thành nhân. Giờ phút này, A Bảo đã hoàn toàn quên tất cả trách nhiệm là thái tử ma tộc. Ở trong lòng y, chấp niệm duy nhất là đánh bại đối thủ trước mắt, bầm đối phương ra trăm mảnh.

Từ Long kinh Thiên kiếm dần biến thành màu tím xanh, kiếm quang lôi điện khủng bố dần biến thành thực chất, hóa thành từng ký hiệu lôi điện ngưng tụ trên thanh kiếm.

Cùng với khí thể đôi bên điên cuồng tăng lên, lĩnh vực của họ bắt đầu sinh ra va chạm kịch liệt, đẩy nhau ra càng xa.

Ánh mắt Long Hạo Thần trầm tĩnh đối lập rõ ràng với điên cuồng trong mắt A Bảo. Họ đều biết, va chạm tiếp theo sẽ là long trời lở đất, sẽ là định ra thắng bại.

Xác Hoàng Thước cứng ngắc bồng giữa không trung, bị Tiêu Hoắc xách lên. Nghịch Thiên Ma Long chết đi sẽ hồi phục bộ dạng vốn có. Hoàng Thước hóa thành Nghịch Thiên Ma Long thân hình dài gần năm mươi mét. Đáng tiếc, bây giờ gã đã không có một chút khí thể cường đại.

Muốn cùng hai vị cường giả cấp chín bậc bảy, còn là cường giả tồn tại sáu ngàn năm, có vô số kinh nghiệm phong phú cùng chết, đúng là trò cười. Lấy thực lực của Tiêu Hoắc và Thúc Vịnh Tiêu, hai điện chủ đời thứ nhất của Liên Minh Thánh Điện, làm sao cho gã một chút cơ hội chứ?

Tiêu Hoắc vẫn không ra tay, Thúc Vịnh Tiêu chỉ quần lấy là vì không để Hoàng Thước, A Bảo phát hiện tình hình chiến đấu hướng khác, cộng thêm kiềm chế gã tại đây. Tiêu Hoắc ra tay ý nghĩa trận chiến chín hướng khác đã hoàn toàn kết thúc.

Các Anh Hùng Vĩnh Hằng vẫn không xuất hiện, nhưng các hướng khác nhau xa xôi, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đang nhanh chóng quay trở lại, vừa lúc thấy tình hình Long Hạo Thần và A Bảo giằng co.

Vĩnh Hằng kiếm ở trên không trung nhoáng lên, đoàn sáng xanh biếc chậm rãi rơi trên mũi kiếm. Phút chốc ánh sáng xanh biếc từ bên trên chảy xuôi, nhuộm Vĩnh Hằng kiếm thành màu xanh biếc.

Vĩnh Hằng Thần Thạch ở ngực Long Hạo Thần cũng tỏa ra ánh sáng xanh, không ngờ thoáng chốc biến Vĩnh Hằng giáp thành màu tương tự, ngay cả Vĩnh Hằng Linh Vực cũng bị Vĩnh Hằng giáp biến đổi ảnh hưởng, từ trắng trong suốt thành xanh biếc.

Hơi thở sự sống đậm đặc khuếch tán ra ngoài. Dù là A Bảo, cảm giác được nó cũng thấy khá là thoải mái.

Lúc này Long Hạo Thần không còn như nhân loại, ngược lại càng giống Thần Tự Nhiên từ trên trời giáng xuống. Hơi thở tự nhiên đậm đặc không kém gì Mộng Huyền Thiên đường trước kia.

“Nhận lấy một kiếm của ta!” Long Hạo Thần trầm giọng quát.

Vô số ánh sáng xanh ở trên không trung lan tỏa. Vĩnh Hằng Linh Vực hóa thành lốc xoáy khổng lồ xanh ngọc, mũi chĩa tới trước đâm hướng A Bảo.

Vĩnh Hằng Tam kiếm, Vạn Vật Hồi Phục.

Chẳng qua một kiếm này hơi khác với Vạn Vật Hồi Phục nguyên bản. Bởi vì trong một kiếm tràn ngập hơi thở sinh mệnh và tự nhiên, xen lẫn với lực lượng thuộc về Tự Nhiên Nữ Thần, lực lượng trí tuệ linh lô!

Giây phút Long Hạo Thần phát động thì A Bảo cũng động. Động tác của y càng đơn giản, trực tiếp, chém.

“Tử Hoàng kinh Thiên Trảm.”

Ánh sáng tím khổng lồ tựa như mắc xích chém tới, sắc tím đỏ khủng bố ở trên không trung kéo dài, thoát trông hoàn toàn không giống linh lực mà do bảo thạch điêu khắc thành lực lượng tỏa ra ánh sáng ngọc bắn ra bốn phía.

Tử Hoàng kinh Thiên Trảm vừa tiếp xúc với Vạn Vật Hồi Phục, thế như chẻ tre, lốc xoáy xanh một chia thành hai xệt qua hai bên người A Bảo bay ra ngoài trăm mét. Ánh sáng tím đỏ chói lòa thì chém hướng Long Hạo Thần.

Khoảnh khắc này, dù là Tiêu Hoắc hay Thúc Vịnh Tiêu đều căng thẳng. Lúc này, cho dù lấy tu vi như chúng cũng không thể chen vào cuộc chiến được, tất cả chỉ có thể trông vào chính Long Hạo Thần.

Phía xa, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi kiếm không được kêu ra tiếng. Ít nhất nhìn từ tình thế thì Long Hạo Thần hoàn toàn yếu thế!

Long Hạo Thần bình bồng tại đó, không động đậy, Vĩnh Hằng kiếm trong tay hắn đã biến mất. Mắt thấy lưỡi dao tím đỏ khổng lồ sắp cắt vào người hắn.

“Không!!!” Thái Nhi tuyệt vọng hét to, nhưng phát ra một nửa chợt ngừng bật.

Bởi vì Long Hạo Thần ở không trung biến thành luồng khói xanh tan biến.

Mãi đến lúc này mọi người mới phát hiện, tuy Tử Hoàng kinh Thiên Trảm của A Bảo chém Vạn Vật Hồi Phục thành hai nửa, nhưng màu xanh khổng lồ hoàn toàn dung nhập vào Nghịch Thiên Ma Thần Vực của y.

Sắc xanh nhu hòa chợt ngưng tụ, ngay sau đó, không trung bỗng tỏa sáng. Nghịch Thiên Ma Thần Vực cứ thế bị áp chế, biến mất. Áo ảnh Nghịch Thiên Ma Long Trụ cũng bị hơi thở sinh mệnh đậm đặc xoay quanh quấn lấy.

Vô số ánh sáng xanh chớp mắt toàn diện bùng phát, trên bầu trời bắt đầu xuất hiện ảo ảnh kỳ lạ dạt dào sức sống. Đường như ở giữa không trung có vô số thực vật đang sinh trưởng trên bầu trời, sống lại.

Tất cả cảm xúc mặt trái bị sức sống đậm đặc quét đi. Cảm nhận sâu sắc nhất là các bạn của Long Hạo Thần. Mỗi một thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cảm nhận như trở lại Mộng Huyền Thiên đường. Xung quanh mọi thứ biến thành màu xanh biếc dạt dào sức sống.

Tiêu Hoắc và Thúc Vịnh Tiêu liếc nhau, từ trong Hỏa Hồn của đối phương, chúng cảm nhận được cực kỳ chấn kinh.

Thì ra đây mới là sức mạnh chân chính của Long Hạo Thần! Vừa rồi Vạn Vật Hồi Phục bùng phát uy lực sợ là mức độ trên cấp chín bậc tám. Dù hắn có phần nhờ vào sức mạnh của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn

vương tọa, nhưng bản thân siêu thần khí này chính là một phần thân thể hắc. Hơn nữa coi như siêu thần khí cũng không có khả năng tăng cao như vậy. Là trí tuệ linh lô của Long Hạo Thần đem đến tác dụng mấu chốt.

Vạn Vật Hồi Phục và sức mạnh của Dạ Tiểu Lệ dung hợp. Trên không trung bóng sáng Nghịch Thiên Ma Long Trụ dần biến thành hư ảo, vỡ nát.

Khi Long Hạo Thần lần nữa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, sau lưng hắn là bóng dáng Dạ Tiểu Lệ lớn rất nhiều lần. Lúc này Dạ Tiểu Lệ mắt ướt nhoe, cô như nhìn thấy nhà của mình, nhưng cũng nghĩ tới lúc nhà bị hủy.

A Bảo là con trai của Ma Thần Hoàng, trên người có hơi thở cực kỳ giống với Ma Thần Hoàng! Thế nên sao cô có thể không dốc sức giúp Long Hạo Thần phát ra một chiêu cuối cùng?

Ánh sáng xanh dần thu lại, hơi thở sinh mệnh đậm đặc ủa hướng Long Hạo Thần, cuối cùng biến mất vào Vĩnh Hằng Thần Thạch. Bóng dáng Dạ Tiểu Lệ cũng nhạt nhòa, biến mất.

A Bảo đứng trước mặt Long Hạo Thần, chẳng qua trên người y không còn chút gì một phần ba trình độ Ma Thần Hóa mà Nghịch Thiên Ma Long Trụ mang đến, ngay cả bản thể long giáp cũng nhiều chỗ rạn vỡ. Từng vết thương khủng bố lấp lóe ánh sáng xanh ngang dọc khắp người y.

Mắt A Bảo âm đạm, không có chút tia sáng. Tử Long kinh Thiên kiếm vẫn nắm trong tay y, nhưng chiều dài chưa tới một phần ba.

Y thua. Dù ở trạng thái Thiên Ma Giải Thể tăng thực lực thì y vẫn thua Long Hạo Thần, thua trước Vạn Vật Hồi Phục. Thân thể bị tổn thương kém xa thống khổ trong lòng.

“Giết ta, giết ta đi!!!” A Bảo đột nhiên rống hướng Long Hạo Thần.

Y không rõ tại sao Long Hạo Thần không xuống tay giết chết y, rõ ràng mới rồi có thể giết mình. Hắn muốn để ta sống, nhục nhã ta ư?

Cùng với tiếng rống, tất cả vết thương trên người vỡ ra, thân thể A Bảo bị máu tím nhiễm thành màu tím. Nhưng năng lực tị chữa trị của Nghịch Thiên Ma Long hoàng tộc đúng là cường, vết thương rách ra chỉ mới vài giây, máu đã tự động ngừng lại. Nhưng vết thương bên trong người thì không dễ dàng hồi phục. Thiên Ma Giải Thể phản phệ đang điên cuồng cắn nuốt căn nguyên của y.

Long Hạo Thần lạnh lùng nhìn A Bảo. Hắn biết, bắt đầu từ giờ phút này, vị thái tử ma tộc này không thể tạo thành uy hiếp cho mình nữa. Hắn giữ lại mạng của A Bảo tất nhiên là có mục đích riêng.

“Lần trước tại tháp Tinh Ma, Ma Thần Hoàng không giết đồng bạn của ta, nhân tình này hiện tại ta trả lại y. Sau khi quay về hãy nói cho Ma Thần Hoàng, ta chờ y đến. Thời đại hắc ám sáu ngàn năm nên kết thúc.”

Nói xong Long Hạo Thần vung tay lên, sức mạnh đập vào người A Bảo, đẩy y bay đi xa.

Nhìn bóng dáng A Bảo biến mất, trong lòng Long Hạo Thần dần bình tĩnh. Trận chiến này hắn thắng không thoải mái, lúc A Bảo bị hắn đánh bay thì vết máu từ khóe miệng hắn chảy xuống.

Đòn công kích cuối cùng của A Bảo khiến hắn bị thương, nhưng Long Hạo Thần cũng thành công ẩn nấp lực lượng càng cường đại hơn. Hắn đối mặt là thái tử ma tộc chứ không phải Ma Thần Hoàng, dù bị thương hắn cũng không thể lật hết con bài ra. Đặc biệt là dưới tình huống hắn không định giết A Bảo.

Năm năm trước, trong tháp Tinh Ma, tuy Long Hạo Thần không biết tại sao Ma Thần Hoàng không tuyệt tình giết hết đồng bạn của hắn, nhưng lần đó đúng thực là y đã thả bọn họ. Nếu Ma Thần Hoàng giết hết mọi người, hắn càng không khả năng sống lại, chỉ có thể gặp lại đồng bạn dưới lòng đất. Dù Ma Thần Hoàng làm vậy vì lý do gì, hôm nay Long Hạo Thần không giết A Bảo là trả lại phần nhân tình, để A Bảo nhấn lại cho Ma Thần Hoàng, lần sau gặp gỡ chính là quyết đấu sinh tử.

Long Hạo Thần không biết là, trên người A Bảo có phong ấn Nghịch Thiên Ma Long hoàng tộc. Nếu hắn thật sự giết chết A Bảo, vậy tình hình trong Mộng Huyền Thiên đường sẽ lần nữa trình diễn.

Mắt dời về phía xa, ngọn lửa trong lòng Long Hạo Thần dần yếu đi. Không biết khi nào thì Thái Nhi đã tới bên cạnh hắn, mạnh đập vai hắn, rồi nhào vào ngực hắn, ôm hắn thật chặt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

617. Chương 288: Giảng Co Tại Ngự Long Quan

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Đã không thể tránh thánh chiến, chiến tranh giữa nhân loại và ma tộc vừa mới bắt đầu.

Đơn giản thu dọn chiến trường, Long Hạo Thần mang theo đồng bạn biến mất ở cuối chân trời. Bao gồm Hoàng Thuộc, thống lĩnh Hắc Long cấm vệ quân, tổng cộng hai mươi Hắc Long cấm vệ quân chết trong trận chiến.

Long Hạo Thần không chút tạm ngừng, dẫn theo đồng bạn nhanh chóng hướng Ngự Long quan. Cùng lúc đó hắn khiến Thái Nhi dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo mũi nhọn quân đoàn đã đi trước, lệnh cho họ hết sức tăng tốc chạy về Ngự Long quan.

Dù đã tiêu diệt tiên phong ma tộc nhưng tâm tình Long Hạo Thần không chút thoải mái. Đây chỉ mới là bắt đầu, tin tức Nguyệt Dạ đã chứng thực là chính xác, cũng chứng minh sự chính xác tin của cô. Ma Thần Hoàng thực sự dẫn gần hai trăm cường giả ma tộc cấp chín đến giết hắn. Bây giờ hắn chỉ có thể lựa chọn rút lui, nhanh chóng trở về Ngự Long quan, lấy lực lượng hùng quan phòng thủ.

Muốn hoàn toàn công kích ma tộc tuyệt đối không chỉ một cuộc chiến đấu là có thể hoàn thành. Long Hạo Thần cần là chờ đợi, cùng với kiên trì.

Khi Ma Thần Hoàng trông thấy A Bảo thì sắc mặt khó xem suýt ối máu.

Bộ dạng của A Bảo đúng là quá chật vật, y thậm chí không bay trên trời mà là ngơ ngác đi bộ. Lúc này y tựa như một nhân loại bình thường, bước chân loạng choạng. Giây phút A Bảo bị Long Hạo Thần đánh bại thì Ma Thần Hoàng đã cảm nhận được rồi, nhưng phong ấn trong người A Bảo không bị mở ra, y cho rằng Long Hạo Thần và A Bảo là lưỡng bại câu thương, bởi vì y nghĩ không ra Long Hạo Thần có lý do gì không giết A Bảo.

Nhưng chân chính thì thấy con trai mình một người đi trong nơi hoang dã, Ma Thần Hoàng Phong Tú mới biết mình đã sai. Y quá hiểu biết A Bảo. Nếu A Bảo là cùng Long Hạo Thần lưỡng bại câu thương, A Bảo tuyệt đối sẽ không có biểu tình này, A Bảo nhất định sẽ nghĩ hết cách trị thương và nhanh chóng truyền tin cho y. A Bảo bây giờ giống hệt như cái xác biết đi. Trên mặt A Bảo đã không còn bá khí và tự tin trước kia, ánh mắt ngơ ngác, bước chân chậm chạp tựa như rối gỗ.

Bốp!

Ma Thần Hoàng một bạt tai đánh bay A Bảo, nếu không phải Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư vội vàng ôm lấy y, tay phải của y sẽ vỡ xuống.

A Bảo bị bạt tai đánh ra mấy chục mét, mạnh đập xuống đất, miệng y ọc ra từng đợt máu tím và cục máu đông, rơi vào hôn mê. Ma Thần Hoàng rất kinh ngạc, y ra tay tất nhiên có chừng mực. A Bảo là người kế nhiệm của y, là con trai ruột, bạt tai nhìn như dùng sức kỳ thực đa phần là sức mạnh thân thể mà thôi. Nhưng tình huống của A Bảo rõ ràng không đơn giản như vậy!

Không chờ Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư khuyên, Ma Thần Hoàng đã nhoáng người đi tới bên cạnh A Bảo, vẫy hướng y. Thân thể y từ từ trôi nổi đến trước mặt Ma Thần Hoàng. Một tầng sáng ám tím bao phủ hai cha con vào trong.

Một lát sau, ánh sáng ám tím tán đi, A Gia Lôi Tư thấy rõ ràng, tia sáng đen vàng trong mắt Ma Thần Hoàng chớp lóe ba lần. Y hiểu, đây là biểu hiện Ma Thần Hoàng giận đến cực điểm.

Trong phút chốc, dù là Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần hay là hai mươi vị ma thần khác đều cảm như hén, không dám cả thở mạnh.

Ma Thần Hoàng nhìn hướng A Gia Lôi Tư, trầm giọng nói.

“A Bảo, phé.”

“Cái gì?” Mặc dù A Gia Lôi Tư đoán ra tình hình A Bảo không tốt, nhưng khi chữ phé thoát ra từ miệng Phong Tú thì vẫn khiến y vô cùng kinh sợ.

A Bảo là người thừa kế duy nhất hiện nay của Ma Thần Hoàng! Từ khi tu vi A Bảo đột phá cấp chín, Ma Thần Hoàng bắt đầu trải đường cho y kế vị.

Làm sao A Bảo có thể bị phé ch ứ? Không chỉ là A Gia Lôi Tư, tất cả ma thần đều chấn kinh biến sắc. Vị thái tử điện hạ này mang theo hai mươi Hắc Long cấm vệ quân đi, bây giờ sót lại một mình, còn bị phé đi. Những Hắc Long cấm vệ quân đâu? Cường giả chủng tộc số một ma tộc không lẽ không bảo vệ được thái tử của mình? Huống chi sức mạnh của A Bảo không yếu! Không ngờ chẳng thể an toàn rút lui.

“Tại sao như vậy? Thái tử điện hạ và ngài huyết mạch liền nhau, khi cần thiết có thể mượn dùng lực lượng của ngài!” A Gia Lôi Tư khó hiểu hỏi.

Ma Thần Hoàng Phong Tú lạnh lùng nói.

“Hắn đóng liên hệ hơi thở giữa ta và hắn, sử dụng Thiên Ma Giải Thể đại pháp xong còn bị trọng thương. Cho dù ta đích thân trị thương cho hắn, ít nhất trong vòng hai mươi năm sẽ không hồi phục tình hình lúc trước, cả đời vĩnh viễn không thể tu luyện đến cảnh giới của ta. A Tư Mạc Đức.”

“Bệ hạ!” Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, Long kỵ Ma Thần A Tư Mạc đức xếp hạng thứ ba mươi hai nhanh chóng bước ra khỏi hàng, cung kính đáp.

Lúc trước gã từng khiến Dương Văn Chiêu, Đoạn Ưc chịu thiệt lớn, hơn nữa tiêu diệt Săn Ma Đoàn của họ. Là Long Hạo Thần từ trong tay gã cứu ra hai người, nhưng do đó rơi vào cái bẫy của Ma Thần Hoàng và Tinh Ma Thần.

“Người mang hắn quay về Tâm thành, sau đó dẫn Lãnh Tiêu đến gặp ta.” Nói rồi Ma Thần Hoàng đưa A Bảo tới tay A Tư Mạc Đức, tia sáng đen vàng lại lấp lóe trong mắt.

A Tư Mạc Đức cẩn thận nhận lấy A Bảo, các ma thần có mặt đều im lặng. Chúng hiểu ẩn ý trong lời nói của Ma Thần Hoàng, là cắt đứt khả năng A Bảo kế thừa ngai vàng! Ma Thần Hoàng có một con trai một con gái, kêu Lãnh Tiêu đến chẳng phải vì khiến cô bước trên A Bảo trở thành người thừa kế Ma Thần Hoàng đời sau ư?

Đích thực cho dù Lãnh Tiêu bẩm sinh không bằng A Bảo, nhưng thời gian hai mươi năm đủ khiến cô bỏ A Bảo ra xa phía sau. Huống chi Ma Thần Hoàng giận dữ không chỉ vì thực lực.

“Phụ hoàng...”

Đang khi A Tư Mạc Đức chuẩn bị xoay người rời đi thì A Bảo tỉnh khỏi hôn mê. Trải qua Ma Thần Hoàng chữa trị, vết thương của y miễn cưỡng ổn định lại, ít nhất không bị nguy hiểm sinh mạng.

Phong Tú lạnh lùng nhìn con trai của mình.

“Người khiến ta quá thất vọng rồi.”

Khóe miệng A Bảo lộ cay đắng.

“Phụ hoàng, ta thua, thua Long Hạo Thần. Cho dù sử dụng Thiên Ma Giải Thể đại pháp cộng thêm lực lượng Nghịch Thiên Ma Long Trụ, đều không thể chiến thắng hắn.”

Ma Thần Hoàng lòng máy động.

“Người nói toàn quá trình ra đi, còn nữa, đám Hoàng Thước đâu?”

Mắt A Bảo trống rỗng, nói.

“Ta không biết đám Hoàng Thước đi đâu, khi đó trong mắt ta chỉ có Long Hạo Thần, đối thủ chỉ có Long Hạo Thần. Ta phóng ra lực lượng Nghịch Thiên Ma Long Trụ...”

“...cuối cùng Long Hạo Thần khiến ta chuyển lời với phụ hoàng, hấn chờ ngài đến. Thời đại hắc ám sáu ngàn năm phải kết thúc. Còn nói không giết ta là trả nhân tình lúc trước tại tháp Tinh Ma ngài không giết chết đồng bạn của hấn.”

Ma Thần Hoàng chậm rãi hít sâu, trong con ngươi sắc vàng đen từ từ thu lại. Đáy mắt y có cảm tình cực kỳ đặc biệt dao động, phức tạp mà giãy dụa.

A Gia Lôi Tư luôn lặng lẽ quan sát Ma Thần Hoàng, mấy ma thần khác càng không dám quấy rầy y.

Mãi một lát sau, Ma Thần Hoàng vung tay với Long kỵ Ma Thần A Tư Mạc đức. A Tư Mạc Đức hiểu ý, ôm A Bảo xoay người rời đi. Gã thật sự không muốn đứng ở trước mặt Ma Thần Hoàng lâu, áp lực quá lớn.

“Đáng tiếc.” Không ngờ Ma Thần Hoàng chẳng hề tức giận, ngược lại phát ra tiếng thở dài.

“Bệ hạ đáng tiếc A Bảo ư? Kỳ thực thái tử điện hạ có khả năng hồi phục. Đợi kết thúc chiến tranh lần này, thần nguyện ý dốc sức hỗ trợ bệ hạ chữa trị o thái tử.” Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nói.

Ma Thần Hoàng lắc đầu nói.

“Ta đáng tiếc không phải hấn. Tính tình A Bảo bảo thủ, không đủ tầm nhìn đại cục luôn là nhược điểm trí mạng của hấn. Ta vốn tưởng chậm rãi bồi dưỡng hấn, nhưng hấn vẫn không thể đi ra mộng yểm trong lòng mới có việc hôm nay. Hấn đã không có tư cách trở thành chủ nhân tương lai ma tộc. Ta đáng tiếc là giữa ta và Long Hạo Thần, mâu thuẫn đã hoàn toàn không thể hóa giải, nếu không thì...”

Nói đến đây, Ma Thần Hoàng ngừng lời. Người A Gia Lôi Tư rung lên, nghĩ tới một khả năng. Bởi vì y bỗng nhớ tới lúc trước Ma Thần Hoàng từng ở trong tháp Tinh Ma nói câu gì.

Ma Thần Hoàng vung tay lên.

“Xuất phát! Ta muốn xem coi Long Hạo Thần làm sao kết thúc thời đại hắc ám!”

Nói xong y ở giữa hư không bước ra một bước, lại rơi xuống long liễn của mình. Phụ trách nâng long liễn là ba mươi hai Hắc Long cấm vệ quân.

Ngàn người lần nữa lên đường, không cần Ma Thần Hoàng ra lệnh, chúng tăng tốc độ tiến lên hướng tới phương bắc.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư không uống là ma thần xếp hạng hai, trong quá trình tiến tới lần lượt phái ra tộc nhân Nguyệt Ma tiến trú sáu thủ phủ hành tỉnh phương bắc khống chế tình huống.

Thoạt nhìn giống như y vượt quyền, kỳ thực mọi thứ đều là Ma Thần Hoàng ngầm ra lệnh, mới hiện ra y quang minh lỗi lạc.

Ma Thần Hoàng làm như không biết gì hết, chỉ im lặng ngồi trên long liễn, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Liên Bang Thánh Điện, Đông Nam quan, bộ tác chiến.

Khâu Vĩnh Hạo ngồi trên chếch ỷ vị, tuy ông đã đem vị trí điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện truyền cho Vương Nguyên Nguyên, nhưng trước mắt kỳ thực Chiến Sĩ Thánh Điện vẫn do ông cai quản.

Bên tay trái là chín vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, tay phải là các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện.

Từ ánh mắt các cường giả Chiến Sĩ Thánh Điện nhìn đối diện thì có thể thấy họ cực kỳ tôn kính chín Anh Hùng Vĩnh Hằng. Nguyên nhân rất đơn giản, chín vị Anh Hùng Vĩnh Hằng này đều xuất thân từ chiến sĩ, họ lựa chọn người thừa kế cũng ở trong Đông Nam quan này, chính là con cháu các cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện. Hơn nữa trong chín chiến sĩ, tu vi cao nhất là cấp chín bậc bốn, thấp nhất là cấp chín bậc ba. Bất cứ người nào ở trong Chiến Sĩ Thánh Điện đều tuyệt đối là cường giả.

Thông qua khoảng thời gian tiếp xúc, từ bên dưới Khâu Vĩnh Hạo, các cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện có thể nói là phục chín Anh Hùng Vĩnh Hằng sát đất. Chín vị cường giả tổ tông này chưa từng làm kiêu thân phận với họ, chưa từng tham gia bất cứ quyết định quan trọng nào, mọi chuyện đều nghe theo Khâu Vĩnh

Hạo chỉ huy. Cùng lúc đó, họ truyền thụ người thừa kế của mình, cũng không tiếc dốc kinh nghiệm tu luyện và chiến đấu dạy cho đệ tử tuổi trẻ ưu tú khác trong Chiến Sĩ Thánh Điện, tuyệt đối không khư khư giữ vốn riêng của mình. Chỉ có một ít tuyệt học độc môn là một mình truyền cho người thừa kế.

Có thể đoán được có chín vị tiền bối này truyền thụ, lứa thanh niên Chiến Sĩ Thánh Điện chắc chắn trưởng thành mạnh hơn đời Khâu Vinh Hạo rất nhiều. Chín Anh Hùng Vinh Hằng được toàn thể cao tăng kính trọng nhất.

“Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thống lĩnh mười sáu ma thần, thống soái năm mươi vạn đại quân tinh nhuệ ma tộc ngày đêm áp sát bên ta. Theo biểu hiện tình báo thì khoảng ba ngày sau chúng sẽ đến Đông Nam quan. Hôm nay mời các vị tới là để bàn bạc đối sách cụ thể.”

Lời của Khâu Vinh Hạo khiến không khí trong bộ tác chiến biến căng thẳng. Dù bọn họ sớm đoán ra đây là quan ải gần với Ma Đô nhất, Ma Thần Hoàng rất có thể đem họ trở thành mục tiêu ưu tiên công kích. Nhưng khi đại quân ma tộc thật sự đến thì vẫn khiến cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện hồi hộp.

Dù sao quá khứ Đông Nam quan có Chiến Sĩ Thánh Điện ở bị công kích số lần nhiều nhất, cũng là một quan ải có thực lực yếu nhất trong sáu quan ải. Lần này đại quân ma tộc hùng hổ tới, chỉ riêng là ma thần đã nhiều tới mười sáu tên, có thể tưởng tượng đối với Chiến Sĩ Thánh Điện thì áp lực lớn bao nhiêu.

“Tin tức có chính xác không? Khâu điện chủ?” Trong chín Anh Hùng Vinh Hằng, một ông lão ngồi ở chủ vị trầm giọng hỏi.

Khâu Vinh Hạo gật đầu, nói.

“Tin tức rất chính xác, đây là chủ tịch sai người đưa tới, cũng theo dấu hiệu tình báo chính chúng ta nhận được, nghiệm chứng hai mặt thì tính tin cậy rất cao. Diệp tiền bối, ngài có đề nghị gì không?”

Ông lão tu vi cấp chín bậc bốn này tên là Diệp Tam Mê. Lão nhẹ lắc đầu, nói.

“Chúng ta chỉ phụ trách chiến đấu, chiến lược, chiến thuật thì các người xác định. Nhưng ta phải nhắc nhở một câu, bây giờ Chiến Sĩ Thánh Điện là xen lẫn với sáu chức nghiệp, khác trước kia. Về mặt chiến lược, chiến thuật nên có thay đổi.”

“Vâng.” Khâu Vinh Hạo cung kính đáp.

Bây giờ ông không sợ Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp. Hiện nay trong Đông Nam quan, sáu chức nghiệp giả đã nhiều tới vài chục vạn, còn có gần năm mươi vạn đại quân, từ số lượng thì không kém gì ma tộc. Cho dù quân đội này của ma tộc cực kỳ tinh nhuệ, nhưng lần trước sau thánh chiến, Đông Nam quan bị chính sách Liên Bang ảnh hưởng, kiến thiết ra phòng ngự càng mạnh hơn trước. Lại thêm có chín Anh Hùng Vinh Hằng trấn giữ, cứng đối cứng trên bình nguyên với ma tộc không được, nhưng nói cổ thủ Đông Nam quan thì Khâu Vinh Hạo có tự tin rất lớn.

Từng mệnh lệnh nhanh chóng sắp đặt, dựa theo Long Hạo Thần bố trí iến lược toàn cục. Nếu Đông Nam quan gặp phải đại quân ma tộc công kích, mục tiêu chỉ có một, đó là phòng ngự. Dem đại quân ma tộc cầm chân tại đây, cố gắng giảm thiểu tổn thất bản thân là đủ rồi.

Sắp xếp chiến lược tương tự cũng xuất hiện Vạn Thú quan có Linh Hồn Thánh Điện. Vạn Thú quan được chi viện binh lực không nhiều, nhưng cho tới nay Vạn Thú quan, cùng với Gia Lăng quan có Ma Pháp Thánh Điện là khó công phá nhất trong sáu quan ải. Thêm vào lần này chuyển hoá chức nghiệp, Vạn Thú quan là vẹn toàn nhất sáu chức nghiệp. Bên cạnh Trần Hoàn Vũ cũng có chín Anh Hùng Vinh Hằng giúp đỡ, ông tràn đầy tự tin. Chẳng những phải thủ vững mà thậm chí còn có lòng muốn phản công.

Cùng với đại quân hai bên nhân loại và ma tộc không ngừng điều động, không khí toàn Thánh Ma đại lục biến ngày càng căng thẳng.

Nhưng trước tiên xảy ra chiến đấu không phải là đại quân hai bên va chạm, mà đến từ lực lượng đỉnh cao ngàn ma tộc do Ma Thần Hoàng thống soái.

Dựa vào thực lực cường đại, chúng gần như quét ngang phân nửa ma tộc đến ngoài Ngự Long quan, Tử Linh Ma Thần và Địa Ngục Ma Thần thống lĩnh đại quân ma tộc còn chưa tới các quan ải cần công kích.

Từ xa Ngự Long quan đã ngay trước mắt, nma tộc A Gia Lôi Tư đi tới bên long liễn của Ma Thần Hoàng, thấp giọng hỏi.

“Bệ hạ, chúng ta lập tức tấn công hay là...”

Ma Thần Hoàng nhàn nhạt nói.

“Không vội, chẳng phải Long Hạo Thần cố ý dẫn ta đến đây sao? Tốt thôi, ta trước gặp hấn rồi tính. Cứ ở đây đi, kiếm chỗ bằng phẳng cắm trại.”

“Vâng.” A Gia Lôi Tư đáp một tiếng, nhanh chóng truyền xuống lệnh của Ma Thần Hoàng.

Đứng nhìn Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư là Trụ Ma Thần thứ hai, nhưng lúc này y giống như đại quân gia toàn quân, ý chí của Ma Thần Hoàng hoàn toàn do y thực hiện.

Nơi đây cách ngự Long quan còn có năm mươi mét.

Trong gió lạnh buốt giá, từng cái lều tinh xảo do da trâu già chế thành nhanh chóng dựng lên trong hoang dã.

Thực lực cường thật tốt, ngay cả dựng lều cũng rất nhanh.

Nếu là trong quân đội bình thường, cường giả cấp bảy đã có địa vị cực cao. Nhưng trong đội ngũ này, cấp tám đều chỉ có thể chạy vật. Trong ngàn quân ma tộc không có một cấp bảy, tu vi thấp nhất đều là cấp tám. Một ngàn cấp tám là lực lượng khủng khiếp tới đâu? Lục Đại Thánh Điện nhân loại cộng lại cũng chưa chắc làm ra được.

Cấp tám chỉ có thể hai người ở một cái lều. Chỉ cường giả cấp chín mới có tư cách một mình một lều. Lều của các ma thần là vàng sậm, một tòa lớn nhất dĩ nhiên chính là Ma Thần Hoàng.

Đem lều biến thành giống cung điện, đây là hình dung chính xác nhất về lều của Ma Thần Hoàng.

Một ngàn ma tộc ở phương bắc gió tuyết vẫn vũ, trong màn đêm giáng xuống thì không thấy rõ ràng lắm. Nhưng khi tất cả lều dựng xong, đám ma tộc vào ở thì bên Ngự Long quan trước tiên phát hiện ra chúng.

Không phát hiện không được! Bởi vì thật là quá bắt mắt.

Mười chín cột sáng chớp lóe.

Màu mỗi cột sáng khác nhau, lớn nhỏ cũng khác. Nhưng dù là cột sáng thấp nhất thì cũng cao trăm mét, cột sáng tím cao nhất thì gần ngàn cây số.

Đây chính là từ bên dưới Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, mười chín Trụ Ma Thần của các ma thần đi theo Ma Thần Hoàng đến. Khi mười chín Trụ Ma Thần xuất hiện, ánh sáng nở rộ trong hoang dã khiến Ngự Long quan chấn động.

Trừ Anh Hùng Vĩnh Hằng ra, các cường giả trong Ngự Long quan chưa từng gặp tình hình rầm rộ như vậy.

Mười chín Trụ Ma Thần đại biểu cho mười chín ma thần đi tới Ngự Long quan. Quan trọng hơn, mười chín Trụ Ma Thần hình thành một vòng, chính giữa chúng một cột sáng vàng đen như ẩn như hiện, liên tiếp trời đất, như cột chống trời hiện hình. Tuy không rõ ràng lắm nhưng uy nghiêm cao cả là mười chín Trụ Ma Thần cộng lại cũng không thể sánh bằng.

Đừng nói là người khác, coi như chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi Long Hạo Thần nhìn thấy tình hình ngoài quan ải thì cũng bị rung động rất nhiều.

Biết là một việc, chính mắt thấy lại là chuyện khác. Dù hấn biểu hiện cực kỳ bình tĩnh nhưng trong lòng cảm giác có gì đó áp lực. Ma Thần Hoàng, sự tồn tại vô địch trên Thánh Ma đại lục rốt cuộc đến. Hấn cuối cùng sẽ đối đầu ngay mặt với sự khủng bố đó.

Các cao tăng Kỵ Sĩ Thánh Điện tại Ngự Long quan bây giờ vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả nhóm Anh Hùng Vĩnh Hằng cũng không khác gì.

Tin tức Long Hạo Thần dẫn theo mũi nhọn quân đoàn đại thắng ma tộc mà về trước tiên truyền đến Ngự Long quan, còn tuyên truyền khắp Liên Bang, Hấn làm chủ tịch Liên Bang, phút chốc uy vọng tăng vọt.

Thêm vào tuyên truyền hình ảnh ma pháp trước đó, sức ảnh hưởng của Long Hạo Thần mạnh hơn lúc vừa trở thành chủ tịch Liên Bang rất nhiều.

Nhân loại cùng ma tộc đối đầu sáu ngàn năm chưa từng thắng lớn như vậy. Mà giờ phút này, nhìn hai mươi Trụ Ma Thần phía xa, vui sướng thắng lợi trước đó bị quét sạch.

Thắng lợi có lúc và chiến thắng vĩnh viễn không thể gộp chung thành một. Chỉ cần Ma Thần Hoàng còn đó, vẫn là sự tồn tại vô địch, đối với nhân loại là không có ngày lật người.

Thoạt nhìn Ma Thần Hoàng mang đến hai trăm cường giả cấp chín, một ngàn cường giả cấp tám, nhưng kỳ thực, chân chính có uy hiếp lớn nhất với Ngự Long quan chỉ một mình Ma Thần Hoàng.

Mấy ngàn năm tích lũy uy nhiếp không phải phòng lên dũng khí là có tự tin tràn đầy. Không khí trong Ngự Long quan trầm trọng đáng sợ.

“Long-Hạo-Thần!”

Thanh âm trầm thấp sóng âm cuộn cuộn ập đến, khí thế khủng bố như chấn động Ngự Long quan rung rinh.

Mắt thấy Ma Thần Hoàng, các cường giả ma tộc ở phía xa cắm trại, cao tầng Kỵ Sĩ Thánh Điện vốn tưởng y sẽ không trước tiên phát động công kích, nhưng bây giờ thanh âm vang lên, mọi người bản năng giật mình, ánh mắt đều tập trung vào người Long Hạo Thần.

Cách năm mươi mét, giọng Ma Thần Hoàng lại như gần ngay trước mắt.

Long Hạo Thần nhắm mắt, đáy mắt tĩnh lặng, nhún mũi chân, người bay lên. Sau lưng sáu cánh vàng giương ra, bỗng chốc chiếu rọi đầu tường Ngự Long quan nhuộm sắc vàng óng ánh.

“Ma-Thần-Hoàng!”

Giọng Long Hạo Thần rất bình tĩnh, không nghe ra chút cảm xúc dao động, cũng truyền đi xa.

Nói rồi người hần chậm rãi bay lên càng cao. Cùng lúc đó, một cột sáng trong suốt lóng lánh chói lòa từ trên trời giáng xuống, rơi sau lưng Long Hạo Thần.

Trên bầu trời bỗng biến thành như ban ngày, ánh sáng trắng lóng lánh bỗng khuếch tán, xua tan hắc ám ban đêm. Ít nhất chỗ Ngự Long quan hoàn toàn bị hơi thở tinh thuần bao phủ, vuốt ve nỗi khủng hoảng trong lòng mọi người.

Chính giữa ánh sáng trắng lóng lánh là một vòng vàng sáng chín sắc bắt đầu khuếch tán. Chín sắc đó huyền lệ, thần thánh, cao quý, còn có uy nghiêm cao thượng.

Chính giữa ánh sáng chín sắc, một Thần Ấn vương tọa to lớn cao hơn trăm mét xuất hiện ở giữa không trung. Ánh sáng chín sắc có hơi thở đặc biệt, chín sắc lấp lánh không chút rối loạn. Mơ hồ đằng sau lưng Thần Ấn vương tọa, chín sắc dần hình thành từng vòng tròn giao nhau lấp lánh. Bản thể vương tọa thì dần biến thành như bạch ngọc điêu khắc ra.

Trên lưng ghế từng phù điêu tinh tế cho người cảm giác xinh đẹp khó thể hình dung. Đỉnh, là nhật nguyệt tinh thần, chính giữa là chim muông sinh linh, liên tiếp ghế ngồi là cảnh tượng thiên nhiên.

Chỗ tay vịn ghế ngồi là pho tượng Thần Thánh Cự Long và thiên sứ mười hai cánh. Các cường giả Ngự Long quan đắm trong ánh sáng vương tọa này, chỉ cảm thấy nỗi sợ trong lòng tán đi, không cảm nhận được bất cứ áp lực gì từ hai mươi cây Trụ Ma Thần phía xa.

Thân thể Long Hạo Thần còn đứng đó nhưng lấy bản thân hần làm trung tâm, một hình người khổng lồ đứng ở đằng trước Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa. Thân hình ấy lớn tới một trăm năm mươi mét, chính là bản thân Long Hạo Thần. Dù chỉ là bóng sáng nhưng khi thân thể khổng lồ của hần từ từ ngồi vào Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, trên Ngự Long quan, dù là chức nghiệp gì đều dùng lễ tiết cao nhất của mình hướng tới Long Hạo Thần trên không trung, cuồng nhiệt thay thế nỗi sợ trong lòng họ.

Ma tộc có Ma Thần Hoàng vô địch, nhưng nhân loại chúng ta cũng có Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỳ vĩ, chủ tịch Liên Bang Long Hạo Thần!

Long Hạo Thần phóng ra Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa khiến sĩ khí trên Ngự Long quan lại hồi phục, còn lấy tốc độ kinh người tăng lên.

Dường như bị khí thế của Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa kích động, phía xa, ánh sáng đen vàng trong Nghịch Thiên Ma Long Trụ của Ma Thần Hoàng bỗng nhiên chói lòa. Ma Thần Hoàng đắm trong ánh sáng đen vàng chiếu rọi thân thể từ từ biến to, tăng đến cỡ như Long Hạo Thần thì mới ngừng.

Một con rồng to màu đen vàng to lớn hiện ra sau lưng y, hóa thành long ý còn to hơn cả Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa đỡ thân thể Ma Thần Hoàng.

“Tốc độ trưởng thành của ngươi khiến ta rất ngạc nhiên. Trận chiến năm năm trước ngươi không chết là sai lầm lớn nhất của ta.”

Dù cách xa hơn mười mét, nhưng giọng của Ma Thần Hoàng vẫn rõ ràng như vậy, dường như vang bên tai.

Long Hạo Thần bình thần nói.

“Sai là sai. Ta nghe nói Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đã từng tiên tri, đó là cơ hội duy nhất để các ngươi đối phó ta. Lần đó không thành công ý nghĩa ma tộc sẽ đi hướng suy vong, ta không nói sai chứ?”

Ma Thần Hoàng biến sắc, cũng ngừng lời nói. Đại Dự ngôn Thuật của Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc là cơ mật tối cao nhất của ma tộc, làm sao Long Hạo Thần biết được? Coi như là trong ma tộc thì chỉ có thiếu số ma thần cao tầng mới nghe nói chút chút.

“Chỉ bằng ngươi?” Phong Tú cười lạnh. Y không phản bác lời của Long Hạo Thần.

Làm Ma Thần Hoàng, y khinh thường nói dối. Nhưng không biết tại sao, nghe câu nhắc nhở của Long Hạo Thần, trong lòng y có nỗi bất an. Đúng thế! Năm đó Ngõa Sa Khắc đã nói như vậy, đó là cơ hội duy nhất để chúng đối phó Long Hạo Thần. Bỏ qua lần đó rồi Long Hạo Thần trưởng thành, đủ uy hiếp sống còn của ma tộc.

“Chỉ bằng ta!” Long Hạo Thần khẳng định đáp lại Ma Thần Hoàng, bây giờ không thể yếu về khí thế.

Phong Tú đột nhiên cười.

“Rất tốt, ngươi không uống là thanh niên ta vừa mất. Dù là tộc ta hay nhân loại các ngươi, ở tuổi của ngươi đích thực không ai có may mắn và tài năng vượt qua được ngươi. Bây giờ, ngươi đứng là hùng mạnh.”

Ma Thần Hoàng đang khích lệ Long Hạo Thần? Dù là quan hệ đối địch, nhưng các cường giả nhân loại trên Ngự Long quan nghe mấy lời của y đều thấy tự hào. Đây chính là Ma Thần Hoàng! Sự tồn tại vô địch, cường giả số một ma tộc.

“Có hùng mạnh hay không, không cần ngươi bình xét. Trận thánh chiến này nếu đã không thể tránh né, ta tin đây là cuộc chiến để nhân loại xoay chuyển càn khôn.” Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

Ma Thần Hoàng cười nhạt.

“Ta khen ngươi, nói ra đều là lời trong lòng. Ngươi đích thực ưu tú, nhưng ngươi còn quá trẻ. Ta có thể giết ngươi một lần, vậy có thể giết chết ngươi lần thứ hai.”

Long Hạo Thần đột nhiên mở to mắt, hai tia sáng lạnh từ con ngươi bắn ra. Thân hình khổng lồ cao một trăm năm mươi mét hiện ra vô cùng sắc bén, như cung đã căng dây, tùy thời bùng phát công kích cường đại nhất.

“Bây giờ ngươi có thể thử xem?” Nói rồi Long Hạo Thần đứng dậy khỏi Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.

Hắn chủ động khiêu khích Ma Thần Hoàng?

Đừng nói là các cường giả nhân loại trên Ngự Long quan giật mình, dù là mười chín ma thần phía xa cũng rất kinh ngạc. Long Hạo Thần này quá cuồng ngạo, lại dám khiêu khích Ma Thần Hoàng bệ hạ.

Nhưng Ma Thần Hoàng không tức giận, dường như không có ý định ra tay, mỉm cười nói.

“Ngoài mạnh trong yếu. Ta nói ngươi không được chính là không được. Ngươi có thể đánh bại A Bảo tất nhiên khiến ta giết mình, nhưng chênh lệch giữa ngươi và ta vẫn rất lớn. Nếu để ta tại đây thấy ngươi thì ngươi đã thành vật trong túi của ta. Nhưng kỳ thực ta không muốn giết ngươi. Ta hỏi ngươi một vấn đề, Austin Griffin còn sống không?”

Long Hạo Thần cười, trong nụ cười có phần khinh thường.

“Ngươi có tự tin giết ta mà cũng sợ sao? Hạo Nguyệt tất nhiên còn sống, nó sống rất tốt.”

Ma Thần Hoàng cũng cười.

“Xem ra ngươi đã cho ta biết đáp án. Không sai, ta không phủ nhận, Austin Griffin có uy hiếp rất lớn với ma tộc chúng ta. Đáng tiếc là nó có huyết khế với ngươi, ngươi đã chết rồi thì sao nó sống được?”

Long Hạo Thần bật cười nói.

“Ta chết? Vậy ở trước mặt ngươi là ai?”

Ma Thần Hoàng lạnh nhạt nói.

“Chẳng qua chỉ là vong linh mà thôi.”

Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu, nói.

“Ma Thần Hoàng bệ hạ, ngươi quá tự tin. Có nhiều lúc không phải ngươi tưởng làm sao thì chính là thế ấy. Ngươi nói ta là vong linh, có bằng chứng gì không?”

Ma Thần Hoàng cười nói.

“Bằng chứng? Tất nhiên là không có. Bởi vì bây giờ ngươi đã không phải vong linh. Chẳng qua ngươi từng là vong linh.”

Long Hạo Thần cũng cười nói.

“Bệ hạ nói lời tự mâu thuẫn thật khiến người buồn cười.”

Ma Thần Hoàng lắc đầu, nói.

“Không, điều này không buồn cười. Ta nói thẳng với ngươi, dù là ta hay bất cứ ma thần nào, đích thực trong lòng rất e sợ Austin Griffin. Nhưng tình huống của ngươi biểu lộ cho ta biết, nó đúng thực đã chết. Lúc trước tại tháp Tinh Ma, ta đánh vỡ trái tim ngươi, ngươi chết rồi. Nếu ta không đoán sai, lý do ngươi có thể đứng trước mặt ta, chắc chắn là lúc đó có bảo vật đặc biệt gì có thể tụ tập linh hồn không tán đi. Có lẽ, khi đó Austin Griffin còn chưa chết hẳn. Sau đó ngươi dùng mật pháp vong linh sống lại, nhưng lúc đó ngươi chỉ là vong linh, không chân chính sống. Ngươi có thể giữ linh hồn không tán đi nhưng Austin Griffin thì không được, nó chỉ có con đường diệt vong mà thôi. Bây giờ ngươi lại trở về làm người là bởi vì ngươi có thần vị Tự Nhiên Nữ Thần cướp từ trong tay ta, dựa vào lực lượng Tự Nhiên Nữ Thần khiến trái tim tái sinh. Nhưng nó cách ban đầu ta giết ngươi đã qua năm năm. Thời gian năm năm, Austin Griffin đã sớm chết đến không thể chết nữa rồi.”

Nghe Ma Thần Hoàng phân tích từng chút một, Long Hạo Thần ngây ra. Đúng thế! Nhìn theo lời Ma Thần Hoàng nói và quy tắc huyết khế, nếu lúc trước mình dựa vào Trái Tim Vĩnh Hằng sinh tồn thì Hạo Nguyệt nên chết mới đúng. Trừ phi mình không phải Sinh Vật Vong Linh, nhưng mà...

Chính hắn cũng không biết trước khi trái tim tái sinh thì hắn là cái gì. Nhưng Y Lai Khắc Tư sáng tạo ra Trái Tim Vĩnh Hằng kỳ diệu khiến hắn không khác gì người thường, thậm chí tu luyện cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Phút chốc trong lòng Long Hạo Thần tràn đầy nghi hoặc.

Bộ dạng của hắn ở trong mắt Ma Thần Hoàng chính là khẳng định lời y nói.

“Nếu Austin Griffin đã chết, vậy khác biệt lớn nhất của chúng ta không còn.” Ý cười trên mặt Ma Thần Hoàng càng đậm. “Tuy trong người ngươi có một phần huyết mạch Austin Griffin, nhưng theo nó chết đi, lực lượng huyết mạch cũng sẽ dần biến mất. Nếu đã vậy thì ta có thể cho ngươi một cơ hội.”

Long Hạo Thần tỉnh táo khỏi suy tư, trong giây lát ngẫm nghĩ dường như hấn bắt được điều gì. Ma Thần Hoàng biết rõ Austin Griffin và Hạo Nguyệt của hấn thật sự là cùng một sinh vật sao? Không, hoàn toàn không. Đơn giản nhất ở chỗ lúc Hạo Nguyệt còn yếu ớt, có thể tồn tại trên Thánh Ma đại lục là bởi vì huyết khế với Long Hạo Thần. Trong người Hạo Nguyệt không chỉ chảy dòng máu của Long Hạo Thần, cùng lúc đó, cái đầu vốn nên là hắc ám của nó bị biến đổi thành thuộc tính quang minh. Nếu đã vậy thì có lẽ mọi thứ sẽ khác biệt.

Long Hạo Thần suy đoán hoàn toàn chính xác. Chính vì thuộc tính biến đổi mới khiến Hạo Nguyệt có thể sống sót, dần hồi phục vết thương, sau đó lại lần nữa tiến hóa.

Quang minh và hắc ám là hai loại lực lượng hoàn toàn tương phản. Trong tám cái đầu của Hạo Nguyệt, Tiểu Quang có thể nói là thân thiết với Long Hạo Thần nhất, bởi vì lực lượng của nó hoàn toàn đến từ hấn.

Lúc Y Lai Khắc Tư hồi sinh Long Hạo Thần, sử dụng Trái Tim Vĩnh Hằng giữ lại tất cả đặc điểm nhân loại của Long Hạo Thần, không thể nói là vong linh chân chính, chỉ có thể nói là trạng thái nửa nhân loại nửa vong linh. Trái Tim Vĩnh Hằng thì là do thể chất con trai quang minh dùng nội tình tập trung lực lượng quang minh khổng lồ hình thành. Chính là kết tinh của Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư một đời nghiên cứu vong linh ma pháp mà thành. Linh hồn và huyết mạch bản thân Long Hạo Thần có Trái Tim Vĩnh Hằng kéo dài đã hoàn toàn hồi phục, còn xuất hiện thăng cao.

Tu vi của Ma Thần Hoàng có mạnh hơn nữa thì không hiểu nhiều về vong linh ma pháp, càng không biết giúp Long Hạo Thần hồi sinh là một vị có thực lực khủng bố hoàn toàn không kém gì y, cho nên suy đoán mới sai lệch.

Nghe giọng Ma Thần Hoàng có chút chậm rãi mà khẳng định cho rằng Hạo Nguyệt đã chết, Long Hạo Thần không hề phản bác. Bây giờ hấn cần nhất là thời gian. Mỗi qua một ngày là tu vi của hấn sẽ tăng vượt bậc. Cùng lúc đó, bố cục bên Đông Nam quan, Vạn Thú quan sẽ càng tiến một bước.

Bên ngoài Ngự Long quan muốn hoàn toàn thắng Ma Thần Hoàng và những cường giả khủng bố y mang đến có khả năng rất nhỏ. Mục tiêu của hấn là bám chặt những cường giả ma tộc này tại đây, tốt nhất là kéo dài đến khi chiến đấu ở Đông Nam quan, Vạn Thú quan kết thúc luôn. Tới khi đó thì Anh Hùng Vĩnh Hằng, các cường giả Lục Đại Thánh Điện có thể tới trợ giúp hấn, đó mới là giây phút cuối cùng quyết tử chiến với Ma Thần Hoàng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

618. Chương 289: Khiến Long Hạo Thần Làm Ma Thần Hoàng?

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Chính vì phải kéo dài thời gian nên Long Hạo Thần không lần nữa phản bác lời Ma Thần Hoàng, ngược lại về mặt tò mò hỏi.

“Giữa ngươi và ta còn có cơ hội gì để nói?”

Ma Thần Hoàng mỉm cười nói.

“Tất nhiên là có. Có lẽ ngươi không biết, khi lần đầu tiên ta thấy ngươi thì trực giác cho ta biết, có một ngày ngươi sẽ trưởng thành đến tình trạng khiến ta phải nhìn thẳng vào. Lần đó nếu ta nhớ không lầm chắc là tại khu Ma quan. Khi đó ngươi còn yếu không bằng một con kiến, ta có thể cảm giác ra thiên phú và thể chất của ngươi. Nếu ta muốn giết ngươi, lúc đó chỉ cần nhấc tay một cái. Không lẽ ngươi cho rằng bằng vào mấy người Ma Thần Chi Vãn là có thể ngăn cản được ta sao?”

Những lời của Ma Thần Hoàng đem đến xúc động rất lớn cho Long Hạo Thần. Không ngờ lúc ở khu Ma quan thì y đã để ý tới mình? Điều này khiến hấn kinh sợ. Đó đích thực là lần đầu tiên hấn thấy Ma Thần Hoàng! Khi đó hấn chỉ là một Săn Ma Giả dự bị, đang nhận thử thách tại khu Ma quan, cũng là lần đầu tiên thấy mặt Ma Thần Hoàng. Không ngờ khi đó Ma Thần Hoàng chú ý tới một Săn Ma Giả nhỏ bé như

hắn. Từ việc Ma Thần Hoàng có thể nói ra lần đầu tiên hai bên gặp mặt là tại khu Ma quan, Long Hạo Thần tin lời của y. Đúng vậy, lúc đó nếu như Ma Thần Hoàng muốn giết hắn đúng là rất dễ dàng.

“Lý do ta không giết ngươi tất nhiên không phải vì lòng từ bi, mà là ta muốn bồi dưỡng ngươi, khiến ngươi chân chính lớn lên. Mục đích cuối cùng là muốn để ngươi trở thành một trong người thừa kế hoàng vị của ta. Tất nhiên lúc đó dù ngươi có một chút vị trí trong lòng ta, xếp hạng vẫn là ở đằng sau A Bảo.”

Lời vừa thốt ra, Ngự Long quan xôn xao, khinh thường, chửi mắng liên tục vang lên. Không mở miệng chỉ có Long Tinh Vũ. Ánh mắt y bỗng biến dữ tợn, nhìn Ma Thần Hoàng phía xa, đôi tay bản năng siết chặt, dường như tùy thời sẽ lao ra liều mạng với Ma Thần Hoàng vậy.

“Ngươi đang nói mơ hả? Ngươi là hắc ám, ta là quang minh.”

Trong lòng Long Hạo Thần cực kỳ nghi hoặc, Ma Thần Hoàng lại nói để mình kế thừa hoàng vị của y? Đây không phải là nói nhảm sao? Nhưng nhớ tới lúc trước Ma Thần Hoàng đánh chết hắn trong tháp Tinh Ma, Long Hạo Thần cảm giác có chút không đúng. Lấy thân phận, địa vị của Ma Thần Hoàng, tuyệt đối không nói nhảm.

Ma Thần Hoàng cười khê.

“Cái gì là hắc ám và quang minh? Khi quang minh đốt hết thì chính là hắc ám. Ngươi phế đi A Bảo, hiện tại ta đích thực không còn người thừa kế thích hợp. Nếu ngươi chịu từ bỏ nhân loại đầu về tộc ta, vậy ngươi chính là người thừa kế thứ nhất hoàng vị của ta. Nếu ngươi chịu giao ra thần vị Tự Nhiên Nữ Thần, ta thậm chí có thể trực tiếp truyền hoàng vị cho ngươi, hơn nữa ra lệnh ngừng tất cả hành động chiến tranh với nhân loại. Dựa vào lực lượng Nghịch Thiên Ma Long Trụ của ta, đem ngươi từ quang minh chuyển hóa thành hắc ám không phải chuyện gì khó.”

Rung động truyền khắp Ngự Long quan. Ai mà ngờ được Ma Thần Hoàng đến Ngự Long quan rồi sẽ nói ra những lời như vậy. Y chiêu hàng Long Hạo Thần, cách chiêu hàng càng khiến người vô cùng kinh sợ.

Long Hạo Thần chỉ cần trả giá thần vị gì đó, là có thể trở thành Ma Thần Hoàng đời mới, một lần nữa toàn diện ngừng thánh chiến. Chuyện này là sao? Thật là không thể tưởng tượng được. Không ai ngờ rằng, khi chủ tịch Liên Bang Thánh Điện nhân loại Long Hạo Thần gặp phải Ma Thần Hoàng Trụ Ma Thần thứ nhất ma tộc Phong Tú thì sẽ xảy ra khúc nhạc dạo như thế.

Long Hạo Thần cũng giật mình, ngây người. Hắn rất nghi ngờ Ma Thần Hoàng điên rồi, hoàn toàn không hiểu ý của y.

Khiến mình trở thành Ma Thần Hoàng, còn đem quang minh chuyển hóa thành hắc ám, giao ra Dạ Tiểu Lệ, y không sợ mình trở thành Ma Thần Hoàng rồi sẽ triệt để hủy diệt ma tộc ư? Nhưng xem bộ dạng bình tĩnh của y, đâu giống như chỉ thuận miệng nói thôi.

“Điều kiện thật hấp dẫn.” Tuy Long Hạo Thần thầm giật mình nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh.

Hắn là chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, là người thống trị tối cao trong lòng toàn nhân loại. Đối mặt Ma Thần Hoàng, nếu hắn rối loạn thì nhất định sẽ khiến sĩ khí cả Ngự Long quan tuột dốc, lấy gì đối đầu với Ma Thần Hoàng đây?

“Nhưng mà, bộ hạ không thấy châm ngòi ly gián như vậy không có tác dụng gì sao? Tương lai Thánh Ma đại lục sẽ chỉ có nhân loại, không có ma tộc. Nếu đã vậy thì còn cần gì Ma Thần Hoàng? Bộ hạ muốn chiến thì chiến, loại đối thoại nhảm nhí này không cần nói tiếp.”

Kỳ thực Long Hạo Thần đánh trả có chút yếu, nhưng phối hợp với giọng điệu bình tĩnh và khí thế cường đại thì rất có sức thuyết phục.

Ma Thần Hoàng mỉm cười, tất nhiên y nhìn ra được Long Hạo Thần loạn tác lòng.

“Ta cho ngươi thời gian ba ngày suy nghĩ. Ba ngày sau cho ta đáp án, không thần phục chính là chết. Vẫn là câu nói kia, ta có thể giết ngươi lần đầu tiên thì có thể giết ngươi lần thứ hai. Trước lợi ích của tộc ta, tất cả đều là hư ảo.”

Ánh sáng vàng đen thu lại, bóng dáng Ma Thần Hoàng nhạt nhòa trên không trung, biến mất. Nghịch Thiên Ma Long Trụ tỏa ra sắc vàng đen từ từ rút đi.

Ba ngày? Trên mặt Long Hạo Thần cũng lộ nụ cười. Kéo dài thời gian, thật tốt! Hẳn hy vọng chẳng phải là muốn kéo dài thời gian đấy sao?

Hơn nữa Long Hạo Thần hiểu ẩn ý của Ma Thần Hoàng. Tựa như hẳn hy vọng chiến thắng từ Đông Nam quan, Vạn Thú quan, Ma Thần Hoàng cũng mong chờ tin tức từ bên kia truyền tới. Một khi hai đường đại quân ma tộc thật sự đánh vào Đông Nam quan, Vạn Thú quan, vậy bên Ngự Long quan cũng nguy cơ trập trùng.

Nhưng Long Hạo Thần không rõ là tại sao Ma Thần Hoàng không cường ép tấn công? Nếu y và cường giả thuộc hạ hết sức công kích thì đối với Ngự Long quan là uy hiếp cực kỳ khủng bố, tất cả lá bài của Long Hạo Thần phải lật lên hết. Nhưng có thể chống đỡ bao lâu thì hẳn không biết. Theo Dạ Tiểu Lệ nói, cho dù hẳn dốc hết sức cũng rất khó chiến thắng Ma Thần Hoàng. Tuy nhiên, không phải không có một chút cơ hội.

Quay về Ngự Long quan, Long Hạo Thần trước tiên mở hội nghị quân sự, nói ra phỏng đoán của mình đối với việc Ma Thần Hoàng chờ đợi tình hình chiến đấu bên Đông Nam quan, Vạn Thú quan.

“Chắc Ma Thần Hoàng đã dự cảm được trong Ngự Long quan chúng ta có lực lượng uy hiếp được y, cho nên mới tạm thời án binh bất động. Y đang chờ chúng ta trước hết rối loạn.” Long Hạo Thần trầm giọng nói.

Long Thiên Ấn gật đầu.

“Ta công nhận, nhưng y tìm lý do cũng vụng về thật, lại muốn người đi làm Ma Thần Hoàng, không biết có phải y tu luyện đến đầu óc có vấn đề không nữa.”

Lời vừa thốt ra, mọi người có mặt đều lộ nụ cười.

Long Hạo Thần nói.

“Mặc kệ thế nào, ba ngày này rất quý giá với chúng ta. Tính toán thời gian thì tối đa thêm một ngày, bên Đông Nam quan, Vạn Thú quan sẽ bắt đầu chiến tranh. Bên này chúng ta thắng bại có liên quan rất lớn đến chiến tranh bên kia, hy vọng tất cả thuận lợi.”

Dương Hạo Hàm nói.

“Ngự Long quan đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả, cho dù Ma Thần Hoàng có cường công phá quan ải cũng không dễ dàng.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Trận thánh chiến chỉ vừa bắt đầu, hai mươi bốn tiếng quan sát động tĩnh bên ma tộc. Tuy nói Ma Thần Hoàng cho thời gian ba ngày nhưng chúng ta tuyệt đối không thể khinh thường.”

Từng mệnh lệnh sắp xếp nhanh chóng đặt ra. Long Hạo Thần không hề chú ý, ngồi ở vị trí dựa vào sau, phụ thân của hắn, Long Tinh Vũ sắc mặt không dễ nhìn, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Ma Thần Hoàng cắm trại ngoài Ngự Long quan năm mươi mét vững vàng kết thúc cuộc nói chuyện với Long Hạo Thần xong, y thậm chí ra lệnh tất cả ma thần thu lại khí thế Trụ Ma Thần. Nếu không phải tầm mắt đặc biệt tốt, hướng Ngự Long quan khó thể thấy được lều cách xa năm mươi mét.

Hiện tại tâm tình của Ma Thần Hoàng không tệ. Tuy A Bảo trọng thương nhưng y đã dùng lời lấp lửng cho rằng dò xét ra được Hạo Nguyệt thật sự chết rồi. Biến mất mỗi e ngại, y trở lại bộ dáng bình thường trí tuệ. Y ra lệnh toàn quân cảnh giác, tại chỗ nghỉ ngơi. Ra lệnh A Gia Lôi Tư phụ trách liên hệ bên kia Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Bên đó có tin tức gì lập tức báo lại ngay.

Không ai biết tâm tình thật sự hiện nay của Ma Thần Hoàng, cho dù là người gần gũi với y nhất cũng không thể.

Tựa vào tháp, Ma Thần Hoàng Phong Tú nheo mắt, dường như đang nghĩ điều gì.

“Lãnh Tiêu?” Y đột nhiên nhắc tới tên con gái mình, sau đó hơi lắc đầu.

“Dù A Bảo bảo thủ nhưng bình thường nhìn đại cục không tệ, còn chịu khổ, thiên phú cũng kế thừa huyết thống hoàng tộc tốt đẹp. Huyết thống Lãnh Tiêu không thuần chính như A Bảo, dòng máu mẫu thân con bé không đủ tinh thuần. Hơn nữa con bé hữu dũng vô mưu, không thể thành việc lớn, thật khiến ta khó xử!”

Nói rồi Ma Thần Hoàng từ từ ngồi dậy, trong đầu bắt giác hiện ra Long Hạo Thần hôm nay cách y năm mươi mét nhìn lẫn nhau.

Nụ cười bí ẩn xuất hiện nơi đáy mắt Ma Thần Hoàng.

“Hay cho Long Hạo Thần, nhờ vào uy lực siêu thần khí, chắc đã tới tu vi gần cấp chín bậc tám. Nếu còn che giấu thủ đoạn gì nữa thì chắc có thể trên cấp chín bậc tám. Năm nay hắn chưa tới ba mươi tuổi, A Bảo so sánh với hắn thì mọi mặt kém cỏi nhiều. Dù huyết thống của hắn cũng không đủ tinh thuần, thậm chí còn không bằng Lãnh Tiêu, nhưng mặt khác thì huyết thống của hắn cực kỳ tinh thuần! Nếu cuối cùng hắn chịu thần phục, để ta giúp hắn chuyển hoá huyết thống và thuộc tính, tương lai ngàn năm sau của ma tộc chắc chắn càng phồn thịnh hơn hiện nay. Hắn là kẻ duy nhất có khả năng tương lai vượt qua ta. Thậm chí thần vị ta cần nhất thì hắn đều có.”

“Tốt lắm, tốt lắm, không còn Austin Griffin ngăn trở, còn ai so với hắn càng thích hợp làm người nối nghiệp của ta? Trên thế giới này không có chuyện gì ta muốn mà làm không được. Chủ tịch Liên Bang tính cái gì? Khi nguyên Liên Bang Thánh Điện sụp đổ, bị đại quân đánh vào trong, hắn bị kiềm chế tại đây không làm gì được, chỉ có thể trở mặt nhìn tộc nhân bị tàn sát, tất nhiên sẽ có lựa chọn.”

Lầm bầm nói tới đây, Ma Thần Hoàng trực tiếp đứng dậy, mắt lóe tia sáng, tự tin kiêu ngạo toát ra từ ánh mắt y.

“Chàng trai, ta và ngươi cùng chơi trò đùa này, tựa như lúc trước ta đã nói, ta, cho ngươi phần quang vinh này.”

Trong lúc Long Hạo Thần ở Ngự Long quan cùng Ma Thần Hoàng đấu trí đấu dũng, xa tại phương nam chiến tranh cũng sắp bắt đầu.

Dù là Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, hay Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo đều nhận nghiêm lệnh của Ma Thần Hoàng. Ma Thần Hoàng yêu cầu chúng rất đơn giản, không tiếc trả giá dùng tốc độ nhanh nhất đánh vào nội bộ Liên Bang Thánh Điện, toàn diện cướp bóc.

Không sai, chỉ có cướp bóc mà không phải giết chóc.

Đối với nhân loại, ma tộc là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, tiêu diệt mới sướng trong lòng. Nhưng đối với ma tộc, mỗi một nhân loại là tài nguyên cực kỳ quan trọng. Dùng tốt thì một nhân loại hết sức công tác có thể nuôi sống một đến hai ma tộc. Hơn nữa tuy ma tộc không vừa mắt nhân loại yếu đuối, nhưng không thể không thừa nhận nhân loại có tính sáng tạo, tâm sáng tay xảo. Tất cả khí cụ nhân loại chế tạo rất được chào đón trong ma tộc. Bởi vậy, coi như là Tử Linh Ma Thần và Địa Ngục Ma Thần ham giết chóc, chân chính đối mặt một đám nhân loại không dám phản kháng thì cũng lựa chọn một điều, bắt nhân loại về ma tộc chứ không phải giết chết.

Từ khi kế thừa vị trí ma thần, Tát Mễ Cơ Nạp còn chưa nhận được mệnh lệnh quan trọng từ Ma Thần Hoàng. Từ thái độ ra lệnh của Ma Thần Hoàng gã liền biết, nếu nhiệm vụ này gã không thể hoàn thành, sợ rằng sẽ là Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc tiếp theo, hơn nữa không khả năng sống sót.

Nhìn từ góc độ nào đó, Tát Mễ Cơ Nạp cho rằng mình không khả năng không thành công, cùng lúc đó, đây là kỳ ngộ quan trọng của gã. Công việc béo bở như vậy nếu không chất đầy túi tiền riêng thì gã không phải là Tử Linh Ma Thần rồi. Cướp bóc gì đó tất nhiên gã sẽ nộp lên, nhưng cũng sẽ giữ lại một phần là chuyện thường thôi, coi như là Ma Thần Hoàng biết cũng sẽ không so đo với gã. Các tộc ma tộc phát triển thiếu thốn nhất là gì? Chính là tài nguyên! Có những tài nguyên này, Ác Ma tộc chắc chắn có bước tiến dài. Dựa vào ưu thế số lượng và thực lực, chỉ cần có thể mọi mặt vượt qua Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, tương lai xếp hạng của gã chắc chắn tăng cao.

Tựa như Tát Mễ Cơ Nạp nói với Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo và Hoa Lợi Phát, Ma Thần Hoàng vì tương lai A Bảo kế vị, chắc chắn sẽ đối phó với Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần. Thậm chí rất có thể khiến hai đại chủng tộc này thay người. Khi đó là lúc gã thăng cấp. Tu vi bản thân gã kém xa Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, nhưng cũng ý nghĩa gã sẽ không ảnh hưởng tương lai A Bảo khống chế ma tộc. Tới lúc đó gã chính là thuộc hạ Ma Thần Hoàng mới nể trọng.

Chính vì các loại nguyên nhân đó, lần này xuất chinh có thể nói là Tát Mễ Cơ Nạp dốc hết sức, tinh nhuệ toàn Ác Ma tộc tập thể xuất động. Thêm vào tinh anh các tộc khác, dùng tốc độ nhanh nhất chạy hướng Đông Nam quan.

Trăm vạn binh tinh nhuệ ma tộc chia làm hai đường, gã thống soái đội này mục tiêu hướng tới Đông Nam quan khoảng cách gần nhất. Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo và Hoa Lợi Phát thì dẫn năm mươi vạn tinh nhuệ khác công kích Vạn Thú quan. Bởi vì Vạn Thú quan tương đối khó công kích, cho nên bên ấy tập trung số lượng ma thần nhiều hơn chút.

Nhưng điều này không ảnh hưởng Tát Mễ Cơ Nạp tự tin. Gã đã nghĩ tốt lắm rồi, dựa vào ưu thế khoảng cách, dù thế nào gã cũng phải trước Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát xông vào trong Liên Bang Thánh Điện. Như vậy thì chẳng những có cơ hội tốt hơn cướp bóc, công lớn số một rơi vào Trụ Ma Thần thứ tư gã đây.

Một đường hành quân vội vã, rốt cuộc Đông Nam quan đã hiện ra trong tầm mắt. Từ xa hùng quan to lớn vắt ngang trước mặt.

Mắt Tát Mễ Cơ Nạp lóe tia sáng hung ác, trầm giọng quát.

“Truyền lệnh, toàn quân nghỉ ngơi, hai tiếng đồng hồ sau phát động thể công toàn diện!”

Nghe gã dặn câu này, bốn Ma Vương thuộc hạ đều kinh hãi. Nên biết rằng bọn chúng một đường hành quân gấp rút, bởi vì tốc độ quá nhanh, coi như là ma tộc cường tráng cũng chịu không nổi. Nhưng theo ý của Tát Mễ Cơ Nạp thì không cho thuộc hạ có thời gian nghỉ ngơi đầy đủ đã muốn công thành, thế này có phải là quá vội vã không? Hơn nữa đây chắc chắn sẽ tăng nhiều tổn thất!

“Tộc trưởng, có nên để người bên dưới nghỉ ngơi một lát không?” Ma Vương xếp hạng nhất dò hỏi.

Tát Mễ Cơ Nạp lạnh lùng liếc gã, nói.

“Nghỉ ngơi? Các người mệt lắm sao?”

“Không, không phải.” Ma Vương sợ hãi vội đáp.

Bọn chúng ở trước mặt Tát Mễ Cơ Nạp tựa như gã ở trước mặt Ma Thần Hoàng vậy.

“Ý của ta là hành quân gấp, quân đội chắc chắn mệt rồi, nếu bây giờ công kích thì chỉ sợ sẽ tổn thất hơi lớn.”

Tát Mễ Cơ Nạp lạnh nhạt nói.

“Tổn thất không phải tộc nhân của ta, ta cần gì lo lắng? Ngay cả các người đều không đoán được chiến thuật của ta, chẳng lẽ nhân loại đoán được chắc? Đánh bất ngờ cần ở chỗ không chuẩn bị, mới có thể dùng thời gian ngắn nhất công phá Đông Nam quan, mục tiêu thẳng hướng Thánh thành. Ta nói cho các người, nếu tụt sau đám Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát thì chúng ta chẳng những mất mặt, đồ tốt cũng bị chúng cướp hết. Truyền lệnh của ta, đánh vài quan ải rồi tùy tiện cướp bóc, tất cả vật cướp được thuộc về mình hết. Các người hiểu nên làm sao rồi chứ?”

Bốn Ma Vương nhìn nhau, trên mặt lộ ra vui mừng. Từ lời nói của Tát Mễ Cơ Nạp tất nhiên chúng nghe ra ẩn ý. Tổn thất lớn hơn cũng không phải tộc nhân Ác Ma tộc. Trong năm mươi vạn đại quân, Ác Ma tộc bọn chúng chỉ chiếm một phần năm. Để chủng tộc khác làm vật hy sinh, hoàn thành công lớn chắc chắn là Ác Ma tộc. Hơn nữa lần này đến đều là tinh nhuệ Ác Ma tộc, không giống lần thánh chiến trước đánh chơi thôi. Đông Nam quan trước nay không phải là cửa ải mạnh nhất của nhân loại.

Bốn Ma Vương lập tức đi xuống sắp xếp. Tát Mễ Cơ Nạp làm chủ soái, cho dù ma thần đi cùng có bất mãn thì không dám biểu đạt ra, ai bảo gã là một trong năm Trụ Ma Thần cột lớn của ma tộc đâu?

Đại quân do Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thống soái vừa xuất hiện thì tất nhiên bên Đông Nam quan đã phát hiện.

Khâu Vĩnh Hạo thống lĩnh cao tăng Chiến Sĩ Thánh Điện, cùng với các tướng lĩnh quân đội Lục Đại Thánh Điện tụ tập trên đầu tường Đông Nam quan ngắm hướng phía xa.

Nhẹ gật đầu, Khâu Vĩnh Hạo mạnh vung nắm đấm.

“Đến, thật sự đến! Tình báo hoàn toàn chính xác. Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, lần này nhất định phải cho người biết sự lợi hại của Đông Nam quan ta!”

Trong chiến tranh, tình báo vĩnh viễn là thứ nhất. Tình báo chính xác hoàn toàn có thể ảnh hưởng thắng bại trận chiến. Khâu Vĩnh Hạo được đến không chỉ là thời gian chính xác đối phương tới, thậm chí là số lượng ma thần, xếp hạng, mỗi chủng tộc phân phối quân đội trong đại quân đều có tình báo tỉ mỉ. Tình báo này tất nhiên đến từ tổ chức của Nguyệt Dạ.

Ba ngày trước vì ứng đối đại quân ma tộc do Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thống soái, Đông Nam quan sớm chuẩn bị sẵn sàng mọi mặt. Tất nhiên Tát Mễ Cơ Nạp không biết rằng tình huống đại quân của gã sớm bị bán rồi. Một cái lại một cái cạm bẫy đang chờ gã nhảy vào.

Thời gian hai tiếng đồng hồ rất nhanh tới rồi. Đối với đại quân ma tộc từ xa đến, hai tiếng đồng hồ vốn không đủ để chúng hoàn toàn hồi phục. Tội đa chỉ là ăn một miếng, nghỉ một lát thôi. Nhưng dù là tại ma tộc thì quân lệnh như núi, hơn nữa ma tộc thống trị càng thêm nghiêm khắc. Đối với binh sĩ không nghe theo lệnh, kết cục chỉ có một, đó là chết.

Bởi vậy dù bên dưới tiếng oán than ngập trời, trước mệnh lệnh của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, đại quân ma tộc vẫn là hoàn tất tập kết.

Tát Mễ Cơ Nạp nhìn Đông Nam quan phía xa, tay phải vung trước mặt, nói.

“Tấn công, kẻ thứ nhất xông vào Đông Nam quan trọng thưởng một trăm nô lệ nhân loại!”

Đối với ma tộc, cách tính tài sản tốt nhất chính là tài nguyên, nô lệ nhân loại luôn là tài nguyên quý giá nhất trong quý tộc ma tộc. Cho dù là đám ma thần cũng không ngoại lệ.

Vốn ma thần khác đối với việc Tát Mễ Cơ Nạp sắp đặt Ác Ma tộc ở mặt sau hơi bất mãn, nghe gã nói xong lâu này, nghĩ tới trong nhân loại tài nguyên phong phú, phất chốc các tướng lĩnh ma tộc đè ép người một mỗi, thống lĩnh đại quân xông hướng Đông Nam quan.

Tất nhiên Tát Mễ Cơ Nạp không khả năng một hơi để năm mươi vạn đại quân công thành. Nhưng gã thống lĩnh quân đội nhiều năm, dù khiến chủng tộc khác làm vật hy sinh cũng sẽ không biểu hiện quá rõ ràng.

Đợt tấn công thứ nhất, năm vạn đại quân ma tộc rót vào chiến tranh. Tường thành chính diện Đông Nam quan không tính quá rộng, năm vạn ma tộc đã là số lượng lớn nhất cuộc chiến có thể cất chứa.

Xông tới trước nhất là Cuồng Ma tộc, Cầm Ma tộc. Hai chủng tộc này đều không có ma thần bảo vệ, bởi vậy sự chết sống của chúng tất nhiên không bao nhiêu người để ý. Nhưng không thể nghi ngờ sức chiến đấu của hai chủng tộc này không tầm thường. Lần này đại quân ma tộc tinh nhuệ không chút thả lỏng, vốn không mang quân hy sinh như Song đao Ma.

Đi theo Cuồng Ma, Cầm Ma tấn công còn có tộc Ma Nhân Thuật Sĩ. Ba chủng tộc cộng lại số lượng vừa lúc là năm vạn. Đất trống bằng phẳng, rậm rạp ủa hướng Đông Nam quan.

Nếu từ trên cao nhìn xuống thì có thể thấy đại quân ma tộc như châu chấu ập hướng Đông Nam quan.

Khâu Vĩnh Hạo lạnh lùng nhìn đại quân phía xa, nâng lên tay phải.

“Bắt đầu!”

Thanh âm trầm thấp ngấm xương ma pháp vang trên đầu tường Đông Nam quan. Nguyên tố nồng đậm dao động tràn ngập. Dù là ma pháp sư, mục sư hay là triệu hoán sư, mỗi một người đều bị chia cho ít nhất hai khối ma tinh.

Khi xác định lần này là trận thánh chiến mấu chốt của Liên Bang Thánh Điện với ma tộc, thậm chí là cơ hội tốt nhất diệt ma tộc, Liên Bang Thánh Điện không tiếc vốn sử dụng tất cả tài nguyên.

Đại phòng đầu giá Thánh Minh gần như cống hiến tất cả trang bị, ma tinh lưu trữ, chỉ hướng Liên Bang Thánh Điện lấy một tấm phiếu nợ mà thôi.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

619. Chương 290: Bắt Đầu Đại Chiến

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Mà sự giúp đỡ này, chính sách ghi nợ cũng rất được các ma pháp sư kính yêu, khiến các ma pháp sư nhanh chóng tham gia vào gia đình Đông Nam quan, cùng các chiến sĩ xông pha.

Trên chiến trường, ma pháp sư là mũi mâu sắc nhọn nhất, chiến sĩ bên cạnh họ chính là tấm thuẫn thủ hộ rắn chắc nhất.

Bởi vậy mắt thấy tia chớp mâu của Cầm Ma ném xuống, các chiến sĩ cầm tấm thuẫn đem đầu tường Đông Nam quan phòng ngự như mai rùa.

Các ma pháp sư núp sau lưng họ, bị tháp thuẫn hoàn toàn che phủ không trông thấy cả bóng dáng tia chớp mâu. Từng cây trường mâu bị đẩy bật ra, còn bắn xuống dưới thành.

Tia chớp mâu của Cầm Ma có một đặc điểm, vị trí chính giữa gần chót có một định phong cánh rất nhỏ, đây là vì giữ cho lúc ném có thể định vị trí mũi rơi xuống mà không tới mức rơi hàng ngang. Hiện giờ bốn định phong cánh nhỏ xíu trở thành ác mộng của đám Cuồng Ma.

Tia chớp mâu bị tấm thuẫn của các chiến sĩ đánh bật tất nhiên sẽ không phân rõ địch ta, đám Cuồng Ma vừa mới tiêu diệt toàn bộ ma thú, tổn thất khá thảm thiết thì nghênh đón chúng là mấy ngàn tia chớp mâu từ trên trời giáng xuống.

Thứ này đến thật là quá đột ngột.

Lúc này đám Cuồng Ma đang trong trạng thái điên cuồng, chờ chúng phát hiện trên không trung rơi xuống tia chớp mâu thì, kịp đánh bật còn đỡ, tên nào không phát hiện hoặc lực chú ý không đủ tập trung thì xui rồi.

Năm ngàn cây tia chớp mâu, ít nhất có hai phần ba bị bắn ra đầu tường. Có ít nhất một ngàn Cuồng Ma tử thương dưới tia chớp mâu, thật là thê thảm!

Nhưng Cuồng Ma dù sao là Cuồng Ma, lần lượt bị trọng thương, tổn thất hơn bốn ngàn mà chúng vẫn dùng mãnh không sợ chết xung phong Đông Nam quan. Chúng đến dưới thành, lập tức dùng gai nhọn từ cánh tay đâm vào tường thành, nhanh chóng leo lên trên.

Tuy tường thành Đông Nam quan đủ cứng rắn, nhưng chỉ cần bị gai nhọn đâm vào rồi dùng chút sức, Cuồng Ma có thể leo lên trên một khúc. Mắt thấy tường thành cao trăm mét đã bỏ rậm rạp Cuồng Ma, hậu phương Ma Nhân Thuật Sĩ rốt cuộc tới rồi.

Số lượng Ma Nhân Thuật Sĩ có hơn một vạn ba ngàn, trong đó không thiếu cường giả. Tốc độ của chúng tuy không bằng Cuồng Ma, nhưng vốn không đến nỗi chậm chạp nhiều thế. Dù sao chúng có tới ba chân! Nhưng Ma Nhân Thuật Sĩ không thiếu nào như Cuồng Ma, chúng cực tinh ranh. Lý do không trước tiên nhào lên chiến trường là vì để Cuồng Ma trước tấn công. Chờ chúng quẩn lấy thủ quân nhân loại trên đầu tường, thế thì chẳng phải là đám Ma Nhân Thuật Sĩ càng an toàn hơn sao? Tính toán cực hay, nên lúc này chúng mới tới dưới thành.

Dẫn đầu là một Ma Nhân Thuật Sĩ cường đại có mười hai ma nhãn, miệng phát ra tiếng hú sắc nhọn. Phút chốc tất cả Ma Nhân Thuật Sĩ nhanh chóng dàn trận hình, đỉnh đầu ma nhãn đều hướng tới vị trí tường thành Đông Nam quan.

Ma nhân của chúng chỉ có thể bắn đường thẳng tắp, từ dưới tường thành công kích lên trên đầu tường hiệu quả không được tốt lắm. Nhưng thống soái Ma Nhân Thuật Sĩ cực kỳ gian xảo, mục đích của nó rất đơn giản, trực tiếp công kích tường thành.

Hơn một vạn ba ngàn Ma Nhân Thuật Sĩ bắn chùm công kích, cho dù tường thành Đông Nam quan có dày tới trăm mét cũng không chịu được mấy lần công kích thế này là sẽ tan tác. Một khi mất đi tường thành ngăn cản, Đông Nam quan lấy cái gì ngăn cản năm mươi vạn đại quân ma tộc đây?

Chiêu này không thể không nói là âm độc. Hơn nữa vừa lên, thống soái Ma Nhân Thuật Sĩ đỉnh đầu mười hai ma nhân dẫn đầu bắn ra, ở trên tường thành để lại dấu vết cháy đen sâu đến một mét. Không chút nghi ngờ, đây là mục tiêu công kích nó chỉ định cho Ma Nhân Thuật Sĩ khác.

Nếu thật dễ dãi Ma Nhân Thuật Sĩ liên tục tấn công, sẽ là đả kích không nhỏ cho Đông Nam quan. Lúc này Cuồng Ma đã bắt đầu bò lên đầu tường, không trung Cầm Ma đã học khôn, nhanh chóng tản ra trận hình, tìm cơ hội. Đông Nam quan làm sao ngăn cản mấy Ma Nhân Thuật Sĩ đây?

Tất nhiên là có cách. Bởi vì Đông Nam quan sớm không phải chiến trường của một mình Chiến Sĩ Thánh Điện mà là toàn Liên Bang Thánh Điện!

Tiếng huýt gió thê lương bỗng vang lên từ ngoài thành. Chưa đợi Ma Nhân Thuật Sĩ hiểu ra chuyện gì thì đã thấy thật nhiều, thật nhiều Ma Nhân Thuật Sĩ tựa như lúa bị gặt ngã xuống.

Từng bóng người như chui ra từ mặt đất, khoảng cách gần đến cuồng tàn sát mấy Ma Nhân Thuật Sĩ.

Thích khách, là thích khách.

Thích khách mai phục ngoài thành tổng số hơn một vạn. Bọn họ luôn kiên nhẫn chờ đợi, bỏ qua Cuồng Ma, mục tiêu chính là mấy Ma Nhân Thuật Sĩ lấy ma pháp công kích làm chủ!

Ma Nhân Thuật Sĩ vóc dáng cao to, còn có ba chân, nhưng chúng lại là binh chủng ma pháp chính cống, dĩ nhất là cận chiến. Chúng không cách nào nghĩ ra, uy hiếp không xuất hiện tại Đông Nam quan mà là dưới chân chúng, tựa như Địa Miễn tộc Ẩn Hình Giả của ma tộc, phát ra đòn công kích trí mạng hướng chúng.

Ma Nhân Thuật Sĩ tuyệt đối là thông minh bị thông minh lắm. Nếu chúng đi theo bên cạnh Cuồng Ma tộc thì lúc này, Cuồng Ma tộc còn có thể viện trợ chúng chút. Nhưng chúng đã hoàn toàn tách rời với Cuồng Ma tộc, vị trí phát động công kích và tường thành có khoảng cách tương đương xa. Cuồng Ma tộc thì một lòng tiến lên trước, căn bản không phát hiện nguy hiểm bên chúng.

Một vạn thích khách! Đó là khái niệm gì? Hơn một vạn ba ngàn Ma Nhân Thuật Sĩ chưa tới ba phút đồng hồ đã bị thích khách tiêu diệt toàn quân không còn sót một tên. Cũng đúng, binh chủng ma pháp khoảng cách gần dụng phải thích khách, trừ chữ chết ra còn có cái gì? Kết quả tựa như sau lưng ma pháp sư đứng một thích khách cầm dao găm vậy.

Phía xa Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp quan sát trận chiến vẻ mặt đầy kinh ngạc. Gã nằm mơ cũng không ngờ nghênh đón năm vạn đại quân của gã sẽ là kết quả như vậy. Nhân loại rõ ràng có chuẩn bị trước rồi! Hiển nhiên các thích khách đã sớm ẩn núp, nếu không thì sao lừa được chúng?

Tát Mễ Cơ Nạp thế mới nhận ra Đông Nam quan đã sớm biết chúng đến, còn chuẩn bị đầy đủ. Theo gã thấy thì không cần dốc hết đợt công kích thứ ba là có thể phá mở Đông Nam quan, không ngờ Chiến Sĩ Thánh Điện biến cố gắng rắn như vậy. Hơn nữa khiến gã cảm thấy nguy hiểm nhất là số lượng và sự xuất hiện của triệu hoán sư, ma pháp sư, thích khách đối phương

Lục Đại Thánh Điện nhân loại chẳng phải tự đấu một mình ư? Tại sao tại Đông Nam quan có nhiều cường giả Thánh Điện khác như vậy?

Trong lúc nhóm thích khách phát động thì đám Cuồng Ma công kích tường thành cũng gặp tai họa.

Đích thực có một phần Cuồng Ma xông lên đầu tường Đông Nam quan, nhưng chờ đợi chúng là mũi gươm của kỵ sĩ và các chiến sĩ. Chỉ dựa vào chút số lượng này thì bọn chúng làm sao tạo thành uy hiếp với Đông Nam quan được? Thậm chí tiêu hao cũng cần thời gian và số lượng mới được.

Ngay lúc đó, trên tường thành Đông Nam quan mọc gai.

Từng cây gai đất không chút dấu hiệu nhô lên tường thành, lúc này Cuồng Ma gần như phủ đầy tường thành Đông Nam quan! Tường thành cao lớn, rộng rãi như vậy có ít nhất hơn ba ngàn Cuồng Ma cùng leo lên. Trong chớp mắt, ba ngàn Cuồng Ma đều bị đóng đinh trên tường thành.

Năm trăm ma pháp sư thổ hệ ẩn nấp đến bây giờ rút cuộc ra tay.

Khi xác Cuồng Ma trên tường thành điên cuồng rơi xuống, khiến đại quân Cuồng Ma rối loạn thì vừa lúc một vạn thích khách mai phục từ hậu phương đánh lên Ma Nhân Thuật Sĩ. Phối hợp chúng là từ trên trời giáng xuống bạo liệt hỏa cầu.

Hai vạn năm ngàn Cuồng Ma ở dưới tường thành Đông Nam quan bị thiêu thành tro, coi như Tát Mễ Cơ Nạp từ xa muốn cứu viện cũng không kịp.

Từng luồng sáng vàng không ngừng từ đầu tường rơi xuống, chiếu rọi thân thể nhóm thích khách bị thương. Có các mục sư chăm sóc, sức chiến đấu của các thích khách tăng gấp mấy lần. Thực lực cá nhân của họ vốn trên cơ Cuồng Ma, thêm vào Cuồng Ma đã rối loạn, mặt trên còn có ma pháp sư hỏa hệ và mục sư chi viện, đám thích khách không có gì phải lo nữa.

Cầm Ma ở trên không trung chẳng phải đồ ngốc, chúng không dám lại tới gần Đông Nam quan, vậy thì sẽ trở thành bia cho các ma pháp sư trên đầu tường! Còn sót lại chưa tới sáu ngàn Cuồng Ma rối loạn kinh hoàng bại lui, chỉ chừa lại xác đầy đất ngoài thành.

Tiếng hoan hô bùng phát từ Đông Nam quan, tựa như sóng thần. Trên từ Khâu Vinh Hạo dưới đến chiến sĩ bình thường nhất, lúc này cảm xúc và sĩ khí hoàn toàn bị đốt cháy.

Nhân loại đối kháng với ma tộc nhiều năm như vậy còn chưa từng hân diện như bây giờ. Coi như là thực lực vốn có của Đông Nam quan cũng tuyệt đối không phải mới rồi năm vạn ma tộc có thể công phá. Nhưng muốn hoàn toàn không tổn hao gì ứng đối đợt công kích ồ ạt thì là tuyệt đối không khả năng. Sức chiến đấu của Cuồng Ma tộc, Cầm Ma tộc không tầm thường, huống chi còn có nhiều Ma Nhân Thuật Sĩ phối hợp, chúng đều coi như là tinh nhuệ ma tộc.

Nhưng lần này thì khác, sáu chức nghiệp phối hợp nhau, thậm chí các mục sư còn chưa ra tay thì chiến đấu đã kết thúc, toàn thắng.

Cuồng Ma, Ma Nhân Thuật Sĩ toàn quân bị diệt, Cầm Ma cũng tổn thất gần nửa. Một lần tổn thất lớn như vậy, coi như là Tát Mễ Cơ Nạp thống soái năm mươi vạn đại quân cũng khá lắt léo giận. Đây là một phần mười thực lực, tuy không phải chủ lực chân chính nhưng cũng là một phần lực lượng rất quan trọng.

Đây là ưu thế sáu chức nghiệp liên hợp. Nhiều chức nghiệp phối hợp có hiệu quả tốt hơn nhiều so với trước kia Lục Đại Thánh Điện đơn độc tác chiến. Ưu thế sau khi thành lập tân Liên Bang lần đầu tiên hiện ra trên chiến trường, cũng khiến các cường giả sáu chức nghiệp Đông Nam quan vũng bưng. So về thực lực tổng thể thì họ không bằng ma tộc, nhưng có sáu chức nghiệp phối hợp, dù ma tộc muốn công phá hùng quan cũng không dễ dàng, tình báo kịp lúc đã khiến họ sớm chuẩn bị đầy đủ.

Tát Mễ Cơ Nạp tức đến sắc mặt xanh mét, con ngươi tỏa tia sáng hung ác.

“Song Đầu Ma Thứ phối hợp Cầm Ma, Hỏa Diễm Ma khôi, Lang Ma tộc, Báo Ma tộc xuất chiến. Bệnh Ma hỗ trợ. Địa Miễn tộc Ẩn Hình Giả tập thể ẩn thân xuất động. Ta muốn xem coi chúng còn có bao nhiêu cạm bẫy.”

“Gia Ba, Tư Tháp Lạc Tư, Phỉ Ni khắc Tư, ba người các ngươi xuất chiến hỗ trợ đại quân. Cho dù không công phá được Đông Nam quan thì ít nhất phải đánh mở lỗ hổng cho ta!”

“Tuân lệnh!”

Ba ma thần từ hậu phương lao ra, cung kính hành lễ với Tát Mễ Cơ Nạp xong lóe người, hóa thành ba luồng sáng bay hướng không trung. Đại quân ma tộc lần nữa phát động.

So với lần trước thì bây giờ đại quân ma tộc dù là số lượng hay chất lượng đều tăng vọt. Tổng số hơn mười vạn, lần nữa tập thể điên cuồng ập hướng Đông Nam quan.

Trên mặt đất, Lang Ma tộc, Báo Ma tộc có Hỏa Diễm Ma khô thân hình to lớn yểm hộ nhanh chóng xông lên. Trên không trung Cầm Ma lúc trước bại lui và Song Đầu Ma Thứ kết hợp công kích càng cường đại hơn. Quan trọng là có hơn mười Bệnh Ma xuất hiện giữa chúng. Bệnh Ma chẳng những là binh chủng ma pháp biết bay nhanh nhất ma tộc, cùng lúc đó, chúng có tác dụng hạn chế lớn nhất với kẻ địch. Chất dịch đáng ghét kia dù là chức nghiệp gì trong nhân loại đều cực kỳ sợ hãi.

Huống chi lần này đại quân ma tộc có ma thần dẫn dắt, so sánh với lần tấn công thăm dò trước thì cách biệt một trời một vực.

Nhìn phía xa đại quân ma tộc khủng bố, Khâu Vĩnh Hạo biến sắc mặt. Nếu đổi làm trước kia, vậy một đội quân ma tộc thế này đủ khiến Đông Nam quan tổn thất thảm thiết, thậm chí có nguy hiểm bị công phá.

Nguyên thân bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc có hình dạng khác nhau nhưng không thường xuyên xuất hiện trên chiến trường, bởi thế, dù là điện chủ tiền nhiệm của Chiến Sĩ Thánh Điện, Khâu Vĩnh Hạo không nhận ra thực lực của ba ma thần này. Nhưng từ xa nhìn ba Trụ Ma Thần lóe sáng có thể thấy ra, ba ma thần này tuyệt đối không phải xếp hạng sau.

“Khâu điện chủ không cần gấp, ta biết ba ma thần này.” Diệp Tam Mê đứng bên cạnh Khâu Vĩnh Hạo trầm giọng nói.

Trên người các Anh Hùng Vĩnh Hằng đều mặc áo choàng đen rộng lớn, hoàn toàn bao phủ họ lại.

Nghe thanh âm trầm ổn của Diệp Tam Mê, Khâu Vĩnh Hạo thấy xấu hổ, đối mặt ma tộc mạnh mẽ ông rất cuộc vẫn không đủ trấn định!

“Đó là Trụ Ma Thần thứ ba mươi ba, Gia Ba. Trụ Ma Thần thứ ba mươi sáu, Tư Thập Lạc Tư. Và Trụ Ma Thần thứ ba mươi bảy, Phỉ Ni khắc Tư. Ba tên này đều lấy hỗ trợ và ma pháp làm chính, tác dụng trên chiến trường khá lớn, năng lực chiến đấu cá thể cũng được.”

Đừng nhìn Diệp Tam Mê ngủ say mấy ngàn năm, nhưng nó biết về ma thần nhiều hơn các lãnh đạo Chiến Sĩ Thánh Điện hiện nay. Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc, trừ cái tên Ma Thần Hoàng biến đổi ra, tên ma thần khác vĩnh viễn không thay đổi. Chính là nói, dù là Nguyệt Ma Thần đời thứ mấy đều gọi là A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần đều là Ngõa Sa Khắc. Cho nên nó mới có thể há mồm nói ra tên ba ma thần.

Nghe nó nói ra tên, trong đầu Khâu Vĩnh Hạo lập tức hiện ra tư liệu ba ma thần này. Ông trầm giọng nói.

“Danh hiệu của Gia Ba là Ảo Thuật Ma Thần, am hiểu thi triển ma pháp ảo thuật, lấy hỗ trợ làm chính. Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, gã gần như là ma thần toàn diện phụ trợ, sức chiến đấu cá nhân rất yếu. Nhưng có thể xếp hạng ba mươi ba là có thể thấy về mặt phụ trợ gã cường cỡ nào.”

“Danh hiệu của Tư Thập Lạc Tư là Nguyên Rửa Ma Thần, am hiểu các loại ma pháp nguyên rửa, rất đáng ghét.”

“Danh hiệu của Phỉ Ni khắc Tư là Hắc Ám Phượng Hoàng, am hiểu hỏa hệ và ma pháp hắc ám, tuy xếp hạng chót trong ma thần lần này nhưng sức chiến đấu là cường đại nhất.”

Nêu xong năng lực ba ma thần, lòng Khâu Vĩnh Hạo càng nặng trĩu. Ba ma thần này ở trên chiến trường có thể phát huy tác dụng tuyệt đối khủng khiếp, có thể thấy Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp không vì mới rồi thất bại mà mất bình tĩnh. Đợt tấn công lần này của kẻ địch không dễ dàng cản được!

“Gia Ba và đám Bệnam cứ giao cho ta đi.” Diệp Tam Mê lạnh nhạt nói. “Ma tộc không biết sự tồn tại của chúng ta, đã vậy thì ta sẽ tặng lễ vật cho chúng. Nhưng ta chỉ có cơ hội một lần, vậy nên chỉ có thể lo một trong ba ma thần. Một khi ta công kích một tên thì hai tên khác tất nhiên sẽ thi triển Ma Thần Hóa. Đây là một trận cứng rắn đánh.”

Đang lúc họ sắp xếp chiến thuật thì phía xa đại quân ma tộc ngày càng tới gần.

Ảo Thuật Ma Thần Gia Ba không khác mấy với nhân loại, mái tóc dài màu xanh sậm xoắn sau lưng, áo choàng dài màu bạc hoa quý. Nhưng diện mạo của gã hơi xấu xa, mũi ưng, mắt ếch, tay cầm pháp trượng xanh thô to. Gã bay hoàn toàn dựa vào sự khống chế nguyên tố, bản thân không có cánh.

Vừa bay tới trước, miệng Gia Ba vừa niệm chú ngữ. Một tầng sáng xanh sậm bao trùm đại quân ma tộc bên dưới.

Bỗng chốc gần vạn ma tộc đằng trước nhất bị ánh sáng xanh bao trùm, tốc độ xông lên tăng vọt.

Ảo thuật ma pháp, quần thể khinh linh thuật.

Làm ma pháp phụ trợ thuần túy, ma pháp phụ trợ của Ảo Thuật Ma Thần Gia Ba có phạm vi cực lớn, bất cứ ma pháp sư nhân loại nào đều không thể sánh bằng được.

Tốc độ thi pháp của gã cực nhanh, sau quần thể khinh linh thuật thì một tầng sáng đỏ hướng tới Hỏa Diễm Ma khô, Lang Ma, Báo Ma bị phủ trùm khinh linh thuật trước đó, lần này là thuật quần thể.

Đây mới chỉ là bắt đầu, nếu cứ để gã không ngừng phóng ra Ảo Thuật ma pháp phụ trợ, vậy thì sức chiến đấu của đại quân ma tộc ít nhất có thể tăng gấp đôi. Trên chiến trường năng lực sinh tồn càng tăng mạnh trên diện rộng, đây còn là với điều kiện Gia Ba không sử dụng Ma Thần Hóa.

Thời gian sử dụng Ma Thần Hóa một lần có hạn, hiển nhiên gã phải đợi đến giây phút mấu chốt cuối cùng mới dùng.

Nhưng gã không biết rằng, mình đã trở thành mục tiêu của Diệp Tam Mê.

Khác với Gia Ba, Tư Thập Lạc Tư và Phỉ Ni khác Tư còn chưa ra tay. Bởi vì khoảng cách thi pháp của chúng không xa bằng Gia Ba, hơn nữa đều trực chỉ đối thủ, cho nên nhất định phải tới gần Đông Nam quan mới thi triển tốt hơn.

Lúc này Gia Ba cách Đông Nam quan còn có mười mét, coi như là ma pháp cấm chú đơn thể cũng không thể công kích xa đến thế. Cho nên gã không hề hay biết mình bị nguy hiểm.

Trên đầu tường Đông Nam quan, Diệp Tam Mê lấy xuống mũ trên đầu, lộ ra khuôn mặt già nua, làn da xám ngắt có chút giống sắt thép, nhưng đôi mắt nó rất lạ, không giống Sinh Vật Vong Linh có được. Đó là đôi mắt xanh biếc long lanh, trong suốt. Chỉ đáy mắt mới có chút ngọn lửa xanh biếc nhấp nháy.

Diệp Tam Mê nâng tay lên, ở không trung chộp lấy. Bỗng chốc cây cung to lớn xuất hiện trong lòng bàn tay nó. Chiều dài cây cung vượt qua chiều cao của nó, màu ám kim, nhưng phần dây lại là bầy sắc nhàn nhạt.

Cây cung vừa ra, Khâu Vĩnh Hạo đứng gần nhất lập tức cảm giác linh hồn mình như bị hút lấy. Trên cây cung có nhiều hoa văn hoa lệ, nhưng bị sắc ám kim xảo diệu che giấu.

Tay trái Diệp Tam Mê ắm lấy giữa thân cung, chậm rãi nhấc nó tới trước mặt. Tay phải dè dây cung, nhưng không có mũi tên, cứ thế ch ậm rãi kéo dây cung to ra.

Giây phút nó kéo cung, Khâu Vĩnh Hạo bản năng lùi vài bước, người bên cạnh cũng tránh ra chút. Người Diệp Tam Mê hư có khí lưu vô hình, như là ngọn lửa bốc cháy. Trong quá trình cung mở ra cũng có khí lưu vô hình dâng lên, nhưng lạ là dù là thân cung ám kim hay dây cung bầy sắc đều biến ắm đậm, chẳng chút bắt mắt.

Đây là thần khí? Khâu Vĩnh Hạo coi như kiến thức rộng, liếc mắt liền thấy ra chỗ đặc biệt của cung to, hít ngậm khí lạnh. Không ngờ vị Anh Hùng Vĩnh Hằng này có một thần khí. Hơn nữa thoát trông đây là thượng cổ thần khí, dường như có liên quan đến Tinh Linh tộc. Bởi vì hoa văn trên cây cung có chút đặc điểm của thượng cổ Tinh Linh tộc, Khâu Vĩnh Hạo không phân biệt ra cụ thể nhưng vẫn dễ dàng nhìn ra nó liên quan đến Tinh Linh tộc.

Ảo Thuật ma pháp thứ ba của Gia Ba lập tức sắp hoàn thành. Gã là một ma thần cá thể, không có chủng tộc thuộc về mình, bởi vậy lúc trước Cuồng Ma tộc, Ma Nhân Thuật Sĩ chết thì gã không chút quan tâm. Chỉ là gã rất khinh thường Tát Mễ Cơ Nạp chỉ huy, về mặt khống chế đại cục, gã là Ảo Thuật Ma Thần tự cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất. Chẳng qua bản thân gã không có sức chiến đấu trực tiếp cho nên mới từ đầu đến cuối không trở thành thống soái tiền tuyến, bởi vậy trong lòng có cảm giác rất uất ức.

Rốt cuộc đến lúc gã ra chiến trường, trong lòng Ảo Thuật Ma Thần Gia Ba sự uất ức có thể trút ra hết rồi, để tất cả ma tộc thấy chỗ cường đại của gã thuần túy phụ trợ.

Cũng vào lúc này, bỗng nhiên lòng Gia Ba thít chặt, ma pháp đang ngâm xương tự đứt đoạn. Gã chỉ thấy trái tim như bị bàn tay to vô hình bóp chặt, đau đớn khó nói nên lời. Gã kêu rên ra tiếng, bản năng nhìn hướng Đông Nam quan.

Gã trông thấy là một đôi mắt xanh biếc, cây cung to lớn.

Không khả năng, khoảng cách xa như vậy, cung tiễn nào có thể bắn đến?

Trong lúc Gia Ba thâm rung động, không tin đối phương có thể công kích mình thì bỗng nhiên trên đầu tường Đông Nam quan, ngọn lửa xanh biếc bùng cháy lên cao tới trăm mét.

Ngọn lửa đột ngột hù dọa ma tộc. Ngay sau đó, trong ánh sáng xanh biếc, một điểm sáng bảy sắc như tia chớp bắn ra.

Mục tiêu là ta! Gia Ba thâm rùng trong lòng, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến gã chớp mắt dẫn động lực lượng Trụ Ma Thần của mình.

Trong trận doanh ma tộc, Trụ Ma Thần thuộc về Ảo Thuật Ma Thần Gia Ba bỗng phát ra ánh sáng xanh sậm chói lòa. Trên Trụ Ma Thần từng phù văn như sống lại, chớp mắt bay lên không hợp thành ký hiệu càng to hơn bay hướng phía xa, chỗ có Gia Ba.

Nhưng Gia Ba phát hiện cuối cùng vẫn là muộn chút.

Điểm sáng bảy sắc kia từ cây cung bắn ra, không khí trước người Diệp Tam Môn goài trăm mét đều phát ra tiếng ù vang. Ánh sáng bảy sắc bay chưa tới trăm mét thì biến mất trên không trung.

Gia Ba thi triển Ma Thần Hóa không thể nói là vô ích, nhưng khi ký hiệu sắc ám lam to lớn bay đến sau lưng gã, thậm chí bắt đầu dung hợp với bản thể thì không khí trước mặt gã bỗng nổ tung, một điểm sáng bảy sắc chợt xuất hiện.

Gia Ba chỉ kịp làm là để pháp trượng to lớn màu xanh chắn trước mặt. Nhưng khoảnh khắc, ánh sáng bảy sắc lại lần nữa biến mất.

Ký hiệu to lớn sau lưng Gia Ba nhanh chóng dung nhập vào người gã, khiến thân thể gã mau chóng phình to ra, quanh người xuất hiện hơn trăm phù văn vờn quanh, xoay quanh. Đó là ký hiệu Ảo Thuật ma pháp tổ hợp. Dưới trạng thái Ma Thần Hóa, Gia Ba thi triển Ảo Thuật ma pháp thì uy lực có thể tăng cao gấp đôi.

Nhưng lúc này, Ảo Thuật Ma Thần bình bồng tại đó không động đậy, ánh mắt ngơ ngác nhìn chằm chằm phía xa, trong con người là vẻ khó tin.

Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư, Hắc Ám Phượng Hoàng Phỉ Ni khắc Tư cũng cảm giác ra không đúng. Hai ma thần không chút chần chừ dẫn động Ma Thần Hóa.

Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư phát ra tiếng "Oa oa.". Đôi cánh đen giương ra, vón hình người bị Trụ Ma Thần da cam phía xa chiếu rọi, biến thành một con chim khổng lồ giương cánh đạt mười mét, đôi mắt và miệng đều là da cam.

Hắc Ám Phượng Hoàng Phỉ Ni khắc Tư Ma Thần Hóa hoa lệ hơn nhiều. Thân dài hơn hai mươi mét, giương cánh càng rộng hơn, thân thể đen huyền lệ đầy văn lộ ngọn lửa sắc ám kim, gã biến thành một Hắc Ám Phượng Hoàng.

Nhưng chúng Ma Thần Hóa không thể ảnh hưởng Gia Ba. Khi chúng biến thân thì một tia sáng bảy sắc bắn đầu từ trong người Gia Ba tràn ra. Ngay sau đó...

Oành! Một tiếng nổ lớn, chính giữa ký hiệu thật nhiều ảo thuật bảo vệ, thân thể Gia Ba bỗng nổ tung. Vô số ánh sáng bảy sắc bùng phát, hù dọa Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư, Hắc Ám Phượng Hoàng Phỉ Ni khắc Tư nhanh chóng né ra.

Ảo Thuật Ma Thần Gia Ba xếp hạng ba mươi ba trong ma tộc, từ khi trận đại chiến bắt đầu, trở thành vị ma thần thứ nhất chết trên chiến trường.

Tất Mễ Cơ Nạp ngồi trên ghế ch ử soái đứng bật dậy, mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Nên biết rằng dù Gia Ba không am hiểu chiến đấu nhưng tu vi cũng tới cấp chín bậc ba, nếu là Trụ Ma Thần kết hợp thì triển Ma Thần Hóa thì thậm chí có sức chiến đấu từ cấp chín bậc năm trở lên, phụ trợ toàn trường cực cường đại, không ngờ bị kẻ địch giết ngay lập tức.

Chẳng phải đã nói Chiến Sĩ Thánh Điện không có thần khí ư? Nhưng mới rồi ánh sáng bảy sắc rõ ràng là thần khí mới phát ra được. Cung tiền cấp thần khí?

Trên chiến trường thần khí đáng sợ nhất không thể nghi ngờ chính là loại pháp trượng ma pháp có thể tăng phúc. Nhưng nói đến uy hiếp lớn nhất thì không gì vượt qua cung tiền. Xuất hiện một thần khí cung tiền, có thể nói là uy hiếp rất lớn đối với một ma thần. Coi như là Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp xếp hạng thứ tư cũng không ngoại lệ! Đông Nam quan còn khó tấn công hơn gã tướng, sắc mặt Tát Mễ Cơ Nạp không thể kiềm chế biến càng khó xem hơn.

Đỉnh đang đang!

Cây cung to rơi xuống đất. Tay trái Diệp Tam Mê cầm cung rất vững nhưng tia sáng trong mắt đã tối tăm nhiều. Hiển nhiên bắn ra một mũi tên giết ma thần đối với nó không phải chuyện gì thoải mái. Nhưng mũi tên này đối với sĩ khí nguyên Đông Nam quan là tăng phúc không gì sánh kịp.

Kẻ địch đã đến. Hỏa Diễm Ma khôi là chủng tộc cường đại kết hợp chiến đấu ma pháp và vật lý thành một, mới tới dưới thành thì chúng bắt đầu điên cuồng bắn hỏa diễm cầu lên đầu tường. Cùng lúc đó, dùng thân thể cao to có lực phòng ngự mạnh mẽ bảo vệ Lang Ma, Báo Ma sau lưng.

Ma pháp thổ hệ Lạc Thạch Thuật từ trên trời giáng xuống, phạm vi lớn đánh vào trước tường thành. Hơn nữa những đá nguyên tố này sau khi oanh kích sẽ tự động biến mất, tuyệt sẽ không cản trở ma tộc.

Năm trăm ma pháp sư thổ hệ cùng phát lực, tạm thời ngăn cản kẻ địch bên dưới tấn công. Nhưng sức chiến đấu thân thể cứng rắn của Lang Ma còn mạnh hơn, Báo Ma thì giỏi tốc độ. Bởi vậy Lạc Thạch Thuật tổn thương chúng khá là hữu hạn, chỉ có thể hạn chế chững công thành.

Trải qua Diệp Tam Mê bắn một phát, Khâu Vinh Hạo đã hồi phục lại bình tĩnh, ra từng mệnh lệnh. Đứng trước tường thành, đường bộ bị thuận chiến sĩ lấp đầy. Trong thành, đại quân kỵ sĩ đã tập kết, tùy thời ra thành tác chiến. Chỉ có tại đất bằng thì tác dụng của kỵ sĩ mới lớn nhất.

Nhiệm vụ của ma pháp sư hỏa hệ ừ yếu là đối phó không quân địch. Song Đầu Ma Thửu và Cầm Ma cùng đến. Cầm Ma am hiểu công kích vật lý, Song Đầu Ma Thửu thì là công kích song hệ ma pháp hắc ám và hỏa, năng lực công kích vật lý nhất định, có uy hiếp rất lớn với Đông Nam quan.

Nhưng mới rồi một mũi tên của Diệp Tam Mê có lực uy hiếp thật quá mạnh, bởi vậy tốc độ áp sát của ma tộc giảm thấp rất nhiều. Ngay cả Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư, Hắc Âm Phượng Hoàng Phỉ Ni khắc Tư cũng không dám tới quá gần thành. Bọn chúng thì triển Ma Thần Hóa cũng không thể hoàn toàn khẳng định có thể an toàn rút lui khỏi đồn công kích cung thần khủng bố kia.

Diệp Tam Mê đánh chết ma thần tuy chỉ có một tên, nhưng có thể nói là nó dựa vào sức mình đã giảm tác dụng của ma thần đến mức thấp nhất.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp chuyển sang đứng chỉ huy chiến đấu.

“Tất Phát Long Tư, Gia Cấp Đề, các người đi giúp Tư Tháp Lạc Tư, Phỉ Ni khắc Tư.”

“Vâng!” Hai thân hình vạm vỡ lóe ra từ sau lưng Tát Mễ Cơ Nạp, hóa thành bóng sáng màu đen đặc và nện nhện bay hướng chiến trường.

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần xếp hạng thứ bốn mươi sáu, Quái Thú Ma Thần Tất Phát Long Tư, cao mười mét, lớn lên như một quái thú bắn phóng đại, năng lực cận chiến siêu mạnh nhưng không biết ma pháp gì. Người mình đồng da sắt, lực phòng ngự kinh khủng.

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần xếp hạng thứ bốn mươi tám, Khủng Ngư Ma Thần Gia Cấp Đề, bản thể là một con trâu to, ở trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần nằm trong số ít giỏi nhất là phòng ngự.

Tát Mễ Cơ Nạp sai hai tên này ra ngoài, mục đích rất đơn giản, bảo vệ Nguyên Rửa Ma Thần, Hắc Âm Phượng Hoàng lực phòng ngự khá yếu, để lực lượng ma pháp của chúng có thể phát huy mức độ lớn nhất

trên chiến trường, do đó xoay chuyển tình hình bất lợi.

Quái Thú Ma Thần và Khủng Ngưu Ma Thần đối phó cung tiễn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Trong lúc Tát Mễ Cơ Nạp tiếp viện cho hai ma thần tiền tuyến thì trận chiến công phòng của Đông Nam quan đã toàn diện triển khai.

Pháp lực của ma pháp sư thổ hệ sắp cạn kiệt thì Lang Ma, Báo Ma đã toàn diện công thành. Bọn chúng đều là chủng tộc chủ chiến ma tộc, thực lực khá mạnh. Hỏa Diễm Ma khôi năng lực leo yếu kém, nhưng một khi để chúng nó leo lên đầu tường thì sẽ tăng uy hiếp rất lớn với các chiến sĩ trên thành.

Các thuẫn chiến sĩ anh dũng chắn trước nhất, va chạm với Lang Ma, Báo Ma.

Chức nghiệp giả Chiến Sĩ Thánh Điện tuy có thực lực yếu nhất trong Lục Đại Thánh Điện nhưng cũng là số lượng nhiều nhất. Thuần chiến sĩ chắn ở đằng trước, cuồng chiến sĩ phía sau, chiến đấu liều mạng với Lang Ma tộc, Báo Ma tộc.

Cao tầng Chiến Sĩ Thánh Điện toàn bộ xuất hiện trên chiến trường. Lang Ma, Báo Ma có mạnh hơn nữa, so với chiến sĩ trên cấp chín thì kém xa.

Một kiếm quang vàng to lớn quét ngang trên đầu tường. Trên tường thành dài vài trăm mét, tất cả Lang Ma, Báo Ma và số ít Hỏa Diễm Ma khôi mới vừa leo lên đều bị chém eo, chết hết. Đó là Khâu Vĩnh Hạo ra tay.

Chiến sĩ trên cấp tám trực tiếp đứng trên lỗ châu mai, thật sự khiến Lang Ma, Báo Ma không thể vượt qua một bước.

Nhưng đòn tấn công từ trên không trung ma tộc đã tới rồi. Ma pháp của Song Đầu Ma Thú, tia chớp màu của Cầm Ma không ngừng rơi xuống đầu tường Đông Nam quan, bắt đầu tạo thành tổn thương cho quân đội Liên Bang Thánh Điện. May mắn chiến thuật của đám Khâu Vĩnh Hạo rất thành công, các ma pháp sư được bảo vệ rất tốt. Nhưng bọn họ phản kích lại kẻ địch không quân không mạnh lắm.

Khiến Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp ngoài ý muốn là không biết tại sao, bình thường Đông Nam quan có vũ khí phòng ngự mạnh nhất là Ma Đạo đại pháo vẫn không phát uy, dường như bốc hơi hết. Điều này khiến cho sức chiến đấu của không quân ma tộc càng mạnh.

Phập phụt phụt!

Một chiến sĩ bỗng nhiên bị cắt đứt cổ. Bỗng chốc trên tường thành xuất hiện lỗ hổng, nhưng cuồng chiến sĩ mặt sau dùng xác thịt nhanh chóng lấp lại.

“Ma pháp sư, thuật dò tìm, có Địa Miễn tộc!”

Từng thuật dò xét xét qua đầu tường. Hiển nhiên Địa Miễn tộc xen lẫn với Báo Ma, Lang Ma xuất hiện trên chiến trường. Cho dù là có thuật dò xét chiếu sáng, Địa Miễn tộc Ẩn Hình Giả cũng như mây khói trong suốt, ở trên chiến trường rất khó bị phát hiện. Thoáng chốc làm thương vong trên đầu tường Đông Nam quan tăng lên.

Không trung, Quái Thú Ma Thần và Khủng Ngưu Ma Thần rốt cuộc tới nơi. Có chúng bảo vệ, Hắc Ám Phượng Hoàng Phỉ Ni khắc Tư, Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư rốt cuộc áp sát đầu tường. Ma pháp của chúng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chiến đấu đến lúc này, ma tộc rốt cuộc dựa vào thực lực đội quân đông đúc chiếm ưu thế.

Một đoàn sáng xanh thẫm bỗng trở thành tiêu điểm của mọi người. Trong lúc nó từ trên trời rơi xuống dẫn theo con đường vụn vụn.

Trong mắt Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư tràn đầy dữ tợn.

“Đi chết đi, nhân loại đáng ghét! Các ngươi dám giết Gia Ba, ta muốn xem coi các ngươi làm sao ngăn được đầm lầy hủ thực của ta!”

Cái tên nghe thì rất đơn giản nhưng cũng là cấm chú chân chính. Cấm chú tràn ngập uy lực nguyên rửa, mục tiêu không phải con người mà là tường thành.

Nhưng cùng lúc đó, một bóng lửa đỏ bỗng từ đầu tường nhảy vọt lên. Đôi cánh lửa khổng lồ giương ra, thúc đẩy thân thể nó như tia chớp bay tới đằng trước đoàn sáng xanh biếc.

Vũ khí trong tay nó là trường mâu. Trường mâu chỉ tới trước, một tinh thể lửa đỏ trong suốt lóng lánh xuất hiện ở mũi mâu.

Tinh thể sắc lửa cứ thế đâm vào trong quả cầu. Quả cầu xanh khựng trên không trung, dường như sắp nổ tung. Nhưng tinh thể lửa đỏ đâm vào trong lại trước tiên bùng nổ.

Đó là ngọn lửa hỗn hợp sắc đỏ và xanh, chớp mắt dâng lên, ở trên không trung hóa thành hỏa đoàn khổng lồ. Ngay sau đó, bóng dáng lửa đỏ bay lên, trường mâu trong tay chỉ hướng chân trời.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

620. Chương 291: Công Kích Trí Mạng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Cùng với trường mâu trong tay bóng đỏ chỉ hướng bầu trời, ngọn lửa xanh đỏ hòa nhau hóa thành cột trụ lửa to lớn xông vào trận doanh Song Đầu Ma Thứ không xa. Trên trăm con Song Đầu Ma Thứ ở trong ngọn lửa khủng bố phát ra tiếng hét thảm thiết thê lương. Coi như là mấy ma thần muốn cứu viện cũng không kịp.

Đó là một chiến sĩ, toàn thân phủ bộ giáp lửa đỏ, trong tay cầm trường mâu cũng là màu đỏ rực. Ngọn lửa nóng cháy bốc lên, trên người y bởi vì nhiệt độ cao nên hình dạng hơi hư ảo, không thể thấy rõ.

Chiến sĩ thật mạnh! Bốn ma thần trên bầu trời đều giật mình. Tuy chúng không e ngại đối thủ như vậy, nhưng tu vi của chiến sĩ này vẫn khiến chúng giật mình.

Cái thứ nhìn như chỉ là tinh thể rõ ràng là kỹ năng linh vực! Nếu không thì cấm chú mà Nguyên Rửa Ma Thần súc thể đã lâu đâu dễ dàng bị hóa giải như vậy?

Khủng Ngưu Ma Thần Gia Cấp Đề hét to, thân thể khổng lồ thoáng chốc tăng vọt mấy trăm mét. Vũ khí của gã là cây gậy dài to lớn, theo thân thể tăng vọt mà biến lớn, hoàn toàn bảo vệ Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư sau lưng.

Cây gậy to quét ngang, đánh hướng chiến sĩ lửa đỏ.

Chiến sĩ hừ lạnh, trường mâu chỉ tới trước, thân thể bùng phát, trường mâu mang một vòng không khí bay lên không trung. Hỏa long nhanh chóng xoay tròn bay lên cao, y thì lắc mình né tránh, rơi trở về đầu tường, cũng tránh đi một gậy của Gia Cấp Đề.

Hỏa long ở trên không trung nổ tung, hóa thành từng lưỡi dao lửa bay tứ tán, lần nữa đả kích Song Đầu Ma Thứ nặng nề. Lại có trên trăm Song Đầu Ma Thứ dưới một kích kia chết hết.

Gia Cấp Đề nổi giận, dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ của bản thân, gã không thèm để ý ma pháp từ đầu tường phóng tới. Sau lưng gã từ từ hiện ra ảo ảnh con trâu to. Con trâu màu nâu nhạt, có một đôi mắt trắng, khí thế khủng bố chớp mắt dâng tràn. Từng khối cơ bắp trên người Gia Cấp Đề bắt đầu phồng lên, hỗn hợp mạch máu thô to khiến người gã biến càng thêm kinh khủng. Cây gậy trong tay biến thành cột sáng, ánh sáng nâu nhạt lóe sáng ngời.

Ma Thần Hóa.

Làm một trong ma thần giỏi nhất công kiên, gã ở trong Đông Nam quan không lộ ra lực lượng mạnh mẽ nhất của mình, nhưng cũng ném hướng Đông Nam quan một cây gậy đường kính hơn trăm mét, độ thô hơn mười mét. Lần này nếu bị gã đập trúng, trước không nói chết bao nhiêu người, chỉ sợ nguyên tường thành Đông Nam quan đều bị gã đập mở lỗ hổng lớn.

Ngay lúc này, một thân hình màu vàng bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung. Bóng vàng rất quái lạ, mình trần, làn da xám xịt, cả người tỏa ra ánh sáng vàng chói lòa. Cơ bắp thô to hiện ra lực lượng và ưu mỹ, vũ khí trong tay cũng là một cây gậy to.

Đỉnh đầu trực chiếu ra ánh sáng vàng chói mắt tỏa ra từ bản thân, đôi mắt toát ra ngọn lửa vàng.

Đôi mắt một gậy khổng lồ của Khủng Ngưu Ma Thần Gia Cấp Đề, không ngờ gã chẳng thêm để ý, dùng bàn tay nghênh đón cây gậy. Phải biết rằng thể tích và khí thể hai bên hoàn toàn kém xa!

*Oành!]

Trên không trung Đông Nam quan như vang lên tiếng trời gầm, thanh âm đỉnh tai nhức óc khiến các tướng sĩ hai bên chiến đấu ngừng lại, chiến trường thậm chí tạm ngừng.

Hình ảnh khiến người rung động xuất hiện, không ngờ Khủng Ngưu Ma Thần Gia Cấp Đề bị chấn bay ngược ra xa ngàn mét. Chiến sĩ đầu trực dù cũng bị đánh bay nhưng rất nhanh ổn định thân thể trên không trung.

Ngang sức ngang tài?

Trời ạ! Một chiến sĩ nhân loại mà về sức mạnh thì ngang tài với Khủng Ngưu Ma Thần Gia Cấp Đề? Đây thật là quá khó tin. Đừng quên Gia Cấp Đề đã thi triển Ma Thần Hóa, bản thân đạt tới trạng thái mạnh nhất. Cho dù gã không đặc biệt giỏi về chiến đấu nhưng sức mạnh của mình có thể đứng hàng đầu ma tộc.

“Hi hi, đã quá!” Chiến sĩ đầu trực cười to, người chột lóe, chủ động khiêu chiến nhào hướng Khủng Ngưu Ma Thần Gia Cấp Đề.

Bóng dáng lửa đỏ lúc trước cũng lại xuất hiện trên chiến trường, hướng tới Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư.

Không chút nghi ngờ, hai chiến sĩ này đều là cường giả cấp chiến thần, hơn nữa hai người ở tình huống một chọi một mà không kém gì Nguyên Rửa Ma Thần, Khủng Ngưu Ma Thần, thậm chí về mặt thuộc tính dường như hơi khắc chế đối phương. Điều này không thể không khiến Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp ở phía xa chỉ huy chiến đấu phải chú ý.

Đông Nam quan nhưng lại còn có cường giả như vậy? Tát Mễ Cơ Nạp hơi ngạc nhiên. Tựa như Liên Bang Thánh Điện hiểu về ma tộc, ma tộc cũng nghiên cứu sâu về cường giả Liên Bang Thánh Điện. Chiến Sĩ Thánh Điện có bao nhiêu cường giả tu vi cấp chín, Tát Mễ Cơ Nạp biết rất rõ. Nhưng trong ấn tượng của gã, chiến sĩ hỏa hệ và chiến sĩ thổ hệ dường như không ai cường đại như vậy!

Lấy tu vi của gã tất nhiên nhìn ra được, lý do chiến sĩ đầu trực về mặt sức mạnh có thể chống lại Khủng Ngưu Ma Thần Gia Cấp Đề là bởi vì gã chính là một cường giả linh vực. Cộng thêm linh vực tăng phúc chắc chắn là lực lượng, thể này mới có thể đấu ngang tài với Gia Cấp Đề đã Ma Thần Hóa. Gia Cấp Đề xếp hạng thứ bốn mươi tám, còn chưa có linh vực của riêng mình, tu vi cấp chín bậc hai thêm vào Ma Thần Hóa, so sánh với đối phương thì không chiếm ưu thế bao nhiêu. Nếu dưới trạng thái Ma Thần Hóa không thể đánh bại được đối phương, một khi Ma Thần Hóa biến mất thì sợ là sẽ rơi vào thế yếu.

Sức chiến đấu của chiến sĩ hỏa hệ càng mạnh, chẳng những có linh vực còn là kỹ năng linh vực. Hỏa hệ khắc chế nguyên rửa không bằng quang, nhưng ngọn lửa cấp bậc kỹ năng linh vực thì khác. Nguyên Rửa Ma Thần Tư Tháp Lạc Tư sợ hãi đối phương tới gần, muốn chiến thắng đối thủ thì tuyệt đối không dễ dàng.

May là bên Quái Thú Ma Thần Tát Phát Long Tư, Hắc Ám Phượng Hoàng Phỉ Ni khắc Tư còn chưa xảy ra vấn đề, hắc ám hỏa diễm đã giáng xuống đầu tường quan ải.

Tác dụng của mục sư lập tức lộ ra. Một màn sáng vàng chống trên đầu tường, chống lại hắc ám hỏa diễm xâm thực. Diệp Tam Mê trên đầu tường lại lần nữa xách lên cung thần, ánh mắt nhìn chăm chăm Phỉ Ni khắc Tư thi triển ma pháp.

Hình ảnh lúc trước giết Gia Ba đem đến áp lực tâm lý rất lớn cho Phỉ Ni khắc Tư, nên ma pháp của gã lại bị cắt đứt một lần nữa, nhanh chóng núp sau lưng Quái Thú Ma Thần Tát Phát Long Tư, thể này mới yên tâm. Tát Phát Long Tư không dám cứ thế đi công thành, nhiệm vụ hàng đầu của gã là bảo vệ Phỉ Ni khắc Tư.

Trong ma tộc, xếp hạng quyết định địa vị. Phỉ Ni khắc Tư xếp hạng thứ ba mươi bảy tuy chưa có lĩnh vực của mình, nhưng địa vị cao hơn Tất Phát Long Tư hạng bốn mươi sáu rất nhiều.

Có thể nói Diệp Tam Mê dựa vào lực lượng bản thân đánh chết một ma thần, hữu hiệu kiềm chế hai ma thần, khiến Hắc Âm Phương Hoàng Phỉ Ni khắc Tư giảm thấp sức chiến đấu nhiều, còn khiến Quái Thú Ma Thần Tất Phát Long Tư không dám dễ dàng công thành.

Cho đến giờ phút này, đa số Anh Hùng Vĩnh Hằng ở tại Đông Nam quan chưa từng ra tay, che giấu lực lượng của họ.

“Khâu điện chủ, có cần dùng chúng ta sắp bày chưa?” Một ông lão đứng cạnh Khâu Vĩnh Hạo vừa mới lấy kiếm Lĩnh Vực xử lý một đồng kẻ địch nhỏ giọng hỏi.

Ông lão cũng là một Anh Hùng Vĩnh Hằng, ở bên cạnh còn có hai người. Tuy thân thể bị áo choàng to che giấu nhưng nguyên tố quanh người dao động cực đậm đặc.

“Không, không thể phát động ngay lúc này. Ác Ma tộc còn chưa xuất động.” Khâu Vĩnh Hạo trầm giọng nói.

Lúc này tâm tình ông đã hoàn toàn trầm ổn. Trông thấy thực lực cường đại của các Anh Hùng Vĩnh Hằng, Khâu Vĩnh Hạo tăng rất lớn sự tự tin. Có những Anh Hùng Vĩnh Hằng trấn giữ, Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp còn có bao nhiêu cơ hội chứ?

Nói rồi Khâu Vĩnh Hạo nhảy người lên, rơi vào chiến đấu.

Làm điện chủ tiền nhiệm Chiến Sĩ Thánh Điện, ông lĩnh ngộ ra huyền bí kiếm ý và kiếm Lĩnh Vực, ở trên chiến trường có lực sát thương cực lớn. Vì tránh cho càng nhiều thương vong, Khâu Vĩnh Hạo dẫn theo bảy chiến sĩ tu vi trên cấp sáu bay lên trời, đứng đối diện với Cầm Ma và Song Đầu Ma Thứu.

Chiến trường rơi vào thế giằng co. Cùng với mục sư kháng cự ma pháp, nhân loại dần tăng số thương vong.

Tất Mễ Cơ Nạp lạnh lùng nhìn tình thế chiến trường, không biết tại sao gã cứ cảm thấy hình như mình tính sót cái gì.

Chiến trường bắt đầu đến bây giờ, gã lần lượt bỏ vào mười lăm vạn binh lực, tuy đó không phải chủng tộc mạnh nhất gã khống chế nhưng cũng là gần một phần ba lực lượng.

Nhìn từ cục diện trước mắt coi như có lợi với chúng. Đông Nam quan rơi vào trạng thái giằng co, gã tin rằng càng rót nhiều binh vào thì chiến cuộc tất nhiên sẽ phát triển nghiêng về một bên.

Nhưng gã không chút vội vàng. Đối với đại quân tinh nhuệ dưới tay gã không có gì đau lòng, gã để ý chỉ có tộc nhân của mình. Sự sống chết của chủng tộc khác liên quan gì gã? Bọn chúng chết nhiều chút, lúc cướp tài nguyên nhân loại thì tộc nhân của gã có thể chiếm được nhiều hơn.

Bây giờ không bị phá vỡ chiến trường trừ mười vạn đại quân ma tộc Ác Ma tộc ra, đa số là chủng tộc có ma thần bảo hộ. Tuy Tất Mễ Cơ Nạp địa vị cao quyền nặng nhưng vẫn phải nể mặt ma thần khác, nếu không gây chuyện đến chỗ Ma Thần Hoàng thì tất cả không còn mặt mũi nào.

“Bên Đông Nam quan đã bắt đầu rồi.” Long Thiên Ấn nói với Long Hạo Thần.

Hai ông cháu đang ở trong một phòng hội nghị nhỏ. Trừ hai người ra, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều ở.

Long Hạo Thần gật đầu, nói.

“Bên Nguyệt Dạ đưa tới tình báo cực kỳ chính xác. Đối với chúng ta, đây là trận đấu nắm chắc rồi, Tất Mễ Cơ Nạp đã vào bẫy. Còn bên kia?”

Long Thiên Ấn nói.

“Bên kia cũng phát hiện tung tích kẻ địch, nhận định trong vòng hai ngày, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát dẫn đại quân đến Vạn Thú quan. Địa Ngục Ma tộc và Hùng Ma tộc phối hợp khiến người đau đầu. Nhưng lão già Trần Hoàn Vũ bình thường dù rất keo kiệt đúng là cất giấu

không ít thứ tốt. Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát muốn từ trên tay lão ta kiếm chút cháo sợ rằng không dễ dàng gì.”

Long Hạo Thần nói.

“Cách thời gian ba ngày Ma Thần Hoàng nói còn chưa tới hai ngày, tin tưởng y cũng đang chú ý bên chiến trường, dù có tin tức gì sẽ không nhanh bằng chúng ta, sẽ không sai lệch quá nhiều. Cứ để y vui vẻ một lát, chỉ sợ y còn tưởng chúng ta không hề biết tình huống bên đó, Đông Nam quan và Vạn Thú quan chân tay luống cuống.”

Long Thiên Ấn thở dài nói.

“Đáng tiếc lần này phải tiêu hao quá nhiều tài nguyên. Nhưng chỉ cần một chiến định đại cuộc, chiến thắng ma tộc, trả giá bao nhiêu đều đáng. Ta ngược lại không lắng hai bên Đông Nam quan và Vạn Thú quan. Mấu chốt nhất vẫn là Ma Thần Hoàng. Hạo Thần, con có thật có nắm chắc cản được công kích của Ma Thần Hoàng sao?”

Long Hạo Thần mỉm cười, không đáp lại vấn đề của ông nội. Thật có tin tưởng sao? Tự tin thì đương nhiên có, nhưng có thật sự chặn được hay không, không đánh thì sao hẳn biết? Theo Dạ Tiểu Lệ phân tích về Ma Thần Hoàng đã nói rằng hẳn gần như không có cơ hội. Tất nhiên đây là không tính đến Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt là lá bài lớn nhất của hắn, không tới bất đắc dĩ, Long Hạo Thần sẽ không lật ra. Bởi vì Hạo Nguyệt xuất hiện chắc chắn sẽ khiến Ma Thần Hoàng phát cuồng.

“Thải Nhi, chú ý an toàn.” Long Hạo Thần nắm bàn tay Thải Nhi ngồi cạnh mình.

Thải Nhi mỉm cười nói.

“Yên tâm đi, em sẽ đi nhanh về nhanh.”

Nói xong nàng xoay người đi mất.

Vương Nguyên Nguyên cười khỏ nói.

“Nếu không phải danh ngạch quá ít thì nên là tôi đi mới đúng. Tôi là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện cũng quá không hợp cách.”

Long Hạo Thần cười nói.

“Đừng nói vậy, quyết chiến cuối cùng chắc chắn là bên này. Chúng ta phải đối mặt mới là lực lượng khủng bố nhất của ma tộc, sẽ có cơ hội cho cô phát huy.”

.....

Ngoài Ngự Long quan, đại doanh ma tộc.

“Bệ hạ, Tắt Mễ Cơ Nạp dẫn đại quân đã tới Đông Nam quan. Gã trước tiên tấn công Đông Nam quan.” Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư báo cáo tin mới nhất cho Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng nửa nằm trên long sà của mình, cười khế.

“Gã sốt ruột thật! Nhưng tổn thất lớn chút cũng không sao.”

Tất nhiên A Gia Lô Tư hiểu ẩn ý của Ma Thần Hoàng.

“Bệ hạ, vậy bên chúng ta có cần tăng chút áp lực với Ngự Long quan không?”

Ma Thần Hoàng lắc đầu, khuôn mặt lộ nét cười.

“Không vội, bây giờ vội là nhân loại mới đúng. Ta phải cùng Long Hạo Thần chơi trò chơi, chỉ có từ từ chinh phục mới thú vị. Không đánh đổ tin tưởng và tín ngưỡng của hắn thì hắn sẽ không thần phục ta. Nhân loại đã gom góp tích lũy sáu ngàn năm, là lúc nên giao ra một vài thứ. Người truyền lệnh của ta cho Tắt Mễ Cơ Nạp, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, ta mặc kệ chúng làm như thế nào, nhưng phải dùng thời gian ngắn nhất xông vào Liên Bang Thánh Điện, tấn công Thánh thành.”

“Tuân lệnh!”

A Gia Lôi Tư cung kính đáp, nhanh chóng xoay người ra khỏi lều.

Ra khỏi lều của Ma Thần Hoàng, A Gia Lôi Tư nhủ may, thăm nghĩ, lần này chỉ sợ nhân loại thật không có chút cơ hội. Bệ hạ sử dụng đều là dương mưu.

Một ngày sau, Đông Nam quan.

Nguyên tường thành Đông Nam quan đều bị các loại màu máu nhuộm đầm. Trên tường thành xuất hiện nhiều dấu vết phá hư, may là tường thành quan ải này đủ dày, còn có ma pháp trận bảo vệ, mặt ngoài thủng lỗ chỗ nhưng bên trong còn vững vàng.

Chiến đấu đã tiến hành một ngày một đêm, Tát Mễ Cơ Nạp như phát điên điều động đại quân ma tộc từng đợt từng đợt tấn công, không cho Đông Nam quan một chút cơ hội thở dốc.

Năm mươi vạn đại quân luân phiên tác chiến, thế công thứ nhất kết thúc thì đợt thứ hai lập tức xông lên. Một ngày một đêm, ma tộc trừ mới bắt đầu bị đánh trở tay không kịp, khiến Ma Nhân Thuật Sĩ, Cuồng Ma tộc bị tổn thất thảm trọng ra, nhìn tổng thể thì vẫn chiếm ưu thế áp đảo. Tuy không ngừng bị Đông Nam quan đánh lui, nhưng Đông Nam quan cũng tổn thất không nhỏ, sức chống cự dường như ngày càng yếu. Nếu không phải trong thành quân đoàn kỵ sĩ đi ra trùng kích mấy lần, sợ là thương vong càng lớn hơn.

Nhưng ma tộc tổn thất càng nhiều, lần này công thành không có vật hy sinh, tất cả đều là tinh nhuệ. Theo thống kê, trong năm mươi vạn đại quân ma tộc đã có sáu vạn chết trong trận chiến công phòng, có thể thấy thế công hung mãnh bao nhiêu. Thương vong bên nhân loại tuy không lớn như ma tộc, nhưng cũng tới số lượng một nửa.

Trong đó, bên Đông Nam quan, tử thương tới đa chẳng ngờ là thuần chiến sĩ có lực phòng ngự mạnh nhất. Tình huống đa phần là vì họ bảo vệ ma pháp sư, triệu hoán sư và mục sư mới chết.

Thuần chiến sĩ dùng sinh mệnh và tấm thân của mình bảo vệ các chức nghiệp giả hệ ma pháp. Bởi vậy cho đến nay, tám ngàn chức nghiệp giả hệ ma pháp bị thương chút chút nhưng chết trận thì cực ít, chưa đến ba trăm. Tỷ lệ này trên chiến trường thảm khốc, không thể không nói là kỳ tích!

Ma pháp sư, triệu hoán sư, mục sư bây giờ mất đều đỏ, liều mạng chiến đấu. Một ngày một đêm, làm chức nghiệp giả ma pháp hệ nhưng họ chưa từng xuống thành nghỉ ngơi. Không phải Khâu Vĩnh Hạo không cho mà là bọn họ không chịu đi. Chính mắt thấy đồng bạn vì bảo vệ mình mà lần lượt ngã xuống, các ma pháp sư mất đồ rực. Ba trăm chức nghiệp giả ma pháp hệ đã chết có ít nhất một nửa vì thi triển ma pháp vượt cấp thiêu đốt sinh mệnh.

Các cường giả Lục Đại Thánh Điện tại Đông Nam quan đều giết đỏ mắt, thật sự chặn lại thế công hung mãnh không ngừng của ma tộc. Bây giờ họ còn điên cuồng hơn cả Cuồng Ma tộc.

Chiến đấu tiến hành đến lúc này, ý chí và đấu chí thường quan trọng hơn thực lực. Dưới đầu tường Đông Nam quan sớm là xác chất thành núi.

“Bà nội nó, Tát Mễ Cơ Nạp đúng là đồ điên!” Khâu Vĩnh Hạo mệt mỏi đứng trên đầu tường giận dữ chửi rủa.

Một ngày một đêm qua đi, hiện giờ đã là giữa trưa hôm sau, nhưng thế công ma tộc không chút yếu đi. Hơn nữa Khâu Vĩnh Hạo thấy rõ ràng, đại quân ma tộc đã sớm mệt mỏi lắm rồi, những cường giả ma tộc không thể phát huy ra tám phần sức mạnh. Nhưng dù là vậy thì Tát Mễ Cơ Nạp vẫn không chịu bỏ qua, không ngừng chỉ huy chúng công thành.

Nên biết rằng, năm mươi vạn đại quân ma tộc này hành quân gấp lại đây, chưa từng nghỉ ngơi! Vẫn ở trên chiến trường chém giết. Không có bất cứ thống soái nhân loại nào chỉ huy quân đội của mình như vậy, mà Tát Mễ Cơ Nạp thì làm được rồi.

Gã còn chém giết bốn thống soái bộ tộc đề ra ý kiến khác.

Ma tộc hơn mười ma thần, trừ Gia Ba chết trước, ma thần khác cũng luân phiên ra trận, tuy đều bị chặn nhưng cũng rất lớn kiềm chế lực lượng Đông Nam quan.

“Chúng ta sắp đặt xong có thể kéo dài bao lâu?” Khâu Vĩnh Hạo hỏi Anh Hùng Vĩnh Hằng trầm kín người đứng cạnh mình.

Quang nguyên tố đậm đặc từ bàn tay Anh Hùng Vĩnh Hằng rõ ràng là ma pháp sư rót vào người Khâu Vĩnh Hạo. Mấy Anh Hùng Vĩnh Hằng đều là từ bên Thích Khách Thánh Điện điều động tới đây.

“Trong hai ngày sẽ không có vấn đề. Ta bày ra dài nhất có thể kéo dài năm ngày, trừ bỏ thời gian sắp đặt ra, còn ít nhất hai ngày.”

“Tốt!” Khâu Vĩnh Hạo cắn răng. “Ta không tin Tát Mễ Cơ Nạp còn có thể công kích hai ngày mà không lợt bầy. Cho dù liều cái mạng già này ta cũng nhất định chống đến lúc đó!”

Trong Đông Nam quan tụ tập binh sĩ, số lượng tài nguyên khá là khổng lồ. Chỉ cần cường giả so đấu không bị đối phương áp chế quá nhiều, chiến trường nhìn qua sức chống cự yếu nhưng vẫn không tan vỡ.

Tát Mễ Cơ Nạp lúc này cảm xúc hơi nóng nảy. Đã qua một ngày một đêm, nhân loại vẫn ngoan cường chống cự. Khiến gã ngoài ý muốn không phải là Đông Nam quan đầy đủ cường giả Lục Đại Thánh Điện, mà là Đông Nam quan có thêm năm, sáu cường giả chiến sĩ cấp linh vực. Đặc biệt là cái tên cầm cung tiễn cấp thần khí. Chính vì y uy hiếp khiến ma thần xông tới không dám dùng hết sức, từng giây cẩn thận công kích từ y.

Bên ma tộc quân tâm bắt đầu dao động. Trừ mười vạn đại quân ma tộc Ác Ma tộc ra, chủng tộc khác đều luân phiên ra trận, còn xuất hiện tổn thương trình độ khác nhau. Quan trọng là, trải qua liên tục hành quân gấp rút, một ngày một đêm chiến đấu, đại quân ma tộc đã cực kỳ mệt mỏi. Bên dưới thanh âm bất mãn ngày càng lớn, ngay cả ánh mắt đám ma thần nhìn Tát Mễ Cơ Nạp cũng càng không tốt. Đồ ngốc đều nhìn ra Tát Mễ Cơ Nạp có ý định gì. Đại quân Ác Ma tộc của gã thoải mái nghỉ ngơi một ngày một đêm, tinh khí thần đều tăng tới trạng thái tốt nhất. Nhưng Tát Mễ Cơ Nạp vẫn không cho chúng bước ra chiến trường, e sợ tộc của gã bị tổn thương.

Nếu không phải Tát Mễ Cơ Nạp và bốn Ma Vương bên cạnh gã có uy áp quá mạnh, sợ là mấy ma thần đã sớm phản nản rồi.

Nhấn nại là có hạn độ. Trừ Tát Mễ Cơ Nạp ra, tại đây ma thần thứ hạng cao nhất là Trụ Ma Thần mười một. Cứ tiếp tục như vậy, Tát Mễ Cơ Nạp không có khả năng khống chế tình hình, dù sao gã đã khiến nhiều người tức giận.

“Chúng ta đi nói chuyện với Tử Linh Ma Thần!” Một ma thần rút cuộc không thể nhịn được nữa, đứng bật dậy. Trong mười sáu ma thần có mười hai tên hưởng ứng kêu gọi của gã, chạy hướng Tát Mễ Cơ Nạp.

Cùng lúc đó, Tát Mễ Cơ Nạp từ ghế chủ soái chậm rãi đứng dậy, trầm giọng nói.

“Truyền lệnh, đại quân tiền phương thu binh. Ác Ma quân đoàn tập thể xuất kích. Bốn soái đích thân ra trận giết địch!”

Nói xong đôi cánh Ác Ma to lớn chậm rãi giãn ra sau lưng gã. Gã nghiêng đầu lạnh lùng liếc mười mấy ma thần đi tới. Phút chốc đám ma thần ngừng chân, không dám tiến lên nữa.

Đại quân ma tộc đằng trước như thủy triều rút đi, mười vạn đại quân Ác Ma tộc chậm rãi tiến lên.

Đại Ác Ma trên cấp sáu đập cánh bay lên không trung, dưới cấp sáu đều là bộ binh hoặc kỵ binh, xếp trận hình chỉnh tề từ từ thẳng tiến Đông Nam quan.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp rút cuộc sử dụng quân đội trực hệ mạnh nhất của gã, Ác Ma tộc.

Chiến đấu không ngừng khiến Đông Nam quan chịu đựng áp lực to lớn. Tuy ma tộc tổn thất lớn nhưng Đông Nam quan cũng tương tự, cường giả mệt mỏi, chiến sĩ giảm mạnh, ma pháp sư tiêu hao quá nhiều ma lực, là lúc yếu ớt nhất.

Tát Mễ Cơ Nạp phải trong thời gian ngắn nhất đánh vào bên trong Liên Bang Thánh Điện, cơ hội tốt như vậy làm sao gã bỏ qua cho được? Thế nên gã phải ở lúc Đông Nam quan yếu ớt nhất thì phát động công kích trí mạng, một phen công thành.

Trong năm mươi vạn đại quân, mười vạn mạnh nhất rút cuộc xuất hiện trên chiến trường, phải một lần xong hết tất cả.

Mười mấy ma thần đều không đi theo Tát Mễ Cơ Nạp ra trận. Giờ phút này, dù là ma thần không có chủng tộc thì ánh mắt tràn đầy bất mãn. Tất nhiên chúng nhìn ra dã tâm và mục đích của Tát Mễ Cơ Nạp, nhưng mà, chúng có thể làm sao đây?

Thực lực tổng thể của Ác Ma tộc mạnh thậm chí vượt qua Tinh Ma tộc, Nguyệt Ma tộc. Mười vạn Ác Ma, đây là thực lực khủng bố cỡ nào chứ. Bốn Ma Vương thêm vào vô số Ác Ma linh chủ, thống lĩnh, Đại Ác Ma, ma khí hợp nhất, thân thể cường đại, càng có trí tuệ không kém gì nhân loại. Mười vạn Ác Ma cùng xuất động, đó là cảnh tượng khủng bố cỡ nào chứ?

Dù là mấy ma thần khác biết rõ Tát Mễ Cơ Nạp ra tay vào lúc này chính là muốn ôm hết công lao vào mình, còn muốn cướp đi thu lợi lớn nhất sau khi công phá Đông Nam quan. Nhưng chúng có thể làm được gì? Chúng có thể phản kháng năm đại trụ cột trong ma thần, Tử Linh Ma Thần sao?

Chúng không thể, cũng không dám. Cho dù bây giờ chúng tập trung lại sức mạnh hơn ba mươi vạn đại quân, nhưng chúng không dám lên, đặc biệt là mấy chủng tộc không có ma thần che chở càng sẽ không nghe theo chúng điều khiển. Không có ma thần nào dám làm chim đầu đàn, vậy nên chúng tranh luận nhưng không dám phản kháng.

Tiền phương Đông Nam quan, trên chiến trường xuất hiện ngấn ngủi bình tĩnh, nhưng không khí nguyên chiến trường biến càng nặng nề.

Rất nhiều rất nhiều đại quân ma tộc từ tiền tuyến rút ra sau. Trong quá trình rút lui, chúng dần tản ra hai bên. Điều này khiến các cường giả sáu chức nghiệp Đông Nam quan thả lỏng vài phần lại căng cứng thần kinh.

Mười vạn đại quân Ác Ma tộc rậm rạp áp sát Đông Nam quan. Theo Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp yêu cầu, chúng cố ý giảm thấp tốc độ, đem áp lực to lớn khắc sâu vào lòng mỗi một chiến sĩ Đông Nam quan.

Trên đầu tường Đông Nam quan, dù là chức nghiệp nào, trong đó có một phần người từng tham gia thánh chiến năm năm trước. Nhưng dù là ở trong thánh chiến đó ma tộc cũng chưa bao giờ giống như hôm nay, điên cuồng tấn công.

Một ngày một đêm mặc kệ cái giá không ngừng tấn công, hơn nữa đều là chủng tộc cường đại và tinh nhuệ nhất ma tộc. Tình hình như vậy là lần đầu tiên họ thấy. Ma tộc có xu hướng không chết không ngừng!

Đông Nam quan tổn thất tuy không lớn như ma tộc nhưng có tổn thương dịch một ngàn, tự hại mình tám trăm. Hơn nữa chẳng biết tại sao, Ma Đạo đại pháo biến mất không xuất hiện trong lỗ pháo. Dù sáu chức nghiệp phối hợp nhau tăng lớn sức chiến đấu, nhưng thế địch của kẻ địch quá mạnh. Năm mươi vạn tinh nhuệ ma tộc! Đây là thực lực khủng bố cỡ nào chứ.

Lúc này bên Đông Nam quan, mọi người đã rất mệt mỏi. Chiến sĩ và kỵ sĩ còn đỡ chút, vì bản thân số lượng nhiều, có thể luân lưu xuống thành nghỉ ngơi. Nhưng các ma pháp sư vẫn không được nghỉ, coi như là Khâu Vĩnh Hạo để họ xuống thì chúng không chịu. Cố gắng ở trên đầu tường liên tục tác chiến khiến họ mệt muốn chết, ma pháp trong người đã sớm khô kiệt. Cho dù có ma tinh bổ sung thì tinh thần họ đã cạn kiệt. Gần như mỗi một chức nghiệp giả ma pháp hệ đầy mắt đều đầy tơ máu.

Nhưng chiến trường còn chưa kết thúc, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp không có dấu hiệu gì là kéo dài thời gian, ngược lại, gã rút cuộc phát động đại quân Ác Ma tộc đồng tộc mình. Mười vạn Ác Ma, đây cũng là đội mạnh nhất trong đại quân ma tộc. Đầu tường Đông Nam quan, ánh mắt nhiều người biến tuyệt vọng. Dù ở mặt số lượng bọn họ tuyệt đối không kém gì đối phương, nhưng Ác Ma tộc có sức chiến đấu cỡ nào thì mọi người biết rõ. Một khi đại quân Ác Ma tộc này toàn diện công thành, bọn họ không khả năng cản lại được.

Khâu Vĩnh Hạo mắt như ưng nhìn chăm chăm đại quân Ác Ma tộc chậm rãi áp sát. Ông có thể cảm giác ra bây giờ các tướng sĩ Đông Nam quan yếu ớt, sự bất lực và tuyệt vọng. Nhưng trong lòng ông, chiến ý vẫn mạnh mẽ như vậy.

Tới đây, Tát Mễ Cơ Nạp người cứ đến đi, ta chờ người đã lâu.

“Ba vị tiền bối, chuẩn bị bắt đầu đi.” Khâu Vĩnh Hạo cung kính nói với ba ma pháp sư bên cạnh.

“Tiểu Khâu, ngươi thật không tệ, không uống là điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện.” Không biết vì sao mà ma pháp sư dẫn đầu khích lệ Khâu Vĩnh Hạo một câu, sau đó ba ma pháp sư nhanh chóng xoay người rời đi, chớp mắt biến mất trên đầu tường.

Kỵ sĩ, chiến sĩ rã rời ngã gục trên mặt đất gượng dậy, cầm lấy vũ khí của họ. Các ma pháp sư cũng giấy dựa nâng lên pháp trượng. Họ có thể phóng ra ma pháp đã cực kỳ ít, chỉ ở phút mấu chốt cuối cùng, có lẽ còn có thể giết nhiều kẻ địch một chút.

Tuyệt vọng trong mắt mọi người biến thành quyết tuyệt. Vì thánh chiến này, đây là cuộc chiến không chết không ngừng giữa hai chủng tộc, không có chỗ cho hòa bình. Lấy thể công điên cuồng của ma tộc, một khi Đông Nam quan bị phá thành, ma tộc sẽ tàn sát ra sao thì ai đều rõ ràng. Nếu đã thế còn không bằng chết trận.

Chiến trường đối với bất cứ chức nghiệp giả nào đều là nơi rèn luyện tốt nhất. Tại đây rèn luyện không chỉ là tu vi của họ còn có tâm tính. Không chút nghỉ ngơi, mắt thấy đại quân Ác Ma tộc sắp đến, mỗi một cường giả Lục Đại Thánh Điện trong lòng đều xuất hiện thăng hoa. Nếu sau trận chiến này mà họ còn có thể sống sót, không chút nghỉ ngơi, họ sẽ trở thành tinh nhuệ chân chính của Lục Đại Thánh Điện.

“Tất cả chức nghiệp ma pháp hệ tại chỗ nghỉ ngơi.” Khâu Vĩnh Hạo đột ngột ra lệnh kỳ lạ khiến ma pháp sư, triệu hoán sư, mục sư trên đầu tường kinh ngạc giật mình.

Kẻ địch sắp tới trước mắt còn kêu họ nghỉ ngơi?

“Đây là mệnh lệnh. Nhân loại tất thắng!” Khâu Vĩnh Hạo nhấn mạnh một câu, cùng lúc đó, ánh mắt đóng chặt vào Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp trên chân trời phía xa.

Đại quân Ác Ma tộc trên mặt đất Ác Ma chiếm bảy phần, trên cấp sáu có thể bay chiếm ba phần. Nhưng chúng không bay cao, vì tăng áp lực với Đông Nam quan, tất cả bay trong phạm vi cách mặt đất từ một trăm đến một trăm năm mươi mét.

Ác Ma tộc là chủng tộc cường đại ma khí hợp nhất. Nếu nhìn từ tổng thực lực chủng tộc, chúng chỉ kém Nghịch Thiên Ma Long tộc khủng bố! Bốn Ma Vương chia bốn hướng thống lĩnh đại quân. Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp ở giữa, trên mặt gã lộ ra khinh thường và mãnh liệt sát ý.

Dù trải qua nhấp nhô, Đông Nam quan cũng ngoan cường hơn trong tưởng tượng, nhưng tất cả điều này đã không còn quan trọng. Tất Mễ Cơ Nạp có tin tưởng tuyệt đối trong thể công tiếp theo công phá Đông Nam quan. Đến khi đó, đám người Lục Đại Thánh Điện đều sẽ trở thành hòn đá kê chân cho gã đi tới.

Không giết nhân loại bình thường, nhưng đối với đám chức nghiệp giả Lục Đại Thánh Điện, ma tộc tuyệt đối sẽ không nương tay. Đây là cơ hội tốt nhất để kích nhân loại, không đánh họ tàn phế thì ma tộc làm sao tiếp tục giữ ưu thế tuyệt đối đâu?

Đại quân Ác Ma tộc ngày càng gần, năm ngàn mét, bốn ngàn mét, ba ngàn mét.

Rất cuộc, đại quân Ác Ma tộc đã tới gần đầu tường một ngàn mét. Bộ dáng khủng bố của Tất Mễ Cơ Nạp đã hiện ra trước mặt các nhân loại. Khí lưu màu xám tro quay quanh người gã, hơi thở tử vong khủng bố ở trên không trung hóa thành đầu Ác Ma khổng lồ, dường như tùy thời sẽ cắn Đông Nam quan một ngụm. Dù lần này chỉ xuất hiện một mình gã, nhưng gã xếp hạng bốn trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần khủng bố, lúc trước đám ma thần xuất chiến dù cộng lại cũng chưa chắc cường bằng gã. Tất Mễ Cơ Nạp cũng tuyệt đối tin tưởng, trong Đông Nam quan không có bất cứ nhân loại nào có khả năng đối kháng với mình.

“Tất Mễ Cơ Nạp.” Ngay lúc này, không trung vang lên giọng kêu gọi.

Thanh âm đến rất đột ngột nhưng cực vang, sóng âm cuộn cuộn như từ bốn phương tám hướng truyền đến. Sóng âm mãnh liệt khiến cơ thể Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp hơi rung động. Từ thanh âm gã liền nghe ra người đến không tốt.

Trong chớp mắt đó, Tất Mễ Cơ Nạp như trông thấy thứ gì khủng khiếp, người bay ngược ra, chớp mắt trốn ngoài mấy ngàn mét, về mặt sợ hãi.

Gã nhìn thấy cái gì?

Đó là một tòa bảo tháp, một tòa bảo tháp bỗng xuất hiện ở giữa không trung từ trên trời giáng xuống. Bảo tháp màu trắng, màu trắng tràn ngập uy nghiêm. Trong lúc nó rơi xuống, thể tích không ngừng biến to. Ánh sáng trắng bắn bốn phía, vừa lúc rơi vào đầu Ác Ma.

Ai đều biết, đầu Ác Ma là lực lượng Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp ngưng kết thành. Nhưng giờ phút này, cái đầu bị bảo tháp trấn áp tán loạn. Thậm chí trước ánh sáng trắng nó không thể chạy trốn, chớp mắt hóa thành luồng khói tan biến trong ánh sáng trắng. Ánh sáng trắng nóng rực càng thêm chói mắt.

Đại quân Ác Ma tộc đang tiến tới dường như bị áp lực nặng nề đè xuống. Ác Ma trên bầu trời cùng đáp xuống đất, hoảng sợ nhìn không trung. Bảo tháp kia đã cao tới trăm mét, bên trong ánh sáng trắng có vàng sáng bầy sắc khuếch tán.

Thần khí. Không chút nghi ngờ, đây là một thần khí! Nhưng dù là thần khí cũng không đủ khiến mười vạn đại quân Ác Ma tộc e sợ như vậy. Chúng sợ là ánh sáng trắng phóng ra từ thần khí. Hơi thở đó khiến lực lượng hắc ám trong người mỗi một Ác Ma kịch liệt dâng lên, run rẩy.

Lúc này Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp đã không còn bình tĩnh và quyết chí như trước, trong mắt gã tràn đầy hoảng sợ.

Đó là tòa bảo tháp, chính là bảo tháp đó.

Nếu hỏi cả đời này Tát Mễ Cơ Nạp sợ nhất là ai, chắc chắn gã đáp là Ma Thần Hoàng, đây là không cần nghi ngờ. Nhưng nếu hỏi gã e sợ nhất là thứ gì, vậy gã sẽ khẳng định đáp, là tòa bảo tháp nằm đó tại Ngự Long quan từng đối diện, Tháp Vĩnh Hằng từng thuộc về Long Hạo Thần.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

621. Chương 292: Thải Nhi Đấu Với Tát Mễ Cơ

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Năm đó Tháp Vĩnh Hằng gần như nuốt hết lĩnh vực của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, hủy diệt, để lại cho gã ký ức đau xót. Sau lần đó gã mất ba năm mới khiến tu vi trở lại như cũ, căn nguyên tổn thương thì mất mười năm mới hoàn toàn hồi phục.

Giờ phút này, Tháp Vĩnh Hằng lại hiện ra, dù màu vàng biến thành trắng, nhưng trong lòng Tát Mễ Cơ Nạp càng thêm kiêng dè nó. Dù lần trước gã chịu thiệt xong đã rõ, nếu mình không sử dụng lĩnh vực thì có lẽ sẽ không thành vấn đề. Nhưng chân chính đối mặt Tháp Vĩnh Hằng, gã vẫn là bộ dáng ném chuột sợ vỡ đồ.

Ở đỉnh chớp Tháp Vĩnh Hằng, một thân hình yêu kiều ngạo nghễ đứng. Váy dài màu đen khiến nàng ở trên đỉnh tháp lấp lánh ánh sáng trắng càng thêm bắt mắt. Trong tay lưới hái màu đen to lớn lấp lánh ánh sáng huyền lam, huyền tử. Nhìn Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp phía xa, sát khí khủng bố bùng phát, phối hợp vàng sáng trắng bảo tháp tỏa ra, chấn nhiếp toàn thể Ác Ma tộc.

Có thể không chế Tháp Vĩnh Hằng, còn phóng ra lực lượng tịnh hóa chấn nhiếp quần ma, tất nhiên chính là phó chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, phó đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, Thần Quyển Giả Tử Thần, Luân Hồi Thánh Nữ, Thải Nhi!

Ai cũng không chú ý tới, lúc Ác Ma tộc trên không trung lần lượt đáp xuống đất, trong mắt Khâu Vĩnh Hạo lộ vẻ mừng như điên. Tay phải vung hướng dưới thành, một luồng sáng vàng ở trên không trung chợt lóe.

Nếu không có Thải Nhi xuất hiện, ánh sáng vàng rõ ràng như vậy chắc chắn sẽ bị Tát Mễ Cơ Nạp chú ý đến. Nhưng giờ phút này, Thải Nhi hoàn toàn hấp dẫn tầm mắt của gã.

Trước không nói Tháp Vĩnh Hằng khiến gã vô cùng kiêng dè, chỉ riêng từ người Thải Nhi tỏa ra khí thế cũng khiến gã cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt. Cấp chín bậc năm? Đó lại là khí thế cấp chín bậc năm

sao? Làm sao có thể! Trong nhân loại từ khi nào có được cường giả cấp chín bậc năm chứ? Hơn nữa còn là một cô gái tuổi trẻ như vậy, còn không chế Thập Vinh Hằng để lại hồi ức quá đau đớn cho gã.

Trong hiểu biết của ma tộc về nhân loại, dường như chỉ có xa tại Ngự Long quan Kỳ Sĩ Thánh Điện, thật lâu chưa từng xuất hiện trên chiến trường, Tinh Không Thần Thánh kỳ sĩ Dương Hạo Hàm mới là cấp chín bậc năm, đương nhiên, còn có Long Hạo Thần mạnh mẽ vươn lên cũng rất có thể đạt tới trình độ này. Nhưng tại sao còn có cô gái đạt tới cấp độ như vậy?

Trong lòng Tát Mễ Cơ Nạp bỗng dâng trào cảm giác rất khó hình dung. Vốn gã cho rằng sắp đặt của Ma Thần Hoàng không có gì sai sót. Hai bên cùng ra tay, nhân loại không thể ngăn cản. Nhưng trên chiến trường Đông Nam quan, nhân loại đã liên tiếp xuất hiện cường giả cấp chín gã không biết rõ, dường như mọi thứ không đi theo quỹ tích chúng đặt ra, ngược lại xuất hiện biến cố không nhỏ. Biến cố này có dẫn đến cuối cùng tan tác không?

Nhưng Tát Mễ Cơ Nạp dù sao cũng là một trong năm Trụ Ma Thần cột lớn, dù trong lòng gã cực kỳ e ngại Thái Nhi nhưng rất nhanh hồi phục bình thường. Giọng gã lạnh lùng quan vọng toàn trường.

“Tất cả Ác Ma, tấn công!”

Khi rống ra xong, toàn thân Tát Mễ Cơ Nạp lại phát ra ánh sáng xám chói mắt. Ngay sau đó, vầng sáng xám hoàn toàn dung nhập vào người gã, khiến thân thể gã biến trong suốt. Hơi thở tử vong đậm đặc ẩn đi, Tử Linh Trụ Ma Thần phía xa thuộc về gã cũng nổ lộ ánh sáng xám chói lòa.

Dùng cách hình dung của nhân loại về trạng thái của Tát Mễ Cơ Nạp thì chính là Linh Vực Vi Ta.

Chẳng phải Thập Vinh Hằng có thể hấp thu linh vực của ta sao? Vậy được, ta không phóng linh vực ra ngoài người, xem người làm sao hấp thu!

Thực lực của Tát Mễ Cơ Nạp là không thể nghi ngờ. Khi ánh sáng Trụ Ma Thần lóe lên, người gã cũng mau chóng biến lớn trên không trung. Chớp mắt đã cao tới ba trăm mét, Ác Ma to lớn xám trong suốt.

Biến đổi của gã phút chốc khiến nguyên đại quân Ác Ma tộc tăng mạnh sĩ khí, lúc trước ức chế tốc độ bỗng chốc bùng phát. Mười vạn đại quân cùng nhào hướng Đông Nam quan.

Nhưng ngay lúc này, khi những Ác Ma trên cấp sáu còn chưa bay khỏi mặt đất thì bỗng nhiên, hơi thở kỳ lạ lan tràn toàn chiến trường. Nói chính xác hơn là phạm vi hai ngàn mét đăng trước Đông Nam quan.

Lúc này, mười vạn đại quân Ác Ma tộc đã bước vào phạm vi đó.

Bị hơi thở kỳ lạ đó ảnh hưởng, tất cả Ác Ma vừa mới tăng tốc độ bỗng biến chậm vài phần. Sau đó, mặt đất bỗng lóe sáng.

Biến đổi đột ngột khiến Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp chú ý, cảm giác cực kỳ bất ổn xuất hiện trong lòng gã.

“Nguy rồi!” Thân thể khổng lồ khủng bố của Tát Mễ Cơ Nạp vội vàng lao xuống đất. Cùng lúc đó, tay gã vung trên không trung, một trường mâu màu xám to lớn xuất hiện trong bàn tay gã. Phía trên trường mâu chẳng ngờ cũng lấp lóe bảy sắc, không ngờ là một ma khí cấp thần khí.

Tuy nhiên, Thái Nhi đến vì cái gì? Chính là không để Tát Mễ Cơ Nạp có cơ hội ảnh hưởng Long Hạo Thần sắp đặt kế hoạch!

Tát Mễ Cơ Nạp vừa mới lao xuống thì bảo tháp khiến gã sợ hãi nhất nhanh như chớp bay hướng gã.

Trong lúc này, trước đó Thập Vinh Hằng phóng ra ánh sáng tịnh hóa đều ẩn đi, hơn nữa đỉnh tháp, nơi Thái Nhi từng đứng có một đóa sen trắng tinh thuần.

Một bên, là mặt đất truyền đến cảm giác cực kỳ bất an. Bên kia là công kích khủng bố khiến Tát Mễ Cơ Nạp cảm giác nguy hiểm tính mạng. Không chút nghi ngờ, gã làm ma thần tất nhiên phải đặt mạng mình lên hàng đầu! So với sinh mạng của mình, an toàn tộc nhân tính cái gì?

Bởi thế, dù Tát Mễ Cơ Nạp không muốn cỡ nào, lúc này chỉ có thể đi trước ngăn cản Thái Nhi công kích mà không phải lo đến ánh sáng đột nhiên xuất hiện trên mặt đất.

Mặt đất sục sôi, đó là ánh sáng vàng sôi trào.

Từng đồ án vàng đường kính trăm mét bắt đầu lặng lẽ xuất hiện trên mặt đất. Sương mù vàng dâng lên, chớp mắt đã tới độ cao trăm mét trên không trung.

Bộ dạng mỗi một đồ án vàng đều giống nhau, đường kính trăm mét, mặt trên có rất nhiều phù văn phức tạp, sao sáu cánh ma pháp ở chính giữa. Những phù văn bây giờ như sống lại, cùng với sương mù vàng dâng lên mà bay lên trên.

Đồ án như thế khoảng ba mươi cái, giữa mỗi cái có khoảng cách nhất định. Nhưng khi ba mươi đồ án vàng không chút báo trước lóe lên trên mặt đất, cho người cảm giác bình nguyên đằng trước Đông Nam quan biến thành sắc vàng.

Phía xa mỗi chủng tộc đại quân ma tộc vừa mới rút lui trông thấy tình hình này đều há hốc mồm. Đây là lực lượng gì? Trong lịch sử tranh đấu giữa ma tộc và nhân loại, tình hình đồ sộ như vậy chưa từng xuất hiện. Nhân loại cũng chưa từng lấy ra thủ đoạn chiến tranh thế này! Nhưng những pháp trận vàng này rốt cuộc là cái gì?

Trong lúc chúng chấn kinh thì Ác Ma tộc đã hét thảm liên tục. Sương mù vàng tựa như chất lỏng dính đặc trối chặt đa số Ác Ma. Chỉ có một ít Ác Ma phát hiện sớm nhất, tu vi mạnh nhất là kịp lao ra khỏi sương mù bay lên trời. Nhưng đa số, đặc biệt là mấy Ác Ma không thể bay chỉ có nước bị sương mù tràn ngập hơi thở quang minh bao phủ.

Oành!

Tiếng nổ thứ nhất vang lên chính giữa ba mươi pháp trận vàng. Khi tiếng nổ vang chỉ thấy trung tâm pháp trận vàng đột nhiên tỏa ánh sáng vàng nóng cháy. Đó còn hơn cả ánh sáng của mặt trời, dư chấn khủng bố chôn vùi tất cả tiếng hét thảm của mọi Ác Ma.

Phạm vi ánh sáng vàng bạo tạc chớp mắt khuếch tán, đường kính từ một trăm trực tiếp biến thành bao phủ ba trăm mét.

Từ trên trời nhìn xuống, mặt đất như xuất hiện hỏa cầu vàng to lớn. Trung tâm hỏa cầu hiện ra màu trắng ngà.

Đây rõ ràng là ma pháp cấm cấm chú! Cho dù không tới cấm chú thì cũng không khác bao nhiêu.

Có cái thứ nhất nổ thì có cái thứ hai, ba mươi pháp trận vàng trong vài chục giây ngắn ngủi lần lượt bùng nổ. Mà giữa không trung, lúc này Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp vừa kết thúc va chạm với Tháp Vĩnh Hằng.

Khác với bạo tạc vàng dưới đất, trên không trung là màu trắng và sắc xám va nhau. Không có tiếng nổ mãnh liệt nhưng cả bầu trời đều vận vẹo trong giây phút Tháp Vĩnh Hằng và Tát Mễ Cơ Nạp va chạm.

Mặt Tát Mễ Cơ Nạp cũng vận vẹo. Lần này gã cảm nhận được không phải lực lượng nuốt linh hồn khủng bố của Tháp Vĩnh Hằng mà là lực lượng tịnh hóa có thể tịnh hóa tất cả hơi thở tử vong. Càng đáng sợ là gã bị thể tích Tháp Vĩnh Hằng khổng lồ va chạm vào người, đỉnh tháp đóa hoa sen kỳ lạ lóe lên. Từng cánh hoa trắng tinh khiết bao phủ người gã,

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khiến Tát Mễ Cơ Nạp mặc kệ tất cả đem Ma Thần Hóa tăng lên đến cao nhất. Người gã tựa như bảo thạch xám tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhất. Trường mâu trong tay tỏa ra ánh sáng bầy sắc, vung kín không kẽ hở.

Nhưng trong cú đụng này, thân hình cao ba trăm mét của Tát Mễ Cơ Nạp trực tiếp tan vỡ một phần ba. Ánh sáng xám thu lại chỉ còn hai trăm mét, còn bị đụng bay ra ngoài mấy ngàn mét, rời xa chiến trường Đông Nam quan.

Thân thể Ma Thần Hóa bị tán loạn của Tát Mễ Cơ Nạp tỏa ra màu xám bị Tháp Vĩnh Hằng nuốt hết. Thái Nhi lại lần nữa xuất hiện trên đỉnh tháp, nhìn Tát Mễ Cơ Nạp phía xa, khí thể nàng không giảm mà còn tăng lên, khóa chặt vị Tử Linh Ma Thần này.

Long Hạo Thần để Thái Nhi đi tới Đông Nam quan tất nhiên là có lo lắng của riêng mình. Nếu chỉ bàn về thực lực thì coi như là tu vi của Thái Nhi đã đột phá cấp chín bậc năm, có được hai thần khí Lưỡi Hái Tử Thần, Tháp Vinh Hằng, so với năm trụ cột ma thần thì tối đa gần bằng Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, còn là với điều kiện dùng mười hai Thánh Vệ.

Dù sao năm cột Trụ Ma Thần đứng đầu đều là gần với siêu thần khí. Tuy Thái Nhi mạnh, nhưng trước thực lực tuyệt đối thì rốt cuộc vẫn khá yếu.

Nhưng trên thế giới này có thứ gọi là tương khắc. Phân tích thực lực là như vậy, mà trên chiến trường lại là chuyện khác.

Nếu Thái Nhi gặp phải Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo có lẽ sẽ rơi vào khổ chiến. Nhưng khi nàng xuất hiện ở trước mặt Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Tát Mễ Cơ Nạp biến thành bị kịch. Gã nổi tiếng với tử linh ma pháp cường đại và năng lực, Tử Linh Trụ Ma Thần của gã ở trước mặt Thái Nhi đều bị áp chế ch ặt ch ẽ. Tựa như lúc trước Thái Nhi ở thế giới của Hạo Nguyệt, dựa vào sức mạnh bản thân hầu như áp chế tất cả Vong Linh Vương.

Trước lực lượng tịnh hóa, tất cả hơi thở tử vong đều là hư ảo.

Long Hạo Thần để Thái Nhi đi tới Đông Nam quan, chính là áp chế ch ặt ch ẽ Tử Linh Ma Thần mạnh nhất. Còn về ma thần khác thì không hề đáng sợ.

Trên mặt đất từng quang cầu vàng khủng bố bạo tạc. Quang nguyên tố thậm chí vì thế mà hình thành nguyên tố phong bạo quét sạch. Khi toàn bộ ba mươi pháp trận đều nổ tung, dù là cường giả cỡ như Thái Nhi, Tát Mễ Cơ Nạp đều không dám ở nguyên vị trí mà nhanh chóng bay lên cao.

Mười vạn đại quân Ác Ma tộc bay lên không trung, số cực ít tán loạn như ruồi bọ. Đa số Ác Ma thì đều chôn vùi trong biển vàng.

Đừng nói là ma tộc phía xa nhìn ngơ ngác, ngay cả đám cường giả Lục Đại Thánh Điện trên đầu tường Đông Nam quan đều ngơ ngác. Không ai ngờ ở trên chiến trường sẽ xuất hiện hình ảnh khủng bố như vậy.

Phía trước Đông Nam quan, chiều dài phạm vi năm ngàn mét đều biến thành biển vàng, hơn nữa ánh sáng vàng đó cuồng bạo đủ khiến người điên cuồng. Dù là siêu cấp cấm chú cũng không có lực phá hoại như vậy! Coi như Ma Thần Hoàng ở đây, khi toàn bộ pháp trận bùng nổ thì y cũng không khả năng ngăn cản.

Đây, đây rốt cuộc là...

“Ha ha, ha ha ha ha ha!!!” Điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện Khâu Vinh Hạo đứng trên lỗ châu mai, gần như phát điên cười to.

Ông đã sống hơn trăm năm, suốt đời cũng chưa từng vui sướng sáng khoái giống như hôm nay. Ác Ma tộc, mười vạn đại quân Ác Ma tộc lại bị chôn vùi phía trước Đông Nam quan. Đây là trận đại thắng quan trọng cỡ nào chứ! Trong cả Đông Nam quan trừ mấy ma pháp sư bày ra cạm bẫy trí mạng này, chỉ có ông là biết công kích khủng bố đang chờ đợi ma tộc. Đây cũng là vì sao từ đầu đến cuối ông luôn giữ sự trầm ổn. Cạm bẫy trí mạng này là chuyên môn dành cho Ác Ma tộc.

Tát Mễ Cơ Nạp chết đứng như trời trồng giữa không trung, nhìn bên dưới biển vàng sôi trào, cơ mặt gã cứng ngắc.

Đây, làm sao có thể? Làm sao có thể được?

Gã muốn điên cuồng hét gào, chất vấn, nhưng bây giờ gã không thể phát ra chút thanh âm.

Làm Trụ Ma Thần thứ tư ma tộc, tộc trưởng Ác Ma tộc, tổng thực lực của cường đại xếp thứ hai mười vạn đại quân Ác Ma tộc của gã, nhưng lại bị cấm chú quang hệ khủng bố bao phủ.

Cảm nhận được Quang nguyên tố phong bạo tàn phá, gã không có chút hy vọng nào. Dù là chính gã, ở trong trung tâm nguyên tố phong bạo này cũng chưa chắc an toàn rút lui.

Cạm bẫy, đây là cạm bẫy của nhân loại hèn hạ! Nhưng tại sao chúng có cạm bẫy như vậy?

Trong lòng Tát Mễ Cơ Nạp có rất, rất nhiều nghi vấn. Trong phút chốc đầu óc gã trống trơn, không thể nào chấp nhận sự thật trước mắt.

Vốn tưởng thắng lợi ngay trong tầm tay, nhưng chớp mắt đã rơi vào đáy cốc, còn chính mắt thấy tộc nhân chết đi, loại đả kích này đối với gã thật sự quá lớn.

Nên biết rằng lần này tất cả Ác Ma thiện chiến của Ác Ma tộc đều xuất động, trong tộc để lại là người già, đàn bà, con nít mà thôi. Có thể nói, mười vạn đại quân Ác Ma tộc là toàn bộ chủ lực của Ác Ma tộc, lực lượng này cũng là hậu trường vững chắc nhất của Tát Mễ Cơ Nạp.

“A!!!!” Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp ngửa đầu cuồng rống.

Gã điên cuồng gào lên, thân thể xám đen cuồng trường phình, lần này cao tới hơn năm trăm mét.

Đôi mắt gã biến thành đỏ như máu, thân thể cực độ phồng to thậm chí xuất hiện vết nứt, có hơi thở tử vong đậm đặc từ đó chảy ra.

Đúng vậy, đôi mắt đả kích nặng nề thế này, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp đã gần như điên cuồng. Từ mới rồi trong va chạm, tất nhiên gã cảm nhận được khi Thái Nhi đối mặt mình thì toàn diện áp chế. Lúc này gã mặc kệ tất cả trực tiếp phát động Thiên Ma Giải Thể. Gã phải trả thù, gã phải giết hết nhân loại mới cam lòng. Gã phát điên, gã hoàn toàn điên rồi.

Phía xa, Tử Linh Trụ Ma Thần tỏa ra ánh sáng xám rực rỡ chưa từng có, thẳng tắp chiếu rọi trên người Tát Mễ Cơ Nạp. Bộ giáp xám phủ lên trên. Tử Linh Trụ Ma Thần ở phía xa biến mất, trường mâu trong tay Tát Mễ Cơ Nạp bỗng tăng vọt, từng vệt văn lộ xám ẩn hiện. Gã đem Trụ Ma Thần của mình biến thành vũ khí khủng bố.

Thái Nhi lạnh lùng nhìn Tát Mễ Cơ Nạp biến đổi, đôi mắt đẹp trong suốt bình tĩnh. Nàng biết dù thế nào cũng nhất định phải ngăn cản Tát Mễ Cơ Nạp. Bởi vì tại Đông Nam quan không có bất cứ một cường giả nào có thể ngăn cản gã trong trạng thái hiện nay. Tát Mễ Cơ Nạp đã ôm quyết tâm dù chết cũng phải trả thù.

Mười hai luồng sáng khác nhau từ trong Tháp Vĩnh Hằng nhanh chóng bắn ra, thành một vòng bảo vệ Thái Nhi vào trong. Đây là mười hai Thánh Vệ mà Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư để lại cho nàng.

Thái Nhi đứng thực có tự tin khắc chế Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp. Tu vi của nàng vốn không kém hơn đối thủ bao nhiêu, thêm vào thuộc tính hoàn toàn tương khắc, cùng với Tháp Vĩnh Hằng có sức uy hiếp rất lớn với Tát Mễ Cơ Nạp. Nhưng không thể chịu nổi Tát Mễ Cơ Nạp mất đi lý trí liều mạng! Trạng thái hiện giờ của gã tựa như lúc trước A Bảo gặp Long Hạo Thần.

Mười hai Thánh Vệ bao vây Thái Nhi ở chính giữa, mười hai tên chia thành hai vòng, sáu chiến sĩ bên ngoài, sáu ma pháp sư bên trong, tất cả đầy đủ sáu nguyên tố.

Ánh sáng sáu sắc lấp lóe, mười hai Thánh Vệ hợp thành một lớn, một nhỏ hai ngôi sao sáu cánh sáu sắc, bảo vệ quanh Thái Nhi. Ánh sáng sáu sắc mờ mờ dâng lên, nguyên tố khổng lồ tụ tập vào Thái Nhi đứng chính giữa. Khi ánh sáng sáu sắc tiến vào phạm vi trung tâm sao sáu cánh thứ hai thì biến thành lực hỗn độn tinh thuần.

Pháp trận này là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư phát minh ra. Lúc trước y dựa vào thực lực mạnh mẽ bản thân, cùng mười hai Thánh Vệ hết sức phụ trợ, mới có thể đối kháng với cường giả nhân loại toàn đại lục!

Mặc dù mười hai Thánh Vệ hiện nay so với lúc trước đi theo Y Lai Khắc Tư thì yếu nhiều, chưa tới tầng lĩnh vực, nhưng cũng là mười hai cường giả cấp chín. Có chúng hợp nhau bày trận, khí thế của Thái Nhi tăng mạnh gấp mấy chục lần. Mức độ tăng phúc thậm chí sánh ngang với Tử Linh Thánh Pháp Thần Tát Mễ Cơ Nạp Ma Thần Hóa.

Đứng trên đỉnh tháp Tháp Vĩnh Hằng, Thái Nhi giơ cao Lưỡi Hái Tử Thần. Lưỡi hái vốn là màu đen dần biến thành trắng tinh khiết, lực lượng tịnh hóa nồng đậm hóa thành quang hoàn tịnh hóa khổng lồ khuếch tán, vừa lúc rơi vào Quang nguyên tố phong bạo dao động mạnh nhất đang dần yếu đi.

Nếu Tát Mễ Cơ Nạp còn tỉnh táo thì sẽ hiểu Thái Nhi đang làm gì. Nhưng bây giờ gã đã điên rồi, trường mâu chỉ tới trước, thân thể khổng lồ đạp hư không ra một bước, chớp mắt đã tới chỗ Thái Nhi. Trường mâu vạch xuống, đâm thẳng tới Thái Nhi.

Lúc này Tát Mễ Cơ Nạp thật sự quá mạnh. Gã phát ra một kích, bầu trời như bị xé rách một lỗ hổng to, Thứ Nguyên Phong Bạo khủng bố ở trong không khí điên cuồng tàn phá, lực hút Quang nguyên tố phong bạo bên dưới đều hội tụ lên trên.

Nhưng điều này vô tình giúp Thái Nhi.

Mười vạn đại quân Ác Ma tộc gần như toàn quân bị diệt, trong Quang nguyên tố pháp trận khủng bố bạo tạc thì mấy vạn sinh mệnh chết đi. Mạng ma tộc cũng là mạng! Sau khi chúng chết cũng có hơi thở tử vong. Quang minh không thể hoàn toàn tịnh hóa tử vong, nhưng Tịnh Hóa Linh Vực của Thái Nhi thì có thể, hơn nữa trong quá trình tịnh hóa tử vong tương đương tới tăng lực lượng cho bản thân.

Có thể thấy lực lượng tịnh hóa màu trắng như tơ tại Quang nguyên tố phong bạo bên dưới dâng lên thì bị Tịnh Hóa Linh Vực cuốn lấy rồi rút vào Tháp Vĩnh Hằng. Thông qua Tháp Vĩnh Hằng lần thứ hai truyền vào người Thái Nhi, thêm vào pháp trận của mười hai Thánh Vệ tăng phúc, khí thể của Thái Nhi tăng lên độ cao trước nay chưa từng có.

Lưỡi Hái Tử Thần nâng lên trên, mắt Thái Nhi lóe tia sáng. Chớp mắt, luồng sáng trắng thê lương lóe trên không trung, chỗ rơi xuống vừa lúc va chạm với trường mâu.

Dù thể tích hai bên hoàn toàn kém xa, nhưng khi va chạm nhau thì Tát Mễ Cơ Nạp và Thái Nhi cùng chấn động. Trường mâu của Tát Mễ Cơ Nạp bị chấn bay lên. Thái Nhi thì kêu khẽ, khoe miệng chảy tơ máu, nhưng rốt cuộc đã chống được một kích của Tát Mễ Cơ Nạp.

Tát Mễ Cơ Nạp chợt quát một tiếng, lúc này Tử Linh Linh Vực của gã thêm vào Ma Thần Hóa Thiên Ma Giải Thể mang đến lực lượng hoàn toàn dung hợp vào thân thể. Cùng Thái Nhi va chạm với Tử Thần Thất Tuyệt Tử Chi Thương mới rồi, bị tử linh ma lực hóa giải. Loại chiến đấu tiêu hao này nếu cứ tiếp tục, gã tuyệt đối không chiếm ưu thế bao nhiêu.

Nhưng bây giờ Tát Mễ Cơ Nạp đã điên thật rồi, gã không thêm để ý an toàn của mình. Trường mâu quay ngược, toàn thân màu xám chợt ngưng tụ vào trường mâu. Tất cả phù văn trên trường mâu bỗng chốc lóe sáng, khí thể khủng bố hoàn toàn bùng phát. Chẳng ngờ trường mâu ở trên không trung lại hóa thành một Trụ Ma Thần dài vài trăm mét lao thẳng tới Thái Nhi.

Lực lượng của Trụ Ma Thần thật là quá đáng sợ. Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc, có thể trực tiếp đem Trụ Ma Thần của mình biến thành vũ khí chỉ có năm đại Trụ Ma Thần mới làm được.

Áp lực chưa từng có bắn hướng Thái Nhi, dù nàng đã hấp thu nhiều hơi thở tử vong bên ngoài chuyển hóa thành lực lượng tịnh hóa thì cũng biến sắc mặt. Đây rõ ràng là công kích được ăn cả ngã về không của Tát Mễ Cơ Nạp!

Nhoáng người lên, Thái Nhi và mười hai Thánh Vệ cùng biến mất trong Tháp Vĩnh Hằng. Tháp Vĩnh Hằng điên cuồng xoay nhanh. Mũi tháp, từng đóa Thịnh Thế Liên Hoa nở rộ, đựng hướng Tử Linh Linh Vực trên không trung. Cùng lúc đó, Tháp Vĩnh Hằng nhanh chóng rơi xuống dưới né tránh.

Mỗi một đóa Thịnh Thế Liên Hoa đánh vào Tử Linh Trụ Ma Thần đều dấy lên một chuỗi bạo tạc, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản nó rơi xuống.

Rốt cuộc, Tháp Vĩnh Hằng đáp xuống đất, Tử Linh Trụ Ma Thần nặng nề đập xuống, vừa lúc là phần đỉnh tháp Tháp Vĩnh Hằng.

Tiếng nổ kịch liệt chấn động khắp nơi. Quang nguyên tố phong bạo bốn phía bị sóng năng lượng khủng bố xua tan. Có thể thấy trên mặt đất đầy rẫy tro cốt Ác Ma tộc. Có thể giữ lại tro cốt đều là Ác Ma khi còn sống tu vi mạnh, tu vi thấp sớm thành tro bụi.

Tháp Vĩnh Hằng bị Tử Linh Trụ Ma Thần đập, bị lún xuống bốn tầng, chỉ có ba tầng cao nhất là còn ló trên mặt đất.

Nguyên Tháp Vĩnh Hằng tỏa ra ánh sáng tịnh hóa bỗng biến ảm đạm nhiều, thậm chí không khí xung quanh cũng xuất hiện rất nhiều khe hở.

Thải Nhi lại xuất hiện, Tháp Vĩnh Hằng biến mất. Chớp mắt, Thải Nhi dẫn theo mười hai Thánh Vệ vọt lên cao. Lưỡi Hái Tử Thần rời khỏi tay bay ra, trên không trung tăng vọt trăm mét chém hướng Tát Mễ Cơ Nạp.

Tát Mễ Cơ Nạp đối mặt công kích của lưỡi dao tịnh hóa mà chẳng thêm né tránh, Trụ Ma Thần ngang nhiên quét ngang, xem bộ dáng dường như muốn cùng Thải Nhi chết chung.

Thật là đồ điên. Mất Thải Nhi lóa tia sáng lạnh, thân hình ở trên không trung phút chốc rút lui. Tất nhiên nàng không muốn cùng Tát Mễ Cơ Nạp chết chung. Nhưng Lưỡi Hái Tử Thần vẫn chém hướng đối phương.

Dù trạng thái tinh thần của Tát Mễ Cơ Nạp đã điên cuồng nhưng bản năng chiến đấu còn đó. Phần đuôi Trụ Ma Thần chống lên trên, đập mở Lưỡi Hái Tử Thần. Cùng lúc đó, phần đầu Trụ Ma Thần có ít nhất năm mươi phù văn xám bỗng bay ra, thẳng hướng Thải Nhi. Lực lượng khủng bố ở trên không trung biến thành tử vong phong bạo.

Lực lượng tịnh hóa có thể tịnh hóa lực lượng tử vong, khi lực lượng tử vong áp súc tới trình độ nhất định, tịnh hóa cần đủ thời gian mới làm được. Dĩ nhiên Tát Mễ Cơ Nạp sẽ không cho nàng có thời gian này.

Từng bóng người chắn trước mặt Thải Nhi, hóa thành tường người. Từng luồng sáng nhiều màu ở trên không trung bùng phát.

Thải Nhi lại kêu rên, người lùi cả ngàn mét, oa một tiếng, học ra búng máu. Cùng lúc đó, người lấp lánh ánh sáng vàng, giải trừ tất cả trùng kích. Dù sao hơi thở tử vong không thể chân chính tổn thương nàng.

Tuy nhiên, trong mười hai Thánh Vệ, sáu chiến sĩ Thánh Vệ đã bị lực lượng tử vong khủng bố xé thành mảnh vụn. Chúng cần đủ thời gian mới ở trong Tháp Vĩnh Hằng sống lại.

Bây giờ Tát Mễ Cơ Nạp cho người cảm giác vô địch khủng bố. Trụ Ma Thần lại ngóc lên, lần này không hướng về Thải Nhi mà bay thẳng tới Đông Nam quan.

Các tướng sĩ Đông Nam quan vốn trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, nhưng Tát Mễ Cơ Nạp ở trên không trung biến đổi thì họ cũng nhìn thấy hết. Tử Linh Ma Thần ở trạng thái như vậy đúng là quá khủng bố.

Một luồng sáng bảy sắc xẹt qua không trung bay hướng Tát Mễ Cơ Nạp, đó là cung thần của Diệp Tam Mê phát uy.

Tát Mễ Cơ Nạp không né tránh, mặc kệ mũi tên khủng bố cắm vào người. Công kích có thể giết ngay Áo Thuật Ma Thần Gia Ba, thế mà rơi vào người Tát Mễ Cơ Nạp chỉ tạo nổ một vết nứt, không thể tổn thương bản thể gã. Trụ Ma Thần của Tát Mễ Cơ Nạp vẫn hung mãnh rơi hướng Đông Nam quan.

Đến lúc này thì các cường giả Đông Nam quan không che giấu thực lực bản thân được nữa. Tất cả Anh Hùng Vĩnh Hằng đều tỏa ra ánh sáng chói mắt. Biết rõ không địch lại, bọn họ vẫn phải ra tay. Nếu không, một khi để Trụ Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp rơi vào Đông Nam quan thì chính là sinh linh đồ thần! Thậm chí tường thành cũng sẽ bị phá hủy triệt để.

Dù Ác Ma tộc đã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng bên ngoài còn hơn ba mươi vạn đại quân ma tộc, mất đi tường thành phòng hộ, không thể bảo vệ được Đông Nam quan.

Bóng dáng Thải Nhi lại xuất hiện, xuất hiện ở phía trước cường giả trên thành. Lưỡi Hái Tử Thần lấp lánh ánh sáng, ở trên không trung liên tục biến đổi, nhìn như bước múa uyển chuyển. Chớp mắt thu về Tịnh Hóa Linh Vực khiến tu vi của nàng tăng đến cực độ, lực lượng Linh Vực Vi Ta toàn diện bùng phát.

Tuyệt thứ nhất, Tử Chi Thương. Tuyệt thứ hai, Tử Chi Tịnh. Tuyệt thứ ba, Tử Chi khiêu. Tuyệt thứ bốn, Tử Thần Hôn. Tuyệt thứ năm, Tử Vong Tịch Diệt.

Năm Tuyệt cùng ra, hóa thành Tuyệt thứ sáu, Tử Vong Lộ.

Đây là chiêu mạnh nhất từ khi Thải Nhi chào đời tới nay, lực lượng tịnh hóa biến thành đao quang khổng lồ chém hướng Tử Linh Trụ Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp.

Va chạm khủng bố bùng nổ trên không trung, vô số oán linh hét gào, giây sau đã bị lực lượng tịnh hóa cắn nuốt.

Màu xám trên Tử Linh Trụ Ma Thần có ít nhất một nửa bị Tử Vong Lộ tịnh hóa biến mất. Nhưng bản thân Trụ Ma Thần đã chặn lại được Lưỡi Hái Tử Thần của Thái Nhi.

Keng bùm!!!

Trong tiếng nổ, Lưỡi Hái Tử Thần bị bắn lên cao. Thân thể cao to của Tát Mễ Cơ Nạp cũng thụt lùi vài trăm mét, hơi thở tử vong quanh người giảm thấp nhiều.

Nhưng tình hình của Thái Nhi còn thảm hơn gã nhiều, liên tục học hai búng máu, người đập vào tường thành Đông Nam quan, đụng thủng tường thành ba mươi mét mới ổn định thân thể.

Còn lại sáu Thánh Vệ vì giúp Thái Nhi cản một kích kia, thân thể thành mảnh vụn. Lúc này nàng đã là cùng đường.

Tát Mễ Cơ Nạp quá đáng sợ, hay nói chính xác hơn là Trụ Ma Thần quá đáng sợ. Gần như siêu thần khí tồn tại, thậm chí dưới tình huống thuộc tính bị khắc chế mà vẫn hoàn toàn đè ép Lưỡi Hái Tử Thần.

Nhưng bây giờ tình trạng của Tát Mễ Cơ Nạp cũng không khá hơn bao nhiêu. Cùng thi triển ra Ma Thần Hóa và Thiên Ma Giải Thể, khiến gã cực hạn suy kiệt. Dưới tình huống bình thường gã đánh không lại Thái Nhi, trạng thái suy kiệt thể này mà có thể áp chế nàng hoàn toàn, có thể thấy mỗi một giây gã tiêu hao khủng khiếp tới đâu. Một kích kia bị Thái Nhi bắn ngược, thân thể Tát Mễ Cơ Nạp run bần bật, đầy mắt tia đỏ có xu hướng tán loạn. Nhưng gã vẫn lần nữa giơ lên Trụ Ma Thần của mình, khí thế khủng bố lại tăng đến cực độ.

Coi như chết, gã phải kéo các tướng sĩ Đông Nam quan chôn cùng.

Lực lượng tử vong nửa phần sau Tử Linh Trụ Ma Thần điên cuồng kéo dài tới trước, bộ giáp trên người Tát Mễ Cơ Nạp cũng hóa thành lực lượng tử vong rót vào Tử Linh Trụ Ma Thần. Một kích tiếp theo của gã thậm chí còn khủng khiếp hơn đòn trước, bởi vì đây rất có khả năng là một kích cuối cùng của gã.

Trên bầu trời, đám Ác Ma còn sót lại thấy tộc trưởng dùng cách này phát động tấn công hủy diệt, chúng cũng rơi vào trạng thái điên cuồng, nổi điên cuồng xóa tan sợ hãi trong lòng. Có bốn Ma Vương dẫn dắt, Ác Ma cấp cao chưa tới một vạn phát điên nhào hướng Đông Nam quan.

Ác Ma tộc đúng là Ác Ma tộc, dù có bị cạm bẫy trí mạng ám toán nhưng vào giây phút cuối cùng vẫn muốn công phá Đông Nam quan. Tát Mễ Cơ Nạp tuyệt đối không ngờ rằng, vốn gã muốn để ma tộc trở thành vật hy sinh cho Ác Ma tộc của mình, nhưng kết quả cuối cùng lại là làm áo thay người.

Đại quân ma tộc phía xa và các ma thần không có chút gì muốn tiến lên hỗ trợ. Đại quân ma tộc đều đã mệt mỏi chết rồi. Các ma thần thì sớm đối với Tát Mễ Cơ Nạp bất mãn tới bờ bùng nổ. Mắt thấy Ác Ma tộc chịu thiệt lớn như vậy, trong lòng chúng chỉ có cảm xúc vui sướng khi người gặp họa. Nhìn Tát Mễ Cơ Nạp không tiếc trả giá công kích Đông Nam quan, tất nhiên chúng mở cờ trong bụng rồi.

Chỉ cần Đông Nam quan bị phá, chúng sẽ là được lợi lớn nhất! Còn về Tát Mễ Cơ Nạp sống hay chết thì liên quan gì chúng? Nói không chừng trong bọn chúng, có nhiều kẻ xếp hạng bởi vì Tát Mễ Cơ Nạp, Gia Ba chết mà tăng lên đầu.

Lúc này Thái Nhi khắp người đau nhức, trên người không ngừng lấp lóe ánh sáng vàng, hiển nhiên đây là ánh sáng Linh Hồn Xiềng Xích sinh mệnh cùng chung. Nếu như không có sinh mệnh cùng chung, sợ rằng nàng đã trọng thương không gượng dậy nổi.

Tử Linh Ma Thần bùng nổ sẽ khủng bố như vậy, đây là điều trước kia nàng không bao giờ ngờ nổi. Cùng lúc đó, nàng khắc sâu ghi nhớ sai lầm của mình. Là thích khách, nàng vốn không nên ngay mặt đụng độ Tát Mễ Cơ Nạp, dù nàng cho rằng mình có ưu thế tuyệt đối.

Thái Nhi miễn cưỡng từ trong tường thành nhảy ra. Lúc này chín Anh Hùng Vĩnh Hằng chi viện Đông Nam quan, cùng với ba Anh Hùng Vĩnh Hằng từ bên Thích Khách Thánh Điện chi viện, và các cường giả cấp chín Chiến Sĩ Thánh Điện đều tham gia chiến đấu, chém giết với Ác Ma tộc.

Trong lúc đó, Khâu Vĩnh Hạo, Diệp Tam Mê và bốn Anh Hùng Vĩnh Hằng khác tập trung một chỗ bên hông giữa không trung. Họ phóng ra lĩnh vực ở mức độ mạnh nhất, nghênh đón Tử Linh Trụ Ma Thần từ trên trời giáng xuống.

Họ ôm quyết tâm phải chết đón lấy nó. Tất Mễ Cơ Nạp trong trạng thái như vậy công kích, uy lực đã tới trên cấp chín bậc tám. Lực lượng khủng bố đến thế, nếu không dùng cái giá mạng sống thì họ làm sao cản trở được?

Diệp Tam Mê không quên ngoái đầu cười với Thái Nhi, dường như đang nói: Con à, chiến đấu sau này nhờ vào các người.

“Không!!!” Thái Nhi thê lương hét to, Lưỡi Hái Tử Thần lại miễn cưỡng nâng lên.

Nhưng bây giờ nàng đau đớn muốn chết, thống khổ kịch liệt khiến nàng không thể phát huy ra lực lượng cường đại trước kia. Nàng chỉ có thể lại phóng ra Tháp Vĩnh Hằng, đụng vào Tất Mễ Cơ Nạp. Nhưng mà, nàng rốt cuộc vẫn chậm hơn sáu người Khâu Vĩnh Hạo, Diệp Tam Mê.

Ngay lúc đó, trên người Thái Nhi bỗng lóe ánh sáng bạc. Cảm nhận ánh bạc dao động, Thái Nhi ngậy ra, rồi sau đó cảm xúc kích động bình tĩnh lại, chuyển thành tự tin chưa từng có.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

622. Chương 293: Tử Thần Thất Tuyệt Tuyệt Thứ Bảy

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Ngay sau đó, một bóng dáng trắng trong suốt bước ra khỏi ánh bạc này. Chỉ một bước đã vượt qua sáu người phía trước, đi tới đằng trước Tử Linh Trụ Ma Thần.

Một con mắt vàng to lớn bỗng hiện ra giữa không trung. Hàng ngàn vụn ánh sáng vàng bắn ra, hóa thành vô số hào quang đập vào Tử Linh Trụ Ma Thần khổng lồ.

Tiếng bạo tạc và tiếng nổ điếc tai, hất bay sáu người Khâu Vĩnh Hạo, Diệp Tam Mê ngược trở về. Con mắt cao tới trăm mét dựa vào ánh vàng chói mắt chặn lại chiêu được ăn cả ngã về không của Tất Mễ Cơ Nạp.

Phạm Thiên Tam Thức!

Trên đời này biết Phạm Thiên Tam Thức chỉ có hai người, có thể định vị Thái Nhi, kịp thời xuất hiện thì chỉ có một người.

Chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, đoàn trưởng Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, người sở hữu Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ, Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần để Thái Nhi một mình tới đây khiêu chiến Tất Mễ Cơ Nạp tất nhiên có chuẩn bị sẵn vô số thủ đoạn rồi. Trong đó quan trọng nhất là một kích trước mắt.

Giữa hắn và Thái Nhi có Linh Hồn Xiềng Xích sinh mệnh cùng chung. Thái Nhi bị thương, tất nhiên hắn là người thứ nhất cảm giác được. Có thể chớp mắt xuất hiện bên cạnh Thái Nhi, đó là lực lượng Thuần Thiểm Vực.

Thuần Thiểm Vực đơn thuần tất nhiên không thể truyền tống Long Hạo Thần ra xa như vậy. Nhưng Long Hạo Thần dựa vào tinh thần lực cường đại của mình, thêm vào Thái Nhi rồi đi thì Thuần Thiểm Vực đã định vị nàng, có thể trong chớp mắt phát động một kích kia. Có thể nói một kích đó coi như là ảo ảnh bản thân hắn, dù sao khoảng cách quá xa, hắn không thể thông qua Thuần Thiểm Vực truyền tống bản thân tới, chỉ có thể tạm thời xé không gian.

Oành!

Lực lượng khủng bố ở trên không trung bùng nổ. Không ngờ Tử Linh Trụ Ma Thần bị Phạm Thiên Tam Thức đánh bay ngược đi.

Con mắt vàng chậm rãi ẩn đi ánh sáng, thay vào đó là Long Hạo Thần mặc Vĩnh Hằng giáp ngạo nghễ giáng xuống.

Chớp mắt đó khí thế Đông Nam quan tăng lên tới cực độ. Thông qua hình ảnh ma pháp tuyên truyền, Thái Nhi và Long Hạo Thần là thần tượng tuyệt đối trong lòng họ! Hai thần tượng lần lượt xuất hiện, còn đánh lui được Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, có thể tưởng tượng ủng hộ sĩ khí cỡ nào.

Hơn nữa công kích của Long Hạo Thần chưa kết thúc. Thanh kiếm to màu vàng trong tay trái nâng lên. Một điểm sáng tím vàng ở trên thân kiếm lan tràn, từ xa chém hướng Tử Linh Trụ Ma Thần.

Bỗng chốc đao phong tím vàng đường kính chỉ hơn mười mét bay hướng Trụ Ma Thần trong tay Tát Mễ Cơ Nạp. Một tay khác nắm Vĩnh Hằng kiếm trắng trong suốt lấp lánh ánh sáng chín sắc thì chỉ hướng tường thành Đông Nam quan.

Bầu trời bỗng chốc biến thành một mảnh vàng.

Mưa rơi. Mưa bụi vàng rơi xuống, dịu dàng rơi xuống tường thành Đông Nam quan. Mỗi một chiến sĩ, ma pháp sư bị giọt nước vàng rơi trên người thân thể sẽ trùu vàng sáng vàng nhạt. Cùng là mưa bụi vàng, rơi vào người Ác Ma tộc sẽ bốc lên từng đợt sương khói, khiến đám Ác Ma thê lương hét thảm.

Cấm chú quang hệ, Thần Thánh Cam Lâm.

Lấy Vĩnh Hằng kiếm làm ma pháp trượng phát ra Thần Thánh Cam Lâm, uy lực vượt rất xa năm đó Long Hạo Thần vượt cấp sử dụng. Mưa vàng gần như phủ hết đầu tường Đông Nam quan.

Chiến cuộc vốn vô cùng nguy ngập, sau khi Long Hạo Thần xuất hiện thì chớp mắt biến đổi.

Thái Nhi đã mang theo Tháp Vĩnh Hằng đi tới bên cạnh Long Hạo Thần. Phía xa Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp dường như tỉnh khỏi trạng thái điên cuồng. Lý do tỉnh táo lại là một kiếm sắc tím vàng của Long Hạo Thần.

Đao phong tím vàng chính xác đâm vào Tử Linh Trụ Ma Thần. Lúc trước dù là Thái Nhi thi triển Tử Thần Thất Tuyệt Tuyệt thứ sáu Tử Vong Lộ thì chưa từng để lại dấu vết trên Trụ Ma Thần, thế mà giờ đây nó bị xé ra một cái khe lớn sâu tới vài mét, khe hở dài mười mấy mét. Sắc tím vàng không bỏ bùng phát ở mặt trên.

Khi Tát Mễ Cơ Nạp cảm nhận hơi thở hủy diệt khủng bố trên đó thì mới tỉnh táo lại. Gã hoảng sợ đem lực lượng còn sót lại dốc sức rót vào trong Trụ Ma Thần.

Oành!

Trong tiếng nổ vang, Trụ Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp trước đó bị đánh trúng chẳng ngờ gã dẫn động lực lượng Trụ Ma Thần mà bị chấn vỡ. Cùng lúc đó, gã mạnh vùng Trụ Ma Thần hướng đại doanh ma tộc, gã thì hung tợn nhào hướng Long Hạo Thần và Thái Nhi.

Dù là bên đối địch nhưng Long Hạo Thần kiềm không được muốn giơ ngón cái với Tát Mễ Cơ Nạp.

Hắn vừa xuất hiện lập tức nhận ra cảm xúc của Tát Mễ Cơ Nạp không bình thường, hiển nhiên hiệu quả kế hoạch hắn sắp đặt khiến gã rơi vào điên cuồng. Chịu lực lượng huyết mạch của Hạo Nguyệt công kích, Tát Mễ Cơ Nạp tỉnh táo lại trong chớp mắt có thể đoán ra thế cục chân chính, không thể không nói thật cường!

Hiển nhiên Tát Mễ Cơ Nạp phát hiện ra Long Hạo Thần không phải bản thể, chỉ là một ảnh phản chiếu mà thôi. Vậy nên trước tiên chấn dứt Trụ Ma Thần của mình, liều mạng hy sinh, quảng chủ thể Trụ Ma Thần về đại doanh ma tộc là không để Long Hạo Thần có cơ hội phá hủy Trụ Ma Thần của gã nữa. Rất có ràng, Trụ Ma Thần của gã chỉ dứt một khúc, sẽ không bị phá hủy hoàn toàn.

Long Hạo Thần thâm than đáng tiếc. Ánh bạc trên người Thái Nhi lại xuất hiện, thân hình trong suốt của Long Hạo Thần cũng biến hư ảo. Lúc này thành Thái Nhi một mình đối mặt Tát Mễ Cơ Nạp tấn công.

Thái Nhi hận tên này thấu xương. Tát Mễ Cơ Nạp biết rõ mình thi triển Thiên Ma Giải Thể lấy trạng thái trước mắt sẽ không có kết quả tốt, nhưng vẫn muốn dùng tự bạo để giữ lại Trụ Ma Thần của mình.

Lưỡi Hái Tử Thần giơ cao qua đầu, đôi mắt Thái Nhi chợt biến thành màu trắng. Không chỉ thế, cả tóc và môi nàng cũng biến thành sắc trắng hết như lực lượng tịnh hóa.

Ong~

Lưỡi Hái Tử Thần phát ra tiếng ù ù diếc tai. Ngay sau đó, một bóng dáng trắng khổng lồ xuất hiện sau lưng Thái Nhi. Sau đó, Thái Nhi biến mất.

Bóng dáng khổng lồ đó nắm lấy Lưỡi Hái Tử Thần, đột nhiên ngửa đầu nhìn bầu trời.

Cái nhìn này, khung trời biến thành màu trắng mênh mông, tất cả trên chiến trường đều đông lại trong giây phút này.

Bóng trắng ấy biến thành thực chất. Đó là một người đàn ông vóc dáng cao to, diện mạo tuấn tú, thoát trông khoảng ba mươi mấy tuổi. Mái tóc dài màu xám rũ xuống, đôi mắt y cũng là màu trắng, người có bộ giáp trắng tinh khiết, chỉ có ngực là một viên bảo thạch màu xám hình thoi.

Dù là đại quân ma tộc ở phía xa, trong chớp mắt hoàn toàn khựng lại. Đây không đơn giản là áp lực, đó là hơi thở khủng bố khó mà hình dung. Hơi thở này ngay cả Trụ Ma Thần của các ma thần cũng phải run rẩy.

Cái bóng khổng lồ cầm Lưỡi Hái Tử Thần, đối mặt Tát Mễ Cơ Nạp đông giữa không trung, phát ra tiếng hừ lạnh. Ngay sau đó, Lưỡi Hái Tử Thần ở trên không trung dấy lên tia điện trắng. Dường như trong không gian này chỉ mình y có thể hành động. Cái chém này thật nhanh, dường như trời đất bị nhát chém xé rách.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp từ đỉnh đầu đến thân dưới có một dấu trắng, bắt đầu có thật nhiều khí lưu xám từ trong đó bay ra. Ánh mắt Tát Mễ Cơ Nạp tràn đầy không cam lòng xen lẫn sợ hãi.

Người đàn ông áo trắng giơ cao Lưỡi Hái Tử Thần, những khí lưu xám phút chốc đều ủa hướng Lưỡi Hái Tử Thần, hóa thành từng vòng vàng sáng trắng khựng giữa không trung.

Quá trình thoát trông rất chậm, nhưng khi thân thể Tát Mễ Cơ Nạp hoàn toàn tan vỡ trên không trung, một Vương Miện Ma Thần màu xám tro xuất hiện trong tay người đàn ông áo trắng, lặng lẽ biến mất. Tất cả như mảnh vụn ký ức, tán loạn trong lòng mỗi người trông thấy.

Bềnh bồng trên không trung là Thái Nhi. Xác Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp thì bị chia thành hai từ giữa không trung rơi xuống.

Đúng vậy, đây chính là khi Thái Nhi phát ra tiếng hét to thê lương thì phá tan ngăn cách cuối cùng, lĩnh ngộ Tuyệt cuối trong Tử Thần Thất Tuyệt, Tử Thần!

Khi Thái Nhi trở thành Thần Quyển Giả Tử Thần thì nàng đã có năng lực Tử Thần Thất Tuyệt. Nhưng dù là khi đó nàng thi triển Tử Thần Thất Tuyệt cũng phải trả cái giá cực kinh khủng. Chân chính sử dụng được chỉ có sáu Tuyệt trước, với Tuyệt thứ bảy thì vẫn luôn có một tầng xa cách. Tầng ngăn cách này là bởi vì tu vi bản thân nàng không đủ, cũng bởi vì nàng lĩnh ngộ không đủ. Giờ phút này, nàng hoàn thành, nàng rốt cuộc hoàn thành.

Sau khi Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư nhận Thái Nhi làm đệ tử, chân chính trợ giúp Thái Nhi lớn nhất không phải tăng tu vi, mà giúp nàng đem tất cả ảnh hưởng mặt trái trong Lưỡi Hái Tử Thần và phản phệ đều tiêu trừ hết. Đó là Y Lai Khắc Tư dựa vào lực lượng bản thân của mình mới làm được!

Tử Thần Thất Tuyệt Tuyệt thứ bảy, Tử Thần!

Đây không phải là mượn lực lượng Tử Thần, mà khiến bản thể Tử Thần chân chính giáng xuống thế gian phát động một chiêu. Nếu là lúc trước khi Y Lai Khắc Tư giúp Thái Nhi tiêu trừ phản phệ, vậy khi nàng thi triển một chiêu kia cái giá chính là mạng sống.

Thái Nhi dẫn đến không phải hình thể chân chính của Tử Thần, mà là chớp mắt đem hơi thở Tử Thần từ không gian khác triệu tập lại đây, ngưng tụ thành hình, phát động một chiêu hủy thiên diệt địa.

Đây chính là năng lực khủng bố của Thần Quyển Giả. Nếu Long Hạo Thần luôn là Thần Quyển Giả của Quang Minh Nữ Thần, vậy khi tu vi của hắn đạt tới trình độ nhất định thì cũng có thể dẫn động bản thể Quang Minh Nữ Thần ngưng tụ, giáng xuống nhân gian.

Tuy nhiên bây giờ Long Hạo Thần không có năng lực như vậy, bởi vì thể chất chính hắn đã là thần thể, Quang Minh Nữ Thần không đủ để thành tín ngưỡng của hắn thì tất nhiên không cách nào triệu ngài giáng xuống. Nhưng không thể nghi ngờ tiềm lực bản thân Long Hạo Thần càng thêm khủng bố. Dù là lực lượng Vĩnh Hằng giáp hay là lực lượng bản thân hắn thiêu đốt thì đều có thể đạt tới mức đó.

Trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc, xếp hạng thứ bốn, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, chết!

Khi xác Tát Mễ Cơ Nạp rơi từ trên trời xuống hóa thành tro bụi tan biến trong không khí thì hai bên địch ta đều rơi vào ngơ ngẩn.

Cường đại như Tử Linh Ma Thần thể mà bị giết chết trong trận chiến tranh này, hơn nữa còn là sau khi thi triển Ma Thần Hóa, Thiên Ma Giải Thể bị giết chết. Điều này đối với tất cả ma thần, ma tộc thật là quá, quá mức rung động.

Vốn Ác Ma tộc còn đang điên cuồng tấn công đường như ăn thuốc kích thích năng lực, chớp mắt được hiệu chấm dứt. Bốn Ma Vương trước tiên ngừng công kích, dẫn đầu bay ngược về, mục tiêu là nhào hướng Tử Linh Trụ Ma Thần.

Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp đã chết rồi, tân Tử Linh Ma Thần tất nhiên sẽ sinh ra trong bốn tên, cơ hội như vậy đối với chúng có lẽ cả đời chỉ được một lần, ai rảnh đi đối phó nhân loại chứ?

Chúng vừa lui thì Ác Ma tộc còn lại tắm trong Thần Thánh Cam Lâm còn có sức chiến đấu sao? Thế công chớp mắt tan vỡ, sống sót chưa tới năm ngàn cường giả Ác Ma tộc nhanh chóng rút lui, đập cánh bay hướng đại quân ma tộc.

Các cường giả Đông Nam quan đuổi theo tới vài ngàn mét, giải quyết gần một ngàn Ác Ma xong mới quay trở về Đông Nam quan.

Thải Nhi không về Đông Nam quan, nàng dùng chiêu cuối cùng trong Tử Thần Thất Tuyệt thì trực tiếp từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong Tháp Vĩnh Hằng, biến mất không thấy bóng dáng. Tháp Vĩnh Hằng giáng xuống đằng trước Đông Nam quan, bảo tháp cao trăm mét lóe ánh sáng tịnh hóa nhân nhật, tịnh hóa linh hồn chết đi trên chiến trường, cùng lúc đó cũng đem những lực lượng tịnh hóa này truyền vào trong tháp, để cho Thải Nhi trị thương và hồi phục.

“Rút binh, cắm trại!”

Phía xa, đám ma thần ma tộc còn sót lại cùng lúc ra lệnh với các tộc đại quân, lùi ra hai mươi mét đóng doanh trại.

Trong khi rung động thì chúng cũng thầm tính toán.

Trận chiến này xem như thất bại, còn là đại bại. Chẳng ngờ Ác Ma tộc tổn thất lớn nhất, gần như toàn quân bị diệt, ngay cả thống soái đại quân của chúng, Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp đều chết trận rồi. Trách nhiệm chiến bại tất nhiên cũng thuộc về Tử Linh Ma Thần.

Thật rõ ràng, Đông Nam quan là một khối xương cực kỳ khó gặm. Chúng đều thấy rõ sự khủng bố của ma pháp trận! Còn ai dám thống lĩnh đại quân tiếp tục xông lên chứ? Huống chi hiện nay đại quân đã mệt mỏi muốn chết, sĩ khí thấp đến trình độ sắp làm phản rồi. Mười mấy ma thần chỉ còn cách thu quân đội, nghỉ ngơi hồi phục rồi mới tính tiếp.

Bây giờ điều chúng có thể làm là trước tiên đưa chiến báo bên này tới trước mặt Ma Thần Hoàng, xin Ma Thần Hoàng quyết định. Cùng lúc đó chúng hiểu rằng chỉ sợ Đông Nam quan sẽ đánh không ngã.

Trái ngược với ma tộc, lúc này Đông Nam quan một mảnh vui sướng. Gần như tất cả nhân loại chức nghiệp giả đều hoan hô gọi tên Long Hạo Thần và Thải Nhi. Anh hùng trong mắt họ cứu Đông Nam quan, chém giết Tử Linh Ma Thần. Trong phút chốc, hai vị ch ính, phó chủ tịch ở trong lòng các tướng sĩ Đông Nam quan tăng vọt tới trình độ gần như đồ đẳng.

Một trận chiến Đông Nam quan dù tổn thất không nhỏ nhưng lực lượng mạnh nhất không bị tổn hao bao nhiêu. Ma tộc thì đã mất sĩ khí, muốn lập lại tình hình chiến đấu như hôm nay thì không dễ chút nào.

Khâu Vĩnh Hạo kích động hai gò má đỏ rực, mắt hồ ngấn lệ. Trận đại thắng này khiến ông chân chính nhìn đến hy vọng nhân loại phá tan hắc ám.

Đám Anh Hùng Vĩnh Hằng cũng mắt lóe tia sáng. Một trận đại thắng, khiến chúng cũng nhìn thấy tia bình minh sắp đến.

.....

Ngự Long quan.

Rên khe một tiếng, Long Hạo Thần tỉnh lại từ trong minh tướng. Vĩnh Hằng giáp trên người hóa thành mười ba luồng sáng dung nhập vào thân thể. Ánh sáng vàng chợt lóe, Long Nhã Đình từ Vương Giả kiểm chuyển hóa thành con người.

Sắc mặt hơi tái nhợt, Long Hạo Thần lại nhắm mắt, lập tức tiến vào trạng thái minh tướng sâu để tu luyện.

Nhã Đình đi tới sau lưng hắn, ngồi xuống, đôi bàn tay ấn vào lưng hắn, đem Quang nguyên tố tinh thuần của mình rót vào người hắn, giúp hắn hồi phục.

Xuyên qua không gian, liên tục thi triển Phạm Thiên Nhân và Thần Thánh Cam Lâm, đối với Long Hạo Thần là gánh nặng khá lớn.

Tuy hắn không ngờ Tát Mễ Cơ Nạp sẽ khó đối phó như vậy, nhưng coi như dựa vào tuyệt chiêu đạt tới mục đích, đánh chết Tử Linh Ma Thần. Chỉ tiếc nuôi duy nhất là không cùng lúc đánh nát Trụ Ma Thần của gã. Nhưng Tát Mễ Cơ Nạp chết, Trụ Ma Thần lại bị tổn thương nặng, Tử Linh Ma Thần mới muốn có được lực lượng nguyên bản của gã, không mất thời gian trăm năm thì không thể thực hiện được.

Tại sao Thái Nhi có thể xuất hiện ở Đông Nam quan cách ngự Long quan xa xôi? Điều này phải nói tới mấy ngàn năm qua Liên Bang Thánh Điện tích góp. Trong số tích lũy có một loại báu vật không gian, tên là định vị truyền tống quyền trục, một lần chỉ có thể truyền tống một người đến địa điểm cố định. Loại không gian truyền tống quyền trục thế này chỉ có ba cái. Thái Nhi là dựa vào quyền trục đó mới đến được Đông Nam quan, ngăn chặn Tử Linh Ma Thần mạnh nhất.

Vốn nàng có thể dùng Tháp Vĩnh Hằng mang càng nhiều người qua, nhưng Long Hạo Thần lo lắng đến sắp xếp Đông Nam quan, thêm vào bên Ngự Long quan chịu đựng Ma Thần Hoàng đem đến áp lực to lớn, cuối cùng hắn quyết định để Thái Nhi một mình tiến lên.

Đợi Thái Nhi hồi phục tu vi, nàng còn phải dùng quyền trục không gian truyền tống thứ hai mới trở về được. Hơn nữa, Thái Nhi gánh vác nhiệm vụ không chỉ nhiều đó thôi. Vai trò của nàng là ở trong trận chiến tranh mang đến tác dụng quyết định, cố gắng xoay chuyển, tiêu diệt chủ lực Ác Ma tộc. Những ma pháp trận quang hệ chính là công lao của các Anh Hùng Vĩnh Hằng.

Anh Hùng Vĩnh Hằng ngủ say dài đến mấy ngàn năm, cũng không phải lúc nào đều đang ngủ, dù sao bản thân chúng đều là vong linh có tuổi thọ ngàn năm. Trong đó có một phần ma pháp sư dùng thời gian dài nghiên cứu ra một ít ma pháp Tinh Linh mà thượng cổ Tinh Linh tộc để lại. Đúng là để họ mò ra cửa, trong đó thu hoạch lớn nhất chính là cạm bẫy lấy ma pháp làm chính.

Cạm bẫy ma pháp nguyên lý nói đến cũng rất đơn giản. Chính là đem một ma pháp cố định ở một vị trí, cũng gài vào trạng bị dẫn đạo, thông qua cách khác nhau tiến hành xúc phát. Có thể để kẻ địch bước vào phạm vi cạm bẫy thì lập tức kích động, cũng có thể khống chế ở khoảng cách xa kích phát.

Tương đối thì chỉ cần có tài liệu đầy đủ, chế tác cạm bẫy ma pháp thậm chí còn tiện hơn cả ma pháp quyền trục. Nhưng trong đó liên quan đến rất nhiều ma pháp huyền bí của thượng cổ Tinh Linh tộc, bây giờ đã sớm thất truyền.

Anh Hùng Vĩnh Hằng đem tuyệt học ma pháp này mang về nhân gian, cũng sử dụng trên chiến trường. Nhưng ma pháp sư biết đặt cạm bẫy ma pháp chỉ có ba vị. Sau khi dẫn đo, Long Hạo Thần mới quyết định để họ đem toàn bộ cạm bẫy sắp đặt ở bên Đông Nam quan, dù đã điều phối sáu chức nghiệp, nhưng mỗi một quan ải thực lực đỉnh cao nhất vẫn là thuộc về Thánh Điện quan ải đó. Chiến Sĩ Thánh Điện và Linh Hồn Thánh Điện ở trên chiến trường so sánh năng lực khác nhiều. Thêm vào Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp dưới tay có Ác Ma tộc quá mức cường đại. Phân tán ba vị ma pháp sư sắp đặt cạm bẫy thì chẳng bằng

dồn lực lượng của bọn họ tập trung một chỗ, đem đến bất ngờ cho Tử Linh Ma Thần, cũng do đó triệt để đặt chiến thắng cho chiến cuộc Đông Nam quan.

Tuy rằng quá trình có chút gian nan nhưng cuối cùng mục đích tác chiến của Long Hạo Thần đã đạt được. Có tình báo chính xác bên Nguyệt Dạ bảo đảm, thật sự cho ma tộc tổn hại nặng chưa từng có. Xem như triệt để tan rã nhuệ khí đại quân ma tộc, chúng muốn lại công phá Đông Nam quan đó gần như là việc không thể hoàn thành.

Trong toàn kế hoạch đối kháng ma tộc của Long Hạo Thần, cuộc chiến Đông Nam quan cực kỳ quan trọng. Chỉ có thắng trận chiến này mới đặt cơ sở tất cả chiến lược tiếp theo. Nếu không phải lo lắng Ma Thần Hoàng tùy thời sẽ rục rịch, hẳn thậm chí muốn đích thân đi Đông Nam quan.

.....

Màn đêm buông xuống, đầu tường Đông Nam quan vẫn đèn đuốc sáng trưng, vui sướng mãnh liệt khiến trong Đông Nam quan phóng pháo hoa. Trước mệnh lệnh của Khâu Vinh Hạo, các tướng sĩ thậm chí ở đầu tường bắt nôi, nấu thịt khối thơm ngào ngạt. Các tướng sĩ thủ thành trừ không được uống rượu ra, thoải mái ăn no.

Đúng thế! Trải qua trận đại thắng trước nay chưa từng có, làm sao có thể không khao thưởng ba quân đâu? Mà bên ma tộc thì thê thảm nhiều lắm.

Đường dài tập kích, liên tục đấu đại chiến một ngày một đêm, Ác Ma tộc duy nhất có thể xem như là chủ lực gần như toàn quân bị diệt. Bốn Ma Vương mãi đến giờ còn đang tranh đấu vì Tử Linh Trụ Ma Thần. Còn sót lại ba mươi vạn đại quân tuy rằng số lượng không ít nhưng đã mệt mỏi đến cực điểm.

Quan trọng hơn là vì tốc độ cao nhất chạy đi, thêm vào Tát Mễ Cơ Nạp tuyệt đối tin tưởng có thể trong thời gian ngắn đánh ngã Đông Nam quan, vậy nên đại quân mang theo lương thực có hạn.

Mất thấy đã tiến vào tiết tấu chiến đấu trường kỳ, mười mấy ma thần bàn bạc với nhau, không thể không cẩn thận phân phối quân lương có hạn. Trong khi sai người nhanh chóng báo lên Ma Thần Hoàng, chúng cũng phái người trở về hành tỉnh trung ương triệu tập vật tư. Quá trình này phải mất từ nửa tháng đến một tháng, nhưng chúng mang theo quân lương tối đa chỉ đủ cho mười ngày, đó là còn phải cần kiệm tiết kiệm.

Bởi vậy, dù đại quân ma tộc đã mệt muốn chết, đóng trại xong mỗi một ma tộc chỉ có thể ăn thực vật tương đương một chén cháo cộng cái bánh bao trắng như nhân loại. Đừng nói là thịt, thịt trong canh đều không có.

Vừa trải qua trận đại chiến như vậy, sĩ khí vốn đã thấp đến cực điểm lại còn ăn không đủ no, có thể tưởng tượng các tộc trong đại quân oán giận. Nhưng bất ngờ làm phản cuối cùng không xuất hiện. Dù sao tại đây có mười mấy ma thần trấn áp, thêm vào đại quân ma tộc thật tình là quá mệt rồi. Bởi vậy, sau khi nuốt cơm canh chưa tới lưng dạ, đa số ma tộc lập tức ở trong doanh trường thiếp ngủ. Đa số ma tộc không có cả lều, trực tiếp ngã ra hoang dã ngủ say.

May mắn nơi này là Đông Nam quan chứ không phải Ngự Long quan, nếu không thì chỉ riêng thời tiết cũng khiến đại quân ma tộc nhanh chóng giảm quân số rồi.

Chiến lược của Ma Thần Hoàng kỳ thực cực kỳ chính xác, có hiệu quả. Lấy lực lượng tinh nhuệ mạnh nhất tập trung vào Ngự Long quan, nhưng số lượng rất ít. Dựa vào tập thể thực lực trên cấp tám, hoàn cảnh không thể tạo thành ảnh hưởng gì cho chúng. Tuy Long Hạo Thần hấp dẫn được Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, cường giả mạnh nhất ma tộc đến, nhưng cùng lúc đó, Ma Thần Hoàng tự tin mình có thể hấp dẫn cường giả nhân loại cấp chín bình quân sang Ngự Long quan. Y không vội phát động tấn công, trong đó có một mục đích là cho Long Hạo Thần thời gian triệu tập cường giả nhân loại cấp chín. Ma Thần Hoàng có niềm tự tin tuyệt đối này.

Mà mất đi nhiều cường giả, ít nhất dưới tình huống không có chi viện, Đông Nam quan và Vạn Thú quan nên làm sao ngăn cản đòn công kích hai đại quân của y đây?

Thậm chí có thể nói Tát Mễ Cơ Nạp không làm sai. Tuy gã ích kỷ, nhưng nhìn từ chiến thuật công kích thì chỉ cần một hơi đánh vào Đông Nam quan, vậy mọi thứ không còn là vấn đề.

Dù là Ma Thần Hoàng hay Tử Linh Ma Thần, sai lầm lớn nhất của chúng là tính toán lực lượng nguyên bản của nhân loại, mà bỏ qua nội tình chân chính. Càng không biết rằng Anh Hùng Vĩnh Hằng đã xuống núi. Từ ý nghĩa nào đó thì điều này không xem như là sai, dù sao ai mà biết trước được? Nhưng cũng chính vì thế đã hoàn toàn biến đổi chiến cuộc, khiến ưu thế tuyệt đối của ma tộc dần đi hướng xuống dốc.

Đông Nam quan, nhân loại chúc mừng, đại quân ma tộc sa sút nghỉ ngơi. Đây vốn nên là buổi tối bình tĩnh đối với hai bên.

Nhưng xuất hiện tình hình không bình tĩnh.

Chẳng biết khi nào thì tòa tháp cao đẳng trước Đông Nam quan biến mất. Đối với điều này, tuy ma tộc phát hiện nhưng không quá để ý. Dù Thái Nhi chữa thương xong thì chắc chắn là quay về Đông Nam quan nghỉ ngơi.

Bóng đêm lan tràn, không biết có phải vì giết chóc quá nhiều, tối nay ánh trăng sao cực kỳ u ám, mưa bụi lất phất rơi.

Tuy nhiên, thân thể ma tộc có sức chống cự rất mạnh. Dù đổ cơn mưa nhưng những ma tộc ngủ bên ngoài không có ý định thức dậy. Chúng thật tình là quá mệt rồi, coi như là mười mấy ma thần trấn giữ cũng đều nghỉ ngơi. Trận đại chiến vừa kết thúc, dù chúng cực kỳ buồn bực nhưng không nghĩ rằng Đông Nam quan sẽ có hành động gì.

Đêm đã khuya, mưa càng rơi càng lớn. Một Lang Ma ngủ ở vùng đất hơi trũng bị ngập đến phần mũi khiến sặc tỉnh lại.

“Khụ khụ...” Lang Ma bò dậy, thân thể cao to mắt lim dim nhìn bầu trời, thăm mắng, ngay cả ông trời cũng đối nghịch, buổi tối đổ mưa.

Nó nhìn bốn phía, vào lều ở dĩ nhiên là mơ tưởng viễn vông, nhưng phải tìm chỗ nào địa thế cao chút, tốt nhất là có mái che để ngủ tiếp.

Liên tục tác chiến khiến nó đau nhức khắp người, đùi còn có vết thương cực sâu. Giọt nước đánh vào gây đau đớn khiến Lang Ma bực mình.

Bỗng nhiên, không khí trước mặt vặn vẹo. Ngay sau đó, nó cảm thấy vị trí cổ họng chợt lạnh, dường như có thứ gì nóng ẩm tuôn ra từ căn cổ, tất cả sức mạnh chớp mắt bị rút hết.

Thân thể Lang Ma lung lay, bị lực lượng chống đỡ từ từ ngã xuống đất. Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, nó chỉ mơ hồ thấy có một bóng đen xẹt qua.

Thái Nhi nhẹ nhàng lấp lóe trên không trung, nàng che giấu hơi thở cực tốt khiến nàng như là một phần của gió. Nàng đi qua đâu là ma tộc ngủ ở bên ngoài thường vẫn còn trong mộng đã bị Tử Thần cướp đi sinh mệnh. Lát sau nàng đã áp sát khu trung tâm đại doanh ma tộc.

Mười mấy cây Trụ Ma Thần đứng yên tại đó, chẳng qua ánh sáng cực kỳ u ám. Còn Tử Linh Trụ Ma Thần của Tát Mễ Cơ Nạp thì ở ngoài lều, bên cạnh Ma Vương vẫn đang vì kế thừa địa vị Tử Linh Ma Thần mà đấu tranh. Vì không để chúng bị ảnh hưởng, Ác Ma tộc còn sót lại đều tập trung bên đó.

Thái Nhi tiến vào khu trung tâm đại doanh ma tộc xong không tiếp tục tiến lên mà dừng lại, nhìn sắc trời. Nàng lần nữa ẩn thân, như đang chờ đợi cái gì.

Qua khoảng mười lăm phút thì thân thể Thái Nhi lại hiện ra trong không khí.

“Đến lúc rồi.” Nàng lầm bầm.

Tay phải nâng lên, ở trên không trung chỉ một cái. Một luồng sáng trắng tinh khiết chớp mắt đón gió tăng vọt, mạnh oanh kích vào cái lều lớn nhất trong mười mấy cái. Đó chính là Tháp Vĩnh Hằng.

Khoảnh khắc Tháp Vĩnh Hằng xuất hiện, mười mấy Trụ Ma Thần gần như cùng lúc lóe sáng, hiển nhiên cũng chứng phát hiện sự tồn tại của Thái Nhi. Từng bóng người nhanh chóng vọt ra khỏi lều. Nhưng mà, nghênh đón chúng là một bảo tháp khổng lồ bao phủ.

“Phong!” Thái Nhi kêu quát một tiếng.

Vàng sáng trắng đậm đặc chớp mắt từ đỉnh Tháp Vĩnh Hằng bắn ra. Ánh sáng rực rỡ lan tràn, bao trùm hết mười mấy cái lều. Ngay sau đó, thể tích Tháp Vĩnh Hằng tăng vọt đến trăm mét, chớp mắt rơi xuống. Nó bao phủ mười mấy bóng người vừa lao ra khỏi lều rồi ầm ầm rơi xuống đất.

Lều ma thần ngụ bị Trụ Ma Thần quay quanh ở chính giữa. Khi Tháp Vĩnh Hằng phát động là từ khe hở Trụ Ma Thần chui qua, cho nên mới trước tiên bị đám ma thần phát hiện. Nhưng mấy ma thần không bao giờ ngờ được Tháp Vĩnh Hằng không phải công kích chúng mà trùm lên chúng.

Đây chính là một tác dụng khác của Tháp Vĩnh Hằng, có tên là: trấn áp.

Oành, oành, oành, oành—

Trong bảo tháp truyền ra tiếng chấn kịch liệt, hiển nhiên là mười mấy ma thần điên cuồng công kích, định xông ra khỏi Tháp Vĩnh Hằng.

Nhưng đây là một thần khí, trình độ rắn chắc có thể nghĩ, thêm vào lực lượng tịnh hóa có tác dụng khắc chế nhất định với hắc ám thuộc tính của ma tộc. Cộng thêm ngăn cách liên hệ giữa chúng và Trụ Ma Thần, muốn từ bên trong xông ra không phải chỉ vài phút là được.

Thái Nhi bay tới, rơi trên đỉnh tháp Tháp Vĩnh Hằng. Tay phải nàng nắm Lưỡi Hái Tử Thần, ở trên không trung vạch từng bóng sáng trắng. Cùng lúc đó, nàng ngồi xếp bằng trên đỉnh tháp, đem Tịnh Hóa Linh Vực cường đại dung nhập vào trong Tháp Vĩnh Hằng.

Ánh sáng trắng trên trời là tín hiệu, đại biểu cho mười phút. Tháp Vĩnh Hằng cùng lúc trấn áp mười mấy ma thần, có thể kéo dài thời gian là mười phút.

Chính lúc Tháp Vĩnh Hằng lấp lóe ánh sáng tịnh hóa, các hướng khác nhau trong đại doanh ma tộc, từng bóng sáng cũng lóe lên.

Tổng cộng hai mươi một cường giả cấp chín của Chiến Sĩ Thánh Điện, thêm vào mười hai vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, chia nhau xuất hiện các hướng khác nhau trong đại doanh ma tộc. Họ vừa xuất hiện liền xé rách một quyền trục trong tay mình, ném vào đại doanh ma tộc bên dưới.

Giây trước đại doanh ma tộc còn bình tĩnh, trong chớp mắt biến thành biển pháo hoa huỷ diệt.

Từng đoàn ánh sáng ma pháp mạnh mẽ dâng lên trong ma pháp nguyên tố điên cuồng tàn phá, cắn nuốt nhiều mạng sống ma tộc.

Tất cả đến quá đột nhiên, cho nên ma tộc vốn không có chút chuẩn bị. Những quyền trục ma pháp nhanh chóng bị xé rách ít nhất là trên cấp bảy, tất cả đều là ma pháp phạm vi lớn. Trong phút chốc, đại doanh ma tộc hỗn loạn. Lực sát thương khủng bố của ma pháp cùng với vầng sáng nhiều màu điên cuồng dâng lên, bùng nổ.

Ma tộc thật là quá mệt mỏi rồi, dù chịu công kích như vậy, có nhiều ma tộc không muốn tỉnh lại trong giấc ngủ say. Biết mình bị ma pháp bao phủ, cảm nhận vô cùng đau đớn thì chúng mới tỉnh lại.

Chiến lược, chiến thuật đều là bên Ngự Long quan Long Hạo Thần và các nghị viên Liên Bang bàn bạc ra quyết định. Hiện tại các vị cường giả sử dụng quyền trục tất nhiên là tích lũy mấy ngàn năm nay của Liên Minh, vừa lúc sử dụng trên đầu đao. Cho dù là lúc phòng thủ Đông Nam quan thì Khâu Vĩnh Hạo đều luyện tiếu không ra lệnh dừng, rốt cuộc thì trong lúc tập kích doanh trại của địch bùng phát ra uy lực lớn nhất.

Kế hoạch của Long Hạo Thần có thể nói là hoàn toàn bất ngờ. Ai mà ngờ được Đông Nam quan sau khi trải qua khổ chiến như vậy còn có sức phát động phản kích?

Đặc biệt là mười mấy Anh Hùng Vĩnh Hằng, mỗi một vị đều là cường giả lĩnh vực. Sau khi xé quyền trục, lập tức triển khai tàn sát.

Có thể tưởng tượng sức chiến đấu của cường giả cấp chín, dưới tình huống không có đối thủ cùng cấp ngăn cản, đối với kẻ địch cấp thấp hơn chính là đơn phương tàn sát!

Đặc biệt là ba vị ma pháp sư cấp chín, dùng xong quyển trục rồi, mỗi người lại hoàn thành một cấm chú. Phút chốc, trong đại doanh ma tộc là núi xương biển máu.

Trận chiến này điểm mấu chốt nhất chính là Thái Nhi. Nàng cường ép phong mười mấy ma thần, nếu không thì chúng có thể trước tiên phản ứng, nhờ vào uy lực Trụ Ma Thần, chắc có thể giảm thấp ma tộc tổn thất đến mức ít nhất. Thậm chí mượn thực lực mạnh mẽ của chúng, những cường giả Đông Nam quan muốn an toàn rút lui cũng không dễ dàng.

Còn có một điều lợi là Ác Ma tộc không ở trong đại doanh. Đừng nhìn chủ lực Ác Ma tộc đã toàn diệt, nhưng còn dư mấy ngàn Ác Ma đều là cường giả trên cấp sáu, bảy, thêm vào bốn Ma Vương. Nếu như chúng ở trong đại doanh, ít nhất có thể hữu hiệu ngăn cản đợt tập kích lần này của nhân loại. Nhưng bây giờ chúng đang bận tranh đoạt quyền kế thừa Tử Linh Ma Thần. Ma tộc mâu thuẫn nội bộ khiến các cường giả Đông Nam quan tập kích tăng lớn uy lực đến mạnh nhất.

Tất nhiên Ác Ma tộc không phải không thấy biến đổi bên này, nhưng bốn Ma Vương có thuộc hạ khác nhau, ngay lúc này, bọn chúng có ai muốn từ bỏ quyền kế thừa Tử Linh Ma Thần chứ? Tất nhiên là coi như không trông thấy, tiếp tục tranh giành.

Ma lực của Tháp Vĩnh Hằng dao động ngày càng mãnh liệt. Vốn Thái Nhi còn chưa hoàn toàn lành lặn, nàng đã càng lúc càng không chống đỡ nổi. Nhưng nàng rất rõ ràng, mình kéo dài thời gian càng lâu thì đã kích với ma tộc càng lớn vài phần.

Thái Nhi vận dụng Tịnh Hóa Linh Vực ngày càng quen tay, ở trên chiến trường, lực lượng tịnh hóa không cần lo lắng không có bổ sung. Ma tộc chết nhiều tất nhiên sẽ có linh hồn tử vong khổng lồ. Có Tịnh Hóa Linh Vực phủ lên, những linh hồn tử vong dần chuyển hóa thành một phần lực lượng tịnh hóa. Dựa vào sự tăng phúc này, Thái Nhi mới ổn định lại Tháp Vĩnh Hằng phong ấn, nếu không thì sợ là nàng không thể kéo dài dù chỉ một phút. Dù sao đây chính là mười mấy ma thần cùng công kích!

Ba mươi mấy cường giả cấp chín không tiếc tiêu hao, điên cuồng giết chóc ma tộc. Trong đó có mấy cường giả trực tiếp hủy kho lương của ma tộc, khiến ma tộc vốn đã thiếu thốn lương thảo nay càng suy sụp.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

623. Chương 294: Tin Chiến Thắng Từ Vạn Thú Quan

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Ánh sáng trắng của Tháp Vĩnh Hằng biến ngày càng chói lòa, cũng càng lúc càng không ổn định, lơ mơ có tia điện chớp lóe.

Thái Nhi biết, thần khí này đã đạt tới cực hạn, cứ tiếp tục thì cho dù nàng chịu đựng được, chỉ sợ Tháp Vĩnh Hằng sẽ bị hủy. Thần khí này chính là vật kỷ niệm duy nhất mà Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tài Y Lai Khắc Tư để lại cho nàng!

Lưỡi Hái Tử Thần giờ cao, từng vòng quang hoàn trắng tinh khiết khuếch tán. Cùng lúc đó, linh cánh sau lưng Thái Nhi vỗ đập, tia chớp bay hướng xa xăm. Tháp Vĩnh Hằng kéo dài vài giây sau hóa thành luồng sáng đuổi theo Thái Nhi.

Khi Thái Nhi phát ra quang hoàn trắng thì một đám cường giả nhân loại cũng lần lượt dừng tay, nhanh chóng bỏ chạy, trở về hướng Đông Nam quan.

Mười mấy cái bóng cùng vọt ra, nhưng bộ dạng hơn mười ma thần vào lúc này có chút chật vật, ai cũng mặt xám mày tro.

Trong Tháp Vĩnh Hằng ẩn chứa lực lượng tịnh hóa và lực phản chấn khổng lồ, chúng dốc hết sức công kích thì trong Tháp Vĩnh Hằng lực lượng nguyên tố quá mức dày đặc tạo thành trùng kích không nhỏ với chúng.

Thật không dễ dàng thoát ra, tên nào tên nấy đầu óc choáng váng. Ngay lúc đó, một đóa sen trắng tinh khiết rơi rụng.

Khi đám ma thần thật không dễ dàng hồi phục khỏi đả kích, từng tên khổng chế Trụ Ma Thần của mình phóng ra lực lượng cường đại khổng chế tình hình thì chúng có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Thê sờ thăm...

Nguyên đại doanh ma tộc, lều trại còn giữ bộ dáng hoàn chỉnh đếm trên đầu ngón tay. Khắp nơi đều là xác chết. Nguyên tổ ma pháp phong bạo đậm đặc không ngừng tàn phá. Kho lương thành đồng cháy khét. Hơn ba mươi vạn đại quân ma tộc! Lúc này chia năm xẻ bảy, doanh trại kéo dài hơn mười ngàn mét bị hủy không thành hình dạng. Tổn thất to lớn khó thể tính toán.

Đơn giản bàn bạc xong, mười mấy ma thần cùng đồng ý, chúng cùng ra tay trước tiên giải quyết tranh chấp bên Ác Ma tộc, nhậm mệnh cho Ma Vương đứng đầu trở thành người kế nhiệm Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, dẫn Tử Linh Trụ Ma Thần theo chúng nhanh chóng rút lui.

Không thể không lui. Trải qua đả kích tối hôm nay, vốn năm mươi vạn đại quân hùng hổ sức chiến đấu giờ không bằng một phần ba lúc mới đến, máu chốt là sĩ khí đã mất. Không ngờ Đông Nam quan có tới hơn ba mươi cường giả cấp chín, trong đó còn có mười mấy cường giả linh vực, số lượng còn nhiều hơn cả bọn chúng. Thế này thì làm sao tiếp tục đây?

Đặc biệt là Thái Nhi khùng bỏ, lỡ chúng lại bị tập kích một lần thì sao? Phải làm sao?

Vì tránh cho bị Tháp Vĩnh Hằng phong ấn, chỉ có một cách, đó là đám ma thần tách ra. Nhưng sau khi tách ra thì lại có vấn đề, có lẽ sẽ bị tiêu diệt từng phần chẳng? Ai mà muốn mạo hiểm chứ?

Cuối cùng kết quả mười mấy ma thần bàn bạc đó là rút về Nạp LY Khắc hành tỉnh, chờ đợi mệnh lệnh của Ma Thần Hoàng. Chinh đồn đội quân rồi nghĩ cách bổ sung lương thực. Mấy chục vạn đại quân, một ngày tiêu hao thực vật là con số thiên văn!

Sau này theo Đông Nam quan thống kê trận chiến đó, lúc năm mươi vạn đại quân ma tộc rút đi, tổng binh lực chưa tới hai mươi bảy vạn, trong đó bị thương vô số kể, có thể nói là bị Đông Nam quan triệt để tiêu diệt. Tiếc nuối duy nhất là ma thần tham gia chiến đấu chỉ có hai tên chết. Nhưng an nguy của Đông Nam quan tới đây thì toàn bộ tiêu trừ. Cho dù đội đại quân ma tộc này ngóc đầu trở lại, lấy sáu chức nghiệp Đông Nam quan phân phối thì rất khó bị công phá. Các tướng sĩ Đông Nam quan tăng vọt sĩ khí ch ưa từng có. Có đầy đủ bổ sung, họ rất nhanh hồi phục sức chiến đấu đỉnh cao, bảo vệ tòa hùng quan này.

Thái Nhi không rảnh nghỉ ngơi, trận đánh lén kết thúc xong nàng cùng mười hai Anh Hùng Vĩnh Hằng nhân ban đêm lặng lẽ rời đi, bay hướng tây nam có Vạn Thú quan.

Chiến tranh Vạn Thú quan đã mở màn, mà bên đó không có cạm bẫy ma pháp.

.....

Thời gian ba ngày chớp mắt đã trôi qua. Đại doanh ma tộc ngoài Ngự Long quan vẫn luôn bình tĩnh.

“Tát Mễ Cơ Nạp và Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo có truyền đến tin tức chưa?” Ma Thần Hoàng ở trong lều của mình gọi đến Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

A Gia Lôi Tư cung kính nói.

“Theo tin tức đột trước thì Tát Mễ Cơ Nạp mới vừa đến Đông Nam quan, không cho binh sĩ nghỉ ngơi, lập tức phát động thế công. Theo chúng ma thần bên đó báo cáo, chiến đấu bắt đầu thời gian một ngày mà Ác Ma tộc còn chưa tham gia chiến đấu. Trước mắt cùng Đông Nam quan hình thành tình thế giằng co. Số lượng cường giả bên Đông Nam quan vượt qua phỏng đoán, có một cung tiền thủ cầm cung tên cấp thần khí, đánh lén giết chết Gia Ba. Gia Ba đã chết trận.”

“Cái gì?” Ma Thần Hoàng kinh ngạc hỏi lại. “Gia Ba chết trận rồi?”

“Đúng vậy. Hơn nữa theo tin tiền tuyến truyền về, Gia Ba chưa ở trên chiến tranh phát huy tác dụng phụ trợ thì đã bị bắn chết.” Trong lời nói của A Gia Lôi Tư không thêm bất cứ cảm tình gì, nhưng ai đều nghe ra ý bất mãn với Gia Ba, Tát Mễ Cơ Nạp.

“Còn gì nữa?” Ma Thần Hoàng kiềm nén lửa giận.

Đừng nhìn Ảo Thuật Ma Thần Gia Ba sức chiến đấu yếu, nhưng về mặt hỗ trợ quần thể thì có thể gọi gã là số một ma tộc. Ở trên chiến trường tác dụng của gã cực lớn, so sánh với Tát Mễ Cơ Nạp không kém bao nhiêu, là Ma Thần Hoàng cố ý chuyển gã vào đại quân tấn công Đông Nam quan. Nhưng không ngờ vừa bước ra đời đã chết ngay.

A Gia Lôi Tư cung kính nói.

“Tin về sau còn chưa truyền đến, chắc là tối nay sẽ có tin chính xác. Bên Vạn Thú quan, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo và Hoa Lợi Phát còn chưa truyền tin. Nhưng theo tin tức đột trước thì bọn họ đã bắt đầu ra tay. Tính toán thời gian, bên Đông Nam quan chắc là đã có kết quả. Nếu động tác của Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát đủ nhanh thì cũng gần có kết quả luôn.”

Ngõa Sa Khắc lạnh lùng nói.

“Bệ hạ, dường như Tát Mễ Cơ Nạp hơi quá đáng rồi, không có ích cho đoàn kết. Lần này nếu gã thành công đánh vào bên trong nhân loại, chỉ sợ Ác Ma tộc...”

Y nói tới đây thì dừng, không tiếp tục nữa. Theo lần trước thi triển Dự Ngôn Sinh Mệnh, tính tình của Ngõa Sa Khắc biến càng im lặng, lạnh lùng hơn nhiều, ít nói kiêu lời.

Đôi mắt Ma Thần Hoàng híp lại nhìn hướng A Gia Lôi Tư.

“Mau tăng tốc độ truyền tin!”

“Vâng!”

Ma Thần Hoàng từ từ đứng dậy.

“Thời gian ba ngày đã tới, xem ra chúng ta nên gặp Long Hạo Thần lần nữa. Tin tưởng hẳn cũng đã nhận được tin tức bên Đông Nam quan, Vạn Thú quan.”

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nói.

“Bệ hạ, có cần đợi tin tức tiền tuyến không? Tối đa mười hai tiếng đồng hồ là tin tức sẽ tới.”

Ma Thần Hoàng trầm ngâm một lát, nói.

“Cũng tốt, vậy chờ tin chiến thắng của Tát Mễ Cơ Nạp, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo đi.”

Dường như y chẳng hề nghe thấy ý phản đối của Tinh Ma Thần vừa nãy, Ngõa Sa Khắc cũng không nói nữa.

Tình huống tiền tuyến cực kỳ quan trọng với bên này, nếu hai đại quân đã đánh vào Liên Bang Thánh Điện, vậy Ma Thần Hoàng có địa vị chủ động tuyệt đối. Nếu không thể đánh vào, vậy chiến thuật đối phó Ngự Long quan của Ma Thần Hoàng sẽ theo đó biến đổi.

“Chủ tịch, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng!” Điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện Dương Hạo Hàm nói với Long Hạo Thần đứng trên đầu tường Ngự Long quan.

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Tốt!”

Long Thiên Ấn đi cùng Dương Hạo Hàm lên đầu tường lấy làm lạ nói.

“Bên Ma Thần Hoàng còn không có động tĩnh gì, không lẽ y còn chưa nhận được tin? Bên chúng ta đã có tin rồi.”

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Cái này không có gì kỳ, là công lao của tổ chức Nguyệt Dạ. Gia gia, đã truyền về chiến báo chính xác bên Vạn Thú quan chưa?”

Trên mặt Long Thiên Ấn thoáng chốc lộ ra vô cùng hưng phấn, nói.

“Truyền về rồi. Chiến thuật đối phó Vạn Thú quan của Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát gần như giống hệt Tát Mễ Cơ Nạp. Trước lấy chủng tộc khác làm vật hy sinh công thành, sau đó lại dùng Địa Ngục Ma tộc của chúng phối hợp Hùng Ma tộc tổng tấn công. Năm mươi vạn đại quân bên chúng bởi vì có Hùng Ma tộc, Địa Ngục Ma tộc thêm vào hai ma thần này thống lĩnh, thực lực mấy ma thần dưới tay cũng yếu hơn bên Tát Mễ Cơ Nạp chút, gặp phải cáo già Trần Hoàn Vũ thì chúng thảm rồi.”

“Cáo già Trần Hoàn Vũ này giả bộ cũng giỏi thật. Lúc Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát mới bắt đầu phát động thế công thì lão dùng hết lực lượng nguyên bản của Linh Hồn Thánh Điện ngăn cản. Cường giả Linh Hồn Thánh Điện rất nhiều, thêm vào có tình báo chính xác tập trung tinh thần chuẩn bị, không chút nào yếu thế. Kiên cường chống ba đợt tấn công không lộ kẽ hở. Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát chịu không nổi bắt đầu phái ma thần ra trận, hơn nữa chúng còn ác hơn cả Tát Mễ Cơ Nạp, một lần phái ra tới sáu ma thần. Lần này Vạn Thú quan bỗng chốc tăng lớn áp lực, rơi vào khổ chiến. Trần Hoàn Vũ phải ra binh lực năm Thánh Điện khác chi viện Vạn Thú quan vào chiến trường. Mỗi lần đều đem đến chỗ tốt, mỗi một binh chủng đều phát huy ra tác dụng lớn nhất. Cộng thêm nội tình của Linh Hồn Thánh Điện sâu hơn Chiến Sĩ Thánh Điện nhiều, chống đỡ được một ngày một đêm.”

“Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát không hề gấp gáp, chúng đều biết bên Tát Mễ Cơ Nạp đang điên cuồng tấn công, dường như sắp có kết quả, nên chúng rút cuộc thả ra binh chủng hỗn hợp mạnh nhất là Hùng Ma, Địa Ngục Ma xông hướng quan ải.”

Nói đến đây, Long Thiên Ấn kiềm không được tán thán nói.

“Hạo Thần, người nói đến Nguyệt Dạ cô nương đó cũng ghê gớm thật! Không biết tổ chức của họ làm sao mà khiến Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát thật sự không nhận được tin Tát Mễ Cơ Nạp chết trận, còn tưởng rằng bên Tát Mễ Cơ Nạp giữ trạng thái giằng co rất nhanh sắp phá quan. Thế nên làm sao chúng không gấp cho được? Ai đều đem Liên Bang chúng ta là khối thịt mỡ, muốn cắn miếng thứ nhất. Cuồng cuồng lên thì tất nhiên sẽ xuất hiện triệu chứng liều mạng. Trước đó Vạn Thú quan thành công ngăn cản cho chúng ta đủ thời gian. Thái Nhi và mười hai vị Anh Hùng Vĩnh Hằng rút cuộc đến Vạn Thú quan, hội hợp cùng các cường giả Linh Hồn Thánh Điện. Vốn Anh Hùng Vĩnh Hằng luôn chi viện bên Linh Hồn Thánh Điện vẫn kiềm nén không ra tay. Cùng lúc đó, bên Mục Sư Thánh Điện Trần Nam quan sau khi xavs định ma tộc không chia binh tấn công, tuy không kịp phái binh đi nhưng đã mời chín Anh Hùng Vĩnh Hằng bên họ tới Vạn Thú quan trợ trận. Tổng cộng ba mươi vị Anh Hùng Vĩnh Hằng! Đây chính là ba mươi vị cường giả linh vực!”

“Khi họ xuất hiện trên chiến trường thì chớp mắt xoay chuyển tình thế. Cáo già Trần Hoàn Vũ đó nhìn nhẵn giỏi thật! Lúc trước mấy lần gặp nạn lão đều không khiến bất cứ Anh Hùng Vĩnh Hằng nào ra tay, vẫn cố chống đến giây phút cuối cùng mới một hơi bùng nổ, đánh cho Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát trở tay không kịp. Hai bên do đó phát triển đại chiến toàn diện.”

“Càng âm hiểm là, không biết cáo già Trần Hoàn Vũ từ đâu moi ra một quyển trục ma pháp khủng bố. Quyển trục này là tổ tông Linh Hồn Thánh Điện để lại, mở ra một ma pháp triệu hoán Địa Ngục Môn khủng bố. Từ Địa Ngục Môn tổng cộng chui ra ba ngàn con Địa Ngục Khuyển cấp tám, chiến đấu dài tới hai tiếng đồng hồ mới biến mất...”

“Ba ngàn Địa Ngục Khuyển cấp tám?” Long Hạo Thần hít ngụm khí lạnh.

Dương Hạo Hàm cũng vẻ mặt hoảng sợ.

Nên biết rằng Ma Thần Hoàng mang tới ngoài Ngự Long quan cường giả ma tộc cấp tám chỉ cỡ hơn một ngàn! Ba ngàn Địa Ngục Khuyển là khái niệm gì? Sức phá hoại khủng bố sợ là không kém gì khởi động ba mươi vạn ma pháp cấm chú quang hệ, mà càng thêm linh hoạt nữa.

Long Thiên Ấn cau mày nói.

“Đúng vậy, cái lão Trần Hoàn Vũ quá gian manh, nếu lão chịu đem quyển trục ra cho chúng ta dùng thì, hì hì, chỉ sợ Ma Thần Hoàng đều phải chịu thiệt!”

Dương Hạo Hàm cười nói.

“Cái này cũng không thể trách lão ta. Dù gì Liên Bang vừa mới thành lập, bảo vệ Thánh Điện của mình tất nhiên là quan trọng nhất với hắn lão rồi. Nếu đổi lại là chúng ta cũng chưa chắc sẽ nộp lên trên. Có ba ngàn Địa Ngục Khuyển cấp tám rồi, chỉ sợ Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát gặp khó khăn không ít à.”

Long Thiên Ấn gật đầu nói.

“Sức phá hoại của ba ngàn Địa Ngục Khuyển cấp tám quá khủng khiếp, ngay cả lực phòng ngự như Hùng Ma còn không thể ngăn cản. Liên quân Hùng Ma, Địa Ngục Ma trực tiếp bị tạc ra lỗ hổng lớn, tiếp theo hai bên toàn diện đại chiến. Vì bảo vệ chủ lực của mình, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát điều động tất cả đại quân tổng tấn công thành, các ma thần đi theo chúng tập thể ra tay. Trận chiến này giết một ngày một đêm mới chia ra thắng bại.”

Nói tới đây, ánh mắt ông biến ảm đạm chút.

“Ba mươi vị Anh Hùng Vĩnh Hằng trong trận chiến này bỏ mình chín vị, trong đó một vị ma pháp sư tự bạo trọng thương Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo trong trạng thái Ma Thần Hóa. Hùng Ma Thần Hoa Lợi Phát tuy rằng an toàn rút lui nhưng đại quân của chúng tổn thất trầm trọng. Ma tộc có năm ma thần chết trong trận chiến này. Vạn Thú quan từng từng không ngờ, đại quân ma tộc giảm quân số ít nhất gần bốn mươi vạn, khi rút lui còn sót lại gần như đều là tàn binh bại tướng. Trong bốn mươi vạn quân số bị giảm này có ít nhất hơn phân nửa do siêu cấp cấm chú Địa Ngục Môn ban tặng. Sức phá hoại của ba ngàn Địa Ngục Khuyển thật là vô cùng khủng khiếp!”

Tuy không tận mắt chứng kiến nhưng nghe Long Thiên Ấn kể, Long Hạo Thần có thể cảm nhận được sự tàn khốc của trận chiến này. Dù là Đông Nam quan hay là Vạn Thú quan, hai chiến dịch quan trọng chỉ có thể dùng thịt nát xương tan để hình dung. Mấy ngày ngắn ngủi, hai bên đã trả giá năm mươi vạn sự sống.

Dù Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát vẫn còn sống, tuy nhiên, bên chúng tổn thất không kém gì bên Tát Mễ Cơ Nạp. Năm ma thần chết, dù còn Trụ Ma Thần nhưng năm ma thần sẽ không còn sức chiến đấu. Quan trọng nhất là năm mươi vạn đại quân ma tộc tinh nhuệ đã bị tổn thất bốn phần năm, so với bên Tát Mễ Cơ Nạp chịu thiệt hại còn lớn hơn, đã không còn sức phá hoại.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

624. Chương 295: Cơn Giận Của Ma Thần Hoàng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Hai đại chiến dịch chỉ trong ba ngày ngắn ngủi đã phân ra thắng bại, Ma Thần Hoàng tính thời gian đúng là cực kỳ chính xác, đáng tiếc, y tính được khởi đầu nhưng không tính được kết quả.

Long Hạo Thần siết chặt nắm tay, nói.

“Tiếp theo phải xem chúng ta rồi. Nếu chúng ta có thể chiến thắng đội tinh nhuệ Ma Thần Hoàng, vậy tình thế giữa chúng ta và ma tộc sẽ nghịch chuyển!”

Hắn nói câu này không sai. Trăm vạn tinh nhuệ ma tộc bị đả kích, càng có bảy ma thần thương vong, có thể nói là đã dao động gốc ma tộc. Đặc biệt là Ác Ma tộc, Địa Ngục Ma tộc, Hùng Ma tộc bị tổn hại nặng, đả kích cực thâm thiết với ma tộc. Nếu bên họ có thể đè ép Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc nữa thì có thể nói là ánh sáng thật sự đến rồi.

Dương Hạo Hàm trầm giọng nói.

“Hạo Thần, có một điều ta nhất định phải nhắc nhở ngươi. Trước khi chúng ta triệt để đánh bại Ma Thần Hoàng thì chưa thể nói đến thắng lợi. Trong ma tộc, chỉ cần Ma Thần Hoàng chưa bại thì chúng ta vẫn không thể triệt để phá tan gông xiềng thời đại hắc ám. Ngươi thật có tin tưởng không?”

Long Hạo Thần lắc đầu, nhưng khuôn mặt dần tỏa ra ánh sáng đặc biệt.

“Năm đó con trai Luân Hồi dùng cái giá mạng sống trọng thương một đời Ma Thần Hoàng, cuối cùng dẫn đến Ma Thần Hoàng đó chết sớm. Tôi tự hỏi sẽ không yếu hơn con trai Luân Hồi năm đó, càng có ưu thế con trai Luân Hồi không có. Tôi không có tin chắc hoàn toàn đánh bại Ma Thần Hoàng, tu vi của tôi kém xa chưa phải là đối thủ của y. Nhưng nếu thật đến bước đó, y muốn tôi chết thì tôi nhất định không tiếc trả mọi giá kéo y và Trụ Ma Thần của y chôn cùng! Chỉ cần Nghịch Thiên Ma Long Trụ bị phá thì ma tộc chắc chắn sẽ tiêu đời.”

Mấy lời hần nói chém đĩnh chặt sắt, trong con người sự quyết tuyệt khiến hai ông lão Long Thiên Ấn, Dương Hạo Hàm đều chấn kinh.

“Hạo Thần, con...” Long Thiên Ấn cảm thấy yết hầu nghẹn lại, không nói nên lời.

Nhìn từ đại nghĩa thì tất nhiên ông nên hoàn toàn ủng hộ Long Hạo Thần. Nhưng mà, Long Hạo Thần là cháu trai duy nhất của ông! Cũng là người nối dõi duy nhất Long gia! Long Tinh Vũ và Bạch Nguyệt trừ hần ra không còn đứa con nào, nếu Long Hạo Thần chết trận thì Long gia rất có thể sẽ tuyệt tự!

Nhưng bây giờ Long Hạo Thần là chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ Kỵ Sĩ Thánh Điện, đối trận với Ma Thần Hoàng là trách nhiệm của hần, không ai có thể thay thế hần. Chiến đấu máu chốt nhất chỉ có thể nương tựa vào lực lượng của hần.

Trong mắt Dương Hạo Hàm lấp lóe tia sáng.

“Tốt tốt, chủ tịch, có lời của người, mạng già của ta còn có gì phải giữ gìn. Nếu phải chết, ta nhất định sẽ chết trước người. Sáu Thần Ấn kỵ sĩ, Kỵ Sĩ Thánh Điện chúng ta tụ tập lại, ta không tin không thể chiến thắng Ma Thần Hoàng!”

Long Thiên Ấn cũng tỉnh khỏi cảm xúc bị thương.

“Đúng lắm, lão Dương nói rất đúng. Tới lúc đó tổ tôn chúng ta ba người cùng ra trận. Muốn chết thì phải để Long gia chúng ta triệt để tuyệt căn, cùng nhau chết trên chiến trường!”

Long Hạo Thần hít sâu.

“Gia gia, Dương gia gia, chúng ta đi thôi. Tin tưởng bên Nguyệt Dạ không lừa được tin tức bao lâu, Ma Thần Hoàng không đến thì thôi, vừa ra tay thì chắc chắn là cuộc chiến phân thắng bại. Cũng là trận chiến quyết định chúng ta có thể phá tan hắc ám ngàn cách không.”

Ngự Long quan xây trong núi. Ba ngày trước, khi Ma Thần Hoàng thống lĩnh mười chín ma thần tới đây thì ngoài Ngự Long quan tràn ngập tầng sát khí u ám. Mà lúc này, sát khí đó biến càng thêm đậm đặc.

“Ừ ừ-”

Kèn chiến tranh vang trong Ngự Long quan, từng bóng người bắt đầu bước ra từ trong lòng núi, đứng trên đầu tường Ngự Long quan.

Không hề xuất hiện chiến sĩ bình thường hoặc là ma pháp sư. Có thể đứng trên đầu tường Ngự Long quan ít nhất là cường giả cấp bảy trở lên.

Điện chủ Ma Pháp Thánh Điện Lý Chính Trực mang đến phong hệ ma pháp sư đoàn mạnh nhất của ông. Còn có chín Anh Hùng Vĩnh Hằng trấn thủ Ma Pháp Thánh Điện. Khi chiến tranh ở Đông Nam quan, Vạn Thú quan bắt đầu thì ông đã thống lĩnh ma pháp sư đoàn cùng nhóm Anh Hùng Vĩnh Hằng xuất phát.

Trừ Lý Chính Trực ra, cao tăng Thích Khách Thánh Điện cách Kỵ Sĩ Thánh Điện gần nhất cũng đến, do Thánh Nguyệt đích thân thống lĩnh, ba mươi sáu vị Hiệp Ấn thích khách, còn có mười một vị Hiệp Giả và sáu Anh Hùng Vĩnh Hằng, tất cả đều tới Ngự Long quan.

Mạnh nhất thì tất nhiên vẫn là lực lượng Kỵ Sĩ Thánh Điện. Lấy Long Hạo Thần dẫn đầu, sáu Thần Ấn kỵ sĩ xếp hàng ngang đứng ở chính giữa Ngự Long quan.

Người sở hữu Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ Long Hạo Thần.

Người sở hữu Kinh Sợ và Bi Thương Thần Ấn vương tọa, Hủy Diệt và Khoan Thứ Thần Ấn kỵ sĩ Hàn Vũ.

Người sở hữu Mạt Thế và Sát Phạt Thần Ấn vương tọa, Phán Xét và Thảm Phán Thần Ấn kỵ sĩ Long Tinh Vũ.

Người sở hữu Thủ Hộ và Từ Bi Thần Ấn vương tọa, Phòng Ngự và Thống Trù Thần Ấn kỵ sĩ Dương Hạo Hàm.

Người sở hữu Trí Tuệ và Tinh Thần Thần Ấn vương tọa, Giáo Hóa và Truyền Thừa Thần Ấn kỵ sĩ Trương Phóng Phóng.

Người sở hữu Trật Tự và Phép Tắc Thần Ấn vương tọa, Chương Quản và Chế Ước Thần Ấn kỵ sĩ Long Thiên Ấn.

Sáu Thần Ấn kỵ sĩ đều mặc cùng một bộ đồ, nhưng ai đều biết, chỉ cần chiến tranh bắt đầu, vậy Thần Ấn vương tọa mà họ sở hữu sẽ trước tiên đồng loạt xuất hiện trên chiến trường.

Đằng sau sáu Thần Ấn kỵ sĩ là do Tinh Không Thần Thánh kỵ sĩ Dương Hạo Vũ thống soái ba mươi sáu vị kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, cùng với một trăm lẻ tám vị Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ. Bọn họ chính là lực lượng trung tâm và cường đại nhất của Kỵ Sĩ Thánh Điện.

Long Hạo Thần trở thành Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ và chủ tịch Liên Bang Thánh Điện rồi, Dương Hạo Vũ tiếp nhận vị trí Thánh kỵ sĩ trưởng. Có thể nói đây là từ sáu ngàn năm Kỵ Sĩ Thánh Điện sinh ra tới nay là trận thế mạnh nhất.

Cường giả ba Thánh Điện cùng tụ hợp, còn có Chiến Sĩ Thánh Điện, Mục Sư Thánh Điện, Linh Hồn Thánh Điện cộng lại một trăm cường giả trên cấp bảy, tổng nhân số dù vẫn yếu hơn ma tộc nhưng cũng gần một ngàn người.

Ít nhất về mặt số lượng cường giả lĩnh vực, bên nhân loại không thiệt thòi, chỉ là thực lực tổng thể thì vẫn kém hơn ma tộc.

Ma Thần Hoàng gần như mang hết sức chiến đấu mạnh nhất của ma tộc, hai trăm cường giả cấp chín, hơn một ngàn cấp tám. Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc. Đây là một trận đại quyết chiến nhân loại đối đầu ma tộc xưa nay chưa từng có. Ai có thể chiến thắng thì có thể khống chế thế cục tương lai trên đại lục.

Long Hạo Thần đứng ở vị trí chính giữa, sắc mặt nghiêm trọng. Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đứng bên cạnh sáu Thần Ấn kỵ sĩ. Đừng quên Vương Nguyên Nguyên và Trần Anh Nhi đều là đẳng cấp điện chủ Lục Đại Thánh Điện, cũng là phó chủ tịch Liên Bang. Mấy người khác cũng là nghị viên Liên Bang, họ có đầy đủ thân phận và địa vị xuất hiện tại đây.

Long Hạo Thần từ xa nhìn đại doanh ma tộc, bên ma tộc vẫn rất bình tĩnh. Trận chiến tranh này, chức nghiệp giả bên dưới cấp bảy tham gia cũng không ý nghĩa gì, chỉ có nước đi chịu chết. Bởi vậy sau khi Ma Thần Hoàng đến, trải qua Liên Bang hội nghị bàn bạc, quyết định chiến thuật tinh tú nhất, cố gắng tránh cho thương vong vô nghĩa. Nếu tất cả họ chết trận tại chiến tranh này, thế thì tiến hành chiến thuật biến người cũng không muộn.

“Lâm Hâm, tình huống bên nhóm Thái Nhi thế nào rồi?” Long Hạo Thần hỏi Lâm Hâm cách không xa.

Ở trước mặt nhiều người, Lâm Hâm cực kỳ cung kính nói.

“Thưa chủ tịch, nhóm phó chủ tịch Thái Nhi đang hồi phục thực lực. Xin người yên tâm, có được vật của ta trợ giúp, chẳng bao lâu sau phó chủ tịch Thái Nhi sẽ có thể hồi phục trạng thái cao nhất.”

Tin tức bên Vạn Thú quan chính là Thái Nhi mang về, chẳng qua nàng vừa về lập tức dùng được vật Lâm Hâm cung cấp để trị thương.

Thái Nhi bị thương không nhẹ, còn vô cùng suy kiệt. Nàng ở trong trận chiến tranh Đông Nam quan, Vạn Thú quan mang đến tác dụng cực kỳ quan trọng, đặc biệt là tự tay giết chết Tát Mễ Cơ Nạp.

Không chỉ mình Thái Nhi trở về, nàng còn lấy Tháp Vĩnh Hằng mang về tất cả Anh Hùng Vĩnh Hằng tại Đông Nam quan, Vạn Thú quan. Trừ chín vị đã bỏ mình, còn có mười hai vị Anh Hùng Vĩnh Hằng trở về. Thêm vào hai ngày nay, Thái Nhi dựa vào tình hình trên chiến trường thật nhiều hơi thở tử vong sống lại mười hai Thánh Vệ, vì Ngự Long quan tăng thêm hai mươi mấy cường giả cấp chín.

Có thể nói là vì đối kháng Ma Thần Hoàng, trừ mấy nhân vật cần thiết trấn thủ các quan ải ra, tất cả chủ lực của Liên Bang Thánh Điện đều tập trung tại đây. Đây cũng là tình huống mà Long Hạo Thần muốn thấy nhất. Có thể đánh bại Ma Thần Hoàng hay không là mấu chốt cuối cùng quyết định thắng bại.

“Chủ tịch, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.” Thánh kỵ sĩ trưởng Dương Hạo Vũ đi tới bên cạnh Long Hạo Thần, thấp giọng nói.

Long Hạo Thần gật đầu, người chợt lóe, bay lên không trung cách đầu tường mười mét, xoay người, đối diện toàn thể cường giả trên thành Ngự Long quan.

“Các vị trưởng bối, tiền bối Lục Đại Thánh Điện, các tổ tiên Anh Hùng Vĩnh Hằng. Thời khắc quyết định chúng ta có thể phá tan hắc ám hay không sắp đến rồi. Vì hậu đại chúng ta càng có thể yên ổn sinh sống, vì nhân loại có thể trở lại là người thống trị Thánh Ma đại lục, trận chiến này có lẽ trong số chúng ta rất nhiều người không trông thấy mặt trời ngày mai. Nhưng tôi, Long Hạo Thần, chủ tịch đợt thứ nhất Liên Bang Thánh Điện chết không hối hận, càng vô cùng thấy tự hào vì có thể cùng các vị quyết chiến với ma tộc.”

“Trong số chúng ta, gần như mỗi một người đều có thù hận sâu đậm với ma tộc. Không lâu trước đây, Ma Thần Hoàng giết hại mười mấy vị anh hùng truyền kỳ hai đội Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu của chúng ta. Lần này Ma Thần Hoàng còn muốn triệt để đả kích chúng ta, khiến nhân loại một phần sẽ bị nô dịch. Nhưng ý tuyệt đối không thành công!”

“Có lẽ có một số tiền bối còn chưa biết. Chiến trường ma tộc bên kia tổng cộng xuất động trăm vạn đại quân, chia ra Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo thống lĩnh, cùng công kích Đông Nam quan và Vạn Thú quan. Hai đại quân này tổng cộng điều động nhiều tới ba mươi bốn ma thần, phát động thánh chiến toàn diện xưa nay chưa từng có. Nhưng tôi muốn nói cho mọi người một tin tốt. Trong trận thánh chiến này, bởi vì chúng ta chuẩn bị đầy đủ và chiến thuật hiệu quả, Đông Nam quan, Vạn Thú quan đều đạt được thắng lợi có tính quyết định!”

Long Hạo Thần vừa thốt lời, các tướng sĩ trên đầu tường Ngự Long quan đầu tiên là ngẩn ngơ, giây sau vang tiếng hoan hô rung trời.

Trước ngày hôm nay, đa số người kỳ thực không hay biết tình huống bên Đông Nam quan, Vạn Thú quan. Long Hạo Thần trước tiên đã phong tỏa tin tức, nếu cuộc chiến Đông Nam quan, Vạn Thú quan mà nhân loại thua, vậy hẳn tuyệt đối không thể để tin tức truyền ra ảnh hưởng đến sĩ khí. Nhưng bây giờ thì khác, truyền tới tin đại thắng, còn cái gì hơn điều này càng có thể khích lệ sĩ khí?

“Có chút không dám tin, đúng không? Tại đây, tôi phải hướng tới các tổ tiên Anh Hùng Vĩnh Hằng chúng ta tỏ niềm kính ý cao thượng nhất. Chính vì có họ giúp đỡ nên chúng ta mới đạt được tính quyết định đại thắng hai trận này. Bên Đông Nam quan, Ác Ma tộc trúng cạm bẫy ma pháp nhóm tổ tiên Anh Hùng Vĩnh Hằng bày ra, toàn quân bị diệt. Phó chủ tịch Thái Nhi đích thân ra tay giết chết Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp tại ngoài thành Đông Nam quan. Áo Thuật Ma Thần Gia Ba bị tiền bối Diệp Tam Mê Anh Hùng Vĩnh Hằng dùng cung thần bắn rơi. Đại chiến kết thúc, năm mươi vạn đại quân ma tộc có thể chạy trốn chưa tới hai mươi vạn tàn binh bại tướng, không thể nào uy hiếp an toàn Đông Nam quan ta được nữa.”

“Bên Vạn Thú quan, có Trần điện chủ thống soái, hai mươi mấy vị Anh Hùng Vĩnh Hằng tham gia chiến đấu. Trần điện chủ mở ra siêu cấp cấm chú Địa Ngục Môn, triệu hoán ba ngàn Địa Ngục Khuyến cấp tám, thật sự phá vỡ tổ hợp mạnh nhất Địa Ngục Ma tộc, Hùng Ma tộc. Kéo dài chiến đấu hai ngày hai đêm, có chín vị Anh Hùng Vĩnh Hằng chết trận nơi sa trường, nhưng bọn họ cũng khiến năm ma thần chết. Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát trọng thương bại lui. Khi chúng rút đi thì năm mươi vạn đại quân chỉ còn dư mười vạn mà thôi.”

“Đây là lần đại thắng trước giờ chưa từng có! Cũng đại biểu thời đại hắc ám sẽ kết thúc. Bây giờ chúng ta tại đây đối mặt Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần thống lĩnh ngàn ma tộc đỉnh cao. Chiến

hữu của chúng ta đã đạt được hai trận chiến thắng lợi quan trọng trong quyết chiến, chúng ta có thể lạc hậu sao? Không thể, tuyệt đối không thể! Dù có trả mọi cái giá, chúng ta cũng phải ở trong đêm tối thấp lên ánh sáng, để tia nắng ban mai lại rơi xuống đại lục!”

Giọng Long Hạo Thần cao vút hùng hồn, quan trọng hơn, hấn dùng hai trận chiến thắng quan ải đốt lên sĩ khí tất cả cường giả trên đầu tường. Cũng dùng sự thật chứng minh, ma tộc không phải không thể chiến thắng.

Trong lúc Long Hạo Thần lên tiếng thì chân trời phía xa bỗng tối sầm. Ánh sáng ám kim khủng bố phóng lên cao ngoài năm mươi mét, tất cả đại doanh ma tộc bị bao trùm bên trong.

“Grao!”

Tiếng rống ngâm trầm thấp như sấm sét cuộn cuộn vang trên bầu trời phương xa. Một con Hắc Long dài đến ngàn mét lặng lẽ xuất hiện giữa trời.

Ngàn mét, đây chính là một ngàn mét! Dù cách nhau năm mươi mét thì vẫn thấy cực kỳ khủng khiếp.

Hắc Long khổng lồ này đang xoay quanh cột sáng to lớn sắc ám kim phóng lên cao. Đường kính cột sáng hơn mười mét, thật như cột trụ chống trời. Dù Hắc Long quay quanh nó thì phải mất hơn mười giây.

Đúng vậy, đây chính là lực lượng khủng bố của vô địch Thánh Ma đại lục, chủ nhân ma tộc, Nghịch Thiên Ma Long Hoàng Phong Tú!

Long Hạo Thần vừa mới ủng hộ sĩ khí nhân loại chỉ trong chớp mắt đã bị đè ép hoàn toàn. Ma Thần Hoàng so với ba ngày trước mới đến nơi đây thì phóng ra áp lực càng thêm khủng khiếp. Phản áp lực này đủ khiến bất cứ ai nghẹt thở.

Một tím một da cam, hai luồng sáng bỗng nhiên từ hai bên cột sáng vàng đen phóng lên cao, rất nhanh chọc tận trời, biến thành một vầng trắng tím và ngôi sao da cam, chiếu rọi cột trụ sắc ám kim càng hiện ra uy thế.

“Long Hạo Thần, ngươi đã suy nghĩ rõ ràng chưa?” Thanh âm bình thản của Phong Tú từ xa truyền đến, áp lực khủng khiếp chớp mắt tăng vọt.

Gần như tất cả cường giả trên đầu tường Ngự Long quan đều không thể không lập tức vận dụng linh lực bản thân mới miễn cưỡng chống lại áp lực đè ép.

Long Hạo Thần hừ lạnh một tiếng, xoay người, sau lưng sáu linh cánh vàng giương ra. Chỉ nháy mắt người lên hắn đã bay cao trên trời.

Khi hắn hành động thì có năm bóng người từ Ngự Long quan bay ra, họ bao quanh Long Hạo Thần vào chính giữa. Sáu người ở giữa không trung tỏa ra ánh sáng khác nhau.

Sáu chiếc Thần Ấn vương tọa to lớn cùng lúc xuất hiện. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa ở chính giữa lấp lóe ánh sáng chín sắc màu. Khi cột sáng trắng trong suốt phóng lên cao, chớp mắt chiếu sáng ngọn núi có Ngự Long quan sừng sững, cũng khu trừ sắc ám kim Nghịch Thiên Ma Long Trụ tỏa ra.

Năm Thần Ấn vương tọa khác cũng tỏa ra ánh sáng thuộc về chúng, bị Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng, Long Tinh Vũ, Long Thiên Ấn, Dương Hạo Hàm năm người thúc đẩy, bảo vệ xung quanh Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa ở chính giữa.

Không sai, Ma Thần Hoàng đúng là mạnh, còn có Nguyệt Ma Thần và Tinh Ma Thần hộ vệ. Nhưng bên nhân loại cũng có sáu Thần Ấn kỳ sĩ tồn tại. Khi sáu Thần Ấn vương tọa cùng tỏa ra ánh sáng mỹ lệ thì tất cả cường giả trên thành Ngự Long quan đều cảm nhận áp lực nhẹ hẫng.

Điện chủ Ma Pháp Thánh Điện Lý Chính Trực ánh mắt có chút phức tạp nhìn hình ảnh trên không trung. Ông hiểu rằng, sợ là cả đời mình không khả năng tranh tài cùng Kỳ Sĩ Thánh Điện được. Dù cho trận chiến hôm nay sáu Thần Ấn kỳ sĩ đều chết trận, uy danh của Kỳ Sĩ Thánh Điện cũng vượt xa năm Thánh Điện khác.

“Hay, hay cho sáu Thần Ấn kỳ sĩ đầy đủ. Xem ra, người đã cho ta đáp án.” Giọng Phong Tú vẫn bình tĩnh như cũ.

Một bóng sáng đen vàng lóe lên, chẳng ngờ Ma Thần Hoàng Phong Tú một mình đi tới ngàn mét cách sáu Thần Ấn kỳ sĩ có Long Hạo Thần dẫn đầu.

Nhìn khuôn mặt tuần tú của Ma Thần Hoàng, Long Hạo Thần chỉ thấy máu trong người sục sôi. Giờ phút quyết chiến rốt cuộc đến rồi sao? Hắn rốt cuộc phải đối mặt Ma Thần Hoàng. Trận chiến này mặc kệ ra sao, hắn tuyệt đối không thể thất bại!

“Không thần phục thì chỉ có chết, không lẽ người không hiểu sao?” Phong Tú nhàn nhạt nói.

Dường như trong mắt y chỉ có một mình Long Hạo Thần. Năm Thần Ấn kỳ sĩ bên cạnh Long Hạo Thần, cùng với ngàn cường giả trên đầu tường đều không lọt vào mắt y.

Đây là loại bá đạo, tự tin cỡ nào chứ?

Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

“Ta là người, bệ hạ là ma, giữa chúng ta vốn không có bất cứ khả năng. Hôm nay, không phải người chết thì chính là ta.”

Phong Tú nhẹ lắc đầu, nói.

“Người còn trẻ, còn quá ngây thơ. Người cho rằng bày ra trận thế như vậy là có thể đối kháng với ta sao? Vì sao tộc ta có thể thống trị đại lục lâu đến sáu ngàn năm? Dựa vào là thực lực tuyệt đối.”

Long Hạo Thần đột nhiên nở nụ cười.

“Ồ? Có thật vậy không? Thực lực tuyệt đối? Ba ngày này, người chờ đợi chắc là đáp án đến từ Đông Nam quan, Vạn Thú quan đúng chứ? Không biết người đã nhận được đáp án chưa?”

“Hả?” Ánh mắt Phong Tú biến đổi.

Lý do lúc này y xuất hiện là bởi vì cảm nhận khí thế từ đầu tường Ngự Long quan lạ thường, cho nên mới trước tiên xuất hiện tại không trung. Tuy chưa nhận được tin tức bên kia nhưng y tuyệt đối tin tưởng vào Tát Mễ Cơ Nạp, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo.

“Xem ra người đã biết tình huống bên Đông Nam quan, Vạn Thú quan, có cảm tưởng gì?” Phong Tú nhướng chân mày kiêu.

Long Hạo Thần nghiêm túc gật đầu, nói.

“Đương nhiên là ta biết. A? Xem ra bệ hạ không biết à?”

Ma Thần Hoàng lòng máy động, bỗng trực giác được điều gì, bản năng ngoái đầu liếc ngó sao da cam bên cạnh Nghịch Thiên Ma Long Trụ. Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc không cho y bất cứ tiên tri nào.

“Kết quả là cái gì?” Phong Tú mặt ngoài tỏ vẻ bình tĩnh hỏi.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Tất nhiên là chính nghĩa chiến thắng tà ác. Trăm vạn đại quân của người bây giờ sợ là chỉ còn lại một phần ba.”

“Hả?” Ma Thần Hoàng ngẩn ra nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. “Người cảm thấy hăm dọa suông có tác dụng với ta sao?”

Long Hạo Thần nói.

“Xem ra tin tức của bệ hạ không nhanh bằng ta rồi. Chắc người chỉ có thể cảm nhận được Trụ Ma Thần bị hủy chứ không cách nào biết ma thần đã chết. Không bằng người quay về hỏi thăm xem, chúng ta không vội vàng.”

Lúc hắn nói ra tình hình chiến đấu bên kia, còn đem thanh âm truyền ra xa là để dả kích sĩ khí ma tộc, cũng dả kích niềm tin của Ma Thần Hoàng. Đối thủ đáng sợ nhất chính là kẻ tinh táo. Một khi Ma Thần Hoàng mất đi bình tĩnh, cảm xúc dao động mãnh liệt, vậy cơ hội của hắn sẽ tăng lớn vài phần.

Chân mày Phong Tú rớt cuộc nhú lại. Tuy y không tin lời Long Hạo Thần nói là thật, nhưng hắn ở trước mặt tất cả cường giả nhân loại nói ra, nếu chỉ là nói dối thì danh tiếng chủ tịch Liên Bang Thánh Điện của hắn còn gì nữa? Huống chi nói dối có tác dụng gì với y? Cảm giác không ổn bỗng biến ngày càng mãnh liệt. Hừ lạnh một tiếng, bóng dáng sắc ám kim của Phong Tú bỗng biến hư ảo.

Long Hạo Thần nhìn Nghịch Thiên Ma Long Trụ phía xa, thầm nghĩ, tòa nhà vĩnh viễn bị sụp đổ từ bên trong. Nếu như không có tin tức tổ chức Nguyệt Dạ mang đến, bọn họ tuyệt đối không khả năng thông thả đối mặt Ma Thần Hoàng. Ma Thần Hoàng càng sẽ không đã muộn như vậy còn chưa nhận được tin tức chính xác.

“A Gia Lô Tư, Ngõa Sa Khắc, ta mặc kệ các ngươi dùng cách gì, một tiếng đồng hồ sau, ta muốn biết bên Tát Mễ Cơ Nạp và Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo xảy ra chuyện gì. Nếu trong một tiếng đồng hồ mà các ngươi không thể cho ta đáp án, vậy thì Ngõa Sa Khắc, người chuẩn bị lần thứ hai dùng Dự Ngôn Sinh Mệnh đi!”

Hiển nhiên Ma Thần Hoàng rất tức giận, trên không trung ánh trăng và ánh sao cùng thu lại, nhưng ánh sáng Nghịch Thiên Ma Long Trụ không có dấu hiệu biến mất. Cùng lúc đó, từng cột sáng phóng lên cao quanh nó, chính là lực lượng của các ma thần khác. Nhưng so sánh với Nghịch Thiên Ma Long Trụ ở chính giữa, chúng tựa như cây gậy trúc mà thôi.

Sáu Thần Ấn kỳ sĩ cũng vẫn bành bồng giữa trời, dựa vào khí thể Thần Ấn vương tọa mới ngăn được uy áp từ Nghịch Thiên Ma Long Trụ.

Không khí biến ngày càng căng thẳng, nhưng ngược lại lúc này trong lòng Long Hạo Thần cực kỳ bình tĩnh. Hắn lặng lẽ cảm nhận khí thể của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, các loại cảm xúc trong lòng lần lượt biến mất, dần tiến vào cảnh giới trống rỗng.

Hắn luôn là đối mặt áp lực càng lớn thì năng lực bản thân sẽ càng mạnh. Thiên phú cường đại thể chất Quang Thần dưới áp lực to lớn từ Nghịch Thiên Ma Long Trụ đã bùng phát ra.

Chính Long Hạo Thần cũng không biết rằng, có trí tuệ linh lô Dạ Tiểu Lệ hỗ trợ, tu vi của hắn có thể đạt tới trình độ như vậy. Nếu cộng thêm Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, có lẽ hắn đã gần tới mức đỉnh cấp chín rồi. Nhưng mà so sánh với Ma Thần Hoàng thì vẫn không đủ.

Ma Thần Hoàng đột phá trăm vạn linh lực, cấp bán thần cộng thêm Nghịch Thiên Ma Long Trụ siêu thần khí, rốt cuộc khủng bố đến mức độ nào thì không ai biết. Bởi vì bây giờ nhân loại có thể sống sót, bao gồm cả Anh Hùng Vĩnh Hằng đều không một ai chứng kiến bộ dáng dốc sức chiến đấu của Ma Thần Hoàng Phong Tú.

Nhưng nếu thêm vào Hạo Nguyệt thì sao?

Nghĩ tới Hạo Nguyệt thì trong tinh thần trống rỗng của Long Hạo Thần bỗng xuất hiện gợn sóng, gợn sóng nóng bức. Đã lâu rồi hắn không cùng Hạo Nguyệt chiến đấu.

Từ khi Hạo Nguyệt tiến hóa đến tám cái đầu, nhóm Long Hạo Thần trở về, mà dường như Hạo Nguyệt tiến vào trạng thái tu luyện đặc biệt. Mới đầu Long Hạo Thần còn tưởng là nó đang ổn định cảnh giới, nhưng rất nhanh hắn phát hiện không đúng. Bởi vì lần này trước khi Hạo Nguyệt đột phá sớm đạt tới bình cảnh đã lâu, cảnh giới cực kỳ ổn định. Vậy thì tại sao nó ngủ say? Dường như có liên quan đến trong thử thách Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa được đến mầm Hủy Diệt Thụ.

Cùng là hủy diệt, chẳng lẽ lực lượng của Hủy Diệt Thụ vẫn không bị Hạo Nguyệt hoàn toàn hấp thu? Nếu là hấp thu hết thì thực lực của Hạo Nguyệt sẽ đạt tới mức độ nào?

Hạo Nguyệt là lá bài lớn nhất của Long Hạo Thần. Nó có khí thể mà cả Ma Thần Hoàng còn phải e ngại. Khi Hạo Nguyệt và Long Hạo Thần hợp tác thì, hắn tin rằng bản thân chắc chắn có thực lực đánh bại Ma Thần Hoàng.

Thời gian trôi qua từng phút giây, chưa tới một tiếng đồng hồ, phía xa, bên cạnh Nghịch Thiên Ma Long Trụ, ánh sáng trắng sao cùng dâng lên. Khí thể khổng lồ của Nghịch Thiên Ma Long Trụ dâng trào kịch liệt.

“Tốt, tốt lắm!”

Mười phút qua đi, khi giọng nói của Phong Tú lần nữa vang lên đã mất đi sự bình tĩnh trước đó, còn lại là vô tận lạnh lẽo. Sự lạnh băng này dường như khiến giá rét bên ngoài Ngự Long quan biến âm áp hơn. Áp lực Nghịch Thiên Ma Long Trụ chớp mắt tăng vọt, Hắc Long to lớn dài ngàn mét toàn thân bao trùm tầng sáng vàng đen.

Từng bóng dáng nhảy ra khỏi ánh sáng vàng đen, vọt hướng Ngự Long quan.

Đó là từng con Hắc Long to lớn. Chúng đều có đôi mắt đỏ rực. Trên lưng mỗi một Hắc Long công hai cường giả ngồi xếp bằng. Một tên là Nguyệt Ma có mái tóc dài màu tím, một tên khác là Tinh Ma mặc áo choàng ma pháp sư màu da cam.

Đây là tổ hợp hoàn mỹ Nghịch Thiên Ma Long, Nguyệt Ma, Tinh Ma. Tổ hợp như vậy vừa xuất hiện chính là hơn tám mươi tổ.

Tất cả Nghịch Thiên Ma Long không chút nghi ngờ đều là cường giả cấp chín. Những Nguyệt Ma, Tinh Ma đa phần cũng là cấp chín. Không nghi ngờ gì nữa, đây là lực lượng mạnh nhất ma tộc.

Tám mươi Nghịch Thiên Ma Long bay ra, ở trên không trung xếp thành hàng ngang. Một tầng sáng đen vàng từ hậu phương Nghịch Thiên Ma Long Trụ bao trùm bọn chúng.

Bỗng chốc thân thể các Nghịch Thiên Ma Long có ánh sáng đen vàng chiếu rọi đều tăng vọt gấp đôi, lớn nhất dài hơn hai trăm mét. Trên lưng chúng thì tuy tăng phúc cho Nguyệt Ma, Tinh Ma nhỏ chút nhưng khí thể cũng tăng mạnh lớn.

Đằng trước bốn Nghịch Thiên Ma Long to nhất trên lưng đứng là tứ đại thiên vương Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc, tất cả đều là cường giả cấp linh vực.

Hai bên cường giả đỉnh cấp hơn hai trăm ma tộc, ngàn ma tộc cấp tám lần lượt xuất hiện, người chúng cũng bao trùm một tầng sáng đen vàng. Có Nghịch Thiên Ma Long Trụ tăng phúc, khí thể đã cực kỳ gần với cường giả cấp chín.

“Rất tốt. Long Hạo Thần!” Thanh âm lạnh lùng của Ma Thần Hoàng chất chứa giận dữ tột độ. “Người thành công chọc giận ta, cũng đích thực cho ta một bất ngờ lớn!”

Ma Thần Hoàng Phong Tú liên tục nói ra mấy lần rất tốt, có thể thấy tâm tình của y không bình tĩnh. Lúc mới nhận được tin tức đúng là khiến y rối loạn tắc lòng. Phong Tú tuyệt đối không ngờ rằng Tát Mễ Cơ Nạp, Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo sẽ thua, hơn nữa đúng như Long Hạo Thần nói, thua thảm như vậy.

Trăm vạn đại quân của y tấn công hai quan ải vậy mà quân lính tan tác. Từ khi nào nhân loại có lực lượng cường đại đến vậy? Dù là cạm bẫy ma pháp hay Địa Ngục Môn, tất cả đều chưa từng xuất hiện trong quá khứ, nhưng đã đem đến tác dụng hủy diệt tại chiến dịch có tính quyết định này.

Sau khi nhận được tin tức chính xác, Phong Tú hận không thể xé xác Tát Mễ Cơ Nạp ra, đem Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo, Hoa Lợi Phát băm vằm trăm mảnh. Chúng thất bại khiến kế hoạch vốn có của Ma Thần Hoàng bị phá hỏng không còn một mảnh. Đặc biệt là y muốn đem toàn nhân loại uy hiếp Long Hạo Thần đã không còn hy vọng.

Liên Bang Thánh Điện hậu phương vững vàng và hai trận đại thắng, tất nhiên càng giữ vững tín niệm tử chiến của đám nhân loại, sẽ tăng lớn khó khăn cho ma tộc chinh phục nhân loại.

Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Hy vọng người đừng mừng quá độ, lỡ trở thành Ma Thần Hoàng thứ nhất cũng là cuối cùng trong lịch sử ma tộc bị tức chết, vậy người sẽ đặt một dấu chấm đậm trong lịch sử toàn đại lục.”

Nghe lời của Long Hạo Thần, Ma Thần Hoàng bỗng bật cười, hơn nữa không phải loại cười giận quá mà là loại cười tràn ngập tự tin và khinh thường.

“Long Hạo Thần, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng ngươi và Liên Bang Thánh Điện của ngươi đã thắng rồi sao? Không sai, ta thừa nhận các ngươi đúng là mang đến không ít phiền phức cho ta. Nhưng đây chẳng qua tăng thêm chút rắc rối cho trầm đi tới đại lục mà thôi. Đông Nam quan, Vạn Thú quan thất bại, không sao cả. Vậy trầm sẽ đích thân phá vỡ Ngự Long quan của ngươi, đi dạo trong Liên Bang Thánh Điện. Ngươi rất nhanh sẽ biết, trước mặt lực lượng tuyệt đối thì tất cả tâm kế không có chút tác dụng.”

Nói đến đây, giọng Ma Thần Hoàng bỗng biến lạnh lẽo.

“Giết, không chừa một tên!”

Hơn ngàn cường giả ma tộc chớp mắt cùng phát động. Trừ Ma Thần Hoàng và mười chín ma thần y mang tới, một ngàn hai trăm cường giả ma tộc đẳng cấp cao đều dùng tốc độ kinh người vọt hướng đầu tường Ngự Long quan. Trên người chúng tỏa ra ánh sáng ma lực chớp mắt chiếu sáng chân trời, cũng chiếu sáng Ngự Long quan.

Hơn hai trăm cường giả cấp chín, hơn ngàn cường giả cấp tám cùng phát động công kích một tòa thành trì quan ải, đây sợ là lần đầu tiên từ trước đến giờ trên Thánh Ma đại lục. Cho dù là sáu ngàn năm trước khi ma tộc mới giáng xuống đại lục cũng chưa từng dấy lên thanh thế như vậy. Khi đó chủ lực của chúng hoàn toàn là bảy mươi hai Trụ Ma Thần. Mỗi chủng tộc bị lây nhiễm chuyển hóa thành ma tộc còn chưa mạnh như hiện tại.

Ngay lúc này, sáu luồng sáng rực rỡ tỏa trên không trung. Lấy Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa dẫn đầu, sáu Thần Ẩn vương tọa ở giữa không trung hóa thành sáu luồng sáng bao phủ chủ nhân của chúng. Cùng lúc đó, tất cả cường giả trên đầu tường Ngự Long quan cùng bay lên trời.

Giây phút quyết tử chiến đã tới. Ma Thần Hoàng nói rất đúng, mặc kệ Đông Nam quan, Vạn Thú quan đánh kịch liệt cỡ nào, chỗ này mới là nơi quyết chiến cuối cùng, cũng là chốn quyết định trận thánh chiến giữa nhân loại và ma tộc bên nào mới là kẻ thắng lợi cuối cùng.

“Bắn tên!” Giọng nói hùng hồn của Long Hạo Thần vang vọng trên bầu trời Ngự Long quan.

Cùng lúc đó, tường thành, đầu tường Ngự Long quan ước chừng hai trăm đoàn sáng cùng lóe lên. Linh lực khổng lồ dao động thoáng chốc khiến cả tòa Ngự Long quan khê run. Vốn ngàn cường giả ma tộc đẳng cấp cao toàn diện xung phong mang đến áp lực bỗng chốc bị dao động mãnh liệt.

Nếu như dùng thân thể con người hình dung áp lực này, vậy trên thân xác khổng lồ có hai trăm chỗ cùng cảm nhận mũi nhọn sắc bén đâm thủng.

Oành!

Hai trăm tiếng nổ cùng lúc vang lên. Hai trăm chùm sáng màu sắc khác nhau từ tường thành, đầu tường phun ra.

Bởi vì chúng nó trong chớp mắt bùng phát sóng âm và linh lực dao động quá khủng bố, cho nên Ngự Long quan đều rung bần bật tỏa ra từng sương khói. Tường thành vô cùng dày nhiều chỗ xuất hiện vết nứt.

Lá bài thứ nhất tại Ngự Long quan của Long Hạo Thần mở ra.

Tại sao Đông Nam quan, Vạn Thú quan trong chiến đấu kịch liệt căng thẳng, Liên Bang Thánh Điện luôn dựa vào Ma Đạo đại pháo chưa từng phát uy? Bởi vì tất cả Ma Đạo đại pháo trong Liên Bang Thánh Điện đã bị tập trung vào Ngự Long quan.

Lúc Long Hạo Thần dẫn dắt mũi nhọn quân đoàn xâm nhập vào phương bắc sáu hành tỉnh ma tộc thì hẳn đã thực hành kế hoạch rồi. Liên Bang Thánh Điện tập trung gần như tất cả trang bị trữ vật cấp truyền thuyến trở lên để vận chuyển Ma Đạo đại pháo, trang trí tại Ngự Long quan, điều chỉnh.

Vấn đề lớn nhất của ma tộc vẫn xuất hiện trong nội bộ. Nếu Ma Thần Hoàng có thể trước tiên nhận được tin, biết Đông Nam quan, Vạn Thú quan đều chưa từng phát huy Ma Đạo đại pháo, vậy chắc chắn y có thể đoán ra Ma Đạo đại pháo hiện đang ở đâu. Đáng tiếc là tin tức y nhận được có phần lớn qua tay tổ chức Nguyệt Dạ. Ma Thần Hoàng có cường đại tới đâu, khi y biến thành kẻ điếc, người mù thì lực lượng sẽ hạ thấp mớ lớn.

Đổi cách nói khác. Sau khi Đông Nam quan, Vạn Thú quan đại thắng, tổ chức của Nguyệt Dạ ủng hộ nhân loại tăng lên đến trình độ cao trước đây chưa từng có, thậm chí mạo hiểm tùy thời bị bại lộ.

Hơn hai trăm đoàn sáng cùng bùng nổ, không chút báo trước, dù là Ma Thần Hoàng trong chớp mắt cũng không cách nào làm ra biện pháp hữu hiệu.

Ma Đạo đại pháo và công kích ma pháp của ma pháp sư khác biệt lớn nhất ở chỗ nó không cần ngâm xướng. Nó vẫn là dựa vào ma pháp trận bản thân đại pháo cùng với ma tinh cung cấp năng lượng. Bởi vậy trước khi nó bắn ra thì không chút dấu hiệu gì cả.

Hơn ngàn cường giả ma tộc đỉnh cao xung phong, nghênh đón chúng là toàn bộ Ma Đạo đại pháo có ma tinh cấp chín cung cấp năng lượng tập thể oanh kích.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

625. Chương 296: Thân Thế Của Long Hạo Thần?

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Oành!!!

Hơn hai trăm chùm sáng khổng lồ đường kính ít nhất hơn năm mét cùng với ngàn ma tộc lấy tốc độ cao nhất xung phong mạnh va chạm.

Giữa không trung, mười ba đoàn sáng trắng trong suốt hoàn toàn dung hợp vào người hắc. Long Hạo Thần mỉm cười nói.

“Pháo hoa thật rực rỡ.”

Đúng thế! Thật là một cảnh tượng mỹ lệ pháo hoa rực rỡ.

Thình lình tập thể oanh kích khiến đám ma tộc không kịp né tránh. Dù tốc độ của chúng có nhanh hơn nữa thì vượt qua được ánh sáng không? Cho nên chúng bắn năng dốc sức phòng ngự.

Trong quá trình xung phong, các cường giả cấp tám bay đằng trước, tám mươi Ma Long chiến đội do cường giả đẳng cấp cao ba đại chủng tộc tổ thành thì ở hậu phương.

Phòng ngự ma tộc đụng với Ma Đạo đại pháo oanh kích, đó là sự bùng nổ chói mắt cỡ nào chứ!

Vô số ánh sáng đủ màu nổ rộ trên không trung. Bầu trời thậm chí ngưng kết thành một quả cầu khổng lồ, nguyên tố phong bạo khủng bố ở trong quả cầu tàn phá.

Thật nhiều cường giả ma tộc bị oanh kích ném bay đi. Những kẻ đó đều là lực phòng ngự còn có thể chặn lại không bị đánh thành phần vụn. Ma tộc tu vi yếu chút hoặc ở vị trí trung tâm hơn hai trăm Ma Đạo đại pháo oanh kích thì không may mắn như thế.

Nếu từ chỗ thật xa nhìn toàn bộ Ngự Long quan, vậy nó tựa như một nòng pháo tạc nổ đám ruồi bọ.

“Grao!!!”

Lần này Ma Thần Hoàng thật sự bị chọc giận, cự long ngàn mét ở trên Nghịch Thiên Ma Long Trụ đen vàng bay ra, phun khí đen vàng hướng về chiến trường. Khoảng cách hơn mười mét thế mà trong chớp lát đã tới rồi. Sắc đen vàng mãnh liệt cùng nguyên tố phong bạo tàn phá va chạm vào nhau, chẳng ngờ nghiền nát được nguyên tố phong bạo.

Không thể nghi ngờ, Ma Đạo đại pháo công kích bùng phát đợt đầu là có uy lực lớn nhất. Thế xung phong hung mãnh của ma tộc cũng rần bị chặn lại.

Ngàn ma tộc cấp tám xung phong trước nhất có một phần tư chết trong đợt bắn khủng bố này. Người bị thương số lượng hơn một nửa.

Trong tất cả Ma Đạo đại pháo, có vài chùm sáng cường bạo nhất. Mạnh mẽ nhất là chùm sáng màu xám, chẳng những tạc nổ bảy, tám ma tộc cấp tám, cuối cùng còn rơi vào người một Nghịch Thiên Ma Long. Lấy lực phòng ngự khủng bố của Nghịch Thiên Ma Long thêm vào Nguyệt Ma, Tinh Ma trên lưng, thể mà không cần nổ một kích kia. Nghịch Thiên Ma Long trọng thương, Nguyệt Ma, Tinh Ma trên lưng thể nhưng bị giết chết. Khí thể xám này không ngờ là lực lượng tử vong.

Ma Đạo đại pháo có thể bùng phát ra uy lực như vậy, ma tinh cung cấp ma lực tất nhiên không phải vật bình thường. Nói chính xác hơn, đó là Vương Miện Ma Thần của Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp.

Bốn Ma Vương Ác Ma tộc tranh giành quyền kế thừa Tử Linh Ma Thần chính là bởi vì Vương Miện Ma Thần không truyền thừa. Nhưng lấy tu vi và địa vị của chúng trong Ác Ma tộc, chỉ cần được phần đông chấp nhận là có thể miễn cưỡng kế thừa địa vị ma thần. Chúng tuyệt đối không ngờ rằng, Vương Miện Ma Thần của Tát Mễ Cơ Nạp nhưng lại bị Liên Bang Thánh Điện làm thành nhiên liệu Ma Đạo đại pháo.

Mặt khác mấy Ma Đạo đại pháo uy lực cực mạnh có nhiên liệu đều là Vương Miện Ma Thần ma tộc, còn có những công kích thuộc tính hắc ám, sử dụng ma tinh tất nhiên đều đến từ ma tộc.

Dù là Long Hạo Thần hay đám cao tăng hội nghị Liên Bang Thánh Điện đều biết rõ, ngay mặt so đấu thì nhân loại tuyệt đối không phải đối thủ của ma tộc. Tất nhiên họ phải dùng cách đặc biệt đối phó với Ma Thần Hoàng. Dưới tình huống tin tức hoàn toàn bị chặn, Ma Đạo đại pháo tập thể bùng nổ, phút chốc đánh phủ đầu các cường giả ma tộc đỉnh cao Ma Thần Hoàng mang đến.

Tuy điều này còn chưa đủ dao động căn bản của cường giả ma tộc này, nhưng ít ra đem đến uy hiếp lớn cho chúng, còn nổ nát sĩ khí của chúng.

Nguyên tố phong bạo tan biến, ma tộc lại tụ tập một chỗ, không xông lên nữa. Rất nhiều ma tộc trên mặt lộ vẻ hoảng sợ. Hai trăm Ma Đạo đại pháo, nhân loại chuẩn bị quá đầy đủ rồi.

Ma Thần Hoàng giận dữ đã đến cực điểm, liếc ánh trắng tím trên không trung xa xôi, nhoáng người lên, y đã hiện ra từ Nghịch Thiên Ma Long Trụ.

“A Gia Lô Tư, sau khi kết thúc trận chiến này, ta muốn người cho một lời giải thích.” Giọng Phong Tú nổ vang bên tai Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư nhưng không một ai khác nghe thấy.

Trong trận chiến quan trọng này, lực lượng Nguyệt Ma tộc chiếm một phần ba, bây giờ không phải lúc trách tội A Gia Lô Tư. Triệt để đập tan phòng ngự Ngự Long quan mới là việc vô cùng quan trọng.

Hai trăm Ma Đạo đại pháo Ngự Long quan đã bắt đầu đợt bổ sung năng lượng thứ hai. Có ma tinh cấp chín bổ sung, tất nhiên chúng nó sẽ không đơn giản chỉ bùng nổ uy lực một lần. Có lẽ đợt sau tác dụng của chúng không lớn như mới bắt đầu, nhưng ít ra có sức uy hiếp to lớn trên chiến trường.

Nhưng Phong Tú không cho chúng nó cơ hội bùng nổ. Giữa không trung, y chỉ bước ra một bước, ngay sau đó, vượt qua tất cả cường giả ma tộc, đi tới đằng trước nhất. Con rồng vàng đen phía xa vẫn đang gầm rống. Giây phút này, trong đôi mắt Phong Tú cũng lóe tia sáng đen vàng chói mắt.

Mái tóc đen sau lưng xoay tròn như mặt trời đen sắc ám kim trong mắt Phong Tú lấp lánh, áo dài hoa quý không gió tự bay. Khi y xuất hiện đằng trước tất cả ma tộc thì không khí có vẻ bình tĩnh như vậy, ngay cả khung trời cũng tĩnh lặng lại.

Khoảnh khắc Ma Thần Hoàng Phong Tú động thì Long Hạo Thần cũng động.

Vĩnh Hằng giáp mang đến đôi cánh trắng muốt to lớn giương ra. Ngay sau đó, hấn ngừng giữa không trung cách Phong Tú năm trăm mét.

Bốn mắt nhìn nhau, lãnh đạo nhân loại và lãnh tụ ma tộc nhìn nhau. Long Hạo Thần trong thoáng chốc bị khí thể của Phong Tú áp chế.

Chân chính đối diện Ma Thần Hoàng giận dữ mới cảm nhận được y đem đến áp lực mạnh cỡ nào. Phong Tú bây giờ cho Long Hạo Thần cảm giác như đối mặt biển rộng, mệnh mỏng vô bờ, sâu không đo được.

Nhưng dĩ nhiên hấn không cam lòng bị áp chế. Chỗ ngực Long Hạo Thần, Vĩnh Hằng Thần Thạch tỏa ra ánh sáng xanh biếc, tiếng tim đập rõ ràng vang lên. Phút chốc, khí thể của Long Hạo Thần bùng nổ. Màu

xanh tràn ngập hơi thở sự sống nhanh chóng khuếch tán, đối đầu với khí thể sắc đen vàng của Ma Thần Hoàng.

“Người không ngăn cản được ta.” Ma Thần Hoàng lạnh lùng nói, sau đó nâng lên tay phải hướng Long Hạo Thần, vươn ra ngón trở tay phải.

Nhìn động tác của y, Trái Tim Vĩnh Hằng của Long Hạo Thần bỗng co rút. Lúc trước, trong tháp Tinh Ma, Ma Thần Hoàng là dùng cách này đánh chết hắn! Hủy đi trái tim của hắn!

Nhưng hoảng hốt chỉ trong khoảnh khắc, đôi tay Long Hạo Thần nắm lấy Vĩnh Hằng kiếm giơ cao qua đầu, chỉ hướng Ma Thần Hoàng phía xa. Vĩnh Hằng Linh Vực và Quang Thần Linh Vực kết hợp, phát ra một vòng vàng sáng xanh biếc. Cùng lúc đó, thân thể hắn biến mất trong màu xanh kia.

Vĩnh Hằng Tam kiếm, Vạn Vật Hồi Phục.

Đầu ngón tay phải của Ma Thần Hoàng sáng lên, là một đoàn sáng sắc đen vàng chỉ cỡ nắm tay. Nhưng trong ánh sáng này xuất hiện tiếng rỗng ngấm đĩnh tai nhức óc, giống như là trong quả cầu nhỏ xíu phong ẩn một con rồng to lớn.

“Grao grao!!!”

Sóng âm khủng bố ngay sau đó bùng nổ từ đầu ngón tay Ma Thần Hoàng. Con rồng ngàn mét phía xa làm bộ dạng gầm rống hướng chiến trường, nhưng thanh âm rõ ràng phát ra từ đoàn sáng ở ngón tay Ma Thần Hoàng.

Trong sóng âm khủng bố, Vạn Vật Hồi Phục của Long Hạo Thần tựa như bong bóng xanh bị thổi phồng. Khi bong bóng phồng tới cực hạn thì bỗng nổ tung.

Sóng âm đánh hướng Ngự Long quan, Long Hạo Thần không tỏ ra yếu thế chém một nhát kiếm hướng Ma Thần Hoàng. Nhát kiếm lấp lánh ánh sáng trắng trong suốt khe kêu ù ù. Chính tiếng vù vù kỳ lạ này khiến Long Hạo Thần không bị tiếng rỗng ngấm quấy nhiễu.

Màu trắng trong suốt của Vĩnh Hằng kiếm trông thật tinh khiết óng ánh, nhưng không hề tỏa ra một chút kiếm quang. Thoạt nhìn là một nhát kiếm cực kỳ đơn giản, dường như không khác gì chiến sĩ bình thường cấp hai, ba vùng tay chém.

Nhưng, chính là nhát kiếm vô cùng đơn giản, không một chút hoa lệ này khiến Ma Thần Hoàng rung động.

Y lập tức co lại ngón tay sửa thành nắm đấm đánh hướng nhát kiếm của Long Hạo Thần.

Keng!!!

Quyền kiếm va nhau nhưng lại phát ra tiếng sắt thép va chạm. Long Hạo Thần người chấn động, vàng sáng trắng lấp thân thể hắn làm trung tâm khuếch tán. Người Ma Thần Hoàng thì chột rút lui ra trăm mét.

Trừ điều đó ra, trung tâm vị trí hai người va chạm không có bất cứ linh lực nào tràn ra.

Bên Ngự Long quan, các cường giả nhân loại đều ngừng thở. Họ biết rõ Long Hạo Thần có thể chặn được Ma Thần Hoàng hay không chính là điều quan trọng nhất trong cuộc chiến này. Nếu hắn thua, vậy nhân loại không còn lực lượng đấu tranh với Ma Thần Hoàng được nữa. Mặc kệ họ chuẩn bị đầy đủ cỡ nào, kết quả cuối cùng vẫn không thể thay đổi.

Không chỉ là bên nhân loại, coi như là trong ma tộc cũng có kẻ bối vì cú va chạm này mà căng thẳng đến tim ngừng đập. Bởi vì đối với chúng, Long Hạo Thần có thể chặn được Ma Thần Hoàng hay không cũng rất quan trọng.

Ma Thần Hoàng vén vạt áo dài của mình, bên dưới áo dài hoa quý thể nhưng có vết rách dài một mét. Nắm đấm của y chẳng thể hoàn toàn chặn một kiếm của Long Hạo Thần.

Hơn nữa trên mu bàn tay phải của y có một vết máu mỏng, vết máu này đang chậm rãi khép lại.

Gật đầu với Long Hạo Thần, Ma Thần Hoàng mỉm cười nói.

“Tốc độ trưởng thành của người đứng là kinh người. Chân lý Linh Vực Vi Ta thêm vào nhất kiếm ẩn chứa kỹ năng linh vực. Rất tốt, ta khen ngợi người. Trong tộc ta có thể đối diện nhất kiếm của người mà an toàn rút lui không quá năm người. Hèn chi người có tự tin cả gan khiêu chiến với ta. Nhưng sợ là Ma Đạo đại pháo của người đã toàn bộ tắt lửa.”

Không sai, lúc trước tất cả Ma Đạo đại pháo đang tích sức lực lượng ánh sáng biến âm đậm. Long Hạo Thần không cần quay đầu lại nhìn, dựa vào tinh thần lực cường đại của bản thân, hẳn có thể cảm nhận được chỗ đó xảy ra điều gì.

Tất cả người khổng chế Ma Đạo đại pháo đều bỏ mình trong tiếng rỗng ngâm vừa rồi. Hẳn cuối cùng vẫn không thể hoàn toàn chặn lại một kích của Ma Thần Hoàng. Hai bên va chạm, hẳn vẫn là thua. Nhưng nếu không phải có hần ngăn cản, vậy không chỉ là người chết đi, sợ rằng Ma Đạo đại pháo rắn chắc cũng bị chấn vỡ trong tiếng rỗng ngâm.

Long Hạo Thần biết rất rõ mình dốc sức ra một chiêu, một chiêu lấy Thần Quang Viên Vũ khúc ẩn chứa trong Vĩnh Hằng kiếm nhưng vẫn thất bại. Dù thua không rõ ràng nhưng thực lực của Ma Thần Hoàng vẫn cho hẳn cảm giác ngửa đầu nhìn. Bởi vì y chưa sử dụng Ma Thần Hóa, uy lực Nghịch Thiên Ma Long Trụ rõ ràng cách hẳn dốc hết sức mạnh đối phó thật xa.

Ma Thần Hoàng nhẹ nhàng nói.

“Việc nơi này để thuộc hạ làm đi, chúng ta đi lên trên chơi nào. Thật lâu không ai có thể khiến ta hứng thú như vậy, chỉ dựa vào điều này người nên thấy tự hào.”

Nói xong Ma Thần Hoàng hóa thành luồng sáng đen vàng bay lên trời. Long Hạo Thần không kém cạnh gì, đôi cánh sau lưng vỗ đập, dấy lên vệt sáng trắng trong suốt.

Lãnh đạo hai bên cùng lên trời, mở ra chiến trường thuộc về họ. Đối với ma tộc, đây là điều không thể tin. Bởi vì chúng chưa từng nghĩ có ai dưới tình huống một chọi một đối kháng với Ma Thần Hoàng được. Đối với nhân loại thì lại là thử phào nhẹ nhõm. Bởi vì Long Hạo Thần thật sự có thể ngăn chặn Ma Thần Hoàng, đem đến niềm tin rất lớn cho họ.

Trong khi lãnh đạo hai bên bay lên trời, chiến tranh giữa nhân loại và ma tộc cũng toàn diện triển khai. Không cần Ma Thần Hoàng ra lệnh, bao gồm Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, toàn bộ mười chín ma thần đều tham gia vào chiến đấu, dẫn dắt đại quân ma tộc đi hướng Ngự Long quan.

Ánh sáng của Nghịch Thiên Ma Long Trụ không vì Ma Thần Hoàng bay lên trời mà chuyển hướng. Ánh sáng đen vàng vẫn bảo vệ tất cả ma tộc. Có thể nói là nếu không có Nghịch Thiên Ma Long Trụ bảo vệ, mới rồi Ma Đạo đại pháo bắn chùm chắc chắn sẽ mang đến tổn thất càng lớn hơn cho ma tộc.

Cường giả nhân loại cũng tập thể ra tay, ngang nhiên nghênh đón đại quân ma tộc. Hai bên triển khai va chạm toàn diện.

Không thể không nói Long Hạo Thần đã đem đến tác dụng cực lớn cho trận chiến tranh này. Chính bởi vì hần hữu hiệu ngăn cản Ma Thần Hoàng mới khiến Ma Đạo đại pháo không triệt để bị hủy. Con người chết rồi có thể có người khác lại sử dụng Ma Đạo đại pháo. Mặc dù so với người cũ thì mới lạ chút, chỉ bằng vào hai trăm Ma Đạo đại pháo phụ trợ, hai bên vừa mới bắt đầu va chạm mà đã giữ thế cân bằng.

Trong sáu mươi ba vị Anh Hùng Vĩnh Hằng, trừ chín vị đã bỏ mình, Anh Hùng Vĩnh Hằng còn lại đều tập trung tại đây. Chính vì có họ tồn tại, hơn năm mươi cường giả linh vực, hơn mười vị có năng lực Linh Vực Vi Ta, cộng thêm hai đỉnh cấp chín bậc bảy, thế mới khiến cường giả nhân loại có năng lực đụng độ cùng ma tộc.

Chiến đấu kịch liệt chưa từng có.

Thúc Vịnh Tiêu tìm tới Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tiêu Hoắc là Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Vốn nên ngược lại mới đúng, nhưng Ngõa Sa Khắc là Đại Dự Ngôn sư, thích khách đối với y không có bất cứ uy hiếp gì. Dù lực công kích của Thúc Vịnh Tiêu mạnh cỡ nào, mỗi lần công kích bị đối thủ dự đoán ra vị trí thì nó có thể phát huy ra sức chiến đấu bao lớn?

Bởi vậy Thúc Vịnh Tiêu và Tiêu Hoắc mới trao đổi vị trí. Thúc Vịnh Tiêu giằng co cùng Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư. Tiêu Hoắc thì bám chặt Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Chiến đấu giữa hai bên ngay từ đầu đã vào trạng thái gay cấn.

Trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, tất cả cường giả cấp chín đều tự tìm tới ma thần. Thái Nhi đã trước tiên xuất hiện trên chiến trường. Nàng cùng mười hai Thánh Vệ hợp tác bám chặt ba ma thần.

Chiến đấu kịch liệt nhất không phải mấy chỗ này mà là cuộc chiến giữa Phán Xét và Thảm Phán Thần Ấn kỵ sĩ Long Tinh Vũ cùng với Trụ Ma Thần thứ bảy ma tộc, có mái tóc đỏ và đáng người vạm vỡ, Chiến Cuồng Ma Thần A Nan.

Hai người là đối thủ cũ, cho tới nay đều là Long Tinh Vũ thua A Nan một chút. Lại lần nữa gặp lại cừu nhân đỏ mắt, vừa lên liền giết túi bụi.

Nghênh đón các ma thần khác đều là Anh Hùng Vĩnh Hằng cấp chín bậc năm. Tinh Không Thần Thánh kỵ sĩ Dương Hạo Vũ thì dẫn dắt cường giả nhân loại chặn Ma Long chiến đội. Trong phút chốc ngoài Ngự Long quan đã triển khai trận thánh chiến toàn diện.

Long Hạo Thần cùng Ma Thần Hoàng bay cao hơn ba ngàn mét thì Ma Thần Hoàng mới ngừng lại. Long Hạo Thần ngừng cách y vài trăm mét.

Lúc trước khi bay lên thì tâm tình Long Hạo Thần đã hoàn toàn lắng đọng, mặc kệ Ngự Long quan và ma tộc chiến đấu kết quả thắng bại cuối cùng thế nào, kết quả quyết định thánh chiến vẫn là cuộc chiến giữa hắn và Ma Thần Hoàng. Nếu hắn thua, vậy không cần nói, nhân loại không còn ai chặn được Ma Thần Hoàng. Ngược lại nếu Ma Thần Hoàng thua, vậy cho dù bên Ngự Long quan bại, hắn vẫn có cơ hội xoay chuyển. Trước khi chiến tranh bắt đầu thì Long Hạo Thần đã ra lệnh, nếu thật sự không thể chặn được cường giả ma tộc có thể di chuyển theo chiến lược, tạm thời từ bỏ Ngự Long quan.

Còn trong Ngự Long quan, kỳ thực để lại số người không nhiều. Trong chiến đấu đỉnh điểm này, kỵ sĩ và các chiến sĩ bình thường vốn không đem đến tác dụng quá lớn. Tất cả đã rút về bên Kỵ Sĩ Thánh Sơn, xây dựng phòng tuyến thứ hai. Một khi đăng trước tiến hành chiến lược di chuyển, có thể dựa vào đại trận ma pháp quang hệ Kỵ Sĩ Thánh Sơn chống đỡ một đoạn thời gian. Hơn nữa hắn hoàn toàn có lý do tin rằng, chỉ cần cuộc chiến giữa hắn và Ma Thần Hoàng kéo dài đủ lâu, dù cho kết cuộc cuối cùng là lưỡng bại câu thương, chiến thắng cuộc thánh chiến vẫn là nghiêng về phía hắn. Tổ chức Nguyệt Dạ còn chưa phát huy ra tác dụng máu chốt nhất.

“Long Hạo Thần, mãi đến lúc này ngươi còn chấp mê bất ngộ sao?” Ma Thần Hoàng khoanh tay đứng, dường như y chẳng hề quan tâm chiến tranh bên dưới chút nào.

“Ta chấp mê bất ngộ?” Long Hạo Thần buồn cười nhìn Ma Thần Hoàng. “Không biết tại sao lần này gặp lại bệ hạ, dường như tâm lý bệ hạ hơi lạ. Hoặc nên nói có phải là tu luyện quá độ đầu óc có vấn đề?”

Ma Thần Hoàng đối mặt Long Hạo Thần châm chọc không hề tức giận.

“Đầu óc ta xảy ra vấn đề? Long Hạo Thần, không lẽ ngươi cho rằng ta chỉ bởi vì ngươi có thiên phú, năng lực như hiện nay nên mới đối với ngươi như vậy? Không lẽ ngươi cho rằng lấy thực lực hiện tại của ngươi, thật có khả năng đối đầu với ta sao? Ta vẫn luôn nhấn nhay ngươi là có lý do.”

Long Hạo Thần ngẩn ra. Hắn không ngờ bay lên trời, Ma Thần Hoàng không trước tiên ra tay mà ngược lại ẩn ý sâu xa nói chuyện với hắn. Không biết tại sao, biểu tình và giọng điệu của Ma Thần Hoàng khiến trong lòng hắn có cảm giác bất an.

“Là nguyên nhân gì?” Long Hạo Thần lạnh lùng hỏi.

Tại đây kéo dài thời gian là có lợi cho hắn, tất nhiên sẽ không vội liều mạng cùng Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng mỉm cười nói.

“Nhìn ra được ngươi rất tự tin vào trận chiến này. Biết rõ thực lực kém hơn ta mà vẫn có gan một mình đối mặt, chỉ sự can đảm đó đã là đương thời không ai sánh kịp. Trước khi nói ra nguyên nhân, hãy để ta nói về

sự tự tin của người đi. Nếu ta không đoán sai, sự tự tin của người chắc là đến từ A Gia Lôi Tư, thậm chí là Ngõa Sa Khắc?”

Ma Thần Hoàng vừa thốt lời, Long Hạo Thần toàn thân chấn động. Hắn thật sự không thể kiềm chế cảm xúc biến đổi, càng tuyệt đối không ngờ Ma Thần Hoàng sẽ dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói những lời đó với hắn.

Mắt Ma Thần Hoàng lóe tia sáng lạnh lẽo.

“A Gia Lôi Tư, hay cho A Gia Lôi Tư! Là huynh đệ ta tin tưởng nhất lại đặt bẫy ta!”

“Đông Nam quan chiến bại, Vạn Thú quan chiến bại, Liên Bang Thánh Điện các người chuẩn bị có chút quá đầy đủ, thậm chí tốc độ nhận được tin tức vượt xa ta rất nhiều. Nếu không phải ở trong ma tộc ta có nội gián, truyền nhiều tin tức cho người, còn khiến tin bên ta bế tắc, các người sẽ có thành quả như vậy sao? Trong tộc ta, có gan và năng lực làm như vậy chỉ có A Gia Lôi Tư, Ngõa Sa Khắc, Tát Mễ Cơ Nạp và Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo. Mà luôn theo bên cạnh ta phụ trách quân tình chính là A Gia Lôi Tư. Quả là huynh đệ tốt của ta! Chỉ là ta không rõ làm vậy có gì tốt cho hắn? Không lẽ hắn còn muốn ngư ông đắc lợi ư?”

Long Hạo Thần sau ngắn ngủi rung động thì cảm xúc đã bình ổn lại.

“Ma Thần Hoàng dù sao vẫn là Ma Thần Hoàng! Sau một chuỗi biến cố lập tức tìm ra căn nguyên vấn đề. Nhưng ta rất tò mò là người không chút sốt ruột sao?”

Trên mặt Ma Thần Hoàng lộ nụ cười nhẹ nhàng, xem bộ dáng đúng là không chút sốt ruột.

“Tại sao ta phải vội? A Gia Lôi Tư phản bội đúng là khiến ta rất đau lòng, thậm chí Ngõa Sa Khắc rất có thể bởi vì hắn mà xuất hiện thay lòng. Nhưng người cho rằng chỉ vậy đã dao động được gốc của ta sao? Người còn chưa hiểu thấu ma tộc. Ta nói cho người biết, trước khi người đánh bại được ta, ít nhất là trước khi ta lộ ra dấu hiệu thất bại, hai người kia tuyệt đối không dám công khai phản bội ta. Người cho rằng ba chữ Ma Thần Hoàng là kêu chơi thôi sao? Chỉ cần ta vẫn là cường giả số một đại lục này, vậy không ai dám ngang nhiên phản bội ta. Còn về vấn đề xử lý bọn chúng, đợi bên này kết thúc chiến tranh rồi giải quyết không muộn. Ta tin tưởng cho dù A Gia Lôi Tư hợp tác với các người thì cũng chỉ là hữu hạn. Nếu hắn dám được ăn cả ngã về không thì đã chẳng chờ tới bây giờ.”

Long Hạo Thần trái tim chìm xuống. Ma Thần Hoàng quá tự tin, sự tự tin của y ảnh hưởng tâm lý hắn.

Không sai, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư chính là lãnh đạo chân chính tổ chức Nguyệt Dạ, chính bởi vì có A Gia Lôi Tư dẫn dắt mới có tổ chức khổng lồ như vậy trong ma tộc. Nếu không thì sao tổ chức này giấu diếm được Ma Thần Hoàng chứ?

Lúc trước Nguyệt Dạ lộ ra tin tức Ma Thần Hoàng muốn đối phó hắn chính là A Gia Lôi Tư cố ý thả ra. A Gia Lôi Tư không hy vọng hắn chết mà mong muốn hắn dẫn dắt nhân loại, có thể chân chính đối đầu với Ma Thần Hoàng.

Bản thân A Gia Lôi Tư cũng có huyết thống nhân loại, hơn nữa sau khi y trưởng thành thì chịu văn hóa nhân loại ảnh hưởng càng sâu sắc, cùng lúc đó ngày càng căm ghét thân phận ma tộc của mình. Cho nên mới xuất hiện tình huống phi tử y sủng ái nhất là nhân loại. Nhưng dù là trong nội bộ Nguyệt Ma tộc, tâm phúc chân chính của A Gia Lôi Tư chỉ có một phần ba mà thôi, kẻ biết đến bí mật này càng cực kỳ ít ỏi. Y không thể không cẩn thận! Y muốn lật đổ Ma Thần Hoàng thống trị, nhưng lại vô cùng sợ hãi Ma Thần Hoàng. Chính bởi vì gần với Ma Thần Hoàng nhất nên y cũng hiểu rõ nhất sự khủng bố của Ma Thần Hoàng.

Chẳng qua lần đó Ma Thần Hoàng và Tinh Ma Thần gài bẫy Long Hạo Thần thật quá cẩn thận, tình huống mấu chốt cuối cùng chính A Gia Lôi Tư cũng không biết. Khi y và Ma Thần Hoàng cùng trở về Tâm thành thì biết có vấn đề rồi. Nhưng khi đó y luôn cùng Ma Thần Hoàng một chỗ, không thể truyền ra được tin tức gì, dẫn đến Long Hạo Thần chết trận.

Trong mấy năm Long Hạo Thần ‘chết’, chẳng những Nguyệt Dạ mai danh ẩn tích, A Gia Lôi Tư cũng không hề tổ chức của mình càng bí ẩn hơn. Y biết, chỉ sợ đã không còn cơ hội phát động.

Nhưng y không ngờ là Long Hạo Thần không chết mà còn trở thành chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, điều này đem đến cơ hội mới cho y. Lúc đó y lấy Nguyệt Dạ làm người liên lạc, bắt đầu bỏ vốn liếng hết sức ủng hộ Long Hạo Thần. Nếu không phải có A Gia Lôi Tư từ bên trong sắp đặt, tin tức của Ma Thần Hoàng làm sao bẽ tắc như vậy? Tất cả vấn đề mấu chốt đều sẽ không hay biết gì?

Nhưng chính như Ma Thần Hoàng Phong Tú đã nói, nhiều năm tích lũy uy nhiếp khiến A Gia Lôi Tư không dám bỏ vốn nhất chín nhì bù, chân chính phản kháng Ma Thần Hoàng trên chiến trường. Y nhất định phải nghĩ cho tộc nhân của mình. Trừ phi Long Hạo Thần đánh bại Ma Thần Hoàng, đại cục đã định, nếu không thì y sẽ không dễ dàng lật lọng.

Nhìn ánh mắt Long Hạo Thần dưới mặt nạ, Ma Thần Hoàng nói.

“Tâm kế của ngươi rất cẩn thận, có một điểm ngươi làm chính xác. Đối với cuộc chiến tranh này, điểm mấu chốt ở chỗ ngươi cùng ta. Ngươi có thể đánh bại ta, vậy thì nhân loại tất thắng, hơn nữa sự thống trị đại lục sáu ngàn năm nay của tộc ta sợ rằng sẽ kết thúc. Ngược lại nếu ngươi thua, vậy tất cả trở về quỹ tích vốn có. Nhân loại sẽ bị ta hết sức đè ép, ta thậm chí sẽ không cho chức nghiệp giả nhân loại trên cấp sáu xuất hiện nữa.”

Long Hạo Thần bình thản nói.

“Bệ hạ đừng mắc công nói nhiều lời vô dụng, hiện tại nên nói nguyên nhân lúc trước người nêu lên đi.”

Nụ cười trên mặt Ma Thần Hoàng càng đậm.

“Đương nhiên phải nói rồi. Nếu không thì ta làm sao khiến ngươi thần phục ta đây?”

Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

“Giờ là ban ngày, người không cần nằm mơ.”

Ma Thần Hoàng không thèm để ý Long Hạo Thần châm chọc.

“Kỳ thực ngươi phế đi A Bảo cũng tốt, coi như trải bằng con đường cho chính ngươi. Ngươi rất thông minh, lần thánh chiến này, nhân loại có thể toàn diện thắng lợi, có thể nói ngươi chiếm ít nhất trên ba mươi phần trăm công lao. Còn dùng sức mạnh bản thân ngăn chặn ta, cho nhân loại các ngươi tranh thủ đủ cơ hội, thật không tệ. Đáng tiếc người thông minh thiên tính vạn tính đã tính sót một điều, chỗ ngươi thất bại cũng là điểm quan trọng nhất. Tại sao ta nhìn ngươi bằng con mắt khác? Tại sao lúc trước khi ta giết ngươi thì thống khổ như vậy, không cam lòng như vậy? Tất nhiên không phải bởi vì ngươi có thiên phú, mà là...”

Nói đến đây y tạm ngừng, sau đó đôi mắt luôn híu hóp bỗng mở to.

“Mà là vì trên người của ngươi chảy xuôi huyết mạch thuộc về ta!”

Ma Thần Hoàng vừa thốt lời, Long Hạo Thần chỉ thấy ngực như bị búa tạ đập trúng, chớp mắt lù lù trăm mét. Vĩnh Hằng giáp tỏa ra ánh sáng trắng dao động cực kỳ không ổn định, trong mắt hấn tràn đầy kinh ngạc.

Long Hạo Thần không bao giờ ngờ được Ma Thần Hoàng sẽ nói ra lời như vậy, hấn bản năng nâng Vĩnh Hằng kiếm trong tay.

Nhưng Ma Thần Hoàng không nhân dịp hấn chấn động tinh thần mà công kích hấn. Y vẫn giữ bộ dáng phía trước, ánh mắt nhìn hấn càng thêm dịu dàng.

Tóc đen tung bay, Ma Thần Hoàng khuôn mặt tươi cười nhìn hấn.

“Mặc kệ ngươi ưu tú đến đâu, cố gắng thế nào cho nhân loại, ở trong mắt ta đều là người đang chứng minh năng lực của mình với ta. Bây giờ ngươi nên hiểu tại sao ta sẽ nói, khi lần đầu tiên gặp ngươi thì ta đã xem ngươi thành người thừa kế thứ hai rồi chứ? Bây giờ tất nhiên đã không phải, ở trong lòng ta, hiện tại ngươi là người thừa kế thứ nhất của tộc ta. Ngươi rất thông minh, có trí tuệ, có năng lực. Nhưng mặc kệ năng lực của ngươi mạnh cỡ nào thì trong ngươi vẫn chảy dòng máu của ta. Chúng ta vốn là người một nhà. Ngươi tưởng tượng xem, nếu ngươi ta bắt tay nhau, trên đại lục còn có lực lượng nào chống lại được? Chỉ cần ngươi muốn ta đều có thể giúp ngươi đạt được. Thánh Ma đại lục này vốn chính là của chúng ta. Ngươi là thánh, ta chính là ma, chúng ta vốn là một nhà.”

“Câm mờm!!!” Long Hạo Thần hét to. “Người nói xạo! Ta không tin!!!”

Ma Thần Hoàng khẽ cười nói.

“Có tin hay không thì đây vẫn là sự thật. Người nhớ lại mỗi một lần chúng ta gặp nhau đi. Nếu không phải trên người người chảy dòng máu của ta thì người đã sớm chết rất nhiều lần. Tại khu Ma quan, lần đầu tiên ta gặp người. Lần thứ hai ta thấy người là ở Nguyệt Ma cung, lúc đó người hóa trang thành thị nữ của Nguyệt Dạ. Khi đó ta liền biết quan hệ giữa người và cô ta không giống bình thường. Nhưng ta vẫn chưa ra tay với người, cũng không bắt người về cung, là bởi vì ta đang chờ, chờ đợi người lớn lên. Khi người có đầy đủ năng lực khiến ta chú ý, vậy thân phận người thừa kế thừa hai của người cũng vững vàng. Chỉ là ta không ngờ tốc độ trưởng thành của người nhanh đến vậy, càng có thiên phú kinh người. Xem ra huyết mạch nhân loại và ma tộc kết hợp càng thêm ưu tú!”

“Không, không, ta không tin!” Trong lòng Long Hạo Thần dấy lên sóng cuộn biển gầm.

Từ lúc chưa đến mười tuổi thì hắn đã quyết chí trở thành một kỵ sĩ. Hai mươi năm qua trải qua biết bao đau khổ, vô số lần ngã xuống, vô số lần bò lên, qua lại ở ranh giới sống chết, trưởng thành trong chiến tranh. Từng bước một đi tới hôm nay, rốt cuộc trở thành người đứng đầu, chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỵ sĩ. Có thể nói cuộc đời hắn dựa vào cố gắng của mình, thêm vào đủ may mắn mới đi tới hôm nay.

Giờ phút này, khi ma tộc và nhân loại đụng độ phút cuối, tự cho rằng hắn phải quyết chiến với vua của ma tộc thì lại biết được trên người mình chảy dòng máu ma tộc, huyết mạch thuộc về Nghịch Thiên Ma Long tộc. Sự đả kích này đối với hắn thật là quá nặng nề, quá nặng rồi.

Mặc kệ tâm chí của Long Hạo Thần có vững vàng bao nhiêu, giây phút này hơi khó khống chế cảm xúc. Nếu điều Ma Thần Hoàng nói là sự thật, vậy bao nhiêu năm nay hắn cố gắng coi như là gì? Kể trước mắt mang đến rất nhiều tai nạn cho nhân loại, ác ma hai lần phát động thánh chiến nhưng lại là của mình...

Long Hạo Thần không dám nghĩ, hắn chỉ thấy đầu đau muốn vỡ ra. Hắn nhìn Ma Thần Hoàng, chiến ý trong lòng đã biến thành cảm xúc phập phồng. Thậm chí hơi thở của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa không cách nào áp chế tâm tình hắn biến đổi.

Nhìn bộ dáng của hắn, Ma Thần Hoàng rất vừa lòng nói.

“Người làm rất nhiều việc, ta cũng đích thực có nhiều sai sót. Nhưng chỉ cần có một việc là đúng, vậy lúc trước nhân loại làm mọi thứ đều uống phỉ. Ta biết người không muốn tin, nhưng mặc kệ người tin hay không thì đây là sự thật.”

“Ta đã cẩn thận điều tra lai lịch quá khứ của người. Người không phải lớn lên tại Thánh thành hay Ngự Long quan, đúng không? Người đến từ Odin trấn, đại khái là một trấn nhỏ nhân loại gần Vạn Thú quan. Thuở nhỏ cùng mẫu thân Bạch Nguyệt nương tựa lẫn nhau. Phụ thân của người, Long Tinh Vũ cùng các người thất lạc lâu mười năm, sau đó mới tìm đến các người. Ta nhớ thuộc hạ từng báo tin tức có nói Phán Xét và Thẩm Phán Thần Ấn kỵ sĩ Long Tinh Vũ từng xuất hiện gần Odin trấn, còn giết một đám cường giả tộc ta. Chắc khi đó hắn đã tìm đến các người, còn bắt đầu truyền dạy kỹ năng kỵ sĩ cho người. Vậy người có nghĩ tới không, tại sao phụ mẫu của người tách ra? Mẹ người biết rõ Long Tinh Vũ là Thần Ấn kỵ sĩ, ở tại Ngự Long quan, tại sao nàng không mang người đi tìm hắn?”

Nghe lời của Ma Thần Hoàng, sắc mặt Long Hạo Thần càng lúc càng tái nhợt.

“Khoảng ba mươi năm trước, một năm trước khi người sinh ra, ta vô tình gặp mẫu thân người, mang nàng về Ma Hoàng cung sinh hoạt với ta một đoạn thời gian. Sau đó nàng dùng cái chết uy hiếp, nói sao cũng không chịu tiếp tục sinh hoạt tại ma tộc. Bất đắc dĩ ta mới đưa nàng về Liên Minh Thánh Điện. Mẫu thân người là một trong vài người đàn bà ta yêu nhất trong đời, thậm chí còn vượt qua cảm tình ta đối với Lãnh Tiêu. Nếu ta không đoán sai, sau khi nàng quay về Liên Minh Thánh Điện chắc không biết nên làm sao đối diện phụ thân người, nên mới ở ẩn trong Odin trấn. Cho nên cái ngày Long Tinh Vũ đến tìm các người mới thôi. Bạch Nguyệt không thể đối mặt với Long Tinh Vũ chính là bởi vì ta, cũng có một phần vì người. Nếu người còn chưa tin, vậy hãy để chúng ta nghiệm chứng huyết mạch máu mủ tình thâm đi. Không có gì càng gần hơn quan hệ huyết mạch.”

Nói xong Phong Tú nâng tay lên, một giọt máu tím sậm chậm rãi chảy ra khỏi miệng vết thương trên mu bàn tay. Y là cố ý không để vết thương khép lại. Máu chậm rãi bay ra, trong lúc bay, một tia khí đen và khí xanh từ bên trong bóc tách ra. Khi giọt máu bay tới trước mặt Long Hạo Thần thì chỉ còn lại màu tím trong suốt.

Ma Thần Hoàng Phong Tú đem tất cả thuộc tính trong máu mình bóc tách, chỉ còn lại lực lượng huyết mạch tinh khiết nhất.

Long Hạo Thần ngơ ngác đưa ngón trở lên môi cắn nát, một giọt máu đỏ thắm lấp lóe sắc vàng chảy ra. Giống hệt Ma Thần Hoàng, chậm rãi bay lên, tách ra thuộc tính quang minh.

Khi giọt máu đỏ thậm tiếp xúc với giọt máu tím trong suốt, hai giọt máu cùng nổ rộ tầng ánh sáng kỳ lạ. Ngay sau đó, không ngờ chậm rãi dung hòa.

Long Hạo Thần ngẩn ngơ. Máu dung hòa ý nghĩa như thế nào, hắn biết rất rõ, không lẽ là...

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

626. Chương 297: Đấu Với Ma Thần Hoàng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Người Long Hạo Thần run bần bật, hắn không thể tin sự thật này. Kẻ địch lớn nhất đứng trước mắt, chẳng lẽ thật sự là cha ruột của mình sao? Hắn không muốn tin, dù thế nào hắn cũng không muốn tin! Điều này khiến hắn làm sao đối mặt đồng bạn, đối mặt ngàn vạn đồng bào nhân loại đây? Lại làm sao dốc sức chiến đấu với Ma Thần Hoàng chứ?

Trong lúc mắt Long Hạo Thần tràn đầy bi thương và oán hận, cảm xúc dao động kịch liệt không thể kiềm chế thì bỗng nhiên Ma Thần Hoàng biến sắc mặt.

Bởi vì hai giọt máu dung hòa đột nhiên tách ra, phân biệt rõ ràng bình bồng giữa không trung. Phía trước dung hợp xong đã biến mất.

“Cái này, cái này sao có thể?” Ma Thần Hoàng ngơ ngác nhìn hai giọt máu bị tách ra.

Long Hạo Thần cũng ngây ngẩn. Vốn trong lòng đau thương chột thu lại, hắn nhanh chóng lùi ra sau trăm mét, Vĩnh Hằng kiểm lần nữa giờ cao.

Máu không dung hòa nghĩa là trên người hắn không có huyết mạch của Ma Thần Hoàng. Mặc kệ lúc trước Ma Thần Hoàng nói hoa ngôn xảo ngữ cỡ nào, khi sự thật bày ra trước mắt thì cảm xúc của Long Hạo Thần nhanh chóng bị khống chế.

“Không, điều này là không thể! Trên người người có huyết mạch của ta, tuyệt đối không sai!” Ma Thần Hoàng không cam lòng gầm lên.

Tay phải vung, hai giọt máu tới trước mặt y. Y thử dùng lực lượng khiến hai giọt máu dung hợp, lúc vừa tiếp xúc thì đúng là hòa vào nhau, nhưng chớp lát sau hai giọt máu lại đứt khoát tách ra.

Con mắt Ma Thần Hoàng rối cuộc xuất hiện hoảng loạn. Niềm tin lớn nhất của y xuất hiện vấn đề, điều này đã kích lớn với y không thua gì trước đó Long Hạo Thần đã chịu đựng tất cả.

“Không, không đúng! Chắc chắn có chỗ nào xảy ra vấn đề, chắc chắn là vậy!” Ma Thần Hoàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Long Hạo Thần. “Người đã làm cái gì? Tại sao trong máu của người lực lượng huyết mạch của ta yếu như vậy? Thậm chí là biến mất? Nói đi! Người đã làm gì?”

Long Hạo Thần lạnh lùng nói.

“Ta không làm gì cả. Ma Thần Hoàng, lời nói dối bậy bạ của người đã bị vạch trần, hãy để chúng ta đấu tranh thật sự đi!”

Nói xong đôi tay Long Hạo Thần nắm chặt Vĩnh Hằng kiếm, mắt sáng ngời. Trải qua đả kích tâm linh vừa rồi, lúc này giận dữ và xúc động trong lòng hắn tăng đến đỉnh điểm. Cùng lúc đó, lần nữa khẳng định tín niệm khiến cảm xúc của hắn ổn định lại, tâm tình càng vững vàng.

Quanh người Long Hạo Thần, đoàn sáng bảy sắc bỗng xông vào Vĩnh Hằng Thần Thạch. Ngay sau đó, ánh sáng bảy sắc đậm đặc từ Vĩnh Hằng Thần Thạch phản xạ ra, chiếu rọi trên Vĩnh Hằng kiếm, khiến Vĩnh Hằng kiếm rực rỡ ánh sáng bảy màu. Vĩnh Hằng giáp của Long Hạo Thần tùy theo biến thành màu đồng.

Hơi thở sinh mệnh yếu ớt khuếch tán từ Vĩnh Hằng kiếm, nhưng ngay sau đó, hơi thở yếu ớt này tăng vọt, hóa thành sức sống dồi dào không gì sánh kịp. Sau lưng Long Hạo Thần, bóng sáng của Thần Thánh Cự Long tùy theo hiện ra, chiếu sáng cả chân trời.

“Hãy đỡ Vĩnh Hằng Tam kiếm kiếm thứ hai, Sáng Thế Sinh Linh của ta!”

Hàng ngàn vạn ánh sáng bảy sắc ở trên không trung bùng nổ, ánh sáng khổng lồ chớp mắt bao phủ Ma Thần Hoàng. Bóng sáng Thần Thánh Cự Long sau lưng Long Hạo Thần đột nhiên biến ngưng tụ, trong tiếng gầm lạnh lóe, cùng Vĩnh Hằng kiếm chém xuống xông hướng Ma Thần Hoàng.

Trong chớp mắt này, thực lực của Long Hạo Thần tăng đến độ cao chưa từng có. Ma Thần Hoàng lúc này tinh thần chấn động, trong mắt tràn đầy không thể tin.

“Cút!”

Ma Thần Hoàng nổi giận gầm lên, nắm đấm phải hư không đánh ra, bóng sáng rờn đen vàng khổng lồ xuất hiện ở sau lưng y. Nhưng chỉ chớp mắt, con rồng đen vàng bị ánh sáng bảy sắc che giấu, tiếng nổ kịch liệt khiến bầu trời không ngừng bay ra từng áng mây bảy sắc.

Không ngờ Ma Thần Hoàng bị một kích của Sáng Thế Sinh Linh hoàn toàn áp chế.

Phát ra một kích kia, Long Hạo Thần thở dốc, cùng lúc đó, cảm xúc đã bình tĩnh lại. Thay đổi ý niệm thật nhanh, đối với tất cả điều Ma Thần Hoàng vừa nói hắn đã tự suy ngẫm ra.

“Khốn kiếp, người dám ra tay với trẫm!” Trong giọng nói giận dữ của Ma Thần Hoàng xen lẫn tức giận.

Khi y xé rách vầng sáng bảy sắc, lần nữa xuất hiện giữa không trung thì chẳng còn thông dong như trước.

Khóe miệng Ma Thần Hoàng có tơ máu tím. Cùng lúc đó, bộ đồ trên người nhiều chỗ rách toạc. Một tia sáng bảy sắc bị y bức ra từ đỉnh đầu, hóa thành sương khói tán đi. Mái tóc đen ngay ngắn của y cũng hơi rối loạn.

Dưới một chiêu của Sáng Thế Sinh Linh, không ngờ Ma Thần Hoàng bị thương.

Long Hạo Thần lạnh lùng nhìn y.

“Tại sao ta không thể ra tay với người?”

Ánh mắt Ma Thần Hoàng cũng lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần.

“Người cho rằng lúc trước ta nói đều là dối trá?”

Khiến Ma Thần Hoàng ngoài ý muốn là Long Hạo Thần lại lắc đầu nói.

“Không, ta tin lời của người.”

Ma Thần Hoàng ngẩn ra.

“Nói vậy là người thừa nhận?”

Long Hạo Thần lại lắc đầu.

“Không, tin là một chuyện, thừa nhận lại là chuyện khác. Ta tin lấy thân phận của người sẽ không nói dối, trong người ta đúng là có phần huyết mạch của người. Nhưng người có nhớ chuyện xảy ra trong tháp Tinh Ma chứ? Cho dù trong mạng sống của ta có một phần thuộc về người, cho dù thân thể ta chảy dòng máu của người, trong tháp Tinh Ma, khi người đánh nát trái tim ta thì người đã tự tay giết chết ta. Dù trước kia ta và người có quan hệ gì, bắt đầu từ giây phút đó thì đã không còn sót lại chút gì. Giữa ta và người sẽ

chỉ là kẻ địch. Lý do huyết mạch của người không tồn tại chính là vì người từng giết ta, mà trong quá trình ta sống lại, cùng với lúc được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận, lực lượng huyết mạch của người đã triệt để bị bóc tách ra. Bởi vậy, ta bây giờ chính là Long Hạo Thần, Long Hạo Thần thuộc về Liên Bang Thánh Điện, Huy Hoàng và Lãnh Tự Thần Ấn kỵ sĩ Kỵ Sĩ Thánh Điện. Cùng người sẽ chỉ là kẻ địch.”

Ma Thần Hoàng nhú chặt mày.

“Người đang nói bây bạ gì đó? Huyết mạch người mất đi chỉ là ngoài ý muốn, dù sao người từng có huyết mạch truyền thừa của ta, cho dù xảy ra vấn đề này thì không tính là gì. Ta có thể giúp người hồi phục huyết mạch. Còn về trong tháp Tinh Ma, chắc người nhìn ra được lúc đó ta rất đau khổ. Nhưng ta không còn cách nào khác, sự tồn tại của Austin Griffin có uy hiếp trí mạng với tộc ta. Là người thống trị ma tộc, ta không thể không đại nghĩa diệt thân!”

Long Hạo Thần cười, nghe Ma Thần Hoàng nói xong câu đó, cảm xúc trong lòng hắn đã hoàn toàn ổn định lại. Mặc kệ trước kia Ma Thần Hoàng có nói cái gì, bây giờ thì hắn không thêm để ý nữa. Trong người hắn không có dòng máu của Ma Thần Hoàng, tim hắn sẽ không nhớ lại một chiêu quyết tuyệt của Ma Thần Hoàng trong tháp Tinh Ma.

Tất cả tạp niệm đều bị Long Hạo Thần buộc ra ngoài tâm thần, mặc kệ hắn và Ma Thần Hoàng có quan hệ thân thiết gì không, khi Ma Thần Hoàng tại tháp Tinh Ma tự tay giết con, quan hệ giữa hắn và Ma Thần Hoàng đã đứt thành hai, không có khả năng giao nhau nữa.

“Hay cho câu đại nghĩa diệt thân. Người là chủ nhân ma tộc, có thể vì an nguy của ma tộc mà đại nghĩa diệt thân. Hiện nay ta là chủ tịch Liên Bang nhân loại, tại sao không thể vì nhân loại đại nghĩa diệt thân? Đến đây đi, Ma Thần Hoàng, chúng ta chỉ có quan hệ đối địch. Hôm nay, hoặc là người lần thứ hai giết chết ta, hoặc là ta thay trời hành đạo, dẫn dắt nhân loại phá tan hắc ám che phủ, khiến ánh sáng ban mai giáng xuống!”

Nói xong khí thế trên người Long Hạo Thần trở nên mạnh mẽ. Ánh sáng trắng lóng lánh trên Vĩnh Hằng giáp càng rực rỡ hơn. Ba đoàn sáng quay quanh người hắn tốc độ biến nhanh thêm.

Một vòng sáng trắng ngà chậm rãi khuếch tán từ người Long Hạo Thần, tới gần Ma Thần Hoàng. Đó là Vĩnh Hằng Linh Vực dung hợp với Quang Thần Linh Vực. Về cấp bậc thì Long Hạo Thần đã tăng linh vực của mình lên đến cực độ.

Ánh mắt Ma Thần Hoàng dần lạnh lẽo. Một kiếm Sáng Thế Sinh Linh của Long Hạo Thần khiến y tràn ngập lửa giận.

“Nói vậy là người vẫn cứng đầu ngu xuẩn, nhất định phải đối địch với ta?”

Long Hạo Thần ngạo nghễ nói.

“Chúng ta vốn là kẻ địch. Hôm nay để xem người có bản lĩnh lần thứ hai giết chết ta không!”

Ma Thần Hoàng gật đầu, ánh mắt sắc bén như có thể cắt đứt không khí.

“Tốt lắm. Vậy hãy để trẫm đánh tan niềm tin của người, sau đó khiến người quỳ trước mặt ta sám hối!”

Cho đến giờ phút này Ma Thần Hoàng vẫn không có ý muốn giết chết Long Hạo Thần. Khi y nghe Long Hạo Thần nhắc tới chuyện trong tháp Tinh Ma, không biết tại sao lòng y đau nhói. Đúng vậy! Y đã từng vì ma tộc đại nghĩa diệt thân, vậy thì dù Long Hạo Thần biết rõ trong người có dòng máu của y, lấy vị trí hiện nay của hắn tại nhân loại làm sao để dằn chịu cúi đầu? Chỉ có trước đánh bại hắn, sau đó hủy đi nhân loại, mang hắn quay về ma tộc rồi từ từ uốn nắn.

Trong lòng lập xong kế hoạch, Ma Thần Hoàng không giữ thực lực nữa. Tầng sáng đen vàng chậm rãi khuếch tán từ người y. Cùng lúc đó, sau lưng Ma Thần Hoàng vang tiếng rùng rợn lạnh lẽo. Con rồng vàng đen dài đến ngàn mét xé mở áng mây bảy sắc trên bầu trời, ở sau lưng Ma Thần Hoàng mở ra đôi cánh che trời.

Bây giờ Long Hạo Thần rất bình tĩnh. Muốn chiến thắng Ma Thần Hoàng thì trước tiên phải ép y lật ra hết con bài mới được. Lúc này Ma Thần Hoàng thi triển chỉ là Ma Hoàng Linh Vực của y, chứ không hề sử dụng Ma Thần Hóa, đừng nói tới Thiên Ma Giải Thể đại pháp càng cường đại hơn.

Trong lòng Long Hạo Thần đã đặt quyết tâm phải chết. Mặc dù lòng hấn bình tĩnh nhưng dù thế nào cũng không muốn thừa nhận từng có được dòng máu Ma Thần Hoàng.

Hấn càng rõ ràng, bàn về tu vi thì giữa mình và Ma Thần Hoàng cách một trời một vực. Chỉ có liều mạng thì mới có khả năng triệt để giết chết Ma Thần Hoàng. Vậy hãy cùng y đồng quy vu tận đi.

Long Hạo Thần trong lòng cũng có tính toán riêng, vào lúc này biến cực kỳ bình tĩnh. Tay phải chộp hướng hư không, không trung xuất hiện khe hở vàng, một thanh kiếm vàng to lớn rơi vào bàn tay hấn.

Trên thanh kiếm to màu vàng lấp lóe ánh sáng tám sắc, khí thế không chút nào kém Vĩnh Hằng kiếm. Hai thần khí trong tay, khí thế của Long Hạo Thần lần nữa tăng vọt. Lĩnh vực của hấn và Ma Thần Hoàng ngay lúc này va đập vào nhau.

Lĩnh vực trắng trong suốt cùng lĩnh vực sắc đen vàng va chạm. Người Long Hạo Thần rung lên, Ma Thần Hoàng thì vẫn vững vàng bồng bềnh giữa không trung.

Lĩnh vực tiếp xúc với nhau tỏa ra tiếng ma sát chói tai, từng tia chớp sinh ra. Từ dưới đất nhìn lên trời có thể thấy hai luồng sáng đen và trắng khác nhau lần lượt lấp lánh, tựa như chuyển đổi giữa ngày và đêm vậy.

Dù là Long Hạo Thần hay Ma Thần Hoàng, khí thế của hai người đang tăng vọt kinh người. Lĩnh vực đối chọi chỉ là mở màn bắt đầu trận quyết chiến. Họ không động thì thôi, một khi phát động thì nhất định là trời long đất lở.

Trong khi Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng đối chọi nhau thì chiến đấu trước Ngự Long quan đã tới trình độ gay cấn.

Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi lần nữa chứng minh với tất cả cường giả Liên Bang sức chiến đấu cường đại của họ.

Trải qua thử thách Thánh Điện đại tái và thế giới đỏ đen tấy lửa, những ngày qua các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tiến bộ ở mức độ khác nhau. Đặc biệt là sau khi họ được các Anh Hùng Vĩnh Hằng chỉ dẫn, dù là năng lực khổng lồ hay tu vi đều tăng cao rất rõ ràng.

Phó chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, điện chủ Chiến Sĩ Thánh Điện, Huyết Tinh Nữ Chiến Thần Vương Nguyên Nguyên đối mặt là trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần xếp hạng thứ tám, Nguyên Lực Ma Thần Ba Ba Thác Tư.

Tuy Ba Ba Thác Tư có tên là Nguyên Lực Ma Thần nhưng đầu lại đội mũ xanh, mặc áo choàng xám, bộ dạng như cung thủ. Trong tay gã nắm một cây cung dài sắc ám kim. Mỗi một mũi tên bắn ra ở trên không trung biến ảo thành hình dạng ma thú đánh hướng Vương Nguyên Nguyên, lực công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Vương Nguyên Nguyên cũng không tỏ ra yếu thế. Tay trái nắm Cự Linh Thần tám thuấn, tay phải nắm Huyết Tinh Phong Bạo, Cự Hàn Lĩnh Vực phủ trùm toàn thân. Trong sát khí máu tanh đậm đặc, cô tựa như kẻ đi săn, không ngừng đuổi theo Ba Ba Thác Tư, còn chém hết những ma thú gã bắn ra, thoát nhìn thì cô chiếm vài phần ưu thế.

Nhưng có phải thật sự chiếm ưu thế hay không thì chỉ mình Vương Nguyên Nguyên biết rõ. Tu vi của cô còn chưa tới cấp chín bậc ba, mà đối thủ là cường giả cấp chín bậc năm. Rõ ràng Ba Ba Thác Tư có giấu giếm, không nhờ vào quá nhiều lực lượng Trụ Ma Thần. Khi dây dưa đấu với cô thì gã thỉnh thoảng bắn mũi tên sang hướng khác. Tuy gã luôn bỏ chạy nhưng kỳ thật rất là nhàn nhã.

Dường như Vương Nguyên Nguyên chẳng hề hay biết điều này, vẫn cố chấp đuổi theo sau lưng Ba Ba Thác Tư, nhưng chưa từng phát động công kích từ xa. Xem bộ dạng của cô thì hình như mục tiêu chỉ là quần chặt lấy Ba Ba Thác Tư.

So với Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi chủ động hơn nhiều. Đối thủ của cô là Cơ Trí Ma Thần Cổ Tân, trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc xếp hạng thứ mười một, chính là một ma thần thuần túy ma pháp. Gã sử dụng hắc ám ma pháp xuất thần nhập hóa, gần như vô cùng vô tận.

Nhưng đối mặt Trần Anh Nhi thì gã phải sử dụng Ma Thần Hóa mới miễn cưỡng chặn lại thế công của Trần Anh Nhi.

Trần Anh Nhi mặc Linh Hồn Thánh Y, ngạo nghễ đứng trên không trung, phạm vi quanh người cô trăm mét không có bất cứ kẻ địch nào. Bởi vì, tổng cộng có sáu con rồng to lớn quay quanh bên người cô.

Không phải địa long mà là rồng thật sự.

Bắn lửa hỏa long, phun băng sương băng long, toàn thân lấp lánh ánh sáng kim cương thổ hệ kim cương long, thể hình nhỏ lại có gió xanh lướt lơ lửng long, toàn thân màu tím đen ám hắc long, cùng với cả người tỏa sắc vàng rực rỡ quang minh thánh long.

Tại thời đại tộc rồng gần như tuyệt chủng, không ngờ Trần Anh Nhi triệu hoán ra sáu con rồng, Thần Thú Linh Vực còn tặng phúc gần như hoàn mỹ cho chúng, cô thì cười trên bốn đầu kỳ Mỹ Lạp do Mạch Đầu biến hóa ra, cứng rắn giằng co với Cơ Trí Ma Thần Cổ Tân. Hơn nữa đối mặt Cơ Trí Ma Thần đã Ma Thần Hóa nhưng cô không chút tỏ ra yếu thế.

Trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, khoảng thời gian này trừ Long Hạo Thần và Thái Nhi ra, tăng vọt lớn nhất chính là Trần Anh Nhi. Làm Linh Hồn Thánh Nữ, cô được mấy vị triệu hoán sư trong Anh Hùng Vĩnh Hằng đặc biệt quan tâm, đối với năng lực Ban Linh Hồn đã có linh ngộ hoàn toàn mới. Cùng lúc đó, cô càng có thể vận dụng linh lực khổng lồ ẩn chứa trong Linh Hồn Thánh Y để sử dụng. Lúc này cô chẳng những triệu hoán ra sáu con rồng tham gia chiến đấu, ba mươi sáu Sinh Linh Môn cũng mở ra tại đầu tường Ngự Long quan. Ba mươi sáu triệu hoán thú cấp chín ở trên chiến tranh chiếm phạm vi nhất định quần lấy tổ Ma Long chiến đội, có thể nói là phát huy tác dụng cực lớn.

So đấu tổng thực lực thì dù Trần Anh Nhi không bằng Thái Nhi nhưng kém không bao nhiêu, ưu thế triệu hoán sư biểu hiện không thể nghi ngờ.

Nếu là dưới tình huống một chọi một, triệu hoán sư cần đủ thời gian để triệu hoán, sẽ không chiếm ưu thế bao nhiêu. Nhưng trên chiến trường, có rất nhiều đồng bạn bảo vệ, tất nhiên cô có thời gian hoàn toàn phát huy năng lực bản thân. Linh Hồn Thánh Nữ, Thần Quyển Giả Thần Thú mạnh mẽ khiến Trần Anh Nhi tỏa sáng.

Đối thủ của Lâm Hâm chính là trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc xếp hạng thứ chín, Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông. Bái Mông đập sáu cánh đen đại chiến với Lâm Hâm, giữa hai người hoàn toàn là ma pháp đối trận.

Nếu chỉ là ma pháp sư hỏa hệ bình thường đối mặt ma pháp sư hắc ám, vậy chắc chắn sẽ chịu thiệt. Nhưng Lâm Hâm thì triển chính là Tâm Diễm Hỏa Diễm, về mặt thuộc tính không kém cạnh đối thủ. Thêm vào y có hai trang bị cấp bất hủ tặng phúc, cùng với tu vi kỹ năng linh vực, đấu với Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông không chút yếu thế. Nhưng dường như Bái Mông cũng chưa dốc hết sức, ít ra cho đến bây giờ gã còn chưa dùng Ma Thần Hóa.

Tư Mã Tiên tìm tới đối thủ là bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc xếp hạng mười, Kiếm Nhĩ. Kiếm Nhĩ được gọi là Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ, gã có bộ dạng nửa người nửa sói. Toàn thân màu xanh, thoát trông hơi giống Bích Lục Song đao Ma bản thu nhỏ. Lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, cộng thêm tốc độ nhanh như tia chớp. Tư Mã Tiên dựa vào thể tích Quang Chi Đại Lực Hoàn mới miễn cưỡng giằng co với gã, hoàn toàn bị áp chế. Nếu không phải gã dựa vào lực lượng linh vực, cùng với uy lực của Tử Huyền Thần Lô Linh Lô, chỉ sợ gã thật sự cản không nổi.

Tình hình bên Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng thì đỡ hơn chút. Hai người đều là Thần Ấn kỵ sĩ, sau khi Long Hạo Thần dẫn đi Ma Thần Hoàng thì năm Thần Ấn kỵ sĩ đều tham gia vào chiến tranh. Trừ Long Tinh Vũ tìm đến A Nan ra, Thần Ấn kỵ sĩ khác đối mặt đều là đối thủ xếp hạng mười lăm trở lên trong ma tộc.

Thái Nhi lấy sức một mình đối mặt ba ma thần, có mười hai Thánh Vệ hỗ trợ chẳng ngờ còn chiếm ưu thế vài phần.

Ma thần bị nàng quần quýt là Trụ Ma Thần thứ mười hai, Tình Ma Thần Tây Địch. Trụ Ma Thần thứ mười ba, Âm Luật Ma Thần Bố Thụy Tư, cùng với Trụ Ma Thần thứ mười lăm, Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua.

Lý do nàng chọn ba ma thần này chủ yếu là vì Tình Ma Thần Tây Địch, Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư đều là am hiểu toàn diện công kích, tăng phúc, suy yếu. Mặc kệ chúng phát huy thì sẽ có ảnh hưởng ác tính với toàn cục. Còn về Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua thì là bởi vì gã rất mạnh, am hiểu sử dụng rắn độc. Thái Nhi lấy một địch ba, có mười hai Thánh Vệ hỗ trợ, thêm vào Tháp Vĩnh Hằng và Lưỡi Hái Tử Thần, không ngờ áp chế ba ma thần không cách nào lo chỗ khác. Hơn nữa Xà Thương Ma Thần đã sử dụng Ma Thần Hóa, Tây Địch và Bồ Thụ Tư dù còn cố kiềm chế nhưng hiển nhiên cũng đang chờ cơ hội.

Nhìn tổng thể thì thực lực của các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cùng với ma thần đối thủ có chênh lệch, chẳng qua mức chênh lệch không quá lớn. Cộng thêm đám ma thần chưa dốc hết sức cho nên vẫn giữ được thế cân bằng.

Ma thần không dốc hết sức cũng là bình thường. Đây là chiến tranh chứ không phải quyết đấu một chọi một. Đối với đám cao tăng ma tộc như chúng, bảo vệ chính mình quan trọng hơn đánh chết đối thủ rất nhiều. Hướng chi ma tộc về mặt lực lượng tổng thể thì chiếm ưu thế rất lớn, nhưng phải cẩn thận Ma Đạo đại pháo thỉnh thoảng bắn tia sáng, vậy nên chúng phải giữ lại sức mạnh.

Đám Anh Hùng Vĩnh Hằng ở trên chiến trường có tác dụng càng lớn. Ba mươi mấy cường giả lĩnh vực gần như gần hơn một phần ba thể công của ma tộc. Trừ mấy thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi và Long Tinh Vũ ra, còn lại đám ma thần đều bị họ ngăn chặn, để nhóm Thần Ấn kỵ sĩ có rảnh đi đối phó Ma Long chiến đội.

Muốn giết chết ma thần không phải dễ, nhưng đối phó ma tộc khác thì dễ dàng rất nhiều. Có đám Anh Hùng Vĩnh Hằng tham gia, về số lượng cường giả khiến nhân loại dù vẫn kém hơn ma tộc nhưng chất lượng có thể vượt qua.

Tuy nhiên, mặc kệ hai bên chiến đấu kịch liệt cỡ nào vẫn thỉnh thoảng nhìn lên trên trời. Cuộc chiến giữa Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng mới là hướng đi quan trọng nhất toàn thể cục chiến tranh.

Ma tộc đều đang chờ đợi Ma Thần Hoàng đánh chết Long Hạo Thần xong trở về, khi đó thì nhân loại không còn bao nhiêu sức chống cự nữa. Các cường giả Liên Bang Thánh Điện tuy không mấy hy vọng Long Hạo Thần đánh bại được Ma Thần Hoàng, nhưng vẫn mong chờ hắn có thể cầm chân được y. Uy lực của Ma Đạo đại pháo bày ra đó, thời gian càng dài thì uy lực vũ khí cường đại này càng lớn. Chúng nó không uy hiếp lớn lắm với cường giả cấp chín, nhưng đối phó với đám ma tộc cấp tám thì dư sức. Đặc biệt là vài cái sử dụng Vương Miện Ma Thần làm bổ sung, siêu cấp Ma Đạo đại pháo uy lực tuyệt luân, thỉnh thoảng bắn ra đem đến áp lực không nhỏ cho ma tộc.

Trừ cuộc chiến Long Hạo Thần đối đầu với Ma Thần Hoàng ra, hấp dẫn ánh mắt người nhất dĩ nhiên là chiến trường của Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần. Xếp hạng thứ hai, thứ ba trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc, thực lực của chúng có thể nghĩ.

Nhưng đối thủ của chúng không phải kẻ yếu. Làm lãnh đạo Anh Hùng Vĩnh Hằng, điện chủ đời thứ nhất, Tiêu Hoắc và Thúc Vịnh Tiêu có sức mạnh không thể nghi ngờ, càng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Bởi vậy cuộc chiến giữa họ và hai ma thần khó phân thắng bại.

Tử thương luôn xuất hiện, nhưng đa số tập trung vào cường giả cấp bảy, tám ở hai bên. Một trăm lẻ tám Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ của Kỵ Sĩ Thánh Điện chỉ chốc lát đã chết mười mấy người. Các cường giả Ma Pháp Thánh Điện, Thích Khách Thánh Điện cũng chết không ít.

Nhưng so sánh thì ma tộc tổn thất lớn hơn chút. Có Ma Đạo đại pháo hỗ trợ thêm vào mới bắt đầu chum sáng đó khiến ma tộc có ưu thế tuyệt đối bị giảm thấp rất nhiều. Mỗi một cái Ma Đạo đại pháo đều có người chuyên môn khống chế, tọa định kẻ địch, bắn! Khi vòng bắn thứ ba kết thúc, ma tộc chết dưới Ma Đạo đại pháo đã hơn năm trăm tên. Dù sau này hai lần bắn tạo thành lực phá hoại nhỏ rất nhiều, nhưng luôn có ma tộc né không kịp hoặc ngăn không nổi. Có Ma Đạo đại pháo uy hiếp, coi như là Ma Long chiến đội ba cường giả cấp chín kết hợp một chỗ cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Trên trời cao.

Lĩnh vực giữa Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng đã va chạm đến cực độ. Giữa ánh sáng trắng ngà và sắc vàng đen xuất hiện xuất hiện cái hố đen hơn ba mươi mét, mép hố đen một nửa là trắng trong suốt một nửa là sắc vàng đen. Nó mang đến áp lực to lớn xâm nhập vào Long Hạo Thần, Ma Thần Hoàng.

Chênh lệch tu vi hiện rõ vào lúc này. Song kiếm trong tay Long Hạo Thần rõ ràng hơi run, Ma Thần Hoàng thì vẫn bình tĩnh như cũ, hơn nữa y không hề sử dụng bất cứ trang bị vũ khí gì.

Ma Thần Hoàng không nói gì với Long Hạo Thần nữa. Y đã quyết định, phải trước tiên đánh bại Long Hạo Thần rồi mới nghĩ cách khiến hắc thần phục.

Mới rồi Long Hạo Thần nói một câu đâm sâu vào lòng y, đó là lúc ở trong tháp Tinh Ma giết chết Long Hạo Thần. Trong lòng Ma Thần Hoàng có tính toán. Y là chủ nhân ma tộc, có rất nhiều mật pháp, trong đó một cái là năng lực bôi xóa tinh thần. Y biết, muốn để Long Hạo Thần trực tiếp thần phục mình là không khả năng. Nếu vậy thì lùi một bước, làm lại nhân cách và linh hồn mới, để hắc thần thành người thừa kế của ma tộc.

Trước tiên triệt để đả kích tinh thần, rồi mới xóa đi ký ức và tinh thần của hắc thần, lan sang tu vi. Đến khi đó, Ma Thần Hoàng sẽ đem lực lượng huyết mạch của mình lại rót vào Long Hạo Thần. Khi ấy lực lượng Dạ Tiểu Lệ sẽ bị bóc tách khỏi người hắc thần, trở thành thần vị của y.

Kết quả cuối cùng là Ma Thần Hoàng chân chính trở thành thần, còn Long Hạo Thần thì bị y giao cho linh hồn mới kế thừa vị trí chủ nhân ma tộc, thay y thống trị ma tộc.

Không thể nghi ngờ, quá trình này cực kỳ phức tạp và khó khăn. Nhưng Ma Thần Hoàng rất có lòng tin vào chính mình. Chẳng những bởi vì y có đủ năng lực, càng vì y có nhiều thời gian. Long Hạo Thần có tu vi cao thâm như vậy còn tốt hơn là mồi mìn chờ A Bảo hồi phục. Hơn nữa tính tình của A Bảo không thật sự thích hợp nhận địa vị Ma Thần Hoàng.

Tất nhiên Long Hạo Thần không hay biết suy nghĩ của Ma Thần Hoàng. Trải qua mới rồi tinh thần kịch liệt dao động, bây giờ hắc thần đã hoàn toàn vững niềm tin. Mặc kệ thế nào, vì nhân loại, hắc thần nhất định phải chiến đấu tiếp. Cho dù trong cơ thể hắc thần còn chảy dòng máu Ma Thần Hoàng, hắc thần tuyệt đối sẽ không lùi bước. Vì hàng ngàn vạn nhân loại có thể lại không chế đại lục, triệt để phá tan trói buộc sáu ngàn năm thời đại hắc ám, dù là đại nghĩa diệt thân hay dâng hiến mạng sống của mình hắc thần đều đồng ý.

Bởi vậy, lúc này tâm tình Long Hạo Thần càng vững vàng. Trong mắt hắc thần sự quyết tuyệt khiến Ma Thần Hoàng nhìn mà thấy bất an.

Long Hạo Thần rút cuộc không thể nào chống chọi được nữa, mặc kệ lĩnh vực va chạm hố đen tiếp tục tăng lớn, sắp thoát khỏi phạm vi hắc thần khống chế. Song kiếm chuyển vòng trước người, ánh sáng vàng nồng đậm lần nữa bùng nổ.

Hố đen giữa hai bên bởi vì lĩnh vực của Long Hạo Thần rút lui mà bùng nổ. Đứng nhìn trước đó nó chỉ có đường kính ba mươi mét, ấy là bởi vì lĩnh vực hai bên áp chế nó chưa thể tỏa ra uy lực. Lúc này Long Hạo Thần đột nhiên rút lui, bỗng chốc cả hố đen bùng nổ, bầu trời biến tối đen.

Bởi vì Ma Thần Hoàng còn sử dụng lực lượng lĩnh vực của mình, điều này dẫn đến sức mạnh hố đen toàn diện áp hướng Long Hạo Thần. Một khi bản thân hắc thần không đủ giữ cho hố đen bùng nổ thì sẽ triệt để bị cắn nuốt.

Nhưng ánh mắt Long Hạo Thần vẫn bình tĩnh như vậy. Lúc rút về lĩnh vực thì hắc thần sớm có cách đối phó.

Vĩnh Hằng kiếm chỉ hướng không trung, ba đoàn sáng quay quanh Vĩnh Hằng giáp một đoàn sáng trắng lần đầu tiên bị hắc thần sử dụng. Vàng sáng trắng lặng lẽ rơi trên Vĩnh Hằng Thần Thạch. Ngay sau đó, thân thể Long Hạo Thần biến mất.

Không chút nghi ngờ, ba đoàn sáng quay quanh Vĩnh Hằng giáp màu xanh đại biểu cho sứ giả Thần Tự Nhiên Y Tư đồn Vương. Bảy sắc đại biểu cho Thần Thánh Cự Long. Còn màu trắng lóng lánh chính là Vĩnh Hằng Thiên Sứ.

Ba cường giả tồn tại bên trong Vĩnh Hằng Lĩnh Vực cũng đại biểu cho lực lượng tự nhiên, lực lượng sinh linh, lực lượng tinh thần trong Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.

Lúc này Long Hạo Thần điều động chính là lực lượng tinh thần cường đại nhất.

Tuy không phải là nhất kiếm cuối cùng trong Vĩnh Hằng Tam kiếm, nhưng cũng là một trong năng lực cường đại nhất Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa giao cho hắc thần.

Khoảnh khắc thân thể hắc biến mất, uy lực hắc đen trùng kích bùng biến yên lặng.

Ma Thần Hoàng bỗng nảy ra cảm giác quái lạ, dường như Long Hạo Thần biến thành bầu trời. Cảm giác vụn vụn kỳ lạ khiến tu vi như y cũng phải kinh ngạc, vốn ma lực thu lại toàn diện bùng phát. Một tầng lôi điện sắc ám lam chợt lóe thành tấm thuẫn chắn trước người.

Cũng ngay sau đó, không trung hắc đen bởi vì lĩnh vực của y và Long Hạo Thần va chạm mà hình thành chẳng ngờ quay ngược lại, từ đối diện Long Hạo Thần biến thành bùng nổ hướng y.

Lực lượng trùng kích khủng khiếp ở trên Ma Thần Hoàng Lĩnh Vực. Phút chốc khiến người y chấn động, hắc đen bùng nổ và bị lĩnh vực hạn chế là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Hiển nhiên Ma Thần Hoàng không ngờ Long Hạo Thần sẽ có năng lực như vậy, bị đánh trở tay không kịp.

Nhưng Ma Thần Hoàng chính là Ma Thần Hoàng. Con rồng đen vàng sau lưng y đột nhiên đem thân thể dài ngàn mét giang ngang, Ma Thần Hoàng thì sau khi bị hắc đen đánh trúng lùi ra sau.

Hắc đen khuếch trương rất nhanh, nhưng vẫn là chậm hơn con rồng đen vàng giơ ngang người. Con rồng dài ngàn mét thân thể hoàn toàn chặn hắc đen khuếch trương, chớp mắt đè ép vào trong, cứng rắn phong kín hắc đen, còn trảm lại hết không gian xé rách.

Ngay lúc này, thân thể Long Hạo Thần hiện ra, hắc xuất hiện ở tuyến đường Ma Thần Hoàng rút lui. Vĩnh Hằng kiếm chỉ hướng Ma Thần Hoàng, cùng lúc đó, sau lưng hắc vô số điểm sáng cùng lóe lên.

Từng điểm sáng hợp thành đồ án thiên sứ to lớn, trở thành bối cảnh nguyên khung trời. Vốn là ban ngày biến thành đêm đen, ánh sao tụ tập cùng một chỗ.

Vĩnh Hằng kiếm chỉ hướng Ma Thần Hoàng tựa như thanh kiếm dẫn đường, hàng ngàn vạn ánh sao chớp mắt hội tụ, hợp nhất, hóa thành cột sáng to lớn đánh vào Ma Thần Hoàng đã mất đi rồng đen vàng bảo vệ.

Biểu tình trên mặt Ma Thần Hoàng rất cuộc biến trầm trọng. Lần đầu tiên y cảm nhận đến áp lực nặng nề. Cũng ngay lúc này, phía xa Nghịch Thiên Ma Long Trụ tỏa vàng sáng đen vàng như mặt nước gợn sóng đang nhanh chóng thu nhỏ lại thể tích mấy lần.

Một bộ giáp vàng đen ở trong hư không hiện ra. Ma Thần Hoàng tiến lên một bước, giáp đen vàng bỗng biến thành màu đen, đen lấp lóe ánh sắc đen vàng, phủ lên người y.

Bộ giáp sắc đen vàng này hoa lệ thậm chí còn hơn cả Vĩnh Hằng giáp của Long Hạo Thần.

Mũ giáp đen chính giữa khảm bảo thạch hình thoi mà ám lam. Chính giữa bảo thạch như ẩn hiện tia chớp, kiềm giữ mái tóc đen của Ma Thần Hoàng. Vòng bảo vệ cổ dựng thẳng lên cao bảo vệ cần cổ dài trắng ngần của Ma Thần Hoàng, kéo dài xuống dưới, hóa thành vai giáp. Hình dạng vai giáp như cánh rồng, hai đầu vểnh cao lên. Màu đen lan tràn xuống dưới, từng lăng giác cuối cùng hội tụ ở ngực thành bảo thạch hình thoi màu ám lam to lớn.

Hai bên từng mũi nhọn đen chìa lên trên, mỗi mũi nhọn lấp lóe tia sáng vàng đen quái lạ. Có chút mũi nhọn xoắn ốc chìa xuống hợp thành chiến váy của Ma Thần Hoàng. Lại đi xuống nữa là váy như váy rồng bảo vệ đôi chân Ma Thần Hoàng.

Hai bên chân cũng có cánh rồng như vai giáp cong lên. Đằng sau lưng Ma Thần Hoàng không có cánh, chỉ có áo choàng ám lam to lớn từ vai giáp rủ xuống, từ đằng sau hoàn toàn che chắn thân hình thon dài.

Thanh kiếm to tùy theo hiện ra sau lưng y, thanh kiếm còn lớn hơn cả thân thể Ma Thần Hoàng. Chiều dài của kiếm ít nhất hơn hai mét, chuôi kiếm một mét, độ rộng gần một mét. Thanh kiếm to thoát nhìn đơn giản không hoa lệ, không có bất cứ trang sức nào. Nhưng bởi vì nó ở sau lưng Ma Thần Hoàng nên làm sao mà bình thường cho được?

Đối mặt nhất kiếm cuối cùng của Vĩnh Hằng Tam kiếm, Ma Thần Hoàng rất cuộc sử dụng Nghịch Thiên Ma Long Trụ mang đến Ma Thần Hóa cho y. Khi áo giáp bao phủ lên người Ma Thần Hoàng thì dù là Long Hạo Thần, hay nhân loại bên dưới chiến tranh, mỗi cường giả ma tộc đều cảm giác rõ ràng có đôi mắt khủng khiếp đang nhìn chăm chú vào họ.

Ma Thần Hoàng không dùng kiếm. Khi bộ giáp phủ lên người y thì đôi mắt y cũng lóe sáng, giống như bảo thạch trên trán và ngực, đều lóe tia sáng ám lam.

Y nâng lên tay phải. Thế này Long Hạo Thần mới trông thấy, trong lòng bàn tay bao tay Nghịch Thiên Ma Thần giáp cũng có một khối bảo thạch màu lam hình thoi, cùng Ma Thần Hoàng nâng lên tay phải bày ra trước mặt hần.

Bảo thạch hình thoi màu xanh bồng tảo sáng. Ngay sau đó, lấy bàn tay Ma Thần Hoàng làm trung tâm, một màn sáng hỗn hợp sắc ám lam và đen vàng xuất hiện. Màn sáng hình nửa vòng tròn, chỉ từ chính diện bảo vệ thân thể Ma Thần Hoàng.

Oành!!!

Nguyên bầu trời chớp mắt biến thành màu trắng ngà, lực lượng tinh thần đậm đặc khiến Tinh Không Thần Thánh kỵ sĩ Dương Hạo Hàm chấn kinh ngẩng đầu nhìn trời. Tinh Không Thần Vực của lão chớp mắt bị lấy nhiễm, uy lực tăng nhiều hơn, một Nguyệt Ma cấp chín bị lĩnh vực của y nghiền nát.

Bầu trời trắng ngà cũng khiến tất cả ma tộc hoảng sợ, khí thế ch ợp mắt giảm sút. Ngay cả Tinh Ma Thần, Nguyệt Ma Thần cũng rụt lại, sau khi đẩy lùi đối thủ thì ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

627. Chương 298: Thức Tinh! Vĩnh Hằng Và Sáng Tạo

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Lực lượng tràn ngập hơi thở tinh thần và quang minh hiển nhiên sẽ không thuộc về Ma Thần Hoàng! Nguyên bầu trời biến thành màu trắng chỉ có thể chứng minh một điều, lực lượng của Long Hạo Thần lúc này đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Màu trắng ngà trên trời kéo dài lâu đến một phút. Trong thời gian một phút này, cường giả nhân loại phát động toàn lực phản công, thật sự áp chế ma tộc không ngẩng đầu lên được. Có bảy cường giả ma tộc bị cường giả nhân loại cường thế phản công giết chết.

Màu trắng dần rút đi, trên trời cao, Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng lại hiện ra.

Ánh sáng trắng lấp lánh dần rút đi, Long Hạo Thần thở hổn hển, Trái Tim Vĩnh Hằng đập rộn rã, giúp hần hồi phục tiêu hao nhiều linh lực, cũng tăng một bước cho lực lượng hần có thể bùng nổ. Nhưng lúc này trong mắt hần lộ ra hoảng sợ.

Long Hạo Thần không thể không kinh sợ. Lúc này khi hần và Ma Thần Hoàng lĩnh vực giằng co, hần đã nghĩ ra chiến thuật lĩnh vực đối kháng. Hần đích thực đã dùng hết sức, cũng thật sự không phải đối thủ của Ma Thần Hoàng. Nhưng vào giây phút mấu chốt, Long Hạo Thần thông qua Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa kỳ diệu xoay chuyển cục diện.

Chớp mắt hố đen chuyển công kích là năng lực đến từ Vĩnh Hằng Thiên Sứ khổng lồ chế thiên không và tinh thần, có tên là dấu Chuyển Tinh Di.

Khi Ma Thần Hoàng không thể không để Hộ Thể Ma Long đối kháng lực lượng hố đen thì rõ ràng là giây phút yếu nhất. Long Hạo Thần theo đó thi triển ra nhất kiếm cuối cùng trong Vĩnh Hằng Tam kiếm, Vĩnh Hằng Tinh Không.

Nếu nhất định muốn tìm ra chỗ hần thành công thì đó là hần đã buộc Ma Thần Hoàng Ma Thần Hóa, rút cuộc nhìn thấy Nghịch Thiên Ma Long Trụ tăng phúc cho y.

Nhưng hần cũng trông thấy Ma Thần Hoàng ở trạng thái hoàn toàn thì đáng sợ cỡ nào.

Lực lượng Vĩnh Hằng Tinh Không trong cảm giác của Long Hạo Thần là công kích mạnh nhất từ khi hắn chào đời tới nay phát động. Hàng ngàn vạn ngôi sao ngưng tụ một điểm, lấy ánh sáng vĩnh hằng phóng ra, uy lực khủng bố, đủ khiến trời đất biến đổi.

Nhưng Ma Thần Hoàng chỉ nâng lên một bàn tay, thậm chí không dùng thanh kiếm sau lưng y.

Ánh sáng Vĩnh Hằng Tinh Không đích thực đã chiếm toàn bầu trời, nhưng duy nhất khu vực Ma Thần Hoàng đứng là không bị chút ảnh hưởng nào. Ngay cả con rồng đen vàng chặn hố đen thì trước khi Vĩnh Hằng Tinh Không đã lặng lẽ biến mất, giống như là dung nhập vào Nghịch Thiên Ma Thần giáp của Ma Thần Hoàng.

Chậm rãi thả xuống cánh tay phải, Ma Thần Hoàng nghiêm túc gật đầu với Long Hạo Thần.

“Người lại một lần nữa khiến ta chấn kinh. Không ngờ uy lực của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa cường đại như vậy, không uống là đẳng cấp siêu thần khí. Đáng tiếc thực lực của người chưa thể hoàn toàn phát huy uy lực của nó. Nếu không thì nói không chừng có sức mạnh đấu một trận với ta. Nhưng người bây giờ còn chưa được.”

Nói rồi Ma Thần Hoàng bỗng động. Khí thể của y ngay khi thân thể y động thì đã biến mất trong cảm giác cường đại của Long Hạo Thần. Khi y lại xuất hiện thì đã tới trước mặt Long Hạo Thần, ngón trở tay phải trực tiếp chỉ vào Vĩnh Hằng Thần Thạch trước ngực Long Hạo Thần.

Kinh nghiệm chiến đấu của Long Hạo Thần cũng cực kỳ phong phú. Đối mặt Ma Thần Hoàng đột ngột áp sát, người hắn hơi nghiêng sang bên. Cùng lúc đó, tay trái thả ra Vương Giả kiếm, bàn tay như tia chớp chớp hướng ngón trở tay phải Ma Thần Hoàng.

Khoảng cách gần như vậy, chiều dài vũ khí chỉ là chớp mắt. Hai bên va chạm mức độ chấn động tuyệt không kém gì quyết đấu thần khí.

Huống chi giây phút Long Hạo Thần thả ra Vương Giả kiếm thì ở trên không trung chuyển một vòng, kiếm tỏa ánh sáng tám sắc lấp lánh, mạnh chém vào cổ Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng không né tránh, y mặc kệ Long Hạo Thần túm lấy ngón trở tay phải mình, cũng mặc kệ Vương Giả kiếm Nhã Đình ở trên cần cổ mình.

Giây phút thân thể hai người tiếp xúc, Long Hạo Thần đột nhiên cảm thấy dường như Ma Thần Hoàng vịn vào một cái. Ngay sau đó, ngón trở trong tay hắn phát ra lực lượng khủng khiếp.

Chỉ là khoảnh khắc, Long Hạo Thần cảm giác tay trái mình hoàn toàn tê liệt, tê dại chớp mắt thuận theo bàn tay lan khắp toàn thân.

Vĩnh Hằng giáp đã chặn lại đa phần lực lượng này nhưng thân thể hắn vẫn ngán ngửi tê liệt.

Tiếp theo, ngón tay Ma Thần Hoàng trong khi Long Hạo Thần nắm giữ vẫn chỉ vào Vĩnh Hằng Thần Thạch trước ngực hắn.

Không phát ra thanh âm nhưng thoát trông càng thêm đáng sợ. Bởi vì một tầng sắc đen bỗng chốc xâm nhập vào Vĩnh Hằng Thần Thạch, tiêu trừ đi sắc xanh biếc sinh ra vì Trái Tim Vĩnh Hằng đập. Sắc đen dọc theo Vĩnh Hằng Thần Thạch lan tràn toàn Vĩnh Hằng giáp trên người Long Hạo Thần.

Còn về thanh kiếm Nhã Đình, khoảnh khắc chĩa vào cổ áo Ma Thần Hoàng thì một tiếng rỗng ngâm trầm thấp hơi khàn bỗng từ thanh kiếm to đen sau lưng Ma Thần Hoàng vang lên.

Ngay sau đó, lực hút to lớn đem thanh kiếm do Nhã Đình biến thành bị hút dán chặt vào thanh kiếm đen kia.

Tia khí lưu đen từ kiếm to thu lấy, cứng rắn giam cầm Nhã Đình vào kiếm đen. Càng đáng sợ là kiếm đen có dấu hiệu hòa tan, Vương Giả kiếm Nhã Đình biến thành chậm rãi dung nhập vào trong kiếm. Thoạt trông thanh kiếm đen to giống như muốn cắn nuốt Nhã Đình.

Nhưng lúc này Long Hạo Thần không thể giúp gì được cho Nhã Đình. Hắn chỉ cảm giác cả người tê liệt, còn có lạnh lẽo khó thể hình dung lan tràn trong cơ thể. Ngay cả bàn tay trái nắm ngón trở của Ma Thần Hoàng cũng bắt giác thả lỏng.

Vĩnh Hằng Thần Thạch đã hoàn toàn biến thành màu đen. Hai người gần trong gang tấc nhìn nhau.

Trong mắt Ma Thần Hoàng tỏa ra tàn nhẫn và lạnh băng, còn có sự quyết tuyệt. Trên người y ánh sáng đen vàng biến thành màu đen, chỉ có hai khối bảo thạch ám lam ở trán và ngực là còn giữ ánh sáng vốn có.

“Người cho rằng được đến Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thừa nhận thì có thể đối kháng với ta rồi sao? Không, người sai rồi. Tuy tu vi của người không yếu, nhưng so sánh với ta thì hoàn toàn không cùng cấp bậc. Ta sớm là thể bán thần, có Nghịch Thiên Ma Long Trụ phụ trợ, ta là thần chân chính. Siêu thần khí bị gọi là vũ khí của thần, nhưng kỳ thực chỉ có ở trong tay thần chân chính thì nó mới là siêu thần khí. Mà người, còn chưa đủ tư cách có được chúng nó.”

“Ta sẽ tước đoạt Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa của người, để nó tách rời khỏi người người. Tuy bằng lực lượng của ta còn không thể hoàn toàn hủy diệt siêu thần khí này, nhưng ta có thể đưa nó vào không gian hỗn độn, khiến nó đi tới thế giới khác.”

“Cảm nhận được sự lạnh lẽo đó chưa? Đó là hắc ám xâm nhập người. Mặc kệ quang minh của người tinh thuần cỡ nào, ở trước hắc ám tuyệt đối thì ánh sáng đều sẽ bị che phủ.”

“Nhưng người yên tâm đi, ta sẽ không để người chết. Khi ta đem quang minh của người hoàn toàn chuyển hóa thành hắc ám, thần vị Tự Nhiên Nữ Thần cũng sẽ trở thành vật trong túi của ta. Mà người, sẽ bị ta xóa đi ký ức, làm lại từ đầu. Ta vẫn sẽ trợ giúp người trở thành người thừa kế của ta, thậm chí là thừa kế Nghịch Thiên Ma Long Trụ. Một người hoàn toàn mới sẽ thay thế ta thống trị đại lục này, cũng là người thống trị đồng bạn, nhân loại mà người quen thuộc.”

Nói đến đây, sắc mặt Ma Thần Hoàng biến ngày càng dữ tợn, trong lạnh lẽo, ánh mắt y có một chút điên cuồng.

Màu đen đã từ Vĩnh Hằng Thần Thạch lan tràn đến nguyên ngực giáp. Cảm giác lạnh giá đang điên cuồng đâm vào người Long Hạo Thần. Ngay cả nhịp đập Trái Tim Vĩnh Hằng cũng trong giây phút này hình như ngừng lại.

Lực lượng của thần, đây thật sự là lực lượng của thần sao?

Trong lòng Long Hạo Thần tràn ngập cố chấp khiến hắn không tuyệt vọng mà cố gắng vận dụng tất cả sức mạnh, định phản kháng.

Nhưng thực lực của Ma Thần Hoàng thật sự quá mạnh. Nghịch Thiên Ma Thần giáp đối với Vĩnh Hằng giáp đã hoàn toàn chiếm ưu thế. Bảo thạch hình thoi trước ngực Ma Thần Hoàng lóe tia sáng ám lam dường như đang cười nhạo Vĩnh Hằng giáp, cười nhạo nó chọn sai người thừa kế. Hơi thở của Long Hạo Thần trước sự áp bức của Ma Thần Hoàng biến ngày càng yếu ớt.

Chậm rãi, Long Hạo Thần khép mắt lại, hắn đã từ bỏ rồi ư? Ma Thần Hoàng ngẩn ra. Y đột nhiên phát hiện, lực lượng hắc ám của mình tiếp tục xâm nhập thì dường như gặp phải chướng ngại, ý niệm kiên cường, ngoan cố và bất khuất.

Có chuyện gì? Mắt Ma Thần Hoàng lóe tia tàn nhẫn. Thanh kiếm sau lưng y tạm ngừng cắn nuốt Nhã Đình. Bảo thạch hình thoi trước ngực y tỏa ánh sáng chói lòa, một tia chớp ám lam hình thoi chợt đánh vào Vĩnh Hằng Thần Thạch ở ngực Long Hạo Thần, khiến người hắn run bần bật.

Lực lượng áp chế tuyệt đối, đây chính là chênh lệch thực lực. Ma Thần Hoàng biết rõ Long Hạo Thần mặc là một bộ siêu thần khí, nhưng lại muốn dùng cách như vậy trực tiếp bóc siêu thần khí này ra khỏi người Long Hạo Thần. Một khi mất đi Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bảo vệ, Long Hạo Thần đối với y tựa như con dê chờ làm thịt, chỉ có thể mặc kệ y xử lý.

Từ đầu đến cuối dù Ma Thần Hoàng gặp phải biến cố cỡ nào đều có thể trong ngắn ngủi chấn kinh, hoặc tức giận thì hồi phục bình tĩnh. Đó chính là vì y có thực lực tuyệt đối, cũng cực kỳ tin tưởng vào sức mạnh này.

Mỗi một kẻ hùng có thể ngạo thị thiên hạ đều có niềm kiêu hãnh thuộc về mình. Y Lai Khắc Tư xưng là tay nắm nhật nguyệt hái sao có nó, Ma Thần Hoàng Phong Tú cũng có.

Long Hạo Thần bị ánh sáng ám lam sắc bén chiếu rọi, thoát trông thân thể tùy thời sẽ tan vỡ vậy, ngay sau đó biến yên ổn, ngừng run rẩy. Màu đen lan tràn Vĩnh Hằng giáp dù tăng tốc độ nhưng chín viên bảo thạch trên trán hoàng quan của hắn lại cùng lóe sáng.

Ánh sáng chín sắc lấp lánh, khí thể xuất trần đặc biệt từ Vĩnh Hằng giáp tỏa ra. Ba đoàn sáng bành bồng quanh người Long Hạo Thần bởi vì Ma Thần Hoàng xâm nhập mà khựng lại dường như bỗng chốc được giao cho sự sống.

Một đoàn sáng trắng to lớn xuất hiện đằng sau lưng Long Hạo Thần, dường như có thể chiếu sáng tất cả hắc ám. Giây phút nó xuất hiện, uy nhiếp khó thể hình dung chớp mắt trùng kích vào người Ma Thần Hoàng.

Lấy tu vi cỡ Ma Thần Hoàng, đối mặt uy nhiếp này chẳng ngờ mạnh đánh rùng mình, trong ánh mắt lộ ra kinh sợ.

Ngay sau đó, ba đoàn sáng quanh người Long Hạo Thần cùng hóa thành ba bóng người xuất hiện sau lưng hắn.

Đứng trước nhất là Y Tư đồn Vương, tiếp theo là Thần Thánh Cự Long, cuối cùng là Vĩnh Hằng Thiên Sát.

Lực lượng ba cường giả cùng hiện ra, cuối cùng rơi vào sau lưng Long Hạo Thần.

Bỗng chốc Vĩnh Hằng giáp tỏa ánh sáng trắng rực rỡ. Màu đen lan tràn trước ngực Long Hạo Thần nhanh chóng co lại chính giữa. Ngay sau đó, Vĩnh Hằng Thần Thạch cũng lóe sáng. Đoàn sáng to lớn sau lưng Long Hạo Thần mang đến uy nghiêm chớp mắt bị Vĩnh Hằng Thần Thạch đồng hóa.

Một đoàn sáng trắng lóng lánh bùng phát, va chạm vào bảo thạch hình thoi vị trí ngực Nghịch Thiên Ma Thần giáp của Ma Thần Hoàng. Giống như là Vĩnh Hằng Thần Thạch phản kích lại lúc trước Nghịch Thiên Ma Thần giáp khinh thường và cười nhạo. Bị luồng sáng trắng đó đánh trúng, toàn thân Ma Thần Hoàng lan tỏa một tầng điện quang trắng trong suốt, người bắn ngược ra ngàn mét. Ngay cả Nhã Đình bị kiếm đen cắn nuốt cũng trong khoảnh khắc bị chấn động bay ra, hóa thành luồng sáng vàng quay trở về bên cạnh Long Hạo Thần.

Long Hạo Thần vẫn nhắm mắt lại nhưng dường như Long Nhã Đình cảm giác được ý chí của hắn. Ánh vàng chợt lóe bay xuống chiến trường bên dưới, không hóa thành vũ khí của Long Hạo Thần nữa.

Vĩnh Hằng kiếm chậm rãi bành bồng trước mặt Long Hạo Thần. Ánh sáng Vĩnh Hằng Thần Thạch trước ngực Long Hạo Thần sau khi đánh bay Ma Thần Hoàng thì tập trung ánh sáng vào Vĩnh Hằng kiếm.

Vàng sáng lóng lánh trong suốt Vĩnh Hằng Thần Thạch phát ra tia sáng chín sắc rực rỡ, kiếm biến to hơn, đường cong càng tinh xảo mượt mà. Ánh sáng chín sắc dần nội uẩn, ánh sáng kỳ lạ lóe từ thân kiếm. Chín phù văn lần lượt hiện ra từ kiếm, đại biểu cho thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh, hắc ám, băng, lôi, không gian, chín thuộc tính cũng là chín màu sắc.

Chín ký hiệu mỗi cái khắc ấn đều khiến khí thể Vĩnh Hằng kiếm biến càng dày đặc thêm. Khi cuối cùng một ký hiệu khắc xong thì Vĩnh Hằng kiếm từ không trung quay lại, hóa thành chuôi kiếm chĩa vào trong. Nguyên thần khí hoàn toàn nội uẩn uy nghiêm khiến Ma Thần Hoàng kinh sợ.

Từ giờ phút này bắt đầu, nó không còn là Vĩnh Hằng kiếm mà là Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm. Chỉ bản thân thanh kiếm đã là siêu thần khí.

So sánh với thần kiếm biến đổi thì Vĩnh Hằng giáp trên người Long Hạo Thần càng thay đổi rõ ràng hơn.

Xuất hiện quanh người hắn là hơi thở sinh mệnh đậm đặc, sức sống nhu hòa hóa thành màu xanh biếc ở quanh người hắn huyền hóa ra rừng rậm, bụi cây, sông núi, các loại cảnh tượng thiên nhiên thoáng hiện. Cuối cùng toàn bộ hóa thành ánh sáng xanh biếc dung nhập vào Vĩnh Hằng Thần Thạch.

Tiếp theo là ánh sáng bảy sắc huyền lệ chói mắt lấp lóe. Ánh sáng bảy sắc biến ảo thành trăm thú linh động, chim muông hoa thơm, ngàn vạn sinh linh xoay quanh người hắn.

Đến cuối cùng ảo ảnh đều biến mất hết, bầu trời bị ngôi sao chiếm đầy. Hàng ngàn vạn ánh sao tập trung trên người Long Hạo Thần. Khi ánh sao xuất hiện thì đoàn sáng tràn ngập uy nghiêm sau lưng hắn hóa thành vầng trăng trắng tinh khiết ở sau đầu hắn.

Cả quá trình biến đổi, Vĩnh Hằng giáp bắt đầu biến càng phức tạp, vô số hoa văn mỹ lệ thay thế nhu hòa vốn có, từng tầng chồng chất hiện ra trạng thái hoàn mỹ nhất. Đặc biệt là điều khắc ở hai bên vai giáp Long Hạo Thần, vị trí Thần Thánh Cự Long và Vĩnh Hằng Thiên Sứ càng như thân thể thật sự của chúng.

Khi vàng trắng màu trắng cuối cùng định hình, bóng dáng ba cường giả Vĩnh Hằng cũng biến mất, triệt để dung nhập vào trong Vĩnh Hằng giáp. Ba đoàn sáng vốn xoay quanh Long Hạo Thần biến mất.

Ma Thần Hoàng đứng ở phía xa kinh ngạc nhìn hình ảnh xảy ra. Khí thế uy nghiêm khiến y cảm thấy sợ hãi sinh ra lực áp chế tinh thần cực cường đại với y, cho nên lúc y trông thấy chuyện xảy ra trên người Long Hạo Thần thì quên cả việc tấn công.

Đây rõ ràng là lực lượng của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa. Vốn Long Hạo Thần không chế Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa dường như không phải bộ mặt thật của siêu thần khí, khi nó hoàn toàn thức tỉnh, có uy nghiêm sáng tạo thì niềm tin vô cùng vững chắc của Ma Thần Hoàng lần đầu tiên hơi lung lay.

Vĩnh Hằng giáp, Vĩnh Hằng kiếm trong quá trình triệt để thức tỉnh đã hóa thành Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm, Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp. Là uy lực chân chính của siêu thần khí mà Sáng Thế Thần để lại trên nhân gian.

Dù Nghịch Thiên Ma Long Trụ có mạnh hơn nữa cũng không thể so sánh với thần tích Sáng Thế Thần để lại! Vốn ba đoàn sáng quay quanh người Long Hạo Thần không phải năng lực Thần Ấn vương tọa để cho hắn, mà là vì hắn còn chưa hoàn toàn dung hợp.

Trước áp lực mạnh mẽ của Ma Thần Hoàng, một tia thần niệm Sáng Thế Thần để lại trong Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa rốt cuộc bị chọc giận, cuối cùng dẫn đến nó và Long Hạo Thần chân chính dung hợp, khiến uy lực siêu thần khí có thể hoàn toàn thức tỉnh.

Giờ phút này, trên người Long Hạo Thần rốt cuộc xuất hiện khí thế có thể đối đầu cùng Ma Thần Hoàng, cũng trở thành bước ngoặt quan trọng trong trận chiến giữa họ.

Nổi kinh hoàng trong mắt Ma Thần Hoàng dần biến mất, còn lại là trầm trọng. Cảm giác nắm chắc chiến thắng đã biến mất. Tuy y vẫn không cho rằng Long Hạo Thần có thể thắng mình, nhưng lần đầu tiên y nhìn thẳng vào hắn, đem hắn cho rằng đối thủ có thể đối kháng cùng y.

Mắt Long Hạo Thần chậm rãi mở ra, đôi mắt hắn vẫn là màu vàng. Nhưng giây phút hắn mở mắt ra, ánh mắt ngoài ý muốn bình hòa, dịu dàng.

Trong quá trình Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa thức tỉnh, thể xác và tinh thần Long Hạo Thần bị lực lượng nhu hòa kỳ lạ thẩm thấu. Thân thể hắn trong thời gian ngắn ngủi bị lực lượng tự nhiên, lực lượng sinh linh, lực lượng tinh thần vượt ve. Linh lực tăng đến trình độ gì thì Long Hạo Thần không biết, nhưng hắn lần đầu tiên có cảm giác không chế siêu thần khí này không quá tốn sức. Nội linh lực của hắn đã phá cảnh giới, số lượng cụ thể thì Long Hạo Thần không rõ, nhưng khi cuối cùng linh lực tăng đến đỉnh điểm, hắn kinh ngạc phát hiện, linh lực trong người không còn là màu vàng mà biến thành sắc trắng tinh khiết.

Cấp chín bậc chín.

Đây là lực lượng cấp chín bậc chín ư?

Long Hạo Thần tin tưởng cảm giác của mình, nhưng cũng chấn kinh vì uy lực từ Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa. Khi siêu thần khí Sáng Thế Thần chân chính thức tỉnh, chẳng ngờ có thể đem lực lượng của hắn tăng đến trình độ cấp chín bậc chín. Dường như mức độ này vừa lúc đạt yêu cầu cơ bản không chế hoàn toàn Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa sau khi thức tỉnh.

Bốn mắt nhìn nhau, Ma Thần Hoàng nheo mắt nói.

“Tốt lắm, hay cho siêu thần khí có hơi thở Sáng Thế Thần, hèn chi Ma Thần Hoàng đời thứ nhất từng bị nó bùng nổ làm trọng thương, khiến ma thần tử thương thảm trọng. Vốn ta còn tưởng lực lượng của nó chỉ có nhiều đó, không ngờ có thể khiến người tăng lên trình độ đối kháng với ta. Nhưng chắc người cũng cảm

giác được, khi Sáng Thế Thần để lại siêu thần khí này thì chỉ có một tia thần niệm mà thôi. Bản thân Sáng Thế Thần đã không còn tồn tại trong thế giới này. Bởi vậy, mặc kệ siêu thần khí có mạnh bao nhiêu, người chỉ là một nhân loại không chế nó chứ không phải thần. Mà ta đã sớm một bước đi vào lĩnh vực của thần. Hãy để ta xem xem, ở trong tay người, siêu thần khí này rốt cuộc có thể đạt tới uy lực cỡ nào.”

Nói xong thanh kiếm đen sau lưng Ma Thần Hoàng bỗng phát ra tiếng rùng rùng, ngay sau đó hóa thành luồng sáng đen phóng lên cao.

Thanh kiếm to lớn ngang, kiếm to, long văn Nghịch Thiên Ma Long hiện ra. Lực lượng hắc ám đỉnh đặc khi nó bay lên trời thì hóa thành vô số xoắn ốc vặn vẹo. Hơi thở hắc ám đỉnh đặc tụ tập hướng nó. Nghịch Thiên Ma Thần giáp trên người Ma Thần Hoàng theo đó tỏa sáng. Nghịch Thiên Ma Long Trụ phía xa đột nhiên biến mất, khi lần nữa xuất hiện thì đã thành bóng lưng của Ma Thần Hoàng, cũng khiến bầu trời thành một mảnh đen vàng.

Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng giằng co, tuy bên dưới cường giả nhân loại, ma tộc không trông thấy những vẫn cảm giác được chút chút.

Khi Nghịch Thiên Ma Long Trụ của Ma Thần Hoàng biến mất, Tiêu Hoắc, Thúc Vịnh Tiêu, Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, cùng với Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đang chiến đấu thì liếc nhau một cái, đều thấy ra trong mắt đối phương chấn kinh và vui sướng.

Trên đời này, nếu nói ai hiểu rõ Ma Thần Hoàng nhất vậy chắc chắn là hai người kia. Bởi vì chúng không chỉ là hai vị trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, còn là hai ma thần tu vi gần Ma Thần Hoàng nhất, cũng hiểu rõ Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng chẳng những thi triển Ma Thần Hóa còn chân chính sử dụng uy lực Nghịch Thiên Ma Long Trụ, điều này ý nghĩa cuộc chiến giữa Ma Thần Hoàng và Long Hạo Thần có khiêu chiến chưa từng có. Hơn nữa sóng năng lượng trên bầu trời không xuất hiện càng mãnh liệt hơn, có nghĩa là Ma Thần Hoàng không phải vì đối đầu với Long Hạo Thần mà dùng hết sức liều mạng. Thực lực hai bên vẫn đang trong trạng thái cân bằng.

Dù Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần rất khó tin tưởng tình hình này xảy ra, nhưng sự thật bày ngay trước mắt, chúng không thể không tin!

Tiêu Hoắc, Thúc Vịnh Tiêu tất nhiên cũng chú ý tới cảm xúc hai ma thần biến đổi, liếc nhau một cái, Thúc Vịnh Tiêu bỗng hét lớn.

“Ma Thần Hoàng đã bị chủ tịch buộc rơi vào thế yếu, mọi người dốc sức phản kích đi! Liên Bang tất thắng!!!”

Vừa nói, nó cùng Tiêu Hoắc xông hướng Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, thoáng chốc giết cho hai ma thần liên tục bại lui.

Tiêu Hoắc và Thúc Vịnh Tiêu đều có tính toán rồi. Bàn về tu vi, bọn họ không kém hơn Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần quá nhiều, đó là chưa tính tới thân phận ma thần và Trụ Ma Thần tăng phúc cho bọn chúng.

Từ lúc chiến đấu mới bắt đầu thì Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đã nương tay. Trước khi bắt đầu đấu thì Long Hạo Thần đã nói trước cho họ biết rồi.

Trừ Ma Thần Hoàng ra, hai ma thần mạnh nhất đều nương tay! Nếu không thì tình hình sẽ chẳng như bây giờ, ngay cả Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc trong Ma Long chiến đội đều vẫn không hết sức tác chiến, nếu không thì sẽ chẳng giữ tình trạng cân bằng với bên Liên Bang Thánh Điện.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư là sớm có lòng khác, từ việc y sáng lập ra tổ chức lai nhân ma thì biết. Còn Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vốn rất trung thành với Ma Thần Hoàng, mãi đến khi Ma Thần Hoàng giận dữ với y, khiến y thi triển Dự Ngôn Sinh Mệnh thì Ngõa Sa Khắc mới lòng lạnh lẽo. Rồi A Gia Lô Tư quan tâm y và là người duy nhất đứng ra vì y, tất nhiên hai ma thần vốn đã có quan hệ thân thiết càng gần nhau hơn.

Lấy sức mạnh của A Gia Lô Tư và Ngõa Sa Khắc, nếu chúng tự thống lĩnh chủng tộc của mình liên hợp với nhau, khi đó cho dù Ma Thần Hoàng cũng phải e ngại vài phần. Hai ma thần ở trong ma tộc có địa vị không nhẹ.

Sau nhiều lần bàn bạc, A Gia Lôi Tư và Ngõa Sa Khắc có cùng một ý kiến, tất nhiên chúng sẽ không trực tiếp phản bội, công nhiên đối kháng với Ma Thần Hoàng. Chúng quá hiểu thực lực của Ma Thần Hoàng khủng bố cỡ nào. Nếu Ma Thần Hoàng thắng, vậy thì chúng chết chắc rồi.

Hai ma thần cuối cùng định ra kế hoạch khá đơn giản, về mặt tình báo hết sức ủng hộ Liên Bang Thánh Điện, cũng giúp Liên Bang Thánh Điện lừa gạt Ma Thần Hoàng, cố gắng cho nhân loại chế tạo ưu thế và cơ hội. Bản thân chúng thì sẽ không chủ động phản chiến. Về mặt chiến đấu thì tộc nhân chúng sẽ nương tay, còn tâm phúc của chúng ở trên chiến trường càng hoàn mỹ thực hành ý chí của chúng, sau đó chính là đứng nhìn.

Đứng nhìn nhân loại có thật là có lực lượng đánh bại được Ma Thần Hoàng. Chỉ khi nhân loại đánh bại được Ma Thần Hoàng thì chúng mới chân chính có khả năng phản bội.

Ngõa Sa Khắc đã tâm thành tro tàn. Là Đại Dự Ngôn sư của ma tộc, trong người y vốn có bốn phần huyết mạch nhân loại, đây là nguyên nhân quan trọng nhất A Gia Lôi Tư thuyết phục được y.

Sinh hoạt trong ma tộc vô cùng khô cằn, không có sáng tạo, chỉ có hủy diệt. A Gia Lôi Tư nói cho Ngõa Sa Khắc, Ma Thần Hoàng đời này còn có khả năng kiềm chế nhân loại, hoàn toàn thống trị, nhưng Ma Thần Hoàng đời sau đâu? Nếu để A Bảo kế thừa vị trí Ma Thần Hoàng, sợ là sẽ chờ không được phát động chiến tranh hủy diệt với nhân loại. Khi đó nhân loại không có cả quốc gia của mình, tăng thêm bị ma tộc áp bức, hoặc là không mất bao nhiêu năm cuối cùng sẽ đi hướng diệt tộc. Bởi vì mất đi quốc gia của mình, bọn họ sẽ dần mất văn hóa nhân loại, dần dần bị ma tộc đồng hóa, năng lực sáng tạo của nhân loại sẽ bị hủy diệt. Mà ma tộc là chủng tộc không hề biết sáng tạo và sinh sản, khi nhân loại triệt để diệt vong thì cuối cùng sẽ đi hướng diệt vong thôi.

Phong Tú là cường đại và ưu tú nhất trong các đời Ma Thần Hoàng, nhưng y đối mặt vấn đề lớn nhất là không có người thừa kế. A Bảo thiếu sót không phải Phong Tú không biết, ma thần xếp hàng đầu cũng đều hiểu. Nếu Phong Tú có thể phù trợ A Bảo vài trăm năm thì y còn ngồi ổn vị trí, nếu không thì lấy tu vi của A Bảo muốn áp chế A Gia Lôi Tư, Ngõa Sa Khắc là cực kỳ khó khăn.

Tựa như Phong Tú là Ma Thần Hoàng ưu tú nhất trong lịch sử ma tộc, A Gia Lôi Tư là Nguyệt Ma Thần ưu tú cường đại nhất trong lịch sử ma tộc! Tu vi cấp chín bậc tám, Nguyệt Trụ Ma Thần, cho dù Phong Tú đã kiêng dè y vài phần nhưng A Gia Lôi Tư luôn ẩn giấu rất thâm, chưa từng hiện ra hết sức mạnh.

Bởi vì A Gia Lôi Tư hiểu rất rõ ma tộc hiện nay kỳ thực không tính là các loại chủng tộc Thánh Ma đại lực nguyên bản chuyển biến thành.

Sau khi Ma Thần Hoàng đời thứ nhất giáng xuống, chúng nó có ai không phải là nhân loại cùng động vật nguyên thể giới bị lấy nhiễm sinh ra hậu đại?

Cho dù là trên người Ma Thần Hoàng Phong Tú cũng có huyết mạch nhân loại mới khiến y biến càng thêm ưu tú.

Năm đó khi bảy mươi hai Trụ Ma Thần sinh ra, chúng nó vốn là một vũ khí trong thể giới nguyên bản, một vũ khí vô cùng cường đại. Chúng nó có linh hồn và trí tuệ, cũng không phải sinh mệnh thật sự.

Chính bởi vì có huyết mạch nhân loại, các chủng tộc Thánh Ma đại lực rút vào mới có ma tộc hiện nay. Vậy nên A Gia Lôi Tư vẫn luôn cho rằng, y không phải ma mà là con người, là người có lực lượng đặc biệt. Bởi vậy y rất mong muốn tương lai hậu đại của y có thể chân chính làm người mà không phải truyền thừa ma tiếp. Trong ý thức của y, tương lai hướng thể giới phát triển chỉ có hai khả năng, nếu không là đại lực chủng tộc đều diệt vong hết cuối cùng biến thành sa mạc, hoặc là nhân loại lại thống nhất đại lực, lần nữa phát triển, khiến đại lực biến càng phần vinh.

A Gia Lôi Tư hy vọng tất nhiên là cái sau! Chính vì vậy mà A Gia Lôi Tư mới dốc hết sức xây dựng tổ chức, hấp thu ma tộc có huyết thống nhân loại đậm, cùng với trong lòng mong muốn trở thành con người.

Công nhận A Gia Lôi Tư nhẫn nhịn vượt qua người thường. Chỉ cần Long Hạo Thần còn không đánh bại Ma Thần Hoàng thì y tuyệt đối sẽ không toàn diện phát động. Y quá hiểu Ma Thần Hoàng, càng rõ ràng thực lực khủng bố của Ma Thần Hoàng. Bình thường thì A Gia Lôi Tư còn có sức đấu một phen, nhưng từ

vài năm trước Phong Tú đột phá hạn chế trăm vạn linh lực rồi, dù chịu đựng áp lực to lớn và thống khổ, nhưng sức mạnh của Phong Tú chính như đã nói với Long Hạo Thần, hoàn toàn đạt tới tầng khác rồi.

Cho nên tại chiến trường, A Gia Lô Tư và Ngõa Sa Khắc không chỉ huy ma thần và cường giả ma tộc khác, bản thân cố ý nương tay. Tuy Tiêu Hoắc, Thúc Vĩnh Tiêu có tu vi không yếu, nhưng chúng còn chưa sử dụng Ma Thần Hóa thì đã có chênh lệch rồi. Trong chiến đấu, A Gia Lô Tư, Ngõa Sa Khắc làm nhiều nhất là vươn tay cứu tộc nhân của mình. Còn về Nghịch Thiên Ma Long, cường giả chủng tộc khác, đám ma thần thì chúng không thèm để ý. Thành ra có hiện tượng quái lạ, Nghịch Thiên Ma Long tộc chủng tộc đứng đầu ma tộc nhân số thương vong còn vượt qua Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc.

Người thứ nhất hưởng ứng thanh âm của Thúc Vĩnh Tiêu dốc sức công kích chính là Lâm Hâm. Y và Thiên Sư Ma Thần Bái Mông đã giằng co lâu rồi, hai bên đều không dốc hết sức. Thúc Vĩnh Tiêu đột nhiên ra tiếng khiến Lâm Hâm chớp mắt phát động, nhưng mục tiêu công kích của y không phải là Thiên Sư Ma Thần.

Thái Dương bình bồng trên đầu Lâm Hâm đột nhiên chẳng chút báo trước biến mất. Một luồng sáng bạc chói lòa lóe lên từ người y, y đã dịch chuyển tức thời biến mất.

Thiên Sư Ma Thần Bái Mông cảm giác áp lực biến mất, đối thủ bỗng dưng không còn khiến gã ngẩn ra vài giây.

Lâm Hâm rõ ràng là ma pháp sư hỏa hệ, tại sao sẽ biết không gian ma pháp? Nếu như y biết thì tại sao trước đó chiến đấu không sử dụng? Trong lòng Bái Mông nảy ra các loại ý nghĩ khác nhau.

Bái Mông bị tình hình đột ngột biến đổi khiến ngây ngẩn một lúc. Cục diện phạm vi chiến đấu nhỏ trên chiến trường bởi vì Lâm Hâm biến mất mà xảy ra biến hóa kịch liệt.

Giống như Lâm Hâm, Thái Nhi người lóe ánh sáng bạc. Tiếp theo giây, Lâm Hâm đã xuất hiện bên cạnh nàng.

Thuần Thiểm Vực.

Long Hạo Thần phải quyết chiến với Ma Thần Hoàng, giữ Thuần Thiểm Vực trên người không có tác dụng. Thứ trang bị cường đại trên chiến trường này càng thích hợp Thái Nhi sử dụng. Trừ Long Hạo Thần, trong Quang Chi Thần Hi thì tu vi của Thái Nhi cao nhất.

Thái Nhi phối hợp mười hai Thánh Vệ tấn công Tinh Ma Thần Tây Địch, Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư, Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua. Trong tình huống chỉ mình Ngải Lợi Qua sử dụng Ma Thần Hóa, Thái Nhi bằng vào Tịnh Hóa Linh Vực, Tháp Vĩnh Hằng và mười hai Thánh Vệ phụ trợ vậy mà còn chiếm ưu thế.

Lâm Hâm xuất hiện cực kỳ đột ngột, không chút báo trước, hiển nhiên y đã sớm chuẩn bị sẵn rồi. Vừa xuất hiện thì Thánh Dương lập tức ở trên đỉnh đầu tỏa ánh sáng chói lòa. Tiếp theo một vầng sáng vàng từ Quang Huy Thánh Hỏa Lễ Tấn trên người y thiêu đốt, chính là kỹ năng kèm theo của áo choàng ma pháp cấp bất hủ, Quang Huy Lễ Tấn.

Bất Hủ Long Hỏa giờ cao, trong tiếng rỗng ngậm cao vút, một đầu rồng đỏ vàng to lớn từ trong Thánh Dương chui ra. Màu của nó chớp mắt bị Tâm Diễm Hỏa Diễm nhuộm thành xanh vàng.

Đầu rồng mạnh quẫy, chui ra khỏi Thánh Dương. Cùng lúc đó, chỗ ngực Lâm Hâm vang tiếng phượng hót. Lam Hỏa Phượng Hoàng lắc người, mang theo ánh sáng xanh vàng bay nhanh ra.

Một rồng một phượng ở trên không trung quấn vào nhau, ở trước người Lâm Hâm ngưng tụ thành một cột sáng xanh bắn ra, mục tiêu hướng về là Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua đã Ma Thần Hóa.

Khi Lâm Hâm phát động thì Thái Nhi cũng hành động. Mười hai Thánh Vệ nhanh chóng hợp lại, hai sao sáu cánh sáu sắc chớp mắt thành hình. Thái Nhi lóe người đã tới vị trí trung tâm pháp trận. Lưỡi Hái Tử Thần huyền hóa ra vô số bóng đen, bao trùm lấy Tinh Ma Thần Tây Địch, Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư, Tử Thần Thất Tuyệt.

Không chỉ là thế, Thái Nhi rõ ràng đã sớm chuẩn bị phối hợp cùng Lâm Hâm vừa đến liền phát động thế công. Một đóa sen trắng tinh khiết lặng lẽ bay ra. Giây phút Lâm Hâm đến thì rơi vào trước mặt Xà

Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua.

Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua vóc người vạm vỡ, cao hơn ba mét, nửa người cơ bắp cuộn cuộn. Trong tay gã cầm trường thương là một con rắn to biến hóa ra. Sau khi Ma Thần Hóa, sau lưng gã mọc ra sáu cái đầu rắn, làm thế tùy thời nhào ra. Hơi thở hắc ám cực kỳ mạnh mẽ. Mỗi cái đầu rắn đều ẩn chứa kịch độc khác nhau, đáng sợ là nghĩ một cái thôi sẽ bị ảnh hưởng sâu sắc. Cho nên trước đó Thái Nhi không buộc gã công kích, bây giờ gã phải đối mặt là Lâm Hâm áp súc đã lâu đòn công kích mạnh nhất.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

628. Chương 299: Long Phượng Hỏa Thần Trụ

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Lâm Hâm thành linh xuất hiện và ma pháp gần như là thuật phát khiến Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua cũng giật nảy mình. Nhưng làm ma thần xếp hạng thứ mười lăm, gã rất tự tin vào thực lực của mình. Mặc dù gã đã thi triển Ma Thần Hóa, nhưng kỳ thực trong chiến đấu trước đó gã vẫn không dùng hết sức.

Lâm Hâm phóng ra là cột sáng xanh do long phượng xoay quanh không tràn ra năng lượng gì, cảm giác như chỉ là cột lửa mà thôi. Sức mạnh đúng là không nhỏ, nhưng Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua không hề cho rằng một cột lửa như vậy có thể lấy mạng mình. Hơn nữa quan hệ của gã và Tinh Ma Thần, Âm Luật Ma Thần rất tốt, hai ma thần về mặt cận chiến không am hiểu bằng gã, ba người phối hợp chiến đấu với Thái Nhi thì chắc ăn hơn chút. Một khi gã xảy ra chuyện, Tinh Ma Thần Tây Địch và Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư sẽ không dễ chịu gì. Cho nên gã tin tưởng hai ma thần sẽ không bỏ mặc gã không giúp.

Sau lưng gã sáu cái đầu rắn cung chui ra, thêm vào xà thương trong tay Bồ Thụ Tư, chớp mắt ở trước người hóa thành bảy bóng đen.

Nhưng cũng ngay lúc đó, Thái Nhi quăng ra Thịnh Thế Liên Hoa đến. Đóa Thịnh Thế Liên Hoa xuất hiện cực kỳ xảo diệu, vừa lúc bùng nổ chính giữa vị trí bảy cái đầu rắn.

Đây là kỹ năng lĩnh vực của Thái Nhi! Uy lực của Thịnh Thế Liên Hoa từ ban đầu Thái Nhi sử dụng nó đã chứng minh rõ ràng, uy thế mạnh mẽ khiến đám cao tăng Thích Khách Thánh Điện kinh hoàng biến sắc mặt.

Lúc này chỉ đặt mục tiêu vào một đối thủ, uy lực của nó càng lộ rõ ràng.

Vô số cánh hoa trắng chớp mắt bùng nổ, quần quýt bảy cái đầu rắn. Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua cảm giác có loại cháy bỏng khó tả chớp mắt lan truyền khắp người. Giữa tiếng gào thê lương, khoảnh khắc bảy cái đầu rắn bùng nổ. Một đoàn máu tím đỏ ở trên không trung hóa thành quang hoàn tím đỏ phình ra, muốn khu trừ lực lượng tịnh hóa của Thịnh Thế Liên Hoa.

Nhưng ngay lúc đó, công kích của Lâm Hâm đã đến rồi.

Tinh Ma Thần Tây Địch và Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư đúng là muốn cứu viện Ngải Lợi Qua, nhưng bây giờ chúng làm không được.

Mười hai Thánh Vệ chớp mắt tổ thành trận pháp khiến Thái Nhi tịnh hóa hơi thở tử vong trong không khí chuyển hóa thành lực lượng tịnh hóa tăng vọt tốc độ. Lưỡi Hái Tử Thần chớp mắt thi triển ra Tử Thần Thất Tuyệt, Tuyệt thứ sáu Tử Vong Lộ.

Tử Vong Lộ là hợp nhất năm Tuyệt trước, lại là Thái Nhi dốc sức thi triển, tốc độ cực nhanh, lực công kích khủng bố, ngay cả Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp trước kia đều phải tránh mũi nhọn.

Tây Địch và Bồ Thụ Tư thậm chí không có cả thời gian Ma Thần Hóa, chỉ có thể dốc hết sức ngăn cản. Mạng của mình vĩnh viễn quan trọng hơn người khác, bọn chúng làm gì rảnh quan tâm Ngải Lợi Qua chứ! Bọn chúng cũng không ngờ Thái Nhi hết sức bùng nổ thì sẽ khủng bố đến vậy.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư phong tỏa tin tức lại một lần nữa lặng lẽ ảnh hưởng chiến tranh. Bọn chúng hoàn toàn không biết Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp là chết trong tay Thái Nhi. Nếu không thì bọn chúng còn dám không dùng Ma Thần Hóa sao?

Oành!

Tiếng rống ngâm phượng hét cùng bộc phát. Khi Ngải Lợi Qua bị cột lửa xanh to lớn chính diện đánh trúng thì gã mới biết đã sai nhiều bao nhiêu. Uy lực một kích kia khủng bố đã vượt xa gã hiểu biết về lửa.

Trong ngọn lửa nhiệt độ cao khủng khiếp còn có lực lượng quang minh cường đại. Hơn nữa sức bật một chiêu kia khủng khiếp, cho dù gã ở trạng thái hùng mạnh cũng không ngăn được, huống chi là chịu Thịnh Thế Liên Hoa công kích?

Cảm giác cháy bỏng nóng rát, sáu đầu rắn của Ngải Lợi Qua cùng lúc nổ tung. Đoàn máu tím đỏ định hóa thành một bình chướng bảo vệ sinh mạng gã.

Đáng tiếc, gã tỉnh ngộ quá muộn. Nếu một giây trước gã không tiếc hi sinh thì triển Thiên Ma Giải Thế đại pháp thì có lẽ còn cơ hội liều mạng. Tiếc là khi gã trúng một chiêu kia, dù có muốn nhờ vào lực lượng Trụ Ma Thần truyền tống thì cũng không cách nào làm được.

Sáu cái đầu rắn bị hủy diệt, máu rắn dơ bẩn bị Tâm Diễm Hỏa Diễm và Quang Huy Tán Dương tịnh hóa chớp mắt biến mất. Thân thể Ngải Lợi Qua cũng bị hoàn toàn cắn nuốt, tan thành tro bụi. Ngay cả Vương Miện Ma Thần ở trong ngọn lửa xanh khủng bố mất đi năng lực chạy trốn, cùng phượng hoàng trở về trong tay Lâm Hâm.

Lâm Hâm phát động một chiêu kia rõ ràng không mấy dễ chịu, sắc mặt trắng bệch đáng sợ, thân thể lắc lư trên không trung, suýt nữa rơi xuống. Nhưng mục đích của y coi như đã hoàn thành. Trong cuộc chiến này, rốt cuộc đánh chết một ma thần, còn xếp hạng cao đến thứ mười lăm.

Bên kia, Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông bị Lâm Hâm bỏ lại rốt cuộc kịp phản ứng, nhoáng người lên chạy hướng chiến trường bên này, muốn đánh chết Lâm Hâm đang suy yếu.

Lâm Hâm nhanh chóng quăng vài viên đan dược vào miệng, người lại hiện ánh lửa. Thánh Dương trên đỉnh đầu lại vang tiếng rống ngâm, lại một cái đầu rồng to lớn chui ra, ngực cũng vang tiếng phượng hét.

Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông là ma thần xếp mười hạng đầu, nhưng gã tự hỏi tu vi không mạnh hơn Ngải Lợi Qua bao nhiêu. Ngải Lợi Qua bị một kích kia giết ngay, gã đối kháng chính diện có thể chiếm ưu thế không?

Tốc độ bay của Bái Mông chớp mắt khựng lại, người ngừng giữa không trung. Ma pháp công kích mới chuẩn bị phát ra cũng biến thành ma pháp phòng ngự, sợ Lâm Hâm dốc sức công kích đánh chết.

Lâm Hâm cất tiếng cười to, rống vẫn ngâm, phượng vẫn hét nhưng không ra tay.

Kỳ thực y làm gì có năng lực phát động hai lần công kích loại đó!

Rõ ràng là kỹ năng lĩnh vực của y. Thánh Dương Long hợp với quang thuộc tính của Quang Huy Tán Dương tăng phúc, uy lực mạnh mẽ có thể nghĩ. Hơn nữa Lâm Hâm thông minh tài trí, đem kỹ năng lĩnh vực dung hợp cùng lực lượng Lam Hỏa Phượng Hoàng Linh Lô, sinh ra hiệu quả tăng phúc gấp mấy lần.

Nhưng đó cũng là nhờ Lâm Hâm khống chế lực lượng ma pháp đủ mạnh, thêm vào ý tưởng sáng tạo, cùng với hai trang bị cấp bắt hủ hỗ trợ, mới khiến y thành công nghiên cứu ra một chiêu siêu mạnh này, cũng gần như là rút hết tất cả sức mạnh của y.

Lâm Hâm đặt tên cho kỹ năng này là Long Phượng Hỏa Thần Trụ, là kỹ năng mạnh nhất trong các loại hiện nay y có thể thi triển. Uy lực công kích khủng bố có thể so sánh với Tử Vong Lộ của Thái Nhi, ở vài mặt thậm chí còn vượt trội, giết chết Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua xếp hạng thứ mười lăm.

Tất nhiên Bái Mông không khả năng luôn bị Lâm Hâm hù, chỉ vài giây gã đã hiểu mình bị lừa. Nhưng lúc gã muốn chuyển thủ thành công thì đã không kịp. Bởi vì Tinh Ma Thần Tây Dịch, Âm Luật Ma Thần Bồ Thụy Tư cùng báo nguy.

Thải Nhi tấn công như sấm chớp mưa sa. Bồ Thụ Tư bị nàng chém trung một nhát, máu bắn khắp nơi, sức đề kháng giảm thấp nhiều.

Trước mắt trên chiến trường tuy số lượng người chết không thể so với bên Đông Nam quan. Nhưng đừng quên, nơi đây đều là cường giả hàng đầu của nhân loại, ma tộc. Sau khi họ chết linh hồn toát ra mạnh hơn nhân loại, ma tộc bình thường rất nhiều. Bởi vậy, Thải Nhi hấp thu lực lượng tịnh hóa cũng cực kỳ khổng lồ. Nàng dốc sức tấn công, Bồ Thụ Tư, Tây Địch chịu thiệt nhất là không kịp Ma Thần Hóa.

Bồ Thụ Tư bị chém trúng cánh tay trái, Tịnh Hóa Linh Vực mang đến lực lượng khổng lồ lấy tốc độ mất thường có thể thấy xâm thực miệng vết thương. Chớp mắt đã ăn mòn xương cốt, còn cực nhanh lan tràn lên trên.

Bồ Thụ Tư không uống là ma thần, trước nguy hiểm sinh mạng, tráng sĩ đoạn cổ tay. Vũ khí của gã là một cây đàn tranh, nhanh chóng kéo ra một dây đàn, chặt đứt cánh tay mới ức chế lực lượng tịnh hóa lan tràn. Nhưng mất đi một cánh tay thì có thể tưởng tượng sức chiến đấu bị ảnh hưởng cỡ nào.

Bồ Thụ Tư, Tây Địch xếp hạng cực cao, một tên mười hai, một tên mười ba. Nếu chúng chết đi để Thải Nhi rảnh rang thì sẽ ảnh hưởng cục diện chiến đấu.

Môi hở răng lạnh, tuy Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông rất muốn đánh chết Lâm Hâm nhưng thời gian thật tình không kịp. Bất đắc dĩ, gã chỉ có thể nhanh chóng Ma Thần Hóa, cùng dòi công kích hướng về Thải Nhi.

Thải Nhi thấy được lợi liền thu công, Tháp Vĩnh Hằng bay nhanh ra, phong ấn cả ba ma thần. Còn nàng thì có mười hai Thánh Vệ bảo vệ nhanh chóng hấp thu lực lượng tịnh hóa bổ sung tiêu hao trước đó.

Chiêu lấy Tháp Vĩnh Hằng phong ấn thì nàng sử dụng đã quen tay. Trong thời gian ngắn ngủi, nàng và Lâm Hâm phối hợp xử lý một ma thần.

Thải Nhi giơ ngón cái hướng Lâm Hâm, y cũng giơ ngón cái tay trái đáp lại, sau đó nhanh chóng bay ra khỏi cuộc chiến, trở về đầu tường Ngự Long quan điều chỉnh. Có đan dược của y thêm vào thực lực lĩnh vực cấp bậc, không bao lâu tu vi Lâm Hâm có thể hồi phục đến trạng thái cao nhất. Đôi khi y có thể lại giúp Thải Nhi chia sẻ thì hình hình sẽ là bộ dạng khác.

Thải Nhi không vậy khốn ba ma thần quá lâu. Tháp Vĩnh Hằng tỏa ánh sáng trắng chói lòa, lại là luồng sáng bạc xẹt qua, hóa thành bóng sáng xuất hiện bên cạnh Thải Nhi, chính là Vương Nguyên Nguyên.

Đối thủ ban đầu của Vương Nguyên Nguyên là Nguyên Lực Ma Thần Ba Ba Thác Tư. Ba Ba Thác Tư thực lực mạnh mẽ, luôn du đấu với Vương Nguyên Nguyên. Trong quá trình du đấu, gã lần lượt đánh chết một kim Tinh Cơ Tòa kỵ sĩ, sáu Bí Ngân Cơ Tòa kỵ sĩ. Tuy Vương Nguyên Nguyên tức đến nghiến răng nhưng không có cách nào. Mỗi khi cô sắp đuổi kịp đối thủ thì công kích của Ba Ba Thác Tư luôn buộc cô lùi lại. Ma thần xếp hạng thứ tám đúng là có thực lực kinh khủng.

Trong khi Ba Ba Thác Tư cảm giác khí thế của Vương Nguyên Nguyên rõ ràng giảm sút, đang chuẩn bị phản công thì ánh bạc chợt lóe, cô đã biến mất.

Lúc trước gã cũng có chú ý tới Ngải Lợi Qua bị đánh chết, nhưng gã cách chiến trường bên Thải Nhi khá xa, muốn cứu viện đã không kịp. Lúc này Vương Nguyên Nguyên lại lần nữa biến mất, gã không như Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông sững sốt mà ánh mắt trực tiếp nhìn hướng Thải Nhi, vừa lúc thấy Tháp Vĩnh Hằng nhanh chóng mở rộng. Sau đó Vương Nguyên Nguyên xuất hiện bên cạnh Thải Nhi, chớp mắt cùng nàng biến mất trong Tháp Vĩnh Hằng. Cùng biến mất còn có mười hai Thánh Vệ.

Tác dụng của Tháp Vĩnh Hằng không chỉ là công kích và phong ấn, ở trong Tháp Vĩnh Hằng thì ma thần sẽ không liên hệ với Trụ Ma Thần được! Năm đó Long Hạo Thần đã dùng cách này đánh chết động Sát Ma Thần khắc La Tắc Nhĩ. Lúc này Thải Nhi sử dụng thì càng quen thuộc thêm.

Ba Ba Thác Tư thấy Vương Nguyên Nguyên và Thải Nhi cùng biến mất lập tức phát hiện không hay. Bồ Thụ Tư bị thương, gã và Tình Ma Thần Tây Địch không tiến hành Ma Thần Hóa, thực lực bị ảnh hưởng rất lớn. Dù Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông có tu vi rất mạnh, xếp thứ chín, nhưng gã giống như Tình Ma Thần Tây Địch, Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư, đều là ma thần am hiểu ma pháp, mặt cận chiến rất yếu.

Ngược lại Thái Nhi và Vương Nguyên Nguyên đều là cường giả cận chiến. Đặc biệt là Thái Nhi, tốc độ nhanh như tia chớp, lại còn ở địa bàn của nàng, cộng thêm mười hai Thánh Vệ cấp chín hỗ trợ. Có thể tưởng tượng ba ma thần bị vây khốn nguy hiểm cỡ nào.

Nếu để nhóm Thái Nhi thực hiện được, đánh chết ma thần xếp hạng thứ chín, thứ mười hai, thứ mười ba, có thể nói sẽ ảnh hưởng cả chiến cuộc! Tổng cộng mới hai mươi vị ma thần lại đây, bọn họ giết là bốn cái xếp hàng đầu.

Ba Ba Thác Tư biết không thể giữ thực lực được nữa. Gã là người hầu trung thành của Ma Thần Hoàng, luôn đặt ý chí của Ma Thần Hoàng lên hàng đầu. Lúc này gã không công kích người khác mà vọt lên càng cao trên không trung tiến hành Ma Thần Hóa.

Một bóng sáng to lớn xuất hiện sau lưng Ba Ba Thác Tư, đó là con sư tử khổng lồ. Nhưng sư tử có ba cái đầu, chính giữa là đầu sư tử, bên trái là đầu báo, bên phải là đầu hổ. Ba cái đầu cùng rống gầm, Nguyên Lực Ma Thần Ba Ba Thác Tư cũng dung nhập vào bóng sáng to lớn đó.

Bóng sáng thu lại, hóa thành bộ giáp hoa lệ trùm lên người gã. Giáp tỏa ra ánh sáng ám kim, bắt mắt nhất là phù điêu ở ngực có hình đầu báo, đầu sư tử, đầu hổ.

Tay Ba Ba Thác Tư cầm trường cung chậm rãi kéo căng, lực lượng khủng bố chớp mắt tăng vọt đến đỉnh điểm. Ba cái đầu trước ngực hóa thành ba mũi tên dài, đều tỏa ra ánh sáng ám kim nồng đậm. Chỉ hướng mục tiêu chính là Tháp Vĩnh Hằng.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên trong không khí vang tiếng hú chói tai. Tim Ba Ba Thác Tư đánh thịch một cái, nhưng lúc này gã tuyệt đối không thể rút tay lại, nếu không sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Miệng Ba Ba Thác Tư phát ra tiếng gầm, bóng ảnh lúc trước từng xuất hiện nay lại hiện ra. Cùng lúc đó, gã tránh sang mười mét, Nguyên Lực Trụ Ma Thần phía xa phát ra tiếng nổ mãnh liệt.

Một luồng sáng bảy sắc xẹt qua, bắn hướng Ba Ba Thác Tư, ra tay chính là Diệp Tam Mê cũng nắm thần cung. Cùng lúc đó, Ba Ba Thác Tư buông ngón tay, ba mũi tên ám kim bay hướng Tháp Vĩnh Hằng.

Trong quá trình ba mũi tên bay tự hủy hóa ra đầu báo, đầu sư tử, đầu hổ. Khi chúng nó va chạm vào Tháp Vĩnh Hằng thì đường kính đã cỡ mười mét.

Ba tiếng nổ điếc tai, Tháp Vĩnh Hằng bị đánh bay khỏi mặt đất, ánh sáng trắng lấp lóe bốn phía. Không ngờ ở mép bên xuất hiện rậm rạp vết nứt, dù những vết rạn này nhanh chóng bị lấp đầy, hồi phục, trong khe hở có ánh sáng ám kim ngăn cản chúng nó khép lại.

Nguyên Lực Ma Thần Ba Ba Thác Tư lại giương cung.

Ánh sáng chớp lóe, Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên và ba ma thần lúc trước bị vây khốn xuất hiện bên ngoài. Ba Ba Thác Tư cứu viện đúng là kịp thời. Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên cộng thêm mười hai Thánh Vệ hợp tác đối mặt Tây Địch, Bồ Thụ Tư chưa kịp Ma Thần Hóa thì chiếm ưu thế tuyệt đối. Đáng tiếc, thời gian không cho phép họ đánh chết ba ma thần thì Tháp Vĩnh Hằng đã báo nguy.

Tháp Vĩnh Hằng chính là di vật duy nhất mà Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư để lại cho Thái Nhi, tất nhiên nàng không thể để nó bị phá hư. Huống chi Tháp Vĩnh Hằng còn chứa mười hai Thánh Vệ, nếu nó thật sự bị hủy thì mười hai Thánh Vệ cũng tiêu đời.

Bất đắc dĩ Thái Nhi chỉ đành mang Vương Nguyên Nguyên và mọi người truyền tống ra.

Tình Ma Thần Tây Địch, Âm Luật Ma Thần Bồ Thụ Tư không dám chậm trễ, chớp mắt hoàn thành Ma Thần Hóa, cũng cho mình thời gian thở dốc, lấy Thiên Sứ Ma Thần Bái Mông dẫn đầu cùng tấn công Thái Nhi.

Vương Nguyên Nguyên và Thái Nhi liếc nhau, cô nhoáng người lên, lại xông hướng Ba Ba Thác Tư. Trong mắt cô, tia đỏ máu càng dày đặc hơn.

Hai lần biến đổi chiến thuật, một lần thành công, một lần thất bại, nhưng coi như đánh chết được một ma thần. Trải qua thời gian ngắn nghỉ ngơi, Lâm Hâm lại xuất hiện trên chiến trường. Y xuất hiện ở sau lưng

Vương Nguyên Nguyên, hợp thành tổ hợp chiến sĩ và ma pháp sư tốt nhất. Cùng chiến đấu với Nguyên Lực Ma Thần Ba Ba Thác Tư.

Khi Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi phát động thì Anh Hùng Vĩnh Hằng, các cường giả Thánh Điện cũng dốc sức bùng phát công kích.

Nghịch Thiên Ma Long Trụ Ma Thần Hoàng đột nhiên biến mất, ai đều đoán ra Ma Thần Hoàng thì triển Ma Thần Hóa, lại còn nhờ vào lực lượng Trụ Ma Thần đối kháng với Long Hạo Thần, tất nhiên niềm tin tăng mạnh. Khí thể ma tộc thì bị ảnh hưởng không nhỏ.

Tình hình vốn ổn định theo các cường giả Liên Bang Thánh Điện bùng nổ mà biến kịch liệt nhiều. Khi đám Thái Nhi hai lần ra chiến thuật, bên ma tộc lần lượt có năm Nghịch Thiên Ma Long chết đi, hai Nguyệt Ma, Tinh Ma chết. Bên nhân loại thì chết trận bốn Anh Hùng Vĩnh Hằng.

Anh Hùng Vĩnh Hằng ở trong cuộc chiến này không chỉ sinh ra tác dụng quyết định, họ còn làm gương cho binh sĩ. Thường khi các cường giả Liên Bang Thánh Điện gặp nguy hiểm, đám Anh Hùng Vĩnh Hằng luôn sẽ xông ra, thậm chí dùng cái giá Hỏa Hồn sẽ tắt ngăn cản thế công của kẻ địch.

Nhưng họ không chết uổng phí, mỗi lúc một Anh Hùng Vĩnh Hằng chết thì ít nhất kéo theo một cường giả cấp chín quân địch cùng chết trận.

Ngàn cường giả ma tộc cấp tám còn sót lại chưa tới một nửa, khoảng hơn bốn trăm. Nhưng bên nhân loại thì uy lực Ma Đạo đại pháo cũng giảm thấp nhiều. Dưới tình huống vận dụng bắn pháo quá sức mình, có hơn một phần ba Ma Đạo đại pháo tạc nổ. Cường giả nhân loại thao tác chúng nó dường như chưa từng nghĩ tới vận dụng Ma Đạo đại pháo quá mức chịu đựng thì sẽ mang đến nguy hiểm cho mình.

Có một kỵ sĩ cấp sáu vận dụng Ma Đạo đại pháo dốc sức oanh kích, tạc nổ một ma tộc cấp tám, Ma Đạo đại pháo nhiệt độ quá cao, chẳng ngờ kỵ sĩ đem linh lực lan khắp người, khi kêu gọi đồng bạn tiếp tục bắn thì tự thân tiến lên ôm lấy nòng Ma Đạo đại pháo, dùng linh lực của mình giảm thấp nhiệt độ.

Cuối cùng thân thể gã bị đốt trọi trên Ma Đạo đại pháo, Ma Đạo đại pháo này lại bắn ra một lần nữa. Không biết có phải vì bị đồng bạn hy sinh kích động, pháo thủ thay thế gã công kích định vị rất chính xác lần nữa đánh chết một cường giả ma tộc cấp tám. Lúc này Ma Đạo đại pháo rốt cuộc không chịu nổi nhiệt độ cao, nổ tung.

Trên tường thành dày của Ngự Long quan bị tạc thành cái hố. Bao gồm pháo thủ và mặt sau nhân viên tùy thời chuẩn bị thay thế gã, tổng cộng sáu vị kỵ sĩ anh dũng hy sinh.

Bọn họ dùng sinh mạng và tinh thần kỵ sĩ của mình bảo vệ tôn nghiêm Ngự Long quan, bảo vệ tương lai nhân loại. Bọn họ là anh hùng chân chính.

Tình huống tương tự gần như xảy ra ở mỗi một nòng pháo Ma Đạo đại pháo. Sử dụng ma tinh càng cường đại thì khả năng Ma Đạo đại pháo liên tục bắn tự nổ càng lớn.

Đặc biệt là siêu cấp Ma Đạo đại pháo lấy Vương Miện Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp làm năng lượng cung cấp. Tuy bởi vì tài liệu làm ra nó rất quý giá mà không nổ tung, nhưng lúc bắn thì xung quanh sẽ sinh ra nhiệt độ cao không gì sánh bằng. Nó bắn xong nhất định phải có người chỉnh lý mới phát huy ra tác dụng lớn nhất.

Siêu cấp Ma Đạo đại pháo này đã bắn ra bốn lần, muốn chỉnh lý nó một lần cần bốn cường giả nhân loại tiến hành, trong đó tối thiểu phải có một ma pháp sư.

Lần đầu tiên bắn, nếu nói khi đó pháo thủ còn không biết vấn đề trong đó, vậy ba phát sau đâu?

Pháo thủ phụ trách bắn đợt hai trước khi đi hướng siêu cấp Ma Đạo đại pháo thì bình tĩnh vượt quần áo, cắn đầu ngón tay viết vài chữ, khiến huynh đệ đằng sau truyền về cho người nhà bọn họ.

Huyệt thư của họ rất đơn giản.

Chủ pháo thủ viết, bà xã, nói cho con chúng ta, cha nó là vì nhân loại mà bắn.

Ma pháp sư viết là, đem tài sản của ta đều quyên tặng Ma Pháp Thánh Điện.

Hai phó pháo thủ viết là, cha yêu con, các con yêu quý. Các con, ba ba là anh hùng.

Để lại huyết thư, bốn người thẳng tiến tới khoang thuyền bắn. Siêu cấp Ma Đạo đại pháo lại nổ, thật sự đánh chết một Nghịch Thiên Ma Long, mà bốn vị anh hùng cũng anh liệt hy sinh.

Bọn họ chết, so với Anh Hùng Vĩnh Hằng và các cường giả cấp chín bay ngoài tường chết trận ý nghĩa đều giống nhau. Anh hùng, không chia mạnh yếu.

Biết rõ trong núi có hổ còn đi, biết rõ là chết mà vẫn không quay đầu, mỗi một cường giả Liên Bang Thánh Điện đều đang dùng máu và sức lực cuối cùng của mình chiến đấu vì bảo vệ sinh tồn cho nhân loại. Bọn họ chết, nặng như núi cao.

Qua trận đại chiến quyết định nhân loại sống chết này, Ngự Long quan thật sự vượt qua Đông Nam quan và Vạn Thú quan, thay tên là Anh Hùng quan. Cùng lúc đó, ba quan ả dựng lên bia anh hùng, để ca tụng các anh hùng trên chiến tranh vì tương lai nhân loại dâng ra sinh mạng quý giá.

Kết!!!

Tiếng rít chói tai phát ra từ một góc chiến trường. Một bóng dáng cao to ở trên không trung bỗng xoay tròn nửa vòng, sau đó mạnh đập xuống mặt đất.

Một bóng dáng xanh ngọc tựa u hồn đuổi theo sau, bởi vì tốc độ quá nhanh nên thân thể như ảo ảnh. Tuy nhiên lúc đập xuống thì sau lưng dẫn theo khe hở không gian bị xé rách.

Cái người từ không trung té xuống chẳng phải chính là Tư Mã Tiên ư? Còn đuổi theo sau lưng gã là xếp hạng Trụ Ma Thần thứ mười ma tộc, Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ.

Từ vai trái Tư Mã Tiên kéo dài đến phần eo bên phải có vết thương kinh người, giáp dày trên người gã gần như bị chém xuyên qua, có vết máu chảy ra, hơi thở của gã cực kỳ yếu ớt. Khí thể vô cùng mạnh mẽ đã không còn sót lại chút gì, chỉ có đầu trọc là vẫn lóe sáng.

Tuy thân thể gã bị Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ chém rơi nhưng tay vẫn nắm chắc xiềng xích Quang Chi Đại Lực Hoàn. Mắt thấy người gã sắp đập xuống đất.

Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ và Tư Mã Tiên đấu với nhau nửa ngày, Tư Mã Tiên dựa vào uy lực Tử Huyền Thần Lôi Linh Lô, lấy tia chớp che phủ diện tích miễn cưỡng chặn lại công kích của Kiếm Nhĩ.

Nhưng Kiếm Nhĩ nổi danh trong ma tộc là công kích mạnh mẽ, thực lực đúng thật là ở trên Tư Mã Tiên. Trong đám ma thần, quan hệ giữa Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ và Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua là thân thiết nhất, có thể nói là bạn chí cốt.

Kiếm Nhĩ mắt thấy Ngải Lợi Qua chết dưới chiêu của Lâm Hâm, khi đó gã bị Tư Mã Tiên dùng lực lượng lôi điện quán quýt không thể kịp lúc cứu viện.

Ngải Lợi Qua chết khiến Kiếm Nhĩ đỏ mắt, không thềm giữ thực lực nữa, trực tiếp dùng Ma Thần Hóa, sức mạnh bỗng chốc hoàn toàn đè bẹp Tư Mã Tiên. Gã dựa vào lực công kích và tốc độ khủng khiếp rút cuộc phá tan phòng tuyến của Tư Mã Tiên, một lưỡi hái chém vào ngực Tư Mã Tiên. Nếu không phải có giáp cấp sử thì phòng ngự, sợ rằng một nhát kia đã chém Tư Mã Tiên thành hai.

Chi trước của Kiếm Nhĩ như là bộ ngựa, dưới thân có bốn chân, lưng có đôi cánh mỏng manh. Một khi giương ra chẳng những tốc độ bay rất nhanh, đặc biệt am hiểu ở trên không trung chuyển hướng. Cách công kích của gã hơi giống Long Hạo Thần và mấy cường giả Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi thường dùng Tu La Trảm. Hơn nữa mỗi một nhát đều sắc bén như Tu La Trảm. Một khi đánh trúng chính là trọng thương.

Ánh sáng xanh lấp lóe, nếu mắt thường có thể bắt kịp vậy sẽ thấy, đôi cánh sau lưng Kiếm Nhĩ bắt đầu lấy loại màu xanh quái dị nhanh chóng kéo dài lên trên. Không chỉ là cánh, từ bốn chân lan lên trên cùng một màu sắc. Cuối cùng ánh sáng xanh quái dị này tập trung ở đôi chi trước.

Đây là lĩnh vực của Kiếm Nhĩ, Phá Phong Lĩnh Vực. Dem uy lực toàn bộ dồn vào sức phá hoại, tăng cường sự sắc bén. Lĩnh vực của gã chẳng những có thể tăng lực công kích lên cực độ, thậm chí còn có khả năng chém đứt lĩnh vực của đối thủ, có thể nói là một loại lĩnh vực cực kỳ đặc biệt mà uy lực vô cùng khủng khiếp. Có thể tiến vào mười hạng đầu trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần, tu vi của gã sẽ yếu sao?

Ngải Lợi Qua chết hoàn toàn chọc giận Kiếm Nhĩ. Gã phải đem Tư Mã Tiên thành tế phẩm thứ nhất trước đòn công kích của Phá Phong Linh Vực, giết chết Tư Mã Tiên rồi mới đi báo thù cho Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua.

Bị Trụ Ma Thần Ma Thần thứ mười ma tộc dốc sức phát động một kích trí mạng, không chút nghi ngờ, bây giờ Tư Mã Tiên đã rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nhưng nếu Kiếm Nhĩ quen biết Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, vậy gã nên hiểu giữa các đoàn viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi phối hợp cực kỳ ăn ý. Nhưng mà tại sao dưới tình huống Tư Mã Tiên đối mặt nguy hiểm như vậy, Thái Nhi không phát động Thuần Thiểm Vực? Hơn nữa mới rồi lúc gã bị công kích, tại sao không xuất hiện hiệu quả Linh Hồn Xiềng Xích sinh mệnh cùng chung?

Đáng tiếc, Kiếm Nhĩ không biết những điều đó. Đây là lần đầu tiên gã ở trên chiến trường đối mặt thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Trong mắt Tư Mã Tiên không có hoảng loạn, tay gã nắm chặt Quang Chi Đại Lực Hoàn. Từ không trung rơi xuống chỉ hai giây gã đã bị đập mạnh xuống đất, bởi vì lúc trước công kích của Kiếm Nhĩ đủ mạnh, thêm vào Quang Chi Đại Lực Hoàn và trọng lượng bản thân gã, điều này khiến người gã lọt sâu vào lòng đất. Kiếm Nhĩ vận dụng Phá Phong Linh Vực, đôi Đường Lang đao đã từ trên trời giáng xuống, mang theo ánh sáng xanh quái dị chém vào người Tư Mã Tiên, chuẩn bị xé gã thành tám mảnh.

Ngay khi Tư Mã Tiên sắp trúng chiêu của Kiếm Nhĩ thì bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh kỳ lạ.

Ngực Tư Mã Tiên đột ngột lóe luồng sáng trắng, một đồ án thiên sứ trắng lặng lẽ xuất hiện vị trí ngực giáp của gã. Trên mặt thiên sứ tuyệt mỹ có ngăn nước mắt, đôi con ngươi trong suốt như tràn ngập bi thương vô tận.

Giây phút thiên sứ xuất hiện, một bóng người hiện ra trước mặt Tư Mã Tiên, tấm thuẫn to lớn vừa lúc chặn lại Thiểm Điện Ma Thần từ trên trời giáng xuống.

Keng keng!!!

Hai tiếng nổ vang chấn điếc tai. Dưới tác dụng của Phá Phong Linh Vực và Ma Thần Hóa, bóng người đột ngột đến bị Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ đánh bay.

Nhưng y cũng thành công cứu được Tư Mã Tiên. Kiếm Nhĩ đánh bay đối thủ xong chính mình cũng vắng ra, không tiếp tục chém Tư Mã Tiên ở dưới đất.

Hơn nữa lúc chém trúng tấm thuẫn của đối thủ, Kiếm Nhĩ thấy hai tấm đồ tượng kỳ lạ. Một tấm là Bi Thương thiên sứ giống hệt ngực Tư Mã Tiên, một cái khác là Kinh Sợ Ác ma.

Hai đồ tượng xuất hiện trên tấm thuẫn, mỗi bên chiếm một nửa diện tích tạo thành cảnh tượng quái dị tấm thuẫn nửa trắng nửa đen.

Đánh bay kỵ sĩ cầm tấm thuẫn, Kiếm Nhĩ lại thấy rõ ràng đồ tượng ác ma trên tấm thuẫn biến hư ảo. Một bóng ảo dường như từ tấm thuẫn chui ra rơi trên người gã.

Bởi vì gã dốc sức ra một kích cho nên muốn thu tay né tránh cũng không được. Vậy nên dù cảm giác có chút không đúng, gã chỉ có thể chém trúng đối phương thì chịu đựng ảo ảnh xâm nhập.

Có chuyện gì? Kiếm Nhĩ thăm giạt mình, vội thúc đẩy linh lực định xua tan lực lượng kẻ địch xâm nhập vào người. Nhưng gã lập tức phát hiện làm vậy hoàn toàn uống công. Bởi vì gã không hề cảm giác có năng lượng nào xâm nhập vào người.

Cùng lúc đó, Tư Mã Tiên vốn té xuống đất bò dậy, bộ dạng hơi chật vật, mặt xám mảy tro. Nhưng khi gã nhìn Kiếm Nhĩ thì nhếch môi cười, nói một câu Kiếm Nhĩ nghe không hiểu.

“Đây là chiến đấu giữa thiên sứ và ác ma.” Nói xong thiên sứ ở ngực gã bỗng biến sáng người.

Dường như Bi Thương Thiên Sứ sống lại. Cùng lúc đó, trên ngực Kiếm Nhĩ cũng xuất hiện đồ án, chính là Kinh Sợ Ác Ma trên tấm thuẫn của kỵ sĩ kia.

Chớp mắt, người Kiếm Nhĩ và Tư Mã Tiên như là hai cực nam châm sinh ra lực hấp dẫn cực lớn, vọt hướng đối phương. Lực lượng đó mạnh mẽ hoàn toàn vượt qua tu vi của họ.

Nguy rồi. Kiếm Nhi đã đoán ra tình hình nguy cấp, nhưng dù trong trạng thái Ma Thần Hóa thì gã không thể chống lại lực hút khủng bố. Gã chỉ có thể trở mắt nhìn thân thể mình đựng hướng Tư Mã Tiên. Thân hình Tư Mã Tiên trong khoảnh khắc điên cuồng phồng lên, chớp mắt toàn thân lấp lánh ánh sáng vàng đậm đặc, biến cao hơn trăm mét.

Không chút nghi ngờ, giúp Tư Mã Tiên chặn một kích trí mạng chính là Hàn Vũ. Hoàn thành lần ngăn cản này xong, y là người sở hữu Kinh Sợ và Bi Thương Thần Ấn vương tọa, Hủy Diệt và Khoan Thứ Thần Ấn kỳ sĩ không tiếp tục giúp đỡ Tư Mã Tiên chiến đấu mà nhanh như chớp quay về chiến trường nguyên bản, tiếp tục chặn đối thủ trước đó.

Tuy Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhi không biết đã trúng kỹ năng gì của đối phương, nhưng lúc này trong lòng gã rối loạn. Tình huống không biết mới là đáng sợ nhất, nhưng là ma thần, còn là hạng thứ mười cường đại, giây phút mấu chốt tất nhiên Kiếm Nhi sẽ không tỏ ra yếu thế. Không thể né tránh vậy cứ đón nhận đi. Thiểm Điện Ma Thần không thể phát huy ra tốc độ nhanh nhất, nhưng gã còn lực công kích khủng bố.

Đôi lưỡi hái nâng lên, Phá Phong Linh Vực lần nữa bùng phát, ánh sáng âm u chớp lóe cắt hướng trái tim Tư Mã Tiên.

Kiếm Nhi đã hiểu, lúc trước Tư Mã Tiên còn chưa ra hết sức, ít nhất không sử dụng linh vực này! Nhưng mặc kệ linh vực của gã có mạnh cỡ nào, ở trước mặt Phá Phong Linh Vực đều không chút tác dụng. Không phải thân thể biến to là có thể triệt tiêu thương tổn. Cho dù gã có thể tính kế được Kiếm Nhi, khiến Kiếm Nhi mất đi ưu thế tốc độ, nhưng trước đòn công kích mạnh mẽ thì gã vẫn phải chết. Tồi đa thì là sắp chết phản phệ lại một lần công kích của Kiếm Nhi mà thôi. Nhưng dưới trạng thái Ma Thần Hóa, Kiếm Nhi có tự tin chặn được công kích từ Tư Mã Tiên.

Một lớn một nhỏ, hai bóng người chớp mắt va chạm. Tư Mã Tiên đã cao tới trăm mét về mức nhanh nhẹn không thể nào so sánh với Kiếm Nhi. Đôi Đường Lang đao của Kiếm Nhi quả nhiên trước đâm vào ngực gã.

Mắt Kiếm Nhi xẹt qua tia lạnh lẽo khinh thường. Đừng nói là tên đầu trọc này, coi như là cơ Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần bị song đao Phá Phong Linh Vực của gã đâm trúng thì chết chắc rồi. Chỉ có Ma Thần Hoàng bệ hạ là còn có thể ngăn chặn được.

Tư Mã Tiên có thể chặn được Phá Phong Linh Vực của Kiếm Nhi không? Tất nhiên là không rồi. Trụ Ma Thần thứ mười nổi danh công kích sau khi Ma Thần Hóa cùng thi triển Phá Phong Linh Vực, lực công kích trong khoảnh khắc này đủ vào ba hạng đầu ma tộc.

Nhưng có một điều kiện là gã có thể phát huy ra lực công kích, Phá Phong Linh Vực sinh ra tác dụng mới được.

Phá Phong Linh Vực mang theo song Đường Lang đao cách ngực Tư Mã Tiên chưa tới một tấc thì lực lượng quang minh ngoài người Tư Mã Tiên bị xé rách, cơ ngực gã cảm nhận đau nhói.

Giây phút nguy hiểm này, hiện ra hình ảnh đối với Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhi là quái dị, đối với Tư Mã Tiên là kỳ diệu.

Kinh Sợ Ác Ma ở ngực Kiếm Nhi, Bi Thương Thiên Sứ ở ngực Tư Mã Tiên cùng sáng lên. Khoảnh khắc tỏa sáng, Kinh Sợ Ác Ma giữa đầu phát ra tiếng hú dài không âm thanh. Trong mắt Bi Thương Thiên Sứ thì tràn ra hai giọt nước mắt. Hai giọt nước mắt trong suốt như ẩn chứa thể gian tinh khiết nhất.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

629. Chương 300: Kinh Sợ Và Bi Thương Vạn Luật

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Tiếng hú không thanh âm của Kinh Sợ Ác Ma đánh vào đầu Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhi, gã chỉ thấy đầu như bị ngàn vạn gai nhọn đâm vào, người run bắn bật. Thể công dũng mãnh bị ảnh hưởng, lực công kích giảm mạnh.

Hai giọt nước mắt của thiên sứ thì rơi vào bên trên Đường Lang đao của Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ. Chỉ thấy vị trí nước mắt thiên sứ tỏa ra hai tầng sáng trắng lan tràn nguyên thanh đao. Không cản trở công kích cũng không tổn hại nó chút nào.

Nhưng Phá Phong Linh Vực ẩn chứa trên Đường Lang đao của Kiếm Nhĩ cùng với hơi thở hắc ám, lực lượng mặt trái kèm trong công kích đều biến mất bởi hai giọt nước mắt thiên sứ. Cũng có thể nói là biến mất vào giây phút mấu chốt của cuộc chiến.

***Phập phập* Hai tiếng.**

Hai thanh Đường Lang đao vẫn đâm vào trong ngực giáp Tư Mã Tiên, chẳng qua thân thể gã phòng lên gấp trăm lần, bộ giáp có lực lượng linh vực rót vào thì nước lên thuyền lên. Đường Lang đao là lực công kích mạnh nhất của Kiếm Nhĩ, dù không còn năng lực kèm theo thì vẫn cực kỳ sắc bén. Nhưng nó không thể cắm vào cơ ngực Tư Mã Tiên.

Nếu như Phá Phong Linh Vực và Kiếm Nhĩ cường điệu tăng phúc năng lực khác thì mặc kệ người Tư Mã Tiên tăng vọt tới mức nào, hai đao đâm vào thì Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ có tin tưởng tuyệt đối sẽ xé nát lão trọc này. Đáng tiếc, hiện tại đây chỉ là hai thanh Đường Lang đao sắc bén mà thôi.

Trên khuôn mặt cứng cỏi của Tư Mã Tiên nhe răng cười. Gã chờ giây phút này đã rất lâu rồi. Luôn bị Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhĩ ức chế, gã cứ phải nhịn nhẫn, là vì có thể ở phút cuối cho đối phương một kích trí mạng.

Đừng nhìn Hàn Vũ chỉ giúp gã cản một phát, nhưng lần này là phối hợp đã sớm thiết kế tốt giữa Tư Mã Tiên và Hàn Vũ. Tựa như phối hợp của Thái Nhi cùng Vương Nguyên Nguyên, Lâm Hâm vậy.

Động tác của Tư Mã Tiên không nhanh nhẹn bằng Kiếm Nhĩ, nhưng cũng không chậm bao nhiêu! Khi song đao của Kiếm Nhĩ đâm vào người Tư Mã Tiên thì động tác gã đã gần xong. Công kích của gã tràn ngập cảm giác bạo lực. Quang Chi Đại Lực Hoàn xoay tròn đập vào ngực gã. Không sai, bản thân mình cũng không tha. Quả cầu sắt khổng lồ tăng gấp mấy chục lần tựa như đại pháo đánh vào ngực mình.

Linh vực của Tư Mã Tiên kêu là Quang Chi Đại Lực Hoàn, giống như Long Nhã Đình, cũng là Linh Vực Vũ Khí. Tuy không như Long Nhã Đình có thể triệt để hóa thân thành kiếm, nhưng uy lực mạnh mẽ không kém bao nhiêu.

Lúc này Quang Chi Đại Lực Hoàn hóa thân thành linh vực hết sức đập vào người gã, thoát trông là không để ý an toàn bản thân, nhưng nhìn từ linh vực thì người gã cũng là một phần của Quang Chi Đại Lực Hoàn. Cái đập này chính là kết hợp giữa hai phía, sẽ có bao nhiêu thương tổn với gã chứ?

Tiếng hú sắc nhọn tàn phá trong đầu, óc đau nhức dữ dội khiến thân thể Kiếm Nhĩ không thể kiềm chế cương cứng. Giây phút dồn tấn công của gã trúng Tư Mã Tiên chính là lúc bản thân bị hấp thu còn chịu tiếng hú ảnh hưởng.

Thời cơ này hoàn toàn nằm trong vòng khống chế của Tư Mã Tiên, có thể nói là khống chế tốt đến mức kỳ diệu. Toàn phương vị suy yếu Kiếm Nhĩ, cũng cho mình thừa đủ thời gian.

Bộp!

Quang Chi Đại Lực Hoàn mạnh đập vào ngực Tư Mã Tiên cao trăm mét vô cùng vạm vỡ. Phút chốc, Quang Chi Đại Lực Hoàn tỏa ánh sáng chói lòa, ngực gã biến thành màu tím lấp lánh.

Một con gián nếu bị ngọn núi lớn nghiền thì sẽ có kết quả gì?

Làm một trong mấy ma thần có lực công kích mạnh nhất ma tộc, Kiếm Nhĩ mạnh về công kích mà phòng ngự thì không giỏi bao nhiêu.

Nếu dưới tình huống bình thường, Trụ Ma Thần của gã không xa, dù gặp nguy hiểm thì có thể dựa vào Trụ Ma Thần truyền tống rời đi. Nhưng các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đấu với ma thần số lần quá nhiều rồi, kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Tư Mã Tiên và Hàn Vũ đã lập nên sát cục này thì tất nhiên sẽ không cho gã cơ hội chạy trốn!

Tiếng hú kinh hãi trong đầu từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc kéo dài ba giây, nhưng ba giây này bám chặt Kiếm Nhi. Nếu đổi làm một ma thần cường đại về lực lượng tinh thần, am hiểu ma pháp, có lẽ thời gian sẽ rút ngắn. Nhưng Kiếm Nhi truy cầu sức mạnh quá cao, cho nên các mặt khác không mạnh lắm. Vậy nên gã hoàn toàn rơi vào cạm bẫy, không cách nào thoát ra.

Nhưng dù lực phòng ngự của Kiếm Nhi có yếu đến đâu thì cũng là ma thần xếp mười hàng đầu, còn có Ma Thần Hóa hộ thể. Vậy nên tuy một kích của Tử Mã Tiên dựa vào sức mạnh Linh Vực Vũ Khí công kích đập trúng gã nhưng không thể giết chết Kiếm Nhi ngay. Tuy nhiên, Kiếm Nhi đã tim đập chân run.

Va chạm kịch liệt, Kiếm Nhi cảm thấy nội tạng như bị nghiền nát. Càng khiến gã tuyệt vọng là Đường Lang đao bị sức mạnh khủng bố nghiền gãy. Mất đi Đường Lang đao, gã như con cọp không có nanh. Lúc này Kiếm Nhi chỉ muốn chạy trốn, nhưng tiếng hú kinh hãi kéo dài hai giây, trước khi tiếng hú kết thúc thì gã không cách nào liên hệ với Trụ Ma Thần của mình, thậm chí muốn thi triển Thiên Ma Giải Thể cũng không cách nào.

Người quen biết Tử Mã Tiên đều hiểu, từ lúc Quang Chi Đại Lực Hoàn đập vào thì công kích mới là bắt đầu.

Tử Mã Tiên không chút giữ lại, gã biết mình đối mặt là đối thủ cỡ nào. Chỉ cần cho Kiếm Nhi cơ hội thở dốc, nói không chừng song Đường Lang đao còn có thể mọc ra. Vậy nên giống như Lâm Hâm lúc trước bùng nổ, gã không chút giữ lại.

Tiếp theo là tiếng sấm liên tục nổ vang trước ngực Tử Mã Tiên.

Phấn toái, nghiền ép, tam trọng bạo phá cộng Tử Lôi Cuồng điện, Tử Huyền Thần Lôi Pháo.

Thiểm Điện Ma Thần trở thành đối thủ thứ nhất từ khi Tử Mã Tiên có linh vực, hoàn toàn nhận lấy Linh Vực Vũ Khí toàn diện công kích. Dù là Tăng Ác Vương trước kia cũng không được chiêu đãi thế này.

Chính Tử Mã Tiên bị điện giạt người run bần bật, ngực bốc khói đen. Khi gã lấy xuống Quang Chi Đại Lực Hoàn thì dừng nói là xác Kiếm Nhi, ngay cả Vương Miện Ma Thần cũng thành mảnh vụn.

Uy lực Linh Vực Vũ Khí là dễ ngăn cản lắm sao?

Mấy phút ngắn ngủi, mục sư đầu trọc Tử Mã Tiên phá vỡ kỷ lục chiến trường Lâm Hâm vừa sáng tạo, đem ma thần chết trận cao nhất xếp hạng tăng lên thứ mười.

Xà Thương Ma Thần Ngải Lợi Qua và Thiểm Điện Ma Thần Kiếm Nhi là đôi huynh đệ cùng chung hoạn nạn có thể đoàn tụ tại thế giới khác. Trụ Ma Thần của chúng đều âm đạm xuống.

Tử Mã Tiên tiêu hao thậm chí ít hơn Lâm Hâm một chút. Dù sao gã được Hàn Vũ trợ giúp trực tiếp nhất.

Tử Mã Tiên giờ ngón cái hướng Hàn Vũ, cũng sờ đồ tượng Bi Thương thiên sứ trước ngực, đồ tượng Bi Thương thiên sứ lạng lẽ biến mất.

Kinh Sợ và Bi Thương Thần Ấn vương tọa chính là Thần Ấn vương tọa có xếp hạng cao nhất trừ Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa ra, cũng là Thần Ấn vương tọa thứ nhất nhân loại phỏng chế.

Trong lịch sử sáu ngàn năm thời đại hắc ám, Kinh Sợ và Bi Thương Thần Ấn vương tọa chỉ thừa nhận hai kỵ sĩ, Hàn Vũ là người thứ hai.

Thần Ấn vương tọa này chỉ cung cấp một vũ khí là tấm thuẫn, Kinh Sợ và Bi Thương tấm thuẫn. Về mặt lực phòng ngự có thể xưng là đứng đầu năm Thần Ấn vương tọa phụ thuộc. Lúc này Hàn Vũ một mình một người nhẹ nhàng chặn Ma Long chiến đội cấp Ma Vương. Bị Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc, ba Ma Vương bao vây mà có thể trong giây phút mấu chốt giúp Tử Mã Tiên một tay, do đó có thể thấy lực phòng ngự của Kinh Sợ và Bi Thương Thần Ấn vương tọa kinh khủng cỡ nào.

Nhưng xem biểu hiện mới rồi của Kinh Sợ và Bi Thương tấm thuẫn, tác dụng của Thần Ấn vương tọa này tuyệt đối không chỉ là phòng ngự thôi. Hàn Vũ thi triển ra kỹ năng tên là Kinh Sợ và Bi Thương vận luật. Kỹ năng này có thể dùng trên người mình, cũng có thể dùng trên người kẻ khác, là một kỹ năng phụ trợ và hạn chế cường đại.

Hàn Vũ và Tư Mã Tiên từng nhiều lần thử nghiệm hiệu quả tiếng hú sợ hãi, họ còn lấy Tinh Không Thần Thánh ký sĩ Dương Hạo Hàm làm thực nghiệm. Sự thật chứng minh, coi như là cường giả đẳng cấp cỡ Dương Hạo Hàm, ma khí hợp nhất cộng tinh thần lực cực kỳ khổng lồ vẫn bị tiếng hú sợ hãi kiềm chế hai giây trở lên. Hơn nữa chỗ đáng sợ nhất của kỹ năng này là không thể đánh gãy hay tiêu trừ. Nhưng có một điều kiện, đó là chính diện đánh trúng đối thủ, khuyết điểm duy nhất của kỹ năng này là không cách nào tỏa định đối thủ phát ra. Nhất định phải khiến đối phương không thể né tránh mới được. Nếu không thì Hàn Vũ đã không đợi Tư Mã Tiên rơi vào nguy hiểm mới ra tay.

Hai đồng bạn Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi hợp tác rút cuộc lại xử lý một ma thần thứ hạng rất cao, khiến cục diện nhân loại nhẹ nhàng chút.

Nhưng sức chiến đấu của đám ma thần vẫn khá là khủng bố. Trong thời gian ngắn ngủi đã có hai Anh Hùng Vĩnh Hằng chết. Lâm Hâm nhân lúc này lại tham gia vào chiến trường. Y trực tiếp bay đến bả vai Tư Mã Tiên quăng cho gã vài viên đan dược, rồi lấy vai Tư Mã Tiên làm pháo đài, Bất Hủ Long Hỏa làm nòng súng bắt đầu toàn trường phát uy, dựa vào lực công kích cường đại của Thánh Dương Linh Vực công kích kẻ địch buộc phải tụt cút.

Tư Mã Tiên nhân dịp đó hồi phục linh lực bị tiêu hao và mới chịu vết thương.

Hai bên cùng bùng nổ, cục diện trở về thế cân đối kỳ lạ. Bên Liên Bang Thánh Điện đứng thực giết rất nhiều cường giả ma tộc. Nhưng cùng lúc đó, Ma Đạo đại pháo cũng nổ nhiều, mất đi đa phần sức chiến đấu. Còn quyết chiến đỉnh cao cấp chín thì hai bên tổn thất không chênh lệch là bao. Tổng thể thì ma tộc tổn thất nhỏ hơn chút. Dù sao ma thần có Trụ Ma Thần chống lưng. Dựa vào Trụ Ma Thần che chở, Ma Thần Hóa tăng năng lực, trừ phi giống như Lâm Hâm, Tư Mã Tiên đánh cho chúng trở tay không kịp, nếu không thì rất khó giết chết ma thần.

Còn về cường giả ma tộc cấp chín khác trên chiến trường bỏ mình thì ảnh hưởng rất ít đến cục diện chiến đấu. Huống chi còn có Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần trợ giúp tộc nhân của mình. Bỗng chốc bởi vì thực lực chênh lệch cơ bản mà cán cân thắng lợi cuối cùng vẫn là dần dần nghiêng hướng ma tộc. Chẳng qua bởi vì chênh lệch không quá lớn, cộng thêm Tinh Ma Thần, Nguyệt Ma Thần nương tay nên còn miễn cưỡng giữ trạng thái cân đối.

Trên cao ba ngàn mét, trận quyết chiến quan trọng nhất giữa Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng đã tiến vào đẳng cấp khác.

Khoảnh khắc Long Hạo Thần lại mở mắt ra, hần lần đầu tiên cảm thấy mình có lực lượng khiêu chiến với Ma Thần Hoàng. Trước khi Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa hoàn toàn thức tỉnh, kỳ thực hần không biết siêu thần khí có uy lực đến thế.

Nghịch Thiên Ma Long Trụ sau lưng Ma Thần Hoàng tựa như cột trụ chống trời. Có nó nổi bật, khí thế của Ma Thần Hoàng tăng lên độ cao khủng bố chưa từng có.

Trên bầu trời, thanh kiếm đen to lớn chậm rãi giáng xuống, ngừng trước mặt Ma Thần Hoàng. Long văn trên thân kiếm lấp lánh ánh sáng dần thu vào trong, nhưng thanh kiếm vẫn để lại ám sắc long văn.

Đôi mắt Ma Thần Hoàng trong chớp mắt này đã hoàn toàn thành màu vàng đen. Tay phải nâng lên, tay lật ngược nắm lấy chuôi kiếm đen. Y lạnh lùng nhìn hướng Long Hạo Thần, nói.

“Từ khi linh lực của ta đột phá năm mươi vạn thì đã không gặp đối thủ có tư cách khiến ta dốc hết sức. Tốt lắm, làm người thừa kế huyết mạch của ta, người nhưng lại có lực lượng khiêu chiến ta. Kỳ thực đối với cấp bậc cỡ như ta, có đối thủ là một loại hạnh phúc. Hãy để ta nhìn xem, người rút cuộc đạt tới trình độ nào, lại có thể buộc ta ra bao nhiêu lực lượng. Thanh kiếm này tên là Nghịch Thiên Ma Thần kiếm, do một khối long cốt của ta biến thành, rèn luyện trong người ta mấy trăm năm mới hiện ra uy lực ngày nay. Nó và Nghịch Thiên Ma Long Trụ của ta là một thể.”

Nói rồi chuôi kiếm Nghịch Thiên Ma Thần kiếm lấy tay phải Ma Thần Hoàng làm trục nhanh chóng xoay tròn một vòng. Khoảnh khắc mũi kiếm chĩa lên trên, tay phải Ma Thần Hoàng nắm lấy chỉ xéo bên cạnh. Thanh kiếm cách biệt thể tích người y khá xa bỗng tỏa vàng sáng ám lam đậm đặc. Long văn trên thân kiếm cũng tỏa ánh sáng ám kim.

Long Hạo Thần nâng lên tay phải, chậm rãi nắm lấy chuôi kiếm Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm trước mặt. Phút chốc, cảm giác kỳ diệu lan tràn toàn thân, không quá mạnh mẽ mà là cảm giác thần kỳ có thể phá tan mọi ngăn trở, sáng tạo ra kỳ tích.

Phù văn chín sắc trên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm ngay khi hắn nắm lấy chuôi kiếm thì cùng tỏa sáng. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp trên người Long Hạo Thần văn lộ hoa lệ tựa như sống lại. Từ người hắn nở lộ khí thế cường đại. Đối mặt Ma Thần Hoàng có Trụ Ma Thần làm bối cảnh, khí thế đó ngược lại đè ép hơi thở hắc ám Ma Thần Hoàng tỏa ra. Chẳng những không yếu nhược còn có xu hướng chiếm ưu thế.

Đôi mắt Ma Thần Hoàng có chút trầm trọng. Mặc dù Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa chỉ là một tia hơi thở Sáng Thế Thần để lại, nhưng Sáng Thế Thần chính là thần linh vĩ đại nhất sáng tạo ra thế giới, ra vô số không gian! Từ ý nghĩa nào đó thì một không gian chính là một phần thân thể của Sáng Thế Thần. Quy tắc toàn thế giới là do Sáng Thế Thần chế ra.

Siêu thần khí của Long Hạo Thần dù chỉ có một hơi thở Sáng Thế Thần, nhưng đối với bất kỳ đối thủ nào đều là năng lực cực kỳ khủng khiếp. Dù là cường giả cỡ như Ma Thần Hoàng thì cũng không ngoại lệ.

Chiến đấu trong chớp mắt phát động. Long Hạo Thần dẫn đầu hành động. Ánh sáng trắng chói lóa, ngay sau đó hắn đã xuất hiện ở trước mặt Ma Thần Hoàng. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm bởi vì bị tay phải nắm ngược nên làm động tác chém xéo lên trên.

Nếu có người quan sát trận chiến sẽ có thể thấy Long Hạo Thần mang đến hình ảnh huyền lệ. Nơi hắn vừa đi qua ở không trung để lại dấu vết dài, dấu vết do vô số bóng sáng hợp thành. Những bóng sáng là cảnh tượng vạn vật sinh trưởng, thậm chí còn có trời trăng sao chiếu rọi.

Nghịch Thiên Ma Thần kiếm của Ma Thần Hoàng giờ ngang, chặn lại Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm của Long Hạo Thần. Hai thanh thần kiếm cấp siêu thần khí rốt cuộc ở trạng thái mạnh nhất va nhau.

Khoảnh khắc hai thanh kiếm siêu thần khí va chạm, long văn trên Nghịch Thiên Ma Thần kiếm phát ra tiếng rỗng ngậm lạnh lốt. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm trong tay Long Hạo Thần phù văn chín sắc càng tỏa ánh sáng chói lòa.

Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng lại một lần ở khoảng cách gần đối đầu, nhưng lần này không phải là cảnh tượng Long Hạo Thần bị Ma Thần Hoàng áp chế.

Keng đùng!!!

Tiếng nổ chói tai, Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng cùng bắn ngược ra sau. Lần này va chạm chẳng ngờ là ngang sức ngang tài, không ai làm gì được ai. Nhưng Nghịch Thiên Ma Thần kiếm trong tay Ma Thần Hoàng sau khi va chạm kết thúc phát ra tiếng vù vù khe khẽ khiến y biến sắc mặt.

Tuy chỉ một lần va chạm, Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng không khả năng quyết định thắng bại, nhưng ưu khuyết điểm của hai thanh thần kiếm tuyệt thế đã hoàn toàn lộ ra.

Cho dù tu vi của Long Hạo Thần đạt tới độ cao cấp chín bậc chín thì vẫn không bằng Ma Thần Hoàng trăm vạn linh lực! Nhưng kết cuộc lại là ngang sức ngang tài, bản thân chứng minh ưu thế của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm đối đầu Nghịch Thiên Ma Thần kiếm. Nghịch Thiên Ma Thần kiếm khê kêu càng tỏ rõ bản thân yếu thế.

Long Hạo Thần lật lại cổ tay, Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm sửa mũi kiếm chỉ lên trên, tay trái cũng nắm lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn Ma Thần Hoàng. Ngược hẳn, Vĩnh Hằng Thần Thạch tỏa ra ánh sáng xanh biếc rực rỡ, hơi thở Sáng Thế Thần bỗng chốc tăng vọt.

Vạn Vật Hồi Phục, vẫn là Vạn Vật Hồi Phục trong Vĩnh Hằng Tam kiếm. Nhưng lần này lại khiến sắc mặt Ma Thần Hoàng biến trầm trọng chưa từng có.

Bầu trời biến thành một màu ánh sáng xanh biếc, hơi thở sự sống đậm đặc chớp mắt lan tràn phạm vi ngàn mét.

Ngự Long quan luôn nổi danh là lạnh giá và hoàn cảnh khắc nghiệt bỗng có chút ấm áp, ấm áp này đang không ngừng tăng lên.

Màu bầu trời bỗng biến xanh biếc. Dù là nhân loại hay ma tộc đều bản năng ngẩn đầu nhìn lên không trung. Họ thấy hình ảnh suốt đời khó quên.

Khung trời xuất hiện cảnh tượng kỳ diệu như ảo ảnh. Vô số bóng sáng thực vật xanh biếc ở giữa không trung, những thực vật này đang không ngừng sinh trưởng, trải rộng cả khung trời. Hơi thở tuyệt diệu của Vạn Vật Hồi Phục khiến ma tộc cũng phải nhìn ngây người.

Màu xanh kéo dài ngàn mét, dù là khu Ma quan có Thích Khách Thánh Điện cũng thấy rõ ràng. Hơi thở sinh mệnh đậm đặc từ trên trời giáng xuống, khiến cường giả không phải hắc ám thuộc tính cảm nhận linh lực dâng lên tràn đầy thoải mái. Không cần nghi ngờ, đây là dấu hiệu tăng phúc cho nhân loại và suy yếu ma tộc. Mặc dù không mạnh mẽ nhưng khí thế hai bên bị ảnh hưởng rất lớn.

Trong mắt Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư tràn đầy khó tin. Y rốt cuộc hiểu tại sao Ma Thần Hoàng phải sử dụng Nghịch Thiên Ma Long Trụ. Long Hạo Thần này còn cường đại hơn sự tưởng tượng của chúng! Chỉ riêng tình cảnh bầu trời biến dị đủ chứng minh hẳn có thực lực khiêu chiến với Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng không chỉ sắc mặt trầm trọng, khi Vạn Vật Hồi Phục phát động thì y cũng hành động.

Nghịch Thiên Ma Thần kiểm chậm rãi nâng lên, sửa thành đôi tay nắm lấy. Cùng lúc đó, người y phát ra tiếng ù ù quái lạ. Chỗ ngực bùng phát hàng ngàn vạn ánh sáng ám lam, hóa thành quả cầu sắc ám lam to lớn bay lên trời, dung nhập vào Nghịch Thiên Ma Thần kiểm.

Mũi kiếm Nghịch Thiên Ma Thần kiểm xuất hiện một hố đen, phạm vi đang nhanh chóng lan rộng. Trong chớp mắt xé rách bầu trời xanh biếc quanh Vạn Vật Hồi Phục, linh lực nồng đậm dao động ở trong không khí sinh ra lực phá hoại khó thể tưởng tượng. Xung quanh hố đen tràn ngập tia chớp sắc ám lam.

Nghịch Thiên Ma Long Trụ lặng lẽ biến mất trên không trung. Hố đen nhanh chóng lan rộng phạm vi, dường như đang hấp thu tất cả năng lượng. Lôi điện ám lam xung quanh nó biến ngày càng mạnh, lôi điện thô to không ngừng đánh vào bầu trời xanh, tràn ngập khí thế hủy diệt.

Một sáng tạo, một hủy diệt, hai bên đối đầu.

Nhưng khiến Ma Thần Hoàng giật mình là lần này Long Hạo Thần không trực tiếp dẫn động Vạn Vật Hồi Phục công kích, ngược lại như là đang sắp xếp.

Hố đen khuếch trương tới ngàn mét rốt cuộc bị kiềm chế. Từng tiếng trùng kêu chim hót đã thú gầm bắt đầu xuất hiện. Trong thế giới tự nhiên xanh biếc trên trời bắt đầu xuất hiện côn trùng và động vật. Những côn trùng, động vật đang nhanh chóng tiến hóa. Mỗi lần tiến hóa là chúng nó sẽ biến càng thêm cường đại, dần dần, bắt đầu có ma thú.

Hình ảnh kỳ diệu, huyền lệ lại khiến Ma Thần Hoàng cảm nhận áp lực to lớn chưa từng có. Đây rõ ràng là kiếm thứ hai trong Vĩnh Hằng Tam kiếm, Sáng Thế Sinh Linh.

Chẳng qua lần này Sáng Thế Sinh Linh xuất hiện cùng Vạn Vật Hồi Phục, thế giới thiên nhiên có sinh mệnh, đó là hơi thở thuận theo đạo lý thiên địa.

Nhìn đến đây thì ánh mắt Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư biến nhu hòa, cũng dần kiên quyết. Y đánh với Thúc Vịnh Tiêu dần yếu đi nhiều, ánh mắt thậm chí ngừng ở trời cao, lộ ra si mê.

Y thích loại hơi thở sáng tạo này. Y muốn không phải hủy diệt mà là sinh tồn.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc cũng bị hình ảnh này rung động. Y cảm nhận tuy không sâu như Nguyệt Ma Thần, nhưng y biết kế hoạch của mình và Nguyệt Ma Thần rất có khả năng thành công. Long Hạo Thần thật có khả năng đánh bại Ma Thần Hoàng!

Ngoài Ngự Long quan, cường giả Liên Bang Thánh Điện và ma tộc dần tách ra, không ngờ hai bên tạm dừng chiến đấu, thậm chí còn tự đáp xuống đất hoặc rơi trên đầu tường Ngự Long quan. Tất cả cường giả đều ngẩn đầu nhìn biến đổi kỳ diệu trên không trung.

Đây là cuộc trận chiến giữa hai cường giả mạnh nhất hiện nay! Tất cả ma thần lần đầu tiên hiểu được, vương giả vô địch trong lòng chúng, Ma Thần Hoàng đời này rốt cuộc gặp phải đối thủ.

Chiến tranh này thắng lợi cuối cùng rất khó đoán biết. Trước mắt sắp xảy ra va chạm khủng bố rất có thể là hướng đi thắng bại cuối cùng.

Đối mặt tổ hợp Vạn Vật Hồi Phục và Sáng Thế Sinh Linh, Nghịch Thiên Ma Thần kiếm trong tay Ma Thần Hoàng lại biến đổi. Nghịch Thiên Ma Long Trụ xuất hiện, chẳng qua lần này Nghịch Thiên Ma Long Trụ trực tiếp hiện ra dưới chân Ma Thần Hoàng. Ngay sau đó, thân thể Ma Thần Hoàng giống như hòa tan, nhu hòa dung nhập vào trong Nghịch Thiên Ma Long Trụ.

Tiếng rỗng ngâm lạnh lóe vang lên, Nghịch Thiên Ma Long Trụ trực tiếp chui qua hố đen to tới ngàn mét. Thể tích vốn khủng bố trong quá trình chui nhanh chóng thu nhỏ.

Tiếng rỗng ngâm không vì Nghịch Thiên Ma Long Trụ chui vào trong hố đen mà biến mất, ngược lại càng mãnh liệt hơn, tựa như tiếng sấm cuộn cuộn trên không trung. Cảnh tượng Vạn Vật Hồi Phục, Sáng Thế Sinh Linh trên bầu trời trong tiếng rỗng ngâm khủng khiếp bị chấn động hơi mờ đi. Ngay sau đó xuất hiện hình ảnh khiến tất cả cường giả nhân loại tràn ngập rung động.

Ở chỗ hố đen, một cái đầu to lớn chậm rãi chui ra. Đó là một đầu rồng, màu đen, có đôi mắt to đỏ như máu. Dù ở trên cao ba ngàn mét, từ mặt đất cũng có thể trông thấy ánh đỏ lấp lóe kia. Càng cảm nhận rõ người nó tỏa ra khí thể hủy diệt.

Trên người Hắc Long khổng lồ này có một tầng sương mù ám lam lấp lóe. Trong sương mù dày đặc lôi điện. Cái đầu to lớn chậm rãi chui ra, ngay sau đó là thân thể khổng lồ.

Thể tích thân hình khủng khiếp đến mức bao gồm cả ma tộc, tất cả hít ngậm khí lạnh.

Vốn họ cho rằng con rồng ngàn mét đen vàng từng xoay quanh Nghịch Thiên Ma Long Trụ đã đủ khủng bố, nhưng khi Hắc Long này xuất hiện thì họ mới phát hiện, con rồng đen vàng lúc trước so sánh với nó thì chỉ là con kiến với con voi.

Con rồng màu đen này dài hơn ba ngàn mét. Trong phạm vi nó xuất hiện, bầu trời xanh và vạn vật sinh linh chịu ảnh hưởng cực lớn. Đặc biệt là ma thú đã tiến hóa ra trong màn sáng, chúng như gặp phải thiên địch nhanh chóng tán loạn.

Đây, đây rõ ràng là bản thể Ma Thần Hoàng! Là tộc trưởng Nghịch Thiên Ma Long tộc, Nghịch Thiên Ma Long Hoàng, đây là lần đầu tiên Ma Thần Hoàng lộ ra bản thể trong tranh đấu với nhân loại, còn là bản thể sau khi dung hợp với Nghịch Thiên Ma Long Trụ!

Khí thể khủng bố không ngừng tăng cao, đôi mắt đỏ rực của Ma Thần Hoàng có sương mù ám lam xung quanh làm nổi bật nhìn màn sáng trước mặt. Y không chủ động công kích, chỉ bay trên không trung. Nhưng khí thể của y nghiêm trọng quấy rầy cấu thành bầu trời xanh. Không thể khi ngờ, khi Nghịch Thiên Ma Long Hoàng Phong Tú lộ ra bản thể thì Long Hạo Thần lại rơi vào thế yếu.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc đi tới bên cạnh A Gia Lôi Tư, thấp giọng nói.

“Phong Tú đang dùng lực lượng cấp thần của mình?”

A Gia Lôi Tư chậm rãi gật đầu.

“Lực lượng này chúng ta không cách nào sánh bằng hoặc đối kháng. Chỉ không biết Long Hạo Thần có cách nào chịu đựng được không? Nếu như cả Phong Tú cấp thần mà không làm gì được hắn, vậy nhân loại có thể đứng vững bất bại rồi, chúng ta cũng có quyết định.”

Ngõa Sa Khắc không bởi vì lời của A Gia Lôi Tư mà lộ ý mừng, trong mắt ngược lại toát ra vô cùng lo âu.

“Nhị ca, không biết tại sao ta có cảm giác vô cùng không may.”

“A?” A Gia Lôi Tư giật mình nhìn Ngõa Sa Khắc.

Nếu là người khác nói câu này thì y chẳng thêm quan tâm, nhưng lời thốt ra từ miệng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, Đại Dự Ngôn sư của ma tộc! Dự cảm của y khiến Ma Thần Hoàng còn phải chú trọng.

Ngõa Sa Khắc trầm giọng nói.

“Còn nhớ không? Ta từng nói năm đó tại tháp Tinh Ma là cơ hội duy nhất đánh chết Long Hạo Thần. Lần đó chúng ta không thành công thì không có khả năng khác nữa. Cho nên ta mới đồng ý kế hoạch của ngươi. Nếu chúng ta đã không thể đánh chết Long Hạo Thần, vậy hắc chính là mấu chốt trở thành ma tộc diệt vong. Chính là nói hắc nên chiến thắng được Ma Thần Hoàng Phong Tú mới đúng.”

A Gia Lôi Tư gật đầu, nói.

“Ta đương nhiên nhớ rõ, đó không phải là điều chúng ta muốn thấy sao?”

Ngõa Sa Khắc nói.

“Nhưng hôm nay nhìn Long Hạo Thần, ta từ trên người hắc cảm nhận nguy hiểm mãnh liệt chưa từng có, dường như hắc có sức mạnh gì có thể uy hiếp sự tồn tại của chúng ta.”

A Gia Lôi Tư trầm giọng nói.

“Ta vẫn không hiểu ý của ngươi.”

Trong mắt Ngõa Sa Khắc lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Nhị ca, ngươi cho rằng Long Hạo Thần hiện nay có thể đánh bại được Phong Tú không?”

A Gia Lôi Tư không chút suy nghĩ nói.

“Rất khó, coi như là muốn giữ thế cân bằng cũng khó khăn. Long Hạo Thần hiện ra lực lượng đã khá cường đại, nhưng ta không hề cảm giác hắc có đột phá giống như Phong Tú, đột phá trăm vạn linh lực đạt tới tầng cấp khác. Bởi vậy, hắc muốn chiến thắng Phong Tú là rất khó. Coi như đánh ngang tay thì khả năng cũng không lớn. Vậy nên ta mới do dự, không biết chúng ta có nên ra tay giúp đỡ hắc không?”

Ngõa Sa Khắc lắc đầu nguầy nguậy.

“Không, tuyệt đối đừng. Theo Đại Dự ngôn Thuật của ta đoán, Phong Tú không khả năng giết Long Hạo Thần. Nhưng trận chiến hôm nay y đã hoàn toàn nhìn ra Long Hạo Thần cấu thành uy hiếp với y. Nếu như y thắng Long Hạo Thần thì có khả năng thả hắc đi không? Long Hạo Thần không chết trong cuộc chiến này, chứng minh hắc còn có năng lực có đối kháng với Phong Tú. Trừ Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa ra, lực lượng hắc có thể đối kháng với Ma Thần Hoàng là cái gì?”

A Gia Lôi Tư rút cuộc hiểu ý của Ngõa Sa Khắc, sắc mặt rút cuộc biến đổi.

“Ý ngươi là...”

Trong lúc hai người nói chuyện thì cảnh tượng trên không trung lại biến đổi.

Nghịch Thiên Ma Long Hoàng xuất hiện, bắt đầu xé nát trời xanh ổn định. Ngay sau đó, bầu trời biến tối sầm, từng ngôi sao dần xuất hiện trên nơi cao hơn, chiếu rọi vạn vật sinh trưởng và sinh linh tiến hóa.

Lúc mới bắt đầu ngôi sao xuất hiện từng cái, rất nhanh, số lượng ngôi sao tăng vọt nhiều. Khi bầu trời được vạn ngôi sao chiếu rọi thì bản thể khổng lồ của Ma Thần Hoàng, cùng với hố đen y phóng ra đường như bị đông lại trên trời.

Vĩnh Hằng Tam kiếm, kiếm thứ ba, Vĩnh Hằng Tinh Không rút cuộc xuất hiện.

Vạn Vật Hồi Phục, Sáng Thế Sinh Linh, Vĩnh Hằng Tinh Không, Tam kiếm hợp bích, ở trên bầu trời vẽ ra bức tranh tuyệt diệu.

Tựa như không trung cao ba ngàn mét lại sáng tạo một thế giới. Ánh sáng chiếu rọi rõ, vạn vật sinh trưởng, sinh linh tiến hóa, đây là sáng tạo cỡ nào kỳ diệu, mỹ lệ mà tuân theo quy luật trời đất!

Đây cũng là kỹ năng kèm theo mạnh nhất của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa, sáng thế!

Thân thể Ma Thần Hoàng bị phong ấn trong bức tranh huyền lệ này, hiện ra không hài hòa chút nào. Dường như y không thể nhúc nhích, nhưng đôi mắt đỏ như máu vẫn dữ tợn.

Cũng ngay lúc này, hố đen to ngàn mét bỗng tỏa sáng, ánh sáng tím sậm bỗng chiếu rọi rõ, chiếu rọi một phần Bức Tranh Sáng Thế thành sắc tím sậm. Bức tranh cũng ngay lúc này đột nhiên vạn vật, hóa thành

lốc xoáy to lớn lấy thân thể Ma Thần Hoàng làm trung tâm co rút. Lực lượng sáng tạo rút cuộc giáng xuống.

Tương đương với nó, Nghịch Thiên Ma Long Hoàng rút cuộc xuất hiện biến đổi. Thân thể dài ba ngàn mét của y vẫn đông lại, nhưng hố đen tím sậm đường kính ngàn mét bỗng co rút lại trước mặt y, hóa thành quang cầu tím sậm nhỏ xíu bị Nghịch Thiên Ma Long Hoàng dùng đầu nâng lên.

Bầu trời bỗng tối sầm. Trong chớp mắt đó, hắc ám giáng xuống như cướp hết tất cả ánh sáng, không chừa chút gì.

Dù là thực lực mạnh mẽ như Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần hay các tướng sĩ bình thường anh dũng chiến đấu trên Ngự Long quan, trong khoảnh khắc có cảm giác nghẹt thở bị bóp cổ.

Hắc ám không chỉ xuất hiện trên bầu trời, giống như xuất hiện trong lòng họ vậy. Nỗi sợ không gì sánh kịp theo hắc ám tiến đến. Đường như hắc ám cứ tiếp tục thì cả thế giới sẽ vĩnh viễn biến mất theo.

May mắn là hắc ám tịch diệt này rút cuộc có ánh sáng. Đường như chỉ một giây lại dường như vĩnh hằng, một điểm sáng từ không trung lóe lên.

Ngay sau đó, điểm sáng này như cánh cửa mở ra, ánh sáng chói mắt bỗng bùng nổ.

Từ cực độ hắc ám đến cực độ sáng ngời, dù là các cường giả cấp tám, cấp chín bất ngờ không kịp đề phòng có không ít người hét thảm, vội vàng nhắm mắt lại.

Ánh sáng xuất hiện ở trên trời, bởi vì tịch diệt hắc ám và ánh nắng quá chói chang, cho nên đa số người không thấy rõ đó là màu sắc gì.

Một đoàn sáng to lớn lóe trên không trung. Phạm vi đoàn sáng phủ trùm rất lớn, thậm chí có thể dùng từ hủy thiên diệt địa để hình dung. Nguyên ngọn núi cao có Ngự Long quan bỗng phát ra tiếng két két chói tai, dường như không thể chịu được đoàn sáng khổng lồ mang đến áp lực, dường như tùy thời sẽ tan vỡ. Từng vết nứt khủng bố cũng xuất hiện trên ngọn núi, chứng minh tan vỡ không phải là điều không thể.

May mắn là ánh sáng chiếu cực độ xong bắt đầu co rút, tất cả ánh sáng trở về bình thường.

Bầu trời biến trong vắt chưa từng có. Phạm vi vạn mét không có áng mây hay ô trọc. Khung trời trong xanh bởi vì không có chút tạp chất mà quá lạ, chỉ có hai bóng người hiện ra là hơi đột ngột.

Nghịch Thiên Ma Long Hoàng Phong Tú vẫn là bản thể khổng lồ dài ba ngàn mét bành bồng trên trời. Đối diện cách y không xa, Long Hạo Thần mặc Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp đôi cánh giương ra, thở hồng hộc.

Ánh mắt Long Hạo Thần rõ ràng âm đạm, vàng sáng trắng của Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp cũng yếu đi nhiều, nhưng mắt hắn vẫn cố chấp như vậy. Tuy nhiên, ngoài cố chấp ra còn có một chút không cam lòng.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

630. Chương 301: Bức Tranh Sáng Thế

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

“Có thể buộc ta sử dụng ra Tịch Diệt Nhất, người đủ thấy kiêu ngạo rồi đi. Năm đó Tự Nhiên Nữ Thần để lại Tinh Linh Long trong Mộng Huyền Thần điện bảo vệ Mộng Huyền Thiên đường đã chết bởi Tịch Diệt Nhất của ta. Tuy người chưa trọng thương nhưng một tia hơi thở Sáng Thế Thần để lại của người đã dùng hết, còn dựa vào cái gì đối kháng với ta chứ?”

“Không sai, tám Bức Tranh Sáng Thế của người rất mạnh, nếu người cũng có được lực lượng cấp thần thể này vậy rất có thể đánh bại được ta. Đáng tiếc dù Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa có kỳ diệu cỡ nào cũng không khả năng đem người lên đến cảnh giới của thần.”

Thanh âm của Ma Thần Hoàng rất bình tĩnh. Đường như trải qua trận chiến vừa rồi, tất cả cảm xúc trong lòng y đều biến mất hết.

Long Hạo Thần có chút khó khăn nâng lên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm trong tay.

“Ma Thần Hoàng, người còn chưa thắng, không cần dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta!”

Ma Thần Hoàng cười khê nói.

“Bức Tranh Sáng Thế của ngươi dùng hết một tia hơi thở linh hồn Sáng Thế Thần để lại, chẳng lẽ còn có kỹ năng gì càng cường đại hơn ư? Không sai, sau khi sử dụng Tịch Diệt Nhất, ta đúng là tiêu hao rất lớn, nhưng ta là thần, thần hồi phục là nhân loại có thể so sánh sao?”

“Ma Thần Dương!”

Đầu rồng to lớn bỗng ngẩng lên nhìn trời, một đoàn sáng tím như xé rách không gian xuất hiện phía trên thân thể khổng lồ của Ma Thần Hoàng. Không ngờ nó tựa như mặt trời, mặt trời màu tím sậm.

Ánh sáng tím rơi vào người Ma Thần Hoàng, khiến khí thể của y nhanh chóng hồi phục.

Ở ngực Long Hạo Thần, Trái Tim Vĩnh Hằng đang đập rộn rã giúp hắn hồi phục linh lực. Nhưng hắn cảm nhận rõ ràng tốc độ Ma Thần Hoàng hồi phục nhanh hơn mình rất, rất nhiều.

Mới rồi va chạm như hủy thiên diệt địa cuối cùng hóa thành hư vô. Một chiêu kia gần như hao hết lực lượng của Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng. Khác biệt là Ma Thần Hoàng tiêu hao chỉ là linh lực, còn Long Hạo Thần tiêu hao là một tia hơi thở Sáng Thế Thần để lại trong Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa.

Không còn tia hơi thở này, Long Hạo Thần mất đi lực lượng Sáng Thế Thần ngay cả Ma Thần Hoàng còn phải e ngại, càng không khả năng lần nữa sử dụng Bức Tranh Sáng Thế chiến đấu. Đây cũng là vì sao trong lời nói của Ma Thần Hoàng tràn ngập tự tin.

Lực lượng cấp thần cuối cùng vẫn là chiến thắng siêu cấp thần khí con người không chế. Theo Ma Thần Hoàng thấy thì cuộc chiến tranh này đã kết thúc. Long Hạo Thần so đấu tốc độ hồi phục với y, kết quả có thể nghĩ. Tối đa mười phút là y có thể hồi phục trạng thái cao nhất, còn Long Hạo Thần bị đào rỗng linh lực, dù hắn có nhiều trang bị kỳ diệu hỗ trợ thì ít nhất phải một tiếng đồng hồ mới hoàn toàn hồi phục được.

Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần liếc nhau, ai đều thấy ra sự sốt ruột trong mắt đối phương.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư bản năng nói.

“Có lẽ là bởi vì bộ hạ yêu tài của hắn, lại thêm trên người chảy huyết mạch của bộ hạ cho nên mới không giết hắn?”

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vẽ mặt mờ mịt nói.

“Ta không biết, ta đã không thể xem rõ mọi chuyện. Nhưng bộ hạ từng giết chết hắn một lần. Long Hạo Thần đại biểu là toàn nhân loại, sao chịu thừa nhận huyết mạch đó chứ? Tựa như chúng ta không dám thừa nhận trong người chảy dòng máu nhân loại vậy.”

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư trầm giọng nói.

“Sự thật sẽ cho chúng ta biết kết quả, nay chỉ có thể chờ đợi.”

So với bên ma tộc bình tĩnh thì phía nhân loại hoàn toàn mất kiên nhẫn. Giọng Ma Thần Hoàng từ trên cao truyền xuống, mỗi người đều nghe rõ ràng. Long Hạo Thần không phản bác lời của Ma Thần Hoàng, điều này không thể nghi ngờ là hắn đã rơi vào thế yếu.

Dù Long Hạo Thần có thể chống đỡ đến lúc này đã khiến tất cả cường giả Liên Bang Thánh Điện tự hào vì hắn, kiêu ngạo vì hắn. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn không thắng nổi Ma Thần Hoàng! Một khi chiến đấu giữa họ kết thúc, chẳng phải thuyết minh nhân loại sẽ chiến bại sao?

Tiêu Hoắc, Thúc Vịnh Tiêu liếc nhau, đều thấy ra sự quyết tuyệt trong mắt đối phương. Nếu Ma Thần Hoàng trở về, chỉ sợ họ không có bất cứ cơ hội nào giết chết ma tộc. Lúc này làm sao chờ đợi được?

“Giết!!!”

Điện chủ Kỵ Sĩ Thánh Điện đời thứ nhất Tiêu Hoắc luôn trầm tĩnh bỗng phát ra tiếng rống chấn trời. Linh lực biến thành song kiếm to vàng bỗng phát ra ánh sáng rực rỡ không gì sánh kịp, không còn giữ lại sức mạnh độc sức giết ma tộc.

Có nó dẫn dắt, các cường giả nhân loại lần nữa dốc hết sức. Còn sót lại Ma Đạo đại pháo vì vừa mới tạm dừng mà lạnh hết nửa ngày cũng lần nữa phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Chiến đấu càng thảm khốc đã bắt đầu.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vẫn là kẻ sách trước đó, không ra hết sức. Nhưng dù là Tiêu Hoắc, Thúc Vịnh Tiêu dốc sức bùng nổ thì vẫn bị chúng chặn lại.

Bên chúng giằng co nhưng vị trí chiến đấu khác thì không như thế! Mỗi một cường giả Liên Bang Thánh Điện đều cảm giác nguy hiểm.

Trận chiến này nhân loại thua không nổi. Một khi thua, thua chính là tương lai của trăm ngàn vạn nhân loại. Vì vận mệnh của người nhà, vì chủng tộc, thánh chiến lần này họ nhất định phải chiến đấu đến chảy cạn giọt máu cuối cùng.

Lúc này Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đã tập trung một chỗ. Đứng trước nhất là Lâm Hâm, đằng sau lưng y là Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi, Hàn Vũ, Tư Mã Tiên, Trương Phóng Phóng.

Mười hai Thánh Vệ bảo vệ bên cạnh họ, thành lực lượng đoàn đội mạnh nhất bên nhân loại.

Trên đỉnh đầu Lâm Hâm, Thánh Dương treo cao. Thân thể y biến thành màu xanh biếc. Khí thể khủng khiếp dù là Tiêu Hoắc, Thúc Vịnh Tiêu, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần đang đối trận sau khi phát hiện cũng lộ ra rung động.

Liên Thể Tăng Linh đan lại một lần nữa xuất hiện trên chiến trường.

Dựa vào Lâm Hâm nghiên cứu ra đan dược kỳ diệu này, Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi mấy lần vùng vẫy khỏi lần ranh sống chết. Lần này Lâm Hâm nghiên cứu chế tạo Liên Thể Tăng Linh đan tài liệu chủ yếu là Vương Miện Ma Thần, máu thịt Nghịch Thiên Ma Long, cộng thêm vô số vật liệu quý giá khác. Nó chẳng những có tác dụng với cường giả cấp chín, thời gian kéo dài lâu tới một tiếng đồng hồ. Đây là lá bài cuối cùng của Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi.

Trên cao, chiến đấu giữa Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng dường như đã rõ ràng. Long Hạo Thần rơi vào thế yếu, nhưng chỉ có đoàn viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi vẫn vô cùng tin tưởng vào đoàn trưởng của mình.

Biểu hiện của Long Hạo Thần đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của họ, thậm chí trong quá trình chiến đấu tăng lên trình độ khủng bố là cấp chín bậc chín. Nhưng họ biết rõ, mãi đến giờ phút này, Long Hạo Thần vẫn nắm chặt lá bài chưa lật ra, lá bài đủ chấn kinh toàn ma tộc.

Bởi vậy, họ phải làm ra cố gắng thay Long Hạo Thần giải quyết vấn đề khác ngoài trận chiến với Ma Thần Hoàng. Cố gắng hết sức bảo vệ các cường giả nhân loại.

Liên Thể Tăng Linh đan bản siêu cấp cũng được sử dụng ngay lúc này.

Lấy Lâm Hâm làm người thí triển, sau lưng y, trên người mỗi một thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đều tỏa ra ánh sáng bảy sắc kỳ lạ. Dường như hiện giờ thân thể họ biến thành thần khí vậy.

Đoạn Úc, Dương Văn Chiêu không tham gia lần Liên Thể Tăng Linh này. Trừ vấn đề thân thể họ có khả năng không chịu nổi Liên Thể Tăng Linh đan phản phệ ra, quan trọng hơn bảy người Lâm Hâm Liên Thể Tăng Linh đã đạt tới cực độ, tăng thêm nhân số sẽ không chịu nổi.

Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, bảy cường giả đều tăng tới cấp bậc lĩnh vực. Bảy cường giả lĩnh vực linh lực gộp lại đủ hơn một trăm năm mươi vạn. Nhưng tập trung vào người Lâm Hâm, cao nhất có thể đạt được là chín mươi chín vạn. Lĩnh vực của thần, cảnh giới của thần không khả năng bị phá tan dưới tình huống như vậy.

Nhưng tuyệt đối đừng tưởng rằng chín mươi chín vạn so với một trăm năm mươi vạn thiếu rất, rất nhiều. Bởi vì một trăm năm mươi vạn là chia thành bảy phần, còn lúc này Lâm Hâm có được là chín mươi chín

vạn, thực lực đỉnh cấp chín bậc chín, lại là một mình y thi triển! Huống chi có linh lực khổng lồ của đồng bạn trợ giúp, họ dựa vào Liên Thể Tăng Linh đan kéo dài thời gian thậm chí vượt qua một tiếng đồng hồ. Lâm Hâm chịu đựng linh lực khổng lồ đến vậy trùng kích, may là trước đó họ đánh chết hai mươi Nghịch Thiên Ma Long, lấy nội đan Nghịch Thiên Ma Long để Lâm Hâm luyện chế ra Hộ Thể đan được mới nhất, mới bảo đảm thân thể chịu được linh lực đỉnh cấp chín bậc chín trùng kích.

Bất Hủ Long Hỏa nâng lên, lúc này người Lâm Hâm tựa như ngọn lửa xanh đốt cháy. Ánh mắt y thậm chí vì rực cháy mà xuất hiện sương mù xanh. Chiến đấu vừa bắt đầu thì y đã hiện ra mặt mạnh mẽ của mình.

Từng vòng quang hoàn xanh mang theo từng đốm sáng tựa thể rắn nổ tung từ pháp trượng của y, bao phủ phạm vi vài trăm mét. Khi vòng sáng xanh đạt bán kính năm mươi mét thì bỗng tạm dừng. Ngay sau đó, trong không khí xuất hiện tiếng nổ điếc tai.

Ngọn lửa xanh đậm đặc hóa thành cột lửa khổng lồ phóng lên cao. Trong tiếng nổ, có ít nhất tám ma tộc ẩn thân bị chấn động ra, hóa thành tro bụi. Chỉ có một ma tộc thoát chết, chính là Trụ Ma Thần thứ bốn mươi lăm giỏi nhất về ám sát, tộc trưởng Địa Miễn Tộc, Ẩn Ma Thần Bái Ân.

Mới rồi là Bái Ân mang theo cường giả trong tộc mình ẩn thân, chuẩn bị đánh lén Lâm Hâm. Nhưng làm sao gã có thể trốn thoát khỏi cảm giác nguyên tố khủng bố cường đại hiện nay của Lâm Hâm? Chỉ cần chỗ nào có hỏa nguyên tố, bất cứ biến đổi nào không thể thoát khỏi phạm vi cảm giác của y.

Mới rồi Lâm Hâm thi triển ma pháp này chẳng qua là Phòng Ngự Hỏa Hoàn, Hỏa Diễm Bảo Chấn, đều là ma pháp dưới cấp bốn. Nhưng chính ma pháp như vậy lại dễ dàng giết chết cường giả đỉnh cao Địa Miễn tộc!

Lý do Lâm Hâm Liên Thể Tăng Linh mà không phải Thái Nhi, là vì y ở trong Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi sở trường nhất công kích từ xa, càng có Tâm Diễm Hỏa Diễm cường đại.

Bái Ân từ trạng thái ẩn thân bị chấn ra, quay đầu bỏ chạy. Đánh lén thất bại. Hỏa nguyên tố thể rắn quanh người Lâm Hâm khiến gã vô cùng hoảng sợ.

“Muốn chạy?” Lâm Hâm hừ lạnh một tiếng, Bất Hủ Long Hỏa chỉ hướng Bái Ân.

Từ long tinh to lớn của Bất Hủ Long Hỏa phát ra tia sáng đen, Bái Ân cảm giác không hay, muốn ngăn cản thì thân thể đã bị đâm xuyên, ma đao trong tay vỡ nát. Chỗ ngực bụng xuất hiện một lỗ thủng to lớn, quái lạ là không có máu chảy ra.

Trong chớp mắt, thân thể Bái Ân hóa thành hơi nước bốc hơi trên không trung. Ánh sáng xanh chợt lóe, một bàn tay lửa chính xác chụp lấy Vương Miện Ma Thần của Bái Ân, mang về trước mặt Lâm Hâm.

Hỏa Thần Nhất Chỉ. Đó không phải màu đen mà là lửa xanh ngưng kết, áp súc đến mức tận cùng hiện ra màu sắc.

Trụ Ma Thần thứ bốn mươi lăm ma tộc, Ẩn Ma Thần Bái Ân chết trận, còn là bị giết ngọt xớt.

Lâm Hâm chỉ mới hiện ra một chút sức mạnh. Có mười hai Thánh Vệ bảo vệ, y chậm rãi bay tới trước, Bất Hủ Long Hỏa lại nâng lên.

Thánh Dương trên đỉnh đầu y không tăng lớn thể tích, nhưng nhanh chóng biến thành màu ám lam, tiếp theo là màu đen như Hỏa Thần Nhất Chỉ. Quanh màu đen là từng vòng sương mù lửa lam ngọc, thoát nhìn khá giống với màu Nghịch Thiên Ma Long Hoàng hiện ra bản thể thì tỏa ra.

Bộ dạng lúc này của Lâm Hâm, cộng thêm đỉnh đầu hắc dương, thật là còn giống ma tộc hơn cả ma tộc. Nhưng tiếp theo trong một đoạn thời gian, y trở thành cơn ác mộng của ma tộc.

Một hỏa cầu to lớn đen như mực từ trong Thánh Dương bay ra, đường kính năm mét. Quanh hỏa cầu đen có một tầng sương ám lam. Tốc độ nó bay không nhanh, chậm rãi bay tới trước. Nó bay qua để lại cảm giác ươn ướt. Càng khủng bố là, với không khí ẩm ướt này, hỏa cầu đen to lớn cho người cảm giác mơ hồ, căn bản không thấy rõ vị trí cụ thể của nó.

Nó lững lờ bay tới trước, dường như đang tìm mục tiêu, khác với ma pháp phát động thời gian ngắn bình thường.

Ngay sau đó, hỏa cầu đen thứ hai bay ra, giống hệt như cái thứ nhất, cũng chậm rì rì bay đi, mang theo không gian vận vẹo như nước gợn.

Hình ảnh Lâm Hâm vừa giết ngay Ân Ma Thần Bái Ân khắc sâu vào lòng mỗi một cường giả ma tộc. Mất thấy hỏa cầu đen chưa biết là gì nhưng khủng bố hơn cả Hỏa Thần Nhất Chỉ tiêu diệt Ân Ma Thần Bái Ân bay ra, ai dám cứng rắn chống? Trời biết uy lực thứ này đạt tới mức nào.

Khóe miệng Lâm Hâm nhếch nụ cười. Nụ cười của y nhìn thật hiền hòa, còn có chút xấu xa. Người quen biết y đều hiểu, có được ca đây là định làm chuyện xấu.

Hỏa cầu đen dường như không cần hao phí ma pháp lực, liên tiếp bay ra ngoài. Mãi đến khi cái thứ chín bay ra thì Lâm Hâm mới dừng tay.

Khoảnh khắc hỏa cầu đen to lớn thứ chín bay ra, tám hỏa cầu khác dường như thấy mục tiêu, ở trên không trung lác lác tăng tốc độ, bay tới chỗ ma tộc tập trung đông nhất. Mục tiêu là nơi Ma Long chiến đội, các ma thần.

Bởi vì bị đám hỏa cầu đen uy hiếp, không ít ma tộc tránh khỏi chỗ Lâm Hâm, bắt giắc tụ tập một hướng. Người nhiều sức mạnh lớn, ma tộc cũng có ý nghĩ như vậy. Bây giờ đối mặt hỏa cầu đen cực nhanh bùng phát, rất nhiều cường giả ma tộc nhanh chóng tản ra, định tránh né.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

631. Chương 302: Ngọn Lửa Đen Của Có Được Ca

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Đối mặt chín hỏa cầu đen to lớn, bao gồm cả ma thần bên trong, không một ma tộc muốn đối mặt, muốn ngăn cản nó. Thảm kịch của Ân Ma Thần Bái Ân bày ra trước mắt, hỏa cầu đột nhiên tăng tốc khiến bọn chúng muốn mau chóng bay ra.

Nhưng mà hỏa cầu đen vừa lững lờ bay trên không trung lúc này tốc độ lại đạt tới trình độ rợn người. Hỏa cầu bay đằng trước nhất gần như thô bạo đụng vào khu vực ma tộc đông đúc nhất. Tất nhiên ma tộc rút cuộc vẫn tản ra, ít nhất không bị nó đụng trúng.

Từ bay nhanh đến chợt yên lặng, một động một tĩnh khiến hỏa cầu to càng tỏ ra quái lạ. Giây phút nó lặng đi thì hỏa cầu đen thứ hai đuổi theo. Hai hỏa cầu mạnh đụng vào nhau.

Ma tộc đang nhanh chóng tản ra đều kinh sợ, không lo chạy trốn nữa, tên nào cũng vội vã xoay người bày ra tư thế phòng ngự mạnh nhất. Hai hỏa cầu khủng bố như vậy va chạm một chỗ phát ra lực công kích sẽ đáng sợ cỡ nào?

Nhưng hai hỏa cầu đen va chạm nhau không tạc nổ, tuy nhiên, cường giả ma tộc thấy chúng nó biến đổi thì từ đáy lòng dâng lên lạnh lẽo. Gần như tất cả ma thần gần đó đều làm cùng một lựa chọn, chớp mắt lợi dụng Trụ Ma Thần của mình truyền tống đi, quay về cạnh Trụ Ma Thần.

Không sai, hai hỏa cầu đen sau khi va chạm không hề nổ nhưng chúng nó dung hợp vào nhau. Hai cái to biến thành một cái càng to hơn. Chốc lát, mặt sau bảy hỏa cầu đuổi theo, tất cả biến thành một cái thể tích khổng lồ.

Khi chín hỏa cầu đen chỉ vài giây đã dung hợp một chỗ, hóa thành đường kính hơn ba mươi mét khủng khiếp thì cường giả ma tộc cảm thấy nghẹt thở, chẳng ngờ có cảm giác như đối mặt Ma Thần Hoàng.

“A! Các bạn, hẹn gặp lại!” Lâm Hâm mỉm cười lắc Bát Hủ Long Hỏa trong tay.

Ngay sau đó, tiếng phá vỡ kỳ lạ xuất hiện vị trí chính giữa hỏa cầu khủng bố.

Một tầng màn đen quái lạ mở to, phạm vi mở rộng không lớn, chỉ chừng năm trăm mét, vừa lúc không tiếp xúc tới các cường giả Liên Bang Thánh Điện. Hơn nữa vòng sáng đen xuất hiện biến mất cũng nhanh, trước sau chỉ ba đến năm giây.

Mọi người trông thấy là giấy thứ nhất vệt đen xẹt qua, trong phạm vi dù là Địa Ngục Ma tộc, Ác Ma tộc, Nguyệt Ma tộc, Tinh Ma tộc cấp tám, hay Ma Long chiến đội cấp chín đều khoanh khắc biến thành sương khói. Giấy thứ hai vệt đen xuất hiện, những sương khói hư ảo bốc lên, tựa như hơi nước tan mất trong không khí. Thậm chí ma tinh cũng không để lại, chúng đã tan biến.

Đám ma thần còn có thể dựa vào Trụ Ma Thần truyền tống, nhưng ma tộc thì không thể! Vệt đen đường kính năm trăm mét quét hơn một trăm ma tộc cấp tám, còn có mười con Ma Long chiến đội đều biến mất. Dù là Nghịch Thiên Ma Long lực phòng ngự kinh người, hay Tinh Ma tộc có Đại Dự ngôn Thuật, Nguyệt Ma tộc ma khí hợp nhất thực lực cường đại, trong vệt đen quái lạ đều không có chút sức lực phản kháng.

Một kích kia thật sự là quá đáng sợ. Dù lúc trước ma tộc chết mấy ma thần, nhưng tổn thất lớn như vậy là lần đầu xuất hiện từ khi chiến tranh bắt đầu.

Lâm Hâm về mặt đau đớn nói.

“Phá sản, quá phá sản. Bao nhiêu tài liệu tốt vậy mất hết rồi! Thật quá đáng tiếc. Nhưng mọi người có thấy kỹ năng tôi vừa nghiên cứu không tệ lắm ha? Để tôi nghĩ xem, tặc tên nó là Cửu Diệu Thực thể nào? Oa ha ha, tôi thật là thiên tài!”

Nếu không phải các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đằng sau bận tiếp tục Liên Thể Tăng Linh cho Lâm Hâm, không thể lên tiếng để tránh thả lỏng, họ thật muốn đánh hàng này một trận tơi bời.

Có tác dụng Liên Thể Tăng Linh đan, tu vi tăng đến đỉnh cấp chín bậc chín rồi, cảm xúc của Lâm Hâm bị thiêu đốt, rơi vào trạng thái hưng phấn lạ thường, cảm xúc hận ma tộc đến tận cốt tủy dung hợp thành loại cảm xúc đặc biệt.

Nhưng tuy y đang khoe khoang, mọi người cũng không thể không thừa nhận y thật sự là thiên tài. Thông qua Liên Thể Tăng Linh đạt được lực lượng lại có thể trong khoảng thời gian ngắn sáng tạo ra kỹ năng mới thích ứng năng lực này, chỉ riêng thiên phú đó đã là đáng khen. Quang Chi Thần Hi Liên Thể Tăng Linh lấy y dẫn đầu hoàn toàn đúng đắn. Coi như đối lại là Thái Nhi, hay Trần Anh Nhi cũng không khả năng trong thời gian ngắn vậy tạo thành sát thương đến mức đó với ma tộc.

Lực phá hoại của Cửu Diệu Thực thật là quá mạnh, cho nên Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần đều chú ý tới biến đổi bên này. Tộc nhân của chúng cũng bị giết. Hơn nữa mới rồi quét sạch lực lượng hơn một phần mười đại quân ma tộc! Cộng thêm bây giờ Lâm Hâm cho chúng cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Bất Hủ Long Hỏa vung vẩy trong tay, nhìn long tinh đã bị ngọn lửa nhuộm thành màu đen, Lâm Hâm cười quái dị vung pháp trượng với ma tộc phía xa. Y hét lớn một tiếng.

“Đổi tư thế lại làm một lần!”

Lần này chẳng ngờ là một chuỗi hỏa cầu đen xé gió bay hướng ma tộc phía bên kia.

Có bài học mới rồi, đâu còn ai dám ở trong vòng công kích của y! Thoáng chốc coi như là Ma Long chiến đội cũng biến hoảng loạn. Mắt Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư lóe tia sáng tím, một vầng trăng tím lóe sau lưng y. Người hoảng lên đã thoát khỏi Thúc Vịnh Tiêu quần quýt. Cùng lúc đó, bộ giáp tím phủ trùm toàn thân y, giữa đôi mắt có dấu trắng khuyết màu tím. Sau lưng y mọc mười hai cánh chim tím, ngay sau đó, y xuất hiện ở đằng trước chuỗi hỏa cầu đen của Lâm Hâm. Đôi tay hợp trước ngực, trăng khuyết màu tím đánh ra, đập vào hỏa cầu của Lâm Hâm.

Từ khi chiến tranh bắt đầu thì Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư luôn nương tay, mãi đến lúc này y mới nhện không dóc hết sức ra tay, càng không tiếc thi triển Ma Thần Hóa, do đó có thể thấy Lâm Hâm bây giờ uy hiếp đến ma tộc lớn bao nhiêu.

Nhưng xuất hiện hình ảnh khiến Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư phát cuồng. Từng chuỗi hỏa cầu đen trông rất khủng bố bị trăng khuyết tím công kích thể mà giống như bọt khí vỡ nát. Đừng nói là uy lực khủng bố như trước đó, coi như một chút lực công kích cũng không có, chẳng dè dặt chỉ là ảo giác.

Lâm Hâm cười ranh mãnh với Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư.

“Ngại quá! Để mọi người thất vọng rồi. Giỡn với các người thôi, đừng nghiêm túc vậy chứ.”

Nói rồi Bất Hủ Long Hỏa trong tay vung hướng hai bên, từng chuỗi hỏa tuyến đen bay bốn phương tám hướng. Những hỏa tuyến đen nhìn như tùy tiện vung ra lại giống như mọc con mắt, chuyên tìm ma tộc đang chiến đấu cùng các cường giả Liên Bang Thánh Điện. Chẳng những tốc độ nhanh, còn tỏa định mấy đối thủ ma tộc này.

Chỉ chớp lát đã có bảy, tám ma tộc trúng chiêu, hóa thành sương khói tan mất.

Sắc mặt Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư biến trầm trọng. Y không ngờ Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi sẽ có cách tăng phúc như vậy. Nhận được người khác tăng cường linh lực, Lâm Hâm giống như quái vật, tuyệt đối là ma pháp sư hỏa hệ mạnh nhất từ trước đến nay của nhân loại. Ngọn lửa đen nhiệt độ cao đến chính y đều thấy cực kỳ nguy hiểm. Chính vì Lâm Hâm bùng phát nên đấu chí của ma tộc trên chiến trường bị đè ép đến cực độ. Vốn ưu thế cứng rắn bị đè ép xuống, ngay cả đám ma thần cũng núp bên cạnh Trụ Ma Thần không dám ra đây, sợ trở thành mục tiêu công kích của Lâm Hâm.

Nếu dựa theo kế hoạch vốn có của A Gia Lôi Tư, gặp phải loại tình huống này chắc chắn là y vui lắm, tối đa chỉ là đau lòng cho tộc nhân mình chết thôi. Nhưng mới rồi Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc nhắc nhở, y có suy nghĩ khác với Long Hạo Thần trên bầu trời, khiến y không thể trợ mắt thấy ma tộc bị vùi dập.

Đôi tay giang hai bên, tự mọc ra nguyệt nhẫn dài một mét rộng một mét. Nguyệt nhẫn màu tím sáng, mặt trên lấp lóe ánh tím như sóng nước gợn lăn tăn.

Lúc này thực lực của Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần toàn bộ hiện ra. A Gia Lôi Tư thoát khỏi chiến trường với Thúc Vịnh Tiêu, nhưng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc lại chớp mắt kéo Thúc Vịnh Tiêu vào phạm vi công kích của mình, khiến nó không cách nào rời khỏi chiến trường. Dưới tình huống như vậy mà Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vẫn không sử dụng Ma Thần Hóa.

Nếu từ lúc bắt đầu chiến tranh, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần dốc hết sức thì chỉ sợ các cường giả Liên Bang Thánh Điện sớm không thể ngăn cản.

A Gia Lôi Tư mắt lóe tia sáng lạnh, sau lưng giương rộng mười hai cánh. Mười hai cánh chim của y không giống như nhau, toàn bộ giãn ra sau lưng hình thành một vòng tròn to lớn, ánh tím lấp lóe tựa như vàng trắng tím vậy.

Nguyệt Nhẫn trong tay đặt hai bên người, ánh mắt nhìn chăm chăm Lâm Hâm.

Ánh mắt của Nguyệt Ma Thần không tạo cảm giác áp lực quá lớn, nhưng lại khiến Lâm Hâm cảm nhận nguy hiểm đứng ngồi không yên. Y không dám công kích ma tộc khác nữa, Bất Hủ Long Hỏa chỉ hướng Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, khiêu khích ngoắc.

A Gia Lôi Tư hừ lạnh một tiếng, mười hai cánh sau lưng cùng lóe sáng. Thoáng chớp lấy thân thể y làm đường kính, một luồng sáng tím to lớn như trăng tròn chiếu rọi đánh hướng Lâm Hâm.

Thánh Dương đen trên đỉnh đầu Lâm Hâm cùng lúc lóe sáng, cột lửa đen khổng lồ nghênh đón công kích của A Gia Lôi Tư.

Màu đen và tím ở trên không trung giao nhau, phát ra lực bạo tạc khủng khiếp.

Lâm Hâm bình tĩnh tại chỗ, khiến y giật mình là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư chỉ lắc lư bả vai một chút, không yếu thế hơn bao nhiêu.

Không chỉ Lâm Hâm kinh ngạc, các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi cũng như thế. Ở trong lòng các cường giả Liên Bang Thánh Điện, ma tộc mạnh nhất tất nhiên là Ma Thần Hoàng Phong Tú, đó là lực lượng gần như vô địch. Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc luôn là phụ tá đắc lực của Ma Thần Hoàng. Ánh sáng của hai người hoàn toàn bị Ma Thần Hoàng che giấu. Theo mọi người thấy thì tu vi của Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần so với Ma Thần Hoàng nên cách xa như trời cùng đất

Nhưng Lâm Hâm đã dùng Liên Thể Tăng Linh đạt tới tu vi đỉnh cấp chín bậc chín chứng minh Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư đáng sợ. Trong trạng thái Ma Thần Hóa, dù tu vi của A Gia Lôi Tư không tới đỉnh cấp chín bậc chín nhưng cũng không cách biệt bao nhiêu! Hèn chi lửa đen của Lâm Hâm mạnh mẽ như vậy mà A Gia Lôi Tư vẫn có gan đứng trước mặt y.

Công kích của Lâm Hâm bị Nguyệt Ma Thần ngăn cản, không thể nghi ngờ là rót thuốc tăng lực vào lòng tất cả cường giả ma tộc. Căn bản không cần ai chỉ huy, tất cả ma thần núp sau Trụ Ma Thần gần đó đều bước ra, dẫn dắt đại quân ma tộc hướng tới các cường giả Liên Bang Thánh Điện vừa hơi thở dốc. Hỗn chiến lại triển khai.

Một cái lại một cái hỏa cầu đen xuất hiện, lần này không là ảo giác gì nữa. Lâm Hâm rõ ràng muốn dùng lại chiêu cũ, thi triển Cửu Diệu Thực. Có lẽ A Gia Lôi Tư về mặt lực công kích thì không thể so với y trong trạng thái Liên Thể Tăng Linh, nhưng về tính linh hoạt, bên cạnh Lâm Hâm có nhiều người như vậy, hoàn toàn không thể sánh bằng A Gia Lôi Tư.

Bóng tím ở trên không trung bỗng biến hư ảo, tốc độ đó coi như là ánh mắt cũng theo không kịp. Khi hỏa cầu đen bay ra cái thứ ba thì cái thứ nhất đã bị Nguyệt Nhãn của A Gia Lôi Tư chém trúng, bị xé đôi. Tuy quanh người A Gia Lôi Tư cũng vì vậy mà dấy lên một tầng lửa đen, lại bị mười hai cánh sau lưng y hóa giải.

Không thể tiến hành dung hợp, uy lực cấp chín bậc chín không cách nào phát huy ra. Hiện nay trạng thái của Lâm Hâm nếu muốn trực tiếp phát ra Cửu Diệu Thực, chẳng những tiêu hao rất nhiều với y, cũng là thử thách rất lớn cho gánh nặng thân thể. Không phải y không dám thử mà là không thể mạo hiểm. Một khi thân thể y tan vỡ thì sẽ liên lụy các bạn. Bởi vậy y chỉ có thể trở mắt nhìn Cửu Diệu Thực mình phát ra bị Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư từng cái phá vỡ.

Nhưng A Gia Lôi Tư không chủ động tấn công Lâm Hâm. Khi ác chiến với Lâm Hâm thì ánh mắt y thỉnh thoảng liếc hướng bầu trời, nơi Ma Thần Hoàng và Long Hạo Thần đang trong trạng thái hồi phục linh lực.

Lâm Hâm không sử dụng chiêu tất sát Cửu Diệu Thực nữa. Y hiểu rằng Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư vẫn không dốc sức đối phó y. Nếu không thì lúc thi triển ra Cửu Diệu Thực, y đã lộ ra vài chỗ sơ hở. Y lần nữa thể hiện ra con đường mình tu luyện, từng Hỏa Thần Nhất Chỉ không ngừng chỉ hướng A Gia Lôi Tư, tần suất công kích nhanh đến hầu như không tạm dừng.

Hỏa Thần Nhất Chỉ lửa đen uy lực công kích chẳng những cực mạnh, hơn nữa trong mỗi một Hỏa Thần Nhất Chỉ có Địa Ngục Hỏa Châm phụ trợ. Dù tu vi của A Gia Lôi Tư mạnh mẽ, trước thế công dày đặc từ Lâm Hâm thì ứng phó khá vất vả, không dám đưa mắt nhìn trời nữa, dốc sức đối mặt y.

Sau khi Liên Thể Tăng Linh, có được ca đứng là mạnh! Dựa theo ưu thế tu vi hơn chút đỉnh, y còn ngẫu nhiên đem một Hỏa Thần Nhất Chỉ phóng sang hướng khác, chuyên xuống tay với mấy Nghịch Thiên Ma Long cấp chín. Tuy một Hỏa Thần Nhất Chỉ vội vã chưa chắc đánh chết được Nghịch Thiên Ma Long, nhưng đủ khiến chúng nó gặp rắc rối. Lựa chọn Nghịch Thiên Ma Long mà không phải Nguyệt Ma, Tinh Ma cũng là điểm thông minh của Lâm Hâm. Các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi sớm nhận được chỉ thị từ Long Hạo Thần, biết Nguyệt Ma Thần trong trận chiến tranh này vị trí lược không ổn định. Lâm Hâm ngầm nghĩ một lúc liền biết tại sao A Gia Lôi Tư nhảy ra đối phó mình. Thì chẳng phải là tộc nhân của y chết sao? Vậy nên Lâm Hâm cố ý bỏ qua Nguyệt Ma, Tinh Ma, đem công kích đánh vào người Nghịch Thiên Ma Long. Đây không thể nghi ngờ là điều Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư muốn trông thấy nhất, tất nhiên sẽ không ngăn cản Lâm Hâm. Thậm chí A Gia Lôi Tư sinh ra mấy phần khâm phục với cái tên hành vi hơi bị vô sỉ này.

Một tiếng rỗng ngâm chấn trời bỗng vang lên, khiến các cường giả hai bên đang hỗn chiến lại cùng nhau ngẩng đầu nhìn trời sao.

Tiếng rỗng ngâm kinh Thiên động địa đương nhiên thuộc về Ma Thần Hoàng. Thân hình khổng lồ dài ba ngàn mét chậm rãi giương lên, long nhân đỏ như máu chăm chú nhìn Long Hạo Thần phía xa. Y lạnh lùng nói.

“Thần phục hay diệt vong? Người còn có cơ hội lựa chọn cuối cùng.”

Thái độ của Ma Thần Hoàng đối với Long Hạo Thần đã xảy ra biến đổi. Lúc trước niềm hy vọng duy nhất của y đã tan vỡ. Trước mắt Long Hạo Thần thể hiện tu vi vượt xa y phán đoán. Lấy cảnh giới hiện tại của Long Hạo Thần, y muốn cưỡng ép xóa ký ức hắn, rót vào huyết mạch mình bồi dưỡng lại là điều không thể.

Trừ phi Long Hạo Thần hoàn toàn thần phục y, tự mình mở rộng linh hồn, mới có thể trở thành người thừa kế của y. Mặc dù y vẫn đang dựa vào lực lượng cấp thần áp chế Long Hạo Thần, nhưng hiện nay hắn cho y cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Ma Thần Hoàng biết rất rõ, có Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa, cùng với Dạ Tiểu Lệ Thần Tinh Linh phụ trợ, sợ là không bao nhiêu năm sau Long Hạo Thần cũng có thể bước ra một bước, vào cảnh giới giống như y. Hơn nữa có Dạ Tiểu Lệ trợ giúp, kinh nghiệm lúc trước Tự Nhiên Nữ Thần để lại, không chừng hắn có thể tránh thoát khỏi quy tắc thần. Đến lúc đó, chẳng những ma tộc tiêu đời, Ma Thần Hoàng như y cũng không cách nào đối kháng với Long Hạo Thần.

Ma Thần Hoàng Phong Tú là kiêu hùng thời đại, tất nhiên không thể chịu đựng xuất hiện tình huống mình bị khống chế, trong lòng xuất hiện thân tình máu mủ chớp mắt bị y tiêu trừ.

Long Hạo Thần lạnh lùng nhìn Ma Thần Hoàng.

“Người nên biết đáp án.”

Trong Ma Thần Hoàng Phong Tú ánh mắt lạnh lùng ẩn chứa sát ý nóng cháy.

“Ta muốn nghe người chính miệng nói ra. Nếu người lựa chọn thần phục thì hãy giao ra thần vị Tự Nhiên Nữ Thần để lại. Nếu không thì đừng trách ta giết người lần thứ hai!”

Long Hạo Thần hừ lạnh một tiếng.

“Ma Thần Hoàng bệ hạ, người có tự tin giết ta đến thế sao? Có một việc không biết người có nghĩ tới không. Trước hôm nay đối trận với người, người cho rằng ta có khả năng nghĩ tới Vinh Hằng và Sáng Tạo giáp sẽ hoàn thành thức tỉnh tiến hóa trong chiến đấu sao? Ý chí của Sáng Thế Thần là ta có thể suy đoán được sao?”

Nghe hắn nói câu này, Ma Thần Hoàng ngẩn ra, không hiểu ẩn ý trong giọng nói của Long Hạo Thần.

“Người nói những lời này có tác dụng gì? Thần phục hoặc là chết!”

Long Hạo Thần làm như tự làm bầm.

“Ta chỉ muốn nói cho người, nếu ta đã biết rõ tu vi không phải đối thủ của người mà vẫn xuất hiện ở trước mặt người, còn chủ đạo thánh chiến này, tất nhiên là có lá bài của mình. Lá bài này chắc chắn có thể đả kích được người. Vinh Hằng và Sáng Tạo Thần Ẩn vương tọa thức tỉnh ngoài ý muốn chỉ khiến ta càng thêm tự tin mà thôi. Ta tin rằng dù ta không thể bước vào lĩnh vực thuộc về thần thì người cũng không phải đối thủ của ta.”

Vừa nói Long Hạo Thần vừa nâng lên tay phải, mở ra mặt nạ Vinh Hằng và Sáng Tạo giáp.

Đằng sau mặt nạ lộ ra khuôn mặt tuấn tú đến mức tận cùng. Cùng lúc đó, ngón tay Long Hạo Thần nhẹ chỉ, rơi vào trán của mình. Tại đó có chín văn lộ tím vàng.

Nhìn văn lộ tím vàng, thân thể Ma Thần Hoàng bỗng nhiên rung động, lạnh lùng nói.

“Người tưởng dựa vào một chút hơi thở huyết mạch Austin Griffin để lại là có thể đối phó được ta? Hừ, dù sao Austin Griffin còn chưa hoàn toàn thức tỉnh. Chẳng lẽ người cho rằng nó để lại một tia hơi thở là có thể vượt qua Sáng Thế Thần ư?”

Tuy ngoài miệng y nói vậy nhưng trong đôi mắt đỏ máu to lớn chứa một chút sợ hãi. Dù Ma Thần Hoàng che giấu rất tốt, Long Hạo Thần vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Bên dưới, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc trái tim treo cao. Chúng hiểu rất rõ ràng, tình huống mình lo lắng nhất có xảy ra hay không là vào ngay lúc này, cũng sẽ quyết định hướng hành động tiếp theo của chúng.

Long Hạo Thần không đáp lại lời Ma Thần Hoàng, ánh sáng tím vàng từ trán hần lóe sáng. Cùng với tay phải nâng lên, ánh sáng tím vàng từ từ giờ cao. Ánh sáng tím vàng khùng bố bắt đầu lan tràn trên không trung, đối lập với Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp trắng trong suốt.

Ánh mắt Ma Thần Hoàng rút cuộc xuất hiện biến đổi, bởi vì y hoảng sợ cảm giác hơi thở ánh sáng tím vàng tỏa ra còn cường đại hơn y dự đoán.

Y không thể chờ đợi tiếp nữa. Trong lòng kích động khùng hoảng, Ma Thần Hoàng bỗng quay người, đuôi rồng to lớn quét hướng Long Hạo Thần. Tia chớp ám lam nháy mắt ngưng kết ở đuôi rồng, hóa thành đao ánh sáng ám lam khùng bố. Thoạt trông như muốn quét Long Hạo Thần thành hai nửa.

Ánh mắt Long Hạo Thần ngưng tụ, ánh sáng tím vàng tựa như nhảy lên, xuất hiện ở lòng bàn tay hần. Ngay sau đó, thân thể hần biến mất ở giữa không trung.

Một con mắt to lớn lặng lẽ xuất hiện giữa không trung.

Con mắt rất lớn. Khoảnh khắc nó xuất hiện, chẳng ngờ cao tới năm mươi mét. Nó rất quý dị, bởi vì một con mắt có hai màu.

Mé con người hình khuyết một bên là màu trong suốt như Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm, bên kia thì sắc tím vàng thâm trầm mà không phát ra chút hơi thở nào.

Hai màu sắc đối lập rất rõ ràng. Càng khiến người thấy khùng khiếp là trong con mắt này, trông mắt to lớn xuất hiện tới hai con người. Một là trắng tinh, một là tím vàng. Hơn nữa hai con người có dấu hiệu dung hợp thành một, hòa lẫn vào nhau, thành bộ dạng cá âm dương xoay tròn.

Đuôi rồng to lớn của Ma Thần Hoàng đã đến, lúc này Phạm Thiên Nhân hai con người lóe sáng. Tím vàng và trắng trong suốt, hai loại hoàn toàn khác nhau, khí thể tương phản ở trên không trung bắn ra ánh sáng, cùng thân hình khổng lồ của Ma Thần Hoàng phát ra lực lượng khùng bố va chạm một chỗ.

Lúc này Ma Thần Hoàng đã đến trạng thái cao nhất. Còn Long Hạo Thần thì tu vi linh lực lại chỉ mới hồi phục ba phần. Bù qua sót lại thì có thể tưởng tượng kết quả.

Nhưng thực lực so tài chưa phải là kết quả cuối cùng. Các cường giả nhân loại muốn cứu viện Long Hạo Thần nhưng không làm được. Bởi vì bọn họ vốn không đủ thực lực tham gia trận quyết đấu gần như là thần với thần, càng không có thời gian ra tay.

Mắt Thái Nhi nhắm chặt, người run bần bật suýt nữa phá hủy hiệu quả Liên Thể Tăng Linh.

Cũng trong chớp mắt, tiếng hú đinh tai nhức óc truyền khắp nơi.

Nghe tiếng hú này, Thái Nhi trước tiên mở mắt ra. Nàng quen thuộc tất cả về Long Hạo Thần, nhưng tiếng hú đó không thuộc về hần! Tất nhiên nàng nghe ra được.

Khi Thái Nhi lại ngẩng đầu nhìn trời thì ngây ra như phỗng. Bởi vì nàng trông thấy đầy trời mưa máu, màu máu không thể thấy rõ nhưng có thể thấy cái vẩy to đùng từ trên không trung bay tứ tán.

Trên bầu trời, con mắt to lớn đang dần tan biến. Đuôi rồng của Ma Thần Hoàng bị đánh bật ra, máu và huyết là từ miệng vết thương to lớn ở đuôi rồng bắn ra.

Ma Thần Hoàng lại bị thương, hơn nữa nhìn vết thương không nhẹ chút nào. Long Hạo Thần thì triển ra Phạm Thiên Nhân chẳng bị chút ảnh hưởng, đây là đối lập rõ ràng cỡ nào, khó tin cỡ nào!

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc liếc nhau, đều thấy nỗi sợ hãi vô cùng trong lòng đối phương. Điều chúng lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra. Nếu không phải lực lượng đó xuất hiện, làm sao Long Hạo Thần có thể bị thương Ma Thần Hoàng trong trạng thái cao nhất?

Trên bầu trời, Phạm Thiên Nhân dần nhạt nhòa, bản thể Ma Thần Hoàng khổng lồ cách Long Hạo Thần vài ngàn mét. Thân hình cao lớn đang nhanh chóng thu nhỏ. Chớp mắt, Phong Tú bộ dạng nhân loại lại hiện ra trước mặt Long Hạo Thần. Có thể thấy bên phải bắp chân y vết máu loang lổ, hiển nhiên là chỗ vừa rồi bị thương.

Thân hình Long Hạo Thần cũng lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Điều khác biệt duy nhất với trước kia là tay trái nắm Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm, tay phải còn nắm một thanh kiếm, một thanh kiếm tím vàng to lớn.

Nhìn từ thể tích thì kiếm tím vàng không chênh lệch hơn Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm bao nhiêu. Ánh sáng tím vàng nội uẩn. Mặt kiếm khắc ấn âm văn tám loại nhan sắc. Kỳ lạ nhất là chỗ ngọc kiếm do tám cái đầu hợp thành, bảo vệ tay phải Long Hạo Thần.

Giờ phút này, Long Hạo Thần gỡ xuống mặt nạ, trán tỏa văn lộ tím vàng rực rỡ, tựa như có thêm một con mắt kỳ lạ. Khí thể trên người hắn biến đổi long trời lở đất.

Vốn lực lượng sáng tạo nhu hòa lóng lánh chỉ có thể chiếm một nửa khí thể của hắn thôi, một nửa khác là khí thể khủng bố tràn ngập chiến ý. Trong khí thể khủng bố này còn hỗn hợp hận thù không gì sánh kịp. Hận thù này hướng về Ma Thần Hoàng đứng trước mặt Long Hạo Thần không xa.

Nhìn thanh kiếm tím vàng trong tay Long Hạo Thần, con người y đã co rút thành một điểm, nâng tay lên, chỉ vào Long Hạo Thần, y là thể bán thần nhưng lại khẽ run.

“Người, người...nó, nó không chết...” Giọng Ma Thần Hoàng run run. Trong thanh âm của y tràn ngập khó tin, còn có loại sắp tan vỡ.

Ánh mắt Long Hạo Thần lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ma Thần Hoàng, sâu trong đôi mắt vàng trong suốt lan tỏa ánh tím nhạt.

“Ta chưa từng nói Hạo Nguyệt đã chết. Người cho rằng lúc trước giết ta thì có thể giết được nó sao? Người quá coi thường sức sống của Hạo Nguyệt, cũng coi thường ngưng tụ lực lượng linh hồn của ta.”

Nói đến đây, hắn kiếm không được thăm cảm ơn Y Lai Khắc Tư. Nếu không có tác dụng Tháp Vĩnh Hằng, sợ rằng lúc đó linh hồn hắn tan biến rồi. Nếu không có Y Lai Khắc Tư cứu giúp, hôm nay hắn không thể đứng tại đây, rốt cuộc áp chế Ma Thần Hoàng thống trị Thánh Ma đại lục thời đại hắc ám dài đến sáu ngàn năm.

Giờ phút này, trong lòng Long Hạo Thần hoàn toàn tha thứ Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư. Quá khứ đều đã qua đi, báo đáp tốt nhất với Y Lai Khắc Tư chính là phá tan thời đại hắc ám, để nhân loại trở về thời kỳ hòa bình và phát triển.

Nhìn Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm trong tay Long Hạo Thần, ánh mắt Ma Thần Hoàng bỗng sáng lên, thì thào.

“Tám đầu, mới chỉ là tám đầu, Austin Griffin còn chưa hoàn toàn thức tỉnh. Chúng ta còn có cơ hội. A Gia Lôi Tư, Ngõa Sa Khắc, các người còn đang chờ cái gì? Không lẽ thật muốn đợi Austin Griffin hoàn toàn thức tỉnh hủy diệt thế giới này sao?”

Nói rồi Ma Thần Hoàng đột nhiên bắn ngược ra sau, kéo giãn khoảng cách với Long Hạo Thần. Nghịch Thiên Ma Thần kiếm lại xuất hiện trong lòng bàn tay y, kiếm to chỉ lên trời, sau lưng y sáng lên ánh sáng vàng đen, chính giữa là màu đen, bên ngoài là màu vàng nhạt. Ma Thần Hoàng vốn hình người thì đôi mắt đen tùy theo biến thành đỏ.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc liếc nhau, trong mắt lộ ra dứt khoát. Hai ma thần cùng bay lên trời, trong lúc bay, mười hai cánh sau lưng A Gia Lôi Tư hóa thành trăng tròn màu tím càng sáng ngời. Sau lưng Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thì xuất hiện ngôi sao da cam to lớn.

Nhìn phản ứng đột ngột của hai ma thần, Long Hạo Thần chưa biến sắc mặt. Trước khi bắt đầu chiến tranh này thì hắn đã đoán được, nếu sử dụng lực lượng của Hạo Nguyệt thì sẽ mang đến hậu quả gì.

Đó cũng là lý do quan trọng nhất tại sao chiến đấu lâu như vậy mà Long Hạo Thần vẫn không khiến Hạo Nguyệt đến giúp đỡ mình, đơn độc đối đầu Ma Thần Hoàng. Hắn lo lắng nhất là Hạo Nguyệt xuất hiện dẫn đến tất cả ma thần cùng chung mối thù. Đặc biệt là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư vốn nghiêng về phía hắn.

Tất nhiên hắn không khả năng hoàn toàn không nhờ vào lực lượng Hạo Nguyệt. Cố ý kéo dài phía sau, mục đích chính là câu giờ, để chiến tranh đang trước Ngự Long quan có cơ may hơn.

Sự thật chứng minh, Long Hạo Thần đã thành công một nửa. Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần cố ý nương tay, các cường giả Liên Bang Thánh Điện bên Ngự Long quan không chịu thiệt thòi quá lớn, ngược lại còn chiếm lợi. Đặc biệt là các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi thi triển Liên Thể Tăng Linh, gần một bước suy yếu lực lượng ma tộc. Lúc này Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần cùng tham gia chiến đấu với Long Hạo Thần. Nhân loại và ma tộc so tài ngược lại chiếm ưu thế về mặt thực lực. Dù sao ra hai cường giả cấp chín bậc bảy, thêm vào Lâm Hâm Liên Thể Tăng Linh đỉnh cấp chín bậc chín.

Nhưng mặc kệ là Ma Thần Hoàng hay Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần lúc này đều hoàn toàn không để ý chuyện xảy ra bên dưới. Khi Long Hạo Thần nhìn thấy trong mắt Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc biểu tình quyết tuyệt thì thầm hỏi mình một câu, rốt cuộc tại sao khiến chúng e sợ Hạo Nguyệt như vậy? Rõ ràng Nguyệt Ma Thần và Ma Thần Hoàng lục đục nội bộ, vì sao vào giờ phút mấu chốt thì lại đổi ý?

“Tam quang giả, nhật nguyệt tinh!” Ma Thần Hoàng hét to một tiếng, Nghịch Thiên Ma Thần kiểm gươm cao. Một cột sáng ám kim lãnh liệt lấy thân thể y làm điểm phóng lên cao.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc cũng có động tác. A Gia Lô Tư nâng lên đôi Nguyệt Nhãn trong tay, một cột sáng tím to lớn phóng lên cao.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc trong lúc bay lên trời cũng hoàn thành Ma Thần Hóa. Áo choàng dài đầy ánh sao lấp lánh màu da cam phủ toàn thân, trong tay phải của y xuất hiện Tinh Quang pháp trượng. Đỉnh cao bảo thạch hình trứng có sáu lăng tuyến sao lấp lánh. Lúc này pháp trượng giơ cao, một luồng sáng da cam to lớn phóng lên cao.

Ba luồng sáng màu sắc khác nhau mà uy lực cực kỳ khủng bố ở trên không trung hình thành thể tam giác, bao vây Long Hạo Thần vào chính giữa.

Nhưng hiện tại Long Hạo Thần làm ra hành động khiến ba ma thần tức giận. Hắn không thèm để ý ba ma thần mà cúi đầu, hô to với các cường giả nhân loại.

“Quét sạch chiến tranh, Liên Bang tất thắng!”

Câu chữ đơn giản ý nghĩa Long Hạo Thần cũng không cần họ giúp đỡ, cho nên Lâm Hâm và các thành viên Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi đã bay lên chốt cự lại.

Lâm Hâm ngoái đầu nhìn hướng Thái Nhi.

“Phó đoàn trưởng, làm sao đây?”

Thái Nhi cắn răng.

“Nghe lời anh ấy, làm theo đi. Trước quét sạch chiến trường bên dưới rồi nói tiếp. Giải quyết vấn đề bên dưới rồi chúng ta đi giúp anh ấy.”

“Tốt.” Nụ cười trên mặt Lâm Hâm biến mất, thay thế là biểu tình nghiêm túc. Thanh âm trầm thấp ngâm xướng chú ngữ vang lên, Bất Hủ Long Hỏa trong tay bắt đầu lấy tiết tấu kỳ lạ múa may.

Thái Nhi, Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi, Tư Mã Tiên, Hàn Vũ, Trương Phóng Phóng sau lưng y đều cảm giác linh lực bản thân đang nhanh chóng bị Lâm Hâm hút đi. Không cần hỏi, hàng này sắp phóng tuyệt chiêu, còn là kỹ năng cường đại hơn cả Cửu Diệu Thực.

Thánh Dương đen trên đỉnh đầu Lâm Hâm rốt cuộc sắp biến lớn, lớn đến đường kính ba mươi mét mới ngừng.

Một tiếng phượng hót khàn khàn vang lên. Ngay sau đó, thân thể Lâm Hâm lắc lư, ánh sáng đen đậm đặc từ ngực y dâng lên trên, tiếp đó chui vào trong Thánh Dương đen.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

632. Chương 303: Tử Kim Hạo Nguyệt Kiếm Tám Đầu

Dịch giả : Tinh Vạn

Tiếng phượng hót lãnh lót vang lên, sau đó khí thể quân lâm thiên hạ xuất hiện tại chiến trường Ngự Long quan. Một phượng hoàng đen dài ba mươi mét chui ra từ trong Thánh Đường.

Lam Hỏa Phượng Hoàng bây giờ đã hoàn toàn biến thành hắc phượng hoàng. Sương mù ám lam đậm đặc quay quanh người nó.

Sau khi Hắc Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện liền bay tới trước mặt Lâm Hâm, rất có linh tính gập đầu với y. Sau đó đôi cánh giang rộng nhào xuống chiến trường. Lửa đen ngập trời lập tức từ trên trời giáng xuống.

Lâm Hâm thì triển ma pháp này xong sắc mặt biến xám trắng, khép lại đôi mắt tập trung hồi phục ma lực. Một người khác cũng như vậy. Chính là một ma pháp mới rồi đã hút đi hai phần ba linh lực của tất cả. Chính là nói, Hắc Hỏa Phượng Hoàng tương đương với ngưng kết trăm vạn linh lực! Nó ở trên chiến trường bùng phát sức chiến đấu cường đại có thể nghĩ.

Lấy Thúc Vịnh Tiêu và Tiêu Hoắc dẫn đầu, các cường giả nhân loại cũng dốc sức phản kích.

Ai có thể ngờ Long Hạo Thần thật sự khắc chế được Ma Thần Hoàng, thậm chí là khiến Tinh Ma Thần, Nguyệt Ma Thần phụ trợ Ma Thần Hoàng bao vây hấn. Cơ hội tốt như vậy các cường giả Liên Bang tuyệt đối không thể bỏ qua. Có Hắc Hỏa Phượng Hoàng trợ trận, khoảnh khắc, chiến tranh đang trước Ngự Long quan thế cục nghiêng về một bên

Hắc Hỏa Phượng Hoàng bay đến chiến trường, đôi cánh giang ra, mấy ngàn mét vuông bị lửa đen bao trùm. Lửa đen khủng bố này coi như là các ma thần cũng sợ hãi chạy trốn. Mấy ma tộc khác một khi bị dính trúng, không chết cũng phải lột da.

Chiến tranh đang trước Ngự Long quan đã định đại cục, trận ác chiến ba đối một trên không trung chỉ vừa mới bắt đầu.

Sắc mặt Long Hạo Thần cực kỳ trầm trọng, nhưng bây giờ hắn tự tin chưa từng có. Khi Hạo Nguyệt lại hóa thân thành Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm thì trong lòng hắn bỗng nảy ra tự tin trước nay chưa từng có. Khi Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần tham gia chiến trường thì Hạo Nguyệt đã truyền đến cảm xúc khinh thường với hắn. Đây cũng là nguyên nhân Long Hạo Thần không để đồng bạn bên dưới hỗ trợ. Hắn tin tưởng Hạo Nguyệt phán đoán thực lực kẻ địch. Dù hắn biết Hạo Nguyệt tám đầu tu vi là cấp chín bậc bảy. Nhưng đừng quên lúc trước khi Hạo Nguyệt còn là sáu đầu thì Ma Thần Hoàng còn không muốn đối diện nó, mà là chặn đánh Long Hạo Thần liên quan khiến nó chết. Có thể tưởng tượng Hạo Nguyệt có lực uy hiếp lớn cỡ nào với ma tộc.

Dưới tình huống như vậy, Long Hạo Thần vững lòng tin, đối mặt ba cường giả mạnh nhất ma tộc hắn bình tĩnh lạ thường. Trong Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm, linh lực khổng lồ không ngừng ủa vào người hắn, như để tu vi của hắn hồi phục đến trạng thái cao nhất. Hơn nữa dưới chân Long Hạo Thần còn xuất hiện một quang hoàn sắc tím vàng. Mỗi lần quang hoàn lấp lóe là tất cả nguyên tố rải rác trong không khí sẽ tụ tập trong người Long Hạo Thần, chuyển hóa thành lực lượng của hắn. Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm trong tay hắn cũng là như vậy. Thần kiếm do Hạo Nguyệt biến thành bản thân có thể thông qua hấp thu năng lượng bên ngoài tăng cường bản thân.

Sắc ám kim, sắc tím, sắc da cam, ba cột sáng ở trên không trung dần khựng lại. Rất cuộc, ánh sáng biến mất. Trên đỉnh đầu ba ma thần xuất hiện một mặt trời, một mặt trăng, một ngôi sao.

Trên bầu trời ba luồng sáng đan vào nhau chiếu rọi bốn phương. Áp lực to lớn khó tả chớp mắt ập xuống người Long Hạo Thần. Lấy thực lực đỉnh cấp chín hiện nay của hắn, thêm vào uy lực siêu thần khí Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, vậy mà có cảm giác chịu không nổi. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp trên người phát ra tiếng két két khiến người nhức răng.

Đây là lực lượng gì? Pháp trận? Đám Ma Thần Hoàng mà cũng biết sắp đặt pháp trận? Hơn nữa tăng phúc khủng khiếp như vậy?

Trong khi Long Hạo Thần định nâng lên song kiếm thì một tầng sáng tím vàng nổ rộ từ Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm bao phủ người hắn, khiến trên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp cũng trùm lên một tầng sắc tím vàng.

Tất cả áp lực trong khoảnh khắc biến mất, người Long Hạo Thần lan tỏa ánh sáng tím vàng, hai mắt cũng biến thành cùng màu.

Lực lượng của Hạo Nguyệt quả nhiên có thể khắc chế ma tộc. Long Hạo Thần thầm mừng trong bụng. Hắn hiểu rằng Hạo Nguyệt khắc chế ma tộc tựa như lực lượng tịnh hóa của Thủy Nhi khắc chế Tử Linh Ma Thần Tất Mễ Cơ Nạp, thậm chí còn hơn nữa. Nếu không thì mới rồi Ma Thần Hoàng sẽ không chịu thiệt trước Phạm Thiên Nhân, càng không kêu gọi Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần tham gia trận chiến.

Long Hạo Thần không nhìn Ma Thần Hoàng mà xoay người nhìn Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư phía bên trái mình.

“A Gia Lô Tư tiền bối. Chúng ta hợp tác đến mức này gần như hoàn thành, người tại sao phải khổ như vậy? Chỉ cần chúng ta hợp tác đánh chết Ma Thần Hoàng, vậy ta nhất định sẽ giữ lời hứa. Không lẽ người không tin ta hứa với Nguyệt Dạ sao?”

Nghe lời của Long Hạo Thần, sắc mặt Ma Thần Hoàng biến xanh mét. Đoán là một việc, nghe Long Hạo Thần chính mồm nói ra lại là chuyện khác. Cánh tay đặc lực nhất phản bội mình, có thể tưởng tượng sự phẫn nộ của Ma Thần Hoàng Phong Tú. Nhưng lạ thường là y không răn dạy hay mắng chửi Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư.

Cảm xúc của A Gia Lô Tư không bình tĩnh, mày nhíu chặt, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm trong tay phải Long Hạo Thần.

“Long Hạo Thần, chúng ta đã kết thúc hợp tác. Austin Griffin chết là điều kiện cơ sở để chúng ta hợp tác. Cho dù hôm nay sau khi giết chết các người, bệ hạ trách mắng ta, thậm chí xử tử ta, ngay lúc này, ta nhất định phải cùng bệ hạ chung mối thù, cùng nhau giết người. Đặc biệt là triệt để diệt trừ Austin Griffin!”

Long Hạo Thần ngăn ra. Hắn nói mấy lời đó với A Gia Lô Tư ẩn ý tất nhiên là muốn khiêu khích quan hệ giữa Nguyệt Ma Thần và Ma Thần Hoàng. Ba ma thần liên hợp đem đến áp lực to lớn cho hắn. Hắn không thể thua, thua nghĩa là nhân loại đi hướng diệt vong. Mới vậy hắn mới thử thăm dò, không ngờ A Gia Lô Tư sẽ đáp trả quyết tuyệt như vậy.

Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc không hé răng nhưng từ ánh mắt có thể thấy ra y có cùng suy nghĩ với Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư.

Long Hạo Thần nghi ngờ hỏi.

“Tại sao? Giết chết Hạo Nguyệt quan trọng với các người thế sao?”

Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư trầm giọng nói.

“Ta đồng ý giúp người, đồng ý trợ giúp nhân loại các người là bởi vì ta hy vọng sau này chủng tộc ta có thể dựa theo cách nhân loại kéo dài xuống, có lực lượng sáng tạo sau này càng sinh tồn tốt hơn. Nhưng Austin Griffin tồn tại ý nghĩa hủy diệt, triệt để hủy diệt. Khi hủy diệt chân chính giáng xuống, coi như là người cũng không khống chế được nó. Long Hạo Thần, không cần nhiều lời. Hôm nay hoặc là giết hết chúng ta, hoặc là chúng ta hủy diệt Austin Griffin.”

Nói xong Nguyệt Nhãn trong tay y chỉ hướng Long Hạo Thần phía xa, trên bầu trời trắng tím lóe sáng.

Ma Thần Hoàng và Tinh Ma Thần cũng dùng vũ khí trong tay chỉ hướng Long Hạo Thần. Bỗng chốc Long Hạo Thần phải chịu đựng áp lực khủng bố khó thể tưởng tượng. Trong phạm vi tam giác ba ma thần cấu thành, không gian xuất hiện tầng tầng lớp lớp vết rạn. Nếu đổi lại người khác đứng đây, sợ rằng sớm bị áp lực khủng bố đè thành bột phấn.

Trong Ngự Long quan.

Một người phụ nữ mặc đồ trắng đến dưới tường thành nhìn lên bầu trời. Người phụ nữ đến đây đã chốc lát. Người phụ nữ thật đẹp, đẹp như không vướng bụi trần. Nhưng lúc này trong mắt người phụ nữ đọng đầy nước mắt. Đôi tay bởi vì nắm quá chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, từng giọt máu dọc theo kẽ hở rơi xuống.

Mái tóc đen bay sau đầu, người phụ nữ cẩn rằng dọc theo bậc thang từng bước một tiến lên đầu tường Ngự Long quan.

Lúc này trong Ngự Long quan đã không còn bao nhiêu cường giả nhân loại, ở lại đều là các pháo thủ có thể sử dụng Ma Đạo đại pháo, còn lại là chiến đấu ngoài thành. Người phụ nữ áo trắng xuất hiện rất đột ngột, nhưng nếu Long Hạo Thần trông thấy thì nhất định sẽ chấn kinh hét to một tiếng: mẹ.

Đúng vậy, người phụ nữ áo trắng chính là Bạch Nguyệt. Biết rõ chiến tranh sắp bắt đầu, Bạch Nguyệt vốn cùng người khác rút lui. Nhưng chạy tới nửa đường thì bà lặng lẽ quay về. Tất nhiên người hộ tống muốn ngăn bà lại, nhưng nhìn Bạch Nguyệt không có tu vi gì, bà lại là mẫu thân của Long Hạo Thần, đương kim chủ tịch Liên Bang, vợ của Long Tinh Vũ, Phán Xét và Thảm Phán Thần Ấn kỵ sĩ. Việc bà muốn làm đâu phải vài nhân viên hộ tống có thể ngăn cản? Lý do của bà rất đơn giản, bà phải cùng chồng, con trai mình sống cùng nơi, chết cùng chỗ.

Cuối cùng, trong ánh mắt sùng bái của nhân viên hộ tống bà lại đi về Ngự Long quan, vừa lúc này xuất hiện trong Ngự Long quan.

Nhìn Long Hạo Thần bị ba ma thần bao vây vào giữa, mắt Bạch Nguyệt đã sớm mờ lung. Nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống gò má. Trong miệng bà không ngừng hỏi một câu: tại sao...

Tất nhiên Long Hạo Thần không biết mẫu thân đang từng bước một đi đầu tường. Lúc này tinh thần hắn hoàn toàn lắng đọng, đôi tay nắm chặt hai thanh thần kiếm, ý niệm dung hợp với ý niệm Hạo Nguyệt thành một.

Khí thế khủng khiếp từ huyết mạch Hạo Nguyệt truyền đến hắn. Long Hạo Thần bỗng cảm giác trong trời đất dường như không có lực lượng gì có thể ngăn cản mình.

Loại cảm giác này đến rất đột ngột lại chân thật như vậy. Cho nên giây phút tay phải nâng lên Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm thì hắn không hề phát hiện thân thể mình biến đổi.

Ngay sau đó, Long Hạo Thần động. Thân thể hắn như bị Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm kéo theo.

Trên bầu trời, một cái bóng tím vàng lấp lóe chớp mắt. Không sai, là lấp lóe, đầu tiên hướng về bên trái. Chỉ chớp lóe mà bầu trời chớp biến tối sầm xuống. Ba ma thần bị khí thế lôi kéo cùng ra tay với Long Hạo Thần.

Trên bầu trời, trời trăng sao cùng tỏa ánh sáng rực rỡ. Khí thế ba ma thần thoáng chốc hỗn hợp thành Nhật Nguyệt Tinh Phong Cẩm lĩnh vực đặc biệt.

Trên bầu trời, một phù văn to lớn từ bầu trời giáng xuống, rơi vào người Long Hạo Thần. Hình tam giác ba ma thần tổ thành cũng nhanh chóng xoay tròn, không để Long Hạo Thần bắt được vị trí của chúng.

Đại trận Nhật Nguyệt Tinh Phong Cẩm đại trận là lần đầu tiên xuất hiện tại Thánh Ma đại lục. Cũng là lần đầu tiên ba cường giả Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần bắt tay nhau. Chúng biết rất rõ, chỉ cần để phong ấn phù văn to lớn đó rơi vào người Long Hạo Thần. Vậy đừng nói hắn còn chưa phải là thần, dù thật là thần thì hắn cũng chết chắc. Bởi vì bản thân Phong Cẩm đại trận này là đối phó với thần, kêu là Diệt Thần trận.

Bảy mươi hai Trụ Ma Thần vốn không thuộc về thế giới này, lý do chúng xuất hiện trên nhân gian này là vì sao? Chỉ có đám ma thần mới biết. Qua sáu ngàn năm sinh sôi, dù là ma thần xếp hạng sau cũng không hiểu tình huống từng xảy ra, chỉ có ba hạng đầu là Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần mới hiểu rõ.

Ba Trụ Ma Thần khi người chúng xoay tròn thì cùng hiện ra giữa không trung, liên tiếp chúng cùng trời trăng sao trên không trung. Phù văn khổng lồ từ trên trời giáng xuống càng sáng ngời hơn.

Nhưng ngay lúc này, ánh sáng tím vàng và sắc trắng trong suốt bỗng rực rỡ chưa từng có. Bóng dáng Long Hạo Thần lấp lóe đầu tiên tìm đến mục tiêu chính là Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

Đừng nhìn thực lực của Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư cao hơn Ngõa Sa Khắc, nhưng cho đến nay, trong lòng Long Hạo Thần trừ Ma Thần Hoàng, e ngại nhất chính là Tinh Ma Thần. Có lẽ bởi vì năm đó trong tháp Tinh Ma bị Tinh Ma Thần hãm hại chẳng.

Ngõa Sa Khắc một chút cũng không e ngại. Y không tin Long Hạo Thần ở trong Nhật Nguyệt Tinh Phong Cầm đại trận còn có lực lượng công kích ba người mình. Áp lực khủng bố đó y từng tự mình cảm nhận, cũng từng thuộc về ma tộc ở thế giới kia chân chính nghiền nát vị thần! Long Hạo Thần đúng là rất mạnh, nhưng dù sao Austin Griffin còn chưa thức tỉnh, hẳn thì còn chưa phải là thần.

Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp trên người Long Hạo Thần từ khi phù văn giáng xuống ngày càng gần thì bắt đầu phát ra thanh âm vỡ nát. Tuy đây chỉ là biểu hiện giả dối, nhưng cũng có thể chứng minh áp lực trong phong cầm đại trận khủng bố tới cỡ nào.

Nhưng Long Hạo Thần vẫn không quay đầu nhìn hướng Ngõa Sa Khắc, dường như tam giác xoay tròn không thể phá hủy ý định của hắn. Chớp mắt, Ngõa Sa Khắc đột nhiên cảm thấy khí lạnh khó tả tràn ngập khắp người.

Không, điều này không khả năng.

Đúng vậy, ngay cả Long Hạo Thần đều cảm thấy không khả năng nhưng thật sự xảy ra một chuyện.

Bóng sáng chợt lóe rồi biến mất. Ngôi sao da cam trên bầu trời bỗng biến ảm đạm. Long Hạo Thần ở trong phong cầm đại trận hình tam giác đột ngột biến mất.

Thân thể hắn cứ thế xẹt qua người Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, mang theo sự xinh đẹp vụt qua. Xuất hiện trở lại đằng sau lưng Ngõa Sa Khắc trăm mét, cũng là ngoài Nhật Nguyệt Tinh Phong Cầm đại trận trăm mét.

Ma Thần Hoàng ngơ ngác. Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư cũng ngơ ngác. Trên mặt Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc vẫn là bộ dáng không dám tin.

Y lẩm bẩm.

“Tiên tri của ta không sai, không sai, trời phạt, đã giáng xuống, ta, ta...”

Thanh âm đến đây đột nhiên ngừng, vốn khuôn mặt trẻ tuổi của Ngõa Sa Khắc nhanh chóng biến già nua, chớp mắt đã là tóc bạc da mồi. Khi hơi thở sống cuối cùng biến mất từ người y, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc hóa thành tro tàn tan biến trên không trung. Chỉ có Vương Miện Ma Thần của y là lấp lánh hóa thành điểm sáng dung nhập vào Tinh Trụ Ma Thần của y, biến mất.

Tất cả cường giả nhân loại nhìn thấy hình ảnh trên không trung kiểm không được nuốt ngụm nước miếng, lộ vẻ rung động khó tả.

Đây, là loại thực lực gì vậy chứ? Chủ tịch Liên Bang của họ còn là nhân loại sao? Dựa vào sức mạnh bản thân hắn, chẳng những giằng co với Ma Thần Hoàng, giờ phút này dưới sự bao vây của Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thế mà chớp mắt giết chết Tinh Ma Thần, thành công đột phá phong cầm đại trận ba ma thần hợp thành.

Đây thật là một nhân loại có thể làm được sao? Nhưng mặc kệ họ cỡ nào không tin, trên bầu trời Tinh Trụ Ma Thần dần ảm đạm, ý nghĩa Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc thật sự bỏ mình.

Ngõa Sa Khắc chết rồi. Trong mắt Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư đều lộ ra nỗi sợ chưa từng có. Cùng lúc đó, Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm trong tay Long Hạo Thần tỏa ánh sáng tím chói lòa, uy thế khủng bố hủy thiên diệt địa từ siêu cấp thần kiếm bùng phát. Long Hạo Thần không chú ý tới, chính giữa tám đầu ở ngạ kiếm, một luồng sáng xám chợt lóe rồi biến mất.

Mới rồi một chiêu hắn đánh chết Ngõa Sa Khắc là đến từ Tiêu Hoắc truyền thừa, là kiếm thứ hai trong Tam kiếm Tiêu Hoắc dạy cho hắn, tên là Sát Na Phương Hoa.

Chiêu này vốn tên là Khoảnh Khắc Thần Hoa, nhưng Long Hạo Thần dung nhập kỹ năng lĩnh vực Cai Quản Tiến Trình Sinh Mệnh của mình vào trong, hình thành năng lực càng thích hợp bản thân, cho nên lấy tên là Sát Na Phương Hoa.

Tinh Ma Thần bởi vì chớp mắt mất đi thanh xuân mà chết, nhưng Long Hạo Thần chưa bao giờ ngờ sức chiến đấu của mình đạt tới mức độ như vậy, dường như đã không còn là sức mạnh thuộc về hắn.

Khoảnh khắc hần thi triển Sát Na Phương Hoa, cảm giác rõ ràng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm trong tay trái không phát huy bao nhiêu uy lực. Tất cả công kích đều đến từ tay phải Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm bùng phát. Hạo Nguyệt và hần tâm ý tương thông, hần biết năng lực thì tất nhiên Hạo Nguyệt cũng có thể lĩnh ngộ. Một kiếm hoàn mỹ như vậy, có thể nói là công kích mạnh nhất từ khi Long Hạo Thần chào đời tới đây.

Hần bản năng quét Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm trên không trung, ánh tím tràn ngập khí thế khủng bố lan tràn khắp bầu trời.

Phù văn to lớn lúc trước từ trên trời giáng xuống mất đi Tinh Ma Thần trợ lực, bắt đầu tan vỡ. Khi nhát kiếm ánh tím của Long Hạo Thần quét qua nó, lực bạo tạc khủng bố gần như xé rách cả khung trời.

Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư chớp mắt từ trên trời giáng xuống, rơi xuống mặt đất. Giờ phút này, trong mắt của A Gia Lô Tư lộ ra biểu tình có chút tuyệt vọng.

Không sai, cường giả đỉnh cao nhất ma tộc thống trị đại lục hơn sáu ngàn năm, bây giờ cảm xúc lại xuất hiện nỗi tuyệt vọng.

Hiện giờ Long Hạo Thần không rảnh nghĩ tới tại sao lực lượng của mình biến cường đại đến thế, hần không chút do dự truy đuổi Ma Thần Hoàng Phong Tú.

Mặc kệ nói sao thì hần còn có chút thiện cảm với Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư. Nếu không phải tổ chức của A Gia Lô Tư kịp thời cung cấp tin tức cho Liên Bang Thánh Điện, bọn họ không khả năng có được chiến thắng lớn như vậy trong chiến đấu tại Đông Nam quan, Vạn Thú quan, càng không thể khống chế tiết tấu thánh chiến trong tay. Huống chi sự sống chết của Ma Thần Hoàng Phong Tú đối với thánh chiến thật là quá quan trọng. Nếu giết được Ma Thần Hoàng, vậy ý nghĩa trận thánh chiến kết thúc, ý nghĩa Thánh Ma đại lục triệt để chấm dứt thời đại hắc ám!

Long Hạo Thần ở trên bầu trời hóa thành luồng sáng tím vàng giáng xuống. Khoảnh khắc này, trái tim cường giả Liên Bang Thánh Điện và ma tộc treo cao, đều ngừng thở.

Trong mắt cường giả ma tộc là tràn ngập kinh hãi. Trong mắt các cường giả nhân loại thì tràn đầy vui sướng không thể tin.

Ma Thần Hoàng Phong Tú sắp chết rồi sao?

Cùng lúc đó, trên đầu tường Ngự Long quan vang lên tiếng hét tan nát cõi lòng.

“Không, con không thể giết y!”

Chiến trường rất lớn, mấy trăm cường giả cấp chín ở đây chiến đấu, ngoài Ngự Long quan. Mười mấy mét đều là chiến trường của họ. Giờ phút này, trên chiến trường bởi vì Long Hạo Thần truy kích Ma Thần Hoàng mà biến hoàn toàn tĩnh lặng. Trong yên tĩnh đột nhiên xuất hiện tiếng hét khàn giọng đánh vỡ tĩnh lặng.

Nếu đây chỉ là một thanh âm đơn giản thì tất nhiên không thể ảnh hưởng quyết định của Long Hạo Thần, nhưng thanh âm đó đối với hần thật là quá, quá quen thuộc. Hơn nữa chủ nhân thanh âm khi phát ra tiếng hét thì từ trên đầu tường Ngự Long quan nhảy xuống.

Dù Long Hạo Thần có là lãnh đạo nhân loại thì cũng là một con người bình thường! Giết Ma Thần Hoàng dù rất quan trọng nhưng đối với hần, mạng sống mẹ mình càng quan trọng hơn nhiều.

Vệt sáng tím vàng ở trên không trung lập tức đổi hướng, chính xác đón được bóng trắng nhảy từ đầu tường Ngự Long quan trăm mét xuống, dẫn bà từ từ đáp xuống đất.

Đúng vậy, tiếng hét khàn giọng ngăn cản Long Hạo Thần đánh chết Ma Thần Hoàng chính là Bạch Nguyệt lúc trước leo lên đầu tường Ngự Long quan.

Khi Bạch Nguyệt trông thấy ba ma thần bao vây Long Hạo Thần thì trong mắt đã tràn ngập tuyệt vọng. Chiến trường biến đổi chỉ trong giây lát. Con trai mới giãy trước tuyệt đối yếu thế thì ngay sau đó đột phá vòng vây, hình thành ưu thế tuyệt đối.

Bạch Nguyệt biết rõ mình không nên phát ra tiếng, bà nên nhìn Long Hạo Thần đánh chết Ma Thần Hoàng mới đúng. Nhưng tình cảm đè nén trong lòng vài chục năm trong chớp mắt này hoàn toàn bùng phát. Khi

bà phát ra tiếng hét thì đã hoàn toàn mất lý trí, gò má tràn đầy nước mắt. Lúc phát ra tiếng hét, thống khổ trong lòng khiến bà không thể chịu đựng nổi nữa, nhảy người ra khỏi đầu tường.

Long Hạo Thần đón được mẩu thân, nhìn đôi mắt mẩu thân khép chặt, tín niệm vô cùng vững vàng trong lòng hấn vào giây phút này dao động. Lời Ma Thần Hoàng nói trước khi bắt đầu chiến đấu tựa như sâu độc cắn đầu óc hấn. Giờ phút này, Long Hạo Thần cường đại là thế mà thân thể kiềm không được nhẹ run.

Một luồng sáng đỏ từ không trung chiến trường rơi bên cạnh Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt. Y từ trong tay Long Hạo Thần giắt lấy Bạch Nguyệt, cũng chỉ hướng Ma Thần Hoàng cùng A Gia Lôi Tư rơi xuống đất đập ra cái hố to.

“Hạo Thần, giết y, mau giết y! Giết y là nhân loại chúng ta có thể lao ra khỏi thời đại hắc ám, hồi phục giang sơn cẩm tú!”

Đột nhiên lao đến ôm Bạch Nguyệt chính là phụ thân của Long Hạo Thần, Phán Xét và Thẩm Phán Thần Ấn kỳ sĩ Kỳ Sĩ Thánh Điện, Long Tinh Vũ. Chẳng qua lúc này khuôn mặt Long Tinh Vũ vằn vẹo, biểu tình có chút dữ tợn, như đang kiềm nén điều gì thống khổ lắm.

Nếu không có lời Ma Thần Hoàng nói trước khi bắt đầu chiến đấu, tất nhiên Long Hạo Thần sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng giờ phút này, mẩu thân vì Ma Thần Hoàng mà nhảy xuống Ngự Long quan, giây phút đó, trong lòng hấn tràn ngập thống khổ.

“Không, đừng!!!” Bạch Nguyệt giãy dựa trong ngực Long Tinh Vũ hét to. “Hạo Thần, con không thể! Dù ai giết y thì con không thể! Y là của con...”

Bóp!

Long Tinh Vũ một cái tát đánh mặt Bạch Nguyệt, chặn lại lời bà sắp thốt ra khỏi môi.

“Phụ thân!” Long Hạo Thần vội tiến lên túm lấy tay phụ thân.

Bạch Nguyệt bị Long Tinh Vũ tát tai đánh ngơ ngác, ngã xuống đất, ngây ngốc nhìn y, người run bần bật. Trong ký ức của bà, Long Tinh Vũ chưa từng nói một câu nặng lời với bà! Chứ đừng nói là ra tay.

Trong hố sâu, Ma Thần Hoàng và Nguyệt Ma Thần đã đứng lên, nhưng tuyệt vọng trong mắt chúng không tán đi. Nhìn cả nhà Long Hạo Thần, mắt Ma Thần Hoàng Phong Tú lấp lóe. Y lạnh lùng nói.

“Long Tinh Vũ, ngươi có tư cách gì đánh nàng?”

Long Tinh Vũ bồng xoay người nhìn Ma Thần Hoàng, đáy mắt y tràn ngập oán độc hận thù.

“Tại sao ta không thể đánh nàng? Dù trước đó nàng xảy ra chuyện gì ta đều không để ý, không so đo, thậm chí trong lòng ta đã phá vỡ ngăn cách. Nhưng tại sao, tại sao nàng không lo lắng cho con trai của mình? Hạo Thần là chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, tất cả điều Hạo Thần làm đại biểu không chỉ là một mình hấn mà là toàn Liên Bang Thánh Điện. Vì ngăn cản Hạo Thần giết người, nàng lại lựa chọn nhảy ra thành, còn định nói ra lời không nên, chẳng lẽ nàng không sợ Hạo Thần thì vậy mà thân bại danh liệt sao?”

Ma Thần Hoàng lạnh nhạt nói.

“Thân bại danh liệt? Hay cho câu thân bại danh liệt. Không lẽ nàng không nói thì ta cũng sẽ không nói sao?”

Lúc này trên chiến trường, hai bên đều đáp xuống đất. Chẳng qua cường giả ma tộc Ma Thần Hoàng mang đến bây giờ chỉ có thể dùng điều linh để hình dung.

Trong đại chiến vừa rồi, Lâm Hâm phóng ra Hắc Hỏa Phượng Hoàng bùng phát lực công kích cực kỳ khủng bố. Ma Thần Hoàng mang đến mười chín ma thần trừ y và Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư ra, ma thần còn sống chẳng ngờ chỉ còn lại sáu tên. Hơn nữa dù là cường giả ma tộc của tộc nào đều thương vong rất nhiều. Có thể nói dù Long Hạo Thần không đánh bại y thì ma tộc đã tổn thương gốc rễ.

Chứ nói chi là đại chiến trên trời vừa rồi, Long Hạo Thần còn giết chết Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc.

“Dẫn dắt các người muốn phá tan ma tộc ta bao trùm hắc ám, trên người chủ tịch Liên Bang chảy dòng máu Ma Thần Hoàng Phong Tú ta!” Thanh âm lạnh lùng của Ma Thần Hoàng truyền vào tai mỗi một cường giả.

Cường giả ma tộc còn sống sót đều bị chấn kinh, ngay cả bên Liên Bang Thánh Điện cũng giống nhau. Nếu không có tình hình vợ chồng Long Tinh Vũ vừa rồi, nói sao thì các cường giả Liên Bang Thánh Điện sẽ không tin tưởng, Ma Thần Hoàng là thế lực đối địch, sẽ cho rằng y đang châm ngòi ly gián. Nhưng nhìn biểu tình của vợ chồng Long Tinh Vũ, và Long Hạo Thần thì họ thấy ra được, lời Ma Thần Hoàng nói có khả năng là thật.

Thân thể Long Tinh Vũ bởi vì giận dữ mà run rẩy. Y mạnh xoay người hướng Bạch Nguyệt, cảm xúc rối cuộc vì lời của Ma Thần Hoàng mà không thể khống chế.

“Bây giờ nàng vừa lòng chưa? Nhìn Hạo Thần bị chất vấn như vậy nàng đã vừa lòng? Tại sao, tại sao nàng phải làm vậy? Ta rõ ràng không so đo nữa, tại sao nàng còn muốn nói Hạo Thần là con trai của y? Nàng có biết lúc trước trong tháp Tinh Ma Ma Đô Tâm thành, Phong Tú đã giết Hạo Thần một lần!? Tại sao? Ta yêu nàng nhiều năm như vậy, trong cuộc sống của ta trừ mẫu thân đã sớm qua đời, nàng là người đàn bà duy nhất ta yêu sâu đậm. Mặc kệ nàng làm sai cái gì ta đều có thể tha thứ. Nhưng mà, trong lòng nàng từ đầu đến cuối nhớ y. Vì y, nàng thậm chí không tiếc hy sinh mạng sống của mình. Ta không hiểu, ta thật không hiểu mình đã làm sai cái gì để nàng tuyệt tình như vậy! Khi Hạo Thần từ ma tộc trở về tham gia Thánh Điện đại tái, ta thậm chí hoàn toàn đối xử với nó như con ruột của mình, nhưng tại sao nàng vẫn muốn làm ta đau lòng như vậy? Tại sao!?”

Bạch Nguyệt nghe lời của Long Tinh Vũ thì trợn to mắt, giãy dụa đứng dậy, nâng lên tay phải, ngón trỏ chỉ vào Long Tinh Vũ. Bởi vì quá mức kích động mà thân thể không khống chế được run bần bật, dường như tùy thời sẽ tan vỡ.

Long Hạo Thần tiến lên một bước dìu mẫu thân, đem lực lượng sinh mệnh tự nhiên nhu hòa của mình rót vào người mẫu thân, giúp trạng thái thân thể Bạch Nguyệt ổn định lại. Hắn thật không muốn đối mặt mọi chuyện trước mắt, nhưng tất cả đã xảy ra, hắn không thể không đối diện. Hắn đã nghĩ tốt lắm rồi, mặc kệ thế nào thì hắn không thể tha Ma Thần Hoàng, điều này liên quan đến tương lai ngàn vạn nhân loại! Nếu hôm nay không nhân cơ hội này giết chết, sợ rằng lần thứ hai hắn càng thêm không thể xuống tay. Hắn không ngừng ở trong lòng nói cho mình, trong cơ thể phần huyết mạch thuộc về Ma Thần Hoàng sớm mất đi lúc tại tháp Tinh Ma bị y đánh chết. Bây giờ y chỉ là kẻ địch của mình, chỉ là kẻ địch!

Bốp!

Khiến mọi người không ngờ là sau khi Bạch Nguyệt đứng dậy, chỉ vào Long Tinh Vũ nửa ngày không nói ra lời, vung tay lên tát cho một cái.

“Đồ khốn kiếp!” Bởi vì giận dữ mà khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Nguyệt hơi vặn vẹo. Nửa bên mặt của bà còn có dấu tay lúc trước Long Tinh Vũ để lại.

“Ta khốn kiếp?” Long Tinh Vũ ngẩn ngơ.

Y từng vô số lần nghĩ khi mình và Bạch Nguyệt ngã bài thì bà sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng chưa từng nghĩ sẽ là kết quả như vậy. Nàng lại đánh mình bần tay?

“Nếu không khốn kiếp thì là cái gì? Cứ nói thê tử của mình, nói con trai mình là con người ta, trên đời này còn ai khốn kiếp hơn người không?” Nghe lời của Long Tinh Vũ, Ma Thần Hoàng biểu hiện ngơ ngạc một lát sau bỗng giận dữ, nổi giận quát với y.

Long Tinh Vũ ngẩn ra, đầu óc trống rỗng. Ma Thần Hoàng nói Long Hạo Thần là con trai của Long Tinh Vũ? Đây là có ý gì? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Thông minh như y mà lúc này đầu óc ngu ra.

Bạch Nguyệt bỗng khóc ròng.

“Tôi nguyện ý chết vì y là bởi vì trong người tôi một nửa dòng máu là của y, y là phụ thân của tôi! Hạo Thần là con ruột của anh, sao anh có thể nghi ngờ tôi, còn nghi ngờ tôi lâu đến mấy chục năm!”

Đừng nói là Long Tinh Vũ ngớ ra, chính Long Hạo Thần và các cường giả nhân loại cũng ngây như phỗng. Đây thật là hơi hỗn loạn, cho nên các cường giả đứng đầu có mặt đều trợn mắt há hốc mồm. Rất nhiều người không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Mẹ, đây rốt cuộc là sao? Là có chuyện gì vậy?” Long Hạo Thần vội vàng hỏi mẫu thân.

Bạch Nguyệt nghiêng đầu nhìn Long Hạo Thần, nước mắt chảy xuống.

“Hạo Thần, mẹ không ngờ, mẹ không bao giờ ngờ cha con lại nghĩ như vậy. Hèn chi, hèn chi lúc trước y nhẫn tâm như vậy, nhất định phải để con lại Odin trấn, nói là bồi dưỡng năng lực của con. Không biết bao nhiêu lần mẹ hỏi y, nhưng y vẫn không chịu đón con đến, thậm chí mất tích thật lâu. Thì ra y cho rằng mẹ phản bội y, con cũng không là con trai của y.”

Long Tinh Vũ ngây ngốc đứng đó, không thốt ra được câu phản bác nào. Y chỉ thấy lồng ngực như đè chặt một tảng đá nặng, đè ép y nghẹt thở.

Trong lòng y sự việc thống khổ hơn hai mươi năm, đến hôm nay dường như chỉ là một hiểu lầm. Điều này đối với y thật là đả kích quá lớn, trong lòng y không thể nào chấp nhận sự thật này.

Ma Thần Hoàng mặt âm trầm nhìn Long Hạo Thần, trong lòng y cũng tràn ngập cảm xúc quái lạ. Kỳ thực đến đây thì chiến đấu đã cơ bản kết thúc. Y rõ ràng có Austin Griffin trợ giúp, đã không thể chiến thắng được Long Hạo Thần. Lúc này y vừa nghe thanh âm Bạch Nguyệt như khóc như than, đầu óc nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ cách chuyển biến cục diện trước mắt.

Bạch Nguyệt có Long Hạo Thần nâng đứng thẳng người, dùng thanh âm hơi run rẩy nói.

“Long Tinh Vũ, rốt cuộc là tôi làm bẩn danh tiếng Hạo Thần hay là anh? Anh dựa vào cái gì nói nó không phải là con trai anh?”

Long Tinh Vũ bản năng nói.

“Tinh thần lực bẩm sinh của nó khác với người thường, đây rõ ràng là tượng trưng của Nghịch Thiên Ma Long tộc. Hơn nữa nó bộ dạng không giống ta.”

Bạch Nguyệt lạnh giọng nói.

“Con trai giống mẹ thì có gì sai? Tại sao anh không nói quang minh thuộc tính trong người nó là đến từ đâu? Không lẽ là từ Ma Thần Hoàng? Trái tim anh đã bị ghen ghét che đậy, không ngờ anh luôn xem con trai mình là con của kẻ địch, còn nghĩ vợ mình không trung trinh! Anh lại không tin tưởng tôi như vậy!”

Long Tinh Vũ chưa xót nói.

“Lúc trước khi nàng bị ma tộc bắt đi một năm, ta vốn cho rằng nàng đã chết. Khi ta ở Odin trấn tìm đến nàng thì phát hiện đã có Hạo Thần, ta không thể không nghi ngờ.”

Bạch Nguyệt hít sâu, nước mắt lần nữa tuôn trào. Bà run giọng nức nở nói.

“Anh, anh khốn kiếp, nếu anh đã nghi ngờ thì tại sao không hỏi tôi? Tại sao?”

Giọng Long Tinh Vũ cũng nghẹn ngào.

“Ta làm sao hỏi? Nàng nói ta nên hỏi làm sao? Ta yêu nàng như vậy, không muốn để nàng chịu dù là chút thương tổn. Ta làm sao hỏi nàng vấn đề tổn thương người như vậy. Mà nàng cũng chưa từng có ý định thổ lộ với ta. Ta...”

Tâm tình hiện nay của Long Hạo Thần giống như bị đập mạnh xuống đất rồi bay vọt lên tầng mây, hắn rốt cuộc mơ hồ hiểu ra. Dường như đây là hiểu lầm, hắn không phải là con trai Ma Thần Hoàng mà là cháu ngoại của y. Mẫu thân là con gái Ma Thần Hoàng, còn A Bảo bị hắn trọng thương không ngờ là cậu của hắn.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

633. Chương 304: Bí Ẩn Thân Thế Của Long Hạo Thần

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Khuôn mặt bị thương của Bạch Nguyệt bình tĩnh chút. Bà bỗng xoay người ôm chặt Long Hạo Thần.

“Xin lỗi, Hạo Thần, xin lỗi, là mẹ hại con. Mẹ không nên che giấu mọi thứ, tạo thành hiểu lầm gần như gây họa lớn. Là mẹ có lỗi với con, khiến mấy năm nay con chịu khổ nhiều như vậy.”

Đúng thế! Từ năm đó Long Hạo Thần đi theo Long Tinh Vũ tu luyện hai năm, Long Tinh Vũ dẫn Bạch Nguyệt đi để hấn mất cha mẹ quan tâm chăm sóc. Mười mấy năm sau một đường đi đến, hấn dựa vào chỉ có chính mình. Không biết bao nhiêu lần trải qua đau khổ sinh tử, nếu không phải vận may luôn đứng về phía hấn, sợ rằng Long Hạo Thần sớm chết giữa đường.

Trong mười mấy năm qua, dù là Long Tinh Vũ hay Bạch Nguyệt đều chưa từng thật sự giúp đỡ hấn cái gì.

Long Hạo Thần thân thể lung lay, mười mấy năm rèn luyện, tâm chí hấn sớm vững vàng như sắt. Nhưng giờ phút này, lòng hấn quặn đau. Mãi đến bây giờ hấn mới biết, thì ra phụ thân chưa từng xem mình là con ruột của y. Vậy y bồi dưỡng hấn là vì cái gì? Vì để có ngày hấn đánh chết Ma Thần Hoàng, trình diễn tình cảnh mà y cho rằng là phụ tử tương tàn sao?

Trong lòng Long Hạo Thần tràn ngập cay đắng. Trong hiểu lầm, Long Tinh Vũ bị tổn thương, Bạch Nguyệt cũng bị tổn thương, nhưng bị tổn thương sâu nhất cũng vô tội nhất chính là hấn! Một đứa trẻ rõ ràng có cha mẹ lại mười mấy năm qua chưa từng được cha mẹ thương yêu, thậm chí còn bị cha ruột nghi ngờ. Không phải mồ côi mà hơn cả thế, ít nhất trong lòng trẻ mồ côi còn hy vọng về tình thân cha mẹ, mà hấn rõ ràng có hy vọng lại bị giẫm lên.

Hít sâu một hơi, Long Hạo Thần ngẩng đầu nhìn trời, miễn cưỡng nén nước mắt đừng rơi xuống. Hấn ôm lấy mẫu thân, khô cần nói.

“Mẹ, con không trách hai người. Hai người mang con đến thế giới này đã là ân tình lớn nhất. Con không có tư cách trách hai người. Bây giờ con chỉ muốn biết sự thật rốt cuộc là gì, tại sao mẹ là con gái của Ma Thần Hoàng? Trước khi con ra đời rốt cuộc xảy ra những chuyện gì?”

Bạch Nguyệt nhẹ gật đầu. Long Hạo Thần không trách bà ngược lại càng khiến bà thêm khó chịu.

“Được được, mẹ nói cho con, đều cho con biết.”

“Mẫu thân mẹ cũng là bà ngoại của con, từng là một vị mục sư. Bà có một cái tên rất dễ nghe, tên là Bạch Linh Hiên, là một mục sư, còn là thành viên một đội Săn Ma Đoàn. Từ lúc còn rất nhỏ thì bà đã hiện ra thiên phú mục sư cường đại, ở trong Mục Sư Thánh Điện chính là tinh anh thiên tài. Sau khi trở thành Săn Ma Giả, bà đi theo Săn Ma Đoàn của mình tung hoành ngang dọc trong ma tộc, tu vi ngày càng cao. Cường giả ma tộc chết dưới tay đoàn đội của họ nhiều vô số kể.”

“Có một lần trong lúc họ làm nhiệm vụ gặp phải kẻ địch cường đại, thành viên đoàn đội gần như chết hết. Là chiến sĩ trong đội liều mình bảo vệ, bà ngoại con mới sống sót trốn thoát. Nhưng vị chiến sĩ đó cứu ra bà ngoại con xong đã chết. Lúc đó họ còn ở tại lãnh địa ma tộc.”

“Tuy thực lực của bà ngoại con mạnh, nhưng dù bà sao là một mục sư! Lúc đó chẳng những linh lực gần như cạn kiệt còn bị thương rất nặng. Bà chạy không bao xa thì hôn mê trong rừng cây.”

Bạch Nguyệt nói tới đây thì vang lên giọng của Ma Thần Hoàng.

“Là ta cứu nàng. Lúc đó ta đang tuần tra các tộc, vừa lúc đi ngang qua cảm nhận hơi thở nhân loại, gặp Linh Hiên. Khi đó nàng bị thương rất nặng, mặt trắng như tờ giấy. Nhưng khi lần đầu tiên ta gặp nàng đã bị hấp dẫn bởi khí chất yếu đuối, khuôn mặt tuyệt mỹ kia. Đó là mỹ cảm hoàn toàn khác với tộc ta. Cho nên ma xui quỷ khiến ta không giết nàng, ngược lại vẫy lui tất cả một mình cứu nàng.”

“Sau khi Linh Hiền tỉnh lại thấy là bộ dạng ta đã cố ý giả trang. Lấy tu vi như ta thì nhất định nàng không nhìn ra được ta là ma tộc. Ta nói cho nàng ta cũng là thành viên Săn Ma Đoàn, giống như nàng, đồng đội của ta đều bỏ mình trên chiến trường, vừa lúc đi ngang qua đây phát hiện nàng, cứu sống nàng.”

Đối với Ma Thần Hoàng, đây coi như là một bí mật. Khi y nói ra những lời này trước mặt đám cường giả ma tộc, trừ có ẩn ý riêng ra cũng là để Long Hạo Thần cảm nhận được tình cảm của y với bà ngoại hẳn.

“Tuy Linh Hiền là một Săn Ma Giả nhưng tâm tính cực kỳ ngây thơ, vốn không hề nghi ngờ lời ta nói. Có ta giúp đỡ, vết thương của nàng dần biến tốt đẹp hơn, chúng ta ngày càng thân thiết. Nàng xinh đẹp, dịu dàng như vậy. Vì khiến nàng tin tưởng, vì có thể cùng nàng một chỗ, ta không tiếc giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ của nàng, thậm chí giết chết những tộc nhân đã giết đồng đội của nàng. Khi đó nàng rất cảm kích ta, cũng càng tin tưởng ta hơn. Bất giác chúng ta đã rơi vào bể tình.”

Nói tới đây, trong mắt Ma Thần Hoàng Phong Tú tràn đầy buồn bã.

“Có lẽ đây là tình cảm không nên xuất hiện. Nhưng Nguyệt nhi, cho dù là bây giờ ta vẫn khẳng định nói cho người, mẫu thân người là người đàn bà ta yêu nhất trong đời, duy nhất.”

Nghe những lời của Ma Thần Hoàng, Bạch Nguyệt kiềm không được lại bật khóc. Long Tinh Vũ nhìn người lung lay suýt ngã ra đất. Y rút cuộc hoàn toàn tin tưởng lời của Bạch Nguyệt. Cho đến nay, trong lòng y mâu thuẫn nhất, cũng khiến y thống khổ nhất là đứa con trai Long Hạo Thần! Giờ phút này biết được Long Hạo Thần là con ruột của y, nhưng thống khổ trong lòng y càng mãnh liệt hơn trước kia. So với Bạch Nguyệt, y càng thêm có lỗi với con trai, hơn nữa y đã từng...

Giọng Ma Thần Hoàng cực kỳ dịu dàng, đây là điều tất cả ma thần chưa từng biết. Dù là Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư, tại lúc này cũng có thể cảm giác ra cảm tình chân thành chưa từng có chất chứa trong thanh âm Ma Thần Hoàng. Bây giờ y mới biết, thì ra yêu con gái nhân loại không chỉ mình y. Vị Ma Thần Hoàng thống trị ma tộc mấy trăm năm này cũng từng có tình cảm với con gái nhân loại, còn yêu thâm hơn y chứ không kém cạnh gì.

“Ta cùng Linh Hiền ở trong lãnh địa tộc ta tròn một năm. Trong lúc đó ta giúp nàng hoàn thành tất cả nhiệm vụ. Nàng rút cuộc yêu ta. Cô nam quả nữ cùng một chỗ, thêm vào tình cảm thăng hoa, rút cuộc khiến nàng trở thành người đàn bà của ta.”

“Linh Hiền nói với ta, nàng nhớ nhà, muốn trở về xem, xem người nhà bạn bè. Cũng muốn nói chuyện của chúng ta cho mọi người, rồi gả làm vợ ta.”

“Khi ấy ta không biết bao nhiêu lần muốn nói cho nàng thân phận thực sự, nhưng cuối cùng vẫn không có can đảm thốt ra khỏi miệng. Bởi vì ta cảm nhận được nàng hận tộc ta, càng biết cha mẹ nàng chết trong chiến đấu cùng tộc ta. Ta không thể nói, ta quá sợ mất đi nàng. Lúc đó ta thậm chí muốn vì nàng từ bỏ địa vị Ma Hoàng, cứ như thể giả bộ thành nhân loại mãi mãi. Năm tháng ở cùng nàng là một năm ta hạnh phúc nhất trong đời này.”

“Ta mấy lần dùng lời nói giải trừ ý định muốn quay về Liên Minh Thánh Điện của nàng, nhưng sau này không biết vì lý do gì, nàng nhất quyết phải trở lại. Bất đắc dĩ ta chỉ đành đưa nàng tới biên cảnh Liên Minh Thánh Điện. Khi ấy trong mắt nàng ta là một chiến sĩ nhân loại. Vì không bị vạch trần, ta nói cho nàng trước hãy quay về Mục Sư Thánh Điện chờ ta, ta đi Chiến Sĩ Thánh Điện bẩm báo với cha mẹ rồi sẽ tìm nàng.”

“Linh Hiền lưu luyến không rời ra đi. Ta không bao giờ ngờ rằng lần này nàng đi nhưng lại là vĩnh biệt.” Nói đến đây, mắt Ma Thần Hoàng Phong Tú ướt nước, hai hàng nước mắt dọc theo gò má chảy xuống.

Bạch Nguyệt khóc không thành tiếng nói.

“Lý do mẹ nhất định phải quay về Liên Minh là vì lúc đó đã có mang tôi! Bà không chịu nói cho người là vì xấu hổ. Khi đó người đã đồng ý quay về Liên Minh sẽ cưới bà. Bà về Mục Sư Thánh Điện rồi luôn chờ đợi, đợi người đến đón bà. Nhưng mà người không đến, từ đầu đến cuối người không đến.”

Ma Thần Hoàng Phong Tú thân thể nhẹ run, nói.

“Đúng vậy! Ta không đến. Khi đó ta chỉ đang nghĩ tới cuộc dùng cách gì để có thể vĩnh viễn cùng Linh Hiên một chỗ? Khi đó ở biên cảnh nhân loại không biết tại sao ta bị lộ thân phận. Không đợi ta bỏ đi ngục trang cùng với phong ấn trong người che giấu hơi thở hắc ám thì gặp phải hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu bao vây. Lấy tu vi của ta vốn không sợ chúng. Nhưng vì hoàn mỹ che giấu hơi thở bản thân, ta bày ra phong ấn quá vững chắc, không có thời gian đầy đủ cần bản không thể phá vỡ. Cho nên ta rơi vào trận khổ chiến, dù cuối cùng dựa vào Nghịch Thiên Ma Long Trụ có thể trốn thoát nhưng ta đã trọng thương.”

“Khi đó là lần trọng thương duy nhất trong đời ta, ta không thể kiềm chế nghi ngờ Linh Hiên. Bởi vì chỉ có nàng luôn cùng ta một chỗ. Nếu không phải nàng phát hiện ta là ai, hơn nữa cảm giác phong ấn trong người ta, vậy tại sao sẽ trùng hợp như vậy? Ngay khi nàng nhất quyết quay về Liên Minh Thánh Điện thì ta gặp hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu bao vây?”

“Lúc đó ta rất thống khổ, đau đến xé nát tâm can cùng với thân thể trọng thương khiến ta hôn mê rất lâu. Nhờ vào năng lực tự chữa cường đại ta mới dần lành vết thương. Nhưng chờ ta tỉnh khỏi hôn mê thì đã qua một năm.”

“Lúc đó trong lòng ta vẫn nhớ thương Linh Hiên. Ta không tin đó là cái bẫy nàng bày ra, ta phải đi tìm nàng, mặc kệ thế nào ta cũng phải tìm nàng hỏi cho rõ. Cho nên ta vừa lành vết thương lập tức hóa trang đi Liên Minh Thánh Điện, đi Mục Sư Thánh Điện tìm Linh Hiên.”

“Nhưng chờ ta đến Mục Sư Thánh Điện, tìm thấy lại là mộ bia của Linh Hiên! Thì ra đúng thật là trùng hợp, trùng hợp ta mới đụng phải hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu.” Nói tới đây, Ma Thần Hoàng Phong Tú đã khóc không thành tiếng.

Bạch Nguyệt ánh mắt ngây ngốc nói.

“Mẹ trở về Mục Sư Thánh Điện luôn chờ người đến, nhưng tôi thì không thể chờ. Khi đó mẹ đã có tôi, bụng từng ngày biến lớn, đợi hơn năm tháng thì mẹ dáng người vốn gầy gò rốt cuộc không thể giấu giếm nữa, nói việc bà và người cùng một chỗ cho thân nhân. Khi đó tên của người là Phong Lăng, một chiến sĩ của Chiến Sĩ Thánh Điện. Mẹ chờ người mấy tháng mà không thấy đến, bà còn có đứa con của người. Tuy ông bà ngoại sớm mất, nhưng mẹ còn có người thân, trưởng bối khác. Rất nhanh họ đưa ra chất vấn với Chiến Sĩ Thánh Điện, thác nhiệm vụ Săn Ma Đoàn. Được đến đáp án lại là: không tra được người này.”

“Khi đó cảm xúc của mẹ gần như tan vỡ, bà bất lực như vậy, không ai giúp được bà. Mãi đến ngày chết bà đều không biết, thì ra người mình từng yêu sâu đậm lại là người thống trị ma tộc, trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc xếp hạng thứ nhất, Nghịch Thiên Ma Long Hoàng.”

“Không tìm thấy người, có nhiều người đều hiểu chỉ sợ mẹ đã bị lừa. Họ khuyên mẹ đừng sinh tôi ra, sẽ hủy hoại cả đời bà. Nhưng mẹ không chịu, mẹ thật là quá lương thiện. Mặc kệ thế nào bà cũng không chịu bỏ tôi. Bà nói cho dù phải trả giá bằng mạng sống thì cũng phải sinh ra tôi.”

“Hoài thai mười tháng một phút ra đời, tôi sinh ra. Nhưng chính bởi vì tôi sinh ra mang đến thống khổ và tai nạn chưa từng có cho mẹ. Thuộc tính của tôi là hắc ám. Tôi kế thừa một nửa huyết mạch nghịch Thiên Ma Long tộc của người, kế thừa hơi thở hắc ám của người. Lúc đó mẹ mới biết, người đàn ông mẹ yêu đậm sâu lại là một ma tộc. Người có tướng tượng ra đã kích đó đối với bà lớn bao nhiêu không? Hơn nữa cũng bởi vì tôi có thuộc tính hắc ám mà bị Mục Sư Thánh Điện mãnh liệt chất vấn, họ không chịu để tôi sống sót, bởi vì tôi là hậu đại ma tộc, người chảy dòng máu ma tộc.”

“Mẹ lại nhất quyết không để họ mang tôi đi, bảo vệ tôi chặt chẽ. Vì để tôi có thể sống, dùng máu của mình đổi máu cho tôi, dùng thuộc tính của mình chuyển hoá cho tôi, dùng tình yêu của bà bảo vệ sinh mạng nhỏ bé của tôi. Cuối cùng tôi sống, trong tình yêu của mẹ kiên cường sống tiếp. Nhưng cơ năng thân thể của tôi bị phá hư một phần, chẳng những từ nhỏ yếu ớt bệnh nhiều, còn mất đi khả năng tu luyện. Sau khi mẹ sinh ra tôi thì đã thiếu khí huyết, lại vì cứu tôi trả giá tinh hoa cuối cùng trong người. Khi thấy tôi vượt qua giây phút mấu chốt thì bà rốt cuộc không thể chống đỡ được nữa. Bà dùng máu của mình viết xuống huyết thư ngắn gọn, nhét vào túi gấm, treo trên cổ tôi.”

“Chờ khi tôi trưởng thành, nhiều lần nhìn huyết thư, lúc đó tôi hoàn toàn không hiểu lời của mẹ là có nghĩa gì. Mãi đến sau này, mãi đến sau này người tìm đến tôi, dẫn tôi về ma tộc, nói chuyện của người và mẹ cho tôi hiểu, tôi mới biết mẹ có ý gì. Nhưng tôi không nói huyết thư cho người, tôi không muốn cho người biết,

tôi muốn người bị lương tâm dần vặt và áy náy. Là người, là người hại mẹ tuổi xanh chết sớm! Tôi hận người, tôi hận người...”

Nói tới đây, Bạch Nguyệt bởi vì quá kích động mà suýt té xỉu trong ngực Long Hạo Thần. Long Hạo Thần không ngừng dùng hơi thở sự sống nhu hòa chống đỡ mới khiến bà miễn cưỡng đứng vững.

Ma Thần Hoàng ngậy ngốc nói.

“Huyết thư? Huyết thư? Linh Hiên để lại di ngôn cho ta? Là cái gì? Nguyệt Nhi, người cho ta biết, trước khi chết nàng nói cái gì?”

Bạch Nguyệt tay run rẩy từ trong cổ áo lôi ra một túi gấm đã rất cũ kỹ, thì thào.

“Tôi nói cho người, hôm nay tôi nói cho người.”

Bà cẩn thận từ trong túi gấm lấy ra một mảnh vải trắng. Thực rõ ràng, mảnh vải này bất quy tắc như té xù áo lót xuống. Vết máu trên vải trắng sớm biến thành màu nâu sẫm, lộ rõ tồn tại xa xưa.

Bạch Nguyệt nhẹ giọng đọc.

“Nguyệt nhi là con của em với chàng. Tuy em sắp đi nhưng rốt cuộc giữ được con bé. Mặc kệ chàng là ai, chàng chỉ là Phong Lăng của em, là Phong Lăng trong phong lăng thiên hạ. Tuy chàng lừa em nhưng đã yêu, em không hối hận.”

Bùm!

Ma Thần Hoàng nghe câu này thì sắc mặt bỗng biến trắng bệch, người lung lay. Nghịch Thiên Ma Thần kiếm trong tay bỗng cắm xuống đất mới chống được thân thể không ngã xuống. Con mắt y ngơ ngác, tràn ngập bi thương vô tận. Khoảnh khắc này, dù là các cường giả nhân loại phe đối địch nghe xong câu chuyện thì trong lòng đều nảy ra đồng tình.

Đọc xong nội dung huyết thư, Bạch Nguyệt có cảm giác như trút xuống gánh nặng, biểu tình nhẹ nhõm nhiều. Bà chuyển ánh mắt hướng con trai mình, cẩn thận cất huyết thư vào túi gấm đeo trên cổ, dịu giọng nói.

“Từ nhỏ tôi ăn cơm thiên hạ lớn lên. Mẹ chết vì tôi đã cảm động rất nhiều trưởng bối Mục Sư Thánh Điện. Họ lặng lẽ gánh vác trách nhiệm nuôi nấng tôi. Dù tôi không thể tu luyện nhưng họ chăm sóc tôi tỉ mỉ chu đáo. Nhìn tôi lớn lên từng ngày, họ chưa từng nói bị kịch xảy ra trên người mẫu thân cho tôi biết. Đó là bởi vì họ hy vọng tôi vui vẻ sống sót, nếu có thể thì vĩnh viễn không để tôi biết mới tốt. Dù sao tôi không phải là chức nghiệp giả, sẽ không tham gia chiến tranh đối kháng ma tộc.”

“Năm mười tám tuổi tôi gặp Tinh Vũ. Dù tuổi anh ấy lớn hơn tôi rất nhiều, nhưng mỗi thiếu nữ đều có tâm tình sùng kính anh hùng. Anh ấy yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy đậm sâu. Có trưởng bối Mục Sư Thánh Điện chúc phúc, chúng tôi tại Kỳ Sĩ Thánh Điện, trong Ngự Long quan này kết liên cành. Nếu tất cả thuận lợi thì chúng tôi nhất định sẽ là đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc. Tôi không có nhiều yêu cầu với sinh hoạt của mình, chỉ hy vọng người tôi yêu và người yêu tôi vui vẻ là tốt rồi. Nhưng khi tôi hạnh phúc nhất thì người xuất hiện.”

Nói đến đây, Bạch Nguyệt nhìn Ma Thần Hoàng không xa, trong giọng nói tràn ngập hận thù.

“Là người, phá hủy sinh hoạt của tôi. Người cảm nhận trong thân thể tôi có hơi thở của người, trong đại chiến giữa ma tộc và Liên Minh bắt đi tôi, bắt về Ma Hoàng cung của người.”

“Lúc đó tôi cho rằng mình xong rồi, cho rằng vĩnh viễn không thể gặp lại Tinh Vũ nữa. Rơi vào ma chướng của người, tôi đã không nghĩ rằng mình có thể sống sót trở về. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu ma tộc các người dám cưỡng ép tôi, vậy dù chết tôi cũng phải thủ tiết cho Tinh Vũ. Tay tôi nắm chặt cài tóc, chuẩn bị tùy thời kết thúc sinh mệnh mình!”

Nói đến đây, Bạch Nguyệt nâng tay nhẹ vuốt khuôn mặt Long Hạo Thần.

“Nếu không phải vì con, có lẽ giây phút mẹ bị ma tộc bắt thì đã chấm dứt sinh mạng mình. Nhưng khi đó mẹ vừa mới biết có con, còn chưa kịp cho cha con biết, cho nên mẹ không nỡ chết. Con nít là vô tội, dù chỉ

có một chút khả năng thì mẹ phải kiên cường sống sót, sinh con ra. Tựa như lúc trước bà ngoại con vì mẹ không tiếc hy sinh mạng sống. Mẹ nguyện dùng mạng của mình bảo vệ con.”

“Mẹ!” Long Hạo Thần vịn mẫu thân, cũng khóc không thành tiếng.

“Sau này y nói cho mẹ biết y là phụ thân của mẹ. Y cảm nhận được hơi thở huyết mạch thuộc về y trên người mẹ, còn thấy khuôn mặt mẹ giống hệt như mẫu thân năm đó. Chính là khi đó, y giữ mẹ ở lại ma tộc lâu đến hơn nửa năm. Y đối với mẹ rất tốt, thường kể chuyện xảy ra giữa y và mẫu thân cho mẹ nghe. Nhưng chính bởi vì y lừa gạt và dối trá mới khiến mẹ từ nhỏ đã không có mẫu thân, cũng không có cha! Mẹ làm sao tha thứ y được? Mẹ, là con dâu của Thần Ấn kỵ sĩ Kỵ Sĩ Thánh Điện, lại là con gái của Ma Thần Hoàng. Lúc đó tâm tình của mẹ cực kỳ phức tạp, căn bản không biết nên làm sao đối diện cha của con. Mãi đến khi bụng mẹ dần to, đột nhiên giật mình tỉnh dậy, dù thế nào cũng không thể sinh con tại ma tộc. Cho nên mẹ dùng sinh mạng uy hiếp, để y đưa mẹ về Liên Minh. Mẹ trở về, khi tiến vào biên cảnh Liên Minh thì sắp sinh rồi. Mẹ không biết nên làm sao đối mặt cha con. Một bên là phụ thân mẹ không muốn nhận rồi lại không cách nào phủ nhận. Bên kia là người chồng mẹ yêu. Thù hận giữa nhân loại và ma tộc đã không cách nào hóa giải. Mẹ làm sao đối mặt đây? Mẹ không có cách nào đối mặt. Mẹ không dám tưởng tượng, nếu có một ngày phụ thân giết chết chồng, hay hoặc là chồng giết chết phụ thân thì mẹ sẽ làm sao. Cho nên mẹ chỉ có thể trốn tránh. Chỉ có thể lựa chọn trốn tránh thôi.”

“Mẹ ở Odin trấn sinh ra con xong quyết định ở lại đó. Dù sinh hoạt có gian khổ hơn cũng không muốn đổi mặt ngoài đời. Mẹ nhớ Tinh Vũ, nhưng không có dũng khí đứng trước mặt y, nói cho y mẹ là con gái Ma Thần Hoàng. Chính vì yêu sâu nên mẹ càng không muốn y chịu đựng nỗi thống khổ. Cho nên mẹ chỉ có thể tránh né y, không gặp mặt y. Cứ thế trốn tránh gần mười năm!”

“Mãi đến khi y tìm đến, y cũng đã trở thành một Thần Ấn kỵ sĩ. Khi mẹ lần nữa gặp y thì không thể kiềm nén tình cảm trong lòng, rốt cuộc đồng ý trở về với y, còn nói ra sự tồn tại của con.”

Long Tinh Vũ chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt mờ mịt nhìn Bạch Nguyệt và Long Hạo Thần.

“Nhưng sau khi gặp nàng, ta đã không tin nàng. Ta có thể cảm giác nàng trốn tránh, nhưng ta cho rằng đó là vì Hạo Thần, bởi vì nàng và Ma Thần Hoàng có nó cho nên mới trốn ta nhiều năm như vậy. Nàng có thể tưởng tượng lúc ấy lòng ta thống khổ biết bao, chịu đựng khổ khổ biết bao không? Nhưng mặc kệ nỗi đau trong lòng sâu cỡ nào thì vẫn không thể so sánh với tình yêu của ta với nàng. Ta thật quá yêu nàng, cho nên ta thà rằng chôn nỗi đau giằng xé này dưới đáy lòng cũng không muốn chia cách nàng.”

“Lúc đó tìm ta dần rơi vào hắc ám, mỗi khi ta trông thấy Hạo Thần thì nỗi đau đớn đó càng mãnh liệt hơn. Cho nên ta làm ra một quyết định khôn nạn. Ta cùng nàng trùng phùng, cũng nhận Hạo Thần. Nhưng ta muốn bồi dưỡng nó đối kháng với ma tộc. Ta vẫn cho rằng nó là con trai Ma Thần Hoàng, dù nó kiên cường lương thiện khiến ta rất thích, nhưng nỗi thống khổ trong lòng khiến ta không cách nào bình tĩnh suy nghĩ. Vậy nên ta cố gắng huấn luyện Hạo Thần, để nó lớn lên. Khi ta trông thấy nó có thể chất con trai quang minh thì từng một giây nghi ngờ phải chăng nó là con ruột của ta. Nhưng chúng ta thất lạc nhiều năm như vậy, ta nghĩ không ra nếu nó là con ta, tại sao nàng không mang nó về tìm ta? Vậy nên ta tìm tiếp sa đọa trong chốn đau.”

“Ta huấn luyện Hạo Thần hai năm, rốt cuộc không thể chịu đựng nỗi đau thêm được nữa, ta thậm chí không dám đối diện đôi mắt trong suốt của nó. Cho nên ta mang nàng trở lại Ngự Long quan. Ta vốn tưởng không có Hạo Thần bên cạnh thì lòng ta sẽ dễ chịu chút, nhưng ta rất nhanh phát hiện, nỗi đau vẫn còn đó, xu thế ngày càng trầm trọng hơn. Vậy nên ta lựa chọn trốn tránh, có rất nhiều lúc ta không ở Ngự Long quan, một đi là mấy năm. Ta yêu nàng đậm sâu nhưng ta lại không thể không so đo tất cả điều ta suy đoán.”

“Sau này Hạo Thần dần hiện ra thiên phú, tại thi đấu tuyển chọn Săn Ma Đoàn tỏa ánh sáng, trở thành một Săn Ma Giả, ta dần chú ý tình huống của nó, thậm chí là theo đuôi, nhìn nó thực hành nhiệm vụ. Có đôi lúc còn thậm chí giúp đỡ nó. Khi ấy thống khổ trong lòng ta chuyển hóa thành dữ tợn. Ta nghĩ rằng lấy thể chất con trai quang minh của Hạo Thần, một ngày nào đó tất nhiên sẽ biến đặc biệt cường đại, mạnh đến đủ uy hiếp Ma Thần Hoàng. Khi ấy bọn họ phụ tử tương tàn, dù ai giết ai thì ta xem như báo được thù.”

Nói đến đây, Long Tinh Vũ thống khổ khép mắt lại.

“Hạo Thần, con biết không? Lúc trước khi con dẫn Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi tại Ma Đô Tâm thành

chuẩn bị tiến vào Tinh Ma cung thì ta biết đấy. Khi đó ta cũng đang ở trong Ma Đô. Oán hận khiến ta không ngăn cản các người mạo hiểm. Khi cảm nhận các người rơi vào bẫy thì ta cũng không đi cứu. Lúc đó ta nghĩ kết thúc rồi, tất cả đều kết thúc, Ma Thần Hoàng giết con ruột mình. Ha, ta lại không ngờ, chính mình nhưng lại trở mặt nhìn con trai dê vào miệng cọp. Thật mỉa mai biết bao! Ta không xứng làm phụ thân của con, ta không xứng!”

“Con chết. Khi ấy trong lòng ta đúng là có cảm giác như trút được gánh nặng, chỉ thấy thứ đè nặng trong lòng ta bấy lâu nay đều biến mất hết. Cho nên ta trước tiên trở về Ngự Long quan. Ta nghĩ, ta rốt cuộc có thể chân thành cùng Nguyệt nhi một chỗ. Nhưng khi ta thật sự đối diện nàng, ta phát hiện bóng hình con không ngừng hiện ra trong đầu ta. Ta không dám nói với nàng con đã chết trong tay Ma Thần Hoàng, ta không muốn nàng bị kích động một chút nào. Ta nghĩ, tất cả đều quá khứ, con là Săn Ma Giả, vĩnh viễn ở lại đất ma tộc cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng nỗi thống khổ trong lòng ta ngày càng sâu. Mỗi đêm khuya mộng mị, trong đầu ta luôn xuất hiện con vẻ mặt tươi cười gọi ta là cha. Bình thường ta bưng tỉnh khỏi giấc mộng, bắt đầu sám hối mình, sám hối oán hận từng có. Nỗi hận biến mất, còn lại là vô tận hối hận. Mặc kệ Ma Thần Hoàng sai cỡ nào, nhưng con là vô tội! Ta lại đem một đứa trẻ luôn gọi ta là cha, tin tưởng ta nhất đi vào mồm kẻ địch, cuối cùng chết đi. Ta không thể tha thứ hành động này của mình, ta thậm chí từ bỏ cơ hội tham gia Thánh Điện đại tái. Mấy năm đó ta vô cùng sa sút, tu vi không chút tiến bộ, lẫn quần tại bình cảnh. Nhưng dù ta biết mình sai thì có thể làm sao? Sai đã làm rồi, con đã chết.”

“Mãi đến ngày hôm đó, ta đột nhiên biết được con dẫn theo Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi xuất hiện tại Thánh thành, còn tham gia Thánh Điện đại tái. Lúc ấy tâm tình của ta rất phức tạp. Ta không biết mình nên vui sướng, hay là thống khổ. Nhưng ta phát hiện lần này mình thật sự trút xuống gánh nặng. Lúc ấy ta đã quyết định, mặc kệ con là con của ai, con luôn kêu ta là cha, vậy thì đó là con trai Long Tinh Vũ ta. Ta phải cố gắng quên đi tất cả chuyện trước kia, dùng tương lai để chuộc tội, đối xử tốt với con, bồi dưỡng con. Nhưng rất nhanh ta được tin tức, không ngờ con dẫn theo Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi được quán quân Thánh Điện đại tái. Lúc đó ta mới biết con vượt qua ta. Sau đó phụ tử chúng ta trùng phùng, ta thật rất vui, rất vui vẻ. Khi lại lần nữa thấy con thì thật sự cảm giác mình đã quên tất cả khó chịu rồi. Ta ngu ngốc quá! Mấy chục năm nay ta luôn cho rằng con mình là con của người khác, còn từng giết con. Con biết không? Khi ta thấy hình ảnh con và Thái Nhi thu lại từng khóc rất nhiều lần, nỗi hối hận trong lòng càng đến tột đỉnh. Ta hối hận, rất hối hận vì sao năm đó không hành động, để các người chịu nhiều khổ như vậy. Nếu khi đó ta ngăn cản các người mạo hiểm thì có thể tránh cho mọi thứ rồi. Nếu lúc con bị Ma Thần Hoàng công kích, rơi vào cạm bẫy mà ta xuất hiện bên cạnh con, ít nhất có thể cùng con sống chết bên nhau. Nhưng ta không có, ta không hề làm! Ta không xứng làm phụ thân của con. Khi con chết trong tay Ma Thần Hoàng thì ta đã mất đi tư cách đó.”

Nói đến đây, Long Tinh Vũ ngừng đầu thở dài một tiếng, nước mắt rơi lã chã. Y nhìn Long Hạo Thần và Bạch Nguyệt thật sâu, bỗng nhiên, không chút báo trước, y đột ngột tăng tốc vọt hướng Ma Thần Hoàng.

Ngọn lửa đỏ vàng đậm đặc dâng lên từ người y, đó là Phán Xét và Thẩm Phán Thần Ấn ký sĩ thiêu đốt lửa sự sống!

Khi Long Tinh Vũ biết Long Hạo Thần là máu mủ ruột thịt của mình thì lòng y vỡ nát đau đớn. Y không biết nên làm sao đối mặt vợ mình, càng không biết làm sao đối mặt con trai mình. Giây phút đó, y chỉ muốn chết. Bây giờ y không tiếc dốc hết sức xông hướng Ma Thần Hoàng, không phải hy vọng có thể giết chết Ma Thần Hoàng mà là muốn để mạng mình tại đây. Y đã không biết nên làm sao chuộc tội, chỉ có lấy cái chết mà thôi.

“Không, cha!” Long Hạo Thần rơi lệ đầy mặt hét to.

Nhưng dù tu vi như hắn cũng không kịp ngăn cản Long Tinh Vũ. Giây phút Long Tinh Vũ phát động thì đã đặt quyết tâm, tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời y.

Ma Thần Hoàng vẫn chìm đắm trong thống khổ, không ngẩng đầu liếc Long Tinh Vũ. Cho dù là vậy thì tu vi của y không phải người như Long Tinh Vũ có thể tổn thương.

Một bóng tím chắn trước mặt Ma Thần Hoàng. Ánh tím chột lóe, người Long Tinh Vũ lấy tốc độ càng nhanh hơn bắn ngược lại, tựa như đụng vào cái đệm.

Long Hạo Thần vội phóng người đón lấy phụ thân. Kẻ chặn Long Tinh Vũ chính là Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư.

Long Hạo Thần ôm chặt lấy Long Tinh Vũ, cứng rắn áp chế ngọn lửa sinh mệnh y thiêu đốt, bi thương nói.

“Cha, cha không thể chết! Cha không thể như vậy! Cha chết rồi thì con và mẹ làm sao đây? Tất cả đều là hiểu lầm, nếu cha muốn chuộc tội thì nhất định phải sống mới được!”

Long Tinh Vũ mạnh quẫy khỏi ngực Long Hạo Thần, Phán Xét và Thảm Phán Thần Ấn ký sĩ cường đại là thế mà ngồi trên mặt đất khóc rống. Tình hình này khiến tất cả cường giả Liên Bang Thánh Điện lòng nặng trĩu.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư ánh mắt bình tĩnh nhìn Long Hạo Thần.

“Bây giờ không phải lúc khóc. Long Hạo Thần, bây giờ ngươi nhất định phải lựa chọn. Ngươi có biết tại sao ta đột nhiên đổi ý, cùng bề hạ và Ngõa Sa Khắc đối phó ngươi không?”

Lúc này tinh thần Long Hạo Thần đã rối bời, bản năng lắc đầu.

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nói.

“Bởi vì Austin Griffin không chết. Nó không chết chính là kẻ địch chung của chúng ta. Ta hợp tác với các ngươi là hy vọng tương lai tộc nhân ta có thể đồng hóa thành nhân loại mà không phải hủy diệt. Chỉ cần Austin Griffin không chết, vậy không chỉ tộc nhân của ta không thể sống tiếp, ngay cả mọi sinh vật trên đời này đều không khả năng tiếp tục sinh tồn! Long Hạo Thần, bây giờ ngươi là lãnh đạo nhân loại, ngươi nhất định phải có quyết định, nếu không thì tất cả không còn kịp, sẽ bị hủy diệt hết, ngươi có biết chăng?”

Long Hạo Thần thân thể lung lay. Câu lãnh đạo nhân loại của Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư đánh thức hần. Hần cắn đầu lưỡi, cảm giác đau đớn khiến hần tỉnh lại khỏi bi thương.

Đúng thế! Bây giờ hần là lãnh đạo nhân loại, dù đối mặt tình huống gì, dù hần gặp phải cái gì đều nhất định phải nghĩ cho nhân loại. Bây giờ hần đã đánh bại Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần, Tinh Ma Thần, chính là cơ hội tốt để nhân loại phá tan hắc ám bao phủ. Cho dù Ma Thần Hoàng là ông ngoại của hần, nhưng trước đại nghĩa nhân loại thì hần nhất định phải lựa chọn.

Có bao nhiêu cường giả nhân loại chết trong tay Ma Thần Hoàng! Gần nhất là hai Săn Ma Đoàn cấp danh hiệu. Ma Thần Chi Vãn toàn bộ hủy diệt trong tay Ma Thần Hoàng. Quan trọng hơn, không giết chết Ma Thần Hoàng thì thời đại hắc ám sẽ không bị phá vỡ. Có lẽ lần sau hần không còn cơ hội nữa.

Nghĩ đến đây, tinh thần Long Hạo Thần tỉnh táo lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, trầm giọng nói.

“A Gia Lôi Tư tiên bối, ta tôn trọng người, bởi vì lúc trước người lựa chọn chính xác giúp chúng ta rất nhiều. Có thể nói nếu không có người giúp đỡ, chúng ta không khả năng thuận lợi đạt tiên cơ trong thánh chiến này, cũng không khả năng có chiến tích như hiện nay. Nhưng người vì Hạo Nguyệt mà đổi ý, ta không dám gạt bừa. Hạo Nguyệt là đồng bạn của ta, huynh đệ của ta. Ta không tin nó sẽ làm ra việc gì bất lợi với ta. Người nói nó hủy diệt thế giới chẳng qua là khoắc lác mà thôi!”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

634. Chương 305: Thần Thiên Tru, Chín Đầu Kỳ Mỹ Lạp

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư cười khổ nói.

“Nếu chỉ là khoắc lác thì tốt rồi. Nếu thật là vậy thì ta tội gì? Không lẽ ngươi cho rằng bề hạ qua cửa này rồi có thể tha ta sao? Hiện giờ ra tay còn chưa muộn, Austin Griffin chưa chân chính thức tỉnh. Không sai, bây giờ nó là đồng bạn, là huynh đệ của ngươi. Nhưng một khi nó thật sự thức tỉnh, nó chính là tượng

trưng cho hủy diệt, không ai ngăn được nó, thậm chí là thần cũng không được! Ta biết người không tin, vậy bây giờ các người đã chiếm ưu thế, ta và bộ hạ không phải đối thủ của người, người có thể cho ta vài phút, để ta kể câu chuyện cho người nghe không?”

Long Hạo Thần ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu nói.

“Người nói đi.”

A Gia Lôi Tư thở dài một tiếng.

“Câu chuyện phải nói tới bảy ngàn năm trước. Đó là một thế giới rất giống với Thánh Ma đại lục, có lẽ sinh linh khác biệt nhưng người thống trị thế giới kia cũng là nhân loại. Cả đại lục bình thường hay xuất hiện các loại chiến tranh, nhưng cơ bản nằm trong vòng khống chế của nhân loại. Trong thế giới kia rừng rậm, hồ nước chiếm diện tích rất lớn, hoàn cảnh thậm chí còn đẹp hơn cả Thánh Ma đại lục. Cho đến một ngày xuất hiện một sinh vật cường đại, biến đổi tất cả.”

“Sinh vật cường đại này chính là Austin Griffin. Lúc nó mới xuất hiện thì chỉ có ba cái đầu, dù thực lực không yếu nhưng nhân loại gặp nó thấy nó chẳng qua là một ma thú tương đối mạnh mà thôi. Thậm chí có nhân loại định giết nó nhưng đều bị nó gian xảo trốn thoát.”

“Theo thời gian trôi qua, Austin Griffin chậm rãi tiến hóa, dần dần, nó có cái đầu thứ tư, cái đầu thứ năm. Bởi vì bị nhân loại truy giết, nó học được nhẫn nhịn, núp trong chỗ an toàn sâu trong rừng rậm, yên lặng tiến hóa lực lượng của mình. Khi nó lại xuất hiện trong tầm mắt nhân loại thì đã có được sáu cái đầu, cũng có sáu loại thuộc tính. Lúc đó thực lực của nó đã khá mạnh mẽ, cường giả nhân loại bình thường không là đối thủ của nó.”

“Nó bắt đầu giết chóc và trả thù nhân loại. Chỉ bằng vào trí tuệ thông minh, từ đầu đến cuối nó không đánh trực diện với cường giả nhân loại. Tu vi của nó trong quá trình vững bước tiến hóa. Một trăm năm qua đi, nó rút cuộc mọc ra cái đầu thứ tám, lúc đó nó cho rằng thực lực của mình đã đủ mạnh. Cho nên nó không tránh né nữa, bắt đầu toàn diện bày ra lực lượng phá hủy của nó. Thực lực của nó đích thực khủng bố gần như vô địch. Liên tục tạo thành mấy lần đại đồ sát, nó rút cuộc khiến nhân loại chú trọng. Cường giả nhân loại thế giới kia tập trung rất nhiều, bắt đầu truy giết nó. Rút cuộc trong một khe núi bao vây nó, triển khai đại chiến thảm khốc.”

“Mới bắt đầu trạng thái của Austin Griffin đúng là mạnh, nhưng số lượng cường giả nhân loại thật là quá nhiều. Qua hai ngày hai đêm đại chiến, cuối cùng Austin Griffin bị đánh bại, còn trọng thương. Nhưng không thể không nói, trạng thái tám đầu nó khá mạnh, vẫn là khiến nó chạy thoát. Nhân loại thế giới kia khiến nó chạy thoát đã làm một việc sai lầm, cho nên sau này dẫn đến nguyên thế giới sinh linh đồ thần.”

“Lần này Austin Griffin chạy trốn tìm nơi tĩnh tu, lại dùng thời gian một trăm năm mới hồi phục nguyên khí. Nó biết rằng thực lực của mình chưa đủ chinh phục cả thế giới, cho nên ẩn núp, cố gắng tu luyện. Cho đến khi lại qua trăm năm, nó rút cuộc hoàn thành bước đột phá cuối cùng, cuối cùng thức tỉnh. Nó lại lần nữa xuất hiện tại đại lục, lần này nó trở thành đại danh từ hủy diệt.”

Kể tới đây, trong mắt Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư tràn ngập sợ hãi. Câu chuyện này là ma tộc lưu truyền lại, tuy y chưa từng tự trải qua nhưng trong ký ức Nguyệt Ma Thần đời thứ nhất để lại, A Gia Lôi Tư đã vô cùng sợ hãi.

Ma Thần Hoàng vẫn luôn cúi đầu không lên tiếng, mặc kệ A Gia Lôi Tư ở đó kể chuyện.

“Hủy diệt, vô tận hủy diệt. Khi Austin Griffin lần nữa xuất hiện tại thế giới đó, cả đại lục đối mặt bão tố hủy diệt khủng khiếp. Austin Griffin thật là quá cường, cường đến vốn không một sinh vật nào có thể đối kháng nó. Trước thuộc tính hủy diệt của nó, bất cứ sinh vật nào đều không thể ngăn cản. Nó dùng thời gian chưa tới một tháng đã khiến sinh linh sống ở diện tích một phần ba đại lục chết hết. Dù là thực vật, ma thú hay động vật bình thường, trước hơi thở hủy diệt của nó, toàn bộ biến hư vô. Một phần ba đại lục, sinh linh đồ thần, không còn chút sự sống.”

“Nhân loại cảm nhận được nỗi sợ kinh khủng. Thế giới bên kia cường giả nhân loại có rất nhiều, còn hơn mười vị đều đạt tới cấp bậc bán thần, cường bức không để mình đột phá. Có thể nói lúc ấy cường giả ở thế giới kia còn nhiều hơn Thánh Ma đại lục hiện nay. Loại cường giả cỡ như Ma Thần Hoàng bộ hạ có không

dưới mười người. Bọn họ từng thử dùng cường giả mạnh nhất đối kháng với Austin Griffin, nhưng không ngoại lệ đều thất bại hết. Lúc đó Austin Griffin đã thành tượng trưng vô địch, không thể chiến thắng. Dù là thần chân chính, cũng không phải đối thủ của nó đã thức tỉnh cái đầu thứ chín.”

“Vì không để hủy diệt tiếp tục, vì tương lai nhân loại, tất cả cường giả nhân loại đều liên hợp lại. Lấy lực lượng mấy vạn người, tập trung tất cả tài nguyên tài sản quý giá nhất của toàn bộ nhân loại, nhân dịp Austin Griffin từng bước hủy diệt đại lục thì dùng một tháng xây dựng một đại trận chuyên môn đối kháng Austin Griffin. Ngày đại trận hình thành, hơn một vạn cường giả tham gia xây dựng đều chết hết. Lấy máu của họ hiến cho uy lực đại trận, đại trận đó bị gọi là Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Cũng trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Austin Griffin lại hủy diệt một phần ba đại lục. Sinh linh cả thế giới có hơn một nửa chết bởi hơi thở hủy diệt khủng khiếp của nó. Nó rút cuộc đến trước Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Nó quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến không tin thế giới kia có lực lượng gì đối kháng với nó. Cho nên nó rút cuộc rơi vào trong đại trận, rút cuộc bị phong ấn trong đại trận, không thể phá tan chút nào.”

Nói đến đây, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nhìn Long Hạo Thần thật sâu, trầm giọng nói.

“Austin Griffin kiêu ngạo, không cho phép nó chịu phong ấn như vậy. Nó không cam lòng, không cam lòng vĩnh viễn bị cầm tù. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận chính là bảy mươi hai thần khí tổ thành, vị trí trung tâm ba bộ chính là siêu thần khí. Chúng nó cấu thành cái lồng to lớn. Khi nó liều mạng giãy dụa nhưng không thể hủy đi Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận thì Austin Griffin làm ra hành động khiến tất cả nhân loại, sinh vật chủng tộc khác còn sống sót triệt để bị hủy diệt. Nó dùng mạng mình làm cái giá, cùng Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận đồng quy vu tận.”

“Nó dùng thân thể khổng lồ mạnh đập vào đại trận, cuối cùng giây phút đại trận bị phá vỡ thì nó cũng tan nát theo. Lực hủy diệt khủng bố hình thành lực lượng hủy diệt đáng sợ nhất, càn quét cả đại lục. Tất cả sinh vật trên đại lục tại tai họa khủng khiếp đó triệt để diệt vong. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận cũng bị đụng nát, hơn nữa trong giây phút nát thì xé rách không gian thế giới, khiến bảy mươi hai thần khí tổ thành Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận, bảy mươi hai cây cột xuyên qua không gian, rút cuộc tiến vào thế giới khác. Thế giới này, tên là Thánh Ma đại lục.”

Nghe Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nói đến đây, các cường giả nhân loại xôn xao lên. Thời đại hắc ám kéo dài hơn sáu ngàn năm, nhưng nhân loại vẫn không biết lai lịch chân chính của ma tộc. Sáu ngàn năm trước tại sao chúng xuất hiện tại Thánh Ma đại lục? Tại sao mạnh như vậy? A Gia Lôi Tư rút cuộc cho ra đáp án.

“Đúng vậy, các người chắc đã đoán ra. Bảy mươi hai cây cột này đến Thánh Ma đại lục của các người, bị nhân loại nơi này gọi là Trụ Ma Thần, khí linh bảy mươi hai Trụ Ma Thần cũng chính là ma thần mà các người đã nói, chính là tổ tiên của bệ hạ, của ta! Bởi vì thế giới khác nhau, bảy mươi hai Trụ Ma Thần mang đến lực lượng cường đại. Khi chúng nó rơi vào Thánh Ma đại lục thì tỏa ra hơi thở đồng hóa, mới có ma tộc sau này.”

“Cho nên nếu nói ai thủ phạm hại nhân loại rơi vào thời đại hắc ám sáu ngàn năm, như vậy nó chính là thứ người nắm trong tay phải. Chính là nó, tượng trưng hủy diệt và phá hư, Thần Thiên Trụ, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin.”

Thanh âm cao vút của Nguyệt Ma Thần khiến Long Hạo Thần tinh thần chấn động. Lời của A Gia Lôi Tư hẳn không thể không tin, nhớ đến thế giới kia của Hạo Nguyệt, thế giới đỏ đen tràn ngập hơi thở phá hư và dơ bẩn, nhớ đến tất cả Sinh Vật Vong Linh đều dốc sức công kích liều mạng với nó. Mặc kệ Long Hạo Thần không muốn tin cỡ nào, hẳn biết, lời Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nói rất có thể là thật. Nếu không thì tại sao y và Ma Thần Hoàng e sợ Hạo Nguyệt như vậy? Tại sao ai đều không thể phá hủy bảy mươi hai Trụ Ma Thần lại cứ là không cách nào ngăn được lực lượng của Hạo Nguyệt?

Tất cả đều bởi vì Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư kể ra mà có đáp án.

“Không, điều này không thể nào! Lúc Hạo Nguyệt đi tới thế giới này đã bị ta dùng máu tẩy đi hắc ám thuộc tính trên người nó. Nó không phải là Austin Griffin lúc đó nữa, nó chỉ là Hạo Nguyệt của ta!”

A Gia Lôi Tư gật đầu nói.

“Đúng vậy, nó đích thực không phải là Austin Griffin năm đó. Thần Thiên Tru đã bị hủy diệt. Nhưng khi nó đụng vỡ Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận thì từng nói rồi, nó sẽ trở về. Nó có chín lần cơ hội trọng sinh, nó sẽ sống quay về. Ta không biết người làm cách nào mang nó đến thế giới này, nhưng người đang dưỡng hủ bên người.”

“Cho dù người tẩy đi hắc ám thuộc tính của nó thì sao? Căn nguyên của nó không phải hắc ám mà là hủy diệt! Danh hiệu Thần Thiên Tru người nghe có hiểu không? Nó là trời phạt, là kẻ phá hư tất cả thế giới. Nó tồn tại chính là phá hư và hủy diệt. Căn cứ ghi chép lịch sử tộc ta, Austin Griffin chính là mặt tối của Sáng Thế Thần, hoặc nên nói là song sinh của Sáng Thế Thần. Một khi nó hoàn toàn thức tỉnh thì hầu như không có lực lượng gì hủy diệt được nó. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận đã không khả năng lại xuất hiện. Lúc trước khi đại trận bị phá hủy liền biến thành Trụ Ma Thần, không còn hoàn chỉnh. Huống chi trong bảy mươi hai Trụ Ma Thần có vài cây đã bị Austin Griffin phá hư.”

“Long Hạo Thần, nếu người thật sự suy nghĩ cho nhân loại và thế giới này, vậy bây giờ người chỉ có một lựa chọn, đó là thừa dịp Austin Griffin còn chưa tiến hóa ra cái đầu cuối cùng thì triệt để hủy diệt nó. Đây là cơ hội duy nhất! Nếu không, một khi cái đầu Thần Thiên Tru của nó xuất hiện, vậy nó sẽ biến trở về Thần Thiên Tru. Lập lại con đường Austin Griffin trước kia từng đi. Thánh Ma đại lục sẽ hoàn toàn bị hủy diệt. Không chỉ là ma tộc và nhân loại các người, ngay cả sinh linh, thực vật trên thế giới này, thậm chí là ngôi sao cuối cùng đều chết, bị nó phá hư và hủy diệt!”

“Hạo Thần, đừng tin y!” Long Thiên Ấn đứng dậy. “Đây đều là ma tộc khoác lác. Thời đại hắc ám nên kết thúc, con còn chần chờ cái gì?”

Nghe lời của Long Thiên Ấn, Long Hạo Thần tinh thần nâng cao. Tuy hần dần tin lời của A Gia Lôi Tư nhưng hần thật xiết bao hy vọng đây không phải là thật sự.

A Gia Lôi Tư cười thâm nói.

“Nói ra những lời này thì ta đã không muốn sống nữa. Long Hạo Thần. Nếu người không tin thì, vậy đi, người có thể giết hết chúng ta rồi giết Austin Griffin. Ta chỉ cầu sau khi ta chết người có thể lưu giữ tổ chức và tộc nhân của ta, để bọn họ sinh hoạt ở nơi không có Thần Thiên Tru uy hiếp.”

“Muộn rồi, tất cả đã quá muộn.” Ma Thần Hoàng Phong Tú luôn im lặng đột nhiên ngắt đầu.

Dường như trong thời gian ngắn ngủi, y đã già đi rất nhiều, ánh mắt cũng biến ảm đạm. Y từ trên mặt đất rút ra Nghịch Thiên Ma Thần kiếm.

“A Gia Lôi Tư, không lẽ người còn chưa nhìn ra ư? Austin Griffin đã thức tỉnh. Nếu không thì coi như nó ở trạng thái tám đầu sao có thể phá hủy pháp trận Nhật Nguyệt Tinh của chúng ta! Đó vốn là mắt trận của Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Nếu không phải Thần Thiên Tru đã thức tỉnh thì chúng ta thành công rồi. Giây phút chúng ta rơi từ trên trời xuống thì kết cuộc đã định. Chúng ta đã không thể ngăn cản Austin Griffin, nó đã trở lại.”

Nghe lời của Ma Thần Hoàng, Long Hạo Thần bản năng ngây ra, phản xạ nhìn Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm tám đầu trong tay.

Một tiếng kêu ù ù khe khẽ vang trong tay Long Hạo Thần. Ngay sau đó, Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm hóa thành luồng sáng tím vàng phóng lên cao.

“Cảm ơn lời hoan nghênh của người. Ma Thần Hoàng đúng không? Chẳng qua là con kiến lúc trước sống sót thôi. Chuyện kể thật là đặc sắc! Thật là cảm động! Ta luôn không muốn phá hư không khí, mà người lại cứ phải kêu ta đi ra. Thế này thật không tốt, tại sao các người buộc ta phải ra sớm như vậy? Ta vốn còn muốn xem dưới tình huống như vậy chủ nhân sẽ lựa chọn như thế nào đâu.”

Một giọng nói lạnh lùng mang theo vài phần đùa nghịch, nghiền ngẫm. Trên bầu trời, ánh sáng tím vàng rực rỡ. Ngay sau đó, cả bầu trời biến thành màu tím cao quý, nhưng cũng là màu tràn ngập hơi thở hủy diệt. Vị trí Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm bình bồng giữa không trung hiện ra một bóng người.

Y có mái tóc màu tím thật dài, áo choàng dài hoa quý màu tím. Dáng người thon dài tỷ lệ hoàn mỹ, nhưng lại có đôi mắt xám tràn ngập tinh mịch. Khiến người rung động là bộ dáng của y giống hệt như Long Hạo Thần.

Đôi tay chắp sau lưng, thanh niên tóc tím từ trên trời giáng xuống, trên mặt treo nụ cười khê.

“Chào mọi người. Tuy không biết các người có hoan nghênh hay không nhưng ta vẫn đến. Ta tên là Austin Griffin, tất nhiên mọi người cũng có thể gọi ta là Hạo Nguyệt. Các người đã thích kể chuyện xưa vậy cũng nghe ta kể một chuyện đi?”

Nhìn thanh niên tóc tím, mặt Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư đã xám như tro tàn. Mắt Ma Thần Hoàng Phong Tú lấp lóe thứ gì, dường như đã làm ra quyết định nào đó. Giờ phút này, ánh mắt y trở về sự kiên định.

Long Hạo Thần ngơ ngác nhìn thanh niên tóc tím từ trên trời giáng xuống, lẩm bẩm.

“Người là Hạo Nguyệt?”

Hạo Nguyệt mỉm cười, ngay cả nụ cười đều rất giống Long Hạo Thần. Ánh mắt y nhìn Long Hạo Thần dịu dàng nhiều.

“Đương nhiên, chủ nhân của ta, ta chính là Hạo Nguyệt của người! Bộ dạng của người thật là hoàn mỹ đâu. Biến thành giống như người, ta rất là thấy kiêu ngạo.”

Trong lòng Long Hạo Thần bỗng tràn đầy cảm giác không may. Lúc này Hạo Nguyệt làm ra thái độ, giọng điệu hoàn tác khác với lúc trước nó giao lưu cùng hắn, tựa như thay đổi một linh hồn. Điều này tương đương với chứng thật lời Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư nói.

Hạo Nguyệt không thêm để ý nhân loại và ma tộc nghĩ như thế nào, y tươi cười nói.

“Chủ nhân yên tâm, dù là khi nào thì ta đều sẽ không tổn thương người, ai bảo người là chủ nhân của ta đâu? Người lại cứu mạng ta. Hãy nghe ta kể một chuyện, bắt đầu từ bây giờ, không cho phép ai nói chuyện nha!”

Khi y vừa dứt lời thì bầu trời như sụp đổ, áp lực khủng bố nặng nề xuất hiện trong ngực mỗi người. Dù là ma tộc hoặc nhân loại đều chịu đựng sức nặng khủng khiếp này, quả nhiên nói không ra lời.

“Ta đến từ lúc thế giới mới sáng lập, đó dường như là trận bạo tạc.” Trong mắt Hạo Nguyệt lộ ra nhớ lại. Giọng y rất giống với Long Hạo Thần, nhưng nhiều hơn phần mơ hồ, thiếu đi sự trầm ổn.

“Sau khi bạo tạc, ta bắt đầu có ý thức, giống như ta, cùng xuất hiện còn có một ý thức khác. Hắn cường đại hơn ta nhiều, sau khi xuất hiện ý thức thì có lực lượng cường đại không gì sánh kịp. Hắn tên là Sáng Thế. Mà ta còn quá yếu, chỉ có thể bám trên người hắn, nhìn hắn sáng tạo cả thế giới. Một cái lại một cái không gian bị hắn sáng tạo ra, hắn dần giao cho những không gian này vạn vật, có thực vật, có động vật, hơi thở sinh mệnh sinh sôi ở mỗi một thế giới, khiến chúng nó bắt đầu có hơi thở sáng tạo.”

“Sáng Thế nói cho ta tác phẩm hắn đặc ý nhất là một giống loài, tên giống loài này là nhân loại. Tuy nhân loại không cường đại nhưng Sáng Thế lại đem một phần sự sáng tạo cho chủng tộc đó, khiến nhân loại bắt đầu có năng lực sáng tạo và học tập. Sáng Thế nói một ngày nào đó nhân loại sẽ phá tan trời buộc thế giới, đem lực sáng tạo mang đi càng xa.”

“Nhưng không biết tại sao ta đặc biệt chán ghét giọng điệu và sự sáng tạo của hắn. Mặc dù hắn mạnh hơn ta nhiều, nhưng vì sáng tạo từng không gian mà lực lượng của hắn rất nhanh tiêu hao, mãi đến cuối cùng biến mất. Hắn để lại rất nhiều hơi thở thuộc về hắn, càng sáng tạo vô số, nhưng cuối cùng chẳng phải là sắp biến mất sao? Đáng hận là trước khi hắn biến mất, để lại phong ấn trên người ta, giam cầm linh hồn ta, khiến ta vĩnh viễn không thể đạt tới trình độ như hắn. Hắn còn nói ta thiên tính là hủy diệt, là song sinh với hắn. Hắn không muốn hủy diệt ta, nhưng cũng không muốn ta đi hủy diệt thứ hắn sáng tạo. Đáng ghét, thật quá đáng ghét!”

“Nhưng sao hắn có thể hoàn toàn phong ấn lực lượng của ta được? Ta dùng cách của ta chuyển hóa thành sinh linh hắn sáng tạo, lợi dụng đặc tính sinh linh trưởng thành, từng bước hóa giải phong ấn trên người. Rốt cuộc ta ở một không gian đã thành công, ta tìm về lực lượng của mình, cuối cùng về bản thể của mình. Ta, Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin.”

Nói đến đây, trong mắt Hạo Nguyệt tràn đầy kiêu ngạo. Uy nghiêm cao thượng khiến các cường giả nhân loại bởi hưng phấn vì sắp phá tan thời đại hắc ám giờ đây trái tim ngày càng nặng nề. Ma Thần Hoàng đã

đủ đáng sợ, nhưng trước mắt tự xưng là Thần Thiên Tru song sinh với Sáng Thế Thần sợ rằng còn đáng sợ hơn cả Ma Thần Hoàng! Bọn họ làm sao có lực lượng đối kháng với y?”

“Lúc cái đầu thứ chín của ta thức tỉnh, ta tìm về cảm giác hủy diệt. Khi đó ta cho rằng không có lực lượng gì ngăn ta được nữa. Sáng Thế đã chết, ta là chúa tể cả thế giới. Bất cứ không gian nào đều phải rên rỉ dưới chân ta. Tên khốn Sáng Thế muốn sáng tạo chứ gì? Vậy được, ta sẽ hủy diệt hết tất cả sáng tạo của hắn. Ta phải chứng minh ta càng cường đại hơn hắn, cũng càng thêm ưu tú.”

“Nhưng ta không bao giờ ngờ được là ta lại bị nhân loại mà Sáng Thế sáng tạo ra ám toán. Sơ sẩy và khinh địch khiến ta rơi vào cạm bẫy của nhân loại hèn mọn. Bị Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận vây khốn. Ở trong đại trận, không ngờ có một phần lực lượng thuộc về Sáng Thế, mặc kệ ta cố gắng làm sao cũng không thể phá tán cái lồng ngăn chặn.

“Ta là ai? Ta là kẻ hủy diệt tất cả không gian, Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin. Ta làm sao có thể bị nhân loại nhỏ bé trói buộc chứ? Chúng cho rằng làm vậy là có thể khiến ta diệt vong sao? Đúng là nằm mơ. Kiêu ngạo như Thần Thiên Tru làm sao có thể nhận thua với nhân loại nhỏ bé? Cho nên ta dùng hết sức phá tan cái lồng, cuối cùng, ta thành công. Lực lượng Sáng Thế khắc chế được ta, nhưng đó chẳng qua là một tia hơi thở hắt ra để lại mà thôi, không phải bản thể của hắn. Hắn chết rồi, đã sớm chết, còn ai chân chính ngăn cản được ta? Chết một lần thì đã sao? Ta còn có thể chuyển thể, chuyển thể trọng sinh. Lấy lực hủy diệt của ta, coi như chết cũng đủ sức hủy diệt thế giới kia, khiến nó biến thành thế giới hủy diệt không có sinh mệnh. Cho dù là trong thế giới như vậy chuyển sinh thì ta vẫn có thể tiến hóa nữa, lại hấp thu lực hủy diệt thuộc về ta. Khi ta lần nữa mọc ra cái đầu thứ chín thì tất cả lực lượng hủy diệt sẽ lại giáng xuống mặt đất. Ta sẽ tiếp tục chí nguyện to lớn của ta, đi hủy diệt tất cả thứ Sáng Thế đã sáng tạo ra!”

Cho đến giờ phút này, trên mặt Hạo Nguyệt tràn đầy kiêu ngạo, nhưng rất nhanh sự kiêu ngạo này dần biến thành giận dữ, cơn giận không gì sánh kịp.

“Nhưng ta không ngờ được cái không gian đã hóa thành hắc ám và lửa, dưới tình huống tất cả sinh vật và thực vật đều diệt vong thế nhưng xuất hiện Sinh Vật Vong Linh. Chúng không cần thực vật và nước uống như nhân loại vẫn có thể sống. Thậm chí không cần quang minh. Hơn nữa chúng tràn ngập thù hận với ta, dám can đảm giết chết Austin Griffin cao quý. Ta chuyển sinh, bị chúng ngăn cản thất bại hết lần này tới lần khác. Lực lượng căn nguyên của ta trong quá trình chuyển sinh không ngừng tiêu hao. Ta biết, nếu như lần chuyển sinh thứ chín lại chết thì ta sẽ như Sáng Thế, vĩnh viễn biến mất trên thế giới này. Ta không cam lòng, ta thật không cam lòng! Mất thấy ta chỉ còn vài cơ hội chuyển sinh, ta lại gặp những Sinh Vật Vong Linh dơ bẩn truy sát, đã mình đây vết thương. Cũng ngay lúc đó, ánh sáng hy vọng bao phủ thân thể, cưỡng ép mang ta đến thế giới khác, một thế giới tràn ngập hơi thở quang minh.”

“Lúc đó ta vốn tưởng mình rất cuộc có cơ hội. Nhưng ai biết bởi vì chuyển sinh quá nhiều lần, ta biến yếu ớt như vậy. Cũng bởi vì ta chìm trong thế giới hắc ám quá lâu, không ngờ không thể thích ứng lực lượng quang minh. Ta cảm giác sinh mạng mình đang trôi đi, cảm giác mình sắp chết. Ngay lúc đó, ta thấy một đôi mắt trong suốt. Một nhân loại nhỏ bé bắt đầu dùng máu của hắn nhỏ lên người ta, dùng huyết mạch của hắn biến đổi ta không thích ứng, khiến ta từng chút một đi ra hắc ám, đem hơi thở hắc ám đáng ghét tiêu trừ hết, cuối cùng chuyển hóa thành quang minh. Ta có huyết mạch của hắn, không ngờ cảm thấy ấm áp dễ chịu, đó là cảm giác ta chưa bao giờ có, ta thấy rất thoải mái, thật thoải mái. Tiếp theo ta mọc ra cái đầu thứ hai, đầu quang minh. Cái đầu vốn có của ta thì giữ hỏa thuộc tính. Nhân loại tuổi trẻ đó, chủ nhân của ta, lại vì giúp ta chuyển đổi thuộc tính mà rơi vào nguy hiểm. Không ngờ ta ma xui quỷ khiến rút huyết mạch cao quý của mình vào người hắn. Trong cảm giác chưa từng có đó cùng hắn ký kết khế ước mà chính ta đều không ngờ. Đó rõ ràng là khế ước tối cao mà Sáng Thế sáng tạo ra, huyết khế! Sao có thể như vậy. Ta không hiểu, sau khi ta thức tỉnh nhớ lại các loại cùng hắn, ta thật không hiểu cao quý như ta tại sao làm ra lựa chọn như vậy. Nhưng ta vẫn rất cảm kích hắn. Dù sao hắn giao cho ta cơ hội trọng sinh, khiến ta có cơ hội trở thành Austin Griffin. Cuối cùng ta đã trở về. Thanh niên cho ta cơ hội chính là người. Chủ nhân của ta, người sở hữu thể chất Quang Thần, người không chế Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, Huy Hoàng và Lãnh Tự Thần Ấn kỵ sĩ, Long Hạo Thần.”

“Khi ý thức của ta cùng với cái đầu thứ chín mọc ra thành hình, ta đem ký ức thân thể khắc sâu vào ý thức. Ta kinh ngạc phát hiện người mang cho ta ấm áp, hạnh phúc, vui sướng, những cảm xúc vốn không thuộc

về ta. Loại cảm giác này thật là mới mẻ. Cho nên, chủ nhân của ta, dù ta hủy diệt ai, hủy diệt không gian nào, người hãy yên tâm, ta sẽ không hủy diệt người. Ta còn hy vọng sau này người có thể cho ta cảm giác như vậy. Thân thể ta mới tỉnh lại bởi vì người tồn tại mà có thứ cảm giác đáng e ngại kêu là tịch mịch. Xem ra lần này so với lần trước có rất, rất nhiều điều khác biệt. Ta yêu người, chủ nhân của ta. Sau này hãy để chúng ta dặt tay nhau ngao du thế giới của Sáng Thế đi. Một ngày nào đó, ta sẽ đem tất cả không gian đều biến thành thế giới hủy diệt của ta, trở thành lĩnh vực Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin.”

“Chắc các người rất lấy làm lạ tại sao ta có thể tiến hóa nhanh như vậy? Đây cũng phải cảm ơn chủ nhân của ta! Hẳn trưởng thành mang đến tác dụng thúc đẩy ta trưởng thành. Ở mấy lần đột phá mấu chốt thì hẳn càng ở trước mặt vong linh đáng ghét bảo vệ ta, khiến cuối cùng ta tiến hóa ra cái đầu thứ tám. Còn về ta cuối cùng thức tỉnh thì vẫn phải cảm ơn người, chủ nhân của ta. Là người đem ta mang đến Vĩnh Hằng Lĩnh Vực mà Sáng Thế để lại, khiến ta tìm đến hạt giống vốn thuộc về ta, hạt giống Hủy Diệt thụ. Từ ý nghĩa nào đó thì nó là phân thân quan trọng linh hồn ta. Tìm về hạt giống, trải qua thời gian dài bế quan, ta rốt cuộc hoàn thành đột phá cuối cùng và thức tỉnh. Con kiến Ma Thần Hoàng nói đúng, nếu không phải ta hoàn toàn thức tỉnh, dựa vào lực lượng tám đầu muốn phá đi phong ấn của chúng thì đúng là hơi khó. Nhưng hiện tại thì mọi chuyện biến đơn giản rất nhiều, lại càng không có lực lượng gì ngăn cản được ta nữa. Không thể không nói, thế giới chủ nhân người ở so với thế giới sáng tạo Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. lúc trước thì kém rất nhiều. Thế giới này đúng là không có lực lượng gì ngăn cản được ta. Cảm giác tỉnh lại đúng là tuyệt thật!”

Ong!!!

Một tầng sáng trắng lóng lánh từ Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp trên người Long Hạo Thần phát ra, cường ép chống lại Hạo Nguyệt mang đến áp lực. Bản thân hẳn có huyết mạch của Hạo Nguyệt, nên Hạo Nguyệt mang đến áp lực đối với hẳn giảm thấp nhất.

“Hạo Nguyệt, người muốn hủy đi thế giới của chúng ta?” Long Hạo Thần trầm giọng hỏi.

Hạo Nguyệt mỉm cười nói.

“Ta nói nhiều như vậy, chủ nhân nên sớm hiểu mới đúng chứ? Ta là Thần Thiên Tru, không phải là Sáng Thế Thần. Nếu ta đã thức tỉnh thì nên lấy vài thứ ra mài dao. Hủy đi thế giới này có gì không tốt? Dù gì ba phần tư diện tích thế giới này bị ma tộc người ghét nhất chiếm cứ. Người yên tâm, ta sẽ trước hủy diệt ma tộc rồi mới tới nhân loại.”

Trong mắt Long Hạo Thần tràn đầy thống khổ.

“Không, người đã không phải là Hạo Nguyệt của ta. Người không phải...”

Chẳng ngờ Hạo Nguyệt nghiêm túc gật đầu, nói.

“Tất nhiên rồi, ta đương nhiên không phải là Hạo Nguyệt đối với người nói gì nghe nấy. Ta là Austin Griffin! Thần Thiên Tru. Chẳng lẽ người không nghe rõ ta vừa nói ư? Trước khi ta thức tỉnh thì thân thể có tám ý niệm, mỗi cái đầu là một ý niệm. Khi ta thức tỉnh rồi thì tất cả ý niệm sẽ hợp thành một, do ta toàn diện khổng chế. Vậy nên cái đầu thứ chín của ta gọi là đầu hủy diệt, cũng gọi là đầu trời phạt. Bây giờ ta mới là Thần Thiên Tru chân chính. Người cứ yên tâm, người cho ta cảm giác còn đó. Ta sẽ không hủy diệt người, nhưng chỉ có thể là chính người mà thôi. Sau này ta sẽ mang người cùng đi hủy diệt thế giới khác. Còn nhân loại khác thì ta không có kiên nhẫn. Ta chán ghét nhân loại. Sáng Thế đúng là nên kiêu ngạo hẳn đã sáng tạo ra nhân loại, ngay cả ta, Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin vĩ đại đều từng bị nhân loại hủy diệt một lần. Nhưng chỉ có một lần mà thôi. Chủ nhân của ta, giác ngộ đi. Người hãy trước tiên nhìn xem, để ta đem ma tộc người ghét nhất hủy diệt rồi nói tiếp.”

“Long Hạo Thần.” Lúc này đột nhiên vang lên giọng của Ma Thần Hoàng. Y cường ép chống cự lực lượng Austin Griffin, lên tiếng.

Long Hạo Thần quay đầu nhìn Ma Thần Hoàng, bốn mắt giao nhau, hẳn từ trong mắt y thấy rất nhiều điều, chấn động đến từ linh hồn truyền đến ý định của Ma Thần Hoàng.

Người Long Hạo Thần run lên, cảm xúc dao động nhẹ. Hắn đột nhiên xoay người, nâng lên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiểm chỉ hướng Hạo Nguyệt.

“Hạo Nguyệt, là ta mang ngươi đến thế giới này, nếu ngươi muốn hủy diệt đại lục thì phải trước tiên đạp qua xác ta!”

Nói rồi đôi cánh sau lưng Long Hạo Thần bỗng vỗ đập, thân thể hóa thành luồng sáng bắn hướng Hạo Nguyệt.

Hắn không tin, hắn không thể nào tin, đồng bạn quan trọng nhất, tin tưởng nhất lại phản bội mình, muốn trở thành ma quỷ hủy diệt thế giới này. Hạo Nguyệt lại biến thành tồn tại còn đáng sợ hơn cả Ma Thần Hoàng và ma tộc. Trong lòng Long Hạo Thần cuối cùng vẫn còn hy vọng, hắn không tin Hạo Nguyệt sẽ ra tay với hắn.

Trong mắt Austin Griffin lộ tia khinh thường.

“Chủ nhân của ta, ngươi vẫn chưa giác ngộ sao? Không lẽ ngươi cho rằng dựa vào lực lượng của ngươi là có thể đánh bại Ma Thần Hoàng Phong Tú? Mà ngươi không thể đánh bại được hắn thì sao đối kháng với ta chứ? Ta kêu ngươi một tiếng chủ nhân, không lẽ ngươi tưởng rằng thật sự là chủ nhân của ta sao?”

Nói rồi Austin Griffin nâng lên tay trái hướng Long Hạo Thần. Bỗng chốc khí thể khủng khiếp xuất hiện quanh người Long Hạo Thần, giam cầm thân thể hắn không cách nào động đậy.

Austin Griffin lạnh lùng nói.

“Ngươi có được Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa kỳ thật khiến ta rất chán ghét. Bởi vì thứ này mặt trên có hơi thở Sáng Thế để lại. Lúc trước nếu không phải vì khiến ngươi có thể nhờ vào lực lượng của nó bảo vệ ta hoàn thành tiến hóa từ sáu đầu đến tám đầu, ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng để ngươi được nó thừa nhận sao? Bây giờ nó đã vô dụng, hãy để ta trước tiên hủy đi hơi thở cái tên Sáng Thế để lại trên thế giới này.”

Nói rồi tay phải Austin Griffin đột nhiên bóp lại, một đoàn sáng tím như tia chớp đánh hướng Long Hạo Thần.

Cùng lúc đó, trên mặt đất bỗng vang tiếng nổ điếc tai. Mạt Thế và Sát Phạt Thần Ấn vương tọa trên người Long Tinh Vũ nổ tung, cứng rắn nổ cầm cố uy áp của Hạo Nguyệt. Y nhoáng người lên, nhào tới trước mặt Long Hạo Thần, ôm chặt hắn, dùng lưng mình ngăn cản đoàn sáng tím Hạo Nguyệt đánh ra.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

635. Chương 306: Nghịch Lân Của Hạo Nguyệt

Dịch giả : Tinh Vận

Nguồn:metruyen.com

Long Tinh Vũ và Long Hạo Thần, hai cha con mặt đối mặt. Long Hạo Thần trông thấy là tia sáng giải thoát trong mắt phụ thân. Khóe miệng Long Tinh Vũ còn có nụ cười mỉm. Cho dù có Mạt Thế và Sát Phạt Thần Ấn vương tọa bảo vệ, y không khả năng chặn được công kích của Austin Griffin, chứ nói chi y còn phân giải Thần Ấn vương tọa mang đến lực lượng mới đi tới bên người Long Hạo Thần được. Hoàn toàn mất đi phòng hộ, trước công kích của Austin Griffin, y vốn không có kết cuộc thứ hai.

Nhưng giờ phút này Long Tinh Vũ lại mỉm cười. Y không chút hối hận, thậm chí trong lòng tràn ngập hưng phấn. Bởi vì y rốt cuộc làm một việc cho con trai mình, dù bởi vì vậy mà trả giá sinh mạng.

“Không!!!” Long Hạo Thần hét lớn.

Chín vầng lộ tím vàng trên trán bỗng lóe sáng. Không ngờ hắn tránh thoát khỏi Hạo Nguyệt giam cầm, mạnh mẽ nâng đôi tay ôm phụ thân, người ở trên không trung xoay tròn một trăm tám mươi độ.

Nụ cười trên mặt Long Tinh Vũ cương cứng. Chớp mắt đó, đoàn sáng tím đã đập vào lưng Long Hạo Thần.

Oành!

Long Hạo Thần ở trên không trung run bần bật, lúc bị đánh trúng thì hắn đã đẩy Long Tinh Vũ ra, đẩy trở lại trên mặt đất. Dưới tình huống không có Thần Ấn vương tọa, y đã không khả năng thoát khỏi uy áp của Hạo Nguyệt.

Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp lấp lóe ánh sáng trắng kịch liệt, Austin Griffin phát ra đoàn sáng tím như muốn hòa vào ánh sáng tím đó. Tiếng nổ kịch liệt không ngừng truyền ra từ người Long Hạo Thần. Rốt cuộc, tiếng nổ đécc tai vang lên, trên Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp xuất hiện vết rạn rậm rạp.

Tiếp tục mặc kệ ánh tím tràn ngập hơi thở hủy diệt phá hư, vậy thì chỉ sợ siêu thần khí sẽ bị hủy! Thực lực khủng bố của Austin Griffin có thể tưởng tượng. Tựa như Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư đã nói, coi như là thần chân chính cũng không khả năng là đối thủ của Austin Griffin.

Người Long Hạo Thần đột nhiên căng cứng, bao gồm cả Vĩnh Hằng và Sáng Tạo kiếm, lực lượng Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa hóa thành mười ba đoàn sáng trở về căn nguyên, bị Long Hạo Thần hút vào người. Hắn không thể để siêu thần khí này bị phá hỏng. Có lẽ vào tình huống đặc biệt thì nó sẽ là hy vọng cuối cùng của hắn.

Khi Long Hạo Thần thu lại Thần Ấn vương tọa cũng bùng nổ. Đôi tay hắn giang hai bên người, chỉ thấy hai luồng sáng tím vàng nhanh chóng lan tràn từ tay hắn, hóa thành hai trọng kiếm. Đó hoàn toàn là lấy linh lực bản thân hắn chuyển hóa ra. Phần linh lực này không chỉ là hơi thở của Hạo Nguyệt, còn có lực lượng quang minh tinh khiết nhất của hắn. Khoảnh khắc này biến thành vũ khí mạnh nhất Long Hạo Thần có thể dùng linh lực ngưng kết thành.

Chớp mắt, người Long Hạo Thần ở giữa không trung hóa thành luồng sáng tiếp ập hướng Hạo Nguyệt. Ánh sáng trên người hắn đã hoàn toàn thành màu tím vàng. Hạo Nguyệt tỏa ra uy áp không thể ảnh hưởng đến hắn một chút gì. Không sai, vì đối kháng Hạo Nguyệt, Long Hạo Thần triệt để kích phát lực lượng Hạo Nguyệt trong cơ thể mình. Chỉ có nhờ vào huyết mạch Hạo Nguyệt thì hắn mới đủ sức đối kháng được nó.

Hạo Nguyệt tiến hóa cái đầu thứ chín xong bởi vì quan hệ huyết khế, kỳ thực Long Hạo Thần cũng được tăng cường rất lớn. Chẳng qua lại bị Austin Griffin áp chế phần tăng vọt này, bây giờ Long Hạo Thần kích phát huyết mạch trong người, lực lượng đó như tùy theo bắn tung ra, khiến khí thể của hắn có ít nhất bảy phần giống Austin Griffin.

Nhoáng người lên, Long Hạo Thần như tia chớp tới trước mặt Austin Griffin, tiến lên liền là Phạm Thiên Nhân trong Phạm Thiên Tam Thức.

Con mắt tím vàng to lớn ở trên không trung giãn ra, hàng ngàn vạn ánh sáng tím hợp thành một đánh hướng Austin Griffin.

Lúc trước khi Austin Griffin ra tay với hắn thì hắn đã hiểu rằng, Hạo Nguyệt mất rồi, thậm chí có thể nói là bị Austin Griffin nuốt mất. Bây giờ ở trước mặt hắn chỉ có Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin một lòng muốn hủy diệt tất cả, không còn Hạo Nguyệt nữa. Cho nên mặc kệ thể nào hắn tuyệt đối không để Austin Griffin đạt được ý nguyện. Biết rõ không địch lại nhưng hắn vẫn tấn công. Lúc này trong lòng Long Hạo Thần vô cùng bình tĩnh, bởi vì đòn tấn công của hắn tuyệt đối có ý nghĩa.

Austin Griffin nhíu mày, dường như vẫn không nở xuống tay với Long Hạo Thần. Y mặc kệ công kích Phạm Thiên Nhân rơi vào người, không thèm tránh né.

Ánh sáng tím vàng chiếu rọi trên người Austin Griffin, dấy lên vàng sáng huyền lệ, không thể sinh ra một chút tổn thương với y.

Trong chớp mắt, con mắt to tím vàng hóa thành một vệt sáng tím vàng lướt qua người Austin Griffin. Chính là chiêu thứ hai trong Phạm Thiên Nhân, có phần Long Hạo Thần tự sáng chế trong đó, Sát Na Phương Hoa. Lúc trước hắn dựa vào chiêu này hủy diệt Tinh Ma Thần Ngõa Sa Khắc, lúc này lại dùng nó trên người Austin Griffin.

Austin Griffin đứng yên tại chỗ, dường như công kích của Long Hạo Thần không chút ảnh hưởng đến y. Y chỉ nhíu mày, đầu chuyển hướng Long Hạo Thần.

Cũng ngay lúc này, sau lưng Long Hạo Thần sáng lên một bóng sáng tím khổng lồ, sao sáu cánh kỳ lạ. Sao sáu cánh lóe ánh sáng tím vàng. Trong không khí tất cả nguyên tố, bao gồm cả hơi thở Austin Griffin đều nhanh chóng hội tụ hướng sao sáu cánh. Thân thể Long Hạo Thần bắt đầu lóe tia sáng ngời. Khí thể mạnh mẽ đó như muốn xé rách người hắn.

Sắc mặt Austin Griffin rốt cuộc biến đổi, thân thể cuối cùng cũng động. Nhoáng người lên y đã tới trước mặt Long Hạo Thần, một chưởng đánh vào ngực hắn.

Long Hạo Thần cười, hắn đang chờ giây phút này. Sao sáu cánh tím sau lưng sáng rực rỡ, đòn công kích chung cực của Phạm Thiên Tam Thức, Thiên Địa Vô Cực rốt cuộc xuất hiện.

Sao sáu cánh tím bỗng biến hóa, vận vẹo xoay quanh, hóa thành lốc xoáy tím. Biến hóa trong chớp mắt, trời đất đổi thay, dường như tất cả hợp thành một. Cùng lúc đó, thế giới mất đi ánh sáng trời trăng sao, một đoàn sáng vàng chín sắc từ cổ tay trái Long Hạo Thần bắn ra, hòa cùng ánh tím hợp thành một, rồi mới đánh vào Austin Griffin gần trong gang tấc.

Thân thể Long Hạo Thần bị bàn tay Hạo Nguyệt đập rơi xuống đất tạc ra hố sâu. Nhưng chỉ cần ai sáng suốt đều nhìn ra được, Austin Griffin vốn không dùng bao nhiêu sức mạnh. Dù Long Hạo Thần bị đập xuống đất nhưng ngay sau đó vọt lên.

Tình huống của Austin Griffin dường như không tốt lắm. Toàn thân tràn ngập ánh sáng chín sắc, ngực có lỗ nhỏ xuyên thủng.

Thiên Địa Vô Cực cộng thêm công kích cấp siêu thần khí Nhật Nguyệt Thần Oa tám thuần, Long Hạo Thần đem tất cả lực lượng có được phát huy đến cực độ. Lực lượng cường đại này coi như là Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin mạnh cỡ đó mà cũng bị thương.

Nhưng khi trong mắt mọi người lộ ra sợ hãi và vui mừng, vết thương trước ngực Austin Griffin như sóng nước dao động nhanh chóng khép lại, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Y lạnh lùng nhìn Long Hạo Thần dưới đất.

“Chủ nhân của ta, xem ra ngươi thật sự không nghĩ tình xưa? Đáng tiếc lực lượng của ngươi còn kém xa. Ta nói rồi, tại thế giới này căn bản không thứ gì uy hiếp được ta. Chỉ bằng vào ngươi?”

Trong mắt Long Hạo Thần có nỗi buồn, thở dài một tiếng.

“Đúng vậy! Bằng vào lực lượng của ta tất nhiên không thể tổn thương ngươi. Nhưng ngươi đã nuốt linh hồn Hạo Nguyệt, dù phải trả giá lớn cỡ nào thì ta nhất định phải hủy diệt ngươi. Ngươi đã nói, ta là chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, Huy Hoàng và Lãnh Tự Thần Ấn kỳ sĩ. Là lãnh đạo nhân loại, ta nhất định phải bảo vệ nhân loại, bảo vệ thế giới này không bị ngươi phá hư. Bắt đầu đi, ông ngoại của ta!”

Nghe Long Hạo Thần kêu một tiếng ông ngoại, thể xác và tinh thần Ma Thần Hoàng rung động. Y hơi khó tin nhìn Long Hạo Thần, trông thấy là quyết tuyệt trong mắt hắn.

Ma Thần Hoàng nâng lên Nghịch Thiên Ma Thần kiếm, lấy tu vi bán thần của y, Austin Griffin chỉ dựa vào uy áp tất nhiên không thể trấn áp được y.

Khoảnh khắc Ma Thần Hoàng nâng lên Nghịch Thiên Ma Thần kiếm, dường như thấp sáng toàn thế giới. Màu tím trên trời rốt cuộc biến đổi, sắc mặt Austin Griffin cũng thay đổi. Y rốt cuộc cảm nhận một phần sức mạnh có thể uy hiếp được y. Ngay sau đó, phía xa tất cả Trụ Ma Thần đều lóe sáng. Ma Thần Hoàng lắc người, thân thể chớp mắt biến mất. Nghịch Thiên Ma Long Trụ sắc đen vàng nhanh chóng tăng vọt.

Không chỉ là y, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư cũng giống nhau, dốc sức phóng ra lực lượng Trụ Ma Thần của mình. Trong phút chốc, đằng trước Ngự Long quan, từng cây Trụ Ma Thần thấp sáng, hơn nữa nhanh chóng bay lên trời. Dù là Trụ Ma Thần đã không có ma thần, khoảnh khắc này cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhất của chúng.

Công kích trước đó của Long Hạo Thần không phải vì muốn đánh bại Austin Griffin. Bởi vì hắn biết rõ, hắn vốn không có sức mạnh đó. Thông qua ánh mắt Ma Thần Hoàng và giao lưu linh hồn, hắn biết rõ ràng mình nên làm cái gì. Hắn công kích Hạo Nguyệt là vì muốn yếm hộ cho Ma Thần Hoàng, cho y tranh thủ đủ thời gian chuẩn bị.

Ai mà ngờ lúc trước vẫn là tử địch, đối kháng nhau hơn sáu ngàn năm, cường giả nhân loại và ma tộc trong khoảnh khắc này hợp tác? Chính Austin Griffin cũng không ngờ, cho nên nó rốt cuộc rơi vào cạm bẫy Ma Thần Hoàng đã chuẩn bị trước.

“Thập-Địa-Cửu-Thiên-Diệt-Thần-Đại-Trận!!!”

Trên Nghịch Thiên Ma Long Trụ truyền ra tiếng gào gần như điên cuồng của Ma Thần Hoàng. Ánh sáng đen vàng chớp mắt vọt lên trời cao, dường như thật sự đụng tới đỉnh trời. Ánh sáng vàng đen đậm đặc phủ lên người Hạo Nguyệt, khiến y muốn hành động chợt khựng lại.

Ngay sau đó, mặt trăng tím và sao da cam cùng lóe sáng. Đó là uy lực Tinh Ma Trụ Ma Thần và Nguyệt Trụ Ma Thần.

Ba Trụ Ma Thần cùng lập thành pháp trận mắt trận Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Ba Trụ Ma Thần nhốt chặt người Austin Griffin vào giữa.

Cùng lúc đó, mười bảy Trụ Ma Thần cùng bay lên, từng ánh sáng liên kết chúng nó vào nhau, trên không trung hợp thành khuôn lồng, phong Austin Griffin vào trong. Không chỉ thế, mỗi cây Trụ Ma Thần lóe ánh sáng khác nhau. Màu tím vốn thuộc về Austin Griffin bị nghiền nát trong cái lồng.

Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận ban đầu chính là được sáng tạo để đối phó năng lực Austin Griffin, tất cả đương nhiên là vì nhốt được nó. Cùng lúc đó, phía xa từng ánh sáng bắt đầu lóe lên. Một cây lại một cây Trụ Ma Thần xé rách không gian, xuất hiện đằng trước Ngự Long quan. Dù là Trụ Ma Thần ở lại trấn thủ ma tộc, hay là Trụ Ma Thần đi theo Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo công kích Đông Nam quan, Vạn Thú quan, giờ phút này đều chạy tới.

Đây chính là Ma Thần Hoàng chuẩn bị. Làm thủ lĩnh bảy mươi hai Trụ Ma Thần, y phải làm là toàn bộ phát động lực lượng bảy mươi hai Trụ Ma Thần, tái hiện Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận năm đó.

Austin Griffin yên tĩnh bình bình tại đó, dường như y thật sự bị đại trận giam cầm, tro mắt nhìn từng cây Trụ Ma Thần xuất hiện, tổ hợp thành cái lồng to lớn, hạn chế thân thể khổng lồ của y vào trong.

Đây mới là lực lượng chân chính cũng là kinh khủng nhất của ma tộc! Chỉ riêng khí thế đã khiến tất cả cường giả Liên Bang Thánh Điện không thể đối kháng. Cho đến giờ phút này, Long Hạo Thần mới hiểu Nguyệt Ma Thần phản bội ma tộc là tổn thất to lớn cỡ nào. Là người khổng chế Nguyệt Trụ Ma Thần, nếu y đầu hướng bên nhân loại cũng ý nghĩa Ma Thần Hoàng không cách nào phát động Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Bởi vì căn bản phát động đại trận này là cần có Nghịch Thiên Ma Long Trụ, Nguyệt Trụ Ma Thần, Tinh Ma Trụ Ma Thần cùng phát ra. Một khi A Gia Lôi Tư từ bỏ thì đại trận căn bản không thể tổ thành. Nhưng Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận thật sự có thể hạn chế Hạo Nguyệt sao?

Dù sao bảy mươi hai Trụ Ma Thần không đầy đủ! Trước kia khi Long Hạo Thần dẫn dắt Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chinh chiến ma tộc thì đã lần lượt hủy vài cây. Bây giờ nghĩ lại, không thể không nói Austin Griffin phòng ngừa chu đáo. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận không toàn vẹn thật có thể hủy diệt y sao?

Đáy mắt Austin Griffin lóe tia khinh thường. Y chậm rãi nâng lên tay phải, vươn ngón trỏ, nhẹ lắc lư.

“Ta đã nói rồi, việc từng xảy ra sẽ không lặp lại. Nếu ta dám đứng tại đây để các người hóa thành pháp trận thì tất nhiên không sợ cái gì chó má Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Đừng nói pháp trận đã tàn khuyết, coi như hoàn toàn thì sao? Năm đó lý do ta ăn thiệt thòi là vì không hề chuẩn bị, lại có nhiều cường giả nhân loại cùng thúc đẩy pháp trận. Qua nhiều năm như vậy, pháp trận của các người sớm không như năm đó. Năm đó hơn vạn cường giả nhân loại để lại máu trong pháp trận đã sớm tán đi. Chủ nhân của ta, hãy để ta đưa phần lễ lớn cho người, trước tiên hủy căn bản ma tộc này vậy.”

Nói rồi đôi mắt xám của Austin Griffin sáng ngời. Ánh sáng xám rực rỡ, cùng lúc đó, một tầng sáng tím mờ mờ khuếch tán từ người y.

Cái lồng trên không trung cùng với Austin Griffin biến đổi mà to hẳn ra. Ngay sau đó, Thiên Trụ Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin khiến những người chứng kiến thấy sự khủng bố thật của y.

Trong Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận, dường như đột nhiên xuất hiện một mặt trời tím. Ánh sáng tím chói lòa đó chớp mắt lần át sắc màu mỹ lệ do hơn sau mười Trụ Ma Thần phóng ra. Ánh tím đi qua đâu không có dấu hiệu co rút, thân hình khổng lồ đến cực độ xuất hiện ở giữa không trung, trong Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận.

Thần Thiên Tru, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp rút cuộc hiện ra bản thể của nó. Bản thể khổng lồ đáng sợ.

Lúc trước khi Ma Thần Hoàng hiện ra bản thể Nghịch Thiên Ma Long Hoàng thì đã đủ khổng lồ, nhưng so với Austin Griffin bày ra thì bản thể Ma Thần Hoàng như con nít ba tuổi.

Vạn mét, đúng vậy, thân hình khổng lồ dài hơn vạn mét! Tựa như trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tòa thành thị lớn.

Bên trên thân thể cao lớn phủ từng khối vảy to đường kính vài chục mét. Tứ chi to khỏe tựa như tùy thời giẫm nát mặt đất.

Đôi cánh to lớn giương ra, rộng gần vạn mét. Kinh khủng nhất là chín cái đầu mọc ra từ cổ thô to. Hình dạng mỗi cái đầu là Long Hạo Thần vô cùng quen thuộc, hần chính mắt chứng kiến từng cái trưởng thành. Nhưng giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt hần, chín cái đầu là xa lạ như vậy. Bởi vì mỗi con người của chúng mất đi sắc màu vốn có, còn lại là xám trần ngập hủy diệt và điên cuồng.

Cái đầu chính giữa đối với Long Hạo Thần là xa lạ nhất. Năm đó lần đầu tiên hần gặp Hạo Nguyệt thì chỉ có Tiểu Hỏa. Sau này có máu hần dung hợp mới ra Tiểu Quang. Cho đến nay hai cái đầu luôn là trung tâm tất cả đầu của Hạo Nguyệt. Hiện nay, giữa Tiểu Quang và Tiểu Hỏa mọc ra một cái đầu. Cái đầu màu xám, thể tích so với tám đầu khác lớn gần gấp đôi. Hơi thở tử vong đậm đặc không ngừng phát ra từ con người của nó. Ánh mắt tám cái đầu kia cũng theo ánh mắt nó mà biến đổi.

Tiểu Quang, Tiểu Hỏa tách ra hai bên, sau đó là mấy cái khác. Bây giờ nó đúng thực không phải là Hạo Nguyệt nữa. Tuy Hạo Nguyệt có cùng thân thể, ý tưởng cũng gần như nhau nhưng dù sao là tám linh hồn cùng một chỗ. Nhưng hiện nay, linh hồn Austin Griffin chỉ có một, tượng trưng cho hủy diệt.

Bản thể khổng lồ của Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin vừa hiện ra, đem Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận vốn rất to lớn chứa đầy. Mỗi cây Trụ Ma Thần trong đại trận có Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần thúc đẩy sáng lên.

Trên bầu trời, uy áp khổng lồ tứ tán, áp lực cường đại ức chế tất cả cường giả dưới cấp chín ngã quy xuống đất, không thể động đậy. Dù là cấp chín thì chỉ có thể miễn cưỡng đứng vững.

Từ lúc bắt đầu thánh chiến đến nay đã qua mấy tiếng đồng hồ, ai mà ngờ kết quả cuối cùng lại biến thành như vậy? Kẻ địch cường đại cuối cùng lại không phải chủ nhân ma tộc, Ma Thần Hoàng mà là đồng bạn tọa kỵ của Long Hạo Thần.

Đây là tình hình khó tin biết bao, nhưng nó thật sự xuất hiện. Bây giờ ma tộc đang dốc hết sức phong ấn Austin Griffin, còn các cường giả nhân loại thì không thể làm được gì cả. Thì ra ma tộc đồng lòng hợp sức là đáng sợ như vậy. Hèn chi chúng không có sức sáng tạo, không sinh sản, thì ra căn nguyên của chúng không phải một dân tộc mà do bảy mươi hai thần khí tổ thành pháp trận khổng lồ!

Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận không phải cường giả nhân loại có thể tham gia. Lúc này Long Hạo Thần bênh bồng giữa không trung không chú ý Austin Griffin bị vây khốn nữa mà ngoái đầu.

Ánh mắt hần đầu tiên là rơi vào người mẫu thân. Bây giờ Bạch Nguyệt bởi vì lúc trước cảm xúc quá kích động mà té xỉu, là Thái Nhi dìu bà, dùng lực lượng tịnh hóa bảo vệ mẹ chồng tương lai.

Long Hạo Thần xoay người, Thái Nhi thấy ánh mắt hần. Không biết tại sao, trái tim nàng bỗng đập trật nhịp.

Ánh mắt Long Hạo Thần rất yên ả, dịu dàng, tràn đầy quyến luyến và không tha. Đột nhiên, Thái Nhi như hiểu ra cái gì, mắt đẹp tràn ngập kinh hãi.

“Không, Hạo Thần, không được!”

Nhưng bây giờ nàng không thể làm được gì. Coi như lấy tu vi của nàng, giờ phút này cũng không thể nào phá tan Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận cùng với uy áp khủng bố Austin Griffin mang đến. Lực lượng mạnh mẽ đó áp chế nàng không thể nhúc nhích một chút nào, chỉ có thể miễn cưỡng lấy lực lượng linh vực bảo vệ mình và Bạch Nguyệt.

Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu với nàng, môi mấp máy, muốn nói gì với Thái Nhi. Tuy chỉ có thể thấy khẩu hình của hắn nhưng Thái Nhi xem hiểu, nước mắt tràn mi. Dưới áp lực trong không khí, giọt nước hóa thành vô số thủy nguyên tố nhỏ xíu tan mất trong không gian.

Ánh mắt Long Hạo Thần chuyển tới người phụ thân. Lúc này Long Tinh Vũ cũng không thể di chuyển. Khi ánh mắt Long Hạo Thần nhìn y thì hắn cũng nói câu gì đó với Long Tinh Vũ.

Long Tinh Vũ cũng hiểu, Phán Xét và Thảm Phán Thần Ấn ký sẽ từng kiên cường như vậy mà bây giờ rơi lệ đầy mặt. Nhưng bây giờ y cũng không thể làm được gì.

Ánh mắt Long Hạo Thần lướt qua mỗi một đồng bạn Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, rồi tới các cường giả Liên Bang Thánh Điện, các Anh Hùng Vĩnh Hằng. Mỗi một người đều thấy trong mắt hắn không tha, nhưng dần hiện ra sự quyết tuyệt.

“Long Hạo Thần, chúng ta không thể chống chọi được nữa. Không ngờ lại là người cùng ta đi đến thế giới khác. Nhưng có thể nghe người kêu một tiếng ông ngoại, ta rất vui vẻ.”

Trên Nghịch Thiên Ma Long Trụ truyền ra tiếng gào gán như điên cuồng của Ma Thần Hoàng. Ánh sáng đen vàng chớp mắt vọt lên trời cao, dường như thật sự đụng tới đỉnh trời. Ánh sáng vàng đen đậm đặc phủ lên người Hạo Nguyệt, khiến y muốn hành động chợt khựng lại.

Ngay sau đó, mặt trăng tím và sao da cam cùng lóe sáng. Đó là uy lực Tinh Ma Trụ Ma Thần và Nguyệt Trụ Ma Thần.

Ba Trụ Ma Thần cùng lập thành pháp trận mắt trận Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Ba Trụ Ma Thần nhốt chặt người Austin Griffin vào giữa.

Cùng lúc đó, mười bảy Trụ Ma Thần cùng bay lên, từng ánh sáng liên kết chúng nó vào nhau, trên không trung hợp thành khuôn lồng, phong Austin Griffin vào trong. Không chỉ thế, mỗi cây Trụ Ma Thần lóe ánh sáng khác nhau. Màu tím vốn thuộc về Austin Griffin bị nghiền nát trong cái lồng.

Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận ban đầu chính là được sáng tạo để đối phó năng lực Austin Griffin, tất cả đương nhiên là vì nhốt được nó. Cùng lúc đó, phía xa từng ánh sáng bắt đầu lóe lên. Một cây lại một cây Trụ Ma Thần xé rách không gian, xuất hiện đằng trước Ngự Long quan. Dù là Trụ Ma Thần ở lại trấn thủ ma tộc, hay là Trụ Ma Thần đi theo Tử Linh Ma Thần Tát Mễ Cơ Nạp, Địa Ngục Ma Thần Mã Nhĩ Ba Sĩ Đáo công kích Đông Nam quan, Vạn Thú quan, giờ phút này đều chạy tới.

Đây chính là Ma Thần Hoàng chuẩn bị. Làm thủ lĩnh bảy mươi hai Trụ Ma Thần, y phải làm là toàn bộ phát động lực lượng bảy mươi hai Trụ Ma Thần, tái hiện Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận năm đó.

Austin Griffin yên tĩnh bình bình tại đó, dường như y thật sự bị đại trận giam cầm, lơ đãng nhìn từng cây Trụ Ma Thần xuất hiện, tổ hợp thành cái lồng to lớn, hạn chế thân thể khổng lồ của y vào trong.

Đây mới là lực lượng chân chính cũng là kinh khủng nhất của ma tộc! Chỉ riêng khí thế đã khiến tất cả cường giả Liên Bang Thánh Điện không thể đối kháng. Cho đến giờ phút này, Long Hạo Thần mới hiểu Nguyệt Ma Thần phản bội ma tộc là tổn thất to lớn cỡ nào. Là người không chế Nguyệt Trụ Ma Thần, nếu y đầu hướng bên nhân loại cũng ý nghĩa Ma Thần Hoàng không cách nào phát động Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Bởi vì căn bản phát động đại trận này là cần có Nghịch Thiên Ma Long Trụ, Nguyệt Trụ Ma Thần, Tinh Ma Trụ Ma Thần cùng phát ra. Một khi A Gia Lô Tư từ bỏ thì đại trận căn bản không thể tổ thành. Nhưng Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận thật sự có thể hạn chế Hạo Nguyệt sao?

Dù sao bảy mươi hai Trụ Ma Thần không đầy đủ! Trước kia khi Long Hạo Thần dẫn dắt Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi chinh chiến ma tộc thì đã lần lượt hủy vài cây. Bây giờ nghĩ lại, không thể không nói Austin Griffin phòng ngừa chu đáo. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận không toàn vẹn thật có thể hủy diệt y sao?

Đáy mắt Austin Griffin lóe tia khinh thường. Y chậm rãi nâng lên tay phải, vươn ngón trỏ, nhẹ lắc lư.

“Ta đã nói rồi, việc từng xảy ra sẽ không lặp lại. Nếu ta dám đứng tại đây để các người hóa thành pháp trận thì tất nhiên không sợ cái gì chó má Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận. Đừng nói pháp trận đã tàn khuyết, coi như hoàn toàn thì sao? Năm đó lý do ta ăn thiệt thòi là vì không hề chuẩn bị, lại có nhiều cường giả nhân loại cùng thúc đẩy pháp trận. Qua nhiều năm như vậy, pháp trận của các người sớm không như năm đó. Năm đó hơn vạn cường giả nhân loại để lại máu trong pháp trận đã sớm tán đi. Chủ nhân của ta, hãy để ta đưa phần lễ lớn cho người, trước tiên hủy căn bản ma tộc này vậy.”

Nói rồi đôi mắt xám của Austin Griffin sáng ngời. Ánh sáng xám rực rỡ, cùng lúc đó, một tầng sáng tím mờ mờ lung khuếch tán từ người y.

Cái lồng trên không trung cùng với Austin Griffin biến đổi mà to hẳn ra. Ngay sau đó, Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin khiến những người chứng kiến thấy sự khủng bố thật của y.

Trong Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận, dường như đột nhiên xuất hiện một mặt trời tím. Ánh sáng tím chói lòa đó chớp mắt lẫn át sắc màu mỹ lệ do hơn sau mười Trụ Ma Thần phóng ra. Ánh tím đi qua đâu không có dấu hiệu co rút, thân hình khủng bố lớn đến cực độ xuất hiện ở giữa không trung, trong Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận.

Thần Thiên Tru, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp rút cuộc hiện ra bản thể của nó. Bản thể khủng khiếp đáng sợ.

Lúc trước khi Ma Thần Hoàng hiện ra bản thể Nghịch Thiên Ma Long Hoàng thì đã đủ khủng bố, nhưng so với Austin Griffin bày ra thì bản thể Ma Thần Hoàng như con nít ba tuổi.

Vạn mét, đúng vậy, thân hình khổng lồ dài hơn vạn mét! Tựa như trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tòa thành thị lớn.

Bên trên thân thể cao lớn phủ từng khối vảy to đường kính vài chục mét. Tứ chi to khỏe tựa như tùy thời giẫm nát mặt đất.

Đôi cánh to lớn giương ra, rộng gần vạn mét. Kinh khủng nhất là chín cái đầu mọc ra từ cổ thô to. Hình dạng mỗi cái đầu là Long Hạo Thần vô cùng quen thuộc, hẳn chính mắt chứng kiến từng cái trưởng thành. Nhưng giờ phút này, xuất hiện ở trước mặt hắn, chín cái đầu là xa lạ như vậy. Bởi vì mỗi con người của chúng mất đi sắc màu vốn có, còn lại là xám trắng ngập hủy diệt và điên cuồng.

Cái đầu chính giữa đối với Long Hạo Thần là xa lạ nhất. Năm đó lần đầu tiên hắn gặp Hạo Nguyệt thì chỉ có Tiểu Hỏa. Sau này có máu hắn dung hợp mới ra Tiểu Quang. Cho đến nay hai cái đầu luôn là trung tâm tất cả đầu của Hạo Nguyệt. Hiện nay, giữa Tiểu Quang và Tiểu Hỏa mọc ra một cái đầu. Cái đầu màu xám, thể tích so với tám đầu khác lớn gần gấp đôi. Hơi thở tử vong đậm đặc không ngừng phát ra từ con người của nó. Ánh mắt tám cái đầu kia cũng theo ánh mắt nó mà biến đổi.

Tiểu Quang, Tiểu Hỏa tách ra hai bên, sau đó là mấy cái khác. Bây giờ nó đúng thực không phải là Hạo Nguyệt nữa. Tuy Hạo Nguyệt có cùng thân thể, ý tưởng cũng gần như nhau nhưng dù sao là tám linh hồn cùng một chỗ. Nhưng hiện nay, linh hồn Austin Griffin chỉ có một, tượng trưng cho hủy diệt.

Bản thể khổng lồ của Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin vừa hiện ra, đem Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận vốn rất to lớn chứa đầy. Mỗi cây Trụ Ma Thần trong đại trận có Ma Thần Hoàng, Nguyệt Ma Thần thúc đẩy sáng lên.

Trên bầu trời, uy áp khủng bố tứ tán, áp lực cường đại ức chế tất cả cường giả dưới cấp chín ngã quy xuống đất, không thể động đậy. Dù là cấp chín thì chỉ có thể miễn cưỡng đứng vững.

Từ lúc bắt đầu thánh chiến đến nay đã qua mấy tiếng đồng hồ, ai mà ngờ kết quả cuối cùng lại biến thành như vậy? Kẻ địch cường đại cuối cùng lại không phải chủ nhân ma tộc, Ma Thần Hoàng mà là đồng bạn tọa kỵ của Long Hạo Thần.

Đây là tình hình khó tin biết bao, nhưng nó thật sự xuất hiện. Bây giờ ma tộc đang dốc hết sức phong ấn Austin Griffin, còn các cường giả nhân loại thì không thể làm được gì cả. Thì ra ma tộc đồng lòng hợp sức là đáng sợ như vậy. Hèn chi chúng không có sức sáng tạo, không sinh sản, thì ra căn nguyên của chúng không phải một dân tộc mà do bảy mươi hai thần khí tổ thành pháp trận khủng bố!

Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận không phải cường giả nhân loại có thể tham gia. Lúc này Long Hạo Thần bình bồng giữa không trung không chú ý Austin Griffin bị vây khốn nữa mà ngoái đầu.

Ánh mắt hấn đầu tiên là rơi vào người mẫu thân. Bây giờ Bạch Nguyệt bởi vì lúc trước cảm xúc quá kích động mà té xỉu, là Thái Nhi dịu bà, dùng lực lượng tịnh hóa bảo vệ mẹ chồng tương lai.

Long Hạo Thần xoay người, Thái Nhi thấy ánh mắt hấn. Không biết tại sao, trái tim nàng bỗng đập trật nhịp.

Ánh mắt Long Hạo Thần rất yên ả, dịu dàng, tràn đầy quyến luyến và không tha. Đột nhiên, Thái Nhi như hiểu ra cái gì, mắt đẹp tràn ngập kinh hãi.

“Không, Hạo Thần, không được!”

Nhưng bây giờ nàng không thể làm được gì. Coi như lấy tu vi của nàng, giờ phút này cũng không thể nào phá tan Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận cùng với uy áp khủng bố Austin Griffin mang đến. Lực lượng mạnh mẽ đó áp chế nàng không thể nhúc nhích một chút nào, chỉ có thể miễn cưỡng lấy lực lượng linh vực bảo vệ mình và Bạch Nguyệt.

Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu với nàng, môi mấp máy, muốn nói gì với Thái Nhi. Tuy chỉ có thể thấy khẩu hình của hấn nhưng Thái Nhi xem hiểu, nước mắt tràn mi. Dưới áp lực trong không khí, giọt nước hóa thành vô số thủy nguyên tố nhỏ xíu tan mất trong không gian.

Ánh mắt Long Hạo Thần chuyển tới người phụ thân. Lúc này Long Tinh Vũ cũng không thể di chuyển. Khi ánh mắt Long Hạo Thần nhìn y thì hấn cũng nói câu gì đó với Long Tinh Vũ.

Long Tinh Vũ cũng hiểu, Phán Xét và Thảm Phán Thần Ấn ký sẽ từng kiên cường như vậy mà bây giờ rơi lệ đầy mặt. Nhưng bây giờ y cũng không thể làm được gì.

Ánh mắt Long Hạo Thần lướt qua mỗi một đồng bạn Săn Ma Đoàn Quang Chi Thần Hi, rồi tới các cường giả Liên Bang Thánh Điện, các Anh Hùng Vĩnh Hằng. Mỗi một người đều thấy trong mắt hấn không tha, nhưng dần hiện ra sự quyết tuyệt.

“Long Hạo Thần, chúng ta không thể chống chọi được nữa. Không ngờ lại là người cùng ta đi đến thế giới khác. Nhưng có thể nghe người kêu một tiếng ông ngoại, ta rất vui vẻ.”

Thanh âm của Ma Thần Hoàng quanh quẩn trên không trung. Bản thể khổng lồ của Austin Griffin vốn yên lặng đột nhiên phát hiện cái gì, điên cuồng giãy dụa.

Chín cái đầu to tựa như chín siêu thần khí điên cuồng va chạm Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận.

Lực lượng của Thần Thiên Tru thật là quá khủng khiếp, kinh khủng đến đánh vào hơn sáu mươi Trụ Ma Thần thì vẫn không thể chống lại. Mắt thấy Trụ Ma Thần vốn cường đại mà ở áp lực trước mắt dần tan vỡ. Trước tiên xuất hiện khe nứt là ba trung tâm Nghịch Thiên Ma Long Trụ, Nguyệt Trụ Ma Thần, Tinh Ma Trụ Ma Thần.

Cùng với từng vết nứt xuất hiện, Austin Griffin giãy dụa càng dữ dội hơn. Hơi thở hủy diệt khủng bố dường như tùy thời sẽ phá tan trời buộc.

Long Hạo Thần giờ ngang trọng kiếm sắc tím vàng, ánh mắt bình hòa nhìn Thần Thiên Tru dài vạn mét, vô cùng cường đại thậm chí là khủng bố. Hấn thì thào.

“Hạo Nguyệt, là ta mang ngươi đến thế giới này, bây giờ hãy để ta mang ngươi đi đi. Có lẽ đến thế giới khác chúng ta còn có thể làm anh em. Tiểu Lệ, ra đi!”

Ánh sáng xanh lóe lên, Thần Tinh Linh Dạ Tiểu Lệ bay ra khỏi ngực Long Hạo Thần. Khuôn mặt nhỏ xinh của cô tràn đầy nước mắt, nhưng cô không có ý định ngăn cản Long Hạo Thần. Bởi vì cô biết rõ điều Long Hạo Thần làm là cách duy nhất hiện nay.

Long Hạo Thần gạt đầu với Dạ Tiểu Lệ, dịu giọng nói.

“Tiểu Lệ, cô dung hợp cùng lực lượng quang minh của tôi, cho dù không bám vào bất cứ ai thì cô đã là Thần Tinh Linh, sẽ không vì hoàn cảnh biến đổi mà biến mất. Bảo trọng.”

Nói rồi hắn nâng lên tay phải, tàng sáng tím vàng bao phủ thân thể Dạ Tiểu Lệ. Vì cô ngăn cản áp lực to lớn trong không khí từ Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận, bản thể của Austin Griffin, chậm rãi đưa cô tới bên cạnh Thái Nhi.

“Có lẽ đây là kết cuộc tốt nhất.” Trên mặt Long Hạo Thần lộ nụ cười.

Khoảnh khắc này, các loại quá khứ đối với hắn không còn quan trọng nữa. Hắn có thật nhiều lưu luyến, không cam lòng nhưng bây giờ đã không còn lựa chọn thứ hai.

Lấy lực lượng huyết mạch của Hạo Nguyệt biến thành trọng kiếm tím vàng từ từ nâng lên. Long Hạo Thần nhìn chằm chằm Austin Griffin ở trên không trung đang liều mạng giãy dụa, lạnh lùng nói.

“Người cướp mất linh hồn Hạo Nguyệt, vậy ta sẽ cướp đi tất cả của ngươi!”

Nói rồi trọng kiếm tím vàng trong tay hắn bay ra, quăng vào không trung. Khi trọng kiếm bay lên ba mươi mét không trung thì hóa thành vệt tím đỏ rơi xuống, mục tiêu là đỉnh đầu Long Hạo Thần!

Đúng vậy, lúc trước khi ánh mắt Long Hạo Thần và Ma Thần Hoàng giao nhau, hắn đã quyết định. Thông qua linh hồn dao động, Ma Thần Hoàng nói cho hắn, trên đời này đã không còn lực lượng gì chiến thắng được Austin Griffin. Coi như là tái hiện lại Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận năm đó, dưới tình huống Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin đã có chuẩn bị, không khả năng lần nữa đánh chết nó. Sơ hở duy nhất của Austin Griffin chính là Long Hạo Thần. Chỉ có huyết khê của Long Hạo Thần mới là hạn chế duy nhất của nó, cơ hội cuối cùng.

Bởi vậy, khi Long Hạo Thần bay lên trời phát động công kích tự sát hướng Austin Griffin thì kế hoạch của hắn và Ma Thần Hoàng đã bắt đầu. Long Hạo Thần công kích Austin Griffin là để tranh thủ thời gian cho Ma Thần Hoàng, khiến Ma Thần Hoàng có thể phát động Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận tàn khuyệt. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận không phải vì muốn đánh chết Austin Griffin. Cùng lúc đó, Ma Thần Hoàng đang tranh thủ cho Long Hạo Thần thời gian, tranh thủ thời gian để hắn tự sát!

Long Hạo Thần và Austin Griffin có quan hệ huyết khê. Chỉ có Long Hạo Thần chết, kết thúc liên hệ huyết khê thì Austin Griffin mới bị giết. Đây cũng là vì sao lúc trước Long Hạo Thần dốc sức công kích Austin Griffin, y lại không hề tổn thương hắn. Không phải Austin Griffin nhân từ mà bởi vì huyết khê khiến y ném chuột sợ vỡ đồ, căn bản không dám tổn thương Long Hạo Thần. Có thể nói, Long Hạo Thần là nhược điểm duy nhất của Thần Thiên Tru.

Lúc này, Austin Griffin bị kiềm chế trong Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận, không cách nào nhúng tay, không thể ngăn cản Long Hạo Thần tự sát. Trong đại trận tập trung uy lực hơn sáu mươi Trụ Ma Thần, năm đó từng giam cầm Austin Griffin. Cho dù bây giờ nó tàn khuyệt, không khả năng tái hiện huy hoàng trước kia, nhưng ít ra nó có đủ năng lực giam cầm Austin Griffin trong thời gian nhất định. Điều này đối với Long Hạo Thần là đã đủ.

Lúc này lòng Long Hạo Thần rộng mở, tất cả vương vấn khoảnh khắc rời xa hắn. Hắn phải đi rồi, mặc kệ bao nhiêu không tha, vì tất cả sinh linh trên Thánh Ma đại lục, đây là lựa chọn duy nhất của hắn.

Ánh tím chớp động, lực lượng cường đại của lực hủy diệt có Long Hạo Thần dốc hết sức thúc đẩy, chỉ cần đâm vào đỉnh đầu hắn, coi như là Tử Linh Thánh Pháp Thần, Vong Linh Thiên Tai Y Lai Khắc Tư hồi sinh cũng không khả năng cứu mạng Long Hạo Thần.

Vô số tiếng bi thương hét vang từ bên dưới. Các cường giả Liên Bang Thánh Điện thấy tình hình này, dù chỉ người quen thuộc Long Hạo Thần nhất mới hiểu ý nghĩa hắn làm vậy, nhưng mọi người đều cảm giác được tinh thần hy sinh của hắn. Bây giờ nhìn hắn yếu ớt như vậy nhưng lại liều mình quyết tuyệt. Khoảnh khắc, tất cả cường giả nhân loại từng định cạnh tranh với Long Hạo Thần đều kiềm không được sinh ra cảm giác tự biết xấu hổ. Là cường giả Liên Bang, hắn, hoàn toàn xứng đáng!

“Ca ca, đừng!!!”

Đang lúc trong lòng Long Hạo Thần một mảnh bình tĩnh, ánh sáng tím đã tới đỉnh đầu thì bỗng nhiên một thanh âm khiến hắn vô cùng quen thuộc, tràn ngập cảm giác thân thiết sột ruột khó hình dung vang từ đáy linh hồn Long Hạo Thần. Trọng kiếm tím vàng đã tới đỉnh đầu hắn như là bị lực lượng gì cứng rắn ghì lại. Mũi kiếm rạch da đầu Long Hạo Thần nhưng không đâm xuống.

Long Hạo Thần mở mắt ra, bật thốt.

“Hạo Nguyệt!!!”

Đúng vậy, thanh âm kia là thuộc về Hạo Nguyệt, tuyệt không phải Austin Griffin.

Trong Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận dù Austin Griffin có cường đại hơn cũng không khả năng ngăn cản Long Hạo Thần vào lúc này. Ngăn Long Hạo Thần tự sát chính là lực lượng huyết mạch của chính nó.

Trong chớp mắt này, Long Hạo Thần cảm giác rõ ràng, phần huyết mạch Hạo Nguyệt trong người hắn sôi sục. Kiếm to tím vàng trên không trung hóa thành đoàn sáng tím, lại dung nhập vào người hắn, không chịu tổn thương hắn. Khiến hắn chấn kinh nhất là trên trời cao, thân hình khổng lồ vạn mét của Austin Griffin kịch liệt vùng vẫy. Long Hạo Thần nhìn thấy đôi mắt quen thuộc.

Đôi mắt kia là màu vàng, vàng đại biểu cho quang minh. Cái đầu to của nó đột nhiên nâng lên, mạnh đập vào cái đầu xám Austin Griffin chính giữa.

Tiểu Quang, là Tiểu Quang.

Không sai, cái giọng kêu gọi Long Hạo Thần chính là Tiểu Quang bởi vì năm đó hắn giao ra huyết mạch mà sinh! Lúc này nó cũng rắn thoát khỏi Austin Griffin khống chế, thần trí tỉnh táo, cưỡng ép đụng vào Austin Griffin bên cổ, mà ánh mắt luôn nhìn chăm chăm Long Hạo Thần.

Trong mắt nó, Long Hạo Thần nhìn đến cốt ruột, lo lắng và tràn đầy bi thương. Có cùng cảm xúc dâng lên từ huyết mạch thuộc về Hạo Nguyệt trong người hắn.

Long Hạo Thần tự sát thức tỉnh huyết mạch Hạo Nguyệt để lại một tia ý thức trong người hắn. Chính vì tồn tại ý thức này cho nên giây phút cuối hắn sắp chết thì ngăn cản trọng kiếm tím vàng rơi xuống. Bởi vì đó vốn chính đến từ lực lượng huyết mạch của Hạo Nguyệt!

Có phải là mưu kế của Austin Griffin không? Trong phút chốc Long Hạo Thần suy nghĩ rất nhiều. Nếu Austin Griffin vì không muốn để hắn chết, tạm thời khiến Tiểu Quang thức tỉnh rồi mới dốc sức phá tan Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận, sau đó khống chế hắn? Nếu thật sự như vậy, lấy năng lực cường đại của Austin Griffin, dù Long Hạo Thần làm gì cũng không thể phản kháng nổi. Tương lai hắn chỉ có thể trở thành con rối bị Thần Thiên Tru khống chế mà thôi.

Nhưng Tiểu Quang đã dùng hành động thức tế xóa bỏ nghi ngờ trong lòng Long Hạo Thần. Austin Griffin bị nó đụng ra vài phần, cái đầu Thần Thiên Tru nổi giận gầm một tiếng, ngoài đầu trùm Tiểu Quang. Ánh sáng xám đậm đặc phủ lên Tiểu Quang.

Tiểu Quang làm ra điều cái đầu Thần Thiên Tru vô cùng sợ hãi. Nó há to miệng rồng cắn lấy cổ Austin Griffin, xé xuống một khối vẩy và da thịt.

Austin Griffin tiến hóa đương nhiên không khả năng chỉ cái đầu hủy diệt tiến hóa, tất cả cái đầu đều tăng đến cấp bậc Thần Thiên Tru. Tiểu Quang đột nhiên bùng nổ có thể nói là thân mình chính nó phản phệ.

“Gao!!!”

Cái đầu hủy diệt đột nhiên phát ra tiếng rống đau đớn. Bị nó phát ra ánh sáng xám đánh trúng, đầu Tiểu Quang run bần bật, dường như đang giãy dụa cái gì.

Cùng lúc đó, bên kia cái đầu hủy diệt, một đôi mắt đỏ phá tan hủy diệt trói buộc. Hơi thở nóng cháy cực độ bùng phát, từ hướng khác mạnh cắn vào cổ cái đầu hủy diệt.

Tiểu Hỏa, là Tiểu Hỏa! Cùng với Tiểu Quang thức tỉnh, Tiểu Hỏa cũng tỉnh lại. Trong chín cái đầu Hạo Nguyệt thì Tiểu Quang, Tiểu Hỏa không thể nghi ngờ là thân thiết với Long Hạo Thần nhất. Một là sinh mệnh năm đó Long Hạo Thần cứu, một là hắn dùng lực lượng huyết mạch sinh ra. Giờ phút này, khi Long Hạo Thần dứt khoát không tiếc hy sinh mạng mình hủy diệt, Tiểu Quang, Tiểu Hỏa rất cuộc thức tỉnh ý thức. Chúng nó vì Long Hạo Thần có thể sống sót, không tiếc tất cả công kích cái đầu hủy diệt.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

636. Chương 307: Cuộc Chiến Cuối Cùng

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Bởi vì thống khổ kịch liệt, thân thể vạn mét khổng lồ của Austin Griffin lắc lư dữ dội. Thân thể khổng lồ này vẫn nằm trong vòng khống chế của cái đầu hủy diệt. Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận lúc này rốt cuộc không thể kiềm chế được nữa.

Oành!

Hàng ngàn vạn ánh sáng ở trên không trung nổ tung, từng cây Trụ Ma Thần tan vỡ trước lực lượng khủng khiếp của Austin Griffin. Thân thể to lớn của nó cũng thoát khỏi cái lồng do Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận cấu thành.

Đây là lực lượng khủng bố cỡ nào! Khủng bố đến hơn sáu mươi Trụ Ma Thần cũng không cách nào tiếp tục khống chế. Nhưng bây giờ Austin Griffin đối mặt nguy hiểm to lớn chưa từng có. Dù là lúc trước ở thế giới đỏ đen bị phong ấn thì y cũng chưa từng gặp vấn đề lớn đến vậy.

Thần Thiên Tru hiện nay không phải là Thần Thiên Tru ban đầu. Tiểu Quang tồn tại thay thế hắc ám. Bên trong người Austin Griffin có một phần huyết mạch thuộc về Long Hạo Thần, huyết mạch Quang Thần! Ý niệm hủy diệt bởi vì lực lượng huyết mạch này mà nhạt dần. Tám cái đầu phụ thuộc Austin Griffin chẳng những trước khi cái đầu hủy diệt thức tỉnh có trí tuệ và linh hồn của mình, càng có quan hệ vô cùng thân thiết với Long Hạo Thần! Dưới tình huống như vậy, làm sao chúng nó trở mặt nhìn Austin Griffin hủy diệt Long Hạo Thần, hủy diệt chủ nhân, ca ca cho chúng nó sinh mệnh, vô số lần trả giá vì chúng nó chứ!

‘Ca ca đừng chết, chúng ta giúp người!’

Trong lòng Long Hạo Thần liên tiếp vang lên từng thanh âm. Giây phút này, hắn cảm thấy máu trong người mình hoàn toàn sôi trào. Thân thể hắn bị bao trùm cảm giác thân tình đậm đặc chưa từng có.

Một người, từ trong tuyệt cảnh tử vong được thân tình nồng cháy cứu lại, đây là loại cảm động cỡ nào?

Long Hạo Thần đột nhiên hét lớn.

“Hạo Nguyệt, ta cùng ngươi chiến đấu!”

Nói đến đây Long Hạo Thần đột nhiên nhảy lên, nhào hướng chiến trường trên không trung.

Cùng lúc đó, cái đầu to khác ở hai bên Hạo Nguyệt, màu xám trong mắt lần lượt tán đi, đại biểu cho gió Tiểu Thanh cái thứ ba thức tỉnh. Theo đó đại biểu cho nước, có cái sừng hình bướm bướm Tiểu Lam, rồi có cái sừng kịch độc chữ hoa cú Tiểu Tử. Đại biểu cho thổ có cái sừng hình trướng Tiểu Hoàng. Cuối cùng là lần trước mới thức tỉnh, đại biểu cho kim Tiểu Kim, và đại biểu cho lôi Tiểu Lôi.

Trong con người tám cái đầu lấp lóe ánh sáng khác nhau. Khoảnh khắc này, chúng nó chỉ có cùng một mục tiêu, đó là cái đầu hủy diệt chính giữa.

“Gao, gao!!!” Cái đầu hủy diệt điên cuồng rống, từng hơi thở màu xám không ngừng bắn ra.

Thân thể cao lớn liều mạng giãy dụa, hủy càng nhiều Trụ Ma Thần. Nhưng từng cái đầu hồi phục thần trí đều nhào tới, cắn vào cái cổ to lớn củ nó. Mặc kệ cái đầu hủy diệt mạnh cỡ nào, bị tám cái đầu liên hợp cắn xé, không cách nào tránh thoát. Từng mảng, từng mảng máu thịt hỗn hợp khí lưu xám đậm đặc bị xé rách.

Long Hạo Thần vọt lên, còn chưa tới gần đã bị lực lượng khủng bố cuối cùng Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận tan vỡ phát ra đánh bay trở về, mạnh đập xuống mặt đất.

Lần này trên người hắn không còn Vinh Hằng và Sáng Tạo giáp bảo vệ, thân thể đập xuống đất, máu bắn tung tóe.

Oành, oành!

Hai thân hình khác rơi cách Long Hạo Thần không xa. Trên không trung, tất cả Trụ Ma Thần đã hóa thành bột phấn. Nguyên tố phong bạo khủng bố như xé rách cả không gian, khiến bầu trời ánh tím chợt biến thành hắc ám.

Nếu cứ mặc kệ nguyên tố phong bạo kinh khủng này rơi xuống, vậy đừng nói là Ngự Long quan, sợ rằng Thánh Ma đại lục đều bị tổn hại nặng không thể chữa khỏi.

Ngay lúc này, Hạo Nguyệt thức tỉnh ý niệm đem đến tác dụng cực kỳ quan trọng.

Trên bầu trời, chính ánh sáng màu sắc khác nhau nở rộ từ thân hình khổng lồ dài vạn mét. Khi Thập Địa Cửu Thiên Diệt Thần đại trận đều vỡ nát thì dường như Hạo Nguyệt chiếm quyền chủ động thân thể. Một tầng ánh sáng tím đậm đặc từ thân thể to lớn của nó phóng ra, hình thành màn sáng tím to lớn, ngăn cách lấy nguyên tố phong bạo, còn cưỡng ép đuổi những nguyên tố phong bạo vào khe hở không gian bị xé ra.

Hai bóng người rơi bên cạnh Long Hạo Thần chính là Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư. Lúc trước sáu vị ma thần còn sống sót đều hóa thành bột phấn trong trận chiến phong ấn, cùng biến mất theo Trụ Ma Thần.

Long Hạo Thần có thể cảm giác rõ ràng, tuy Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư còn sống nhưng khí thể trên người nhanh chóng giảm sút. Nghịch Thiên Ma Long Trụ và Nguyệt Trụ Ma Thần vỡ nát ảnh hưởng rất lớn với chúng. Tu vi của A Gia Lôi Tư yếu kém, bị thương càng nặng thêm, dường như chỉ còn lại một hơi, trên người không biết có bao nhiêu vết thương nữa, chỉ miễn cưỡng kéo dài hơi tàn mà thôi. Nhưng đối với cường giả cỡ như y, chỉ còn một hơi thì sẽ không chết hẳn. Tuy nhiên, Nguyệt Trụ Ma Thần vỡ nát, cho dù y có thể sống thì tu vi chắc chắn suy yếu nhiều.

So với A Gia Lôi Tư, Ma Thần Hoàng hiện ra ưu thế cấp bán thần. Dù bị thương rất nặng, miệng mũi chảy máu nhưng y bò dậy khỏi cái hố, gần như cùng lúc với Long Hạo Thần bò dậy.

Lúc này Ma Thần Hoàng ánh mắt tràn đầy khó hiểu nhìn Long Hạo Thần bên cạnh.

“Sao có thể như vậy? Austin Griffin, nó, tại sao nó như vậy?”

Long Hạo Thần ngẩng đầu nhìn chín cái đầu to tranh đấu quyết liệt trên bầu trời, thì thào.

“Nó không phải là Austin Griffin, nó là Hạo Nguyệt của tôi! Hạo Nguyệt, là huynh đệ của tôi, là đồng bạn của tôi. Tôi tự sát dường như thức tỉnh thần trí của chúng nó. Hạo Nguyệt trở về. Tôi phải giúp nó, tôi phải giúp nó!”

Nói rồi Long Hạo Thần định lần nữa bay lên, nhưng Ma Thần Hoàng nhoáng người, dè dặt vai hắn.

Long Hạo Thần quay đầu đối diện Ma Thần Hoàng. Hai ông cháu bốn mắt nhìn nhau, đây là lần đầu tiên họ nhìn nhau ở khoảng cách gần mà không chắt chứa địch ý.

Ma Thần Hoàng Phong Tú vào lúc này, dưới tình huống tất cả Trụ Ma Thần bị hủy, trên mặt lại lộ ra nụ cười. Nụ cười của y có phần giải thoát, thậm chí là thoải mái.

“Ta giúp người.”

Nói xong, trên người Phong Tú hơi thở hắc ám nhanh chóng thu lại, nhoáng người lên, hóa thành luồng sáng đen vàng bành bồng trước mặt Long Hạo Thần, là hình dạng Nghịch Thiên Ma Thần kiếm. Chấn qua hiện tại Nghịch Thiên Ma Thần kiếm không còn đến từ Nghịch Thiên Ma Long Trụ mà là bản thể của Ma Thần Hoàng Phong Tú. Càng khiến Long Hạo Thần chấn kinh là từ Nghịch Thiên Ma Thần kiếm hắn không cảm giác một chút hơi thở hắc ám. Vị trí chuỗi kiếm dường như không tồn tại bất cứ thuộc tính nào.

Không có nhiều thời gian chờ đợi và suy nghĩ, hiện tại Long Hạo Thần không có vũ khí để dùng. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa bị Thần Thiên Trụ, Austin Griffin tổn hại nặng, đã không thể sử dụng. Dù nó có năng lực tự chữa trị cường đại cũng cần thời gian dài mới hồi phục được uy lực siêu thần khí.

Nâng tay lên, Long Hạo Thần nắm chặt chuỗi kiếm Nghịch Thiên Ma Thần kiếm, lần nữa ngửa đầu nhìn trời. Hơi thở quang minh đậm đặc hỗn hợp lực lượng huyết mạch Hạo Nguyệt chớp mắt ở trên người hắn

toát ra ngọn lửa tím vàng. Sáu cánh sau lưng hết sức vỗ đập. Ngọn lửa tím vàng thiêu đốt, hẩn nầm Nghịch Thiên Ma Thần kiếm do Ma Thần Hoàng Phong Tú biến thành phóng lên cao.

“Các người làm như vậy có chỗ tốt gì chứ? Ta chết rồi thì các người cũng chết theo!” Austin Griffin giận quá rống to.

Giữa không trung, ánh sáng xám đậm đặc dâng lên. Trong tiếng xé rách chói tai, cái đầu hủy diệt của Austin Griffin bị tám cái đầu khác hợp sức cắn xé, bị xé rách khỏi chính giữa.

Ánh sáng xám chớp mắt bay xa, cùng lúc đó, thân hình khổng lồ dài vạn mét nhanh chóng thu nhỏ lại.

Cái đầu hủy diệt bị xé xuống nhưng hiển nhiên nó không dễ chết như vậy. Nó là hồn Thần Thiên Tru Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin!

Cái đầu xám to lớn ở trên không trung lẫn lộn, hóa thành hình người, vẫn là bộ dạng Long Hạo Thần. Chẳng qua lúc này người y không còn màu tím, chỉ còn lại màu xám tràn ngập hơi thở hủy diệt.

Cắn đứt cái đầu xám, Hạo Nguyệt tám đầu hiện ra một mỗi rã rời. Bị năng lượng hủy diệt toàn diện trùng kích, miệng chúng tràn đầy máu cùng màu với thuộc tính. Nhưng ánh mắt trong mắt chúng dứt khoát quyết tuyệt.

“Ca ca, không thể để nó chạy, giết chết nó!” Giọng Hạo Nguyệt vang trong đáy lòng Long Hạo Thần.

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ hóa thành luồng sáng tím nhào hướng Long Hạo Thần. Cùng lúc đó, màng sáng tím vừa mới ngăn cản nguyên tố phong bạo tính hủy diệt chớp mắt thu lại, thành bong bóng tím khổng lồ bao phủ Long Hạo Thần, Austin Griffin vào trong.

Hạo Nguyệt biến thành ánh sáng tím đậm đặc phủ trùm người Long Hạo Thần, đem hẩn nhuộm thành màu tím, dung hợp, đây là dung hợp giữa Hạo Nguyệt và Long Hạo Thần. Lực lượng khổng lồ không thể hình dung tràn ngập mỗi lỗ chân lông trên người Long Hạo Thần. Bộ giáp tím vàng vô cùng huyền lệ phủ lên người hẩn.

Bản thể giáp tím vàng khá giống với Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp lúc trước Long Hạo Thần mặc. Nhưng màu sắc càng huyền lệ, chói mắt hơn. Có rất nhiều chỗ khác với Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp.

Đầu tiên là Tử Kim Hạo Nguyệt giáp không có điều tượng thiên sứ và Thần Thánh Cự Long, là hình dạng sắt thép Hạo Nguyệt tám đầu.

Hai bên vai có Tiểu Kim và Tiểu Lôi, ngực có Tiểu Quang, Tiểu Hỏa biến thành phủ lên hai bên cơ ngực Long Hạo Thần.

Bốn cái đầu khác cũng xuất hiện ở phần bụng, eo, hai đầu gối Long Hạo Thần. Tám cái đầu hóa thành bộ giáp màu sắc đều biến thành tím, hiện ra chúng nó trừ cái sừng ra chính là màu mắt.

Dù là lúc trước mặt Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp, Long Hạo Thần không cảm giác mình đột phá tầng giới hạn đó. Mà giờ phút này, khi Tử Kim Hạo Nguyệt giáp phủ lên toàn thân, hẩn bỗng phát hiện mình như tăng lên độ cao khác, hoàn toàn tiến vào tầng cấp mới.

Cấp thần, đây rõ ràng là lực lượng cấp thần! Là Hạo Nguyệt mang cho hẩn lực lượng cấp thần!

Một luồng sáng tím từ tay phải Long Hạo Thần vươn ra. Hẩn vội vàng chuyển Nghịch Thiên Ma Thần kiếm sang tay trái. Xuất hiện trong tay phải của hẩn chẳng phải chính là Tử Kim Hạo Nguyệt kiếm tám đầu sao?

Giờ phút này, trong lòng Long Hạo Thần ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Hẩn chưa từng nghĩ có một ngày lực lượng của mình sẽ đột phá trên cấp thần. Cũng chưa từng nghĩ có lúc đôi tay mình sẽ nắm kiếm do Hạo Nguyệt, Ma Thần Hoàng biến thành!

Ong!!!

Trên Nghịch Thiên Ma Thần kiếm lóe lửa đen vàng đậm đặc, vang lên giọng Ma Thần Hoàng Phong Tú.

“Hạo Thần, đây là cơ hội duy nhất của người, cũng là của chúng ta. Thân thể Austin Griffin tự động tách ra cái đầu hủy diệt của nó, đây cũng là lực lượng hủy diệt trung tâm nhất của Thần Thiên Tru. Giết chết

nó, vậy thì Austin Griffin hủy diệt sẽ vĩnh viễn không khả năng chuyển sinh nữa. Bởi vì đây là lực lượng của nó tự tịnh hóa mình. Ra tay đi!”

Cùng với ngọn lửa đen vàng đốt cháy, Long Hạo Thần cảm giác rõ ràng, giờ phút này Nghịch Thiên Ma Thần kiếm do Ma Thần Hoàng biến thành đã đạt tới cấp thần. Lửa đen vàng chính là ngọn lửa sinh mệnh của y. Càng đáng quý là bản thân Long Hạo Thần không cảm nhận được bất cứ hơi thở hắc ám, sẽ không ảnh hưởng hấn chút nào.

“Long Hạo Thần, ngươi không thể ra tay với ta!” Austin Griffin tức ói máu nói. Mặc dù diện mạo của y giống hệt Long Hạo Thần, nhưng lúc này trên mặt dữ tợn và không cam lòng đối lập rõ ràng với hấn.

“Hạo Nguyệt của ngươi là một phần của ta, ta càng là Thần Thiên Tru, là hạch tâm bản thể chín đầu Kỳ Mỹ Lạp. Nếu ta chết, vậy Hạo Nguyệt của ngươi cũng sẽ chết. Nó vì ngươi trả giá nhiều như vậy, ngươi lại muốn giết chết nó, tại sao ngươi tàn nhẫn như vậy? Chỉ cần ngươi không giết ta, ta nguyện ý nghĩ cách để Hạo Nguyệt của ngươi và ta hoàn toàn tách ra. Sau này nó là nó, ta là ta, thành hai thể sinh mệnh hoàn toàn khác nhau. Ta còn có thể hứa với ngươi sẽ không hủy diệt thể giới của ngươi.”

Nghe tới mấy chữ ‘Hạo Nguyệt cũng sẽ chết’ người Long Hạo Thần run lên. Dù hấn đã đoán được rồi, nhưng Austin Griffin chính miệng nói ra vẫn khiến hấn rối loạn tâm thần.

“Ca ca, ngươi đừng nghe hấn. Hấn phải chết. Hấn không chết thì hủy diệt sẽ không biến mất. Chỉ cần hấn còn sống thì chúng ta sẽ không có tự do, đợi hấn hồi phục năng lực rồi sẽ nuốt hết chúng ta. Nếu hấn chết, có lẽ chúng ta còn cơ hội chuyển sinh.”

“Giết!!!” Ma Thần Hoàng Phong Tú gầm rống phát ra từ Nghịch Thiên Ma Thần kiếm.

Long Hạo Thần rút cuộc quyết định. Ánh sáng tím kinh người, linh lực nồng đậm dao động tăng đến cực độ. Giờ phút này hấn không chế là lực lượng của thần.

Một con mắt tím vàng khổng lồ xuất hiện trên không trung. Quanh con mắt tím vàng đốt cháy ngọn lửa đen vàng.

Khoảnh khắc này, Thiên Tru Thần, Austin Griffin ánh mắt ngơ ngác. Bị Hạo Nguyệt xé ra khỏi bản thể, y đã đại thương nguyên khí, vốn không còn lực lượng Thần Thiên Tru. Khi y thấy con mắt tím vàng kia thì thì thào.

“Sáng Thế, là ngươi ư? Sáng Thế, ngươi còn sống, còn mở to mắt nhìn ta ư?”

Ngay sau đó, Phạm Thiên Nhân tím vàng mang theo vô số ánh sáng phủ lên người y.

Phạm Thiên Tam Thức, Phạm Thiên Nhân, Sát Na Phương Hoa, Thiên Địa Vô Cực.

Bầu trời một lần nữa biến thành màu tím. Trong màu tím cao quý càng có mấy phần bi thương và quyết tuyệt. Tất cả màu xám trong khoảnh khắc này bị ánh sáng tổ hợp tím vàng và đen vàng bao trùm

Trên bầu trời quanh quần thanh âm không cam lòng.

“Sáng Thế, ta hận ngươi!!!”

Không trung ánh sáng tím kéo dài chừng mười phút mới dần nhạt đi. Nhân loại, ma tộc trước Ngự Long quan rốt cuộc không bị áp lực khủng bố ảnh hưởng nữa, dần hồi phục năng lực hành động.

Màu xám biến mất, tất cả hơi thở hủy diệt biến mất. Cùng biến mất còn có tất cả Trụ Ma Thần ma tộc thống trị Thánh Ma đại lục dài đến sáu ngàn năm.

Cùng với ánh sáng tím dần nhạt đi, bầu trời như bị xé rách, một vệt sắc vàng nhạt xấu hiện rồi từ từ lan tràn.

Mây đen và hắc ám bị sắc vàng xua tan dần tan rã, biến mất. Một mặt trời vàng dần lộ ra khỏi ánh sáng.

Điện chủ Kỳ Sĩ Thánh Điện đời thứ nhất, Anh Hùng Vĩnh Hằng Tiêu Hoắc tại khoảnh khắc này người run bắn bật. Nó là vong linh, tắm dưới ánh nắng sẽ đem đến vô cùng thống khổ, mặc kệ nó có thực lực mạnh bao nhiêu cũng vậy. Nhưng giờ phút này, tắm trong ánh nắng ngày càng ấm áp, nó phát ra thanh âm ghen ngào.

Mặc dù nó không có nước mắt, nhưng giờ phút này cảm xúc đã kích động đến không gì sánh kịp.

Không chỉ là nó, mỗi một Anh Hùng Vĩnh Hằng, mỗi một cường giả nhân loại có mặt đều ngơ ngác nhìn chằm chằm ánh nắng trên trời ngày càng chói mắt, nói sao cũng không nở nháy mắt.

Mặt trời như nói cho họ hắc ám đã kết thúc, tia nắng ban mai, đã đến.

Thời đại hắc ám phủ lên Thánh Ma đại lục sáu ngàn năm tại khoảnh khắc này rốt cuộc chấm dứt, hoàn toàn chấm dứt.

Ánh sáng tím vàng từ trên trời giáng xuống, tựa như từ ánh nắng chói mắt lộ ra nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Từ giờ phút này, hắc ám đã không chỉ là truyền kỳ, càng là anh hùng truyền thuyết và sử thi, hắc ám rốt cuộc dẫn theo nhân loại sáng tạo lịch sử, phá tan hắc ám, khiến hủy diệt biến mất trong hư vô.

Hắc ám là con trai quang minh, Thần quang minh, chủ tịch Liên Bang Thánh Điện, người sở hữu Vĩnh Hằng và Sáng Tạo Thần Ấn vương tọa, Huy Hoàng và Lãnh Tụ Thần Ấn kỳ sĩ, anh hùng truyền kỳ và sử thi, Long Hạo Thần.

“Phụt!” Long Hạo Thần đáp xuống đất, Hạo Nguyệt biến thành Tử Kim Hạo Nguyệt giáp không có mũ giáp nên mọi người đều thấy khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thần lúc này tái nhợt. Triệt để đánh chết Austin Griffin, nhân loại rốt cuộc thoát khỏi thời đại hắc ám trói buộc, nhưng lúc này mặt hắc ám không có chút gì hưng phấn, ngược lại đầy bi thương.

“Hạo Nguyệt!!!” Long Hạo Thần nghẹn ngào hét to.

Tử Kim Hạo Nguyệt kiểm tám đầu trong tay hắc ám khi rơi xuống đất thì đã biến mất. Tử Kim Hạo Nguyệt giáp trên người đang hóa thành từng tia ánh tím bay trên không trung, trôi qua.

Long Hạo Thần dùng đôi tay ấn người, liều mạng muốn bắt giữ thứ gì. Nhưng hắc ám căn bản không cách nào bắt lấy được. Hơi thở Hạo Nguyệt biến ngày càng yếu ớt, dần tan biến trong không khí.

Ánh sáng đen vàng chợt lóe, thân hình Ma Thần Hoàng xuất hiện cách Long Hạo Thần ngoài năm mét. Các cường giả ma tộc còn sót lại vội vàng tiến lên, lấy Ma Thần Hoàng làm trung tâm bảo vệ để vương mạnh nhất của chúng.

Nhưng lúc này trên người tất cả ma tộc đều có khói đen nhạt không ngừng tan biến trong không khí, hơi thở của chúng nhanh chóng yếu đi.

Bảy mươi hai Trụ Ma Thần đến đây là bị tiêu diệt toàn bộ, căn cơ ma tộc triệt để diệt tuyệt. Tất cả lực lượng từ thế giới kia mang đến khi Trụ Ma Thần bị tổn hại hết thì bắt đầu tan biến trên người đám ma tộc. Tu vi của chúng theo hắc ám và lực lượng thế giới khác trôi đi mà giảm thấp. Không chỉ là ma tộc bình thường, coi như là Ma Thần Hoàng Phong Tú, Nguyệt Ma Thần A Gia Lôi Tư, trên người cũng xuất hiện tình huống tương tự. Thậm chí lực lượng trên người chúng trôi càng nhanh hơn.

Sắc mặt Phong Tú còn trắng hơn Long Hạo Thần nhiều, khóe miệng không ngừng chảy máu tím sậm. Lúc trước y hóa thân thành Nghịch Thiên Ma Thần kiểm phát ra lực lượng cấp thần kỳ thực là dùng toàn bộ sức lực áp chế hắc ám thuộc tính của mình, để tránh ảnh hưởng đến Long Hạo Thần. Huống chi khi Long Hạo Thần chiến đấu thì chịu đựng linh lực khổng lồ của lực lượng quang minh tinh thuần Long Hạo Thần rót vào, hơn nữa chuyển hoá nó. Đây là loại tình hình khó khăn cỡ nào chứ? Nhưng Ma Thần Hoàng thật sự chống đỡ, chống đỡ đến khi Austin Griffin triệt để bị hủy diệt.

Lúc này trên mặt chủ nhân ma tộc tràn đầy thoải mái, dường như bỏ xuống gánh nặng lớn nhất trong lòng mình. Y nâng tay lên, ý bảo ma tộc giữ bình tĩnh, cứ đứng đó yên lặng nhìn ánh sáng tím trên người Long Hạo Thần dần trôi qua, ở trong cực hạn bị thương.

Hơi thở Hạo Nguyệt ngày càng nhạt, mặt Long Hạo Thần tràn đầy nước mắt. Hắc ám thậm chí không cảm nhận được một chút dấu hiệu Hạo Nguyệt còn sống.

Thiên Tru Thần, chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, Austin Griffin nói không sai, cái đầu hủy diệt và tám cái đầu khác vốn là một thể. Giây phút tám cái đầu lấy Tiểu Quang, Tiểu Hỏa dẫn đầu cắn đứt nó, Hạo Nguyệt đã vì

Long Hạo Thần hiến dâng sinh mạng mình. Khi đó trừ phi nó chịu để Austin Griffin lại hồi phục tại miệng vết thương, nếu không thì mạng sống Hạo Nguyệt sẽ theo thời gian mà trôi đi.

Cái đầu hủy diệt Austin Griffin là trung tâm, nếu không bị công kích thì có lẽ bất tử. Nhưng Hạo Nguyệt mất đi trung tâm thì chết chắc rồi!

Tuy nhiên, giây phút cuối cùng, Hạo Nguyệt vẫn dùng hết sức mạnh của mình giúp đỡ Long Hạo Thần đánh chết Austin Griffin. Đây tất nhiên không phải vì nó thích nhân loại cỡ nào, càng không thì thương tiếc thế giới này bao nhiêu. Chỉ vì một mình Long Hạo Thần mà thôi!

Nó là sợ Long Hạo Thần bị tổn thương dù chỉ một chút, sợ chủ nhân của mình, ca ca của mình bị nguy hiểm tính mạng. Cho nên dùng hết lực lượng cuối cùng giúp Long Hạo Thần đem tất cả tai họa có khả năng xuất hiện hóa giải.

Nhưng giờ phút này, khi toàn bộ vấn đề đã giải quyết, Hạo Nguyệt sắp đổi mặt cũng là tử vong, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này, rời khỏi Long Hạo Thần.

Tim Long Hạo Thần đau nhói, thống khổ không thể miêu tả khiến người hấn không kiềm chế được run lấy bầy. Dù là hấn chết đi cũng không muốn Hạo Nguyệt vĩnh viễn rời khỏi hấn!

Trong đầu hấn nhớ lại từng đoạn ký ức.

Từ Kỳ Sĩ Thánh Sơn lần đầu tiên gặp Hạo Nguyệt, khi hấn dùng máu mình giúp cho Hạo Nguyệt biến đổi thuộc tính, giây phút đó vận mệnh của họ đã liên kết cùng nhau.

Tiểu Quang xuất hiện, Hạo Nguyệt có hai cái đầu, trở thành đồng bạn tốt nhất của hấn.

Trong quá trình Long Hạo Thần trưởng thành, Hạo Nguyệt vẫn luôn ở bên cạnh hấn, cùng hấn trưởng thành. Dần dần, Hạo Nguyệt mọc ra cái đầu thứ ba Tiểu Thanh, tiếp theo là Tiểu Lam có cái sừng hình bướm. Rồi tiếp theo là Tiểu Tử, Tiểu Hoàng, Tiểu Kim, Tiểu Lô. Mỗi lần Hạo Nguyệt trưởng thành đều cùng với Long Hạo Thần trưởng thành.

Trước này hôm nay, Long Hạo Thần chưa từng nghĩ ngờ Hạo Nguyệt sẽ xảy ra vấn đề. Hạo Nguyệt luôn dùng sức mạnh của nó bảo vệ Long Hạo Thần, giúp hấn không ngừng tiến tới.

Long Hạo Thần tin tưởng Hạo Nguyệt không hề lừa, dù khi nó hoàn toàn thức tỉnh biến thành Thần Thiên Tru chín đầu Kỳ Mỹ Lạp, đó cũng không phải Hạo Nguyệt phản bội Long Hạo Thần. Từ đầu đến cuối, đối với Hạo Nguyệt thì Long Hạo Thần chính là người thân cận nhất cả đời nó! Đối với Long Hạo Thần thì cũng như vậy. Hạo Nguyệt cùng hấn trưởng thành, giao cho hấn sức mạnh cường đại. Giờ phút này Hạo Nguyệt lại vì hấn sắp chết, Long Hạo Thần làm sao chấp nhận được chứ?

Tử Kim Hạo Nguyệt giáp dần biến mất trong không khí, còn lại là vô tận đau thương trong lòng Long Hạo Thần. Hấn liều mạng muốn bắt lấy một tia khí lưu tím. Nhưng ánh sáng tím kia trôi tuột qua kẽ tay hấn.

“Hạo Nguyệt, Hạo Nguyệt!!!” Long Hạo Thần lớn tiếng kêu gào, nhưng bây giờ hấn không thể ngăn cản được gì.

Rốt cuộc, khi một tia sắc tím cuối cùng rút khỏi người hấn, Long Hạo Thần lung lay thân thể, mặt tái nhợt ngã xuống đất. Hạo Nguyệt đi rồi, tựa như trái tim hấn cũng bị mất đi.

Cùng lúc đó, một tiếng gọi khe khẽ đánh thức Long Hạo Thần khỏi bi thương. Hấn mạnh ngẩng đầu nhìn lên trời.

Một bóng sáng ảo ảnh dần ngưng kết thành hình, đó chẳng phải là bộ dạng Hạo Nguyệt đó sao?

Lúc này Hạo Nguyệt chỉ có tám cái đầu, không có linh hồn Austin Griffin. Tám cái đầu, tám đôi mắt màu hoàn toàn khác, dịu dàng nhìn chăm chú Long Hạo Thần, dường như đang định nói gì đó với hấn.

“Hạo Nguyệt, đừng rời khỏi ta!” Long Hạo Thần hét to, muốn xông lên.

Khoảnh khắc này, bóng dáng Hạo Nguyệt trên không trung đột nhiên biến hư ảo, nhanh chóng hóa thành lốc xoáy tím ngưng tụ chính giữa, cuối cùng hóa thành phù văn tím nhỏ xíu vọt hướng Long Hạo Thần, rơi vào giữa trán hấn.

Thân thể Long Hạo Thần run bần bật trên không trung. Khi hắn lại rơi xuống đất thì đã đi vào hôn mê. Trên trán hắn, văn lộ do chín đường tím vàng tổ thành cũng dần nhạt nhòa.

Cuối cùng, chín văn lộ tím vàng hóa thành phù văn nhỏ xíu ngừng tại đó rồi từ từ ẩn vào làn da Long Hạo Thần.

Bóng dáng và hơi thở của Hạo Nguyệt trong khoảnh khắc tan biến, không để lại một chút dấu vết.

Thải Nhi đón lấy thân thể Long Hạo Thần rơi từ trên trời xuống, khuôn mặt nàng cũng đầy nước mắt. Nàng biết rõ cảm tình giữa Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt. Hạo Nguyệt chết đối với Long Hạo Thần thật là vết thương sâu nặng, rất nặng. May mắn hắn còn sống, người đàn ông của mình còn sống. Tất cả cũng nên kết thúc.

Nhìn Long Hạo Thần té xỉu, Ma Thần Hoàng nâng tay lên, vẫy hướng Bạch Nguyệt.

Long Tinh Vũ nhoáng người, chắn trước mặt Bạch Nguyệt, đôi mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Ma Thần Hoàng.

“Người còn muốn làm cái gì?”

Ma Thần Hoàng Phong Tú mỉm cười.

“Long Tinh Vũ, tuy hành xử trước kia của ngươi khiến ta khinh thường, không quá muốn chấp nhận con rể như ngươi. Nhưng vừa rồi ngươi chịu chặn một kích cho Hạo Thần, coi như ngươi là đàn ông có đảm đương. Tất cả đều kết thúc, ta chỉ muốn nói chuyện với con gái ta vài câu.”

Long Tinh Vũ ngăn ra, trong mắt y Ma Thần Hoàng luôn là núi cao không thể trèo bây giờ không còn uy nghi trước kia nữa. Còn lại chỉ là một phần bình tĩnh và hiền lành.

Bạch Nguyệt lung lay bước ra khỏi lưng Long Tinh Vũ, y vội đỡ lấy bà. Bạch Nguyệt không nhìn y, bà trước tiên quan tâm nhìn Long Hạo Thần ngã trong ngực Thải Nhi, rồi chuyển ánh mắt hướng Ma Thần Hoàng.

“Người còn có gì để nói?”

Trên khuôn mặt Ma Thần Hoàng Phong Tú lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Con à, ta biết ngươi không chịu nhận ta. Ngươi không sai, ta không phải một phụ thân hợp cách, càng không phải một người chồng hợp cách. Mặc kệ trước kia từng xảy ra chuyện gì, nhưng kết quả cuối cùng là bị kịch, ta không thể đùn đẩy trách nhiệm. Nhưng ta nhất định phải lần nữa nói cho ngươi, trong lòng ta, mẫu thân ngươi là người đàn bà duy nhất ta yêu. Cho đến chết Linh Hiên vẫn nhớ ta, khi ta nghe nàng để lại di ngôn đó, ngươi có biết lòng ta nghĩ gì không?”

Bạch Nguyệt không hé răng, chỉ là hốc mắt đỏ hồng nhìn Ma Thần Hoàng.

Ma Thần Hoàng Phong Tú thở dài một tiếng.

“Khi đó ý nghĩ duy nhất trong lòng ta là cả đời ta không tính quá thất bại. Lúc trước ta luôn lấy đột phá tu vi làm mục tiêu, cũng từng đắc chí vì trở thành cường đại nhất trong các đời Ma Thần Hoàng. Nhưng khi ta nghe di ngôn của Linh Hiên mới phát hiện, những điều này đối với ta kỳ thực không quan trọng. Quan trọng là ta cả đời này từng yêu, cũng từng có người yêu ta. Tựa như mẹ ngươi đã nói, yêu một lần ta không hối hận.”

Nghe Ma Thần Hoàng nói tới đây, Bạch Nguyệt không thể khống chế cảm xúc được nữa, khóc rống thất thanh.

Ma Thần Hoàng hít sâu.

“Nguyệt nhi, bảy mươi hai Trụ Ma Thần đã bị hủy, mặc kệ trước kia ma tộc chúng ta đối với nhân loại làm bao nhiêu điều sai, thù hận bao sâu, đến đây nên đặt dấu chấm tròn. Không còn Trụ Ma Thần, không ra ba năm, tất cả lực lượng đến từ Trụ Ma Thần đều sẽ tán đi. Chúng tộc ma tộc vốn không thuộc về thế giới này sẽ tự động hủy diệt, còn chủng tộc khác bị ma tộc chuyển hóa thành sẽ dần hoàn nguyên. Nhân loại các ngươi không cần làm gì, chỉ cần chờ đợi, Thánh Ma đại lục sẽ trở về quyền sở hữu của các ngươi. Ta chỉ hy vọng các ngươi đừng giận chó đánh mèo những tộc nhân mất đi ma lực của tộc ta. A Gia Lôi Tư còn

sống, ta tin tưởng hẳn sẽ ước thúc những tộc nhân này. Không ra một trăm năm, ma tộc sẽ trở thành lịch sử, mọi thứ sẽ đồng hóa trở thành tân thế giới do nhân loại các người chúa tể.”

“Tốt rồi, ta muốn nói chỉ bao nhiêu đó. Xin các người chuyển lời của ta đến Long Hạo Thần, dù thế nào thì giây phút cuối cùng ma tộc ta đã trả mọi giá để thế giới này không bị hủy diệt. Xin nể tình điểm này. Ta tin tưởng, hẳn sẽ đồng ý thỉnh cầu cuối cùng của ta.”

Nói tới đây Phong Tú đột nhiên nở nụ cười, y cười rất vui vẻ. Linh lực nồng đậm dao động trong không khí lan tràn. Một Ma Thần Hoàng, y chậm rãi mở ra đôi tay ngửa đầu nhìn trời.

“Ta là Nghịch Thiên Ma Long Hoàng, đế vương vĩ đại nhất trong lịch sử ma tộc, nhưng ma tộc lại chung kết trong tay ta. Không ai có thể giết chết ta, dù là Austin Griffins cũng không thể làm được. Có thể kết thúc sinh mạng của ta chỉ có chính ta.”

Bạch Nguyệt đột nhiên nhận ra cái gì, hét to.

“Không được...!”

Nhưng bà vẫn là nói chậm, trong tay phải Ma Thần Hoàng chẳng biết khi nào có thanh dao găm, hoặc nên nói là y dùng lực lượng của mình ngưng kết thành dao găm, đâm vào trái tim mình.

Tiếng cười của y vẫn tiếp tục, ánh mắt dời đến người Long Hạo Thần.

“Thằng nhóc, ta từng giết chết người một lần, đánh vỡ trái tim người, bây giờ ông ngoại đều trả lại hết. Người biết không? Nghe người gọi ta tiếng ông ngoại, ta chợt cảm thấy rất vui. Từ khi Linh Hiên chết đi, lần đầu tiên thấy vui như vậy.”

“Đừng mà...” Bạch Nguyệt khóc rống xông hướng Ma Thần Hoàng.

Lần này Long Tinh Vũ không ngăn lại bà. Từ việc Bạch Nguyệt vì Ma Thần Hoàng nhảy xuống Ngự Long quan, y hiểu ở trong lòng Bạch Nguyệt có người phụ thân Ma Thần Hoàng.

“Đừng tới đây!” Ma Thần Hoàng hét to, Bạch Nguyệt té nhào xuống.

Ngực Ma Thần Hoàng bắt đầu tỏa ra ánh sáng tím đen đậm đặc xen lẫn với tia điện ám lam tứ tán. Rõ ràng y sợ tổn thương con gái mình!

Nhìn Bạch Nguyệt, ánh mắt Ma Thần Hoàng biến vô cùng dịu dàng, dịu giọng nói.

“Nguyệt nhi, con gái của ta, ta biết người không muốn chấp nhận phụ thân này, ta cũng không có tư cách làm phụ thân người. Nhưng khi sinh mạng của ta sắp đi hướng chung kết, ta có một thỉnh cầu, có thể đem di thư mẹ người để lại đưa cho ta không? Để ta ra đi không còn gì tiếc nuối, để ta mang theo mùi máu nàng lưu lại trong di thư đi tìm nàng, có được không?”

Dù trong lòng Bạch Nguyệt có căm hận Ma Thần Hoàng thế nào, nhưng dù sao y là cha ruột của bà! Đặc biệt là thấy sinh mệnh cấp bán thần của Ma Thần Hoàng đang nhanh chóng trôi mất. Lúc này trong lòng Bạch Nguyệt nào có chút hận thù gì nữa.

“Cha!!!” Bạch Nguyệt bi thương kêu, bắt chấp tất cả xông hướng Ma Thần Hoàng.

Long Tinh Vũ kịp thời xuất hiện sau lưng bà, ôm lấy bà. Nếu cứ mặc kệ bà tiếp xúc hơi thở hắc ám khủng bố bên cạnh Ma Thần Hoàng, thân thể Bạch Nguyệt chắc chắn không chịu đựng nổi.

Ma Thần Hoàng mỉm cười nói.

“Con bé ngốc, khóc cái gì? Đây là chuyện tốt! Ta không phải biến mất mà là đi tìm Linh Hiên. Người nên thấy vui mừng vì chúng ta mới đúng. Huống chi ta không đi thì người sẽ vào thế khó xử. Cha không thể làm gì nhiều cho người, chỉ có nhiêu đó. Nghe người gọi một tiếng cha, ta thật rất vui. Có hai tiếng kêu của người và Hạo Thần, ta vui lắm, đáng giá. Thì ra tình thân nhân loại tốt đẹp như vậy! Cho ta đi, mẹ người đang chờ ta đâu.”

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

637. Chương 308: Hạo Nguyệt, Ta Chuộc Tội Cho Người (hết)

Dịch giả : Tinh Vắn

Nguồn:metruyen.com

“Rốt cuộc dựa vào hơi thở Hạo Nguyệt để lại trong huyết mạch tìm ra tọa độ rồi.” Người mặc Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp chẳng phải chính là Long Hạo Thần đó ư? Bên cạnh hẳn tất nhiên là Thái Nhi.

Thái Nhi dịu giọng nói.

“Hạo Thần, anh đừng rút ruột quá. Dựa theo tin tức Hạo Nguyệt để lại cho anh, nếu nó có thể chuyển sinh thì chắc bây giờ đã bắt đầu.”

Long Hạo Thần gật đầu nói.

“Chắc chắn Hạo Nguyệt sống lại. Trước khi chết nó để lại phong ấn phù cho anh. Chẳng những đem tu vi của anh cố định ở linh lực chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín, cũng nói cho anh biết nó có khả năng chuyển sinh. Nếu anh không đoán sai thì nó để lại phù văn trên người anh là muốn anh dùng cách tương tự đem nó chuyển sinh phong ấn. Dù là Austin Griffin còn có tàn hồn hủy diệt ở trong thân thể Hạo Nguyệt chuyển sinh, chỉ cần anh vĩnh viễn phong ấn tu vi của nó, nó không thể trưởng thành đủ mạnh, vậy nhất định sẽ không xuất hiện Thần Thiên Tru chín đầu Kỳ Mỹ Lạp.”

Ngày đó Long Hạo Thần, Hạo Nguyệt, Ma Thần Hoàng hợp sức rút cuộc hủy diệt cái đầu hủy diệt. Hạo Nguyệt cũng vì thế mà chết, trước khi chết nó để lại phù văn vĩnh viễn giam cầm tu vi Long Hạo Thần. Chính là nói, Long Hạo Thần không cần lo lắng xuất hiện tình huống thành thần rồi sẽ biến mất trên đời.

Ma Thần Hoàng tự sát chết, mang theo di thư của thê tử đi tới thế giới khác tìm chân tình. Từ ý nghĩa nào đó, y đích thực không chết. Tu vi của y đã tới cấp thần, dù không có thần vị thì linh hồn vô cùng kiên cường, nói không chừng y thật sự có thể tìm được linh hồn thê tử.

Ma Thần Hoàng chết rồi, ma tộc mất đi toàn bộ Trụ Ma Thần càng như rắn mất đầu. Lực lượng của chúng đúng như Ma Thần Hoàng đã nói, theo thời gian trôi qua mà biến mất.

Sau khi Long Hạo Thần tỉnh dậy khỏi hôn mê, cùng Nguyệt Ma Thần A Gia Lô Tư cẩn thận bàn bạc. A Gia Lô Tư trở về ma tộc, chỉnh đốn lực lượng ma tộc còn sót lại rút hướng bờ biển, trước tiên trả một nửa mảnh đất cho nhân loại. Thời gian trôi qua, ma tộc không còn Trụ Ma Thần, cuối cùng chỉ có thể bị nhân loại đồng hóa.

Một năm trôi qua, Long Hạo Thần và Thái Nhi, Tư Mã Tiên và đoá hoa trắng nhỏ của gã, Lâm Hâm và Lý Hinh, Hàn Vũ và Vị Ương, Trương Phóng Phóng và Vương Nguyên Nguyên, Trần Anh Nhi và Dương Văn Chiêu kết liên cành.

Có Long Hạo Thần khuyên bảo, Bạch Nguyệt thể xác và tinh thần bị đả kích lớn cuối cùng vẫn tha thứ cho Long Tinh Vũ. Long Tinh Vũ mang theo bà trở về Odin trấn cũ, ở núi Odin ngụ trong gian nhà tranh nhỏ. Cùng lúc đó, Long Tinh Vũ giải trừ khế ước với Mạt Thế và Sát Phạt Thần Ấn vương tọa, nhường lại Thần Ấn vương tọa cho Dương Văn Chiêu. Y nói muốn dùng nửa đời sau sám hối với Bạch Nguyệt. Y không phải là Thần Ấn kỵ sĩ nữa, chỉ là chồng của Bạch Nguyệt.

Khi Long Tinh Vũ vì Long Hạo Thần không tiếc hy sinh mạng mình, dù là Bạch Nguyệt hay Long Hạo Thần đều đã tha thứ cho y. Dù sao, máu mủ tình thâm!

Sau đại chiến, uy danh của Long Hạo Thần tại Liên Bang Thánh Điện tăng đến cực độ, được công nhận là anh hùng đệ nhất từ trước tới nay của nhân loại.

Trong một năm, sau khi kết hôn, Long Hạo Thần có cao tăng Lục Đại Thánh Điện trợ giúp, chăm lo việc nước, không ngừng nhận đất đai ma tộc trả lại, cũng xử lý sự vụ nội bộ Liên Bang Thánh Điện gọn gàng ngăn nắp, tất cả đi vào quỹ đạo.

Cùng lúc đó, Long Hạo Thần đề nghị chế độ thay phiên chủ tịch Liên Bang. Mỗi năm năm hội nghị Liên Bang sẽ tiến hành tuyển cử một lần. Tuyển ra chủ tịch, phó chủ tịch, nghị viên Liên Bang mới, tối đa liên

nhiệm hai kỳ.

Hắc ám bị tiêu trừ, đại lục vẫn chưa quay về hoàn toàn hòa bình, Long Hạo Thần nhất định phải tiếp tục ngồi trên ghế chủ tịch Liên Bang. May mắn hắc chế định công tác này trong thời gian nhất định, chín năm sau là hắc triết để tự do, dẫn Thái Nhi đi dạo chơi thiên hạ, thậm chí du lịch xuyên không gian.

Đối với Long Hạo Thần, tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắc chính là Hạo Nguyệt. Một năm qua, nếu Hạo Nguyệt có thể thành công chuyển sinh cũng nên trở lại. Hơn nữa Long Hạo Thần đã sẵn sàng cho Hạo Nguyệt chuyển sinh.

Long Hạo Thần dẫn Thái Nhi ở trên không trung ngừng lại. Hắc ngựa đầu phát ra tiếng hú dài. Không tới một tiếng đồng hồ thì mười Vong Linh Vương đã tập hợp.

Cảm nhận khí thế của Long Hạo Thần cường đại đến chúng không thể đối kháng, mười quân vương cung kính hành lễ.

Long Hạo Thần nói chuyện với chúng một tiếng đồng hồ sau mười quân vương mới tản ra.

“Bọn chúng có đáng tin không?” Thái Nhi hơi lo lắng nói với Long Hạo Thần. “Lỡ như chúng tìm ra Hạo Nguyệt rồi làm chuyện bất lợi với nó thì sao?”

Long Hạo Thần nhẹ lắc đầu, nói.

“Em không hiểu ý chúng. Đối với chúng, nếu có thể khiến thế giới này lại có hơi thở sự sống, coi như là trả giá Hỏa Hồn của mình thì chúng cũng cam tâm tình nguyện. Năm đó là Austin Griffin Hạo Nguyệt hủy đi sinh mệnh thế giới này. Chúng ta đến chính là cố hết sức chuộc tội cho Hạo Nguyệt. Anh tin rằng những Vong Linh Vương này hiểu bên nào nhẹ bên nào nặng. Chúng đã đi tìm thì chúng ta cũng nên bắt đầu đi.”

Nói xong Long Hạo Thần mang Thái Nhi đáp xuống đất. Cảm nhận không khí thế giới đỏ đen tràn ngập độc tố, Long Hạo Thần kiểm không được thở dài. Hủy diệt vĩnh viễn dễ dàng hơn sáng tạo nhiều!

Ánh sáng xanh chợt lóe, Thần Tinh Linh Dạ Tiểu Lệ chui ra khỏi Vĩnh Hằng Thần Thạch từ ngực Long Hạo Thần.

“Đây chính là nơi người nói? Không khí thật dơ bẩn. Chỗ này thật sự được không?”

Long Hạo Thần dứt khoát gạt đầu, nói.

“Tôi tin có thể được. Vì Hạo Nguyệt, cũng vì khiến không gian này hồi phục sinh mệnh, tôi nhất định phải làm hết sức!”

Dạ Tiểu Lệ gạt đầu, nói.

“Vậy thì bắt đầu đi. Vĩnh Hằng và Sáng Tạo giáp trên người người có hơi thở Sáng Thế Thần, nếu nói có ai hoàn thành được hành động vĩ đại này thì sợ rằng chỉ có mình người.”

Long Hạo Thần mỉm cười, nói.

“Hãy để chúng ta làm một lần Sáng Thế Thần tại không gian này đi.”

Đôi tay Thái Nhi tách ra trước ngực, từng đóa Thịnh Thế Liên Hoa tinh khiết bay lên không trung. Dần dần, từng vầng sáng trắng tỏa ra trên trời, tịnh hóa tất cả không khí vẩn đục.

Thời gian không lâu lắm, không gian ba ngàn mét vuông, ngàn mét đã hoàn toàn bị hơi thở của Tịnh Hóa Linh Vực tịnh hóa, không khí biến trong lành nhiều.

Long Hạo Thần như tia chớp, mặt đất bắt đầu vang tiếng động lớn rầm rầm, những mặt đất đen cứng rắn bị vỡ nát, những khe hở có dung nham bị Long Hạo Thần phong kín, rơi xuống.

Ngay sau đó, thật nhiều bùn đất từ không trung rắc xuống. Đây là bùn đất của Thánh Ma đại lục, bùn đất tràn ngập mùi hương bắt đầu tản ra tại phạm vi ba ngàn mét vuông.

Ánh sáng xanh mênh mông tỏa ra từ người Dạ Tiểu Lệ, hơi thở sự sống nồng đậm dung nhập vào bùn đất từ trên trời giáng xuống. Mặt đất đen dần bị sắc vàng đất thay thế. Hơi thở sự sống đậm đặc cảm rõ hương mặt đất.

Long Hạo Thần ngửa đầu hú dài, một đoàn sáng vàng từ người hấn phóng ra, chậm rãi bay lên trời, tựa như mặt trời vàng treo giữa không trung. Linh lực thể rắn cố định trên không trung xong tỏa ra hơi thở quang minh đậm đặc. Lấy tu vi như Long Hạo Thần, hấn chế tạo ra mặt trời loại nhỏ này ít nhất có thể kéo dài một tháng không tắt đi.

Từng hạt mầm sớm chuẩn bị tốt bay ra khỏi tay Long Hạo Thần, chui vào bùn đất. Tiếp theo là nước, sóng nước nhu hòa rắc trên không trung, tựa như cam lộ rơi xuống.

Còn chưa kết thúc, hoàn thành xong những điều này, Long Hạo Thần phóng ra ma pháp cấm chú Thần Thánh Cam Lâm, khiến mưa bụi vàng lại giáng xuống. Cùng lúc đó, Y Tư đồn Vương bị hấn triệu hoán ra, phối hợp Dạ Tiểu Lệ, đem hơi thở sự sống đậm đặc trải rộng trong phạm vi ba ngàn mét vuông này.

Dần dần, từng chồi non xanh nhát nhanh chóng chui khỏi bùn đất. Có hơi thở sinh mệnh khổng lồ như vậy rót vào, ánh nắng và nước ôn dưỡng, chúng nó nhanh chóng sinh trưởng.

Đó là từng cây giống, rễ của chúng bắt đầu cắm sâu bên dưới, chúng nó hấp thu hơi thở sự sống đậm đặc, cũng tỏa ra sức sống thuộc về chính mình.

Long Hạo Thần sử dụng là mầm cây có sức sống nhất, có thể chống lại hoàn cảnh ác liệt nhất. Hai tiếng đồng hồ sau, mảnh rừng rậm xuất hiện trên mặt đất này. Chúng nó có ánh sáng chiếu rọi tự động lọc không khí trong phạm vi Tịnh Hóa Linh Vực bao phủ.

Không biết khi nào thì bên ngoài thế giới xanh ba ngàn mét vuông bắt đầu tụ tập nhiều vong linh. Cảm xúc khó hình dung nhấp nháy trong Hỏa Hồn của chúng nó.

Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ và Vu Yêu Vương cùng nhau đi tới, nhìn mảnh sắc xanh, cảm nhận hơi thở sự sống đậm đặc, chúng kích động không nói nên lời.

Long Hạo Thần nhìn hàng ngàn vạn vong linh ngoài Tịnh Hóa Linh Vực, trầm giọng nói.

“Năm đó Austin Griffin mang đến hủy diệt cho không gian này, ta nguyện chuộc tội thay nó. Hôm nay chỉ là bắt đầu, ta sẽ dùng hành động chứng minh với các người, sự sống sẽ lại tràn ngập thế giới này. Không trung bụi bẩn dày đặc và mây độc cản trở ánh nắng chân chính, ta định dùng mười năm dần tịnh hóa thanh tẩy chúng nó, để ánh nắng lại chiếu rọi khắp nhân gian. Thế giới này không thiếu nước, chẳng qua đa phần nước bị dung nham và bùn đất vùi lấp sâu dưới lòng đất. Ta tin tưởng khi nước dưới đất, ánh nắng trên trời bị ta dẫn ra, ngày đó cũng chính là sự sống lại tỏa sáng.”

“Ta, Long Hạo Thần, tại đây thề, trong khi ta còn sống, nhất định sẽ khiến không gian này lại có được hơi thở sự sống, hoàn thành thực vật tiến hóa. Quá trình cuối cùng này cần thời gian bao lâu ta không biết, nhưng ta có thể nói là ta sẽ cố gắng hết hoàn thành mọi thứ. Ta biết Hạo Nguyệt rất có thể đã chuyển sinh tại thế giới này, cũng có lẽ vĩnh viễn không chuyển sinh. Nhưng mặc kệ thế nào, hôm nay ta đã hứa thì sẽ không thay đổi. Ta chỉ hy vọng nếu các người thật sự phát hiện ra nó, vậy các người có thể giấu nó đi nhưng xin đừng tổn thương nó. Đợi có một ngày ta hoàn thành lời hứa, các người lại giao nó cho ta, được chứ?”

Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ, Vu Yêu Vương chậm rãi bay ra, nhìn cây to khỏe mạnh trưởng thành trên mặt đất, bọn chúng đi tới lần ranh Tịnh Hóa Linh Vực, chậm rãi quỳ một gối xuống đất.

“Người, chính là Sáng Thế Thần của chúng ta. Ta lấy danh nghĩa Hỏa Hồn thề, nếu Austin Griffin trọng sinh, chúng ta nhất định sẽ mang nó tới trước mặt người!” Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ cung kính nói.

Long Hạo Thần nhaoáng người lên, đã ra ngoài Tịnh Hóa Linh Vực. Hấn tự tay nâng dậy Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ và Vu Yêu Vương.

“Cảm ơn các người đã tin tưởng, ta sẽ dùng hành động chứng minh với các người điều ta nói. Bây giờ ta phải tiếp tục công việc của mình. Nếu có thể thì hãy để thuộc hạ các người cùng hỗ trợ đi, vì sự sống thế giới này hồi sinh.”

“Xin tuân lệnh người!” Cùng với tiếng hét lớn của Vong Linh Thẩm Phán ký sĩ, tất cả Sinh Vật Vong Linh đều lạy Long Hạo Thần.

Ánh mắt Long Hạo Thần nhìn phương xa, thì thào.

“Hạo Nguyệt, ta đến rồi, ngươi ở đâu?”

Xa ngoài vạn mét, một khe núi nhỏ, trong tiếng đá va chạm giòn vang, một quả trứng lấp lóe ánh sáng tím nhạt lặn ra. Vỏ trứng xuất hiện vết nứt rạn, một cái đầu thần lẩn hình tam giác nhỏ xíu từ trong khe hở cố gắng chui ra.

Tác giả: Đường Gia Tam Thiếu

Hậu ký: Lời của tác giả

Dịch giả : Tinh Vạn

Nguồn:metruyen.com

Lâu tới một năm, Thần Ấn vương tọa rốt cuộc viết xong. Khi tôi viết đến dấu chấm tròn cuối cùng thì có cảm giác như trút gánh nặng, nhưng cũng rơi lệ đầy mặt. Một thế giới do tôi một tay tạo ra đã kết thúc như vậy.

Tôi cũng tiếc cho Y Lai Khắc Tư, tiếc Phong Tú, tiếc mỗi nhân vật dưới ngòi bút của tôi. Nhưng bất cứ việc gì luôn có kết thúc. Có lẽ kết cục nửa vui nửa buồn mới có thể khiến mọi người ghi nhớ. Thấy mọi người yêu thích Thần Ấn, tôi thấy rất đáng giá. Nếu các người thích lão Y, vậy sách mới Tuyệt Thế Đường Môn sẽ trông thấy y xuất hiện. Còn về xuất hiện như thế nào thì các người phải tự mình đi tìm rồi.

Về Phong Tú, y thuộc về Thần Ấn, tôi không muốn mang y đi. Một Ma Thần Hoàng vẫn nên đi tìm chân tình của mình là quan trọng hơn, tôi không muốn quấy rầy y, hãy để y chìm đắm trong hạnh phúc của mình rồi đi đi. Tôi tin tưởng, chúng ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ y.

Có thể nói Thần Ấn vương tọa là quyển sách khiến tôi vất óc phí sức nhiều nhất, cũng là quyển sách có chỉnh thể tình tiết làm tôi vừa lòng nhất. Từ bố cục bắt đầu đến mặt sau từng cửa một hiện ra. Liên Minh Thánh Điện và bảy mươi hai Trụ Ma Thần ma tộc đối kháng, còn ẩn giấu hai bí ẩn thân thể Long Hạo Thần và Hạo Nguyệt quan hệ đến bối cảnh toàn văn, sợ rằng rất ít có người đoán được boss cuối cùng không phải Ma Thần Hoàng mà là Thiên Tru Thần, Austin Griffin.

Có lẽ Thần Ấn về mặt bố cục thì không hoa lệ như Đấu La Đại Lục, Thiên Châu Biến, nhưng về tình tiết thì tôi tốn sức nhiều nhất. Bố cục càng đơn giản ý nghĩa càng cần nhiều tình tiết phong phú chống đỡ. Tôi không dám nói mình làm được tốt nhất, nhưng tôi đích thực đã dốc hết sức.

Một năm, hai trăm sáu mươi vạn chữ truyện dài kết thúc, tôi trả giá tâm huyết tròn một năm, cũng có nhiều bạn đọc đi theo Thần Ấn lâu đến một năm, không biết mọi người xem xong kết cuộc cuối cùng sẽ có cảm giác gì.

Tại đây, tôi phải cảm tạ mỗi một bạn đọc ủng hộ trong một năm nay, tôi không biết nói gì hơn, chỉ có biết sáng tác càng nhiều, càng tốt tác phẩm để cảm ơn mọi người.

Mọi người đều biết, fan của tôi bị mọi người gọi là Đường Môn, mà tôi là môn chủ Đường Môn. Mỗi một năm mỗi một bộ tác phẩm, chính ta sẽ có một phần anh chị em Đường Môn rời đi, lại nghênh đón một đám bạn đọc mới tham gia. Mỗi khi nhìn người mới tham gia, tôi sẽ rất vui sướng, nhưng nhìn có đọc giả rời đi, tôi sẽ tràn ngập lưu luyến và đáng tiếc.

Thần Ấn đã kết thúc, mọi chuyện nên nhìn về phía trước. Các bạn đọc quen biết tôi đều hiểu, tôi sáng tác chưa từng gián đoạn, tác phẩm của tôi đều là không hề hờ liên tục kéo dài. Bởi vậy, tác phẩm mới của chúng ta sắp hiện ra trước mặt mọi người. Bộ tác phẩm này, có thể nói là hoàn toàn vì Đường Môn chúng ta mà sáng tác, vì tất cả đọc giả ủng hộ tôi nhiều năm như vậy mà viết. Tôi hy vọng bạn đọc ủng hộ tôi có thể tiếp tục cùng tôi đi xuống. Còn những bạn đã rời đi, tôi đợi các người trở về, chờ các người về nhà.

Trong cuộc đời sáng tác gần chín năm của tôi, tác phẩm được yêu thích nhất cũng được khen nhiều nhất chính là Đấu La Đại Lục. Đặc biệt là sau khi xuất bản truyện tranh càng có nhiều fan Đấu La Đại Lục. Bởi vậy thật lâu trước kia không ngừng có bạn đọc kêu gọi, hy vọng Đấu La Đại Lục II có thể ra mặt. Cùng lúc đó, trên thị trường có không ít người bất hợp pháp lấy danh nghĩa Đấu La còn tiếp, Đấu La II giả danh lừa bịp.

Từ góc độ cá nhân của tôi, tôi vốn không muốn viết tiếp nữa. Bởi vì tôi còn có rất nhiều sáng ý có thể viết, linh cảm của tôi chưa từng khô kiệt. Nhưng lần này thì khác. Vì các anh chị em Đường Môn, tôi nguyện ý sáng tác vì Đường Môn chúng ta. Bởi vậy, sách mới của chúng ta chính thức xuất hiện sẽ kêu là Đấu La Đại Lục II Tuyệt Thế Đường Môn, làm tròn giấc mộng Đấu La của mọi người.

Tôi chỉ có một tâm nguyện, hy vọng các anh chị em đã từng rời khỏi Đường Môn sẽ trở về. Hy vọng hậu tục Đấu La có thể trở thành chuyến xe đưa các người trở về. Một bộ Tuyệt Thế Đường Môn trở thành ngôi nhà chung của tất cả anh chị em Đường Môn. Bộ tác phẩm này sẽ hao phí tâm sức chưa từng có của tôi, viết thành truyện dài thật dài rộng lớn mà trắng lẹ, ngưng tụ khí thế Đường Môn chúng ta, để tất cả bạn đọc từng ở Đường Môn, hoặc đã tham gia, đang tham gia Đường Môn, về nhà. Đường Môn vĩnh viễn đều là nhà của các người, cửa lớn vĩnh viễn mở rộng vì các người.

Cái tên Tuyệt Thế Đường Môn cũng là đến từ đọc giả. Ca nhạc chủ đề thứ nhất của Đường Môn chúng ta là do đọc giả sáng tác kêu tên này.

Trong bộ sách mới này, bối cảnh, bố cục đều sẽ tiếp tục sử dụng Đấu La Đại Lục, cũng có tăng thêm, là tăng mà không phải biến đổi. Bố cục sẽ càng phong phú, tình tiết sẽ càng thêm hấp dẫn.

Chợt nghĩ, một vạn năm sau Đấu La Đại Lục sẽ là bộ dạng gì nhỉ?

Còn nhớ Đường Môn sao? Còn nhớ Sử Lai Khắc học viện sao? Còn nhớ từng vô hồn, vô kỹ, hồn hoàn, hồn cốt kỳ diệu sao? Tất cả đều sẽ lại xuất hiện trong mắt các người.

Đấu La Đại Lục II Tuyệt Thế Đường Môn sẽ bày ra một thế giới Đấu La mới tinh cho mọi người. Trăm vạn năm hồn thú chưa từng xuất hiện trong Đấu La Đại Lục sẽ lên sân trong Tuyệt Thế Đường Môn, trí tuệ hồn hoàn cũng sẽ xuất hiện, càng có bố cục hồn đạo khí hoàn toàn mới. Các bạn đọc ở trong Thần Ấn vương tọa thích Tử Linh Thánh Pháp Thần, Trường Miên Thiên Tai Y Lai Khắc Tư cũng sẽ lấy cách đặc biệt xuất hiện trong Tuyệt Thế Đường Môn. Nhân vật chính mới của chúng ta có thể khiến Đường Môn suy bại đức lại huy hoàng không? Sẽ bày ra tất cả cho mọi người trong Tuyệt Thế Đường Môn.

Có rất nhiều đọc giả hỏi tôi, làm sao để gia nhập Đường Môn? Kỳ thực rất đơn giản, từ khi bạn đọc Đường Môn thì bạn đã là một thành phần của Đường Môn. Bốn môn chủ chính thức tuyên bố, Đấu La Đại Lục II Tuyệt Thế Đường Môn chính thức mở ra!

Đại Công Cáo Thành

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-an-vuong-toa>